

CORPUS
SCRIPTORUM HISTORIAE
BYZANTINAE.

EDITIO EMENDATIORE ET COPIOSIOR,

CONSILIO

B. G. NIEBUHRII C. F.

INSTITUTA,

OPERA

**EJUSDEM NIEBUHRII, IMM. BEKKERI, L. SCHOPENI,
G. ET L. DINDORFIORUM ALIORUMQUE PHILOLOGORUM
PARATA.**

IOANNES MALALAS.

BONNAE
IMPENSIS E. D. WEBERI
MDCGGXXXI.

**IOANNIS MALALAE
CHRONOGRAPHIA**

EX RECENSIONE

LUDOVICI DINDORFII.

**ACCEDUNT CHILMEADI HODIIQUE ANNOTATIONES ET
RIC. BENTLEII EPISTOLA AD IO. MILLIUM.**

**BONNAE
IMPENSIS ED. WEBERI
MDCCGXXXI.**

E 113

PAVELLO INSTITUTIO

BEQUEATHED

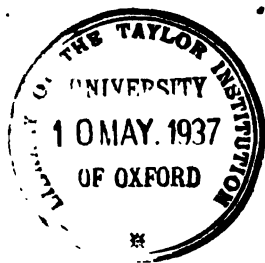
TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M.A.

OF BRISTOL COLLEGE

PRAEFATIO

LUDOVICI DINDORFII.

Ioannis Malalae Chronographiae unus est codex Oxoniensis Baroccianus, ex quo descriptam ab Edmundo Chilmeado, quum is morte praeventus esset, edidit Humfredus Hodius eique ita praefatus est ut mihi de codice et Chilmeado nihil, pauca de scriptore et huius editionis ratione dicenda supersint. Ioannis libro Oxoniensi quum et initii pars non exigua et sub finem non constat quanta perierit, illius iacturam sarsit Chilmeadus ex alio eiusdem bibliothecae chronographo manuscripto, quem Georgium monachum esse, vulgo Hamartolum dictum, sibi persuasit Hodius: mihi ipsum exordium cum Georgii particula ab Allatio edita non ita convenire visum est, quin scriptorem Oxoniensem Georgium an quem aliam haberi oporteat eius iudicio relinquere maluerim cui integram certe partem ab Chilmeado editam cum Georgio contendendi copia et animas fuerit. Quum enim chronographorum Byzantinorum alter alterius simia sit, si qui per aliquot paginas ad verbum secum consentiant, non est cur existimemus non esse homines inter se diversos. Extremae autem Malalae partis detrimento quum incertum reddatur concluderitne ille cum Iustiniano an ulterius deduxerit chronographiam suam, eoque maior oriatur dubitatio quando ipse putandus sit vixisse, Hodius omni ope contendit ut saeculo nono ineunti admooveret scriptorem tantae incitiae et barbariae quanta in aevum Iustiniano propinquum cadere ei non posse videretur. Quumque

Ioannes Damascenus, quem saeculo octavo medio extinctum constat, oratione tertia de Imaginibus in fabula quadam narranda Malala utatur auctore, ita eius testimonium eludit ut orationem illam posse suppositam esse dicat. Quae quam levia sint facile apparet. Ioannis Damasceni orationes tertiam inter et secundam tanta intercedit rerum omnium similitudo ut si altera a quo scripta esset nesciretur, ab eodem ambas homine profectas esse nemo qui legeret non esset suspicaturus. Sed etiamsi certissime demonstrari posset tertiam non esse Ioannis, ea re ne minimum quidem eius de Malalae aetate testimonium mutaretur. Utramque enim eodem scriptam esse tempore illo quo anathema adversus Leonem Episcopi Orientis minabantur quidem sed nondum pronunciabant ex eo recte collegit Lequienus vol. I. p. 306. quod eadem in utraque verba sunt p. 332. et p. 346. *κἂν ἄγγελος κἂν βασιλεὺς εὐαγγελίζηται ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε, κλείσατε τὰς ἀκοάς· ὁκνῶ γὰρ τέως εἰπεῖν, ὡς ἔφη ὁ θεῖος ἀπόστολος, ἀνάθεμα ἔστω, ἐπιδεχόμενος τὴν διόρθωσιν.* Hodius vero quod addit, si minus totam orationem illam, certe locum e Malala excerptum fieri posse ut aliquis interpolaverit, verbo monuisse sufficit non meliori cum ratione dictum esse quam quae de Clementis, Theophili, Hesychii aetate suae opinioni commoda hariolatur: ad quae quod responderi posse quivis intelligit respondit Lequienus p. 368. De ipsius autem Malalae ingenio summaque et inscitia et, si cum scriptoribus paullo antiquioribus conferatur, sermonis barbarie qui ita sentiat ut indigna arbitretur homine Syro saeculi sexti septimive cum vulgo loquenti, ipsam rem Byzantinam oportet ignoret. Aliter iudicarunt viri rerum Byzantarum peritissimi, Reiskius et Gibbonus: quorum alter Histor. cap. XL. annot. II. Malalam brevi post Iustinianum scripsisse assentitur Iortino Animadvers. vol. IV. p. 363.: qua ipsa libri illius parte ego me aegre fero carere; Reiskius autem ita scribit in Commentario ad Constantinum praeclare nuper aucto p. 855. „*Μειζότερος* pro

μειζω iam apud Malalam T. II. p. 236. 1., de cuius auctoris aetate Iustiniano aequali dubitare non debebat Hodyus ob dictionis sordes. Istius iam saeculi et ratiocinia inepta erant et dictio monstrosa. Ex quo Christiani doctores turbare publicam rem inutilibus quaestionibus, omissisque studiis litterarum humaniorum ad speculationes ridiculas, et quas ne ipsi quidem intelligerent, prolabi coeperunt, perit omnis in cogitando rectitudo, in dictione perspicuitas, cura et nitor. Non tam barbaris barbariem, quam Christianis debemus. Vide, quantus tumor, quanta peregrinitas in Codice Theodosiano, quam non anilis saepe Procopius, omnium sibi aequalium absque controversia optinuit, quam coacta et Latinissans eius dictio. Affectatum artificium, per quod oratio Cimmeriis tenebris fieret obscurior, laudi erat, et tanto quisque doctior, quanto Cassiodorum et similes superaret. Sed hoc in transitu. Soloecismi hi, quales sunt *μειζότερος* et similia, fuerunt quidem nunquam non in usu apud vulgum, sed scriptores vel parum elegantiae memores ab iis sibi abstinebant. Christiani doctores ex quo coeperunt homilias suas tales in lucem edere, quales ex ambone effuderant, perit omnis honor litteris. Malalae, ut ad eum redeam, ex ipso nomine constat aetas. *Malalas* est nomen Syriacum. Sermo Syriacus obtinebat in Syria usque ad initia Muhammedanismi. Eo surgente, Saracenis Syriam rapientibus, exegerunt Syriasmum, eiusque loco Arabismus omnia obundabat, Syriasmum in ecclesiarum Christianarum angustias concluso. Debit ergo Malalas eo adhuc aevo vixisse et scripsisse, quo sermo Syriacus in usu erat. Pro rhetore Arabes non *Malal*, sed *چاٹھبہ Chathib* dicunt. Quibus addi licet in rebus locisque Syriae describendis nusquam ne tenuissimum quidem vestigium apparere mutati in ea per Arabes rerum qui sub Byzantinis fuerat status. Caeterum apud Ioannem Damascenum quod Malalas vocatur *Ἰωάννης Ἀντιοχείας*, non patriarcham, sed civem Antiochensem intelligendum esse assentior Hodio Proleg. s. VIII: quomodo dictum *Av-*

τιόχου Κολοφώνος in opusculo MS. Oxoniensi fefellit Bentleium Epistola ad Millium p. 8.

Hactenus de Malala. Editio nostra quum integra reddere deberet quae annotasset Chilmeadus, nec ferendum videretur bis etiam apponi tot levissimorum mendorum correctiones, ego annotationes eius dispersitum bifariam sum ita, ut meis insererem quas utiles ad crisin ducerem, caeteras ad calcem relegarem. Ipse quae scribendi vitia viderentur correxi aut notavi: saepe autem ambiguum esse quae librario, quae ipsi imputanda sint tali scriptori, sponte intelligitur. Futilitatem hominis per partes aliquot censura sua dignatus est Bentleius, omnem refelli nemo ferat.

Editio Oxoniensis quum tam sit negligenter impressa ut integros versus omissos prodat interpretatio Latina p. 108. et 145., operae pretium facturus sit qui libri Barrocciani iterum conferendi laborem suscipere tanti putet. Mihi haec etiam ratio fuit non tangendae interpretationis Chilmeadi, quae nunc codicis instar est. Abieci vero quos Hodius addiderat Indices Scriptorum et Vorum Dictionumque ab Ducangio omissarum mancos et tenues, novis eorum loco substitutis.

Denique annotamus editionem Oxoniensem prodisse duplici titulo annum 1691. praeferente inscriptam, cui in alio quo utor exemplari tertius additur anno 1692. insignitus; Venetam ob vitiorum multitudinem prorsus inutilem a. 1733.

Scribebam Lipsiae idibus Octobribus MDCCCXXX.

D E

AUTORIS COGNOMINE
P R A E M O N I T I O.

MALALA Cognomen Syriacum. Ita scribi a Graecis potuisse: magis tamen convenire cum illorum Analogia ut Μαλάλας scribatur; sicque scriptum fuisse videri. Ab Autore Prolegomenorum praefertur Syrorum genuinum ac originarium: Nomen MALALA. Quod ostenditur optime congruere usui linguae Latinae. Eo RHETOREM significari. Hoc multorum Litteratorum fuisse Cognomen. Quo sensu sic Autor appellatus sit.

In verbis Joannis (quem appellant) Damasceni et Constantini Porph. e quibus conceptus est, qui praemittitur, Titulus, utrum Autoris Cognomen Μαλάλα (seu Μαλίλα) in Casu, ut loquuntur, Genitivo a Μαλάλας (seu Μαλίλας) ut Βαρνάβα a Βαρνάβας, Σουλδα a Σουλδας, descendat; an, ut peregrinum et extraneum vocabulum, sit potius *Indeclinabile*, haud certo satis apparet. Nos secuti auctoritatem Virorum maximorum, quotquot hactenus hujus Cognominis mentionem fecerunt, Gerardi et Isaaci Vossiorum, Usserii, Dufresnii, aliorumque complurimorum, pro *Indeclinabili* accepimus. Neque hoc sane temere. Nam quamvis videatur haud licere per Graecorum Analogiam Virilia Nomina apud eos in A terminari; non tamen abhorret ab eorum usu, ut Nomina Virorum *Orientalia* et *Barbara* absque ulla Graeca Terminatione, aut *Casuum* variatione, Graeco ore proferantur. Neque quisquam ignorat quam ament *Orientalia* (e quibus erat noster *Chronographus*) sua Nomina et Cognomina in A formare.

Id elucet istis Exemplis quae exhibent passim monumenta S. Paginae. Idem indicant Nomina et Cognomina Arabica, *Abdalla*, *Hanifa*, *Nahala*, *Taphala*, *Mashalla*, aliaque id genus millia: Hinc Jesus illis est *Isa*, Darius *Dara*, Kosroes *Kezra*, Basilius *Basila*, ut apud *Said Ebn Batrik*. De Syris denique ipsis, popularibus nostri Autoris, quod eadem gaudeant terminatione, consulatur Catalogus *Scriptorum Syriacorum* a *Sobensi Metropoli* conscriptus. Celebrantur ibi *Maruta*, *Barsome*, *Hanana*, *Dan*, *Resaina*, *Abrah. Catina*, *Greg. Sussatra*, cum multis aliis, pars magna Catalogi. Sed quorsum haec? Monuisse suffecerit, esse plane *Syriacum* Autoris nostri Cognomen, et in A apud eos desinere constare. Quam soleant autem *Graeci*, peregrina hujusmodi Nomina cum nativis Terminationibus in *Graeciam* suam recipere, exemplorum demonstrat multitudo innumerabilis. In prima acie ex *Jo. Cantacuzeno* stat *Ἰωάννης Περάλα*. Illene recentior, et non ex *Heroibus* antiquis? Cave agas de eo *Triumphos*. En quot et quantos Satellites habeat despicibilis hicce *Περάλα*. Apud *Seriem Chronologicam*, perductam ad *Alexium Comnenum*, quam edidit doctissimus *Petavius*, occurrit *Κωνσταντῖνος ὁ Δουκά* Imp. Apud *Bartholomaeum Edessenum* memoratur *Μεβία*, et Arabicus *Hanifa* ab eodem dicitur *Χανιφά*, quod nomen quamvis habeatur apud eum in Casu Gen. tamen positum fuisse pro *Indeclinabili*, cum ex ipso *Accentu*, tum ex aliis Nominibus sequentibus, dilucide apparet. In Anonymi *Confut. Muhammedis*, hujus Assecla *Βαιρά* commemoratur: *προσεκολλήθη δὲ τῷ Μουχαμέτ τῆς Ἰακωβίτης ὀνόματι Βαιρά*. Ibiidem occurrunt ὁ *Αὐδιά* et *Αὐδάλλ* (*Abdalla*) Muhammedis alii Sodales. Hoc notent doctissimi Viri qui *pernegant* nomen *Abdalla* apud Graecos unquam cadere in A. Eidem rursus Autori, ut et *Nicetae Choniatae* in *Thesauro*, Angelorum 2. Muhammedis sunt Nomina Propria *Τζάφα* et *Μαρούα*. Sic *Euthymio Zigabeno* *Τζιτζαφά* (male) et *Μαρούά*. Audiatur *Agathias*, probatissimus Scriptor, de Rege Persarum *Vararane*, *Σεγανσαά* δὲ ἐπεκλήθη, et mox, *εἰκότως ὁ παῖς Σεγανσαά ἐπωνόμαστο*. Idem rursus de alio *Vararane*, Persarum itidem Rege, ὃς δὴ καὶ *Κερμασαά* ὀνομάζετο. Accedat his *Eratosthenes*, antiquissimus ille, Graecorumque Grammaticorum princeps; in cujus *Catalogo Regum Thebaeorum* nobis militat Rex *Κομαεφθά*: vocabulum factum ex

Θοῡ sive Θοῡ (ne Librario id vitio vertatur,) quod Aegyptiis Nomen *Vulcani* fuit, sicque scribitur *Porphyrio* in *Casu Nominativo*. Adde insuper *Ημεῦλα*, cognomen fuisse apud ipsos Alexandrinos Patriarchae. Audi testem luculentum *Theophanem* in *Chronographia*; *Ἰωάννης ὁ ἐπίσκοπος Ἡμεῦλα*. Sic apud Victorē Tur. *Joannes cognomento Hemula*. Quam hoc illustre exemplum! Qui poteris istius vim evitare? Num culpam Librario impinges? Vah Effugium! Eidem *Theophani* *Ελισβεά* est Nomen Regis Aethiopum: quod quamvis legatur in *Casu non Recto*, esse tamen *Indeclinabile* fidem facit *Accentus*. At audias insuper alia. In Graeca Scripturarum Versione quid apertius aut nititius? *Μαθουσαάλα*, *Σισάρα*, *Σάλα*, *Ισδοῦα*, *Ράδα*, *Αχαρία*, sexcenta alia. Neque ista solum in S. Scripturae Versione hanc Terminationem sortita sunt, sed cum ea evolaverunt ad omnes Graecos, et in usum vulgarem abierunt. Nonne A mutabatur apud posteros Graecos in *ΑΕ*? De aliquibus, concedo: de omnibus, pernego. Testimonium dicat *Matthaeus Evangelista*. Celebrantur ab eo ὁ Ζαρά, ὁ Αβιὰ, ὁ Ασά. Praeter *Fl. Josephum* qui ex Bibliorum Graeca Versione sua non scripsit, cedo mihi vel annum, cui Patriarcharum annosissimus ille, *Μαθουσεάλας* non *Μαθουσαάλα*, appelletur, etsi Nomen illius apud tot Scriptores passim memoretur, et, propter longaevitatem, vel in vulgi ore ubique terrarum ferebatur. *Μαθουσαάλα* ille nominatur a *Theophilo Antioch. Africano, Eusebio, Syncello, Autore Chronici Pasch. Nicephoro Patr. Cedreno, Glyca, Hamartolo* nostro, Anonymo *Petaviano*, aliis. Post hocce exemplum, quid attinet alia afferre, quae apud eosdem Autores, cum *Philone Jud. Josue et Theodoro* in Hist. leguntur, *Σισάρα*, *Σάλα*, *Θάρρα*, *Σεβαταία*, *Σιβᾶ*, *Αναρία*, caeteraque pleraque similia? Ita me Musae ament, ut ex animo me taedat ac piget tam diu demorari in minutis hisce puerilibus: tamen gratia eorum, qui dubitent, hic alia quaedam exempla subjungam, quorum eadem est analogia ac ratio. Ο *Παμβᾶ*, ὁ *Χαλῆ*, ὁ *Μαδῆ*, et germana apud Ecclesiasticos Scriptores, ignorata sunt nullis nisi quibus sub ferula manus est. *Ἀλέξιος ὁ Μωσηλῆ*, magnatum Graecorum quidam, apud *Georgium Mon.* in Novis Impp. *Glycas*; ὁ μέντος *Θεόφιλος γαμβρὸν ἔχεν Ἀλέξιον, οὗ Μωσηλῆ τὸ ἐπώνυμον*. Apud Continuatores *Constantini Porph.* Historiae Basilii Macedo-

nia, memoratur *Ρωμανός ὁ Μωσαϊδὸς*, ex Graecis magnatibus alius. Apud alium *Ἰζίδ Μουαλαβί*. Sic apud *Codium* et *Glycam* *Μιχαήλ ὁ Ραγγαβὸς*, Graecorum ipse Imperator: *Cedreno; Μιχ. ὁ Ραγγαβὸς ἢ προσηγορία*. Consimilia alia in vocales cadentia, quae ex S. Scripturis in usum communem recepta sunt, non enumerō, ne videar conscribere Judaeorum *Ἐκκεροίτων* aliquam, *Salomonis* fortasse aut *Jehosophasi*. Nec innumera ista recenseo, quae passim apud Graecos Historicos praeter normam sermonis Graecanici *Consonantibus* clauduntur. Hoc tantum observo de Pseudoprophetae Turcarum Nomine, quod quamvis apud Graecos Scriptores tam frequens istius sit mentio, ne semel tamen, quod sciam, Graeca terminatione donatur. *Μουάμεδ, Μωάμεθ, Μωάμετ, Μουχουμέτ, Μουχαμέτ, Μάμεθ*. etc.

Haec lusimus (Lector erudite) in Grammaticis, non Grammatici; quippe Nos qui *Μαλάλα* pro *Indeclinabili* sumpsimus, *Erroris* ingentis contra Usus Graecorum insimulant Viri doctissimi: quem dicant, non pati, ut Nomen *ullum* Virile, quantumvis *Barbaricum*, apud eos in A terminetur. Si ulterius instant (ut faciunt) et ab ipso *Accentu*, quod in syllaba *penultima* statuatur, posse duci argumentum existimant; convertantur retro oculi, ad, *Μεβία, Περάλτα, Μαρούα, Ημοῦλα, Ιεδδούα, Σισάρα, Αζαρία, Ανανία, Μαθουσάλα*. Quibus addi et alia possint: *Οχαλα, Αβδία, Σαραβία*, centum alia in S. Scripturis germanissima. Neque alia est ratio euntium in aliss Vocales, *Ραμσεσμένω* in Serie quadam Regum Aegyptiorum, *Ιεφθάς, Ιαθάε* etc. aut terminatorum Consonantibus, *Αβιμέλεχ, Ιάρεθ, Ιάφεθ, Ισάχαρ, Γελλμερ, Τατίμερ*, etc.

Sic liberos Nos, et praedictos summos Viros ab omni *peccato* contra usum Graecorum, praestitimus. Progrediamur ulterius: et ut fuit ostensum, repugnare nihil, quominus potuerit *Casa Recto* scribi *Μαλάλα*, sic breviter nunc inquiramus, an *reipsa* ita scribi consueverit. Sane haec etsi ita se habeant, et quamvis appareat *potuisse* scribi *Μαλάλα*; *Mihi* tamen non deest quod facile cuivis persuadeat, non ita *revera*, sed *Μαλάλας* scriptum fuisse. Nempe hoc id evincere videtur, quod a *Tzetze Chiliasta*, qui pro a, e ubique substituit, non ut *Indeclinabile*, sed prorsus ad exemplum et ingenium Graeci sermonis, *Μελέλης* scribatur. Idem inde videtur verisimile admodum fieri,

quod quamvis non *semper* peregrinis hujusmodi Nominibus assumatur Graeca Terminatio, constat tamen id usu *sacrisime* venire. Sic quoque inter Recentiores (ut *missa* faciamus infinita) *Ἀλληλοῦτα* vocabulum, cum pro Nomine Virili, ut in Codice quodam MS. usurpatur, scribi *Ἀλληλοῦτας* animadvertimus. *Δούλιος τῶν δούλων τοῦ θεοῦ Μαρδάριος μοναχὸς ἐπέκλην ὁ Ἀλληλοῦτας*. Haec (Lector) scripsimus olim ad Amicos eruditissimos: si tamen (quod plane miramur) ita contra Nos instituunt Disputationem, quasi contendissemus, non modo *potuisse* in Recto scribi *Μαλάλα*, sed et *reipsa* sic scriptum fuisse, scribique sic *debuisse*.

Hoc itaque ponatur de *Graecanica* Terminatione. Videamus jam de *Latinis*. An illi *Malalas* seu *Malelas* scribent cum Graecis? An potius sequentur *Syrorum* Originariam? Certe Graecam Ego non moror, cum appareat *Originaria*, et ista usu vulgari non *jamjam* sit stabilita. Mihi placet *Syrorum genuinum* vocabulum MALALA: nam eandem terminationem in Virorum Nominibus quam maxime amant Latini, ut in *Seneca*, *Nasica*, *Messala*, aliisque sexcentis. Cum certo nobis innotescat genuinum vocabulum MALALA, cum exacte id conveniat Linguarum nostrarum Analogiae, cum insuper haec Terminatio jam usu communi obtinuerit; quid nobis, amabo, quid, precor, si *Graecis* τῆς Ἀσσυμ Σ addebant? Quis aquam ex *rivulo* hauriet quando adest ipsa *fontana*, eaque et usui et palato convenientior? Quis sciens dicet *Abdallas* aut *Abdelas* (quae Graecis est usitatio Terminatio) et non cum Arabibus *Abdalla*? At objicis nobis: Cum arrideat usque adeo Nomen *Syriacum*, cur a *Graecis*, non *Syris*, derivatur Autori *Praenomen*? cur dicitur Praenomine JOANNES, et non, ut se habet *Syriace*, JUHHANAN? Ne sibi Trophaea hic aliquis temere statuat: en tibi, Responsum: nempe, quia JOANNES Praenomen *Latinum* jam factum est. At quo me ferunt hae nugae? MALALA aut MALALAS pro arbitrio dicant Eruditi. Suam alii sententiam sequantur. Ego sane non ero sollicitus de ejusmodi Ineptiis. Et qui istoc *Seldenianum*, *Περὶ παλιῶς τῆς ἑλευθερίας*, saltem in *Philologicis*, Mihi ipsimet vendico, sequum est *Malis* eandem *libertatem* concedam: Hoc tantum submoneo; eo usque, in *Nominibus Virorum*, A Terminatione delectatos fuisse *Lathos*, ut in illis ipsis, quae a Graecis

proxime acceperint, τὸ Ἀς Graecorum in A frequentissime immutent. Hoc apparet fere semper fecisse *Latinorum* antiquiores: Neque desunt exempla post illa etiam tempora, quibus, *Graecia* tota in Romam se effundente, contrarius mos invalescere coeperat; neque ea profecto in Nominibus solum *Servorum* aut *Libertinorum*, vel, *viventium in Latina civitate*, quod omnino precario statuunt Viri docti. Hinc apud *Solinum*, *Justinum*, *Orosium*, *Hieronymum* in *Chronico Eusebiano*, **PERDICCA** Rex Macedonum. (An ille Romanus *Libertinus*? an vixit in *Latina civitate*?). Hinc rursus apud *Orosium*, **ARUBA** Rex Molossorum, et **ALCETA** frater *Perdiccae*. Hinc apud *Amm. Marcellinum*, **HORMISDA**, Nomen Regum aliquod Persarum, quod *Oῦλῶδα* tamen scribitur Graecis, quibus ferunt acceptum Latini; ut apud *Theophylactum Simocattam*, *Syncellum*, *Theophanem*, *Zonaram*, *Cedrenum*, *Nicephorum* in *Breviario*, alios. Hinc Papae Nomen **HORMISDA** in *Pontificali Anastasii*, et in ipsis ejus *Epistolis*. Liceret, cum compluribus aliis, τὸ **MIDA**, ex *D. Hieronymo*, aliisque eo vetustioribus, ad haec adjicere: sed de lana *Grammaticorum* caprina, plus satis.

A Nominis *Terminatione* ad ipsum Nomen, e coeno in flores, mi Lector, jam transeamus. Hinc suum Cognomen sortitus est noster **JOANNES**, quod in *barbaro* suo seculo *Rhetoricam* qualis qualis profitebatur; nempe eam docendo, *Paedagogus* suo seculo dignus; vel *Causas* in Foro agendo, *Scholasticus* seu *Advocatus*. Nam **MALALA** (seu **MALELA**, ut scripsimus nos, ex pronunciatione aliquanto faciliori, et receptiori, sed minus recta) in *Lingua Syriaca* est **RHETOR** seu **ORATOR**, **SOPHISTA** sive **SCHOLASTICUS**. Ex qua profecto Professione, animadvertere licet, permultis olim *Literatis Viris* consuevissis haerere *Cognomina*. Vides Exempla? Ecce nobis complura in promptu sunt. Claruere Cognomine **RHETORUM**, *Demochares*, *Priscus*, *Zacharias*, *Procopius*, *Dioderus*, et *Joannes* alius antiquior *Antiochenus*. **SOPHISTARUM** florere Cognomine, *Callinicus*, *Abas*, *Rusebius*, *Metrophanes*, *Malchus*, *Eutropius*, *Eustochius*, *Nicostratus*, *Polemon*, *Bemarchius*, alii. Sic **SCHOLASTICORUM** Cognomento sunt insigniti, *Agathias*, *Evagrius*, *Epiphanius*, *Socrates*, et *Sozomenus*. Hi omnes, ut **MALALA** noster, (nam alios sciens prudensque taceo) *Scriptores Historiarum*. Eo usque

convenit *Rhetoricae* Professio cum studio *Historias* scribendi! Verum siste, Lector, paulisper! Nolim ab eis de hisce ex omni parte securus. Quidni alia ex causa Cognomen MALALAE seu RHETORIS adeptus sit Noster? Non te celabo, fuisse etiam RHETOREM in Ecclesia Orientali sic dictum Officiale. Hinc Θεόδωρος Διάκονος Ρήτωρ apud *S. Maximum Confes.* qui et *Rhetorem* eum simpliciter solet appellare. Hinc aucti quoque *Rhetorum* titulo *Michael Thessalonicensis* apud *Ephraemum* in Chronico inedito; *Manuel Holobolus*, cujus extant in membranis Poemata in laudem *Michaelis Palaeologi* Imp. *Joannes Diaconus*, Scriptor Vitae *Josephi Hymnographi*; et (ut alios prae-tereamus) *Georgius Contis* (is nuperus erat) in Codd. manu exaratis: Γεώργιος Κόντις ὁ Ρήτωρ τῆς Μητροπόλεως Ἄβου, καὶ ἑδικος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. In Codd. aliis 2. Ὅπερ βιβλίον ἐστὶ Γεωργίου Ρήτορος Ἄβου. Hinc quoque in Ecclesia Dignitas, τῶν Ρητόρων Μαίστωρ, seu Διδάσκαλος· et Μέγας Ρήτωρ. Μαυρονήλ ὁ μέγας Ρήτωρ, qui scripsit contra Latinos, celebratur in Volumine MS. Sic *Eustathius* ille celeberrimus, Archiep. postmodum *Thessalonicensis*, in titulo Orationis MS. ad Imp. appellatur Διδάσκαλος τῶν Ρητόρων· Idem in inscriptione Epistolae, quae ejus Commentariis in *Dionysi Periegesin* praefigitur, Μαίστωρος τῶν Ρητόρων titulo ornatur. *Rhetor* hoc sensu sumptus, appellatur quandoque *Sophista*. In *Scholiis* recentioribus ad *Pindarum*: Παρὰ τοῦ ἡμετέρου Σοφιστοῦ ἦτοι μυσταγωγῶ, κυροῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. Utrum hoc sensu, RHETORIS seu MALALAE appellatione decoratus sit noster Chronographus, penes Doctos esto iudicium.

Jam ad alia, Lector, procedas: At priusquam procedas, *Votorum* quorundam mihi Testis esto; et olim, si unquam violavero, Monitor: *Votorum* quorundam eruditus Viris, proh dolor! hucusque ignotorum; sed quae Ego perpetuo a primis Literis, ut facio, feci ex Corda.

Faxit Numen,

Ut vel aeterno Ego silentio inter non scribentes delitescam, vel
semper ut Virum *Ingenium, liberalis ac generosae Educationis,*
verae Philosophiae studioqum decet, scribam:

veritatis unice Indagator,

absque omni Styli acerbitate,

mitis, urbanus, candidus,

Ad id quod indecens est adeo non pronus, ut nec movendus:

Nugarum denique contemptor.

*) In seqq. *Prolegomenis*, pro, **MALELA**, quod olim placebat, ex
originali scriptura *Syriacos* et *Jo. Damasceno* legatur passim
MALALA.

HUMFREDI HODII
DE AUTORE
PROLEGOMENA.

SYLLABUS CONTENTORUM.

Joannes Antiochenus Malela *Chronog. eruditus tantum non ignotus. Extitisse alium Jo. Antiochenum Chronographum, cujus edidit Excerpta ex collectione Constantini Porphyrogeneti Valesias, qui male cum Malela confundi solet.* I, II. Jo. Antiochenus *Chronog. a quibus Autoribus citatus.* III. *Eum quem adducunt Scriptores Graeci, a Malela diversum, et cum altero praedicto eundem videri.* IV. *Extare in quibusdam Bibliothecis Jo. Antiocheni Collectanea cum a Collectaneis Jo. Antiocheni Valesianis, tum etiam a Malelae Chronographicis diversa. In Bibliotheca Paris. extare Excerpta ex Chronico Jo. Antiocheni, qui idem fuisse videtur cum Joanne Valesiano, sed Excerpta ista a Valesianis distincta sunt.* De Jo. Antiocheno *περὶ ἀρχαιολογίας* *Scriptore: etiamnum illum superesse, et eundem videri cum Joanne Valesiano, a Malela saltem esse diversum. Fama de Jo. Malela in Gallia delitescente. Exortam inde fuisse, quod cum altero illo Jo. Antiocheno Chronographo eruditi illum confuderint.* V. Jo. Antiochenum *περὶ ἀρχαιολογίας* *habere multa cum Jo. Malela communia.* VI. *De aliis Joannibus Antiochenis Chronographis. Ge. Vossius, et Phil. Labbaeus notati.* VII. Jo. Malelam *non fuisse Patriarcham Antiochenum. Notantur Interpretes Jo. Damasceni; Gothofredus, Baronius, alii. De variis Joannibus Antiochenis Patriarchis. In Albo Patriarcharum Antiochenorum reperiri Joannem nullum, qui eadem aetate, qua vixit Malela, floruerit.* VII, VIII, IX. Fran. Combefisii *hallucinatio, Malelam nostrum confundentis cum Jo,*

Antiocheno Presbytero, *cujus meminit Gennadius, ac cum Jo. Diacrinomeno.* x, xi. *Videri eum inter Orthodoxos potius quam Haereticos esse annumerandum.* xii. *Recensentur alii Joannes Antiocheni.* De Jo. Mela Patriarcha Alexandrino. xiii. De Jo. Malelae aetate. *Non fuisse coaevum Justiniano ejus nominis primo, quod volunt Chilmeadus et alii: sed ad seculum nonum esse potius conjiciendum, vel diu saltem post tempora Justiniani floruisse.* xiv. ad xxxix. *Scriptissee post Justinianum exinde apparet, quod quot annos ille regnaret commemorat.* xv. *Quod nec in vivis sub Justiniano extiterit demonstratur ex citatione Actorum publicorum Civitatis suae propriae de re ibidem sub Justiniano gesta.* xvi. *ex erratis ejus multis et gravissimis de rebus Justinianaeis.* xvii. *aliisque indicii luculentis.* xviii, xix, xx. *Malelam cum Justiniani Legato non fuisse collocutum, quod existimat Chilmeadus, sed Librum tantum ejus legisse; et cum non alium fuisse a Nonnoso.* xxi. *Quod nec vixerit ante aetatem septimam exeuntem probatur ex citatione Clementis Chronographi, quem ostenditur scripsisse post annum 685.* xxii. *Quod nec floruerit ante initium seculi noni conficitur ulterius ex citatione Theophili Chronographi, quem probatur obiisse anno Christi 785.* xxiii. *Hunc male a nonnullis confundi cum Theophilo Antiocheno, ad Autolyicum scriptore. Producitur Fragmentum MS. ex Hesychio de Christi Nativitate, in quo citantur Clemens, Theophilus, et Timotheus Chronographi. Hesychium illum ex ipso Malela scripsisse videri.* xxiv. *Eusebii Chronicon quod a Malela solet citari, non esse genuinum.* xxv. *Quod vixerit Malela non ante seculum nonum, confirmatur tum aliunde, tum ex locutionis barbarie.* xxv, xxvi, xxvii. *Proponuntur Argumenta quae illius antiquitatem videantur astruere. Inter alia; citari eum in Oratione tertia pro Imaginibus Jo. Damasceno adscripta: et in multis Narrationibus cum Chronico Paschali sive Alexandrino, ante annum, ut creditur, 680. composito, ad verbum consonare, quae a Chronici Autore e Malela Chilmeado et aliis videntur desumptae.* xxix. *Istarum Narrationum Index.* xxx. *Argumentis hisce respondetur.* xxxi, etc. *non satis constare Fragmentum illud Malelae quod habetur apud Orat: pro Imag. praedictam, ab ipso Orationis Autore fuisse descriptam: et esse praeterea cur suspicemur non fuisse Jo. Damasceni istam Orationem.* xxxii. *Ad Argumentum*

de Chronico Paschali sive Alex. respondetur, 1° Chronicon illud habere quamplurima interpolata. XXXIII, XXXIV. nec 2°, satis constare ex Malela fuisse desumpta ea quae apud Paschale consonantia reperiuntur. Malelam ex aliis Historicis ad verbum exscribere solitum demonstratur ex ejus Tautologiis. XXXV. et citatione Scriptorum Latinorum, quorum quidem ne Linguam intellexerit. Illius errores spissi de rebus Romanorum. XXXVI. In pleisque praeterea istarum Narrationum, quae ex Malela depromptae creduntur, apud Paschale haberi nonnulla quae cum Malelanis minime concinunt, et quaedam quae plane repugnant. XXXVII. Malelam, ubi loquitur de rebus antiquioribus tanquam sua memoria existentibus, verba tantum suorum Auctorum proferre. Id Scriptoribus minorum gentium et aetatis sequioris solenne esse. XXXVIII.

De Anonymi Excerptis Chronographicis, quae in hac Editione Malelae praemittuntur.

Es esse Georgii Hamartoli. Excerpta alia ex Chronico Hamartoli ubi edita reperiuntur. XLI.

De Editione, et Edmundo Chilmeado Interprete. XLII, XLIII.

PROLEGOMENA.

JOANNES ANTIOCHENUS Chronographus, quem jam Tibi damus erudite Lector, ab Imp. Constantino Porphyrog. cognominatus MALELA, ab alio¹⁾ MALALA, a tertio²⁾ MELELES; quis fuerit, aut qualis, aut quando demum vixerit, literatis Vi-

¹⁾ In Orat. 3. de Imaginibus Jo. Damasceno adscripta.

²⁾ Jo. Tzetse Chil. 5. Hist. 29. Chilmeadus, cujus Apographum secuti sunt Editores, cum non legisset Constantinum Porph. qui Malela scribit, scriptionem Damascenianam retinet. Nos Constantinianam praefereamus, quoniam in syllaba 2. cum ea convenit Tzetsiana. Is. Vossius in Libro Variarum Observ. ac alii, minus recte, et absque Auctore, Mallela scribunt.

ris huc usque parum innotuit. Viris illis praeclaris et eruditiss. qui in hoc studiorum genere singulari quodam honore emicuerunt, *Ger. Jo. Vossio* ¹⁾, *Phil. Labbaeo* ²⁾, et *Leoni Allatio*, fuit notus nomine tenuis: Neque amplius sane de eo compertum habuere, nisi quod illius hoc Chronographicum opus evolvisent, doctissimi illi Nostrates, qui in eum ex professo diligentiam suam et studia impenderunt, *Edmundus Chilmeadus* et *Joannes Gregorius*.

II. Solent nostrae gentis Scriptores, cum *Joannem Malelam* ex Bibliothecae *Bodleianae* MS. Codice adducunt, sub simplici titulo *Joannis Antiocheni*, quasi nullus alius extaret *Joannes Antiochenus, Chronographus*, eum memorare: sic Viri praedicti eruditi, *Chilmeadus* et *Gregorius*, sic *Stanleius* ³⁾, *Langbainius* ⁴⁾, *Seldenus* ⁵⁾, *Pearsonus* ⁶⁾, *Fellus* ⁷⁾; eximia Nomina. Caeterum constat (quod salvo tantorum Virorum honore ait dictum) plures olim extitisse *Joannes Antiochenos, Chronographos*, et ad hunc usque diem, ex parte saltem superesse alium, qui *Joannes Antiochenus* simpliciter apud veteres Scriptores audire consuevit, cum *Joannes noster Malela* aut nunquam aut raro sine sui Cognominis adjectione commemoretur. Notasse hoc poterant Viri illi magni ex Imp. *Constantini Porphyrogenneti* praecitati *Collectaneis de Virtutibus et Vitiis*, quae *Henricus Valesius*, annis abhinc plusquam 50. in lucem edidit ⁸⁾: in quorum *Prooemio*, ubi recensentur Scriptores illi ex quibus desumpta sunt ista Excerpta, *Joannes Malela Chronographus* a *Joanne Antiocheno Chronographo*, sic vulgo dici solito, expresse distinguitur. *Εἰς δὲ ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων χρονικῶν,*

¹⁾ de Hist. Graecis lib. 3.

²⁾ Delineatione Apparatus Historiae Byzantinae.

³⁾ In Historia Philosophiae, Thaletis vita.

⁴⁾ In Schedis MSS.

⁵⁾ De Synedrüs l. 1. c. 8. p. 122.

⁶⁾ Prolegomenis ad Hieroclem Philosophum.

⁷⁾ Praefatione ad Theophili Antiocheni Librorum ad Autolycum editionem Oxoniensem.

⁸⁾ An. 1634.

α. Ιωσήπου ἀρχαιολογίας

β. Γεωργίου Μοναχῶ

γ. Ιωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα χρονικῆς

δ. Ιωάννου Ἀντιοχέως χρονικῆς etc.

Sunt autem haec Excerpta ex Annalibus infra subjectis. 1. ex Iosephi Antiquitatum libris. 2. ex Georgio Monacho. 3. ex Chronico Joannis cognomento Malelae. 4. ex Joannis Antiocheni Chronico. etc. Hoc miror fugisse doctissimum et diligentissimum *Gr. Vossium*, qui, quamvis observet, in Librorum suorum *de Historicis Graecis* Editione posteriore, *Joannem Malelam* ex illorum Scriptorum fuisse numero; de altero tamen *Joanne Antiocheno Chronographo*, tanquam in eodem Volumine celebrato, mentionem nullam facit. Posterioris hujus Excerpta satis ampla et prelixa in Volumine dicto sunt edita sub hoc titulo: *Ex τῆς Ἰωάννου Ἀντιοχέως ἱστορίας χρονικῆς ἀπὸ Ἀδάμ. Ex Joannis Antiocheni Historia Chronica ab Adamo.* ad finem his verbis appositis. *Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου μοναχῶ. Finis Historiae Joannis Monachi.* Sed desiderantur ista quae ex *Joanne* nostro *Malela* excerpta sunt, a *Valesio* consulto rejecta, eo quod (ut ipse dicit) *praeter tres quatuorve fabulas de Minoe, Antiopa, ac Bellerophonte, easque illepido sermone textas, nihil bonas fragis continerent.* Quamvis in loco *Constantini Porphyrogenneti* citato *Joannem* nostrum *Malelam* ex urbe *Antiochensi* fuisse ne quidem innuatur, sed a *Joanne Antiocheno* distinguatur; illum tamen ex ea fuisse Civitate apertissime liquet ex *Oratione 3. pro Imaginibus, Joanni Damasceno* vulgo adscripta, ubi quidem disertum *Antiochenus* nuncupatur: neque solum ex ista *Oratione*, verum etiam ex ipsa *Chronographia*, quae cum tota juxta *Aeram Antiochenam* instituitur, ac res spectantes ad istam Civitatem speciatim prae omnibus aliis enarrat atque persequitur, Autorem *Antiochenum* manifesto videtur referre.

III. Ex *Joanne Antiocheno* de rebus ad Antiquitatem spectantibus apud alios Scriptores Graecos aevi recentioris non raro producuntur testimonia. In *Georgio Codino* ¹⁾ *de Originibus Constantinop.* de Portus Bosporii appellatione eum reperi citatum.

¹⁾ p. 57.

Ab *Isaaco Tzetze* in locis duobus *Scholiorum* in *Lycophronem* advocatur; in *primo* ¹⁾, de ratione cur *Cecropi*, Regi Athenarum, nomen *Διφυής* fuerit impositum; quod cum ante ejus tempora, conjugio nullo apud Atticos inuito, Patres suos non noscerent *Liberi*, ille; lege de nuptiis sancita, effecerit, ut non solum *Matres* sed et *Patres* suos cognoscerent. ταῦτα γοῦν αὐτὸν λέγουσι *Διφυή*, ἣ ὡς εὐρον ἐν *Ιωάννη Αντιοχεῖ*, ὅτι πρότερον etc. In altero ²⁾ de *Palladio* Trojano ab *Asio* quodam Mathematico *Telesmatico* confecto, et Regi Troi ab eodem donato, ut, quam diu in urbe Troja servaretur, inexpugnabilis ea tutaque permaneret. Illius verba in medium hic adducere non incommodum erit. *Ιωάννης δὲ ὁ Αντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἀσιον* ³⁾ δὲ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὠροσκοπία καλλίστη, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα ἂν τοῦτο μένει πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον· χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτον Παλλάδιον τῷ Τρωῖ. Ceterum *Joannes Antiochenus* scribit, non ex coelo *Palladium* decidisse, sed *Asium* quendam *Philosophum* ac *Mathematicum* id egregio horoscopo praedixisse, non expugnatum iri civitatem in qua *Palladium* custodiretur; et tale *Palladium* Troi dono dedisse. His adde *Joannem Tzetzem*, *Isaaci* citati Fratrem, qui in *Historiarum Chiliadibus*, *Chil.* 2. *Hist.* 33. inter illos *Scriptores* qui de *Cleopatra* Aegypti Regina in *Operibus* suis fuerint commentati, *Jo. Antiochenum* recenset. Et rursus in *Chil.* 6. *Hist.* 61. de *Pentheo* ab *Agave* occiso, et istius fabulae explicatione, eundem citat. Historiae hujus *Tzetzeanae* titulus sic se habet: Περὶ τοῦ ὁ Αντιοχεὺς Ἀγανὴν, τὸν υἱὸν προδιδοῦσαν εἰς θάνατον. Quod *Interpres* sic vertit: De eo, quod *Antiochenus* *Agavem* filium prodentem in mortem. Post versus aliquot de *Bacchis* et *Nepotibus* *Cadmī*, haec subnectuntur.

¹⁾ p. 24.

²⁾ p. 64.

³⁾ Eadem fere repetuntur p. 66. ubi redundant, et absunt a *Cod. MS.* *Bibl. Bodl.* quae habentur de *Asio* et *Apollodoro* lin. 5. a vocibus ὡς *Ἀσιος* μαθ. ad lin. 14. *Bernardi Bertrandi* Latina versio quae redundant in Graecis agnoscit; sed ea quae sequuntur post voces ἐξ οὐρανοῦ τοῦτο πεσεῖν lin. 20. ad vocem καταπέπτωκεν, lin. 26. quae revera a *Tzetze* scripta sunt, in ea desiderantur.

Ο Εὐριπίδης μυθικῶς οὕτω ταῖς Βάκχαις γράφει.
 Ο δ' Ἰωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν που, λέγει. etc.
Euripides fabulose sic de Bacchis scribit
Joannes autem Chronicus fabulam exponens, ait,
Pentheus atque Labdacus, magis autem Pentheus,
Interfectis reliquis Nepotibus ¹⁾ Cadmi,
Actaeone quidem ipso a propriis canibus,
Learcho et Melicerta a Patre Matreque,
Habuit spem obtinendi sceptrum atque sedes.
Ut autem audivit Bacchum Cadmi Nepotem nothum,
Regnum affectare, comprehensum in vincula conjecit;
Solvens autem precibus matris suae, occiditur ejus dolis.
Quapropter fabulam finxerunt, a Matre occisum fuisse.

Sic in alio Opere MS. quod habetur inter Codices *Baroccianos* Bibliothecae *Bodleianae*, in *Allegoricis* scil. *Fabularum Homericarum Expositionibus*, ab eodem citatur de *Paridis Trojani* inter *Deas* iudicio, nempe fabulam istam inde ortam fuisse, quod de *Prudentia, Fortitudine, et Cupiditate*, earumque inter se comparatione, *Librum* quendam conscripserit *Paris*, oratoriae artis peritus.

Καὶ ἤτις ²⁾ δὲ γεγόμενος γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα
 εἰς ἓν δὲ τοῦτο σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκρίνει,
 τὴν Ἀθηναίαν, τὴν φρόνησιν· τὴν Ἥραν, τὴν ἀνδρείαν.
 Καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ φημι τὴν Ἀφροδίτην.
 Ἡ καὶ τὸ μῆλον δέδωκε, τὴν νίκην τὰ πρωτεῖα,
 ὧς Ἰωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεύς που γράφει,
 Ἀπὸ μόνου ἀλληγορῶν, τ' ἄλλα παραλιμπάνων.
 Γάμον Πηλέως, Θέτιδος, Ερμῆντε ³⁾ καὶ τὸν Δία,
 τὴν Ἰδην οὐπερ ἔκρινε θεὰς τὰς Θουλλουμένας.
 Ο Τζέτζης δ' ἅπαντα λεπτιῶς ἀλληγορεῖ. Καὶ πρόσθε.

¹⁾ *ἐγγόνων*, quod Interpres ibi male vertit *filios*, ut et infra *ἔγγονον filium*.

²⁾ Sic in Codice MS. Baroc. num. 24. et in alio qui habetur num. 194. In tertio quodam qui habetur num. 131. post mentionem, non *Paridis*, sed *Eumeli Alcestidis F.* occurrunt hi versus. Sed male ut ex re ipsa apparet.

³⁾ MSS. 24. et 194. *Ερμῆτε* MS. 131. *Ερμῶντε*.

Quorum hic est sensus: *Et arte eloquentiae pollens, cum alia multa scribit, tum comparationem Dearum trium, Minervae Prudentiae, Junonis Fortitudinis, et Veneris Cupiditatis; quarum ultimam caeteris praetulit: ut scribit Joannes Antiochenus Chronographus. Qui illud duntaxat allegorioe exponit, alia missa faciens, nempe nuptias Pelei et Thetidis, Mercurium, et Jovem, et Idam ubi de Deabus illis iudicium feerit. Verum Tzetzes ea omnia subtiliter allegorizat.. Et attende.*

IV. In locis hisce describendis, idcirco prolixi fuimus, ut exinde commodius (quod ex usu nostro fuerit,) exquiri possit, utrum iste *Jo. Antiochenus*, cujus Scriptores citati testimonio utuntur, sit idam cum nostro *Jo. Malela*, an potius cum altero illo, supra memorato, cujus extant apud Imp. *Constantinum Porphyrogenetum* Excerpta. *Ger. Vossius*, qui, ut supra monuimus, de Excerptis *Jo. Antiocheni* apud Imp. *Constantini Porph.* Collectanea extantibus, nihil omnino commemorat, *Jo. Antiochenum*, quem citat de Aegypti Regina Cleopatra ¹⁾ *Jo. Tzetzes*, eundem fuisse coniectatur cum *Jo. Malela*. In qua sententia eum sequitur *Allatius* ²⁾, et *Joannes* noster *Gregorius* in *Animadversionibus* MS. in Autorem nostrum. Ego potius in sententiam contrariam propendo, et non solum eum, quem citat in loco illo, caeterisque supra adductis, *Jo. Tzetzes*, sed et eum, quem citant ejus Frater *Isaacus*, et *Geor. Codinus*, eundem fuisse cum altero illo, cujus extant Excerpta ³⁾, haud aegre mihi persuadeo. De *Codino* sane hoc satis constat. Nam locum istum,

¹⁾ Nam de caeteris locis quae supra a nobis citata sunt is nihil observat.

²⁾ Qui nec ipsi in loca quae supra produximus caetera legendo inciderant.

³⁾ In Excerptis illis habetur perioche bene magna de Paride Trojano, in qua tamen nihil occurrit de illius Libelli in Veneris Encomium descriptione, de qua allegat *Jo. Antiochenus* *Jo. Tzetzes*. sed dici ad hoc potest, solere in illis Excerptis *Constantinum Porph.* non omnia quae ipsius Autores in singulis narrationibus scripsere, ad verbum exhibere, sed eorum enarrationes contrahere et ex illis pro libitu nonnulla elidere. Vide tamen quae diximus in Diatriba nostra De Scriptor. Graecis variis cap. 1. ubi de Antiocheno Chronog. Monacho.

quam ex suo *Jo. Antiocheno* adducit, apud nostrum *Jo. Malelam* frustra quaesieris. Reperiuntur quidem apud *Malelam* omnia ¹⁾ ea loca, quae ab utroque *Tzetze* ex *Jo. Antiocheno* citantur; et de Fabula insuper ista, quae est de interitu Penthei, animadvertere licet, non solum proferri apud *Malelam* eandem illius allegoricam expositionem, verum etiam ab eo de fabula ista advocari *Euripidem* in *Bacchis*, ut etiam de eadem in loco praedicto citatur a *Tzetze* Chiliasta. Hinc cuius in promptu esse possit argumentum sibi satis speciosum efformare, non alium quam nostrum *Joannem*, a duobus illis Scriptoribus per *Joannem Antiochenum* designari: argumentum (inquam) satis speciosum, et si alicui ista opinio probabilior videatur, cum eo non ego contendam: Me tamen non ita haec movent quin potius in diversa persistam sententia. Quis enim in Graeciae sequioris et posterioris monumentis tam parum versatus est, ut non sciat illorum Scriptores fere eadem ubique literis demandare, seque mutuo et alios Scriptores liberaliter admodum exscribere atque expilare consuescere? Et quis non videt vel ex ipsis, quae extant, *Jo. Antiocheni Monachi* Excerptis, eum multis in locis eadem cum *Joanne* nostro *Malela* in literas retulisse? Quem latet illius Chronographiam de eisdem plane cum *Maleliana* fabulosis rebus tractasse? Hisce insuper addo, mihi esse exploratissimum, nihil aliud esse *Joannis* nostri *Malelae* Chronographiam quam ex aliis Autoribus decerptam rerum *farraginem*: solere eum verbatim ex aliis transcribere, et Autores etiam ab illis citatos, quasi ipse legisset, citare. Quid itaque mirum si praedictae Narrationes in illo reperiantur, licet ex alio aliquo Scriptore citatae sunt? Quominus autem existimem illum a Scriptoribus praedictis intelligi, id certe obstat, quod videtur colligendum ex *Imp. Constantini Porph.* Collectaneis toties laudatis, non solitum eum fuisse sub simplici appellatione *Joannis Antiocheni* commemorari; sed ab altero illo per suum *cognomen* seungi fuisse consuetum. Accedit quod et ipse *Jo. Tzetzes* in alio loco ²⁾, ubi eum commemorat, non illum appellet *Joannem Antiochenum*, sed *Joannem*

¹⁾ De Cecrope 86. Palladio 137. Cleopatra 280. etc. Pentheo 51. Paridis Libris 115.

²⁾ Chil. 5. Hist. 29.

Melelem, eodem prorsus modo quo ab Imp. *Constantino* praesertim nominatur simpliciter *Joannes Malela*. His adde, quod cum eum *Tzetzes* commemorat, mentionem de illo facere videatur tanquam de Autore a se non ante memorato; cum antea tamen in eodem Opere *Joannem Antiochenum* citasset: Ταῦτα μὲν Ἰωάννης τις (hoc noto) Μελέλης χρονογράφος. Haec tradit *Joannes* quidam *Meleles Chronographus*.

V. Haec cum ita se habeant, Lectori liberum esto iudicium, utrum idem sit iste *Jo. Antiochenus*, qui a *Tzetze* utroque citatur, cum *Joanne* nostro *Malela*, an cum altero illo cujus extant *Chronographica Excerpta*. Si placet postremum, tum dici oportet, Excerptorum istorum scriptorem post *Georgium Chronographum* vixisse, adeoque sub Imperio *Heraclii*, quod Viri eruditi hactenus statuerunt, non floruisse: Nam expresse asserit *Tzetzes* Chiliasta *Jo. Antiochenum* a se memoratum post *Georgium Chronographum* (*Syncellum* intellige, vel *Hamartolum*) claruisse. Si prius arrideat; tum idem erit dicendum de *Malela* nostro: de cujus aetate nos infra. Pro comperto est interim, non solum extare apud Imp. *Constantini Porphyrogeneti Collectanea* ex *J. Antiocheni Monachi Chronographia* *Fragmenta*; verum etiam hodieque in *Bibliothecarum* scriniis asservari, cum alia et omnino diversa ex eo *Excerpta*, tum et ipsam alibi *Chronographiam* integram; vel aliud saltem *Archaeologicum* opus *Joanni Antiocheno* tributum. A doctissimo *Alemanno*, in *Notis Historicis ad Historiam Arcanam Procopii*, proferuntur fragmenta duo de Imp. *Justiniano* ex *Jo. Antiocheni* (quae appellat) *Collectaneis*: quae quidem diversa fuisse a *Jo. Antiocheni* *Collectaneis Constantinianis*, cum in illis de *Justiniano* nihil quicquam legatur, necesse est. In Volumine Graeco MS. *Bibliothecae Regiae Parisinae* num. *mmccxvi*. inter varios *Tractatus* diversi argumenti occurrunt *Excerpta* ex *Jo. Antiocheni Chronico*: id quod colligitur ex *Indice Tractatum* illius Voluminis, qui habetur Graece inter *Stephani Le Moyne Varia Sacra*, sub titulo *Indicis Antonii Eparchi (Corcytaei) Legati*, ex cujus dono circa medium seculi praeteriti in illustrissimo illo *Librorum MSS. Gazophylacio* Volumen illud repositum est. In illo *Indice* num. *lxxix*. sic legitur: Ἰωάννου Ἀντιοχείως ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ συντάγματος ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως κόσμου. *Jo. Antiocheni* quaedam ex

Ilius Chronico quod incipit a principio creationis mundi. Memorantur Excerpta eadem apud *Analesta* ex ejusdem Bibliothecae Catalogis *Labbaana*; et ab eruditissimo *Dufresnio*, in Notis ad *Chronicon* (quod inscribit) *Paschale*, aliquoties laudantur. Ex cujus quidem citationibus, quae Autoris exhibent verba, deprehenditur, cum diversa esse Excerpta ista ab Excerptis supra dictis *Constantinianis*, tum etiam Chronographiam istam a nostra *Maleliana* fuisse diversam. A *Clar. Salmasio*, in Notis ad *Scriptores Historiae Augustae*, et in *Plinianis Exercitationibus in Solinum*, et similiter a *Leone Allatio* in Notis ad *Eustathii Antiocheni Hexaemeron*, producuntur complura loca ex *Jo. Antiocheno* (sive *Antiochensi*) *περὶ ἀρχαιολογίας*: hoc quoque diversum fuisse a *Joannis* nostri *Malelae* Chronographia, quamvis et illa *Περὶ Αρχαιολογίας* non improprie possit inscribi, quae ex eo in medium sfferuntur, manifestum redditur. Ut omnino fallantur eruditi illi Viri, qui *integrum* Opus *Joannis* nostri *Malelae* in *Gallia* etiamnum servari (id enim ab aliquibus accepi) docuerunt. Id illis haud dubio fraudi erat, vel quod Opus *Περὶ Αρχαιολογίας* cum *Chronico Maleliano* idem esse putaverint, vel quod illa Excerpta, quae extant in Codice Regis Galliarum, opus *integrum* fuisse, et nostri Autoris, crediderint. Pro certo mehercule hoc constat, ne ipsi Gallorum doctissimo, percelebri illi *Dufresnio*, τῷ χαλκεντέρῳ, in manus unquam venisse *Joannis* nostri *Chronicon*; qui tamen fortasse in Codd. Graecis MSS. supra omnes hujus aevi mortales versatus est. *Joannem Malelam* quotiescunque is commemorat, (ut citat quidem atiquoties in Notis ad *Chronicon Paschale*, et *Annales Joannis Zonarae*, et in *Mediae et Infimae Graecitatis Glossario*) testimonia ejus aliunde non depromit, quam ex aliis Scriptoribus, qui Exemplar nostrum *Oxonienae* evolverant, et inde nonnulla excerpserant: quod ipse in aliquibus locis aperte profitetur. Utrum Opus praedictum *Joannis Antiocheni* *Περὶ Αρχαιολογίας* sit idem cum *Chronico* toties memorato, cujus apud *Constantini Collectanea* jam extant Excerpta, ii melius poterunt judicare, quibus datur facultas cum hisce illud conferendi. Est interim admodum verisimile: sic enim *Josephus* Historiam suam Judaicam, et *D. Halicarnasensis* Opus suum Historiae Romanae, *Αρχαιολογίαν* inscripserunt; quorum posteriorem sub titulo, *Dionysii* *Περὶ Αρχαιολο-*

glas, eodem modo ab eodem *Salmasio*, in *Notis ad Scriptores Augustos*, citatum legisse memini. Neque agit id Opus *Ἰστορὶα Ἀρχαιολογίας* de rebus solum vetustioribus et aevi fabulosi, sed et rerum recentiorum Historiam, et ipsorum Imperatorum Romanorum gesta complectitur. Hoc evincunt Excerpta ista, quae apud *Salmasium*, in *Notis* novissime citatis, ex eo proferuntur; nimirum de morte Imp. *Adriani* ¹⁾, et insigni Mausoleo in honorem illius erecto; de *M. Antonino* ²⁾, quod, aerario in bellis exhausto, Ornamentorum Imperialium auctionem in foro fecerit; de *Numeriani* Imp. ³⁾ excaecatione et interitu; deque *Carini* ⁴⁾ insigni crudelitate, quod eos, qui puerum olim pueri lusissent ac derisissent, Imperator jam factus non dimiserit inultos.

VI. Si aliud et diversum fuisse comperiat, tum locus erit suspicioni, non Chronicon illud *Jo. Antiocheni* cujus extant Excerpta apud *Porphyrogennetum*, sed ipsum id Opus a *G. Codino* et *Tzetze* utroque fuisse designatum ubi citant *Jo. Antiochenum*. Sin idem fuisse (quod omnino crediderim) evolventibus appareat, ex illis locis quae ex eo adducunt *Salmasius*, et *Alzaius*, id ulterius et clarius astructur, quod supra posuimus, *Jo. Antiochenum Monachum* et *Joannem* nostrum *Malelam* in eisdem Narratiunculis solere concinere; et ideo nihil repugnare quo minus cum *Monacho* idem esset *Joannes* ille *Antiochenus* qui a *Tzetze* Fratribus laudatur, quamvis reperiantur apud ipsum *Malelam* res illae pro quibus citatur. A *Leone Allatio* ⁵⁾ ex *Jo. Antiocheno Περὶ Ἀρχαιολογίας*, inter alia, citantur loca, de *Hesiodo* quodam, quod Graecos edocuerit literas; et de expositione Fabulae super *Endymione*, quod per mysticas quasdam Orationes a Luna nomen Dei addiscere voluerit, quodque illud per somnium edoctus non amplius est expectatus. Quae aumbae Narrationes apud *Malelam* ⁶⁾ quoque leguntur. A *Salmasio*

¹⁾ to. 1. p. 180.

²⁾ p. 354.

³⁾ to. 2. p. 791.

⁴⁾ p. 795.

⁵⁾ in *Eust. Hexaem.* p. 300. et 303.

⁶⁾ p. 70. et 73.

in *Plinianis Excercitationibus* ¹⁾ ex eodem Opere, inter alia loca, proferuntur fragmenta, de Hippodromo Urbis Romae a Romule extracto; de ejusdem diversis partibus, et Populi distinctionibus; de Factionum in Circo per greges et pannos discolores divisione ab Oenomeo Rege instituta; deque Circi, juxta numerum Planetarum, 7. spatiis, et, ad imitationem 12. Zodiaci Signorum, 12. ostiis. Quae omnia quoque apud *Malelam* ²⁾ nostrum fabulosum occurrunt; sicut et ista quae ex eodem citantur in *Notis ad Scriptores Historiae Augustae*, de Tabula Iusoria a Palamede inventa, et de Palladio Trojano ab Asio Philosopho excogitato; quae una est quidem ex istis Narratiunculis, pro quibus citatur ab Is. Tzetze *Jo. Antiochenus*. Illius verba sic se habent: *Τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ζωδίων ἦν μικρὸν ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου κατασκευασθὲν εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως*. Et si quis cupiat ejus verba de Tabula Palamedis Iusoria cum Malelianis ³⁾ componere, ea haec sunt. *Ὁ Παλαμήδης διὰ τῆς τάβλας τὸν γῆινον κόσμον ἤνιξετο. τὸν ζωδιακὸν κύκλον διὰ τῶν δώδεκα κάσων· διὰ τοῦ ψηφοβόλου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἑπτὰ κοκαλιων, τὰ ἑπτὰ ἄστρα τῶν πλανήτων· διὰ δὲ τοῦ πύργου τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ δίδονται πᾶσι καλά τε καὶ φαῦλα*. Sic citantur a Dufresno ⁴⁾ *Excerpta MSS. ex Chronico Jo. Antiocheni*, inter alia, de variis rebus quae in Nostro ⁵⁾ etiam comparent: de Homericæ fabulae super Marte et Venere a sole deprehensis expositione, ex *Palaeophato*, qui idem a Nostro etiam adducitur; de *Mercurii Trism.* dictis de Divina Natura, ex ipsius Operibus; de Rege Aegyptiorum nominato *Karacho*, seu *Maracho*, Sostri (sive Sesostri) succedente, et ab illo fuisse oriundos succedaneos Aegyptiorum Reges; de Medusa et Perseo, de cuius hunc Persas τὰς ἐπὶ Γόργονας ταλετάς· de anno Aegyptiorum antiquo sub Vulcani et Solis temporibus; de Sose et Thuli (sive Thua-chi) aliisque Aegyptiorum Regibus; de Oraculo denique de SS.

¹⁾ p. 902, 903, 908.

²⁾ p. 218. ad 223.

³⁾ p. 129.

⁴⁾ *Notis ad Chron. Pasch.* p. 498. 499. etc.

⁵⁾ p. 25, 26, 27, 29, 30, 43.

Trinitate Regi Thuli in Africa dato. Citantur etiam ab eodem ¹⁾ eadem, de Pico Jove, de Regina Semirami, deque Nino et Thurra ei succedente; quae Narrationes, quamvis nunc in Nostro, quippe desunt in principio pleraque, non inveniantur, tamen non dubitandum videtur, quin in illis, quae jam desiderantur, repertae fuerint, ut quidem occurrunt in illis, quae ex *Chronico Paschali* sive *Alexandrino* in eo ²⁾ supplentur. Locum unum ex supra memoratis, de veteri Aegyptiorum anno, ut cum *Maleliano* ³⁾ a Lectore curioso (si placeat) conferantur, me non pigebit adscribere. *Εβασίλευσεν Αιγυπτίων ο υἱὸς αὐτοῦ Ἡλιος ἡμέρας δυοῦ. ὡς εἶναι ἕτη ιβ'. καὶ ἡμέρας 57'. οὗτα γὰρ εἶδυσαν τότε Αἰγύπτιοι ἢ ἄλλοι τινες ἐνιαυτὸν ψηφίσαι· ἀλλ' οἱ μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης ἐνιαυτοῦς ἐψηφίζον, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῆς ἡμέρας· οἱ γὰρ τῶν ιβ' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξ ὅτου ἐπενοήθη τὸ ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσι.*

VII. Atque haec de diversis Joannibus *Antiochenis*, *Chronographis*, ne temere, ut solet, cum altero illo *Joanne Antiocheno*, *Chronographo*, sive *Archaeologo*, confundatur *Malela* noster, hic dicta sunt. Extiterunt alii *Joannes Antiocheni*, *Chronographi*; ut *Joannes Rhetor*, qui Historiam suam sub Imp. *Justino* Seniore terminavit; et, si fides *Arabibus*, *Joannes ipse Chrysostomus*, ex Presbytero *Antiocheno* Patriarcha Constantinopolitanus, cujus nomine jam apud eos, et eorum lingua, circumfertur *Chronicon*. De quibus nos agimus in alio Opere. Celebratur a *Ger. Vossio* ⁴⁾, et *Phil. Labbaeo* ⁵⁾, alius *Joannes Antiochenus Chronographus* sive *Historicus*, quem dicunt floruisse post tempora *Justiniani* senioris, et *Evagrii* Historiae Ecclesiasticae Scriptori coetaneum fuisse, et ab eo commemorari. At longe falluntur eruditi illi Viri; non enim ex urbe *Antiochiae*, sed ex *Epiphaniensi*, fuit iste *Joannes* *Historicus*, ut demonstrat in Notis ad *Evagrium* clariss. *Hen. Valesius*, et plenius nos in

¹⁾ p. 497.

²⁾ p. 19, 20, 21.

³⁾ p. 25.

⁴⁾ De Hist. Graecis.

⁵⁾ Delin. Apparatus Hist. Byz.

Opere ¹⁾ alio modo memorato. Jam ut, hisce omnis, ad caetera, quae spectant ad nostrum Autorem, procedamus, et de ejus Conditione ineamus disquisitionem: sunt qui illum existimant ipsius Episcopatus *Antiocheni* Infulis, dum vixit, fuisse ornatum. In hac opinione fuere interpretes *Jo. Damasceni* (quem appellant) *Libri tertii pro Imaginibus*, quique illos sunt secuti alii non exigui nominis. Fragmenti, quod in Libro citato ex Chronographo nostro producitur, inscriptio sic se habet: *Εκ τῆς χρονογραφίας Ἰωάννου Ἀντιοχείας τοῦ καὶ Μαλέλα περὶ τῆς αἰμοφόρουσσης* etc. Quam in hunc modum vertit *Fran. Zinus*: *Ex temporum descriptione Joannis Antiochiae Pontificis, qui et Malala dictus est, de muliere quae sanguinis fluxum perpessa fuerat.* Hujus Tituli interpretationem *Jac. Billius*, dum *Zini* Versionem in aliis castigat, absque reprehensione praeterit: sic *Jac. Gothofredus*, ad *Philostorgii* ²⁾ *Historiam Eccles.* de Christi statua Paneadica verba faciens: *Quod* (inquit) *Joannes Damascenus de Imaginibus Orat. 3. refert ex Chronico Joannis Antiochiae Episcopi, cognomento Malala.* Eandem sententiam et interpretationem amplexi sunt illustrissimus *Baronius* ³⁾ in *Annalibus*, et *Joannes noster Gregorius* in *Animadversionibus MSS.* super *Malala*, ac alii.

VIII. Utrum ipse *Orationis* praedictae *de Imaginibus* Autor, per, *Ἰωάννου Ἀντιοχείας*, *Joannem* nostrum *Antiochiae* fuisse *Antistitem* voluerit, quod Autores citati arbitrati sunt, pro certo haud facile statuerim: hoc interim est admonendum, istiusmodi loquendi formula non semper necesse esse ut *Episcopi* intelligantur, tametsi per illam in *Catalogis Conciliorum* designari *Episcopi* soleant; sed posse etiam *Cives* alios quoscumque per eam denotari. Hoc videtur exploratum habuisse *Godefridus Tilmannus*, qui in sua *Orationis* praedictae *Versione*, *Joannis Antiocheni*, simpliciter habet. At quaecumque fuerit sententia ipsius Autoris; nos tamen nullo pacto descendere possumus in eorum opinionem qui ex Sede *Antiochenorum* Patriarchali *Chronogra-*

¹⁾ *Distributa de Scriptoribus Graecis Variis, cum prophane tum Ecclesiasticis, maxime ex Codd. MSS. nondum edita.* cap. 1.

²⁾ l. 7. c. 3.

³⁾ ad an. 81. num. 75.

rum nostrum arcessunt; verum suppetit nobis argumentum, idque quidem (ni fallor) firmissimum ac irrefragabile, ad illam dignitatem eum nunquam fuisse evectum. Non hic adnotabo citari illum a *Tzetze* Chiliasta tanquam hominem obscurum et ignotum: Ταῦτα μὲν Ἰωάννης τις Μαλέλης χρονογράφος· ubi illud vocabulum, τις, obscuritatis nota et indicium videatur: hoc, inquam, non adnotabo, quippe vix negari possit quin de Viris etiam nominatissimis et maximis vox ista interdum apud veteres usurpata reperitur. Sic (ut alios missos faciam) de *Theodoro*, Episcopo Cyri doctissimo celebratissimoque, *Theodorus Abbas et Philosophus* in *Argumento Synodi Ephesinae*: Εὐρέθη δὲ μετὰ Ἰωάννου Θεοδώρητός τις, ἰλλογιμώτατος Κύριου ἐπίσκοπος πόλεως ἀνατολικῆς. Sic ad verbum *Leontius Scholasticus* in Libro¹⁾ de *Sectis*, ex *Abbate Theodoro* (ut opinor) excubens: Εὐρέθη δὲ μετὰ Ἰωάννου Θεοδώρητός τις, ἰλλόγιμος Κύριον ἐπίσκοπος ἀνατολῆς. Abunde erit, si ex ipso Patriarcharum Antiochenorum Catalogo demonstremus, fuisse nullum illius Civitatis Episcopum nominatum *Joannem*, qui in illa aetate, qua scripserit *Malela*, floruerit. Age itaque, videamus quot fuerunt *Joannes Antiocheni* Patriarchae, et fuisse nullum eodem temporis intervallo, quo vixerit *Malela*, ostendamus. In *Nicephori* Patriarchae CP. Patriarcharum *Antiochenorum* Catalogo, (qui unum numero supra *sexaginta* complectitur, et perducitur usque ad Patriarcham *Anastasium juniorem*, qui martyrium subiit circa annum incarnationis Dominicae 608. seu, ut alii volunt, 611.) recensentur *Joannes* duo. Eorum *primus*, apud omnes Scriptores Ecclesiasticos propter Schisma in Synodo *Ephesina* commemoratus, et Epistolis aliquot suis notissimus, fuit ordine Patriarcharum 39us. et anno D. 438. e vivis excessit, postquam Patriarchatum per 18. annos gubernasset. *Secundus* fuit ordine 47us. successor *Petri Fullonis*, sub Zenone Imp. A. D. 476. post menses 3. ejectus. Post duos hos *Joannes*, quos nemo non videt *Joannem* nostrum *Malelam* aetate antecessisse, cum floruerint ante imperium *Justiniani* ejus nominis Primi cujus gesta a *Malela* celebrantur, non alius *Joannes* in Antistitum *Antiocheno-*

¹⁾ Act. 4. p. 509.

rem serie occurrit ante seculum a nato Christo *undecimum*. In illo seculo, nimirum quo tempore recuperata fuit urbs *Antiochenorum*, expulsis Saracenis, a Christianis nostris Occidentalibus, id est A. D. 1098. Cathedram illam tenuisse *Joannem* quendam, sanctissimum Confessorem, apud *Gul. Tyrium* ¹⁾, in *Historia Belli Sacri*, memoriae proditur. Is, ut dicit idem *Tyrius*, evoluta vix biennio post Urbem recuperatam Sede sua semet abdicavit et Constantinopolim abiit. Vergente ad exitum insequente Seculo, nempe a Domini nostri Nativitate *duodecimo*, Thronum Patriarchalem *Antiochiae* tenebat *Joannes* alius; idem ille, qui olim in *Oxia*, Propontidis Insula, *Monachicam* exercuerat vitam, cujusque extat, inter clariss. *Cotelerii Ecclesiae Graecae Monumenta*, *Oratio in Monasteriorum donationes Laicis factas*. In *Conciliorum Voluminibus* habetur Opusculum *Joannis* cujusdam Patriarchae *Antiocheni de superioritate inter Concilium et Papam*: at recens is fuit, et non ante seculum 15. neque Graecis est annumerandus, sed Latinis, neque quidem reversa, sed titulo tantum fuit Patriarcha. Utrum inter hos duos *Joannes* posteriores, currentibus seculis 13. et 14. in Throno *Antiocheno* sederet ullus, necne, non habeo dicere; neque nostra quicquam refert; *Joannem* enim *Malelam* ante seculum *decimum* floruisse, in liquido est. Itaque ut ante eum floruerunt illi duo quos primo memoravimus, sic omnes hi novissime recensiti eo longe fuerunt recentiores. In Scripto quodam manu exarato Bibliothecae *Oxon.* *Περὶ μεταθέσεως Αρχιεπίσκοπων* de translatione *Episcoporum*, quod anno circiter 1400. compositum est, fit mentio *Jo. Antiocheni* Patriarchae cognomento *Codonati*, qui inde translatus sit ad Sedem Metropolitanam *Tyri*. Non alius hic fuit quam *secundus* illorum quos memorat *Nicephorus* Patriarcha CP. quem diximus ejectum a *Zenone* Imp. Eum enim *Codonatum* fuisse cognominatum, testimonium perhibet *Victor Tununensis*. Ab *Anastasio Caesariensi*, in Tractatu *De jejuniis Deiparae*, *Joannes* quidam Patriarcha *Antiochenus*, tanquam tunc cum ipse scribebat Ecclesiam illam regens, celebratur: quo seculo is claruerit, non habemus usque adeo exploratum, ut pro certo et indubitato decernere

¹⁾ l. 6. c. 23.

possimus: hoc tamen certissimum et exploratissimum, eum ante undecimum seculum, vel medium saltem praecedentis, in illius Ecclesiae Cathedra non praesedissee: nam autor est idem *Anastasi-
sius*, excepisse eum in Sede ista *Theodosium*, *Petri* successorem; at ante (ad minimum) medium *decimi* Seculi fuisse nullum in illa Ecclesia *Theodosium* qui *Petro* successerit, constat. Neque multum quidem videtur dubitandum, quin idem is fuerit, vel cum illo *Joanne* Patriarcha supradicto, cujus apud *Gul. Tyrium* habetur mentio, vel saltem (quod minus ¹) arridet) cum *Monacho Oxiensi*.

IX. Si cui oboriatur suspicio, inter *Anastasi-
sium Junio-
rem* Patriarcham, in quo terminatur *Catalogus Nicephorianus*, et Se-
culum *decimum*, ante quod apparet floruisse *Malelam*, in Ca-
thedra *Antiochensi* sedisse *Joannem* aliquem, qui idem cum *Ma-
lela* potuerit esse: is adeat velim *Eutychii* Patr. Alexandrini *An-
nales*, illisque praefixam Chronologiae ejus *Synopsin*. Recensito-
s ibi reperiet illius intervalli Patriarchas universos, *Joanne*
nullo inter illos celebrato. Ejusdem rei fidem facit *Catalogus*
alius, quem, ex Arabico aliquo Autore (ut opinor) transcrip-
tum, ab Amico nostro multo nomine venerando, *Edvardo Bern-
nardo*, Viro in omni doctrinae genere singularis praecellentiae,
accepimus. Illius Patriarchas praedicti intervalli, quia discre-
pat aliquantulum ab *Eutychiano*, Lectoris oculis hic non grava-
bimur subjicere.

num.	A. D. quo an. desin.	num.	A. D. quo an. desin.
58. <i>Anastasi- sius alter</i>	9. 607.	66. <i>Theodoretus</i>	17. 812.
59. <i>Vacat sub Persis et Macedonius</i>	31. 638. 8. 646.	67. <i>Jobus</i>	31. 843.
60. <i>Macarius</i>	5. 651.	63. <i>Nicolaus</i>	26. 869.
61. <i>Theophanes</i>	12. 663.	69. <i>Stephanus et } Thaddaeus }</i>	22. 891.
62. <i>Thomas</i>	20. 683.	70. <i>Symeon</i>	12. 903.
63. <i>Georgius</i>	21. 704.	71. <i>Elias</i>	28. 931.
64. <i>Vacat sub Saracenis et Theophylactus</i>	50. 754. 18. 772.	72. <i>Vacat Dein Theodosius et alii Viri obscuri.</i>	4. 935.
65. <i>Theodorus.</i>	23. 795.		

¹) Vide *Diatr. de Script. Graec. Var.*

X. Ut errorem committunt Scriptores praenotati, cum *Malelam* nostrum in Patriarcharum Antiochenorum Albo reponunt, sic errorem plane diversum de illo erravit *Franc. Combefisius*. Is in *Manipulo de Originibus rerum Constantinopolitanarum*, Joannem nostrum Antiochenum Malelam, cujus nomen ex *Oratione*, quam vocant, *Jo. Damasceni de Imaginibus* supra citata ei innotuerat, eundem fuisse decernit cum *Joanne illo Antiocheno*, ex Grammatico Presbytero, quem tradunt *Gennadius Mass.*¹⁾ et *Marcellinus Comes*²⁾ contra Haeret. *Eutychianos* librum condidisse. Qui error, ut facile refellitur, cum *Chronicon Malelianum* ultra tempus *Joannis* praedicti pertexatur; ita facile quoque illi condonatur, cum *Chronicon* ipsum videre ei nunquam datum est. Suum autem *Chronicon* composuit *Marcellinus* A. D. 534. id est imperii *Justiniani octavo*, et *Catalogum* suum *Scriptorum Ecclesiasticorum*, in quo mentionem facit praedicti *Jo. Antiocheni Presbyteri*; concinnavit *Gennadius*, imperium administrante *Anastasio* A. D. 495°, hoc est, annis ante imperii *Justiniani*, a *Malela* nostro celebrati, exitum circa LXX.

XI. Conjecturam aliam nihilo magis foelicem eodem in loco de *Chronographo* nostro facit *Combefisius*; ut eundem eum fuisse cum praedicto *Joanne Presbytero*, sic et eundem omnino fuisse cum *Joanne Historico* cognomento *Diacrinomeno*, i. e. *Eutychiano*; sic enim *Schismatici Eutychiani* nuncupari consueverant. Floruit iste *Joannes ὁ Διακρινόμενος* ante nostrum *Joannem*, et ante ipsius *Justiniani* tempora sub praedicti *Anastasio* imperio, citante eum *Theodoro Lectore* in *Hist. Eccles.* qui ipse scripsit sub *Justino* seniore, decessore *Justiniani*, *Anastasio*que successore. Neque reperiuntur apud nostrum *Chronographum* quae ex illo *Joanne* nominato *Diacrinomeno* a *Scriptoribus Graecis* proferuntur. De eo qui plura volet, is adeat nostram *Diatribam* (ad quam *Lectorem* jam saepius amandavimus) *De Scriptoribus Graecis variis cum prophanis tum Ecclesiasticis, maxime ex Codd. MSS.* quae lucem brevi visura est: ubi legere licebit nonnulla de eo haud vulgaria.

¹⁾ De *Script. Eccles.*

²⁾ *Chronico.*

XII. Utrum omni *Haereseos* labe immunis esset noster Chronographus, an potius faveret praedictorum *Eutychnorum* partibus, adeo ut mereatur, cum dicto *Joanne Historico*, ὁ Διακρινόμενος audire; si quidem inquirere operae pretium: non desunt quae fidem faciunt, inter Scriptores eum *Orthodoxos* esse potius annumerandum. Imperatoris quippe *Justiniani* fidem, dogmatibus Haeticorum, quos Edictis ille damnaverat, oppositam, *Orthodoxam* appellat. *Haeresium* (inquit) *sectatores quoscunque Romani Imperii finibus excedere jussit, indulta tamen eis per tres menses licentia si qui per id tempus Fidem Orthodoxam amplecteretur.* Sic alio in loco de *Justiniano*: *Sub illius* (inquit) *imperio Haeresibus variis interdictum est.* Inter istas vero nominatim fuisse *Eutychnae* interdictum, ex Edictis 5° et 6° apud *Codicem Justinianaeum* in *Titulo 1°* fit conspicuum. Datur alius quidem in eo locus, qui forsitan nonnullis videatur argumentum subministrare, eum *Eutychnorum* opinionibus tinctum fuisse; locus scilicet iste ubi habet sermonem de *Vitaliani* rebellionem contra Imp. *Anastasium*, *Eutychnum*, in fidem *Catholicam* saevientem, et Episcopos *Orthodoxos* e Sedibus suis deturbantem; quem *Vitalianum* ait *Victor* Episcopus *Tununensis* contra illum arma cepisse propter *Fidei Catholicae subversionem, et Synodi Chalcedonensis damnationem, remotionesque Orthodoxorum Episcoporum atque successiones Haeticorum.* De illa *Vitaliani* rebellionem verba faciens, et in fugam eum actum enarrans *Chronographus* noster sic subjungit: *Καὶ ἐνίκησε ὁ Σωτὴρ Χριστὸς καὶ ἡ τοῦ βασιλέως τύχη.* Hanc vero victoriam conciliavit *Salvator Christus et Imperatoris fortuna.* Quae verba videantur indicare zelum ejus contra causam *Vitaliani*, et ipsius fuisse opinionem, pro Imperatore tanquam pro *Veritate* Christum dimicasse. At utcunque hoc nonnullis prima fronte videatur, exinde tamen nihil potest jure inferri; dici enim ista a *Malela* potuere, quia arma rebellia contra Principem suum *Vitalianus* sumpserat. Sic alii profecto Scriptores *Orthodoxi* de bello a *Vitaliano* moto, tanquam de re improbanda loquuntur, quamvis bene de eo sensisse videatur citatus *Victor.* *Cyrellus Scythopolitanus* in *Vita S. Sabae* ¹⁾ illius rebellionem damnare videtur, sed aliquanto

¹⁾ cap. 57.

lectius; συνεχόμενος ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ὑπὸ τοῦ Βιταλιανοῦ βαρβαρικῶν ὀχλήσεων. *Detentus Imp. Anastasius a Vitaliani barbaricis motibus.* Evagrius¹⁾ apertissime: Τυραννῆϊ (inquit) τὸν Αναστάσιον Βιταλιανός· Et, eodem in loco, ait eum meditatum fuisse ut *imperium occuparet.*

XIII. Praeter varios hosce *Joannes Antiochenos* huc usque memoratos, quos esse diversos a *Joanne* nostro ex dictis certissime cognoscitur; observata sunt nobis inter legendum nomina aliorum non paucorum. Eorum primus est *Jo. Antiochenus* Archipresbyter, Publicae Diaconissae et Abbatissae Filius sub Imp. Juliano Apostata clarus. Secundus est *Jo. Maxentius*, Presbyter (ut volunt) Ecclesiae *Antiochenae* sub Justino seniore, cujus extant in *Bibliotheca Patrum* Opuscula aliquot. Tertius est *Jo. Antiochenus* Presbyter, contra *Faustum* Semipelagianum Scriptor, ab *Adone Viennensi* laudatus; nisi idem hic esset (quod facile quidem concedo) cum praedicto *Jo. Maxentio*. Quartus est *Jo. Antiochenus* Laurae *S. Sabae* in Palaestina Monachus, Diaconus et Canonarcha, secta Origenista, imperante Justiniano. Quintus est *Jo. Scholasticus*, ex Presbytero *Antiocheno* Patriarcha Constantinopolitanus sub ejusdem Justiniani exitu: cujus extant *Collectio Canonum*, et *Capita Ecclesiastica*; quemque aliqui perperam confundunt cum *Jo. Antiocheno Chronographo*, cujus extant Excerpta in *Collectione Constantini Porphyrogeneti*. Sextus est *Joannes de Antiochia* vulgo dictus, Arrianus, unus ex Magistris *Muhammedis* Pseudoprophetae, quo tempore imperavit Heraclius. Hisce adjiciendi sunt, nisi iidem fortasse fuerint cum aliquo jam dictorum, *Joannes Monachus et Presbyter Antiochiae*, cui in Codice quodam MS. attribuitur *Oratio de Domini Transfiguratione*, eadem cum illa, quam nomine *Jo. Damasceni* in illius Operibus evulgatam habemus: et *Jo. Antiochensis*, cujus nomen in alio quodam MS. Tractatui *De Conjunctionibus* praefixum reperitur. De omnibus hisce, sicut et de illis plerisque quos in superioribus memoravimus, nos fusius et plenius in *Diatriba* supra memorata *De Scriptoribus Graecis variis*, Capitibus duobus primis, ex professo disseruimus. Hic

¹⁾ Hist. Eccles. l. 3. c. 48.

eos recensitos volui, ut quot et quinam extiterint illius nominis non nescius sit Lector, et, si quis ex illis cum Chronographo nostro idem esse videatur, ei proprio suo iudicio uti liceat, modo et mihi liceat uti meo. Nihil opus est ut hisce subjiciam, a *Diacono Liberato*¹⁾ memorari Episcopum quendam *Alexandriae*, cujus nomen sit nostri Scriptoris quam simillimum, *Joannem cognomento Mela*; quem dicit fuisse *Dioscoritam*, hoc est *Diocrinomenum* sive Synodi *Chalcedonensis* adversarium. Eundem eum fuisse cum Nostro *Jo. Malela* suspicabitur nemo paulo eruditior. Floruit enim ante tempora Justiniani, et, ut autor est ipse *Liberatus*, secundus erat in Antistitum *Alexandrinorum* successione a *Petro Mongo*, Athanasii Haeretici successor, et alterius *Joannis Machiotae* (sive *Niciotae*) cognominati decessor. Incoepit, juxta *Chronicon Orientale*, Ecclesiae *Alexandrinae* praesidere A. D. 488. et Sedem tenuit per annos 8. et quod excurrit. *Kircherus* in *Catalogo Patriarcharum Alexandrinorum* refert illius initium ad annum Christi 506. Ad quem annum ponitur a *Baronio* non initium ejus, sed exitus.

XIV. De Chronographo nostro (benigne Lector) quis fuit et qualis, vel potius sane quis et qualis non fuit, inquisivimus hactenus. Jam postulat ratio nostri instituti, ut ad alia progrediamur, et qualis sit Scriptor, deque ejus aetate, temporeque quo scripsit, ineamus disquisitionem. Floruisse eum sub imperio Justiniani ejus nominis Primi, quod anno D. 527°. incoeptum est, et 565° terminatum, inter illos eruditos Viros, qui Chronici ejus exemplar MS. pervolverint, inolevit hucusque sententia. Sic statuunt pro certo et indubitato *Chilmeadus* simul Interpretes et *Gregorius*; sic quoque Vir summus *Gul. Lloydius*, Antistes *Asaphensis* hodiernus, qui et eum existimat anno Justiniani circiter xxv. scribere desiisse. Hoc edocti nos sumus a *Clariss. Antonio Pagi* in *Annales Card. Baronii*²⁾: in quo Opere eximio de Chronographo nostro ex Patris praedicti Literis ad se missis mentionem faciens Vir ille eruditissimus; *Vixit*, inquit, *sub Magno Justiniano et videtur anno ejus xxv. aut circiter scribere*

¹⁾ Breviario cap. 18.

²⁾ ad an. D. 107.

desisse. Ita clarissimus Gul. Lloydus, Episcopus Asaphensis, et secta Protestantium, vir solidissimi Criterii. In egregio perutilique Opere, de *Scriptoribus Ecclesiasticis*, quo Orbem sibi Literarium obstrinxit Vir eruditissimus *Gul. Cavacus* nostras, ad setatem Justiniano sequiorem demittitur, ita tamen ut eo imperante in vivis esse potuerit, et ad annum Christi 601. conjicitur.

XV. Cum ait celeberrimus *Pagius* certiozem se factum ab Episcopo *Asaphensi*, Chronographum nostrum anno *Justiniani* *xv.* aut *circiter scribere desisse*, eum non possum non suspicari duabus in rebus memoria fuisse lapsum: nam 1°, mihi facile persuadeo scripsisse doctissimum Praesulem de anno Justiniani, non *xv.* sed *xxxv.* Usque enim ad annum illius Imperatoris *xxxv.* Chronographiam nostram, prout jam in MS. habetur, perduci, tam certum est quam quod certissimum: et desinit quidem in anno illius imperii vel *xxxviii.* vel saltem *xxxvii.* Subest quoque suspicio hoc tantum Eum sibi voluisse, in isto circiter anno *desinere* nostrum Exemplar, non illo anno Autorem scribere desisse: nam unde id colligi potuerit, nihil uspiam, vel leve, occurrit, cum in *fine* Exemplar esse *mutilatum*, vel luce ipsa clarius appareat. Habetur Exemplar inter Codd. *Baroccianos*, Membrana, et manu antiqua annorum (ut fas est conjicere) plusquam 600, exaratum. Ex *Voluminis* MS. crassitie, colligendum facile videtur non multas *Schedas* in calce desiderari, et vix id deductum fuisse ultra mortem *Justiniani*: sed ad hoc Volumen non aliud olim pertinuisse, vel ipsum olim non fuisse in duo divisum, unde liqueat? Certe constat opus totum multa olim passum fuisse, et *Schedas* omnes aliquando jacuisse per injuriam temporis a se invicem solutas. Hoc indicat praesens *Voluminis* conditio, *Schedis* variis in locis a posteriore Bibliopego miserrime transpositis. Utcunque de hisce res habeat: quod intra annos a *Domini* nostri Nativitate 900. scripsit noster *Chronographus*, extra omnem dubitandi aleam ponitur, cum extarent ex Opere illius excerpta, inter *Collectanea Constantini Porphyrog. Imp.* qui natus est anno 905°. et anno circiter 959°. denatus: et non scripsisse sub ipso *Justiniani* imperio, sed postquam ille diem suum supremum obiisset, hoc est post annum 565. eodem certitudinis gradu nobis elucescit, id aperte indicantibus

verbis illis quae de *Justiniano* in initio libri 18. leguntur: *Ἐβαλλευσεν ὁ Θεσιότατος Ἰουστινιανὸς ἕτη λή', καὶ μῆνας ζ', καὶ ἡμέρας ιγ'.* Imperium tenuit Divinissimus Justinianus annos xxxviii. menses vii. et dies xiii. Hoc solum in controversiam potest vocari, an sub *Justiniano* floruerit, et paulo post ejus aetatem *Chronographiam* suam condiderit? Sunt quidem, quae facile cuivis non satis attento possint persuadere, eum paulo post *Justinianum* suum Opus concinnasse; sed et alia sunt multa a nobis observata, quae suspicionem non immerito creant eum seculo isto fuisse recentiorum: Quin et sunt quae subinducunt eum ad tempora longe sequiora esse detrudendum. Ut de ejus aetate veritatem possit indagare Lector, deque ejus autoritate iudicium facere, nos quicquid occurrit notarum et indiciorum aetatis, ob oculos hic congeremus, ac in trutina simul collocabimus. Et primum quidem ea, quae contra illius vetustatem tantam videantur facere, afferamus et in lance ponamus; deinde quae illam videantur astruere, ex adverso ponderemus; et si quid admittant haec responsionis, prout aequos rerum aestimatores decet, videamus.

XVI. Quod Auctor noster sub *Justiniano Seniore*, non solum non scripserit, sed et neque in vita extiterit, in primo loco, argumenti firmissimi vigorem id habere videtur, quod de Urbis suae *Antiochiae* nomine sub *Justiniano* in *Theopolim* mutato, et de populi tunc temporis Acclamationibus, verba faciens¹⁾, de illorum Acclamationibus non loquitur ipse ex sua scientia et memoria, sed ad publica ipsius Civitatis *Registra* provocat. Ομοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς Χαρτίοις εὐρέθη τῶν τὰ ἅπτα γραφόντων τῆς αὐτῆς πόλεως, ὅτι ἔκραζον κληδὸνα διδόντες εἰς τὸ μετακληθῆναι τὴν αὐτὴν πόλιν. Ad novum vero hoc nomen, in *Chartis* eorum qui *Acta publica* hujus Civitatis conscripsere, inventum est, quod bene eidem ominantes acclamarunt *Incolae*. Sane si ipsius memoria contigissent istae Acclamationes, quamvis forsitan memorare potuisset in *Registra* Civitatis publica fuisse relatas, illa tamen de eis hoc modo et forma non allegasset. Si vel ipse, vel sui Aequales istiusmodi Acclamationes suis propriis auribus per-

¹⁾ Parte 2. p. 179.

cepissent, an *fuisse Acclamations Acta Publica* citasset? Si quænam voces fuerunt acclamatae, et quoties fuisset acclamatum, enarrasset, non fuisset mirandum eum *Acta Publica* ¹⁾ de illis appellasse. At simpliciter *fuisse a bene ominantibus acclamatum*, si vel ipse, vel sui Coætanei, audissent, qui potuit *Registra* citare?

XVII. Argumentum 2^m. exinde peto, quod de rebus gestis sub imperio *Justiniani*, tot et tanti errores in illius *Chronographia* committantur, ut omnino repugnet eum illis vixisse temporibus. Ut, multis præteritis, nonnullos hic loci, qui nobis sint majoris momenti, in medium producamus: Bellum illud quæ Regi *Lazorum* contra *Persas* per Ducem *Irenacum* etc. suppetiæ latae sunt, Is refert ad imperium *Justiniani* ²⁾, et ad ejus Consulatum 2^m. Indictionemque 6^m. quæ in annum illius imperii 2^m. incurrit; quod tamen non gestum fuisse ab Imp. *Justiniano*, sed ab ejus Decessore *Justino*, ex *Procopio Caesariensi* ³⁾, ejusdem ævi probatissimo Scriptore, colligere licet. *Edictum Justiniani de Episcopis, Orphanotrophis, Oeconomis, et Xenodochiariis, ne nisi de iis quæ ante munus susceptum habuerint bonis, Testamentum emitterent*, conjicit Is ad annum *Justiniani* 2^m ⁴⁾. errore non minus quam annorum 13. Designatur enim *Novella Justiniani cxxxii* ⁵⁾. quæ emissa est xv. Kal. Aprilis *Basilio Cos.* ⁶⁾ ut ex ejus extremo conspicitur, id est anno illius impe-

¹⁾ De Populi Acclamationibus in Acta Publica referendis, ad Casaubonum in *Vulcatii Gallicani Avidium Cassium* p. 466. etc. et Gretserum lib. 3. Observ. in Codinum de Officiis Urbis CP. c. 6. p. 215. ad 218.

²⁾ p. 153.

³⁾ De bello Pers. l. 1. c. 12.

⁴⁾ Conferantur p. 159. cum 153, 155, 176, 180.

⁵⁾ Vide Caput illius XIII.

⁶⁾ Apud *Heloicam*, et alios Chronologos, annus iste Consularis qui incurrit in annum *Justiniani* 2. et 3. seu Indictio 7. Consulatu *Basilii* insignitur: at male. Consul enim solitarius illius anni nominatus est non *Basilius*, sed *Decius*, uti patet ex *Fastis Marcellini Comitis, Victoris Tum. et Chronici Paschalis sive Alexandrini*; atque ita nominatur ab Autore nostro p. 186, 187. et ab ipso Imp. *Justiniano* in *Constitutione de Emend. Codicis*.

rīi xv^{to} jam desinente. Ad annum *Justiniani* 2^m.¹⁾ de Constitutionibus quibusdam *Novellis* ab eo tunc temporis promulgatis mentionem Noster faciens, inter eas recenset Constitutionem *De jure haereditario Liberis Naturalibus concedendo, juxta Legem ab Imp. Anastasio latam*; quae edita quidem est non ante imperii Justiniani annum xiii. Quamvis enim super ista materia habeatur Lex Justiniani in *Codice Tit. xxvi. l. viii.* ipsius 2° Consulatu, i. e. anno imperii 2° data; vix tamen videtur dubitandum quin a nostro Autore designetur Lex alia de re eadem posterior, amplior, et celebrior, quae in *Authentico* inter *Novellas* numeratur lxxxix^a, et anno illius Imperii xiii, *Consulatum gerente Apione*, data est; in qua quidem expressa habetur mentio de Lege circa rem eandem ab Imp. *Anastasio* emissa, ut de eo mentionem in Lege a se designata fuisse factam non obscure subindicat *Autor*. Ad eundem annum de *Puellis ex Lenonum* turpissima servitute ab Imperatrice *Theodora* liberatis, prohibitisque *Lenociniis*, commemorat²⁾; quod tamen dubitaverit nemo, quin statim contigerit ante tempus illud, quo *Lege* ab Imperatore adversus *lenocinia* provisum est: at data est Lex illa *Kal. Decemb. Belisario Cos.* Imperatoris anno nono; et inter *Novellas* numeratur xiv^a. Ad eundem annum, nempe Justiniani 2^m, et ante Consulatum *Decii*, qui anno illo ad exitum vergente incoepit, referatur a Nostro³⁾ *Codici Justiniani* Editio, qui editus tamen est ineunte Justiniani anno 3. sub ipso *Decii* Consulatu, vi. *Idus Aprilis*; uti liquet ex *Constitutione* de eo *confirmando*. Ad praedicti *Decii* Consulatum⁴⁾ conjicitur ab eo *Edictum* contra *Aleatores*; quod postea temporis fuisse evulgatum, ex eo licet colligere, quod inscriptum sit (extat illud in *Codice lib. 3. tit. 43.*) ad *Joannem (Cappadocem) Praetorio Praefectum*; nam ad eam dignitatem evectus est *Joannes Cappadox* non ante Consulatum sequentem, quem gessere *Lampadius et Orestes*, vel

¹⁾ Confer p. 169. cum p. 153, 155, 174, 180.

²⁾ Confer p. 273. cum sequente, ubi mentio Indictionis 7. et cum caeteris jam cit.

³⁾ Conferatur p. 183. cum 153, 155, 176, 180, 186, 187. ubi commemoratur Consulatus *Decii* tanquam initus post *Codici* Editionem.

⁴⁾ p. 186.

praeteritum vel exiturum: suffectus est enim in locum *Juliani*, quem *Praetorio Praefecti* Magistratum administrasse exituro *Lampadii et Orestis* Consulatu, comprobatur ex *Codicis libro 1. tit. 5. Lege XIX.* quae dirigitur *Juliano P. P. V. Kal. Decemb. Lampadio et Oreste Coss.* Eidem rei ipse Noster testimonium adhibet, qui postquam locutus fuisset de Legatis Romanorum *sub exitu mensis Septembris*¹⁾, *Lampadio et Oreste Coss.* ex Perside post pacem sancitam redeuntibus, deque Romanorum et Persarum in bellum iterum ruentium praelio commisso ad fluvium Euphratem *Aprilis die XIX*²⁾, addit, tempore circiter eodem³⁾ *Julianum Praetorio Praefectum*⁴⁾ *dignitate sua exutum fuisse, et Joannem Cappadocem in locum ejus suffectum.* De Antiochia a Rege Persarum Chosroe expugnata mense *Junio Indict. 3.* hoc est anno Justiniani 14° verba faciens, subnectit, *eodem tempore*⁵⁾ *Belisarium contra Gothos emissum fuisse etc.* quod contigit tamen ante captam a Chosroe Antiochiam plus annis 4. solidis. Inceptum est enim a *Belisario* Bellum *Gothicum* circa annum Justiniani *nonum* absolutum sive *decimum* inchoatum, ut annus illius 14us et *Indictio* praedicta *tertia* cum anno istius belli *quinto* connectantur: id quod videre est in *Procopii* Historia de bello isto concinnata. Circa quidem id tempus ex Italia reversus est *Belisarius* cum *Vitige* Rege Gothorum captivo facto, cujus rei ibidem Chronographus noster meminit: atque hoc videtur erroris ansam ei praeuisse; putavit enim, ut videtur, intra paucos menses et inceptum fuisse bellum et *Vitigem* Constantinopolim adductum. Hisce omnibus erratis adde, quod *Cometa* insignis, qui *Procopio* teste⁶⁾, anno Justiniani XIII. apparuit, ad annum illius IV, Consulatum sc. *Lampadii et Orestis*, a na-

1) Conferatur p. 190 cum 188.

2) p. 202.

3) *Praetorio Praefectum* fuisse *Joannem* illum anno post Consulatum *Lampadii et Orestis* liquet ex *Cod. l. 1. Lege XXI.* quae dirigitur *Joanni P. P. et data est V. Kal. Aug. post Consulatum Lampadii et Orestis.*

4) p. 205.

5) p. 222.

6) Conferatur Capitis 3. libri 1. de bello Persico finis cum initio capitam 2. seqq.

stro prodatur ¹⁾): quo nec se nec suos Aequales *Cometam* istum vidisse liquidissimo demonstrat. Accedit quod *Nycteparchi* potestatem abrogatam et pro eo *Praetorem* creatum ad *Joannis Cappadocis Consulatam* (i. e. ad annum Imperatoris 12.) conjiciat ²⁾); quod tamen *triennio* ante, nempe *Cos. Belisario*, factum est, ut apparet ex *Novella XIII.* Quibus adjicienda est fabula ista, quam de Rege *Axumitarum* memoriae tradit ³⁾), eum tempore Justiniani contra Regem *Homeritarum* in bellum profecturum. quia *Negotiatores Christianos* in *Auxumitarum* regiones transeuntes bonis omnibus et vita is spoliaverat, vovisse, si *Homeritensem* bello superavit *Christianum se futurum*; (*Pro Christianis enim, inquit, adversus eum arma sumo*;) et parta victoria Legatos ad Justinianum misisse, ut *Episcopus sibi Clericisque darentur, a quibus Christianae Religionis rudimentis et Mysteriis imbutus, sacro Baptismatis lavaero intingeretur.* Hoc totum a vero longissime abhorrere testatissimum fit ex *Procopio*: nam autor est ille, Regem *Axumitensem*, etiam ante id bellum Religionis *Christianae* fuisse cultorem, idque quidem quam ferventissimum; *Χριστιανός τε ὦν καὶ δόξης τῆσδε ὡς μάλιστα ἐπιμελούμενος.* Et ut constat esse alienum ab omni veritate, ita si quis penitius ad illud attendat, rationem et modum fabulandi apud recentiores Scriptores Graeculos usitatum, respicere patebit. Committere non possum, quin hic subjungam, quod in vita *Justiniani Thracis*, Justiniani Decessoris, annis paucis ante hujus initium de *Euphrasio* suae Civitatis Patriarcha, scriptum reliquit; suffectum eum in locum defuncti *Pauli, Orthodoxos, quos vocant, graviter persecutum fuisse, plurimis eorum etiam neci traditis.* Quale hoc erroris portentum! quam absurdum, et ἀσύστατον! quam absurdum est, *Euphrasium Orthodoxum Orthodoxos neci tradidisse!* quam absurdum est eum, qui idcirco quod fuerit *Orthodoxus* ad Thronum illum promotus erat, sub *Orthodoxo* Imperatore *Orthodoxos* fuisse persecutum! Quis nescit *Haereticos* istos quos Imp. *Anastasius* ad Sedium Episcopaliaum

¹⁾ Confer. p. 190. cum 188.

²⁾ p. 221.

³⁾ p. 164.

honorem evexerat, a *Justino* fuisse dejectos et deturbatos? Et quis non cognoscit sub eo solos floruisse *Orthodoxos*? Sane talis et tantus error hic esse videtur, ut a nostro Autore de sua Civitate nullo modo potuisset committi, si vel ipse tunc temporis vixisset, vel cum aliis ullis, qui vixerant illa aetate, fuisset versatus. Neque alia quidem de causa id scriptum fuisse videtur, quam quod Narrationem ex Autore aliquo *Eutychiano* exscripserit; qui Autor, cum ipse esset *Eutychianus*, per *Orthodoxos* designarit, non illos qui revera fuerunt *Orthodoxi*, sed qui tales sunt habiti apud *Eutychianos*; hos namque ab *Euphrasio* persecutionem fuisse passos, ad verisimilitudinem quam proxime accedit.

XVIII. Quod in caeteris istis locis tam insigniter a vero deflexerit noster Chronographus, id in causa fuisse videtur, partim quod Scriptores malos atque recentiores sit secutus, partim quod ipse negligentius et incuriosius transcripserit, partim denique quod conjecturis suis et hariolationibus in temporibus rerum et gestorum statuendis usus sit. Secutum eum fuisse Auctores alios non minus in rebus sub imperio *Justiniani* gestis enarrandis quam in gestis aliorum celebrandis, ut conficitur ex erroribus notatis, sic et aliis luculentis indicibus redditur confirmatum. Unde aliter factum est, quod a Mensibus unius anni, ad menses alius absque ulla annorum diversitatis significatione transgreditur, nisi quod ex aliis Historicis suas Narrationes transcribens, intermedia quaedam, quae non fuerunt omittenda, oscitanter omiserit? Sic post mentionem *Septembris Mensis* ¹⁾ (sub *Lampadii* et *Orestis* consulatu) ad *Aprilem* ²⁾ (sequentem) aliumque *Septembrem* progreditur ³⁾ sine ulla diversi anni mentione. Unde aliter contigit quod in alio loco ⁴⁾ res gestas *Septembris* mensis ante gesta *Augusti* ejusdem anni in literas retulerit, et mensem *Septembrem* ante *Augustum* ponat; unde, inquam, hoc potuit contingere, nisi quod ex Autoribus diversis dum sua desumebat, primo verba illius posuerit qui *Septembris* mensis gesta celebrarat, et postea verba alterius, qui de actis mensis *Augusti*

¹⁾ p. 190

²⁾ p. 202.

³⁾ Lege p. 188. ad 221.

⁴⁾ p. 230. ad annum Justiniani 26.

scripserat? Unde fieri potuit, quod inepte de re eadem mentio-
neti bis faciat, nisi quod ex Autoribus variis exscripserit, et de
re eadem diversorum expresserit verba? Sic profecto de *Codicis
Justiniani* compilatione eadem ¹⁾, in uno loco ²⁾: *Idem Imp.
leges, et Novellas etiam ipse edidit, quas in urbes emisit. Et
rursus* ³⁾: *Eodem tempore Leges omnes veteres in Codicem unum co-
actae sunt, et alias ipse de suo edidit, et per singulas urbes emisit.*
Sic etiam eandem fabulam ⁴⁾, quam ante posuerat in libris prae-
cedentibus, de urbe *Palmyra* a *fato Goliathi* nominata, repetit.
Taceo hinc factum quod eundem montem, quem *Garizi* antea no-
minarat ⁵⁾, hic in *Vita Justiniani* nominaret *Argarizin* ⁶⁾.

XIX. Ut ut sit de aliquibus notatorum locorum: id tamen
pro quo contendimus ex aliis redditur manifestissimum; et ex
dictis videtur satis demonstrari, non aevi illius, quo floruit *Ju-
stinianus*, fuisse Scriptorem nostrum. Quibus omnibus demum
addatur, res quasdam illius aetatis ab eo silentio penitus prae-
teriri, ut *Concilium V. Generale* ⁷⁾, et *Belisarii Expeditionem*
quandem perinsignem adversus *Chosroem Persarum Regem* in
Oriente post captam *Antiochiam saevientem*; quae nullo pacto
videtur omissurus, si illis temporibus ipse florisset.

XX. Neque silentio hic praetereundum, quod quamvis de
Patria sua *Antiochia*, dum res describit *Justini* et *Justiniani*,
non pauca memoriae tradit, nihil tamen, ne $\gamma\eta\upsilon$, vel de se vel
de sua *Familia*, quo eum tunc temporis vixisse innuat, com-

1) Fuit duplex *Codicis* Editio, sed de una et eadem bis loquitur
Malela.

2) p. 168.

3) p. 188.

4) p. 152.

5) p. 93.

6) Quomodo etiam ab aliis nuncupatur, ab $\gamma\eta\upsilon$ mons et *Garisin*.

7) Ne quis suspicetur potuisse *Malelam* in illis quae desiderantur, de
istis scribere; desinit *Chronographia* nostra prout eam nunc habe-
mus in anno Justin. 37. et celebratum est *Concilium V. Gen.* anno
illius 27. *Indictione* 1. de qua p. 231. et contigit dicta *Belisarii* ex-
peditio circa annum Justiniani 14. illis circiter temporibus quae tra-
ctantur p. 222, 223. De illa multa habet *Procopius* de *Bel. Pers.*
l. 2. c. 14, ad 21. pag. 122. ad 141.

paret. Dum describit tremendum illum terraemotum qui annis circiter 2. ante *Justiniani* initium contingebat, quo (ut dicit) *Antiochia desolatio facta est, cui nulla superfuit domus praeterquam quae ad montem fuerunt, et quo periere ccl. circiter mortalium millia*; dum alium describit terrae motum qui *Justiniant* anno 2. accidebat, quo (ut ait) *interiere animarum v. millia, et illi qui supererant, in alias urbes sese receperunt*; haec (inquam) describens, ut nihil de seipso, sic neque de suis, vel verbum unum habet. Cum admodum tamen videatur probabile, eum aliquid de se suisve mentionis in ejuamodi locis fuisse injecturum.

XXI. Haud me latet, *Edmundum Chilmeadam* in *Latina Versione* sic loca nonnulla interpretari quasi *Malela* se vixisse sub imperio *Justiniani* innuerit. De Legatione ab Imp. *Justiniano* ad Indorum *Axumitarum* Regem, ad annum *Justiniani* 4^m. vel 5^m.¹⁾ sermonem habens *Malela*, describit habitum, quo indutus est Rex *Axumitarum* cum Legatus reciperetur, ex ipsius *Legati* narratione: *ὡς δὲ ἐξηγήσατο ὁ αὐτὸς πρεσβευτῆς, ὅτι ἐδέξατο αὐτὸν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὑφηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε.* etc. Quae sic in sua *Versione* reddidit *Chilmeadus*; *Habitus autem Regis Indici pompaeque solennis, quibus Legatum Romanum* (uti ex ipsius ore didicimus) *excepit, erant huiusmodi. Nudus erat etc.* At gravissime laborat haec *Chilmeadiana* interpretatio. Nihil aliud enim sibi voluit *Chronographus*, quam quod ista ex ipsius *Legati relatu* addidicerit. Illius verba nihil aliud sonant: et quod non ex *colloquio* cum *Legato*, sed ex *scripta* narratione, quae tradit acceperit, ex verbis paulo post sequentibus demonstratum habemus. Post narratum enim quo modo Rex Indorum ornatus et stipatus fuerit, procedit *Chronographus* ad explicandam receptionis *Legati* modum, his verbis: *Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτῆς Ρωμῶνων, κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσε*

¹⁾ Post mensem *Septembrem* *Consulatus Lampadii et Orestis*. Conferatur p. 188. cum 190. et 194. Mentio fit postea de mense *Aprili* p. 202. et iterum de alio *Septembri* quo obiit *Coades Rex Persarum* p. 212. postea de *Indictione* 10. quae incurrit in annum *Justiniani* 6. p. 213.

ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με καὶ ἀναθῆναι πρὸς αὐτὸν etc. *Introductus autem Legatus Romanus, in genua procidens, Regem veneratus est. Sed me surgere jussit et propius accedere.* Dum scribit ex *Libro Legati Malela*, Pronomen, *Me*, quod, de sese sermonem habens, Legatus posuerat, oscitanter (pro more) retinet. Sed quid in re tam aperta prolixi sumus? Fuit ipse *Nonnosus* Abrami F. qui praedictam obiit Legationem, neque *Malela* noster aliunde sua hausit quam ex ejus *Historia suarum Legationum*. De qua vide *Photium* in *Bibliotheca Cod.* 3. In alio loco ¹⁾, in vita *Justini Decessoris Justiniani*, de exundatione Scirti fluminis, qua urbs *Edessa* cum domibus et incolis absorpta est, facta narratione, subjuncta sunt haec verba. *Εἰς γὼν δὲ οἱ περισωθέντες, καὶ οἰκοῦντες τὴν αὐτὴν πόλιν, ὅτι καὶ* etc. Quae perperam sic interpretatur Chilmeadus: *dixerunt autem qui superstites adhuc urbem incoluerunt* etc.

XXII. Ut ex hisce, quae hactenus discussa sunt, satis evidens et liquidum videtur, sub Imperio Justiniani non vixisse nostrum *Chronographum*; ita sunt inter ea, quae si quis attentius expendat et consideret, haud sibi persuadere poterit; quin inter Scriptores multo recentiores sit accensendus. Hoc evincere quoque videntur argumenta alia. Ex eo quod *Clementem Chronographum* in testimonium advocat, eum non vixisse ante seculum *octavum*, non sine magna probabilitate videtur conficiendum. Videtur enim iste Clemens Chronographus vixisse non ante *Servatoris* annum 685. Atque hoc colligimus ex *Anonymi Graeci Demonstrationibus* (quas inscribunt) *Chronographicis*, seu *Collectaneis de Antiquitatibus Constantinopolitanis*, a quo citatur (ut omnino videtur) de Imp. *Constantino Pogonato*, qui vitam cum morte commutavit anno Christi praedicto, nempe 685°. Scribens ²⁾ enim ille *Autor Anonymus* de statua quadam in urbe CP. nuncupata *Tauro*, et dicens eam *Theodosii Senioris* fuisse, subdit: *Κλήμης δὲ τὰς ὁμοίας καὶ πολυμόρφους μαρμαρίνας Κωνσταντίνου εἶναι φάσκει, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου.* *Clemens vero similes variaeque formae marmoreas statuas Constantini, Con-*

¹⁾ p. 142.

²⁾ p. 32.

stantii F. esse ait. Quibus verbis *Combesius*, in *Notis*, designari existimat *Constantinum Pogonatum*, *Constantis* (ut vulgo solet nominari) *Filium*: atque ita mehercule appellatum eum ab aliis nos observavimus. *Constantinus Porphyrogennetus De Administr. Imperii*¹): *Ἐστὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ καὶ Παγανάτου καλουμένου.* *Constantino Constantii F. qui et Pogonatus nominatus est.* Fuit quidem; quod et omnibus notum, *Constantinus ipse Magnus Constantii (Chlori) Filius*: verum eam hic loci ne intelligamus hoc omnino obetare videtur, quod nusquam Is alibi a laudato Autore nominetur *Constantinus Constantii F.* quamvis de eo mentionem creberrime faciat, sed semper vel simpliciter *Constantinus*, vel *Constantinus Magnus*, *Κωνσταντῖνος ὁ μέγας*. Atque ita profecto saepius nuncupatur intra paucas post locum citatum lineas; ut alium et diversum fuisse eum ab illo qui vocatur *Constantinus Constantii F.* quam clarissime subinnuat.

XXIII. Ut ex hoc argumento Scriptorem nostrum ante seculi *Octavi* initium non floruisse videtur comprobari; ita quoque exinde videtur *probabiliter* inferri posse, vel eo tempore fuisse juniorem. Quamvis enim concedatur *Clementem* praedictum exente circiter *Centuria septima* monumenta sua literis consignasse: (nam vel illum etiam suspicari licet floruisse post tempus istud) illum tamen citare videtur *Chronographus* noster, non tanquam sui temporis Scriptorem, sed ut antiquiorem. Ut hoc vel exinde videtur conficiendum, ita suppetit nobis argumentum aliud, ex quo, si vix aliquid aliud occurreret, videretur tamen posse demonstrari, eum illo tempore fuisse recentiore, et non vixisse nisi post initium *Centuriae nonae*. Argumentum hoc duco ex ejus citatione *Theophili Chronographi* sive *Historici*. Claruisse enim *Theophilum Chronographum*, sive *Historicum*, paulo ante seculum *octavum* absolutum, constat ex *Abulpharajii* *Historia Arabica Dynastiarum*²), qui docet eum sub *Irenes* Imperatricis uxoris *Leonis Porphyrogenneti*, temporibus, anno *Hegirae* 169. hoc est, anno Christianorum 785. e vivis excessisse. Ait eum

¹) cap. 48. p. 172.

²) p. 147, 148.

fuisse *Christianum*, *Thomae F. Astrologum Rohensem* (i. e. *Edessenum*) *Astrologorum Ahmodii Saracenorum Chalifae principem, e secta Maronitarum qui in monte Libano sunt; et Historiam egregiam condidisse*. Sic in alio loco ¹⁾ *Historiam ejus sive Chronologiam de annis ab O. C. ad initium usque Seleucidarum Epochae advocat*. Hunc eundem fuisse cum *Theophilo Historico sive Chronographo quem adducit Chronographus noster*, non est, ut opinor, cur dubitet aliquis, praesertim cum floruerit in eadem circiter terrarum plaga. Et ne quis suspicetur *Theophilum Abulpharajianum non Graecum fuisse Scriptorem, sed Syriacum* (quod tamen si detur, nihil tamen obstaret quo minus idem esset cum *Maleliano*, cum illius *Chronographia Syriace scripta, in Graecum sermonem traduci potuerit*) jam extant in variis *Europae Bibliothecis Astrologica* quaedam illius *Opera sermone Graecanico contexta, id docentibus Catalogis* (quos vidi) *MSS. eodidem Bibliothecarum variarum; in quibus celebrari solent Theophili Astrologica*. Qualia quidem scripsisse praedictum *Theophilum*, ut per se satis evidens videtur, cum *Astrologus* professione, uti tradit *Abulpharajius*, idque summus et clarissimus esset; ita constat autoritate *Abumaschiris* ²⁾, *Scriptoris item Arabici, qui in Libro de Mystariis inedito, inter varios Graecos Astrologicos Scriptores, Alexandrum, Stephanum, Aristotelem, et Hermetem* ³⁾ annumerat *Theophilum Filium Thomae*. Quid? quod *Theophilum* praedictum *Chronographum Edessenum* *Sermonis Graeci peritia polluisse, ex ipso edocemur Abulpharajio* ⁴⁾: ab eo enim additur eundem istum *Homeri Poetae libros de Excidio urbis Ilii & Lingua Graeco in Syriacam quam elegantissime vertisse*. Sic *Joannes Mansur Damascenus*, quamvis ipse similiter in *Aula Saracenorum Chalifae* inter illius *Consiliarios* floruerit, ea tamen, quae edidit, *Opera sermone Graecanico adornavit*.

XXIV. In proclivi fortasse fuerit suspicari, *Clementem* supradictum *Chronographum* quem citat *Chronographus noster*,

¹⁾ p. 63.

²⁾ Apud Hottingerum de Bibliothecis orient. p. 255.

³⁾ Supposititii qui Graecus erat.

⁴⁾ p. 148. et 26.

non aliam fuisse a *Clemente Alexandrino*, qui in *Libris Stromateum* in rebus *Historicis* atque *Chronologicis* mptus est; atque ita *Theophilum Chronographum*, quem idem solet testem appellare, non alium fuisse quam *Theophilum* Episcopum *Antiochenum*, Librorum trium ad *Autolyicum* Scriptorem: in quorum Librorum ad *Autolyicum* tertio de rebus *Chronologicis* non pauca literis produntur, et series annorum ab O. C. ad Autoris usque aetatem perpetuo filo deducitur; quin et Liber ille a *Lactantio Firmiano* sub Titulo *Libri de temporibus* (i. e. *Chronologici*) laudatur. Equidem ita eruditissimus *Oxonienis* Editor dictorum *Librorum ad Autolyicum*, ὁ πῦρ ἐν ἀγίοις, in *Praefatione*, absque ullo rei examine, pro concessio habet, a *Chronographo* nostro designari illum, quotiescunque ex *Theophilo Chronographo* testimonia proferuntur, quia sc. nihil inaudierat de *Theophilo Chronographo* alio. Ut vero diluatur omnis hujusmodi suspicio, hoc unum impraesentiarum monebimus, res istas quas producit ex *Clemente* et *Theophilo Chronographis* *Historicus* noster, in *Clementis Alex.* et *Theophili Antiocheni* Operibus non omnino reperiri. Hos eosdem Scriptores, *Clementem* et *Theophilum Chronographos*, ab *Hesychio* quodam in *Homilia* sive *Sermone De Nativitate Christi*, in Fragmento quod extat apud *Anastasi Nicaeni* (seu potius *Sinaitae*) *Quaestiones Theologicas* ex *Gentiani Herveti* Latina Interpretatione in *Bibliotheca Patrum* editas, citatos invenimus: at non est cur id contra illa, quae supra posuimus, de illorum *Chronographorum* aetate in argumentum a quoquam trahatur. Nulla enim necessitas postulat, ut *Hesychius* praedictus pro eodem habeatur cum *Hesychio* Patriarcha Hierosolymitano, qui seculo *sexto* exeunte sive *septimo* ineunte floruisse putatur; cum tot in *Ecclesia Graecorum* multo recentiores *Hesychii* claruerint. Imo vix mihi dubium, quin *Joanne* nostro *Malela* recentior sit iste *Hesychius*, et ex illo ipso exscripterit ea quae citatum Fragmentum exhibet. Hoc ut penes sit iudicium Lectoris, et quia conducit ad numeros nostri Exemplaris *Malelianos* aliquantulum emendandos, me non pigebit ob oculos hic adducere; Graecis insuper attextis ex *Bibliothecae Bodleianae* MS. ¹⁾ Codice, quae nondam ²⁾ lucem aspexere.

¹⁾ Membranaceo in folio inter Codd. Baroc. num. 206. p. 418.

*Ηουχίου ἐκ τοῦ εἰς τὴν ³⁾ Ex Hesychio in Christi
Χριστοῦ γέννησιν. Natalem.*

Ἐν γὰρ τῷ μβ̄ ἔτει τῆς βασι-
λειας Ἀυγούστου, μηνὶ Δεκεμ-
βριῶ κέ, ἡμέρα ε̄, ὥρα ἑβδό-
μη ⁶⁾ τῆς ἡμέρας, ἐγεννήθη ὁ
Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός
τὸ κατὰ σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας παρ-
θένου Μαρίας, ἔτους κατὰ Ἀν-
τιοχεῖς ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἕως
τῆς Χριστοῦ γεννήσεως καὶ σταυ-
ρώσεως ε̄ ⁶⁾. συνάγεται γὰρ ἀπὸ
Ἀδάμ, ἕως Φαλὲκ υἱοῦ Ἐβερ,
ἔτη γ. καὶ ἀπὸ Φαλὲκ ἕως μβ̄.
ἔτους τῆς βασιλείας Ἀυγούστου
ἔτη ρξξ̄ ⁶⁾. καὶ λοιπὸν συνανεστρά-
φη ὁ σωτὴρ τοῖς ἀνθρώποις ἔτη
λγ̄. ὡς γίνεσθαι ἀπὸ Ἀδάμ ἕως
τῆς Χριστοῦ γεννήσεως καὶ σταυ-
ρώσεως ἔτη ε̄ πλήρη. ὁ γὰρ
Φαλὲκ κατὰ τὴν προφητείαν Μω-
σέως, τὸ ἡμισυ λέγεται τοῦ χρό-

Nam in 42. ⁴⁾ anno Imperii
Augusti, mensis Decembris 25.
die 6. hora 7. diei, natus est
Dominus noster Jesus Christus
secundum carnem, ex Maria
virgine; anno secundum Antio-
chenos a creatione mundi usque
ad Natalem Christi et crucifixio-
nem 6000. colliguntur enim ab
Adam usque ad Phalec filium
Heber anni 3000. et a Phalec
usque ad 42. ⁷⁾ annum regni
Augusti, anni 1067. et deinde
conversatus est Servator cum
hominibus annos 33. adeo ut
sint ab Adam usque ad Natalem
Christi anni 6000 pleni. Pha-
lec enim ex Prophetia Mosis di-
citur dimidium temporis Christi

²⁾ Haec postquam chartis illeveramus, mihi venit ad manus *Paschalis* sive *Alexandrini Chronici* Editio *Dufresniana* in Gallia nuperrime adornata, in cujus Appendice quam subtexit *Dufresnius*, reperitur Graece hoc ipsum *Hesychii* fragmentum ex Codice Regis Galliarum, qui eosdem omnes Tractatus cum nostro Oxoniensi complectitur. Non viderat *Dufresnius* Latinam editionem Fragmenti *Heruetianam*, sed existimavit se prorsus ignotam edidisse.

³⁾ Χριστοῦ] Agnoscitur quoque ab *Hervetiana* edit. sed in *Dufresn.* deest.

⁴⁾ Sic quoque *Dufresn.* Sed *Hervet.* 22.

⁵⁾ Sic *Dufresn.* *Hervet.* Decembris 25. die Sexto, hora tertia.

⁶⁾ ε̄. 6000] Sic infra saepius; concinente ubique *Dufresniana.* *Heruetiana* hic et ubique habet 5000.

⁷⁾ *Hervet.* hic loci 32. ut *supra* 22.

⁸⁾ ρξξ̄. 1067.] Sic quoque *Hervet.* sed apud *Dufresn.* ρξξ̄. 5967. Scribe βγξ̄. 2967.

του τῆς Ἰησοῦ ἐπιφανείας. ὡς περ γὰρ τὸν ἄνθρωπον τῆς ἑξῆς ἡμέρας πλάσας ὁ θεὸς καὶ ἐξ αὐτῆς ὑπέπεσεν τῆς ἁμαρτίας, οὕτως καὶ τῆς ἑξῆς ἡμέρας τῆς χιλιᾶδος, ἐπὶ τῆς γῆς ἦλθεν καὶ ἔσωσεν αὐτόν. Τοῦτο γὰρ δηλοῖ καὶ ἡ θεία γραφὴ λέγουσα· ἡμέρα κυρίου ὡς χίλια ἔτη. ἄτινα καὶ Κλήμης, καὶ Θεόφιλος, καὶ Τιμόθεος, οἱ θεοφιλέστατοι χρονολογοῦντες ἐξέθεντο, ὁμοφωνήσαντες ὅτι τῆς ἑξῆς χιλιᾶδι τῶν ἐνισαυτῶν ἐφάνη ὁ κύριος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑξῆς ἡμερῶν τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ, ῥυσάμενος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ἔτεροι δὲ φασιν, τῶν ἑξῆς ἡμερῶν ὅτι ἦλθεν ὁ κύριος. ἀλλ' οὐ πολλοὶ συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο. ἐν δὲ τῶν ἑξῆς ἡμερῶν πάντες οἱ ἀκριβεῖς συγγραφεῖς συμφωνοῦσιν ὅτι φανῆναι τὸν κύριον. εἰ γὰρ καὶ διαφωνοῦσιν περὶ τούτου τινὲς, ἀλλ' ἡ προφητικὴ φωνὴ ἀληθεύει, μᾶλλον διδάσκουσα εἰς τὸ ἑξῆς ἡμέρας φανῆναι τὸν κύριον.

apparitionis. Quomodo enim cum hominem sexto die finxisset Deus, is deinceps cecidit in peccatum; ita etiam sexto die millenario venit in terram et servavit eum. Hoc enim ostendit etiam divina Scriptura dicens; *Dies Domini sicut mille anni*. Quae quidem et Clemens et Theophilus, et Timotheus Dei amantissimi Chronographi exposuerunt, consentientes quod in sexto millenario annorum apparuit Dominus, convenienter numero 6. dierum formationis Adam, et servavit genus hominum. Alii autem dicunt venisse Dominum anno 5500. Sed non multi in hoc conveniunt. In 6000. autem anno omnes accurati Scriptores conveniunt apparuisse Christum. Nam etiam de eo nonnulli dissentiant, vox tamen Prophetica est vera, quae magis docet apparuisse Dominum anno 6000.

Haec si quis committat cum illis quae habet *Jo. Malela* in initio Libri 10^{mi}, nihil prius mehercule ei comparebit, nihil ma-

1) Καὶ τῆς ἑξῆς ἡμέρας τῆς χιλιᾶδος] Sic quoque *Dufresn.* at *Hervet.* quinto die millenario.

2) τῆς ἑξῆς χιλιᾶδι] Sic etiam *Dufresn.* *Hervet.* in quinto millenario.

3) Τῶν ἑξῆς ἡμερῶν] Apud *Dufresn.* quoque leguntur sed in *Hervet.* desiderantur, quae habet: convenienter numero formationis Adam.

4) συμφωνοῦσιν φανῆναι etc.] Sic quoque *Hervet.* apud *Dufresn.* corrupte: συμφωνοῦσιν περὶ τούτου τινὲς, ἀλλ' ἡ προφητικὴ φωνὴ ἀληθεύει μᾶλλον διδάσκουσα etc.

nifestius, quam quod *Malelae* sint ipsissima verba in compendium redacta. Si placeat alicui, ex eodem Chronographo scripserit cum *Jo. Malelam*, tum *Hesygium* illum, quicumque is sit, eum verba Autoris ipsissima, hunc stylo contractiori; fruatur is, velim, iudicio suo: nobis potius arridet sententia prior, quippe hunc *Hesygium* non fuisse Scriptorem recentem, i. e. non vixisse post saeculum nonum, nihil usquam librorum occurrit quod clarum faciat. Quod in *Anastasio Quaestionibus Theologicis* Fragmentum supra descriptum reperiatur, ne aliquem id in errorem inducat. Non enim ab ipso *Anastasio* in Opus suum *Quaestionum Theologicarum* translatum fuit illud Fragmentum, sed in Additamentis seu Appendice habetur; ut multa sunt alia ex Scriptoribus recentioribus *Quaestionibus Anastasianis* cum adjecta, tum inserta. Consule nostram *Diatribam de Scriptoribus Graecis variis*: ubi de praedictis *Anastasio Quaestionibus* fuisse tractatum est, et *Quaestiones* duntaxat 24. priores revera fuisse *Anastasio*, caeteras omnes esse adjectitias; et in ipsis prioribus 24. permulta esse interpolata, ex Codd. MSS. luculenter est demonstratum. Vide etiam ibidem de *Hesygio* praedicto, in Capite de *Hesygiis Variis*; necnon de *Clemente* et *Theophilo* supradictis, in Capitibus de variis *Clementibus* et *Theophilis*; ubi fuzius et plenius de illis disserimus.

XXV. Argumentis hisce de aetate Scriptoris nostri, ex eo videtur accedere confirmatio, quod quotiescunque *Chronologiam Eusebii Caesariensis* adducit, non verum citat sive genuinum *Eusebii* Chronicon, sed Chronicon quoddam *suppositivum*, sub *Eusebii* nomine circumferri solitum. Quod tale fuit apud Graecos recentiores *Chronicon* quod falso *Eusebii* Nomen prae se ferebat, quamvis id a nullo virorum eruditorum sit hactenus observatum, et quod illud, quo usus est noster *Chronographus*, non fuit genuinum *Eusebii* Opus, Nos in Libro citato, in Capite de *Eusebiis* variis, ostendimus.

XXVI. Neque prorsus videtur contemnendum, quod in Actis *Concilii Nicaeni secundi* anno Christi 778. celebrati, ubi e libris cujusvis generis summo opere conquiruntur ab Episcopis *Iconolatriis* quaecunque pro cultu suo censerentur facere, et Scriptorum plurimorum sententiae et traditiones de *Imaginibus* congeruntur; quod, inquam, in illius *Concilii* Actis, ubi tot

de *Imaginibus* Scriptores allegantur, de Autore nostro ¹⁾, qui in medium producit insignem Narrationem, et ipsum (si fides) Faeminae *Haemorrhoidisae* ad Herodem Regem de Statua *Christo* in urbe *Paneade* ponenda *Libellum* supplicem, silentium altissimum agatur, idque quamvis de Statua ista *Paneadica* proferantur ex Scripturibus aliis Narratiunculae minoris longe momenti.

XXVII. Conjecturam denique nostram de aetate *Jo. Malelae*, eum seculo *nono* scripsisse, vel aevo saltem *Justiniani* multo recentiorem fuisse, egregie confirmare videtur ipsum Hominis Ingenium et conditio. Quis enim Historicum tam nugacem, tam expertam judicio, sibi ipsi tam inconstantem, qui partibus Chronographiae suae plerisque omnibus quae Christum praecedunt, et in aliis multis eum subsequenter, nihil aliud est fere, quam, quod appellat *Cedrenum* Scaliger, *quisquiliarum stabulum*: quis talem, inquam, tamque ineptum *Chronographum* eruditioribus illis *Justiniani*, aut *Justini junioris*, temporibus; *Procopii Caesariensis* et *Agathiae*, probatissimorum Historicorum, temporibus, condignum censeat? Profecto si liceat ex ingenio Hominis et eruditione conjecturam et judicium facere; seculo isto *nono*, miserrimo omnium et tenebrosissimo, perdignus Scriptor erit pronuntiandus. Adjiciatur insuper istius *Stylus* et ipsum loquendi genus, quod ab omni sane elegantia nusquam non abhorret; quodque locis quamplurimis plane *barbarum* esse illi fatebuntur qui eum perlegerint; indignum proculdubio aetate politiore *Justiniani*, praedicto *nono* seculo dignissimum. Neque hoc mehercule assero, meopte solo judicio immixus. Sed accedit suffragium Viri longe eruditissimi *D. Edvardi Bernardi*: quem memini mihi dixisse plus abhinc *decennio*, quum ex occasione de *Malela* nostro, tunc mihi prorsus ignoto, injectus esset inter confabulandum sermo, (nam ad *balbutientem* nostram Eruditionem se demittere tunc temporis non recusavit Vir summi Candoris et Humanitatis, sed, *Socratis sapientis* ad instar, cum *Puero* nonnunquam ludere gavisus est) *mirari* se si *seculum Justiniani* tanta linguae barbarie ab antiquis degenerarit.

¹⁾ De Orat. 3. Pro *Imaginibus Jo. Damasceno* qui paulo ante Concilium istud obiit ascripta, in qua citatur Noster de statua *Paneadica*, Vide sis quae infra dicuntur.

XXVIII. Si cuiquam placeat eundem fuisse cum nostro *Jo. Malela Jo.* illum *Antiochenum*, quem solent citare *Joannes et Isaacus Tzetzae*, id ulterius erit confirmationi, sive potius demonstrationi; cum affirmat (ut supra fuit notatum) *Jo. Tzetzae Joannem* illum, quem citat, *Antiochenum* post *Georgium Chronographum* scripsisse. Dixi supra, apud *Jo. Tzetzem* ibi esse intelligendum, vel *Georgium Syncellum Chronographum*, qui paulo ante finem octavi seculi e vivis excessit, vel saltem *Georgium Hamartolum*, qui paulo post medium seculi noni Chronographiam suam elucubravit. Non ignoro citari ab Anonymo quodam Graeculo Chronographo inedito, Chronographiam *Georgii Pisidis*; neque nescio floruisse *Georgium Pisidem* sub ipso Imp. Heraclio ante medium seculi septimi: at vero cum strictius ac accuratius rem perpendo, vix possum sane ego dubitare, quin *Georgium* alium cum *Georgio Piside* confuderit iste Anonymus: nec videtur praeterea *Jo. Tzetzae Georgium Pisidem* nominaturus simpliciter *Georgium Chronicum*. Nam solet ille cum ab aliis vulgo, tum ab ipso eodem *Tzetze*¹⁾ in eodem *Chiliadum* Opere, expresso cognomine, appellari *Georgius Pisides*, vel, ut verius dicam, sine ullo Praenomine, simpliciter *Pisides*. At de hisce non sumus in praesentia solliciti; nam (ut jamjam fuit indicatum) nos potius existimamus, a *Joanne* nostro *Malela* diversum fuisse *Joannem* istum *Antiochenum*, qui a *Tzetze* utroque laudatur.

XXIX. Atque haec sunt illa argumenta varia, quibus nos haud aegre adducti fuimus, ut credamus Autorem nostram, non solum non vixisse sub *Justiniano*, sed illo fuisse multo sequiorem; et ad seculum potius nonum quam sextum esse referendum censeamus. Venitur jam ad ista argumenta quae illius antiquitatem videantur astruere: quorum *nodi* si solvi possunt sine vi et *sectione*, non aegre in nostram sententiam concessuri sunt illi qui aequa velint veritatis lance res aestimare. Argumentum *primum*, quo probari posse videatur illius Antiquitas, ex eo petendum videatur, quod res sub imperio *Justiniani* gestas fumiori longe *Minerva* persequatur; et in iis celebrandis, non *annum* so-

¹⁾ Vide *Diatr. de Script. Gr. variis*, ubi de *Jo. Antiochens Monacho Chronographo*.

iam, sed et *mensem* et *diem* mensis valde particulatim adhibeat. Arg. secundum ex eo quis arcessierit, quod Imp. *Constantinum*, *Theodosium*, et *Leonem Seniores*, ab illorum Nominum *junioribus* Imperatoribus, per Epitheta τοῦ μεγάλου i. e. *Senioris*, et τοῦ μικροῦ, id est *junioris*, distinguere solitus sit; sed de *Justiniano* ejus Nominis *primo*, τοῦ μεγάλου Epitheton non unquam usurpat: quod eum scripsisse ante *Justinianum juniorem*, qui imperium est auspicatus anno aerae Dominicae 685°, videatur ostendere. Ad haec adjicias, quod (ut semel iterumque jamjam fuit observatum) ex eo nominatim citetur Fragmentum apud Librum *pro Imaginibus* tertium *Jo. Damasceno* tributum; nam *vita* sua defunctus est *Jo. Damascenus* circa annum D. dccx. unde astrueretur *Autorem* nostrum, si non scripsisse ante finem seculi *sexti*, ante finem tamen *sequentis* in vivis extitisse. Argumentum *quartum* ex eo conficiatur, quod in locis plerisque verbatim ei cum *Chronico Paschali* sive *Alexandrino* (ut vulgo solet appellari) conveniat, adeo ut ex eo *Chronici* Compiler videatur exscripsisse, demonstrantibus variis indiciis non Nostrum vice versa ex *Chronico* ista hausisse. Sic sane *Autorem Paschalis* ex *Jo. Malela* scripsisse ea, in quibus conveniunt, decreverunt hactenus omnes eruditi, suffragante etiam celeberrimo *Dufresnio* in *Notis ad Paschale*, ubi *Malelae* Narrationem de morte *Juliani Apostatae*, quam legerat excerptam e nostro Codice, cum *Paschalis* Narratione confert. Vulgo autem a *Viris* eruditis creditur, compilatum sive continuatum fuisse *Paschale* sub imperio *Heracii*, ante annum D. 630. quod ostenderet *Nostrum* ante annos post mortem *Justiniani* 40. scripsisse, nempe ante exitum seculi *sexti* vel in ipso *septimi* initio, ad quod refertur a *clariss. Cavaeo*. Non rem ingratam erudito Lectori, nec a nostro instituto alienam, me existimo facturum, si Indicem istarum Narrationum, in quibus, vel totis vel saltem partim, inter *Nostrum* et *Chronicon* praedictum sit ad verbum convenientia, hic subtexam.

XXX. Occurrunt apud nostrum Chronographum quae habentur apud *Chronicon Paschale* juxta editionem in Folio *Dufresniana*

Pag. 38. de Danae et Parseo ¹⁾ a vocibus, *ὁ Πῆκος ὁ καὶ Ζεὺς*, ad p. 41. voces *Βαβυλωνίων χῆρας*;

P. 41. de Inacho ²⁾, Jo, Tauro, Phoenice, Agenore, Hercule Tyrio etc. a vocibus, *ἐν δὲ τοῖς*, ad p. 44. voces, *ὁ σοφώτατος ἐξέθετο*;

P. 45. de Sole ³⁾ Vulcani F. Sesostre, et Hermete Trism. a vocibus *Μετὰ δὲ τελευταίην Ηφαίστου*, ad p. 48. voces *ἐβασίλευσαν Αἰγυπτίων οἱ λοιποί*; [sic cuncta fere a p. 38. ad p. 48. cum *Malelianis* eadem sunt, sed non eodem ordine descripta. Neque dubium videtur quin ista universa de Pici sepulchro, Fauno, et Vulcano, quae habentur p. 44. et 45. ⁴⁾ apud Malelam etiam legerentur: id docet initium Malelae mutilatum, quod recte ex Chronico Paschali a *Chilmeado* suppletum est. Dicendum videtur idem de omnibus istis quae habentur de Semo, Saturno, Pico, Zoroastre, Nino etc. p. 36, 37, 38. post voces *Περὶ Ἀστρονομίας*. Quae ad eundem *Malelae*, secundum Librum videntur omnino pertinuisse.]

P. 109. ad 114. de urbe Roma ⁵⁾, Romulo et Remo, Ludisque Circensibus;

P. 117. de Chlamydibus Romanorum ⁶⁾;

P. 191. 192. de Pharo turri ⁷⁾, Mole extracta inter insulam *Pharum* et urbem Alexandriam, Antonio contra Cleopatram misso, Sosibio Antiocheno, et Caesaris Augusti Titulis;

P. 246, 247. de Tito Vespasiano ⁸⁾ Hierosolymam urbem devastante;

P. 250, 251. de Apollonio Tyaneo ⁹⁾, et Asclepio ab Imp. Domitiano perempto, deque Domitiani interitu;

¹⁾ Edit. Rader. p. 90. ad 96. Mal. p. 39. ad 45.

²⁾ Edit. Rad. p. 46. ad 102. Mal. p. 80. ad 39.

³⁾ Edit. Rad. p. 106. ad 110. Mal. 25. ad 30.

⁴⁾ Edit. Rad. p. 102. 104.

⁵⁾ Edit. Rad. p. 258. ad 268. Mal. p. 216. ad 229.

⁶⁾ Edit. Rad. p. 274. Mal. p. 38, 39.

⁷⁾ Edit. Rad. p. 456, 458. Mal. p. 280, 281. 290, 291.

⁸⁾ Edit. Rad. p. 582. 4. Mal. p. 336. 7.

⁹⁾ Edit. Rad. p. 590. 592. 4. Mal. p. 344. 5. 6.

P. 262. de Marci ¹⁾ Imp. Edicto de Liberis intestatis, et ingratis;

P. 263. de Artabano Antiocheno ²⁾;

P. 265. de Byzantio ³⁾ condito, et balneo publico Zeuxippo nominato;

P. 275, 276. de S. Gelasino Martyre ⁴⁾;

P. 284, 285. de Constantini M. Operibus ⁵⁾ in urbe Constantinopoli, de illo primo oranium Imp. insignito Diademate pretiosis ex lapillis facto, de urbis Natali et *Fortuna*, deque Constantinopoli avulsa ab Europae provincia;

P. 297. ad 303. de Martyrio ⁶⁾ S. Damitii, Juliani Imp. interitu, ejus morte S. Basilio per somnum revelata, et imperio Joviano tradite, de Legatione ad hunc Persarum Regis, Pace per Arintheum facta, urbe Nisibi Persis dedita, vicoque Nisibeno condito, de Valentiniano in Olymbriam relegato, posteaque Imperatore facto, deque publica contra Salustium Edicto, de Magnatibus injuriarum reis, Rhodano flammis tradito, Imperatrice proscripta, et Valentiniani obitu;

P. 310. ad 313. de Theodosii Imp. ⁷⁾ cum Eudocia nuptiis, hujus Fratribus ad honorem promotis, et dignitatibus Paulino concessis;

P. 316. ad 319. de Paulino interfecto ⁸⁾, et Eudociae in urbibus Antiochiae Hierosolymaeque gestis, de Attila Hunnerum Rege, Cyro Patricio, terraemotu Constantinopoli, et morte Imp. Theodosii;

P. 321. ad 335. ⁹⁾ de morte S. Symeonis Stylitae ¹⁰⁾, Iso-

¹⁾ Mal. p. 369.

²⁾ Edit. Rad. p. 614. Mal. p. 381.

³⁾ Edit. Rad. p. 620. Mal. p. 384. 5.

⁴⁾ Edit. Rad. p. 642. Mal. p.

⁵⁾ Edit. Rad. 262. 4. 6. Mal. parte 2. p. 5. ad 9.

⁶⁾ Edit. Rad. p. 690. 692. 694. 698. 700. 702. Mal. p. 16. 22. 24. etc. 29. 31. etc.

⁷⁾ Edit. Rad. p. 720. 2. 4. 6. Mal. p. 52. etc.

⁸⁾ Edit. Rad. p. 732. ad 738. Mal. p. 56. etc. ad 72.

⁹⁾ Edit. Rad. p. 742. ad 772.

¹⁰⁾ Mal. p. 75.

casio Philosopho¹⁾, Diebus Dominicis pro sacris haberi jussis²⁾, Aspare et Ardaburio³⁾ neci traditis, Arrianisque a Leone⁴⁾ Imp. persecutionem passis, de imbre⁵⁾ Cineris⁶⁾, incendio⁷⁾ Constantinopoli, Zenone in imperii⁸⁾ consortium a Leone⁹⁾ Juniore assumpto, Leonis obitu, Verina Zenonis Socru¹⁰⁾, deque Basilisco et Marco¹¹⁾ Imperatoribus, de Zenonis et Basilisci¹²⁾ bello, Armato, Samaritanis¹³⁾ et Faemina Romana¹⁴⁾ Juvenalia, et Theodorici morte, de Comite¹⁵⁾ Mauriano, Pelagio, et tumultu Factionis¹⁶⁾ Prasinorum, de urbe Doras¹⁷⁾, Areobindo¹⁸⁾, Anastasii¹⁹⁾ Imp. Visione, et Justino ad imperium²⁰⁾ evecto, de Amantio²¹⁾ et Andrea e medio sublatis, Apione etc.²²⁾ ab exilio revocatis, et de Cometa²³⁾, de Rege Lazorum²⁴⁾, Coadis Persarum²⁵⁾ Regis ad Justinum Imp. legatione, et Hunnorum Rege²⁶⁾ Zilgui sive Zilgibi, de Justiniano²⁷⁾ denique in imperii consortium assumpto.

Sic omnes fere historiae et *Narratiunculae*, quae in paginis circiter 80. apud *Paschale*, continentur, in hacce *Chronographia* nostra vel prorsus verbatim, vel pene, reperiuntur.

XXXI. Argumenta haecce, quamvis leviter illa expendenti non exigua probabilitatis specie muniri omnia, et Demonstrationis vigorem obtinere aliqua videantur, ea tamen si propius inspiciamus, et ad examen revocata momento suo ponderemus, non tantum habere valoris videbuntur, ut illis compellamur in receptam opinionem pedibus concedere. Quod enim ad *primum* spectat; quid mirum si vita *Justiniani* resque gestae sub ejus imperio, multo fusius, quam aliorum, memoriae demandentur, cum tantam scribendi materiam praebuerint, et per annos ferme 39. is vitam suam protraxerit, Imperator longaevus et percelebris? et quid mirandum si non solum *annos*, sed et *menses* et *dies*, gestorum plerisque adhibeat? Id scil. fecit, non quia tunc temporis vixit, et illis interfuit; sed quia sic fecerant sui *Autores*; quemadmodum etiam in illis, quae praecedunt, Imperatorum *Vitis*

1) Mal. p. 77. 2) 78. 3) ib. 4) 79. 5) ib. 6) ib.
 7) ib. 8) p. 84. 9) 85. 10) 87. 11) 88. 12) ib.
 13) 93. 14) 95. 15) 103. 16) 108. 17) 115. 18) 126.
 19) 127. 20) 130. 21) 131. 22) 132. 23) ib. 24) 134.
 25) 136. 26) 137. 27) 147. 151.

non raro facit. Quod ad *secundam* attinet: ut *Justinianum* a se celebratum nusquam vocat *τὸν πῦρον* sive *seniorem*, sic neque *Justinum* illius Decessorem eo titulo usquam donavit, quamvis certum sit eum non ante imperium *Justini Junioris* suum opus elaborasse: ut itaque non valet argumentum hoc de *Justino Juniori*, sic neque repugnat quin Opus suum conscriberet post imperium *Justiniani junioris*.

XXXII. Ad *tertium* respondemus, quod si concedatur *Librum tertium pro Imaginibus*, qui *Jo. Damasceni* nomine praemuntur, revera ab eo fuisse contextum, de illius tamen argumenti valore non immerito possit dubitari. Etenim quis adeo in operibus antiquorum hospes, ut non cognoscat quam solent eorum Libri a Lectoribus interpolari? Quis nescit in more cum Lectorum tum Librariorum fuisse, cum in Libris testimonia aliorum congesta reperirent, de suo, si quid occurrerit, adjicere et inserere? Nonne docent hoc Scripta priscorum infinita, et ista praesertim in quibus coacervantur, ut in Libro praedicto *de Imaginibus tertio*, absque ulla orationis connexionem, Antiquiorum fragmenta? Exemplo sint hujus rei *Anastasio Sinaitae Theologicae Quaestiones*, de quibus modo diximus; et (ut alia mittam) quae tractant de eadem materia, de *Imaginum sc. veneratione, Concilii Nicaeni secundi Acta*: in quorum *Actione 4.* ubi Scripatorum variorum pro *Imaginibus* congeruntur loca, in aliquibus Exemplaribus habentur Testimonia varia praeter ea quae revera in Synodo ista recitata sunt. Sic in Codice antiquo Bibliothecae *Vaticanae* (uti monitum *Nota*¹) marginali ad *Concilii Acta*) occurrunt Patrum pleraeque *sententiae*, quae neque reperiuntur in ullo alio Codice, neque ordini Interlocutionum respondent. Sic quoque in Synodi istius Editione Graeca reperitur *narratio ex Vita S. Jo. Jejunatoris*, Patr. CP. quam neque agnoscunt Exemplaria Graeca alia, neque *Vetus Editio Latina*²). Dixi, si concedatur *Librum tertium pro Imaginibus qui Jo. Damasceni nomine praemuntur revera ab illo fuisse contextum*: quia (ut liceat mihi quod res est dicere) non desunt quae mihi persuadeant,

¹) to. 7. p. 272.

²) p. 767.

Tractatum istum, *Jo. Damasceni* nomine falso denotari; ut alii sunt varii de eodem Argumento Tractatus ei falso ascripti; nempe Graeculis sequioribus illi tribuentibus quicquid fere habuerunt pro doctrina *Iconolatriae* ab Autoribus anonyma conscriptum, propter Nomen magnum quod *Imaginum* Defensione is sibi comparat. De Tractatibus istis Variis, et quid nobis suppetat argumenti peculiaris contra Librum praedictum, videatur in nostra *Diatriba de Script. Graecis variis*.

XXXIII. Quod ad ultimum Argumentum de *Chronico Alexandrino*, cujus Autor vulgo censetur sub *Heraclio Imp.* vixisse, et eorum quae tradit pleraque ex nostro Autore deprobrasse; id quoque admittit Responsum duplex. Nam primo, si demus, (quod aliqui tamen magni nominis Viri adhibent) ab Autore sub *Heraclio* florente ad finem, fuisse perductos *Paschalis* Numeros, quis tamen praestabit a *Chronographo* ipso, et non ab illius Interpolatoribus, fuisse inserta ista quae in *Nostro* etiam reperiuntur? Quis non persentit infinitis pene interpolationibus *Paschale* illud *Chronicon* esse refertum? Nonne alie hoc clamant illius *Tautologiae*? Nonne dicunt clarissime *Contradictiones*? Si Editionem celeberrimi *Dufresnei* inspicias, docebit, ea, apud Codicem *Holstenianum* permulta deesse loca quae in edito apparent, et inter ista, desiderari eorum multa quae *Chronico Paschali* edito cum *Nostro* Autore conveniunt. Sic omnia ista absunt a Codice *Holsteniano* quae comprehenduntur inter pag. 26. a vocibus *Ενεί οὖν τούτων ἱμνημονεύσαμεν*, usque ad pag. 48. ad voces *Αἰγυπτίων οἱ λοιποὶ* in quibus sunt omnia illa, quibus convenit nostro Autori cum vulgato *Paschalis* Exemplari, de rebus Graecorum et Aegyptiorum fabulosis. Sic et deest pars magna illius loci qui agit de Urbe Roma, Romulo, et Remo, Ludisque Circensibus, pars sc. tota intermedia quae tractat de *Pisensium* Rege *Oenomaο*, Ludisque ab eo et Romulo institutis, a vocibus, καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων στοιχείων pag. 110. D. usque ad illas, καὶ μεγάλην ἔχθραν ἔχον πρὸς ἀλλήλους τὰ μέρη. pag. 112. D. quae in nostro *Chronographo* leguntur a pag. 218. lin. 28. ad pag. 223. lin. 20. Deest quoque in Codice *Holsteniano* pars major illius loci qui est de *Hierosolymorum* per *Titum* expugnatione, quodque *Nostrum* inter et *Paschale* convenit; scilicet omnia illa quae habentur a vocibus, Πάσας δὲ ἑκαχίας, ad ἕως τῆς νῦν

locutus apud Nostrum p. 337. lin. 7. ad pag. seq. lin 11. Neque solum Exemplar *Paschalis* evulgatum fragmentis multis *additiis* abundat, sed et ipsum Exemplar *Holstenianum* in aliis locis *insitiis* sua habet. Ut omittam ea quae non sunt hujus loci: quod caetera ista cuncta de *Romulo* et *Roma* in loco praedicto, quae in Codice etiam *Holsteniano* leguntur quaeque *Noster* quoque *Autor* agnoscit, *Paschali* fuerunt inserta, hinc satia probabile argumentum ducitur, quod dicatur in isto loco, a *Romulo* et *Remo* aedificatum fuisse *Romae Capitolium*, cum tamen in alio paulo post loco referatur prorsus contrarium, nempe *Namam Pompilium* anno regni sui quarto *Capitolium* a fundamentis extruxisse. *Νοῦμῶς Περικλῆος τετάρτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐν Πώμῃ κτίθει τὸ Καπιτώλιον ἐκ θεμελίων.* Sic apparet tres istas *Periochas* quae habentur apud *Paschale* cum *Nostro* concinentes, de *Cleopatra*, turri *Pharo*, *Sosibio Antiochena*, et *Titulis* illis quibus *Caesar Augustus* gavisus est, usque ad vocem, *Ἀντροπάτωρ*, ab *Interpolator*e aliquo fuisse infarctas. Hoc inde colligitur, quod neque cohaerent inter se prout ibi leguntur, neque cum *Periocha* sequente. In earum enim *prima* refertur contra *Cleopatram* et *Aegyptios* a Romanis missum fuisse cum exercitu *Antonium*; et in *secunda* mox subjungitur *Sosibium* quendam, *Antiochenum* Senatorem, *Augustum Caesarem* Romam redeuntem fuisse comitatum: Romam unde redeuntem? nempe ab *Aegypti* debellatione, ut ex *Nostro* *Scriptore* fit manifestum. At de ejus contra *Aegyptios* expeditione fit antea nihil mentionis. Sic in *tertia* *periocha* recensentur *Tituli Augusti Caesaris* tanquam jam *soctius* sine ullo *Collega* imperium administrantis; et tamen in *Paragraphe sequente* fit mentio *Illius* in *Aegyptios* expeditionis eorumque expugnationis; a quo tempore supputata est ejus *Monarchia*, ut et *ibidem* agnoscitur. *Ἀβγούστου ἐλθόντος εἰς Ἀλεξάνδρον* etc. *Augustus* in *Aegyptum* veniens, regionem illam cepit; extincto *Ptolemaeorum* regno, quod annis duraverat 296. *Novi* maximum *Jos. Scaligerum* pro *Antonii* *Nomine*, in loco notato, ubi dicitur eum contra *Cleop.* et *Aegyptios* missum, rescripsisse *Augustum*, adeoque pro *Antonio* *Augustum* substitui in nova *Dufresnii* Latina versione. Verum temere id factum a *Viris* eruditis. Quamvis enim *Antonius* contra *Cleopatram* a Romanis nunquam missus est, ita legerat tamen apud suum *Auto-*

rem *Paschalis* Interpolator. Hoc ex *Nostro* luculentissime apparet, in eo quippe non solum idem Nomen *Antonii* habetur, sed et additur, eum in *Aegyptum* descendentem, et *Alexandriam* obsidione cingentem, a *Cleopatra*, ipsi antea nota cum *Julium Caesarem* in *Aegyptum* esset comitatus, adulatoriis literis sollicitatum fuisse, et captum illius amore cum ea matrimonium iniisse, et suis *Romanis* bellum intulisse.

XXXIV. Ex hisce liquet nullo pacto concludi, loca *ulla* ex illis in quibus conveniunt *Noster* et *Paschale*, a primo *Paschalis* Autore fuisse exarata. Nec omnino videtur ambigendum, quin in illa etiam parte quam addidit Continuator, quae ab anno *Constantii* xviii. incipit, sint pleraeque historiae et Narrationes insertae. Ne addam et esse suspicandum, illa ipsa loca ubi *Heraclius* Imp. Imperator noster nuncupatur, non alia fuisse quam Scriptoris alicujus, qui sub illo Imperatore floruerit, verba in *Chronicon* illud ab *Interpolator*e translata. Hoc solum videtur a quovis pro certo concludendum, ante annos plus minus dcc. in *Chronico* isto fuisse descripta quae in eo simul et *Nostro* leguntur. Hoc quidem ex eo colligitur, quod reperiantur ea prout in impressis jam exhibentur, in alio *Paschalis* Exemplari pervetusto Bibliothecae *Vaticanae*, quod ab annis dcc. Viris eruditissimis *Jo. Mabillonio* et *Michaeli Germano*, Benedictinis Gallis, videbatur scriptum, uti docet *Dufresnius* in *Praefatione*, qui eos, ut Codicem illum inspicerent, dum *Romae* commorarentur, rogaverat. De *Chronico* hocce *Paschali* sive *Alexandrino*, de illius aetate, Autore, et Continuatore, et quanam existant in eo supposititia, occasionem nos habuimus ex professo disserendi in alio Opere nondum edito, *De Scriptoribus Rerum Aegyptiarum*, in Libro sc. illius tertio; in quo speciatim tractamus de Scriptoribus rerum *Alexandrinarum* sive *Ptolemaicarum*, ut agitur in libro primo de Scriptoribus rerum *Historiarum* illius Gentis vetustiorum, in secundo de illis qui res illorum *Theologicas* sive *Philosophicas*, *Visendas*, *Naturales*, et *Artificiales*, Scriptis suis ex professo celebrarunt, in quarto de Scriptoribus rerum illius Gentis ad *Judaeos*, *Christianos* et *Muhammedanos* attinentium. In Libro hoc quarto ejusdem Operis (ut obiter hoc liceat monere, ne forsitan minus prudentibus *silentium* nostrum pro *argumento* cedat) ad examen revocavimus ea, quae adversus

Dissertationem nostram contra Historiam Aristaeae de LXX. Interpretibus, Responsionis loco reposuit vir clarissimus et summus *L. Vossius*, ὁ μακρολήτης: quamque nihil is respondit, ostendimus.

XXXV. Respondemus secundo, neque satis constare rem plusquam perfunctorie intuenti, Autori nostro accepta esse referenda ista, quae in eo simul et Chronico *Paschali* comparent. Cui enim non liquet, *Autorem* nostrum ex Scriptoribus aliis Verbatim excrübere solitam? Hoc ex illis clarissime elucescit quae inepte *tautologus* repetit: hoc apparet ex aliis istis quae supra protulimus, ubi ejus errores de rebus sub *Justiniano* gestis perstrinximus. Neque solum de rebus sub *Justiniano* transactis *tautologum* agit, sed et aliis in locis ejusdem oscitantiae manifestus est. In Libro 18. de Constantini M. in urbe CP. Operibus sermonem habens, de *Hippodromi* extractione bis commemorat. Sic et scribit bis in libro 9. de Aegypto Romanorum ditioni ab Augusto Caesare subjugata. Ait eum in praelio navali juxta Epirum Antonium interfecisse, et Reginam Aegypti Cleopatram in vincula conjecisse; solventem inde et in Aegyptum pergentem, regionem illam in potestatem suam ¹⁾ redegisse, et victoriam triumpho celebrasse: tum eum subjungit *Europam totam praetervectum, Byzantiam venisse*, Galatiam, Lydiam, Pamphyliam, Phrygiam Pocatianam, et Lycaoniam Romanorum imperio subjecisse: inde illum in Syriam profectum, *Antiochiam adiisse de Victoria sua adversus Antonium et Cleopatram ibidem triumphaturum*: Laodiceam hinc contendisse, et *ibidem quoque de Victoria sua triumphum egisse*: deinde post pauca haec sequuntur: *A Palaestina in Aegyptum progressus, eam subjugavit, cumque in Romanam servitutem subegisset, Alexandriam ingressus, de Victoria sua triumphavit. Civitati autem huic primum praefectum ex suis dedit, nomine Cornelium Gallum, quem et Augustalis dignitate, nominis sui insigni, cohonestavit.*

XXXVI. Apparet idem, vel ipso sole clarius, ex eo quod solet Scriptores Latinos, *Florum, Livium, Lucanum, Plinium, Servium, Salustium, Suetonium Tranquillum, et Virgilium,*

¹⁾ p. 285, 286, 287.

in testimonium adducere, cum Opera tamen illorum eum oculis suis nunquam conspexisse, et ne quidem *linguam* illorum intellexisse, sit certissimum. Quod bonos illos et graves Romanorum Scriptores non legisset, apertissime convincunt supina ejus Romanarum rerum ignorantia, et errores plusquam *aniles*. Ut *stabuli* ejus multa alia *stercora* relinquamus intaeta, ne Lectorem offendant: quam suave est istud quod de *Cicero* et *Salustio* ipso, quem alibi citat, memoriae tradit, fuisse illos *Romanos Poetas!* *Hisce temporibus floruerunt Cicero et Salustius, sapientissimi Romanorum Poetae.* Quam lepidum est illud quod habet de *Julio Caesare*, eum *Magnum Pompeium in Aegypto comprehendisse et interfecisse!* et iterum illud quod de duratione illius imperii ineplit; imperium Romanum illum tenuisse per *annos xviii!* Quam illud ridiculum, quod habet de *M. Antonio*, eum missum fuisse a Senatu Romano contra *Cleopatram Aegypti Reginam*, et in Aegyptum descendentem, *Alexandriam urbem obsidione cinxisse!* Quam absurdum, quod habet de *Lucullo*, eum missum fuisse adversus *Tigranem* ab *Augusto Caesare!* Quam denique sapit Lectorem praedictorum Scriptorum Romanorum, quod scribit de *Claudio Caesare*, eum *Urbem Brettaniam, non procul ab Oceano condidisse!* Sic in urbem (si Superis placet) nostro *Graeculo* abiit magna nostra *Britannia*, apud omnes Scriptores *Romanos* Insularum celebratissima; ignorantia Hominibus *Orientalibus*, et illis quibus penitus ignoti sunt *Historici Latini*, propria et peculiari. Ita sane *Rabbi Abrahamus Zacuth, Salmanticensis*, in libro *Juchasin, sive Genealogiarum, de Angliae extractione* mentionem facit. Eum adducit *Rabbi Ganzius in Geminis Davidis, sive Chronologiae*, parte secunda ad annum *Mil-lenarii tertii 830.* *Et scripsit Juchasin pag. 136. hoc tempore extractam esse Ausoniam, Paduam, et Angliam.* Ita Urbem ¹⁾)

¹⁾ Epigraphe literarum Hebraice conscriptarum, in hanc sententiam se habuit interprete doctiss. Edv. Bernardo: *Recte perveniat cū Osq̄ hoc scriptum in Angliam urbem et ad synagogam filiorum Israel, Samaritarum (sic Anglos esse existimarunt) quos conservet Dominus.* Et Arabice alia Epigraphe. *Tradatur domino Roberto Huntingtono, Europaeo, cum cura, qui tradendum curet Synagogae Filiorum Israel, Samaritarum, qui habitant in urbe England in Europae regione.*

England appellant *Samaritani Sichemitae* in Literis quas nuper miserunt ad *Populum Anglicanum*, per Virum dignissimum *Rob. Huntingtonum*, Collegii *Dublinsiensis* in *Hybernia* Praesidem hodiernum. Quod praeterea ne linguae quidem *Latinae* scientia ulla polluerit *Chronographus* noster, ut e Graecis fuerunt perpauci qui *Latinae* linguae peritia sese instruxerunt, ex duobus vel tribus locis dilacide conficitur. In uno ait vocem Latinam, *Consilia*, significare *diem largitionis*: *Κονσίλια*, ἅπερ ἐρμηνεύεται, *παροχῆς ἡμέρα*. Quam egregie et docte! In alio ubi verba facit de 4 Circi diversis Factionibus a Romulo (ut dicit sed falso) introductis, et diversis coloribus distinctis, nempe *Frasina*, *Veneta*, *Russea* et *Alba*; ait *Frasinam* (i. e. Viridem) a Romulo sic vocatam fuisse quasi *permanentem*; *Frasinum* enim, inquit, significat *permanens*, a verbo *praesenteuo* deductum, quod significat *παρεμένειν permanere*. Praeclare (Jupiter) ac perite! In eadem de *Romulo* narratione dicens eum cum *Remo* a *Lupa* nutritum vulgo perhiberi, addit fabulam istam exinde exortam, quod a muliere quadam agresti reperti fuerint et enutriti: *In ea enim regione*, inquit, *usque adhuc etiam rurestres illas ovium custodes, lupos vocitant, ut quae inter lupos vitam suam transigunt*. At quis, quaeso, hominum unquam audit, vocem *Lupam* apud Latinos eo sensu usurpari? Et quis non persentit id a nescio quo Nugatore fuisse acceptum? Audiatur *Titus Livius*, quem noster Nugarum Consarcinator tanquam lectum a se in illa de *Romulo* Narratione, alibique locorum, adducit. *Sunt qui Laurentiam vulgato corpore (Lupam¹) inter Pastores vocatam putent: inde locum fabulae ac miraculo datam*.

¹) Hinc liquet non mulieres rurestres, sed meretrices appellatas fuisse *Lupas*. Sic sane apud *Plautum* vox ista pro meretrice reperitur usurpata, et inde *lupanar* et *lupanarium* pro prostibulo. ἡ δημοσιοσύνη κατὰ τὴν τοῦ σώματος ἄραν, ait *D. Halicarnassensis*, οἱ περὶ τὸ Παλάντιον διατρέβοντες ἐπίκλησιν ἔθοντο Λούπαν. Ἐστὶ δὲ τοῦτο Ἑλληνικὸν τε καὶ ἀρχαῖον ἐπὶ ταῖς μισθαφροσύσαις τὰ Ἀφροδίσια τιθίμενον, αἱ τῶν εὐπερικεστέρῳ κλήσει ἑταίρας προσαγορεύονται. *Cui* (*Laurentiae*) ob vulgatum quondam corpus *Palatini montis incolae* cognomen *Lupae* indiderunt. *Ea* Graecis prisca est appellatio venalem voluptatem *Venerum* prostituentium; quas nunc speciosiore vocabulo *ἑταίρας* (quasi amicas et sodales) vocare solent.

XXXVII. Ut ex hisce apparet Autorem nostrum ex Scrip-
toribus aliis verbatim exscribere solere, adeoque non esse ne-
cessarium ut illa quae habentur in *Chronico Pas.* cum illius ver-
bis consonantia, ex illo existimentur sumpta; sic alia sunt quae-
dam peculiaris argumenta quae illa speciatim non fuisse ex eo de-
scripta confirmant. Hoc in primis notandum, in aliquibus illo-
rum locorum, quae cum in *Nostro* tum in *Chronico Paschali* ha-
bentur, advocari Scriptores *Latinos*; quos ex dictis conspicuum
redditur eum ipsum nunquam legisse. Sic in Narratione de *Ro-
mulo* et *Roma* praedicta citantur *Virgilius*, *Plinius*, *Livius*,
itemque *Licinius Romanorum Chronographus*: pro quorum se-
cundo et tertio apud *Chronicon Pasch.* ex corruptione leguntur
Apollonius et *Silvius*. In loco qui agit de *Chlamydidibus Romano-
rum* citatur (*Suetonius*) *Tranquillus*, qui et loco eodem apud
Chronicon Pasch. adducitur, idque addito nomine *Suetonio*, quod
a *Nostro* non agnoscitur. Observandum secundo, quod in mul-
tis eorum locorum quae in *Nostro* simul et *Paschali* occurrunt,
quamvis partim ad verbum convenient, habentur tamen apud
Paschale nonnulla quae nulla vel vi vel arte ex *Nostro* potuerint
elici. In aliquibus Narrationibus, ut in illis de *Valentiniani* ad
Imperium elevatione, de *pluvia Cinerum* sub *Leone*, deque morte
Justini, quo mense quo die contigerint apud *Paschale* memoriae
consignatur, cum tamen de *tempore* apud *Nostrum* mentio nulla.
Quin et sunt quae ¹⁾ conjiciuntur apud *Paschale* ad certos annos

S. Hieronymus in *Chronico Eusebiano*; Quae (*Laurentia*) propter
pulchritudinem et rapacitatem corporis quaestuosae Lupa a Vicinis
appellabatur. Unde ad nostram memoriam meretricum cellulas Lu-
panaria dicuntur.

- ¹⁾ Quae habet *Noster* de *Hierosolymorum* per *Titum* expugnatione, ea
conferuntur apud *Paschale* ad annum Assumptionis Dominicae XXXIX.
et *Vespasiani* solius Consulatum: Τριταξοσφῆ ἰσχυρῶ ἔσει etc. cum
tamen in *Nostro* expresse perhibeatur contigisse id gestum anno post
Christum assumptam XXXVIII. *Commodo* et *Rufe* Cons. qui quidem
Consulatum gerebant, autore *Cassiodoro*, post captam *Hierosolymam*
triennio. De illis *Paschale* omnino silet. Cujus Narrationis prae-
terea pars magna in *Codice Holsteniano* (uti ante ostensum est) de-
sideratur. Ad eundem annum in *Paschali* refertur cum *Cyri Patri-
cii* dedecus, tum *terraemotus*, qui imperante *Theodosio* juniore con-

et certos Consulatus, quas ad alios annos et alios Consulatus fuisse referendas ex *Nostro* quis facile collegisset. Sic exempli gratia, quae habet *Noster* de urbis Constantinopolis extractione, ea conjiuntur apud *Paschale* ad *Januarii et Justi Consulatum*, quae tamen a *Nostro* disertim referuntur ad Consulatum *Gallicani et Symmachi*. His adde, quod ista Narratio quae habetur de *Cyros Patricio*, quamvis aliis in partibus prorsus eadem verba exhibeat, a *Maleliana* tamen in aliquibus locis longiuscule recedit. Sic plura, apud *Paschale* quam in *Nostro* leguntur de isto *Terraemotu Constantinopolitano*, qui sub imperio Theodosii Junioris accidebat, et in ista similiter Narratione quae habetur de *Oppido Daras*. De hac praeterea Narratione animadvertere licet, hoc modo incipere periocham: *Ὅτι ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος* etc. ubi ista particula, *ὅτι*, (ut et adnotat *Dufresnius*) liquidissimo videtur demonstrare, descriptam fuisse Periocham ex *Historiarum Collectione* aliqua, quae loca ex *Historiographis* excerpta continebat: qualis est *Collectio Constantini Porphyrog. Imp. de Virtutibus et Vitiis*, et altera illa ejusdem *de Legationibus*; quae sunt etiam Collectanea *Photiana* ex *Historia Eccles. Philostorgii*, aliisque Antiquiorum Operibus apud ejus *Bibliothecam*; ut et illa *Nicephori Callisti* quae habentur MS^{ta} inter *Codices Oxon.* aliaeque complura: in quibus, praefixam particulam, *ὅτι*, fere singulae habent *periochae*. Haec abunde sufficiant Narrationum exempla. Quae alia occurrunt ¹⁾ plura supersedeo hic descri-

git, Constantinopolitanus, tum etiam Narratio alia de *Theodosii Imp. morte*, quae annis *diversis* contigisse non obscure subindicat *Noster*. Narratio de *Zenone Imp. ex Isauria Constantinopolim redeunte in Paschali* conjiuntur ad Consulatum *Illii: Τούτῳ τῷ ἔτει* etc. quod tamen a *Nostro* expresse dicitur contigisse *Theuderico* (sive *Theodericho*) Consulatum gerente, cujus Consulatus juxta ipsum *Paschale* in sextum post annum incurrit. Sic Narratio ista quae habetur apud utrumque, de *Tzathio Lazorum Rege*, refertur in *Paschali* ad Consulatum *Symmachi et Boethii ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ* etc. cum tamen in *Nostro* statim ante mentio habeatur Consulatus *Vitaliani*, qui cum anno ante *secundo* apud ipsum *Paschale* connectitur.

¹⁾ Quae leguntur ad imperium Severi apud *Chronicon Paschale* de urbe *Byzantio, Harbynio, Phedalia*, et *Fortuna Urbis Cerce*, quamvis maximam partem habeantur apud *Nostram* eadem, desideratur tamen

bere, ne Lectori iudicii limatioris fastidio sim. Ex huiusmodi sane *Mustaccis Laureolam* non quaero.

XXXVIII. Sic ex dictis (nisi maxime fallor) apertissime colligitur de aetate *Chronographi* nostri nihil astrui posse ex eo quod reperiantur apud *Chronicon Paschale* cum illius Narrationibus ad verbum consonantia. Ne ab aliquo praeterea trahatur in argumentum, quod de rebus quae vetustiores videantur, tanquam usque ad suam memoriam perdurantibus loquatur; hic monitum velim Lectorem, non illius ipsius, sed *Autorum*, quos ille secutus est, esse omnia ista, *ἕως ἄρτι*, et *ἕως τῆς νῦν*, et similia, quae toties repetita occurrunt. Hoc ex illis quae jamjam disseruimus nemo est qui non facile collegerit, et idem ex plerisque ipsorum locorum elicias. Sic huiusmodi farinae Scripturibus aliis nihil magis usitatum et solenne, quam eiusmodi iudicii mali indicia Scripta sua deturpare, risuique et nausae Lectorum cordatorum exponere. Hoc viris eruditissimis sat notum (opinor) ac exploratum; sed non solum scribo Eruditissimis: sunt itaque quaedam afferenda Exempla. Apud *Dorotheum* supposititium in *synopsi de Vita mortisque Prophetarum*, de *Jeremia* in Aegypto sepulto, et ab Aegyptiis in magna veneratione habito quia eos per preces a Crocodilorum infestatione liberasset, verbis factis, subiungitur: *unde quotquot Deo sunt fideles*, usque hodie *illo in loco preces fundunt* etc. Quae verba ipsissima reperiuntur apud *Chronicon Pasch.* ad Olymp. LXX. ubi totus fere *Dorothei* Libellus exscribitur, non tamen tanquam illius, sed nomine ejus suppresso; apud Libellum etiam *de Vitis prophetarum*, qui *S. Epiphaniis* Nomen praefert; necnon apud alium *Anonymum MS. de XVI. Prophetis* in Bibliotheca Regia Parisina, et *Symeonem Lo-*

apud illum eorum pars prior satis prolixa. Habet quidem *Noster* in alio loco, de *Barbysio*, *Phedalia*, *Byza*, et *Fortuna* urbis *Ceroe* nonnulla, nimirum in regno *Constantini M.* caeterum ea quae in *Paschali* describuntur, non fuisse ex istis desumpta, perspicue illi constabit, qui illa inter se contulerit: sunt enim haec et in verbis dissimilia et in rebus copiosiora. Adde porro narrationem quae habetur de *Diogeniano*, et *Philoxeno*, una cum *Apione* a *Iustino Imp.* ab exilio revocatis; in qua apud *Paschale* appellantur illi *Ex-Magistri*: cum tamen a *Malela* *Senatores* solum nuncupentur.

gothetam in *Chronico MS.* quorum verba in medium proferuntur a clariss. *Dufresnio* in *Notis ad Chronicon Pasch. Dorotheus* idem in loco eodem *Ἡμεῖς δὲ* (inquit) *ἠκούσαμεν* etc. Nos vero ex *Antigoni et Ptolemaei posteris, Viris aetate gravibus, accepimus, Alexandrum Macedonem* etc. Quae et ipsissima reperiuntur, quasi singuli ipsi ista audivissent, apud *Chronicon Paschale, Antorem citati Libelli MS. de xvi. Prophetis, et eundem Symeonem Logothetam.* Apud eundem *Logothetam, Chronicon Pasch. et Pseudo-Epiphanium* inveniuntur et ista *Pseudo-Dorothei, de Aegyptiis* in eodem capite: *Quapropter ad hunc usque diem ut Deam colunt Virginem puerperam, et infantem in praesepi adorant: ut et alia loca plura consimilia.* Neque multum quidem videtur dubitandum quin et ipse *Pseudo-Dorotheus* praedicta loca ex Autoribus antiquioribus ad verbum exscripserit. Eum audis in vita *Isaiae* (Latine brevitate causa.) *Quoties igitur una cum Isia veniebant (ad Siloam Judaei) ut aquam haurirent, illa exhibat, unde ad hunc usque diem in magni miraculi argumentum etiamnum subito erumpit. Postquam autem id per Isaiam peractum est, hunc magnifice ac studiose juxta Siloam Judaeorum populus sepeliit, ut ejus precibus aquae perinde copia iis suppeteret, cum praeterea ut ita agerent, ex Oraculo iis praeceptum esset. Jacet autem ejus sepulchrum juxta regum tumulos. Solomon quippe Davidis sepulchra ita constituit, ut Orienti Sion obversarentur, quae aditum habet a Gabaon procul ab urbe, stadiis xx. quem quidem aditum obliquum ac occultum ita confecit ut a nemine perciperetur, adeo ut ejus introitus etiam hodie ignotus sit plerisque sacerdotibus atque toti populo. ἕως τῆς σήμερον τοῖς πολλοῖς ἀγνοουμένη τῶν ἱερῶν καὶ ὄλων τῷ λαῷ.* Quae verba Scriptorem, qui vixerit ante Judaeorum e patria extirpationem, videntur referre. Habentur autem et verba ista, usque hodie, quae in hoc quoque loco bis occurrunt, apud *Chronicon Paschale, Pseudo-Epiphanium, et Logothetam; nempe locum similiter istum ex Pseudo-Dorotheo, aed tacito Nomine, exscribentes.* Istiusmodi Exempla sexcenta alia apud *Suidam, Cedrenum, aliosque Scriptores* minorum gentium et aetatis sequioris, illis passim se obvia dabunt qui Libros diligentius cum studio et fractu evolvant: ut dubium sit nullum quin idem de *Nostro* dicendum sit.

XXXIX. Ne alicui porro pro Autoris nostri antiquitate argumento id esse videatur, quod illicus *Chronographiam* usque adeo dignatus sit *Constantinus Porph.* Imp. ut excerpta ex illa inter Eclogas suas reponeret; hisce omnibus demique addatur, quod constat Imp. *Constantinum Porphyrogenetum* non solum ex Scriptoribus probatae antiquitatis, verum etiam ex istis qui tempora proxime sua praecedebant, in Eclogis suis exscribere fuisse solitum. Sic hausit excerpta ex altero illo *Jo. Antiocheno Chronographo Monacho*, qui non videtur, meo saltem iudicio, ante seculum nonum, vel medium vel ad exitum vergens, scripsisse. Sic etiam, in *Excerptis* illius *de Legationibus Romanorum ad Exteros*, quae nondum vulgata sunt, habentur quaedam ejusdem argumenti ex *Historia Georgii Monachi Hamartoli*, qui post medium seculi noni Historiam suam adornavit.

XL. Jamque Opus exegi, erudite Lector, de aetate *Chronographi* nostri; quale sane non audeam dicere, neque ante velim fidenter aliquid decernere, quam mihi sint suffragatura doctiorum iudicia. Longum (fateor) et prolixum exegi, quodque multo contractius fortasse tu optasses; at *triplicem* quidem ob causam consultum duxi tam late et fuse de illius aetate disquisitionem instituire. Primo, quia quae nos statuimus, cum receptae ipsius *Interpretis* et Virorum aliorum doctorum sententiae refragentur, videbantur debere confirmari quanto maximo possent argumentorum robore: ne forsitan nonnullis videremur, *arundineo* ense *magnos* et *robustos* Viros impetisse, et *clypeo* mere *papyraceo* eorum *ictus* excepisse. Neque defuit porro ipsi *Autori*, quod maximam nostram diligentiam et deprecere et mereri videbatur; siquidem nullus sit Scriptor Historicus, cujuscunque subsellii, quin magni intersit, rerum scilicet traditarum Scriptorumque citatorum causa, quod ad seculum sit conferendus. Et *Turrim* aedificaturum quis sapiens (precor) imprudentiae postulat, quod de primo *fundamenti Lapide*, licet *vili* in sua natura, ubi sit *jaciendus*, sollicitus est? Accedit quod illa quae in medium a nobis allata sunt, praeterquam quod faciant ad aetatem ejus investigandam, sunt talia quae alio nomine videbantur omnino mereri in hujusmodi *Praefatoria Dissertatione* locum obtinere, quippe quae inserviant ad illius auctoritatem, quam exi-

ga sit, et qualis sit Scriptor, demonstrandum, et observationes non paucas contineant quae alias ad eum satis spectant. Sic ei nobis minus succedat quod de ejus aetate contendimus, tamen nobis non minus foeliciter est successurum quam *Chymicis* solet, qui non minus *quaestus* ex ipsis *Mediis* adipisci solent, quam ex illa ipsa re ad quam videntur praecipue collimasse, et quamvis illos id penitus fugiat, ad quod sua studia praesertim direxerint, multa tamen, quae laboris et operae sit justum pretium, in ipsa via patefaciunt.

XII. Jam reliquum est (Lector candidissime) ut, *Joanni Maldae* vale dicto, ad Autorem alterum, qui ei in hac Editione, ex ordinatione doctissimi *Chilmeadi*, praefigitur, nos conferamus; et postea de hac Editione, et dignissimo *Interprete* ipso, te monitum pauca faciamus. Quod spectat ad ista quae huic Editioni praemittuntur *Chronologica*, sub titulo *Autoris Anonymi Excerptorum Chronologicorum*: non alia sunt ea quam *Chronici Georgii Monachi* cognominati *Hamartoli* sive *Peccatoris* principium. Hoc nobis fit compertissimum: nam idem est horum initium cum initio *Chronographiae Georgii Hamartoli*, quod ex Codice MS. a *L. Allatio* in *Diatriba de Georgiis* exhibetur. Χρονικὸν σύντομον ἐκ διαφόρων χρονογράφων τε καὶ ἐξηγητῶν συληγὴν, καὶ συντεθὲν ὑπὸ Γεωργίου Ἀμαρτωλοῦ Μοναχοῦ. Βίβλος γένεως ἀνθρώπων ἧ ἡμέρα ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ] κατ' εἰκόνα, καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ ὁ δὲ Ἀδὰμ ἐγέννησεν υἱοὺς τρεῖς. *Breve Chron. e diversis Annalium Scriptoribus et expositoribus decerptum, concinnatumque a Georgio Monacho Peccatore. Liber generationis hominum ab eo die, quo Deus Adamum ad imaginem et similitudinem suam creavit, exorditur. Adamus tres suscepit Filios. etc.* Neque solum ex initio apparet, verum etiam ex *Praefatione* quae *Initio* in Codice MS. unde¹⁾ sua *Chilmeadus*

¹⁾ Volumen MS. quo usus est *Chilmeadus* (quamvis ille, ubi reperitur, Lectorem non fecit certiore) invenio inter volumina Graeca MSS. *Bursiciana Bibliothecae Oxoniensis Publicae* num. 194. Chartaceum est illud, et inter varia diversi argumenti fol. vj. absque ullo vel nomine Autoris vel Operis Titulo, sic incipit: Πολλοὶ τῶν ἑστῶ φιλόσοφοι καὶ φιλόλογοι etc. prout habet *Allatius*. Continen-

descripsit, praemittitur; quae eadem est omnino cum illa quam ibidem ponit *Allatius* ex *Georgio Hamartolo*. Extat integrum Opus in variis Europae Bibliothecis, et scribit *Allatius* se illud Editioni parasse, et e Graeca lingua in Latinam vertisse. Si quis cupiat alia illius legere, jam edita sunt ex eo excerpta a variis varia. A *Jac. Gretsero*, in libro *de Cruce*, publicatur ex eo Fragmentum Graece et Latine *de Cruce adinventae*. A *Dion-Petavio* in Appendice ad *Nicephori Constantinopolitani Breviarium Historicum*, evulgatur ex eodem Graece longiusculum fragmentum de imperio *Heraclii*, sub falso nomine *Georgii Syncelli*. Ex eodem Latine edidit *Syntagma* (quod inscribit) *de statu morientium* *Matthaeus Raderus*, quod sententias et fragmenta multorum antiquorum Patrum complectitur. Ab eodem *Radero* in alio opusculo, nempe *Annotationibus ad Viridarium Sanctorum ex Menaeis Graecorum*, ex eo Latine eruitur fragmentum aliud satis prolixum de *Miraculo* facta in urbe *Carthagine* sub imperio *Heraclii*. Producitur ex eodem aliud, sed breve, per *Petrum Lambecium* in lib. 2. *Comm. de Bibliotheca Vindobonensi*, de Imp. *Theodosio*. Ex eodem etiam Excerpta dederunt *Leo Allatius* in Libro *de Ecclesiarum Consensione*, *Jo. Meursius* in *Glossario Graeco-barbaro*, et *Dufresnius* ὁ θαυμασιος in *Glossario Mediae et infimae Graecitatis*, et (nisi me fallit me-

tur in illo multa alia praeter ea quae exscripsit *Chilmeadus*. In initio habentur quae posuit in initio *Chilmeadus* usque ad pag. 6. voces ὡς φησιν *Iωσήπος*. Dein ea sequuntur quae, a *Chilmeado* transposita, leguntur pag. 18. de *Nebrodo* etc. ab hisce verbis: *Μετὰ ταῦτα γέγονε τις γίγας* etc. (pro quibus de suo, ob loci transpositionem haec scribere placuit *Chilmeado*: ἐν δὲ τοῖς προσημείοις χρόνοις γέγονε) usque ad pag. 21. voces *Nivon μεγάλης βασιλεύσας*. Post haec prosequitur Autor Assyriorum, Aegyptiorum, et Graecorum antiqua tempora fabulosa, una cum origine Urbis *Romae*, et *Alexandri M.* gestis; ejusdem farinae omnia, nihil non fabulosum. Inde rursus ad *Adamum* recurritur, et positus de *Mose* nonnullis, quod omnibus Graecorum Sapientibus vetustior esset, proceditur ad ista quae habentur in editis, a vocibus: Σηθ δὲ γενόμενος ἐτῶν σς'. pag. 6. usque ad calcem paginae 17. voces: εὐ πάντα ἐτη σς'. quae claudant nostrum Exemplar, quod folia tantum 5. comprehendit, supersedente (ut videtur) Librario reliqua transcribere.

moriam) in *Notis ad Annales Joannis Zonarae*. De eo qui plura vellet, adeat in *Allatii Opus de Georgiis praecitatum*; et *Diatribam* nostram de *Scriptoribus Graecis Variis*, ubi fuse ac cumulate de eo disseritur, et multis in rebus castigantur *Allatiana*. De illo hic loci hoc solum subjungam, vixisse eum eodem cum *Malela* seculo, id est Christi incarnati nono, et Chronicon suum perduxisse non modo ad initium *Michaelis Theophili F.* quod decernunt doctorum nonnulli, sed usque ad ejus mortem, hoc est usque ad annum 866.

XIII. Quod hanc Editionem *Joannis Malelae* et Interpretationem attinet; jam aetas fere integra elapsa est, nempe annus plusquam 37^{tus}, ex quo hoc ad praelum adornatum est Opus. De Opere tunc praelum expectante et de laudibus *Chilmeadi* Interpretis et Annotatoris, haec habet *Edvardus Bissacus* nostras in *Notis ad Nic. Uptonum de Militari Officio*, anno D. 1654. excusis, in quibus ex *Malela* Narrationem de Imp. *Juliani* interitu descripsit. *Qui Liber* (inquit) *apud me est, et annum jam integrum Typographum desiderat: illum transtulit Vir doctissimus Edmundus Chilmeadus, cujus immatura mors eo nomine flebilior est, quod expectatissimis tanti ingenii laboribus nos privaverit.* Effulsit olim, dum vixit, *Edmundus Chilmeadus* inter illastriores literarum laude Academicos; praeter rei Antiquariae et Criticae peritiam, quam fecit hoc Opus testatissimam, insignis Mathematicus, Musicus ornatissimus, Orator comptus, et linguarum complurimarum callentissimus, cum doctarum quas vocant tum *Gallicae*¹⁾ etiam et *Italiae*. Natus fuit

¹⁾ E quibus in sermonem vernaculum libros aliquot dedit convergere. Ex *Italiis* speciatim convertit quae in Operum ejus Indiculo evulgato non accensetur, *Historiam Ritusum, Consuetudinum, et rationis vitae Judaeorum hodiernorum per orbem terrarum*, conscriptam a *Leone Modena*, Rabbinus *Veneto*; Ed. Londini an. 1650. in 8. Scripsisse etiam perhibetur de *Sonis* et de *Musica Veterum*: quod opus prorsus idem fuisse nullus dubito: et extat id quidem, sub titulo, *De Musica antiqua Graeca*, ad finem *Arati* Oxonii anno 1672. excusum; una cum ejusdem *Annotationibus* in *Odas Dionysii*. Ea transmisit ex *Hibernia*; ubi inter schedas Reverendissimi *Ussorii* latuerunt, summus noster Amicus, celeber. *Hen. Dodwellus*, qui et misit una cum illis Latinam *Dionysii* Interpretationem ex eadem *Chilmeadi* manu: verum hanc omiserunt Editores, qui Graeca solitaria

in Agro *Glocestriensi*, in pago *Stow super Woldam* dicto, et in hac Academia nostra in *Collegio Magdalenensi* tyrocinium suum posuit; post *Aedis* (sic *Collegium* vocamus) *Christi* Sacellanus evasit, adjuncto illi Sodali et Symmysta *Joanne Gregorio*, Viro alio pariter omnigena eruditione instructissimo. Inde anno MDCXLVIII. propter fidelitatem erga Regiam Majestatem *Parliamentaria* Visitatione ejectus, ad illas angustias est redactus, ut necesse habuerit ex *Musica* (heu! quam infoeliciter *Musarum Alumnus!*) sibi tenuem victum comparare, ex stipe viz. conventus Hebdomadalis, quem, adscitis sibi sociis quibusdam Symphonicis, *Londini* instituerat. Neque ei tamen defuit munificentia clarissimi viri, *Edvardi Bissaci*, Equestri honore postmodum insigniti, quem modo laudavimus; quam experti sunt etiam, et alii calamitate temporum afflicti, et *Joannes* praedictus *Gregorius*. Animam Deo reddidit XIX. Febr. anno MDCXLVIII. aetatis circiter XLIV. Haec de eo traduntur ab Amico nostro, Viro Antiquitatum *Anglicarum*, et praesertim ad Scriptores atinentium, peritissimo, deque Matre sua *Academia* eximie merito, *Antonio a Woodo*, in *Historia et Antiquitatibus Academiae* nostrae. Non opus est ut aliquid addatur de *Chronographo* nostro, ut Lectori et Orbi Literario commendatum faciamus: hoc solum dixisse suffecerit, in publicum jam Opus prodire, quod a viris eruditis a totidem annis magnopere fuit expetitur ac exoptatum; Opus continens quamplurima, quae, nisi in manus e latebris suis ederetur, vel Virorum maximorum scientiam fugissent omnino, inque tenebris prorsus latuissent. Et quis, quaeso, *Litteratorum*, *Saxum* antiquum quod multa ignota patefacit, idcirco quod *rude* et *scabrosum* sit, quod a minus perito *artifice* Characteres insculptos habeat, contemptui duceret? Quis potius non gauderet e *terra* jam *erui* tale? Et quis *eruenti* non grate se obstrictum agnosceret?

malebant. Illius honorifica fit mentio apud *Præfationem* ad D. *Hen. Holcrofti*, Equitis, *Versionem Anglicanam Historiarum Precopii Caesariensis*, ubi dicitur illius iudicio et censurae *Versionem* istam fuisse submissam, cumque *Graecis* collatam et correctam fuisse. Et multam praeterea debet *Bibliotheca* nostra *Osoniensis* ob Catalogum quem adornavit Librorum *Graecorum MSS. Baroocianorum*.

XLIII. E memoria mihi pene exciderat quod innuimus in initio hujus Dissertationis, non solum praedictum *Edm. Chilmeadum*, sed et *Jo. Gregorium*, quam modo concelebravimus, in Chronographum nostrum diligentiam et studium collocasse; et quod alibi ejus in eundem *Animadversiones* commemoraverim. Hac denique de re monendus est Lector, quod antequam *Chilmeadus* adornandum hoc Opus in se suscepisset praeparaverat prae Excerpta ¹⁾ quaedam exinde collecta *Joannes* praedictus *Gregorius* (is obiit anno MDCXLVI.) adjectis quibusdam, quas in illa elucubravit, *Animadversionibus*. Illi soli refertur acceptum, quod, cum nostrum Exemplar Chronographiae *Malelianae* et principio et fine esset mutilatum, esse *Malelae* tamen hoc Opus, jam nobis compareat. Hoc ei foeliciter compertum est ex collatione fragmenti de *Muliere Haemorrhousa*, quod in *Oratione 3. pro Imaginibus Jo. Damasceno* tributa ex *Chronico Malaliano* producitur. Confirmatum est idem ex fabulis istis ²⁾, quas profert sub nomine *Jo. Melelis Chronici Tzetzes Chiliasta* in *Chil. 5. Hist. 29. et 30.* Quae omnia quidem in hacce *Chronographia* nostra memoriae consignantur. His de rebus agit *Gregorius* in Praefationicula quam *Animadversionibus* praemisit. De Autore nihil aliud habet. Hoc autem illius *Animadversionum* Opusculum videtur *Chilmeadus* in animo habuisse, loco Prolegomenorum, suae Editioni praemittere; nam in loco quodam suarum *Annotationum* ad *Jo. Gregorii de Auctore Prolegomena*, Lectorem amandat. Et idem quidem Rei nostrae *Typographicae* hujusque Editionis *Curatoribus* in proposito primum erat; verum tandem cum Typis fuisset absoluta pars magna Operis, placuit illis *Me* tanta dignatione, quanquam longe immerentissimum, deprecare, ut rogarent, istis insuper habitis, in meipsum suscipe-

¹⁾ In illius vita quam *Anglice* habemus ejus posthumis Opusculis praefixam, falso subindicatur, Opus totum, cum Latina versione et perpetuis Commentariis, ab eo fuisse, ut typis committerentur, ornatum.

²⁾ De *Sisypho Coo*, quod *Teucro* fuerit *Scriba*, et sub illo cum militasset, de illis quae ipse viderat, *Iliada* conscripserit, quodque postea *Homerus* ex ea suam contexuerit; et de *Dicty Cretensi*, quod in bello *Trojano* comitatus sit *Idomeneas*, et de belli gestis *Historiam* composuerit, quam etiam secutus sit *Homerus*.

rem provinciam, et de meo *Prolegomena* nova prodeunti jam Operi procuderem. Haec cedens (mi Lector) illorum hortatui, sum *audacter* aggressus, an *prudenter*, alii judicabunt: utcunque sit; si quid laudis mereatur in negotio arduo et prorsus intento, operam navasse; Me veniam saltem a Doctis meriturum non prorsus despero. Sane in *Novum* quendam *Orbem*, et aliam quasi *Americam* (utinam et *divitem!*) navigium meum trajeci: si in *rupes* aut *salebras* offenderim, *Navigator* nondum *undarum* sciens, Me velim errantem peritiores corrigant, et in viam reducant, cupientem semper discere, semper auscultaturum.

— — — *Haec si vera videtur,*
Dede manus: aut si falsa est, accingere contra.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΛΑΛΑ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ANONYMI CHRONOLOGICA.

Βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων ἧ ἡμέρα ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ O 1
κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ. οὕτω μὲν οὖν ὁ πρῶτος ἐγένετο V 1
ἄνθρωπος παρὰ θεοῦ, ᾧ ὄνομα Ἀδὰμ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἐὐα·
ἔρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς ὁ θεός. ὁ δὲ Ἀδὰμ ἐγέννησεν O 2
5 ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ υἱοὺς τρεῖς, τὸν Καὶν, τὸν Ἀβὲλ, καὶ
τὸν Σῆθ, καὶ θυγατέρας δύο, τὴν Ἀζουρὰν καὶ τὴν Ἀσουάμ.
καὶ ὁ μὲν Ἀδὰμ κατὰ κέλευσιν θεοῦ ἐπέθηκεν ὀνόματα πᾶσι τοῖς
τετραπόδοις καὶ πετεινοῖς καὶ ἀμφιβίοις καὶ ἐρπετοῖς καὶ ἰχθύσι
καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις· τὸ δὲ αὐτοῦ ὄνομα καὶ τῆς γυναικὸς αὐ-
10 τοῦ ἄγγελος κυρίου εἶπεν αὐτοῖς. καὶ ὁ μὲν Καὶν ἔλαβε γυναῖκα
τὴν πρώτην ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἀζουρὰν, Σῆθ δὲ τὴν δευτέραν B
Ἀσουάμ· καὶ ὁ μὲν Ἀβὲλ παρθένος τε καὶ δίκαιος ὑπῆρχε καὶ
ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν θυσίας προσαγαγὼν τῷ θεῷ καὶ δεχθεὶς
ἀναιρεῖται, φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καὶν.

Inscribit editio Oxoniensis Χρονογραφία Ἰωάννου Ἀντιοχείου, τοῦ
καὶ Μαλάλα. Cui, cum sit ἀνέφαλος, praefixa sunt Anonymi cuiusdam
Excerpta Chronologica, ab Orbe Condito deducta, necdum edita.

1. Βίβλος] Conf. Genes. cap. V. 1. 3. θεοῦ codex, θεῷ Ox.
ibid. Ἐὐα Chilmeadus, Ἐβα editio Oxoniensis. 5. αὐτοῦ Ch., αὐ-
τῆς Ox. 6. Ἀσουάμ Ox., Ἀσουάμ cod. 11. αὐτοῦ Ch., αὐτῆς Ox.

Liber generationis hominum quo die creavit Deus Adamum ad imagi-
nem et similitudinem suam. Hic scilicet primus hominum a Deo conditus
est; Adamus autem vocatus est; uxorem vero habuit Evam: Masculum
et foeminam Deus creavit eos. Adamus autem ex uxore sua tres genuit
filios, Cainum, Abelum, et Sethum; filiasque duas, Azuram et Asuam.
Adamus autem ex iussu divino nomina indidit omnibus quadrupedibus,
volatilibus, amphibiiis, reptilibus, piscibus, liberisque suis. Ipse vero
uxorque nomina sua a Dei angelo acceperunt. Cainus autem sororem
suam primogenitam, Azuram, uxorem habuit, Sethus vero Asuam natu
minorem. Caeterum Abelus virgo justusque erat, et pastoriciam exer-
cebat: de gregibus autem suis victimas Deo offerens, et ab eo acceptus,
a fratre suo Caino per invidiam occisus est.

Ὁ δὲ Καὶν γεωργὸς τυγγάνων, καὶ μετὰ τὴν καταδίκην χει-
 ρόνως βιώσας, πρῶτος μέτρα καὶ στάθμια καὶ γῆς ὄρους ἐπενόη-
 σεν· εἶτα κτίσας ἐν γῆ Ναὶδ πόλιν κατέναντι Ἐδέμ ἐπωνόμασεν
 V 2 αὐτὴν εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐνώς, καὶ εἰς ἐν συνελθεῖν τοὺς
 οἰκίλους αὐτοῦ ἀναγκάσας εἰς πολέμους ἑαυτὸν ἀπησχόλει. κατὰ δὲ 5
 ταῦτα τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτὸν πεσοῦσης ἀπέθανεν, ὡς ἐνιοὶ φασιν,
 ἕτεροι δὲ ὅτι Λαμὲχ αὐτὸν ἀπέκτεινεν. ἀλλ' ὁ μὲν Καὶν ἐγέννησε
 τὸν Ἐνώς, ὁ δὲ Ἐνώς τὸν Γαϊδάδ, ὁ δὲ Γαϊδάδ τὸν Μαλελεήλ,
 O 3 ὁ δὲ Μαλελεήλ τὸν Μαθουσάλα, ὁ δὲ Μαθουσάλα τὸν Λαμέχ,
 ὃς καὶ δύο γυναῖκας ἀγόμενος, Ἑλδάν καὶ Σελάν, ἐγέννησε τὸν 10
 Ἰοβήλ καὶ τὸν Ἰουβάλ καὶ τὸν Θεοβέλ. ὁ δὲ μὲν Ἰοβήλ κατέδειξε
 κτηνοτροφίαν, ὁ δὲ Ἰουβάλ κατέδειξε ψαλτήριον καὶ κιθάραν, ὁ
 δὲ Θεοβέλ σφυροκοπίαν χαλκοῦ καὶ σιδήρου. καὶ ὁ μὲν ἐν σκη-
 ναῖς κατοικεῖν κτηνοτροφεῖν τε καὶ γεωργεῖν ἤρετίσαστο, ὁ δὲ κι-
 B θαρφιδίας καὶ τραγωιδίας τοῖς δαιμονικοῖς ἐπιτηδεύμασι προσεπε- 15
 νόησεν, ὁ δὲ ξίφη τε καὶ ὄπλα χορηγεῖν εἰς πολέμους ἐμηχανήσα-
 το. τὸ οὖν γένος Κάιν μέχρι τούτου ἀξιωθὲν μνήμης τοῦ ἀρι-
 θμοῦ τῶν πατέρων ἀποκρίνεται, ἵνα μήτε τοῖς πρώτοις ἢ
 συνταττόμενος μήτε τῶν ἐξῆς ἀφηγούμενος. τὸ τοίνυν „πᾶς
 ὁ ἀποκτείνας Κάιν ἐπὶ τὰ ἐκδικούμενα παραλύσει“ τοιαύτην ἔχει 20
 τὴν λύσιν· ἕκαστος μὲν τῷ ἑαυτοῦ ἀμαρτήματι ἀποθάνεται, σὺ

5. κατὰ] Fort. μετὰ. 10. Ἑλδάν] Sic et p. 3. E. (ed. Venetae,
 quam semper cito). Ἀδάν Genesis IV. 19. s. Eadem Σελάν et
 Ἰοβήλ. 15. Vid. Bentleii Epist. ad Millium p. 44. 18. μήτε
 — μήτε] μὴ καὶ — μηδὲ Ox., μηδὲ — μηδὲ Iulius Pollux Histor.
 phys. p. 54. ed. Hardt. 19. πᾶς] Genes. IV. 15. 21. ἑαυτοῦ]
 ἑαυτοῦ Ox.

Cainus autem agriculturae intentus erat: post condemnationem vero
 deterior factus, mensuras, pondera et limites primus excogitavit. Urbe
 deinde in terra Naid, e regione Eden, extracta, Enos, a filii sui no-
 mine, vocavit eam: coactisque in unum suis omnibus, bellis operam de-
 dit. Aedis deinde ruina oppressum perliasse eum volunt nonnulli: alii vero
 a Lamecho eum perhibent interemptum. Caeterum Cainus genuit Eno-
 sum; Enosus vero Gaidadum; Gaidadus Malelelem; Maleleel Mathusa-
 lam; a quo Lamechus genitus est; qui duabus ductis uxoribus, Elda et
 Sela, Jobelum, Jubalum, et Thobelum progeniuit. Jobelus autem armen-
 tarius fuit: Jubalus vero psalterium excogitavit et citharam, at Thobe-
 lus aere et ferro tractando occupatus fuit. Ille itaque in tentoriis de-
 gens, armentis nascendis atque agriculturae sese devovit: alter tragoe-
 diarum et comoediarum, daemonicis addictus studiis, primus auctor fuit:
 Hic vero gladiis, armisque in belli usum fabricandis operam dedit. At-
 que hactenus quidem Caini progenies memoratu digna, a numero tamen
 Patriarcharum excluditur; adeo ut nec ipse primis Patribus annumeretur;
 nec, cum generis sui auctor, deinceps recenseatur. Illud vero: *Omnis
 qui occiderit Cain septuplum punietur*, hoc modo intelligendum est. Unus-

δὲ ὁ τοῦ φόνου κατάρξας καὶ τοῖς ἄλλοις ὑφ'ηγητῆς τοῦ ἁμαρτή-
 ματος γενόμενος ἐπτά ἐκδικούμενα παραλύσεις, τουτέστιν ἐπτα-
 πλασίως τιμωρηθῆσθαι καὶ πύμπολλα. σύνθητες γὰρ τῇ γραφῇ τὸν
 ἀριθμὸν τοῦτον ἐπταπλασίονα κεχρησθαι, καὶ ἔστιν ἀδιορίστου
 5 πλῆθους σημαντικόν, ὡς τὸ „ὑπόδος τοῖς γέλοισιν ἡμῶν ἐπτα- C
 πλασίονα“ καὶ τὸ „ἡ στείρα ἔτεκεν ἐπτά“ καὶ „οὐ λέγω σοι
 ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομήκοντα ζ.“ ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρὰ τοῦ
 Καὶν τετολημμένοις πρῶτον ἁμάρτημα φθόνος, β' δόλος, γ' φό- O 4
 νος, δ' ὅτι ἀδελφοῦ, ε' ὅτι πρῶτος φόνος, ε' ὅτι γονεῦσι πέν-
 10 θος ἐποίησεν, ζ' ὅτι θεῶ ἑψεύσατο· ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Καὶν ζ'
 ἁμαρτήματα. αἱ δὲ εἰς κόλασιν αὐτοῦ παρὰ τῆς θείας δίκης ἐπε-
 νεχθεῖσαι τιμωραὶ εἰσὶν αὗται. α' ἐπικυτάρατος ἡ γῆ ὑπό σου,
 β' ἕργα τὴν γῆν, γ' οὐ προσθήσει τοῦ δοῦναί σοι τὴν ἰσχὺν αὐ-
 τῆς, δ' στένων καὶ τρέμων, μετὰ τὴν ε' ὁμοῦ, ἔση ἐπὶ τῆς γῆς,
 15 ε' ἦν αὐτὸς ἀπεκάλυψεν ὁ Καὶν, εἰπὼν, Εἰ ἐκβάλλης με νῦν
 ἀπό σου καὶ ἀπὸ προσώπου σοῦ κρυβήσομαι, ζ' τὸ μηδὲ κρέ- D
 πτεσθαι τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ σημείω προδήλω πᾶσι δηλοποιεῖ-
 σθαι· ἔθετο γάρ, φησί, κύριος ὁ θεὸς τῷ Καὶν σημείον τοῦ μη
 ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὐρισκοντα αὐτόν.
 20 Ὁ δὲ Ἀδὰμ σλ' ἐτιῶν ἦν, ὅτε ἐγέννησε τὸν Σήθ. οὗτος ὁ
 Σήθ πρῶτος ἔξευρε γράμματι Ἑβραϊκῶ καὶ σοφίαν καὶ τὰ σημεία

5. ἀπόδος] Psalm. LXXVIII. 12. 6. ἡ στείρα] Samuel. I. 2. 5.
 ibid. οὐ] Matth. XXVIII. 22. 12. αὗται] Conf. Genes. IV. 11. a.
 14. τῆς] τῆς Ch. V. p. 25. A. 15. ἐκβάλλης] ἐκβάλλεις Genes.
 IV. 14. 17. δηλοποιεῖσθαι Ch., δηλοποιῖσθαι Ox. 18. φησί]
 Genes. IV. 15.

quisque pro peccato suo morietur: Tu vero, qui homicidium primum pa-
 trasti, aliisque hujus sceleris auctor primum exultisti, septuplum punieris;
 id est, septemplices gravesque dabis poenas. Scripturis enim solenne
 est numerum hunc pro multiplici ponere; indefiniti enim numeri nota est:
 ut in illo loco; *Redde vicinis nostris septuplum*: et, *Sterilis peperit se-
 ptem*: et, *Non dico tibi, usque septies; sed usque septuagies septies*. In
 facinore vero hoc a Caino perpetrato, peccatum I, erat Invidia: II, Fraus:
 III, Homicidium: IV, Quod in fratrem commissum est: V, Quod homici-
 dium primum erat: VI, Quod parentes luctu affecit: VII, Quod Deo men-
 titus est. Haec quidem septem sunt Caini peccata. Poenae vero, qui-
 bus a Justitia Divina castigatus est, sunt istae: I, *Maledicta terra pro-
 pter te*: II, *Operaberis terram*: III, *Non dabit tibi vires suas*: IV, *Geme-
 bundus et pavefactus*; ibidemque V, *eris super terram*: VI, quam Cainus
 ipse indicavit his verbis; *si ejeceris me a te et a facie tua abscondar*:
 VII, Quod nec occulta fuit haec poena, sed signo notabili omnibus mani-
 festata: dictum enim est; *Posuitque Dominus in Cain signum, ut non in-
 terficeret eum omnis qui invcnisset*.

Adamus autem, annos natus cccxx genit Sethum. Sethus vero iste
 primus invenit literas Hebraicas, et sapientiam, signa item coelestia, an-

τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς τροπὰς τῶν ἐνιαυτῶν καὶ τοὺς μῆνας καὶ τὰς ἐβδομάδας, καὶ τοῖς ἄστροις ἐπέθηκεν ὀνόματα καὶ τοῖς πέντε πλανήταις, εἰς τὸ γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον, καὶ τὸν μὲν α' πλανήτην ἄστρα ἐκάλεσε Κρόνον, τὸν δὲ β' Δία, **O 6** τὸν δὲ γ' Ἄρεα, τὸν δὲ δ' Ἀφροδίτην, τὸν δὲ ε' Ἑρμῆν· τοὺς 5
E γὰρ δύο φωστῆρας ἥλιον καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐκάλεσε.

Σήθ δὲ ὢν ἐτῶν σέ' ἐγέννησε τὸν Ἐνώς ἕτερον, ὃς ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸν κύριον. μετὰ τοῦτον οἱ αὐτοῦ ἀπόγονοι καὶ ὁ Σήθ, προμηνηθέντες ἄνωθεν, ἔγραφον τὰ μέλλοντα περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐν λιθίναις καὶ ὄστρακίναῖς πλαξί, σημαίνοντες ὅτι **V 8** ἀναλωθῆναι καὶ φθαρῆναι μέλλει τὸ πᾶν ἢ ὑπὸ πυρός ἢ ὑπὸ ὕδατος, καὶ εἰ μὲν ὑπὸ πυρός, σωθήσονται τὰ γρόμματα ἐν ὄστρακίναῖς πλαξί, εἰ δὲ ὑπὸ ὕδατος, ἐν λιθίναις. ἐλθόντος δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ ἅπαντας ἀπολέσαντος, μόνος ἐσώθη Νῶε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ αἱ θυγατέρες πρὸς δευτέρου ἀνακαίνισιν κό- **15** σμου. μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν Καϊνάν, ὁ υἱὸς Ἀρφαξάδ, συνεργάσατο τὴν ἀστρονομίαν, εὐρηκῶς τὴν τοῦ Σήθ καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων ὀνομασίαν, ὡς εἴρηται, τῶν ἀστέρων ἐν πλακί λιθί- **O 6** νη γεγραμμένῃ· ἤτις στήλη μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εἰς τὸ Σίρι- **20** δος ὄρος ἔμεινε, καὶ ἔστιν ἕως ἄρτι, ὡς φησὶν Ἰώσηπος.

Ἀδὰμ τοίνυν κατὰ τὸν σοφώτατον καὶ θεῖον ὑποφήτην

4. Δία Ch., Δίαν Ox. 7. τὸν male positum. Conf. vol. II. p. 7. D. 14. ἀπολέσαντος Ch., ἀπολέσας Ox. 18. τέκνων τὴν Ox. *ibid.* καὶ ante τῶν delendum vidit Ch. 20. Ἰώσηπος] Arch. I. 2. 3., ubi est Συριάδα. De pravo Σίριδος conf. Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar. p. 60.

norumque conversiones, menses etiam, et septimanas, stellis etiam nomina indidit, et quinque Planetis, tantum ut ab hominibus dignoscerentur: quorum I, Saturnum nominavit; II, Jovem; III, Martem; IV, Venerem; V, Mercurium; duobus enim Luminaribus, Soli nempe et Lunae, Deus nomina imposuit.

Sethus vero, annum agens quintum supra ducentessimum, Enosum alterum genuit; qui speravit vocari Dominus. Hujus posterī, atque Sethus, coelitus edocti, de futuro diluvio scripserunt in tabulis tum lapideis, tum latericiis, innuentes mundum universum consumptum iri, vel ab igne, vel ab aqua; et si ab igne, literas hasce tabulas latericias, sin ab aqua, lapideas incolumes praestituras. Superveniente itaque diluvio, cunctaque obruente, solus Noa, cum filiis et filiabus suis, in orbis novi instaurationem, servatus est. Post diluvium vero Cainan, filius Arphaxad, inventa hac Sethi, filiorumque ejus tabula lapidea astrorum, uti dictum est, nominibus inscripta, Astronomicam scientiam conscripsit. Columna vero haec post diluvium in Sirido monte reperta est; superestque ad hunc usque diem, uti Josephus testatur.

Adamus itaque annos natus cccxx, uti tradit sapientissimus ac divi-

Μωϋσῆν γενόμενος ἐτῶν σλ' ἐγέννησε τὸν Σῆθ, θνήσκει δὲ κατὰ Β
 τὴν παραβάσεως ἡμέραν· χιλιοταετίας γὰρ τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας
 ἐχούσης τὸ διάστημα, Ἐλ' ἔτη μόνον ζήσας τελευτᾷ. τοῦτον λέγε-
 ται ταφῆναι κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων γῆν, ὡς φησιν Ἰωσήπος.
 5 Σῆθ δὲ γενόμενος ἐτῶν σέ' ἐγέννησε τὸν Ἐνῶς, καὶ μετὰ
 τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψζ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη ἤβ'.
 περὶ οὗ εἴρηται, „ εἰσηλθὼν οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας
 τῶν ἀνθρώπων,“ ἦτοι τὰς ἀπὸ τοῦ Κάιν. Θεὸν γὰρ αὐτὸν οἱ τότε
 ἄνθρωποι προσηγόρευον διὰ τὸ ἐξευρεῖν τὰ Ἰουδαϊκὰ γράμμα-
 10 τα, τὰς τῶν ἀστέρων ὀνομασίας, καὶ πρὸς τούτους καὶ τὴν πολ-
 λὴν αὐτοῦ εὐσέβειαν θανατάσαντες, ὥστε καὶ πρῶτον ἐπικαλεῖ- Ο
 σθαι Θεὸν καὶ ὀνομάζεσθαι, καθὰ καὶ τῷ Μωϋσῆϊ λέγει κύριος,
 „θεὸν δέδωκά σε τῷ Φαραῶ,“ καὶ περὶ τῶν ἐναρέτων καὶ πνευ-
 ματικῶν καὶ τῶν κριτῶν ἔφη, „θεοὺς οὐ κακολογήσεις καὶ ἄρ-
 15 χοντίας τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἔρεῖς κακῶς.“ εἰκότως οἱ τοῦ Σῆθ
 καὶ τοῦ Ἐνῶς καὶ Ἐνωχ παῖδες υἱοὶ Θεοῦ καὶ υἱοὶ τῶν Θεῶν κα- Ο 7
 τὰ τὸν Σύμμαχον νοεῖσθωσαν, οἵτινες ἀλόγους ἀκολασίᾳ πρὸς
 τὰς θυγατέρας Κάιν εἰσηλθὼν, ἐξ ὧν οἱ ἐκ τῆς καταλλήλου μαι-

1. Μωϋσῆν Ox. Est Genes. V. 3. 5. Σῆθ δὲ γενόμενος — p.
 16. 19. in codice sequuntur post illa p. 8. A. Νίνου μεγάλης βα-
 ειλύσας. vid. Hodii Proleg. XL. 1. Transposuit Chillmeadus, quem
 imitandum duxi. 7. εἴρηται] Genes. VI. 4. 11. ὡςτε restitui
 ex Suida v. Σῆθ, ὅς γε Ox. *ibid.* πρώτον] πρώτος Ox. 12. ὀνομά-
 ζεσθαι Suidas, ὀνομάζειν Ox. *ibid.* τῷ Μωϋσῆϊ] τὸ Μωϋσῆ Ox.
 Vide Exod. VII. 1. 14. [ἔφη] Exod. XXII. 28. *ibid.* ἄρχον-
 τας] Sic et Theodoretus vol. I. p. 60. Sch., ἄρχοντα Exodus et
 Suidas. 15. Σῆθ καὶ cod., Σῆθ Ox. 17. ἀλόγους Ch., Suidas,
 ἀλόγους Ox. 18. ἐκ τῆς Ch. cum Suida v. μαιωμαίαι, τῆς Ox.
 et Suidas v. Σῆθ. *ibid.* καταλλήλου — γίνονται Ch. cum Suida,
 κατ' ἀλλήλου — γίνονται Ox.

nus Propheta Moses, Sethum genuit: mortuus autem est ipso transgres-
 sionis die. Quum enim dies apud Deum mille annorum sit spatium, Ada-
 mas annis DCCCXXX tantum exactis, diem suum obiit: sepultum vero cum
 tradant in regione Hierosolymitana, uti testatur Josephus.

Sethus autem annos CCV, genuit Enosum; et deinceps vixit an-
 nos DCCVII, et mortuus est: omnes itaque anni ejus fuerunt DCCCXII. De
 hoc dictum est: *Ingressi sunt filii Dei ad filias hominum*; nempe ad mu-
 lieres a Caino oriundas. Deum enim eum appellarunt illius aevi homines,
 tum ob literas Hebraicas, et astrorum nomina ab illo excogitata; tum ob
 insignem ejus pietatem. Hic etiam primus Dei nomine appellatus est;
 juxta illud quod Moisi dicit Dominus: *Constitui te Deum Pharaonis*. De
 virtute etiam illustribus, et spiritualibus hominibus, et de Judicibus populi
 dixit, *Dūs non detrahes, et principibus populi tui non maledices*. Me-
 rito itaque Sethi, Enosi, et Enochi filii, secundum Symmachum, filii
 Dei et Deorum, dicti intelligantur; qui amore filiarum Caini flagrantes,

γαμίας γίνονται γίγαντες, διὰ μὲν τὸν δίκαιον Σήθ ἰσχυροὶ καὶ μέγιστοι, διὰ δὲ τὸν ἄδικον καὶ βέβηλον Κάιν πονηροὶ καὶ κάκιστοι.

Ἐνὼς δὲ γενόμενος ἐτῶν ρμ' ἐγέννησε τὸν Καϊνᾶν, καὶ μετὰ
D τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψμ', καὶ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ, καὶ ἀπέθανε 5
ζήσας τὰ πάντα ἔτη ρδί'.

Μαλελεήλ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξε' ἐγέννησε τὸν Ἰάρεδ, καὶ
μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψλ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη ωή'.

Ἰάρεδ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξβ' ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ, καὶ μετὰ
τοῦτο ἔζησεν ἔτη ω', καὶ ἀπέθανε, περὶ οὗ εἶρηται ἡ μετάθεσις, 10
ζήσας τὰ πάντα ἔτη ρξβ'.

O 8 Ἐνώχ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξε' ἐγέννησε τὸν Μαθουσαάλα, καὶ
μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ωβ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα
ἔτη ρξθ'.

Λάμεχ δὲ γενόμενος ῥη' ἐγέννησε τὸν Νῶε, καὶ μετὰ τοῦτο 15
ἔζησεν ἔτη ρξε', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη ψηγ'. δύο

4. Ἐνὼς δὲ γενόμενος ἐτῶν ρμ'] „Omnia hic mendosa et mutila: verisimile est hoc modo scripsisse Auctorem. Ἐνὼς γενόμενος ἐτῶν ρμ', ἐγέννησε τὸν Καϊνᾶν· καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψμ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη ρδί'. Καϊνᾶν δὲ γενόμενος ἐτῶν ρε', ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ψμ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη ρδί.“ Ch. V. Genes. V. 9. s. 5. Μαλελεήλ Ox. 10. περὶ — μετάθεσις post Ἐνώχ pone. 12. καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ωβ'] „Iterum confusa omnia: locus tamen iste ab oscitantibus librariis foedissime mutilatus, hoc modo fortasse ex Eusebio restituendus. καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σ', καὶ μετετέθη, ζήσας τὰ πάντα ἔτη τξε'. Μαθουσαάλα δὲ γενόμενος ἐτῶν ρξβ', ἐγέννησε τὸν Λάμεχ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ωβ', καὶ ἀπέθανε, ζήσας etc. Sed videamus etiam LXX. hoc loco.“ Ch. V. Genes. V. 22. s. 16. ψηθ'] „Numerus iste mendosus est: scribendum ψηγ', secundum Auctoris computum.“ Ch. V. Genes. V. 31.

ad eas ingressi sunt: ex quibus pollutis nuptiis Gigantes nati sunt, propter justum quidem Sethum, robusti et procerissimi; propter Cainum vero iniquum et profanum, improbi pessimique.

Enosus autem annos natus cxi, genuit Cainanum; et deinde vixit annos dccxl, et genuit Malelelem, et mortuus est, cum vixisset annos dccocx.

Maleleel vero annos natus clxv, genuit Jaredum, et deinceps vixit annos dccxxx, et mortuus est, cum vixisset annos dccocxv.

Jaredus autem annos natus clxii, genuit Enochum, (qui translatus esse dicitur:) et deinde vixit annos dcc, et mortuus est, cum vixisset annos dccclxii.

Enochus vero annos natus clxv, genuit Mathusalam, et deinde vixit annos dcccii, et mortuus est, cum vixisset annos dccclxix.

Lamechus autem annos natus clxxxviii, genuit Noam, et deinceps vixit annos dlxv, et mortuus est, cum vixisset annos dccclix. Duorum

τόντων Λάμεχ ἢ γραφὴ μνημονεύει, ἔνα μὲν τὸν ἀπὸ τοῦ Κάϊν, ἕ
 ἕτερον δὲ τὸν πατέρα Νῶε· γηγέννηται γὰρ Νῶε διὰ Λάμεχ οὐκ
 ἐκ τοῦ Καὶν τοῦ καὶ πεφονευκότος ἄνδρα καὶ νεανίσκον, ἀλλ' ἐκ
 μεταγενεστέρου καὶ ἕξ ὁμωνύμου τοῦ ἀπὸ Σήθ· ἐκεῖνος γὰρ λέγει
 5, „ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἔμοι καὶ νεανίσκον εἰς μῶλωπα
 ἔμοι.“ καὶ ὡς δύο φόνους πεποιτηκῶς καὶ τῶν δύο τὰς γυναῖκας
 ἐλληφώς, Ἐλδὰν καὶ Σιλάν, ἑαυτὸν καταμίμφεται ἑβδομηκον- V 4
 τῶς ἐπτά ἄξιον εἶναι κολάσεως, ὅτι ἐκ Κάϊν μὲν, φησὶν, ἐκδι-
 κῆται ἐπτάκις, ἐκ δὲ Λαμὲχ ἑβδομηκοντάκις ἐπτά, διὰ τοῦτο
 10 μείζωνος κολάζεται, ὡσπερ καὶ ὁ Λάμεχ οὕτως πέπονθε· τοῦ δι-
 καίου γὰρ Ἐνώχ ἀδελφοῦς ἀνεῖλε, τοῦ πίστευε διὰ τούτων προσευ-
 ξαμένου μὴ ἰδεῖν τοιοῦτον θάνατον, καὶ ἀκουσθεὶς μετετέθη. ἦν
 δὲ Ἐνώχ ἐκ τοῦ δικαίου Σήθ, ἕξ οὗ Χριστὸς κατάγεται, γενεα- O 9
 λογούμενος κατὰ τὴν τοῦ Θείου καὶ εὐσεβοῦς Λουκῆ ἀναπόδιον
 15 ἕως τοῦ Σήθ καὶ τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ Θεοῦ.

Νῶε δὲ γενόμενος ἐτῶν φ' ἐγέννησεν υἱοὺς τρεῖς, τὸν Σήμ,
 τὸν Χάμ, τὸν Ἰάφεθ. μετὰ δὲ ἔτη ρ' τοὺς ἑαυτοῦ τεχθῆναι B
 υἱοὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν κιβωτόν, ὑπάρχων ἐτῶν χ', καὶ οὕτω γί-
 νεται ὁ κατακλυσμός. καὶ ἐν τῷ ἐνὶ καὶ χ' ἔτει τῆς ζωῆς αὐτοῦ
 20 εἰσῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν ἕζησεν ἔτη

2. τὸν πατέρα Ch., τοῦ πατρὸς Ox. 4. λέγει] Genes. IV. 23. s.
 10. κολάζεται cod., κολάζηται Ox. *ibid.* οὕτως] „Forte legen-
 dum οὕτος.“ Ch. 12. μετετέθη cod., μετατήθη Ox. 14. Λου-
 κῆ] III. 38. ἀναπόδιον cod., ἀναπόδησιν Ox. 17. τοῦς] „Ar-
 ticulus τοῦ hoc loco deesse videtur.“ Ch. 19. ἔτει Ch., ἔτη Ox.

vero Lamechorum meminit scriptura; unius, a Caino oriundi; alterius,
 qui Noae pater erat. Noa enim natus est, non a Lamecho qui a Caino
 ortum duxit; qui etiam virum occidit et adolescentulum; sed a postero-
 re ejusdemque cognomine qui ex Sethi posteris erat. Ille enim dicit:
 „Occidi virum in vulnus meum, et adolescentulum in livorem meum.“
 Et quod duo homicidia perpetrasset, occisorumque uxores ambas, Eldam
 et Selam, sibi accepisset, ipse septuagies septemplex punishmentis se di-
 gnam profiteretur. „Septuplum enim (*inquit*) ultio dabitur de Cain; de
 Lamech vero septuagies septies.“ Atque ideo majorum poenarum dignus
 censebatur Lamechus, (quas etiam passus est) eo quod Enochi justii fra-
 tres e medio sustulisset; qui ex fide idcirco Deum precatus est, ne ipse
 tali morte periret: precibus itaque ejus auditis, translatus est. Enochus
 vero ortum duxit a justo Setho, a quo Christus oriundus est; cujus ge-
 nealogiam divinus et sanctus Lucas recenset, retro eam deducens adusque
 Sethum, Adamum, et Deum.

Noa vero D annos natus, tres genuit filios, Semum, Chamum, et Ja-
 phetum. Exacto autem anno centesimo post filios hosce natos, Noa in
 arcam ingressus est, annos natus DC, propter aquas diluvii. Anno autem
 vitae suae DCI, ex arca egressus est: post diluvium vero vixit annos CCCL,

τν', και ἀπέθανεν ζήσας τὰ πάντα ἔτη ρθν'. ἐπειδὴ δέ ποτε ὁ κατακλυσμός ἐπαύσατο, ὁ μὲν φόβος ἐνείδιδον λοιπόν, ἐπετείετο δὲ τὰ τῆς ἀθυμίας αὐτῷ σφόδρα, και τὸ προφητικὸν ἐπασχεν, ὃ περὶ τῆς ἡμέρας κυρίου φησὶν Ἀμώς, „ὄν τρόπον ἐὰν ἐκφύγη ἄνθρωπος ἀπὸ προσώπου λέοντος και ἐμπέσῃ αὐτῷ ἡ ἄρκος και εἰς- 5 ἐλθῇ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ και ἀπερείσῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν τοῖχον και δάκῃ αὐτὸν ὄφεις,“ οὕτω συνέβαινε τότε. και γὰρ τῆς C κιβωτοῦ προκύψαντα και τῆς δυσώδους και στενοχωρουμένης O 10 εἰρκτῆς ἐκείνης ἀπαλλαγέντα, χεμῶν ἕτερος διεδέχετο τοῦ προτέρου οὐχ ἦττων, τὴν ἀπορίαν και ἀπώλειαν ἐννοήσας τοῦ γένους. 10

Σὴμ δὲ μετὰ δύο ἔτη τοῦ κατακλυσμοῦ, γενόμενος ρβ' ἐτῶν, ἐγέννησε τὸν Ἀρφαξᾶδ, και μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη φ', και ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη χβ'.

Ἀρφαξᾶδ δὲ γενόμενος ρλέ' ἐγέννησε τὸν Καϊνᾶν, και μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη νγ', και ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη φηλ'. 15

Καϊνᾶν δὲ γενόμενος ἐτῶν ρθ' ἐγέννησε τὸν Σάλα, και μετὰ

1. ε'] „Scribendum τν', ut ex Textu sacro et Auctoris ipsius computatione manifesto apparet.“ Ch. V. Genes. IX. 28. 4. Ἀμώς] V. 19. 5. εἰσέλθῃ] εἰσέλθοι Ox. 6. ἀπερείσοι Ox., ἀπερείσοι Ch. 7. συνέβαινε Ch., συνέβη Ox. 8. στενοχωρουμένης cod., στενοχωροουμένης Ox. 9. ἐκείνης addit cod., om. Ox. 10. ἦττων Ch., ἦτρον Ox. *ibid.* ἐννοήσαντα Ch. 14. Ἀρφαξᾶδ δὲ γενόμενος ρβ' etc.] „Omnia hic mendosa: Legendum, Ἀρφ. δὲ γενόμενος ἐτῶν ρβ', ἐγέννησε etc. et deinde pro ν'. scribe νγ'. uti habet lxx versio, quam Graeci ubique sequuntur: ex istis enim numeris rite conficitur numerus totalis annorum DXXXVIII, quem auctor nobis exhibet. Caeterum de Cainan hoc insistitio nihil dicemus: Nodus iste summa jamdudum exercuit ingenia, necdum explicatur.“ Ch. Reposui ρλέ' et νγ'. 16. Καϊνᾶν δὲ γενόμενος ἐτῶν ρθ',] „Nec aliis, nec sibi in hisce calculis constat Auctor noster. LXX seniores Cainan cxxx annorum fuisse cum Salam generaret, et deinde vixisse annis cccxxx affirmant: quibus numeris compositis, anni cccclx, non cccclxvii, uti Noster habet, conficiuntur.“ Ch.

et mortuus est, cum vixisset annos DCCCL. Diluvio tandem cessante, timorem quidem omnem deinceps deposuit; caeterum maxima eum cepit animi dejectio; et Propheticum illud omnino passus est, quod de die Domini ab Amoso dictum est: „Quomodo si fugiat vir a facie leonis, et occurrat ei ursus; et ingrediatur domum, et innitatur manu sua super parietem, et mordeat eum coluber:“ eodem modo tunc temporis evenit. Ex arca quippe egressum, et foetido illo arctoque carcere liberatum, tempestas alla priore nequaquam mitior eum excepit; cum generis sui angustias, ipsamque adeo deletionem ob oculos jam haberet.

Semus vero, post annum secundum a diluvio, vitae suae anno cii, genuit Arphaxadam; et deinde vixit annos D, et mortuus est, ubi vixisset annos DCII.

Arphaxadus autem annos natus cxxxii, genuit Cainanum, et deinde vixit annos cccc, et mortuus est, cum vixisset annos DXXXVIII.

Cainanus vero aetatis cix, genuit Salam, et deinceps vixit an-

τοῦτο ἔζησεν ἔτη τλ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη τξζ'.
 τὸν δὲ Σάλα ὁ πατὴρ ἀξήθέντα γράμματα ἐξεπαίδευσε· καὶ δὴ
 ποτε ὁ Σάλα πορευθεὶς ἀποικίαν κατασκεύασθαι, ἐλθὼν κατὰ D
 γῆν Χαλδαίων γράμματα ἐπὶ τινῶν διακεχαραγμένα πετρῶν ἐντυ-
 5 χῶν· τὰ δ' ἦν ἕρα τῶν Ἑβρηθῶν παραδόσις· ταῦτα δὲ ἔγρα- O 11
 ψάμενος ὁ Σάλα αὐτὸς τε ἐν αὐτοῖς ἐξημάρτανε καὶ τοῖς ἄλλοις
 τὴν αὐτῆν ἀτοκίαν ἐξεπαίδευσεν. ὁ δὲ Σάλα γενόμενος ἐτῶν ρλ'
 ἐγέννησε τὸν Ἔβερ, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη υ' τρία, καὶ ἀπέ-
 θανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη φλγ'.

10 Ἔβερ δὲ γενόμενος ρλδ' ἐγέννησε τὸν Ἰεκτῶν καὶ τὸν Φάλεκ.
 ἐπὶ δὲ τοῦ Ἔβερ ἐννοοῦσιν οἱ ἄνθρωποι πύργον κατασκευάσαι οὐ-
 ρανομήκη πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κατακλυσμοῦ, ὡς τοῦ Θεοῦ ἐπι-
 βουλεύσας αὐτοῖς· ἦσαν γὰρ πάντες μιῦ φωνῆ. Νεβρωδὸς δὲ
 ὁ γίγας, Χουσαι τοῦ Αἰθίοπος υἱός, προσέτασε καὶ εἰς βρώσιν E
 15 ἀγρεύων ἐχορήγει ζῶα. ὁ δὲ Ἔβερ, ὁ τοῦ Σάλα υἱός, ἐπέβηεν
 ἐγκχεῖριστο τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πύργου καὶ τῆς Βαβυλῶνος, ὃ
 ἐστὶ σῆγχοσις. τῶν δὲ πάντων ἐπὶ τὴν τοῦ πύργου καὶ τῆς πό-
 λως ὀρμησάντων οἰκοδομὴν ἀρχηγὸς εἶχεν οβ', μόνος δὲ Ἔβερ
 οὐ συνέθετο τῇ τούτων ἀδολγίστῃ ἐργασίᾳ· διὸ καὶ πάντων αἰ
 20 γλῶσσαι συνεχέθησαν, τῶν συντεθειμένων εἰς οβ' γλῶσσας διαι- V 5
 ρεθέντων κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρχόντων αὐτῶν· τούτῳ μόνῳ O 12

4. διακεχαραγμένα Pollux p. 66. pro ἐντυχῶν ponens ἐθρίσται, διακεχαραγμένων Ox. Idem mox παραδόσις — τοὺς ἄλλους — ἐξεπαίδευσεν. 9. φλγ' Ch., φγ' Ox. 14. Χουσαι] Χοῦς Ch. Χουσεὶ Theod. Melit. 15. ἐχορήγει cod., ὀχορήγει Ox. 20. συνεχέθησαν vel συνεχέθησαν Ch., συνεχέθησαν Ox. ibid. συντεθειμένων Ox., συντεθειμένων cod.

nos cccxxx, et mortuus est, cum vixisset annos cccxlvii. Caeterum Sala jam grandior factus literis a patre imbutus est. Egressus autem, ad explorandum habitandi locum, in Chaldaeam venit: ubi incidens in tabulas quasdam lapideas literis inscriptas, (ab Egregoris hae traditae sunt) eadem Sala describens et ipse in eis peccavit, et alios etiam iisdem imbuat ineptiis. Sala autem annos natus cxxx, genuit Heberum; et deinde vixit annos cccciii, et mortuus est, cum vixisset annos diii.

Heberus vero, annos natus cxxxiv, genuit Jectanum et Phalecum. Heberi autem tempore consilium inierunt homines turris extruendae, cujus culmen ad coelum pertingeret, ad evitanda scilicet diluvia; ac si Deus eis insidias structuris esset: erant enim omnes labii unius. Nebrodus autem gigas, Chusi Aethiopsis filius, coepti hujus alicui auctor erat, feras etiam ex venatione captas eis in victum suppeditans. Extructionem vero tum turris, tum urbis Babyloniae (quae Confusionem sonat) urgere jussus est Heberus Salae F. Populo autem universo ad terram hanc, urbemque extruendas convenienti, praefecti erant lxxii: solus scilicet Heberus istorum stulto conatui non est adsensus; unde cum reliquorum omnium sermo, secundum praefectorum numerum, in linguas lxxii divisus esset, so-

- τῷ Ἐβερ θεὸς οὐχ ὑστέρησε τὴν ἀρχαίαν φωνήν. ὅθεν οἱ ἀπομείναντες ἐν τῇ προτέρᾳ γλώσσῃ Ἑβραῖς αὐτὴν ἐπωνόμασαν κατὰ τὴν τοῦ κρατήσαντος αὐτὴν ἐπωνυμίαν Ἐβερ εἰς τὸ γένος τῶν Ἑβραίων, οἵτινες πατρωνυμικῶς καὶ φερωνύμως Ἑβραῖοι καλοῦνται. διὰ καὶ τῆ τῶν Ἑβραίων γλώσσῃ ἐχρῶντο οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, 5 καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν Νῶε καταγομένους καὶ τὸν δεῦτερον Ἀδάμ, τὸν Χριστὸν λέγω, τῇ τῶν Ἑβραίων φωνῇ δῆλον κατὰ τὸν πρῶτον πάντων Ἀδάμ χρώμενον, ὡς τὸ ἐφαθά καὶ ταλιθά κοῦμι καὶ λιμά σβαχθανί καὶ τὰ ὅμοια. καὶ μέντοι καὶ πρὸς τοῦτοις καὶ τὰ τῶν παλαιῶν ὀνόματα ἐναργῆς τεκμήριον 10
- B** τοῦ ταύτην εἶναι φωνὴν τὴν πρὸ τῆς συγχύσεως, καὶ ταύτη τὸ ζητούμενον ἐρμηνεύεται, ἐφ' ᾧν κατ' οὐδεμίαν ἔστι γλῶσσαν τὸ σημαινόμενον ἐπιλύσασθαι, ὅλον τοῦ Ἀδάμ καὶ τῶν λοιπῶν αἱ προσηγορίαι δι' ἑτέρας οὐδεμίαις ἐρμηνεύονται, εἰ μὴ διὰ τῆς Ἑβραϊκῆς καὶ μόνης. ταύτην γὰρ τὴν γλῶσσαν καὶ Συριακὴν λέ- 15 γουσι, ὡς ὁ πολυμαθῆς οὕτω μαρτυρεῖ Ὁριγένης, ἐρμηνεύων ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου καὶ ἐξῆς Συριακὴν εἰπὼν τὴν Ἑβραίων
- O** 13 διάλεκτον, ἐπειδὴ γὰρ Συρίαν τὴν Ἰουδαίαν καὶ Σύρους οἱ παλαιοὶ τοὺς Παλαιστίνους ὠνόμαζον. ὁ μὲν οὖν πύργος ὠκοδομήθη ἐπὶ Ἐβέρ ἐν ἔτεσι τεσσαράκοντα, καὶ ἔστι κεχλασμένος τὰ 20

1. οὐχ] οὐχ Ox. 2. Ἑβραῖς] Expectares Ἑβραῖδα. Conf. p. 12. E. vol. II. p. 14. B. 65. B. 78. D. 4. πατρωνυμικῶς Ch., πατρωνυμικῶς Ox. 8. πάντων Ox., πάντως cod. 9. ταλιθακούμη — λιμάσα βαχθανή Ox. Vid. Marc. VII. 34. V. 41. XV. 34. 10 τεκμήριον Ch., τεκμήρια Ox. 18. γὰρ] πρὸς? 19. ὠκοδομήθη Ch., οἰκοδομήθη Ox. 20. κεχλασμένος] κεχλασμένος cod., κεχλακίμενος Ox. neglecto etiam τὰ.

lum Heberum Deus antiqua lingua non privavit. Atque ideo qui linguam hanc retinuerunt, Hebraeam eam vocarunt, juxta nomen Heberi, qui in genus Hebraeorum eam propagavit, qui etiam appellatione patris nomini conveniente, Hebraei dicti sunt. Adami itaque posterī Hebraea lingua usi sunt. Abrahamum etiam et Noae filios, sed et Adamum etiam secūndum, Christum dico, eadem Hebraea lingua, qua Adamus primus, usam fuisse manifestum est; ut ex hisce verbis apparet: *Ephata*, *Talitha Cumi*, *Lama sabachthani*, et similibus. Quin et ab antiquorum nominibus argumentum clarum peti potest, hanc esse linguam, qua usi sunt homines ante Confusionem. Siquando enim de horum quibusvis quaestio facta est, ex hac sola lingua solutionem habere potest: sicut Adami aliorumque nomina ex nulla alia lingua quam Hebraea explicari possunt. Linguam hanc Syriacam etiam appellatam esse testatur doctissimus Origenes, in Commentariis suis super Biblia Syriaca; ubi Syriacam dialectum Hebraeorum esse asserit. Syriam enim, Judaeam, et Syros, Palaestinos antiqui vocarunt. Turris itaque Heberi tempore quadraginta annorum spatio extracta est; cujus etiam adhuc supersunt vestigia quaedam,

ἤνπερ ἐκ τοῦ πατρὸς Νῶε παρειλήφασι, καὶ λαγγάνουσιν ἐκάστω καὶ ταῖς ἐκάστου φυλαῖς καὶ πατριάϊς τόπον καὶ κλίματα
 E καὶ χώρας καὶ νήσους καὶ ποταμούς κατὰ τὴν ὑποκειμένην ἐκτε-
 σιν, καὶ κατακληροῦνται τῷ μὲν πρωτοτόκῳ υἱῷ Νῶε Σῆμ ἀπὸ
 Περσίδος καὶ Βάκτρων ἕως Ἰνδικῆς καὶ Ῥινοκουρούρων τὰ πρὸς 5
 ἀνατολήν, τῷ δὲ Χάμ ἀπὸ Ῥινοκουρούρων ἕως Γαδεῖρων τὰ
 πρὸς νότον, τῷ δὲ Ἰάφεθ ἀπὸ Μηδίας ἕως Γαδεῖρων τὰ πρὸς
 βορρᾶν.

V 6 Αἱ δὲ λαγοῦσαι χώραι τῷ μὲν Σῆμ εἰσὶν αὗται, Περσίς,
 O 15 Βακτριανή, Ὑρκανία, Βαβυλωνία, Κορδναία, Ἀσσυρία, Με- 10
 σοποταμία, Ἀραβία ἢ ἀρχαία, Ἑλυμαῖς, Ἰνδική, Ἀραβία ἢ
 εὐδαίμων, κολλη Συρία, Κομμαγενή καὶ Φοινίκη πῦσα καὶ πο-
 ταμὸς Εὐφράτης· τῷ δὲ Χάμ Αἴγυπτος, Αἰθιοπία ἢ βλέπουσα
 κατ' Ἰνδούς, ἑτέρα Αἰθιοπία, ὅθεν ἐπορορεύεται ὁ ποταμὸς τῶν
 Αἰθιόπων, ἐρυθρὰ βλέπουσα κατ' ἀνατολὰς, Θηβαῖς, Λιβύη 15
 ἢ παρεκτείνουσα μέχρι Κυρήνης, Μαρμαρίς, Σύρτις, Λιβύη
 ἄλλη, Νομηδία, Μασσυρίς, Μαυριτανία ἢ κατέναντι Γαδε-
 ῖρων· ἐν δὲ τοῖς κατὰ βορρᾶν τὰ παρὰ θάλασσαν ἔχει Κιλικίαν,

2. πατριάς Ch., Pollux, πατριάς Ox. 3. νήσους cod., νέσους Ox.
 5. 6. Ῥινοκουρούτων Ox. 7. νότον Ch., νότον Ox. *ibid.* Ἰά-
 φεθ cod., Ἰάφεθ Ox. 10. Κορδναία] Κορδῆνα Ox. 12. κο-
 λλη Συρία] Κοιλησυρία Ox. *ibid.* Κομμαγενή (Κομμαγενή) Ch.,
 Κομμαγενή Ox. 13. βλέπουσα] malim ἢ addi ex Syncello p. 48. D,
 Polluce p. 72. 15. Θηβαῖς Ch., Pollux, Syncellus et Chron. Pasch.
 p. 29. D, Θήναις Ox. 16. Σύρτις] Σύρτης Ox. 17. Νομη-
 δία Ch., Νομηδία Ox. *ibid.* Μασσυρίς] Μασσυρίς Syncellus,
 Μασσυρίς Ox. 18. τοῖς Syncellus, Pollux p. 74., Chron. Pasch.,
 ταῖς Ox. *ibid.* θάλασσαν Syncellus, Pollux, θάλασσα Ox.

nes, insulas, fluviosque adsignarunt; singulis tribubus et familiis eorum
 facta distributione quam a patre Noa scriptis proditam acceperunt.

Semo itaque, Noae filio primogenito, sorte obtigerunt regiones omnes
 orientales a Perside et Bactris, usque ad Indiam et Rhinocorutos.

Chamo vero partes Meridionales, a Rhinocorutis ad Gades usque.

Japheto autem obtigit, quicquid a Media est, septentrionem versus
 usque ad Gades.

Regiones vero, quae Semo sorte obvenerunt, sunt haec: Persis, Ba-
 ctrianna, Hyrcania, Babylonia, Cordena, Assyria, Mesopotamia, Arabia
 vetus, Elymais, India, Arabia Foelix, Coele Syria, Commagena, Phoeni-
 cia tota, et fluvius Euphrates.

Chamo obtigerunt Aegyptus, Aethiopia, quae Indiam spectat, Ae-
 thiopia altera, unde profluit Aethiopum flumen, Erythra, quae orientem
 respicit, Thebais, Libya ad Cyrenem protensa, Marmaris, Syrtis, Libya
 altera, Numidia, Massyria, Mauritania, quae Gadum est e regione. Bo-
 ream autem versus mari adjacentes regiones habuit Ciliciam, Pamphy-

*Παμφυλίαν, Πισιδίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Φρυγίαν, Κα-
μαλίαν, Λυκίαν, Καρίαν, Λυδίαν, Μυσίαν ἄλλην, Τρωάδα,
Αἰολίδα, Βιθυνίαν, τὴν ἀρχαίαν Φρυγίαν, καὶ νήσους ὁμοίως Β
Σαρδανίαν, Κρήτην, Κύπρον, καὶ ποταμὸν Γειῶν τὸν καὶ Νεῖ- O 16
5λον καλούμενον· τῷ δὲ Ἰάφεθ Μηδία, Ἀλβανία, Ἀρμενία μι-
κροί τε καὶ μεγάλη, Καππαδοκία, Παμφλαγονία, Γαλατία,
Κολχίς, Βόσπορος, Μαυῖτις, Δέρβη, Σαρματίς, Ταυριανίς,
Βασταρνίς, Σκυθία, Θράκη, Μακεδονία, Δαλματία, Μολοσ-
σὴ, Θεσσαλία, Λοκρίς, Βοιωτία, Αἰτωλία, Ἀττικὴ, Ἀχαια,
10 Πελλήνη, ἢ καλουμένη Πελοπόννησος, Ἀρκαδία, Ἡπειρώτις,
Ἰλλυρίς, Ἀσχνίτις, Ἀδριακὴ, ἐξ ἧς τὸ Ἀδριακὸν πέλαγος· ἔχει
δὲ καὶ νήσους Βρεττανίαν, Σικελίαν, Εὐβοίαν, Ῥόδον, Χίον,
Ἄιβον, Κύθηραν, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ἰθάκην, Κέρ-
κυραν, καὶ μέρος τι τῆς Ἀσίας, τὴν καλουμένην Ἰωνίαν, καὶ πο- C
15ταμὸν Τίγριν τὸν διορῶντο μεταξὺ Μηδίας καὶ Βαβυλωνίας.*

1. Πισιδίαν Ch., Πισιδίαν Ox. *ibid.* Λυκαονίαν Ch., Λυκα-
ονίαν Ox. *ibid.* καὶ Μαλίαν] Καββαλίαν Syncellus MS. A, Κα-
μιλίαν Chron. Pasch. Scripsi Καμαλίαν cum Theodoro Meliteno. v.
Ducang. ad Chron. Pasch. p. 30. A. Verum autem est Καβαλίαν.
2. Καρίαν Ch., Καρίαν Ox. 3. Βιθυνίαν Ch., Βιθυνίαν Ox.
Post τὴν ἀρχαίαν interpungit Ox. contra codicem. 6. καὶ addit
cod., om. Ox. 7. Μαυῖτις Syncellus p. 50. B, Chron. Pasch. p.
27. D, Cedrenus p. 14. r. C, Μαλάτης Ox. *ibid.* Σαρματίης,
Ταυριανίης, Βουταρνίης Ox., quorum postremum correxi ex Chroni-
co Pasch. p. 27. D, Polluce p. 74., Syncello p. 50. B, qui Βασταρ-
νή, et Libro generat. post Chron. Pasch. p. 414. b, qui Βασταρνία.
Conf. Ducang. ad Chron. P. p. 492. B. 9. Βοιωτία] Βοιωτία Ox.
Conf. Ducang. ad Chron. P. p. 492. B. 9. Βοιωτία] Βοιωτία Ox.
10. Πελλήνη] Πεληνή Ox. v. Benteium Epist. p. 71. *ibid.*
Ἡπειρώτις Syncellus et alii, Ἡπειρώτης Ox. 11. Ἀσχνίτις Chron.
P. p. 27. C, Sync., Ecl. MS. apud Ducang. l. c., Ἀσχνίτης Ox.
12. Εὐβοίαν Ch., Εὐβοίαν Ox. 13. Κύθηραν Chron. Pasch. p.
28. A, Κύθειαν Ox. *ibid.* Ζάκυνθον Ch., Ζάκυνθον Ox. *ibid.*
Κεφαλληνίαν Ox. 14. τὴν καλουμένην Ἰωνίαν Ch., Pollux, Syn-
cellus, Cedrenus, τὸ καλούμενον Ἰωνία Chron. P., τῆς καλουμένης
Ἰωνίας Ox. 15. Τίγριν cod., Τίγρον Ox.

Ham, Pisidiam, Mysiam, Lycaoniam, Phrygiam, Camaliam, Lyciam, Car-
riam, Lydiam, Mysiam alteram, Troadem, Aeoliam, Bithyniam veterem,
Phrygiam: insulas etiam has; Sardiniam, Cretam, Cyprum; et fluvium
Geon, qui Nilus etiam dictus est.

Japheto obvenērunt Media, Albania, Armenia minor majorque, Cap-
padoeia, Paphlagonia, Galatia, Colchia, Bosphorus, Malates, Derbe, Sar-
matia, Tauriana, Butarna, Scythia, Thracia, Macedonia, Dalmatia, Mo-
lesia, Thessalia, Locris, Boeotia, Aetolia, Attica, Achaia, Pelena, quae
et Peloponnesus dicta est, Arcadia, Epirus, Illyricum, Lychnitis, Adria,
unde mari Adriatico nomen factum. Insulas vero habuit Britanniam, Si-
ciliam, Kuboecam, Rhodum, Chium, Lesbum, Cytheram, Zacynthum, Ce-
phaleciam, Ithacam, Corcyram, Asiae quoque partem quae Jonia voca-
tur: fluvium vero habuit Tigrim, qui Mediam a Babylonia disternat.

Τούτων οὖν τῶν κληροδοτηθέντων ὁ τοῦ Χάμ υἱὸς Χαναὰν
 O 17 ἰδὼν τὴν πρὸς τῷ Λιβάνῳ γῆν ὡς ἀγαθὴ τε καὶ εὐφορος καὶ κατὰ
 πολὺ τῆς ἑαυτοῦ διαλλάττουσα γῆς, τυραννικῶς καθήρπυσεν αὐ-
 τήν, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Σῆμ κλήρους ἐξήλασε, καὶ οὕτω πῦσα ἡ γῆ
 τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Χαναὰν προσηγύρευται. κἀντεῦθεν τοίνυν 5
 ὁ δίκαιος κριτῆς μετὰ ταῦτα τοῖς ἐκ τοῦ Σῆμ υἱοῖς Ἰσραὴλ ἀπέ-
 δωκεν αὐτὴν διὰ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καθὼς καὶ τῷ Ἀβραάμ προε-
 πηγηλάτο.

Ῥαγαῦ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρλβ' ἐγέννησε τὸν Σερούχ, καὶ με-
 τὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σζ', καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη τλθ'. 10

D Σερούχ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρλ' ἐγέννησε τὸν Ναχώρ, καὶ με-
 τὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη σ', καὶ ἀπέθανεν ἡ καὶ ζήσας τὰ πάντα τλ'.

Ὁ δὲ γε Ναχώρ, ὁ υἱὸς Σερούχ, γενόμενος ἐτῶν .οθ' ἐγέν-
 νησε τὸν Θάρρα, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ρκθ', καὶ ἀπέθανε
 ζήσας τὰ πάντα ἔτη ση'. 15

Θάρρα δὲ γενόμενος ἐτῶν ο' ἐγέννησε τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸν
 Ναχώρ καὶ τὸν Ἀράν, τὸν πατέρα τοῦ Λώτ, ὃς καὶ ἀπέθανε
 πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θάρρα, καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη ρε'
 ὁ Θάρρας, καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη σέ'.

O 18
 V 7

Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις χρόνοις γέγονέ τις γίγας, τοῦνομα 20

2. τῷ] τὸ Ox. 3. διαλλάττουσα] διαλλαττούσης Ox. v. Theodorus
 Melit. p. 79. 6. τοῖς — υἱοῖς Ch., τοὺς — υἱοὺς Ox. 12. & καὶ
 ζήσας τὰ πάντα] Scribendum videtur ζήσας τὰ πάντα ἔτη. 14. ρκθ'
 Ox., ρκβ' cod.: ρκθ' ponit etiam Chron. Pasch. p. 48. B, plerique ριδ'.
 20. ΛΟΓΟΣ ΔΕΤΤΕΡΟΣ inscripsit Ch. Idem ἐν δὲ τοῖς προει-
 ρημένοις χρόνοις pro eo, quod in codice est μετὰ ταῦτα. Vid. ad
 p. 7. 5.

Facta itaque hac partitione, Chami filius Chanaan, animadverso ter-
 ram Libano vicinam bonam esse, et fertilem, suaque multo meliorem, per
 vim eam sibi arripuit, Semique posteros ex ea eiecit: quo factum, ut
 universa terra illa promissionis, Chanaanis regio vocaretur. Judex itaque
 justus eam postea Israelitis, qui a Semo oriundi erant, per Jesum Na-
 vae F. tradidit, sicut Abrahamo promiserat.

Ragauus autem annos natus cxxii genuit Seruchum; et deinde vixit
 annos ccvii, et mortuus est, cum vixisset annos cccxxxix.

Seruchus vero annos natus cxxx, genuit Abrahamum, Nachorem, et deinde vixit
 annos cc, et mortuus est, cum vixisset annos cccxxx.

Nachor autem Seruchi F. annos natus lxxix, genuit Tharam; et
 deinde vixit annos cxxix, et mortuus est, cum vixisset annos ccviii.

Thara vero, annos natus lxx, genuit Abrahamum, Nachorem, et
 Aramum, patrem Loti: qui etiam ante patrem suum Tharam diem obiit.
 Thara autem vixit posthaec annos cxxxv, et mortuus est, cum vixisset
 annos ccv.

Temporibus autem praedictis gigas erat, ex Chami posteris, nomine

Νεβρωδ, υἱὸς Χουῶς τοῦ Αἰθίοπος, ἐκ φυλῆς Χάμ, ὃς κτίσας τὴν Βαβυλῶνα πόλιν καὶ πρῶτος καταδείξας κνηγίαν καὶ μαγίαν Περσῶν ἐπρώτευσεν, διδύξας αὐτοὺς ἀστρονομίαν καὶ ἀστρολογία, τῇ οὐρανῷ κινήσει τὰ περὶ τοὺς τικτομένους πάντῃ ἐδίδεν σημαίνοντα· ἀφ' ὧν Ἕλληνες τὴν γενεθλιαλογίαν μαθόντες ἤρξαντο τοὺς γενομένους ὑπὸ τῶν τῶν ἄστρον κίνησιν διαφέρειν. ἐνκοῦν ἀστρονομία τε καὶ ἀστρολογία καὶ μαγία ἀπὸ Μαγουσαίων, ἤτοι Περσῶν, ἤρξαντο· οἱ γὰρ Πέρσαι Μαγῶν ὑπὸ τῶν ἠγρωρίων προσαγορεύονται, οἳ γε τὸν Νεβρωδ λέγουσιν ἀποθνήσκοντα καὶ γενόμενον ἐν τοῖς ἄστροις τοῦ οὐρανοῦ ἐν καλοῦσιν Ὠρίωνα, περὶ οὗ φησι Μωσῆς ὅτι γέγονεν ἡ ἀρχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ Βαβυλῶν καὶ Χαλάνη ἐν γῆ Σενάαμ, ὅθεν ἐξῆλθε Φιλιστειμ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ τοῦ Ἀσσούρ, ἀφ' οὗ Ἀσσύριοι.

O 19
B

Καὶ κρατήσας τὴν Συρίαν καὶ τὴν Περσίδα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἀνατολῆς ἀνεφάνη καὶ ἄλλος, υἱὸς τινος Οὐρανοῦ λεγομένου καὶ Ἀφροδίτης, γυναικὸς αὐτοῦ, γιγαντιαῖος, ὀνόματι Κρόνος κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος· γενόμενος δὲ καὶ οὗτος δυνατὸς πάντῃ καὶ πολλοὺς ὑποτάξας καὶ κυριεύσας πρῶτος κατέδειξε τὸ βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. ὃς καὶ βασιλεύσας πρῶτος Συρίας ἔτη νε' ἐπέταξε πᾶσαν

5. σημαίνοντα] Scribe σημειούμενος. 7. Μαγουσαίων cod., Μαγουσαίων Ox. 8. ὑπὸ cod., ἀπὸ Ox. 11. Ὠρίωνα Ch., Ὠρίωνα Ox. *ibid.* Μωσῆς] Genes. X. 10. 12. Φιλιστειμ cod., Φιλιστειμ Ox. „ὅθεν ἐξῆλθε Φιλιστειμ etc.] Ista non sunt hujus loci, quem hoc modo legendum puto: ὅθεν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ ὁ Ἀσσούρ, ἀφ' οὗ Ἀσσύριοι. Vide Genes. cap. 10. ver. 10. et 11. Ch. Verba ὅθεν ἐξῆλθε Φιλιστειμ leguntur Genes. X. 14. Conf. etiam Chron. Pasch. p. 36. B. 14. μέρη cod., μέλη Ox.

Nebrodes, Chusi Aethiopsis filius. Babylonem urbem hic extruxit; arteque venandi et Magia adinventis, ipse Persis primus imperavit, Astronomia et Astrologia eos imbuens, et motu coelesti observato, omnia ex natali die natalibus praedicens, a quibus Graeci Genethliologiam accipientes, de natalibus secundum astrorum motum judicare primum coeperunt. Astronomia itaque et Astrologia et Magia a Magusaeis, seu Persis ortae sunt. Persae enim Magog ab indigenis appellantur: qui etiam Nebrodes in coelitem ordinem relatum, eumque esse quem inter sidera Orionem vocant asserunt. De hoc dicit Moses: *Principium regni ejus Babylon et Chalane in terra Sennaar: unde exivit Assur, Semi F. a quo Assyrii dicti sunt.*

Exiit et alius giganteae staturae, Coeli ejusdam et Veneris filius, Saturnus, a Planetae nomine dictus: qui Syriam, Persidem, reliquasque Orientis regiones sibi subjectas habuit. Hic, cum ad potentiam magnam esset evectus, imperioque suo multos subjecisset, primum regnandi modum, aliosque sub jugum mittendi ostendit: Qui cum Syriae regno primum per annos LVI potitus fuisset, Persidem sibi omnem facto a Syria

τὴν Περσίδα, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Συρίας. ἔχων δὲ γυναῖκα Σεμίραμιν, τὴν καὶ Ῥέαν καλουμένην παρὰ Ἀσσυριοῖς, ἔσχεν καὶ υἱοὺς δύο καὶ θυγατέρα μίαν, καὶ τὸν μὲν προσηγόρευσε Δία
 C εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος, τὸν δὲ ἐπωνόμασε Νίνον, καὶ τὴν θυγατέρα Ἥραν, ἣν καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς, 5 τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν.

Μετὰ δὲ Κρόνον ἐβασίλευσε Νίνος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη νβ'.
 ὅς γε τὴν ἰδίαν μητέρα Σεμίραμιν λαβὼν εἰς γυναῖκα, νόμος ἐγένετο
 O 20 νετο Πέρσαις λαμβάνειν τὰς ἑαυτῶν μητέρας καὶ ἀδελφὰς διὰ τὸ καὶ τὸν Δίῳ λαβεῖν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἥραν ὁ καὶ Πίκος 11 λεγόμενος. ὁ δὲ Νίνος ἐπικρατὴς γενόμενος τῆς Συρίας, καὶ κτίσας πόλιν μεγίστην σφόδρα, πορείας ὁδοῦ ἡμερῶν τριῶν, ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς ὄνομα αὐτοῦ Νινευί, καὶ πρῶτος ἐν αὐτῇ βασιλεύει. ἔξ οὗ ἐγένετο καὶ Ζωροάστρως ὁ περιβόητος Περσῶν ἀστρονόμος· ὅς μὲλλων τελευτᾶν ἤσχετο ἐπὶ οὐρανοῦ πυρός 11
 D ἀναλωθῆναι, εἰπὼν τοῖς Πέρσαις, Ἐὰν καύσῃ με τὸ πῦρ, ἐκ τῶν καιομένων μου ὀστέων λάβετε καὶ φυλάξατε, καὶ οὐκ ἐκλείψει τὸ βασίλειον ἐκ τῆς χώρας ὑμῶν, ἕως οὗ φυλάττεται τὰ ὀστᾶ μου. καὶ εὐξάμενος τῷ Ὠρίωνι ὑπὸ ἀέριον πυρὸς ἀνηλώθη, καὶ λαβόντες οἱ Πέρσαι ἀπὸ τῶν τεφρωθέντων ὀστέων αὐτοῦ ἔχουσι 2 φυλάττοντες ἕως ἄρτι.

1. 8. Σεμίραμιν Ch., Σεμήραμιν Ox. 3. 5. θυγατέρα Ch., θυγατέραν Ox. 3. 10. Δία Ch., Δίαν cod., Δίῳ Ox. 4. Νίνον hic et infra Ox. 10. ὁ καὶ Πίκος λεγόμενος] Dele vel scribe τὸν καὶ Πίκον λεγόμενον. 14. καὶ ante Περσῶν delevi cum Chron. Pasch. p. 37. C, Cedreno p. 16. B. 19. Ὠρίωνι Ch., Ὠρίωνι Ox. 20. τεφρωθέντων Ox., τεφροθέντων cod.

initio subject. Uxor huic fuit Semiramis, apud Assyrios Rhea appellata: ex qua filios duos et filiam habuit: illorum vero alterum Jovem, juxta Planetæ nomen, alterum Ninum vocavit: filiae autem nomen erat Juno; quam etiam frater ejus Picus, qui et Jupiter dictus est, in uxorem duxit.

Post Saturnum regnavit filius ejus Ninus, annis LII, qui matrem suam Semiramidem habuit uxorem: unde Persis lex nata matres et sorores in tori consortium asciscendi; eo quod Jupiter Picus etiam sororem suam Junonem duxisset uxorem. Ninus autem Syriae regno potitus, urbem condidit magnam itinere trium dierum, quam a nomine suo Niniven vocavit, in qua etiam primus regnavit. Ex hujus stirpe prodit Zoroaster, celeberrimus ille Persarum Astronomus; qui moriturus votis expetebat, ut ab igne coelesti exuriretur; Persisque haec praecepit: „Si me coelestis ignis consumperit, crematorium ossium meorum reliquias sumite et servate; nec regnum a regione vestra tolletur quamdiu ossa mea custodietis.“ Invocato itaque Orione, ab igne coelesti absumptus est: Persae autem, quod ille praeceperat executi, ossium ejus reliquias colligerunt; quas etiamnum custodiunt.

Μετὰ δὲ Νίνον ἔβασίλευσεν Ἀσσυρίων Θούρας τις τοῦνομα
 ἐπὶ λ', ὃν καὶ μετωνόμασαν Ἄρεια εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέ-
 ρος. φησὶ Ἄρει πρῶτον στήλην ἀναστίσσαντες Ἀσσύριοι καὶ V 8
 ὡς θεὸν μέχρι τοῦ νῦν προσκυνοῦντες καλοῦσι περὶσσι Βάαλ
 59 θεόν, τοῦτίστιν Ἄρης πολεμικός. οὗ καὶ Δανιὴλ μέμνηται ὡς
 προσκυνούμενον παρὰ Περσῶν καὶ λατρευομένου.

Μετὰ δὲ Ἄρεια ἔβασίλευσε Λάμης ἔτη κ'. μετὰ δὲ Λάμην O 21
 ἔβασίλευσε Σαρδανάπαλος ὁ μέγας ἔτη λε', καὶ λαφάγη ὑπὸ τοῦ
 Περσίου. οἱ δὲ γε κόλακες καὶ μιμηταὶ τῆς ἐκείνου φιλοσαρκίας
 10 καὶ γαστριμαργίας καὶ οἰστρηλασίας ἐπέγραψαν ὡς ἔξ αὐτοῦ δῆ-
 σιν τῷ τάφῳ αὐτοῦ τοιαῦδε. Τὸς' ἔχω ὃς' ἐφύβρισα καὶ ἔφαγον
 τε καὶ ἴπιον καὶ μετ' ἔρωτος τερπνοῦ ἐπολιτευσάμην. πυθόντα
 δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται· καὶ γὰρ νῦν σπόδος εἰμι
 Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.

15 Ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦ Νίνου Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς βασιλεύων B
 τῆς Ἰταλίας ἐπέμεινε. ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις οὔτε πόλις οὔ-

5. Δανιήλ] XII. 11. τὸς' ἔχω ὃς' ἐφύβρισα etc.] „Habemus hic
 Epigrammatis metrici partem in prosam conversam. Extat Epigram-
 ma hoc Epigram. l. 3. Ep. 152. cujus primum distichon sic se habet.

Τὸς' ἔχω, ὃς' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
 Τῶν' ἔδ' ἄην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κείνα λέλειπται.

ubi pro ἔδ' ἄην, Scholiastes legit ἔκαθον, uti noster habet: et pro
 λέλειπται, Athenaeus habet λείπονται. Caeterum neutra harum le-
 cionum Auctori nostro usui esse potest, cum dixisset potius λείπειν,
 vel λείπει. Atque huc usque habes (Lector) Kxcceptorum Chrono-
 logicoꝝ Auctorem Anonymum; ex quo ea tantum mutuati sumus
 quae apud Jo. Malalam desunt. Paginam sequentem ex Chr. Alex.
 descripsimus; scilicet ut omnia rite connectantur. Atque hoc facien-
 tes, non tam commodato accipimus, quam nostra reposcimus. Cum
 enim sequentia ἀντολέξει ex nostro descripta videantur, non est quod
 de praecedentibus in eadem, saltem Pici Jovis, Mercurii, et Vulca-
 ni historia, dubitemus.“ Ch. 15. seq. Πίκος Ch., Πήκος Chron.

Post Ninum vero Assyrii imperavit Thuras quidam, annos xxx, quem
 etiam Martem, a Planetae nomine, appellarunt. Huic Assyrii primam
 excitantes statuas, eumque etiamnum pro Deo colentes, lingua Persica
 Baitem deum vocant; id est, Martem bellatorem. Hunc etiam a Persis
 cultum, et pro Deo habitum fuisse, memorat Daniel.

Post Martem regnavit Lames, annis xx: post hunc vero regnum ha-
 buit Sardanapalus ille magnus, per annos xxxv; qui a Persaeo occisus
 est. Hujus adulatores, et carnalitatibus ejus, ingluvieri, libidinisque imita-
 tores, tumulo ejus, tanquam ab ipso prolata, haec inscripserunt. Ea ha-
 beb, quae petulantiter profudi, edi, bibi, dulcique amoris indulgi: multa
 vero et beata expertus, omnibus destitutor. Cuius enim nunc sum, qui
 Nivus olim imperavi.

Caeterum Jupiter Pici, Nini frater, Italiae regnum tenuit. In
 tempestate nec urbs ulla, nec domicilium erat in occidente; sed simpli-

τε διοικησίς τις ἦν ἐν τῇ δύσει, ἀλλὰ ἀπλῶς ᾤκειτο πᾶσα ἡ γῆ
ἐκείνη ἀπὸ τῶν μετοικησάντων ἐκεῖ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ,
υἱοῦ Νῶε.

Ἐξῆσεν δὲ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἔτη ρκ', κρατῶν τὴν δύσιν καὶ
O 22 βασιλεύων αὐτῆς. καὶ ἔσχεν υἱοὺς πολλοὺς καὶ θυγατέρας ἀπὸ
τῶν εὐπρεπῶν γυναικῶν. ἔσχεν δὲ αὐτὸς Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς υἱὸν
ὀνόματι Φαῦνον, ὃν καὶ Ἐρμῆν ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου
ἀστέρου.

Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ αὐτοῦ Πίκου τοῦ καὶ Διὸς ἐβασί-
C λευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φαῦνος ὁ καὶ Ἐρμῆς τῆς Ἰταλίας ἔτη
τριάκοντα πέντε, ὃς ἦν ἀνὴρ πανοῦργος καὶ μαθηματικός· ὅστις
ἐφεῦρεν τὸ μέταλλον τοῦ χρυσοῦ ἐν τῇ δύσει πρῶτος καὶ τὸ χω-
νεύειν. γινούσ δὲ ὅτι διαφθοροῦνται αὐτῶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ οἱ
ἀπὸ τῶν γυναικῶν ὧν ἔσχεν Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς, ὁ αὐτοῦ πατήρ·
ἠθούλοντο γὰρ αὐτὸν φονεῦσαι, ὡς ὄντες πολλοί, περὶ που ἐβδο-
μήκοντα· μετὰ γὰρ πολλῶν συμμειγνύμενος γυναικῶν ἐτεκνοποίη-
σεν ὁ Ζεὺς· πολὺ χρυσοῖον ἐγκολπωσάμενος εἰς ὑπερβολὴν ἀνεχώ-
ρησεν, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ Χάμ,
υἱοῦ Νῶε, οἵτινες ἐδέξαντο αὐτὸν ἐν τιμῇ. καὶ διέτριβεν ἐκεῖ
D ὑπερφηανῶν πάντας, καὶ φορῶν τὴν χρυσοῖον στολὴν ἐφιλοσόφει
παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, λέγων αὐτοῖς μαντείας μελλόντων· ἦν γὰρ
φύσει σφόδρα λογικός· καὶ προσεκύνον αὐτόν, λέγοντες Θεὸν
Ἐρμῆν, ὡς λέγοντα τὰ μέλλοντα καὶ διακονοῦντα αὐτοῖς ἐκ τοῦ

9. Πήμον τοῦ Οκ., τοῦ Πήμον Chron. p. 44. C.

cem agrestemque vitam illarum partium incolae, qui ex Japheti, Noae
filii, stirpe profecti erant, agebant.

Vixit autem Jupiter Picos annos cxx, Occidentis rex; multosque fi-
lios ac filias ex praestantibus forma mulieribus suscepit: inter quos ei
natus est filius, nomine Faunus, quem etiam a Planetae nomine, Mercuri-
um vocavit.

Defuncto vero Jove Pico, Italiae regnum per annos xxxv administra-
vit filius ejus Faunus, qui et Mercurius dictus est. Subtilis erat hic in-
genii, artiumque Mathematicarum peritus; qui et aurum primus in Occi-
dente reperit, ejusque confidendi rationem. Verum cum intellexisset se
apud fratres suos patri Jovi de variis pellicibus natos invidia laborare;
(ejus enim interimendi consilium ceperant; ut qui numero essent circiter
septuaginta: Jupiter enim cum plurimis consueverat mulieribus, liberos
que multos ex eis susceperat) ingenti auri pondere convasato, Italiae
relicta, in Aegyptum se contulit, ad gentem a Chamo Noae filio oriun-
dam; a qua perhonorifice exceptus est. Qui dum ibi degeret, prae se
contempsit omnes; vestemque ferens auream, philosophabatur apud Ae-
gyptios, futuraeque eis praedicebat: Natura enim perquam erat ingenio-
sus. Adorantur itaque eum, et Deum Mercurium appellarunt; ut qui fu-

διὰ τῶν μελλόντων τὴν ἀπόκρισιν καὶ παρέχοντα αὐτοῖς χρήματα ὅτινα καὶ πλουτοδότην ἐκάλουν, ὡς τὸν χρυσὸν θεὸν ὀνομάζοντες.

Ὅτε οὖν αὐτὸς Ἑρμῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἦλθεν, ἐβασίλευσε **O 23** τῶν Αἰγυπτίων τότε ἐκ τοῦ γένους τοῦ Χάμ ὁ Μεστράτμ. οὗτος τελευτήσαςτος ἐποίησαν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Ἑρμῆν βασιλέα. καὶ ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων ἔτη λθ' ἐν ὑπερηφανία.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων ὁ Ἡφαιστος ἡμέρας αχ', ὡς γενέσθαι ἔτη δ', μῆνας ζ', ἡμέρας γ'. οὐκ ἤδεισαν **E** ἰσχυρὸν τότε ἵναυτοὺς μετρεῖν οἱ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ τὴν περίοδον τῆς ἡμέρας ἵναυτοὺς ἔλεγον. τὸν δὲ αὐτὸν Ἡφαιστον θεὸν ἐκάλουν. ἦν γὰρ πολεμιστῆς καὶ μυστικός. ὅστις ἐλθὼν εἰς πόλεμον συνέπειεν σὺν τῷ ἵππῳ αὐτοῦ, καὶ πληγὰς ἔμεινε χωλεύων.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἡφαιστος νόμον ἔθηκε τὰς Αἰγυπτίας γυναῖκας **E** Ἐμοπατρῆιν καὶ σωφρόνως διάγειν, τὰς δὲ ἐπὶ μοιχείαν εὐρισκομένας τιμωρεῖσθαι. καὶ ἠῤαχριστήσαν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι, διότι **V 9** πρῶτον νόμον σωφροσύνης τοῦτον ἐδέξαντο.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἡφαιστος ἀπὸ μυστικῆς τινος εὐχῆς τὴν ὄξυλάν **O 24** βῆν ἐδέξατο ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὄπλα. οὗτω καὶ ἐπικρατῆς σιδήρου ἠῤυρέθη εἰς τοὺς πολέμους. ἀπεθῆν

4. καὶ ante ἐβασίλευσε delendum vidit Ch. 5. Μεστράτμ Chron.
9. γίνεσθαι Ox. *ibid.* ἤδεισαν Ch., εἶδον Chron.

tura praesumtiaret, illisque a Deo responsa de futuris velut internuntius referret, spesque eis subministraret: unde et Opum Largitor Aureusque Deus vocatus est.

Mercurio vero in Aegyptum veniente, Aegyptiis regnavit Mesremus, ex Chami gente oriundus: cui fatiis functo Aegyptii Mercurium suffecerunt regem: qui annis xxxix superbe admodum imperitavit.

Post hunc Aegyptiis imperavit Vulcanus per dies cιωδολxxx, sive annos iv, menses vii, et dies iii. Nesciebant enim tum temporis Aegyptii annos definire; sed diei circuitus pro annis numerabant. Vulcanum porro hunc Deum appellarunt; bellicosus enim erat et ingeniosus: qui in bellum profectus, cum una cum equo suo corruiisset, exinde claudicat.

Hic Vulcanus lege condita sanxit, uti foeminae Aegyptiae unico contentae viro vitam caste agerent; adulterae autem deprensae uti poenae darent. Gratanter hoc a Vulcano tulerunt Aegyptii, quod primam hanc continentiae legem accepissent.

Idem Vulcanus mystica quadam precula forcipem ex aëre, ad arma et ferro fabricanda, impetravit: unde et Ferri Domitor in belli usum factus est. In Deorum itaque numerum, ob legem continentiae latam, et

σαν οὖν αὐτόν, ὡς σωφροσύνην νομοθετήσαντα καὶ τροφήν ἀνθρώποις διὰ κατασκευῆς ὄπλων εὐρηκότα καὶ ἐν τοῖς πολέμοις δύναμιν καὶ σωτηρίαν ποιήσαντα· πρὸ γὰρ αὐτοῦ ῥοπαλοῖς καὶ λίθοις ἐπολέμουν.

quod mortalibus ex armorum fabricatione victus parandi rationem ostendisset, simulque ad potentiam in bellis victoriamque adipiscendam viam aperuisset, relatus est. Ante ipsum enim fustibus et lapidibus praeliabantur.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΛΑΛΑ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡρακλείου βασιλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐ- O 25
τοῦ Ἡλίου ἡμέρας 800, ὡς εἶναι ἔτη 18 καὶ ἡμέρας 45. οὐ B
γὰρ ᾔδεισαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἢ ἄλλοι τινὲς ἀριθμὸν ψηφίσαι,
ἀλλ' οἱ μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης ἐψήφισον εἰς ἐνιαυτούς, οἱ
54 δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν εἰς ἔτη ἐψήφισον· οἱ γὰρ τῶν 18

Inscriptio libri perit cum ipso eius initio. Chilmeadus quam po-
sit, *Χρονογραφία Ἰωάννου Μαλάλα*, sumpsit ab Ioanne Dama-
sceno ed. Leq. vol. I. p. 368., qui ex τῆς *Χρονογραφίας Ἰωάννου*
Ἀντιοχείας τοῦ καὶ Μαλάλα afferens locum de haemorrhousa p. 100. seq.
operis auctorem prodidit Gregorio. v. Hodii Proleg. XLIII. Minus ac-
curata videtur quam habet praefatio *Eclogarum Constantini Porphy-*
rogeniti p. 5. ed. Vales. *Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλάλα χρονικῆς*
vel *Io. Malclae historiae* in eorundem *Eclogarum* codice Taronensi
apud Haenelium *Catalog.* p. 483. Post λόγος δεῦτερος, quae et ipsa
desunt codici, addenda notatio temporum hoc libro comprehensorum.

1. Μετὰ δὲ τελευτὴν Ἡρακ[λείου, βασιλ.] „Huc usque Chr. Alex.
Author; deinceps Antiochenum ipsum habes.“ Ch. 2. 800 Ch.,
Chron. Pasch. p. 45. D, Ioannes Antioch. apud Ducangium p. 499.,
800 Ox. 3. ἢ ἄλλοι τινὲς ἀριθμὸν] ἢ ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν
Chron. Pasch., ἢ ἄλλοι τινὲς ἐνιαυτὸν Ioannes.

CHRONOGRAPHIA
JOANNIS MALALAE.

Post mortem vero Vulcani, regnavit ad Aegyptum filius eius Sol, per
spatium 4407 dierum: ex quibus emergunt anni duodecim, cum diebus
57. Illis enim temporibus nec Aegyptii, nec alii ulli alium ab hoc ha-
bere computandi modum: sed revolutiones hi Lunares, illi vero dierum
periodos pro annis enumerabant. Modus vero per duodecim menses sup-

μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐπενοήθησαν, ἐξότε ἐπωνομάσθη τὸ
 Ο 26 ὑποτελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. ὁ δὲ αὐτὸς
 Ἥλιος, ὁ υἱὸς Ἡφαίστου, ἦν φιλότιμος δυνατός· οὐσὶς ἐδιδά-
 χθη ὑπὸ τινος ὡς γυνή τις Αἴγυπτία τῶν ἐν εὐπορίᾳ καὶ ἀξίᾳ
 οὐσῶν παρ' αὐτοῖς ἐρῶσά τινος ἐμοιχεύετο ὑπ' αὐτοῦ. καὶ 5
 C ἀκούσας ὁ Ἥλιος ἐζήτησεν αὐτὴν πιάσαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀέ-
 τοῦ Ἡφαίστου νομοθεσίαν, ἵνα μὴ λυθῆ· καὶ λαβὼν στρατιώ-
 τας ἐκ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μαθὼν τὸν καιρὸν τῆς μοιχείας αὐτῆς
 γίνεσθαι νυκτῶν, ἐπιβάρησας αὐτῇ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς μὴ ὄντος
 αὐτόθι, εὔρεν αὐτὴν μετὰ ἄλλου καθεύδουσιν τοῦ ἐρωμένου παρ' 10
 αὐτῆς. ἦντινα εὐθέως καταγαγὼν ἐπόμπευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ
 τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος· καὶ γέγονε σωφροσύνη μεγάλη ἐν
 τῇ γῆ τῆς Αἰγύπτου· κἀκεῖνον δὲ τὸν μοιχὸν ἀνεῖλε, καὶ εὐχαρι-
 στήθη. περὶ οὗ ἱστορεῖ ποιητικῶς Ὅμηρος ὁ ποιητῆς ὡς ὁ Ἥλιος,
 φησὶν, ἤλεγξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεί· Ἀφρο- 15
 δίτην δὲ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας ὑπὸ τοῦ Ἑλλῆνα βα-
 D σιλῶως ἐλεγχθεῖσαν. τὸ δὲ ἀληθές, ὡς προέγραπται, Παλαί-
 φατος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ τὴν τελεστήν, Ἑλλῆνα βασιλέως, υἱοῦ Ἡφαίστου,
 ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων Σῶσις, καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ 20
 ἐβασίλευσεν Ὅσιρις, καὶ μετὰ Ὅσιριν ἐβασίλευσεν Ὕρος, καὶ
 μετὰ Ὕρον ἐβασίλευσε Θουλις, ὃς παρέλυθε μετὰ δυνάμειος πολ-

1. ἐπωνομάσθη] ἐνομίσθη Chron., ἐπενοήθη Ioannes. 3. φιλό-
 τιμος] φιλόσοφος Chron. 5. οὐσῶν Hodius ex Chron., οὔσα Ox.
 6. Post ἀκούσας οὐσίαι ἀπ' αὐτοῦ cum Chron.

putandi tum demum obtinuit, cum Regibus vectigales fieri coeperunt
 Mortales. Sol vero, Vulcani F. potens fuit et gloriae cupidus: Qui a
 quodam edoctus, foeminam quandam Aegyptiam, opibus et dignitate flo-
 rentem, cum quodam amasio suo adulterii consuetudinem habere; in stu-
 diis habuit illamprehendere, quo Legem a Patre latam praestaret in-
 violatam. Certior itaque factus, tempus quo congressuri erant jam in-
 stare; delectis militibus stipatus, noctu illam adoritur: deprensamque,
 per absentiam viri cum Amasio suo decumbentem, extraxit: et per omnem
 Aegyptum circumferri iussit, graviter in illam animadvertens. Moechum
 vero ipsum morte multavit: quo facto gratiam sibi conciliavit; Aegyptii
 vero omnes uti Castitatem colerent, effecit. De his autem Homerus Poë-
 ta, more suo, fabulatur, ubi tradit; Solem deprehendisse Venerem cum
 Marte noctu cubantem. Per Venerem vero intelligit coëundi libidinem,
 a sole rege reprehensam: rem ipsam vero uti a nobis exposita est, Pa-
 laephatus sapientissimus Chronographus literis consignavit.

Post mortem vero Solis Vulcani filii, Aegyptiis imperavit Sosis: post
 hunc regnavit Osiris; Osiridem excepit Herus: et Horum Thulis. Hic
 ingenti instructus exercitu, omnem circa regionem, usque ad Oceanum,

λῆς πᾶσαν τὴν γῆν ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ. καὶ ἐν τῷ ὑποστρέφειν ἡλ- O 27
 λην ἐπὶ τὴν Ἀφρικὴν χώραν εἰς τὸ μαντεῖον ἐν ὑπερηφανίᾳ· καὶ V 10
 θρασύσας ἐπυρθάνετο λέγων, Φράσον μοι, πυρισθενές, ἀνευ-
 δές, μάκαρ, ὃ τὸν αἰθέριον μετεγκλίτων δρόμον, τίς πρὸ τῆς
 5 ἡμέρας βασιλείας ἠδυνήθη ὑποτάξαι τὰ πάντα, ἢ τίς μετ' ἐμέ; καὶ
 ἰδὼθ' αὐτῷ χρησμὸς οὗτος. Πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος καὶ
 πνεῦμα σὺν αὐτοῖς· σύμφυτα δὲ πάντα καὶ εἰς ἕν ἴοντα, οὗ
 κράτος αἰώνιον. ὠκέσι ποσὶ βῦδιζε, θνητέ, ἄδηλον διανύων
 βίωσιν. καὶ εὐθέως ἐξεληθὼν ἐκ τοῦ μαντείου, σσσκευασθεὶς ὑπὸ
 10 τῶν ἰδίων [εὐθέως] ἐσφάγη ἐν τῇ Ἀφρικῇ. ταῦτα δὲ παλαιὰ
 καὶ ἄρχαία βασιλεία τῶν Αἰγυπτίων Μανέθων συνεγράψατο· ἐν
 οἷς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐμφέρεται ἄλλως λέγεσθαι τὰς ἐπωνυ-
 μίας τῶν πέντε πλανητῶν ἀστέρων. τὸν γὰρ λεγόμενον Κρόνον B
 ἄστὴρα ἐκύλουν τὸν λάμποντα, τὸν δὲ Διὸς τὸν φαέθοντα, τὸν
 15 δὲ Ἄρεος τὸν πυρῶδη, τὸν δὲ Ἀφροδίτης τὸν κάλλιστον, τὸν δὲ
 Ἑρμοῦ τὸν σιῶβοντα· ὅτινα μετὰ ταῦτα Σωτάτης ὁ σοφώτατος
 ἤρμηκεσε.

Καὶ λοιπὸν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ἐβασιλευσεν Αἰγυ-
 πτίων πρῶτος ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ Σῶστρις· ὅστις ὀπλισάμε- O 28
 20 νος ἐπολέμησεν Ἀσσυριοῖς, καὶ ὑπέταξεν αὐτοῖς καὶ τοὺς Χαλ-
 δαίους καὶ Πέρσας ἕως Βαβυλῶνος. ὁμοίως δὲ ὑπέταξε καὶ τὴν
 Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην πᾶσαν καὶ τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μυ-

3. πυρισθενές Chron. et MS. apud Bentleium Epist. p. 11. XV.,
 πυρισθίνη Ox. De sequenti oraculo vide annotationem ad Chron.
 10. εὐθέως om. Chron. et Cedrenus p. 20. B. 15. πυρῶδη Chron.,
 πυρῶην Ox. 16. Σωτάτης] Σωτάθης?

in potestatem suam redegit. In reditu autem suo per Africam iter fa-
 ciens, Oraculum superbus adiit; Sacrisque peractis, Pythium in haec
 verba tentavit. „Dic mihi, Ignipotens, Veridice, Beate, aetherium
 cursum qui flectis; Quis, ante Me, omnia sibi subjicere potuit; aut quis,
 post Me, poterit? Respondit Oraculum. Primum Deus: deinde verbum;
 cuiusque his Spiritus. Congenita sunt haec omnia, in unumque fiunt;
 cuius potestas aeterna est. Fac cito discedas Mortalis, quem Fata man-
 ent incerta.“ Ille vero statim Fano egressus, per insidias interemptus
 est a suis in Africa. Haec autem de regibus Aegypti antiquissima Monu-
 menta Manetho tradidit: cuius etiam ex scriptis apparet aliter olim ap-
 pellatas fuisse quinque Planetas. Quem enim alii Saturnum, illi Lam-
 postem nominabant: Jovem, Phaëthontem: Martem Pyroem: Venerem,
 Castum: et Mercurium, Stūbontem: quae nomina post temporis sapien-
 tissimos Sotates exposuit.

Posteris autem temporibus regnavit ad Aegyptum, ex Chami filiis,
 primum Sostria. Hic expeditionem in Assyrios adornavit; quibus etiam,
 una cum Chaldaeis Persisque, Babylonem usque, in potestatem suam re-
 dactis; Asiam quoque et Europam omnem, Scythiam etiam Mysiamque

σαν. και εν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐκ τῆς
 C χώρας τῆς Σκυθίας ἐπελέξατο ἀνδρῶν νεανίσκων πολεμιστῶν χι-
 λιάδας μί· οὐστίας μετανάστας ποιήσας ἐκέλευσεν αὐτοὺς οἰκεῖν
 ἐν Περσίδι, δόσας αὐτοῖς χώραν ἐκεῖ ὅταν αὐτοὶ ἐπέλεξαντο. και
 ἔμειναν ἐν Περσίδι οἱ αὐτοὶ Σκύθαι ἕξ ἐκείνου ἕως τῆς νῦν· οἳτι-5
 νες ἐκλήθησαν ἀπὸ τῶν Περσῶν Πάρθοι, ὃ ἔστιν ἐρμηνευόμενον
 Περσικῆ διαλέκτῳ Σκύθαι· οἳ και τὴν φορέσιαν και τὴν λαλιὰν
 O 29 και τοὺς νόμους Σκυθῶν ἔχουσιν ἕως τῆς νῦν, και εἰσὶ μαχιμώ-
 τατοι ἐν πολέμοις, καθὼς Ἡρόδοτος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

Ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ προειρημένου Σώστρου ἦν 10
 Ἐρμῆς ὁ Τρισμέγιστος ὁ Αἴγύπτιος, ἀνὴρ φοβερός ἐν σοφίᾳ· ὃς
 ἔφρασε τρεῖς μεγίστας ὑποστάσεις εἶναι τὸ τοῦ ἀρρήτου και δη-
 D μιουργοῦ ὄνομα, μίαν δὲ θεότητα εἶπε· διδ και ἐκλήθη ἀπὸ τῶν
 Αἰγυπτίων Τρισμέγιστος Ἐρμῆς. ἐμφέρεται γὰρ ἐν διαφόροις
 αὐτοῦ λόγοις πρὸς Ἀσκληπιὸν εἰρηκῶς περὶ θεοῦ φύσεως ταῦτα. 15
 εἰ μὴ πρόνοιά τις ἦν τοῦ πάντων κυρίου ὥστε μοι τὸν λόγον τοῦ-
 τον ἀποκαλύψαι, οὐδὲ ὑμῶς τοιοῦτος ἔρωσ καταῖχεν, ἵνα περὶ
 τούτου ζητήσαιτε· οὐ γὰρ ἐφικτόν ἐστιν εἰς ἀμνήτους τοιαῦτα μυ-
 στήρια παρέχεσθαι, ἀλλὰ τῷ νοῦ ἀκούσατε. Ἐν μόνον ἐστὶ τὸ
 φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ· και ἦν αἰε νοῦς νοὸς φωτεινός, 20

1. τῆς] τὸν Ox. 6. ἀπὸ] ὑπὸ Larcher. ad Herod. vol. I. p. 402.
 frustra. 12. δημιουργοῦ] Adde θεοῦ cum Chron. et Cedreno.
 15. Ἀσκληπιον Ox. hic et 112. A. 16. μοι] Sic et Chron., με Cy-
 rillus c. Iulianum I. p. 35. C ed. Spanh. 18. ζητήσατε Ox., ζητή-
 σαιτε Cyr., ζητήσεται Chron. *ibid.* εἰς addidi ex Cyrillo et Chron.
 19. Ἐν μόνον praecedentibus iungit Chron., om. Cedrenus et Suidas v.
 Ἐρμῆς. *ibid.* ἐστὶ τὸ] ἦν Cyrillus p. 35. A, Chron., Cedrenus, Sui-
 das. 20. ἦν] ἐστὶν Cyrillus. *ibid.* φωτεινός Ch., φωτεινός Ox.

subegit. Reversurus autem a Scythia in Aegyptum, selegit ex flore ju-
 ventutis eorum quindecim Millia: quos in Persidem translatos, sedes ibi
 figere iussit; data eis, quam ipsi delegissent, regione. Exinde vero ad
 hoc usque tempus Scythae Persidem habitarunt: qui a Persis etiam Par-
 thi dicti sunt: quod lingua Persica Scythae sonat. Retinuerunt au-
 tem adhuc Parthi isti vestitum, linguam legesque Scytharum; et in bello
 fortissimi sunt: sicuti scriptum reliquit sapientissimus Herodotus.

In diebus autem supradicti regis Sostris, floruit Mercurius Trismeg-
 istus, Aegyptius, vir eruditionis stupendae, qui pronuntiavit, Dei Crea-
 toris ineffabile nomen tres esse maximas Personas, Deitatem vero unam.
 Unde et ab Aegyptiis, Mercurius Trismegistus, i. e. Termaximus appel-
 latus est. Invenitur enim in variis ejus scriptis ad Aesculapium, de Dei
 natura verba faciens, in hunc modum. „Si non daretur Providentia Nu-
 minis omnia gubernantis, per quam hoc ipsum revelatum esset; non
 utique tantus vos ardor incessisset de hoc quaerendi. Neque possibile
 est Profanos hujusmodi proferre Mystera: sed mentem advertite. Uns
 tantum est Lux intelligens, ante Lucem intelligentem; et semper era-

- καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ ἡ τούτου ἐνόητος, ἀεὶ ἐν αὐτῷ ὧν ἀεὶ τῷ O 80
 αὐτοῦ τοῦ καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. ἐκτὸς τούτου
 οὐ θεός, οὐκ ἄγγελος, οὐ δαίμων, οὐκ οὐσία τις ἄλλη· πάν-
 των γὰρ κύριος καὶ θεός, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἔστιν. E
 5 ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ προελθὼν παντέλειος ὧν καὶ γόνιμος καὶ δη-
 μουργός, ἐν γονίμῳ φύσει πεσὼν, ἐν γονίμῳ ὕδατι, ἔγκυον τὸ
 ὕδωρ ἐποίησε. καὶ ταῦτα εἰρηκῶς ἠῤῥατο λέγων, Ὁρκίζω σε, οὐ-
 ρατί, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον, Ἰλαος ἔσο· ὀρκίζω σε, φωνῆ
 πατρὸς, ἣν ἐφθέρξατο πρώτην, ἦνίκα κόσμον ἅπαντα ἐστηρί- V 11
 10 ξατο βουλή. φωνὴν πατρὸς, ἣν ἐφθέρξατο πρώτην, τὸν μυ-
 στητῆ λόγον αὐτοῦ. ταῦτα δὲ καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ
 βασιλέως ὑπὸ τοῦ ὀσιωτάτου Κυριλλου συναχθεῖσιν ἐμφέρεται,
 ὅτι καὶ ὁ Τρισμέγιστος Ἐρμῆς ἀγνοῶν τὸ μέλλον τριάδα ὁμοού-
 σιων ἠμολόγησεν.
- 15 Ὁ δὲ Σῶστρις βασιλεὺς μετὰ τὴν νίκην καταλαβὼν τὴν Αἴ-
 γυπτον τελευταῖ· καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν τῆς τῶν Αἰγυπτίων
 χώρας Φαραῶν ὁ καὶ Μαραχῶ καλούμενος. καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 γένους ἐβασίλευσαν Αἰγυπτίων οἱ λοιποί.

1. ἢ addidi ex Chron. et Cedreno, ἢ om. Cyrillus, ἢ Suidas. *ibid.*
 ἐαυτοῦ Cyrillus, αὐτῷ Ox., Chron., Cedrenus. *ibid.* τῷ αὐτοῦ
 Cyrillus et Cedrenus, τῷ αὐτῷ Ox., ἐν τῷ αὐτῷ Chron. 7. Ius-
 tianandum caeteris emendatius scribunt Iustinus Cohort. XV. 78. Οὐ-
 ρατὸν ὀρκίζω ὡς θ. μ. σοφὸν ἔργον, αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρός, τὴν
 φθέρξατο πρώτον, ἦνίκα κ. ἀ. εἰς ἐστηρίξατο βουλῆς, et qui ἦν
 φθ. πρώτην Cyrillus. Quae apud Malalam corrupta et interpolata
 sunt, repetuntur pleraque ab Chron., Cedreno, Suida. 11. αὐτοῦ]
 adde φησὶ ex Cyrillo p. 88. B, omisum etiam in Chron.

Mens Mentis lucida: et nihil aliud erat, quam hujus unitas, in seipso
 semper existens, eademque semper Mente, luce, ac spiritu omnia com-
 prehensens. Extra hanc, nec Deus, nec Angelus, nec daemon, nec alia
 aliqua Essentia. Omnium enim Dominus et Deus est; et omnia sub ipso
 et in ipso sunt. Ejus enim verbum, quod ab ipso prodiit, undique per-
 fectum cum esset, et in foecunda natura opifex; in genitale incidens
 undam, foecundam undam effecit. His ita dictis, in haec verba preca-
 tus est. „Adjuro te Coelum, Magni Numinis sapiens opificium, propi-
 tiare. Adjuro te Vocem illam Patris, quam tum primum effatus est, cum
 Mundum universum consilio suo stabilivit: Vocem Patris, quam primam
 edidit, verbum suum unigenitum.“ Afferuntur vero ista a sanctissimo
 Cyrillo, in scriptis suis adversus Julianum Imperatorem: nempe quod
 Mercurius Trismegistus futuri licet ignarus, unam tamen Trinitatis Es-
 sentiam professus sit.

Perro rex Sostris, post victoriam partam, reversus in Aegyptum,
 fate concessit. Post quem, Aegypti regnum obtinuit Pharaoh, qui et Ma-
 rache: ex quo oriandi sunt succedanei Aegyptiorum Reges.

- B** Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις τοῦ Πίκου Διὸς χρόνοις ἐπὶ τὰ δυ-
O 81 τικὰ μέρη ἀναφαίνεται τις ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ· ἐν τῇ χώρᾳ
 τῶν Ἀργείων, ὀνόματι Ἰναχος· ὅστις πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ
 χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ κτίσει πόλιν ἐκεῖ εἰς ὄνομα τῆς σελήνης, ἔτιμα
 γὰρ αὐτὴν, ἣν ἐκάλεσεν Ἰώπολιν· οἱ γὰρ Ἀργεῖοι μυστικῶς τὸ β
 ὄνομα τῆς σελήνης τὸ ἀπόκρυφον Ἰὼ λέγουσιν ἕως ἄρτι. ἔκτισε
 δὲ καὶ ἱερὸν ἐν τῇ πόλει τῇ σελήνῃ, ἀναστήσας αὐτῇ στήλην χαλ-
 κῆν, ἐν ἣ ἐπέγραψεν, Ἰὼ μάκαιρα λαμπαδηφόρε. ὁ δὲ αὐτὸς
 Ἰναχος ἠγάγετο γυναῖκα Μελίαν ὀνόματι· ἐξ ἧς ἔσχε παῖδας
 τρεῖς, Κᾶσον καὶ Βῆλον καὶ Θυγατέρα, ἣν ἐπωνόμασεν Ἰὼ εἰς 10
 ὄνομα τῆς σελήνης· ἣν γὰρ ἡ κόρη εὐπρεπεστάτη πάντων. τότε
C ὁ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἀκούσας περὶ τοῦ Ἰνάχου ὅτι ἔχει θυγατέρα
 παρθένον εὐπρεπῆ, ὁ βασιλεὺς τῶν δυτικῶν μερῶν πέμψας ἤρ-
 πασε τὴν Ἰὼ, θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου, καὶ ταύτην φθείρει, καὶ
 ἔγκυον ποιήσας ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρα, ἣντινα ἐκάλεσε Λιβύην. 15
 ἡ δὲ Ἰὼ ἐπαχθῶς ἔφερον ἐπὶ τῷ συμβάντι αὐτῇ, καὶ μὴ θέλουσα
 συνεῖναι τῷ Πίκῳ, διαλαθοῦσα αὐτὸν καὶ πάντας καὶ τὴν θυ-
 γατέρα αὐτῆς ἔλασσε, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς Ἰναχον ἀσχνομέ-
 νη, ἔφυγεν, εἰς Αἴγυπτον καταπλεύσασα. καὶ εἰσελθοῦσα ἐν
 τῇ χώρᾳ τῆς Αἰγύπτου ἡ Ἰὼ ἐκεῖ διῆγε· καὶ μαθοῦσα μετὰ χρό- 20
O 32 νον ὅτι Ἑρμῆς βασιλεύει τῆς Αἰγύπτου, ὁ υἱὸς Πίκου Διός, καὶ
 φοβηθεῖσα τὸν αὐτὸν Ἑρμῆν, φεύγει ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν εἰς

1. Πίκου Ox. sic et infra. 2. ἀναφαίνεται Ox. 5. Ἰώπολιν
 Chron. p. 41. B, Ἰόπολιν Ox. 6. seq. Ἰὼ Ox. 8. μάκαιρα Ch.
 cum Chron., μάκαιρα Ox. 10. Κᾶσον] Κᾶσον Ox.

Praedictis autem Pici Jovis temporibus ad occidentem regnantis in-
 notescere coepit ex Argivorum regione quidam, cui nomen Inachus, ex
 Japheti gente oriundus. Primus hic Argivis imperavit, urbemque condi-
 dit, quam a Lunae nomine, cui cultum exhibuit, Jopolim vocavit. Ar-
 givis enim usque adhuc in Mysteriis suis reconditum Lunae nomen Jo
 est. Fanum quoque in ea urbe condidit, Lunae sacrum; et ex aere sta-
 tuam ei erexit, cum hac Inscriptione. Jo, Beata, Lucifera. Inachus
 autem isto in uxore sibi accepit Meliam; ex qua tergemina suscepit
 prolem, Caesum, Belum, filiamque, quam a Lunae nomine Jo vocavit;
 forma enim erat Virgo laudatissima. Pico interim, qui et Jupiter, qui
 partibus Occidentalibus imperavit, ubi inaudisset Inacho filiam esse, pul-
 cherrimae formae virginem; per emissarios raptam compressit, gravidam-
 que fecit; et ex ea filiam habuit, quam Libyam nominavit. Jo autem
 illatam sibi injuriam indigne ferens, diutius cum Jove Pico consuetudi-
 nem habere dedignata est: derelictaque filia, Patris etiam conspectu ob
 pudorem evitato, clam omnibus in Aegyptum profuga navigavit, ibique
 sedem fixit. Ubi cum per aliquod tempus mansisset, edocta est, Regiam
 ibi potestatem habere Mercurium, Jovis Pici filium. Metuens igitur sibi
 ab eo, ex Aegypto in Syriam fuga evasit, ad Montem Silpium; ubi

τὸ Σιλπιον ὄρος· εἰς ὅπερ Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ὁ Μακεδῶν ἔκτισε D
 πόλιν μετὰ χρόνους καὶ ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ
 τοῦ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην. ἀπελθοῦσα δὲ εἰς τὴν Συρίαν ἡ
 Ἰὼ ἐκεῖ ἐτελεύτησεν, ὡς Θεόφιλος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.
 5 ἕτεροι δὲ ἐξέθεντο ὅτι ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐτελεύτα ἡ Ἰὼ. ὁ δὲ
 Ἰναχος, ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς ἐπεμψε τοὺς ἀδελ-
 φούς αὐτῆς καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν Τριπτόλεμον καὶ Ἀρ-
 γείους μετ' αὐτῶν, οἵτινες πανταχοῦ ζητήσαντες οὐκ εὗρον αὐ-
 τήν· γρόντες δὲ οἱ Ἀργεῖοι Ἰωπολίται ὅτι ἐτελεύτα εἰς γῆν Συρίαν
 10 ἡ Ἰὼ, ἐλθόντες ἔμειναν ἐκεῖ πρὸς μικρόν, κρούοντες εἰς ἕκαστον
 ὄκλον αὐτοῦ καὶ λέγοντες, Ψυχὴ Ἰοῦς σωζέσθω. καὶ ἐν ὄράματι
 χρηματισθέντες εἶδον δάμαλιν, λέγουσαν αὐτοῖς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ E
 τῇ ὅτι Ἐνταῦθά εἰμι ἐγὼ ἡ Ἰὼ. καὶ διυπνισθέντες, τὴν τοῦ
 ὄραματος δύναμιν θαυμάζοντες ἔμειναν. καὶ λογισάμενοι ὅτι O 33
 15 ἐν τῷ ὄρει αὐτῷ κεῖται ἡ Ἰὼ, κτίσαντες αὐτῇ ἱερὸν ὤκησαν ἐκεῖ
 εἰς τὸ Σιλπιον ὄρος, κτίσαντες καὶ πόλιν ἑαυτοῖς, ἣν ἐκάλεσαν
 Ἰωπολίαν· οἵτινες ἐκλήθησαν παρὰ τοῖς αὐτοῖς Σύροις Ἰωνῖται
 ἕως τῆς νῦν. οἱ οὖν Σύροι Ἀντιοχεῖς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἀφ'
 οὗ οἱ Ἀργεῖοι ἐλθόντες ἐζήτησαν τὴν Ἰὼ ποιοῦσιν οὖν τὴν μνή- V 12
 20 μην, κρούοντες τῷ καιρῷ αὐτῷ κατ' ἔτος εἰς τοὺς οἴκους τῶν Ἑλ-
 λήνων ἕως ἄρτι. διὰ τοῦτο δὲ οἱ Ἀργεῖοι ἔμειναν αὐτοὶ ἐκεῖ εἰς
 τὴν Συρίαν, ἐπειδὴ ἐκελεύσθησαν ἀπολυόμενοι ἀπὸ τῆς Ἀργείων
 χώρας ὑπὸ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως, τοῦ πατρὸς τῆς Ἰὼ, ὅτι Εἰ μὴ

3. Ἀντιοχείαν Ox. 15. ὄκησαν Ox. 17. Ἰωπολίαν Chron., Ἰω-
 πολίαν Ox. 21. αὐτοὶ Ch. cum Chron., αὐτοῖς Ox. 22. τῆς
 Chron., τῶν Ox.

posteris temporibus Seleucus Nicator Macedo urbem condidit, quam a
 filii sui nomine Antiochiam Magnam appellavit. At vero Jo vitam suam
 in Syria, quo profugerat, finivit; sicuti scriptum reliquit sapientissimus
 Theophilus. Alii vero tradiderunt, in Aegypto eam obiisse. Inachus au-
 tem pater Jus, ad eam inquirendam fratres ejus misit et propinquos,
 nec non et Triptolemum, cum Argivis aliis: qui eam ubique vestigantes,
 non invenerunt. Edocti vero Argivi Jopolitae, eam in Syria defunctam,
 illic ventitantes, aliquandiu ibi commorati sunt; domoque singulos pul-
 santes, dixerunt: *Salva sit Jus Anima*. Acceptoque per insomnium Ora-
 cule, visi sunt sibi videre bucolam, humana voce ita se alloquentem:
Hic ego sum Jo. A somno vero excitati, vimque Visionis secum repu-
 tantes, omnino censuerunt, eam in monte Silpio sepultam jacere. Ex-
 tracto igitur ibi Fano, sedes illic posuere; urbemque condiderunt, quam
 Jopolim nominarunt: unde et ipsi a Syris, ad hunc usque diem, Jonitae
 vocantur. Syri autem Antiocheni, ex eo tempore quo illuc advenierunt
 Argivi, Jo quaeritantes, in perpetuam rei memoriam, ritu anniversario,
 domos Graecorum pulsant, in hunc usque diem. Quod autem Argivi il-
 le in Syria sedes suas posuerint, in causa fuit rex Inachus, pater Jus;

ἀγάγητε τὴν θυγατέρα μου Ἰώ, μὴ ὑποστρέψητε ἐπὶ τὴν Ἀργείων χώραν. ἔκτισαν οὖν ἐκεῖ οἱ αὐτοὶ Ἰωνῖται ἱερὸν Κρόνου εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος.

Ἡ δὲ Λιβύη, ἡ θυγάτηρ τῆς Ἰώ καὶ τοῦ Πίκου τοῦ καὶ Διός, ἐγαμήθη τινὶ ὀνόματι Ποσειδῶνι· ἔξ ὧν ἐτέχθησαν ὁ 5 Ἀγῆνωρ καὶ Βῆλος καὶ Ἐνυάλιος, παῖδες τρεῖς. ὁ δὲ Ἀγῆνωρ καὶ Βῆλος κατέλαβον τὴν Συρίαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Β' Ἰούς, εἰ ἔτι ζῆ, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, εἶπερ εἰσιν· ἦσαν γὰρ αὐτῶν συγγενεῖς. καὶ μηδένα εὐρηκότες, ὑπέστρεψαν. καὶ ὁ μὲν Βῆλος ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἀπῆλθε, κακεῖ γαμήσας τὴν Σίδα 10
 O 84 ἔσχεν υἱοὺς δύο, Αἴγυπτον καὶ Λαναόν. ὁ δὲ Ἀγῆνωρ ἐπὶ τὴν Φοινίκην ἐλθὼν ἠγάγετο τὴν Τυρώ· καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Τύρον εἰς ὄνομα τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς. ἐβασίλευσεν οὖν ἐκεῖ, καὶ ἔσχεν υἱοὺς ἐκ τῆς Τυρώ, τὸν Κάδμον καὶ τὸν Φοίνικα καὶ τὸν Σύρον καὶ τὸν Κίλικα, καὶ θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Εὐρώπην. 15 καὶ βασιλεύει ὁ Ἀγῆνωρ τῶν μερῶν ἐκείνων ἔτη ἑξ'. τὴν δὲ Εὐρώπην οἱ ποιηταὶ ἐξέθεντο θυγατέρα εἶναι τοῦ Φοίνικος, τοῦ υἱοῦ Ἀγῆνορος βασιλέως, μὴ ὁμοφωνήσαντες τοῖς χρονολογοῦσι.
 C ἐπιθρόνισας δὲ τῇ πόλει Τύρῳ Ταῦρος ὁ τῆς Κρήτης βασιλεὺς, ναυμαχίᾳ πολεμήσας παρέλαβε τὴν αὐτὴν Τύρον πόλιν ἐσπέρας· 20 καὶ πραιδεύσας ἔλαβεν αἰχμαλώτους ἐκ τῆς πόλεως πολλοὺς· ἐν οἷς ἔλαβε καὶ τὴν Εὐρώπην, θυγατέρα τοῦ Ἀγῆνορος βασιλέως. ὁ δὲ Ἀγῆνωρ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπολέμουν ἐπὶ τὸ λίμιτον· τοῦτο

10. Σίδα] Σίδαν Chron. et Hamartolos MS. apud Hodium. 12. Τυρῶ Ox. 23. τοῦτο Ταῦρος] „Supple ex Chr. Alex. καὶ γινούς τοῦτο Ταῦρος, aut aliquid tale.“ Ch.

qui eis in mandata dederat, ex Argis soluturis; uti, non nisi Jo filia inventa, in Argivorum terras reverterentur. Itaque etiam condiderunt ibi Jonitae templum Saturno, in monte Silpio.

Libya autem, Pici Jovis et Jus filia, Neptuno cuidam nupta, tres ei filios peperit; quibus nomina, Agenor, Belus, et Enyalius: ex quibus Agenor et Belus in Syriam profecti sunt, exploraturi, an in vivis adhuc esset Jo, cum fratribus ejus; et qui illis sanguine conjuncti essent. Nemine autem invento, redierunt: et quidem Belus in Aegyptum profectus, in uxorem accepit sibi Sidam; ex qua duos suscepit filios Aegyptum et Danaum. Agenor vero Phoeniciam se recipiens, a Tyro uxorem duxit: a cujus nomine, Civitatem sibi a se extractam, Tyrum vocavit. Ubi et imperium tenens ex Tyro filios suscepit Cadmum, Phoenicem, Syrum, et Cilicem: filiamque unicam, cui Europae nomen indidit. Regnavit autem Agenor in regionibus iis per annos LXXII. Poetae vero Europam Phoenicis, Agenoris filii, filiam faciunt, a Chronologis dissentientes. Taurus autem, rex Cretae, Tyrum invasit; commissoque navali praelio, urbem cepit, ad vesperam: qua spoziata, captivos inde abduxit plurimos; inter quos et Europa erat, Agenoris regis filia. Cum enim Agenor filiique

Ταῦρος ὁ τῆς Κρήτης βασιλεὺς ἑξαίφνης ἐπέβηκε τῇ χώρῃ διὰ O 35
 θαλάττης· ἥστινος ἐσπέρας μνήμην ποιοῦνται οἱ Τύριοι ἕως τῆς
 πῆν, λέγοντες Κακὴν ὄψιν ἤν. ἀπήγαγε δὲ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν
 ἰδίαν κατρίδα ὁ Ταῦρος, ἦντινα καὶ γυναῖκα ἔλαβε, παρθένον
 5 οὔσαν καὶ εὐπρεπῆ· καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ὄνομα αὐτῆς
 Εὐρώπεια. ἔξ ἧς ἔσχεν υἷὸν τὸν Μίνω, καθὼς καὶ Εὐριπίδης ὁ
 σοφώτατος ποιητικῶς συνεγράψατο, ὃς φησι, Ζεὺς μεταβληθεὶς D
 εἰς Ταῦρον τὴν Εὐρώπην ἤρπασεν. ἔκτισε δὲ ἐν τῇ αὐτῇ Κρήτῃ
 τῆσφ ὁ αὐτὸς Ταῦρος βασιλεὺς πόλιν μεγάλην, ἣν ἐκάλεσε Γόρ-
 10 τυναν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ μητρὸς τῆς ἐκ γένους Πίκου Διός·
 τὴν δὲ τῆς αὐτῆς πόλεως τύχην ἐκάλεσε Καλλινίκην εἰς ὄνομα τῆς
 σφρασσαθείσης παρ' αὐτοῦ κόρης. ὁ δὲ Ἀγῆνωρ βασιλεὺς ἐλθὼν
 ἐκ τοῦ πολέμου ἐν τῇ Τύρῳ, καὶ μαθὼν τὴν γενομένην παρὰ τοῦ
 Ταύρου ἑξαίφνης ἐφοδὸν τε καὶ ἄρπαγὴν, εὐθέως ἐξέπεμψε τὸν
 15 Κώμον διὰ τὴν Εὐρώπην μετὰ χρημάτων πολλῶν καὶ στρατοῦ.
 μέλλων δὲ τελευτᾶν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀγῆνωρ διατάξατο πᾶσαν
 ἢ ἰκέταξε γῆν μερῖσασθαι τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱούς. καὶ ἔλαβεν O 36
 ὁ Φοινίξ τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν, καλέσας τὴν ὑπ' αὐ- E
 τὸν γενομένην γῆν Φοινίκην· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Σύρος, εἰς τὸ ἴδιον
 20 ὄνομα καλέσας τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν Συρίαν· ὡσαύτως
 δὲ καὶ ὁ Κλιξ τὸ ἐπιλαχάνον αὐτῷ κλίμα ἐκάλεσε Κιλικίαν εἰς τὸ
 ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα.

6. Εὐρώπεια] Εὐρώπεια Ox. 7. ὃς Ch., Chron., ὃς Ox. 9. Γορ-
 τυναν Ox. 18. Φοινίξ Ox. 21. ἐπιλαχάνον Ch., ἐπιλαχα-
 ναν Ox. *ibid.* Κιλικία] Κιλικίαν Ch., Chron. Conf. ad p. 5. A.

ad limites bellis aliis distinerentur; Taurus interim, qui hoc rescerat,
 per maris viam irrumpens, Tyrios inopinos opprimit. Memoriam autem
 vesperae illius Tyrii usque adhuc recolentes, *Vesperam Infaustam* appel-
 lant. Taurus vero Europam in patriam suam abduxit: cumque Virgo es-
 set egregiae formae, pro uxore eam habuit: regionesque eas omnes, ab
 eius nomine, Europaeas vocavit. Filium etiam ex ea habuit, cui Minos
 nomen. De his vero sapientissimus Euripides Poetice scribens, enarrat,
 raptam Europam fuisse a Jove in taurum verso. Idem rex Taurus urbem
 magnam condidit in Creta insula, cui nomen Gortynam dedit, a Matre
 sua, ex genere Pici Jovis oriunda: Urbis vero Fortunam a Virginis a se
 nactatae nomine Callinicen vocavit. Agenor autem a bello redux, ubi
 de subitis Tauri incursionibus, urbisque direptione edoctus fuisset; sine
 mora Cadmum emisit, magna pecuniarum vi et exercitu instructum, uti
 Europam curaret reducem. Moriturus deinde Rex Agenor mandavit, uti
 tota regio, quam sibi subjugaverat, inter tres filios suos distribueretur,
 Phoenix igitur Tyrum acceperit, partesque vicinas: regionemque omnem
 sibi subditam Phoeniciam vocavit. Similiter etiam Syrus partem, quam
 ipse sortitus erat, a nomine suo Syriam appellavit. Cilix etiam sortem
 suam a nomine suo, Ciliciam nuncupavit.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ Φοίνικος ἦν Ἡρακλῆς
 V 13 ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος Τύριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κογχύλην·
 ἑωριζόμενος γὰρ ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως εἶδε
 ποιμνικὸν κύνα ἐσθίοντα τὴν λεγομένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μι-
 κρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιοειδές, καὶ τὸν ποιμένα, νομίζοντα 5
 αἰμάσσειν τὸν κύνα, λαβόντα ἀπὸ τῶν προβάτων πόκον ἐρέας καὶ
 καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνὸς καὶ
 βάπτοντα τὸν πόκον. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, προσεσηκῶς μὴ εἶναι αὐτὸ
 αἷμα, ἀλλὰ βάμματος παραξένου ἀρετὴν, ἐθαύμασε· καὶ γνοὺς
 O 37 ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν πόκον ὡς μέγα δῶρον τοῦτο προσήγαγε τῇ
 βασιλεῖ τῆς Τύρου Φοίνικι. καὶ ἐκπλαγείς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θείᾳ
 τῆς ξένης χροῆς τοῦ βάμματος, θαυμάζων τὴν τούτου εὐρεσιν
 B ἐκέλευσεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάμματος κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν καὶ
 γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικόν· καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς πρῶ- 15
 τος ἐκ πορφύρας περιβόλαιον, καὶ πάντες ἐθαύμασαν τὴν αὐτοῦ
 βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θείαν. καὶ ἔκτοτε ἐκέλευσεν ὁ βα-
 σιλεὺς Φοινῖξ μηδένα [τῶν] ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ὄντα βασιλείαν τολ-
 μᾶν φορεῖν τὴν τοιαύτην ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης οὐσαν
 φορεσίαν, εἰ μῆτι αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τῆς 20
 Φοινίκης, διὰ τὸ γινώσκεισθαι τὸν βασιλέα τῷ στρατῷ καὶ παντὶ
 τῷ πλήθει ἐκ τῆς θαυμαστῆς καὶ παραξένου φορεσίας. πρώτην

1. ἦν addidit Ch., Chron. 7. στόματος Ch., Chron., κόμα-
 τος Ox. 12. θεῖα Ch., Chron., θείαν Ox. 18. Φοινῖξ Ox. *ibid.*
 τῶν om. Chron. 19. ἐνάρετον Ch., Chron., ἐνάρεστον Ox.

Phoenicis autem sub regno floruit Hercules ille, Tyrius Philosophus, qui purpuram invenit. Cum enim forte per littus Tyrium obambulare, pastorium vidit canem, qui ostreum, (quod Conchyle dicitur, parvumque genus est testudinis marinae,) edebat. Pastor interim sanguinare canem existimans; lana, ab ove rapta, quod ab ore ejus profuiebat, abstersit, lanamque tinxit. Hercules autem cum observasset, sanguinem illud non esse; sed peregrini scilicet alicujus liquoris vim, obstupuit: et cum ex Conchyli tincturam illam lanae expressam sciret; exceptam a pastore lanam Phoenici, Tyriorum regi, tanquam munus insigne, detulit. Qui et ipse attonitus novi coloris aspectu, simul etiam inventum admiratus, lanam Conchyliis liquore tingi jussit, sibi que regiam inde vestem parari. Primus ergo ipse purpuream Chlamydem gestavit, quae quidem Vestis Regia, tanquam inusitatum spectaculum, omnibus in admirationem cedebat. Exinde vero edicto cavit rex Phoenix, ne quis ex suis subditis praeclaro hoc terrae marique debito gestamine uti praesumeret, prae-ter ipsum Regem et Regis successores: ut ex novo hoc et mirabili gestamine exercitus, omnisque adeo populus, Regem suum agnoscerent. Namque ante hoc tempus, ignotum fuit mortalibus tingendi artificium;

ἤτε οὐκ ἐγνώσκον οἱ ἄνθρωποι βάπτειν χρῶας ἱματίων, ἀλλὰ
 τὰς τῶν προβάτων ἐρίδας, οἷαι κῦν ἦσαν, ταύτας ἐποιοῦν ἱμάτια
 καὶ ἐφόρουσιν. καὶ οἱ βασιλεῖς δὲ τὰς αὐτὰς χρῶας τῆς τυχοῦσης C
 ἐρίδας ἱμάτια ἐφόρουσιν, καὶ οὐκ εὐχερῶς ἐγνωρίζοντο τῷ ὑπηκόῳ
 5 πλῆθει οἱ βασιλεῖς. λοιπὸν οὖν οἱ κατὰ τόπον βασιλεῖς, ἦτοι
 ἦντες καὶ τοπάρχαι, ἀκηκόότες τοῦτο, οἱ μὲν περιβόλαια, οἱ δὲ
 εἰβλάς χρυσαῦς καὶ μανδύας ἐπενόησαν ἑαυτοῖς, πορφύρεα ἢ ρού- O 33
 αια βάπτοντες αὐτὰ ἀπὸ βοτανῶν τινῶν, καὶ ἐφόρουσιν διὰ τὸ
 γνωσκίσθαι τῷ ἰδίῳ πλῆθει, καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος
 10 συγγράματο. μετὰ οὖν χρόνους πολλοὺς οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Φοι-
 νικῆν ὑποτάξαντες χώραν τὸ ἐξ ἀρχῆς ἀναδειχθῆν ἐκ τῆς κογχύ-
 λης ἀληθινὸν σχῆμα βασιλικὸν ἐφόρεσαν, ὅπερ ἐκάλεσαν Ῥωμαϊ-
 σὶ τόγαν· ἦντινα καὶ ὕπατοι Ῥωμαίων ἕως τῆς νῦν φοροῦσι.
 Νομμῶς δὲ ὁ καὶ Πομπήλιος, βασιλεύσας Ῥωμαίων μετὰ τὸν D
 15 Ῥώμον καὶ τὸν Ῥῆμον, δεξιόμενος πρεσβευτὰς ἐκ τῆς χώρας τῶν
 λεγομένων Πελασγῶν, φοροῦντας χλαμύδας ἔχούσας ταβλία ρού-
 αια, καθάπερ οἱ ἀπὸ τῆς τῶν Ἰσαύρων χώρας, καὶ τερφθεῖς
 τοῦ σχήματος, πρῶτος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπενόησε χλαμύδας φορεῖσθαι,
 τὰς μὲν βασιλικὰς πορφυρᾶς, ἔχούσας ταβλία χρυσαῦ, τὰς δὲ τῶν
 20 σιγλητικῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἐν ἀξίαις καὶ στρατείαις χλαμύδας
 ἔχούσας σήμαντρον τῆς βασιλικῆς φορεσίας ταβλία πορφυρᾶ, δη-
 λοῦντα ἀξίαν Ῥωμαϊκῆς πολιτείας καὶ ὑποταγῆν, κελεύσας μηδέ-

2. κῦν] καὶ Chron. 14. Πομπηϊανός] Πομπήλιος cum Chron.
 p. 117. A Ch. 18. χλαμύδας Chron. et Cedrenus p. 19. B, χλαμύ-
 दा Ox. 19. πορφύρας Ox. et mox πορφύρα. 22. κελεύσας Ch,
 Chron., κελυσούσας Ox.

sed ex ovium vellere, quale a natura fuit, simplici vestes conficiebant.
 Sed et Regine etiam vestes velleris colorem simplicem referebant; necque
 facile erat populo Principem suum dignoscere. Ex eo itaque tempore
 Imperatores alii Regesque et Dynastae, qui de his aliquid inaudierant,
 comparabant sibi, hi quidem indumenta, alii fibulas aureas, et Mantela
 purpurea, vel rassa, succis herbarum infecta; quae gestare solebant, ut a
 populo dignoscerentur: quemadmodum scriptis tradidit sapientissimus Pa-
 leophaeta. Longo autem post tempore, Romani, Phoenicia in potesta-
 tem suam redacta, ex vera illa antiquitasque inventa purpura, regium
 sibi aemulam parabant; quem lingua sua *Togam* dixerunt: quam et ad-
 huc usque Consules Romani gestare solent. Numa autem, qui et Pom-
 peianus, qui post Romulum et Remum Romanis imperavit; cum ad eum
 Pelagorum Legati venissent, Chlamydas gestantes clavis rursis distin-
 ctas, (quales etiam Isauri ferre consueverunt;) ornatu delectatus, pri-
 mus auctor fuit Romanis, uti Chlamydas gestarent, Reges quidem pur-
 puream, clavis aureis distinctas; Senatus vero, et Magistratus, militiae-
 que Praefecti, purpuratos elavos; insignia nempe Regii ornatas, quae
 Romani Imperii dignitatem et Subjectionem indigitarunt: edixitque, ne-
 Iohannes Malalas.

- Ο 89 να συγχωρεῖσθαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ παλάτιον πρὸς αὐτὸν διχα τοῦ σχήματος τῆς αὐτῆς γλαμύδος, καὶ οὐ συνεχώρον τινὰ εἰσελθεῖν οἱ φυλάττοντες τὸ παλάτιον, εἰ μὴ ἐφόρει γλαμύδα ἔχουσαν φι-
 E λωτιμίαν βασιλικῆς ἐσθῆτος, καθὼς ὁ σοφώτατος Τραγκύλλος, Ῥωμαίων ἱστορικός, ταῦτα συνεγράψατο. 5

Ὁ δὲ Σύρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀνὴρ ἐγένετο σοφός, ὃς συνεγράψατο Φοινικικοῖς γράμμασι τὴν ἀριθμητικὴν φιλοσοφίαν· ἐπέθετο δὲ ἀσωμάτους εἶναι ἀρχάς, καὶ σώματα μεταβάλλεσθαι καὶ τὰς ψυχὰς εἰς ἀλλογενῆ ζωῶν. οὗτος πρῶτος ἐξέθετο ταῦτα, ὡς Κλήμιος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. 11

- V 14 Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἐγένετο Φάλεκ, υἱὸς Ἐβερ, ἀνὴρ Θεοσεβῆς καὶ σοφός, ζήσας ἔτη τλθ', περὶ οὗ Μωσῆς ὁ προφήτης συνεγράψατο. ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ Φάλεκ ἔτη γ κατὰ τὴν προφητείαν.

Ὁ δὲ προειρημένος Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐν τοῖς ἀνωτέροις 1 χρόνοις ἔσχε μετὰ τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ ἄλλον υἱόν, τὸν Περσεά, ἀπὸ εὐπρεποῦς γυναικὸς ὀνόματι Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίω τοῦ καταγομένου ἐκ τῆς Ἀργείων χώρας· περὶ τῆς ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ συντάξει τοῦ αὐτοῦ δράματος ἐν κιβωτίῳ τινὶ βληθεῖσαν καὶ ῥιφεῖσαν τὴν Δα- 2

- Ο 40 νάνην, ὡς φθαρεῖσαν ὑπὸ Διὸς μεταβληθέντος εἰς χρυσόν. ὁ δὲ Β σοφώτατος Βούττιος, ἱστορικός χρονογράφος, ἐξέθετο ὡς ὁ αὐτὸς

10. Κλήμιος] Κλήμης Cedrenus p. 19. C. 12. Μωσῆς] Genes. XI. 17. 18. 16. μετὰ Chron. p. 38. C., κατὰ Ox. ibid. Ἡρακλέα Ch, Ἡρακλέαν Ox. 20. καὶ ῥιφεῖσαν] βληθεῖσαι κατὰ θάλασσαν Chron. 22. ἱστορικός] ὁ ἱστορικός καὶ Chron.: conf. p. 33. A. Βούττιος autem Malalae est Βρούττιος.

quis Regiam postea non Chlamydatum ingrederetur. Sed neque Palatini satellites quenquam sine Chlamyde, insigne Regium prae se ferente, in Palatium intromittebant: sicuti haec scriptis mandavit sapientissimus Tranquillus, Romanorum Historiographus.

Syrus vero, Agenoris filius, vir fuit sapiens. Hic Phoenicum lingua Philosophiam Arithmeticam conscripsit: Principia item corporea esse statuit; Corporea autem ipsa, sicut et animas in alia animantia migrare, primus docuit: uti prodidit sapientissimus Clemius.

Hisce temporibus erat Phalecus, Eberi filius, qui vixit annos trecentos triginta novem: de quo Moses Propheta scripsit. Ab Adamo igitur ad Phalecum usque, secundum Prophetiam, anni numerantur MXX.

Praedictus autem Picus, qui et Jupiter, de quo superius, filium habuit praeter Mercurium atque Herculem Perseum quoque, quem ex muliere formosa, cui nomen Danaë, Acrisii Argivi filia, suscepit. De qua sapientissimus Euripides in Tragoedia fabulatur, vitiatam illam fuisse a Jove, in aurum transformato: ideoque arcula inclusam, in mare projectam fuisse. Buttius autem sapientissimus Historiographus in Chronico suo

Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς οὖσαν ταύτην ἐν κουβουκλείῳ παρακειμένῳ
 τῇ θαλάσῃ πολλῶ χρόνῳ πείσας ἠδυνήθη προτρεψάμενος· ἦν-
 τινι ἀρπύσας ὡς πάνυ εὐπρεπῆ ἔφθειρεν, καὶ ἔξ αὐτῆς ἔσχεν
 εἶν ὄνοματι Περσεά, τὸν προειρημένον. ὄντινα περωτῶν γρού-
 5 φοσι διὰ τὸ ἐκ παιδῶθεν περιγοργον εἶναι τὸν παῖδα· ὅθεν καὶ
 ὁ τοῦτου πατὴρ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐδίδαξεν αὐτὸν πρῶττειν καὶ
 τελεῖν τὴν μαγγανείαν τοῦ μυσεροῦ σκύφους, διδάξας αὐτὸν πάν-
 τα τὰ περὶ αὐτοῦ μυστικὰ καὶ δυσσεβῆ πλανήματα, λέγων αὐτῷ
 ὅτι Νικῆς πάντας τοὺς πολεμίους ἔξ αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐχθρούς σου
 10 καὶ πάντα ἄνθρωπον ἐναντίον καὶ πάντας τοὺς βλέποντας ἐν αὐ-
 τῷ τῷ προσώπῳ τυφλουμένους καὶ μένοντας ὡσεὶ νεκρούς καὶ κα-
 τασφαζόμενους ὑπὸ σου. καὶ λοιπὸν ὁ Περσεὺς πεισθεὶς τῷ ἰδίῳ C
 πατρὶ Πίκῳ τῷ καὶ Δί, εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον μετὰ τε-
 λευτῆν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Πίκου τελείας ἡλικίας γενόμενος, ἐπεθύ-
 15 μισι τῆς τῶν Ἀσσυρίων βασιλείας, διαφθορούμενος τοῖς τέκνοις O 41
 τοῦ Νίνου, τοῦ θείου αὐτοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. καὶ
 χρηματισθεὶς ἀπῆλθεν ἐν τῇ χώρῃ τῆς Λιβύης· καὶ κατὰ τὴν
 ὁδὸν ἐπήντησε τῷ αὐτῷ Περσεῖ μίαν παρθένον, κόρη χωρική,
 ἠγρία ἔχουσα τὰς τρίχας καὶ ὀφθαλμούς. καὶ στήσας ἐπηρώ-
 20 τισεν αὐτὴν λέγων, Τί σου τὸ ὄνομα; ἣ δὲ εἶπε μετὰ παρρησίας
 Μέδουσα· καὶ κρατήσας αὐτῆς τὰς τρίχας ὧ ἐβάσταζε λογχοδρε-
 πύῳ ξίφει ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κόραν. καὶ λαβὼν ὁ Περσεὺς
 ἐθέτως ἐτέλεσε τὴν αὐτὴν κόραν μυστικῶς, καθὼς ἐδιδάχθη
 ἐκ τοῦ ἰδίου πατρὸς Πίκου τῆς μυσερῶς μαγγανείας τὴν πλά- D

9. πολεμίους Ch. cum Chron. et Cedreno p. 22. B, πολέμους Ox.
 19. ἐπερώτησεν Ox.

scriptum reliquit, Jovem Picum in cubiculo quod mare spectabat com-
 morantem eam, utpote pulcherrimam, vi auri magna, sibi concillasse;
 raptamque inde, compressisse; filiumque ex ea habuisse Perseum, quem
 dicimus. Hunc alatum perhibent, eo quod a pueris summa esset corpo-
 ris agilitate: unde et pater ejus Jupiter Picus nefandi illius Scyphi pa-
 tris magicum ei artificium aperuit, quaeque ad eum pertinent mysticas
 illam et impias edocuit imposturas; Hujus ope, inquiens, vinces tuos
 inimicos et adversarios omnes: et quicumque Caput hoc aspexerint, oc-
 caecati et quasi mortui a te percussi videbuntur. Perseus igitur, Jovis
 Patris dicto audiens fuit: qui, post eum mortuum, adolescentior factus,
 regnum Assyriorum in animo habuit: quippe hoc invadebat patruelibus
 suis, Nini filiis. Accepto autem oraculo, in Libyam profectus est: per
 iter vero occurrit ei virgo quaedam Indigena, oculis capillisque fera.
 Constitit ad visum Perseus, et percontatus eam, Quod, inquit, tibi no-
 men est? Respondit illa imperterrita, Medusa. Tum Perseus, compre-
 hensa verticis coma, falcato quem ferebat ense caput illi amputavit: quod
 arripit, Incantamentis magicis et infandis, juxta ac a Patre edoctus

νην ἤντινα ἐβάσταζεν εἰς ἰδίαν βοήθειαν πρὸς πάντας ἐχθροὺς καὶ πολεμίους εἰς τὸ ὑποτάσσειν καὶ ἀναριεῖν. τὴν δὲ κάραν ἐκέλευσε Γοργόνα διὰ τὸ ὄξυ τοῦ βοηθήματος καὶ διὰ τὸ ἐνεργὲς πρὸς τοὺς ὑπεναντίους. κάκειθεν περάσας ἦλθεν ἐπὶ τὴν τῆς Αἰθιοπίας χώραν, ἣτις ἐβασιλεύετο ὑπὸ τοῦ Κηφέως, καὶ εὐρηκῶς ἐκεῖ ἱερὸν Ποσειδῶνος, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ εἶδεν ἐν τῷ ἱερῷ

O 42 παραμένουσιν κόρην, κατὰ τάγμα τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς τοῦ Κηφέως ἐκδοθεῖσαν, τὴν λεγομένην Ἀνδρομέδαν παρθένον. καὶ ταύτην ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ φθειρας αὐτὴν ὡς εὐπρεπῆ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. καὶ καταπλεύσας ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς χώρας

E ἐκείνης· ἐρχόμενος κατὰ τὴν Ἀσσυρίων χώραν κατήντησεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λυκαονίας· καὶ γρόντες εὐθὺς ἀντιστάντες ἐπολέμησαν αὐτῷ· καὶ χρῆσάμενος τῇ βοήθειᾳ τῆς κάρας τῆς Γοργόνης ἐνίκησε τοὺς Λυκάονας. καὶ εὐρηκῶς κόμην λεγομένην Ἀμάνδραν ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν, καὶ ἔστησεν ἐαυτῷ στήλην ἕξω τῶν

V 15 πυλῶν; βαστάζουσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς Γοργόνης, καὶ θυσίαν ποιήσας ἐκάλεσε τὴν τύχην τῆς πόλεως Περσίδα εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα· ἣτις στήλη ἕως τοῦ παρόντος ἴστανται ἐκεῖ. ἤντινα πόλιν ἐκάλεσε τὸ Ἰκόνιον, διότι πρώτης νίκης εἰκόνα σὺν τῇ Γοργόνη ἐκεῖ ἔλαβεν. ὑπέταξε δὲ καὶ τὰς ἄλλας χώρας μηδενοῦς ἀνθισταμένου. ἐρχόμενος δὲ ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν καὶ Κιλικίαν, καὶ ἀντιστάσεις αὐτοῦ πολεμίων ὑπομένουτος, ἐχρηματίσθη ταῦτα ὅτι Ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου ἀποβὰς τὸν σὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς εἰς

11. ἐρχόμενος] καὶ addit Chron. 13. κόρης] κάρας Ch. cum Chron. 19. πρὸ τῆς νίκης εἰκόνα τὴν τῆς Γοργόνης Chron.

fuerat, caeremoniis praeparavit; sibi que in auxilium habuit, ad inimicos hostesque omnes devincendos tollendosque. Caput autem hoc Gorgonem appellavit; ob auxiliandi celeritatem et singularem quam habuit contra adversarios efficaciam.

Illinc autem discedens in Aethiopiam venit, quae tum temporis Cepheo parebat; ubi repertum Neptuni templum ingressam virginem ibi vidit, Cephei patris jussu expositam, nomine Andromedam. Hanc e famo extraxit; et, quod venusta esset, devirginavit, et in uxorem accepit. Inde vero solvens, et Assyriam versus iter faciens, in Lycaoniam devenit. Hoc autem Lycaonibus cognito, armis eum repellere conati sunt: quos tamen beneficio capitibus Gorgonii profligavit: repertoque vico, cui Amandra nomen erat, ex eo civitatem condidit; et erecta sibi pro portis statua, Gorgonis effigiem ferente, sacrisque peractis, Urbis Fortunam, juxta nomen suum, Persidem vocavit: statua vero haec etiam hodie ibi spectatur. Urbem hanc Iconium appellavit: ibi enim posuerat Icona, in signum primae victoriae, Gorgonis ope, a se partae. Sed et alias etiam regiones subegit, nemine repugnante. Dumque per Isauriam et Ciliciam iter moveret, hostiumque impetus varios sustineret, dabatur ei Oraculum hoc: *Ubi ex equo descendens, calcaneum pedis in terram defixeris,*

τὴν χθόνα πῆξας νίκην λάβοις. καὶ καταβῶν ἐκ τοῦ ἰδίου ἔκρου
 ἐ τῇ λεγομένῃ κώμῃ Ἀνδρασῶ, ἐκεῖ τὸν ταρσὸν τοῦ ποδὸς ἔπηξεν·
 καὶ νικήσας τῇ χρήσει τῆς Γοργόνος, ἐποίησε τὴν αὐτὴν κώμην O 43
 πύλιν, ἣν τινα ἐκάλεσε Ταρσὸν ἐκ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ
 5 ποδός, θυσιάσας κόρην ἀδαῆ ὀνόματι Παρθενόπην εἰς ἀποκα-
 θαρσάμην τῆς πόλεως. καὶ εὐχαριστήσας ὤρμησεν ἐκεῖθεν διὰ B
 τοῦ Ἀργαίου ὄρους κατὰ Ἀσσυρίων· καὶ νικήσας αὐτοὺς καὶ φο-
 νέσας τὸν Σαρδανάπαλον, βασιλέα αὐτῶν, τὸν ἐκ τοῦ γένους
 αὐτοῦ καταγόμενον, ὑπέταξεν αὐτούς, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῶν
 10 ἔτη γ', καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτοὺς Πέρσας, ἀφελό-
 μενος ἀπὸ Ἀσσυρίων τὴν βασιλείαν καὶ τὸ ὄνομα. καὶ ἐφύτευσε
 δένδρα, καὶ ἐκάλεσε περσέας· οὐ μόνον δὲ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς
 Ἀγηκτίοις μέρεσιν ἐφύτευσε τὰς περσέας εἰς μνήμην ἑαυτοῦ.
 ἰδίωκε δὲ καὶ τοὺς Πέρσας τὴν τελετὴν τοῦ μουσερῶ καὶ ἀθέου
 15 σκίτους τῆς Μεδούσης· ὧν τινων ἐκάλεσε τὴν χώραν Μήδων διὰ
 τὸ μάθημα.

Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς μετὰ τὸ βασιλεύσαι τῆς Περσικῆς χώ-
 ρας ἔτη πολλά, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ χώρα διάγουσιν ἐκ τοῦ C
 Ἀργίου Ἰωνίται, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σιλ-
 20 πων ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίους συγγενεῖς· οἵτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ
 πάσης τιμῆς προσεκύνησαν· γινόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰω-
 κολίται ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, χυ-

1. λάβοις] λάβης Cedrenus p. 22. C. 5. ἀδαῆ Chron., ἀδαῆς
 Ox. 7. Ἀργαίου] Ἀργέον Ox. 9. αὐτοῦ Ch. cum Chron.,
 αὐτῶν Ox. 14. τοῦ] τὴν Ox. 21. Ἰαπολιταί Ox.

victoriam inde reportabis. Ex equo itaque descendens, ad vicum dictum
 Andramm, pedis ibi calcaneum fixit in terram; capiteque Gorgonio fre-
 tus, victoriam sibi comparavit. Ex vico igitur illo urbem aedificavit;
 nomenque ei, ex pedis sui oraculo, Tarsum indidit; mactata virgine illi-
 bata, Parthenope dicta: in urbis expiationem. Gratis deinde persoluta,
 in Assyris arma movit, per Argeum montem; quos, occiso rege eorum
 Sardapalo, ex genere ejus oriundo, devictos in potestatem suam rede-
 git: quibus imperavit per annos LIII. Quin et a nomine suo Persas eos
 vocavit; nomine pariter regnoque Assyriis adempto. Arbores etiam illic
 sicut, quas Persicas vocavit: quas non ibi solum, sed et per Aegyptum
 etiam, in sui memoriam disseminavit. Docuit praeterea Persas infanda
 populi Medusaei mysteria; atque inde eos Medos, regionemque eorum
 Mediam, vocavit.

Persas autem cum per plures annos imperium Persidis tenuisset, cer-
 cor factus Jovitas, ex Argivis oriundos, in Syria sedes suas posuisse, eo
 concedit ad Silpium montem, eos, tanquam sanguine sibi conjunctos, vi-
 sisturus. Ab his autem honorifice exceptus est; ut qui scirent, cum
 gentem suam ab Argivis Jopolitis duxisset: summa itaque laetitia affecti,

Ο 44 ρέντες ἀνόμουν αὐτόν. χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρῆ-
 σαιτος πολλῶ τοῦ παρακείμενου ποταμοῦ τῇ Ἰωνιτῶν πόλει τοῦ
 λεγομένου Δράκοντος, νυκτὶ δὲ Ὀρόντου, ἤτησε τοὺς Ἰωνίτας
 εὐξοῦσθαι· καὶ ἐν τῷ εὐχεσθαι αὐτοῦς καὶ μυσταγωγεῖν κατηρέ-
 χθη σφαῖρα πυρὸς κερανοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἣτις ἐποίησε παν- 5
 θῆναι τὸν χειμῶνα καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπιχεθῆναι ῥεῖθρα. καὶ
 θανμάσας ἐπὶ τῷ γεγονότι ὁ Περσεὺς ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς εὐθέως
 D ἀνήψε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἐβά-
 σταζεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. καὶ ἐδίδαξεν
 αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοῖς ἑωρακέναι ἐκ τοῦ 10
 οὐρανοῦ κατενεχθέντα· ὅπερ πῦρ ἕως τοῦ παρόντος ἐν τιμῇ ἔχου-
 σιν οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ἰω-
 νίταις ἱερὸν, ὃ ἐπιωνόμισε πυρὸς ἀθανάτου. ὁμοίως δὲ καὶ εἰς
 τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἱερὸν πυρὸς, καταστήσας ἐκεῖ διακοινεῖν αὐ-
 τῇ εὐλαβεῖς ἄνδρας, οὐστινας ἐκάλεσε μάγους. ταῦτα δὲ Παν- 15
 σανίας ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο.

Καὶ μετὰ καιρὸν ἐλθὼν ὁ Κηφεὺς βασιλεὺς κατ' αὐτοῦ ἐκ
 Ο 45 τῆς Αἰθιοπίας, ὁ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, ἐπολέμησεν αὐτῷ·
 E ἦν δὲ ὁ Κηφεὺς ἐκ τοῦ γήρωος μὴ βλέπων. καὶ ἀκούσας ὁ Περ-
 σεὺς ὅτι πολεμεῖ αὐτῷ, ὀργισθεὶς πάννυ, ἐξῆλθε κατ' αὐτοῦ βα- 20

B. κερανοῦ] κερανοῦ Ch. *ibid.* πανθῆναι Ch. cum Chron.,
 πανθῆναι Ox. 7. τῷ γεγονότι] „Scr. ἐπὶ τὸ γεγονός, sive potius
 ἐπὶ τῷ γεγονότι, uti legit Chr. Alex.“ Ch. 11. κατενεχθέντα]
 κατενεχθῆναι Chron. Forma quae hic est redit p. 25. A, 45. B,
 86. C, E, 89. D, E, 91. E, 93. B, 94. C, 99. D, 112. D. vol. II.
 p. 26. D, 41. C, D, 42. C, 47. E, 70. B. *ibid.* τιμῇ Ch. cum
 Chron., ὅμιν Ox.

Perseum suum celebrabant. Tempestate vero ingruente, cum Draco flu-
 vius, qui est nunc Orontes, Jopolim praeterfluens, supra modum imbris
 auctus esset; Perseus Jonitas, uti preces funderent, hortatus est:
 quibus precantibus, sacraque peragentibus, globus ignis fulminalis, e coe-
 lo delapsus, tempestatem sedavit, fluminisque impetum coercuit. Mira-
 bundus ad hoc Perseus stetit, et ex igne illo ignem statim accendens,
 apud se religiose asservavit: quem in Persidem, regnum suum, secum
 tulit: Persae etiam edocuit divinos honores eidem exhibere; utpote quem
 de coelo se delapsum videre assererat. Persae itaque ignem usque ad-
 huc colunt, pro Numine habentes. Ipsae autem Persae Jonitis fanum
 condidit, igni aeterno sacrum. Aliud etiam templum in Perside igni
 extruxit; ubi illius Ministros posuit sanctos quosdam viros, quos Magos
 nominavit. Scripta autem reliquit haec Pausanias, sapientissimus Chro-
 nographus.

Postea temporis bellum movebat contra Perseum Cepheus Rex Ae-
 thiopum, Andromedae pater. Erat autem Cepheus, ex senio, oculorum
 acumine privatus: Perseus vero ubi audisset, bello se ab eo peti, ingen-
 ti correptus ira, contra illum egressus, Gorgonium caput secum tulit, il-

σιᾶων τὴν κάραν, καὶ ὑπέδειξεν αὐτῷ αὐτὴν. καὶ ὁ Κηφεὺς μὴ βλέπων ἐπέβαινεν αὐτῷ ἔφιππος· ὁ δὲ Περσεὺς ἀγνοῶν ὅτι οὐ παθορᾶ, ἐλαγίσατο μηκέτι ἐνεργεῖν τὴν κάραν ἣς κατεῖχε Γοργότος· καὶ στρέψας αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν προσέσχεν αὐτῇ· καὶ τυ-
 5 φλωθεὶς ἔμεινεν ὡσεὶ νεκρὸς καὶ ἀνηρέθη. καὶ λοιπὸν ἐβασίλευ- V 16
 σε Περσῶν ὁ υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, προβλη-
 θεὶς ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πάππου τοῦ Κηφέως, τοῦ βασιλέως τῆς
 Αἰθιοπίας· ὅστις ἐκέλευσε, καὶ ἐκαύθη ἡ μυσερὰ κεφαλὴ τῆς
 Γοργότος, καὶ ἀνεχώρησεν ἐπὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν. καὶ
 10 ἔμεινε λοιπὸν τὸ γένος τοῦ Περσέως βασιλεῦον τῆς Βαβυλωνίας
 χώρας.

Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις ἀνωτέροις χρόνοις κατέλαβε τὴν
 Βοιωτίαν χώραν ἐκ τῆς Φοινίκης Κάδμος, ὁ Ἀγήνορος υἱός·
 ὄντινα ἔπεμψεν ὁ αὐτοῦ πατὴρ εἰς ἀναζήτησιν καὶ ἀνάβησιν τῆς
 15 Ἐξέρσιος, ἀδελφῆς αὐτοῦ. καὶ μαθὼν ὁ αὐτὸς Κάδμος ὅτι βα-
 σιλεύει τῆς Κρήτης, ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν ὤρμησε· καὶ διατρέψας O 46
 εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὰ Φοινικῶν ἀγροῦντας γράμ-
 ματα, καὶ ἐτίμονον αὐτὸν καὶ ἐποίησαν αὐτὸν βασιλεὺς τῆς Βοιω- B
 τίας· ἦν γὰρ καὶ εὐειδῆς τῇ θεῷ· ὅστις βασιλεύει τῶν Βοιωτῶν
 20 ἔτι ἔξβ. καὶ ἠγάγετο γυναῖκα ἐκείθεν ὀνόματι Ἀρμονίαν· ἔξ
 ἣς ἔσχε θυγατέρας Ἑξ, Ἰνώ καὶ Ἀγαύην καὶ Σεμέλην καὶ Εὐρυνό-
 μην καὶ Κλεανθῶ καὶ Εὐρυδίκην· αἵτινες ἔλεγοντο προῖοῦσαι αἱ

10. βασιλεῦον Ch. cum Chron., βασιλεύοντος Ox. 13. Βοιωτίαν]
 Βοιωτίαν Ox. hic et infra. 17. Φοινικῶν Ox. 21. Ἰνώ Ox.
 et mox Κλεανθῶ. *ibid.* Εὐρινόμην et Εὐρυδίκην Ox.

Equae obvertit. Cepheus autem minime videns, concitato equo in ipsam
 irruit: Persens vero quem latebat Cepheum caecutire, existimans Gorgo-
 nium caput non ultra vires suas exerere, sibimet illud obvertit: quod dum
 intactus, occaecatus ipse stetit atque sic interemptus est. Persarum de-
 inde Rex, Perseus ex Andromeda filius, ab avo suo Cepheo factus est:
 qui etiam jussit, ut abominandum illud Gorgonis caput igne absumere-
 tur: quo facto, regnum suum repetivit. Abhinc igitur Persei genus Ba-
 bylone regnavit.

Temporibus autem supradictis, Cadmus, Agenoris filius, Phoenicia
 relicta, Boeotiam occupavit: a patre enim missus fuerat, ut Europam
 sororem inventam liberaret. Certior autem factus eam in Creta regnare,
 versus Boeotiam properavit: ubi diutius commoratus, Phoenicum literas
 eos, illarum antea ignaros, docuit. Cadmum itaque summo in honore
 habuerunt, Regemque eum Boeotiae constituerunt, erat enim speciosus
 forma. Regnavit igitur ad Boeotiam Cadmus per annos lxxii, ubi ux-
 orem sibi sumpsit, nomine Harmoniam; ex qua sex suscepit filias, qua-
 rum nomina, Ino, Agave, Semele, Eurinome, Cleantho, et Eurydice;

Καδμιάδες. κτίξει δὲ καὶ πόλιν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ μεγάλην, ἣν τινα ἐκάλεσαν εἰς ἴδιον ὄνομα *Καδμείαν*. καὶ βασιλεύει ὁ αὐτὸς Κάδμος ἐκεῖ· ἀνεκαλέσατο δὲ ἐκ τῆς ἑξορίας τὸν *Τειρεσίαν*, Βοιωτίον ὄντα φιλόσοφον, τὸν *Θηρολέτην*, ὄντα πλούσιον καὶ χρήμασι καὶ ἀξίᾳ καὶ σοφίᾳ. ὅστις παρεισήγαγε δόγμα τοῖς Ἕλλησι τὸ αὐτομάτως φέρεσθαι τὰ πάντα καὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον· καὶ οἱ ἱερεῖς συνεσκευάσαντο αὐτόν, καὶ ἔξωρισθη εἰς τὸ ἱερὸν *Δαφναίου*· *Ἀπόλλωνος*, ὡς γυναικώδεις ἔχων φρένας, καὶ πολυπραγμονοῦντα· πῶς μιν γυνή μετὰ ἀνδρὸς συλλαμβάνει, καὶ ἡ φύσις τοῦ αἵματος μερίζεται εἰς δότιον καὶ σάρκα καὶ 10 φλέβας καὶ νεῦρα καὶ αἷμα, καὶ ζωογονεῖται βρέφος καὶ τίττεται·

O 47 ἄτινα ὁ σοφώτατος *Κεφαλλίων* συνεγράψατο. ὁ γὰρ σοφώτατος *Σοφοκλῆς* δρᾶμα ἔξέθετο καὶ ποιητικῶς εἶπεν ὅτι τὴν *Παλλάδα* εἶδε λουομένην καὶ γυνή ἐγένετο· ὁ *Τειρεσίας*, φησί, τὴν σοφίαν τοῦ δημιουργοῦ ἐζήτησε γινῶναι καὶ οὐκ ἠδυνήθη· ὅθεν ἔξέθετο 15 ὁ αὐτὸς *Σοφοκλῆς* ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι ταῦτα ἀληθείας

D εἶναι· εἰς ἔστιν ὁ *Θεός*, ὃς τὸν οὐρανὸν ἔτευξε καὶ γαίαν μακρὰν πότον τε *Χαροποῦ* οἶδμα καὶ ἀνέμων βίαι· *Θνητοὶ* δὲ πολλὰ καρδία πλανώμενοι, ἰδρυσάμεθα πημάτων παραψυχὰς *Θεῶν* ἀγίλ-

1. *Καδμιάδες*] *Καδμίδες* Codrenus p. 23. C. 2. *Καδμείαν* Codrenus, *Καδμείαν* Ox. 8. *Δαφναίου* Ch., Codrenus, *Δαφνίου* Ox. 9. *πολυπραγμονοῦντα*] Codrenus εἰς γυναικὸς μεταβληθῆναι φύσιν καὶ πολυπραγμονεῖν αὐτῇ πῶς etc. 11. καὶ αἷμα] „Codrenus habet, καὶ τὰ λοιπὰ, rectius ut opinor.“ Ch. 18. τε *Χαροποῦ*] δὲ *Χαροποῦ* Ox. 19. *ἰδρυσάμεθα πημάτων* — *Θεῶ* Ox. De turpi fragmento Sophocleo v. Bentleyi Epist. p. 12.

quae etiam Praecellentes forma *Cadmiades* vocabantur. Urbem etiam magnam in Boeotia condidit, quam ex nomine suo *Cadmiam* vocavit; ubi et sedem Regni posuit: Quin et *Tiresiam*, Boeotorum Philosophum, ab exilio revocavit. Erat hic Venationibus deditus, ditissimus opibus, vir sapiens item magnique nominis; qui et Graecos docuit, omnia fortuito ferri, Mundumque nulla Numinis providentia gubernari. Qua de causa conspiratione in illum a sacerdotibus facta, in *Daphnaei* *Apollinis* templum relegatus est: ut qui effaeminati esset animi. Plus satis enim curiose rimabatur, quo pacto faemina ex maris concubitu concipiat: quomodo item fieri potuit, ut sanguinis natura in ossa, carnes, venas, et nervos, in sanguinem denique ipsam distribuatur; et quonam modo foetus in utero vivus efformetur, et in lucem prodeat. Sicuti de eo prodidit sapientissimus *Sophocles*: nempe *Tiresiam*, *Minervam* lavantem cum vidisset, in mulierem conversum fuisse. Sed et addit, eundem *Tiresiam* *Summi* *Opificis* sapientiam sollicite indagasse; quam tamen assequi non potuit: unde et *Sophocles* ipse, in scriptis suis, ista pro veris protulit. Est unus *Deus*, Qui *Coeli* *machinam* solique condidit; *Cocrulea* *ponti* *terga*, et *infraenes* *Notos*: At nos *miselli*, *pectore* *errantes* *vago*, *Calamitatium* *fissimus* *volatilia*, *Formas* *Doorum* *saxaeas*, *lignaeas*, *Aurove* *ductas*

ματα ἐκ λίσσων καὶ ξύλων ἢ χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπους, θυσίας τε τούτοις καὶ κενὰς πανηγύρεις τεύχοντες εὐσεβεῖν νομίζομεν. μοναρχίαν γὰρ ἐδόκει δοξάζειν ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς.

Ὁ δὲ Κάδμος ἐξέδωκε τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν Ἀγαθήν Ἐχλὸσι τινι συγκλητικῷ· ὅστις Ἐχίων ἔσχεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν ὀνόματι Πενθέα, ἄνδρα συνετὸν καὶ ἐν φρονήσει καὶ ἐν πᾶσι. τὴν δὲ Σεμέλην, τὴν ἄλλην αὐτοῦ θυγατέρα, εὐπρεπεστάτην οὔσαν O 48
E αὐτῆς, ἐπέλησέ τις ὀνόματι Πολυμήδων, υἱὸς Αἰθερίωνος συγκλητικῷ, ἐκ τοῦ γένους κατυγομένου τοῦ Πίκου Διός· ἦν πρό-
10 τρεψόμενος ἔφθειρεν, ἀφ' ἧς ἔσχεν υἱόν. καὶ ἐν τῷ ἔχειν αὐτὴν ἐν γαστρὶ τὸν παῖδα χειμῶνος ὄντος ἐγένοντο ἀστραπαὶ μεγάλαὶ καὶ βρονταί· καὶ ἐθροήθη ἡ κόρη Σεμέλη, καὶ τὸ μὲν βρέφος παρευθὺς ἐγέννησε μηνῶν ἑπτὰ, αὐτὴ δὲ μὴ ὑπενέγκασα τοὺς πόρους ἐτελεύτησε· καὶ ἔπεμψεν ὁ Κάδμος τὸ βρέφος εἰς V 17
15 τὴν Νύσιαν χώραν, κἀκεῖ ἐτέραφη· διὰ τοῦτο δὲ συνεγράψατο ὅτι ὁ Ζεὺς τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς μητρικῆς αὐτοῦ γαστρὸς ἐν τῷ ἰδίῳ κόλπῳ ἐφύλαξε, διότι μέρος ζωῆς ἔσχε παρὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐκτροωθείς, καθὼς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. ὅτινα ὁ αὐτοῦ πάππος Κάδμος Νύσιον ἐκάλεσεν, V 17
20 ἀλλ' οἱ λοιποὶ ὡς θαύματά τινα ποιοῦντα ἐκ τῆς ἡλιακῆς εὐχῆς Διώνυσον μετεκάλεσαν, ὡς ἐκ γένους ὄντα πατρῷου, καὶ ἀπε-

1. ἢ alterum addidi. 2. καινὰς Ox. 5. Ἀχλῖσι — Ἀχλῖων Ox. 15. διὰ τοῦδε συνεγράψατο] „διὰ τοῦτο δὲ, scribendum censeo. Fabulae hujus auctoris nomen hic excidisse videtur; nisi forte συνεγράψατο, in plurali legendum sit; quod verisimilius.“ Ch.

fuit, aut eburneus. His dum immolamus, dum statio Augustos die Reddimus honores, esse nos remur pios. Sophocles enim sensisse videtur, unum esse universi Imperatorem.

Cadmus autem Agavem filiam Aechioni cuidam, viro nobili, locavit: qui ex ea filium habuit nomine Pentheum, virum sagacem et in omnibus prudentem. Semelem vero, filiam alteram, egregiae formae virginem, amavit quidam nomine Polymedon, Aetherionis F. ex Jovis Pici generi: qui eam in amorem suum illectam compressit, et ex ea filium habuit. Semele autem dum puerum in utero gereret, ingens accidit tempestas, horrendos coeli fragores et fulgura emittens: quibus perterrefacta mulier, foetum statim edidit septimestrem. Cumque puerperii dolores sufferre non potuisset, expiravit ipsa: infantem vero Cadmus in Nysiam regionem misit enutriandum. Quoniam vero foetus, ante legitimum tempus exclusus portionem aliquam vitae suae extra communem usum a Deo sortitus est; ideo fabulantur, eum, per reliquum tempus materno utero delitum, in ipso Jovis sinu asservatum fuisse: sicut scriptum reliquit sapientissimus Palaephatus. Nomen autem puero avus ejus, Cadmus, Nysiam dedit: alii vero Dionysum vocarunt, tanquam ex genere Jovis Pa-

θέωσαν αὐτὸν εὐρηκῶτα δι' ἀμπέλου τροφήν ἀνθρώποις. ἔξε-
 θετο γὰρ καὶ περὶ τῆς ἀμπέλου καὶ τῆς γεωργικῆς τινα· ἔμαθε
 B δὲ καὶ μυστικά τινα καὶ ἐγένετο ἀνήρ σοφὸς καὶ ἐν μυσταγωγίαις
 O 49 ὁ αὐτὸς Διόνυσος, καὶ ἐποίησε φαντασίας τινὰς θαυμάτων. ὅστις
 καὶ πρὸς Πέρσας καὶ πρὸς Ἴνδοὺς καὶ εἰς πολλὰς χώρας ἀπῆλθε, 5
 καὶ πολεμῶν φαντασίας τινὰς θαυμάτων ἐδείκνυεν, ἔχων καὶ
 στρατὸν μεθ' ἑαυτοῦ πολὺν. ὁ δὲ Κάδμος γεγηρακῶς παρεχώ-
 ρησε τῆς διοικήσεως τῆς βασιλείας τῶν Βοιωτῶν τῷ υἱῷ τοῦ Ἐχλο-
 νος, τῷ Πενθεῖ, τῷ ἐγγόνῳ αὐτοῦ· ὅστις ἐπηγεῖτο παρὰ τῶν
 συγκλητικῶν καὶ παρὰ πάντων. ὁ Κάδμος δὲ λαβὼν τὸν Τειρε- 10
 σίαν διῆγεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τὸ Κιθαιρώνιον ὄρος
 τὸν πολὺν χρόνον. τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐγήρασεν
 C ὁ αὐτοῦ πάππος, ἦλθεν ἐπὶ τὴν Καδμείαν πόλιν μετὰ πολλῆς
 ἀξίας καὶ ὄπλων, ὀφειλῶν βασιλεῦσαι. καὶ ἑωρακῶς αὐτὸν φαν-
 τασίας τινὰς ποιοῦντα καὶ ὀπλίτας ἔχοντα, καὶ προσκαλούμενον 15
 πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ τὰς συγγενικὰς διδάσκοντα μυσ-
 σταγωγίας ἡλιακῶν βυκχευμάτων, ὡς ἔλεγον βάκχας, ὡσαύτως
 δὲ καὶ τοὺς πολίτας καὶ τελετάς τινων εὐχῶν διδάσκοντα ἡλια-
 O 50 κῶν πρὸς τὸ πείσαι τοὺς Βοιωτοὺς δύνασθαι αὐτὸν ἀντέχεσθαι

6. καὶ πολέμων φαντασίας τινὰς θαυμάτων ἐδείκνυεν] „Forte le-
 gendum, καὶ πολεμῶν, φαντασίας τ. θ. ε. Cedrenus habet, καὶ
 φαντασίας τινὰς θαυμασιῶν ἔργων καὶ πολέμων etc.“ Ch. 7. πα-
 ρεχώρησε τῆς διοικήσεως] „Scr. διοικήσεως. Cedrenus habet, φ' καὶ
 τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας ὕστερον παρεχώρησε K.“ Ch. 8. Αλ-
 χίονος Ox. 9. Πένθει — ἐπαινεῖτο Ox. 11. Κιθαιρώνιον Ox.

trii; et quod ex Carmine solari Magico mirabilia quaedam efficeret.
 Quin et in Deorum numerum retulerunt eum, eo quod, ex vite, morta-
 libus alimentum suppeditasset: de cuius usu, sicut et de Agriculturae le-
 gibus, nonnulla exposuit. Sed et mysticis etiam rebus operam dedit,
 indeque vir sapiens et Mysteriorum peritus evasit, et Imposturis suis
 mortalium perstrinxit oculos. Profectus etiam ingenti cum exercitu, ad-
 versus Persas Indosque, plurimas item regiones alias, admiranda quae-
 dam in praellis exhibuit Praestigiarum specimina. Cadmus autem aetate
 jam provector factus, Boeotiae regnum Pentheo Nepoti suo, Echionis
 filio, reliquit: hunc enim primores regni, omnisque adeo populus magna
 laude prosecuti sunt. Cadmus autem ipse comitem sibi adjungens Tires-
 siam, per tempus longum, ad Cithaeronem montem, in Boeotorum regio-
 ne vitam transegit, Dionysus vero ubi intellexisset Cadmum avum jam
 consenuisse, pervenit ipse in urbem Cadmiam, cum exercitu, et celebri-
 tate magna, Boeotiae regnum sibi asserturus. Pentheus autem cum praes-
 tigiis operantem, armatisque instructum observasset; et quod convoca-
 tis qui sanguine illi juncti fuerunt omnibus, cognatas docuerit mysticos
 modos furorum Solarium, quas ideo *Bacchas* nominavit: similiter et Boeo-
 tis etiam preclararum quarundam Solarium Initiationes tradiderit; quo

τῆς βασιλείας, κεκοσμημένον ὄπλῳ καὶ στρατῷ, οὗς, φησί, σκίρ-
 τος ἐκάλει, ὡς γοργούς καὶ ἐξαλλομένους· ἦσαν γὰρ ἐκ τῆς Βεο-
 σακῆς χώρας, καὶ σοφία μυστικῆ πεπαιδευμένοι· ταῦτα γνούς ὁ
 Πενθεὺς ἐφθόνοι αὐτῷ, ἀκούσας ὅτι καὶ τῆς βασιλείας τῶν Βοιω- D
 τῶν ἐπιθυμῆ. καὶ γενόμενοι ἐχθροὶ συνέβαλον πόλεμον ἐν τῇ
 πόλει· καὶ ὁ Πενθεὺς νικήσας αὐτὸν παρέλαβεν αὐτόν, καὶ δῆσας
 ἐφύλαξεν αὐτὸν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κάδμου, τοῦ πάππου αὐ-
 τῶν. ἡ δὲ Ἀγαθή, ὡς θεία αὐτοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πενθέως,
 κίεσσα τὸν ἴδιον υἱὸν ἐποίησεν αὐτὸν ἀπολύσαι αὐτόν. ὅστις
 10 ἀπολυθεὶς ἐβουλεύετο πῶς ἀνέλη τὸν Πενθέα· καὶ ὀπλισόμενος
 μεισιτελατο τὴν Ἀγαθήν, καὶ ἤτησε φιλιωθῆναι αὐτὴν τῷ Πεν-
 θεῖ καὶ ἕμια αὐτῷ ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Κάδμον. ἡ δὲ πολλὰ
 κοίησασα τῷ Πενθεῖ, τῷ ἑαυτῆς υἱῷ, ἐπεισεν αὐτὸν φιλιωθῆ- E
 ναι αὐτῷ καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Κάδμον, ὅτι ἐλυπήθη πρὸς αὐ- E
 15 τοῖς, τῆς Ἀγαθῆς συνταξαμένης ἕμια αὐτοῖς ἀπέναι καὶ πείθειν O 51
 τὸν ἴδιον πατέρα. ὁ δὲ Διόνυσος ὠργίζετο κατὰ τοῦ Πενθέως,
 ὡς δεθείς καὶ λοιδορούμενος παρ' αὐτοῦ· ἔλεγε γὰρ πῦσιν ὅτι ἐκ
 πορνείας ἐτέχθη ὁ αὐτὸς Διόνυσος. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Εὐριπί-
 δης μετὰ χρόνους τῶρηκῶς τὸ τοιοῦτον σύγγραμμα τῶν Βακχῶν
 20 ἐξέθετο δρῆμα, ὡς ἀπὸ Πενθέως εἰπὼν ταῦτα· Σεμέλη δὲ λο-

1. σκίρτους] Vid. Lobeck. Aglaopham. p. 1311.
 τὸν Ch. Tum Ox. τοῦ Πενθεῖ et mox Πενθεῖ.
 Immo Semelae sororum.

11. αὐτὴν] αὐ-
 20. Πενθέως]

perissas haberet eos, posse se Boeotorum regnum sibi asserere; ut qui
 instructus esset exercitu, et militibus ejusmodi, quos ob corporis agilita-
 tem et saltandi peritiam Scirtos vocare se dixit: [erant enim ex gen-
 te Bessica, et mysteriorum insuper cognitione imbuti:] Pentheus, inquam,
 certior de his factus; audiens etiam Boeotiae regnum eum affectare, odio
 Dionysum prosecutus est: et inimicitias invicem contractis, in ipsa urbe ad
 pugnam deventum est. Pentheus autem praelio victor, Dionysum compre-
 hendit; inque vincula coniectum, in Cadmi avi adventum asservare sta-
 tit. Agave autem Penthei mater, et Dionysi matertera, precibus obti-
 nuit a filio suo, ut captivum liberaret. Liberatus Dionysus secum in
 animo volutat, quomodo Pentheum e medio tollat. Armis itaque paratis,
 Agavem accersit; rogatque eam, ut in gratiam cum Pentheo rediens,
 Cadmeum una adirent. Quod a filio Pentheo obtinuit tandem mater: quae
 promisit sese etiam eis comitem fore, ad patrem demulcendum, qui ab
 utroque, quod fecerant, moleste tulit. Illud autem Dionysio stomachum
 movit, quod in vincula a Pentheo coniectus, contumeliose etiam excep-
 tus fuisset. Sparserat enim ille in populum, Spurium esse Dionysum,
 ex adultera natum. Unde et longo post tempore Euripides, qui de Dio-
 nyso tale quid scriptum invenerat; in Tragoedia quam Bacchas voca-
 vit, ista de Dionysio profert, sub Penthei persona. Sed Semelae com-

χευθεῖσα ἐκ βροτοῦ τινος εἰς Ζῆνα φέρουσα τὴν ἁμαρτίαν λέγει.

V 18 φιλιωθέντων δὲ αὐτῶν ἐκέλευσε τῷ ἰδίῳ στρατῷ ὁ Διόνυσος προλαβεῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν στενῷ τόπῳ καὶ συσχεῖν τὸν Πενθέα. ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτοὺς ἐξιέναι μετὰ ὀλίγων ἀνδρῶν ἦλθεν ὁ Διόνυσος πρὸς αὐτόν· καὶ λοιπὸν ὁ Πενθεύς, ἀγνοῶν τὸ σκέμ-5 μα, καὶ αὐτὸς ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ ἔλαβεν ἄνδρας· καὶ ἡ Ἀγυή ἦν μετ' αὐτῶν. ἐν δὲ τῷ αὐτοὺς ἀπιέναι ἐπέδραμεν αὐτῷ ὁ στρατὸς τοῦ Διονύσου, καὶ συνέσχον τὸν Πενθέα· καὶ εὐθέως ἐκέλευσεν ὁ Διόνυσος ἀπομηθῆναι αὐτόν, καὶ τὴν κεφαλὴν δοθῆ-10 ναι τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὡς ὑβρίζουση τὸν αὐτὸν Διόνυσον. καὶ 10 ἐπέστρεψεν ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Καδμείαν εἰς τὸ βασιλεῦσαι. διὰ τοῦτο δὲ λέγουσι τὴν Ἀγυήν ἀποκεφαλίσασαν τὸν ἴδιον αὐ-

B τῆς υἱόν, διότι ἔπεισε τὸν Πενθέα φιλιωθῆναι τῷ Διονύσῳ καὶ O 52 αἰτία γέγονε τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῆς υἱοῦ. οἱ οὖν συγκλη-15 τικοὶ καὶ πολῖται τῆς Καδμείας πόλεως οὐκ ἐδέξαντο τὸν αὐτὸν 15 Διόνυσον διαρκῆσαι τὴν βασιλείαν αὐτῶν, λέγοντες ὅτι τὸν ἴδιον ἐξάδελφον ἐφόνησε μὴ ὢν βασιλεὺς· ἐὰν βασιλεύσῃ, ἀπολεῖ τὴν Βοιωτίαν. καὶ προετρέψαντο παρακαλέσαντες τὸν Λυκούργον, ἄνδρα σοφόν, εἰπόντες αὐτῷ τὰ συμβάντα. καὶ ὠπλίσατο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐκβάλλει αὐτόν ἐκ τῆς Καδμείας πόλεως καὶ τῆς Βοιω-20 τίας. καὶ γινούσ τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὠπλίσατο κατ' αὐτοῦ,

1. λέγει] „Scr. λέγουσ, ex Euripide in Prolog. Bacch. v. 29.“ Ch. 11. Καδμείαν Ox. et mox bis Καδμίας. 17. ἀπολεῖ Ch., ἀπολεῖ — Βοιωτίαν Ox. et mox Βοιωτίας. 19. ὠπλίσατο] „Scr. ὠπλίξετο, sive ὠπλίσατο, uti infra habetur.“ Ch. 21. ὅτι ὠπλίσατο κατ' αὐτοῦ.] „Verba ista transposita, locoque non suo apparent. Itaque legendum censeo: Καὶ γινούσ τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὠπλίσατο κατ' αὐτοῦ, ἔφηνε etc.“ Ch. Ponebantur post Βοιωτίας.

pressa ab aliquo mortali, in Jovem retulit culpam stupri. Pace igitur inter eos composita, Dionysus mandavit militibus suis, uti praecoccupatis vias angustiis, parati essent Pentheum adoriri. Ad iter itaque eis se accingentibus, Dionysus paucis stipatus ad Pentheum venit; qui, nihil insidiarum suspicatus, et ipse modico instructus satellitio, cum Agave comite exhibat. Dum vero iter faciunt, incidunt in Dionysi exercitum; qui Pentheum adorti, comprehendunt: caputque ei, ex Dionysi mandato, statim detruncant, matrique ejus deferunt; ob contumeliam scilicet ab ea Dionysio illatam. Quo facto in urbem Cadmiam revertitur Dionysus regnum capessiturus. Hinc Poetae fabulantur, Agavem filio suo caput amputasse, eo quod Pentheum Dionysio concilians, filii sui necis causa fuisset. Cives autem Primoresque urbis Cadmiae Dionysum regem suum habere noluerunt; dicentes eum, qui, privatus dum esset, patruelem neci dedisset, si ad regni fastigia fuerit proventus, ipsam Bœotiam funditus eversurum. Lycurgum itaque, verum sapientem, cui rem totam aperiant, in auxilium suum vocant: qui contra Dionysum arma sumens, ex urbe illum, atque etiam ex Bœotorum finibus exterminat. Quod ubi

ἴσθη τὸν Ἀκουῦργον· καὶ εἰς Δελφοὺς ὑπελθὼν ἐκεῖ τελευτᾷ.
καὶ ἐπέθη τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἐκεῖ ἐν σορῶ· καὶ τὰ C
ὄλα δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερὸν ἐκρέμασε, καθὼς Δείναρ-
χος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου. ὡσαύ-
5 τως δὲ καὶ ὁ σοφώτατος Φιλόχορος τὰ αὐτὰ συνεγράψατο, ἐν ᾗ
ἐκείνου εἶπε περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου, ἔστιν ἰδεῖν τὴν ταφὴν αὐ-
τοῦ ἐν Δελφοῖς παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν. βῆθρον δὲ τι
εἶναι ἔπινοεῖται ἢ σορός, ἐν ᾧ γράφεται, Ἐνθάδε κεῖται θανὼν
Διόνυσος ἐκ Σεμέλης. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σοφώτατος Κεφαλίων τὰ
10 αὐτὰ ἐν τῷ ἰδίῳ συγγράμματι ἐξέθετο.

Μετὰ οὖν τὴν τελευτὴν τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῆς Βοιω- O 53
τίας, ἐβασίλευσεν ὁ Νυκτεὺς. οὗτος ἔχει θυγατέρα, ἱέρειαν τοῦ
πατρὸς Ἑλλίου, ὀνόματι Ἀντιόπην· ἣτις ἐδιδάχθη τὴν ἡλιακὴν εὐ- D
χὴν, ἥτοι μυσταγωγίαν τῶν Διονυσιακῶν βακχευμάτων, κἀκείθεν
15 ἐλήετο βῆαχχῃ. ὁ δὲ αὐτῆς πατήρ, ὁ Νυκτεὺς, εἶχεν ἀδελφὸν ὀνό-
ματι Ἀύκον, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· ὅστις Ἀύκος βασιλεὺς εἶχε
σγκλητικὸν ὀνόματι Θεόβοον, υἱὸν γενόμενον Βρόντωνός τινος,
ἑσθλοῦ τῆς Διρχης, ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πίκου Διδὸς καταγο-
μένου. ὁ αὐτὸς δὲ Θεόβοος ὁ σγκλητικὸς κατὰ τάγμα ἐλθὼν ἐκ
20 τοῦ Ἄργους ἐν τῷ ἱερῶ τοῦ Ἑλλίου παρακοιμηθῆναι, καὶ ἑωρακῶς O 54
τῆς ἱέρειας Ἀντιόπην, εὐπρεπεστάτην οὖσαν καὶ εὐμήκη, ἐβλήθη

3. Δείναρχος Bentleyus p. 72., Δήμαρχος Ox. 7. βῆθρον — γράφεται Siebella. ad Philoch. p. 21., βῆθρον — γράφει Ox. 11. Βοιωτίας Ox. 12. ἔχει] „Forte εἶπε.“ Ch. 17. Θεόβοον — Βρόντωνος] Θεόβοιον — Βρότωνος Cedrenus p. 24. C, Θεοβόωντος Ioannes Antiochenus apud Ioannem Tzetzam Hist. I. 13.

Dionysus intellexisset, fuga rebus suis consulit, et Delphos profectus, diem illic supremum obiit: ubi etiam reliquiae ejus in loculo positae sunt, in fano, ubi ipse arma sua suspenderat, sicut memoriae prodidit sapientissimus Demarchus, de hoc nostro Dionysio scribens. Eadem etiam habentur apud sapientissimum Philochorum; qui in scriptis suis testatur, Dionysi sepulchrum, suis etiam temporibus, Delphis extitisse; juxta Apolliniam Auream: pro loculo autem foveam quandam habuisse, in qua istiusmodi scriptum legere erat Epitaphium. *Dionysus, Semeles Filius, hic jacet sepultus.* Haec autem ipsa tradidit etiam in scriptis suis sapientissimus Cephalion.

Cadmo autem Boeotorum rege defuncto, regnavit Nycteus. Erat ei filia, nomine Antiopa; solis in templo sacerdos, cujus etiam edocta precibus, mysticos nempe illos Bacchandi ritus, exinde Baccha dicta est. Pater autem ejus Nycteus fratrem habuit, Lycum nomine, Argivorum regem. Habuit hic in regno suo virum Nobilem, nomine Theoboum Brontonis cujusdam Dirces patruelli, ex genere Pici Jovis oriundi, filium. Theobous autem iste, ex voto veniens ab Argis in templum solis ut ibi recubaret, Antiopam sacerdotem illic conspectam deperibat; ut quae vir-

εἰς ἔρωτα αὐτῆς. καὶ παραμείνας ἐν τῷ ἱερῷ προφάσει τοῦ τά-
 γματος τῆς εὐχῆς, ὡς συγγενῆς αὐτῆς, ὑπονοθεύσας ἔφθειρεν αὐ-
 E τὴν καὶ ἔγκυον ἐποίησε· καὶ φοβηθεὶς τὸν Νυκτεῖα, βασιλεῦ τῆς
 Βοιωτίας, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν· μαθὼν δὲ ὁ
 Νυκτεὺς βασιλεὺς, ὁ ταύτης πατήρ, ὅτι ἐφθάρη, ἔλαβεν αὐ- 5
 τὴν ἐκ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐξετάσας αὐτὴν ἔμαθε παρ' αὐτῆς τὸν
 φθορέα Θεόβοον ὅτι ἐκ τῶν συγκλητικῶν ἐστι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ
 Λύκου καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς γένος. ἀγνοῶν δὲ ὁ Νυκτεὺς, ὁ
 πατήρ αὐτῆς, ὅτι ἔγκυός ἐστιν, ἐπεμψεν αὐτὴν εἰς τὸν ἴδιον αὐ-
 V 19 τοῦ ἀδελφόν, τὸν Λύκον, βασιλέα τοῦ Ἄργου, ἵνα ἐξετάσῃ καὶ 10
 αὐτὸς τὸ πρᾶγμα τῆς φθορᾶς αὐτῆς, καὶ εἰ ἀληθές ἐστιν ὅτι ἐκ
 τοῦ Ἄργου ἐστὶν ὁ αὐτῆς φθορεὺς, καὶ αὐτὴν τιμωρήσεται, ὡς
 φθαρεῖσιν ἱερίαν οὔσαν, καὶ ἐκείνον δὲ ἀμύνηται, ὡς τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσαντα κατὰ ἱερατικοῦ σώματος. ὁ δὲ βασιλεὺς Λύ-
 κος εἰσαγαγὼν τὴν αὐτὴν Ἀντιόπην εἰς ἐξέτασιν, καὶ ἑωρακῶς 15
 O 55 αὐτῆς τὴν εὐπρέπειαν, καὶ μαθὼν ὅτι ἔγκυός ἐστιν, ἤλησεν αὐ-
 τὴν, λέγων ὅτι δεῖ περιμείναι, ἄχρις οὗ τέκῃ, καὶ τότε τιμωρή-
 σασθαι αὐτὴν, ὡς ἱερατικὸν ἔβρισσασαν σχῆμα. ὁ δὲ αὐτὸς Λύ-
 κος βασιλεὺς εἶχε γυναῖκα τὴν Δίρκην· καὶ παραδοὺς αὐτῇ τὴν
 Ἀντιόπην εἶπεν αὐτὴν φυλάττεσθαι παρ' αὐτῆς, ἄχρις οὗ τέκῃ· 20
 B ὁ δὲ Λύκος βασιλεὺς ἦν θεῖος τῆς Ἀντιόπης. ἡ δὲ αὐτῆ Ἀντιόπη
 ἐγέννησε δίδυμα, οὐστίνας ἐκάλεσεν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. καὶ

4. Βοιωτίας Ox. 22. Ἀμφίονα Ox. *ibid.* Ζῆθον Ch., Ζῆ-
 θαν Ox.

go esset forma staturaque pulcherrima. Commoratus vero templo, tan-
 quam sub specie religionis, ut qui virgini etiam sanguine esset conjun-
 ctus; in amorem suum illectam eam vitiauit gravidamque fecit. Metuens
 deinde sibi a Nycteo, Boeotorum rege, in patriam suam reversus est.
 Nycteus autem, virginis pater de his certior factus, filiam suam fano
 extractam examini subiecit; et compertum habens, vitiatam fuisse eam a
 Theoboo, qui Lyci fratris ex Primoribus erat, uxorique suae sanguine
 conjunctus: filiam suam, nescius tamen eam jam tum praegnantem esse,
 ad Lycum fratrem, Argivorum regem, misit; ut ipse etiam, examine fa-
 cto de stupro, inquireret nempe an Author ejus esset ex Argivis suis
 aliquis: quod ita esse si comperisset; ut Antiopa poenas daret violatae
 pudicitiae, quod hoc sacerdos commisisset: in illum vero gravius ut de-
 cerneretur, qui tale aliquid in personam sacram ausus fuerit. Rex au-
 tem Lycus cum de Antiopa Quaestionem habere statuisset, observata ejus
 forma; et edoctus etiam gravidam eam esse, misericordia motus, manere
 eam jussit usque dum partum edidisset, poenas deinde laturam temerati
 sacerdotii. Interim rex Lycus Antiopam, cujus etiam erat avunculus, Dir-
 cae uxori custodiendam tradidit, usque dum partum ederet. Parturiens
 autem Antiopa gemellos enixa est; quibus nomina dedit, Amphionem et
 Zethum. Infantes autem in lucem editos exponi rex jussit, in vico Ras-

ἠρέφθησαν γεννηθέντα τὰ βρέφη κατὰ κέλυσιν τοῦ Λύκου βασι-
 λείως ἐν τῇ κώμῃ τῇ λεγομένῃ Ρασθέα πλησίον τοῦ Κιθαιρωνίου
 ὄρους. οὔστινας παῖδας οἴκτου χάριν ἔλαβε παρὰ τῶν ῥιπτόν-
 των τὰ αὐτὰ βρέφη Ὀρδίων τις γεηρόνος, ἅπαις ὦν, γνοὺς ὅτι
 5 τέκνα ὑπῆρχον τῆς ἱερείας Ἀντιόπης· ἦδει γὰρ αὐτήν, ὡς ἱερίαν·
 καὶ ἀνεθρέψατο αὐτά. μετὰ δὲ χρόνον πολέμου κινήθεντος τῇ
 Ἀργείων χώρα, ἐξῆλθεν ὁ Λύκος βασιλεὺς ἐπὶ τὸν πόλεμον· καὶ
 ἐχρόνισε πολεμῶν. ἡ δὲ Δίρκη, τοῦ Λύκου βασιλείως γυνή, λο-
 γισαμένη ὅτι οὐκέτι μετὰ τὸν τοκετὸν ἐτιμωρήσατο τὴν αὐτὴν
 10 Ἀντιόπην, ἀλλ' εἴσασεν αὐτήν, ὡς ἐρῶν αὐτῆς καὶ λάθρα μιγνύ- C
 μενος μετ' αὐτῆς, ὡς εὐπρεπεστάτης, λαβοῦσα αὐτήν μετὰ ὀλί-
 γων στρατιωτῶν ὡς ἐπὶ χώραν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ Κιθαιρώνιον ὄρος
 ἐν τῇ κώμῃ ὅπου οἱ αὐτῆς νιεῖς ἦσαν ἀνατραφεῖντες. τοῦτο δὲ O 56
 ἄγροῦσα ἡ Δίρκη, καὶ ἔξαγαθοῦσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ταύρου
 15 ἄγριον, καὶ πήξασα δᾶδα ἐν τοῖς αὐτοῦ κέρασι, τὴν Ἀντιόπην
 ἐκέλευσε δεθῆναι, καὶ τὸν σχοῖνον εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ταύρου
 εἰληγῆναι, καὶ οὕτως συρῆναι τὴν Ἀντιόπην ὑπὸ τοῦ ταύρου καὶ
 ἀπολέσθαι. καὶ ἀκούσαντες πάντες οἱ τοῦ αὐτοῦ κτήματος τὸν
 μέλλοντα γίνεσθαι τῆς Ἀντιόπης θάνατον καὶ τοὺς αὐτῆς ὄλου-
 20 γμοὺς, ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Λέρας Θέας χωρίου οὕτως λεγομένου·
 ἦσαν δὲ ἐν πληθῆει πολλοὶ ἐν αὐτῷ ἄγροικοι· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ D

2. Ρασθέα Ox. *ibid.* Κιθαιρωνίου Ox. Sic et 12. 3. ῥιπτόν-
 των Ch., ῥιπτότων Ox. 6. κιν. Ch., κιν. Ox. 10. εἴσασεν
 Ch., εἴσασ Ox. 18. ἀπαλέσθαι Ox. 20. ἐκ τοῦ Λέρας Θέας]
 „Supra Ρασθέα vocata est: forte legendum, ἐκ τοῦ δὴ Ρασθέας
 χωρίου.“ Ch. Immo dele δέ.

thea dicto, non procul a Cithaerone monte. Caeterum misertus eorum
 Ordio quidam agricola, puerulos accepit ab eis, quibus eos exponendi
 cura comiserat erat: cumque prole careret ipse, atque etiam sciret, eos
 matrem habere Antiopam, quam sacerdotem esse cognoverat, suppedita-
 vit ipse infantibus alimoniam. Postea temporis grassante bello per Argi-
 vorum regionem, rex Lycus in militiam profectus est: cumque bello lon-
 giuscule detentus fuisset; uxor ejus Dirce existimans, Antiopam, cum
 puerperii doloribus jam soluta, poenas adhuc nullas luisset, conjugii suo
 (cui, ob formam gratissimam esse eam suspicabatur,) in clandestinos re-
 ceptatam concubitus: paucis stipata militibus, eam sibi sumit comitem,
 tanquam in rus secederet; et verus Cithaerone tendens montem, in
 vicum, ubi Antiopae filii enutriti erant, devenit. Verum Dirce, cum
 hoc ignoraret, Taurum sylvestrem ex regione illa adduci jussit; cujus
 cornibus facem adaptans, collo ejus fune circumligato, Antiopam ei alligari
 jussit, ut a Tauro sic distracta periret. Audientes vero, qui in
 vicis illis habitabant, destinatum Antiopae supplicium, ejusque ejulatus;
 egressa est numerosa rusticorum turba, (quos plurimos Rasthea vicus ha-

δύο υἱοὶ τῆς Ἀντιόπης ἦσαν μετ' αὐτῶν ἅμα τῷ ἀναθρεψαμένῳ αὐτοῦ Ὀρδίῳ γεωργῷ. καὶ παρεκάλουν τὴν Δίρκην μὴ τοιοῦτω μὲν ἀνελεῖν αὐτήν· ἢ δὲ ἐξείπεν αὐτοῖς ὅτι ἰέρεια ἦν τοῦ Ἑλλίου, καὶ ἐφθάρη καὶ ἐγέννησε δύο παῖδας ἐκ πορνείας, καὶ δεῖ αὐτὴν τιμωρηθῆναι. καὶ ἀκούσαντες οἱ τῆς Ἀντιόπης υἱοί, 5 Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, παρὰ τοῦ ἀναθρεψαμένου αὐτοῦ Ὀρδίῳ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐστὶν ἢ μέλλουσα τιμωρεῖσθαι, ἢ Ἀντιόπη, συναθροίσαντες πᾶσαν τὴν ἀγροικικὴν χώραν, ἅμα αὐτοῖς

O 57 ἀπελθόντες ἐφόνουσαν τοὺς στρατιώτας. καὶ λαβόντες τὴν Δίρκην ἀφείλοντο ἢ ἐφόρει βασιλικὰ κοσμήματα, καὶ ἔλυσαν τὴν Ἀν- 10 τιόπην. καὶ λυθεῖσα τῶν δεσμῶν ἡ Ἀντιόπη ἐπέτρεψε τοῖς ἰδίοις

E αὐτῆς παισίν, Ἀμφίονι καὶ Ζῆθῳ, φονεῦσαι τὴν Δίρκην· καὶ λαβόντες τὴν Δίρκην ἔδησαν εἰς τὸν αὐτὸν ἄγριον ταῦρον, καὶ συρεῖσα ὑπὸ τοῦ ταύρου ἡ Δίρκη ἀπώλετο. ὁ δὲ ταῦρος ἐκ τῆς ἐλασίας ἐδίψησε, καὶ εὐρῶν πηγὴν ἔστη πλεῖν· καὶ κοπέισα ἡ 15 σχοῖνος εἶασε πληθὺν τῆς πηγῆς τὸ λεῖψανον τῆς Δίρκης· καὶ ἐκλήθη ἡ αὐτὴ πηγὴ ἐξ ἐκείνου ἕως τῆς νῦν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ἡ Δίρκη. καὶ λοιπὸν ὁ Ζῆθος καὶ ὁ Ἀμφίων ἔλαβον τὴν εὐντιῶν

V 20 μητέρα, τὴν Ἀντιόπην, καὶ ἔφυγον ἐπὶ τὴν ἰδίαν χώραν αὐτῶν, τὴν Βοιωτίαν· καὶ ἐκεῖ ἀναφανέντες ἐγνώσθησαν τοῖς Βοιωτοῖς. 20 ὁ δὲ αὐτῶν πάππος ὁ Νυκτεὺς, ὁ βασιλεὺς τῆς αὐτῆς Βοιωτίας χώρας, γεγήρακε, καὶ νόσῳ βληθεὶς τελευτᾷ. καὶ λοιπὸν μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Νυκτεῶς βασιλείῳ οἱ τῆς Βοιωτίας πάντες ἦτη-

8. ἀγροικικῆ] ἀγροικῆ Ox. 12. Ἀμφίονι Ox. Sic et infra.

bebat.) inter quos etiam erant Antiopae filii ambo, et qui eos eumtriverat, Ordio agricola. Cumque una omnes Dirceam rogarent, uti Antiopam tali saltem fato non periret; instabat illa, Antiopam, cum solis sacerdos esset, castitatem suam violasse, et ex illicito concubitu filios duos peperisse; atque adeo supplicii huius dignam esse. Amphion autem et Zethus, ubi ab altore suo Ordione didicissent, matrem suam esse Antiopam, quae supplicio tradenda esset: collectis in unum rusticis in circuitu omnibus, egressi sunt cum eis: et occisis militibus, comprehensam Dirceam regalibus suis ornamentis spoliarunt, Antiopamque vinculis solvunt. Soluta illa, filiis suis, Amphioni et Zetho, imperat, uti Dirceam a medio tollerent: illi vero correptam illam Tauro illi feroci alligant, a quo raptata, periiit. Taurus autem, ex-cursu, sitivit; et reperto fonte, bibitarus astitit. Contigit autem, ut rupto fune, Dirces cadaver prope fontem istum relictum jacuerit: unde ab indigenis fons iste, Dirce, usque adhuc vocatus est. Post haec Zethus et Amphion matrem Antiopam sibi sumentes, in Boeotiam patriam suam fugerunt: ubi, deinde Boeotis innotuerunt. Nycteus autem, avus eorum, Boeotiae rex, aetate jam grandior ex morbo interiit: post cuius obitum, Boeoti omnes Amphionem et Zethum rogabant, uti Nycteo regi, a quo genus ducebant, ipsi in regno succederent. Itaque Reges salutati Musici hi, Amphion et Zethus, Boeotis im-

σαν αὐτοὺς βασιλεῦσαι αὐτῶν τὸν Ἀμφίωνα καὶ τὸν Ζῆθον, ὡς ἐκ
 γένους βασιλικοῦ ὑπάρχοντας τοῦ Νυκτίως. καὶ ἀνηγορεύθησαν
 βασιλεῖς, καὶ ἐβασίλευσαν ὁ Ἀμφίων καὶ ὁ Ζῆθος τῆς Βοιωτίας
 χώρας οἱ μουσικοί. καὶ εὐθέως Ἀμφίων ὁ λυρικός κτίζει πόλιν
 5 μεγάλην πᾶν, δωδεκάπυλον, τὴν πρώην μὲν οὖσαν κώμην λε- O 58
 γομένην Ἐγχίλιαν· ἦν ἀνόμασαν οἱ αὐτοὶ ἀδελφοὶ πόλιν Θήβας
 εἰς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτῶν πατρὸς κατὰ κέλυσιν τῆς αὐτῶν μητρὸς, B
 τῆς Ἀντιόπης. καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη πολλὰ τῶν Θεβῶν· καὶ λοι-
 πὸν ἐκλήθη ἡ αὐτῆ χώρα Θῆβαι. ὁ δὲ Λύκος βασιλεὺς, ὁ τῆς
 10 Λίρκης ἀνὴρ, ὁ θεῖος αὐτῶν, ἐτελεύτα ἐν τῷ πολέμῳ. ὕτινα
 σπηγράφωτο Κεφαλίων μετὰ ἀληθείας· ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐρι-
 κίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δρῆμα ὡς ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς Σάτυρον [με-
 ταβληθεῖς] ἔφθειρε τὴν Ἀντιόπην, κἀκεῖθεν ἐγεννήθη ὁ Ζῆθος
 καὶ ὁ Ἀμφίων οἱ μουσικοί. κατὰ δὲ μετάστασιν μετεμψυχώσεως
 15 καταγθέντα τὸν πατέρα αὐτῶν Θεόβοον ἐκ τοῦ Πίκου Διὸς εἶπεν,
 ὅτι ὁ Ζεὺς μεταβληθεῖς εἰς Σάτυρον, ὃ ἔστι κατὰ τὴν Βοιωτῶν
 γλῶσσαν εἰς ἄλλο σῶμα εὐτέλεστερον, ἔφθειρε τὴν Ἀντιόπην.
 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζῆθου ἐβασί- C
 λευσαν οἱ ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν τῶν Θεβῶν ἕως τῆς βασιλείας O 59
 τοῦ Οἰδίοδος, υἱοῦ Λαίου καὶ τῆς Ἰοκάστης. ὅστις Λαῖος,

6. *Ἐγχίλιαν*] Scripsisse videtur *Ἐγγέλιαν*. Nota est fabula de Cadmi
 et Harmoniae ad *Ἐγγελεῖς*, gentem Illyricam, secessu. Unde for-
 tasse explicandum hoc de primo Thebarum nomine commentum.
 11. *Εὐρικίδης*] V. Valckenar. Diatr. in Eur. fr. p. 62. C. 12. *με-*
ταβληθεῖς suppleri ex Cedreno p. 25. A, *τρεφθεῖς* addebat Bent-
 leius p. 16. 18. *Ἀμφίονος* Ox. 20. *Ἰωκάστης* Ox. con-
 stantior.

perabant. Amphionem Lyricum urbem statim amplissimam condidit,
 duodecim portas habentem, quae antea vicus erat, Enchillia dictus. Ur-
 bem haec matris ex jussu, a Theoboi patris nomine, Thebas vocarunt
 fratres: ubi etiam per multos annos regnarunt. Tota deinde in circumsita
 regio, ab Urbe, Thebae appellata est. Rex interim Lycus, Dirces con-
 jux, et eorum avunculus, in bello mortuus est: sicuti ista secundum ve-
 ritatem prodidit Cephallion. Sapientissimus enim Euripides Poëtarum
 more scribit in Fabula, viciatam fuisse Antiopam a Jove, in Satyrum
 veros; atque inde natos Zethum et Amphionem, Musicos. Jovem vero,
 in Satyrum conversum Antiopam vitiasse dicens, Metempsychosin refert;
 cuius juxta Transmigrationem, Theobous, gemellorum parens, ex Jove
 Pico oriendus fuit: Satyrus enim, Boeotorum dialecto, corpus aliquod
 vicius designat.

Amphionem vero et Zethum exceperunt, in regno Thebano, poste-
 ri eorum; usque ad Oedipum, Laii et Jocastae filium. Laius enim, The-
 banorum rex, filium habuit, nomine Joccam, eum nempe, qui postea vo-
 catus est Oedipus. Laius autem oraculo monitus, eum cum propria ma-
 lissimos Malalas.

βασιλεὺς Θηβῶν, ἔσχεν υἱὸν Ἰώκκαν, μετακληθέντα τὸν αὐτὸν
 προειρημένον Οἰδίποδα. καὶ χρησιμοδοτηθεὶς ὅτι τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ
 μητρὶ Ἰοκάστη συμμιγῆσεται, ἐκέλευσε τοῖς παραμένουσιν αὐτῷ
 στρατιώταις λαβεῖν τὸν αὐτὸν Οἰδίποδα εἰς τὰς ὕλας, καὶ βλη-
 θῆναι τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐν ξύλῳ γλυφέντι καὶ ἔχοντι ὅπας καὶ 5
 ἤλωθῆναι τὸ ξύλον· ἔξ αὐτοῦ οὖν ἐπινενόηται ὁ λεγόμενος παρὰ
 τοῖς στρατιώταις ἕως τῆς νῦν κοῦσπος· καὶ ποιήσαντες ὡς ἐκε-
 λεύσθησαν οἱ στρατιῶται εἴασαν τὸν Οἰδίποδα εἰς τὰς ὕλας, ὅπως
 D θηριόβρωτος γένηται. καὶ ἔλθῶν τις ἄγροικος ὀνόματι Μελί-
 βοιος ἐπὶ τὴν ὕλην κόψαι ξύλα, εἶδεν αὐτὸν συρόμενον ἐπὶ τὴν 11
 γῆν καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὀγκωθέντας. καὶ λαβὼν ἐν ᾗ ἐβύστα-
 ζεν ἀξίῃν ἔκλασε τὸ ξύλον ὅπου ἐσφάλῃντο οἱ αὐτοῦ πόδες, καὶ
 O 60 λαβὼν αὐτὸν ἀνεθρέψατο, καλέσας αὐτὸν Οἰδίποδα διὰ τὸ οἰδύ-
 νειν τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ ἐγένετο γενναῖος ἀξυθελίς. ἐν δὲ τῇ
 χώρα ἐκείνῃ ἀνεφάνη γυνή τις χήρα ὀνόματι Σφίγξ, δυσειδής, 11
 κατὰμασθος, χωρική· ἣτις μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἰδίου αὐτῆς
 ἀνδρὸς συναυγοῦσα πληθὸς ἀγροίκων ληστῶν ὁμοφρόνων αὐτῇ
 ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς κώμῃ τῇ λεγομένῃ Μωάβῃ, κειμένη δὲ μεταξὺ
 δύο ὄρεων, ἐχόντων ἐν μέσῳ στενὴν ὁδὸν μίαν μόνην, καὶ κα-
 E θημένη ἐν τῇ μιᾷ κορυφῇ τοῦ ὄρους, ἔχουσα τὴν ἄμια αὐτῇ λη- 2
 στρικὴν χεῖρα, καὶ πάντας τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους καὶ πρᾶ-
 γματευτὰς ἐφόνευσε καὶ τὰ αὐτῶν πάντα ἐκομίζετο. ἣτις περι-
 βόητος ἐγένετο εἰς τὰς Θήβας, καὶ πολλῶν ἐξεληθόντων τῶν στρα-

1. Ἰώκκαν] Ἰουάν Codrenus, Ἰοκάστον Valckenarius ad Phoeniss.
 v. 27. 4. λαβεῖν] Fort. βαλεῖν.

tre rem habiturum esse, militibus adstantibus imperat, uti Oedipum filium
 in sylvas deportarent; pedesque ejus in foramina ligni perforati immit-
 tentes, clavis munitum redderent. Hinc autem habemus tormenti illius
 inventum, quod a militibus usque adhuc *Cuspis* vocatur. Milites au-
 tem regis dicto audientes, Oedipum in sylvis exposuerunt, a feris devo-
 randum. In sylvam autem veniens Rusticus quidam nomine Meliboeus,
 ut ligna caederet; puellum invenit in terra volutantem pedibusque tu-
 mefactum. Ille vero securi, quam in manu habebat, lignum illud, quo
 pueri pedes impediti erant, confringens, puerum deduxit, domique se-
 cum onutrivit; Oedipum, a pedum tumore appellans: qui postea adole-
 scentior factus, egregiam prae se ferebat indolem. Erat autem in regio-
 ne illa mulier quaedam agrestis, nomine Sphinx; deformis illa quidem,
 et mammosa vidua: quae, post mariti obitum, multitudinem coegerat la-
 tronum agrestium suisque similibus, ex vico suo, Moabe dicto; qui me-
 dius jacebat inter duos montes, inter quos unicus erat angustus aditus.
 Illa vero occupato altero montis vertice, cum praedonibus suis, negotia-
 tores et viatores quoscunque illac praetererantes interfecit, quaeque
 habuerant omnia diripuit: unde fama illius per Thebas totas perccebit.

τηῶν, καὶ μετ' αὐτῶν στρατὸς πολλὸς ἐκ τοῦ Λαίου βασιλέως, καὶ
 ταύτης οὐδεὶς ἠδυνήθη περιγενέσθαι διὰ τὸ ἰσχυρὸν τῶν ὀρέων
 καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀγροίκων ληστῶν τῶν μετ' αὐτῆς συμμε- V 21
 ριζιμένων τὰ τῶν παριόντων ξένων καὶ πολιτῶν. ὁ δὲ Οἰδίπους
 5 ἔτελος γεγόμενος ἔμαθεν ὅτι ἀπὸ τῆς πόλεως κατὰγεται τῶν Θη-
 βῶν· καὶ ἀκούσας ὅτι γυνὴ τις ὀνόματι Σφίγξ, ληστρίς, ἐλυ-
 μαίνετο πάντας τοὺς ἐπὶ τὰς Θήβας ἐρχομένους, καὶ στενὸν τὴν
 πόλιν· σοφὸν οὖν τι βουλευσάμενος εἰς τὸ ἀναίρειν τὴν Σφίγγα O 61
 ἔλαβεν ἐκ τοῦ κτήματος ὅπου ἀνεγράφη ἀγροίκους γενναίους, ὡς,
 10 φρεῖ, θέλων ἅμα τῇ Σφίγγι ληστεύειν. καὶ ἀπῆλθε πρὸς αὐτὴν
 αἰτῶν αὐτὴν συλληστεύειν αὐτῇ· ἥτις θαυσαμένη τοῦ νεωτέρου
 τῆν θέαν καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ·
 καὶ ἐπήρχετο καὶ αὐτὸς τοῖς παριούσιν. εὐρηκῶς δὲ καιρὸν ὅτε
 οὐκ ἔσχεν ὄχλον ληστῶν μετ' αὐτῆς, λαβὼν λόγχην ἀνείλεν αὐτήν, B
 15 καὶ ἀφείλετο πάντα τὰ αὐτῆς, φονεύσας ἅμα τοῖς αὐτῆς πολλούς.
 καὶ εἰσήγαγε τὸ λείψανον αὐτῆς ἐν τῇ τῶν Θηβῶν πόλει, ὡς ὀφεί-
 λων κομίσασθαι ἅμα τοῖς αὐτοῦ χρήματα ἀπὸ τοῦ βασιλέως
 Λαίου. καὶ θαυμάζοντες πάντες οἱ Θηβαῖοι πολῖται ἀνόμουν
 αὐτὸν καὶ ἔκραζον αὐτὸν βασιλεῦ τῶν Θηβῶν γενέσθαι. καὶ

1. στρατὸς πολλὸς] στρατοῦ πολλοῦ Ch., μήτε στρατοῦ μήτ' αὐτοῦ
 τοῦ βασιλέως Λαίου ἰσχύοντος κατ' αὐτῆς Cedrenus p. 25. B. Eo
 duce legendum videatur στρατοῦ πολλοῦ καὶ τοῦ Λαίου βασιλέως
 ταύτης. V. tamen ad p. 54. A. 2. ὄριον Ox. 7. τὰς] τῆς Ox.
 ibid. στενὸν] ὡς ἀποστενοῦσθαι τὰς Θήβας δι' αὐτῆς Cedrenus.
 Fort. στενοί. conf. vol. II. p. 15. C. 15. τοῖς αὐτῆς] Immo τῶν
 αὐτῆς. πολλοὺς τῶν μετ' αὐτῆς Cedrenus.

Itaque rex Laio duces suos primarios, cum copiis magnis contra Sphingem emittit; sed frustra fuerunt omnes, tum propter inexpugnabiles montium angustias, cum propter latronum agrestium multitudinem, quos civium advenarumque spoliatorum participes ipsa sibi adjunxit. Oedipus autem jam adultior factus, ubi inaudisset mulierem quandam praedatricem, nomine Sphingem, infestissimam esse omnibus Thebas euntibus; adeoque urbem ipsam, unde ipse se oriundum intellexerat, in angustias redigere; vafrem quoddam protinus iniiit consilium, unde Sphingem e medio tolleret. Comparatis itaque sibi ex vicinia illa, ubi educatus fuerat, rusticarum generosioribus, initurus, ut ipse praes se ferebat, cum Sphingis latrociniandi societatem; Sphingem adit, in latrocinii sodalium admitti potens. Illa vero conspecto juvenis decore et sociorum ejus, ipsam sociosque excipit, unde et ipse Viatores etiam aggressus est. Sed oblata occasione, absente latronum turba, arrepta hasta ipsam confodit; plures etiam ex latronibus una interfectis, bona eorum omnia abripuit. Sphingis deinde cadaver Thebas adduxit, praemium facti a rege Laio illud minime expectans. Et quidem Thebanī, admiratione ducti, celebrabant eam, regnoque Thebanorum dignum praedicabant. Hoc autem

- ἡγανάκτησεν ὁ βασιλεὺς κατὰ τῶν τῆς πόλεως, καὶ ἔπεμψε στρατὸν κατ' αὐτῶν· καὶ γενομένου ἐμφυλίου πολέμου ἐξῆλθεν ὁ Λαίος ἀπολογήσασθαι αὐτοῖς. καὶ ῥιφείσης κατ' αὐτοῦ συγκλήτας ἐφρονεύθη ὁ Λαίος· καὶ λοιπὸν ἡ Ἰοκάστη, μὴ θέλουσα ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας, εὐθέως ἀγαγοῦσα τὸν Οἰδίποδα ἐποίησεν
- C** αὐτὸν βασιλεῖα, μαθοῦσα ὅτι οὐκ ἔχει γυναῖκα. καὶ ἐγαμήθη αὐτῷ πρὸς θεραπείαν τῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς συγκλήτου· καὶ ἐβασίλευσε τῶν Θηβῶν ὁ Οἰδίπους ἔτη ιθ', καὶ τῆς Ἰοκάστης
- O 62** ἀγνοούσης καὶ τοῦ Οἰδίποδος ὅτι μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχε· καὶ ἔσχε δύο υἱοὺς παρ' αὐτῆς, τὸν Ἐτεοκλέυ καὶ τὸν Πολυνείκην, καὶ ἑνὴν θυγατέρα δύο, Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. μετὰ δὲ χρόνον τινὰ ἐπηρώτησεν ἡ αὐτὴ Ἰοκάστη τὸν Οἰδίποδα πόθεν ἐστὶ καὶ πᾶς αὐτοῦ πατήρ; ὁ δὲ εἶπε τὸν Μελίβοιον τὸν ἀναθρεψάμενον αὐτόν. καὶ μεταστελαμένη τὸν Μελίβοιον τὸν ἀναθρέψαντα αὐτὸν ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῦ υἱός, ἀλλ' εὔρεν αὐτὸν εἰς τὰς ὕλας. καὶ ἐπερωτήσασα τὸν χρόνον, ἔγνω ὅτι υἱὸς αὐτῆς ἐστὶ·
- D** καὶ εἶπεν αὐτῷ. καὶ ἀκούσας ὁ Οἰδίπους ἔλαβεν ἤλους, καὶ πήξας τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς τελευτᾷ, ἔασας τὸ βασιλεῖον τοῖς θυσιῶν αὐτοῦ υἱοῖς, ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν βασιλεύειν κελύσας· οἵτινες εἰς ἔχθραν ἐλθόντες διὰ τὴν βασιλείαν, ἐπολέμησαν μετ' ἀλλήλων, καὶ ἑαυτοὺς ἔσφαξαν μονομαχήσαντες. ὁ γὰρ
- O 63** Πολυνείκης, ἐκβληθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας καὶ διωχθεὶς ἀπὸ τῶν

10. Πολύνικιον — Ἰσμενὴν Ox. 12. ἐπερώτησεν Ox. 14. ἀναθρέψαντα Ch., ἀναθρέψαντα Ox. 22. Πολυνίκης Ox.

a civibus Rex indigne ferens, exercitum contra eos emisit. Grassante autem bello civili, egressus ipse est, uti purgatione aliqua cives demulceret: cum interim contorto in eum spiculo vulneratus interiit. Jocasta vero, ne e regno deiceretur in curiis habens; insuper etiam ut apud Primores, populamque gratiam iniret; Oedipum quem inruptum esse rescierat, conjugem sibi accipiens, regem designavit. Thebanorum itaque regnum tenuit Oedipus, per annos xix, nescientibus interim Jocasta, Oedipoque, illam hujus esse matrem. Habuit autem ex ea duos filios, Eteoclem et Polynicem; totidemque filias, Ismenen et Antigonom. Post vero tempus aliquod interjectum, quaesivit ab Oedipo Jocasta, unde esset? Et a quo ortus parente? respondit ille de Enutritore suo, Meliboeco. Hunc igitur accersendum curat regina, discitque ab illo, nequam ejus esse filium Oedipum; sed in sylvis expositum, ab eo reperit. Illa vero de tempore sciscitata eum, Oedipum esse filium suum cognovit. Haec ubi a Jocasta accepisset Oedipus, sumptis clavis, eos oculis suis impungens, mortem oppetiit: regnumque filiis duobus alternis annis administrandum reliquit. Sed fratribus, diu inter se concordare esse, Regnum non permisit: itaque invicem belligerantes, singulari ex certamine mutuis vulneribus occubuerunt. Polynices enim ab Eteocle fratre

Θηβῶν ἀπὸ τοῦ Ἑτεοκλέους, ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Ἄργος· καὶ ἠγάγετο γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀδράστου τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους. καὶ προτρεψόμενος τὸν Ἀδραστον βασιλέα καὶ ἄλλους βασιλεῖς μετὰ πλήθους στρατοῦ κατὰ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ ἦλθε κατὰ τῶν Θηβῶν· οἱ δὲ προτραιπέντες καὶ μετ' αὐτοῦ ἐκστρατεύσαντες ἦσαν αὐτοί, Ἀδραστος, Καπανεύς, Ἀμφιάραος, Β Παρθινοπέυς, Ἴππομέδων. καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν, ὡς εἴρηται, τελευτησάντων, ἀνεχώρησαν οἱ βασιλεῖς μετὰ τῶν ἰδίων στρατευμάτων ἐπὶ τὰς αὐτῶν χώρας, καὶ ἐλύθη ἡ βασιλεία τῶν Θηβῶν, 10 ἦται Βοιωτῶν, κατασχοῦσα ἔτη τξθ'. τὰ δὲ προγεγραμμένα ταῦτα πάντα ὁ σοφώτατος Παλαίφατος ἀληθῆ ἐξέθετο. ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δρῆμα περὶ τοῦ Οἰδί- V 22 ποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ τῆς Σφιγγός. τὰ γὰρ τῶν Θηβῶν βασιλείῃ Ἀφρικανὸς ὁ χρονογράφος ἐξέθετο.

15 Ἐν δὲ τοῖς ἀνωτέρω προγεγραμμένοις [χρόνοις] ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ ἐγεννήθη ὁ Σερούχ· ὅστις ἐνήρξυτο πρῶτος τὸ τοῦ ἑλληνισμοῦ δόγματος διὰ τῆς εἰδωλολατρίας, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου συνεγράψατο, διὰ τὸ τοὺς πάλαι γενομένους O 64

1. Ἑτεοκλέους Ox. 5. οἱ] ὁ Ox. 6. αὐτοί] Fortasse praestat οὔτοι. ibid. Καπανεύς] καὶ, Κπανεύς Ox., καὶ Καπανεύς Ch. ibid. Ἀμφιάραος Ox. 7. Παρθινοπέυς] Scribe Παρθινοπαῖος. 15. προγεγραμμένοις] χρόνοις supplevit Ch. ex Cedreno p. 45., qui postea sic pergit: ὅστις πρῶτος ἤρξατο τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ δόγματος τῆς εἰδωλολατρίας. Apud Malalam fortasse scribendum: πρῶτος τοῦ ἑλληνισμοῦ διὰ τοῦ δόγματος τῆς εἰδ. 16. Ἰάφεθ] Debit Sῆμ. Disputavit de hoc errore Schurzflaischius Notit. Bibl. Vinar. p. 52. 17. Εὐσέβιος] Nemp Malaliamus: v. Hodii Proleg. XXV. Mai. ad Euseb. p. 170. Schurzfl. l. c. p. 296.

regis pulsus, et ab ipsis etiam Thebis ejectus; Argos profectus, Argivorum regis, Adrastii filiam, in uxorem duxit. Quo etiam, unaque aliis regibus, in auxilium suum adscitis; magno instructus exercitu, in fratrem, Thebasque arma movit. Reges autem, quorum auxiliis in hoc bello usus est, fuerunt Adrastus, Capaneus, Amphiarus, Parthenopeus, et Hippomedon. Fratribus autem, uti supra dictum, pereuntibus; Reges cum exercitibus suis, quisque in regionem suam, recesserunt. Tales habuit exitus Thebanum, sive Boeotorum regnum; cum durasset annos cccclxix. Ista autem omnia superius tradita, juxta rei veritatem, literis mandavit sapientissimus Palaephatus. Quae enim Euripides in Dramate suo de Oedipo, Jocasta, et Sphinge scripsit, Poetice intelligenda sunt. De Thebanorum Dynastiis memoriam habes etiam apud Africanum Chronographum.

Temporibus autem quae superius dicta sunt extitit Seruchus, ex Japheti stirpe oriundus. Invenit hic cultum Idololatricum, dogmatisque, Hellenismi dicti, auctor fuit: uti scriptis tradidit Eusebius Pamphili. Majoribus enim suis, qui Imperatores aut duces in bello fuissent; qui-

πολεμιστάς, ἡγεμόνας, ἢ πράξαντάς τι ἀνδρείον ἢ ἀρετῆς ἐν τῷ βίῳ τοῦ μνημονεύεσθαι εἶναι ἄξιον, μάλιστα τοὺς ποιήσαντας διὰ δυνάμειώς τινος μυστήρια, ὡς ὄντας αὐτῶν προπάτορας, ἀνδραῖσι

B στηλῶν ἐτίμησαν, καὶ πάντες ὡς εὐεργέτας εἰς θεὸν προσεκύουν, καὶ ἐθυσίαζον αὐτοὺς τιμῶντες, ὅτι ἀγαθὸν εὐρηκότες, ἢ διὰ τέ-5
χνης ἢ διὰ κτίσματος ἢ διὰ σοφίας ἢ δι' ἄλλης οἷας δῆποτε ἀρε-
τῆς ἐλθόντας, οὐστίνας ἀπεθέωσαν, καθὼς Ἐρηγίνος ὁ σοφώτατος
συγγράψατο τῶν ἀποθεωθέντων ὀνόματα. οἱ δὲ μετὰ ταῦτα
ἄνθρωποι, ἀγνοοῦντες τὴν τῶν προγόνων γνώμην, ὅτι ὡς προπά-
τορας καὶ ἀγαθῶν ἐπινοητάς ἐτίμησαν μνήμης καὶ μόνης χάριν, 10
ὡς θεοὺς ἐπουρανίους ἐτίμουν καὶ ἐθυσίαζον αὐτοῖς, οὐχ ὡς γε-
νομένους ἀνθρώπους θνητοὺς καὶ ὁμοιοπαθεῖς. περὶ ὧν ἐν ταῖς
συγγραφαῖς αὐτοῦ λέγει καὶ ὁ Διόδωρος ὁ σοφώτατος ταῦτα ὅτι

C ἄνθρωποι γεγόνασιν οἱ θεοί, οὐστίνας οἱ ἄνθρωποι ὡς νομιζον-
τες δι' εὐεργεσίαν ἀθανάτους προσηγόρευον· τινὰς δὲ καὶ ὀνομά- 15
Q 65 των προσηγορίας ἐσχηκέναι καὶ κρατήσαντας χώρους. τοῦτο δὲ
ἐποιοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀγνοία πλησθέντες. ἦν δὲ τὸ τῆς ἀποθεώ-

1. πολεμιστάς] Verba male habita sic reponit Cedrenus: αὐτοὺς γὰρ ὁ Σερῶν καὶ οἱ ἐν αὐτῷ τοὺς πάλοι γενομένους ἢ πολεμιστάς ἢ ἡγεμόνας καὶ τι πράξαντας ἀνδρίας ἢ ἀρετῆς ἄξιον ἐν τῷ βίῳ τοῦ μνημονεύεσθαι καὶ ὡς ὄντας αὐτῶν προπάτορας ἀνδραῖσι στηλῶν ἐτίμησαν. Chron. Pasch. p. 48. τοὺς πάλοι παρ' αὐτοῖς τετιμημένους, ἢ τυράντους ἢ ἡγεμόνας ἢ τινὰς τι δράσαντας ἐν τῷ βίῳ μνήμης δοκοῦν ἄξιον δι' ἀληθῆς τε ἢ σώματος εὐρωστίας. Scribendum videtur ἢ ἡγεμόνας ἢ πράξαντας τι ἀνδρείον — τοῦ μνημ. εἶναι ἄξιον δοκοῦν. 6. δι' ἄλλης Ch., διαλλαχῆς Ox. 12. θνητοῦς Ch., θνητῶν Ox. 15. προσηγόρευον] Θεοὺς praeposit Wesselingius ad Diodorum vol. II. p. 634. 76. 17. κλησθέντες] κληθέντες Wesselingius, qui haec Diodori verbis attribuisse videtur.

que magnum aliquod sive virtutis, seu artis specimen memoratu dignum edidissent; maxime autem eis, qui vi quadam occulta, mysticum aliquod operati fuissent; status honoris causa erexerunt. Quin et ab omnibus summa in veneratione habitos, tanquam de Diis ipsis optime meritos; in Deorum numerum retulerunt, adorantes eos et sacra facientes; ut qui boni alicujus, vel ab arte sua aut fabrica aliqua, sive denique sapientia, aut singulari aliqua virtute eorum comparati mortalibus auctores fuerint, sicuti scripsit Reginus, apud quem etiam Deorum Indigetum habentur nomina. Posterius vero, eorum consilium ignorantes; (nempe, ut eos, tanquam generis sui auctores, et bonorum inventores, nec aliam ob causam, honoribus istiusmodi prosecuti fuerint:) istos, non ut homines mortales, et iisdem passionibus obnoxios venerati sunt; sed victimas immolantes, divinum illis cultum praestiterunt. Atque huc referendum est, quod in scriptis suis habet sapientissimus Diodorus, ubi dicit: *Homines ab Homini- bus facti sunt Dii, existimantibus illos propter bona opera immortalitatem consecutos. Itaque eorum nonnullis nomina dedecrunt; et regionibus suis Tutelares Deos designarunt. Hoc autem ab hominibus, igno-*

σεως σχῆμα τοῦτο. ἐν τοῖς ἱερατικοῖς αὐτῶν βιβλίοις τὰ ὄνόμα-
 τα αὐτῶν ἐτάσσετο, ὅτε ἐτελεύτησαν, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν και-
 ρὸν ἐορτῆν καὶ θυσίαν αὐτῶν ἐπετέλουν ἐν οἷς ἔκειντο μνήμασι,
 λέγοντες εἰς τὰς τῶν μακάρων γήσους εἶναι τὰς αὐτῶν ψυχὰς καὶ
 5 μηκέτι κρῖνεσθαι ἢ καλεσθαι πυρὶ. καὶ διέμειναν ἕως τῶν χρό-
 των Θάβρα, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀβραάμ. ἦν γὰρ Θάβρα ἀγαλμα- D
 τοποικὸς πλαστοουργῶν, ἀπὸ λίθων καὶ ξύλων θεοὺς ποιῶν καὶ πι-
 πρᾶσκων, καὶ πλάνην ἀγαλμάτων καὶ εἰδωλολατρίας εἰσήγε τοῖς O 66
 ἀνθρώποις διὰ ἀπεικονισμάτων τῶν προγόνων αὐτῶν, μάλιστα
 10 τῶν εἰρηκότων τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας· οἷς συνέτρεχον
 σπουδαίως οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι καὶ Φρύγες οἱ ἐκ τῆς
 Ἑλλάδος· ταύτης γὰρ τῆς θρησκείας ὑπῆρχον. ἦσαν γὰρ καὶ
 αὐτοὶ ἀγαλμάτων ποιηταὶ καὶ μυστηρίων ἐξηγηταὶ καὶ τελεσταί·
 ἀφ' ὧν μάλιστα εἰς Ἑλλάδα ἤχθη ἡ αὐτὴ θρησκεία, ἀπὸ τινος
 15 Ἑλληνοσ ὀνόματι, υἱοῦ καὶ αὐτοῦ Πίκου Διός, μυστικά τινα
 ποιῶντος ἀνδρὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι κατοικησάντων, ἐκ τῆς φυλῆς E
 ὄντος τοῦ Ἰάφεθ, υἱοῦ Νῶε τοῦ τρίτου. Ἴωνες δὲ οἱ ἐκ τῆς Ἰω-
 τούτων [γὰρ] ἀρχηγοὶ ἐγένοντο· ἦσαν γὰρ διδασκάλους ἐκ τοῦ
 Ἰωαννῆος γέναντος τοῦ οἰκοδομήσαντος σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν πύρ-

1 βιβλίοις] βασιλείοις Ox., ταῖς ἱερατικαῖς βιβλίοις Cedrenus, Sui-
 das v. Σπρονζ. 2. ὅτε Ch., ὅτι Ox. 5. διέμειναν] ταῦτα
 post Ἀβραάμ addit Cedrenus p. 46. A, τοῦτο δὲ διέμεινε Suidas,
 καὶ τοῦτο ἐπεκατέθησ Ιωαννης Antioch. p. 778. ed. Vales. Aut
 igitur διέμειναν scribendum aut addendum ταῦτα. 13. τελεσταί]
 τελεσταί Ox. 17. Ἴωνες Cedrenus p. 46. B et Chron. Pasch.
 p. 49. A, Ἰωνί Ox. Cum iisdem delendum γὰρ et quae post Ἰω
 ponebatur interpunctio.

ventia plenis, factitatum est. Ritus autem homines in Deos referendi
 iste fuit. Statim post mortem, referebantur in sacros Commentarios De-
 functorum nomina: quo tempore etiam festum eis celebrabant, sacrificia
 peragentes ad sepulchra, quibus recondebantur: dicentes animas illorum
 in Beatorum Insulas migrasse; iudicio aut flammis deinde non obnoxias,
 Duravit autem mos iste usque ad Thara tempora, qui Abrahami pater
 fuit. Erat enim Thara statuarius; qui ex lapidibus et lignis Deos ef-
 formavit, et venales habuit: quique ex fabricatione imaginum, in Majorum
 memoriam, (illorum praecipue, qui literarum atque artium inven-
 tores fuerunt;) simulachrorum cultusque Idololatriæ superstitionibus ho-
 mines implicavit. Horum vestigiis insistebant Aegyptii, Babylonii, et in
 Graecia Phryges, qui et ipsi omnes erroribus hisce dediti, fabricatores
 imaginum fuerunt; Initiatores item et Mysteriorum Interpretes. Ab istis
 in Graeciam dimanavit error, promovente Hellene quodam, Helladis in-
 cola; qui Mysta fuit, atque Jovis Pici filius, ex genere Japheti, Noe
 filii tertii, oriundus. Jones autem, quorum generis princeps fuit Jo, eo-
 rum duces erant: edocti vero sunt a Joane Gigante, qui unus erat ex

γον· ὄντινων καὶ γλῶσσαι διμερισθῆσαν, διὸ καὶ μέρορες κέ-
 κληνται οἱ ἄνθρωποι διὰ τὸ μερισθῆναι αὐτῶν τὰς λαλιάς εἰς
 πολλὰς γλῶσσας καὶ φωνάς. οὐστίνας μεμφόμενος ὁ Χερωνήσιος
 O 67 Πλούταρχος ἡ παλαιὰ φιλοσοφία παρ' Ἑλλησι καὶ βαρβάρους ἐξέ-
 θετο ὡς πλάνην ἀγαλμάτων τινὲς εἰσάγουσιν· αὐτὸς δέ, φησί, 5
 V 23 τοὺς κατ' οὐρανὸν φωστῆρας θεοποιεῖν ἔδοξε, τὸν ἥλιον καὶ τὴν
 σελήνην παρεισάγων, ὡς ἡ τῶν Αἰγυπτίων θεολογία ἔχει, αὐ-
 τοὺς τὸν σύμπαντα κόσμον διοικεῖν τρέφοντας καὶ ἀυξάνοντας τὰ
 πάντα τῇ τρίτῃ κινήσει τῶν ἐ' πλανητῶν καὶ τῆς λοιπῆς ἀστρο-
 θεσίας κατὰ γένεσιν καὶ ἄερα, τὸν δὲ Πλούταρχον τὸν Χερο- 10
 νῆσιον Πορφύριος ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτοῦ χρονογραφίᾳ ἐδόξασε.

8. Χερωνήσιος] „Χερώνησιος habet Cedrenus: verum Plutarchus non Χερώνησιος, sed Χαιρωνεὺς, Chaeronensis erat, ex Chaeronia, Phocidis urbe.“ Ch. 4. ἡ παλαιὰ φιλοσοφία] τῇ παλαιᾷ φιλοσοφίᾳ Ch. Conf. Wytttenbach. praefat. ad Plutarchum vol. I. p. 58. Cedrenus: οἷς τισι μίμνεται ὁ Χερώνησιος Πλούταρχος, ὡς πλάνην ἀγαλμάτων τινῶν εἰσάγουσι τοὺς κατ' οὐρανὸν φωστῆρας θεοποιούμενοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὡς ἡ τῶν Αἰγυπτίων θεολογία περιέχει. αὐτοὺς γὰρ λέγει τὸν σύμπαντα etc. 9. τῇ τρίτῃ κινήσει] „Forte legendum τῇ τριμερεῖ κ. uti habet Cedrenus.“ Ch. 11. Πορφύριος Ch., Πορφύριον Oz. *ibid.* φιλοσόφῳ χρονογραφίᾳ] V. Wytttenb. l. c. p. 45.

Turris Babylonicae molimina tentantibus: quorum etiam dispersitae sunt linguae; unde et Meropes dicti sunt homines, quod sermo eorum in diversos loquendi modos atque idiotismos divisus fuerit. Plutarchus autem Cherronesius, ubi disserit de Veteri Graecorum Barbarorumque Philosophia, illos quidem reprehendit; utpote qui simulachrorum superstitiones introduxerunt. Ipse autem Luminaria illa coelestia, solem, atque Lunam juxta Aegyptiorum Theologiam, pro Diis potius habenda censet, ab illis enim universum mundum administrari dixit; eadem etiam nutrimentum rebus omnibus atque augmentum praebere; triplici illo quinque Planetarum motu, caeterisque astrorum positionibus, secundum generationem atque aeternam. Plutarchum autem hunc Cherronesium Porphyrius in Philosophica sua Chronographia celebravit.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Ο 68

ΧΡΟΝΩΝ ΘΕΟΓΝΩΣΙΑΣ ΑΒΡΑΑΜ.

Ὁ δὲ Ἀβραὰμ θεογνωσίαν ἐπιγνοὺς, καὶ λογιζόμενος ὅτι τὰ Β
 ἀγάλματα, ἃ ἐποίησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Θάρζας, ἀνθρώπων τεθνη-
 κώτων ὑπάρχει, καὶ οὐκ ἐχρῆν τιμᾶσθαι αὐτοὺς ὡς θεοὺς ἐν τῷ
 οὐρανῷ, γενομένους γῆν καὶ κόνιν· κατεγίνωσκεν οὖν τῷ ἰδίῳ
 5 πατρὶ Θάρζα λέγων, Τί πλανῆς τοὺς ἀνθρώπους διὰ κέρδος; οὐκ
 ἴσθι γὰρ ἄλλος θεός, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ δημιουργήσας τὰ
 ὄραμενα ταῦτα πάντα· καὶ λαβὼν ἔκλασε τὰ ἀγάλματα πάντα,
 καὶ ἀτεχώρησεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μεισοποταμίαν,
 καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, ὁ σοφὸς χρονογράφος, ἐξέειπε.
 10 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀβραὰμ ἦν καὶ ὁ Μελχισεδέκ, ἀνὴρ Ο 69
 θεοσιβής, ἔθνικός, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους Σίδου, υἱοῦ ΑΙ- C
 γύπτου, βασιλέως τῆς Αἰβύτης χώρας· ἐξ οὗ Αἰγύπτιοι κέκλην-

9. Εὐσέβιος] Nihil horum Eusebius: v. ad p. 22. A.

LIBER TERTIUS

DE ABRAHAMO, AD DEI NOTITIAM
 PERVENIENTE.

Abrahamus vero, cum ad Dei notitiam jam pervenisset, secumque re-
 putasset, Imagines, a Thara patre fabricatas, hominum esse defuncto-
 rum; ideoque nec eos, pulvis cum sint cinisque, pro Diis coelestibus
 esse colendos; talibus ipsam verbis increpare ausus est: *Ut quid (in-
 quies) turpis lucri causa, mortales in errorem ducis? Unus quippe
 Deus est Coelestis, qui ista formavit quae videmus omnia.* Dictoque ci-
 tatis Imagines confregit omnes: patreque derelicto, Mesopotamiam versus
 decit iter: uti Eusebius Pamphili, sapiens Chronographus scriptis tradidit.
 Abrahami temporibus floruit Melchisedecus, inter gentes Dei cultor,
 ex stirpe Sidi, filii Aegypti Libyae regis, a quo Aegyptii nomen sortiti

ται. ὅστις Σίδος ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐπελθὼν παρέλαβε τὴν χώραν τῶν λεγομένων Χαναανῶν ἔθνηκῶν, τοῦτ' ἐστὶ τὴν νῦν λεγομένην Παλαιστίνην. καὶ ὑποτάξας αὐτὴν ᾤκησεν ἐκεῖ ἐν αὐτῇ· καὶ κτίκει πόλιν, ἣν ἐκάλεσε Σιδόνα εἰς ὄνομα ἴδιον, ἣτις νῦν ἐστὶν ὑπὸ τὴν Φοινίκην χώραν. καὶ λοιπὸν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Σίδου 5 κατήχθη ὁ Μέλχι, ὁ πατὴρ τοῦ Σεδέκ, γενόμενος ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς ἐπεκλήθη Μελχισεδέκ, ὡς προεγγραπται. οὗτος οὖν ὑπῆρχεν ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς τῶν Χαναανῶν, καὶ ἔκτισε πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ Σιών, ἣντινα ἐκάλεσε Σαλήμ, ὅπερ ἐστὶν εἰ- D ρήνης πόλις. καὶ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ ἔτη ριγ', καὶ τελευτᾷ, δι-10 καιος καὶ παρθένος, καθὼς Ἰώσηπος ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ἐξέ- O 70 θετο. καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος, οἱ ὁσιώτατοι ἐπίσκοποι, τὰ αὐτὰ εἶπον.

Ἀπὸ οὖν τοῦ κατακλισμοῦ ἕως Ἀβραὰμ ἔτη εἰσὶν ωγ', ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας ἔτη εἰσὶ φκγ'. καὶ ἐγένετο μετέπειτα ἀπὸ 15 Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ, τοῦ υἱοῦ, καὶ Ἰακώβ, τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ, καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῶν, ἐξ ὧν εἰσὶν Ἑβραῖοι, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀβραὰμ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔθνους διὰ περιτομῆς εἰληφότες. ἐστὶν οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ Ἀβραὰμ ἔτη ,σψμῆ'.

Ὁ δὲ Ἀβραὰμ ἦν ἐτῶν ρ', ὅτε ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ 20

6. γενόμενος ἱερεὺς] „Locus iste mutilus apparet; ὅστις supple-
dum videtur; quod etiam non ad Melchi, sed ad Sedecum referen-
dum.“ Ch. 11. Ἰώσηπος] Is Arch. l. 10. 2. haec tantum: ὁ τῆς
Σόλυμα πόλεως βασιλεὺς Μελχισεδέκης· σημαίνει δὲ τοῦτο βασιλεὺς
δικαιος. 15. πυργοποιίας Ox. *ibid.* ἐγένετο] Ἰουδαϊσμός ad-
dit Ch. 18. εἰληφότος Ch. 19. ,σψμῆ] Numerus vitiosus.

sunt, oriundus. Sidus enim iste Aegyptius, Cananaeorum regionem, quae nunc Palaestina vocatur, bello aggressus, in potestatem suam redegit; Urbeque, quam in nomen suum, Sidonem appellavit, (quae temporibus huius Phoeniciae est ditionis,) extracta, ibidem sedes posuit. Ex posteris autem Sidi huius erat Melchi, Sedeci pater: qui Rex cum esset, et Sacerdos; Melchisedecus cognominatus est, ut supra scriptum est. Cananaeas igitur, quorum Rex idemque sacerdos erat, urbem, quam Sa-lem, id est, *Pacis urbem*, vocavit, in monte Sion condidit: ubi, cum annos cxxiii regnasset, justus et caelebs diem suum obiit: sicuti Josephus in Antiquitatibus; Joannes item et Cyrillus, sanctissimi Episcopi, tradiderunt.

A Diluvio itaque, ad Abrahamum, anni numerantur octingenti nonaginta tres: a Turris autem Constructione, anni dxxiiii. Ab Abrahamo denique; et Isaac filio et Jacobo nepote, semineque illorum, (ex quo Circumcisionis characterem suscepit Abrahamus,) Ebraeorum gens originem suam ductura est. Ab Adamo autem, ad Abrahamum, anni effluxerunt κκκδσξκλν.

Abrahamus vero, centum annos natus, genuit Isaacum; Isaacus vero

Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ τὸν λεγόμενον Ἰσραήλ. ἐκλήθησαν δὲ οἱ Ἰου- V 24
δαῖοι ἀπὸ Ἰούδα τοῦ τετάρτου υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ· ἔσχε γὰρ υἱὸς
δώδεκα. ἡ δὲ τοῦ Ἰούδα φυλὴ ἐκράτει τῶν Ἰουδαίων καὶ διή-
κω· ὄθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔσχον.

5 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ' ἀνεπαί-
πιό τις ὀνόματι Ἡσιόδος· ὅστις ἐξεῦρε τὰ Ἑλλήνων γράμματα,
καὶ συντάξας γράμματα ἐξέθετο τοῖς Ἕλλησι πρῶτος.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀβραὰμ ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων ὁ ἐκ O 71
φυλῆς τοῦ Σήμ, υἱοῦ Νῶε, Ἐνδελεχός, βασιλεύσας αὐτῶν πρῶ-
10 τος μετὰ τὸ ἐκλείψαι τὸ γένος τοῦ Περσέως. καὶ ἦλθε πάλιν τὸ
βασιλεῖον εἰς τοὺς Ἀσσυρίους.

Αἰγυπτίων δὲ ἐβασίλευσε πρῶτος βασιλεὺς τῆς φυλῆς τοῦ B
Χάμ, υἱοῦ Νῶε, Φαραώ, ὁ καὶ Ναραχώ καλούμενος. τὰ οὖν
πρὸ τούτου παλαιὰ βασιλεία Αἰγυπτίων ἐξέθετο Μανεθῶν ὁ σο-
15 γώτατος, ὡς προειρηται. τὰ δὲ μεταγενέστερα βασιλεία Αἰγυ-
πτίων, λέγω δὲ ἀπὸ τοῦ Ναραχώ καὶ κάτω, συνεγράψατο οὖν
ταῦτα Θεόφιλος ὁ σοφώτατος χρονογράφος.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Ἀβραὰμ ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ ἐκ
τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ Ναραχώ. ἠγόρασε δὲ ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν
20 Πετεφρῆς, ὁ ἀρχιμάρτυρος τοῦ αὐτοῦ Φαραώ βασιλέως, τὸν
Ἰωσήφ, υἱὸν τοῦ Ἰακώβ· ὄντινα ἐπώλησαν οἱ αὐτοῦ ἀδελφοὶ τοῖς
Σαρακηνοῖς, διαφθορονόμενοι αὐτῷ, ὡς φιλούμενον ὑπὸ τοῦ ἰδίου

4. *Ἐσχεν* Ox. 6. [*Ἡσιόδος*] Ἰσιόδος Ox. Conf. Ioannes Antioch.
apud Allatium ad Eustathii Hexaem. p. 300. 18. *ἐβασίλευσεν Ἀσ-*
συρίων, ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σήμ, Ναραχώ·] „Mendum manife-
stum: lego itaque; *ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων, ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ*
Ναραχώ.“ Ch. 22. *φιλούμενον*] φιλουμένω Ch. Sed v. ad p. 54. A.

Jacobum; qui et Israel dictus est. Judaei autem a Juda, ex xii Jacobi
filiis quarto, cujus tandem tribum penes erat Ebraeorum regnum, nomen
habuerunt.

Hisce temporibus Isiodus quidam ex Japheti stirpe oriundus, Grae-
cas literas invenit; atque in ordinem redigens, Graecos eas docuit pri-
mo.

Abrahami vero temporibus, Assyriis imperavit, primus post deletum
Persei genus, Endelechus, ex posteris Semi Noae filii: Imperiumque ad
Assyrios tandem rediit.

Aegyptiorum autem regnum tenuit primus ex posteris Chami, Noae
filii, Pharaoh, qui et Naracho dictus est. Antiquas vero Aegyptiorum
Dynastias ante hunc Narachonem, descripsit Manetho sapientissimus; uti
supra dictum est: posteriores vero, ab hoc scilicet Narachone, et dein-
ceps, a Theophilo sapientissimo Chronographo memoriae traditae sunt.

Abrahami igitur temporibus Aegyptiis imperavit, ex Chami posteris,
Naracho: Petephres autem, Regis Pharaonis coquorum princeps, Jose-
phum, Jacobi filium, a Saracenis, quibus fratres ejus, invidia moti quod

πατρός· ἦν δὲ ὁ Ἰωσήφ ὠραιὸς τῇ θείᾳ. ὅστις Ἰωσήφ ἤρμηνηυσε
 C τὸ ὄραμα τῷ βασιλεῖ Φαραώ, ὅπερ εἶδεν ἔνεκεν τοῦ μέλλοντος
 O 72 γίνεσθαι λιμοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς πᾶσαν χώραν ἐπὶ ἔτη ζ'.
 καὶ θανατάσας ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ Ἰωσήφ φρόνησιν, ἤλευθέρωσεν
 αὐτόν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἀξίαν μεγάλην καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ 5
 ἀρχιερέως Ἡλιουπόλεως τῆς οὔσης ἐν Αἴγυπτῳ εἰς γυναῖκα, κε-
 λεύσας αὐτὸν διοικεῖν τὴν Αἴγυπτον πᾶσαν ἐπὶ ζ' ἔτη καὶ ἔχειν
 ἐξουσίαν ὡς βούλεται πράττειν. ὅστις Ἰωσήφ κτίζει ὠρεῖα, καὶ
 ἀποτίθεται σῖτον ἐν αὐτοῖς τῶν ἐπτὰ ἐνιαυτῶν, καὶ ἐχορήγησε
 πανταχοῦ δι' αὐτοῦ τὴν τε ἀγορασίαν καὶ τὴν ἐξοδον τῆς πρά- 10
 σεως, ποιήσας ὡς ἠβουλήθη αὐτός. καὶ τῆς λιμοῦ γενομένης
 εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἦλθον οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς Χαναάν
 D εἰς Αἴγυπτον ἀγοράσαι σῖτον. καὶ ἐπιγινούσας αὐτοὺς Ἰωσήφ ἐκέ-
 λευσε κρατηθῆναι αὐτούς, καὶ ἐθάρρῆσεν αὐτοῖς ὅτι ἀδελφὸς αὐ-
 τῶν ὑπάρχει, καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν καὶ ἀγαγεῖν πρὸς 15
 αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν μικρότερον τὸν Βενιαμὴν καὶ τὸν
 πατέρα αὐτοῦ Ἰακώβ καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ πᾶσαν. οἱ δὲ
 ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀπελθόντες ἤνεγκαν πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὸν πατέρα
 O 73 αὐτῶν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν τὸν Βενιαμὴν καὶ τὴν συγγένειαν
 αὐτῶν πᾶσαν, ὀνόματα οὐκ ἀβρῆνικῶν τε καὶ θηλυκῶν. καὶ ἐκρά- 20
 τησεν αὐτοὺς Ἰωσήφ ἐκεῖ, καὶ ὤκησαν τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ ἔτη πολ-
 λά· καὶ ἐγένετο πληθὸς ἄπειρον ἐξ αὐτῶν τῶν Ἑβραίων, οἰκοῦντα
 ἐν Αἴγυπτῳ ἕως Μωσέως τοῦ κελευθέντος ὑπὸ Θεοῦ ἐκβάλλαι

4. ἤλευθέρωσεν Ch., ἔλευθέρωσεν Ox.
 14. ἐθάρρῆσεν] Conf. vol. II. p. 83. C.

6. Ἡλιουπόλεως Ox.
 22. οἰκοῦντα] οἰκούν-
 των Ch. Sed v. ad p. 15. D.

patri charus esset, venum dederant, (erat enim forma pulcherrimus,) emit. Josephus vero cum Pharaonis de septenni fame, Aegyptum omnem- que penitus regionem invasura, somnium interpretatus esset, prudentiam hominis Rex admiratus, libertate prius donatum summo habuit in honore; filiamque Pontificis Heliopoleos, Aegypti urbis, in uxorem dedit; concessa etiam ei potestate, Aegyptum totam per septennium pro libitu administrandi. Extractis itaque horreis, Josephus septem annorum proventum iisdem condidit; curamque totius emptionis venditionisque ipse in se recepit. Fame autem per terram universam grassante Josephi fratres e terra Chanaan in Aegyptum, frumenti coemendi causa, descendere- runt: quos ubi vidit Josephus, fratris usus fiducia, ipsos comprehendi iussit, misosque tandem faciens, uti Benjaminum fratrem suum natu minore et Jacobum patrem, totumque denique familiam eorum sibi adducerent, mandavit. Illique abeuntes, jussa ejus executi sunt: patremque suum, et Benjaminum fratrem, omnemque adeo utriusque sexus cognationem, numero LXXV secum ducentes, a Josepho habitandi in Aegypto locum acceperunt. Unde cum post multos annos in immensam cre-

τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς γῆς Αἰγύπτου, καθὼς ταῦτα πάντα ἐντέτακται ἀκριβῶς ἐν τοῖς Ἑβραϊκοῖς συγγράμμασιν. E

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῶν βασιλέων τῶν προγεγραμμένων ἀνε-
 φάνη τις ἐν τῇ Καρία γῶραι γιγαντογενῆς φιλόσοφος ἐκ τῆς φυλῆς
 5 τοῦ Ἰάφεθ, ὀνόματι Ἐνδυμίων· ὅστις μυστικὰς εὐχὰς λέγων εἰς
 σελήνην ἤτει αὐτὴν μαθεῖν παρ' αὐτῆς τὸ θεῖκόν ὄνομα ἐν ὄρα-
 ματι. καὶ ἐν τῷ αὐτὸν εὐχεσθαι ἤλθεν εἰς ὕπνον καὶ ἤκουσε τὸ
 θεῖκόν ὄνομα ἐν ὄραματι· καὶ οὐκέτι ἀνέστη, ἀλλ' ἐστὶ τὸ λει-
 ψανον αὐτοῦ ἕως τῆς νῦν εἰς τὴν Καρίαν, οὕτως ὄντα νεκρὸν V 25
 10 δονούμενον· καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνοίγουσι τὴν αὐτοῦ σορὸν
 ἐν τῇ γῶραι ἐκεῖνη, καὶ ὄρωσι τὸ λειψανον αὐτοῦ δονούμενον νε-
 κρὸν, ὡς λέγουσιν. ἄτινα συνεγράφατο Ἀλλέως ὁ σοφώτατος·
 περὶ οὗ, φησί, τὴν σελήνην φιλεῖν τὸν Ἐνδυμίωνα ἱστοριογρα-
 φοῦσιν.

15 Ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ O 74
 μετὰ Μωσέα ἀπὸ Αἰγύπτου γενεαὶ ε', ἔτη νμγ'. ἀπὸ δὲ τοῦ
 κατακλισμοῦ ἕως τῆς γενέσεως Μωσέως εἰσὶν ἔτη ανπδ'. ἀπὸ
 δὲ Ἀδάμ ἕως τῆς γεννήσεως Μωσέως εἰσὶν ἔτη δλς'. ἔζησε δὲ
 Μωσῆς ἔτη ρκ'. καὶ διώκουν τὸν Ἰσραὴλ μετὰ Μωσῆν Ἰησοῦς B
 20 ὁ τοῦ Ναυῆ καὶ Φινεὶς. ἀπὸ οὖν Ἀδάμ ἕως τῆς τελευτῆς Μω-
 σέως καὶ Ἀαρὼν εἰσὶν ἔτη θρνς'.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰά-

12. Ἀλλέως] V. Bentlei. p. 69. 13. Ἐνδυμίωνα Ox. 16. Μω-
 σέα] Μωσέως Ch. V. p. 2. C. 17. ανπδ'] Numerus falsus.
 20. Φηνεὶς Ox.

vissent multitudinem; a Mose tandem, Dei jussu, educti sunt: sicuti in
 Hebraicis scriptis ista verissime traduntur omnia.

Temporibus autem Regum supradictorum, extitit in Caria Philoso-
 phus quidam, a Gigantibus ortum ducens, de stirpe Japeti, nomine En-
 dymion. Lunam is precibus quibusdam mysticis, nomen uti Divinum sibi
 per visionem aperiret, sollicitavit: interque precandum sopitus, Divinum
 nomen per somnum audivit; nec tamen amplius experrectus est. Caete-
 rum cadaver ejus etiamnum in Caria habetur; ubi quotannis sepulchrum
 ejus sperientes, corpus ejus, uti fama est, motu agitated tumentur: sicut
 Aulus sapientissimus, scriptis tradidit. Atque hinc, Endymionis amore
 captam fuisse Lunam, orta est fabula.

Ab Abrahamo itaque ad populi Israelitici, duce Mose, ex Aegypto
 egressum, generationes quinque; anni vero numerantur ccccxlviij. A Di-
 luvio autem, ad Mosen natum, anni habentur mccccxxciv. Ab Adamo
 vero, ad eundem natum, anni sunt mmmxxxvi. Moses autem vicesimo
 supra centesimum vitae suae anno mortuus est: post cujus obitum Respu-
 blica Israelitica a Jesu, Nave F. et Phineo administrata est. Ab Ada-
 mo igitur, ad Mosis et Aaronis obitum anni effluerunt mmmclvii.

Jouane aetate in Attica regnavit, ex stirpe Japeti Ogyges quidam

περὶ βασιλευσε τῆς Ἀττικῆς χώρας τις ὀνόματι Ὠγύγης, αὐτόχθων, ἔτη λβ'. καὶ γέγονε κατακλυσμὸς μέγας ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, καὶ ἀπώλετο αὐτὸς καὶ πῦσα ἡ χώρα ἐκείνη καὶ πῦσα ψυχὴ οἰκοῦσα τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀττικῆς καὶ μόνης. καὶ ἔμεινεν ἔξ ἐκείνου ἔρημος καὶ ἀοίκητος ἡ αὐτὴ χώρα ἐπὶ ἔτη σδ', 5 καθὼς ἐν τοῖς Ἀφρικανοῦ ἐμφέρεται συγγράμμασι.

- C Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τῆς ἔξ Αἰγύπτου μελλούσης γίνεσθαι ἔξοδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ μετὰ Μωσέως βασιλευσε τῆς τῶν Μολοσσῶν χώρας αὐτόχθων τις ὀνόματι Αἰδης· ὃς ἐγάμησε τὴν λεγομένην Μελινδιαν· ἔσχεν ἔξ αὐτῆς θυγατέρα εὐπρεπῆ, ἣν ἐκάλεσε 10 Περσεφόνην· τὰς δὲ εὐμόρφους γυναικας οἱ Μολοσσαῖοι τῇ ἰδίᾳ γλώσση κόρας ἐκάλουν. ταύτην δὲ ἔδοξε φιλεῖν ἔρωτι ὁ Περίδθους, συγκλητικὸς τοῦ αὐτοῦ Αἰδου βασιλέως, νεώτερος ὢν καὶ εὐπορος· καὶ κατὰ σύνταξιν τῆς κόρης ἰβουλήθη νυκτὸς ἄρπάσαι αὐτήν. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ αὐτῆς πατήρ, Αἰδης βασιλεύς, ἔθν- 15 μώθη· καὶ βουλευόμενος ἐν τῷ ληληθότι ἀμύνασθαι τῷ αὐτῷ Περίδθῳ, ἵνα ἄγνοιαν προφασίσθαι πρὸς πάντας, ὃν εἶχε ποιμενικὸν κῆνα ἄγριον μέγαν, ὃν καὶ Τρικέρβερον ὠνόμαζον διὰ D τὸ τριῶν κυνῶν ἔχειν κεφαλὴν καὶ μέγεθος σώματος, ἀπέκλεισεν ἔξω ὅπου ἡ κόρη διῆγε. μετὰ οὖν τὴν τελευταίαν τῆς αὐτῆς μη- 20 τρός, ἀγνοούσης τοῦτο τῆς κόρης, καὶ τοῦ Περίδθου παραγενομένου νυκτὸς καὶ εἰσελθόντος εἰς ἄρπαγὴν τῆς κόρης, ὤρμησεν ὁ κύνων καὶ ἀνείλεν αὐτόν. ἀκούσασα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κόρη τῆς τα-

1. Ὠγύγης] Γυγύγης Ox. 7. τῆς] ταῖς Ox. 16. τῷ αὐτῷ Περίδθῳ] τὸν αὐτόν Περίδθον Ch.

indigena, annos xxxii: quo tempore ingens in ea regione accidit diluvium; quo Ogyges ipse, omnisque adeo anima, per totam Atticam, solamque, fluctibus obruti, perierunt. Exinde vero, per annos cclxx deserta prorsusque inhabitabilis remansit Attica: sicut Africanus scriptum reliquit.

Quo tempore vero Israelitae ex Aegypto cum Mose egressuri erant, Molossis imperavit Aides quidam, Indigena: cui ex uxore Melindia filia pulcherrima nata est, quam Proserpinam vocavit. Molossi vero mulieres forma speciosas, proprio idiomate, Κόρας vocitabant. Puellae hujus amore captus Perithous, ex Aidae regni Primoribus quidam, juvenis opulentus; ipsam nec invitam, noctu surripere in animo habuit. Quo cognito Rex indignatus, in animo suo secum volvit, quoniam pacto Perithoum, ipse tamen ut facti inscius videretur omnibus, ulcisceretur. Canem itaque pastorem quem habuit ferocem, et ob corporis capitisque, trium instar canum, magnitudinem, Tricerberum nominatum, puellae pro foribus constituit. Matre itaque ejus dudum mortua, puella rei totius penitus ignara, in Perithoum noctu virginis raptum aggredientem irruit caesis, ipsumque interfecit. Proserpinam quoque ipsam, ad tumultum ex-

ραχῆς, ἔξηλθε, καὶ ἐφόρευσε καὶ αὐτὴν ὁ κύων· περὶ ἧς, φησί, λέγουσιν ὅτι Πλούτων ἤρπασε τὴν κόρην· ἄτινα Παλαίφατος ὁ σοφώτατος συνεγράφατο.

Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Μωσέως ἐβασίλευσε τῶν Ἀσσυρίων Ο 76
 5 Ἐρχομένους, τῶν δὲ Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε Πιτισσώνιος ὁ κωμω-
 δὸς Φαραῶ. οὗτος εἶχε μάγους μεθ' ἑαυτοῦ δυνατούς, τὸν Ἰαν-
 νῆν καὶ τὸν Ἰαμβρῆν. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπληθύνθη τὸ Ε
 γένος τῶν Ἰουδαίων. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰακώβ
 τοῦ ἐλθόντος ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωσήφ ἕως Μω-
 10 σέως ἠρουμενοὺς αὐτῶν καὶ Ἀαρῶν ἀδελφοῦ αὐτοῦ. ὅστις Μω-
 σῆς ἔλαβε γυναῖκα Αἰγυπτίαν, τὴν θυγατέρα Ἰοθόρ, τοῦ ἀρχιε-
 ρεὺς τῶν Ἑλλήνων, ἀνδρὸς τιμωμένου ἀπὸ Φαραῶ βασιλέως καὶ
 τῶν Αἰγυπτίων. ὁ δὲ αὐτὸς Μωσῆς ἦν πεπαιδευμένος πᾶσαν
 σοφίαν Αἰγύπτου· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους ὡς V 26
 15 ἕτιμους πολλοὺς, καὶ ἀτήγαγον τῷ Φαραῶ περὶ αὐτῶν, καὶ
 ἐκέλευσε Φαραῶ βασιλεὺς ποιεῖν τοὺς Ἰουδαίους τοῖς Αἰγυπτίοις
 ἐργατείας καὶ βάλλειν πλίνθους ἀνάγκη. εἴ τις οὖν ἐὰν ἐβούλετο
 τῶν Αἰγυπτίων κτίσαι εἴτε οἶκον εἴτε ἀγρόν, αὐτοὺς ἠνάγκαζε
 ποιεῖν ἐργατείας καὶ πλίνθους, καὶ ἐστέναζον κοπιῶντες οἱ Ἰου- O 77
 20 δαῖοι πάντες. καὶ προσεσηκῶς Μωσῆς καὶ ὁ τούτου ἀδελφὸς
 Ἀαρῶν τὸν ἀναστεναγμὸν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἠῤῥξαντο τὸν θεόν·
 καὶ ἐκέλευσε Μωσῆϊ κύριος ὁ θεὸς εἰσελθεῖν πρὸς Φαραῶ βασιλέα
 Αἰγύπτου, καὶ εἰπεῖν αὐτῷ, Ἀπόλυσον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ λα-

5. κωμωδός] καὶ Cedrenus p. 46. C. Vide Bentleyum p. 45.
 23. εἰπεῖν Ch., Cedrenus p. 46. D, εἶπεν Ox.

currentem, dilaniavit: inde nata fabula, Plutonium Proserpinam rapuisse: ut sapientissimus Palaephatus ista tradidit.

Mosis autem temporibus Assyrus imperavit Erectheus; Aegyptiis vero Petissonianus, qui et Comoedus Pharaoh. Magos secum iste habuit praecellentes, Jannem et Jambrem. Eo autem regnante, Judaeorum gens in Aegyptum valde aucta erat, a Jacobi usque in Aegyptum ad Josephum F. descensam, ad eorum eductum per Mosem fratremque Aaronem. Uxorem autem sibi duxit Moses Aegyptiam, Jothoris Graecorum Pontificis filiam, vixi apud Pharaonem Aegyptiosque omnes summo in honore habiti. Mosis autem omni Aegyptiorum scientia institutus erat: Aegyptii vero Judaeos, numerosiores jamjam factos, formidare coeperunt. Quod ubi Pharaoni notum fecissent; Judaeos Aegyptiis operarios se praestare, lateritiumque exercere Rex jussit. Si quis igitur Aegyptiorum aut domum extruere, aut praedielum adornare in animo habuit, a Judaeis lateres operamque simul eorum exigebat. Cumque sub oneribus suis ingemuisse totam Judaeorum gentem animadvertissent Moses, et frater ejus Aaron, Deum supplices adorabant. Praecipit autem Mosi Dominus, uti ad Pharaonem regem Aegypti introiret, suoque nomine mandaret, ut Populum

τρεῦσαι αὐτῷ. καὶ λαβὼν Μωσῆς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Ἀα-
 B ρὼν εἰσῆλθε πρὸς Πετισσῶνιον Φαραῶ, βασιλέα Αἰγύπτου· εἶχε
 γὰρ παρῆρσιαν, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ Τοθόρ, τοῦ ἱερέως
 τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὡς ἠγούμενος τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνηγγεῖλεν
 αὐτῷ τὴν τοῦ Θεοῦ κέλευσιν καὶ ὅτι λέγει ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν 5
 οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς
 ἵνα ἀπολύσῃς τὸν λαὸν αὐτοῦ λατρεῦσαι αὐτῷ. ὁ δὲ Φαραῶ
 ἀκούσας λέγει αὐτῷ, Εἰ ἀληθεύεις ὅτι ὁ Θεός σου ἐκέλευσέ σοι
 εἰπεῖν μοι ταῦτα, ἴδου εἰσὶν Αἰγύπτιοι μετ' ἐμοῦ ποιοῦντες θαύ-
 ματα. ἐὰν νικήσῃς αὐτοὺς αἰτούμενος τὸν Θεόν σου, παρέχω 10
 σοι ἄπερ ἐκέλευσέ σοι ὡς λέγεις. καὶ ἔστησεν ἐναντίον ἀλλήλων
 τὸν Ἰαννῆν καὶ τὸν Ἰαμβρῆν καὶ τὸν Μωσέα καὶ Ἀαρῶν. καὶ
 ἐκάθητο Φαραῶ καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ· καὶ ἐποίησαν οἱ περὶ
 O 78 C Ἰαννῆν καὶ Ἰαμβρῆν διὰ γοητείας τὴν ῥάβδον αὐτῶν ὄφιν, καὶ
 ἐπήρατο τῷ Μωσέϊ. καὶ ἐξήμενος Μωσῆς ἔρριψε καὶ αὐτὸς 15
 ἦν κατεῖχε ῥάβδον εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο καὶ ἡ αὐτοῦ ῥάβδος
 ὄφιν μέγας πάνυ, καὶ κατέπτε τὸν ὄφιν ὃν ἐποίησαν Ἰαννῆς καὶ
 Ἰαμβρῆς· καὶ ἐνίκησε Μωσῆς, καὶ ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ
 πάντες. ὁμοίως δὲ καὶ ποταμὸν ὑδάτων διαυγεστάτων ἐποίησαν
 ὁ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς γενέσθαι αἷμα παρουσία τοῦ βασιλέως 20
 καὶ πάντων. καὶ ἤψατο Μωσῆς, καὶ πάλιν ἐγένετο ὕδατα κα-
 θαρά τὰ τοῦ ποταμοῦ ῥεύματα, ὡς ἦν πρῶην. ἐποίησαν δὲ
 καὶ ἄλλα τινὰ κατέναντι ἀλλήλων· καὶ ἐνίκησεν αὐτοὺς Μωσῆς.

19. ποταμὸν] ποταμῶν Οκ.

Israëliticum, ut eum colat, dimitteret. Moses igitur, cum fratre Aaro-
 ne, ad Petisionium Pharaonem, Aegypti regem, ingressus, (istam enim
 libertatem et ut Jothoris Graecorum Pontificis gener, et Judaeorum et-
 iam dux, sibi vendicavit:) Dei mandatum ei his verbis exposuit. Deus,
 qui coelum, terram, mareque, et quaecunque sunt in illis formavit omnia,
 jubet, uti populum suum, ut illum colat, demittas. Respondit Pharaoh:
 si vere Deus tuus ista mihi dicenda mandavit; ecce sunt mihi Aegyptii
 mirifici, quos tu si Dei tui ope viceris, mandata ejus executurus sum.
 Ex adverso itaque constitutis, hinc Janne et Jambre, illinc Mose et Aa-
 rone, Pharaoh, nobilibus suis stipatus, consedit. Jannes vero et Jam-
 bres, virgam suam in Serpentem, Praestigiis suis, converterunt: qui,
 cum Mosem invasurus esset, Deum precatus, et ipse baculum suum, in
 terram projectum, in serpentem praegrandem, qui Jannis Jambrique
 illum alterum absorpsit penitus, commutavit: victoriaque, stupente Rege
 astellioque omni, penes Mosem erat. Jannes deinde et Jambres flu-
 minum limpidissimorum aquas, coram Rege omnibusque, in sanguinem
 verterunt: Moses vero, fuis in Deum precibus, pristinum nitorem eis-
 dem restituit. Sed et alia quaedam ad invicem operati sunt miracula;
 quibus tamen Moses vicit omnibus. Pharaonem itaque accedens Moses;

καὶ λέγει τῷ Φαραῶ Μωσῆς, Ἴδου εἶδες τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ
 Ἰσραήλ. ἀπόλυσον ἡμᾶς, ἵνα αὐτῷ λατρεύσωμεν. ὁ δὲ Φα-
 ραῶ στυγασόμενος αὐτῷ ἀνεβάλλετο· καὶ ἤψατο Μωσῆς τὸν D
 Θεὸν ὅστε πέμψαι αὐτῷ πληγὰς καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις, ἵνα ἀναγ-
 γασθῇ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀπολύσαι τὸν Ἰσραήλ. καὶ ἔπεμψεν ὁ
 Θεὸς Ἰσραήλ ἐπίπληγον ὀργῆν, ὥστε τὸν βασιλεῖα παρκαλέσαι
 τὸν Μωσαῖα καὶ εἰπεῖν αὐτῷ ὅτι Εὐξαι τῷ Θεῷ σου ἵνα ἄρσθῃ ἡ
 χώρα αὐτῆ τῶν τοσοῦτων κακῶν, καὶ ζῆ κύριος ὁ Θεός σου, οὐ O 79
 κωλύσει σε λαβεῖν τὸν λαόν σου τὸν Ἰσραήλ εἰς τὸ λατρεύσαι
 10 ἡμᾶς ἀπὸ τῶ. ταῦτα δὲ ἐν ταῖς Ἑβραϊκαῖς ἐμφέρεται γραφαῖς.
 ὁ δὲ Μωσῆς ἀκούσας ταῦτα παρὰ τοῦ βασιλέως, ἐξῆλθεν εὐξα-
 σθαι τῷ Θεῷ Ἰσραήλ, καὶ εἶπε τοῖς Ἰουδαίοις, Ἀπέλυσον ἡμᾶς
 πάντας ὁ βασιλεὺς ἐξελεῖν λατρεύσαι τῷ Θεῷ. ὁ δὲ Πετισώ-
 νος Φαραῶ βασιλεὺς εὐθέως ἀπῆλθεν ἐν τῇ Μέμφη εἰς τὸ μαν- E
 15 τίον τὸ περιβόητον· καὶ ποιήσας θυσίαν ἐπηρώτα τὴν Πυθίαν
 λέγων, Σαφήνισόν μοι τίς ἐστιν πρῶτος ὑμῶν καὶ μέγας Θεὸς
 τοῦ Ἰσραήλ; καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς οὗτος. Ἔστι κατ' οὐρα-
 νοῦ μεγάλοιο βεβηκὸς φλογὸς ὑπερβάλλον αἴθριον, ἀέναον, ἀθά-
 νητον πῦρ, ὃ τρέμει πᾶν, οὐρανός, γαῖα τε καὶ θάλασσα, ταρ-
 20 τάραιοι τε βύθιοι δαίμονες ἐρήϊγησαν. οὗτος ὁ Θεὸς αὐτοπάτωρ,

6. ἐπτάπληγον ὀργῆν] „Rectius Cedrenus, δεκάπληγον ὀργῆν· do-
 cem enim Aegypti plagae.“ Ch. 7. εἰπεῖν Ch., Cedrenus, εἶπεν Ox.
 14. Μέμφη] Μέμφει Ch., Cedrenus. Sed v. p. seq. v. 6. *ibid.* μαν-
 τίον Cedrenus, μαντίαν Ox. 17. ἐστι Cedrenus p. 41. C, ἐσται
 Ox. 18. βεβηκός Cedrenus, βεβηκός Ox. 19. ταρτάραιοι τε βύ-
 θιοι] τ. βύθιοι τε Ch., Cedrenus. 20. ἐρήϊγησαν Ch., Cedrenus,
 ἐρήγησαν Ox.

Ecce, inquit, Potentiam Dei Israelis cum videris, missos nos facito, ut
 ipsam colamus. Pharaoh itaque fidem suam datam, cum tamen non prae-
 stiterit; Moses a Deo precibus contendit, ut calamitatis in ipsum
 Aegyptiosque immissis, Regem ad populum Israeliticum dimitendum adigat.
 Immisit igitur Deus Aegyptiis septemplicem iram; adeo ut a Moese
 petierit Pharaoh, uti tantorum malorum liberationem a Deo impetraret; ita
 vivit, inquiens, Dominus Deus tuus, ut ego non impediam, quo minus tu
 populosque tuos Israeliticus Deo vestro cultum praestetis. His dictis,
 Moese egressus, Deum Israelis precatus est. Judaeisque dein annunciat,
 habere eos omnes a Rege concessam, ad cultum Deo praestandum, ex-
 cusi essentiam. Ista autem in Hebraicis scriptis traduntur. Petitionis
 autem Pharaoh rex Memphim statim, celeberrimum illud Oraculum con-
 sulendi causa, profectus: sacrisque peractis, Pythiam in haec verba in-
 terrogat. „Effare mihi, quis inter vos primus est, magnusque Deus
 Israelis?“ talisque hoc responsum. „A coelo descendet, flammam aetheream
 superans, perennis, immortalis Ignis. Hunc tremunt omnia, coe-
 lum, terra, mareque, Daemonesque Inferni. Deus iste sui pater, et sine
 100000 Malalas.

V 27 ἀπάτωρ, πατήρ υἱὸς αὐτὸς ἑαυτοῦ, τρισόλβιος· εἰς μικρὸν δὲ μέρος ἀγγέλων ἡμεῖς. μαθὼν ἄπειθι σιγῶν.

‘Ο δὲ βασιλεὺς Φαραὼ ἀκούσας ταῦτα παρὰ τῆς μαντείας, ἐκέλευσε πλάκα λιθίνην γλυφῆναι τὰ παρὰ τοῦ χρησμοῦ δοθέντα
 O 80 αὐτῷ ῥήματα· ἕτινα ἕως τῆς νῦν ἐγγέγραπται ἐν τῇ πλακί γλυ-5
 φέντα ἄνω ἐν τῷ ἱερῷ Μέμφης, ὅθεν ὁ Νεῖλος ποταμὸς πορεύε-
 ται. ὁ δὲ βασιλεὺς Φαραὼ ἀπὸ τοῦ μαντείου κατελθὼν εὐθὺς
 ἀπέλυσεν τὸν Ἰσραὴλ καὶ Μωσέα καὶ Ἀαρῶν. καὶ ἐξῆλθεν ὁ λαὸς
 τῶν Ἰουδαίων ἐξ Αἰγύπτου ἅπας, καὶ ἔλαβον ὡς ἐν χρήσει ἀπὸ τῶν
 B Αἰγυπτίων γυναικῶν καὶ ἀνθρώπων κόσμια καὶ ἄργυρον ἄπειρον. 10
 καὶ μετὰ τὸ ἐξελεῖν αὐτοὺς μετεμελήθη Φαραὼ, ὁ βασιλεὺς Αἰ-
 γύπτου, διδαχθεὶς ὅτι καὶ κόσμια καὶ ἄργυρον καὶ χρήματα
 ἐχρήσαντο καὶ ἔφυγαν. καὶ κατέδωξεν αὐτοὺς μετὰ τῶν ἀρμά-
 των αὐτοῦ καὶ πάσης τῆς ἐνόπλου δυνάμεως· καὶ κατέφθασεν
 αὐτοὺς παρὰ τὴν Θάλασσαν. καὶ στραφέντες οἱ Ἰσραηλῖται, καὶ 11
 ἑωρακότες τὸν βασιλέα Φαραὼ καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ ὀπισθεν
 ἐρχόμενον καὶ τὴν Θάλασσαν ἔμπροσθεν ἑαυτῶν, ἀνεβόησαν
 κραυγῇ μεγάλῃ πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὁ προηγούμενος Μωσῆς τὸν
 λαὸν ἔκρουσε τῇ ῥάβδῳ τοῖς θαλασσοῖς ὕδασι, καὶ ἐγένετο ξηρὰ,
 καὶ ἐβύδιζον. καὶ ἀπομείνας Μωσῆς ὀπισθεν τοῦ λαοῦ παντός 2
 καὶ στραφεὶς εἰς τὰ ὀπίσω αὐτοῦ, ἔκρουσε πάλιν τῇ ῥάβδῳ εἰς τὴν
 C ξηρὰν γῆν, καὶ ἐγένετο Θάλασσα κυμαινομένη. καὶ κατεποντί-

2. ἄπειθι Ch., Cedrenus, ἄπειθι Ox. 4. πλάκα λιθίνην γλυφῆ-
 ναι] „Scr. πλακί λιθίνην, uti habet Cedrenus: aut supple εἰς.“
 Ch. 6. Μέμφης] Μέμφιος Ch. 9. ἐν χρήσει Ch., ἐγγράσει Ox.
 10. ἀνθρώπων] ἀνδρῶν? 12. κόσμια] κόσμα Ox.

patre; filiusque ipse sui pater beatissimus. Quantilli autem Nos ex An-
 gelis? edoctus vero Tu, tacitus discede.“

Haec cum ab Oraculo audisset rex Pharaoh, tabulae lapideae in-
 scribi iussit; extatque eidem insculptum hoc responsum, in Templo Mem-
 phitico, qua Nilus fluvius perfluit, in hunc usque diem visendum. Inde
 autem digressus Pharaoh, populum Israeliticum, cum Mose et Aarone,
 statim dimisit; qui ornatum ab Aegyptiis argentumque multum mutasti,
 universi ex Aegypto discesserunt. Pharaoh autem Rex, ubi Ebraeos, ab
 Aegyptiis ornamenta, argentum, divitiasque mutatos, effugisse intelle-
 xisset, facti eum poenituit, acceptisque curribus suis, militiaeque omni
 eos insecutus, juxta mare tandem assecutus est. Israelitae itaque respi-
 cientes, cum se, a fronte, mari, a tergo, Pharaone ejusque exercitu
 cinctos vidissent; sublato clamore magno, Dei opem implorarunt. Moses
 vero eorum ductor virga sua mare percussit; statimque aquae ejus exa-
 ruerunt: expectansque dum populus universus per siccum transisset; re-
 trorsum tandem conversus, virga sua terram aridam percussit iterum;
 quo facto, in locum suum redierunt maris fluctus; et Petisonium Pha-

εδη ὁ Πετισσάνιος Φαραώ, ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ τὰ ἄρματα αὐτοῦ καὶ πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ πότιου κύματα ἐκάλυψεν αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ. τὸν δὲ O 81 λαὸν τῶν Ἰουδαίων μετὰ Μωσέως καὶ Ἀαρῶν διέσωσεν ὁ κύριος 5 βυβλῶντας ἐν θαλασσίοις κύμασιν ὡς ἐν ξηρᾷ γῆ, ἔξ Αἰγύπτου γέγοντα μετὰ χιλιάδων χλ', καθὼς καὶ ὁ αὐτὸς Μωσῆς συνεγράψατο ἐν τῇ σοφωτάτῃ αὐτοῦ χρονογραφίᾳ.

6. μετὰ χιλιάδων χλ'] „Numerus non convenit cum scriptura, Num. 1. v. 46. numerantur 100001000100010001. Id est 603650.“ Ch.

numm, Regem Aegyptiorum, cum omnibus suis, exercitūque toto penitus obruerunt. Populum vero Judaeorum, cum Mose et Aarone, ex Aegypto fugientem, per maris fluctus, ceu per terram aridam, transire incolumem fecit Dominus. Erant autem numero sexcenties tricies milleni; sicut Moses ipse, in sapientissima sua Chronographia, conscripsit.

Λ Ο Γ Ο Σ Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Σ
ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΡΓΕΙΩΝ ΧΩΡΑΣ.

- Ο 82 ^D **Τ**ῶν δὲ Ἀργείων μετὰ τὸν Ἴναχον ἐβασίλευσεν ὁ Φορωνεὺς καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἕως τῆς βασιλείας Λυγκείως τοῦ ἀγαγομένου τῆν Ὑπερμνήστραν γυναῖκα τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. ὅστις Λυγκεὺς πολεμήσας τῷ Δαναῷ βασιλεῖ τοῦτον ἐφόνησε καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καθὼς Ἀρχιλοχος ὁ σοφώ-5
 τatos συνεγράψατο. καὶ μετὰ τὴν βασιλείαν Λυγκείως ἐβασί-
 λευσε Τριόπας ἐν τῇ Ἀργείων χώρα ἔτη ε΄. καὶ τῷ αὐτῷ πέμπτῳ
 Ο 83 ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ κατελύθη ἡ βασιλεία τῶν Ἀργείων, καὶ
 V 28 κατέσχον τὴν βασιλείαν αὐτῶν οἱ Σικυῶνιοι. κατέσχεν οὖν ἡ
 βασιλεία, ἥτοι τοπαρχία, τῶν Ἀργείων ἔτη φμθ΄, καθὼς καὶ Διό-10
 δωρος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. τῶν δὲ Σικυωνίων τῶν νυνὶ
 λεγομένων Ἑλλαδικῶν ἐβασίλευσε πρῶτος ὁ Αἰγιαλεὺς ἔτη νβ΄,

2. Λυγκείως Ox. Sic et 3. 6. 3. Ὑπερμνήστραν Ch., ὑπὲρ μνή-
 στραν Ox. 7. Τριόπας Ox. 9. Σικυῶνιοι Ox., correxit Ch.

LIBER Q U A R T U S
DE ARGIVORUM REGNI TEMPORIBUS.

Argivorum regnum, post Inachum, Phoroneus obtinuit; et post eum plures alii, ad Lynceum usque, qui Hypermnestram, Danaï filiam, in uxorem duxit. Lynceus enim Danao bellum inferens, ipsum et vita et regno filiaque spoliavit: sicuti scriptis tradidit sapientissimus Archilochus. Lynceo successit Triopas; qui cum quinque tantum annos Argivorum regnum tenuisset, solum tandem est, atque ad Sicyonios delatum; postquam DCLIX durasset annos; uti sapientissimus Diodorus scriptum reliquit. Sicyoniis autem, qui nunc Helladici vocantur, Aegialeus primus

καὶ λοιπὸν ἄλλοι βασιλεῖς κς' ἕως Ζευξίππου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν ἔτη λβ'. καὶ λοιπὸν οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἐδιοίκουν τὴν χώραν, καὶ κατέλαχεν ἡ βασιλεία αὐτῶν ἔτη ρηπέ', καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.

5 Ἡ δὲ δύσις, ὃ ἔστι τὰ ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν, ἦν τότε ἀβασιλευ-
τος, διοικουμένη δὲ ἀπὸ τῶν υἱῶν Πίκου τοῦ καὶ Διδῆς καὶ τοῦ
γένους αὐτῶν. ἐν οἷς χρόνοις ἐτελεύτησε Μωσῆς καὶ Ἄαρων ἐν
τῇ ἐρήμῳ· καὶ ἐδιοίκει τὸν Ἰσραὴλ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, ὡς
προεῖρηται. ὅστις πολεμῶν παρελαβε τὴν Ἰεριχώ καὶ τὴν ἀνω-
10 τέρω ἐρημμένην πόλιν Ἱερουσαλήμ, ἦντινα μετεκάλεσεν ὁ αὐτὸς
Ἰησοῦς, υἱὸς Ναυῆ, Ἰεβοῦν. αὐτὸς δὲ παραλαβὼν τὴν χώραν
ἔκτισε τὴν λεγομένην πόλιν Συχέμ, μετακάλεσας αὐτὴν Νεάπο-
15 λιν. καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν Ἰησοῦ, υἱοῦ Ναυῆ, τοῦ ποιήσαντος
περᾶσαι τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατὰ κέ-
λευσιν Θεοῦ καὶ ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν τῆς Παλαιστίνης χώραν καὶ σὺλ-
πηγι μυστικῇ λῦσαι τὰ τεῖχη Ἰεριχώ, μετὰ δὲ τοῦτον ἤγειτο τοῦ
Ἰσραὴλ Φινεὶς· μετὰ δὲ Φινεὶς ἐδιώκουν τὸν Ἰσραὴλ ἰγ' κριταί,
ἐπιλεγέντες ἐκ τοῦ λαοῦ.

Ἐν δὲ τοῖς τούτων χρόνοις ἦν παρ' Ἑλλησιν ὁ Προμηθεὺς
20 καὶ ὁ Ἐπιμηθεὺς καὶ ὁ Ἄτλας καὶ ὁ πανόπτης Ἄργος, ὃν ἐκα-
10 τὸ φθάλμιον ἐκάλουν διὰ τὸ περιβλεπτον εἶναι τὸν ἄνδρα καὶ

1. κς'] κς' Schurzfleischius Not. Bibl. Vin. p. 198. Sed haec scripto-
ris impatanda sunt stupori, cuius paria exempla notabimus p. 37. A.
68. A. 2. λβ'] λς' Eusebius utroque libro, Cedrenus p. 81. D. Syn-
cellus p. 151. D. 7. οἷς Ch., οἷσι Ox. 8. 11. 13. Ναυῆ Ox.
15. καὶ ἐλθεῖν Ch., κατὰ ἐλθεῖν Ox.

imperavit, annos LII. Post hunc alii Reges fuerunt xxvi, usque ad Zeu-
zippam; qui imperium tenuit annos xxxii. Deinde vero Respublica eorum
a sacerdotibus administrata est. Duravit hoc Regnum annos vccccxxv,
ubi sapientissimus Africanus literis prodidit.

Partes autem Occidentales Italiaque tunc temporis regem nullum
habuerant; sed a Jovis Pici filiis, posterisque eorum administrabantur;
quo tempore Moses et Aaron, in deserto fati cesserunt, populoque Israe-
litico praesuit Jesus, Nave F. ut supra dictum est. Hic Jerichuntem
bello cepit, urbemque Jerusalem ante dictam; quam et Jebum vocavit:
totaque circum regione in potestatem suam redacta, urbem Sychem ipse
incoluit, Neapolim jam nominans. Post mortem Jesu, Nave F. qui, Deo
jubente, populum Israeliticum, per Jordanem fluvium, in Palaestinam
transire, tubaque mystica Jerichuntis moenia corruere fecit; Israelitis
praesuit Phineas: quem Judices tandem, numero xiii, e populo electi,
subsecuti sunt.

Temporibus hisce inter Graecos innotuerunt Prometheus, Epime-
them, Atlas, Argusque perspicacissimus; (quem, ab oculorum ingenii-

γοργόν, καὶ Δευκαλλίων, ὁ υἱὸς Ἑλληνος τοῦ Πίκου. ὁ δὲ Ἄργος αὐτὸς εὔρε τὴν τεχνικὴν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη· ὁ δὲ Ἄτλας ἠρμήνευσε τὴν ἀστρονομίαν· διὰ τοῦτο λέγουσιν ὅτι τὸν οὐρανὸν βυστάζει, διότι τὰ οὐρανοῦ ἔχει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· ὁ δὲ Προμηθεὺς τὴν γραμματικὴν ἐξεῦρε φιλοσοφίαν· περὶ οὗ λέγουσιν 5
 O 85 ὅτι ἀνθρώπους ἔπλαττε, καθ' ὃ ἰδιώτας ὄντας ἐποίησεν ἐπιγινώσκειν διὰ φιλοσοφίας καὶ τῷ πρώτῳ χρόνῳ εἶδέναι τὰ συμβάντα· ὁ δὲ Ἐπιμηθεὺς τὴν μουσικὴν ἐξεῦρεν· ὁ δὲ Δευκαλλίων τὰ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ μερικοῦ ἐξέθετο, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Πιαμφίλου ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. 10

D Μετὰ δὲ τὸ ἀποθανεῖν τοὺς κριτὰς τῶν Ἰουδαίων ἤγειτο τοῦ λαοῦ Βαράχ ὁ τοῦ Ἀβινοέμ. ἦν δὲ τις γυνὴ προφῆτις ὀνόματι Δεββῶρα, ἣτις ἔλεγε τοῖς Ἰουδαίοις πάντα τὰ μέλλοντα.

Ἐν δὲ τοῖς καιροῖς ἐκείνοις ἦν καὶ παρ' Ἑλλήσι μάντις Σίβυλλα· καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς χρόνοις Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε Φαραὼ 15 ὁ καὶ Ναραχώ· τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐβασίλευσε Κέκροψ τις, ὅστις ἐξ Αἰγύπτου κατήγετο· ἦν δὲ παμμεγέθης, διὸ καὶ διφυῆ αὐτὸν ἐκάλουν. οὗτος δὲ πρῶτος βασιλεὺς ἐγένετο Ἀθηναίων μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆς Ἀττικῆς· μετὰ δὲ τὸν κατακλυσμὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς Ἀθηναίους ἦλθε τὸ βασίλειον. ἡ μόνον δὲ αὐτὸς ἐβασί- 20

1. Ἑλληνος Benteleus p. 73., Ἑλενος Ox. 2. τεχνικὴν] τεκτονικὴν Ch. Conf. Schurzfleisch. Not. Bibl. Vin. p. 126. 9. Εὐσέβιος] V. ad p. 22. A. 12. Ἀβινοέμ Ch., Ἀμινοέμ Ox. 14. μάντις Ch., μάρτυς Ox. et Σιβύλλα. 17. παμμεγέθης Ch., πανμεγέθης Ox.

que acumine, vocarunt Centumoculum:) Deucalion item Heleni F. Pici nepos. Argus autem occidentalibus Technicam primus monstravit: Atlas Astronomicam tractavit scientiam; unde quod in Coelestium contemplatione versatus esset, coelum ab eo gestari, fabulati sunt. Prometheus Grammaticam invenit: hunc homines effinxisse fabulantur, eo quod, rudes cum fuerint, Philosophiae ope ad eventuum futurorum praescientiam eos adduxerit. Epimetheum Musices autorem fuisse perhibent: Deucalion vero Diluvii particularis historiam contexuit: uti Eusebius Pamphili literis tradidit.

Post extinctos Israelitarum iudices, eis praefuit Barachus, Abinoami F. quo tempore etiam inter Judaeos floruit Prophetissa quaedam, nomine Debora; quae ipsis futura omnia praedixit.

Temporibus etiam illis apud Graecos innotuit Sibylla, vaticinatrix; eodem etiam tempore Aegyptiis imperavit Pharaoh, qui et Narachos. Athenis autem, ubi post Atticum diluvium sedes erat Regia, primus Cecrops quidam, ab Aegypto oriundus regnavit: hunc, ob corporis magnitudinem, Duplicem vocarunt. Is, quam primum regnare coepit, legem tulit, uti mulieres, quaecumque virgines imperio suo subditae erant, singulae singulis nubere viris. Nymphas autem, in sanctione sua, virgi-

ἔλεσε Κέκροψ Ἀθηναίων, ἐκέλευσε νομοθετῆσαι τὰς γυναῖκας Ἐ
 τὰς ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ οὐσας ἐν ᾧ εἰσι παρθένοι γαμεῖσθαι O 86
 ἐν ἀνδρὶ· ἄστινας ἐκάλεσε νύμφας ἐν τῇ νομοθεσίᾳ αὐτοῦ διὰ
 τὸ πηγαῖς λικνεῖναι τὰς παρθένους κόρας, αἱ τίκτουσι καὶ ἀπὸ
 5 ἀδῆλων πόρων πηγάζουσι γάλα. πρὸ γὰρ τῆς βασιλείας αὐτοῦ
 πᾶσαι αἱ γυναῖκες τῶν Ἀττικῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς πλη-
 σίον χώρας θηριώδει μίξει ἐμίγνοντο, ἐκάστῳ συγγινόμεναι τῷ
 ἀριστομένῳ αὐταῖς, ἐν ἀκακίῃ ἠβούλετο· καὶ ἐκαλεῖτο ἡ ἀρ- V 29
 καζομένη γυνὴ οὐδενός, ἀλλὰ τοῖς πᾶσι προσήρχοντο, διδοῦσαι
 10 ἑαυτὰς εἰς πορνείαν. καὶ οὐσας ἠβουλήθη τις κρατῆσαι αὐτὰς
 ἡμέρας, κατ' οἶκον παρέμενον αὐτῷ τρεφόμεναι· καὶ εἰ ἤθελε,
 κἀν ἀπέλυσεν αὐτὴν τοῖς βουλομένοις. τοῦτο ἀπὸ τῆς Ἀττι-
 κῆς εἰργᾶθη, τὸ μὴ ἀναγκάζεσθαι αὐτὰς συνεῖναι ἀνδρὶ πρὸς ὃν
 βούλονται· οὐδεὶς οὖν ἤδει τίς ἦν υἱὸς ἢ θυγάτηρ, καὶ ἐδίδου τὸ
 15 τεχνὸν ᾧ ἠβούλετο ἀνδρὶ συμμιγέντι αὐτῇ, εἴτε ἄρῃεν εἴτε θῆλυ
 ἔειπε, καὶ ἔχαιρον δεχόμενοι. ὁ δὲ Κέκροψ ἐκ τῆς Αἰγύπτου
 καταγόμενος ἐξεφώνησε τὸν νόμον τοῦτον, εἰρηκῶς ὅτι ἡ Ἀττικὴ
 χώρα διὰ τοῦτο ἀπώλετο. καὶ λοιπὸν ἐσωφρόνησαν πᾶσαι, καὶ
 ἀνδράσιν ἐζεύγγνον ἑαυτὰς αἱ ἄγαμοι παρθένοι, ἡ δὲ πορνευθεῖ-
 20 σα ἐγαμεῖτο ἐνὶ ᾧ ἠβούλετο ἀνδρὶ· καὶ ἐθανύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι B
 τὸν τοῦ βασιλέως νόμον· ὡς δὲ καὶ τινες ἐξέθεντο ὅτι διὰ τοῦτο O 87
 αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διφυῆ, ὅτι ἐξεγένισε τὰ τέκνα ταῦ εἰ-
 δῆναι τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Κέκροψ τῶν Ἀθη-

7. θηριώδει Ch., θηριώδη Ox.

nes hasce vocavit; eo quod, Fontium instar, per meatus corporis occul-
 tas, a partu lac emittunt. Ante hunc enim regem, mulieres Atticae
 conterminaeque omnes belluino more miscabantur, pro libitu suo, cum
 quibuscunque cupientibus. Subinde vero vitiatas mulieres, nullo proprio
 viro destinatae, ad omnes aequae ventitantes, cuilibet prostituerunt sese.
 Cuique etiam licitum erat, ut amasiam quotquot sibi visum esset diebus,
 domi secum retineret: pro arbitrio deinde suo, quibuscunque volentibus
 eam dimitteret. Caeterum Atticis deinceps prohibitus fuit mos iste, mu-
 lieres, cum quopiam volente, consuescere cogendi. Exinde enim factum
 est, ut nemo ibi hominum sciret, quis suus filius, aut quae filia fuerit.
 Natam enim infantem, sive masculum, sive foeminam, mater, pro libitu,
 cuiuscunque deferabat ex amasiis suis: donumque is laetabundus accepit.
 Cecrops vero iste Aegyptius, legem supradictam sancivit; innuens ob hoc
 ipsam Atticam aquis olim obrutam fuisse. Exinde itaque castitatem col-
 lerant mulieres omnes; virginibus viris propriis se jungentibus: quae ve-
 ro ante vitiatas fuerant, virum, quem vellet, sibi elegerunt. Hoc regi
 Edictum demirati sunt Athenienses; qui, ut nonnulli tradiderunt, ob
 hoc etiam illum Διφυῆ, sive Duplicem vocarunt; eo quod prolem eis
 nobiliorem reddidisset, efficiendo, ut quilibet parentum suum utrumque
 agnosceret. Cecrops autem Athenis regnavit annos L. hunc excepit Cra-

ναίων ἔτη ν', καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε Κραναὸς ἔτη θ'. ἐν
ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις Σαπφῶ πρώτη μουσικῆ ἰγνωρίζετο. καὶ
μετὰ Κραναὸν ἐβασίλευσε Φορωνεὸς καὶ ἄλλοι ἕως Κοδρῶνος,
βασιλεύσαντος αὐτῶν ἔτη κα'. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία αὐτῶν
ἔτη υββ'. 5

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῶν ἀρχόντων ἐνομοθῆται Ἀθηναίους
C πρῶτος ὀνόματι Δράκων, καὶ μετ' αὐτὸν Σόλων, καὶ ἔλυσεν τοὺς
νόμους Δράκοντος Σόλων. καὶ πάλιν ἐνομοθῆτησε Θαλῆς ὁ Μι-
O 88 λήσιος. καὶ πάλιν ἐβασίλευσεν αὐτῶν πρῶτος Αἰσχύλος ἔτος κα',
καὶ μετὰ Αἰσχύλον ἐβασίλευσεν αὐτῶν Ἀκμαίων ἔτη δύο· περὶ οὗ 10
Ἐὐριπίδης ὁ σοφώτατος δρᾶμα ἐξέθετο. καὶ μετὰ Ἀκμαίοντα
ἐβασίλευσαν αὐτῶν ἄλλοι ἢ ἕως Ἀρεξιῶνος, ὃς ἐβασίλευσεν αὐ-
τῶν ἔτη ιβ'. καὶ κατελύθη ἡ βασιλεία τῶν Ἀθηναίων, κρατή-
σασα ἔτη ρζ', καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος χρονολογῶν
ἐξέθετο. 15

Μετὰ δὲ βραχὺ ἠγήσατο τοῦ Ἰσραὴλ Γεδεών. ἐν αὐτῷ δὲ
τῷ χρόνῳ ἦν Ὀρφεὺς ὁ Θράξ, ὁ λυρικὸς Ὀδρυσσεύς, ὁ σοφώ-
D ταιος καὶ περιβόητος ποιητής· ὅστις ἐξέθετο Θεογονίαν καὶ κό-
σμου κτίσιν καὶ ἀνθρώπων πλαστοουργίαν, εἰρηκῶς ἐν τῇ ἀρχῇ
τοῦ συντάγματος αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐνθυμήσεως οὐκ 20
ἐξέθετό τί ποτε περὶ Θεοῦ ἢ τῆς κοσμηκῆς κτίσεως, ἀλλ' εἶπεν ὅτι

2. πρώτη μουσικῆ] πρώτη Μουσῶν Cedrenus p. 82. C, alter altero
magis pervertens epigramma Platonis, quo decimam Musam dixerat
Sapphonem. Quod vidit Schurzfleischius Not. Bibl. Vin. p. 249.
8. Θάλλης Ox. 9. κα'] ἔν καὶ μῆνας ιζ' (ζ') Cedrenus p. 82. D.
10. Vid. Bentleyus p. 17. 17. Ὀδρυσσεύς Ox., Ὀδρυσσεύς Ch.
Simile Μολοσσαίος p. 25. B. Repetendus etiam articulus.

naus, et imperavit is annos ix. Hisce autem temporibus Sappho, Poe-
tria prima, innotuit. Post Cranaum regnavit Phoroneus aliique, usque
ad Codrum; qui regnum tenuit per annos xxi. Duravit itaque regnum
eorum annos ccccxcii.

Archontum autem temporibus, Draco Atheniensibus leges primus de-
dit: quas Solon, successor ejus, abrogavit. Alias deinde condidit Tha-
les Milesius. Athenarum rursus regnum deinceps invasit primus Aeschylus,
per annum unum: post Aeschylum, regnavit Acmaeon per biennium:
de quo sapientissimus Euripides tragoediam condidit. Post Acmaeontem
regnarunt octodecim alii; usque ad Arexionem, qui regnavit annos xii,
et dissolutum est Regnum Atheniensium, cum durasset annos dcccvii,
juxta traditionem Africani sapientissimi Chronographi.

Paulo post tempore Israelii dux fuit Gedeon: huic contemporaneus
erat sapientissimus Orpheus Lyricus Odrussius ex Thracia, celebratissimus
Poeta. Hic Deorum Origines, mundi etiam hominumque creationem
exposuit: praefatus in principio Operis sui, se nihil, ex proprio instin-
ctu, de Deo, aut Mundi opificio, protulisse: verum se precibus suis ob-

αἰτησάμενος διὰ ἰδίας αὐτοῦ εὐχῆς μαθεῖν παρὰ τοῦ Φοίβου Τι-
τάνος ἡλίου τὴν Θεογονίαν καὶ τὴν τοῦ κόσμου κτίσιν καὶ τίς
ἐποίησεν αὐτήν. ἐμφέρεται γὰρ ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθάσει διὰ ποιητι-
κῶν στίχων οὕτως.

5 Ὡ ἄναξ, Ἀητοῦς νιέ, ἑκατηβόλε, Φοῖβε κραταίε,
ὦ δέσποτα, ἡμέρας νιέ, ὃ τὰ πάντα πρόβρωθεν ταῖς ἀκτίσι σου
τοξίων, ἀμίαντε καὶ δυνατέ,

πανδερκὲς, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ὃ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, θνητῶν καὶ ἀθανάτων βασιλεύων,

O 89
E

10 Ἦλιε χρυσάισιν ἀειρόμενε πτερόγεσσιν,

Ἦλιε τιμίαις εἰς τὸν ἀέρα ὑψούμενε πτέρυξι,
δωδεκάτην δὴ τήνδε παρὰ σεῖο ἔκλυον δμφήν,

δωδεκάτην δὴ ταύτην παρὰ σου ἤκουσα θείαν φωνήν,
σεῖο φαμένου, σέ δ' αὐτόν, ἐκηβόλε, μύρτυρα θείην.

V 30

15 οὗ εἰρηκότος μοι, σέ δ' αὐτὸν τὸν ἀπὸ μακρόθεν λάμπον-
τα τίθημι. καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς περὶ τούτου εἶπε στίχους ὃ
αὐτὸς Ὀρφεύς· ἔφρασε δὲ ὡς ἐκ τῶν προειρημένων στίχων ποιη-
τικῶν ἐξέθετο· καὶ οὐκ ἐνεδέχτο ἐντάξαι τὸ πλῆθος τῶν στίχων

1. αἰτησάμενος Cedrenus p. 57. B, ἡτησάμην οὐ Ox. 2. ἡλίου
Cedrenus, ἡλίον Ox. 5. Ὡ] Ὁ Ox. 10. χρυσάισιν] χρυ-
σείοισιν Ox. Fallitur Bentley p. 5. ibid. ἀειρόμενε Cedrenus,
ἀέρομενε Ox. 11. τιμίαις Cedrenus, τιμοῖς Ox. 12. δὴ Cedre-
nus, δὲ Ox. hic et 13. 14. θείην Cedrenus, θείη Ox. 16. τί-
θημι] Adde μάρτυρα.

terminae a Phoebō Apolline, uti haec sibi aperiret; nempe *Theogoniam*,
sive *Deorum Natales*, Universi etiam opificium: in quo ejus opere ex-
tant etiam haec carmina sequentia.

Rex Phoebē, arcipotens Latonae maxima proles.

id est:

O Domine, proles Dei, qui omnia e longinquo radiis tuis perstrin-
gis, Immaculate et Praepotens.

Omnia qui lustras, hominesque Deosque gubernas.

id est:

O tu, cui omnia visibilia sunt; et cui Mortales et Immortales ob-
temperant.

O sol, auratis qui dividis aera pennis.

id est:

O Sol, qui pennis honorandis in sublime aeris eveheris.

Jam duodenum a Te scriit hoc praecordia verbum.

id est:

Epithecies jam a Te exaudivi divinam vocem.

Dictique, Arcitenens, ipsum Te nuncupo testem.

id est:

Tuorum verborum te quidem eminus irradiantem in testimonium po-
ne. Plures etiam alios, hac de re, versus composuit Orpheus: loquitur
autem eodem modo ac in recitatis versibus: versus autem ejus reliquos,
propter eorum multitudinem, in opus hoc nostrum congerere, non licuit:

ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτῃ. ἔστι δὲ ἄπερ ἐξέτετο Ὁρφεὺς ταῦτα. ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη τῷ χρόνῳ ὁ αἰθέρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθεὶς, καὶ ἐντεῦθεν κάκειθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νῦξ ζωφερὰ πάντα κατεῖχε καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα, σημαίνων
B τὴν νύκτα πρωτεύειν, εἰρηκῶς ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκθέσει ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι, καὶ προγενέστερον δὲ καὶ δημιουργὸν ἀπάντων καὶ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ καὶ τῆς νυκτὸς καὶ
O 90 πάσης τῆς ὑπὸ τὸν αἰθέρα οὔσης καὶ καλυπτομένης κτίσεως· τὴν δὲ γῆν εἶπεν ὑπὸ τοῦ σκότους ἄορατον οὔσαν· ἔφρασε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν, **11** εἰπὼν ἐκεῖνο εἶναι τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα τὸ προειρημένον, τὸ ὑπέρτατον πάντων, οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὁρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς
O 91 μαντείας ἐξείπε, Μῆτιν, Φάνητα, Ἐρικεπαῖον· ὅπερ ἐρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσει βουλή, φῶς, ζωδοτήρ· εἰπὼν ἐν τῇ αὐτοῦ
C ἐκθέσει τὰς αὐτὰς τρεῖς θείας τῶν ὀνομάτων δυνάμεις μίαν εἶναι **11** δύναμιν καὶ κράτος τοῦ μόνου θεοῦ, ὃν οὐδεὶς ὄρα, ἥστινος δυνάμειος οὐδεὶς δύναται γινῶναι ἰδέαν ἢ φύσιν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς δυνάμειος τὰ πάντα γεγενῆσθαι, καὶ ἀρχὰς ἄσωμάτους καὶ ἡλίον καὶ σελήνην, ἔξουσίας καὶ ἄστρα πάντα καὶ γῆν καὶ θάλασσαν, τὰ ὀρώμενα ἐν αὐτοῖς πάντα καὶ τὰ ἀόρατα. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώ- **2**

2. τῷ χρόνῳ] τῷ κόσμῳ Cedrenus, omitt Suidas v. Ὁρφεύς.
4. πάντα Cedrenus, Suidas, πάντας Ox. **5.** πρωτεύειν] πρωτεύειν Ch., προτιρεύειν Cedrenus et Suidas. **11.** τὸν π. Ox., τὸ π. Cedrenus. **13.** Μῆτιν, Φάνητα, Ἐρικεπαῖον Bentley p. 2. μὴ τινα φᾶναι τὰ ἐρικεπω Ox. **17.** εἰδέαν Ox., ἰδέαν Cedrenus. **20.** τὸ δὲ τὸν ἀνθρώπων εἶπεν] „Cedrenus habet, τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος εἶπεν etc.“ Ch. Quod restitui. V. ad p. 15. D.

sensus vero eorum istiusmodi est. Dicit Orpheus; a principio Deum Aethera condidisse; Aethera autem Chaos undique clinxisse; obscuram etiam caliginem omnia, quae sub Aethere erant, cooperuisse: hinc innuens, Noctem esse priorem. Insuper addit in Expositione illa, Quendam esse praeterea Incomprehensibilem omnibusque superiorem ac priorem; omniumque conditorem, tam Aetheris ipsius, quam Noctis, totiusque fabricae illius, quae sub Aethere sepulta jacebat. Terram autem dicit, sub tenebris invisibilem jacuisse: Lucem vero, Aethere perrupto, terram omnemque illam fabricam illuminasse. Lucem autem eam Aethera perumpentem, Illum esse, quem superius diximus omnibus superiorem esse: cuius nomen Orpheus, ex Oraculo edoctus, edixit, *Neminem cffari*: Eri-cepeo: quod vulgari idiomate signat nobis, consilium, Lumen, Vitae-datorem. Dicit autem in eadem Expositione, tres illas divinas horum nominum Potentias unam esse vim et virtutem Dei unius Invisibilis; cuius Potentiae nemo unquam assequi potuit aut Ideam aut naturam: ex illa autem omnia profluxisse, Principia nempe incorporea, Solem, Lunam, Potestates, et Astra omnia, terram item, et mare, quae in illis visibilia sunt ac invisibilia omnia. De Homine autem eodem modo, ac Moses

ων γένος εἶπεν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ πλασθέντα ἐκ γῆς καὶ ψυχὴν
 ἐκ αὐτοῦ λαβόντα λογικὴν, καθὼς Μωσῆς ὁ πάνσοφος ἐξέθετο
 ταῦτα. ὁ δὲ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ συνετάξεν ὅτι διὰ
 τῶν αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων, μιᾶς δὲ Θεότητος, τὰ πάντα ἐγέ- D
 νητο, καὶ αὐτὸς ἐστι τὰ πάντα.

Περὶ δὲ τοῦ ταλαιπώρου γένους τῶν ἀνθρώπων ὁ αὐτὸς Ὀρ-
 φεὺς ἐξέθετο ποιητικῶς στίχους πολλούς, ὧν μέρος εἰσὶν οὗτοι.

Θῆρες τε οἰωνοὶ τε βροτῶν τ' ἀλιτήρια φῦλα,
 ἐρμηναί. Θηρία, ὄρεά τε, τῶν ἀνθρώπων τὰ καταναλισκό-
 10 μена ἔθνη,

ἄχθεια γῆς, εἶδωλα τετυγμένα, μὴ διὰ μηδὲν O 92

ἐρμηναί. τὸ βάρος τῆς γῆς, εἶδος κατεσκευασμένον, μηδὲ διὰ
 τί ἐγενήθησαν μηδὲ διὰ τί ἀποθνήσκουσι

εἰδότες, οὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι
 15 γινώσκοντες. ἐρμηναί. οὔτε κακοῦ ἐρχομένου κατ' αὐτῶν αἰ- E
 σθανόμενοι,

φράδμονες, οὔτε ποῖον μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος
 ἀσφαλίσασθαι, οὔτε ἀπὸ μακρόθεν πολὺ ἀποστρέψαι ἐκ τοῦ
 κακοῦ,

20 οὔτε ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι καὶ εἰρξαι

2. λαβόντα Ch., λαβῶντα Ox. 8. τ' ἀλιτήρια Bentleius p. 5,
 τ' ἀλιτώσια Cedrenus, ταλεῖτε οἶα Ox. 11. μὴ διὰ] μηθα-
 ρὰ Bentleius p. 5. 12. κατασκευασμένον Ox. 17. οὔτε
 ποῖον] οὔτ' ἀποθεν Bentleius p. 6. *ibid.* μάλ' ἀποστρέψαι
 Cedrenus, μάλ' ἀποστρέψαι Ox.

ipse sapientissimus, pronuntiavit; dicens, hunc, ipsius Dei opera, ex ter-
 ra efformatum, animam ab eo accepisse, Ratione praeditam. Idem Or-
 pheus in eodem libro scripsit, a tribus istis Nominibus, una vero natura
 Divina, omnia facta fuisse; Deumque ipsum esse omnia.

Miserias autem generis Humani descripsit idem Orpheus verbis
 quaeplurimis; ex quibus hi sunt.

Bruta volatilia atque hominum nequissima turba.

Interpretatio. Bruta et volatilia vocat mortuos.

Idola efficta et telluris inutile pondus.

Interpret. Terrae onus, simulachra quaedam efficta, quae nascendi
 ac moriendi leges ac rationem prorsus ignorant.

Quaeque mala haud norunt sibi praesentire futura.

Interpret. Quibus malorum impendentium nullus est sensus.

Nec, longe amotas quas sunt, effugere noxas;

id est:

Neque sciunt avertere infortunia, procul adhuc existentia.

Præsentivae Boni studiis attendere gnari.

id est:

οὔτε ἀγαθοῦ ἐρχομένου ὑποστρέψαι ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ κρατῆσαι καλὸν

ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

V 31 ἔμπειροι. ἐρημηεῖα. ἀλλ' ὡς ἔτυχεν [ἄμα] ἀμαθεστάτως φέρονται, μηδὲν προεγνωμένοι. καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς στίχους 5 ἐξέθετο ὁ αὐτὸς σοφώτατος Ὀρφεύς. ταῦτα δὲ πάντα ἐξέθετο ὁ σοφώτατος Τιμόθεος χρονογράφος, λέγων τὸν αὐτὸν Ὀρφέα πρὸ τοσοῦτων χρόνων εἰπόντα τριάδα ὁμοούσιον δημιουργῆσαι τὰ πάντα.

O 93 Μετὰ δὲ Γεδεῶν ἤγειτο τοῦ Ἰσραὴλ Θῶλας. ἐν δὲ τοῖς και- 10 ροῖς τοῦ Θῶλα ἦν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρα Μαρσύας ὁ φιλόσοφος, ὅστις ἐφεῦρε διὰ μουσικῆς αὐλοὺς ἀπὸ καλύμων. καὶ ἀπενοεῖτο ἀποθεῶν ἑαυτὸν καὶ λέγων, Εὐρον τροφήν ἀνθρώποις διὰ τοῦ μέλους τῶν μουσικῶν καλύμων. ᾄκει δὲ ὁ αὐτὸς Μαρσύας εἰς B τοὺς ἰδίους ἀγροὺς τὸν ἅπαντα χρόνον· ὅστις Μαρσύας θεοχο- 15 λωτηθεὶς ἐξέστη τοῦ ἰδίου νοός, καὶ παραφρονήσας ἐξῆρπεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀπώλετο· ὄντινα ποταμὸν οἱ τῆς αὐτῆς χώρας Μαρσύαν καλοῦσιν ἕως τῆς νῦν. περὶ οὗ ἰστοροῦσιν οἱ ποιηταὶ ὅτι πρὸς ἔριν τοῦ Ἀπόλλωνος ἤλθε· τοῦτο λέγουσι, φησίν, ὅτι οὗτος βλασφημήσας ἐξέστη τοῦ ἰδίου νοός καὶ ἐφρονεῖ- 20 θη, καθὰ καὶ ὁ σοφώτατος Νίνος συνεγράψατο. καὶ ὁ σοφώ-

3. ἀδαήμονες Cedrenus, ἀδήμονες Ox. 4. ἄμα delendum. 8. δημιουργῆσαι Ch. cum Cedreno, δημιουργήσαν Ox. 11. Μαρσύας semper Ox. 13. ἀποθεῶν Ch., ἀπὸ θεῶν Ox. Conf. Suidas v. Μαρσύας. 15. θεοχολωτηθεὶς Ox. 21. Νίνος Ox.

Neque uti bona obveniunt, quae mala sunt declinare; et, quod pulchrum est amplecti.

Irrita sed cunctos agitant conamina.

Interpret. Sed temerario impetu, susque deque feruntur, nihil omnino praesentientes.

Plurimos item alios versus edidit sapientissimus iste Orpheus. Haec autem omnia habemus e Timotheo, sapientissimo Chronographo; qui observavit, Orpheum, tot retro seculis pronunciasse, Trinitatem Consubstantialem omnia formasse.

Post Gedeonem Israeli praefuit Tholas: cujus temporibus floruit in Phrygia Marsyas Philosophus. Hic Musicae gnarus, fistularum fabricam ex calamis excogitavit. Inde elatior factus, Dei nomen sibi arrogavit: *Atimenta*, inquit, *hominibus harmonica Fistularum modulatione inveni.* Hic vitam suam totam in praediolis suis transegit: Caeterum Deo tandem infensus cum esset, mente captus est; insaniamque percitus in fluvium se projecit, ibique periiit. Fluvium autem hunc incolae Marsyam ad hunc usque diem vocitant. Marsyam hunc cum Apolline certasse fabulantur Poetae; eo quod, ob blasphemiam in Deum, vesania percitus interierit:

τατος δὲ Λουκιανὸς ἐμνημόνευσε τῆς ἱστορίας ταύτης, ὅστις εἶ-
πεν αὐτὸν ἀπὸ Κολχίδος εἶναι.

Ἐν δὲ τοῖς καιροῖς τοῦ Θῶλα ἦν Ἡρακλῆς ὁ ἥρωα καὶ οἱ Ἀρ-
γοναῦται οἱ περὶ Ἰάσονα τὸν Θεσσαλὸν καὶ Καστορα καὶ Πο-
σιδεύκην καὶ Ὑλαν καὶ Τελαμῶνα καὶ τοὺς λοιπούς. οἵτινες ^C
ἀριότες τὸν Ἑλλησπόντον ἐπολεμήθησαν ἐξαιφνης ὑπὸ Κυζίκου, ^O 94
βασιλέως τῆς Ἑλλησπόντου. καὶ συγκρούσαντες ναυμαχίᾳ ἐφό-
πεσαν τὸν Κύζικον βουσιλέα· καὶ εἰσελθόντες νυκτὸς παρελάβον
τὴν Κύζικον, μητρόπολιν τῆς Ἑλλησπόντου ἐπαρχίας. καὶ με-
10 μαθητικῆς ἀπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν συγλητικῶν ὅτι Κύζικός
ἴστω ὁ σφαγῆς παρ' αὐτῶν, ἐπένηθησαν δι' αὐτόν, ὅτι συγγενῆς
αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας ἔφερε τὸ γένος. καὶ
ἤτοι συγγνώμην τῇ τῶν ἀμφοτέρων ἀγνοία, καὶ ἀπολογησάμε-
ται πρὸς τούτους ἔκτισαν ἐν τῇ αὐτῇ Κυζίκῳ πόλει μετὰ τὴν νί-
15 κτὶ ἱερόν. καὶ ἀπελθόντες οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὸ μαντεῖον, ἔνθα
ἰκτεταὶ τὰ Πύθια θερμῶ, καὶ ποιήσαντες θυσίαν ἐπηρώτησαν ^D
ἰκόντες ταῦτα. Προφῆτευσον ἡμῖν, προφῆτα, Τιτάν, Φοῖβε
Ἀπολλον, τίνος ἔσται δόμος οὗτος, εἰ τί δὲ ἔσται; καὶ ἐδόθη
αὐτοῖς χρησμὸς παρὰ τῆς Πυθίας οὗτος. Ὅσα μὲν πρὸς ἀρετὴν
20 καὶ κόσμον ὄρωρε ποιεῖτε. ἐγὼ δὲ ἐφετμῶν τρεῖν ἕνα μούνον
ἐνμύθοντα θεόν, οὗ λόγος ἀφθίτος ἐν ἀδαεὶ κόρη ἔγκυος ἔσται. ^O 95
ἔτος ὡσπερ τόξον πυριφόρον μέσον διαδραμῶν ἅπαντα κόσμον,

2. Κολχίδος Cedrenus p. 84. C, χαλχίδος Ox. 4. Ἰάσονα Ox.
16. ἐπερώτησαν Ox. 18. εἰ — ἔσται om. Cedrenus. 20. ἐφετμῶν
τρεῖν Cedrenus p. 119. C, ἐπεθνήω τρεῖς Ox. 21. ἀδαεὶ Ch. cum
Cedreno, ἀδαῆ Ox. *ibid.* ἔγκυος Ch. cum Cedreno, ἔγκυμος Ox.

ut scriptum reliquit sapientissimus Ninus. Historiae etiam hujus meminit
sapientissimus Lucianus; qui, a Chalcide eum fuisse, asserit.

Temporibus autem Tholae, innotuerunt Heracles Heros et Argo-
nautae; nempe Jason Thessalus, Castor et Pollux, Hylas et Telamon,
aliique: qui, Helleponto trajecto, a Cyzico, Helleponti rege, bello sta-
tim impetiti sunt. Navali itaque pugna commissa; Cyzicum regem inter-
fecerunt; noctuque egressi, primariam Hellepontiacae dittonis urbem,
Cyzicum, ceperunt. Edocti vero a Civibus urbisque Primoribus, Cyzi-
cum illum esse, quem interfecerant, summo affecti sunt dolore; eo quod
rubi genere propinquus fuisset, et a regione sua oriundus. Erroris ita-
que mutui postulata venia, culpam deprecati sunt: fanum denique in ur-
be Cyzico considerunt. Argonautae vero Oraculum, ad Pythias Ther-
mas situm, profecti, sacrisque rito peractis, Apollinem interrogarunt,
dicentes. „Dic nobis vates, Titan, Phoebe, Apollo, cui dicandum est
hoc fanum; et quale erit.“ Hujusmodi autem a Pythia tulerunt respon-
sum. „Ves quidem, quae ad virtutem et decorem incitant, prosequi-
mini. Ego itaque trinum unum Deum, solum in alto regnantem illum
vobis denunciale. Cujus immortale verbum paritura est virgo intacta: quod,

ζωογρέσας πατρι προσάξει δῶρον. αὐτῆς ἔσται δόμος, Μαρία δὲ τοῦνομα αὐτῆς. καὶ γράψαντες τὸν χρησμὸν οἱ ἥρωες ἐν λίθῳ, ἦτοι μαρμάρῳ, χαλκείοις γράμμασιν, ἔθηκαν εἰς τὸ ὑπερ-
 θυρον τοῦ ναοῦ, καλέσαντες τὸν οἶκον Ἑλάς μητρὸς Θεῶν. ὅστις
 Ε οἶκος μετὰ χρόνους πολλοὺς ἐγένετο ἐκκλησία τῆς ἁγίας καὶ Θεο-5
 τόκου Μαρίας ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται ἐκ τῆς Ἑλλησπόντου ἔξορμήσαντες κατέ-
 πλευσαν ἐπὶ τὰς Πριγκιπίους νήσους· κάκειθεν ἀνῆλθον τὸν
 Χαλκηδόνος πλοῦν, περῆσαι βουλόμενοι τὸν ἀνάπλου τῆς Πον-
 τικῆς θαλάσσης. καὶ ἐπολεμήθησαν πύλιν ὑπὸ τοῦ Ἀμύκου· καὶ
 φοβηθέντες τοῦ ἀνδρὸς τὴν δύναμιν κατέφυγον ἐν κόλπῳ τινὶ
 V 82 κατὰ λω, δασυτάτῳ πάνυ καὶ ἄγρῳ· καὶ ἐθεάσαντο ἐν ὄπτασι
 δύναμιν τινα ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προσπελάσασαν πρὸς αὐτοὺς ἄν-
 δρὸς φοβεροῦ φέροντος τοῖς ὤμοις πτέρυγας ὡς ἀετοῦ, ὅστις
 ἐχρημάτισεν αὐτοῖς τὴν κατὰ τοῦ Ἀμύκου νίκην. οἵτινες θαρρόη-1
 O 96 σαντες συνέβαλον τῷ Ἀμύκῳ· καὶ νικήσαντες αὐτὸν καὶ εὐχαρι-
 στοῦντες ἔκτισαν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὅπου τὴν δύναμιν ἐωράκασιν
 ἱερόν, στήσαντες ἐκεῖ ἐκτύπωμα τῆς παρ' αὐτῶν Θεαφειστος δυ-
 νάμειος, καλέσαντες τὸν αὐτὸν τόπον ἢ τὸ ἱερόν αὐτὸ Σωσθένην,
 διότι ἐκεῖ φηγόντες ἐσαΐθησαν· ὅστις τόπος οὕτως κέκληται ἕως
 τῆς νῦν. ὅπερ ἱερόν μετὰ τὸ βασιλεύσει Βυζάντιον ἐθεάσατο

8. μαρμάρῳ Ch., μαρμάρῳ Ox. *ibid.* εἰς τὸ Cedrenus, αὐτὸ
 Ox. 8. Πριγκιπίους Ox. *ibid.* ἀνῆλθον τὸν Χαλκηδόνος
 πλοῦν] „ἐπὶ, aut praepositio hujusmodi alia hic deesse vide-
 tur.“ Ch.

cou sagitta flammifera, medium penetrabit orbem, totumque captivum
 obtinens, Patri dono dabit; Virgini huic sacraanda est domus; Maria ve-
 ro nomen ejus.“ Responsum hoc aereis literis marmore exaratum, illi in
 superiore portae Fani limine posuerunt; Domumque ipsam Rheae ma-
 tris Deorum vocarunt. Quae quidem Domus, longo post tempore, Ze-
 none imperante, in Ecclesiam S. Virginis Deiparae, Mariae, facta est.
 Argonautae vero ex Hellesponto solventes, ad Principes Insulas iter
 direxerunt: hinc vero abeuntes, et Chalcedonensem Pontici maris Traje-
 ctum transire volentes, ab Amyco, ipsos armis potente, prohibiti sunt.
 Cujus quidem formidantes potentiam, in sinum quandam, desertum satis
 atque incultum, nemoribusque obsitum, subdixerunt sese. Ecce autem
 spectrum quoddam coelitus delapsum, visu terribile humerisque pennas
 gerens aquilinas, sibi appropinquare conspicati sunt. Ab hoc autem di-
 vinitus admoniti de victoria, quam ab Amyco reportaturi erant, vires
 resumebant: praeloque cum eo commisso Amycom devictum interfece-
 runt. Grata deinde solventes, templum condiderunt, loco eodem, qui
 spectrum ipsis sese exhibuerat; statuas etiam gigantes, quae species
 visae a se potestatis referebat. Fanum autem ipsum, ab salute ibi par-
 ta, Sothenium nominarunt: quo nomine etiam ad hunc usque diem locu
 iste vocatur. Templum hoc deinde, cum Byzantium imperii sedes fieri

καὶ τὸν ἀσφυλίσασθαι αὐτὸ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλεὺς·
 ὃς γενόμενος χριστιανός, καὶ τῷ ἐκτυπώματι τῆς στήλης προσεσχη-
 κὼς τῷ ἰσιώπῃ ἐκεῖ, εἶπεν ὅτι ἀγγέλου σημεῖον σχήματι μοναχοῦ
 παρὰ τοῦ δόγματος τῶν χριστιανῶν. καὶ ἐκπλαγείς ἐπὶ τῷ τό-
 5 πῳ καὶ τῷ κτίσματι, καὶ εὐξόμενος γινῶναι ποίας ἐστὶ δυνάμεως
 ἀγγέλου τὸ ἐκτύπωμα, παρεκοιμήθη τῷ τόπῳ. καὶ ἀκούσας ἐν
 ὄραματι τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως, εὐθέως ἐγερθεὶς ἐκόσμησε τὸν
 τόπον, ποιήσας κατὰ ἀνατολὰς εὐχὴν. καὶ ἐπωνόμασε τὸ εὐ-
 κτίρησιν, ἧτοι τὸν τόπον, τοῦ ἀγίου ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. O 97

10 Οἱ δὲ Ἀργοναῦται μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀμύκον ἐκεῖθεν ἔξορ-
 μήσαστις ἐπὶ τὴν Ποντικὴν ἀνέπλευσαν διὰ τὸ χρύσειον δέρας. C
 αἰσὶς ἔλαβον αὐτὸ καὶ τὴν Μήδειαν, τὴν τοῦ Ἄετου θυγατέρα,
 βασιλέως τῆς Σκυθίας, ἀπὸ Κολχίδος χώρας· ὅθεν ἱστορεῖται
 τὰ κατὰ Ἰάσονα καὶ Γλαύκην, τοῦ Κρόντος θυγατέρα, βασιλέως
 15 τῆς Θεσσαλίας, τὴν καὶ ἐμνησθεῖσαν ἐκ συμβύτωνος τινὸς ἅμα
 τῷ πατρὶ ἐν τοῖς ἕμεναλοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῆς ἱστορίας, ἅτινα ὁ
 σοφώτατος Ἀπολλώνιος ὁ ἱστορικὸς συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ Θῶλαν ἤγειτο τοῦ Ἰσραὴλ Αἰγλῶμ ὁ Ζαβουλωνί-
 τῆς· ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις ἦν παρ' Ἑλλησι μάντις ἄλλη,
 20 Σιβύλλα ἢ Ἐρυσθαία. ἐν οἷς χρόνοις ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας
 ὁ Τρώος, ὃς ἐγένετο πατὴρ Ἰλίου καὶ Γανυμήδους. οὗτος ἐκτι-
 σι πόλεις δύο, τὴν Τροίαν εἰς ὄνομα ἴδιον καὶ τὸ Ἴλιον εἰς D

1. ἀπότῃ Ox. 12. Μήδειαν Cedrenus, Μήδειαν Ox. Tum scribe
 Αἴητος. 14. καὶ post Γλαύκην delevit Ch. 20. Σιβύλλα Ox.
 22. Τροίαν Ox.

cepit, instauravit Constantinus M. Imperator, qui Christianus factus,
 statuae figuram ibi positae, ubi, itinere illac facto, forte observasset;
 Angeli speciem, in habitu Monachi Christiani statim agnovit. Attonitus
 vero ad loci structuraeque reverentiam; precibus scire petiit, qualianam
 cunct Angelicae Virtutis Effigies. Discumbens vero in eo loco, per so-
 nantium edoctus est Angeli nomen: exprecibus itaque, locum statim ador-
 navit; fassique ad Orientem versus precibus, locum illum in Oratorium
 fecit, Sancto Michaeli Archangelo sacrum.

Argonautae vero, post Amycum victum, illinc discedentes, in mare
 Ponticum advecti sunt, indeque ad Colchidem, aurei velleris causa: quod
 et inde secum reportarunt, una cum Medea, Aetae Scytharum regis filia.
 Hinc orta sunt, quae de Jasono, et Glauca, Creontis Theasalorum regis
 filia, traduntur, quae casu quodam, cum patre suo, inter ipsa Nuptia-
 rum solennia, igne consumpta perfit: quaeque alia huc faciunt nonnulla,
 quae scripta nobis reliquit Apollonius, sapientissimus Historiographus.

Them mortuo, Israeli praefuit Aegleom Zabulonites. Illis autem tem-
 poribus apud Graecos floruit Sibylla alia, Erythraea dicta: quo tempo-
 re etiam Phrygiae imperavit Tros, Ili et Ganymedis pater. Hic vero
 duas condidit urbes; Troiam, a nomine suo, et Ilium, ab Ilio, filio nata

- ὄνομα Ἰλίου τοῦ μελλονος αὐτοῦ υἱοῦ. ὅστις πληρώσας τὰ τεί-
 O 98 χη τῶν πόλεων, τοὺς τοπαρχοῦντας, ἦτοι βασιλεύοντας, τῆς Εὐ-
 ρώπης χώρας πάντας προετρέφατο διὰ τοῦ Τάνταλου, βασιλέως
 τῆς Μυκηναίων χώρας. καὶ πρὸς τοῦτο ἐλυπήθη ὁ Τάνταλος,
 καὶ ἔσχεν ἔχθραν μεγάλην πρὸς αὐτόν· ἦν δὲ ταξάμενος ὁ Τρωῶς 5
 πρὸ τοῦ ἄρχεσθαι κτίζειν τὰς πόλεις δῶρα πέμπειν καὶ θυσίας
 ποιεῖν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην χώραν. ὅστις
 πληρώσας τὰ τεῖχη μετὰ δύο ἔτη ἐπεμψε τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελ-
 φὸν τὸν μικρότερον, τὸν λεγόμενον Γανυμήδην, ὃν ἠγάπα, ὡς
 εὐπρεπῆ καὶ μικρότερον, εἰς τὸ ἀπενέγκαι τὰ δῶρα εἰς τὸ ἱερόν 10
 E τοῦ Διὸς καὶ πληρῶσαι τὴν θυσίαν τοῦ τάγματος, δεδωκὼς αὐτῷ
 ἄνδρας ἑ. καὶ ἀντιπεράσας τὴν θάλασσαν ἀπήρατο ἐπὶ τὸ ἱερόν
 τοῦ Διὸς. μαθὼν δὲ ὁ Τάνταλος, νομίσας ὅτι κατασκοπήσαι
 ἦλθε τὴν Εὐρώπην χώραν, ἐπεμψε πολλοὺς ὀπλισμένους, καὶ
 ἤρασαν τὸν Γανυμήδην πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ ἱερόν καὶ τοὺς μετ' 15
 αὐτοῦ. ὁ δὲ Γανυμήδης ἐκ τῆς δειλίας ἠθρόωσθησεν· ἐπηρώτησε
 δὲ αὐτὸν ὁ Τάνταλος λέγων, Ἐν ἄλλοτρίοις βασιλείοις πῶς ἐτόλ-
 V 33 μησας ἔλθειν κατάσκοπος; καὶ εἶπεν αὐτῷ ὅτι Οὐσίας χάριν τοῦ
 O 99 Διὸς ἦλθον ἐγὼ καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Τάνταλος,
 ἐκέλευσεν αὐτῷ περιμεῖναι καὶ ἀνεθῆναι διὰ τὴν νόσον. ὁ δὲ αὐ- 20
 τὸς Γανυμήδης τρεῖς ἡμέρας ἀθρόωστήσας τελευτᾷ· καὶ ἐκέλευ-
 σεν ὁ Τάνταλος ἀποδοθῆναι ἃ ἤνεγκε δῶρα καὶ τὴν θυσίαν εἰς
 τὸ ἱερόν τοῦ Διὸς· καὶ τὸ λείψανον δὲ τοῦ αὐτοῦ Γανυμήδους

6. ἄρχεσθαι Ch., ἄρχεται Ox. 8. ἀδελφόν] υἱόν Ch. 14. ὀ-
 πλισμένους Ch., ὀπλισμένους Ox.

maiore vocatum. Ubi vero urbium moenia ad exitum perduxisset, Reges
 Europaeos omnes, praeter Tantalum, Mycenarum regem, ad se vocavit:
 quod aegre ferens Tantalus, Troem deinceps infensissimum habuit. Tros
 autem, ante jacta urbium fundamina, Jovis Europaei Templo victimas
 et dona missurum se voverat. Biennio itaque post moenia absoluta, fi-
 lium suum minorem, Ganymedem, (quem, quod formosus esset, et mi-
 norenns, valde charum sibi habuit,) L satellitibus stipatum mittit, ut
 Jovi Europaei dona adferret; et, ex voto Patris, sacra perageret. Ille
 igitur mari trajecto ad Templum Jovis iter instituit. Quod ubi inau-
 diasset Tantalus, suspicatus eum Europae exploratorem supervenisse, plu-
 rimos statim armatos emisit, qui Ganymedem sociosque rapuerunt, an-
 tequam Jovis Fanum attigissent. Ganymedes autem metu correptus, in
 morbum incidit: interrogatus autem a Tantalo, qua tandem spe fretus
 aliena regna exploratum venire ausus sit? respondit, suscepti itineris
 causam sibi sociisque solam esse, ut Jovi sacra facerent. Quo audito,
 Tantalus manere illum jussit, morbi que sui curam habere. At vero Ga-
 nymedes, ubi triduum infirmitate sua laborasset, animam efflavit. Tan-
 talus autem dona quae attulerant victimasque, ad Jovis fanum deportan-

τῶν ἐσω ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς πρὸς τιμὴν. οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ
 ἐπιστάλντες ποιήσαντες αὐτῷ σορόν, ἔθηκαν αὐτὸν ἐπιγράψαν-
 τας ἐν αὐτῷ, Τρῶος, βασιλεὺς Ἀσίας, σὺν τῇ θυσίᾳ τὸν ἐνταῦθα
 κείμενον Γανυμήδην, υἷὸν αὐτοῦ, ἀνέθετο Δί. τοῦτο δὲ
 εἰποίησεν ὁ Τάνταλος πρὸς Θεραπείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. B
 οὗτος ἦν γὰρ ἕθνος Ἕλλησι θάπτειν ἔνδον ἱεροῦ οἴκου λείψανον
 θεοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸ μὴ κοινοῦσθαι τὰ θεῖα. ταῖ-
 τα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Αἰδύμος ὁ ἱστορικὸς χρονο-
 γράφος. λέγουσιν οὖν τινες τὸν Γανυμήδην ἄρπαγέντα ὑπὸ ἀε-
 10 τοῦ διὰ τὸ συμβῆν αὐτῷ ὀξύτατον τοῦ θανάτου.

Μετὰ δὲ Τρῶων ἐβασίλευσε τῶν Φρυγῶν ὁ Ἰλιος· ἐν αὐτῷ
 δὲ τῷ καιρῷ ἐλαλεῖτο ἡ νίκη τοῦ ἀγῶνος Πέλοπος τοῦ Λυδοῦ
 καὶ Οἰνομάου τοῦ Πισαίου, ἐπιτελεσθεῖσαι ἐν τῇ ἡλιακῇ ἐορτῇ·
 αἵνα συνεγράψατο Χάριξ ὁ ἱστορικὸς.

15 Μετὰ δὲ τοὺς χρόνους τούτους ἦν κριτὴς καὶ ἡγούμενος τοῦ O 100
 Ἰσραὴλ Σαμψών, ἀνὴρ γενναῖος καὶ μυστικὸς καὶ θαύματα ποι- C
 ῶν, καθὰ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ ἐμφέρεται συγγραφή. ἐν οἷς χρόνοις
 ἐβασίλευσε τῆς Αἰγύπτου χώρας ὁ Λάμπαθος· ἔσχε δὲ υἱοὺς δύο,
 τὸν Ἀχάον καὶ τὸν Λάκωνα. μέλλων δὲ τελευτῶν ἐκέλευσε τοῖς
 20 υἱοῖς διαμερίσασθαι τὸ βασίλειον αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν
 εἰς δύο· ὅστις Ἀχάος μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀπο-

12. Πέλοπος — Πισαίου Οκ. 13. ἡλιακῇ Ch., Ἰλιακῇ
 Οκ. 18. ἐβασίλευσε τῆς Αἰγύπτου χώρας ὁ Λαμπάθος] „Scri-
 bend. cum Cedreno [p. 120. C], τῆς Εὐρώπης χώρας.“ Ch.
 19. τὸν Ἀχάον] „Ita etiam infra. Cedrenus tamen eum Ἀχαιὸν vo-
 cat“ Ch. 21. Ἀχάος] Ἀχάον Οκ.

de caravit: Ganymedis etiam reliquiis in eodem Jovis templo, honoris
 causa, inhumatis. Qui autem socii erant itineris, Monumentum ei ex-
 tererunt, hoc inscriptum Epitaphio. „Tros Rex Asiae, Ganymedem
 filium, hic jacentem, cum victimis, Jovi sacravit.“

Hoc vero a Tantalo factum est, ut officiis hisce Patrem ejus sibi
 occidieret: alias enim Graecis hominibus receptum non fuit, ut Mortalis
 corpus reliquiae intra sacram Aedem reconderentur; ne sic Divina pol-
 luerentur. Et ista quidem memoriae mandavit Didymus sapientissimus
 Historicus Chronographus. Hinc nonnulli fabulantur, Ganymedem ab
 Aquila raptum fuisse, eo quod morte obierit repentina.

Pest Troem, ad Phrygiam regnavit Ius: quo tempore celebrabatur
 Triumphus ille Agonisticus Pelopis Lydii, contra Oenomaum Pisaeum, in
 Festo solis agitato: sicuti haec nobis tradidit Charax Historiographus.

Pest haec Israeli Dux fuit et Judex Sampson; vir strenuus et
 mysticus, mirandaque faciens; uti habetur in Hebraicis Scriptis: Quo
 tempore etiam Aegyptiis imperavit Lapathus. Duos hic habuit filios;
 Achaeum et Laconem: moriturus itaque jussit, regnum suum regionem-
 que filios duos inter se dividere. Achaeus igitur, patre demortuo, re-
 6
 linceo Metatas.

- μερίσας τὴν χώραν πᾶσαν εἰς δύο ἔδωκε τῷ αὐτοῦ ἀδελφῷ Λάκωνι τὸ ἡμισυ τῆς χώρας ἐκ τῆς πατρικῆς αὐτῶν βασιλείας. καὶ ἐκάλεσε τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευομένην χώραν εἰς ὄνομα ἴδιον Λακωνικὴν· καὶ ἐβασίλευσε Λάκων ἔτη λγ', καὶ κτίζει πόλιν ὀνόματι Γιθιλλίαν εἰς τὴν παράλον. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσαν Λακόνων:
- D** ἄλλοι πολλοὶ ἕως τῆς βασιλείας τοῦ Θεστίου, βασιλέως Λακόνων· ὃς ἔκτισε πόλιν εἰς ἴδιον ὄνομα Θεστίαν παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Εὐρώταν. καὶ ἔσχεν ὁ αὐτὸς Θεστίος θυγατέρας τρεῖς, εὐπρεπεῖς πᾶσαν ὑπερβολήν, τὴν Λήδαν καὶ τὴν Κλυτίαν καὶ τὴν Μελανίππην· αἰτινες ἐκαλοῦντο προιοῦσαι Λακωνίδες. τὴν δὲ Λήδαν ἐξέδωκεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Θεστίος πρὸς γάμον τινὶ ὀνόματι
- O 101** Τύνδαριω· ὅστις μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Θεστίου ἐβασίλευσε τῆς τῶν Λακόνων χώρας. ἔσχε δὲ θυγατέρα ἐκ τῆς Λήδας ὁ αὐτὸς Τύνδαρος ὀνόματι Κλυταιμνήστραν· ἦντινα μετὰ χρόνον αὐξήθεισαν ἠγάγετο γυναῖκα Ἀγαμέμνων, ὁ βασιλεὺς τῆς Μυκηναίων χώρας. ἡ δὲ ἐπορνεύθη μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος νεωτέρου συγκλητικῆς, ὀνόματι Κύκνου, υἱοῦ Ἐδερίωνος, βασιλέως τῆς
- E** Ἀχαΐας, τοῦ καταγομένου ἐκ τοῦ Πίκου Διός, Τύνδαριου, τοῦ τῆς Λήδας ἀνδρός, ἀγνοῦντος τὴν μοιχείαν. ἡ δὲ Λήδα ἐπορνεύθη μετεωριζομένη ἐν προαστείῳ ἰδίῳ κειμένῳ παρὰ τὸν Εὐρώταν ποταμὸν, καὶ ἔγκυος γενομένη ὑπὸ Κύκνου τοῦ μοιχοῦ, υἱοῦ Ἐδερίωνος βασιλέως, ἔτεκεν ἐν ἐνὶ τοκετῷ βρέφη τρία, Κύστο-

4. ὀνόματι Γιθιλλίαν] „Cedrenus Γαθυνίαν vocat.“ Ch. Est Γύθειον. 5. εἰ Οκ. 8. εὐπρεπεῖς πᾶσαν ὑπερβολήν] „Praepositio hic excidit; supple εἰς, uti habet Cedrenus εὐπρεπεῖς εἰς ὑπερβολήν.“ Ch. 13. θυγατέρα Ch., θυγατέρας Οκ.

gionem totam in duas partes distribuens, fratri suo Laconi alteram tradidit. Is vero regionis partem, quae sibi obtigerat, a nomine suo, Laconiam vocavit: ubi et urbem maritimam condidit, quam Githilliam appellavit: et regnavit ibi per annos xxxiii. Post hunc ad Laconiam regnarunt plurimi alii, usque ad Thestium, Laconum regem; qui, juxta ripam fluminis Eurotae, urbem extruxit; quam ex nomine suo, Thestiam vocavit. Habuit autem Thestius iste filias, admirandae formae, tres; Ledam scilicet, Clytiam et Melanippen, quae et pulcherrimas Laconides appellabantur. Ex his Ledam pater locavit cuidam, nomine Tyndaro; qui, post mortem Thestii, Laconibus imperavit. Tyndarus autem ex Leda fillam habuit, nomine Clytaemnestram; quam post temporis adultiorem factam, in uxorem duxit Mycenarum rex, Agamemnon. At vero Leda, inscio marito, vitata est a nobili quodam juvene, nomine Cygno, filio Ederionis, Achaeorum regis, a Jove Pico oriundi. Vitabatur autem Leda in aedibus suis suburbanis, ad Eurotam fluvium sitis, ubi oblectationis causa tunc temporis morabatur. Gravida autem facta a Cygno, Ederionis regis F. uno partu

ρα καὶ Πολυδεύκην καὶ Ἑλένην. ἥτις Ἑλένη εἶχε φοβερόν κύ-
 λος, ἣν ἐξέδωκε μετὰ ταῦτα ὁ αὐτὸς Τυνδάριος εἰς γάμον Με-
 κλάω, τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀργείων, συντρόφῳ τοῦ Ἀγαμέμνονος, V 34
 καθὼς Παλαιφάτος ὁ σοφώτατος συνεγράφατο, ὅτι μάτην οἰ-
 σκεῖται ἱστοροῦσι ποιητικῶς λέγοντες ὅτι ὁ Ζεὺς γέγονε κύκνος
 καὶ Δάρδαν ἤσχυνε.

Τῆς δὲ τῶν Φρυγῶν χώρας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σαμψῶν O 102
 ἐβασίλευσε Δάρδανος, υἱὸς Ἴλλου.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐβασίλευσε τῶν Ἑλλήνων, τοῦτ'
 ἐστὶ τῆς Ἑλλάδος, τις ὀνόματι Ἄβας ἔτη κγ'. καὶ μετ' αὐτὸν
 ἐβασίλευσεν ὁ Προῖτος ἔτη ιε'. τούτου ἡ γυνὴ ἡ Σθενέβοια, ἡ
 καὶ Ἄντιαι, ἐφίλησε τὸν Βελλεροφόντην· καὶ προσέπεμψεν αὐ-
 τῷ τινος, καὶ οὐκ ἐπέισθη, λέγων ὅτι χαμυρέτον με εὔρεν ὁ βα-
 σιλεὺς Προῖτος πρὸ τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ ἀνεθρέψατο καὶ τι- B
 μῆς με ἤξισεν υἱοῦ συνεσθίειν αὐτῷ· καὶ πράξω τι τοιοῦτον
 κατ' αὐτοῦ; οὐκ ἔστι νόμος Ἑλλησι. καὶ τοῦτο ἀκούσασα ἡ
 Σθενέβοια, λογισαμένη μήποτε, ὡς ἔχων παρθήσιαν υἱοῦ πρὸς
 αὐτόν, εἶπη αὐτῷ ὅτι προσέπεμψεν αὐτῷ τινος ὡς ἐρῶσα αὐτοῦ,
 λάθρα εἶπε τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ ὅτι ἐρᾷ μου ὁ Βελλεροφόντης καὶ
 οὐκ ἐπύρχειται μοι, καὶ μὴ φάρμακόν μοι δώσει καὶ θάναο φυλάττου-
 σά σοι σωφροσύνην, ὡς ἀνδρὸς ἐρῶσα, φοβοῦμαι. καὶ λέγει

12. Ἄντιαι Oκ. 13. χαμυρέτον] χαμαιτρέτον μς εὔρεν καὶ ἀνε-
 θρέψατο verba adespota apponit Suidas vol. III. p. 652. vel ex
 Mahala vel ex Antiocheno Ioanne altero. 21. φοβοῦμαι Ch., καὶ
 φοβοῦμαι Oκ.

tres inde edidit infantes; Castorem, Pollucem, et Helenam, mirandae
 formae virginem: quam postea Tyndarus Menelao, Argivorum regi, Agā-
 memnonis connutritio, in uxorem dedit: uti memoriae prodidit sapientia-
 mus Palaeaphatus: illud etiam testatus, frustra se Poetas habuisse, in
 fabula illa, de Leda, a Jove in Cygnum verso, compressa.

Sampsonis autem temporibus, in Phrygia regnavit Dardanus, III
 sim.

Eodem etiam tempore ad Graeciam regnavit Abas quidam, per an-
 nos XIII, post eum, Proetus, annos XVII. Hujus uxor Sthenoboea, quae
 et Antia dicta est, Bellerophontem deperibat; mittit igitur qui eum sol-
 licitarent; sed Bellerophon, votis ejus annuere nolens respondit, Proetus,
 inquam, antequam Rex esset, me expositum reperit, et apud se domi
 contrivit; nec minus charum habuit convictorem, quam si filius ejus fu-
 issem, Egone igitur, ut in hunc virum tale aliquid committerem? Absit
 hoc ab homine Graeco. Haec ubi audisset Sthenoboea (metuens, ne
 forte libertate, quam apud Proetum tanquam filius habuit, usus, se ab
 uero ejus ad amplexus suos sollicitatum esse aperiret:) clam apud vi-
 rum cōminatur eum; Bellerophon, inquam, perditte me amans, involat
 in amplexus: timeoque, ne ab ejus veneficio brevi peritura sim; dum
 tui amans, castitatem meam tibi incolumem praesto. Proetus vero re-

- Ο 103 αὐτῇ ὁ Προῖτος, Νόμος ἐστὶν Ἑλλησι μὴ ποιεῖν κακῶς τῷ συνε-
σθίοντι. ἀλλὰ πέμπω αὐτὸν πρὸς τὸν ἰδίον σου πατέρα Ἰοβάτην,
μεθ' οὗ οὐδέποτε ἔφαγε, γράφων αὐτῷ. φρονεῦσαι αὐτὸν ὡς ἐπί-
C βουλον τῆς ἐμῆς βασιλείας καὶ σοῦ αὐτῆς. ὁ δὲ ποιήσας οὕτως
ἔδωκεν αὐτῷ γράμματα, σφραγίσας αὐτὰ βασιλικῇ σφραγίδι. 5
καὶ λαβὼν τὰ γράμματα ὁ Βελλεροφόντης, ἀγνοῶν τὴν κατα-
σκευὴν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἰοβάτην βασιλέα, καὶ
εὔρεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀρίστῳ. καὶ μαθὼν ὁ Ἰοβάτης ὅτι ἦλθεν,
ἐκάλεσεν αὐτόν, καὶ ὡς φιλούμενον παρὰ τοῦ Προῖτου, γαμβροῦ
αὐτοῦ, ὡς υἱὸν ἐκέλευσε συνεσθίειν αὐτῷ. καὶ δεξιόμενος τὰ 1
γράμματα καὶ ἀναγνοὺς τὰ γραφέντα αὐτῷ, καὶ εἰδὼς ὁ Ἰοβά-
της ὅτι συνέφαγεν αὐτῷ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι μᾶλλον κατηγορεῖ-
Ο 104 ται οὗτος· εἰ γὰρ συνῆδει κακῶ, οὐκ ἂν ἡ δίκη ἐποίησεν αὐτὸν
φαγεῖν μετ' ἐμοῦ, ὅτι νόμος ἐστὶν Ἑλλησι τῷ συνεσθίοντι μὴ
D ποιεῖν κακῶς. καὶ τὰ αὐτὰ ἔγραψε τῷ ἰδίῳ γαμβρῷ καὶ τὰ λοι-
πιά, καθὼς συνεγράψατο Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ποιητῆς, πλη-
ρώσας τὸ δρᾶμα.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Προῖτου ἐβασίλευσεν ὁ δευτέρος
Ἀκρίσιος ἔτη λ', καὶ λοιπὸν μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ Οἰνομάου
ἐβασίλευσεν ὁ Πέλοψ ἔτη λβ', ἐξ οὗ καὶ Πελοποννήσιοι ἐκλήθησαν
σαν οἱ Ἑλλαδικοί. ἔκτισε δὲ καὶ πόλιν, ἦντινυ καὶ Πελοπόν-

2. Ἰοβάτην semper Ox., Ἰοβάτην Cedrenus. 16. Εὐριπίδης] Vid. Bentlei. p. 20. 18. δευτέρος] De hoc disputat Schurzfl. Not. Bibl. Vin. p. 165. 20. Πέλοψ Ox., Πέλοψ Cedrenus. ibid. Πελοποννήσιοι Ox. 21. Πελοπόννησον Ox.

spondens; Injuriam, inquit, illis, quibuscum comederint, inferre, Graecis Religio est: caeterum Jobati, patri tuo, quicum nunquam comedit, eum mittam; per literas eum rogans, uti hunc e medio tollat; ut qui tibi regnoque meo struxit insidias. Ad hunc igitur modum fecit Proetus, et literas Bellerophonti tradidit, Regio sigillo obsignatas; quas ille nihil do- li suspicatus, Jobati defert. Incidit autem in Jobatem, forte tum pran- dentem; qui, audito Bellerophontem advenisse, quem Proetus gener filii loco charum habuit, illum in mensae consortium adhibuit. Deinde literis acceptis perlectisque, Jobates, cum in mensae etiam consortium eum vo- casset; Indubie (inquit apud se) homo iste inique insimulatur: si enim alicujus in eo mali conscia fuisset, communi uti mensa Justitia ipsa non sivismet. Apud Graecos enim, injuriam ei, quicum comederint, inferre, nefas habetur. Juxta haec igitur genero suo rescripsit Jobates; et quae sequuntur apud Euripidem, qui hac de re Tragoediam scripsit.

Proeto autem successit in regno Acrisius secundus per annos xxxi. et deinde Pelops, post victoriam contra Oenomaum a se partam; qui regnavit annos xxxi. a quo Graeci postea Peloponnesii dicti sunt: qui

ησαν ἐκάλεσεν· ἔκτοτε καὶ Πελοποννήσιον ἐκλήθη τὸ βασιλεῖον Ἑλλάδος.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἦν ὁ Δημόκριτος, φιλοσοφούμενα **E** ἰδέσκειν· ὅστις καὶ ἐν τῇ φιλοσοφῇ αὐτοῦ συγγραφῇ ἐξέθετο ἵταῦτα ἔτι δει τὸν θέλοντα φιλόσοφον γενέσθαι ἄσκειν σωφρονεῖν, αὐτῶν ἀπέχεσθαι κακῶν, πάντα δὲ ὀρθῶς νοεῖν καὶ πράττειν, καὶ ὅτε οὕτως φιλοσοφήσει, τότε μαθήσεται τὸ ἐνάγραμμον ὄνομα καὶ ὄψεται τὸν νῖόν τὸν θεοῦ λόγον τὸν ἀπαθῆ, παθητὸν μελλοσῆ. φέρεται δὲ ταῦτα εἰς τὸ σύγγραμμα Θεοφίλου τοῦ **O** 105 ἰσοσώτατου χρονογράφου.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐφιλοσόφει Ἴπποκράτης, ἰατρικὴν **V** 85 φιλοσοφίαν ἐκτιθέμενος.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Πέλοπος ἐβασίλευσεν ὁ Ἄτρεὺς ἔτη **ι'**, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Θυέστης ἔτη **ις'**, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἄγαμέμνων ἔτη **ιη'**, καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ Αἰγισθος ἔτη **ζ'**. κατίσχεν οὖν ἡ βασιλεία τῶν Ἑλλήνων, ἦτοι Πελοποννησίων, ἔτη **ρςδ'**.

Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις ἀνωτέρω χρόνοις τῆς Κρήτης ἐβασίλευσε πρῶτος ὁ Μίνως, ὁ υἱὸς τῆς Εὐρώπης· ὅστις καὶ ἐθαύρασε κρατεῖ πολεμήσας Ἀθηναίους καὶ νόμους ἐτίθει· περὶ οὗ, γρηοί, Πλάτων ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς περὶ νόμων ὑπομνήμασιν ἐπισημαίνουσεν. ἐν οἷς χρόνοις ἦσαν ὁ Δαιδαλος καὶ ὁ Ἴκαρος, **B**

14. Θυσσιῆς Ox. 19. ἐθαλασ. Ch., ἐθαλλασ. Ox.

et urbem quoque condidit, quam Peloponesum vocavit: unde postea Graecorum regnum Peloponesiacum vocabatur.

Eodem tempore floruit Democritus Philosophus: qui etiam in scriptis suis Philosophicis docuit debere eum, qui Philosophus evadere cupit, exorere, temperare se, et ab omnibus vitiis abstinere; omnia etiam recte intelligere, ac facere: ubi autem huc pervenerit, edocebitur Nomen illud novem literis scribendum; et videbit filium Dei verbum illud impassibile, omnia etiam Passibile futurum. Extant autem haec apud Theophilum, sapientissimum Chronographum.

Eisdem temporibus etiam floruit Hippocrates Philosophus, qui Medicinam docuit.

Post Pelopem, in regno successit Atræus; et regnavit annos **xx**. Hanc excipit Thyestes, qui regnavit annos **xvi**. post hunc regnavit Agamemnon, annos **xviii**. huic successit Aegisthus, et regnum tenuit, annos **vi**. Duravit itaque regnum Graecorum nempe Peloponnesiacum, annos **clxxv**.

Supradictis autem temporibus, ad Cretam primus regnavit Minos, Europæ filius: qui, cum mari dominatus esset, Atheniensibus bellum intulit, legesque illis imposuit. Hujus vero sapientissimus Plato meminît, in Libris ejus de Legibus. Circa eadem tempora celebres fuerunt Dae-

Ο 106 *Φρουλούμενοι ἔνεκεν τῆς Πασσιφάης, γυναικὸς τοῦ Μίνως βασιλέως καὶ τοῦ Ταύρου τοῦ νοταρίου αὐτῆς· ἔξ οὗ ἔτεκε μοιχευθεῖσα υἷον τὸν κληθέντα Μινώταυρον, μεσάσαντος τῇ μοιχείᾳ τῆς πορνείας τοῦ Δαιδάλου καὶ τοῦ Ἰκάρου. ὁ δὲ Μίνως βασιλεὺς τὴν Πασσιφάην ἀποκλείσας ἐν τῷ κουβουκλειῷ μετὰ δύο δουλίδων παρείχεν αὐτῇ τροφήν, καὶ εἶασεν αὐτὴν ἐκεῖ, μηκέτι ἑωρακῶς αὐτήν. καὶ ἐκείνη θλαβομένη, ὡς λυθεῖσα τῆς βασιλικῆς ἀξίας, νόσω βληθεῖσα ἐτελεύτα· ὁ δὲ Δαιδαλος καὶ ὁ Ἰκαρος ἐφρονεύθησαν· ὁ μὲν Ἰκαρος φεύγων τῆς φρουρᾶς, ὡς πλέει, ἐποντίσθη, ὁ δὲ Δαιδαλος ἐσφάγη. περὶ δὲ τῆς Πασσιφάης ἐξέσθητο δρᾶμα ὁ Εὐριπίδης ὁ ποιητής.*

C Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις Ἡρακλῆς ὁ τελεστῆς ὁ μυστικὸς ἄθλους ποιήσας, ἀπελθὼν ἐν τῇ Λιβύῃ χώρα συνέβαλε τῷ Ἀντέωνι, καὶ αὐτῷ ὄντι μυστικῷ, ποιοῦντι δὲ γῆνά τινα. καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν αὐτόν· ὅστις Ἡρακλῆς, μετὰ τὴν νίκην νόσω βληθεὶς, ἑαυτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ ἐτελεύτα·

Ο 107 *περὶ οὗ Ἄιδυμος ὁ σοφώτατος συνηγράψατο. τοῦ δὲ Ἰλίου τότε ἐβασίλευσε μετὰ Δάρδανον Λαομέδων, ὁ αὐτοῦ υἱός.*

Μετὰ δὲ Σαμψῶν ἠγεῖτο τοῦ Ἰσραὴλ Ἥλλ ὁ ἱερεύς.

Ἐν δὲ τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις ἐτελεύτα ὁ Ἀνδρόγῆος, ὁ υἱὸς τῆς Πασσιφάης καὶ τοῦ Μίνως, βασιλέως τῆς Κρήτης· ὡσαύ-

11. Vid. Bentlei. p. 27. 14. γῆνα] Fortasse conferenda quae sunt p. 42. D extr. γητίας, i. e. γοητίας, τινος Schurzfleischius Not. Bibl. Vin. p. 65. parum probabiliter.

dalus et Icarus, ob Pasiphaen, Minois regis uxorem; Taurumque, scribam ejus; quocum rem habuit Pasiphae, filiumque ex eo, Minotaurum, peperit; adulterii consciis, atque illud etiam promoventibus, Daedalo et Icaro. Rex vero Minos uxorem suam in cubiculo, una cum duabus ancillis, victu necessario adhibito, includi jussit; nec post illud temporis unquam in conspectum viri venit. Caeterum, quod regia dignitate exuta esset, excrucians se, in morbum incidit, et sic vitam finivit. Daedalus autem et Icarus deinde perierunt; hic quidem, rupto carcere, inter navigandum, mari demersus est; Daedalus vero gladio occisus. De Pasiphae vero fabulam conscripsit Euripides Poeta.

Hisdem temporibus Hercules ille, aerumnis suis clarus, Initiator et Mysta, Libyam profectus, cum Anteone, qui ipse mysta fuit, Terrestresque quasdam artes exercuit, congressus est. Quem cum vicisset Hercules, occidit; post victoriam vero, morbo correptus, se ipsum in ignem conjecit; ubi absumptus perit. Haec autem a Didymo sapientissimo conscripta sunt. Regnavit ad Ilium tunc temporis, post Dardanum, filius ejus Laomedon.

Israelem vero, post Sampsonem, judicavit Eli sacerdos.

Temporibus autem supradictis mortuus est Androgeus, Minois Cretae regis ex Pasiphae filius. Mortuus est etiam Minos ipse: qui moritu-

τως δὲ καὶ αὐτὸς Μίνως ἐτελεύτησε, καὶ ἐκέλευσε μέλλων τε- D
 ιωτῶν βασιλεῦσαι τῆς Κρήτης τὸν Μινώταυρον. καὶ μετὰ τὴν
 τοῦτου τελευτὴν τοῦ Μίνως ἐβασίλευσε τῆς Κρήτης ὁ Μινώ-
 ταυρος, ὁ Πασιφάης υἱὸς καὶ Ταύρου τοῦ νοταρίου αὐτῆς. καὶ
 5 ἔβρον λογιζόμενοι οἱ συγκλητικοὶ τῆς Κρήτης τὸ βασιλευθῆναι
 ἐπὶ τοῦ Μινωταύρου, ὡς μοιχογεννήτου, συσκευάζονται αὐτῷ
 καὶ προτρέπονται τὸν Θησέα, ὡς γενναῖον, τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγέως,
 βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὸ πολεμῆσαι αὐτῷ, συνταξίμενοι
 προΐδεν τὸν Μινώταυρον καὶ τὴν χώραν πᾶσαν, καὶ δίδοναι
 10 αὐτῷ καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ εἰς γυναῖκα, τὴν Ἀριάδην, τὴν ἐκ
 Πασιφάης καὶ τοῦ Μίνως βασιλέως· εἶχε γὰρ ἀπὸ τῆς Πασι-
 φάης καὶ τοῦ Μίνως τὸν Ἀνδρόγῃον καὶ τὴν Ἀριάδην. καὶ
 ἔλθε κατ' αὐτοῦ ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἐξαίφνης, καὶ πάντες E
 ἔσαντες τὸν Μινώταυρον οἱ συγκλητικοὶ καὶ ὁ στρατὸς ἔδοξαν
 15 γῶγεν τὴν πόλιν Γόρτυναν. καὶ γινὸς ὁ Μινώταυρος τὴν προ-
 δοσίαν ἔφυγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Λαβύρινθον χώραν· καὶ ἀνελθὼν O 108
 ἐν ὄρει εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον κρυπτόμενος· καὶ καταδιώξας αὐ-
 τὸν ὁ Θησεὺς ἔμαθεν ὑπὸ τινος ποῦ κέκρυπται· ὄντινα ἐκβαλὼν
 κρότωσεν εὐθέως. καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει Γορτύνη ἐθριάμ- V 36
 20 βεσε τὴν κατὰ τοῦ Μινωταύρου νίκην· καὶ εὐφημεῖτο ἀπὸ τῶν
 συγκλητικῶν καὶ ἀπὸ πύσης τῆς χώρας. καὶ ᾔητησεν αὐτοὺς ἀπελ-
 θῆν πρὸς τὸν Αἰγέα, τὸν αὐτοῦ πατέρα, ἵνα καὶ πρὸς αὐτὸν
 θριαμβεύσῃ τὴν νίκην. πρὸ τοῦ δὲ αὐτὸν καταπλεῦσαι πρὸς
 τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀπελθὼν τις νυκτὸς ἀνήγγειλε τῷ βασιλεῖ

15. Γορτύναν Οκ. 20. εὐφημεῖτο] ἐφημεῖτο Οκ.

rus, succemorem sibi in regno constituit Minotaurum. Post Minoem ita-
 que mortuum, Cretae regnum tenuit Minotaurus, Pasiphaes ex Tauro,
 Notario suo, filius. Verum regni primores probro sibi ducentes, si ex
 Adulterio natum regem haberent; in eum conspirarunt: Theseumque,
 Aegi Thessaliae regis filium, virum strenuum, adhortati sunt promitten-
 tes se Minotaurum, regionemque totam prodituros; et Ariadnam, soro-
 rum ejus, Minois regis ex Pasiphaë filiam in uxorem illi daturus. Susce-
 perat enim ex Pasiphae rex Minos Androgeum et Ariadnam. Statim
 itaque Theseus in Cretam, adversus Minotaurum, proficiscitur. Proce-
 res autem, cum exercitu toto, simulata fuga, Minotaurum, urbemque
 Gortynam deseruerunt. Minotaurus vero prodicionem sentiens, et ipse
 fugit in Labyrinthum regionem: ubi cum ad montem pervenisset, spelun-
 cam quandam subintrans delituit. Theseus autem eum insecutus, et a
 quodam edoctus ubi latitavit; e latebris extractum statim interfecit. Vi-
 ctior itaque in urbem Gortynam reversus, triumphum de Minotauro egit,
 magnamque apud Proceres subditosque omnes comparavit sibi gloriam.
 Proceres etiam rogavit, uti ad patrem Aegeum secum profecti, trium-
 phum etiam illuc celebrarent. Theseum vero, antequam patriam versus

*Αλγεί, τῷ πατρὶ τοῦ Θεσείως, ὅτι ἐξέφυγεν ἐκ τῆς πόλεως ὁ Μινώταυρος· καὶ ὑπέλαβεν ὅτι ἄλλην αὐτῶ ἐποίησαν οἱ Κρήτες· ἐξέθεντο γὰρ περὶ αὐτῶν, Κρήτες αἰεὶ ψεῦσται· καὶ ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπώλετο. ἔλθων οὖν ὁ Θεσεὺς εὐ-
 B ρεν αὐτὸν τελευτήσαντα· καὶ πεισθεὶς τῇ ἰδίᾳ συγκλήτῳ περιε-
 φρόνησε τῆς βασιλείας τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεύ-
 σαντος τοῦ ἰδίου πατρὸς τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἠγάγετο γυναῖκα
 τὴν Ἴλιαν τὴν λεγομένην Φαίδραν. ἡ δὲ Ἀριάδνη εἰσελθούσα
 O 109 ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἔμενεν ἰέρεια παρθένος, ἕως οὗ ἔκει ἐτε-
 λεύτησε.*

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐθρυλλεῖτο ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ὁ ψεύ-
 στης πόθος τῆς Φαίδρας ὁ πρὸς Ἰππόλυτον, τὸν πρόγονον αὐτῆς,
 υἱὸν δὲ Θεσείως ἐκ παλλακῆς· περὶ ἧς ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης
 μετὰ ταῦτα συνεγράψατο δράμα ποιητικῶς. μετὰ οὖν νβ' ἔτη
 τοῦ τελευτῆσαι τὴν Πασιφάην ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν Φαίδραν, κα-
 C θῶς ὁ σοφώτατος Δομνίνος ὁ χρονογράφος ὑπεμνημάτισε. τῇ
 δὲ θέα ἦν ἡ Φαίδρα τελεία, εὖστολος, μακρόψις, σώφρων. ὁ
 δὲ Ἰππόλυτος τῇ θέα ἦν τέλειος, εὐσθενής, μελάγχροος, κονδό-
 θριξ, ὑπόσιμος, πλατόψις, ὀδόντας ἔχων μεγάλους, σπανὸς
 τὸ γένειον, κνηγέτης, σώφρων δὲ καὶ ἥσυχος. ὁ δὲ Θεσεὺς ὁ 20
 βασιλεὺς ἀκούσας τὰ θρυλλούμενα ἐν τῇ πόλει περὶ τῆς αὐτοῦ
 γυναικὸς Ἰλίας Φαίδρας, ἐλυπεῖτο πρὸς αὐτήν· καὶ ἀγανακτήσας

1. *Αλγεί* Ox. 2. *ἄλλην*] *ἄλην* Ch, *δόλω* Cedrenus, unde et *ἀπά-
 την* duci potest. 3. *ἔρριψεν* Ox. 8. *Ἴλιαν*] *Inepte pro ἰδιαν.*
Sic et 22.

*vela dedisset, antevertit nauta quidam; qui Aegeo, Thesei patri nuncia-
 vit, Minotaurum ex urbe aufugisse. Suspiscatus itaque pater, dolose
 cum eo egisse Cretenses, (quorum fraudes etiam in proverbialia abierant;
 Cretenses semper mendaces!) seipsam in mare projecit et periit. The-
 seus itaque reversus, patrem extinctum invenit, et consiliariis suis ita
 suadentibus, Cretensium regno, cum Ariadna, spreto, (cum Patre de-
 functo, in Thessaliae regno jam successurus esset,) uxorem sibi accepit
 Iliam, quae et Phaedra dicta est. Ariadna vero, in Jovis templum se
 recipiens, ibi ad mortem usque virgo sacris vacavit.*

*Illis temporibus increbuit fama mendax, de amoribus Phaedrae et
 Hippolyti privigni, Thesei ex pellice filii: de quibus postea sapientissimus
 Euripides Drama conscripsit. Acciderunt autem ea, quae de Phae-
 dra traduntur, LII annis, post mortuam Pasiphaen: sicuti a sapientissimo
 Dominno Chronographo memoriae proditum est. Erat autem Phaedra,
 formam quod spectat, statura justa, ornata, facie oblonga, moribus hon-
 nestis: Hippolytus vero statura etiam justa, robustus, colore nigro, ca-
 pillis brevi, subsimus, acie lata, dentibus grandioribus, barba rara, ve-
 nationi deditus, animo sapiens et sedato. Rex Theseus vero, ubi au-
 disset quae de uxore Ilii Phaedra disseminabantur in populum, moleste*

κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ Ἴππολύτου οὐκ ἔδειξεν αὐτοῖς· λαβὼν δὲ
 ταῦρον λευκὸν ἔδωκεν αὐτὸν Θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι, καταρώμενος **O 110**
 τὸν τῶν αὐτοῦ Ἴππολύτου καὶ αἰτούμενος κακῶς αὐτὸν ἀπολέ-
 σθαι. καὶ συνέβη μετὰ μῆνας τρεῖς ἐν τῷ ἐξελεθεῖν τὸν Ἴππο-
 λυτον εἰς Θῆραν ἔφιππον καὶ διῶξαι σύαγρον, τοῦ ἵππου αὐτοῦ **D**
 προσκόψαντος ἐξεσελλίσθη καὶ ἔπεσε χαμαί, κατέχων τῇ ἀριστε-
 ρῇ χειρὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ εἰλιγέντος τοῦ λωρῖου ἐν τῇ
 χειρὶ αὐτοῦ ἐσῶρη ὑπὸ τοῦ ἵππου· πληγὴν δὲ λαβὼν ἐν τῇ αὐτοῦ
 κεφαλῇ εἰσηνέχθη ὑπὸ τῶν δούλων εἰς τὴν πόλιν ἐν τῷ παλατίῳ·
 10 καὶ τῇ ἕκτη ἡμέρᾳ ἐκ τῆς πληγῆς τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τελεστᾶ·
 ἦν δὲ ἑτῶν κβ'. ὁ δὲ Θησεὺς βασιλεὺς πενθῶν αὐτὸν ἔξεῖπε τῇ
 Φαίδρα τὴν ἑαυτοῦ λύπην, ὄνειδίζων αὐτήν, εἰρηκῶς αὐτῇ καὶ τὰ
 θρηλιόμμενα ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ χώρᾳ ἔνεκεν τοῦ Ἴππολύτου καὶ
 αἰτίς. ἡ δὲ Φαίδρα ἀκούσασα ταῦτα ἐξομόσατο αὐτῷ μὴ εἰδέναι
 15 τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἀποκειμένην αὐτῷ καὶ μάτην τὴν λοιδορίαν ταύ- **E**
 την τοὺς τῆς πόλεως φημίσαι ὑπονοήσαντας. ὁ δὲ Θησεὺς μὴ πει-
 σθεὶς αὐτῇ, αἰσχυνόμενος δὲ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτοῦ, ἐποίησεν αὐ-
 τῇ ἀπὸ ὄψεως, κελεύσας μηκέτι αὐτῷ ὄρᾶσθαι, λυπούμενος δὲ καὶ
 δαίτην θάνατον τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ· ἐφίλει γὰρ αὐτόν. ἡ δὲ Φαι- **O 111**
 20 δρα, ὡς πᾶν σώφρων, θλιβομένη δὲ καὶ διὰ τὴν ψευδῆ κατηγορίαν
 τῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας, καὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸν ἀποδιωγμὸν αἰ-
 σχητομένη, ἑαυτῇ ἀπεχρήσατο, καὶ τελεστᾶ οὖσα ἐτῶν λθ', καθῶς

5. Ἐφιππον] ἐφ' ἵππον Ox., Ἐφιππος διῶκων Cedrenus. 7. εἰ-
 λιγέντος Ch., εἰληγέντος Ox. V. p. 19. C.

haec in ea tulit: commotus etiam ira in filium suum Hippolytum, illis
 quidem rem non aperit: caeterum sumpto sibi tauro albo Neptuno illum
 immolavit; filiumque Hippolytum execratus, diris devovit. Hippolytus
 vero post tres menses venatum egressus, dum eques aprum insequitur,
 equo forte caespitante excussus, ad terram pronus cadit; et habentis lae-
 vae manus digitis implicatis, ab equo rapiabatur: caput vero inde vul-
 neratum, servi ad urbem deferentes, in palatium duxerunt: ubi sexto
 post die, ex capitis vulnere interiit, annum agens vicissimum secundum.
 Rex vero Theseus lugens illum, dolores suos Phaedrae aperit: Hippoly-
 tum etiam illi in os injicit, exprobrans ea, quae de consuetudine illorum
 populus undique dictitabat. Phaedra, ubi haec audisset, juramento ad-
 hibito, sibi cum eo quid tale unquam intercessisse negavit: quin et ru-
 more, ab imperito vulgo de Hippolyto jactatos, falsos esse vanosque
 omnino adjuravit. Theseus autem fidem ei nequaquam adhibens; pude-
 factus etiam, quod Primores suos haec latere non potuissent, e conspectu
 suo eam amovit, visumque suum fugere eam jussit in perpetuum. Ipse
 interitum fatum filii sui, quem unice dilexit, misere lugebat. Phaedra ve-
 ro, innocentiae suae sibi conscia; aegre etiam ferens, se, ob falsum po-
 peli numerem, a conjuge suo ejectam esse; pudore victa, sibi met ipsi
 mortem conscivit, annum agens trigesimum nonum: sicut ista Meris pro-

Κεφαλίων ὁ σοφώτατος συνεγράψατο ταῦτα, λέγων ὅτι μάλιστα πε-
 V 37 ρι τῆς σώφρονος Φαίδρας τὸν κατὰ Ἰππόλυτον πόθον ἐμυθολό-
 γησαν, ποιητικῶς περὶ τῆς αὐτῆς πλασάμενοι.

Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις ἐβασίλευσε τῶν Λακεδαιμονίων
 πρῶτος Εὐρυσθεὺς ἔτη μβ', καὶ ἄλλοι βασιλεῖς μετ' αὐτὸν ἧ', ἡμοῦ 5
 ἐβασίλευσαν ἔτη σμζ'. καὶ ὁ Ἄλκμαιος ἔτη λζ'. καὶ κατέσχεν
 ἡ βασιλεία Λακεδαιμονίων τὰ πάντα ἔτη τκέ', ὡς Ἀφρικανὸς ὁ
 σοφώτατος συνεγράψατο.

Μετὰ δὲ Ἡλεὶ τὸν προφήτην τῶν Ἰουδαίων πρῶτος ἐβασί-
 λευσε τῶν Ἰουδαίων Σαοὺλ, ὁ τοῦ Κίς, ἐκ φυλῆς Βενιαμίν, ἔτη 10
 κ', ἐν Γαβαὼν τῇ πόλει. τῶν δὲ Κορινθίων μετὰ τοὺς Λακε-
 δαιμονίους ἐβασίλευσε τότε Ἀλήτης ἔτη λέ', καὶ ἄλλοι βασιλεῖς
 B ια' ἔτη σοζ'. καὶ ὕστερον ἐβασίλευσεν * ἔτος α'. κατέσχε δὲ
 ἡ βασιλεία Κορινθίων τὰ πάντα ἔτη τιγ'.

O 112 Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σαοὺλ ἐπενόησαν πρῶτον ἀγῶνα οἱ Πι- 15
 σαῖοι Ὀλυμπίων, τότε τὴν ἑορτὴν ἐπιτελέσαντες τὴν κοσμικὴν τῷ
 Διὶ Ὀλυμπίῳ, περὶ ᾧ ὁ σοφώτατος Ἀφρικανὸς ἐχρονογράφησεν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἐγένετο ἱερὸς τῶν Ἰουδαίων Σαμουὴλ
 ὁ προφήτης· καὶ προσβύλετο κατὰ κλέουσιν Θεοῦ βασιλεία τὸν
 Δαβὶδ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαί. 20

5. Εὐρυσθεὺς Ox., Εὐρυσθεὺς Ch., Cedrenus. *ibid.* ἡ'] Debebat
 ζ', quod reponit Schurzfleisch. Not. B. V. p. 226. V. ad p. 28. A.
 6. καὶ ὁ Ἄλκμαιος] „Hic Ἀλκαμένης vocatur apud Eusebium.“ Ch.
 12. Ἀλήτης] Ἀλέτης Ox. 13. ἐβασίλευσεν *] ἐβασίλευσαν πρῶ-
 τάνεις, ἕκαστος ἔτος ἐν Schurzfleischius l. c. p. 222. 15. Πισ-
 σαῖοι Ox. 19. προσβύλετο] προσβάλλετο Ox.

didit sapientissimus Cephalion: qui Poëtas etiam perstrinxit, ob ea quae
 de castissimae Phaedrae et Hippolyti amoribus, vanissime fabulati sunt.

Circa illa tempora Lacedaemoniis regnavit primus Eurystheus, per
 annos XII. et post eum reges alii VIII, per CCXCVI annorum spatium: de-
 inde Alcmaeus, annos XXXVII. Duravit igitur regnum Lacedaemoniorum
 per annos CCCXXV, sicut scriptum reliquit sapientissimus Africanus.

Post Elii Prophetam, regnavit primus ad Judaeam Saulus, filius Cīs
 ex tribu Benjamin, annis XX, in urbe Gibeah. Everso Lacedaemonio-
 rum imperio, Corinthiis regnavit Aletes, per annos XXXV, aliique deinde
 reges XI, per annos CCLXXVII. postea etiam regnavit * per annum
 unum. Duravit igitur regnum Corinthiorum annis CCCXIII.

Hisdem Sauli temporibus, Pisaei primum Certamen Olympicum insti-
 tuerunt; Jovi Olympio festivitatem illam universalem celebrantes. De his
 vero scripsit in Chronographia sua sapientissimus Africanus.

Eodem tempore Judaeorum Sacerdos erat Samuel Propheta; qui ex
 praeepto Dei, Davidem, Jesse filium, Judaeorum Regem constituit.

Λ Ο Γ Ο Σ Π Ε Μ Π Τ Ο Σ

Ο 113

Χ Ρ Ο Ν Ω Ν Τ Ρ Ω Ι Κ Ω Ν.

*Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ Δαβὶδ ἰβασίλευσε τοῦ Ἴλιου, ἦτοι τῆς C
Φρυγῶν χώρας, Πρίαμος, υἱὸς Λαιομέδοντος. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ
βασιλείᾳ τότε καὶ τὸ Ἴλιον καὶ τὸ Δάρδανον καὶ ἡ Τροία καὶ πᾶ-
σα ἡ χώρα τῆς Φρυγίας πορθεῖται ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν· ἐν οἷς ἱστο-
ρεῖται Ἀγαμέμνων καὶ Μελέλαος καὶ οἱ λοιποὶ σὺν τῷ Νεοπτολέ-
μῳ Πύρρῳ, ὅσοι ἐπιστράτευσαν κατὰ τοῦ Ἴλιου διὰ τὴν ὑπὸ
Πάριδος τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου κλοπὴν τῆς Ἑλένης· ἐτρώθη
γὰρ εἰς αὐτήν. ἡ γὰρ Ἑλένη ἦν τέλεια, εὖστολος, εὖμασθος,
λευκὴ ὡσεὶ χιών, εὖοφρος, εὐρινος, εὐχαράκτηρος, οὐλόθριξ, O 114
ὑπόξανθος, μεγάλους ἔχουσα ὀφθαλμούς, εὐχαρῆς, καλλίφωνος,
φοβερὸν θάμα εἰς γυναῖκας· ἦν δὲ ἐνιαυτῶν κς'. ἡ δὲ ἀρχὴ
τῶν κακῶν τοῦ ἀπολέσθαι τὴν Τροίαν καὶ πᾶσαν τὴν Φρυγῶν D
χώραν καὶ τὰ βασίλεια αὐτῆς εὐρέθη ἡ πρόφουσις αὕτη.*

Ιερα. Τροϊκῶν Οκ. 7. Πάριδος Ch., Πάρουδος Οκ.

LIBER QUINTUS

DE TROIANIS TEMPORIBUS.

Davidis temporibus regnavit ad Ilium, sive Phrygiam, Priamus, Leo-
medontis filius. Eo regnante, Ilium Dardanumque, Troja simul, omnis-
que Phrygium terra, a Graecis devastata sunt: quorum duces celebriores
fuerunt, Agamemnon et Menelaus, cum Neoptolemo Pyrrho, caeteris-
que, qui arma contra Ilium moverunt, ob Helenae raptum, cujus amore
Paris, qui et Alexander, captus fuerat. Erat enim Helena statura justa,
decora, papillis formosis, nivis instar alba, pulchris supercilliis, eleganti
nase, vultu optimo, crine crispo et subflavo, oculis grandiusculis, gra-
tiosa, voce suavi, stupendum denique ob formam inter foeminas specta-
culem; annum autem tunc temporis agebat vigesimum sextum. Causa
vero, quae Troiae, Phrygiae regionibus, regnisque omnibus ruinam in-
venit, hujusmodi fuisse perhibetur.

Τοῦ Πάριδος γεννηθέντος ὑπὸ τῆς Ἐκάβης, Πρίαμος, ὁ τοῦ-
του πατήρ, ἀπελθὼν ἐν τῷ μαντείῳ τοῦ Φοίβου ἐκινδύαντο περὶ
τοῦ τεχθέντος αὐτῷ υἱοῦ. καὶ ἐδόθη αὐτῷ ὁ χρησμὸς οὗτος.
Ἐτέχθη σοι υἱὸς Πάρις, παῖς δῦσπαρις, τριακοντούτης γενόμενος
ὀλέσει τὰ βασιλεια Φρυγῶν. καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ Πρίαμος εὐ-5
V. 38. ἀγρῷ ὀνόματι Ἀμάνδρα, γαλακτοτροφῆναι παρὰ γεηπόνῳ τινί,
O 115 ἄχρις οὗ διελθῆ τὰ τριάκοντα ἔτη, ἄπερ ὁ χρησμὸς εἶπεν, ἔασας
τὸν αὐτὸν Ἀλέξανδρον τὸν καὶ Πάριδα Πρίαμος, ὁ αὐτοῦ πα-
τήρ, ἐν τῷ ἀγρῷ ποιήσας δὲ τεῖχος ἐν τῷ αὐτῷ ἀγρῷ μέγα ἐκά-10
λεσεν αὐτὸ πόλιν τὸ Πάριον. καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ Πάρις ἀνατρε-
φόμενος καὶ ἐν αὐτῷ δαίγων καὶ ἀναγινώσκων· ὅστις ἄλλόγμομος
καὶ εὐπαιδευτος ἐγένετο, καὶ ἐξέθετο λόγον ἐγκωμισιατικὸν εἰς τὴν
Ἀφροδίτην, λέγων μείζονα αὐτῆς θεὰν μὴ εἶναι μήτε τὴν Ἥραν
μήτε τὴν Ἀθηναίαν. τὴν γὰρ Ἀφροδίτην τὴν ἐπιθυμίαν εἶπεν εἰ-15
ναι· ἐκ τῆς ἐπιθυμίας οὖν πάντα τέκτεσθαι εἶπεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ
B ἐκθέσει. διὰ τοῦτο ἱστοροῦσιν ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε μεταξὺ Παλ-
λάδος καὶ Ἥρας καὶ Ἀφροδίτης καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ ἔδωκε τὸ μῆ-
λον, ὃ ἔστι τὴν νίκημ, εἰπὼν ὅτι ἡ ἐπιθυμία, ὃ ἔστιν ἡ Ἀφρο-
δίτη, πάντα τέκτει καὶ τέκνα καὶ σοφίαν καὶ σωφροσύνην καὶ τέ-20

7. Ἀμάνδρα] Μανδρῶ Cedrenus, unde Μάνδρα Wesselingius ad Hieroclem p. 664., aliter opinor iudicaturus, si Ἀράνδραν Lycœniæ commemoratam p. 14. E recordatus esset. *ibid.* γαλακτοτροφῆναι] γαλακτοτροφῆθῆναι Cedrenus. *Infra.* p. 75. C, ubi γαλακτοτροφέντας est, Chron. Pasch. γαλακτοτροφῆθῆναι. 14. μείζονα Ch., μῆζονα Ox.

Nato ex Hecuba Paride, pater ejus Priamus oraculum Apollinis consuluit, quid de filio sibi nato sperandum esset. Responsum vero vates hoc dedit. *Natus est tibi filius Paris puer infaustus: qui, tricesimum attingens annum, exitium regnis Phrygiis allaturus est.* Haec ubi audisset pater, mutato statim nomine Alexandrum eum vocavit: et amandatum eum in agrum quendam, Amandram vocatam, agricolæ cuidam entriendum tradidit, usque dum impleti essent anni illi xxx. Oraculo designati. Priamus itaque, filio in agro relicto, muro magno agrum hunc cinxit, urbemque Parium vocavit. Paris itaque hic educatus est, aetatem suam bonis artibus impendens. Ingeniosus itaque, et eruditus evasit, et Orationem Laudatoriam in Venerem composuit, praedicans eam Deabus omnibus superiorem, ne exceptis quidem Junone, aut Minerva. Cupiditatem enim Venerem esse dixit: ex Cupiditate autem omnia procreari. Inde de eo orta fabula, arbitrum illum constitutum fuisse, inter Palladem, Junonem, et Venerem; Veneri autem detalisse victoriam, dsto illi malo aureo. Dixit enim Venerem, id est, cupiditatem, omnia procreare, liberus, sapientiam, temperantiam, artes, aliaque omnia, tam in

γρας και τὰ ἄλλα πάντα ἐν λογικοῖς και ἀλόγοις· μεῖζον δὲ αὐτῆς
 και βέλτιον μὴ εἶναι. ἐξέθετο δὲ και ὕμνον εἰς αὐτὴν τὸν λεγό-
 μενον κιστὸν ὁ αὐτὸς Πάρις. μετὰ δὲ τὸ διελθεῖν τὸ λβ' ἔτος
 λογιούμενος ὁ Πρίαμος ὅτι παρῆλθεν ὁ χρόνος τοῦ δοθέντος χρη- O 116
 5μοῦ περὶ τοῦ Πάριδος τῶν λ' ἐνιαυτῶν, πέμψας ἤγαγεν ἀπὸ τοῦ
 ἀγροῦ τὸν αὐτὸν Ἀλέξανδρον τὸν και Πάριδα μετὰ πάσης τι-
 μῆς· ἐφίλει γὰρ αὐτόν. και ἐξῆλθεν ὁ αὐτὸς Πρίαμος εἰς ἀπάν-
 τισιν αὐτοῦ και οἱ συγκλητικὸι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ και οἱ ἀδελφοὶ C
 αὐτοῦ πάντες και πάντες οἱ τῆς πόλεως. και εἰσῆλθεν ἐν τῇ
 10 Τροίᾳ ὁ αὐτὸς Πάρις τῷ λγ' αὐτοῦ ἔτει μηνὶ ξανθικῷ τῷ και
 ἀπριλίῳ. και ἑωρακῶς αὐτὸν ὁ Πρίαμος οὕτως εὐπρεπῆ και τῇ
 θία και τῷ σθένει και τῇ διαλέκτῳ, ἐκέλευσεν αὐτῷ λαβεῖν δῶρα
 και ἀπελθεῖν θυσιάσαι ἐν Ἑλλάδι Δαρναίῳ Ἀπόλλωνι, λέγων ὅτι
 15 ἤλπισέ μου τὸ γῆρας και παρήνεγκε τὰ κακά. Ἴδου γὰρ παρῆλ-
 θεν ὁ χρόνος τοῦ χρησμοῦ. και ποιήσας τῷ αὐτῷ Πάριδι πρὸς
 πάντας τοὺς βασιλεῖς, ἦτοι τοπάρχας, τῆς Εὐρώπης χώρας γράμ-
 ματα ὁ Πρίαμος βασιλεύς, ὥστε δέξασθαι τὸν αὐτοῦ υἱὸν Πά-
 ριδα τὸν και Ἀλέξανδρον ἀπιόντα εἰς εὐχὴν θυσιάσαι τῷ
 Ἀπόλλωνι, ἀπέλυσε τὸν αὐτὸν Πάριδα, πέμψας και τοῖς βασι- D
 20 λεῖσι δι' αὐτοῦ δῶρα. και ἐξῆλθε τῷ δαισίῳ τῷ και Ἰουνίῳ
 μηνὶ ἐτ' μετὰ ν' και ζ' ἡμέρας τῆς ἐν τῇ Τροίᾳ πυροουσίας αὐτοῦ,
 και ἀποπλεύσας μετὰ πολλῶν δώρων βασιλικῶν, ἔχων μεθ' ἑαυ-
 τοῦ ἄνδρας Φρύγας νεανίσκους ρ'. και κατήνησεν ἐν τῇ πόλει O 117

1. μεῖζον — βέλτιον] μεῖζων — βελτίων Ox. 17. υἱοῦ Ox.
 19. ἀπέλυσε] ἀπέλευσε Ox. 20. δαισίῳ] δεσίῳ Ox.

bus, quam ratione praeditis; neque ea majus esse, nec melius quic-
 quam. Sed et Hymnum etiam in laudem ejus composuit Paris, quem
 Cestum appellavit. Priamus itaque, exacto tandem anno post tricesimum
 secundo, praefinitum Oraculo tempus jam praeterisse ratus; mittit qui
 filium Alexandrum, quem apprime dilexit, ex agro illo honorifice educe-
 rent. Quia et rex ipse Priamus, Proceribus, fratribus, et civibus suis
 omnibus stipatus, ad eum recipiendum exivit. Paris itaque Trojam in-
 gressus est, anno aetatis suae tricesimo tertio, mense Xanthico, sive
 Aprilii. Quem cum vidit Priamus tam aspectu, robore, et facundia or-
 natum, jussit eum dona accipere, ut in Graeciam proficiscens, Daphnaeo
 Apollinis sacra faceret: dicens; Deus senectutis meae misertus mala denun-
 ciata avertit: tamen enim Oraculi jam praeterlapsus est. Priamus igitur
 Paridem demisit, datis illi muneribus pro omnibus Europae regibus;
 quos etiam per literas hortatus est, uti filium Paridem, sive Alexandrum,
 Oraculum Apollinis adeuntem, ut sacra ex voto faceret, pro dignitate
 exciperent. Paris itaque post LVII dies, quibus Troiae commoratus est,
 decimo octavo Desii, sive Junii mensis die discedit, acceptisque sibi do-
 nis regis quamplurimis, et ascitis, ex flore inventutis Phrygiae, o. co-
 nicibus, inde solvens navigavit. Pervenit vero ad urbem quandam Grae-

τῇ λεγομένῃ Σπάρτῳ τῆς Ἑλλάδος, τῇ βασιλευμένῃ, ἥτοι το-
παρχουμένῃ, ὑπὸ Μενελάου, υἱοῦ Πλεισθένου· ὅστις Μενέλαος
ἀντράφη εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ἀτρείως, βασιλέως τῶν Ἀργείων,
ἅμα Ἀγαμέμνονι, υἱῷ αὐτοῦ· κἀκεῖθεν ἔλεγοντο οἱ δύο Ἀτρεΐδαι.

ὁ δὲ Μενέλαος ἔτοιμος ἦν ἀποπλεῖν εὐθέως ἐν τῇ Κρήτῃ ἅμα 5
Ε τοῖς συγγενεῦσιν αὐτοῦ, ὀφειλῶν θυσιάσαι τῷ Διὶ καὶ τῇ Εὐρώπῃ
 ἐν τῇ Γορτύνῃ, πόλει τῆς Κρήτης, ὅτε ἦλθεν ὁ Πάρις ἐν τῇ
 Σπάρτῳ πόλει πρὸς αὐτόν. ἕθος γὰρ εἶχεν ὁ Μενέλαος ποιεῖν
 ἑορτὰς καὶ θυσίας ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατ' ἔτος εἰς μῆμην τῆς
 Εὐρώπης, ὡς ἐκ γένους αὐτῆς. δεξάμενος δὲ τὸν Ἀλέξανδρον 10
 τὸν καὶ Πάριδα καὶ γράμματα τοῦ βασιλέως Πριάμον τῆς Φρυ-
 γίας καὶ Ἀσίας καὶ τὰ βασιλικά δῶρα τὰ παρ' αὐτοῦ δοθέντα,
 O 118
 V 39 περιεπτύξατο τὸν Πάριδα Ἀλέξανδρον, καὶ εὐμενῶς δεξάμενος
 αὐτόν, ὡς ἴδιον υἱόν, ἐν πάσῃ τιμῇ ἀφώρισεν αὐτῷ ἐν τῷ ἰδίῳ
 παλατίῳ διαίταν καὶ παντοῖα ἀναλώματα καὶ τοῖς αὐτοῦ καὶ πα-
 σαν θεραπείαν, εἰρηκῶς αὐτῷ διατρῆναι ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὅσας
 ἐὰν βούληται ἡμέρας, αἰτῶν αὐτὸν μείναντα ἀνεθῆναι διὰ τὴν
 τοῦ πλοῦς ἀθυμίαν καὶ εἰθ' οὕτως ἀπελθεῖν πληρῶσαι τὸ τά-
 γμα τῆς θυσίας εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ εὐθέως ὁ Με-
 νέλαος καταστήσας αὐτόν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ ἀπέπευσεν ἐπὶ τὴν 20
 Κρήτην, ἰάσας αὐτόν εἰς τὸ ἴδιον παλάτιον.

Ἐν τῷ δὲ διάγειν τὸν Μενέλαον ἐπὶ τὴν Κρήτην θυσιάζοντα
 Διὶ Ἀστερίῳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ ἐν τῇ Γορτύνῃ πόλει συνέβη τὴν

2. Πλεισθένης Οχ.

ciao, nomine Spartam, ubi regnabat Menelaus, Plisthenis filius. Qui
 quidem Menelaus apud Atreum Argivorum regem, una cum Agamemno-
 ne, regis fillo, enutritus fuerat, unde Atridae ambo vocati sunt. In ipso
 enim Paridis adventu in Spartam urbem, expeditionem agitabat Mene-
 laus, una cum consanguineis suis propediem soluturus, in Cretam insu-
 lam; ut ibi sacra Jovi et Europae faceret, in urbe Gortyna. Positum
 nempe hic in more sibi habuit, anniversarium uti Festum et sacrificia
 circa illud tempus quotannis institueret, Europae in memoriam. Lectis
 itaque literis, muneribusque acceptis, quae Priamus rex Phrygiae mise-
 rat; Alexandrum sive Paridem, amplexus est: nec minus honorifice eum
 excepit, quam si filius suus fuisset. Constituit itaque ex suis, qui mini-
 strarent ei sociisque; et pararent mensam, aliaque omnia necessaria,
 seorsim in Palatio suo. Quinetiam licentiam ei concessit, in urbe illa
 diebus quotquot vallet, commorandi; usque dum vires suas, navigatione
 exhaustas, resumere poterit: deinde vero ut abiret, ad destinatum Sa-
 crificium Apollinis templo ex voto peragendum. Paridem itaque cum re-
 bus ita omnibus instructissimum in Palatio suo curasset Menelaus, navi
 conscensa, in Cretam profectus est.

Interim vero, dum Cretae commoraretur Menelaus, Jovi Asterio, et
 Europae sacra peragens in urbe Gortyna; quodam die contigit, Helenam

Ἐλένην καταλθεῖν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ παλατιοῦ αὐτῆς εἰς τὸ Β
 ἰωρισθῆναι μετὰ τῆς Αἴθρας τῆς συγγενίδος τοῦ Μενελάου ἐκ
 Πάλοπος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐκ γένους τῆς Εὐρώπης. ὁ
 δὲ Πάρις παρακύνσας εἰς τὸν παράδεισον καὶ προσεσχηκῶς τῷ
 5 κάλλει τῆς Ἑλένης καὶ τὴν νεότητι, βληθεὶς ἔρωτι εἰς αὐτὴν καὶ
 διὰ τῆς Αἴθρας τῆς συγγενίδος Μενελάου τῆς Πελοπίδος καὶ τῆς O 119
 Κλυταιμνήστρας ἐκ γένους τῆς Εὐρώπης ὑπονοθεύσας τὴν Ἑλέ-
 νην, ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἔφυγε διὰ τῶν εἰχε μεθ' ἑαυτοῦ πλοίων
 ἐκ τῆς Τροίης μετὰ χρημάτων λιτρῶν τριακοσίων καὶ κόσμου
 10 πολλοῦ πολυτίμου καὶ ἀργύρου ἅμα τῆς Αἴθρας τῆς ἐκ γένους
 τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας τῆς ἐκ γένους Εὐρώπης
 καὶ ἐδουλῶν κουβικουλαρίων αὐτῆς. καὶ ἀντεπέρασεν εἰς C
 τὴν Σιδῶνα, κάκειθεν πρὸς τὸν Πρωτέα, βασιλέα τῆς Αἰγύ-
 πτου, μηκέτι ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ποιήσας
 15 τὴν θυσίαν ἐν Ἑλλάδι. μεμαθηκότες δὲ οἱ φυλάττοντες τὸ πα-
 λάτιον Μενελάου στρατιῶται τὴν τῆς Ἑλένης φυγὴν, φοβούμε-
 νοι εὐθέως ἐξέπεμψαν στρατιῶτας τρεῖς ἐκ τῆς πόλεως Σπάρ- O 120
 του τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Γορτύνῃ πόλει τῆς Κρήτης ἀπαγγελοῦν-
 τας τῷ Μενελάῳ βασιλεῖ τὴν κλοπὴν τῆς Ἑλένης τὴν ὑπὸ Πάρι-
 20 δος, καὶ ὅτι μετ' αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὴν Αἴθραν τὴν συγγενίδα
 αὐτοῦ καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. καὶ ἀπέμεινεν ἀκούσας ὁ Με-
 νέλαος ὡς ἔζηχος· πολὺ γὰρ ἔλωπήθη διὰ τὴν Αἴθραν· ἦν γὰρ

3. 7. 11. Κλυταιμνήστρας] Κλυμένης, quam ponit Ioannes Antio-
 chenus p. 785. Errorem suum Malalas repetit et auget v. 21.
 5. τῆς νεότητι] τῆ νεότητι Ch. 21. τῆς Κλυταιμνήστρας] Im-
 mo τὴν Κλυμένην.

in hortum Palatii sui descendere, cum Aethra, Menelai cognata ex Pe-
 lope, et Clytaemnestra, ab Europa genus ducente, ut sese ibi oblecta-
 ret. Paris autem in hortum forte despiciens, Helenam vidit; et obser-
 vata forma ejus, juventutis flore, amore ejus captus est: atque Aethrae,
 Menelai cognatae praedictae, ope usus, Helenam corrupit: et fuga domi-
 num rebus suis consulens, navesque, quas a Troia secum adduxerat,
 conscendens; ipsam, cum cco. pecuniarum libris, ornatuque multo pre-
 tioso, atque argento, comitante eam Aethra, Pelopis et Clytaemnestrae
 cognata, ab Europa oriunda, cum quinque incillis cubicularis, avexit.
 Sacrificioque in Graecia destinato et Apollinis templo insuper habitis,
 in adversam Sidonem navigavit; indeque solvens, in Aegyptum venit, ad
 regem Proteum. Milites vero, Menelai regis palatii custodes, ubi de
 Helenae fuga edocti fuerant; animis consternati, sine mora tres millites,
 ab urbe Sparta, in Gortynam Cretae mittunt, qui regi Menelao nuncia-
 rent, raptam esse a Paride Helenam; unaque abductam Aethram, regis
 et Clytaemnestrae cognatam. Haec ubi audivit Menelaus, furore quasi
 quodam corruptus est: ira etiam in Aethram vehementi commotus est; ut

D ἔχουσα ὑπόληψιν παρ' αὐτῷ σώφρονος πάνυ. καὶ εὐθὺς καταπλεύσας ὑπέστρεψεν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐν πόλει Σπάρτῳ, πανταχοῦ πέμπων εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος καὶ τῶν μετ' αὐτῆς. καὶ οὐχ εἶδον.

Μετὰ δὲ χρόνον ἦλθεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὁ Πάρις ἔχων τὴν 5
Ἑλένην καὶ τὰ χρήματα καὶ τὸν πλοῦτον ὄλον τὸν αὐτῆς. ὁ δὲ Πριάμιος καὶ ἡ Ἑκάβη ἐωρακότες τὴν Ἑλένην μετὰ Πάριδος καὶ ὅτι τοιοῦτον εἶχε κάλλος θαυμάζοντες, ἐπυθάνοντο παρ' αὐτῆς τίς εἴη ἢ τίνων ἀπόγονος. ἡ δὲ Ἑλένη εἶπε Ἀλεξάνδρου τοῦ καὶ
O 121 Πάριδος εἰμι συγγενίς, καὶ μᾶλλον προσήκειν Πριάμῳ καὶ τῇ 10
Ἑκάβῃ, καὶ οὐ τῷ Πλεισθένους υἱῷ Μενελάῳ· Δαναοῦ γὰρ ἔφη
E καὶ Ἀγήνορος τῶν Σιδονίων καὶ ἐκ γένους τοῦ Πριάμου καὶ
αὐτὴν ὑπάρχειν ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐκ Πηλεϊδῶν γὰρ τῆς
Δαναοῦ θυγατρὸς ἐγενήθη ὁ Ἄτλας καὶ ἡ Ἡλέκτρα, ἐξ ἧς ὁ
Δάρδανος βασιλεύς, ἐξ οὗ ὁ Τρώϊος καὶ οἱ τοῦ Ἰλίου βασιλεῖς. 15
καὶ διὰ Φοίνικα, τὸν Ἀγήνορος υἱόν, οὗτινος ἐγένετο ἀπόγονος
Δύνας βασιλεύς, ὁ Ἑκάβης πατήρ· ἐκ τοῦ γένους δὲ τοῦ Δύ-
να καὶ ἡ Λήδα ἔλεγεν εἶναι. ταῦτα δὲ εἰπούσα ἡ Ἑλένη τῷ
V 40 Πριάμῳ καὶ τῇ Ἑκάβῃ ἤτησεν αὐτοὺς ὀρκώσασα μὴ προδοθῆ-
ναι, καὶ λέγουσα μηδὲν τῶν Μενελάου εἰληφέναι, ἀλλὰ τὰ ἴδια 20

10. εἰμὶ] εἶναι Cedrenus. *ibid.* συγγενῆς Ox. 13. Πηλεϊδῶν
Cedrenus, Πηλεϊδῶν Ox. Utrumque nihili est: Pleione fuit At-
lantidis non mater sed coniux. Conf. Bentley. p. 73.

qui de illius castitate spem sane optimam sibi conceperat. Statim itaque navem conscendens, in Graeciam revertitur; et Spartam veniens, in omnes partes dimittit, qui Helenam, cum Paride, caeterisque requirant, sed nusquam invenerunt.

Post aliquod vero temporis spatium, Paris ex Aegypto rediens Helenam cum pecuniis, divitiisque ejus omnibus, secum advenit. Priamus autem et Hecuba, ubi Helenam cum Paride conspexerunt, egregiam foeminae formam mirati; quanam esset, et a quibus orta parentibus, eam sciscitanti sunt; respondit Helena, se Alexandri, sive Paridis, cognatam esse; magisque ad Priamum et Hecubam, quam ad Menelaum, Pleisthenis filium, se pertinere. Quippe a Danao, et Agenore, Sidoniis, aequae ac Priamum, se genus ducere affirmavit. Ex Pleione enim, Danae filia, nati sunt Atlas et Electra: Electrae autem filius fuit rex Dardanus; a quo Tros et Troiani reges. Addidit praeterea, regem Dynam, Hecubae patrem, genus suum repetere a Phoenice, Agenoris F. a Dyna autem, Ledam etiam suam traxisse originem. His itaque verbis Priamum et Hecubam alloquuta Helena, juramento ab eis confirmari petiit, se ab illis proditum non iri; juramento etiam testata eis, se nihil omnino a Menelaο surripuisse, bona vero sua solum secum tulisse. Tum vero He-

μόνα ἔλεγεν ἔχειν. καὶ λοιπὸν ἡ Ἑκάβη περιλαβοῦσα αὐτὴν κα-
ταφιλε καὶ πλείω πάντων αὐτῆς ἀντείχετο.

Γινόντες δὲ οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον τὴν τῆς Ἑλέ-
της ἐπὶ τὴν Τροίην μετὰ Πύριδος παρουσίαν, ἐπεμψαν πρέσβεις
5 ἀποδοθῆναι τὴν Ἑλένην· ὧχλει γὰρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Κλυ-
ταμένηστρα τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ Ἀγαμέμνονι, τῷ βασιλεῖ τοῦ Ἄργους,
διὰ τὸ ἔλθεῖν τὴν Ἑλένην, τὴν αὐτῆς ἀδελφὴν· ἣτις καὶ ἐποίησε
πρὸς αὐτὴν γράμματα καὶ ἔδωκε Μενελάῳ δριφίλοντα πείσαι τὴν O 122
Ἑλένην. καὶ ἦλθεν ὁ Μενέλαος πρὸς Πριάμῳν ζητῶν τὴν Ἑλέ-
10 νην, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, πρὸ τοῦ πολέμου· καὶ οὐκ ἐπέισθη- B
σαν οἱ Πριαμίδαι δοῦναι αὐτήν. καὶ λοιπὸν ἐπεστράτευσαν κατὰ
τοῦ Πίλου οἱ Ἀτρεΐδαι βασιλεῖς, προμάχους, ἦτοι τοπάρχας, προ-
τρεπόμενοι. καὶ ἔδυσώπησαν τὸν Πηλέα καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα,
τὴν Θέτιν, καὶ τὸν αὐτῆς πατέρα Χείρωνα, τὸν φιλόσοφον βα-
15 σιλέα, παρασχεῖν αὐτοῖς τὸν Ἀχιλλέα, υἱὸν τῆς Θέτιδος καὶ
τοῦ αὐτοῦ Πηλέως, ἕκγονον δὲ Χείρωνος. ὅστις Χείρων πέμ-
ψας ἤγαγεν αὐτόν· διῆγε γὰρ μετὰ Λυκομήδους βασιλέως, τοῦ
πυθιροῦ τοῦ αὐτοῦ Ἀχιλλέως, πατρὸς δὲ τῆς Ληϊδαμείης, ἐν
τῇ νήσῳ. καὶ ἀπῆλθε μετὰ τῶν Ἀτρεϊδῶν ὁ αὐτὸς Ἀχιλλεύς,
20 ἔχων ἴδιον στρατὸν τῶν λεγομένων Μυρμιδόνων τότε, νυκτὶ δὲ
λεγομένων Βουλγάρων, τριῶν χιλιάδων, ἕμα Πατρόκλῳ στρα-
τοπεδιάρχη καὶ Νέστορι· οἵτινες ἔδυσωπήθησαν παρὰ Χείρωνος C
καὶ Πηλέως καὶ Θέτιδος συνεῖναι τῷ Ἀχιλλεῖ. ἀπῆλθε δὲ ὁ

cuba amplexa eam osculata est, aliisque omnibus deinde chariorem
habet.

Electi vero Agamemnon et Menelaus, Helenam cum Paride ad
Troiam pervenisse; Legatos mittunt, qui reddi Helenam postulerent. Et
quidem soror ejus Clytaemnestra maxime hoc urgebat viro suo Agamemnoni,
Argivorum regi: quin et literas etiam Menelao dedit, Helenae tra-
dendas, quibus redditum ejus suadere nitebatur. Ante bellum itaque sus-
ceptum, Menelaus ad Priamum contendit: uxorem Helenam sibi reddi
petebat. Priamidae autem cum eam reddere renuerent omnino, in Troi-
anos arma protinus sumpserunt Atridae; regulis etiam vicinis in belli so-
cietatem conductis. Sollicitatis itaque Peleo et uxore ejus Thetide,
Chironem etiam, Regem et Philosophum, Thetidis patrem exoratum ha-
berunt, ut Achilles, Pelei et Thetidis F. sibi daretur socius. Eum ita-
que Chiron accersit, ex Insula, ubi apud regem Lycomedem, socerum
suum, Deldamiae patrem, commorabatur. Achilles itaque comitem sese
Atridis adiunxit; secum habens in exercitu suo κχιι Μυρμιδόνων: (ita
sibi dicti, qui nunc Bulgari) inter quos Nestor fuit, et Patroclus, ca-
strorum praefectus: impetrantibus hoc ab his Chirone, Peleo, et Theti-
de, ut Achillem comitarentur. Exiit igitur Achilles, Argivis Myrmi-
2
Iones Malalas.

Ἀχιλλεύς μόνος μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ ἐπὶ τὸ Ἴλιον τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Μυρμιδόνων. προετρέψαντο δέ, ἤτοι ἐδυσώπησαν, οἱ αὐτοὶ Ἀτρεΐδαι βασιλεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς, ἤτοι τοπάρχας, καὶ προμάχους τοὺς ἀπὸ ἐκάστης χώρας τῆς Εὐρώπης, ἕκαστον μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καὶ τῶν νηῶν. καὶ ἀπὸ πλευσαν πάντες συναχθέντες ἐν Ἀλλίδι χώρα οὕτω λεγομένη. χειμῶνος δὲ γενομένου καὶ τοῦ μάντεως Κάλχωντος εἰρηκότος θυσίαν ὀφείλειν δοῦναι τὸν Ἀγαμέμνονα Ἀρτέμιδι τῇ θεᾷ τῆς χώρας ἐκείνης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀπελθὼν διὰ δόλου ὡς ἀπὸ γραμμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὸ Ἄργος ἤνεγκε τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἴφιγένειαν. καὶ ἑωρακῶς αὐτὴν ὁ Ἀγαμέμνων ἐλθοῦσαν ἔκλανσε πικρῶς· φοβηθεὶς δὲ τὸν στρατὸν καὶ τοὺς τοπάρχας, ἐξέδωκεν αὐτὴν ἐπὶ θυσίαν Ἀρτέμιδι. καὶ ἐν τῷ ἀπιέναι αὐτὴν εἰς τὸ ἱερὸν Ἀρτέμιδος καὶ σφαγῆναι ἔλαφος ἔκοψε τὴν ὄδον διαδραμοῦσα ἔμπροσθεν ἐν μέσῳ τῶν βασιλείων καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς παρθένου Ἴφιγενείης. καὶ ἑωρακῶς αὐτὴν ὁ ἱερεὺς καὶ μάντις Τὴν ἔλαφον πιύσαντες ἄξατε εἰς θυσίαν ἀντὶ τῆς παρθένου τῇ Ἀρτέμιδι. καὶ ληφθεῖσα ἡ ἔλαφος ἐσφάγη τῇ Ἀρτέμιδι· τὴν δὲ Ἴφιγένειαν ἀποδέδωκε τῷ ἰδίῳ πατρὶ Ἀγαμέμνονι· ἦντινα ὁ Ἀγαμέμνων εἶασεν ἐκεῖ ἐν τῷ ἱερῷ Ἀρτέμιδος ἱέριαν. καὶ λοιπὸν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἐκεῖ ἐπὶ πάντων ὁ Ἀγαμέμνων ἐκ τοῦ ἐξπεδίτου· κακείθεν ὁρμήσαντες ἤλθον ἐπὶ τὴν Τροίαν.

1. τὸ] τῷ Ox. 17. μάντις] Deest εἶπεν. 20. εἶασαν Ox.

donibusque suis solis stipatus, adversus Ilium. Sed et Atridae quosque etiam undique per Europam Duces atque reges sollicitantes, hortati sunt, uti classibus suis et exercitu instructi, in societatem belli hujus venirent. Congregati itaque sunt omnes in Aulide regione, indeque jam soluturi; cum, tempestate oborta, Calchas vates edixit, oportere Agamemnonem filiam suam loci istius Numini, Dianae, immolare. Ulixis igitur, simulatis ab Agamemnone literis, Argos profectus est; atque inde filiam ejus, Iphigeniam, abduxit. Quam pater Agamemnon ubi vidit, acerbè flevit: metuens autem sibi ab exercitu regibusque, tradit illam Dianae Victimam. Cum autem duceretur virgo ad Dianae templum, ut immolaretur; ecce, omnium in conspectu, regum, et sacerdotis, exercitus, virginisque, cervam viam scindebat mediam percurrans. Quam ubi vidit sacerdos; hanc (inquit) comprehensam, loco virginis, date Dianae victimam. Cervam itaque captam, hostiam fecerunt; et Iphigeniam patri suo Agamemnoni reddiderunt: quam tamen pater ejus relictam, sacerdotem in Dianae templo constituit. Exinde itaque Rex ibi omnium ab exercitu factus est Agamemnon: illinc vero exinde abeuntes, in Troiam profecti sunt.

Ἐλθόντων δὲ τῶν αὐτῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὴν Τροίαν, ἀντί- O 124
 στησαν αὐτοῖς οἱ Τρῶες καὶ οὐ συνεχώρησαν αὐτοῖς παραβαλεῖν.
 καὶ πολλῶν σφαγῆντων ἔξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ
 Πρωτεσίλαος ἐσφάγη, πρόμαχος Δαναῶν, καὶ οὐ παρεχώρησαν
 5 οἱ Δαναοί, ἕως οὗ περιεγένοντο. καὶ κατέβησαν ἐπὶ τὴν παρά-
 λιν γῆν τῆς Τροίης καὶ ἔδησαν τὰ πλοῖα σχοινοῖς. ἐσπέρας δὲ V 41
 γενομένης εἰσῆλθον οἱ Τρῶες ἐν τῇ πόλει καὶ ἠσφαλίσαντο τὰς
 πόρτας· μέσῃ δὲ νυκτὶ Κύνκος τις ὄνομαι, ἐκ γένους ὑπάρχων
 τοῦ Πριάμου, ἐκ τοῦ πλησίον ὑπάρχων, ἀκούσας τὴν τῶν Ἑλ-
 10 λήνων εἰς τὴν Τροίαν παρουσίαν, ἐξελθὼν ἐκ τῆς Νέαν Ἄνδρου
 πόλεως μετὰ πλήθους πολλοῦ πολεμικοῦ ἐπέβησεν αὐτοῖς· καὶ
 γενομένης συμβολῆς νυκτὸς φονεύεται ὑπὸ Ἀχιλλέως ὁ αὐτὸς Κύν-
 κος καὶ ἔπεσαν οἱ μετ' αὐτοῦ πρὸ ἡμέρας. καὶ λοιπὸν ἔδοξε
 τοῖς Δαναοῖς παραλαβεῖν τὰς πόλεις τὰς πλησίον τοῦ Ἰλίου καὶ
 15 τῆς Τροίης, ὡς συμμαχοῦσας Πριάμῳ· καὶ ποιήσαντες συνωμο-
 σίας, ὅτι πάντα τὰ παρ' αὐτῶν παραλαμβανόμενα ἄγουσιν εἰς
 μέσον τῶν βασιλέων καὶ προμύχων καὶ τοῦ στρατοπέδου, ἀφορί- B
 ζουσι τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα καὶ Διομήδη.
 καὶ εὐθέως ἐξώρμησεν ὁ Διομήδης καὶ παραλαμβάνει τὴν πόλιν O 125
 20 τοῦ αὐτοῦ Κύνκου προμύχον, τὴν Νέαν Ἄνδρου, καὶ τὴν χώραν
 αὐτῆς πραιδεύει· παραλαβὼν δὲ καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ υἱούς, Κώ-
 βην καὶ Κόκαρκον, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ὄνομαι Γλαύκην,
 οὔσων ἐνιαυτῶν ια', εὐπρεπῆ, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς

4. καὶ supernacuum: sic et p. seq. v. 1. 10. 20. Νέαν Ἄνδρου] Νεάνδρου Codrenus. 15. συνωμοσίας Ox.

Graecos vero ad Troiam appropinquantes, Troiani erumpentes pro-
 pugnabant, ut ad litus eorum ne appellerent. Multi igitur utrinque ceci-
 derunt; inter quos fuit Protesilaus, ex Graecorum auxiliariis. Caeterum
 Graeci nihil cedentes, sed oram Troiae maritimam tandem occupantes,
 naves suas funibus alligarunt: nocte vero ingruente, Troiani urbem re-
 petiverunt, portas suas obfirmantes. Nocte vero media Cygnus quidam,
 Priami cognatus, nec longe ab urbe habitans, audito Graecorum ad Tro-
 iam adventu; egressus ipse ex urbe Neandro cum copiis magnis, Grae-
 cos adortur: commissoque per noctem praelio, ab Achille occisus est,
 profugientisque est exercitus ejus, antequam dies illuxerat. Consilium ita-
 que Graeci inierunt, Illo Troiaeque in proximo circumiacentes urbes
 praecipitandi; ut quae Priami partes suscepissent. Juramentis itaque se
 invicem obstringentes, spolia quaecunque in medium coram Regibus ex-
 crebantes universo se producturos; secernebantur in hoc Achilles, Ajax
 Telamonius, et Diomedes. Derepente igitur Diomedes Neandro Cygni
 Trojanorum propugnatoris urbe occupata, regionem ejus praedatatur;
 filiasque ejus duobus, Cobe et Cocarcho, filiaque Glauca, (xi annorum
 virginis, egregiae formae,) captivis abductis, Regis regionisque ejus

χώρας, καὶ ἄγει ἐν μέσῳ τοῦ στρατοῦ παντός. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς εὐθέως ἀπελθὼν μετὰ τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Μυρμιδόνων, τοῦτ' ἐστὶ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, ἐπέρχεται τῇ Λέσβῳ πόλει καὶ τῇ χώρᾳ αὐτῆς τῇ βασιλευομένῃ ὑπὸ Φόρβαντος, συγγενέως Πριάμου· οὗσις καὶ πολλὴν ἔχθραν εἶχε μετὰ τῶν Ἑλλήνων. παραλαβὼν 5
C δὲ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Φόρβαντα φονεῖ, καὶ λαμβάνει πάντα τὰ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Διομήδαν ἄγει· ἦν δὲ ἡ κόρη λευκή, στρογγυλόψις, γλαυκὴ, τέλεια, ὑπόξανθος, ὑπόσιμος, οὕσα ἐνιαυτῶν κβ', παρθένος· ἦλθε κομίσας τὰ ἐκ Λέσβου πάντα εἰς τὸν στρατὸν τῶν 10 Ἑλλήνων. καὶ λοιπὸν ὀρμήσας πάλιν ἐξῆλθεν ἐπὶ τὸν Εὐξείνιον πόντον, καὶ ἀφανίζει τὴν χώραν πραιδεύων, καὶ παραλαμβάνει τὴν Λυρνησὸν πόλιν, καὶ φονεῖ κρατοῦντα αὐτῆς τὸν Ἡετίωνα βασιλεῦα, καὶ λαμβάνει τὴν γυναῖκα αὐτοῦ αἰχμάλωτον, τὴν Χρῦ-
O 126 σον θυγατέρα, ἱερέως Ἀπόλλωνος, Ἀστυνόμην, τὴν μετακλη- 15 θεῖσαν Χρῦσηίδα, καὶ τὸν αὐτοῦ πλοῦτον καὶ τῆς χώρας, καὶ
D ἄγει εἰς τὰς ναῦς· ἦν δὲ ἡ αὐτὴ Ἀστυνόμη ἡ καὶ Χρῦσηϊς κονδοειδῆς, λεπτή, λευκή, ξανθόκομος, εὐρινος, μικρόμασθος, οὕσα ἐνιαυτῶν ιθ'. ἐφόνευσε δὲ καὶ ὃν προετρέψατο στρατὸν ὁ Ἡετίων τῶν λεγομένων Κιλικίων τῶν ἐλθόντων εἰς συμμαχίαν 20 αὐτοῦ καὶ τῶν Τρώων. κάκειθεν ἐξορμήσας ἔρχεται πρὸς τοὺς παῖδας Βρίσου, γενομένου ἐξαδέλφου Πριάμου, ἐν τῇ λεγομένῃ Λεγῶ πόλει· καὶ πραιδεύσας τὴν χώραν αὐτῆς πῦσαν μένει πο-

5. μετὰ] Fort. κατά. 11. Εὐξείνιον Ox. 22. Βρίσσου] Βρίσου scripti hic et p. seq. v. 2. 102. 1. cum Cedreno. 23. Λεγῶ πόλει] Λεγοπόλει Ox. et p. seq. v. 4. 6. Λεγονπόλεως et Λεγῶ.

bona omnia abripuit, inque medium exercitum produxit. Achilles interim, cum Argivis et Myrmidonibus suis egressus, Lesbum urbem aggreditur, regionemque totam circumjacentem, quae Phorbanti paruit, ex cognatis Priami, Graecis pariter infensissimo. Occupatis autem urbe regioneque, Achilles Phorbantem ipsum interfecit; regnoque ejus spoliato, filiam Diomedam captivam abduxit. Erat autem virgo candida, vultu rotundo, caecis oculis, statura justa, capillis subflavis, subsima, annos vero xxii nata. Redux vero Achilles, reportatam a Lesbo praedam ad Graecorum exercitum deferabat. Rursus etiam egressus, ad Pontum Euxinum, regionem illam devastat, praedamque abigit. Quin et Lynnesum urbem cepit; Eetione rege, qui loci dominus erat, e medio sublato: cujus etiam uxorem Astynomen, (quae et Chryseis dicta est,) Chryseae, Apollinis sacerdotis, filiam, captivam abduxit: abreptas etiam regis ipsius et regionis opes ad naves reportavit. Erat autem Astynome, quae et Chryseis, statura curta, gracilis, candida, flavicoma, naso eleganti, mamillis parvis, annos vero xix nata. Sed et Exercitum Cilicum, quem sibi asciverat, Trojanorum in auxilium, Eetion, Achilles profigavit. Exinde vero discedens, Legopolim petiit: agebant hic Brissaidae, Brissii, Priami

λιορκῶν τὴν πόλιν καὶ κτείνει πολλοὺς ἄνδρας καὶ πυριλαμβάνει
 τὴν πόλιν καὶ τὴν Βρίσου θυγατέρα αἰχμάλωτον, τὴν Ἴπποδά-
 μειαν, τὴν μετακληθεῖσαν Βρισηίδα, οὖσαν γυναῖκα τοῦ Μενέ-
 του, βασιλέως τῆς Λειγῶ πόλεως, ἀνελὼν τοὺς αὐτῆς ἀδελφοὺς,
 ἄνδρον καὶ θύματα. ὁ δὲ Μενέτης, ὁ τῆς Ἴπποδαμείας τῆς
 καὶ Βρισηίδος ἀνὴρ, οὐκ ἦν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Λειγῶ, ἀλλὰ ἦν **Ε**
 ἀπελθὼν προτρέψασθαι βοήθειαν εἰς συμμαχίαν Φρυγῶν ἀπὸ τῆς
 Λυκίας καὶ Λυκαονίας. ὅστις Μενέτης βασιλεὺς κατέφθασεν
 εὐθείως μετὰ τῆς βοήθειας τῶν Λυκίων καὶ Λυκαόνων μετὰ τὸ **Ο** 127
 10 παραληφθῆναι τὴν αὐτοῦ χώραν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὴν πόλιν
 καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἴπποδάμειαν τὴν καὶ Βρισηίδα. καὶ
 σὺ παρεχώρησεν, ἀλλ' εὐθείως ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ὁδοῦ ἔμα τοῖς
 μετ' αὐτοῦ συμβαλὼν οὖν μύχεται μετὰ Ἀχιλλέως πικρῶς, ἕως **V** 42
 15 ἐβλήθη δόρατι ὑπὸ Εὐρυτίωνός τις τῶν ὄντων μετὰ Ἀχιλλέως
 ἑξάρχων τοῦ διαφέροντος αὐτῷ στρατοῦ, καὶ ἀπώλοντο οἱ μετ'
 αὐτοῦ τοῦ Μενέτου πάντες. ἡ δὲ Ἴπποδάμεια ἡ καὶ Βρισηίς
 ἦν μακρὴ, λευκὴ, καλλίμισθος, εὐστολος, σύνοφρος, εὐρινος,
 μεγαλόφθαλμος, κεχολλαϊσμένα ἔχουσα βλέφαρα, οὐλόθριξ, ὀπι-
 σθόχομος, φιλόγελως, εὖσα ἐνιαυτῶν κα'. ἦντινα ἑωρακῶς ὁ
 20 Ἀχιλλεὺς ἐπόθησε· καὶ πεισὼν εἰς ἔρωτα αὐτῆς, λαβὼν ὑποκρύ-
 βει αὐτὴν ἐν τῷ ἰδίῳ παπυλεῶνι, μὴ ἀγαγὼν αὐτὴν εἰς τὸ πλη-
 θος τῶν Ἑλλήνων· τὰ δὲ χρήματα καὶ τὴν Ἀστυνόμην Χρυσίδα
 καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἤγαγεν ἔγγιστα τῶν προμάχων καὶ τοῦ στρα-

13. „σὺν redundat.“ Ch.
 dam, κεκολλαισμένα.“ Ch.

18. κεκολλαισμένα] „Forte scriben-
 ibid. βλέπερα Ox.

petraeolis, filii. Vastata vero undique regione illa, urbi ipsi imminebat,
 obediens eam cingens. Plurimis autem occisis, et occupata urbe, Hip-
 podamiam, quae et Briseis vocata est, Brissi filiam, Menetis Legopoli-
 tani regis uxorem, captivam abduxit; fratresque ejus, Andrum et Thy-
 stem, e medio sustulit. Menetes autem ipse tunc temporis Legopoli qui-
 dam aberat, in auxiliis ex Lycia et Lycaonia pro bello Trojano com-
 parandis occupatus. Statim vero a captis ab Achille regione, urbe, et
 uxore Hippodamia, Menetes cum copiis suis a Lyciis et Lycaonibus red-
 dux; nihil itineri cedens, laborioso licet, Achillem cum copiis ipse de-
 fensum aggreditur; praelioque commisso fortiter cum eo dimicavit, usque
 dum lancea percussus ab Eurytione quodam ex ducibus Achillei exerci-
 tus, interfectus est ipse, cum toto exercitu. Erat autem Hippodamia,
 quae et Briseis, procerā, candidā, mamillis pulchris, decora, junctis
 superciliis, naso pulchro, oculis grandioribus, palpebris adhaerentibus,
 crispis, crinibus a tergo flexis, jocunda, annos nata xxi. Hujus amore
 captus Achilles, eam tentorio suo secreto sibi habuit, nec ad exercitum
 addidit. Caeterum opes Astynomenque, quae et Chryseis est, aliaque
 omnia quae bello ceperat, coram regibus exercituaque toto in medium pro-

- Β τοῦ καὶ τῶν βασιλέων. γνόντες δὲ πάντες διὰ τὴν Βρίσου θυ-
 Ο 128 γατέρα, γυναῖκα δὲ τοῦ Μενέτου, ὅτι ἀπέκρυψεν αὐτὴν ὁ Ἀχιλ-
 λεύς μετὰ τοῦ ἐφόρει κοσμίον, ἐλυπήθησαν πρὸς αὐτὸν καὶ ὠρ-
 γισθησαν κατ' αὐτοῦ, διότι ἐπιώρησε διὰ τὸν εἶχε πρὸς αὐτὴν
 ἔρωτα. καὶ πάντες ἐλοιδοροῦν αὐτὸν ὅτι ἀπέκρυψεν αὐτὴν, καὶ 5
 συναχθέντες ἐν κομβέντῳ ἐκάλυσαν τὸν αὐτὸν Ἀχιλλέα τοῦ ἐπι-
 ρίπτειν καὶ παραλαμβάνειν πόλεις καὶ πραιδεύειν χώρας, ἄλλους
 ἀντ' αὐτοῦ καταστήσαντες τὸν Τεῦκρον, τὸν ἀδελφὸν Αἴαντος
 τοῦ Τελαμωνίου, καὶ τὸν Ἴδομενεά. οἵτινες παρέλαβον τὴν Κῦ-
 προν καὶ τὴν Ἰσαυρίαν καὶ τὴν Λυκίαν πραιδεύσαντες καὶ ἀπολέ- 10
 σαντες αὐτάς. ὁ δὲ Τελαμώνιος Αἴας ὀρηγῶν τοὺς Θρακοὺς
 τοὺς ἐν Χερρόνησῳ ἐπολιόρκει καὶ τὸν Πολυμήστορα τὸν βουσιλία
 C αὐτῶν. ὁ δὲ Πολυμήστωρ φοβηθεὶς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀλκὴν, χρυ-
 σὸν αὐτῷ πολὺν δόσος καὶ σίτον ἐνὸς ἐνιαυτοῦ εἰς ἀνάλωμα τοῦ
 Ἀχαικοῦ στρατοῦ, καὶ ἔκδοτον δόσος τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου τὸν 15
 μικρότερον πάντων, Πολύδωρον ὀνόματι, παρατεθέντα αὐτῷ
 παρὰ τοῦ Πριάμου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ χρημάτων πολλῶν·
 ἡγάπα γὰρ τὸν Πολύδωρον, ὡς μικρότερον πάντων, ὁ Πριάμος,
 καὶ ὡς εὐπρεπῆ· διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλῃ χώρᾳ αὐτὸν παρέ-
 θετο, ἵνα μὴ ὡς παῖδιον ταράττηται, ἀκούων πολέμων· ποιή- 20
 Ο 129 σας ὁ αὐτὸς Πολυμήστωρ συνθήκας μετὰ τοῦ Αἴαντος ἐγγράφως
 μὴ συμμαχεῖν Πριάμῳ. καὶ ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ὀρηγῶν ὁ Αἴας ἤλ-

4. ἐπιόρησος Οκ. 6. κομβέντῳ] κομβεντῷ Οκ. 11. Θρακοὺς] Θρακίας Ch. 13. ἀλκὴν Ch., ὀλκὴν Οκ. 21. ἐγγράφους Ce-
 drens p. 127. A.

tulit. Ubi vero omnibus innotuisset, Achillem Brissi filiam, Menetis vero
 regis uxorem, cum ornatu ejus omni, apud se celasse; aegre hoc in eo
 tulerunt; iraque in eum commoti sunt, quod ob amorem, quam erga eam
 habuit, perjurus factus fuisset: quin et conviciis eum exceperunt, cela-
 tam amasiam ei exprobrantes. Sed et a congregatis in Concilio duci-
 bus interdictum est Achilli, ne amplius esset in urbibus vel occupandis,
 vel invadendis; neve regiones praedatum ut exiret: suffectis in locum
 ejus, Teucro, Ajacis Telamonii fratre, et Idomeneo: qui Cyprum, Isau-
 riam, Lyciamque, captas et vastatas, praedati sunt. Ajax vero Tela-
 monius egressus, Thraces in Cherroneso regemque eorum, Polymestorem,
 aggreditur. Polymestor autem Ajacis vires reformidans, magnum auri
 pondus ei obtulit; tantumque frumenti, quantum Achaico exercitui in an-
 num sufficeret, suppeditavit. Sed et Polydorum quoque, Priami filium
 natu minimum, quem pater ejus Polymestori, cum ingenti pecuniarum
 pondere, enutriendum commiserat, Ajaci tradidit. Nampe rex Priamus
 Polydorum summopere sibi charum habuit; ut qui formosus esset, natu-
 que minimus: itaque in aliena regione enutritum voluit, ne qui tenellus
 erat, armorum strepitu territaretur. Sed etiam Polymestor Ajaci foedus
 scriptum pepigit, se Priamo opem non laturum. Inde discedens Ajax, in

δε πρὸς τὸν Τεύθραντα βασιλέα, καὶ συμβαλὼν αὐτῷ πόλεμον ἔφη ἀναίρει αὐτόν· ἐκπορθήσας δὲ τὴν τούτου πόλιν καὶ τὰ αὐτοῦ πάντα λαβῶν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τέκμησσαν ἄγει καὶ τὸν αὐτοῦ πλοῦτον καὶ πάντα νυκτὸς ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας. ἦν δὲ 5 ἡ Τέκμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὐστολος, μελάγχροος, εὐόφθαλμος, λεπτόροτος, μελάνθριξ, λεπτοχαράκτηρος, παρθένος, οὖσα ἐτῶν 15 ἕ. τὸν δὲ Πολύδωρον, τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου, οἱ Λυναοὶ στήσαντες κατέναντι τοῦ τείχους ἐδήλωσαν τῷ Πριάμῳ πέμψαι τὴν Ἑλένην καὶ λαβεῖν τὸν Πολύδωρον υἱὸν αὐτοῦ καὶ γενέσθαι εἰρή- 10 πη· ἐκεῖ φρονεούμεν αὐτόν. καὶ οὐχ εἶλοντο ***

*** ρεν ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ἑπτὰ πλανητῶν κατὰ μοιρικτὴν τῆρρ ἐπαγόντων τοῖς ἀνθρώποις χαρὰς καὶ λύπας, ὄρισας τὴν τῶν τῶν γῆινον κόσμον, τοὺς δὲ δυοκαίδεκα κάσους τὸν ζω- E διακὸν ἀριθμόν, τὸ δὲ ψηφόβολον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἑπτὰ κοκκία O 130 15 τὰ ἑπτὰ ἄστρα, τὸν δὲ πύργον τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ ἀναποδίδεται πῦσι καλὰ καὶ κακά.

Μηριώνης κονδοειδής, πλατύς, λευκός, εὐπάγων, μεγαλόφθαλμος, μελάγκροτος, οὐλόθριξ, πλατόψις, στρεβλόρινος, περιέρροτος, μεγαλόψυχος, πολεμιστής.

20 Ἰδομενεὺς δμοιοριαῖος, μελάγχροος, εὐόφθαλμος, εὐθετος, V 43

2. αὐτοῦ] αὐτὰ Ox. 10. καὶ οὐχ εἶλοντο **] „Lacuna ista ex Cedreno, aliqua ex parte, et Isac. Porphyrogeneta, de praetermissis ab Homero, suppleri possit.“ Ch. 11. * ρεν ἐκ τῆς κινήσεως] „De Palamede loquitur Tabulaque Lusoria ab eodem inventa: de quibus vide Suidam, Cedrenum, Isac. Porphyrogenetam, qui ex Autore nostro ista descripsisse videntur. De Ludo hoc vide etiam Xylandri et Jacobi Goar in Cedrenum Annotata.“ Ch. 13. κάσους Cedrenus p. 125. C, κάσους Ox. 20. δμοιοριαῖος Ox.

Regem Teuthrantem profectus est: quocum commisso praelio, gladio eum sustulit: urbeque ejus spoliata, opibus direptis omnibus, filiam ejus Tecnessam divitiasque omnes per noctem ad Graecorum castra devexit. Erat autem Tecnessa, formam quod spectat, bene ornata, colore nigro, oculis pulchris, naso tenuiori, capillo nigro, facie tenui, et virgo, xvii annos nata. Polydorum vero, Priami filium, e regione muri constituentes, Priamo significant, uti Helena reddita, et Polydoro vicissim accepto, pax mutua fieret: sin minus Polydorum se neci daturus. Abuentibus autem ***** invenit ex motu septem Planetarum; unde gaudia subinde ac dolores, juxta Fortunae sortem, Mortalibus inducuntur. Instituit etiam, ut Tabula esset Mundus terrestris; Casus vero duodecim Zodiaci numerus: Psephobolium vero, et quae in eo fuerunt tesserae septem, septem stellae: Turris vero Coeli altitudo; unde bona omnibus et mala sua rependuntur.

Meriones erat curtus, latus, candidus, barbatus, oculis magnis, pupillis nigris, crispus, vultu lato, naso obunco, acer, magnanimus, bellator.

Idomeneus erat statura mediocrem superante, colore nigro, oculis

ισχυρός, ἔρρινος, δασυπύγων, εὐκέφαλος, οὐλόθριξ, ἀπονε-
τοημένος πολεμιστής.

Φιλοκτήτης εὐμήκης, εὐθετος, μελάγχροος, σύνοφρυς, γεν-
ναῖος, εὐόφθαλμος, ἔρρινος, μελάνθριξ, πολύθριξ, φρόνιμος,
τοξότης εὐστοχος, μεγαλόψυχος. 5

Αἴας ὁ Λοκρὸς μακρὸς, εὐσθενής, μελίχρους, στραβός,
ἔρρινος, οὐλόθριξ, μελάνθριξ, δασυπύγων, μακρόψις, τολ-
μηρὸς πολεμιστής, μεγαλόψυχος, καταγύναιος.

- Ο 131 Πύρρος ὁ καὶ Νεοπτόλεμος εὐήλιξ, εὐθώραξ, λεπτός,
B λευκός, ἔρρινος, πυρρόθριξ, οὐλος, ὑπόγλαυκος, μεγαλόφθαλ- 10
μος, ξάνθοφρυς, ξανθοαρχιγένειος, στρογγυλόψις, προπετής,
τολμηρὸς, εὐσκυλος, πικρὸς πολεμιστής. οὗτος δὲ ὑπῆρχεν
εἰς τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ Δηιδαμείης, θυγατρὸς Λυκομήδους, ὅστις
μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐξεπέμφθη ὑπὸ Θέτιδος καὶ
Πηλέως, [ὡς] πάππου αὐτοῦ, αἰτηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὡς τοῦ 15
Ἀχιλλέως δόλω φονευθέντος, ἐδικίησαι τὸ πατρῷον αἷμα. καὶ
ὀπλισάμενος ἐπιστράτευσεν εἰς τὸ Ἴλιον σὺν ναυσὶν κβ' ἐκ τοῦ
Πηλέως λαβὼν ἴδιον στρατὸν Μυρμιδόνων, τὸν ἀριθμὸν ρχγ'.
καὶ ἀποπλεύσας κατέλαβε τὴν Τροίαν, καὶ εὗρεν εἰς τὰς σκηνὰς
τοῦ ἰδίου πατρὸς Ἀχιλλέως Ἴπποδάμειαν τὴν καὶ Βρισηίδα, φύ- 20
C λακα τῶν τοῦ Ἀχιλλέως πάντων. ἦντινα ἀποδεξάμενος εἶχεν ἐν

4. μελάθριξ Ox. 10. οὐλὸς Ox. hic et 105. 11. 106. 11. 16.
11. ξανθόφρυς Ch., ξανθόφρυξ Ox. 13. Δαιδαμείης Ox.
15. ὡς dele. 16. ἐδικίησαι Ch., ἐδιδηῆσαι Ox. 20. φύλακα
Ch., φήλακα Ox.

pulchris, membris bene compositis, validus, naso eleganti, barba hirsuta, capite decore, crine crispo, audax bellator.

Philoctetes, procerus, membris bene compositis, colore nigro, superciliis junctis, strenuus, oculis venustis, naso eleganti, capillo nigro multoque, sapiens, jaculandi peritus, magnanimus.

Ajax Locrensis, procerus, robustus, flavus, strabus, eleganti naso, crispo nigroque capillo, barba hispida, facie oblonga, audax bellator, magnanimus, mulierosus.

Pyrrhus, qui et Neoptolemus, corpore magno, pectore firmo, gracilis, candidus, naso eleganti, capillo rufo et crispo, oculis subcaesiis grandisculisque, flavis superciliis, barbae lanugine rufa, facie rotunda, praecipuus, audax, impatiens, bellator acerrimus. Filius erat hic Achilles, ex Deidamia, Locomedis filia, qui patris post mortem, Graecis id efflagrantibus, ob Achillem fraude sublatum, paterni sanguinis in vindictam profectus est, a Thetide atque Peleo avo missus. Navibus itaque XII, exercituque MDCL Myrmidonum, a Peleo instructus, adversus Ilium arma movit: solvens autem, atque litus Trojanum appulsus, patris tentorium petivit; ubi Hippodamiam, sive Briseidem, rerum omnium, quae Achilles fuerant, custodem invenit. Hanc itaque amplexus, summo habuit in ho-

πολλῇ τιμῇ, αἰτήσας αὐτὴν φύλακα εἶναι καὶ τῶν ἑαυτοῦ ἐν τῇ πατρὶά σκηρῇ. καὶ μετ' ὄλιγον καιρὸν τελευτᾷ ἡ Βρισηὶς νόσῳ βληθεῖσα.

Κάλχας κονδοειδής, λευκός, ὀλοπόλιος καὶ τὸ γένειον, πο- O 132
5 λύθραιξ, μάντις καὶ ὀλωνοσκόπος ἕριστος.

Τῆς δὲ Τροίης οἱ ἕριστοι ἄνδρες οὗτοι.

Πρίαμος τῇ ἡλικίᾳ εὐμήκης, μέγας, καλός, πυρρόχροος,
ἐπόγλαυκος, μακρόρινος, σύνοφρυς, εὐόφθαλμος, πολίος, κα-
τεσταλμένος.

10 Ἐκτωρ μελάγχροος, μακρός, πάνυ εὐογκος, δυνατὸς ἐν ἰσχυί,
εὔριος, οὖλος, ἐπώγων, στραβός, ψελλός, ἐγγενής, φοβερὸς D
πολεμιστῆς καὶ βαρύνφωος.

Δηϊφωβος διμοιριαιῖος, εὐθώραξ, εὐόφθαλμος, ὑπόσιμος,
μελάγχροος, πλατύσις, γεννυῖος, ἐπώγων.

15 Ἐλενος μακρός, εὐθετος, λευκός, ἰσχυρός, ξανθός, οἰνο-
πνεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, μακρόρινος, ἀρχιγένειος, ὑπόκρυ-
τος, φρόνιμος, πολεμιστῆς.

Τρωῖλος μέγας, εὔριος, ἀπλόθραιξ, μελίχροος, εὐόφθαλ-
μος, μελάνθραιξ, δασυπώγων, ἰσχυρὸς πολεμιστῆς καὶ δρόμαξ.

20 Πάρις ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, ἐγγλιξ, εὐσθενής, λευκός, εὔ- O 133
ριος, εὐόφθαλμος, μελάγκορος, μελάνθραιξ, ἀρχιγένειος, μα-
E

8. κατεσταλμένος Ch., κατεσταμένος Ox. 13. διμοιριαιῖος Ch.,
δερμναιῖος Ox. 18. Τρωῖλος Ox. 19. 21. μελάθραιξ Ox.

nare; eamque, uti suis etiam in tentorio paterno prospiceret, obtestatus est. Non longo autem post temporis Briseis, in morbum incidens, interit.

Calchas erat curta statura, candidus, capite mentoque canus, comatus, vates, atque augur optimus.

Trojanorum vero primarii erant hi.

Priamus, qui statura erat procerus, corpore magno, formosus, rubicundus, oculis subcaesiis, nasutus, superciliis junctis, oculis venustis, canus, animo sodato.

Hector erat colore nigro, procerus, mole corporis ingens, praestans viribus, naso elegantī, crine crispo, barbatus, strabus, blaesus, generosus, voce graviori, in bello tremendus.

Deiphobus, statura mediocrem superante, pectorosus, oculis venustis, subnigrus, colore nigro, facie lata, vir strenuus, barbatus.

Helenus, procerus, membris compositis, candidus, validus, flavus, oculis vini colorem referentibus, nasutus, lanuginem primam emittens, subcaesus, sapiens, bellator.

Troilus, corpore magno, naso pulchro, capillitio molli et porrecto, cute flava, oculis venustis, capille nigro, barba hispida, robustus bellator et curus veloc.

Paris, qui est Alexander, statura procera, robustus, candidus, naso elegantī, venustis oculis, pupillis nigricantibus, capillitio nigro, lanugine

κρόψις, κάτοφρος, μεγαλόστομος, εὐχαρής, ἑλλόγιμος, εὐκίνητος, τοξότης εὐστοχος, δειλός, φιλήδονος.

Αἰνείας κονδοειδής, παχύς, εὐστηθος, ἰσχυρός, πυρράκης, πλατόψις, εὐρινος, λευκός, ἀναφάλας, εὐπώγων.

V 44 Γλαῦκος ἰσχυρός, φρόνιμος, εὐσεβής. 5

Ἄντηνωρ μακρός, λεπτός, λευκός, ξανθός, μικρόφθαλμος, ἀγκυλόρινος, δόλιος, δειλός, ἀσφαλής, πολυίστωρ, ἑλλόγιμος.

Ἐκάβη μελίχροος, εὐόφθαλμος, τελεία, εὐρινος, ὠραία, φιλότιμος, εὐόμιλος, ἤσυχος.

Ἄνδρομάχη διμοιριαία, λεπτή, εὐστολος, εὐρινος, εὔμα-10
σθος, εὐόφθαλμος, εὐοφρος, οὐλη, ὑπόξανθος, ὀπισθόκομος,

O 134 μακροχαράκτηρος, εὐτράχηλος, γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρειαῖς, εὐχαρής, γοργή.

Κασσάνδρα κονδοειδής, στρογγυλόψις, λευκή, ἀνδροειδής
B τὴν πλάσιν, εὐρινος, εὐόφθαλμος, μελάγκορος, ὑπόξανθος, 1
οὐλη, εὐτράχηλος, ὀγκόμασθος, μικρόπους, ἤσυχος, εὐγενής, ἱερατική, μάντις ἀκριβής καὶ πάντα προλέγουσα, ἀσκητική, παρθένος.

Πολυξένη μακρὴ, καθάρια, λευκὴ πάνυ, μεγαλόφθαλμος, μελάνθριξ, ὀπισθόκομος, εὐρινος, εὐπύρειος, μικρόσιμος, ἀν-2
θηρόχειλος, μικρόπους, παρθένος, εὐχαρής, ὠραία πολὺ, οὐσα

10. εὐρινος Ch., εὐριφος Ox. 11. εὐόφρος Ox. 20. μελά-
θριξ Ox. *ibid.* εὐπύρειος Ox.

prima, facie oblonga, demissis superciliis, ore patulo, lepidus, facundus, agilis, jaculandi peritus, meticulosus, voluptatis amana.

Aeneas, curtus, crassus, pectorosus, robustus, rufus, vultu lato, naso eleganti, candidus, recalvaster, barbatus.

Glaucus, robustus, prudens, pius.

Antenor, procerus, gracilis, candidus, crine flavo, oculis exiguis, naso adunco, versutus, timidus, cautus, multiscius, facundus.

Hecuba erat crine flavo, oculis venustis, statura justa, eleganti naso, formosa, ambitiosa, affabilis, quieta.

Andromache, statura erat mediocrem superante, gracilis, decora, naso elegante, mamillis pulchris, oculis et superciliis venustis, crispa, subflava, occipite comato, facie oblonga, collo venusto, vultu ridibundo, lepida, et ingenii acuti.

Cassandra, curta, ore rotando, candida, structura corporis virili, naso decoro, oculis venustis, pupillis nigricantibus, subflava, crispa, collo venusto, mammosa, pedibus parvis; quieta, ingenua, sacerdos, vates insignis, omniumque praescia, et virgo sacra.

Polyxena, procera, munda, candidissima, oculis grandibus, capillo nigro, et retrorsum detorto, naso pulchro, pulchris genis, subsima, labiis roseis, pedibus parvis, virgo suavis, et formosa admodum: quae xviii

ἡπειτῶν ἐν ἰσφάγῃ, καθὼς δὲ σοφώτατος Δίctυς ὁ ἐκ τῆς Κρή-
 τας ἐπιμημάτισε μετὰ ἀληθείας τὰ προγεγραμμένα καὶ τὰ λοιπὰ
 πάντα τῶν ἐπὶ τὸ Ἴλιον ἐπιστρατευσάντων Ἑλλήνων. ἦν γὰρ
 μετὰ τοῦ Ἰδομενέως τοῦ προμάχου τῶν Δαναῶν τοῦ κατελθόντος
 εἰς τὸν πόλεμον ἅμα τοῖς ἄλλοις Ἀχαιοῖς· συγγραφεὺς γὰρ αὐτοῦ C
 τοῦ Ἰδομενέως ἐτύχχανεν ὁ αὐτὸς Δίctυς καὶ ἑωρακὼς ἀκριβῶς
 τὰ τοῦ πολέμου καὶ συγγραψόμενος, ὡς παρὼν τότε ἐν τοῖς χρό-
 ναις ἐκείνοις μετὰ Ἑλλήνων. ὅστις ἐξέθετο καὶ τοὺς προτραπέν-
 τας ἐπὶ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου βασιλέων καὶ τοὺς ὀπλισα-
 10 μένους καὶ κατελθόντας μετὰ τοῦ στόλου ἐπὶ τὸ Ἴλιον, ἕκαστον O 135
 ἔχοντα ἴδιον στρατὸν καὶ ναῦς. ὅστις πρὸ πάντων ἐξώρμησεν
 Ἀγαμέμνων, υἱὸς Ἀτρέως, Μυκηναίων βασιλεὺς, σὺν νηυσὶν ρ',
 καὶ εἰς λόγον ἀποτροφῆς τῶν στρατοπέδων νῆας λ', Μενέλαος καὶ
 Δίctυς καὶ Ἀρκεσίλαος καὶ Προθοήνωρ καὶ Κλονίος σὺν νη-
 15 σὶν ς', Ἐλεφήνωρ ἐξ Εὐβοίας σὺν νηυσὶν ζ', Μενέλαος δὲ υἱὸς
 Πισσθένους, ὁ τῆς Σπάρτου βασιλεὺς, σὺν νηυσὶν ξ', Διομήδης D
 ἐξ Ἀργεῶν νηυσὶν π', Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος σὺν νηυσὶν λ',
 Σχιδίος καὶ Ἐπίστροφος σὺν νηυσὶ μ', Μέγης ἐκ Δολίχης τῆς Ἑλ-
 λάδος σὺν νηυσὶ μ', Αἴας Τελαμώνιος ἐκ τῆς Σαλαμῖνου σὺν
 20 νηυσὶ μ', Νέστωρ σὺν νηυσὶν υ', Θόας σὺν νηυσὶ μ', Ἀγήνωρ
 καὶ Τευθίδης σὺν νηυσὶν ζ', Πρόθωος καὶ Μαγνίτωρ σὺν νηυσὶ
 μ', Εὐμενος σὺν νηυσὶν ια', Νηρεὺς ἐκ Μυκῆνης σὺν νηυσὶ γ',

1. Quae de Dicty Malalas, ex eo repetit Tzetzes Histor. V. 30.
 12. Μυκηναίων Ox. 14. Navium catalogi vitia turpissima exagi-
 tavit Bentleius p. 74. a. ibid. Κλονίος Ox. 19. Σαλαμῖνου]
 Σαλαμῖνος p. 51. B, 55. D.

naes nata, occisa est; sicuti sapientissimus Dictys Cretensis quae superius
 dicta sunt, quaeque dioturi sumus omnia de rebus Graecorum ad Ilium ge-
 nis, fideliter descripta memoriae mandavit. Erat enim Dictys iste Idome-
 nei, (qui cum Graecis in bellum hoc descenderat,) amanuensis; atque,
 simul cum eo, bello interfuit: quarum itaque testis oculatus ipse fuerat,
 res gestas diligenter in historiam retulit. Qui vero ab Agamemnone et
 Menelao regibus Graecorum in partes vocati advenerunt, quisque cum
 exercitu navibusque suis, a Dicty memorantur hunc in modum. Primus
 omnium erat Agamemnon, Atrai filius, Mycenarum rex, cum navibus
 centum, praeter alias xxx onerarias. Menelaus, Lelstus, Arcesilaus,
 Protheonor, et Clonius, cum navibus l. Elpenor ex Euboea, cum navi-
 bus lx. Menelaus, Plisthenis filius, rex Spartaec, cum navibus lx. Diome-
 des ex Argis, cum navibus xxc. Ascalaphus, et Jalmenus, cum navibus
 xlx. Schedius, et Epistrophus, cum navibus xl. Meges ex Dolicho
 Belladica, cum navibus xl. Ajax Telamonijs ex Salamine, cum navibus
 xl. Nestor, cum navibus xc. Thoas, cum navibus xl. Agenor et Teu-
 thides cum navibus lx. Prothous, et Magnitor, cum navibus xl. Eu-
 meos, navibus xl. Nereus, ex Mycone, cum navibus iij. Chalias ex

- Χαλίας ἐκ Τρίκκης σὺν νηοῖ μ', Λεοντεὺς καὶ Πολυπέτης σὺν νηοῖ μ', Ἀμφιγενείας ἕξ Ἴλιον σὺν νηοῖ μγ', Μενεσθεὺς ἕξ Ἀθηνῶν νηοῖ ν', Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης ἐκ Κρήτης σὺν νηοῖν π', Ὀδυσσεὺς ἐκ Κεφαλληνίας Ἰθάκης σὺν νηοῖν ιβ', Τηλόλεμος σὺν νηοῖν θ', Αἴας ὁ Λοκρὸς σὺν νηοῖν θ', Ἀχιλλεύς ἐκ τοῦ Ἄργους τῆς Ἑλλάδος σὺν Πατρόκλῳ σὺν νηοῖ ν', Πρωτεσίλαος καὶ Ποδάρκης σὺν νηοῖ μ', Παλαμήδης σὺν νηοῖ ιβ', Φιλοκτήτης ἐκ Μοθόνης σὺν νηοῖν κβ', Σώρδης, Φίλιππος, Ἄντιφος σὺν νηοῖν οη'. αἱ πᾶσαι νῆες τῶν Ἑλλήνων μόν'. οἱ ἀπέπλευσαν κατὰ τὰ ἴδια μανδῦτα πρῶτον εἰς τὴν Ἀύλιδα χώραν, ἀκκεῖθεν ἐπιστάντες τῇ χώρᾳ τῶν Φρυγῶν ἐξεπόρθησαν τὰ αὐτῶν βασιλεία, ὡς προέγγρυται, παραλαβόντες Πριάμον βασιλέα καὶ φονεύσαντες αὐτὸν καὶ Ἐκάβην βασιλῖδα, τοὺς δὲ αὐτῶν παῖδας ἀλγμάλωτους εἰλησφότες καὶ πάντα τὰ βασιλεία διαρπασάμενοι ὑπέστρεψαν εἰς τὰς ἰδίας χώρας. κατέσχον οὖν ἡ βασιλεία Ἐφέσου τῆς Ἀσίας πάσης καὶ Τροίης τῆς Φρυγίας τὰ πάντα ἕτη ωιθ'.
- O 137 Μετὰ οὖν τὴν ἕλωσιν τῆς Τροίης πάντες οἱ Ἀχαιοὶ μερισάμενοι τὴν πραιίδα καὶ τὰ χρήματα, ἔξορμησαὶ βουλόμενοι ἐπὶ τὰς ἰδίας πατρίδας, τὰς ναῦς ἑαυτῶν ἐτοιμάσαντες, ἔνιοι μὲν ἀπέπλευσαν, φανεροὶ δὲ προσέμειναν, Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδους εἰς μάχην ἐλθόντων. ὁ γὰρ Τε-

8. κβ'] Omissio nonnulla videtur Ox.: vide interpretationem latinam. 21. Τελαμωνίου Ox.

Tricca, cum navibus xl. Leonteus, et Polypetes, cum navibus xl. Amphigenias, ex Ilio, cum navibus xl. Menestheus ex Athenis, cum navibus l. Idomeneus, et Meriones, ex Creta, cum navibus xc. Ulysses, ex Ithaca Cephaleniae, cum navibus xii. Tlepolemus, cum navibus ix. Ajax Locrensis, cum navibus ix. Achilles, et Patroclus, ex Argis Helladis, cum navibus l. Protesilaus, et Podarces, cum navibus xl. Palamedes, cum navibus xii. Philoctetes, ex Mothone, cum navibus xii. Nereus, ex Perrhebis, cum navibus xxii. Sorthes, Philippus, atque Antiphus, cum navibus lxxviii. Sunt autem omnes Graecorum naves numero mccc. Graeci vero, juxta ac inter se decretum fuerat, navibus consensu, in Aulidem regionem primum delati sunt: inde vero Phrygiam aggressi, vastatisque Phrygum regionibus, uti superius dictum, Priamum regem, Hecubamque reginam neci dederunt: liberisque eorum abductis, opibusque Phrygum direptis omnibus reversi sunt quisque in regionem suam. Duravit itaque regnum Ephesinum, quod Trojae Phrygiana fuit, atque Asiae totius, in universum annos cccxix.

Troja capta, Argivi praeda omni pecuniisque inter se divisim classem adornabant, in patriam quisque suam reversuri. Solventibus igitur nonnullis, remanserunt tamen plurimi, ob contentionem inter Ajacem Telamonium, Ulysses, ac Diomedem, obortam. Ajax enim Telamonius Pal-

ιαμῶνος *Ἀσίας* ἐζήτει λαβεῖν τὸ βρέτας, ὅπερ ἔστι τὸ Παλλάδιον, ᾧ ἴδιον τῆς Παλλάδος μικρὸν ξύλονον, ὃ ἔλεγον εἶναι τεταλαιμῶνον εἰς νίκην, φυλῦττοντα τὴν πόλιν ἔνθα ἀπόκειται ἀπαράληπτον. τὸ δὲ αὐτὸ Παλλάδιον ἔδωκε τῷ Τρωῶ βασιλεῖ μέλεισσι κτίζειν τὴν πόλιν Ἀσιῶς τις, φιλόσοφος καὶ τελεστής. καὶ O 138
 ἐπὶ εὐχαριστίας ὃ Τρωῶς βασιλεὺς εἰς μνήμην αὐτοῦ τὴν ὑπ' αὐτὸν οὖσαν χώραν πᾶσαν τὴν πρῶην λεγομένην Ἐπίτροπον [ἦν] μετεκάλεσεν Ἀσίαν. τοῦτο δὲ τὸ βρέτας Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης ἔκλεψαν κατὰ γνώμην τοῦ Ἀντήνορος, ἐξάρχου τῶν Τρωῶν, 10 οὗτος ἢ γυνή, ὀνόματι Θεανῶ, ἦν ἰέρεια τῆς Παλλάδος, ὅπου C
 τὸ αὐτὸ βρέτας ἀπέκτετο, εἰσελθόντες νυκτὸς οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ Διομήδην ἐν τῇ Τροίῃ, καὶ παρακοιμηθέντες εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Παλλάδος, ὅτε τὰς ἐορτὰς τῶν ἀναθημάτων εἶχον οἱ Φρύγες καὶ οἱ Ἕλληνες. ἐποίησαν δὲ τοῦτο οἱ Λαυαοὶ, ἐπειδὴ ἐδόθη 15 αὐτοῖς χρησμός ὅτι οὐ δυνατὸν ὑμῶν παραλαβεῖν τὴν Τροίην, εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον ἀφέλησθε. καὶ ἐζήτει λαβεῖν αὐτὸ ὃ Τελαμῶνος Ἀσίας εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, λέγων, Ἐμοὶ ἐχρεώσθηται ἕκαμον γὰρ Ἀχαιοῖς. ἀρκεῖ μοι γὰρ ἢ παρὰ Ἐκτορος εἰς O 139
 ἐμὲ γενναμένη παραίτησις ἐν τῇ παρ' ἐμοῦ πρὸς αὐτὸν μονομαχίᾳ. 20 καὶ κἄν ἐποίησα ἔφοδον ἐπὶ τὴν πύλιν τοῦ Ἴλου, μόνος διώξας τοὺς Τρωῶς, καὶ σώσας τὴς νῆας πάντων ὑμῶν Ἑλλήνων, καὶ D
 πολλοὺς τῶν Τρωῶν ἤρωας ἄνδρας βαλὼν οὐκ ἐτρώθη. ἀρκεῖ

7. αὐτὸν Cedrenus p. 130. D, αὐτοῦ Ox. *ibid.* Ἐπίτροπον] Ἐπίτροπον Cedrenus. Verum est Ἠπειρον, quod praebet Suidas v. Παλλάδιον. *ibid.* „ἦν redundat.“ Ch. 9. Ἀντήνορος Ch. Ἀντήνορος Ox. 16. ἀφέλησθε] ἀφέλεσθαι Ox.

ladium quaerebat sibi; nempe, parva illa Palladis statua lignea, quae nra (ut aiunt) mystico parabatur, in victoriam scilicet, et ut urbem in qua servabatur, inexpugnabilem praestaret. Palladium istud Asius quidam, Philosophus ac Mysta, Troi regi obtulerat, urbis fundamenta jactare: cujus in gratiam rex Tros, universam ditionem suam, Epitropum nra vocant, Asiam, Asii Philosophi in memoriam, denominavit. Palladium hoc Uliases ac Diomedes, nocturno tempore Trojam ingressi, Palladii ad fanum obdormientes, interim dum a Graecis Phrygibusque Festa Anathematum celebrarentor, clam abstulerunt: hoc autem hoc consilio Antenoris, qui ex Trojanorum ducibus erat: et cujus uxor, Theano, ancilla Palladii inserviebat, ubi Palladium hoc reponabatur. Nimirum Graeci ex Oraculo edocti fuerant, Trojam non aliter occupari posse, nisi Palladium illud inde surriperetur. Deposcebat autem hoc sibi Telamonias Ajax, uti in patriam suam deportaret. Quippe mihi (inquit) merito deditur, qui pro Achivis tot sustinui. Satis equidem mihi esset, cui Hector singulari certamine congressurus, cedebat impar. Sed etiam populis hostibus, ego illi ad portas viam solus aperui, vestrumque castra servatis, complures Trojanorum Heroes, necdum sau-

δέ μοι, νομίζω, και τοῦτο πρὸς δόξαν, τὸ ἀγάγει τὸ σῶμα τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὰς σκηνὰς ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Θυμβρίου Ἀπόλλωνος.

- Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀνθίστατο αὐτῷ λέγων ὅτι Ἐγὼ αὐτὸ λαμβάνω εἰς τὴν ἐμὴν πόλιν· οὔτε γὰρ πλέον μου κέκηκας Ἕλλησιν. ἔξ ἀρχῆς γὰρ μετὰ τὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ Πάριδος κλοπὴν εἰς τὸ 5 Ἴλιον ἐξώρμησα σὺν Παλαμῆδῃ και Μενελάῳ βασιλεῖ. ὁμοίως δὲ και τοὺς βασιλεῖς και τοὺς ἥρωας ἐγὼ πανταχόθεν προσεκαλεσάμην. ὡσαύτως δὲ και τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἐγὼ κατηρ-
E γασάμην. συμβολῆς γάρ, ὡς ἴστε, Τρώων και Ἑλλήνων γενομένης, και πολλῶν πεσόντων, ἰσταμένων τῶν τὰ πρῶτα φερόντων 10
O 140 τῆς Τροίης και ὑμῶν τῶν ἡγεμόνων Ἑλλήνων και πρὸς ἀλλήλους ἐπικειμένων κρῖναι τὸν πόλεμον, ἐγὼ προετρεψάμην τὸν ἥρωα Φιλοκτῆτην κατὰ Πάριδος προκαλέσασθαι τοξικὴν μονομαχίαν. και ἐξαίφνης διὰ μέσον τῶν βασιλέων ὁ Φιλοκτῆτης ἐξελθὼν προκαλεῖται τὸν Πάριδα εἰς μονομαχίαν τοξικὴν. ἀκούσας δὲ ὁ 1!
V 46 Πάρις ἐξώρμησε και αὐτὸς κατέναντι αὐτοῦ τοξότης και ἄμα Δηϊφόβῳ, ἀδελφῷ αὐτοῦ. ἐξελθὼν δὲ διεμέτρησα αὐτοῖς διαστήματος τόπον, ποῦ ἐχρῆν αὐτοὺς ἐστάναι. και λαβόντων αὐτῶν κλῆρον ἔλαχε τῷ Πάριδι πρῶτω τοξεύσαι· ἔκπας δὲ ὁ Πάρις ἀποτυγχάνει· θαρσεῖν δὲ Φιλοκτῆτη κράζας, ἀντετόξευσεν ὁ Φι- 2
 λоктῆτης, και διαπείρει τοῦ Πάριδος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. και εὐθὺς δευτέρην ἀκοντίσας τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν ἐπήρωσεν·

2. Θυμβρίου Ch., Θυμβρίου Ox. Conf. p. 54. D. 4. μου] Immo ἐμοῦ. 13. 15. προσκαλ. Ox. 22. εὐθὺ Ox.

ciatus ipse vulneravi. Sed et abunde mihi est in gloriam, quod Achillis corpus, Thybraei Apollinis fano extractum, ad castra deduxi.

Caeterum Uliases contra locutus: Quin potius hoc mihi debetur, quod in urbem meam deportarem. Laboribus enim Meis non Tu majoribus Argivos demeruisti. Ab ipsis enim belli primordiis post raptam a Paride Helenam, ego adversus Ilium, cum Palamede et Menelao rege, arma movi. Reges ego Heroasque undique accersitos, in partes vocavi: sed et Paridi necis auctor ipse fui. Cum enim, (uti nostis) praelio inter Trojanos Graecosque commisso, plurimi utrinque ceciderunt, instantibus interim et urgentibus invicem utriusque aciei Ducibus, ut bellum decerneretur; Heroem Philoctetem ego hortatus sum, uti Paridem ad singulare certamen sagittis tentandum provocaret. E vestigio igitur provocat: quo Paris audito, egressus et ipse est, una cum fratre Deiphobo sagittarius. Tum ego stationis intervallum illis dimensus sum. Paris itaque, cui sortito obvenerat, uti prior hoc faceret, sagittam emittit; sed a scopo aberravit. Philoctetes autem, me interim adhortante, bene ut esset animo, sagitta vicissim Paridem impetens, manum ejus sinistra transadigit: statimque alteram emittens sagittam, dextro eum

ἀμείζωντος δὲ αὐτοῦ καὶ ἀποστραφέντος, πέμψας ἑτέραν σαγι-
 τω τοὺς αὐτοῦ πόδας φιβλοῖ ἐπὶ τὰ σφυρῶ, καὶ πίπτει ὁ Πάρις.
 καὶ φεύγουσι πάντες, ἄρπάσαντες τὸ σῶμα Πάριδος· καὶ ἐν τῇ
 πόλει εἰσελθὼν ἐκάλεσε τοὺς τρεῖς υἱοὺς αὐτοῦ, οὓς εἶχεν ἐκ τῆς
 5 Ἑλένης, τὸν Βούνιμον καὶ Κορυθαῖον καὶ Ἰδαῖον· οὐστίας ἐω- ^B
 ρακίως μικροῦς ἄπρους ἔμεινε καὶ διὰ μέσης νυκτὸς τὴν ψυχὴν ^O 141
 ἔδωκε. καὶ ἑωρακοῦσα αὐτὸν ἡ προτέρα γυνὴ αὐτοῦ Οἰνὸν ἑαυ-
 τῇ ἀπεχρήσατο ἀγγόνη. καὶ ἔλαβε τὴν Ἑλένην γυναικα Διηφο-
 βος, ὃ ἄλλος υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὃς ἠκρωτηριάσθη ὑπὸ Μενε-
 10 λίου βασιλέως, ὡς πάντες ἐπίστασθε. καὶ Πολυξένην δὲ ἐγὼ
 συμβολελεύσας ἤξαι πρὸς τύμβον Ἀχιλλέως σφραγισθῆναι ὑπὸ
 τοῦ ἥρωος Πύρρον. καὶ ἀνακράξας Ὀδυσσεὺς ἔφη, Τίνος ἀν-
 τιάξίός εἰμι, κατασκευάσας ὀλέσθαι Πάριδα πρὸς ἐκδίκησιν Με-
 τελάου καὶ Ἀχιλλέως καὶ τῶν Ἑλλήνων πάντων;

15 Καὶ εὐφήμησεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων καὶ πολλοὶ τοῦ στρατοῦ. C
 καὶ πάλιν Ὀδυσσεὺς εἶπεν, Οὐ σιγήσομαι καὶ τοὺς λοιποὺς μου
 κινδύνους, οὓς ἅμα Διομήδῃ ὑπέστην, ὅτε τὸ θεῖον βρότας ἀφε-
 λῆσθαι ἠβουλήθημεν, πῶς ἐν Ἰλίῳ διατρέβοντες σὺν τοῖς βαρβά-
 ροις καὶ τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς ἕπαντα νυκτὸς εἰς τὸ στρατόπε-
 20 δον ἐξερχόμενοι ἀπηγγελαμεν ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσι, διηγούμενοι O 142
 αἵματα καὶ νῦν εἶπω. θυσίαν γὰρ τότε ἐπιτελούντων τῶν Τρώων

5. Ἰδαῖον Ch. Cedrenus p. 130. C, Ἰδέον Ox. 9. ἠκρωτηρ. Ch.,
 ἠκρωτ. Ox. 15. εὐφήμησεν] εὐφήμισσεν Ox. 17. Διομήδῃ]
 V. ad vol. II. p. 57. B. *ibid.* ὅτε] ὅτι Ox. 21. θυσίαν]
 θυσίων Ox., θυσίας Ch.

oculo vulneravit. Ejulavit interim Paris, jam terga daturus, cum Phil-
 lectetes, tertia sagitta emissa, pedes ejus juxta malleolos transfixit: ce-
 ciditque tandem Paris. Rapto igitur ejus corpore, fugam capessunt Tro-
 jani; in urbem vero delatas filios suos tres, quos ex Helena susceperat,
 Bazimam, Corythaeum, et Ideum, ad se vocavit: quos ubi adstare sibi
 parvulos conspexit, exanimis remansit; sub noctem vero mediam, spiri-
 tum efflavit. Quem videns uxor ejus, quam priorem habuit, Oenoë,
 mortem sibi laqueo conscivit. Helenam vero in uxorem sibi accepit Del-
 phobus, alter Priami filius, qui extremis membris a Menelao rege muti-
 catus est: uti satis hoc vobis omnibus notum. Consilium et id meum fuit,
 uti Pyrrhus Heros Polyxenam ad Achillis tumulum jugularet. Tum vero
 Ulysses, elata voce, Quis mihi (inquit) equiparandus est, qui Paridi
 cranium adstruxi, in Menelao, Achillis, et Graecorum omnium vindictam?

Hæc igitur Agamemnon, exercitusque pars magna exclamavit. Tum
 vero Ulysses; sed neque reticendum (inquit) mihi existimo, quod ulter-
 rius particularum subivimus, ego ac Diomedes, Palladium surripientibus:
 quomodo (inquit) Trojæ cum Barbaris agentes quæcumque eis accide-
 rant, de his omnibus, castra per noctem repetentes, vos Duces certio-
 rum fecistis; quæ nunc etiam repetere libet. Trojanis pro tempore

κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἀναθημάτων, συμβαίνει σημεῖον γενέσθαι τοιοῦτον εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. βάλλουσι πῦρ εἰς τὸν βωμὸν διὰ τὴν θυσίαν· τὰ δὲ οὐκ ἔλαστον. καὶ
D πολλάκις προσφερομένου τοῦ πυρὸς καὶ μὴ καιομένου, πίπτει τὰ ἐν τῷ βωμῷ πάντα εἰς τὸ ἔδαφος. γινομένων δὲ καὶ ἄλλων ση-5
 μείων, οἱ Τρῶες εἰδότες λέγουσιν οὐκ ἄγαθὸν αὐτοῖς εἶναι τὸν οὐρανόν. καὶ ἀναγκάζουσι τὸν Ἀντίνορα οἱ ἑξαρχοὶ τῶν Τρῶων καὶ ὁ Πριάμος καὶ ὁ στρατὸς ὥστε ἐξελθεῖν πρὸς ὑμᾶς τοὺς βασι-
 λεῖς καὶ διὰ τῆς ἰδίας πρεσβείας πείσαι τοὺς Δαναοὺς ὑμᾶς λα-
 βεῖν λύτρα καὶ διαλύσαι τὸν πόλεμον. καὶ ταῦτα πάντα ἱστορή-10
 σαντες ἡμεῖς ἐξελθόντες ἀνηγγελαμεν πᾶσιν ὑμῖν. ὁ δὲ Ἀντή-
 νωρ κατέφθασεν ἐξελθὼν εἰς πρεσβείαν, καὶ ἔφη ταῦτα ὡς ἐκ
 Πριάμου καὶ τῶν λοιπῶν. Βασιλεῖς Ἑλλήνων ὄντες, φίλων ἔργα
 διαπράξασθε καὶ μὴ πολεμίων. πάντα ἐπάθομεν ὅσα ἐχρῆν πα-
E θεῖν τοὺς ἡμαρτηκότας. ἀνθ' ὧν γὰρ Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πά-15
 ρις Μενέλαον ἠδίκησε δικὰς δέδωκε τὸ Ἴλιον· καὶ μαρτυροῦσιν
O 143 οἱ τύφοι τῶν ἐν ταῖς μάχαις ἀπολομένων. οἱ οὖν περιλειφθέντες
 ἡμεῖς λύτρα φέρομεν ὑμῖν ὑπὲρ θεῶν, ὑπὲρ πατρίδος, ὑπὲρ παλ-
 δων. ἀλλ' Ἕλληνες ὄντες τοὺς τότε ἀπειθεῖς, νῦν δὲ ἰκέτας, σώ-
 σατε, χρημάτων τυπουμένων· πεισθέντες δὲ ὑμεῖς πάντες τοῦ
V 47 Ἀντήνωρος, ἐξεπέμψατέ με καὶ σὺν ἐμοὶ τὸν Διομήδην πρὸς Πριά-
 μον τυπῶσαι τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων. εἰσελθόντων δὲ ἡμῶν

6. εἰδότες] Immo ἰδόντες. 7. Ἀντήνορα Ch., Ἀντήνωρα Ox.
 17. ἀπολομένων Ox. Eiusdem περιληφθ. correxit Ch. 20. ὑμεῖς
 Ch., ἡμεῖς Ox. Eadem Ἀντήνωρος.

Festa Anathematum celebrantibus, interim dum sacra in urbe perageren-
 tur, Apollinis ad aram portentum accidit huiusmodi. Ignem altari, sa-
 crificio immolando, rite admovebant: illud vero non comburitur. Saepiusculeque repetitus ignis, non exarsit tamen: quin et ea, quae altari
 imponebantur, omnia in terram deciderunt. Accessere his etiam alia pro-
 digia quae Trojani animadvertentes, adversum sibi aliquid denunciari di-
 xerunt. Antenor itaque, Priamo rege, ducibus, exercituque Trojano id
 ab eo flagrantibus, ad vos Reges missus est legatus; nempe Danaos exor-
 totum, uti pacem ipsi pretio constituto reddatis. Quorum omnium nos
 notitiam assequuti, castra repetentes vobis indicavimus. Antenor autem,
 Legatione suscepta, Trojanorum, et Priami nomine, orationem habuit
 huiusmodi. Graecorum qui reges estis, non amplius quae hostium, sed
 amicorum quae sunt, facite. Delictorum nostrorum, quas debuimus, poe-
 nas dedimus. Pro injuria enim a Paride Menelao facta, iuit Ilium: quod
 caesorum in bello sepulchra satis testantur. Ex vobis pretium, quo nos
 bello residui liberos nostros, patriam, Deosque redempturi sumus. Quin
 igitur, Graeci cum sitis, supplices nunc vestros, olim qui contumaces,
 pretio liberetis. Nobis vero omnibus Antenori annuentibus, missi sumus
 ad Priamum, ego ac Diomedes, ut de pecuniarum pondere statueremus.

ἐν τῇ Τροίῃ πρὸς Πρίαμον, καὶ πολλῶν κινήθ' ἑντων, ἐτυπώσαμεν
 δοθῆναι ἡμῖν χρυσοῦν τέλαντα β καὶ πρὸς τούτοις ἴσα ἀργύρου.
 καὶ ἐπαγγέλαμεν πρὸς ἡμᾶς ἀπαγγελίαντες τὰ δόξαντα. καὶ ἐκο-
 μισώμεθα τὰ τυπωθέντα, πάντας ἡμᾶς ἐνορκώσας ἐν ταῖς θυ-
 ραῖσι μὴ ἀποπλεῦσαι ἐξ Ἰλίου, πρὶν ἂν ποιήσαντες τὸν δούριον
 ἴκων ἀρμοδίους ξύλοις καὶ κοσμήσαντες αὐτὸν πάσῃ ἀρετῇ δό-
 ξομεν ἀποπλεῖν ἀντικρὺς εἰς τὴν Τένεδον, καλοντες τὰς σκηνας
 ἡμῶν, καὶ νομίσαντες οἱ βάρβαροι ὅτι ἐξωρήσαμεν, μένωσιν
 ἀνετοὶ εὐωχοῦμενοι, καὶ νυκτὸς ὑποστρέψαντες ἀπὸ τῆς Τενέδου Q 144

10 καὶ εἰσελθόντες, πυρκαυστον τὴν πόλιν ποιήσαντες καὶ Πρίαμον B
 ἀνελόντες ἀποδώσομεν τὴν Ἑλένην εἰς τὰ βασιλεια τοῦ Πλεισθέ-
 νους. καὶ τῆς ἐμῆς βουλῆς κρατησάσης παρέσχον ἡμῖν οἱ θεοὶ
 νίκην κατὰ τῶν βαρβάρων. ἡμεῖς οὖν, οἱ βασιλεῖς καὶ ἥρωες,
 κραταὶ γένεσθε τῶν ἐμῶν καμάτων.

15 Καὶ ἀντεποιοῦντο τοῦ Ὀδυσσεύς ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Διομή-
 δης καὶ ὁ τούτων στρατός, τοῦ δὲ Τελαμωνίου Αἴαντος ἀντεί-
 χετο ὁ Νεοπτόλεμος Πύρρος, ὡς ἐκ γένους αὐτοῦ ὑπάρχων, καὶ
 ὁ τούτου στρατός. πολλῶν δὲ ἄλλων κινήθ' ἑντων μεταξὺ αὐτῶν
 ἄγχι ἐσπέρας, τέλος ἔδοξεν ὥστε λαβεῖν ἐν παραθήκῃ ἕως τῆς
 20 ἐπιψωσκούσης ἡμέρας τὸν Διομήδην τὸ Παλλάδιον καὶ τοῦτο φυ- Q
 λάξαι, καὶ ἕκαστον αὐτῶν ἀνεθῆναι, ἵνα κατὰ τὴν ἐξῆς τύπος
 δοθῇ τῆν ἐξ αὐτῶν χρῆ δοθῆναι τὸ Παλλάδιον. ὁ δὲ Αἴας, γε-

2. β Ch., β Ox. 6. δόξομεν] δόξαμεν Ch. 8. ἐξωρήσα-
 μεν Ch., ἐξορήσαμεν Ox. 9. ἀνετοὶ] ἀνεκτοὶ Ox.

Trojam vero ad Priamum ingressi, multisque invicem agitati, decrevi-
 mus tandem uti auri talenta duo, totidemque praeterea argenti, vobis
 darentur. Deinde vero ad castra reversi, de pactis vos certiores feci-
 mus, designato simul pecuniarum pondere vobis contradito. Quin etiam
 sacrificia vobis peragentibus, juramento obstrinxī universos, prius ab Ilio
 ne revertitis, quam Equo Durio, aptissimis lignorum juncturis et artifi-
 cio omni affabre compacto, Tenedum versus, insulam appositam, navi-
 gare videremur, tentoriis nostris incendio datis: ut Barbari interim exi-
 stimantes discessisse nos, secure agerent, Genio indulgentes: Nos vero,
 nocte ingruente, a Tenedo reversi, Trojam ingrederemur, urbeque in
 flammis versa, Priamoque rege sublato, Helenam, receptam in Pliathe-
 ni regna, tandem deducere mus. Consilio itaque meo ubique obtinente,
 Dā videriam nobis in Barbaros dederunt. Proinde vos Reges atque
 Heroes, rerum a nobis gestarum appello Iudices.

Agamemnon itaque et Diomedes, horumque exercitus, ab Uli-
 sis pacto steterunt: Pyrrhus autem Neoptolemus, cum suis, ab Ajacis
 Telamonii; utpote qui genere ei propinquus esset. Caeterum multis aliis
 inter duces ad vesperam usque agitati, tandem visus est, uti Palladium
 Diomedes apud se depositum servaret, in mane proximum; uterque in-
 teritum ut quiesceret, donec mane proximo decerneretur, cui pro meritis

Iocanes Malalas.

- νόμενος κατὰ τοῦ Ὀδυσσεώς καὶ Ἀγαμέμνονος καὶ Διομήδους, ἀνεχώρησεν εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ πακυλιῶνα· καὶ διὰ νυκτὸς σιδήρῳ ἐσφάγη ὁ Αἴας. καὶ τῇ πρωὶ ἠῤῥέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ· καὶ ἐστασίασεν ὁ στρατὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ Πύρρον κατὰ τοῦ Ὀδυσσεώς, θέλων αὐτὸν φονεῦσαι. καὶ λαβὼν τὰ ἴδια πλοῖα ὁ Ὀδυσσεὺς ἔφυγεν, ἀποπλεύσας ἐπὶ τὴν Ποντικὴν Θάλασσαν. καὶ δια-
- O 145 τρέψας ἐκεῖ καιρὸν ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν, βουλόμενος εἰς τὴν Ἰθάκην πόλιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα μετὰ τῶν ἰδίων νηῶν αὐ-
- D τοῦ καὶ τοῦ ἰδίου στρατοῦ. καταντήσας δὲ εἰς χώραν λεγομένην Μαρωνίδα, ἀντίστασιν ὑπέστη ἀπὸ τῶν τῆς χώρας. καὶ ἰπολεμήσας ἐνίκησεν αὐτούς, καὶ πολλῶν χρημάτων κύριος ἐγένετο. καὶ ὑπολαβὼν ὅτι εἰς οἰανδήποτε χώραν καταντήσας πάντως [ὅτι] καὶ τοὺς τῆς αὐτῆς χώρας νικᾷ καὶ τὸν πλοῦτον ἐκάστης αὐτῷ χώρας ἀπαντώσης κομίζεται, καταφθάσας τὴν Λιτοφάγων λεγομένην χώραν συνέβαλε μετ' αὐτῶν πόλεμον. καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν ὅτι τῆς αὐτῆς χώρας μικροῦ δεῖν ὀλέσαι πάντας· κἀκεῖθεν φυγῶν ἀνήχθη χειμαζόμενος μετὰ πλείστον πλοῦν εἰς τὴν λεγομένην Σικελίαν νῆσον, τὴν νυνὶ λεγομένην Σικελίαν. ἡ δὲ νῆσος αὕτη ἦν μεγάλη πάνυ, διηρημένη εἰς τρεῖς ἀδελφοὺς μεγάλους καὶ δυνα-
- E τοὺς καὶ τὰ ἀλλήλων φρονούοντας, λέγω δὴ εἰς Κύκλωπα καὶ Ἀντιφάντην καὶ Πολύφημον, υἱοὺς γεναμένους τοῦ Σικάνου, βασιλέως τῆς αὐτῆς νήσου. ἦσαν δὲ οἱ αὐτοὶ τρεῖς ἀδελφοὶ ἄνδρες
- O 146 χαλεποὶ καὶ μηδέποτε ξένους ὑποδεχόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἀναιροῦντες.

10. ἀντίστασιν Ox. 12. ὅτι dele. 13. αὐτῶν Ox. 19. διηρημένη Ch., διαιρημένη Ox. 20. Ἀντιφάντην] Ἀντιφάντην: monuit Bentl. p. 73.

Palladium daretur. Ajax itaque Ulixi, Agamemnoni, ac Diomedēi offensus, in tentorium suum se recepit: ubi per noctem gladio occisus est; invento ibi luce proxima cadavere. Ajacis itaque Pyrrhique exercitus adversus Uliacem insurgentibus, eum interfectori. Verum is, diductis navibus suis, fugaque sibi consulens, in mare Ponticum cursum dirigit: ubi per aliquod tempus commoratus, in patriam deinde suam urbemque Ithacam cum classe et exercitu redire, in animo habuit. Per Maronidem vero regionem iter facienti, restiterunt incolae: quos vicissim impetens Ulixes, devicit, atque opum multarum dominus evasit: spemque concipiens, quaecumque regionem appulerit, obvios quosque se debellaturum, divitiasque ipsorum deportaturum, cum Lotophagis quoque, in quorum regionem incidit, proelia commisit. Sed ab iis devictus, cum non multum aberat, quia copiae ejus ad unum omnes exciderentur, fugam cepit, et longa demum navigatione fractus Siciliam insulam, quae nunc Sicilia vocatur, appulit. Amplissima erat haec insula, quam inter se divisam tres fratres occuparunt, Cyclops, Antiphantes, et Polyphemus; qui Sicani, insulae istius regis, filii, potentes fuerunt, et magno nominis viri, quique res suas curarant mutuo. Erant autem tres hi moribus effertis; nec peregrinis excipiendis, quin ipsi potius occidendis de-

καὶ κατατήσας σὺν ταῖς ναυσὶν αὐτοῦ καὶ τῷ στρατῷ ὃ Ὀδυσ-
 σῆς εἰς τὸ διαφέρον μέρος τῷ Ἀντιφάντῃ συνέβαλε πόλεμον μετὰ
 τοῦ Ἀντιφάντου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ τῶν λεγομένων Λαι-
 στργόνων. καὶ κτείνουσι ἱκανοὺς ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ὀδυσ- V 48
 σοῦ καὶ λαβῶν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς ἀποπλευσας ἔφραγεν ἐκεῖθεν εἰς
 ἄλλο μέρος τῆς γῆσου, τὸ διαφέρον τῷ Κύκλωπι, ἔνθα τὰ Κυ-
 κλωπία λέγεται ὄρη. καὶ γινούσ τοῦτο ὁ Κύκλωπ ἤλθε κατ' αὐ-
 τοῦ μετὰ τῆς ἰδίας βοήθειας· ἦν δὲ μέγας τοῖς σώμασι καὶ δυσ-
 εἰδής· καὶ ἐπελθὼν ἄφρω τῷ Ὀδυσσεὶ παραβαλόντι ἐπὶ τὴν δια-
 10 φέρουσαν αὐτῷ γῆν κατέκοψεν αὐτοῦ πολλοὺς, καὶ συλλαβόμενος
 τὸν Ὀδυσσεά καὶ τινὰς τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ὁ Κύκλωπ, λαβὼν
 ἓνα τῶν ἅμα αὐτῷ συλληφθέντων ὀνόματι Μικκαλλίαν, ἄνδρα
 γενεῖον καὶ ἀριστεύσαντα ἐν τῇ Τροίῃ καὶ ὄντι ἡγούμενον τοῦ
 στρατοῦ τοῦ Ὀδυσσεῶς, ὄντινα κρατήσας τῆς κόμης τῆς κεφα-
 15 λῆς ἐκ' ὄψεαι τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ πάντων τῶν μετ' αὐτοῦ ᾧ ἔβα- B
 σταζε ζίφει ἀνετίρισην, ὡς μαχησάμενον αὐτῷ. τοὺς δὲ λοι-
 ποὺς ἀπέκλεισε, βουλόμενος κατὰ μέρος τοὺς πάντας φονεῦσαι.
 ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς προσπεσὼν αὐτῷ ἔπεισεν αὐτὸν διὰ χρημάτων O 147
 πολλῶν καὶ ξενίων ἀπολύσαι αὐτὸν καὶ τοὺς ἐπολειφθέντας αὐτῷ
 20 ἄνδρας. πεισθεὶς δὲ μόλις ὁ Κύκλωπ διὰ τῆς τῶν χρημάτων δό-
 σως, ἐπηγγελάτο περὶ ἐσπέραν ἀπολύειν αὐτόν· καὶ αὐτὸς βου-
 λόμενος ἐν τῇ νυκτὶ αὐτῇ ἀπελθεῖν καὶ φονεῦσαι αὐτόν καὶ τοὺς
 αὐτοῦ καὶ ἀφελῆσθαι πάντα ὃν ἐπιφέρειται πλοῦτον καὶ τὰς ναῦς

3. Λαιστργόνων Ox. Correxit Ch. 6. Μαιμ Κυκλώπια.

cissimi. Uliases autem, cum classe et exercitu appropinquans, in eam
 insulae partem incidit, quae Antiphanti paruit; quocum et Lestrigoni-
 bus ejus proelio commisso, cum complures ex suis excisos vidisset Uli-
 ses, navibus conscens inde fugam capessit, aliam insulae partem ador-
 natus; eam scilicet, quae Cyclopi subjecta, montes habet Cyclopius di-
 ctos. Hec ubi audisset Cyclops, copiis collectis in illum profectus est:
 (Erat autem corporis mole praegrandi et vultu deformi:) Uliasem ve-
 re ditionibus suis incubantem, ex improvise aggressus, exercitum ejus la-
 te preternat, Uliasemque ipsum et alios ex exercitu ejus nonnullos manu
 cepit. Inter quos Miccalion erat quidam, generosi vir animi; quique
 attonum sese ducem ad Trojam praestiterat. Hanc Cyclops, capillitio
 utrumque, Uliasis, omniumque sociorum in conspectu, gladio suo exente-
 ravit, ut qui ausus est in Cyclopem arma movere. Reliquos autem cu-
 stodiae mandavit, quos singillatim conficere in animo habuit. Uliases ve-
 re precibus ei ad pedes rogavit supplex, uti se residuumque sibi exer-
 citum, pretio magno, muneribusque interpositis, missos faceret. Sed vir
 et ita adductus Cyclops, dimissionem promittebat, ubi advesperasceret
 solisque suam liberavit; animo tamen egrediendi per noctem intempe-
 ram, ut Uliase, sociosque occisis, opum quodcumque attulerat cum navi-

αὐτοῦ, περι ἐσπέραν ἀπέλευσεν αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ. ἡ μόνον δὲ ἀπελύθη Ὀδυσσεύς, δειλιῶν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὠμότητα ἐ-
 C θένως ἀπέπλευσεν ἐκ τῶν μερῶν αὐτοῦ. ἐπιβήσας δὲ νυκτὸς ὁ
 Κύκλωψ καὶ μὴ εὐρηκῶς τὰ πλοῖα, ἐκ τῆς μανίας εἰς τὴν θάλασ-
 σαν ῥίπτεσθαι λίθους ἐκέλευσε, μήπως ἔνδον τῆς γῆς ἐμεθώρη-5
 σαν. νυκτὸς δὲ βαθείας οὔσης καὶ σκότους καλύπτοντας τὴν
 γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ἀγνοοῦντες δὲ καὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους,
 παρέβαλον εἰς ἄλλα μέρη τῆς νήσου, διαφέροντα τῷ Πολυφῆμῳ,
 ἀδελφῷ τοῦ Κύκλωπος καὶ τοῦ Ἀντιφάντου. ὅστις Πολύφημος
 μαθὼν ὅτι τινὲς κατέπλευσαν νυκτὸς καὶ παρέβαλον εἰς τὴν δια-1
 φέρουσαν αὐτῷ χώραν, εὐθέως λαβὼν τὴν ἑαυτοῦ βοήθειαν, ἐλ-
 θὼν κατὰ τοῦ Ὀδυσσεῖος συνέβαλεν αὐτῷ πόλεμον. καὶ πᾶσαν
 τὴν νύκτα ἐπολέμων, καὶ ἔπεισον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῖος πολλοί.
 D πρῶτας δὲ γενομένης προσήγαγεν ὁ Ὀδυσσεύς καὶ τῷ Πολυφῆμῳ
 O 148 ξένια καὶ προσέπεισεν αὐτῷ, εἰπὼν ὅτι ἀπὸ τῶν Τρωικῶν τόπων ἡ
 ἐλήλυθε πεπλανημένος ὑπὸ πολλῆς κυμάτων ἀνάγκης, ἀπαριθμή-
 σαις αὐτῷ καὶ τὰς συμβάσας αὐτῷ κατὰ θάλασσαν διαφόρους
 συμφοράς. ὅστις Πολύφημος συμπαθήσας αὐτῷ ἠλέησεν αὐτόν,
 καὶ ὑπέδξατο αὐτὸν καὶ τοὺς αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔγενετο ἐπιτήδειος
 ὁ πλοῦς. ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Πολυφῆμου ὀνόματι Ἑλλη ἐρω-2
 τικῶς διετέθη πρὸς τινα εὐπρεπῆ ἄνδρα τῶν μετὰ τοῦ Ὀδυσσεῖος
 ὀνόματι Λεῖωνα· καὶ ἐπιτηδείου ἀνέμου πνεύσαντος ταύτην
 ἀφαρπάσαντες ἐξώρησαν ἐκ τῆς Σικελίας νήσου. ἕτινα ὁ σο-

1. μόνον Ch., μένον Ox. 2. δειλιῶν Ox., δειλιῶν Ch.

bus diriperet. Uliſſes autem quamprimum liberatus est, a tam truculento homine misere sibi metuens, exinde solvens, ab oris ejus statim discessit. Cyclops vero per noctem adorturus eos, ubi evasisse naves percipisset, in furorē adactus, saxa in mare praecipitari jussit, ne forte interioris alicubi stationem alteram occupassent. Nox autem erat intempeſta, terraque tenebris involuta erat, cum Uliſſes sociique, locorum imperiti, in alteram illam insulae partem, quae Polyphemi erat, Cyclopiſ et Antiphantis fratris, inciderunt. Polyphemus, audito ad terram suam nonnullos per noctem appuliſſe; collectis viribus suis, Uliſſem aggressus est, praelioque inter eos per totam noctem commiſſo, ex Uliſſeis ceciderunt quamplurimi. Mane autem facto, Uliſſes etiam Polyphemo dona obtulit; prociſſensque ei ad pedes, Ego, inquit, Trojanis ab oris, ultima maris discrimina expertus, huc in partes vestras errabundus adveni: simulque enumeratis quae sustinuerat periculis, Polyphemum ita delinibat, ut miſertus ejus Uliſſem sociosque hospitio exceperit; usque dum navigandi tempeſtas idonea instaret. At vero Polyphemi filia, Elpe dicta, Lionem quendam ex Uliſſis sociis, virum formosum, adamavit. Secundos itaque nacti ventos, abrepta ea, inde ex Sicilia solverunt: uti haec sapientissi-

ῥίτατος Σίσυφος ὁ Κῶος ἐξέθεται. ὁ γὰρ σοφὸς Εὐριπίδης ἥμμα ἐξέθεται περὶ τοῦ Κύκλωπος ὅτι τρεῖς εἶχεν ὀφθαλμούς, Ἐ
 σμαίνων τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, ὡς συμπαθοῦντας ἀλλήλους καὶ
 διαβλεπομένους τοὺς ἀλλήλων τόπους τῆς νήσου καὶ συμμαχοῦ-
 ντας καὶ ἐκδικοῦντας ἀλλήλους, καὶ ὅτι οἶνω μεθύσας τὸν Κύ-
 κλωπα ἐκφυγεῖν ἠδυνήθη, διότι χρήμασι πολλοῖς καὶ δώροις ἐμέ-
 τισε τὸν αὐτὸν Κύκλωπα ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸ μὴ κατεσθίειν
 τοὺς μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι λαβὼν Ὀδυσσεὺς λαμπάδα πυρὸς ἐτό-
 γλωσε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ τὸν ἕνα, διότι τὴν θυγατέρα τὴν V: 49
 Ἰμονογενῆ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυφήμου, Ἑλληνην, παρθένον
 οὔσαν, λαμπάδι πυρὸς ἐρωτικοῦ καυθεῖσαν, ἤρασε, τοῦτ' ἐστὶν O 149
 ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Κύκλωπος ἐφλόγισε, τὸν Πολύφημον, τὴν
 αὐτοῦ θυγατέρα ἀφελόμενος. ἦντινα ἐρμηγείαν ὁ σοφώτατος
 Θεΐδας ὁ Κορίνθιος ἐξέθεται, εἰρηκῶς ὅτι ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 Ἰσποιητικῶς πάντα μετέφρασε, μὴ συμφωνήσας τῷ σοφωτάτῳ
 Ὀμήρῳ ἐκθεμένῳ τὴν Ὀδυσσεὺς πλάνην.

Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σικελίας ἦλθεν εἰς τὰς Αἰολίας νή-
 σους· καὶ ἐδεξιώθη παρὰ τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῶν νήσων.
 ὅστις μέλλων τελευτᾶν διένειμε τὰς δύο νήσους ταῖς θυγατρῶσιν.
 αὐτοῦ, καὶ ἦσαν βασιλίδες τῶν δύο νήσων. ἡ δὲ Κίρκη ὑπῆρ- B
 ζεν ἰέρεια Ἥλλου, δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐκ νηπιόθεν ἀνα-
 τραφῆναι εἰς τὸ ἱερόν ἐν τῇ νήσῳ τῇ λεγομένῃ Αἰαία· ἦτις αὐ-

4. διαβλεπομένους Ch., διαβλεπομένων Ox. 11. λαμπάδι] λαμ-
 πάδα Ox. 18. Αἰόλου Ox. 22. Ἐτά Ox.

nus Sisyphus Couis scripta reliquit. Sapiens enim Euripides, in Drama-
 te suo de Cyclope, fabulatur, tres eum oculos habuisse: nempe sic in-
 nocens nobis tres fratres illos; qui sui curam invicem habentes, singuli
 quae omnium esset in insula prospexerint, singulorum omnes vel in sup-
 petias, vel vindictam paratissimi. Fabulatur idem, Uliisem, inebriato
 Cyclope, sic e manibus ejus evasisse: nempe inebriavit eum Uliisem in-
 genti pecuniarum pondere donisque; ne se sociosque absumeret. Idem
 aster est, Uliisem atipite praeusto oculum unicum Cyclopi eruisse: nem-
 pe quod fratris Polyphemi filiam virginem, quam unicum habuit, Cupi-
 dines accensam flammis, abripuerit: ob hanc causam, unum Cyclopi (Po-
 lyphemo scilicet,) ex oculis extinxisse dicitur, uti haec enarravit sapien-
 tissimos Phidias Corinthius: qui semper etiam addit, Euripidem haec
 omnia Poëtica tradidisse, nec eadem de Uliisiss erroribus, ac sapientissi-
 mus Homerus, perhibuisse.

Uliisem vero, a Sicilia solvens, ad Aeolias pervenit insulas: quarum
 Rex, Aeolus, hospitio eum excepit. Hic vero moriturus, insulas illas
 duas filiabus suis distribuit, quae Reginae illis imperitabant. Erat autem
 Circe salis sacerdos; quam pater Aeolus a teneris annis Deo sacraverat,
 in templo ejus, ad Keam quod erat insulam, enutriendam: ubi adolescen-

Ξηθεῖσα ἐγένετο μυστικὴ μάγος· ἦν δὲ εὐπρεπὴς πάνυ. ἡ δὲ
 ταύτης ἀδελφὴ Καλυπῶ, διαφθορομένη αὐτῇ, ἔχθραν εἶχε
 O 150 πρὸς αὐτὴν μεγάλην, λέγουσα, φησί, Διδί τί ἄρνείται τὸν ἴδιον
 πατέρα τὸν Ἄτλαντα καὶ λέγει ἑαυτὴν θυγατέρα Τιτᾶνος Ἑλλίου;
 καὶ ἐφοβεῖτο αὐτὴν ἢ Κίρκη, ἐπειδὴ ἡ Καλυπῶ εἶχε πῆθος ἀν-
 δρῶν γενναίων ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς νήσῳ, μήποτε ὀργιζομένη ἐπέλ-
 θοι καὶ κακῶς αὐτῇ χρίσεται. λοιπὸν ἡ Κίρκη, ὡς μὴ δυνα-
 μένη τινὰς προτρέψασθαι εἰς συμμαχίαν καὶ παραφυλακὴν ἑαν-
 O τῆς, κατασκευάσασα διὰ βοτανῶν τινῶν φάρμακον, τοὺς πα-
 ρόντας, φησί, ξένους ἐδεξιούτο καὶ διὰ ποτοῦ δόσεως ὑποταγῆν 10
 φίλτρον δεινοῦ καὶ παραμονῆς καὶ λήθης πατρίδος ἰδίας τοὺς πί-
 νοντας ξένους ἐποίει σνεῖναι αὐτῇ· καὶ πάντες αὐτῇ εἰς ὑπερβο-
 λὴν παρέμενον εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον ληθαργοῦντες τῆς ἑαυτῶν πα-
 τρίδος, καὶ συνῆγε πολλούς. μυσθῶσα δὲ ἡ Κίρκη τὰ πλοῖα
 τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐν τῇ αὐτῆς νήσῳ κατατήσσει, ἐκέλευσε καὶ τοὺς 15
 ἰδίους δεξιῶσασθαι σπουδαίως τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τὸν αὐτοῦ στρα-
 τὸν· ἠβούλετο γὰρ ἔχειν αὐτὸν καὶ τοὺς αὐτοῦ ὡς πολεμικούς
 εἰς συμμαχίαν ἑαυτῆς. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἡ μόνον παρέβαλεν ἐν τῇ
 αὐτῆς νήσῳ, εἶδε πολλοὺς ἄνδρας ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ ἀπὸ διαφό-
 O 151 ρων πατρίδων· ἐπιγνοὺς δὲ τινὰς ἄνδρας ἐκ τοῦ Ἀχαιικοῦ ὄντας
 στρατοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐληλυθότας ἐπηρώτησεν αὐτοὺς λέγων, τί-
 νος χάριν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ οἰκεῖτε; αἱ δὲ εἶπον αὐτῷ ὅτι Ἐκ τοῦ

8. παρὰ φυλακὴν Οκ. 13. παρήμενον Οκ. 18. παρέλαβεν Οκ.

tior facta, mysticam Hierophantam profecit, egregiae formae virgo. Huic
 vero soror Calypso infensissima erat, odioque summo eam prosecuta est:
 Quare, (inquiens) Atlantem patrem suum abnuens, Titanis solis scilicet
 filiam se venditat? Metuebat igitur Circe a Calypsone sorore ne quando
 ab ea, ad iram commota, (ingens enim ei praesto erat in insula sua vi-
 rorum strenuorum multitudo,) impetita, pessime haberetur. Itaque ca-
 vens sibi Circe, cum non aliter auxilios sibi custodesque adsciscere
 poterat, extractis herbarum quarundam viribus, Philtrum sibi potentis-
 simum vi venefica paravit; cuius magisterium esset, ut haustu sumenti-
 bus patriae suae oblivionem et commorandi illic desiderium una in-
 cuteret. Pharmaceum istud ubi eo convenientibus, quos plurimos hospitio
 excepit, advenis propinandum dedisset; patriae suae quisque oblitus, in
 insula hac exinde commorati sunt: Hoc igitur usa artificio, mulier quam
 multos ad se pellexit. Ubi vero inaudisset, Uliasis naves ad insulam
 suam appulisse; in mandata suis dedit, ut ipsum exercitumque ejus ho-
 norifice tractarent. Uliisem enim sociosque, ut qui viri essent bellicosi,
 in societatem suam adsciscere cupiebat. Uliises vero, ubi primum ad
 Circes insulam appulit, multos ibi vidit, diversarum gentium, homines
 peregrinos: quorum nonnullos, qui ex Graecorum exercitu fuerunt, re-
 cognoscens sibi appropinquantes; Quid (inquit) vobis in causa esset, ut
 sedes vestras in hac insula poneretis? Tum illi: Nos, inquiunt, ex Grae-

Ἀγαῖκῳ ὑπάρχονεν στρατοῦ, καὶ θαλαττίων κυμάτων βία προσ-
 ἐκλάσαμεν τῇ νήσῳ ταύτῃ, καὶ πόμα λαβόντες μαγικὸν ὑπὸ τῆς
 βασιλίδος Κίρκης, ἔρωτι δεινῷ βληθέντες εἰς αὐτὴν ταύτην ἔχομεν
 πῶν πατρίδα, ξεμπόντες καὶ ἄλλα τινά. καὶ ταῦτα ἀκηκοὺς ὁ
 5 Ὀδυσσεύς, συνάξας πάντας τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἐκέλευσεν αὐτοὺς
 μηδενὸς μετασχεῖν τῶν ἐπιτιδομένων αὐτοῖς παρὰ τῆς Κίρκης εἴτε
 βρωμάτων εἴτε πομάτων διὰ τὸ μαγγαλεῖν τινὰ ἔχειν αὐτά, ἀλλὰ
 ἐκ τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ ἐκ τοῦ Αἰόλου βασιλέως σιταρχίας **E**
 καὶ τῶν πρώην ὄντων ἀποθέτων ἐν τοῖς πλοίοις βρωμάτων τε καὶ
 10 πομάτων ἔξ αὐτῶν μεταλαμβάνειν. τῆς δὲ Κίρκης προσενηκού-
 σης αὐτῷ καὶ τῷ στρατῷ αὐτοῦ καὶ τοῖς ναύταις τροφὰς βρωμά-
 των καὶ πομάτων, οὐκ ἐδέξαντο παρ' αὐτῆς τὸ παράπαν. καὶ
 μαθοῦσα τοῦτο ἡ Κίρκη ὑπέλαβεν εἰδέναι τὸν Ὀδυσσεῖα τινὰς μυ-
 στικὰς μαγείας καὶ προγόντα αὐτῆς τὰ βουλευμάτα, καὶ πέμ-
 15 ψασα μετεστείλατο αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὴν με- **V 50**
 τὰ ὀπλικῆς βοήθειας καὶ ἀπονοίας Ἀγαίικῃς, ἀγωγῶν αὐτῇ δῶρα
 Τρωικά. ἡ δὲ ἑωρακυῖα αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἤτησεν αὐ-
 τὸν προσμείναι τῇ νήσῳ, ἄχρις οὗ διέλθῃ ὁ τοῦ χειμῶνος καιρὸς, **O 152**
 δεδωκυῖα αὐτῷ ἐν τῷ ἱερῷ ὄρκους μηδὲν ποιεῖν εἰς βλάβην αὐτοῦ
 20 ἢ τινος τῶν ἅμα αὐτῷ. καὶ πεισθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς διέτριψε μετ'
 αὐτῆς ὄλιγον καιρὸν, συμμειγὼς αὐτῇ πρὸς γάμον, ἐκείνης βου-
 ληθείσης· περὶ ἧς Κίρκης ἐξέθεντο ταῦτα οἱ σοφώτατοι Σίσυφος
 Κῶος καὶ Δίκτης ἐκ τῆς Κρήτης. ὁ δὲ σοφώτατος Ὀμηρος ποιη-

8. Αἰόλου Οἴ. 16. ὀπλικῆς?

eorum sumus exercitu: verum tumultuosis undarum procellis jactati, in-
 solam hanc appulimus; ubi ex haustu quodam magico, quem Regina Circe
 nobis propinandum dedit, incredibili ejus amore correpti, insulam hanc
 nunc habemus patriam. Haec atque alia retulerunt: quibus auditis, Uli-
 ses, convocatis ad se suis omnibus, in mandata illis dedit; ut de eo quod
 supererat annonae, quam Rex Aeolus illis suppeditaverat; commeatuque,
 quem navigiis olim reposerant, quisque sibi, ubi opus fuerit, sumeret
 in victum; de his autem, quae, veneficiis incantata, comedenda illis, vel
 bibenda Circe traderet, omnino nihil desumerent. Circe vero ubi haec
 intellexisset, rata Uliisem, artis Magicae non ignarum, consilia sua prae-
 sensens; ad Fanum eum accersendum curavit. Accersitus ille, exercita
 suo stipatus, Graecaque sua fretus confidentia, accedit, munera Trojana
 Reginae adferens. Circe vero, ubi Uliisem sociosque conspexit; roga-
 vit eum, uti insulam hospes teneret, usque dum tempus hibernum prae-
 cessarit: interposito etiam ibidem juramento, inviolatum se illum socios-
 que praestitutam. Dictis ejus audiens Uliases, commorabatur illic per
 tempus aliquod; Circeaeque consuetudine (ipsa sic volente,) usus est: uti
 haec de Circe sapientissimi Sisyphus Ceus et Dictys Cretensis, memo-
 rias praediderunt. Verum sapientissimus Homerus Poetarum more fabu-

τικῶς ἔφρασεν ὅτι διὰ πόνματος μαγικοῦ τοὺς συλλαμβανομένους
 πρὸς αὐτὴν ἄνδρας μετεμόρφου, ποιῶσα τοὺς μὲν λεοντομόρ-
 B φους, τοὺς δὲ κυνοκεφάλους, ἄλλους δὲ σουμόρφους, ἑτέρους
 δὲ ἀρκομόρφους καὶ χοιροκεφάλους. ὁ δὲ προγεγραμμένος σοφὸς
 Φειδαλλὸς ὁ Κορίνθιος ἐξέθετο τὴν παιητικὴν ταύτην σύνταξιν, 5
 ἐρμηνεύσας οὕτως. ὅτι τῇ Κίρκῃ οὐδὲν ἤρμοξε πρὸς τὴν ἡβοί-
 λετο ἐπιθυμίαν πολυλογίαν ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους θηριομόρ-
 φους, ἀλλὰ τρόπον σημαίνων ὁ ποιητὴς τῶν ἀντερώωντων ἄν-
 δρῶν, ὅτι ὡς θηρία ἐποίησεν αὐτοὺς ἐκεῖ ἡ Κίρκη βρώχειν καὶ μαι-
 νεσθαι καὶ λυπῶσθαι ἐν πόθῳ, καθὼς ἐκέλευσεν ἡ Κίρκη. φν-10
 σικὸν γὰρ τῶν ἐρώωντων ἀντέχεσθαι τῆς ἐρωμένης καὶ ὑπεραπο-
 θνήσκειν· τοιοῦτοι γὰρ ὑπάρχουσιν οἱ ἐρώοντες. ἐκ γὰρ τῆς ἐπι-
 Q 153 θυμίας ἀποθηριούνται, μηδὲν ἔμφρανον λογιζόμενοι, ἀλλὰ ἄλ-
 C λουσόμενοι τὰς μορφὰς καὶ τῷ σώματι ὡς θηριόμορφοι γίνονται
 καὶ τῇ θέᾳ καὶ τοῖς τρόποις, ἐπερχόμενοι τοῖς ἀντερασταῖς· φν-15
 σικὸν γὰρ τοὺς ἀντεριστὰς ὄρῳ ἀλλήλους ὡς θηρία καὶ πρὸς ἄλ-
 λήλους ἐπερχομένους ἄχρις φόνου. οἱ καὶ διαφόρως ἔχουσι πρὸς
 τοὺς τῆς τοιαύτης ἐπιθυμίας τρόπους· οἱ μὲν γὰρ ὡς κύνες ἐπέρ-
 χονται τῇ μίξει, πολλὰ συμμεγνύμενοι, οἱ δὲ ὡς λέοντες τὴν
 ὁρμὴν καὶ μόνην τὴν ἐπιθυμίαν ζητοῦσιν, ἄλλοι δὲ ὡς ἄρκτοι 20

2. μετεμόρφου] μετεμορφοῖ Ox. 5. Φειδαλλὸς ὁ Κορίνθιος]
 „Φειδαλλὸς supra dictus est.“ Ch. 8. τῶν ἀναιρούωντων ἀν-
 δρῶν] „Lego, ἀντερώωντων, Rivalium.“ Ch. 11. ἐρώωντων
 Ch., ἐρώωντων Ox. 12. ἐρώοντες] ἐρωτες Ox. 13. ἐμφρα-
 νον] ἐμφρανον Ox. 17. διαφόρως ἔχουσι] „Forte legen-
 dum, διαφόρως ἔχουσι.“ Ch.

lator, Circeam, poculi Magici haustu, concurrentes illic advenas trans-
 formare; Leonum aliis, aliis canum, eis vero suum, illis ursorum, non-
 nullis etiam porcorum formas, vel capita induentibus. Supradictus autem
 Phidalius Corinthius, fabulam hanc enarrans; Nequaquam (inquirit) illud
 Circe in libidinem suam cecisisset, si concursantes hominum turbas in bel-
 lus mutasset: sed amoris insania correptos homines Poeta indigitabat;
 quos belluarum more frendentes, pro libitu suo Circe furis agitavit, ob
 desiderium ipsius in rabiem efferatos. Ejusmodi enim Amor habet impetu-
 sam naturalem, ut in rem desideratam, morte etiam spreta, praecipit
 involat. Quippe Cupidinibus ex vi, quasi in Bruta migrant homines, ni-
 hil rationi consentaneum agitantes; sed humanam exuti speciem, corpora,
 formas, et mores etiam belluinos prae se ferunt, dum proci mulieribus
 iambant. Illud etiam a Natura est, ut Rivalis belluino impetu in se in-
 vicem ferantur, ad exitium usque se invicem impetentes. Verum cupidi-
 tibus hisce non uno modo se habent, lascivientes: alii enim, canum
 more, frequentius coeunt: alii, leones quod solent, ipsum praesentis pru-
 ritus impetum solummodo explere sibi quaerunt: alii denique, sicut ursi,

μαρῶς κέρονται τῇ συνοσίᾳ· καὶ μᾶλλον σαφέστερον οὗτος καὶ ἀληθινώτερον ἠρμήνευσεν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐκθέσει.

Ἀπὸ δὲ τῆς νήσου τῆς Κίρκης ἔξορμήσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνή-
χθη εἰς τὴν ἄλλην νῆσον, ὑπὲρ ἀνέμων ἐναντίων ἐκριφαίς· ὄντι- D
5 τα ἰδέετο καὶ ἡ Καλυψώ, ἡ ἀδελφὴ τῆς Κίρκης, καὶ πολλῆς
θεραπείας ἤξιωσεν αὐτόν, συμμιγεῖσα αὐτῷ καὶ πρὸς γάμον.
κακεῖθεν ἀνήχθη, ἔνθα λίμνη ὑπήρχε μεγάλη πλησίον τῆς θα-
λάσσης, λεγομένη ἡ Νεκρόπομος, καὶ οἱ οἰκοῦντες ἐν αὐτῇ ἄ- D 154
δρες μάντιες· οἵτινες ἐξεῖπον αὐτῷ πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ
10 καὶ τὰ μέλλοντα. καὶ ἀναχθεὶς ἐκεῖθεν χεμιῶνος μεγάλου γενο-
μένου θαλάσσης ἐκρίπτεται εἰς τὰς Σερενίδας οὕτω καλουμένας
πέτρας, αἱ ἐκ τῶν κρουσμάτων τῶν κυμάτων ἤχος ἀποτελοῦσιν
ἴδιον. κακεῖθεν ἐξειλήσας ἦλθεν εἰς τὴν καλουμένην Χάρυβδι,
εἰς τόπος ἀγρόλους καὶ ἀποτόμους· κακεῖ πάσας τὰς ὑπολειφθεί-
15 σας αὐτῷ ναῦς καὶ τὸν στρατὸν ἀπώλεισεν, αὐτὸς δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς E
μόνος ἐν σανίδι τοῦ πλοίου ἐν τῷ πελάγει ἐφέρετο, ἀναμένων τὸν
μετὰ βίας θάνατον. τοῦτον δὲ ἑωρακότες τινὲς ἀποπλέοντες
ναῖται Φοίνικες νηχόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ἐλεήσαντες διέσωσαζ,
καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ πρὸς τὸν Ἰδομενεά, ἔξαφ-
20 ρον Ἑλλήνων. καὶ ἑωρακὼς τὸν Ὀδυσσεά ὁ Ἰδομενεὺς γυμνὸν
καὶ δεόμενον, συμπαθῶς φερόμενος, δῶρα αὐτῷ πλείεστα διδώ- V 51
κὼς σὺν στρατῷ καὶ στρατηγῷ αὐτοῦ καὶ δύο νῆας καὶ δια-

2. 3. ἀληθινώτερον ἠρμήνευσεν — ἔξορμήσας Ox. Correxit Ch.
11. εἰς τὰς Σερενίδας] „Σειρήνας vocant Codrenus et Isac. Tzet-
tes.“ Ch.

turpiter coeunt, conspurcantes sese: uti haec pluribus enarravit, juxta
tā veritatem, Auctor iste, in scriptis suis.

Uliases vero a Circis insula solvens, adverso mari jactatus, in insu-
lam illam alteram delatus est: ubi a Calypsone, Circis sorore, honorifice
exceptus, consuetudinem etiam cum ea habuit. Delatus inde, ad stagnum
ingens, Necyopompon vocatum, prope mare situm, pervenit. Hujus in-
colae, qui vaticiniis praecellebant, omnia quae ei acciderant, quaeque
eventura erant aperuerunt. Inde solvens, saeviori maris impetu agitatuz,
ad Serenidas quas vocant rupes ferebatur: quae fluctuum ex allisione,
positum quendam peculiarem efficiunt. Has cum evasisset, ad Charybdi-
nem vocant sinum delatus, incidit ibi in loca praerupta et scopulis
aspera: ubi residuis navibus exercituque in mari demersis, solus ipse
navis tabulae insidens, pelago fluctuabat, mortem miseram nunquam non
expectans. Verum praeternavigantes illac Phoenices, videntes illum ma-
ris madis fluctuantem, misericordia moti, fluctibus eriperunt: et in
Cretam insulam adductum, Idomeneo, Graecorum ex ducibus, tradide-
runt. Idomeneus ubi Uliasem conspexit, nudum atque indigum; sum-
mopere misertus ejus, numeribus abunde donatum, Duce etiam exercitu-

Ο 155 σώζοντας αὐτὸν τινὰς, ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς Ἰθάκην. ἄτινα καὶ ὁ σοφὸς Δίκτυς παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύως ἀκηκῶς συγγράψατο.

Ὅμοιως δὲ καὶ ὁ Διομήδης λαβὼν τὸ Παλλάδιον ἐξώρμησεν ἀπὸ τῆς Τροίας εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα.

Ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἔχων τὴν Κασσάνδραν, ἣν ἐπόθει, ἐπέ-
ρασε τὸ τῆς Ῥόδου πέλαγος, βουλόμενος ἐπὶ Μυκηνάων πόλιν ὀρμῆσαι.

Λοιπὸν ὁ Πύρρος ἔωρακῶς πάντας ἀποπλεύσαντας, τειφρώ-
σας τὸν Τελαμῶνιον Αἴαντα καὶ λαβὼν ἐν ὕδρῳ ἔθαψε μετὰ
B τιμῆς μεγάλης πλησίον τοῦ τύμβου τοῦ Ἀχιλλεύως, τοῦ ἑξαδέλ-
φου αὐτοῦ, πατὴρ δὲ τοῦ Πύρρου, εἰς τόπον λεγόμενον Σίγριν.

Ὁ δὲ Τεῦκρος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνιου, κα-
τέφθασεν εὐθείως, ἔλθων ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος, πόλιος τῆς Κύ-
πρου, πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ εὔρε τὸν Πύρρον.
καὶ μεμαθηκῶς παρ' αὐτοῦ τὰ συμβάντα, ἀκούσας δὲ καὶ τῆς
γενναμένην τιμὴν τῶν λειψάνων τοῦ Αἴαντος, ἐπαινῶν καὶ ἐπευχό-
μενος τῷ Πύρρῳ ἔφη, Οὐδὲν ξένον πεποίηκας· ἐκείνης γὰρ τῆς
Ἀχιλλεύως θείας φρονὸς ὑπάρχεις νόος. λείψανα γὰρ τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται ὁ χρόνος, ἣ δὲ ἀρετὴ καὶ θανοῦσα λάμπει.

Ο 156 C καὶ παρακαλεῖ ὁ Πύρρος τὸν Τεῦκρον ἅμα αὐτῷ μεταλαβεῖν βρω-
τοῦ καὶ ποτοῦ. καὶ ἐν τῷ συμποσίῳ, ὡς ὄντα ἐκ τοῦ ἰδίου γέ-

9. ὕδρῳ Ch., ὕδρῳ Ox. 17. ἐκείνης — φρονός] Euripides He-
raclid. v. 541. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου σπέρμα τῆς θείας φρονὸς πέφυκας
Ἡρακλῆος. 18. λείψανα] Euripides Androm. v. 772. κηρσοσομέ-
νοις δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων τιμὰν καὶ κλίος ὄντοι λείψανα τῶν
ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος, ἃ δ' ἀρετὰ καὶ θανοῦσι λάμ-
πει. Quae Malalas, cui λείψανον est cadaver, depravat, dum sibi
accommodat. 21. πότον Ox.

que et navibus duabus et satellitibus quibusdam instructum, Ithacam de-
misit: uti haec sapiens Dictys, ab Ulisse ipso edoctus, memoriae mandavit.
Consimiliter etiam Diomedes, accepto secum Palladio, Trojam reli-
quit, in patriam suam reversurus.

Agamemnon vero Cassandra, quam amabat, potitus, trajecto Rho-
diorum pelago, Mycenae suas repetivit.

Pyrrhus autem, ubi caeteros omnes discussisse animadvertit; ipse Aja-
cis Telamonii cineres in urnam repositos, ad Sigrin quam vocant, prope tu-
mulum Achillis, Pyrrhi patris, Ajacis autem patruelis, honorifice recondidit.

Teucus autem, Ajacis Telamonii frater, qui ejus in auxilium ex Sa-
lamina, Cypri urbe advenerat; in Pyrrhum incidens, edoctusque ab eo
de eis quae acciderant; certior etiam factus, quanto ille cum honore
Ajacis reliquias terrae mandaverat, laudavit Pyrrhum; et Fausta ei omnia
precatus, „Nihil, inquit, non te dignum fecisti; qui divinae illius Achil-
lis Mentis haeres es. Nempe Heroum Reliquias aevum absumit: ast splen-
det post funera Virtus.“ Tum vero Pyrrhus Teucrum rogavit, uti se-
cum coenaret. Inter coenandum vero eum rogavit Pyrrhus, (cui gene-

ως, τὸν Τυῦκρον ὁ Πύρρος ἤπει διηγείσθαι αὐτῷ πάντα ἔξ ἀρ-
χῆς τὰ συμβάντα τῷ αὐτοῦ πατρὶ, φήσας ἀγνοεῖν τὸ ἀκριβές.
ὁ δὲ Τυῦκρος ἤρξατο λέγειν οὕτως.

Ὁ πᾶς αἰὼν οὐκ ἐξαλείφει τὴν Ἀχιλλέως κατὰ Ἔκτορος νί-
σιπρ' ὃς μαθὼν Ἔκτορα νεκτὸς βουλόμενον ἀπαντῆσαι τῇ βασι-
λίδι Πενθειλεῖα, προποιήσας λάθρα ἕμα τῷ ἰδίῳ στρατῷ καὶ
ἰστίῳ σὺν αὐτοῖς ἀποκρέψας, τὸν ποταμὸν διαβαίοντα τὸν
Ἔκτορα κτείνει καὶ ἀπαντας τοὺς αὐτῷ ἐπομένους, ἓνα μόνον κα-
ταλιπὼν ζῶντα· ὄντινα χειροκοπήσας Πριάμῳ ἐπεμψεν ἀγγε- D
10 λούοντα τὸν Ἔκτορος θάνατον. καὶ τὰ συμβάντα μηδεὸς τῶν
Ἑλλήνων γνόντος, ἤγαγε τὸ τοῦ Ἔκτορος λείψανον εἰς δάπεδον
πρὸ αἴθουσας· καὶ ἐν δίφρῳ ἀναρτήσας αὐτὸν τοὺς ἵππους ἐλαύ-
ντονος Ἀυτομέδοντος σὺν αὐτῷ μαστιγόπληκτον αὐτοῦ τὸ σῶμα
ὁ σὸς γενέτης ποιῶν οὐκ ἐπαύετο. ἀκούσας δὲ Πριάμος τὸν τοῦ
15 Ἔκτορος μῦθον, ὠλόλυξε, καὶ πάντες σὺν αὐτῷ· καὶ τοσαύτη
βοή ἐγένετο ἐκ τοῦ πλήθους τῶν Τρώων, ὥστε καὶ τὰ πετεινὰ
τοῦ οὐρανοῦ ταραχθῆναι. καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ χαίροντες ἀντεβόη-
σαν ὁμοίως· καὶ κλείονται αἱ πύλαι τοῦ Ἰλίου. ὁ σὸς γενέτης
ἐπετέλεσεν ἀγῶνος ἑορτὴν τοῖς βασιλεῦσι καὶ πᾶσι, πολλὰ φιλο-
20 τιμησάμενος. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ὁ Πριάμος πένθιμον φορῶν O 157
σῆμα, ἄξας μεθ' ἑαυτοῦ Πολυξένην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, παρ- E
θήον, καὶ Ἀνδρομάχην, τὴν Ἔκτορος γυναῖκα, καὶ Ἀστυάνακτα
καὶ Λαοδάμαντα, υἱοὺς αὐτοῦ νηπίους, παραγίνεται πρὸς τοὺς

23. Λαομέδοντα Codexus p. 127. D.

re etiam conjunctus erat,) uti altius ab origine rem repetens, quae pa-
tri suo acciderant enarraret omnia; nihil adhuc certi de his accepisse se
asperens: His itaque Teucrus exorsus est.

Victoriam illam, quam Achilles de Hectore reportavit, nulla aetas
oblivioni datura est: qui ubi audisset, Hectorem de nocte Penthesileae
Reginae obviam iturum, praecoccupato ejus itinere, se suosque in insidiis
collocavit; Hectoremque, cum suis omnibus, flumen trajicientibus, inter-
secioni dedit; unico dempto, quem stragi superesse voluit, manibus ab-
scissis, Priamo remittendum, cui Hectoris mortem annunciarat. Pater
autem tuus ante lucem, Graecis interim quae acciderant omnia nescien-
tibus, Hectoris intormortuum corpus, curru alligatum, et ab equis, quos
ipse cum Automedonte agitavit, circumtractum, quam potuit maxime ad
terram alisit. Priamus autem audito Hectoris fato, ejulare, cum suis
omnibus: tantusque est in Trojano populo clamor editus, Graecis interim
triumphantium suum clamoribus reciprocis celebrantibus, ut Volucres etiam
Caei consternarentur. Tum vero statim obseratae sunt Illi portae. Pa-
ter autem tuus, instituto certaminis festo, Duces exercitumque totum
numeribus plurimis donavit. Priamus autem die sequente, veste indutus
lugebri, et assumpta secum filia Polyxena, virgine innupta, et Hectoris
uore Andromache, cum filiolis ejus duobus, Astyanacte et Laodaman-

Ἑλληνας, ἀγαθὸν μὲθ' ἑαυτοῦ καὶ κόσμον πολλὸν καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ ἐσθῆτι. οὐσης δὲ σεγῆς ἐν τοῖς ἡγεμόσι τῶν Ἑλλήνων, πλησίον δὲ αὐτοῦ γενομένου, ἐθυμίμαζον πάντες τὴν ἐπιτολίαν τοῦ αὐτοῦ Πριάμου, καὶ ἀπαντῶσιν αὐτῷ βουλόμενοι
 V 52 μαθεῖν τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. ἔωρακῶς δὲ αὐτοῦ δὲ Πριάμος, 5
 ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος ῥίψας, κόνιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φέρων καὶ δεόμενος αὐτῶν συνικέτας γενέσθαι πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα ὑπὲρ τοῦ σώματος τοῦ Ἑκτορος. οἰκτεῖρει δὲ αὐτὸν Νέστωρ καὶ Ἰδομενεὺς αὐτῷ γενέσθαι συνικέτας πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα ὑπὲρ τοῦ σώματος τοῦ Ἑκτορος, οἵτινες ἐδυσώπησαν τὸν σὸν πατέρα περὶ τοῦ Πριάμου. καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ· ὁ δὲ Πριάμος εἰσελθὼν ἔπεισεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ πλωτὸς ἰκετεῶν, ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀνδρομέχη σὺν τοῖς παισίν, ἣ δὲ Πο-
 O 158 λυξένη περιπλακείσῃ τοῖς ποσὶ τοῦ σοῦ γενέτου περὶ ταῦ αὐτῆς
 B ἀδελφοῦ Ἑκτορος, δουλεύειν ἐπαγγελαμένη καὶ μένειν σὺν αὐτῷ, 15
 εἰ ἀποδῶ τὸν νεκρὸν. οἱ δὲ βασιλεῖς τὸ γῆρας αὐτοῦ οἰκτεῖραντες παρεκάλουν ὑπὲρ Πριάμου. ὁ δὲ σὸς γενέτης Ἀχιλλεὺς πρὸς αὐτοὺς ἔφη, Κρατεῖν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς ἔδει τῶν παίδων καὶ μὴ σονεξάμαρτάνειν· ἀλλ' εἶχεν αὐτὸν ἔρωσ τῶν ἀλλοτριῶν χρημάτων· οὐ γὰρ Ἑλένης γυναικὸς τὴν ἐπιθυμίαν εἶχεν, ἀλλὰ τῶν Ἀτρέως καὶ 20
 Πέλοπος χρημάτων τὸν πόθον εἶχε. ὁτε οὖν δίκας ἀνθ' ὧν ἴσησθήσατε· σωφρονίζεσθωσιν οὖν δι' ὑμᾶς Ἕλληνες καὶ βάρβαροι.
 Οἱ δὲ πείθουσιν αὐτὸν λύτρα λαβόντα τὸν νεκρὸν παραχω-

12. πλωτὸς] πτωτὸς? 23. Οἱ] Ὁ Οκ.

te, Graecos adiit, adferens secum, praeter vestes et Ornamenta, auri quoque et argenti plurimum. Priamo autem appropinquante, silentium derepente Graecorum Ducibus oboriebatur, Priami fiduciam admirantibus. Tum vero obviam ei procedebant, adventus causam sciscitaturi: quos Priamus ubi conspexit, ad terram procidens, pulveremque in capite gestans, obtestabatur eos, uti secum precatores Achillem interpellarent, de Hectoris corpore reddendo. Cujus miserti Nestor et Idomeneus, precibus ejus annuerunt; Achillemque, uti Hectoris corpus redderent, sollicitarunt. Pater vero tuus eorum precibus motus, Priamum in tentorium accersit: ingressus autem Priamus, Achilli supplex ad pedes, una cum Andromache filiisque ejus, procidebat. Polyxena vero patris tui pedes amplexa, ultro spondebat, se, modo fratris corpus redderet, in perpetuum ei subservituras. Tum qui aderant Duces, Priami senectutis miserti, pro eo fiunt supplices. Parens autem tuus; „Oportuerat, inquit, Priamum filios suos maturius coercuisse, neque se sceleris eorum dedisse participem. Verum tenebat eum rerum alienarum Cupido: nec tam Helenam uxorem, quam Pelopis et Atrai divitias appetebat sibi. Male igitur a vobis factorum poenas date; vestroque exemplo habeant haec sibi Graeci Barbarique in documentum.

Duces autem suadebant, uti accepto redemptionis pretio, cadaver

ῥῆσαι· ὁ δὲ τὰ τοῦ βίου τερπνὰ ἐννοήσας, τὸν Πρίαμον ἀνίστησι καὶ Πολυξένην καὶ Ἀνδρομάχην, καὶ κελεύει τῷ Πριάμῳ C
 ἰσάσασθαι καὶ σίτου καὶ οἴνου γεύσασθαι ἅμα αὐτῷ· ἄλλως γὰρ
 ὡς ἂν παραχωρήσειεν αὐτῷ τὸν νεκρὸν. ὁ δὲ Πρίαμος φρόβῳ
 ἐπιτερόμενος καὶ ἐλπίδι τῶν μελλόντων, ταπεινῶς παραγίνεται
 ἐπὶ Πολυξένης παρακρατούμενος πρὸς Ἀχιλλεῖα τὸν σὺν γενέτην
 καὶ βρωτοῦ καὶ ποταῶν μετέσχε. καὶ πολλῶν λαληθέντων ἀνέστη-
 σαν· καὶ τεθέντων τῶν λύτρων ἐπὶ τῆς γῆς, ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸ
 ἀλγὸς τῶν δώρων, τὸν τε χρυσοῦν καὶ τὸν ἄργυρον δέχεται καὶ O 159
 10 ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ μέρος, τὰ δὲ λοιπὰ Πολυξένη χαρισάμενος
 ἀπέδωκε τὸν νεκρὸν. ὁ δὲ Πρίαμος παρακαλεῖ τὸν Ἀχιλλεῖα Πο-
 λυξένην παρ' αὐτῷ καταλιπεῖν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ εἰς τὸ Ἴλιον αὐ-
 τῇ ἀγαγεῖν, εἰς ἄλλον καιρὸν τὰ κατ' αὐτὴν ἀναβαλλόμενος. D

Ἄδὲ Πρίαμος ἀνελθὼν εἰς τὸ ὄχημα, ἔχων τὸ σῶμα τοῦ
 15 Ἔκτορος ἅμα ταῖς σὺν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσῆλθε· καὶ τεφρώ-
 σαντες τὸ σῶμα τοῦ Ἐκτορος θάπτουσαι αὐτὸν ἔξω παρὰ τὸ τεῖ-
 χος τοῦ Ἴλιου, πενθήσαντες αὐτὸν πικρῶς.

Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ παραγίνεται ἡ Πενθεσίλεια ἐκ τῆς ἀντιπέ-
 ραν Χερφονήσου, πολὺ πλῆθος ἐπαγομένη Ἀμαζόνων καὶ ἀνδρῶν
 20 γυναικῶν. μαθοῦσα δὲ Ἐκτορα ἀναιρεῖσθαι, ὑποστρέφειν ἠεί-
 γει· Πάρις δὲ τοῦτο μαθὼν, ἔπεισεν αὐτὴν μένειν, χρυσοῦν δόδος
 αὐτῇ πολύν. ἀνεθεῖσα δὲ μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ, μεθ' ἡμέρας

7. ποταῦ Ox. 19. Χερφονήσου Ch., Χερσησου Ox. *ibid.* καὶ
 Ch., κατ' Ox. 20. ἀναιρεῖσθαι] Immo ἀνηρῆσθαι.

illis concederet. Hic vero vitas jucunda secum reputans, Priamum, Polyxenam, et Andromachen in pedes erigit; Priamo praeterea mandans, ubi lavasset, uti panem, vinumque apud se sumeret; non aliter ei corpus traditurum se, minatus. Priamus autem, inter spem metumque futuri suspensus; a Polyxena sustentatus, humiliter intravit, cibum et potum cum patre tuo capturus. Ubi multis invicem sermone agitatis, surgebant tandem; redemptionisque pretium in medio positum est. Videns autem Achilles donorum multitudinem, acceptis sibi auro et argento vestibusque aliquid, reliqua Polyxena, una cum cadavere reddidit. Roganti autem Priamo, uti Polyxenam quoque sibi servaret; Achilles illam in urbem secum deducere jussit Priamum; hac de re cum eo alias acturus.

Priamus itaque currum conscendens, Hectorisque cadaver secum ferens, urbem cum suis repetit: ubi in cineres conversum corpus, juxta illi mare extra urbem magno cum luctu, recondiderunt.

Interim vero ex opposito Chersoneso aderat Penthesilea, Amazonum et bellicosorum virorum exercitu numeroso stipata. Certior autem facta de Hectoris morte, in reditum protinus se parat: verum Paris, hoc audito, auro multo eam de instituto suo dimovebat. Illa igitur, cum se

Ε ἄλλας ὀπλισαμένη σὸν τῷ πλήθει ἐξέρχεται ἐπὶ τὸ δάπεδον.
 διαιρεθέντος δὲ τοῦ στρατοῦ αὐτῆς εἰς δύο μέρη, ἴστανται οἱ
 μὲν τοξόται τὸ δεξιὸν λαβόντες μέρος, οἱ δὲ ὀπλῖται περὶ πλείω
 Ο 160 τῶν ἰππέων ὄντες, τὸν μέσον ἔχοντες τόπον· ἡ δὲ Πενθεσλίεια
 μέσον τῶν ἰππέων ὑπῆρχε σὸν τῷ σίγῃ. καὶ λοιπὸν οἱ Λυαοὶς
 τάξαντες ἑαυτοὺς ἀνθίστανται, τοῖς μὲν τοξόταις ὁ Μενέλαος
 κἀγὼ Τεῦκρος καὶ Μηριόνης καὶ Ὀδυσσεύς, τοῖς δὲ ὀπλῖταις
 V 53 Διομήδης, Ἀγαμέμνων, Τληπόλεμος καὶ Ἰάλμενος καὶ Ἀσκά-
 λαφος, τοῖς δὲ ἰππεῦσιν ὁ σὸς γενέτης Ἀχιλλεύς καὶ οἱ Αἴαντες
 οἱ δύο, καὶ ὁ Ἰδομενεὺς δὲ καὶ ὁ Φιλοκτήτης καὶ οἱ λοιποὶ ἤγε-11
 μόνες ἕμα τοῖς αὐτῶν στρατοῖς. καὶ κτείνω ἐγὼ Τεῦκρος πολὺ
 πληθός, ὥστε ἐπαινεθῆναι με, ὡς ἀριστεύσαντα, τοὺς δὲ ὀπλι-
 τας ἀφανίζουσιν οἱ Αἴαντες, ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐσελθόντες. ὁ δὲ
 σὸς πατὴρ Ἀχιλλεύς μεταξὺ αὐτῶν ὑπύρχων, ἀπεβλέπετο τὴν
 Πενθεσλίειαν, ζητῶν ἀποκτεῖναι αὐτὴν μαχομένην πικρῶς. καὶ 11
 πλησίον ἵππου αὐτῆς φθάσας, δόρατι κρούσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ
 ἵππου καταβάλλει, καὶ ἔτι ζῶσαν αὐτὴν ἔλκει πεσοῦσαν ἐκ τῆς
 Β κόμης. καὶ ἔωρακότες αὐτὴν πεσοῦσαν οἱ λοιποὶ ταῦ στρατοῦ
 αὐτῆς εἰς φυγὴν ἐτρέπθησαν· τῶν δὲ Τρώων τὰς πύλας κλεισάν-
 των διὰ τοὺς φεύγοντας, οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς τοὺς περιλειφθέντας 2

4. τὸ μέσον ἔχοντες τόπον] „Scr. τὸν μέσον ἔχοντες τόπον: sed locum istum aliter mendosum suspicor, et pro, μεσόν, λαίον reponendum censeo, ut habet Codrenus: διχῆ δὲ τὸν αὐτῆς διελοῦσα στρατὸν, καὶ ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς τοὺς τοξότας, τῷ λοιπῷ δὲ μέρει τοὺς ὀπλίτας περὶ πλείω, κλειούς τῶν ἰππέων ὄντας, ἐκτάξασα, ἡ Πενθεσίεια μέσον τῶν ἰππέων ἦν ἐν τῷ σίγῃ.“ Ch.

suosque paucos per dies refecisset; copiam tandem suis instructa, in campum progressa est. Diviso autem in partes duas exercitu, sagittarii ad dextram steterunt: pedites autem gravis armorum, quos Equitibus plures habuit, ad laevam collocavit; equitibus in medio positus: inter quos ipsa, cum signo, constitit. Acies vero Graecorum ita ordinata est, ut sagittariis hostium Ego Teucrus, Menelaus, Meriones, Uliasses; gravis autem armorum peditibus, Diomedes, Agamemnon, Tlepolemus, Jalmenes, et Ascalaphus opponeremur: Equitibus vero pater tuus Achilles, Ajax uterque, Idomeneus, Philoctetes, caeterique Duces cum suis pugnam dederunt. Et quidem Ego Teucrus plurimos interfeci, adeo ut strenuum me virum omnes perhibuerint. Gravis autem armorum milites Ajaces, medii in eos irrumpentes, profligarunt. Pater autem tuus, medius inter eos, Reginae ipsi invigilans, occasionem venabatur, quomodo eam, acriter sane pugnans, e medio tolleret. Itaque propius ei accedens, hasta eam impetebat; et ex equo deturbatam, dum in casu erat, coma arreptam distrahebat. Cadentem vero eam videntes reliqui ex exercitu ejus, fugam omnes capesabant. Cumque urbis portae a Trojanis obserratae fuissent, uti omnem aufugiendi spem suis adimerent; nos, hostium

ἐπιπέσαντες παρὰ τὸ τεῖχος κτείνομεν, ἀποσχόμενοι τῶν γυναι-
κῶν Ἀμαζόνων, ἄστινας ὁ στρατὸς ἕπας δεσμεύσας ἐμερίσατο. O 161
τῆς δὲ Πενθεσιλείας ἔτι ἐμπνεούσης βουλὴ ἡμῖν ἐπέστη ὥστε ζῶσαν
ἕς τὸν ποταμὸν ῥιφῆναι ἢ κνσίην εἰς βρώσιν παραδοθῆναι· ὁ δὲ
Ἰλλίος ἦντι ἡμῶς θαναοῦσαν ταφῆναι· καὶ γνόντα τὰ πλήθη
ἐβόησαν εἰς τὸν ποταμὸν ῥιφῆναι. καὶ εὐθέως ὁ Διομήδης ἐπι-
λαβόμενος αὐτῆς τῶν ποδῶν εἰς τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν βύλλει·
καὶ θνήσκει παραχρῆμα.

Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ὁ Τιθῶν τις ὀνόματι ὑπὸ τοῦ Πριά- C
μου παρακληθεὶς παραγίνεται, ἄγων Ἴνδοὺς ἐφίππους καὶ πεζοὺς
καὶ Φοίνικας μαχιμωτάτους μετ' αὐτῶν καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν
Πολιδάμαντα. καὶ τοσοῦτον ὑπῆρχε πλήθος ὅσον οὔτε τὸ Ἴλιον
οὔτε τὸ δάπεδον ἕπας ἐδέχετο. καὶ διὰ ναυτικοῦ στόλου ἦλθον
πολλοὶ Ἴνδοι καὶ οἱ αὐτῶν βασιλεῖς· ἐδιωκοῦντο δὲ τασσόμενοι
κῆρι καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ πᾶς ὁ στρατὸς ὑπὸ τοῦ δυνατοῦ Μέλμνο-
νος, βασιλέως Ἰνδῶν. εἶχε δὲ ὁ Μέλμων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ πλοῦ-
τον πολὺν εἰς τὰς ναῦς. καὶ ἀναπαύσαντες ἑαυτοὺς ἐξῆλθον εἰς
τὸ δάπεδον, ξίφη παρῆξενά φοροῦντες καὶ σφενδοβόλα καὶ ἀσπί-
δας τετραγώνους. καὶ σὺν αὐτοῖς μγέντες οἱ τοῦ Ἴλιου σύμμα-
χοι καὶ οἱ Πριάμου παῖδες καὶ ὁ Μέλμων ἦλθεν ἐν ἄρματι ἐπο- O 162
χόμενος εἰς τὸ πεδίον. ὀπλισθέντες δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες
προερχόμεθα, πάντα δεινῶς ἔχοντες· ἰδόντες γὰρ καὶ ἡμεῖς οἱ
D

5. γνόντα Ch., γνόντα Ox. 12. οὔτε] οὐδὲ Ox. 18. σφεν-
δοβόλα Ox. 19. „Ἰλίου] Scr. Ἴλιου.“ Ch. Sic iam Ox.

reliquis insecuti, sub ipsis urbis moenibus trucidavimus; ab Amazonibus interim abstinentes; quas, in vincula coniectas, exercitus omnis inter se dividit. De Penthesilea autem ipsa anhelante adhuc, decretum a nobis erat, ut vel in flumen projiceretur; vel dilanianda canibus objiceretur: Caeterum postulabat Achilles, mortuam sepulturae tradi: quo audito, in factus prociel eam instabat exercitus. Diomedes itaque pedibus arreptam, in Scamandrum praecipitavit; ubi statim suffocata perliit.

Pancis autem post diebus, advenit in suppetias, a Priamo vocatus, Tibeas quidam; cumque eo Indi, pedites equitesque; Phoenices etiam bellicosissimi, cum rege eorum Polydamante. Tanta autem erat multitudo eorum, ut nec Ilium; nec totus undique campus eam capere poterit. Sed et navium quoque apparatus supervenerunt Indorum quamplurimi, cum Regibus. Totus autem exercitus regesque Memnonis Indorum regis sub auspiciis militabat, viri potentissimi, quique plurimis divitiis navis suas onustas habuit. Hi, ubi paululum se refecissent, in campum descendunt; enses quisque Barbaricos, fundas, et quadrata scuta gestantes; quibus etiam se adjunxerunt commilitones Trojani Priamisque filii. Memnon autem ipse curru vectus, in campum procedebat. Nos etiam Graeci arma sumentes, mala interim omnia nobismet ominantes, egredimur tamen; ad hostium enim conspectum ipsam nosque Duces

ἡγεμόνες καὶ ὁ ἡμῶν στρατὸς ἐθαμβήθημεν. καὶ μετὰ κρῆσσης οἱ Τρῶες ἅμα τῷ Μένονι καὶ τοῖς λοιποῖς ἐπέροχονται ἡμῶν· καὶ δεχόμεθα τὴν ὄρμηγν αὐτῶν καὶ πολλοὶ τραυματίζονται. πιπτόντων δὲ πολλῶν ὄχλων ἐξ ἡμῶν, ἡμεῖς οἱ ἡγεμόνες Ἑλλήνων ἀτεχωροῦμεν μὴ ὑποφέροντες τὴν τοῦ πλήθους βίαν· εἶχον δὲ καὶ 5 τὰς ἡμῶν ναῦς καῦσαι οἱ βάρβαροι, εἰ μὴ νῆξ ἐπῆλθε. τῆς δὲ νυκτὸς γενομένης, συνελθόντων Ἑλλήνων ἅμα τῷ Ἰδίῳ στρατῷ, καὶ συναγαγόντες τὰ σώματα τεφροῦμεν. τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ βου-

Ε λευόμεθα τίς τῶν βασιλέων δύναιται ἀντιστῆναι καὶ ὀρμηῆσαι κατὰ τοῦ Μένονος, τῶν ἄλλων εἰς τὰ πλήθη ἀσχολουμένων καὶ μα-10 χομένων. κλήρου δὲ γενομένου πάντων ἡμῶν ἡγεμόνων κληροῦται κατὰ τινα τύχην Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ὁ ἐμὸς ἀδελφός. καὶ πρὶν ἢ ἥλιον ἀνελθεῖν ἐξερχόμεθα οἱ Ἕλληνες ὀπλισάμενοι πάντες, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Τρῶες καὶ ὁ Μένων, βασιλεὺς Ἰνδῶν, καὶ πάντα τὰ πλήθη αὐτῶν. καὶ συμβολῆς γενομένης καὶ πολ-15

V 54 λῶν πεσόντων, ὁ ἐμὸς ἀδελφός Αἴας κελεύσας τοῖς βασιλεῦσι τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἄλλους ἀμύνασθαι Ἰνδοὺς καὶ Τρῶας, ὀρμῆ κατὰ τοῦ Μένονος, βασιλέως Ἰνδῶν, τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, τοῦ σοῦ

O 163 γενέτου, ὅπισθεν συνεπισχύοντος τῷ Αἴαντι, ἐαυτὸν ἀποκρύπτων. ὁ δὲ Μένων προσεσηκῶς τῷ Αἴαντι κατ' αὐτοῦ ὀρμή-20

19. ἀποκρύπτων] ἀποκρύπτοντος Ch. Quem fugerat structurae barbaries Malalae eique similibus frequens. Vid. p. 21. A, 24. B, 130. D, vol. II. p. 65. B, 69. B, 73. D, 76. D. Apud Pollucem p. 270. codicis scriptura ἤγαγεν ἐκ τῆς ἡλιούπολιν οὖσαν τῆς Φρυγίας non in Ἐλιουπόλεως οὖσης cum Hardtio convertenda, sed scribendum Ἰλιον, πόλιν οὖσαν. Alia huius generis v. apud Hesium ad Leonem p. 198. B, 255. D.

exercitusque consternati sumus. Clamore itaque sublato, Trojani cum Memnone reliquisque nos aggressi sunt; quorum vim primam suscepimus; multis hinc inde vulneratis. Ubi vero quamplurimi ex nostris cecidissent, nec amplius Barbarorum impetui sustinendo essemus, ad naves recessimus. Sed et illas etiam, nisi nox superveniens inhibuisset, Barbari cremassent. Nocte autem ingruente, exercitum recolligentes, occisorum cadavera combussimus. Consilium quoque eadem nocte ininitum, quis inter Reges nostros par Memnoni congregaretur; caeteris interim copias ejus impigre adorientibus. Sortibus autem inter Duces omnes ductis, Ajaci Telamonio, fratri meo, hoc (fatis ita volentibus) sortito obtigit. Ante igitur solis ortum, Graeci in aciem armati omnes progredimur; sicut et Trojani, cum Indoram rege Memnone, exercituque omni. Praelio autem commisso, multisque cadentibus, frater meus Ajax; signo Graecorum ducibus dato, uti Trojanos Indosque reliquos propulsarent; ipse Memnonem, Indoram regem, adortus est; Heroë interim Achille, patre tuo, clam eum a tergo corroborante. Memnon vero, ubi Ajacem sibi appro-

ασι, καταβάς ἀπὸ τοῦ ἄρματος εὐθὺς πλησίον ἐγένετο· καὶ
 ἀλλήλους τοῖς δόρασι πειράζουσιν. ὁ Αἴας δὲ πρῶτος ἀνατρέπει
 τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ τῷ δόρατι στρέψας, ἐπιπεσὼν αὐτῷ βαρέως.
 τῶν δὲ ὄντων ἐγγὺς τοῦ Μέμνονος ἐπελθόντων τῷ Αἴαντι ἐν τῷ
 εἶχεν τὸν Μέμνονα, ἰδὼν ὁ σὸς πατὴρ Ἀχιλλεύς, τὸ δόρου αὐτοῦ **B**
 βαλὼν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ αὐτοῦ Μέμνονος, γυμνωθέντος τοῦ
 τέτοντος, κτείνει αὐτὸν ἀνεπίστως. καὶ πεισόντος αὐτοῦ αἰφνι-
 δίως γίνεται θόρυβος καὶ φυγὴ τῶν βαρβάρων· καὶ ἡμεῖς οἱ Ἑλ-
 λητες γνόντες καὶ πλησθέντες θάρσους πάντας τοὺς Αἰθίοπας
 κτείνομεν. Πολυδάμαντος δὲ ἐπὶ τὸν Αἴαντα ἐπιβάντος, ὀρμή-
 σας ὁ Τελαμώνιος Αἴας κατ' αὐτοῦ, δόρατι πλήξας τὸν βουβῶνα
 αὐτοῦ ἀναρεῖ αὐτόν. Θανόντος δὲ κακείου καὶ ἄλλων πολλῶν, **O 164**
 οἱ Αἰθίοπες φεύγοντες ἀγρηῶντο, τῶν ἰππέων αὐτοὺς καταπα-
 τούτων. καὶ ἐπλήσθη τὸ δάπεδον νεκρῶν, καὶ γέγονεν ἐσπέρα·
 ἔστησαν οὖν οἱ Τρῶες περὶ τῶν νεκρῶν ἔνδοσιν. καὶ ἡμῶν τῶν
 Ἑλλήνων συνθεμένων ἀμφοτέροι ἐποίησαμεν πυρὸς καὶ ἔτεφρώ- **C**
 σαμεν τοὺς νεκρούς. καὶ ἀσφαλισάμενοι οἱ Τρῶες τὰς πύλας
 ἔμεναν πενθοῦντες διὰ τοὺς αὐτῶν προμάχους καὶ διὰ Μέμνονα.
 ὀλέγων δὲ ἡμερῶν διαδραμουσῶν, τοῦ σοῦ γενέτου Ἀχιλλέως προ-
 κλινομένου ἡμα ἡμῖν τοῖς Ἀχαιοῖς τοὺς Τρῶας, ἐξῆλθεν ἡγού-
 μνος τῶν βαρβάρων ὁ Πάρις καὶ Ληϊφοβος ἀδελφοί· ἦσαν δὲ
 μετ' αὐτῶν οὖν τῷ πλήθει Λυκάων καὶ Τρωῖλος, παῖδες καὶ αὐ-
 τοῖ Πριάμῳ. καὶ ὀρμήσας πάλιν Ἀχιλλεύς, ὁ σὸς γενέτης, μεθ'
 ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων πάντων καταδιώκει τοὺς βαρβάρους· καὶ

riuquantem animadvertit, e curru statim descendens, propius accessit.
 Tum vero hastis se invicem petebant: primusque Ajax peracriter eum
 aggressus, scutum ejus, hasta impulsus, obliquavit. Derepente igitur
 qui Memnoni proximi erant, Ajacem, eum urgentem, adorti sunt: quod
 ubi vidit pater tuus Achilles, denudatum Memnonis jugulum hasta traje-
 cit; ipsaque, omnium praeter spem, occidit. Memnone sic prostrato,
 temeritate ingens in Barbaris ortus est, fugam sine mora capessentibus:
 nos contra, revocatis animis, Aethiopas ad unum omnes excidimus. Tum
 vero Polydamantem, Ajacem adorientem, Ajax vicissim petebat: juxtaque
 inguina confossus, de medio sustulit. Occisis vero eo plurimisque aliis,
 Aethiopes in ipsa fuga perierunt, Equitibus oes proculcantibus: totusque
 campus endaveribus plenus est. Nocte vero ingruente, Trojani nobis
 cum de Mortuis sepeliendis egerunt: nobis autem illis annuentibus, ro-
 gis utriusque extruximus, mortuosque cremavimus, Trojani autem Ilii por-
 tis obsentis ducum suorum Memnonisque fatum deflerunt. Paucis ita-
 que diebus interjectis, patre tuo Achille nobisque Achivis Trojanos ad
 praedium provocantibus; egressi sunt Paridis Deiphobique sub auspiciis
 cumque his Lycaon, Troilusque, et ipsi Priami filii, in aciem deven-
 erunt. Pater itaque tuus Achilles, cum nobis omnibus, in praelium de-
 scendens, Barbaras profugavit; quorum plurimi inter fugiendum in Sea-
 loentes *Ma. alas.*

φεύγοντες ἔπεσον εἰς τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν πολλοὶ καὶ ἀπώ-
λοντο, καὶ ζῶντες δὲ φανεροὶ ἐλήφθησαν. ἀναίρει δὲ Ἀχιλλεύς
D τοὺς Πριάμου παῖδας, Τρωίλον καὶ Λυκάονα, τοὺς δὲ λοιποὺς
ἡμεῖς οἱ Ἀχαιοί. καὶ μέγα πένθος ἐν τῷ Ἰλίῳ περὶ Τρωίλον ἦν.
ἦν γὰρ ἔτι νέος καὶ γενναῖος καὶ ὠραῖος. 5

Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας ἐνίσταται ἡ τῶν ἀναθημάτων ἐορτή,
καὶ ἀνοχὴ γέγονε τοῦ πόλεμον, θουσιῶν γενομένων, θυόντων τῷ
O 165 Θυμβρίῳ Ἀπόλλωνι ἐν τῷ ἄλσει τῷ ἀπὸ μικροῦ ὄντι τῆς πόλεως
τῶν Δαναῶν καὶ τῶν Τρώων. καὶ ἐξελεύσεως Πολυξένης μετὰ
Ἐκάβης εἰς τὸ ἱερὸν Ἀχιλλεύς ταύτην ἐθαύμασεν ἑωρακώς. 1
Πρίαμος δὲ ἑωρακώς τὸν Ἀχιλλέα, πέμπει τινὰ Ἰδαῖον ὀνόματι
E πρὸς αὐτὸν λόγους φέροντα περὶ τῆς Πολυξένης ἐν τῷ ἀναπα-
τεῖν τὸν Ἀχιλλέα ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀπόλλωνος μόνον. καὶ ἀκού-
σας ὁ Ἀχιλλεύς τὸν περὶ αὐτῆς λόγον ἀνήφθη· ἑωρακότες δὲ
ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τὸν Ἰδαῖον ἰδιάζοντα τῷ Ἀχιλλεῖ ἐν Θορόβῳ 1
πολλῶ ἐγεγόμεθα, ὡς τοῦ σοῦ γενέτου Ἀχιλλέως προδιδόντος
ἡμῶς. καὶ ἐπέψαμεν πρὸς αὐτὸν ἀπόκρισιν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ
μου Αἴαντος καὶ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς, ἵνα αὐτῷ παραγγεί-
λωσι μὴ θαρσύνῃ αὐτὸν τοῖς βαρβάροις μόνον. οἱ δὲ ἀπελθόν-
τες περιέμειναν αὐτὸν ἔξω τοῦ ἄλσεως, ἵνα αὐτῷ εἴπωσι τὴν ἀπό- 1
V 55 κρισιν. ὁ δὲ σὸς πατὴρ Ἀχιλλεύς συντάσσεται τῷ Ἰδαίῳ λαμβά-
νειν Πολυξένην πρὸς γάμον. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Πάρις παραγίνε-

4. Addidi prius ἦν. 7. ἀνοχὴ et mox ἀπὸ Ch., ἀνωχὴ — ἀπὸ
Ox. ἀναπαυὴ deterius Tourpius Emend. in Hesych. vol. II. p. 390.
11. πέμπει Ch., πέμποντα Ox. 13. μόνον Ch., μένον Ox.
18. Διομήδους Ox.

mandrum fluvium delapsi, interierunt; plurimi etiam vivi capti sunt. At vero Priami filii, Troilus et Lycaon, Achilles manu ceciderunt: reliqui a nobis interfecti. Ingens autem Trojanis, Troili ob casum, luctus incessit; ut qui juvenis admodum magnique animi fuit et formae eximiae. Post aliquot vero dies bellum intermissum est utrinque; ob Anathematum, quod imminabat, festum: quo Graeci pariter ac Trojani in luco, qui prope aberat ab urbe, Apollini Thymbrio sacra faciebant. Polyxenam ibi, templum una cum Hecuba ingredientem, conspicatus Achilles, formam ejus obstupuit. Videns autem Priamus Achilleum, qui per lucum solus obambulabat; Idaeum quendam misit, qui cum Achille de Polyxena sermones haberet. Achilles autem, Idaei nuncium ubi audisset, Polyxena amore accensus est: Nos autem Idaeam observantes cum Achille secreto agentem, centurbati animis, a parente tuo nobis metuere coepimus; ne forte proditionem agitare. Missi sunt igitur, cum fratre meo Diomedes et Uliasses, qui innuere ei, ne ita fidenter se Barbaris committeret solum. Illi autem abeuntes, adventum ejus ex luco praestabantur, nuncium illud ei allaturi. Interim pater tuus Achilles promissus dederat, de Polyxena ducenda: cui paulo etiam post, Paris, cum fratre

τα πρὸς τὸν Ἀχιλλέα κρύφα καὶ ὁ Δηϊφობος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, παρακαλοῦντες αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς Πολυξένης. καὶ δέχεται αὐτοὺς ὁ Ἀχιλλεὺς κατ' ἰδίαν ἀγνώστως, μηδὲν ὑποπτεύσας ἑαυτὸν διὰ τὸ ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄλσει εἶναι. καὶ ὁ μὲν Πάρις ὡς ὄρκω βεβαιῶν τὰ μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλεὺς εἰρημμένα παρὰ τὸν βωμὸν ἵσταται. περιπλακέντος δὲ τοῦ Δηϊφόβου τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ὁ Πάρις ἀπὸ τῶν πλευρῶν, αὐτοῦ καταφιλοῦντος αὐτὸν, ἐβάπτισεν ὃ ἐπεφέρετο ξίφος. τοῦ δὲ Δηϊφόβου κατασπῆντος τὸν Ἀχιλλέα, δευτέραν ἐπιφέρεται πληγὴν ὁ Πάρις τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ λοιπὸν ἔκλυτος ἐγένετο καὶ ἔπεσε. καὶ ἐξέρχονται οἱ περὶ Πάριδα καὶ Δηϊφοβον ἀνυπόπτως δι' ἄλλης ἐξόδου τοῦ ἄλλου· ὡς δὲ μικρὸν ἀπεῖχον, δρόμῳ πολλῷ χρησάμενοι ἀπήλθον εἰς τὴν πόλιν. ἰδὼν δὲ αὐτοὺς ὁ Ὀδυσσεὺς ἔφη πρὸς Αἴαντα καὶ Διομήδην ὅτι Οὐκ ἀγαθόν τι εἰσὶν ἐργασάμενοι οὗτοι· εἰσελθόμενοι πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. εἰσελθόντες οὖν εἰς τὸ ἄλσος ὄρωσι τὸν σὸν γενέτην Ἀχιλλέα κείμενον παρὰ τὸν βωμὸν εἰς τὸ ἔδαφος καθμαγμένον καὶ ἔτι ἐμπνέοντα. εἶπεν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ ἴμος ἀδελφὸς Αἴας, Ἦν ἄρα ἀληθῶς ὅστις ἀνθρώπων ἠδύνατο πᾶναι σε ἀλλῇ διαφέροντα πάντων; ἀλλ' ἢ σὴ προπέτεια ἀπώλει σε. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς εἶπε, Δόλω ἐργάσαντό με Πάρις καὶ Δηϊφοβος διὰ Πολυξένην. καὶ ἐτελεύτησε. νεκρὸν δὲ γενόμενον, βασιτάσαντος αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῦ ἑμοῦ ἀδελφοῦ Αἴαντος ἐπ' ὤμων, φέρουσιν εἰς τὰς σκηνάς. ἰδόντες δὲ οἱ Τρῶες ἐξέρχον-

O 166

B

O 167

14. ἐργασάμενοι Ch., ἐργασάμενοι Ox. 17. καθμαγμένον Ch., κατημαγμένον Ox.

Deiphobe, clam intervenit; nempe de nuptiis eum interpellaturus: quos et seorsum excepit Achilles, doli ignarus, nihilque mali suspicatus, eo quod Apollinis essent in loco. Est quidem Paris ad Aram constitit, tanquam quae inter se pacta fuerant, juramento firmaturus. Interim vero dum se matro tenebant amplexu Deiphobus et Achilles; Paris a latere veniens, Achillem gladio quem ferebat transadigit. Sed et repetito vulnere confosus, dum a Deiphobo distineretur, Achilles, concidit exanimis. Paris autem, et Deiphobus, per diverticulum luci viam sibi inveniunt, clam omnibus evaserunt: paululumque progressi, citato cursu iter in urbem accelerabant. Quos cum conspexit Uliasses, Ajacem ac Diomedem allocutus; „Non est (inquit) boni aliquod, quo occupati sumus isti: quin igitur Achilli prospiciamus.“ Lucum itaque ingressi, patrem suum vident cruentatum, humi juxta altare prostratum, et extremos jam spiritus anhelantem. Dixit autem ei frater meus Ajax; „Quisquamne igitur te, mortalium fortissime, interficere poterat? Quin potius tua tibi temeritas exitio fuit.“ „Immo, inquit Achilles, Paris me Deiphobusque, Polyxenam praetercantes, dolo circumvenere.“ Nec plura locutus, exploravit. Mortuum itaque, humeris suis impositum, ad castra defererebat frater meus Ajax: quo viso, erumpunt continuo Trojani, Achillis corpus,

ται, ἵνα ἀρπάσαντες αὐτοῦ τὸ σῶμα αἰκίσωνται. ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες ἰδόντες τὸ γινόμενον ἐν ἀμηχανία πολλῇ ἐγενόμεθα· καὶ τερφῶμεν αὐτοῦ τὸ σῶμα, καὶ βαλόντες ἐν ὑδρίᾳ θάπτομεν σιγῇ.

Ὁ δὲ Πύρρος ἀκούσας ἐστέναξε πικρῶς· καὶ προσεσχηκῶς ὁ Τεῦκρος ἐπαινῶν αὐτὸν ἔφη, Τίς δυνατός ἐστι τὰς σὰς ἀρετὰς ἐξειπεῖν; ἐκ πατρὸς αἷμα φέρεις Πηλέως βασιλέως πόλεως μὲν Φθίας, χώρας δὲ Θετταλίας, ἐκ μητρὸς δὲ αἷμα φέρεις Ἀνκο-
D μήδους, βασιλέως τῶν Σκυρίων. εἰς ἐκδίκησιν δὲ πατρὸς ἔπαινον τὸ Ἴλιον καὶ τὴν Τροίαν ἀπώλεσας. καὶ ἀναστὰς περιεπλάκη τῷ Πύρρῳ ὁ Τεῦκρος, καὶ ἤτησεν αὐτὸν τοὺς τοῦ Αἴαντος, τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ, λαβεῖν υἱούς, τὸν Αἰαντίδην τὸν ἀπὸ Γλαύκης, τῆς προτέρας γυναικὸς Αἴαντος, καὶ τὸν Εὐρυσάκην τὸν ἀπὸ τῆς Τεκμήσης, καὶ αὐτὴν Τέκμησσαν· καὶ παρέσχεν αὐτῷ ὁ Πύρρος. καὶ λαβὼν ὁ Τεῦκρος εὐθὺς ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα.

Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Πύρρος λαβὼν τὸν ἴδιον στόλον ἀπέ-
 πλευσε, καὶ πῶς ὁ Ἀχαιῶν στρατὸς καὶ οἱ ἥρωες ἀπῆλθον εἰς
O 168 τὰς ἰδίας πατρίδας. ταῦτα δὲ Σίλωνος ὁ Κῶος συνεγράψατο ἐν
 τῷ πολέμῳ ὑπάρχων σὺν τῷ Τεύκρῳ· ἦντινα συγγραφὴν εὐρη-
E κὼς Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὴν Ἰλιάδα ἐξέθετο, καὶ Βεργίλλιος τὰ
 λοιπά. ὅτινα καὶ ἐν ταῖς τοῦ Δίκτυος ἐμφέρεται συγγραφαῖς,

14. Τεκμήσης Ch., Τεκμίσσης Ox. 19. De Sisypho quae fabula-
 tur Malalas repetit ex eo Tzetzes Histor. V. 29.

ut in id saevirent, abrepturi. Caeterum nos, casu hoc, summis in angustiis positi, cadaver pyris exustum urnaque reconditam terrae tacitè mandamus.

Adhuc Pyrrhus profunde ingemuit: sed laudavit eum Teucrus: intentisque in eum oculis: „Quisnam (inquit) par tuis virtutibus praedicandis videtur; qui a patre Pelei, Phthiae Thessalorum regis; a matre vero Lycomedis, Scyri regis, sanguinem ostentas? quique, Patris in vindictam, Trojam totumque Ilium exitio dedisti?“ Surgens deinde Teucrus, Pyrrhum amplexus est; qui eum vicissim rogavit, uti fratris suae Ajacis filios, Atlantidem, ex Glaucia, priore Ajacis uxore; et Eurysacem ex Tecmessa; Tecmessamque ipsam sibi acciperet. Hos itaque a Pyrrho sibi traditos, in Salaminem insulam, statim solvens, Teucrus devexit.

Pyrrhus itidem omnisque Graecorum exercitus, et Heroes, cum classe quisque sua, patriam suam repetierunt. Ista vero scriptis tradidit Sisyphus Coss, qui, cum Teucro, bello interfuit: ejus in Historiam Homerus Poeta post temporis incidens, Iliadem suam condidit; sicuti et suam quoque postea Virgilius Aeneidem. Haec eadem Dictys etiam Cre-

ἴσθη πόνημα μετὰ πολλὰ ἔτη Ὀμήρου καὶ Βεργιλίου ἠρέθη
ἐν Κλαυδίου Νέρωνος βασιλείῳ ἐν κιβωτίῳ.

Ἡ δὲ Κλυταίμνηστρα, ἡ γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, πρῶτην
ἐπίσασα διὰ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ὅτι τὴν Κασάνδραν φιλεῖ, καὶ
ἐφορητὴν εὐρηκυῖα, δέδωκεν ἑαυτὴν εἰς μοιχείαν τῷ Ἀγίσθῳ τῷ V 56
σκληρικῷ, υἱῷ τοῦ Θυέστου. καὶ ἀκούσασα τὴν τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος μέλλουσαν ἐπὶ τὴν Μυκηναίων παρουσίαν, ἐβουλεύσατο
μετὰ τοῦ Ἀγίσθου πῶς ὀφείλει δόλῳ φονευθῆναι ἐρχόμενος ὁ
Ἀγαμέμνων ἐπὶ τοῦ Ἀγίσθου. καὶ καταφθάσας τοῦ Ἀγα-
μέμνονος ἐν τῇ Μυκηναίων πόλει, καὶ δεχθέντος ἐπὶ τῆς πόλεως
καὶ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ Ἀγίσθου, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἴδιον πα-
λάτιον ἐσφάγη. καὶ ἐποίησεν εὐθέως ἡ γυνὴ αὐτοῦ βασιλεῖα
τὸν Ἀγίσθον, καὶ ἐγαμήθη αὐτῷ νόμῳ. καὶ ἔσχεν ἕξ αὐτοῦ
θυγατέρα, ἣν ἐκάλεσεν Ἐργιόνη· ἣτις μετὰ θάνατον τοῦ πα-
τρὸς καὶ τῆς μητρὸς φοβηθεῖσα τὸν Ὀρέστην ἑαυτὴν ἀγχόνη
ἔκρυψε. ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ἡ πόλις καὶ ὁ στρατὸς ἐμίσει O 169
τὸν Ἀγίσθον· ἀκούσας δὲ ὁ Ὀρέστης, ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος υἱός, B
τὴν τοῦ ἴδιου πατρὸς ἐπὶ τὴν Μυκηναίων πόλιν παρουσίαν, ἦλ-
θεν ἀπὸ τοῦ Σχοιnéως, ὅστις ἔδωκεν αὐτὸν μέλλων ἐπὶ τὸν πό-
λεμον ἔλθειν ὁ Ἀγαμέμνων ἀνατραφῆναι ἐπ' αὐτοῦ καὶ παι-
δαθῆναι. καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ κρύφα ἐξείπεν
αὐτῷ ὅτι βουλεύεται ὁ Ἀγίσθος ἀνελεῖν αὐτόν. καὶ βουλευομέ-
νου τοῦ Ὀρέστου τί δεῖ αὐτὸν πράξαι, ἐν τῷ μεταξὺ παραγίνεται

14. Ἐργιόνη] „Lego, Ἐργιόνη: Ita enim eam vocat Dictys Cre-
tensis, unde ista desumpta magna ex parte videntur.“ Ch. Hoc scri-
bendum Ἐργιόνη. 15. ἀγχόνη] ἀγχόνη Ox. 19. Σχοιnéως Ox.

tensis memoriae prodidit: ejus Scripta, longe ab Homeri et Virgilli se-
culis, Claudii Neronis sub temporibus, in arcula reperta traduntur.

Clytaemnestra autem, Agamemnonis uxor, audito Conjugis sui erga
Cassandram amore; occasione oblata, et ipsa etiam cum Aegistho, viro
nobili, Thyestis F. consuetudinem habuit. Certior autem facta, jam in-
stare Agamemnonis in Mycenae reducis adventum; consilium cum Aegistho
habuit, quoniam pacto adveniens ab Aegistho e medio dolo tolleretur.
Agamemnon itaque ad Mycenae reversus, a civibus suis, Primoribus, ipso-
que Aegistho acceptus est: palatium vero suum ingressus, occisus est.
Uxor itaque ejus regem statim salutatur Aegisthum; cui juxta leges nuptiarum
filiam ei peperit, quam Erigonem vocavit: quae, patris sui et matris
post mortem, ab Oreste metuens sibi, laqueo sibi mortem conscivit. Se-
natus vero omnique adeo cum exercitu populus Aegisthum odio habue-
runt. Caeterum Orestes, Agamemnonis filius, ubi inaudisset patrem suum
Mycenae reversum esse; Schynoe relicto, (cui pater, in bellum profes-
sus; emulandum eum et instituendum tradiderat,) Mycenae repetiit.
Reverso clam ei soror ejus indicavit, paratas vitae ejus ab Aegistho suis-
se insidias. Oresti autem volventi secum quomodo ab insidiis istis prae-

ὁ Στρόφιος εἰς τὴν Μυκίην, ἐκ γένους ὑπάρχων τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἅμα τῷ υἱῷ αὐτοῦ Πυλάδῃ τῷ συναγεγλωκῶτι. καὶ μαθὼν ὁ Στρόφιος τὰ συμβάντα τῷ Ἀγαμέμνονι, συνεβουλεύετο τῷ
C Ὀρέστῃ πόλεμον ποιῆσαι πρὸς τὸν Αἴγισθον. καὶ λαβὼν Ὀρέστην ἔρχεται εἰς τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον μαθεῖν περὶ τοῦ Ὀρέστου. καὶ λαμβάνει χρησμὸν ὅτι δεῖ τὸν Ὀρέστην κτείνειν τὴν μητέρα καὶ τὸν Αἴγισθον. εἶτα ἤγει μαθεῖν καὶ Ὀρέστης εἰ περιώξεται κτείνων αὐτούς· καὶ ἐβρόχθη αὐτῷ ὅτι κτενῆσαι τῶν πατρῶων καὶ τῆς Πελοποννήσου πάσης.

Καὶ παρεκάλει τὸν Στρόφιον ὑποστρέφειν εἰς τὴν ἰδίαν αὐ-
O 170 τοῦ πατρίδα, ἔασαντα αὐτῷ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Πυλάδην· καὶ πεισθεὶς ὁ Στρόφιος ἐποίησεν οὕτως. καὶ λοιπὸν ἦλθον εἰς τὴν Μυκηναίων πόλιν ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης κατὰ τὸν χρησμὸν· καὶ λάθρα εἰσῆλθε πρὸς τὴν Ἥλέκτραν, ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ πα-
D ρακαλεῖ αὐτὴν πείσαι τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν δέξασθαι αὐτόν· ἥτις Ἥλέκτρα ἔπεισε τὴν ἰδίαν μητέρα, καὶ ἐδέξατο τὸν Ὀρέστην. καὶ παρακληθεῖσα ἡ Κλυταιμνήστρα ἐδυσώπησε τὸν Αἴγισθον· καὶ δεχθεὶς παρὰ τοῦ Αἴγισθου ὁ Ὀρέστης μινόμενος ἐκαρτέρει, βουλόμενος ἐκδικῆσαι τοῦ ἰδίου πατρὸς τὸ αἷμα, λέγων πᾶσιν ὅτι Ἐμὸν ἐστὶ τὸ βασίλειον. καὶ εὐρυχιῶς² καιρὸν ἔσφαξε τὴν ἰδίαν μητέρα καὶ τὸν Αἴγισθον βασιλέα, τὸν αὐτοῦ πατρῶόν. καὶ εἰς ἔξηχίαν ἦλθεν ἀπὸ τῆς μανίας παρ'

18. κατὰ] μετὰ Ox. 22. ἐξηχίαν Ch., ἐξίχίαν Ox.

caveret sibi, intervenit Strophius, Agamemnoni cognatus; qui Mycenae advenerat cum Pylade, filio suo, qui cum Oreste enutritus simul literisque imbutus fuerat. Strophius autem certior factus de eis quae Agamemnoni acciderant; consilium cum Oreste habuit, de armis adversus Aegisthum sumendis. Una igitur Apollinis oraculum advenas, quid de Oreste futurum esset, sciscitantur. Vates respondit: Oportere Orestem matrem suam et Aegisthum de medio tollere. Praeterea interrogante Oreste, an Parricidiis suis supervicturus esset? Immo, respondit Oraculum; Paternas etiam ditiones Peloponnesumque totam occupabit Orestes. Strophium itaque rogavit, uti Pylade filio secum relicto, ipse in patriam suam rediret. Annuente vero Strophio, Orestes, post Oraculum acceptum, una cum Pylade, Mycenae reversus est. Ad sororem vero Electram clam ingressus, ab ea petivit, uti Clytaemnestram matrem in gratiam secum redire suaderet. Hoc ei effectum dedit soror: quin et Clytaemnestra, precibus ejus ad id adducta, Aegisthum etiam, ut Orestem exciperet, obnixè rogavit. Ab Aegistho autem receptus Orestes, furore tamen correptus est, Paterni sanguinis vindictam totus agitans; regnumque illud suum esse, omnibus ostentans. Tempus vero nactus opportunum, matrem suam Aegisthumque de medio sustulit: quo facto, in insaniam prolapsus est. Caeterum cum furor ejus quandoque remitteret,

ἰστών γενόμενος, καὶ ποτὲ μὲν ἐφρόνει καὶ διήγεν ἐν ἀνέσει, καὶ δὲ ἱμαίνεται. πρὸς θεραπείαν τῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς συγγλήτου, ὅτι ἐφίλον τὸν Ὀρέστην καὶ αὐτὸν ἠβούλοντο βασιλεύσαι, οἱ ἱερεῖς ἀγγεύσαντες τὸν Ὀρέστην καὶ ἀποκαθαρίσαν- O 171
 5 τις ἐξίλωσαντο αὐτὸν τοῦ μητρῷου φόνου τοῦ μάλινεσθαι· καὶ ἀπαγωγόντες ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνῶν τὸν Ὀρέστην, ἐφ' ᾧ ὁ Ἄρειος πάγος ὑπῆρχε, τῆς δίκης ἀκούσαντος μεταξὺ Οἰάκος τοῦ μετὰ τοῦ Τυνδαρίου τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Ὀρέστου. ὅστις Μενεσθεὺς ἐξείπε ψῆφον δικαίως τὸν Ὀρέστην ἐκδικῆσαι O 172
 10 τὸν φόνον τοῦ ἰδίου πατρὸς, μάλιστα καὶ διὰ τὰς ἄλλας γυναί- κας, ὅπως μὴ τις ἕτερα γυνή τοιοῦτόν τι δεινὸν ἐργάσεται. ταῦ- V 57
 15 τα Δικτες ἐν τῇ ἕκτη αὐτοῦ ῥαψωδίᾳ ἐξέθετο.

Οἱ οὖν ἱερεῖς λαβόντες τὸν Ὀρέστην ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ Ἄρειου πάγου μετὰ τὴν ψῆφον ἀπήγαγον ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος παραμείναι, ἵνα τὴν μανίαν ἀποθίμενος βασιλεύσῃ. ὁ δὲ Ὀρέστης ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱερόν, ἔχων τὰς ἰδίας φρένας, ἅμα τῷ Πυλάδῃ, καὶ ποιήσας θυσίαν, ἤκει τὴν Πυθίαν ἐκρωγεῖν τῆς μανιώδους νόσου. καὶ ἐδόθη αὐτῷ διὰ τῆς Πυθίας χρησιμὸς διὰ στίχων, ὃ ἔστι τῇ κοινῇ διαλέκτῳ οὕτως.

2. πρὸς θεραπείαν τῶν τῆς πόλεως] „Locus iste hand usquequaque sanus apparet: ego legendum censeo, πρὸς θεραπείαν οὖν τῶν τῆς πόλεως; uti sensus sit connexio.“ Ch. 5. τοῦ μητρῷου φόνον τοῦ μάλινεσθαι] „τοῦ μάλινεσθαι superflua videntur, nec hujus esse loci: Insaniam enim nondum suam depositurus erat Orestes; uti ex sequentibus patet.“ Ch. 7. τῆς δίκης ἀκούσαντος μεταξὺ Ἰάκος] „Locus mutilus: judicis enim nomen manifesto deest: legendum itaque, τῆς δίκης ἀκούσαντος τοῦ Μενεσθέως, μεταξὺ Ἰάκος etc. Menestheus enim infra causam hanc audivisse dicitur.“ Ch. *ibid.* Οἰάκος Bentleius p. 75., Ἰάκος Ox.

per vices vero vehementius eum vexaret; sacerdotes senatai populoque, (qui magni Orestem habuerunt, regemque sibi summopere expetebant,) rem gratam facturi, purgarunt eum; et expiato Parricidii crimine, Deos ei propitios reddiderunt. Quin et deducto eo ad Minervae templum, juxta quod Areopagus situs erat; coram judice Menestheo causa agitata est; inter Hyacem; qui Tyndarii et Clytaemnestrae partes egit, et Orestem. Menestheus autem sententiam pro Oreste tulit; justissime eum Patris caedem vindicasse, affirmans: uti exemplo hoc ab hujusmodi facinoribus mulieres in posterum absterreantur. Ista vero a Dicty scripta, in Rhapsodia ejus sexta, habentur.

Porro sacerdotes Orestem, tribunali Areopagitico exemptum, Delphos etiam, Apollinis ad templum deduxerunt; uti commoratus ibi aliquod temporis, insaniam deponeret, regnoque suo par redderetur. Orestes autem cum Pylade, Apollinis templum ingressus, tumque compos sui, sacra peregit; Pythiam precatus, uti insaniae morbo liberaretur. Responsum vero tulit hujusmodi, metro datum: quod communi oratione sic se habet.

Ὅρεστα, οὐκ ἄλλως σε δεῖ ἀργαλέας νόσου μανίαν ἀποθέσθαι, εἰ μὴ περάσας Πόντου κύματα Σκυθίας τε γαῖαν καταλάβοις
 B Αὐλίδος τε χώραν. ἐν ἱερῷ Ἀρτέμιδος ληφθεῖς σωθῆση ἐκ βωμῶν· κάκειθεν ἐκφυγὼν ἐκ χθονίης βαρβύρων χθόνα περάσας
 O 173 καταλάβης Συρίας γαῖαν σειομένην, αὐλῶνος Σιλπῆς τε ὄρους 5
 ἄντικρυς εὐρήσεις Μελάντιον τοῦνομα ἔχον ὄρος, ἔνθα μέγας ἔστι γὰρ Ἑστίας. ἐκεῖ λυσσώδη μανίαν ἀποτίθει· θῦττον ἴδι. ταῦτα ἔφη ἂ γίνεται.

Καὶ τοῦτο χρησιμοδοτηθεὶς ὁ Ὅρεστης ἐσημειώσατο· καὶ εὐθέως καταπλεύσας ἕμα τῷ Πυλάδῃ κατέφθασεν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα χώραν τῆς Σκυθίας. καὶ ἀνελθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου, προσέσχεν ὁ Ὅρεστης ἱερὸν ἔστως ὡς ἀπὸ μιλίων δύο τῆς θαλάττης καὶ θανόντων ἀνθρώπων ἐρῶμιμένα ὄστέα. καὶ λέγει
 C Πυλάδῃ ὁ Ὅρεστης, Δοκεῖ σοι θεῶς εἶναι τάδε μέλαθρα, ἔνθα σὺν νηυσὶν ἤκαμεν; ὁρῶ δὲ καὶ τῶν θανόντων ξένων τὰ ὄστέα. 15
 καὶ προσεσχηκῶς Πυλάδης λέγει τῷ Ὅρεστη, Φύγωμεν, ἐὰν σωθῆσόμεθα. ὁ δὲ Ὅρεστης ἔφη, Οὐ φεύγομεν· οὔτε γὰρ φεύγειν εἰώθαμεν οὐδὲ τὸν χρησμὸν κακιστεύσομεν.

Τούτους δὲ ἑωρακότες βουκόλοι ἔδραμον πρὸς τὴν Ἴφιγέ-

1. ἀργαλέως Ox. 2. καταλάβοις] καταλάβης Cedrenus p. 134.
 B. 3. Αὐλίδος τε Cedrenus, Ἀύσσιδος δὲ Ox. 4. χθονίης] χθονός Cedrenus. 5. Σιλπῆς] Σιλπίου Cedrenus. 8. ταῦτα ἔφη] „Mallem legere, cum Cedreno, ταῦτα ἔφην.“ Ch. 14. Δοκεῖ] Eurip. Iph. T. v. 69. 16. Πυλάδης — Ὅρεστη] Immo Orestes Pyladi. *ibid.* Φύγωμεν] v. 103. 17. Ὅρεστης] Pylades. 18. οὐδὲ] Fort. οὔτε.

„Orestes, non aliunde est, ubi ab insaniae tuae morbo convalescas, nisi trajectis Ponti fluctibus, Oras Scythicas appuleris. Ubi Aulidis ad terram in Dianae templo captus, destinatum altari sacrificium, evades tamen: orisque Barbaricis ereptus, mari transmissio, tremulamque Syriae regionem pertingens, Silpioque monti oppositam planitiem, Melantium ad montem pervenies; ubi Fanum extat Vestae magnum. Rabiosam ibi insaniam depositurus es: fac cito discedas. Quae te manent Fata, diximus.“

Orestes autem Oraculo annotato sine mora solvit inde: Aulidem Scythiae, una cum Pylade, profecturus. Ubi quamprimum appulissent, pedestrique itinere duo circiter milliaria progressi fuissent; Orestes fanum conspexit, circaque mortuorum hominum ossa projecta. Pyladem itaque Orestes compellans; „Haecine, inquit, tibi Deae quam petimus delubra esse videntur? Quin advenarum hic occisorum ossa plane conspiciamus. Imo video, inquit Pylades; et capeienda hinc fuga est, si salvi esse velimus. Nequaquam, respondit Orestes: nec enim fugere consuevimus. Sed nec Oraculum improbare licet.“

Accurrentes interim qui forte conspexerant illos bubulci ad Iphige-

παι, λέγοντες αὐτῇ, Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρης κόρη, ἴπποι δύο νεανίσκοι παρὰ τὴν Κωνίαν. ἡ δὲ πρὸς αὐτούς, Πυ- O 174
 λαί; τίος γῆς; τί τοῦνομα ἔχουσιν οἱ ξένοι; ἐπηρώτα γὰρ
 πάντας ἢ Ἰφιγένεια τοὺς συλλαμβανομένους καὶ ἄγομένους εἰς
 Θυσίαν ἀπὸ οἴας εἰσὶ χώρας, καὶ τότε αὐτοὺς ἔσφαξε, βουλομένη D
 μαθεῖν περὶ τοῦ ἰδίου πατρὸς αὐτῆς Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν αὐ-
 τοῦ καὶ περὶ τοῦ κατὰ Φοργίων πολέμου τί ἐγένετο. οἱ δὲ βουκό-
 λαι λέγουσιν αὐτῇ, Ἔτερος πρὸς τὸν ἕτερον ἔφη, Πυλάδη· τοῦ δὲ
 στέργου τὸ ὄνομα οὐκ ἴσμεν· οὐδὲ γὰρ ἔφη. ἡ δὲ πρὸς αὐτούς,
 TI γὰρ κοινὸν βουκόλου ἐν θαλάττῃ; οἱ δὲ εἶπον, Βοῦς ἦκαμεν
 τίψαι ἐν ἄλλῃ δρόσῳ. καὶ πέμψασα Σκύθας συνέλαχεν αὐτούς·
 καὶ ἔχθησαν εἰς Θυσίαν δέσμοι· κυθῶς ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης
 ἔβλετο δρῆμα ποιητικῶς, ὧν μέρος ὄλεγον ἐστὶ ταῦτα.

Καὶ δεσμευθέντων αὐτῶν, ἐκλείψεν ἀγορισθῆναι τὸν ἕνα,
 15 καὶ ἀχθῆναι τὸν ἄλλον εἰς Θυσίαν. καὶ ἀφώρισαν παρὰ μίαν οἱ E
 Στόμαι τὸν Ὀρέστην· τὸν δὲ Πυλάδην ἤγαγον πρὸς Θυσίαν παρὰ
 τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος. καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ἡ Ἰφιγένεια
 πῶς ἂν εἴη χώρας. ὁ δὲ ἔφη, Χώρας μὲν Ἑλλάδος, πόλιος
 δὲ Μυκῆνης, ὁ δυστυχῆς πάρεμι. ἡ δὲ ἀκούσασα τὴν χώραν O 175
 20 καὶ τὴν πόλιν, ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ αὐτῆς πατήρ, ἐδάκρυσεν.
 νομίσασα δὲ ὅτι ὑπὸ τῶν βουκόλων ἐδιδάχθησαν, λέγει αὐτῷ,

1. λέγοντες] v. 241. s. Vid. Benth. p. 41. 3. ἐπηρώτα Ch., ἐπα-
 ρώτα Ox. 5. ἔσφαξε] ἔσφαξε Ox. 11. ἐν ἄλλῃ] ἐναλλῆ v.
 255. 13. δρῆμα Ch., δράμμα Ox.

niam: O virgo, (inquiunt) Agamemnone et Clytaemnestra prognata, ad-
 sunt duo Juvenes, mari advecti. Illa vero de nomine, qui, quales, et
 unde essent, interrogavit. Solebat enim Iphigenia comprehensos, et ad
 sacrificia ducendos hospites, prius quam aliquis mactaretur, de patria in-
 terrogare, nempe si sic de patre suo Agamemnone, suisque, ut etiam de
 Trojano bello quid factum esset, edisceret aliquid. Interroganti autem
 respondebant bubulci; „Alter (dicentes,) alterum vocavit, Pyladem: so-
 cii vero ejus nomen ignoramus nec enim indicavit ipse. Scilicet (inquit
 Iphigenia) quid vobis bubulcis cum mari negotii intercessit? Nos (re-
 sponderunt) boves illuc deduximus, uti rore marino abluerentur.“ Tum
 vero Scythas quosdam mittit Iphigenia, qui comprehensos illos, ad sacri-
 ficium viactos ducerent: uti haec sapientissimus Euripides in Dramate suo
 poeticon conscripsit: unde nos pauca ista desumpsimus.

Vinctis autem ambobus, unum eorum Iphigenia seponi jussit, alte-
 rum vero ad sacrificia duci. Scythae igitur Oreste seorsimposito, Pyla-
 dem ad Dianae altare deduxerunt. Interroganti autem Iphigeniae, cujas
 esset? „Infortunata, inquit, patria Graecus sum, urbe Mycenensis.“ Illa
 vero, ad regionis urbisque, ubi pater suus regnavit, nomen audictum,
 illachrymavit: Existimans tamen, haec eum a bubulcis edoctum, interro-

- V 58 *Εἰ ἐκ Μυκῆνης παρεγένου, ὀδας καὶ τίς ἐν αὐτῇ βασιλεύς. ὁ δὲ εἶπεν, Ἀγαμέμνων ἦν πρῶτην. ἡ δὲ πάλιν πρὸς αὐτόν, Εἰ τὸν Ἀγαμέμνονα ἠκρίβωσαι, τίς ἡ σοῦτου γυνή, καὶ τίνας ἐξ αὐτῆς παῖδας ἔσχεν; ὁ δὲ εἶπεν, Ἔσχεν ἐκ Κλυταιμνήστρας Ὀρέστην καὶ Ἠλέκτραν καὶ Ἴφιγένειαν, ἧτις, ὡς λέγουσι, Θυσία προσήχθη Ἄρτεμιδι, καὶ ἡ θεὸς ἐβρόύσατο αὐτήν· καὶ οὐκ ἐγνώσθη ποῦ ὑπάρχει. ἔσχε δὲ καὶ Χρυσόθεμιν καὶ Λαοδίκην θυγατέρας. ἡ δὲ ἀκούσασα ταῦτα ἐκέλευσεν αὐτὸν λυθῆναι τῶν δεσμῶν·*
- O 176 *καὶ γράψασα εἰς δίπτυχον ἐπέδωκεν αὐτῷ, εἰποῦσα, Ἴδου τὸ ζῆν ἡ θεὸς σοι παρέσχε δι' ἐμοῦ. ἐπόμοσαι κατ' αὐτῆς ὅτι τὸ δί-10 πτυχον τοῦτο ἐπιδίδως τῷ Ὀρέστῃ καὶ κομίζεις μοι παρ' αὐτοῦ*
- B *γράμματα. ὁ δὲ ἐπωμόσατο αὐτῇ ὅτι Εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ δί-11 δωμι αὐτὸ καὶ πρὸς σέ αὐτὸν φέρω. καὶ λαβῶν τὸ δίπτυχον ἐξῆλθε πρὸ τοῦ ἱεροῦ, ὅπου ἐφυλάττετο ὁ Ὀρέστης, καὶ ἤτησε τοὺς Σκύθας λαλῆσαι αὐτῷ. καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτῷ τὸ δίπτυ-12 χον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἐλθὲ πρὸς τὴν σὴν ἀδελφήν. καὶ ἔμειναν οἱ Σκύθαι θυμμάζοντες τὸ συμβάν· καὶ εἰσῆγαγον αὐτὸν ἅμα τῷ Πυλάδῃ πρὸς τὴν Ἴφιγένειαν. καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Πυλάδης, Ἴδὲ ὁ Ὀρέστης· καὶ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτόν. νομίσασα δὲ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτός, λέγει, Ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς τοῦ Πελοπίου γένους σή-21 μαντρον ἔχει ἐλαίαν ἐν τῷ ὤμῳ. προσεσχηκῖα δὲ ἐπὶ τὸν ὤμο-*

1. παρεγένους Ox. 3. ἠκρίβωσαι] ἠκρίβωσας Ch. ἠκρίβω-
σατο est p. 97. C. 9. γράψασα Cedrenus p. 134. C, γράψας Ox.
16. ἔλθε Ox. 19. ὅτι] ὅτα Ox. 21. ἐλαίαν] V. Bentley. p. 42.

gavit porro: „Si modo (dicens) Mycenarum ex urbe huc advenisti, utique non te latet Regis nomen. Imo (inquit) Agamemnon is erat olim. Tum illa: Agamemnonem si bene noveris, dic (inquit) uxoris nomen; quosque ex ea liberos suscepit. Respondit ille: uxorem habuit Clytaemnestram; ex qua Orestem suscepit, Electram, et Iphigeniam; quae Dianae (uti fertur) in victimam destinata, a Dea liberata est; nec, ubi nunc agit, cuiquam notum est. Habuit etiam Agamemnon filias alias, Chrysothemem et Laodiceam.“ Haec ubi audisset Iphigenia, jussit eum vinculis solvi: literisque interim scriptis dixit ei: Vitam ecce tibi, per me, Dea indulset: per eandem itaque jurabis, te literis hisce Oresti traditis, responsum ab eo mihi reportaturum. Ille vero, juramento interposito, Literas (inquit) has Oresti proprias in manus tradam: ipsumque ad te huc adducam.“ Simulque literis acceptis, egreditur ad locum, ubi pro templo seorsim asservabatur Orestes; et impetrata a Scythis colloquendi venia, literisque ei traditis, Quin etiam (inquit) ad sororem tuam ingrediere. Scythae autem super his attoniti, Orestem una cum Pylade introduxerunt. Tum vero Pylades Iphigeniae, Ecce tibi, inquit, Orestem. Illa vero fratrem non agnovit; ipsumque non esse suspicata; „Meus, inquit, frater olivam humeris signatam, Pelopei generis insignis, uti habeat, oportet.“ Humeris itaque inspectis, et in dextra scapula Pelopidarum cha-

λάτην αὐτοῦ τὸν δεξιὸν εἶδε τὸ Πελόπειον σύσσημον ἔχοντα
 ἀπὸν· καὶ περιεπτύξατο τὸν Ὀρέστην, καὶ ἐκέλευσεν ἀνεκχεῖσθαι
 καὶ τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ναύτας· καὶ νεωλῆ-
 σασις αὐτὰ ἔμειναν τὸν χειμῶνα.

5 Τοῦ δὲ θέρους καταφθάσαντος, τὴν Ἰφιγένειαν καὶ τὸ δό-
 χροσον ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος λύθρα λαμβάνων ὁ Ὀρέστης καὶ
 ὁ Πολάδης ἔφυγον διὰ ὧν εἶχον ἰδίωον πλοίων· καὶ ἀντεπέρασαν
 ἐπὶ τὴν χώραν τῶν Ἀδιαβηρῶν. καὶ κἀκεῖθεν ἦλθον εἰς τὴν ἀνατο-
 λην ἕς τὸ Σαρακηρικὸν Ἰμμιον· καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν χώραν τῆς
 10 Παλαιστίνης ἐπὶ τὴν Τρικωμίαν. καὶ προσεσηκότες οἱ τῆς
 Τρικωμίας τὸ ἱερατικὸν τῆς Ἰφιγενείας σῆμα, ἐδέξαντο αὐτὴν
 ἐν τιμῇ· καὶ διέτριβον ἐκεῖ, τοῦ Ὀρέστου ληφθέντος ἐκεῖ καὶ
 μαυνομένου. κτίσαντες δὲ οἱ Τρικωμίται ἱερὸν Ἀρτέμιδος μέγα,
 παρεκάλεισαν τὴν Ἰφιγένειαν θυσιάσαι Ἀρτέμιδι κόρην παρθένου,
 15 καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπιθεῖναι τῇ κώμῃ· ἦντινα κόρην ὀνόματι
 Νύσσαν προσαγαγόντες αὐτῇ ἐποίησαν θυσίαν Ἀρτέμιδι. καὶ
 ποιήσαντες τῆς σφαγισθείσης κόρης στήλην χαλκῆν τυχαίας, ἐκά-
 λεισε τὴν πόλιν τὴν παρῆν οὖσαν κώμην πόλιν Νύσσαν ἢ Ἰφι-
 γίνεια εἰς ὄνομα τῆς ὑπ' αὐτῆς σφαγισθείσης κόρης, ποιήσασα
 20 αὐτῇ καὶ βωμιόν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε ταῦτα· Τοὺς ἐκ Σκυθίας φεύ-
 γοντας δέχρυσο, θεὰ πόα Νύσσα. ἄτινα ἕως νῦν ἐγγέγραπται.

1. τὸν] τὸ Οκ., τὴν — τὴν δεξιὸν Ch. 9. Ἰμμιον] Ἰμμιον Οκ.
 15. ἐπιθεῖναι] ἐπιθεῖναι Οκ. 17. τυχαίας Toupins Emend. in
 Hesych. vol. III. p. 475., τυχίας Οκ. 21. πόα] πόα annotationi
 suae praefixit Ch. Fort. πότνια vel πότνα.

notere deprehenso, Orestem arripuit in amplexus; jubensque simul, nau-
 tae ut appellerent, navesque in navale subducerentur, per hyemem totam
 eos hospitio excepit.

Aetate autem incuntes, Orestes, una cum Pylade, clam abreptis Iphi-
 genia, et Dianae quod ex auro solido erat simulacbro, conscensis navi-
 bus, fuga inde suaserunt, in terram Adiabedem trajicientes. Inde vero
 Orientem versus, ad Saracenicis fines, tandemque in Palaestinae regio-
 nem, ad Tricomiam pervenerunt. Tricomitae vero Sacerdotalem Iphige-
 niae habitum ubi conspexerunt, honorifice illam exceperunt: Oreste vero
 in insaniam suam relapso, per tempus aliquod ibi commorati sunt. Tri-
 comitae vero sanum ingens Dianae extruentes, Iphigeniam rogabant, uti
 virginem quam destinaverant, Dianae victimam faceret; nomenque ejus,
 quod Nysam habuit, vico imponeret. Sacris itaque rite peractis, isa-
 meltae Virgini statuam aeream posuerunt, urbis in Fortunam: quique
 vicas ante fuerat, in urbem factum, Iphigenia, Sacratae Virginis in no-
 men, Nysam vocavit: Altari etiam eidem extracto, inscripsit ista. Ex
 Scythiam terra fugientes excepit, Dea Poes Nysae. quae quidem ibidem
 inscripta adhuc videntur.

- O 178 E Τοῦ δὲ Ὀρέστου ἀναλαβόντος τὰς ἰδίας φρένας, ἣ Ἰφιγένεια εἶδεν ἐν ὄραματι ἔλαφον λέγουσαν αὐτῇ, Θεῶγε ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης. καὶ ἀναστῆσα τῷ πρῶτῳ ἅμα τῷ Ὀρέστῃ καὶ τῷ Πυλλάδῃ ἔφυγεν ἐπὶ τὴν παράλον τῆς Παλαιστίνης· κακῶν δὲ ἀποπλεύσαντες ἦλθον ἐπὶ τὴν Συρίαν κατὰ τὸν χρησμόν. 5
- Ἐκεῖ δὲ βασιλεὺς τῆς Σκυθίας ὀνόματι Θόας ἀκούσας ὅτι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὀλόχρυσον ἔλαβεν ἡ Ἰφιγένεια καὶ ἔφυγεν, ἐξέπεμψε Σκύθας πολλοὺς καταδιώκοντας αὐτήν, εἰρηκῶς αὐτοῖς ὅτι Μὴ ὑποστρέψῃτε εἰς τὴν Σκυθίαν, εἰ μὴ τὸ ἄγαλμα τὸ ὀλόχρυσον τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάγητέ μοι μεθ' ἑαυτῶν. οἱ δὲ καταδιώκοντες καὶ ἐπιζητήσαντες πανταχῇ ἔφθασαν τὴν Παλαιστίνην χώραν καὶ τὴν πρῶτην λεγομένην Τρικωμίαν πόλιν Νύσσαν. καὶ μαθόντες ὅτι κατῆλθον οἱ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν καὶ τὸν Ὀρέστην ἐπὶ τὴν παράλον καὶ εὐθέως ἀπέπλευσαν,
- O 179 τερφθέντες τῆς τοποθεσίας καὶ τῆς πόλεως Νύσσης καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τὸν βασιλέα δὲ αὐτῶν φοβούμενοι, ἔμειναν αὐτοὶ ἐκεῖ οἰκοῦντες, μετακαλέσαντες τὴν πόλιν εἰς ἴδιον ὄνομα Σκυθῶν πόλιν.
- B Ὁ δὲ Ὀρέστης ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ κατέλαβε τὴν Συρίαν· καὶ ἀνελθὼν ἐκ τοῦ πλοίου ἐπηρώτα ποῦ ἔστι τὸ Μελάντιον ὄρος καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἑστίας; καὶ εὐρηκῶς, εἰσηλθὼν ἐν τῷ

6. Σκυθίας Ox., correxit Ch. 14. ἐπὶ τὴν παράλον εὐθέως ἀπέπλευσαν· τερφθέντες τῆς τοποθεσίας] „Locum hunc mendosum ita restituendum censeo: ἐπὶ τὴν παράλον, καὶ εὐθέως ἀπέπλευσαν· τερφθέντες τῆς τοποθ.“ Ch.

Oreste vero in sanam mentem reverso, Iphigeniae per insomnium obversabatur cerva, quae dicebat ei: *Fuge ex regione ista*. Primo itaque mane surgens, una cum Pylade et Oreste, in maritima Palaestinae fugam adornaavit: abinde vero, morem oraculo gerentes, in Syriam navigarunt.

Scytharum autem rex Thoas, ubi audisset, Iphigeniam abrepto secum Dianae simulachro aureo aufugisse; Scythas multos emittit, qui eam insequerentur; praeterea interminatur, in Scythiam, nisi reportato secum Dianae simulachro aureo, ne redirent unquam. Egressi igitur, Iphigeniam ubique requirebant; et Palaestinam tandem appulsi, ad urbem Nyssam; Tricomiam antea vocatam, pervenerunt. Edocti vero, Iphigeniam cum Oreste, in maritima fugientes, abinde vela dedisse; loci illius Dianae templi Nyssaeque urbis amoenitate capti, praetereaque metuentes sibi a Rege suo, sedes ibi posuerunt; urbemque, a nomine suo, Scythopolim vocarunt.

Orestes vero, una cum suis, Syriam appulsus est; navibusque egressus, de Melantio monte, deque Vestae templo, incolae interrogabat. Quo invento, templum ingressus est; sacrisque peractis, per tempus aliquod

ἱερῶ· καὶ θυσίαν ποιήσας παρέμεινεν ἐκεῖ παρακοιμώμενος. καὶ ἀπαλλαγείς ὁ Ὀρέστης τῆς χαλεπωτάτης νόσου ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ· καὶ κατελθὼν ἐν τοῖς ῥείθροις τῶν δύο ποταμῶν τῶν λεγομένων Μελάντων ὑπὸ τῶν Σύρων, διότι ἐκ τοῦ Μελαν-
 5 πίου ὕδρου κατέρχονται, ἀπελούσατο. καὶ περάσας ὁ αὐτὸς Ὀρέ-
 στης τὸν Τυφῶνα ποταμόν, τὸν νυνὶ λεγόμενον Ὀρόντην, ἦλθεν
 ἐπὶ τὸ Σίλιον ὄρος, προσκυνῆσαι τοὺς Ἰωνίτας. οἱ δὲ τὴν Συ-
 ρίαν οἰκοῦντες Ἀργεῖοι Ἰωνῖται, ἀκηκόετες ὅτι τῆς νόσου ἀπηλ-
 λάγη ὁ Ὀρέστης, ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς χώρας κα-
 10 τήρειτο καὶ ἕξ αἵματος βασιλικοῦ ὑπῆρχε. καὶ ἀπαντήσαντες αὐ-
 τῷ ἠνώρισαν τοὺς ὄντας μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἑστίας· O 180
 καὶ ἐρωτήσαντες αὐτούς, Τίς ἐστίν οὗτος; εἶπον αὐτοῖς ὅτι
 Ὁ Ὀρέστης ἐστί, καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν φέρομεν. οἱ δὲ Ἰωνῖται
 εὐθὺς ἠπάσαντο αὐτόν, εἰρηκότες αὐτῷ, Ὀρέστα, ποῦ τὴν
 15 μανίαν ἀπέθου; ὁ δὲ Ὀρέστης, φοβούμενος ἔτι τῆς νόσου τὴν
 ὀργήν, οὐκ ἀπεστράφη καὶ ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸ ἱερόν ἢ τὸ ὄρος
 ἔπου λῆρύσθη τῆς νόσου, ἀλλὰ κουφίσας τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα
 ἑπείρανω τῆς αὐτοῦ κορυφῆς τῷ δακτύλῳ τῆς χειρὸς αὐτοῦ ὑπέ-
 20 δειξεν αὐτοῖς τὸ ὄρος καὶ τὸ ἱερόν, εἰρηκῶς αὐτοῖς ὅτι Ἐν
 Δικίῳ τῷ ὕρει εἰς τὸ ἱερόν τῆς θείας Ἑστίας τὴν χαλεπὴν μα-
 νίαν ἀπέθιμην. καὶ εὐθὺς οἱ Ἰωνῖται ποιήσαντες τῷ αὐτῷ Ὀρέ-
 25 στη στήλην χαλκῆν τῷ σχήματι αὐτῷ ᾧ ὑπέδειξεν αὐτοῖς, ὑπερ-
 ἄνω κλονος ἵσταται εἰς μνήμην καὶ δόξαν τῆς χώρας καὶ τοῦ
 ἱεροῦ καὶ τῆς Ἑστίας, σημαίνοντες τοῖς μετὰ ταῦτα πού ὁ

2. χαλεπωτάτης Ch., χαλαιπωτάτης Ox.

convalescens est illic discumbens, donec a morbo suo gravissimo liberatus est. Tum vero egressus, in fluenta descendit fluminem duorum, (quae Syris Melantis dicta sunt; quod a Melantio monte scaturiant,) abluta-
 rum se. Trajecto autem post Typhone fluvio, nunc Orontes vocatur, ad
 montem Silpium pervenit, Jonitis salutem dicturus. Argivi vocem Joni-
 tae, Syriam incolentes, ubi audissent ex morbo convalescere, cum adie-
 runt: ut qui eadem qua illi gente oriundus esset, regioque prognatus
 sanguine. Obviam vero procedentes ei, cum quosdam ex comitibus e Ves-
 tae templo agnovissent; illos allocuti, „Quisnam (inquiunt) hic est?
 respondit illi: Orestes est; quem huc ad vos perduximus. Jonitas vero,
 cum illum salutassent; Dic nobis, (inquiunt) Orestes, ubi vesaniam tuam
 existi?“ Orestes vero morbi illius rabiem adhuc horrescens, non con-
 vertens sese, montem et templum salutis monstravit: sed manu dextra
 super caput levata, loca illis ista ita indigitavit; „in illo (inquiens)
 monte, in Vestae templo, rabiem gravem deposui.“ Jonitae igitur sta-
 tum aeream, Orestis ad figuram, qua loca eis indicans steterat, co-
 lumnae superimposuerunt; regionis illius Vestaeque in honorem, perpe-
 tuamque rei memoriam. Quae statua aerea etiam ad hunc usque diem

Ὁρέστης τὴν λυσοῦδῃ μανίαν ἀπέθετο, ἥτις στήλη χαλκῆ ἕως τῆς νῦν ἴσταιται, μετακαλέσαντες οἱ Ἴωνῖται καὶ τοῦ Μελαντίου ὄρους τὸ ὄνομα Ἀμανόν. ὁ δὲ Ὁρέστης προσκυνήσας τοὺς Ἴωνίτας κατῆλθεν εἰς τὴν πάραλον τῆς λεγομένης πρῶν Παλαιοπόλεως, νυνὶ δὲ Σελευκείας· καὶ εὐρηκῶς νῆας ἐκεῖ, ἀπέπλευσε 5
 O 181 ζεύξας πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἥλέκτραν τῷ Πυλάδῃ,
 E κατέσχε τῆς Μυκηναίων χώρας ἕως Θανάτου. οἱ δὲ Σύροι προσεσχηκότες τὸ σχῆμα τῆς στήλης τοῦ Ὁρέστου, καὶ μαθόντες παρὰ τῶν Ἴωνιτῶν τὸν τρόπον, ὀργισθέντες ἐπεκάλεσαν αὐτὸν δρα- 10
 πέτην, διότι τοιοῦτου ἀγαθοῦ συμβάντος αὐτῷ ἐν τῇ αὐτῶν χώρᾳ, καὶ ἐκφυγόντος τὴν τοιαύτην ἀπειλήν, στραφεὶς καὶ προσεσχηκῶς καὶ ἀνυμνήσας τὰ θεῖα καὶ εὐχαριστῶν οὐχ ὑπέδειξε τοῖς Ἴωνίταις τὸ ἱερὸν τῆς Ἑστίας, ἀλλὰ δραπετεύσας τὸν λογι-
 V 60 σμόν, ἀντ' εὐχαριστίας ἀποστρεφόμενος τῷ δακτύλῳ τῆς χει-
 ρὸς αὐτοῦ ὑπέδειξε τὸ ἱερὸν καὶ τὸ ὄρος, ὅπου τῆς ἀνημέρου μανίης ἀπαλλαγεῖς ἐσώθη. ἥτις στήλη τοῦ Ὁρέστου ὁ δραπέτης καλεῖται παρὰ τοῖς Ἀντιοχεῦσιν ἕως τοῦ παρόντος· πρὸ γὰρ μικροῦ τῆς πόλεως ἐστὶν ὁ αὐτὸς ἀνδριάς τοῦ Ὁρέστου.
 B ταῦτα δὲ ὁ σοφὸς Δομνίνος συνεγράψατο. 20

Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῖς μετὰ τὴν ἄλωσιν Τροίας παρ' Ἑλλήσιν ἐθανυμάζετο πρῶτος Θέμις ὀνόματι· ἐξηῦρε γὰρ οὗτος τραγικῶς μελωδίας καὶ ἐξέθετο πρῶτος δρᾶματα. καὶ μετὰ τοῦτο

7. Πυλάδῃ] φυλάδῃ Ox. 23. τοῦτο] Fort. τοῦτον. De hoc loco vid. Bentleyus p. 44. s. 49. 69.

ibidem visitur. Sed et Jonitae Montem quoque Melantium *Amanum* dixere: posterī scilicet uti scirent, ubinam Orestis rabiosam suam insaniam deposuerat. Orestes autem, Jonitis salutatis, in maritima Seleucia (quae Palaeopolis olim dicta) descendit: ubi navibus inventis, una cum Iphigenia Pyladeque in Graeciam reversus est. Ibi vero tradita in uxorem Pyladi sorore Electra, Mycenis ipse ad mortem usque imperabat. Syri autem Orestis statuam advertentes, causamque ab Jonitis edocti; Indigne ab eo ferentes, *Fugitivum* vocitabant; eo quod, qui tantum beneficium in terra illorum assecutus fuerat, ejusmodi malis ereptus, non Deo gratias agens, acceptam illud Numini retulisset; nec redire dignatus, Vestae templum Jonitis attentior commonstrasset: sed quam recolare semper debuit, rei memoriam turpiter aversatus, Montem templumque, ubi efferatam suam insaniam deposuerat, digito tantum a tergo monstrasset. Statua vero Orestis ista, non procul ab urbe posita, *Drapetes*, sive *Fugitivus*, ab Antiochenis ad hunc usque diem appellatur: uti haec sapiens Dominus conscripta reliquit.

Secutis vero post Trojam captam temporibus, apud Graecos floruit Themis quidam; qui de Cantilenis Tragicis et Dramatibus invenendis primus magnam sibi nemini gloriam comparavit. Illam sequebatur Mi-

Μίνως, και μετὰ Μίνωα. Αἰθέας τραγικοὺς χοροὺς δραμάτων
 συνεγράψατο. και λοιπὸν τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἔξ αὐτῶν O 182
 Εὐριπίδης εὐρῶν πολλὰς ἱστορίας δραμάτων συνεγράψατο.

Και λοιπὸν ἔβασίλευσε Δαβὶδ ὁ τοῦ Ἰεσσαὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ
 5 ἔτη τεσσαράκοντα και μῆνας δύο· ὅστις ἀνετίθει τὴν πρῶτην πό-
 λι λεγομένην Σαλήμ και μετὰ Ἰεβοὺν, μετακαλέσας αὐτὴν Ἰε-
 ρουσαλήμ.

Ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Δαβὶδ ἔτη θυνέ.

Μετὰ δὲ Δαβὶδ ἔβασίλευσε Σολομῶν, υἱὸς Δαβὶδ, ἔτη μ'.
 10 ὅστις ἔκτισε τὸ ἱερὸν ἐν Ἱεροσολύμοις, πῆξας τὰ Χερουβὶμ και
 Σαραφὶμ ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ χαλκῷ· ὃς ἐνήρξατο πρῶτος κτείνειν
 Ἰουδαίους ἱερά· οὐκ εἶχον γάρ. ἔκτισε δὲ και ἐν τῷ λιμνῷ πό-
 λι, ἣν ἐκάλεσε Παλμοῖραν διὰ τὸ πάλαι μοῖραν γενέσθαι τὴν
 κώμην τῷ Γολιάθ τῷ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φονευθέντι. C

15 Ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Σολομῶντος ἔτη θυνέ.

Και μετὰ τὴν βασιλείαν Σολομῶντος ἔβασίλευσαν ἄλλοι·
 ἐν οἷς ἔβασίλευσεν Ἀχαάβ, βασιλεὺς Ἰουδαίων. ἐπὶ δὲ τῆς αὐ- O 183
 τοῦ βασιλείας ἦν ὁ προφήτης Ἠλίας ὁ Θεσβίτης, ὅστις ἀνε-
 λήφθη.

20 Ἐβασίλευσαν δὲ και ἕτεροι ἕως Ἐζεκίου· ἐν οἷς χρόνοις
 ἔμαζεν ὁ σοφὸς Ὀμηρὸς ὁ ποιητὴς ὁ συγγραψάμενος τὸν πόλε-
 μον τῶν Τρώων και Λαταῶν.

1. δραμάτων] „Scr. δραμάτων.“ Ch. Sed id ipsum exhibet Ox.
 4. Καὶ λοιπὸν] Continuat p. 37. B. 13. Παλμοῖραν] Mallim
 Πάλμουσαν scribere, ut vol. II. p. 35. B.

nos, hunc Anleas; qui Tragicos quoque Fabularum Choros conscripsit.
 Posterior demum Euripides, in plurima ab his scripta incidens, et ipse
 etiam Tragoediis operam dedit.

Israel autem imperavit David, Jesse filius, annos xl., cum II mensi-
 bus. Urbem hic quae Salem imprimis, deinceps vero Jebus dicta est, in-
 uisitatam, Hierosolymas nominavit.

Ceterum ab Adamo, ad Davidem, intercesserunt anni MCMXCVI.
 Post Davidem regnavit filius ejus Salomon, annos xl. Primus hic
 Judaeis templum, cujusmodi aliquid necdum habuerant, extruxit; defixis
 ibi Cherubinis et Seraphinis aereis. Extraxit etiam in finibus Judaeae
 urbem, quam Palmiram appellavit; nimirum quod locus iste Goliatho fa-
 talis esse visisset, quem pater ejus ibi prostraverat. Ab Adamo igitur,
 ad Salomonem anni sunt MCMXCVI.

Salomoni in regno successit, post alios, Achabus; cujus per impe-
 rium fuerit Elias Thibites Propheta; qui et in coelum assumptus est.

Achabe succedebant reges alii, ad Ezechiam usque; quo tempore
 clarus Homerus poeta, bellorum inter Trojanos Graecisque conscri-
 ptes.

ἡμῶν ἀνέβημεν ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην πολεμῆσαι αὐτήν; καὶ
 ἔειπεν πρὸς αὐτὸν Ἐλιακίμ ὁ τοῦ Χελκίου καὶ Σομνάς ὁ
 γραμματεὺς καὶ Ἰωῆς, Δάλησον πρὸς τοὺς παῖδάς σου συριστί·
 καὶ ἴνα τί λαλεῖτε εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐπὶ τῷ τείχει;
 καὶ εἶπε Ῥαψάκης πρὸς αὐτούς, Μὴ πρὸς κύριον ὑμῶν ἢ πρὸς
 ἐμᾶς ἀπέσταλκέ με ὁ κύριός μου λαλῆσαι τοὺς λόγους τούτους,
 ἢ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθημένους ἐπὶ τῷ τείχει, ἴνα
 [μὴ] φάγωσι κόπρον καὶ πῖωσιν οὄρον μετ' ὑμῶν ἅμα; καὶ B
 ἔστη Ῥαψάκης καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ Ἰουδαίσι καὶ εἶπεν,
 10 Ἀκούσατε τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου βασιλέως Ἀσσυρίων. τὰδε
 λέγει ὁ βασιλεὺς. Μὴ ἀπατάτω ὑμᾶς Ἐζεκίας λόγοις· οὐ δύνηται
 ῥήσασθαι ὑμᾶς. καὶ μὴ λεγέτω ὑμῖν Ἐζεκίας ὅτι ῥύσεται ὑμῶς
 θεός, καὶ οὐ μὴ παραδοθῆ ἢ πόλις αὐτῆ εἰς χεῖρας βασιλέως Ἀσ-
 συρίων. μὴ ἀκούετε Ἐζεκίου. τὰδε λέγει ὁ βασιλεὺς Ἀσσυρίων. O 185
 15 Βουλεύσασθε εὐλογηθῆναι· ἐκπορεύεσθε πρὸς με, καὶ φάγεται
 ἕκαστος τὴν ἄμπελον αὐτοῦ καὶ τὰ σῦκα αὐτοῦ, καὶ πῖεσθε ὕδωρ
 ἐκ τοῦ λάκκου ὑμῶν, ἕως ἂν ἔλθω καὶ λάβω ὑμᾶς εἰς γῆν, ὡς
 ἢ γῆ ὑμῶν, γῆ σίτου καὶ οἴνου καὶ ἄρτου καὶ ἀμπέλων.
 μὴ οὖν ὑμᾶς ἀπατάτω Ἐζεκίας λέγων, Ὁ θεὸς ὑμᾶς ῥύσεται. μὴ
 20 ῥήσασθαι οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ χώραν ἐκ χειρὸς C
 βασιλέως Ἀσσυρίων; ποῦ ἐστὶν ὁ θεὸς Αἰθὰμ καὶ Ἀρφαδ; καὶ

8. μὴ φάγωσι] μὴ cum Esaiā delet Ch. *ibid.* ἅμα Esaias, Reg.,
 Ch., ἀρα Ox. 11. Ἐζεκίας — 12. ῥύσεται ὑμᾶς addidi ex Esaiā.
 Conf. Reg. IV. 18. 29. Partem horum per negligentiam omisisse Ox.
 13. χεῖρος Ox. 15. βουλεύσασθε] εὐ-
 16. βούλεσθε εὐλογηθῆναι Esaias, ποιήσατε μετ' ἐμοῦ εὐλογίαν Reg.
 17. ἔλθω Reg., Ksaias, Ch., θέλω Ox.

me, num sine Domino ascendimus super regionem hanc, ad oppugnandam eam? Et dixit ad eum Eliacim et Somnas et Joas: Loquere ad aures tuas Syriace; intelligimus nos: et ne loquaris ad nos Judae: et ut quid loqueris in aures hominum super murum? Et dixit ad eos Rabaces: Numquid ad Dominum vestrum, vel ad vos misit me Dominus meus, loqui verba haec? nonne ad homines, qui sedent super murum, ut [ae] comedant sterces et bibant urinam vobiscum: et stetit Rabaces, et exclamavit voce magna Judaice, et dixit. Audite verba magni regis Assyriorum. Non seducat vos Ezechias; quia eruet vos Deus, et non tradetur civitas haec in manus regis Assyriorum. Nolite audire Ezechias: Haec dicit rex Assyriorum: consultate, ut foelices sitis: egredimini ad me, et comedite quisque vitem suam et ficus suas: et bibite aquam de cisterna vestra; quoadusque veniam, et ducam vos in terram, quae est sicut terra vestra, terra frumenti et vini et panis et vitium. Ne seducat igitur vos Ezechias, dicens: Deus liberabit vos. Numquid liberaverunt Dii gentium unusquisque regionem suam, de manu regis Assyriorum? Ubi est Deus Aetham et Arphad? et ubi est Deus Sapharo

ποῦ ἔστιν ὁ θεὸς Σεφαρωθεὶμ; μὴ ἠδυνήθη Σαμάρεια ἐνοθῆναι ἐκ τῆς χειρὸς μου; τίς τῶν θεῶν πάντων τῶν ἐθνῶν τούτων ἐφύσατο τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐκ τῆς χειρὸς μου, ὅτι λέγει, Ῥύσεται σε κύριος ὁ θεὸς Ἰσραὴλ ἐκ χειρὸς μου;

Καὶ ἐσιώπησαν καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίθη αὐτῷ διὰ τὸ προστά-5
ξαι τὸν βασιλέα μηδένα ἀποκριθῆναι αὐτῷ. καὶ εἰσῆλθεν Ἐλια-
κειμ ὁ τοῦ Χελκίου ὁ οἰκονόμος καὶ Σομνᾶς ὁ γραμματεὺς
καὶ Ἰωᾶς ὁ τοῦ Ἀσάφ ὁ ὑπομνηματογράφος πρὸς Ἐζεκιαν,
ἐσχισμένοι τοὺς χιτῶνας, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ τοὺς λόγους Ῥα-
ψάκου. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἀκοῦσαι τὸν βασιλέα Ἐζεκιαν, ἔσχισε ¹⁰
D τὰ ἰμάτια καὶ σάκκον περιβάλετο, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ναὸν τοῦ
O 186 κυρίου· καὶ ἀπέστειλεν Ἐλιακειμ τὸν οἰκονόμον καὶ Σομνᾶν τὸν
γραμματεῖα καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῶν ἱερέων, περιβεβλημένους
σάκκους, πρὸς Ἡσαΐαν, υἱὸν Ἀμώς, τὸν προφήτην, καὶ εἶπον
αὐτῷ, Τάδε λέγει Ἐζεκίας. Ἡμέρα θλίψεως, δεσμοῦ καὶ ἐλε-
γμοῦ καὶ ὀργῆς ἢ σήμερον ἡμέρα, ὅτι ἦκει ἡ ὥδιον τῇ τικτού-
ση, ἰσχνὴν δὲ οὐκ ἔχει τοῦ τεκεῖν. εἰσακούσῃ κύριος ὁ θεὸς σου
τοὺς λόγους Ῥαψάκου, οὗς ἀπέστειλε βασιλεὺς Ἀσσυρίων ὀνειδί-
ζειν θεὸν ζῶντα καὶ ὀνειδίζειν λόγοις οἷς ἤκουσε κύριος ὁ θεὸς
σου, καὶ δεηθήσῃ πρὸς κύριον τὸν θεὸν σου περὶ τῶν καταλε-
λειμμένων τούτων. καὶ ἦλθον οἱ παῖδες τοῦ βασιλέως πρὸς
E Ἡσαΐαν· καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἡσαΐας, Οὕτως ἐρεῖτε πρὸς τὸν κύ-

1. Σεφαρωθεὶμ] Σεφαρουαίμ vel Σεφαρουαίμ Reg. IV. cap. 17. et 18., Σεφαρουαίμ cap. 19., πόλις Ἐκφαρουαίμ Esaias cap. 36. et 37., Σεφαρείμ p. seq. v. 17. 8. Ἰωᾶς Ox. 14. εἶπεν] εἶπαν Esaias, εἶπον Reg. 15. δεσμοῦ] ὀνειδισμοῦ Esaias, om. Reg.

thim? Nunquid erui potuit Samaria de manu mea? Quis est ex omnibus Diis gentium istarum, qui eruerit terram suam de manu mea? Quia dicit: liberabit te Dominus Deus Israel de manu mea.

Et siluerunt, et nemo respondit ei: quia mandaverat Rex, neminem ei respondere. Et ingressus est Eliachim, filius Chelciae, oeconomus, et Somnas, et Joas, filius Asaph, a commentariis, ad Ezechiam, scissis tunicis, et nunciaverunt ei verba Rabsacia. Et factum est, cum audisset rex Ezechias, scidit vestimenta, et obvolutus est sacco, et ascendit in templum Domini. Et misit Ellachim, oeconomum; et Somnam, scribam; et seniores sacerdotum, saccis indutos, ad Esaiam, filium Amos, Prophetam. Et dixerunt ei: Haec dicit Ezechias: Dies tribulationis et vinculi et correctionis et irae hodierna dies: quia venit dolor parturienti; virtutem autem non habet parvuli. Exaudiat Dominus Deus tuus verba Rabsacia, quae misit rex Assyriorum, ad exprobrandum Deum viventem, et ad exprobandum sermonibus, quos audivit Dominus Deus tuus. Et orabis Dominum Deum tuum, pro derelictis his. Et venerunt servi regis ad Isaiam: et dixit eis Isaias; sic dicetis ad Dominum vestrum: haec dicit Dominus: ne

ρον ἑμῶν. Τὰδε λέγει κύριος. Μὴ φοβηθῆς ἀπὸ τῶν λόγων ἃν
 ἔκουσας, οὗς ὠπείδισάν με οἱ πρέσβυς βασιλέως Ἀσσυρίων.
 καὶ ἴδου ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς αὐτὸν πνεῦμα, καὶ ἀκούσας ἀγγελίαν
 ἀποστραφήσεται εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, καὶ πεσεῖται μάχαιρα ἐν
 5 τῇ γῆ αὐτοῦ. καὶ ἀπέστρεψε Ῥαψάκης, καὶ κατέλαβε τὸν
 βασιλέα Ἀσσυρίων πολιορκοῦντα Λομνῶ. καὶ ἤκουσε βασι-
 λέως Ἀσσυρίων ὅτι ἐξῆλθε Θάρα, βασιλεὺς Αἰθιοπῶν, πο- V 62
 λορεῖσθαι αὐτόν. καὶ ἀκούσας ἀπέστειλεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ
 τὸν Ῥαψάκην μετὰ δυνάμεως πολλῆς· καὶ αὐτὸς μέγας ἀπέ-
 10 στευεν ἀγγέλους πρὸς Ἐζεκιάν λέγων, Οὕτως ἐρεῖτε Ἐζεκιᾶ, βα- O 187·
 σίλει τῆς Ἰουδαίας. Μὴ σε ἀπατάτω ὁ θεὸς σου, ἐφ' ᾧ πεποι-
 θῶς εἶ ἐκ' αὐτῶ, λέγων, Οὐ μὴ παραδοθῆ Ἱερουσαλὴμ εἰς χεῖρας
 βασιλέως Ἀσσυρίων. ἢ οὐκ ἤκουσας ἃ ἐποίησαν βασιλεῖς Ἀσ-
 συρίων πάσῃ τῇ γῆ, καὶ μὴ ἐβρόύσαντο αὐτοὺς οἱ θεοὶ τῶν
 15 ἰδνῶν; οὐχὶ οἱ πατέρες μου ἀπώλεσαν τὴν τε Γωζὰν καὶ Χα-
 ρὰν καὶ Ῥαφεῖς, αἳ εἰσιν ἐν χώρᾳ Θαιμῶν; ποῦ εἰσιν οἱ βασι-
 λεῖς Αἰμὰθ καὶ Ἀρφαθ καὶ πόλεως Σεπφαρεῖμ;

Καὶ ἔλαβεν Ἐζεκιᾶς τὸ βιβλίον παρὰ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀνέ- B
 γω αὐτὸ ἐναντίον κυρίου· καὶ προσηύξατο πρὸς κύριον Ἐζε-
 20 κίας λέγων, Ὁ θεὸς Ἰσραὴλ ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὅτι
 οὐ θεὸς μόνος εἶ βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης, ὁ ποιήσας τὸν οὐρα-

6. Λομνῶ] Sic et Paralip. II. 21. 10. Λοβνῶν Esaias, Λοβνῶ Reg.
 recte. Post πολιορκοῦντα deleti βασιλέα. 7. Θάρα] Θαρακιά
 Reg., Esaias, similiterque apud Iosephum Arch. X. 1. 4. Epirha-
 nias et Rufinus, ubi Graeco Θαρεικῆσ. 17. Αἰμὰθ] Αἰμὰθ Ox.
 20. τῶν Esaias, Reg., τὸν Ox.

tincas a verbis quae audisti, quibus exprobraverunt me legati regis Assy-
 riorum. Ecce ego immitto in eum spiritum: et audiens nuncium, rever-
 tetur in regionem suam; et cadet gladio in terra sua. Et revertit Rabsa-
 cers, et invenit regem Assyriorum oppugnantem regem Lomnam. Et
 audivit rex Assyriorum, quod egressus est Thara, rex Aethiopum, ad
 oppugnandum eum. Et audiens, misit in occursum ei Rabsacem, cum
 copis multis: et manens ipse, misit nuncios ad Ezechiam, dicens: Sic
 dicetis Ezechiae regi Judaeae: Non te decipiat Deus tuus, in quo confi-
 disti in eo, dicens; Non tradetur Jerusalem in manus regis Assyriorum.
 Aut non audivisti, quae fecerunt Reges Assyriorum omni terrae? et non
 liberaverunt eos Dii gentium. An non patres mei disperdiderunt Gozam
 et Charam et Raphes, quae sunt in regione Thacman? Ubi sunt re-
 ges Aemur et Arphad et civitatis Seppharim?

Et accepit Ezechias libellum a nunciis, et legit eum ante Dominum.
 Et stavit Ezechias ad Dominum, dicens; O Deus Israel, qui sedes su-
 per Cherubim: quia tu Deus solus es rex orbis terrarum, qui coelum fe-

νὸν καὶ τὴν γῆν, εἰσάκουσον, κύριε, ἐπίβλεψον, κύριε, καὶ ἴδε τοὺς λόγους, οὓς ἀπέστειλε Σενναχηρείμ, ὀνειδίζων θεὸν ζῶντα. ἐπ' ἀληθείας γὰρ ἠρήμωσαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων τὴν οἰκουμένην ὅλην καὶ τὰς χώρας αὐτῆς, καὶ ἔβαλον τὰ εἰδῶλα αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ· οὐ γὰρ θεοὶ ἦσαν, ἀλλ' ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, ξύλα καὶ 5
C λίθοι· καὶ ἀπώλεσαν αὐτούς. καὶ νῦν, κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν, σῶσον ἡμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτῶν, ἵνα γινῶ πᾶσα βασιλεία τῆς γῆς ὅτι σὺ εἶ θεὸς μόνος.

O 188 Καὶ ἀπεστάλη Ἡσαΐας, υἱὸς Ἀμώς, πρὸς Ἐζεκιαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Τάδε λέγει κύριος ὁ θεὸς Ἰσραὴλ. ἤκουσα, ἃ προσήξω 10 πρὸς με περὶ Σενναχηρείμ, βασιλέως Ἀσσυρίων. οὕτως λέγει κύριος ἐπὶ βασιλείᾳ Ἀσσυρίων. Οὐ μὴ εἰσελθῆ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδὲ μὴ βύλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδὲ μὴ στήσῃ ἐπ' αὐτὴν θυρεόν, οὐδὲ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακα, ἀλλὰ τῇ ὁδῷ ἧ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται, ὅτι τάδε λέγει κύριος. Ὑπερασπῖω τῆς 15
D πόλεως ταύτης τοῦ σῶσαι αὐτὴν δι' ἐμέ καὶ διὰ Δαβὶδ, τὸν παῖδά μου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἄγγελος κυρίου νυκτός, καὶ ἀνείλεν ἐκ τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀσσυρίων ῥπ' χιλιάδας. καὶ ἀναστάντες τὸ πρωὶ ἤρπον πάντα τὰ σώματα νεκρά· καὶ ἀποστραφεῖς ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς Ἀσσυρίων, καὶ ὤκησε τὴν Νινευή. καὶ ἐν τῷ αὐτὸν προσκυνεῖν ἐν οἴκῳ Σαράχ τὸν πάτριον Ἀδραμελεχ καὶ

1. ἴδε] εἶδε Ox. 3. ἠρήμωσαν Ch., ἐρήμωσαν Ox. 13. θερόν Ch., θουραῖόν Ox. 22. Σαράχ] Νασαράχ Esaias, Μεσαράχ Reg., Ἀράχ Chron. Pssch. p. 116. B, Ἀράκη Iosephus X. 1. 5. *ibid.* τὸν πάτριον Ch., Esaias, Chron., τῶν πατέρων Ox.

cisti et terram. Exaudi Domine, inspice Domine verba, quae misit Sennacherim, ad exprobrandum Deum viventem. In veritate enim desolaverunt reges Assyriorum orbem terrae totum, et regiones ejus: et iniecerunt idola eorum in ignem. Non enim Dii erant, sed opera manuum humanarum, ligna et lapides; et disperdiderunt eos. Et nunc Domine Deus noster, salva nos de manu eorum; et cognoscat omne regnum terrae, quia tu es Deus solus.

Et missus est Esaias, filius Amos, ad Ezechiam: et dixit ei. Haec dicit Dominus, Deus Israel: Audi vi quae orasti ad me, de Sennacherim, rege Assyriorum. Sic dicit Dominus, de rege Assyriorum. Non ingreditur in urbem hanc, neque jacet in eam sagittam, neque scutum ei opponet, neque eam vallo circumdabit: sed via, qua venit, in ea revertetur. Quia haec dicit Dominus: protegam urbem hanc, ad salvandam eam, propter me, et propter Davidem, servum meum.

Et egressus est Angelus Domini per noctem, et occidit de castris Assyriorum cLXXX millia. Et surgentes mane, invenerunt omnia corpora mortua. Et Rex Assyriorum reversus, abiit, et habitavit in Nineve: et cum ipse adorabat in domo Sarach, Dei sui Patrii, Adramelech et

Σαρσάρ, υἱὸς αὐτοῦ, ἐπάταξαν αὐτὸν μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν. καὶ ἐβασίλευσε Ναχορδάν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄλλος, Ἀσσυρίων.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἐζεκιου ἐβασίλευσε τῶν Ἰουδαίων **Ε**
5 **Μανασσῆς** ἔτη νε'.

Εἰσὶν οὖν τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Μανασσῆ ἔτη ςεκα'.

Ἐν τοῖς ἔτεσι δὲ τούτοις οἱ Ῥόδιοι, ὡς μηδεὶν ὑποταγέντες **Ο** 189
ἐν πολέμοις, ἀλλ' ἀπτονομοῦντες καὶ θαλασσοκρατοῦντες, εὐ-
χαρίστως φερόμενοι, ἀνέστησάν ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ στήλην χαλκῆν
10 τῷ Ἠλίῳ μεγάλην πάνυ· ἤντηνα ἐκάλεσαν κολοσσόν, ὡς φοβερὸν
θεῖαμα, καὶ ἐξηρημάτισαν ἐντοὺς ἔκτοτε Κολοσσαεῖς.

Μετὰ δὲ Μανασσῆν ἐβασίλευσε τῆς Ἰουδαίας Ἐλιακίμ καὶ
Ἰωακίμ, ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἔτη μδ'.

Γίνεται οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ τὰ πάντα ἔτη ετξέ'.

1. Σαρσάρ] Σαρσάρ Esaias, Reg., Iosephus X. 1. 5. 2. ἐβασίλευσε] Ἀσορδάν recte Esaias, Reg. 12. ἐβασίλευσε τῆς Ἰουδαίας Ἐλιακίμ καὶ Ἰωακίμ, ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἔτη μδ'.] „Quam aliena a vero sunt ista! Manassi enim successit fil. ejus Amon, per an. 2. Amoni successit fil. ejus Josias, per an. 31. Josiae successit fil. ejus Joachaz, per Mens. 3. post quem a Pharaone Nechaone rex constitutus est Eliakim, qui et Joakim dictus est; Josiae vero et hic erat filius: regnavit vero hic annis 11. adeo ut a Manasse rege ad ultimum horum annum anni quidem intercesserint 45. atque haec forsam Auctoris nostri mens est, infeliciter licet expressa: pro ἀδελφοὶ ideo legendum ἀδελφός.“ Ch. Ita lacuna statuenda post Ἰουδαίας, scribendumque Ἐλιακίμ ὁ καὶ Ἰωακίμ. ἀδελφός αὐτοῦ sc. Joachaz. Corrigendus etiam Cedrenus p. 112. C μετὰ δὲ Ἰωάχαζ ἐβασίλευσεν Ἰωακίμ καὶ Ἐλιακίμ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ.

Sarar, filii ejus, percusserunt eum gladiis: ipsi autem salvi evaserunt in Armeniam. Et regnavit Assyriis alter filius ejus, Nachordan.

Ezechiam excepit in regno Judaeorum Manasses, qui regnavit annos

iv. Ab Adamo igitur, ad Manassem usque, anni sunt MCCCXXI.

Per id autem tempus Rhodii, (nullius in potestatem redacti, sed sui juris et Maris Domini,) tantae foelicitatis in gratiam, statuam in insula sua ex aere ingentem Soli posuerunt: quam, quod stupendae esset magnitudinis, *Colossium* dixerunt; exinde etiam seipsum Colossenses denominantes.

Post Manassem Judaeorum regnum tenuerunt fratres ejus, Eliakim et Joakim, per annos XLIV. Ab Adamo igitur in totum numerantur anni MCCCXLV.

Λ Ο Γ Ο Σ Ε Κ Τ Ο Σ

ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΣΣΥΡΙΩΝ ΚΑΙ
ΑΙΝΕΙΟΤ ΑΣΚΑΝΙΟΤ.

Α **Ἐ**πι οὖν τῆς βασιλείας Ἰωακείμ βασιλέως ὀπλισάμενος κατὰ Ἰουδαίων ἀγγέλα Ναβουχοδονόσορ, βασιλεὺς Ἀσσυρίων· καὶ παρέλαβε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῆς Ἰουδαίας, καθὼς οἱ προφῆται προέλεγον τῷ Ἰσραήλ. καὶ ἀπήγαγε τὸν Ἰωακείμ, βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων, αἰχμάλωτον καὶ πάντα τὰ βασιλικὰ σκετῆ καὶ πάντας δοριαλώτους ἐποίησε, καὶ οὕτως
 Ο 191 ἐβασίλευσε τῶν Ἰουδαίων οὕτε Ἱερουσαλήμ, πόλις τῆς Ἰουδαίας, οὕτε Σαμάρεια. καὶ λοιπὸν παρεδόθη ἡ βασιλεία τῶν Ἰουδαίων εἰς χεῖρας Ἀσσυρίων, καὶ ἐκυρίευσαν αὐτῶν. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ναβουχοδονόσορ πῦσα ἡ αἰχμαλωσία τῶν
 Β Ἰουδαίων ἐγένετο ἐν Βαβυλῶνι, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παιμφίλου ἐχρονολόγησεν.

10. πᾶσα] πρώτη Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar. p. 253. Quod debebat ἡ πρώτη αἰχμ. dici. Sed αἰχμαλωσία hic sunt captivi.
 11. Εὐσέβιος] Conf. hunc p. 86. ed. Mal.

LIBER SEXTUS

DE TEMPORIBUS REGNI ASSYRIORUM ET
AENEAE, ASCANII PATRIS.

Joachimo autem regnante, Nabuchodonosor Assyriorum rex, cum exorta veniens contra Judaeos, Hierosolymam cepit Judaeamque omnem: juxta ac a Prophetis Israelii praedictum fuerat. Regem autem ipsum Joachimum populumque omnem captivos habuit, et in mancipia fecit: omnemque regum apparatus deportavit; nec in posterum populus Israeliticus regem sibi amplius habuit, aut Samariae aut Hierosolymis regnantem. Sed imperium gentis Judaicae Assyriis delatum, deinceps penes eos remansit. Accidit autem Captivitas illa universalis Babyloica, ad quintum annum Nabuchodonosoris: uti Eusebius Pamphili in Chronico suo tradidit.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις οἱ Ἄυδοι ἔλαβον τὰς βασιλείας, ἤτοι τοπαρχίας, δυνάμει ἀπὸ τῶν πλησίον ὄντων ἄλλων ἔθνων. καὶ ἔβασίλευσε τῶν Ἀυδῶν πρῶτος ὁ Ἄρδεὺς ἔτη λζ'. ὅστις καὶ ἰκέταξε τὰ πλησίον ἔθνη καὶ βασιλεία, καὶ διήγεν ἐν ὑπερη-
5 φανείᾳ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ναβουχοδοδόσορ, βασιλεύσας Ἀσσυ-
ρίων, ἔβασίλευσε Βαλτάσαρ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ. ὅστις εἰς τὰ ἱερατι-
κὰ σκενὴ τῶν Ἰουδαίων ὑπηρετεῖτο· ἐκέρνα δὲ καὶ ταῖς παλλακαῖς
αὐτοῦ εἰς αὐτὰ καὶ πᾶσι τοῖς συνεισθίουσιν αὐτῷ, ἐνυβρίζων
10 αὐτά. καὶ ἐν τῷ ἀνακεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀπονοίᾳ καὶ δειπνεῖν
ἰσάρα ἔνθα ἀνέκειτο ἐν τῷ κατέναντι τοίχῳ τοῦ παλατίου ἔξαι- C
της ἀστράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου γράφοντα, Μανῆ, Θεκέλ, O 192
φαρέξ. καὶ ταῦτα γράψας ὁ ἀστράγαλος τῆς χειρὸς ἀφανῆς ἐγέ-
νιτο. ὁ δὲ Βαλτάσαρ ἀναγνοὺς τὰ γράμματα ἐκάλεσε πάντας
15 τοὺς ἐπαιδοὺς καὶ μάγους καὶ ἀστρονόμους καὶ ὄνειροκρίτας
τῆς χώρας αὐτοῦ, ἐπερωτῶν αὐτούς, Τίς ἐστὶν ἡ δύναμις αὕτη
τοῦ ἀστραγάλου ἢ τίς ἡ ἐρμηνεία τῶν γραφέντων ἐπ' αὐτοῦ;
καὶ οὐδεὶς ἰδουμένη ἐρμηνεύσει αὐτῷ. καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ αὐτοῦ
κατῆρ ἐν πολλῇ τιμῇ εἶχε τὸν Δανιήλ, ὄντα ἐκ τῆς Ἑβραίων
20 αἰχμυλωσίας, ὅστις τὰ ὄράματα αὐτοῦ ἤρμήνευε, μετεστειλατο
τὸν Δανιήλ καὶ λέγει αὐτῷ, Ἐπειδὴ χάρις ἐστὶ θεοῦ παρὰ σοι,
ἐρμήνευσόν μοι ὅπερ εἶδον τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν τῶν D
γραμμάτων δύναμιν σαφήνισόν μοι. ὁ δὲ Δανιήλ ἀκούσας καὶ

2. πλησίον Ch., πλησίον Ox. 20. ἤρμήνευσε Ch., ἐρμήνευσε Ox.

Circa haec tempora Lydi, vicinis gentibus armis subactis, dominari coeperunt. Lydorum rex primus Ardeus fuit; qui xxxvi annos regnavit. Subegit hic ditaciones undique adjacentes atque regna: atque inde elatior factus, in summo fastu vitam egit.

Nabuchedonosero autem successit, in regno Assyriorum, filius ejus, Baltasar: qui Judaeorum vasa sacra mensae suae in ministerium adhibuit: Quibus etiam, per ludibrium, miaceri jussit vinum concubinis suis et con- vivis omnibus. Interim vero dum Rex Genio suo cum omni insolentia in- dalgeret; ecce articulus manus humanae, ex opposito coenaculi pariete subito emergens scribebat: *Mane, Thecel, Phares*. Scripsit haec manus articulas, et evanuit. Baltasar autem, perlecta scriptura, vocavit ad se lacunatores, Magos, Astrologos, et Somnlorum interpretes, qui in Ba- bylone fuerunt, omnes: et quaesivit ab iis: Quidnam sibi vellet Digitus visus; aut quale haberet ab illo scriptum interpretamentum? Caeterum nemo ista interpretari potuit. Rex autem certior factus, Daniele quaen- dam, ex captivis Hebraeorum, summa in veneratione apud patrem suum fuisse, ob interpretationem Somnlorum, Danielem accersit; et edixit ei: Quandoquidem Dei gratia in te est, interpretare mihi, quod oculis meis vidi; notamque mihi, facito scripturae sensum. Daniel vero his auditis,

ἔωρακός τὴν δύναμιν τῶν γραμμάτων, λέγει αὐτῷ, Μακροθύμη-
σον ἐπ' ἐμοί, βασιλεῦ, καὶ μὴ ὀργισθῆς, καὶ ἐρμηνεύσω σοι τὴν
τῶν γραμμάτων δύναμιν. ὁ δὲ ἐπωμόσατο μὴ ποιεῖν αὐτῷ κα-
κὸν ἐρμηνεύοντι. καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Δανιήλ, Ὁ Θεὸς τοῦ οὐρα-
V 64 νοῦ καὶ τῆς γῆς ἀγανακτήσας κατὰ σου ἐπλήρωσε τὴν βασιλείαν
O 193 σου. καὶ τοῦτο ἀκούσας ἀπέλυσεν αὐτὸν ἰδεῖν εἰ ἀληθεύει. καὶ
μεθ' ἡμέρας Δαρείος ὁ Μῆδος, ὡν ἔτων ἕ', τυραννήσας ἐπῆλθε
καὶ ἔσφαξεν αὐτόν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου ἐβασίλευσαν ἕτεροι βασι-
λειῆς Ἀσσυρίων ἕως Ἀστυάγου. καὶ λοιπὸν ὁ Ἀστιάγης ἐβα-10
σίλευσε Περσῶν, ὃς ἐπισιρῶν κατὰ τῶν Ἀυδῶν, ἀνελθὼν
μετὰ δυνάμειος πολλῆς. ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ ἥλιος ἐξέλειπεν ἐπὶ πολλὰς
ᾠρας τῆς ἡμέρας, προειπόντος Θουλοῦ τοῦ φιλοσόφου τὴν ἐκλει-
ψιν τοῦ ἡλίου. ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις Πεισίστρατος πολέμων
B δημαγωγεῖ, τῶν Ἀυδῶν μὴ ἠττηθέντων τῷ πολέμῳ. ἀλλὰ τοῦ 15
Ἀστυάγου ἀπ' ἑαυτοῦ ἀναχωρήσαντος. τότε τοῦτε γρόντες οἱ
Πισαῖοι δευτέραν ἐορτὴν ἐπετέλεσαν ἀγῶνος Πυθίων, εὐχαρι-
στοῦντες τῷ Ἡλίῳ, παρτιθέμενοι ἑαυτοὺς Ἀυδοῖς καὶ τῷ κρά-
τει τῆς δυνάμειος αὐτοῦ.

O 194 Καὶ λοιπὸν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἐφηῦρον ἐορτὴν ἀγῶνος τρί-20

12. ἐξέλειπεν Ox.

15. Post δημαγωγεῖ excidisse quae-
dam videntur.

17. Πισαῖοι Ch., Πισαῖοι Ox. Sic et
infra. *ibid.* Πυθίων] Πυθίῳ Ox. Quod potest etiam Πυ-
θίων scribi.

ubi vim Scripturae hujus percipisset, dixit Regi: „Si modo veniam mi-
hi dabis, O Rex, nec iratus eris; verborum sensum ego tibi expediam.“
Respondens rex, juramento confirmavit, nihil mali eventuram illi ex in-
terpretatione. Tum Regi Daniel; „Deus (inquit) Coeli et terrae, in-
fensus tibi, regnum tuum ad exitum perduxit.“ Haec ubi audisset Rex,
dimittit illum, praedictionis eventum expectaturus. Paucis vero post die-
bus, Darius Medus, cum annum ageret sexagesimum, contra regem arma
movit: eoque interfecto, regnum sibi vendicavit.

Darium autem exceperunt caeteri Assyriorum reges usque ad Astya-
gem: qui deinceps Persis regnavit. Movebat hic bellum contra Lydos,
ingenti veniens cum exercitu. Accidit autem eodem tempore solis defe-
ctio, quae per multas diei horas duravit; hanc vero Thales Philosophus
praedixerat. Eodem tempore Pisistratus se belli ducem Lydis praebuit;
qui cum Persis aequo Marte pugnantes, saltem non sunt devicti. Quia
et Astyages ultro retrocessit. Quod cum intellexissent Pisaei, Solemnitatem
illam alteram Pythii certaminis, solis in honorem, celebrarunt;
subjicientes sese Lydorum imperio, et potestati ejus.

Posteris deinde temporibus, iidem Pisaei tertiam Solemnitatem ipdi-

τοι οἱ αὐτοὶ Πισαῖοι, τὰ Ἰσθμια τῶ Πλούτωνι. τετάρτην δὲ ἑσπέρην ἐφημέρον ἀγῶνος οἱ αὐτοὶ Πισαῖοι, καὶ ἐπετέλεισαν τὰ Νέμει τῶ Διονύσῳ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀρδέως ἐβασίλευσαν Λυδῶν ἕκαστὰ ἕως Κροίσου τοῦ ὑπερηφάνου· ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κροῖσος ἔτη ιε'. κατέσχευεν οὖν ἡ βασιλεία Λυδῶν τὰ πάντα C ἐπὶ σλβ'.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὁ αὐτὸς Κροῖσος ἐπέταξε πάσας τὰς ἐπαρχίας, ἧτοι βασιλείας, τὰς πλησίον αὐτοῦ καὶ τὰς πόρρωθεν, λαμβάνων ἀπὸ μὲν τῶν πειθομένων αὐτῷ φόρους, ἀπὸ δὲ τῶν ἀνδισταμένων αὐτῷ αὐτοὺς καὶ τὰς βασιλείας αὐτῶν. καὶ εἶχε φόβον πολὺν, ὡς εὐτυχῆς καὶ μακτῆς· καὶ ὑπτιώθη. ἐν οἷς χρόνοις Σόλων ἐφιλοσόφει.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀστυάγου, βασιλέως Περσῶν, ἐγένετο βασιλεὺς Κῦρος ὁ Πέρσης· ὅστις ἐφίλησε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀπὸ αὐτοῦ βασιλέως Δαρείου Βαρδάνην, καὶ ἔλαβεν αὐτήν. τῷ δὲ πεσσαρεσκαιδέκω ἔτει τῆς βασιλείας Κύρου Κροῖσος ὁ βασιλεὺς τῶν Λυδῶν διδαχθεὶς ἀπὸ τῶν συγκλητικῶν αὐτοῦ τὴν πρόην τοῦ Ἀστυάγου, βασιλέως Περσῶν, ἐπὶ τὴν Λυδίαν πολεμικὴν παρουσίαν, ἠγανάκτησε. καὶ ὁλοῦ Κύρω, τῷ βασιλεῖ O 195 Περσῶν, παραχωρῆσαι αὐτῷ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ ἀναχωρῆσαι, ἢ δεξασθαι τὴν παρουσίαν τῆς εὐτυχιστάτης αὐτοῦ βασιλείας πολιοῦσαν. ὁ δὲ Κῦρος, βασιλεὺς Περσῶν, δεξιόμενος τοῖς

15. βασιλεὺς] βασιλέως Ox.

erunt, Isthmias Plutoni celebrantes. Quartam denique addiderunt iidem Pisaei; Nemica scilicet: et haec in Bacchi honorem.

Ardeo successerunt, in regno Lydorum, reges alii VIII, usque ad Croesum illum superbum; qui regnavit annos xv. In universum itaque curavit Lydorum regnum annos cccxxxii.

Croesus autem imperium tenens, ditiones omnes, non vicinas tantum, sed et longe etiam dissitas, in potestatem suam redegit: tributa autem, ab eis qui dederunt se, exegit: repugnantibus vero et regna et libertatem ademit. Itaque reformidarunt eum omnes, tanquam hominem fortunatum, victoremque: inde rex elatior factus. Hoc tempore claruit Solum Philosophus.

Astiyagi, in regno Persarum, succedebat Cyrus, Persarum: qui et uxorem Darii regis, Antecessoris sui, Bardanem, quam amavit, in uxorem sibi accepit. Decimoquarto autem anno regnantis Cyri, Croesus, a Persaribus suis edoctus, de hostili illa irruptione, quam in Lydium superioribus annis fecerat Astiyages, Persarum rex; ira commotus est: atque ad Cyrum, Persarum regem mittit, qui ab eo postularent, uti vel regno suo decederet; aut cum foelicissimo rege congressurus, belli fortunam expectaret. Cyrus autem, legatis exceptis, et perlectis Croesi literis, respu-

σταλέντας πρεσβεις, και ἀναγνούς τὰ παρ' αὐτοῦ γραφέντα, εἶπε τοῖς πρεσβευταῖς, Τί γάρ ἡδίκηται παρ' ἐμοῦ Κροῖσος, τοσαύτην γῆν ἀφροστικῶς ἀπ' ἐμοῦ και τῶν ἐμῶν βασιλείων; ἢ πῶς τοσοῦτων διαδραμόντων χρόνων βλάβην χώρας διεκδικεῖ; και **Ε** ἀθμονῶν ἠθούλετο φυγεῖν ἐπὶ τὴν Ἰνδικὴν χώραν. Ἰδοῦσα δὲ 5 αὐτὸν ἀθυμοῦντα ἢ γυνὴ αὐτοῦ, και ἐπερωτήσασα και μαθοῦσα παρ' αὐτοῦ τὸ πρῶγμα, λέγει αὐτῷ ὅτι Ἐπὶ Δαρείου, τοῦ πρώτου μου ἀνδρός, ἦν ἀνὴρ τις Ἑβραῖος, προφήτης, σοφίαν ἔχων θεοῦ, ᾧ ὄνομα Δανιήλ, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν νιῶν Ἰσραηλ, ὅστινα ἐν πολλῇ τιμῇ εἶχεν ὁ βασιλεὺς Δαρεῖος, και ὄλεσε 10 αὐτοῦ ὀδδὲν ἔπραττεν ἐν τοῖς πόλεμοις. και ἐπερωτῶν αὐτὸν ἦνίκα εἶχε πόλεμον, κατεπολέμει τοὺς ἐναντίους· ὅστις μετὰ τὴν τελευτὴν ἐκείνου, πλούσιος ὢν και γεγηρακῶς, ἰδιάζει εἰς τὴν Μαραβίτιδι χώραν. ὁ δὲ Κῦρος ἀκούσας ταῦτα, ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν τοὺς μεγιστᾶνας αὐτοῦ, ὅπως μετὰ τιμῆς ἀγάγωσιν αὐτόν. 15 οἱ δὲ ἀποσταλέντες ἀπὸ Κροίσου πρὸς Κῦρον ὑποστρέψαντες εἰς τὴν Ἀυδῶν χώραν τὴν ἀπόκρισιν τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς ἀπὸ Κῦρου τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ ἀπήγαγον.

V 65
O 196

Ἐπεὶ δὲ Κροῖσος, βασιλεὺς Ἀυδῶν, ἐπιλέξαμενός τις ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀνθρώπων πιστούς, και δὸς αὐτοῖς δῶρα ἐπέλεξε 20 και ἕτερα δῶρα βασιλικά, ἀποστέλλει εἰς Δελφούς εἰς τὸ μαντεῖον, εἰρηκῶς αὐτοῖς ὅτι Ἀλλάξατε τὸ σχῆμα ὑμῶν και φορέσατε 25 Ἀλυπτίον σχῆμα, και ἀνελθόντες εἰς τὸ μαντεῖον ἐπίδοτε

3. βασιλείων Codrenus p. 136. C, βασιλειῶν Ox. 21. Δελφούς Ox. bis.

dit eis. „Eoquid injurias a me Croeso illatum est, qui a me meisque regnis tanto terrarum spatio disjunctus est? Aut quomodo, tot jam elapsis annis, finium invasorum injurias nunc demum exigit?“ Et quidem Cyrus, anxius animi, in Indiam fugere in animo habuit: uxor vero eum tam perturbatum videns, quidnam ei in causa esset inquit: et edocta rem, ita deinde eum affatur, Regnante Dario, marito meo priore, vates quidam erat Hebraeus, ex captivitate Israelitica, nomine Daniel: fuit hic Divina sapientia praeditus; quemque rex Darius summo habuit in honore, nec, nisi eum eo prius communicata re, hostile aliquid aggressus est. Bellum autem suscepturus, ubi Danielem consulerat, hostes ubique debellavit. Daniel autem iste, aetate jam grandior factus, et opibus abundans, post Darii obitum, in Marabitudem regionem privatam vitam acturus, recessit. Haec ubi audisset Cyrus, mittit ex Primeribus suis, qui Danielem honorifice adducerent. Legati interim, qui a Croeso ad Cyrus missi fuerant, Lydium reversi, Cyri responsum regi suo retulerunt.

Croesus autem, Lydorum rex, fidos quosdam ex suis delegit, quodis tam vilibus, tum regibus instructos, Delphos, ad Oraculum dimisit: dicens eis: „Habitu vestro mutato, Aegyptium vobis sumite: et Ora-

τὴ ἐτελῆ δῶρα τῷ ἱερεῖ, λέγοντες αὐτῷ ὅτι Αἰγύπτιοι ἴσμεν,
 καὶ ἦλθομεν ἐπερωτῆσαι τὴν Πυθίαν, καὶ ἐκ τοῦ μήκους τῆς
 ὁδοῦ ἐληθαργήσαμεν διὰ τί ἦλθομεν ἐπερωτῆσαι ἢ αἰτῆσαι·
 ἀλλ' εὖξαι καὶ ἐπερωτήσων τὴν θεὰν διὰ τί ἦλθομεν. καὶ εἰ μὲν
 εὖξῃ ἡμῖν διὰ τί ἦλθετε, δότε καὶ τὰ βασιλικὰ δῶρα καὶ εἶπατε
 τῷ ἱερεῖ μαθεῖν εἰ νικῶ τὸν βασιλεῖα Περσῶν τὸν Κῦρον. οἱ
 δὲ λαβόντες τὰ δῶρα ἀπῆλθον εἰς Δελφοὺς εἰς τὸ ἱερόν, καὶ
 ἔδωκαν τὰ δῶρα τὰ ἐτελῆ, καὶ εἶπον ἑαυτοὺς Αἰγυπτίους, καὶ
 ὅτι Ἐληθαργήσαμεν διὸ ἦλθομεν. καὶ ἀκούσας ὁ ἱερεὺς ἐξεπλάγη, O 197
 καὶ δεξιόμενος τὰ δῶρα τὰ ἐτελῆ, εἰσελθὼν ἠῤῥατο, καὶ ἔλαβε τὴν
 ἀπόκρισιν ταύτην παρὰ τῆς Πυθίας. Οἶδα ψάμμον τὸν ἀριθμὸν C
 καὶ μέτρα θαλάττης· οὐ λαλέοντος δὲ ἀκούω καὶ κωφοῦ ξυνή-
 μι. καί μιν δὲ με πειρᾶται Κροῖσος ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ τούτου
 ἄνδοι. καὶ ἐξελθὼν ὁ ἱερεὺς εἶπεν αὐτοῖς, Οὐκ ἐστὲ Αἰγύπτιοι,
 B ἀλλὰ Ἄνδοι, καὶ οὐκ ἐληθαργήσατε, ἀλλὰ παλζοντες τὰ θεῖα εἶ-
 ρηκατε ταῦτα. καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτοῖς γράψας τὸν χρησμὸν ἐν
 δικτύχοις εἰς τὸ εἰδέναι Κροῖσον τὸ θαῦμα. ἐκπλαγέντες δὲ οἱ
 ἐκλιθόντες ἐκιδεδώκασιν καὶ τὰ ἄλλα βασιλικὰ δῶρα τῷ ἱερεῖ,
 ἐκόντες αὐτῷ ὅτι Κροῖσος ὁ βασιλεὺς ἡμᾶς ἐπεμψεν, ἐπειδὴ πό-
 λημον ἔχει πρὸς Κῦρον, τὸν Περσῶν βασιλεῖα· ἀλλὰ μάθε εἰ νι-
 κᾷ αὐτόν. καὶ εἰσελθὼν πάλιν ὁ ἱερεὺς καὶ εὖξάμενος ἔλαβε D
 τὸν χρησμὸν τούτου. Κροῖσος Ἄλιν ποταμὸν διαβάς μεγάλην O 198

3. διὰ om. Cedrenus. 5. δότε Ch., Cedrenus, δῶρα Ox. 10. τὰ
 ἐτελῆ] ἐτελῆ Ox. 13. καί μιν Ch., καί μιν Ox.

cum aduntes, villiora illa dona sacerdoti tradite; dicentes ei: Aegyptii
 sumus, et Oraculum consultari venimus: ex itineris autem longitudine,
 omnino nobis exiit, quod sciscitaturi essemus. Itaque ipse Deam ro-
 gavit; quamquam ob causam nos huc advenimus. Si autem dicat vobis,
 quorsum venistis; tum dona etiam regia illi dabit; insuper eum rogan-
 tes, ut ab Apollinae ediscat; utrum ego Cyrum, Persarum regem, supera-
 turus sim. Legati itaque, donis acceptis, Delphos, ad Oraculum profi-
 ciscentes; dona autem viliora Sacerdoti offerentes, dicunt se Aegyptios
 esse; itineris vero causam sibi exiisse. Hoc audito, obstupuit Sacer-
 dos; dona autem vilia accipiens, sanum ingreditur: votisque conceptis, a
 Pythia tulit hoc responsum. „Novi ego arenae numerum, et maris mon-
 strum. Audio etiam non loquentem, tacentemque intelligo. Egone ut a
 Croeso et Lydis ejus illudor dolis?“ Egressus autem sacerdos, Vos,
 inquit, Aegyptii non estis, sed Lydi; nec oblivione capti, sed Numini
 insidentes, haec dixistis. Oraculi vero responsum, Diptychis exaratum,
 Sacerdos eis tradidit; ut Croesus Miraculum inde sciret. Legati autem
 uterent, dona etiam pretiosiora illa sacerdoti obtulerunt, dicentes: Croe-
 sus rex postea cum Cyro, Persarum rege, bellum habiturus est: nos ita-
 que mihi consultum, an superior evasurus sit. Sacerdos itaque iterum
 ingressus, et precatus, hoc tulit responsum. „Croesus, Haly fluvio tra-

ἀρχὴν καταλύσει. καὶ γράψας καὶ τοῦτον τὸν χρησμὸν ἐν διπλό-
 ροις δέδωκεν αὐτοῖς ἀπενεγκεῖν τῷ βασιλεῖ Κροίσῳ· καὶ ἀπέ-
 λυσεν αὐτούς.

Ὁ δὲ προφήτης Δανιὴλ εἰσήλθε πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν
 Κῦρον· καὶ λέγει αὐτῷ, Εἰπέ μοι εἰ νικῶ Κροῖσον τὸν βασιλέα 5
 Αὐδῶν. καὶ ἀνεβάλετο τοῦ εἰπεῖν ὁ Δανιὴλ· καὶ ἀγανακτήσας
 κατ' αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ἔβαλεν αὐτὸν εἰς λάκκον λεόντων. καὶ
 μαθὼν ὅτι οὐδὲν ἔπαθεν ὑπὸ τῶν θηρῶν, ἀνήνεγκεν αὐτὸν καὶ
 προσέπειεν αὐτῷ λέγων, Ἥμαρτον εἰς σε· ἀλλ' εὗξαι τῷ Θεῷ
 Ε σου καὶ εἰπέ μοι εἰ δύνamai ἀντιστῆναι τῷ ἕρπαγι τούτῳ καὶ 10
 ὑπερηφάνῳ Κροίσῳ, ὅτι πῦσαν τὴν γῆν ὑπέταξε καὶ οὐκ ἔκορέ-
 σθη. καὶ ὁ Δανιὴλ ἐδξύμενος εἶπεν αὐτῷ ὅτι Νικῆς τὸν Κροῖ-
 σον καὶ λαμβάνεις αὐτὸν αἰχμάλωτον. περὶ σοῦ γὰρ εἶπεν ὁ
 Θεὸς ὁ ποιήσας πάντα τὰ ὀρώμενα ταῦτα διὰ τοῦ προφήτου
 Ἡσαίου, Οὕτως λέγει κύριος ὁ Θεὸς τῷ χριστῷ μου Κύρῳ, οὗ ἐκρά- 15
 τησα τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ τοῦ ἐπακοῦσαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔθνη,
 V 66 καὶ ἰσχύον βασιλέων διαβρῆξω· ἀνοίξω ἔμπροσθεν αὐτοῦ θύρας,
 O 199 καὶ πόλεις οὐ συγκλεισθήσονται. ἐγὼ ἔμπροσθεν αὐτοῦ προπα-
 ρεύσομαι καὶ ὄρη ὄμαλιῶ καὶ θύρας χαλκῆς συντρίψω καὶ μο-
 χλοὺς σιδηροῦς συγκλύσω καὶ δώσω σοι θησαυροὺς σκοτεινοὺς 20
 ἀποκρύφους, ἀοράτους ἀνοίξω σοι, ἵνα γνῶς ὅτι ἐγὼ κύριος
 ὁ Θεός. ἐγὼ ἐγείρω αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης, πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐ-

6. ἀνεβάλετο] ἀνεβάλλετο Cedrenus. 9. τῷ Θεῷ Ch., Cedrenus,
 τοῦ Θεοῦ Ox. 14. ὁ ποιήσας Ch. cum Cedreno, ἐποίησας Ox.
 15. χριστῷ Ch., χρηστῷ Ox. Conf. Esaias cap. 45.

jecto, imperium magnum evertit." Sacerdos autem responsum etiam hoc,
 tabulis inscriptum, dedit eis, regi Croeso deferendum: eosque sic dimisit.

Daniel autem propheta ingressus est ad Cyrum, Persarum regem;
 qui dixit ei: „Scire a te vellem, utrum ego Croesum, Lydorum regem,
 devicturus sum, necne." Cumque Daniel responsum differret, iratus rex,
 projecit eum iussit in foveam leonum. „Edoctus vero, eum nihil a Leo-
 nibus perpassum; educi eum iussit; et ad pedes ejus procidens, in te
 (inquit) peccavi: sed Deum tuum invocato, et dicas mihi; an ego vires
 sustinere possim rapacis hujus et superbi Croesi, qui terra tota occupa-
 ta, necdum satius est. Daniel itaque Deum precatus, respondit ei: Et
 Croesum vinces, et ipsum captivum habebis. De Te enim Deus, qui vi-
 sibilia haec omnia condidit, per Prophetam suum Esaiam, ista locutus
 est. Sic dicit Dominus uncto meo Cyro, cujus apprehendi dexteram, ut
 obediant ante faciem ejus gentes: et robar regum diffringam; aperiam
 ante eam portas, et urbes non claudentur. Ego ante illum ibo, et mon-
 tes complanabo, portas aereas conteram, et vectes ferreos confringam;
 et dabo tibi thesauros tenebrosos, absconditos et invisibiles aperiam tibi;
 ut scias, quia Ego Dominus Deus. Ego suscito illum cum justitia: omnes

πῶ εὐθεῖαι. αὐτὸς οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου καὶ τὴν αἰχμα-
λωσίαν τοῦ λαοῦ μου ἐπιστρέψει οὐ μετὰ λύτρων οὐδὲ μετὰ
δώρων. εἶπε κύριος ὁ θεὸς σαβαώθ.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Κῦρος ἀκούσας ταῦτα, ἔπαισε πρὸς τοὺς πό-
5δας τοῦ Δαυτὴλ λέγων, Ζῆ κύριος ὁ θεός σου, ἐγὼ ἀπολύσω ἐκ Β
τίς ἐμῆς γῆς τὸν Ἰσραήλ, ἵνα λατρεύσῃσι τῷ θεῷ αὐτῶν ἐν Ἰε-
ρουσαλήμ. καὶ ὀπλισάμενος παρετάξυτο τῷ Κροίσῳ.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Κροῖσος ἀκούσας τὴν τοῦ χρησμοῦ ἀπόκρι-
σιν, ἐξῆλθε κατὰ Κῦρου μετὰ δυνάμεως πολλῆς· καὶ παρήλαθε
10 τὸν Ἄων, ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας. καὶ συνέκρουσε Κύρῳ
χειμῶτος ὄντος μεγάλου· καὶ ἠττηθεὶς ἤθελησε φυγεῖν αὐτὸς καὶ
τὰ πλῆθη αὐτοῦ· καὶ πλημμυρῆσαντος τοῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ χει-
μῶτος, οὐκ ἠδυνήθη φυγεῖν οὐδὲ περᾶσαι· καὶ ἐλήφθη αἰχμά-
λωτος αὐτὸς καὶ τὰ πλῆθη αὐτοῦ, χιλιάδες ὕ'. τοὺς δὲ ζήσαν-
15 τας ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν αἰχμαλώτους ὁ Κῦρος ἕνα Κροίσῳ. καὶ O 200
στῆσας αὐτὸν ἐν ξυλλῶ τρίποδι ἐν ὕψει δεδεμένον ἐθριάμ- C
βωσεν αὐτὸν τῷ στρατῷ αὐτοῦ. καὶ ἔλαβεν αὐτὸν καὶ κατήγα-
γεν ἐν Περσίδι. ταῦτα δὲ ἰστόρησαν οἱ σοφώτατοι Θάλης καὶ
Κάστωρ καὶ Πολύβιος συγγραψάμενοι καὶ μετ' αὐτοὺς Ἡρόδο-
20 τος ὁ ἱστοριογράφος· ὅτινα καὶ ὁ σοφὸς Θεόφιλος ἐχρονογρά-
γησεν.

Ὁ δὲ Κῦρος ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἀπέλυσεν ἐκ τῆς αἰχμα-
λωσίας τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ πάντας εὐθέως ἢ μόνον τὰ βασιλεια

15. Κύριος Ox. 18. Θάλης] V. Bentleius p. 71.

vise ejus rectae. Ipse aedificabit urbem meam, et Captivitatem populi
mei dimittet, sine pretio, aut muneribus: dixit Dominus Sabaoth."

Haec ubi audisset rex Cyrus, Danielis ad pedes procidit, et, vivit,
inquit, Dominus Deus tuus; ego dimittam ex regno meo populum Israeli-
ticum; ut Deum suum colant Hierosolymis. Tum exercitum suum contra
Croesum eduxit.

Croesus autem, audito Oraculi responso, in Cyrum egressus est, in-
genti cum exercitu. Trajecto autem Haly, Cappadociae fluvio, cum Cy-
ro congressus est, multa tum hyeme: ab eo vero devictus, fuga sibi
inque consulere, in animo habuit: verum ab amnis exundatione impedi-
tus, nec fugere potuit, nec trajicere. Ipse itaque vivus captus est; qua-
dringenta etiam millia militum ceciderunt: superstites vero Cyrus, cum
Croeso ipso, captivos adduxit. Eum vero in tripode ligneo positum, ex-
ercitui suo triumphandum praebuit: deinde in Persidem cum abduxit. Ista
vero scriptis mandarunt Thales, Castor, et Polybius, Scriptores sapientis-
simi: et post hos, Herodotus Historiographus: sicut et sapiens Theophi-
lus in Chronographia sua tradidit.

Cyrus autem, rex Persarum, in regnum suum reversus, quoscumque
ex populo Israelitico captivos habuit, liberos esse jussit, et Zorobabele

αὐτοῦ κατέλαβεν ἐπὶ Ἱεροσόλυμα μετὰ Ζοροβάβελ ἔξειλθῆν· σπῆ-
 πτρα δὲ δύο ἤμισυ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ παῖδια, τὸν ἄρι-
 θμὸν μυριάδες πέντε, ἔμειναν εἰς τὰ Περσικὰ ἴδια προαιρέσει,
 D φοβηθέντες τὰ ὄντα ἔθνη περίξ. τὰ δὲ ἐντέα ἤμισυ ἐπανήλθον,
 καθὼς Τιμόθεος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο. ἀπέλυσε δὲ αὐ- 5
 τοὺς τοῦ Δανιὴλ αἰτήσαντος αὐτόν.

Μετὰ δὲ τὸ ἀπολέσθαι τὴν βασιλείαν τῶν Αὐδῶν οἱ Σάμιοι
 O 261 θαλασσοκρατήσαντες ἐβασίλευσαν τῶν μερῶν ἐκείνων. καὶ ἀκού-
 σασ μετὰ χρόνους Κῦρος ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἐπεστράτευσε κατ'
 αὐτῶν, καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς ναυμαχίᾳ πολεμήσας ἠττήθη καὶ 10
 ἔφυγε, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ἐσφάγη· περὶ οὗ πολέ-
 μου Κύρου καὶ τῶν Σαμίων ὁ σοφώτατος Πυθαγόρας ὁ Σάμιος
 συνεγράψατο· ὅστις καὶ εἶπεν αὐτόν Κῦρον τεθνάναι εἰς τὸν
 πόλεμον. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ὁ σοφὸς Ἀφρικανὸς ἐχρονογρά-
 φησε. 15

E Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κύρου ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δαρείος ὁ καὶ
 Καμβύσης καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐβασίλευσαν Ἀσσυρίων. ἐπὶ δὲ τῶν
 χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου, τοῦ υἱοῦ Κύρου, ἐφιλοσόφη
 παρ' Ἑλλήσιν Ἀναξίμανδρος. ὅστις εἶπε τὴν γῆν μέσην εἶναι τοῦ
 παντὸς κόσμου, καὶ τὸν ἥλιον οὐκ ἐλάττω τῆς γῆς ὑπάρχειν, ἀρ- 20
 χὴν δὲ τῶν πάντων ἀέρα· ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι καὶ τὰ πάντα εἰς
 V 67 αὐτὸν ἀναλύεσθαι. καὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν αἰρίαν καὶ τὸ
 πᾶν πνεῦμα ἀπερφήνατο, μάταιον λογισμὸν πλάνης παρεσιόγων.

1. σῆπτρα Ch., Cedrenus, σῆπτρον Ox.

duce, Hierosolymam repetere. Duae autem tribus, cum dimidia, virorum
 scilicet cum uxoribus liberisque quinquaginta millia, (quia ita ipsae
 voluerant, nempe metuentes sibi a circumvicinis gentibus:) in Perside re-
 manserunt. Reliquae autem tribus novem, cum dimidia, in patriam suam
 redierunt: sicuti scripsit Timotheus Chronographus. Liberati autem sunt
 Judaei, Daniele impetrante.

Esverso autem Lydorum regno, Samii, maris imperio potiti, regionali-
 bus latis imperitarunt: quod cum postea temporis Cyrus, Persarum rex,
 intellexisset, arma contra eos movit, commissoque cum iis praelio navali,
 victus, in fugam vertitur: et in terram suam reversus, interemptus est.
 Cujus inter Cyrum et Samios belli historiam, sapientissimus Pythagoras
 Samius contexit: qui et autor est, Cyrum in ipso bello occubuisse. Haec
 autem omnia Africanus, in Chronographia sua, scripta reliquit.

Cyro successit in regno Assyriorum filius ejus Darius, qui et Cam-
 byses: et hunc, alii plures. Temporibus autem regis Darii, filii Cyri,
 floruit inter Graecos Anaximander Philosophus. Docuit is, Terram mun-
 di totius esse Centrum; Solem vero ipsa terra nihilo minorem esse: Ae-
 rem autem rerum omnium esse Principium; ex quo omnia ortum ducunt,
 et in quem resolvuntur. Spiritum praeterea quemcunque, ipsamque adeo
 Animam Humanam Aeriam esse, affirmavit; futiliter satis et inepte phi-

πὶ τὰς ἰσημερίας δὲ καὶ τὰς τροπὰς αὐτὸς ἐξέθετο. καὶ ὁ προειρημένος δὲ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος τὴν ἀριθμητικὴν συνειργράψατο· καὶ δόγμα παρεισηγάγεν Ἑλλήσιν δοξάζων ἀσωμάτους τινὰς εἶ- O 202
μι ἀρχάς. ταῦτα δὲ ὁ σοφὸς Τιμόθεος ἐν τοῖς συγγράμμασιν
αὐτοῦ ἀπεμνημόνευσεν.

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Δαρείου, υἱοῦ Κύρου, πόλεμος ἐκινήθη
ἐπὶ Αἰθιοπῶν κατ' αὐτοῦ· οἵτινες κακῶς αὐτὸν ἔφερον. τοῦτο
δὲ γινόντες οἱ ἐν τῇ Μήδων χώρᾳ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἀφέντες
κατὰβαν τὴν Ἱερουσαλήμ· ἦν δὲ πλῆθος πολὺ Ἰουδαίων. καὶ B
ἔμαθον τοῦτο Δαρείος ὁ Κύρου, ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν αὐ-
τοῦ κατ' αὐτῶν ὀνόματι Ὀλοφέρνην μετὰ δυνάμειος πολλῆς
εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ ἐπολιόρησεν τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ συνέβη
τι φοβερὸν γενέσθαι τότε. Ἰουδοὶ γάρ τις ἦν γυνὴ Ἑβραία, καὶ
ἐπηγάθησεν κατὰ τοῦ ἐξάρχου Περσῶν Ὀλοφέρνην, προσποιηθῆ
15 ὅσα ὡς τὸ ἔθνος, φησί, τῶν Ἰουδαίων θέλωσα προδοῦναι. καὶ
παργένητο πρὸς αὐτὸν κρυπτομένη· καὶ ἠρωκῶς αὐτῆς τὴν εὐ-
μορφίαν ὁ Ὀλοφέρνης, εἰς ἔρωτα αὐτῆς ἐπέπεσε. καὶ λέγει αὐτῷ
ὅτι Μηθόνα ἐάσης ἐνταῦθα εἶναι ἐγγιστά μου δι' ἐμέ, ὅτι ἐπέρ-
χονται μοι πορνεῦσαι με βουλόμενοι· καὶ πεισθεὶς μόνος μετ'
20 αὐτῆς διήγε. τρεῖς δὲ αὕτη προσκαρτερήσασα αὐτῷ ἡμέρας, ὡς C
παύσει μετ' αὐτοῦ νυκτός, ἐγεγείσα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀφελ-
ετο· καὶ μέσης νυκτός ἐξεληθούσα διὰ τοῦ παρακυλίου εἰσῆλθεν
εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βαστάζουσα. καὶ ἐπέ- O 203

18. μου] esse Cedrenus p. 139. A.

Isophratus. Aequinoctia etiam, Solstitiaque exposuit. Antedictus Pytha-
goras Samius, Arithmeticam conscripsit: Dogma etiam illud, de Princi-
piis incorporeis, in Graeciam introduxit. Scripta autem reliquit ista sa-
pientis Timotheus, in Commentariis suis.

Eodem regnante Dario, Cyri filio, bella contra eum movebant Ae-
thiopes, ipsamque graviter vexabant: quod ubi rescivissent Judaei, Me-
diam incolentes, (quorum quidem ingens erat multitudo,) Media relicta,
Hierosolymam repetebant. Hoc autem ubi Dario nunciatum est, Holo-
phernem, ducem suum, magno cum exercitu, adversus Hierosolymam mi-
nit: qui et urbem obsidione cinxit. Accidit eo tempore admirandum quod-
dam factum. Mulier quaedam erat Hebraea, nomine Judith, quae Ho-
lopherni, Persarum Duci, struxit insidias. Mulier autem prae se fere-
bat, prodero se ei velle Judaeorum gentem: Ideoque secreto eum adiit.
Holohermes vero, forma ejus conspecta, amore illius captus est. Judi-
tha vero eum monuit, ne quem suorum circa se ipsam esse permetteret:
castitatis suae ab illa periculum causata. Holohermes itaque fidem ei ad-
hibens, salus cum ea vixit. Cumque per tres dies apud eum commorata
fuisset, inter dormiendum cum illo, mulier assurgens, caput ei amputa-
vit: media deinde nocte per posticam egressa, caput ejus Hierosolymas
secum deportavit. Prope enim ipsius urbis moenia, Judithae causa, tem-

τρειψε τοῦ κρεμασθῆναι αὐτήν· πλησίον γὰρ τοῦ τείχους δι' αὐτήν τὸν παπυλεῶνα αὐτοῦ ἔστησεν ὁ Ὀλοφέρνης. λαβόντες οὖν οἱ Ἰουδαῖοι παρ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν εἰς κοντὸν ἐπάνω τοῦ τείχους ἐπήξαν πρὸ αὐγους, ἐπιδεικνύντες αὐτὴν τῷ στρατῷ αὐτοῦ. πρωίας δὲ γενομένης, ἑωρακότες οἱ Πέρσαι τὴν κεφαλὴν 5 Ὀλοφέρνηου κοντευθεῖσαν, ὑπενόησαν ὅτι διὰ δυνάμεώς τινος τοῦτο ἐγένετο καὶ ἔφυγον· καὶ διελύθη ὁ πόλεμος, καὶ νίκην ἔλαβον οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ Περσῶν. ταῦτα δὲ ἐν ταῖς Ἑβραϊκαῖς ἐμφύεται γραφαῖς. ταῦτα δὲ Ἐιρηναῖος ὁ σοφὸς συγγράψατο.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Ἄρ- 10 ταξέρξης· καὶ Νεεμίας ὁ ἱερεὺς ὁ ὢν ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβίδ, παρῴησιαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἠδυσώπησε τὸν Ἀρταξέρξην· ἡγάπα γὰρ αὐτόν, ὅστις καὶ ἄρχειν αὐτόν τῶν εὐνούχων ἐποίησε· καὶ
 O 204 λαβὼν χρήματα πολλὰ ἐπεισεν ἀπολυθῆναι αὐτόν καὶ ἀπελθεῖν τοῦ κτίσαι τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν πορθηθεῖσαν· πρώτη γὰρ αὕτη 15 τῆς Ἱερουσαλήμ ἄλωσις καὶ τοῦ ἱεροῦ καταστροφή. ὁ δὲ Νεεμίας ἀπολυθεὶς ἀνῆλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀνήγειρεν αὐτὴν καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, καὶ τὰς πλατείας αὐτῆς ἐποίησεν εὐφυχάρους,
 E καὶ βελτίω αὐτὴν κατέστησεν· ἦν γὰρ ἔρημος ἐπὶ ἔτη 20 ὅ. αὕτη ἦν ἡ δευτέρα τοῦ ἱεροῦ ἀνοικοδομή. ἐπληρώθη δὲ τὸ ἱερόν δι' 24 ἐτῶν μ'. ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρταξέρξης παρακληθεὶς ὑπὸ τινων τῆς συγκλήτου αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὑπολοίπους Ἰουδαίους ἀπέλυσε, καὶ εἷτις ἐὰν ἠβουλήθη τότε ἀπελθεῖν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀνῆλθε

4. αὐγους] αὐγούς Ox. 14. ἐπεισεν Codrenus p. 139. B, ἐποίησεν Ox.

torium suum fixerat Holophernes. Judaei autem caput ab ea accipientes, conto impactum, e muro anteluculo extulerunt, ostentantes illud Holophernis exercitui. Aurora autem illucescente, Persae Holophernis caput conto impositum conspicientes, effectumque hoc a Numine quodam existimantes, terga dederunt: atque sic dissolutum est bellum, Judaeis contra Persas victoria potitis: uti hoc constat ex scriptura Hebraica. Haec etiam sapiens Irenaeus memoriae mandavit.

Dario successit in regno Assyriorum Artaxerxes. Neemias autem Sacerdos, ex semine Davidis, qui apud regem plurimum poterat, (summe enim sibi charum habuit, ipsumque adeo Eunuchis suis praefecerat;) impetravit ab eo, uti libertati suae restitutus et pecuniis instructus, mitteretur ad Hierosolymarum ruinas instaurandas. Erat enim haec prima urbis Hierosolymitanae captivitas; prima etiam Templi eversio. Neemias itaque dimissus, Hierosolymas rediit; et ruinas ejus excitavit; plateas ejus ampliores fecit, urbemque adeo totam in melius redegit: quae quidem deserta erat per annos LXX. Tum etiam et Templum instauratum est: cujus secunda fabrica spatio XL. annorum absoluta est. Sed et Artaxerxes etiam Primoribus suis quibusdam ad id adductus, Judaeos etiam reliquos in patriam suam remisit. Liberum itaque cuique fuit, Hieroso-

μετὰ Ἐσδρα τοῦ προφήτου καὶ ἡγουμένου· ᾤτην καὶ τὰ ἱερὰ
σκηνή ἔδωκε καὶ τὰς βίβλους τὰς ἱερατικὰς τὰς εὐρεθείσας· ὁ δὲ
ἐπιτὸς Ἐσδρας τῶν μὴ εὐρεθέντων βιβλίων ὑπὸ ὑπομνήσεως αὐ- V 68
τοῦ γράφεσθαι τὰ ὑπομνήματα ἐποίησεν.

5 Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐβασίλευσεν ἡ Μακεδονία χώρα· ἐν
ἡ πρώτος ἐβασίλευσεν ὁ Κραναὸς ἔτη κη'. καὶ λοιπὸν ἐβασίλευ-
σαν ἄλλοι κγ' ἔως Φιλίππου. ἦσαν δὲ τότε τὰ τῶν Ἑλλήνων δι-
δάσκοντες φιλόσοφοι καὶ ποιηταὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἡρακλείδης
καὶ Εὐριπίδης καὶ Ἡρόδοτος καὶ Σωκράτης καὶ ὁ μέγας Πυ- O 205
θαγόρας. ἦν δὲ Ἡρακλῆς γεννηθεὶς ἐν τοῖς προειρημένοις ἀνω-
τέρω χρόνοις ἐν Λατιῶ τῆς Θηβαΐδος, ἐκ γένους ὑπάρχων τοῦ
Ἡρακλῆος τοῦ ἐκ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ Πίκου Διός· ὅστις ἀνε- B
τρέφη ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ χώρᾳ, καὶ ἀνδρείος γενόμενος ἦλθε τότε
ὑπὸ τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν, φυγῶν τὸν Εὐρυσθέα βασι-
15 λικῶ· καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λη'. ὅστις ἔλαβε γυναῖκα τὴν Αὔγην,
τὴν Ἄλεον Θυγατέρα βασιλέως, ἐβασίλευσε δέ, ὡς ἐκ τοῦ γένους
καταγόμενος τοῦ Πίκου Διός· ὄθεν καὶ στήλας αὐτῷ χρυσαῖς
καὶ πορφυρεῖς ἀνέστησαν οἱ Ἰταλοὶ καὶ βασιλεῖς, ἦτοι ῥῆγες, ἐκ
τοῦ γένους αὐτοῦ βασιλεύσαντες ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς δύσεως μέ-
20 ρεσιν· αἵτινες στήλαι ἔως τοῦ παρόντος ἴστανται.

6. Κραναός] Sic etiam Cedrenus p. 139. D. 7. κγ'] κβ' dicere
debat. V. ad p. 22. A. 8. Ἡρακλείδης] Scribe Ἡρακλειτος cum
Cedreno, Polluce p. 144. 11. ἐκ γένους ὑπάρχων [τοῦ Ἡρα-
κλῆος, τοῦ ἐκ] τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ Πίκου Διός.] „Ista, quae
uncis inclusa sunt, desiderantur apud Cedrenum.“ Ch. 12. Πή-
ζων Οξ., ut solet. 15. Αὔγην Οξ. Sic et infra.

lymas redire, cum Esdra Propheta; quem et Ducem habuerunt: quin et-
iam sacra reddebantur vasa; libri etiam Sacerdotales, quicunque inveniri
poterant: eorum vero qui non inventi erant, Esdras ipse, ex Memoria
sua, describendi copiam fecit.

Illis temporibus Macedonia Regi parere coepit. Regnavit illic pri-
mo Cranaeus, annis xxviii, et post eum alii xxiii, usque ad Philippum.
Circa idem tempus floruerunt apud Graecos, Philosophi et Poetae, So-
phocles, Heraclides, Euripides, Herodotus, Socrates etiam et Magnus
Pythagoras. Temporibus autem supra memoratis, natus est Hercules, in
late Thebarum; genus ducebat is ab Hercule, Pici Jovis et Alcmeneae
filie. In Hispania enutritus est; unde, cum virilior factus esset, in Ita-
liam, cavens sibi ab Eurystheo rege, se recepit: ubi regnavit per annos
xxviii. uxorem habuit Augem, Alei regis filiam, Italiae vero regnum ven-
dicavit sibi, ut qui ex Jove Pico oriundus esset. Unde et, qui cum se-
cuti sunt, ex genere ipsius, Italiae reges, statuas ei aureas et Porphy-
reticas, et in Occidentis finibus posuerunt: quae et etiamnum stantes vi-
suntur.

Iouanes Malalas.

Εἶσιν οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῶν χρόνων τούτων ἔτη πεξβ̄.

C Καὶ μετὰ Ἀρταξέρξην ἔβασίλευσαν τῶν Ἀσσυρίων ἄλλοι πολλοὶ ἕως Δαρείου τοῦ νεωτέρου.

Τῆς δὲ Ἰταλίας ἔβασίλευσεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέος ὁ ἀπὸ τῆς Αὔγης, ὁ Τήλεφος. καὶ μετ' αὐτὸν ἔβασίλευσεν ὁμοίως ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὄντινα Λατῖνον ἐκάλεσεν· ἔβασίλευσε δὲ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ αὐτὸς Λατίνος ἔτη ιγ̄, καὶ ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος τοὺς Κιτιαίους καλουμένους ἐπωνόμασε Λατίνους.

O 206 Τότε δὲ Αἰνείας ὁ Ἀγγίσου ὁ Φρῶξ φεύγων ἐκ τῆς πορθήσεως τοῦ Ἰλίου, ἦτοι τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν 10 Λιβύην πρὸς τὴν Φοίνισσαν Διδῶ τὴν καὶ Ἐλισσίαν. καὶ ἐνδιατρύχας ἐκεῖ, λάθρα εὐσας αὐτὴν ἔφυγεν, ὡς φοβηθεὶς τὸν D Ἰάφρα, βασιλεῖα τῆς Ἀφρικῆς· καθὰ Βεργίλλιος ὁ σοφὸς Ῥωμαίων ποιητῆς συνεγράψατο. ὁ δὲ σοφώτατος Σέρβιος ὁ Ῥωμαῖος ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασιν ἐξέθετο, εἰπὼν ὅτι μετὰ τὸ 15 τελευτῆσαι τὸν Αἰνείαν ἔτη πολλὰ ἦν ἡ Διδῶ ἀπὸ πόλεως μικρᾶς λεγομένης Χαρτίμας, οὔσης τῆς παράλου Φοινίκης, μεταξὺ τῶν ὀρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος. ἦτις Διδῶ ἦν πλουσιωτάτη· ἔσχε δὲ ἄνδρα τινὰ ὀνόματι Συχαῖον, ὄντα καὶ αὐτὸν πλοῦσιον σφόδρα. τὸν δὲ αὐτὸν Συχαῖον ἐφόνευσεν, ὡς κνηγοῦντα, ὁ ἀδελφὸς τῆς 20

5. Τήλεφος] Τελέβοος Cedrenus. Vid. Bentlei. p. 73. 6. δὲ δὲ Ox. 7. Κιτιαίους] Σκιτίνους Ox., Κιτηταίους Cedrenus, eodem modo corrigendus. 9. Αἰνείας Ch., Αἰνίας Ox. 13. Ἰάφρα] Scr. Ἰάφραν. Ἰοφδάν Cedrenus. Eodem fere modo in homine cognomine variant libri Eutropil V. 9. 17. Χαρτίμας] Χαρτιαῖς Cedrenus.

Ab Adamo autem, usque ad haec tempora, anni effluerunt XXXXXXXXXXCCCLXII.

Post Artaxerxem vero Assyriis imperaverunt alii plurimi usque ad Darium secundum.

Italiae autem regnavit Telephus, Herculis ex Auge filius. Telepho etiam successit filius ejus, nomine Latinus. Regnum hic tenuit, per annos XVIIII; quique antea Scitini vocabantur, Latinos eos, a nomine suo appellavit.

Eodem tempore Aeneas Phryx, Anchisae filius, post Ilii excidium bellumque Trojanum, fuga sibi prospiciens, Libyam profectus est, ad Didonem, quae et Elissa dicta est, a Phoenicibus oriundam. Non diu autem ibi commemoratus, Didone relicta, clam aufugit; nempe metuens sibi ab Jarba, rege Africae: sicut Virgilius, sapiens Romanorum Poeta scriptum reliquit. Juxta autem ac Servius sapientissimus Romanus, in scriptis suis tradidit, ita hoc modo se res habet. Longo post Aeneam mortuum tempore, Dido erat; oriunda quidem ex Chardima, exigua et maritima Phoeniciae urbe, quae fines Tyri et Sidonis interjacet. Erat autem haec opulentissima; sicuti et fuerat etiam Sichaeus, maritus ejus:

Διδῶ ἐνόματι Πυγμαλίων, διαφθορούμενος αὐτῷ, ὡς πολὺ εὐ-
 λόγῳ καὶ καλεῖσθαι πάσῃ τῇ χώρᾳ ἐκαίη. ἦσαν γὰρ οἱ δύο
 ἱεραὶ καταδικαίοντες σύαρον καὶ βαστάζοντες βήρυβλα· ἐκ Ἐ
 τῶν ἑπισηθίων εὖν ἐλθὼν ὁ Πυγμαλίων δέδωκε τῷ Συχαίῳ κατὰ Ο 207
 5 τῷ αὐτοῦ αὐτοῦ τῇ λόγῃ, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν· ἦν γὰρ γεν-
 ναῖος· καὶ λαβὼν τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐβόησεν εἰς κρημνόν. καὶ
 ἰποστρέψας εἶπε τοῖς διαφέρουσιν αὐτῷ καὶ τῇ γαμετῇ αὐτοῦ ὅτι
 ὡς κατεδίωκε τὸν σύαρον κατεκρημνίσθη. ἤβούλετο δὲ ὁ αὐτὸς
 Πυγμαλίων καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν φονεῦσαι καὶ λαβεῖν τὰ χρή-
 10 ματα πάντα. ἦτινι Διδῶ ἐφόνῃ ἐν ὄράματι ὁ αὐτῆς ἀπῆρ Συ-
 χαῖος καὶ εἶπεν αὐτῇ, Φύγε, μὴ σε φονεύσῃ Πυγμαλίων, δεῖξας
 αὐτῇ καὶ τὸν τόπον τῆς πληγῆς. καὶ λοιπὸν ἡ αὐτῇ Διδῶ λα- V 69
 θύσα τὸν ἑαυτῆς ἀδελφὸν Πυγμαλίωνα, καὶ εὐρούσα καιρὸν,
 ἔλαβε πάντα τὰ χρήματα τὰ ἑαυτῆς, καὶ βαλοῦσα εἰς πλοῖα
 15 μετὰ τῶν ἰδίων ἀνθρώπων αὐτῆς φηγοῦσα ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς
 Θοακίας, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην, χώραν τῆς Ἀφρικῆς. καὶ
 κίβρι ἐκεῖ πόλιν μεγάλην ἔκτισεν, ἣν ἐκάλεσε Καρτάγενα· καὶ
 ἰβασίλευσεν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐκεῖ τελευτᾷ σωφρονῶς ζήσουςα.

Ὁ δὲ Αἰνείας χρησὶμὸν λαβὼν ἀπέπλευσεν ἀπὸ τῆς Λιβύης,
 20 βουλόμενος ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐλθεῖν. ἀνέμου δὲ ἐναντίου γενομέ-
 νου, ἐξεβόησεν μετὰ τῶν ἰδίων πλοίων πλησίον τῆς Σικελίας εἰς
 τὴν Καλαβρίαν ἐν πόλει λεγομένῃ Ἀργυρίππῃ, τῇ κτισθείσῃ
 ἐπὶ Διομήδους τοῦ Τυδέως. ὅστις ὑπῆρχεν Αἰτωλὸς τῷ γένει, B

17. Καρτάγενα] Χαρταγαίνα Ox. Conf. vol. II. p. 68. B.

cui Didonis frater, Pygmalion, invidens, (tum quod ditissimus esset, tum
 etiam quod omnem in exercitu regionem sibi subjectam teneret:) eum,
 inter venandum, trucidavit. Cum enim duo isti, venabulis instructi,
 equites aprum persequerentur; Pygmalion, tergo veniens, Sichaeum,
 (qui vir erat strenuus,) dorso hasta transfixo, interfecit; corpusque
 eius correptum, in praecipit dedit. Reversus autem a venatione, ne-
 cessarius et uxori ejus retulit: eum, dum aprum insequeretur, praeci-
 pitum actum perisse. Habuit etiam in animo Pygmalion sororem suam e
 noctis tollere, divitiasque ejus omnes occupare. Sed apparuit per inso-
 litum Didoni Sichaeus conjux; qui monuit eam; Fuge, (inquens,) ne
 te Pygmalion occidat: simulque ei vulneris locum ostendit. Dido itaque,
 tempore necesse opportunum, clam fratre, divitias suas omnes congerit: qui-
 bus in naves conjectis, simul cum suis ex Phoenicia fugiens, in Libyam,
 Africam regionem, pervenit: ubi urbe maxima extracta, Carthaginem ap-
 pellavit: hincque sedem regni constituens, vitam pudice actam absolvit.

Amens autem Graeculo montis a Libya solvit, in Italiam navigatu-
 rus: sed adversis foetatus ventis, delatus est cum classe sua ad Argyrip-
 pum, Calabriam urbem, non procul a Sicilia sitam. Conditorem habuit
 utriusque Diomedem, Tydei filium: Tydeus autem, Aetolia oriundus, ab

φέρων τὴν συγγένειαν ἐκ τοῦ Οἰνέως, βασιλέως τῆς Αἰτωλίας. ὅστις Οἰνεὺς ἀγαθόμενος γυναῖκα ὀνόματι Ἐριβοίαν ἔσχεν ἐξ
 O 208 αὐτῆς τὸν Τυδέα. καὶ ἐτελεύτησεν ἡ Ἐριβοία, καὶ ἠγάγετο ἑτέρα
 γυναῖκα ὀνόματι Ἀλθαίαν· καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μελιάγρον
 καὶ θυγατέρα ὀνόματι Δηιάνειραν. νεώτερός τις θυόματι Ἀχε-5
 λῶος, υἱὸς Ποσειδωνίου, συγκλητικοῦ τοῦ Τυδέως, ἐμνηστεύσαστο.
 ὁ δὲ Ἀχελῷος πρὸ τοῦ γάμου ἔφθιρε τὴν Δηιάνειραν λάθρα,
 καὶ μετὰ ταῦτα λέγει τῷ πατρὶ αὐτῆς τῷ Οἰνεῖ, Οὐκ ἄλλως
 λαμβάνω τὴν θυγατέρα σου, εἰ μὴ παραχωρήσεις μοι τὸ βασι-
 λειὸν σου διοικεῖν. ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη αὐτῷ· καὶ λοιπὸν σὸν τῷ 10
 C ἰδίῳ πατρὶ ἀντήρην ὁ Ἀχελῷος τῷ Οἰνεῖ καὶ ἐπολέμησεν αὐτῷ.
 καὶ ἠναγκάσθη ὁ Οἰνεὺς προτρέψασθαι ἐκ τῆς Θῷας χώρας
 στρατηγὸν γενναῖον, Ἡρακλῆα τὸν λεγόμενον Πολύφημον, συν-
 ταξάμενος διδόναι αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν Δηιάνειραν.
 ὅστις κατελθὼν μετὰ τῆς ἐνόπλου αὐτοῦ στρατιᾶς συνέβαλε 15
 πόλεμον μετὰ Ποσειδωνίου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀχελῷου. καὶ εἰς
 τὴν συμβολὴν ἔϊφει ὁ Πολύφημος τὸν Ποσειδώνιον ἀνεῖλε, τὸν
 πατέρα Ἀχελῷου· διὰ τοῦτο δὲ ἐξέθεντο οἱ ποιηταὶ ὅτι τὸ κέρασ
 τοῦ Ἀχελῷου ἀπέσπασεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅπερ ἐστὶ τὴν πατρικὴν αὐ-
 τοῦ δύναμιν. καὶ ἔωρακώς τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα πεισόντα, φεύ- 20
 γει ἔφυγτος· διὸ καὶ γράφουσιν αὐτὸν ἰπποκένταυρον. καὶ ἐν τῷ
 D καταδιώκειν αὐτὸν τὸν Πολύφημον Ἡρακλῆα στραφεῖς τοξεύει.

5. νεώτερός τις, ὀνόματι Ἀχελῷος] „Legendum ἦντινα νεώτερός
 τις. Cedrenus, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Μελιάγρον, καὶ τὴν Δηιάνειραν,
 ἦντινα ἠρμόζετο Ἀχελῷος.“ Ch. *ibid.* Ἀχελῷος Ox. *semper.*
 15. στρατιᾶς Cedrenus, στρατιᾶς Ox.

Oeneo, Aetolorum rege genus ducebat: qui uxorem habuit Eriboeam, Ty-
 dei matrem. Eriboea autem fatiis defuncta, uxorem duxit alteram, nomi-
 ne Althaeam: ex qua filium suscepit Meleagrum; filiamque Deianiram.
 Hanc juvenis quidam, Achelous, Posidonii filius, qui Tydei ex consilia-
 riis fuit, desponsatam sibi habens, ante nuptias clanculum vitiavit: dein-
 de vero Oeneo, patri ejus, dixit, filiam illius se non alia conditione du-
 cturum, nisi et regni administrationem etiam sibi concederet. Oeneo ve-
 ro renuente, Achelous, cum patre suo, bellum ei infert. Necessitate
 igitur adactus Oeneus, in auxilium sibi, ex Phthia regione, duocem stre-
 nuum, Herculeum quendam, qui et Polyphemus dictus est, vocavit: cui
 etiam in uxorem dare Deianiram filiam promisit. Polyphemus itaque, cum
 exercitu veniens, in Posidonium filiumque ejus Acheloum, arma movit.
 In ipso autem congressu, Polyphemus Posidonium, Acheloi patrem, gla-
 dio peremit. Unde Poetae fabulantur, Herculeum Acheloi cornu avulsis-
 se; Paternum scilicet auxilium. Achelous autem, ubi patrem caesum vi-
 dit, fugam eques cepit, unde et eum Hippocentaurum fuisse fingunt.
 Fugientem autem Acheloum dum Polyphemus insequitur, conversus Aeche-

εὐνὴν κατὰ τοῦ μαστοῦ· καὶ εὐθέως ὁ Ἡρακλῆς ἀντετόξευσε τὸν Ὀ 209
 Ἀχελῶσιν, ὡς περὶ τὸν ποταμὸν ὀνόματι Φορβάν. καὶ φεβλω-
 θῆς ὁ Ἀχελῶσος κατηνέχθη ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὰ ῥέθρα τοῦ
 ποταμοῦ καὶ ἀπόλετο. καὶ μετεκλήθη ἔκτοτε ὁ αὐτὸς ποταμὸς
 εἰς τὸν τῆς Αἰτωλίας χώρας Ἀχελῶος ἕως τῆς νῦν, καθὰ Κε-
 φάλῳ ὁ σοφὸς ἐξέθετο. ὁ δὲ Πολύφημος Ἡρακλῆς ἐκ τῆς
 πηγῆς τοῦ μαστοῦ μεθ' ἡμέρας τινὰς τελευτῆ.

Μελέαγρος δὲ ὁ τοῦ Οἰνέως υἱός, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Τυδέως
 καὶ Δημιτρίου, ἐποίησεν ἄθλον μέγαν ἐν τῇ Καλυδωνία χώρᾳ,
 10 φρονέσας κίπρον φοβερόν, τῆς Ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς τοῦ
 Σχοινίως οὔσης μετ' αὐτοῦ· ἥτις προποιήσασα τοξέυει τὸν Ε
 σάγρον· ἐλυμαίνεται γὰρ οὗτος ὁ θῆρ πῦσαν τὴν χώραν ἐκεί-
 νη. καὶ μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ θηρός τὸ δέρμα αὐτοῦ ἐχα-
 ρίσαιτο ὁ Μελέαγρος τῇ Ἀταλάντῃ, εἰς ἔρωτα αὐτῆς βληθείς.

15 ἑκείνων δὲ ὁ Μελέαγρος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Οἰνέα, ἀπη- Ὀ 210
 τήθη παρ' αὐτοῦ τὰ νικητήρια τοῦ θηρός· καὶ μαθὼν ὅτι τῇ
 Ἀταλάντῃ τὸ δέρμα ἐχαρίσατο, ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ,
 ὃν εἶχε θαλλὸν ἐλαίας, φυλαττόμενον παρὰ τῇ Ἀλθαίᾳ τῇ ἑαν- V 70
 τοῦ μὲν γυναικί, μητρὶ δὲ τοῦ Μελεάγρου, ὄντινα θαλλὸν τῆς
 20 ἐλαίας ἢ Ἀλθαία ἔγκυος οὔσα ἐπιθυμήσασα ἔφαγε, καὶ κατα-
 πῶσα τὸ φύλλον τῆς ἐλαίας εὐθέως τεκοῦσα συνεγέννησε τὸ τῆς
 ἐλαίας φύλλον σὺν τῷ Μελεάγρῳ· περὶ οὗ χρησιμὸς ἐδόθη τῷ
 πατρὶ αὐτοῦ τῷ Οἰνεῖ τοσοῦτον χρόνον ζῆν τὸν Μελέαγρον

9. μέλαν Οκ.
 10. λος Οκ.

13. ἀναίρεσιν Οκ.

18. 19. θαλλὸν] θάλ-
 λος Οκ.

los, sagitta in eum emissa, juxta mamillam vulnerat. Polyphemus autem
 Acheloum, dum Phorbam fluvium trajicit, sagitta vicissim petivit: quo
 confossus Achelous, ex equo in flumen deturbatus, ibidem periit. Flu-
 men itaque istud Aetoli Acheloum ad hunc usque diem vocant: sicut
 ascer est sapiens Cephalion. Polyphemus etiam, paucos post dies, ex
 vulnere in mamilla accepto, interiit.

Μελέαγρος αὐτὸν Οἰνέου υἱὸς, Τυδείου καὶ Δημιτρίου ἀδελφὸς, ἐπὶ τῇ
 Καλυδωνίᾳ ἐποίησεν ἄθλον μέγαν ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ, φρονέσας
 κίπρον φοβερόν, τῆς Ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς τοῦ Σχοινίως οὔσης
 μετ' αὐτοῦ· ἥτις προποιήσασα τοξέυει τὸν σάγρον· ἐλυμαίνεται γὰρ
 οὗτος ὁ θῆρ πῦσαν τὴν χώραν ἐκείνῃ. καὶ μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ
 θηρός τὸ δέρμα αὐτοῦ ἐχαρίσατο ὁ Μελέαγρος τῇ Ἀταλάντῃ, εἰς ἔρωτα
 αὐτῆς βληθείς. ἑκείνων δὲ ὁ Μελέαγρος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Οἰνέα,
 ἀπητήθη παρ' αὐτοῦ τὰ νικητήρια τοῦ θηρός· καὶ μαθὼν ὅτι τῇ
 Ἀταλάντῃ τὸ δέρμα ἐχαρίσατο, ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ, ὃν
 εἶχε θαλλὸν ἐλαίας, φυλαττόμενον παρὰ τῇ Ἀλθαίᾳ τῇ ἑαντοῦ μὲν
 γυναικί, μητρὶ δὲ τοῦ Μελεάγρου, ὄντινα θαλλὸν τῆς ἐλαίας ἢ
 Ἀλθαία ἔγκυος οὔσα ἐπιθυμήσασα ἔφαγε, καὶ καταπῶσα τὸ φύλλον
 τῆς ἐλαίας εὐθέως τεκοῦσα συνεγέννησε τὸ τῆς ἐλαίας φύλλον σὺν
 τῷ Μελεάγρῳ· περὶ οὗ χρησιμὸς ἐδόθη τῷ πατρὶ αὐτοῦ τῷ Οἰνεῖ
 τοσοῦτον χρόνον ζῆν τὸν Μελέαγρον

ὅσον χρόνον φυλάττεται τὸ φύλλον τῆς ἐλαίας τὸ μετ' αὐτοῦ γεννηθέν· ὅπερ φύλλον ὀργισθεὶς ὁ Οἰνεὺς εἰς πῦρ ἔβαλε, καὶ ἐκείθη, ἀγανακτήσας κατὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ· καὶ παραχρῆμα ὁ Μελέαγρος ἐτελεύτησεν, ὡς ὁ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα περὶ τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου ἐξέθετο.

- B** Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Οἰνέως ἐβασίλευσε τῆς Αἰτωλίας ὁ ἄλλος υἱὸς αὐτοῦ ὁ Τυδεύς, ὁ πατὴρ τοῦ Διομήδους. ὁ δὲ Διομήδης μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἰδίου πατρὸς Τυδεῶς ἐβασίλευσε τῆς Ἀργείων χώρας, ἀγαγόμενος ἐκ τοῦ Ἄργους γυναικᾶ ὀνόματι Αἰγιάλειαν. καὶ ἀπονοηθεὶς ὑπέταξε τὴν ἑαυτοῦ χώραν ¹⁰ τὴν Αἰτωλίαν, πολεμήσας αὐτούς· καὶ καταλύσας τὸ βασιλεῖον αὐτῆς καὶ ποιήσας αὐτὴν ὑπὸ τὴν Ἀργείων βασιλείαν, τοῦτ' **O 211** ἔστιν ὑπὸ τὸ ἴδιον κράτος, καὶ εὐθὺς μετὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐξώρμησεν ἐπὶ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. καὶ ἐπανελθὼν μετὰ τὴν νίκην τῆς Τροίας ἐπὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ βασιλεῖον οὐκ ἐδέχθη ὑπὸ τῆς ¹⁵ ἰδίας πόλεως ἢ τῆς συγκλήτου αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντίστησαν αὐτῷ ἐν **C** δυνάμει πολεμοῦντες. μαθὼν δὲ ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡ Αἰγιάλεια κατασκευάζει αὐτῷ θάνατον, ὡς πορνευθεῖσα ὑπὸ τινος συγκλητικοῦ αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἀνθίστατο αὐτῷ κραταιῶς, ὁμοίως δὲ ἀκούσας ὅτι ἐπορνευθῆ ὑπὸ τοῦ Οἰάκος, υἱοῦ τοῦ Ναυπλίου, ²⁰ οἵτινες διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα πολλῶ σθένει ἀντεμάχοντο αὐτῷ, καθὼς ὁ σοφὸς Αἰδύμος ἐξέθετο, προσεσχηκῶς δὲ ὁ Διομήδης τοὺς ἡγεμόνας καὶ πῦσαν τὴν Ἀργείων χώραν ἀνθισταμέ-

1. φυλάττεται Cedrenus, φυλάττετο Ox. 4. δρᾶμα Ch., δρᾶμμα Ox. 20. Οἰάκος Bentleius p. 75., Τάκος Ox.

quam asservatam habuerit olivae frondem, eodem partu editam. Hanc autem pater, ira in filium concitatus, in ignem coniecit: qua ignibus absumpta, Meleager statim efflavit animam: uti in Dramate suo, de Meleagro isto, scriptum tradidit Euripides.

Oeneo successit in Aetolorum regno filius alter, Tydeus, pater Diomedes. Diomedes vero, patre defuncto, Argivorum regnum obtinuit; uxore Argiva ducta nomine Aegialia: caeterum insania concitatus, contra Aetolos arma movens, propriam ditionem subegit: Aetoliaeque regno dis-soluto, Argivorum eam, quo ipse petitus fuerat, imperio subiecit. Inde cum Achaëis, in bellum Trojanum, profectus est. Troja autem eversa, in regnum suum reversum, nec populus, nec Primeres eum receperunt; sed et armis etiam eum depulerunt. Ubi autem didicisset, uxorem Aegialiam vitae suae insidias struxisse: (stuprata enim ea fuerat a quodam ex Nobilibus ejus; qui, una cum Hiace, Nauplii filio, ejusdem etiam criminis participes, ob Aegialiae amorem, summis viribus Diomedem abastebat:) insuper etiam apud se recogitans, Argivorum Duces, totamque adeo po-

πρὸ αὐτῶ, μὴ δυνάμενος δὲ ἀπελθεῖν μηδὲ ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν, ὡς λύσας αὐτῆς τὸ βασιλεῖον, παραχωρήσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν ἀνεχώρησεν, ἀποπλείσας ἐπὶ τὴν Καλαβρίων χώραν· καὶ κίττει πόλιν ἐκεῖ παραλίαν, ἣν ἐνόμασεν Ἀργυρόπην, ὡς προέγραπται, τὴν μετακληθεῖσαν D Βενέφεντον τῶν. καὶ δεξιόμενος τὸν Αἰνεῖαν ἐκρίφεντα ἐν τῇ O 212 αὐτῇ πόλει κατέσχεν, ἐν πόλλῃ τιμῇ καὶ θεραπείᾳ ἔχων αὐτόν· καὶ συνδήξεν αὐτῶ ὁ Αἰνεῖας τὸν χειμῶνα.

Καὶ λέγει τῶ Διομήδει ὁ Αἰνεῖας, Ἔγνων ὅτι τὸ θεῖον Παλ-
 10 λᾶδιον τὸ ἐν τῇ Τροίῃ ἀποκειμενον ἐκομίσω, ὅπως ἐπιγραφῇ
 δίδεται τὸ Παλλᾶδιον τῶ Αἰνεῖα. ὁ δὲ Διομήδης εἶπεν αὐτῶ
 εὐ' Ἐξ οὗ τοῦτο μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἀφειλόμην οὐκ ἔλειψάν μοι
 συμφοραὶ οὔτε τῶ ἐμῶ στρατῶ· ὅθεν ἠναγκάσθη αἰτῆσαι τὴν
 Πυθίαν περὶ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη μοι χρησμός ἀποδοῦναι αὐτῶ τοῖς
 15 Τρωσὶ. καὶ εἶπεν ὁ Αἰνεῖας, Δός μοι αὐτό. καὶ εὐθέως ποιή-
 σας θυσίαν ὁ Διομήδης παρέσχε τὸ Παλλᾶδιον τῶ Αἰνεῖα. καὶ E
 λαβὼν αὐτό ὁ Αἰνεῖας, καταφθάσαντος τοῦ θέρους, ἐξώρησεν
 ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν Λατίνον· καὶ ἑαυτὸν συμμύξας αὐτῶ
 μὲν ἣς εἶχε βοήθειας ἐνόπλιον στρατοῦ τῶν Φρυγῶν, ἐπολέμη-
 20 σαν τοῖς Ῥουσοῦλοις· καὶ εἰς αὐτόν τὸν πόλεμον ὁ Λατίνος
 ὁ τοῦ Τηλέφου υἱὸς ἐσφάγη, καὶ ἤνεγκαν οἱ Ῥουσοῦλοι τὰς
 ἑλάναι.

1. μηδὲ Codrenus, μήτε Ox. 4. Καλαβρίων] Καλαβρίαν Cedre-
 nus. 10. ὅπως ἐπιγραφῇ δίδεται] Haec vix sana.

peius hostes se habere; neque integrum sibi esse, in patriam suam Ae-
 toliam redire, cujus imperium ipse dissolverat: regno suo relicto, in Ca-
 labriam navigavit; ubi urbem condidit maritimam, quam Argyrrippam,
 ut diximus, appellavit; Beneventum haec nunc vocatur: sicuti haec a
 sapientis Didymo narrantur. Ad hanc ipsam urbem ventis jactatum Ae-
 neam Diomedes humaniter et honorifice excepit: cujus etiam hospitio
 ut ait Aeneas per totam Hyemem.

Diomedem autem Aeneas affatus; Novi, inquit, divinum Palladium,
 Trojæ omni religiose asservatum, et a Te exinde delatum, ex Inscriptio-
 nibus mihi Aeneas debet. Ad haec Diomedes; ex quo, inquit, Palladium
 hoc ab Uliasse accepi, multas ego exercitusque meus calamitates
 experti sumus. Coactus itaque Oraculum de hac re consulere, respon-
 sum tuli; Palladium Trojanis reddendum esse. Mihi itaque reddas: in-
 quit Aeneas. Diomedes igitur, sacris rite peractis, Palladium Aeneae
 tradidit. Aeneas autem, Palladio accepto, aestate tum ineunte, in Ita-
 liam, ad Latinum, profectus est: et societate cum eo inita, exercitum,
 quem ex Phrygiæ armatum habuit, contra Rutulos duxit. In hoc bello
 Latinus, Telephi filius, cecidit; victoriaeque penes Rutulos erat.

Και ἀπῆλθεν ὁ Αἰνείας πρὸς τὸν Εὐάνδρον καὶ τὸν υἱὸν
 V 71 αὐτοῦ Πάλλαντα, ἄνδρας πολεμικωτάτους· οἵτινες διήγον εἰς
 τὴν Ἰταλίαν, οἰκοῦντες κώμην λεγομένην Βαλεντίαν, ἰθύνοντες
 O 213 ἐπαρχίαν μίαν. ἐν ἣ κώμῃ καὶ ἔκτισεν ὁ Πάλλας οἶκον μέγαν
 πάνυ, οἷον οὐκ εἶχεν ἢ περιχώρος ἐκείνη, ὅστις οἶκος ἐκλήθη τὸ
 Παλλάντιον, καὶ ἀπὸ τότε ἐκλήθη τὰ βασιλικὰ κατοικητήρια παλ-
 λάντιον ἐκ τοῦ Πάλλαντος. καὶ ἤτησεν αὐτοῖς λαβεῖν παρ' αὐ-
 τῶν ὁ Αἰνείας βοήθειαν στρατοῦ· ὥτινι παρέσχεν ὁ αὐτὸς Πάλ-
 λας καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Εὐάνδρος γενναίους πολεμιστὰς ἄνδρας ὕ-
 καὶ πάλιν ἀπελθὼν ὁ αὐτὸς Αἰνείας πρὸς ἄλλους τοπάρχας ἔλα-10
 βε πολλὴν βοήθειαν στρατοῦ, ἐπειδὴ πᾶσα ἡ χώρα ἐκείνη ἐναν-
 τιούτο τοῖς Ρουστούλοις καὶ τῷ Τούρνῳ, βασιλεῖ αὐτῶν. καὶ
 B συνέβαλεν αὐτοῖς ὁ Αἰνείας πόλεμον, καὶ ἐνικήθησαν τὸν πόλεμον
 οἱ Ρουστοῦλοι ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, σφαγέντος τοῦ Τούρνου· καὶ
 ἔλαβεν ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν νίκην τὴν βασιλείαν καὶ τὴν θυγα-15
 τέρα τοῦ Λατίνου Ἀλβανίαν. καὶ κτίζει ἐκεῖ πόλιν ὁ αὐτὸς Αἰ-
 νείας μεγάλην, ἣν τινα ἐπωνόμασεν Ἀλβανίαν· καὶ ἀποτίθεται ὁ
 Αἰνείας ὃ ἔλαβε Παλλάδιον ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ αὐτῇ
 πόλει Ἀλβανίᾳ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Αἰνείας μετὰ τὸν Λατίνον
 ἔτη 19'.

20

O 214 Μετὰ δὲ τὸν Αἰνείαν ἐβασίλευσεν ἐκεῖ Ἀσκάνιος Τούλιος,
 ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνείου ἀπὸ τῆς Κρεούσης τῆς Τρωάδος, τῆς
 πρώτης γυναικὸς τοῦ αὐτοῦ Αἰνείου ἔτη κέ'. καὶ ἔκτισε τὴν

9. ὁ] Addidi καλ. -
 'Ιούλος, rectius." Ch.

21. Ἀσκάνιος Τούλιος] „Codrenus habet,
 22. Τρωάδος Ox. 23. κέ'] lē' Ce-
 dreanus p. 136. A.

Aeneas autem deinde profectus est ad Evandrum et filium ejus Pal-
 lantem, viros bellicosos; qui provinciam Italicam tenentes, in vico quo-
 dam Valentia dicto sedes habuerunt: ubi aedes plane magnificas et in
 ea regione omnium splendidissimas extruxerat sibi Pallas; quas etiam Pal-
 lantium vocavit. Unde et Regiae domus deinceps, a Pallante, *Pallan-
 tia* dicta sunt. Aeneas autem ab Evandro, et filio Pallante exercitu
 cccc virorum fortium et bellicosorum, instructus; impetratis etiam ab
 aliis Italiae regulis, (qui Turno omnes Rutulisque inimicissimi fuerunt)
 auxilliarium virorum copiis ingentibus; Rutulus iterum aggressus est: Tur-
 noque, rege eorum, occiso, in eos victoria potitus est. Aeneas autem
 exinde Latini regnum filiamque Albaniam uxorem consecutus, urbem ma-
 gnam condidit, quam Albaniam nominavit, ubi etiam Palladium, a Dio-
 mede receptum, reposuit. Regnavit autem Aeneas, post Latinum, annos
 XIX.

Aeneam excepit Ascanius Julius, Aeneae filius, ex Creusa Trojana,
 uxore priore. Regnavit autem Ascanius per annos xxv, urbemque ipse

Λαβνίαν πόλιν, και τὸ βασιλειον τοῖς Λαβινησίοις ἐπέθηκε, μπαγαγὼν ὁ αὐτὸς Ἀσκάνιος ἐκ τῆς Ἀλβανίας πόλεως τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν αὐτοῦ κτισθεῖσαν πόλιν Λαβινίαν.

Ἐν τῷ καιρῷ δὲ τῷ αὐτῷ ἀρχιερεὺς τις ἦν τῆς Ἱερουσαλήμ σμὲτὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκ Βαβυλῶνος τῶν δύο ἡμίσεος σκῆπτρων τῶν ἀνελθόντων ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ Ἐλιακεῖμ ὁ υἱὸς Ἰησοῦ.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἦν Ἰππύσιος, φιλόσοφος Πυθαγοραϊκός· ὅστις τὴν σφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ πρῶτος ἐξήνεγκεν ἐκ τῶν δεκαδύο ζῳδίων, και κατὰ θάλασσαν ναυαγήσας ἐτελεύτα. 10 ἦν δὲ και Ἰσοκράτης τότε και Περικλῆς και Θουκυδίδης ὁ συγγραφέας τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων και Ἀθηναίων. ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Θουκυδίδου ἦν και Φειδίας ὁ ἀγαλματοποιὸς και Στρίχορος και Βακχυλίδης, οἳ ἦσαν ὀρχήσεως εὔρεται και ποιηταί, μετὰ τοὺς προειρημένους φιλοσόφους ἄνδρας· μετὰ δὲ χρόνους 20 15ον οἱ προρῶνθέντες τῶν Ἑλλήνων ἦσαν παιδευταί. ἀναφαίνονται δὲ μετὰ ταῦτα και Δημοσθένης και Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαρείου τοῦ νεωτέρου ἐβασίλευσε Περσῶν Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων καλούμενος ἔτη λθ'.

Ἀλβανῶν δὲ ἐβασίλευσεν Ἄλβας ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσκανίου ἔτη 15'. και κτίζει τὴν Σίλπιον πόλιν· ἀπὸ τότε οἱ βασιλεῖς Σίλβιοι

1. 3. *Λαβνίαν* Codrenus, *Ἀλβανίαν* Ox. Eadem *Λαβινησίοις*. 4. *αὐτοῦ*] Scribe κατ' αὐτοῦ. ὑπ' αὐτοῦ Codrenus. 7. *Ἰππασίος*] Ἰππασος Ch.

condidit, nomine Laviniam, ubi et sedem regni posuit; Palladiumque, ab Albanis delatum, in urbe illa, a se condita, collocavit.

Eo tempore Pontifex maximus Hierosolymis fuit, post reditum a Babyloniae tribuum duarum cum dimidia, Eliachimus, Jesu filius.

Eisdem temporibus floruit Hippasus, philosophus Pythagoricus; qui Coelestem sphaeram primus composuit, ex duodecim signis: in mari autem deinde naufragus perijt. Eodem tempore etiam claruerunt Isocrates, Pericles, et Thucydides, belli Attici et Peloponnesiaci scriptor. Aequales huic fuerunt Phidias statuarius, Stesichorus, et Bacchylides, Poetae et Saltatoriae artis inventores. Caeterum hi, praedictorum Philosophorum temporibus aliquanto posteriores, doctores deinde inter Graecos emergerunt. Posthaec floruerunt etiam Demosthenes et Aristophanes Comicus.

Dario autem juniori successit in regno Persarum Artaxerxes, qui et Macon vocatus est: et regnavit per annos xxxix.

Albanis vero regnavit Albas, Ascanii filius, annos xxxvi, qui et urbem Silviam condidit: unde et reges eorum deinceps Silvii vocati sunt:

ἐκαλοῦντο· μεταγαγὼν ἐν τῇ αὐτῇ Σίλβει πόλει καὶ τὸ Παλλάδιον
ὁ αὐτὸς Ἄλβας βασιλεύς. καὶ ἐβασίλευσαν λοιπὸν οἱ ἐκ τοῦ γέ-
· νους τοῦ Αἰνείου, οἱ λεγόμενοι Αἰνεΐδες, ἔτη τλα΄.

S. Αἰνείου Ch., Αἰαείου Ox. *ibid.* Αἰνεΐδες] Αἰνεΐδαι Co-
drenus.

Palladium vero et is quoque in Silviam transtulit. Regnarunt autem Ae-
neae posterī, qui et Aeneadae vocabantur, per annos 600XXX.

Δ Ο Γ Ο Σ Ε Β Δ Ο Μ Ο Σ

O 216
V 72

Π Ε Ρ Ι Κ Τ Ι Σ Ε Ω Σ Ρ Ω Μ Η Σ.

Και λοιπὸν ἐβασίλευσε Ῥώμος ὁ κτίστης τῆς Ῥώμης καὶ Ῥή- Α
 μος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· ὅθεν μετεκλήθησαν Ῥωμαῖοι. οἵτινες
 καὶ τὰ ὄπλα τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πίκου Διὸς
 κρηκότες, ἀπέθεντο ἐν τῇ παρ' αὐτῶν κτισθείσῃ πόλει Ῥώμῃ
 5 τῇ πρώτῃ λεγομένῃ κώμῃ Βαλεντία ἐν τῷ Βοαρῖῳ φόρῳ εἰς
 τὸν ναὸν τοῦ Πίκου Διὸς, ἀποκλείσαντες αὐτὰ ἐκεῖ ἕως ἄρτι.
 οἱ δὲ αὐτοὶ ἀδελφοὶ ἀνεγένεωσαν τὸ λεγόμενον Παλάτιον, τὸν βα-
 σιλικὸν οἶκον τὸν τοῦ Πάλλαντος, καὶ ναὸν μέγαν τῷ Διὶ κτί-
 σαντες ἐκάλεσαν αὐτὸν Καπετώλιον Ῥωμαῖστί, ὃ ἐστὶν ἡ κεφα-
 10 λὴ τῆς πόλεως· ἀγαγόντες δὲ τὸ Παλλύδιον τὸ ξόανον ἀπὸ πό-
 λεως Σιλβης ἀπέθεντο αὐτὸ ἐν τῇ Ῥώμῃ. οἵτινες ἀδελφοὶ ἐν τῷ Β
 βασιλεύοντες εἰς ἔχθραν ἤλθον πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἐφρονεύθη ὁ
 Ῥήμος ὑπὸ τοῦ Ῥώμου, καὶ ἐβασίλευσε μόνος ὁ Ῥώμος.

10. δὲ Chron. Pasch. p. 109. D, καὶ Ox.

LIBER SEPTIMUS

DE ROMA CONDITA.

Regnavit posthaec Romulus, Romae conditor, cum Remo fratre: unde
 et Romani nomen acceperunt. Hi arma Herculis, a Jove Pico oriundi,
 inventa, Romae urbis, a se conditae, (quae prius Valentia dicebatur,)
 in Templo Pici Jovis, ad forum Boarium, ubi adhuc visuntur, reposue-
 runt. Porro fratres isti Palatium, regiam nempe domum a Pallante con-
 ditam, instaurarunt: Jovi etiam Templum ingens excitantes, quod Ro-
 mani lingua, Capitoium, vocabant, (quasi diceret, Caput urbis:) Simu-
 lachrum etiam, quod Palladium dicebatur, ex urbe Silvia, in Romam
 transulerunt. Fratres autem communiter regnantes, mutuis labora-
 runt odiis: Remoque adeo a fratre interfecto, Romulus regnavit solus.

- Ἐξότε δὲ ἀπέκτεινε τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφόν, ἰσείετο ἡ πόλις πᾶσα Ῥώμη καὶ ἐγένοντο πόλεμοι ξμφύλιοι ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας. καὶ ἀπελθὼν ὁ αὐτὸς Ῥώμιος εἰς τὸ μαντεῖον ἐπηρώτησε, Διὰ τί γίνεται ἐπὶ τῆς ἐμῆς μόνης βασιλείας ταῦτα; καὶ ἐβρέθη αὐτῷ ἐκ τῆς Πυθίας ὅτι *Εἰ μὴ συγκαθεσθῆ σοι ὁ σὸς ἀδελ-5* φὸς ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ, οὐ μὴ σταθῆ ἡ πόλις σου Ῥώμη οὔτε ἡσυχάσει ὁ δῆμιος οὔτε ὁ πόλεμος. καὶ ποιήσας ἐκ τῆς εἰκόνας τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἐκτύπωμα τοῦ προσώπου, ἦτοι χαρα-
- C κτῆρος, αὐτοῦ, χρυσοῦν στηθάριον, στήλην ἔθηκεν ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ, ἐνθα ἐκάθητο. καὶ οὕτως ἐβασίλευσε τὸν ὑπόλοιπον 10 χρόνον, συγκαθημένον αὐτῷ τοῦ ὀλοχρέσου ἐκτυπώματος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ Ῥήμου· καὶ ἐπαύσατο ὁ σεισμός τῆς πόλεως καὶ ἡσύχασεν ἡ δημοτικὴ ταραχὴ. καὶ εἴτι δὲ ἂν ἐκέλευε θεοπίων, O 218 ἔλεγεν ὡς ἀπ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, λέγων Ἐκελεύσαμεν καὶ ἐθεοπίσαμεν· ὅπερ ἔθος κατέσχευ ἐξ ἐκείνου παρὰ τοῖς 15 βασιλευσιν ἕως τοῦ παρόντος, τὸ λέγειν Ἐκελεύσαμεν καὶ ἐθεοπίσαμεν. ἐκτότε καὶ εἰς τὰς πόλεις τὰς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐπεμψε στηθάρια ὀλόχρυσά αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὥστε τίθεσθαι πλησία τῶν ἀρχόντων.
- D Ὁ δὲ αὐτὸς Ῥώμιος βασιλεὺς μετὰ τὸ πληρῶσαι τὰ τεῖχη καὶ 20 κοσμηῆσαι τὴν πόλιν ἔκτισε καὶ τῷ Ἄρῃ ναόν· καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μῆνι ἐποίησεν ἑορτὴν μεγάλην θυσίας τῷ Ἄρῃ, καλέσας καὶ τὸν μῆνα αὐτὸν μάρτιον, τὸν πρῶτον λεγόμενον πρῖμον, ὅπερ ἐρημ-

3. ἐκηρώτησε] ἐκηρώτησε Ox. 13. ἐκέλευε Chron., ἐκέλευσε Ox.
17. Ῥωμαίους Chron., Ῥωμαίων Ox.

Exinde autem post caedem fratris, tota motibus agitata est urbs Roma; regnumque ejus intestinis seditionibus tumultuabatur. Ad Oraculum itaque profectus, rogavit: Undenam (inquiens,) cum ego nunc solus regno, fiunt ista? „Respondit Pythia: Nisi tu fratrem in regio solio tibi assessorem constituas, urbs Roma a motibus liberari non poterit, neque populi tumultuum, nec bellorum finis erit.“ Statuam itaque, quae fratris formam et vultum exprimeret, ex auro fabricari jussit: quam eodem, quo sedebat ipse, throno collocavit. Deinceps igitur regnanti illi assidebat fratris ex auro solido statua: atque ita conqumieverunt urbis motus, et seditiones populi consopitae sunt. Rex autem, si quid ediceret, tanquam suo, fratrisque nomine id faceret, hac formula utebatur, *Jussimus et Sancivimus*. Unde mos iste dimanavit, qui apud Reges etiamnum obtinuit, Edicta proponendi sub hac formula; *Jussimus et Sancivimus*. Exinde vero ad civitates Romanae ditionis singulas, sui fratrisque, ex auro solido, statuas transmisit; ut juxta urbis magistratus collocarentur.

Idem rex Romulus, urbe moenibus cincta et ornata, Marti quoque Aedem erexit: mensamque eum, qui antea, Primus, vocabatur, a Marte, Martium nominavit. Festum etiam solenne eodem mense instituit, in

πίεται Ἄρεως. ἤνπερ ἑορτὴν κατ' ἔθος οἱ Ῥωμαῖοι πάντες ἐπι-
 αύουσαν ἕως τῆς νῦν, καλοῦντες τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως
 Μάρτις ἐν κάμπῳ. καὶ εὐθέως πάλιν ἀρξάμενος ἔκτισε τὸ V, 73
 ἱππικὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ, θέλων διασκεδύσαι τὸ πλῆθος τοῦ δήμου
 τῶν Ῥωμαίων, ὅτι ἑστασίαζον καὶ ἐπήρχοντο αὐτῷ διὰ τὸν
 ἀδελφὸν αὐτοῦ. καὶ ἐπετέλεσε πρῶτος ἵπποδρόμιον ἐν τῇ χώρᾳ
 τῆς Ῥώμης εἰς ἑορτὴν τοῦ Ἥλλου, φησί, καὶ εἰς τιμὴν τῶν ὑπ'
 αὐτὸν τεσσάρων στοιχείων, τοῦτ' ἐστὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσ-
 σης καὶ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ἀέρος, λογισάμενος καὶ τοῦτο, ὅτι
 10 αὐτῶν γὰρ φέρονται οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς εἰς τοὺς πολέμους, ὡς
 τιμῶντις τὰ αὐτὰ τέσσαρα στοιχεῖα. ὁ δὲ τῆς Πισαίων χώρας
 βασιλεὺς Οἰνόμαος ἀγῶνα ἐπετέλει ἐπὶ τὰ Εὐρώπεια μέρη μηνί O 219
 δύο τῶν τῆς καὶ μαρτίῳ κέ τῷ Ἥλιῳ Τιτῶνι ὡς ὑψουμένην
 ἑγωνίζομένης, φησί, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, ὃ ἐστὶ Δημή- B
 15 τρας καὶ Ποσειδῶνος, τῶν ὑποκειμένων στοιχείων τῷ Ἥλιῳ. καὶ
 ἐβύλλετο κληρὸς μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ Οἰνομάου βασιλέως καὶ τοῦ
 ἐρχομένου ἀπὸ οἰασθήποτε χώρας καταγωνίσασθαι αὐτόν· καὶ
 οἷ μὲν ὁ κληρὸς ἐκάλεε τὸν Οἰνόμαον ἑγωνίσασθαι ὑπὲρ τοῦ
 Ποσειδῶνος, ἐφόρει σχῆμα ἱματίων κνανῶν, ὃ ἐστὶ τῶν ὑδά-
 20 των, καὶ ὁ ἀνταγωνιζόμενος κατ' αὐτοῦ ἐφόρει τὸ χλοῶδες σχῆ-
 μα, ὃ ἐστὶ τῆς γῆς. καὶ πάλιν εἰ ἤνεγκεν ὁ κληρὸς τῷ Οἰνομάῳ
 φορῆσαι τὸ τῆς Δημήτρας σχῆμα, ἐφόρει τὸ χλοῶδες σχῆμα, καὶ O 220

3. Μάρτις Chron., Μάρτιος Ox. 4. διασκεδάσαι Chron., διασχε-
 δάσαι Ox. 8. αὐτὸν] αὐτοῦ Ox., αὐτῶν Chron. 11. δὲ Chron.,
 γὰρ Ox. *ibid.* Πισαίων Ox. 12. ἐπετέλει — Εὐρώπεια Chron.,
 ἐπέτελει — Εὐρώπεια Ox. 19. ἱματίων κνανῶν] ἱμάτιον κνανόν
 Chron.

quo sacra Marti peragebantur: quod et Romani, ritu anniversario usque
 adhuc celebrant; vocantes diem illum, *Festum solennitatis in Campo Mar-
 tis*. Ne diu ab incepto desistens, Circum in urbe extruxit; uti tumul-
 tuantis populi motus dissiparet: adhuc enim, ob caesum fratrem, seditio-
 nes in eum identidem moliebantur. Primus itaque Romulus, in ditione
 Romana, Circensia instituit, in honorem solis, (ut dixit,) et quatuor illi
 subjectorum Elementorum; Terrae nimirum, Maris, Ignis, et Aeris. Quip-
 pe existimavit, Persarum regibus expeditiones bellicas foeliciter ideo sem-
 per cessasse; quod quatuor ista Elementa in Veneratione habuissent. Oe-
 nomaus enim, Pisarum rex, certamen Europaeis in regionibus instituit,
 Dyatri, sive Martii xxv celebrandum, solis Titanis in honorem, tanquam
 iam exaltati certantibus (inquit) inter se, Terra Marique, id est, Cy-
 bele et Neptuno, soli subjectis Elementis. Sors vero mittebatur inter
 Oenomauum et alterum, a quacunque ille orbis parte venisset, qui cum
 eo certaturus erat. Et si sorte data Oenomauus pro Neptuno certaturus
 erat; habitum sumebat coeruleum, aquis respondentem: Antagonista au-
 tem ejus viridi ornato utebatur; ut qui Terram repraesentaret. Sin au-
 tem Cybeles habitum sumere Oenomauum sors voluisset; tum viridi habita

ὁ ἀνταγωνιστῆς αὐτοῦ ἐφόρει τὸ σχῆμα τοῦ Ποσειδῶνος, ὃ ἐστὶ τῶν ὑδάτων, τὸ κυανόν· καὶ ὃ ἤττώμενος ἐφρονεῖτο. καὶ πλῆ-
 C θος ἄπειρον ἤρχετο θεωρῆσαι τὸν ἐτήσιον βασιλικὸν ἀγῶνα ἀπὸ
 ἐκάστης χώρας καὶ πόλεως· καὶ οἱ μὲν τὰς παραλλοὺς πόλεις οἰ-
 κοῦντες καὶ τὰς νήσους πολῖται καὶ τὰς κώμας τὰς παραλλοὺς 5
 καὶ ναῦται ἤρχοντο νικῆσαι τὸν φοροῦντα τὸ κυανὸν σχῆμα,
 τοῦτ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, οἰωνιζόμενοι ὅτι ἐὰν ἤττηθῆ ὁ
 ὑπὲρ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγωνιζόμενος, ἐκλειψις ἰχθύων γίνεται παν-
 τοίων καὶ ναυάγια θαλάσσης καὶ ἀνέμων βιαίων ἀνάγκαι. οἱ
 δὲ τὰς μεσογειοὺς οἰκοῦντες πολῖται καὶ ἐπιχώριοι ἄγροικοὶ καὶ 11
 πάντες οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ κάμνοντες ἤρχοντο νικῆσαι τὸν φοροῦν-
 τα τὸ γλοῶδες σχῆμα, οἰωνιζόμενοι ὅτι εἰ ἤττηθῆ ὁ ὑπὲρ τῆς
 Δημήτρας ἀγωνιζόμενος, ὃ ἐστὶν ὑπὲρ τῆς γῆς, λιμὸς οἴτου
 D καὶ σπάνις οἴνου καὶ ἐλαίου καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν γίνεται.
 καὶ ἐνίκησε πολλοὺς ὁ Οἰνόμαος ἀνταγωνιστὰς καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη· 1
 εἶχε γὰρ καὶ τὸν Ἄψυρτον διδάσκοντά αὐτὸν τὴν ἡνιοχικὴν τέχνην.
 ὅστις Οἰνόμαος ἤττηθῆς ὑπὸ Πέλοπος τοῦ Λυδοῦ ἐφρονεῖθη.

Τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐπενόησε πρῶτος Ἐνυάλιος τις
 ὀνόματι, υἱὸς Ποσειδῶνος, ἀγαθόμενος τὴν Λιβύην, θυγατέρα
 τῆς Ἰοῦς καὶ τοῦ Πίκου Λιδός, ὃς κρατήσας τὰ μεσημβριανὰ μέρη 2
 O 221 ἐκάλεσε τὴν αὐτὴν χώραν ἐν ἧ ἔβασίλευσε Λιβύην εἰς ὄνομα
 τῆς αὐτοῦ γυναικός. τὸν δὲ αὐτὸν ἱππικὸν ἀγῶνα ὁ Ἐνυάλιος

6. καὶ ναῦται] ναῦται Chron. 19. ἀγαθόμενος Chron., τοῦ ἀγα-
 γομένου Ox. Conf. supra p. 12. A.

ipse usus est; et qui contra certabat, Neptuni, coeruleo, juxta speciem
 Aquarum. Victus autem neci dabatur. Ad hoc regium et anniversarium
 Certamen infinita hominum multitudo, ex regionibus atque urbibus omni-
 bus confluebat: Et maritimi quidem ac insulani, qui vicus litorales in-
 colebant, nautaeque, vovebant illi victoriam, qui coeruleum, sive Neptu-
 ni habitum ferebat: quod existimarent, magnam, si vinceretur is, futuram
 piscium omnifariorum caritatem, maris naufragia et ventorum adverso-
 rum necessitates. Contra, qui continentem habitabant, mediterranei ci-
 ves et agricolae, tota etiam agrestium turba, illum vincere optabant,
 qui viridem gerebat habitum: rati, magnam annonae caritatem ac famem,
 vini que et olei frugumque omnium inopiam secuturam, si vinceretur is,
 qui pro Cybele, id est, Terra decertabat. Superior omnibus in hoc cer-
 tamine, per multos annos, Oenomaus evasit: ut qui aurigandi artem ab
 Apsyrtο edoctus esset. Tandem vero ipse, a Pelope Lydo victus, morte
 multatus est.

Equestris autem Certaminis auctor primus erat Enyalios quidam filius
 Neptuni illius, qui Libyam, Jovis Pici ex Jo filiam, in uxorem duxit;
 neque regiones ad meridiem vergentes in potestatem suam redactas, ab
 uxoris nomine, Libyam appellavit. Equestre autem hoc certamen Bigis

ἤμασι δωσάλοις ἐφεῦρε, καθὼς καὶ τα συνεγράφατο Καλλιμαχος ἰσφός ἐν τοῖς Ἐτησίοις αὐτοῦ.

Καὶ λοιπὸν μετ' αὐτὸν ὁ Ἐρεχθόνιος ἐπετέλεσε τὸν αὐτὸν ἔγωνα ἄρμασι τετραπόλοις· διὸ καὶ περιβόητος ἐγένετο, καθὰ ἐν ταῖς Χάρακος ἐμφέρεται ἱστορίαις· ὃς συνεγράφατο καὶ ταῦτα, ὅτι τοῦ ἱπποδρομίου τὸ κτίσμα εἰς τὴν τοῦ κόσμου διοίκησιν ἠκοδομήθη, τοῦτ' ἐστὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης· τὰς δὲ δεκαδύο θύρας τοὺς δώδεκα οἴκους ἰστόρησε τοῦ ζωδιακοῦ τοῦ διοικουῦντος τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τῶν ἀν- V 74
10 θρώπων τὸν παροδικὸν τοῦ βίου δρόμον. τὸ δὲ πέλμα τοῦ ἱπποῦ τὴν γῆν κῆσαν εἶναι, τὸν δὲ εὖρετον τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς γῆς μεσαζομένην, τὸν δὲ ἐπὶ τὰς θύρας καμπτὸν τὴν ἀνατολήν, τὸν δὲ ἐπὶ τὴν σφενδόνην τὴν δύσιν, τὰ δὲ ἐπὶ τὰ σπάτια τὸν δρόμον καὶ τὴν κίνησιν τῆς ἀστρονομίας τῶν ἐπὶ τὰ ἀστέρων
15 τῆς μεγάλης ἄρκτου.

Ὁ δὲ Ῥώμος βασιλεὺς πρὸς τιμὴν καὶ αὐτὸς τοῦ Ἑλλου καὶ O 222
τῶν ὑπ' αὐτὸν τεσσάρων στοιχείων τὸν ἄγῶνα ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτος ἐφεῦρε, καὶ ἐπετέλεσεν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς δύσεως, ἥτοι τῆς Ἰταλίας, ἄρμασι τετραπόλοις, τοῦτ' ἐστὶ τῇ γῇ καὶ τῇ θαλάσ- B
20 σῃ καὶ τῷ πυρὶ καὶ τῷ ἀέρι. καὶ ἐπέθηκεν ὁ Ῥώμος τοῖς ἀ-
τοῖς τέτρασι στοιχείοις τὰ ὀνόματα, τῇ γῇ τὸ Πράσινον μέρος, ὅ ἐστι τὸ γλοῶδες, τῇ δὲ θαλάσῃ, ὃ ἐστὶ τοῖς ὕδασι, τὸ Βέ-
πιον μέρος, ἃς κυανόν, τῷ δὲ πυρὶ τὸ Ῥούσιον μέρος, ὡς ἐρυ-

2. Ἐτησίοις] Αἰτία dici vidit Ch. 13. σπάτια Ch. cum Cedreno p. 147. C et Ducangius Gloss. v. σπάτιον, σαθρία Ox.

primum celebravit Euryalius: uti memoriae prodidit, in Anniversariis suis, scribens Callimachus.

Hunc secutus est Erichthonius, qui certamen hoc Equestre Quadrigis peregit: unde magnum sibi nomen comparavit: sicuti scriptum reliquit Charax, in Historiis: Qui praeterea addit, extractum fuisse Hippodromum ad formam Universi; nempe ut Coelum, terram, et Mare repraesentaret. Ostia enim duodena ad Zodiaci domus duodecim retulit, qui terras et maria gubernat, vitamque Mortalium transitoriam: Area Hippodromi terram; Eripius Mare, a terra media interceptum, referebat: Betus qui ad estia, Orientem, qui ad fundam, occasum designavit: septem denique spatia Septentrionum motus et cursum Atronomicum indicarunt.

Romulus porro et ipse, ad cultum solis, et, quae illi subjecta sunt, Elementorum quatuor, Certamen hoc in Romam primus introduxit: primum etiam in Occidente, id est, in Italia, Quadrigis illud peregit, Terrae, Mari, Igni, atque Aeri, respondentibus. Indidit etiam Romulus quatuor istis Elementis nomina, a Terra Prasinam Factionem appellavit, propter colorem viridem: a Mari Venetam, ob aquarum colorem coerulescentem: ab Igne Russeam, ob colorem rubentem: ab Aere vero Albam,

θρόν, τῷ δὲ ἄερι τὸ Ἄλβον μέρος, ὡς λευκόν· κἀκεῖθεν ἐπε-
 νοήθη τὰ τέσσαρα μέρη ἐν Ῥώμῃ. ἐκάλεισε δὲ τὸ Πράσινον μέρ-
 ος, ὃ ἐστὶ ῥωμαῖστί τὸ ἐμπαράμονον, πραιοιντεύειν γὰρ λέγεται
 τὸ παραμένειν, διότι ἡ χλωιάδης γῆ διὰ παντὸς ἴσταται σὺν τοῖς
 ἄλσεσι. τὸ δὲ Βένετον ἐκάλεισεν ἐκ' τοῦ εἶναι ὑπὸ τὴν Ῥώμην
 ἐπαρχίαν μεγάλην χώραν λεγομένην Βενετζίαν, ἥστικος μητρό-
 O 223
 C πολίς ἐστὶν Ἀκυλῆια, κἀκεῖθεν ἐξέρχεται τὰ κωνά, τοῦτ' ἐστὶ
 τὰ Βενέτζια βάμματα τῶν ἱματίων. καὶ προσεκόλλησε τῷ Πρα-
 σίνῳ μέρει, ὃ ἐστὶ τῇ γῆ, τὸ λευκόν, φησί, τὸν ἄερα, καθότι καὶ
 βρέχει καὶ ὑπουργεῖ καὶ ἁρμόττει τῇ γῆ· καὶ τῷ Βενέτῳ μέρει, C
 ὃ ἐστὶ τοῖς ὕδασι, προσεκόλλησε συμμίξας τὸ Ρούσιον μέρος, ὃ
 ἐστὶ τὸ πῦρ, καθότι σβέννυσι τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ, ὡς ὑποτεταγμέ-
 νον αὐτῷ. καὶ λοιπὸν οἱ τῆν Ῥώμην οἰκοῦντες διεμερίσθησαν
 εἰς τὰ μέρη, καὶ οὐκέτι ὠμονόησαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ ἐρᾶν
 λοιπὸν τῆς ἰδίας νίκης καὶ ἀντιποιεῖσθαι τοῦ ἰδίου μέρους, D
 ὡσπερ θρησκείας τιός. καὶ ἐγένετο μέγα σχίσμα ἐν τῇ Ῥώμῃ,
 καὶ μεγάλην ἔχθραν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ Ῥώμῃ· τὰ μέρη,
 ἀφότε ἐπενόησεν αὐτοῖς τὴν τοῦ ἵππικοῦ θῆαν ὃ Ῥῶμος. καὶ ὅτε
 ἐν οἰωδῆποτε μέρει εἶδεν ὃ Ῥῶμος φιλοῦντας τοὺς λελυπημένους
 καὶ ἀνδισταμένους αὐτῷ δῆμους ἢ συγκλητικὰς διὰ τὸν θά-2
 νατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν οἰωδῆποτε, ἐδό-

3. ἐμπαράμονον Chron., ἐμπαράμονον Ox. 4. χλωιάδης Ch.,
 Chron., χλωιάδης Ox. 5. ἄλσεσι Ox. 8. τῷ Ch., Chron., τὸ
 Ox. 9. φησι post καθότι ponit Chron. 14. ἐρᾶν Chron., ὅρᾶν
 Ox. 15. λοιπὸν] ἕκαστον Chron. 18. ἀφότε Ch., ἀπότε Ox.

propter coloris albedinem. Inde quatuor illae in Roma Factiones. Pra-
 sinam autem factionem ideo vocavit, quia terra virens cum nemoribus
 suis firma stat semper. Prasinum enim Latinis Permanens est. Venetam
 autem factionem appellavit, quod ex Veneta provincia, Romae subjecta,
 cujus Metropolis est Aquileia, panni Veneti, id est, coeruleo colore tin-
 cti, afferuntur. Prasinæ autem Factioni, sive Terras Albam, sive Aerem
 conjunxit; ex eo quod Aer Terrae sit accommodatus, eam irrigans, eique
 subserviens. Factioni autem Venetae, sive aquis, Russeam, id est, Ignem
 assignavit; eo quod Aqua ignem, tanquam sibi subjectum, extinguit.
 Caeterum Romani hoc modo in Factiones distracti, propter studia Par-
 tium; dum quisque eam cupivit superiorem esse, cui ipse maxime fave-
 bat; non amplius inter se concordēs fuerunt. Quisque enim pro Factione
 sua tanquam pro Religione propugnavit: inde odia intestina gravissima-
 que dissidia inter factiones in urbe extiterunt, ex quo tempore Romulus
 primum Equestris illius certaminis spectaculum exhibuit. Romulus etiam,
 si quando advertisset ex populo, vel senatoribus quoscunque, hujus, vel
 illius factionis, in partes eorum euntes, qui odio ipsum habuerunt atque
 adversabantur ei, vel ob fratris caedem, vel aliam ob causam quamcum-

πρότερο τῶν ἄλλων μέρους, καὶ εἶχεν αὐτοὺς εὐμενεῖς καὶ
 ἐπιτιμωμένους τῷ σκοπῷ τῶν ἐναντίων αὐτοῦ. ἔξ ἐκείνου καὶ
 ἡμεῖς αὐτὸν βασιλεῖς τῆς Ῥώμης τῷ αὐτῷ κανόνι ἐχορήσαντο.

Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ τοῦ αὐτοῦ Ῥώμου ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἐγένετο
 πολὺς ἐπεισάκτος, καὶ πλήθος ἦν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῶν ἀγρίων
 ἀνδράκων, καὶ οὐκ ἦσαν πρὸς τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν γυναῖκες. Ἐ
 καὶ ἐπιθύμουν τῆς τοῦ βίου ἡδονῆς τὰ τῶν νεανιῶν στρατεύμα-
 τα· καὶ ἐπήρχοντο κατὰ τὴν ἀγορὰν ταῖς γυναῖξι, καὶ ἐγένετο
 παραχρῆμα καὶ ἐμφύλιος πόλεμος. καὶ ἠθέλει ὁ Ῥώμος, ἀμυχανῶν
 οὐδεμίᾳ γὰρ ἠνείχετο τῶν γυναικῶν καταμιῆσαι τοῖς
 στρατιώταις, ὡς ἀγρίοις καὶ βαρβάροις. καὶ ἐξεφώνησε νόμον
 ὥστε λαμβάνειν τοὺς στρατιώτας πρὸς γάμον παρθένους, ἃς ἐκά-
 λεσε θεσπίδας· καὶ οὐδεὶς εἴλετο δοῦναι αὐτοῖς τὴν ἰδίαν θυγα-
 τέρα, ἀλλ' ἔλεγον ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς καθ' ἐκείστην ἐλπίς ζωῆς
 τοῦ πολέμου, ἀλλὰ πάντες τοῖς τῆς πόλεως ἐξεύγνον τὰς
 ἀλλοτρίων θυγατέρας. καὶ ἀθύμων ὁ Ῥώμος ἀπέηλθεν εἰς τὸ μαν-
 τειῶν καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησιμὸς ὥστε ἐπιτελεῖσαι ταῖς γυναῖξι
 δέκα ἱππικοῦ, ἵνα ἀγώγηται ἑαυτῷ ὁ στρατὸς γυναικας. καὶ
 οὐδεμίᾳ τὸ πλήθος τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ παλατίῳ ἐπετέλεσεν ἱπ-
 ποδρόμων, κλεψύσας μόνον γυναικας διαωρῆσαι τὸ ἱπποδρόμιον. καὶ
 ὡς παραξένου τινὸς θεας μελλούσης γίνεσθαι, ἀπὸ πύσης τῆς
 παραχώρου καὶ τῶν πόρρωθεν πόλεων καὶ κωμῶν ἦλθον ἐν τῇ πό-

Ο 224

V 75

Ο 225

10. οὐδεμία Ch., οὐδεὶς Ox. et Chron.
 Chron., κατὰ ξένου Ox.

21. παραξένου Ch.,

que; statim contrariae factionis hominibus adhaerere visus est; unde illos
 conciliavit sibi effecitque, ut adversantibus sibi et ipsi forent adversarii.
 Eiusdem, qui cum secuti sunt, reges Romani eodem usi sunt artificio.

Romulo autem regnante, crevit admodum exercitus ejus, unde quaque
 confusus; eratque in urbe ingens agrestium militum copia, quibus pro
 tanto numero decernant uxores. Cumque libidinis pruritu correptae essent
 juvenum cohortes, passim in foro mulieres contractabant: inde seditio or-
 ta est et civile bellum. Cumque Romulus inops consilii quid ageret,
 animi ponderet; (deditabantur enim foeminae cum ruretribus et barba-
 ris militibus rem habere:) edixit tandem, ut miles virgines illas quas
 Brutidas vocavit, in uxores duceret. Nemo autem erat, qui militibus
 suam tradere dignatus est: quisque enim dicebat, eos in diem tan-
 tum vivere, quibuscumque belli casibus obnoxios. Itaque Romanis civibus
 suis suas locabant omnes. Conturbatus ad hoc Romulus, Oraculum con-
 sulit: responsumque tulit, Equestris Certaminis spectaculum foeminis ex-
 liberet; quo exercitus uxores sibi utcumque compararent. Romulus igitur
 coepto in Palatium exercitu, certamen equestre celebravit: iustitque, foe-
 minas nihil ad spectaculum admitti. Itaque numerosa foeminarum turba,
 veluti ad immitatum quoddam spectaculum, ex omni in circuitu vicinia

Isaicus Malalas.

λει Ῥώμη πλήθη γυναικῶν, καὶ ἀνεπλήρωσαν τὸ ἵπικὸν γυναί-
 κες ὑπανδρῶν καὶ νεώτεραι παρθένων· ἤλθον δὲ καὶ αἱ θυγατέρες
 τῶν λεγομένων Συβένων, χώρας πλησίον τῆς Ῥώμης οὐσης, γυ-
 B ναῖκες εὐπρεπεῖς. καὶ δοὺς ὁ Ῥώμιος μανδῦτα λάθρα γυναῖκα
 ὑπανδρον οὖσαν Ῥωμαίαν πολλίτιδα μὴ θεωρήσαι, κελεύσας καὶ 5
 ἰδίῳ στρατῷ ὥστε ὑπάνδρου γυναικὸς μὴ τολμῆσαι ἄψασθαι,
 ἀλλὰ τὰς παρθένους ἀρπάσαι καὶ τὰς μὴ ἐχούσας ἄνδρας καὶ
 μόνους, ἀνελθὼν ἐν τῷ ἵπικῷ ὁ Ῥώμιος ἐθεώρει. καὶ ἐν τῷ ἐπι-
 τελεῖσθαι τὸ ἵπποδρόμιον ἀπολυθεὶς ὁ στρατὸς ἐκ τοῦ καλατίου
 ὄρησαν ἐν τῷ ἵπικῷ, καὶ ἐκ τῶν βύθρων ἀνέσπασαν τὰς παρ-
 θένους γυναικῶν καὶ τὰς μὴ ἐχούσας ἄνδρας· καὶ ἔλαβον ἐπι-
 τοῖς γυναῖκας. τοῦτο δὲ πρὸς ἄπαξ ἐποίησεν ὁ Ῥώμιος γενέσθαι·
 O 226 καθύς ὁ σοφώτατος Βεργίλλιος ἐξέθετο· ὡσαύτως δὲ καὶ Πλά-
 C νιος ὁ Ῥωμαίων ἱστοριογράφος συνεγράψατο, ὁμοίως δὲ καὶ Λί-
 βιος. ἕτεροι δὲ ἱστορικοὶ συνεγράψαντο πρῶτον ἵπποδρόμιον
 ἐπιτελεῖσαι αὐτοῖς τὸν Ῥώμιον εἰς βούρδωνας.

Τὸν δὲ Ῥώμιον καὶ τὸν Ῥῆμιον τοὺς ἀδελφοὺς ἱστοροῦσιν
 ὑπὸ Λυκαίνης γαλακτοτροφέντας, ὅτι βασιλεὺς ὁ Ἀμοῦλιος, ὁ
 αὐτῶν πάππος, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ῥιπῆναι εἰς τὰς ὕλας, ὡς πορ-
 νογενήτους, ἐπειδὴ ἡ Ἴλια ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἰέρεια αὖσα τοῦ
 Ἄρειος, ἐφθάρη, πορνευθεῖσα ὑπὸ τινος στρατιώτου, περὶ οὗ
 λέγουσι μυθολογοῦντες τὸν Ἄρεια ἔγαστρῶσαι αὐτήν, καὶ

8. μόνους] μόνος Ox. sequentibus haec iungens. 13. Βεργίλλιος
 Ch., Βεργίλλιος Ox. 18. γαλακτοτροφέντας] γαλακτοτροφηθῆναι
 Chron. V. ad p. 87. D. ibid. ὅτε Ox., διότι Chron. 21. Ἀ-
 ρέως — Ἄρεια Ox.

urbibusque et viculis etiam longe remotis ad urbem Romam concursita-
 bat; Circumque implebant matronae virginesque innuptae: inter quas
 et Sabinorum forma praecellentes adfuerunt filiae; quorum regio ab urb
 propius aberat. Dederat porro Romulus clam in mandatis, ne cuiusquam
 civis Romani uxor in spectaculo adesset: Militique isidem suo edixit, u
 Matronam nullam contingerent; solas raperent virgines, et quae viri
 omnino carerent. Solus autem in Circum Romulus venit, ut certamin
 spectaret. Interim autem dum ferrent aurigaciones, emissus ex Palati
 miles, in Circum erumpit, virginesque, et quae viris carerent foemina
 ex gradibus raptas, in uxores sibi duxit. Hoc autem semel duntaxat fier
 voluit Romulus: uti sapientissimus Virgilius testatus est: cui accinit que
 que Plinius Romanus Historiographus, uti et Livius etiam. Caeteri vero
 tradiderunt, primos ludos Equestres burdonibus a Romulo celebratos.

Romulum vero et Remum fratres a Lupa lactatos fuisse, fama est
 cum rex Amulius, avus eorum, tanquam nothos, eos in silvas exponi ju-
 serat. Mater enim illorum Iulia Martis sacerdos, a milite quodam con-
 pressa fuerat, unde eam a Marte gravidam fuisse factam, fabulante
 Gemellos autem edidit: quos, propterea ab avo in silvis expositos, repi-

ἤθησεν αὐτοὺς διδύμους, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πέμπτος αὐτῶν ἐρ-
 ῆσεν αὐτοὺς εἰς τὰς ὕλας. καὶ εὔρε τούτους αὐτοὺς παῖδας χωρική
 κς, βόσκουσα πρόβατα· καὶ σπλαγχνισθεῖσα, ὅτι ἦσαν εὐμορφα, D
 λαβούσα ἔθρεψεν αὐτοὺς τῷ ἰδίῳ γάλακτι. εἰς δὲ τὴν χώραν
 ἐκείνην λυκαίνιας καλοῦσιν ἕως ἄρτι τὰς χωρικὰς τὰς βοσκοῦσας
 πρόβατα, ὅς ἀεὶ τὸν βίον καὶ τὴν διαγωγὴν ἐχούσας μετὰ λυ-
 κων. τούτου οὖν ἔνεκεν ὁ Ῥώμιος ἐπενόησε τὰ λεγόμενα Βρουμάλια O 227
 λα, ἀρπαγῆς, φησί, ἀναγκαῖον εἶναι τὸ τρέφειν τὸν κατὰ και-
 ρὸν βασιλέα τὴν ἑαυτοῦ σύγκλητον πᾶσαν καὶ τοὺς ἐν ἀξίᾳ καὶ
 πλούτῳ τὰς ἔνδον τοῦ παλατίου οὔσας στρατιᾶς, ὡς ἐντίμους, ἐν
 τῷ καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ὅτε τὰ πολεμικὰ ἔνδοσιν ἔχει. καὶ ἤρ-
 ξαστο πρώτους καλεῖν καὶ τρέφειν τοὺς ἀπὸ τοῦ ἄλφα ἔχοντας τὸ
 ὄνομα, καὶ λοιπὸν ἀκολούθως ἕως τοῦ τελευταίου γράμματος,
 πλείους καὶ τὴν ἑαυτοῦ σύγκλητον θρέψαι τῷ αὐτῷ σχήματι.
 15 καὶ ἔθρεψαν καὶ αὐτοὶ τὸν στρατὸν ἅπαντα καὶ οὓς ἐβούλοντο. E
 οἱ οὖν ἐκάστου ἀριθμοῦ πανδοῦροι ἀπὸ ἐσπέρας ἀπιόντες εἰς τοὺς
 οἴκους τῶν καλεσάντων αὐτοὺς ἐπ' ἀρίστῳ εἰς τὴν ἑξῆς ἤβλουν
 πρὸς τὸ γνῶναι ἐκείνων ὅτι παρ' αὐτῶν τρέφονται αἰῶριον. καὶ
 κατέχευε τὸ ἔθος τῶν Βρουμαλίων ἐν τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ ἕως O 228
 20 τῆς πῦν. τοῦτό δὲ ἐποίησεν ὁ αὐτὸς Ῥώμιος, θέλων ἐξαλεῖψαι
 τὴν ἑαυτοῦ ἕβριν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐχθροὶ αὐτοῦ ὄντες καὶ μι- V 76
 σοῦντες αὐτὸν καὶ λοιδοροῦντες ἔλεγον ὅτι οὐκ ἐχρῆν αὐτὸν βα-
 αλεῖσαι ἐνυβρισμένον ὄντα, διότι ἐξ ἄλλοτριῶν ἐτρέφθησαν οἱ

3. εὐμορφα] Fort. εὐμορφοί. 10. στρατιᾶς Chron., στρατίας Ox.
 12. πρώτους Chron., πρώτος Ox.

in mæber quasdam agrestis, quae greges ovium pascebat: haec vero mi-
 serata pueros elegantes, eos lacte suo enutrivit. In ea autem regione
 usque adhuc etiam rustres illas ovium custodes, Lupas, vocitant: ut
 quae inter lupos vitam suam transigunt. Brumalia autem quae dicuntur
 instituit Romulus, hanc ob causam: eo quod necessarium duxit, ut hy-
 berno tempore, cum bellorum induciae sunt, Rex pro tempore, quicumque
 fecit, senatam omnem Proceresque, Palatinos item milites, honoris cau-
 sa, convivium exciperet. Primos itaque ad convivium vocavit, qui nomi-
 na sua ab Alpha exordiebantur; et sic deinceps, suo quosque ordine, us-
 que ad ultimam Alphabeti literam. Jussit etiam, ut Senatus populum
 eodem modo invitaret. Itaque vocabant etiam hi exercitum omnem, et
 quoscumque praeterca volebant. Singularum vero turmarum Panduristae,
 prae se ad vesperam ibant ad convivorum aedes, ibidemque canebant,
 usque ad sequentem diem, uti scirent apud quem essent postridie epula-
 turi: quae quidem Brumalia in Repub. Romana celebrantur ad hunc us-
 que diem. Hoc autem eo animo fecit Romulus, ut maculam deleret, quam
 Romani, qui ad infensum erant oderantque, contra eum contumelias causa
 obiectabant, indignum scilicet eum esse qui regnaret, affirmantes; eo
 quod infans esset nominis: ut qui, cum fratre, aliena quadra vixisset;

δύο ἀδελφοί, ἕως οὗ τελείας ἡλικίας γέγοντο καὶ βασιλευσαν, σημαίνοντες ὅτι ὑπὸ τοῦ Φαύστου τοῦ γεωργοῦ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ *Λυκαίνης* ἐτρέφθησαν ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν ἐσθίοντες, ὡς προεγράφται. ὄνειδος γὰρ ὑπῆρχε παρὰ Ῥωμαίοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ποτὲ τὸ ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν τρέφεσθαι τινα· ὅθεν ⁵ καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις τοῖς λεγομένοις φιλικοῖς ἕκαστος τῶν συνερχομένων εἰς τὸ συμπόσιον τὸ ἴδιον αὐτοῦ βρωῖμα καὶ πόμα μεθ' ἑαυτοῦ κομίζει, καὶ εἰς τὸ κοινὸν πάντα παρατίθεται, καὶ ^B ἐσθίουσι κρατήσαντες τὸ ἀρχαῖον ἔθος ἕως τῆς νῦν, τὸ μὴ ἀκούειν ἀλλοτριοφάγοι. τούτου χάριν ἐπενόησε τοῦτο ὁ αὐτὸς ^{O 229} Ῥώμος, πρὸς τὸ ἐξιλιώσασθαι τὴν ὕβριν ἑαυτοῦ, καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου ῥωμαῖστὶ βρουμάλιον, καθὼς ὁ σοφώτατος *Λικίνιος* ὁ Ῥωμαίων χρονογράφος ἐξέθετο.

Μετὰ δὲ Ῥώμον καὶ Ῥῆμον τοὺς ἀδελφούς βασιλευσαν ἄλλοι ἕξ τῆς Ῥώμης ἕως τοῦ *Ταρκύνιου Σουπέρβου* τοῦ ἀδίκου. ἑβδομῶς γὰρ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης μετὰ τὸ κτισθῆναι αὐτὴν ἐγένετο· καὶ ἐπῆρθη τὸ βασίλειον παρ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν *Σίβυλλα* ἡ *Κυμαία μάντις*.

^C Ἔσχε δὲ ὁ αὐτὸς *Ταρκύνιος* νιδὸν ὀνόματι Ἄρρόνους, δι' ὃν ἐξεβλήθη τῆς βασιλείας, ὅτι βιασάμενος τὴν *Λουκρητίαν* συγκλητικὴν ἐμοίχευσε· ὁ υἱὸς τοῦ *Ταρκύνιου* ὁ Ἄρρόνους· κακίην ἔσφαξεν ἑαυτήν, ὡς σώφρων. καὶ ἐγένετο ἐμφύλιος πόλε-

1. ἐβασιλευσαν Chron., βασιλευσαν Ox.

et ab incubabilis, ad perfectam usque aetatem, quoad regnare coepisset aliorum victu enutritus fuisset: nempe innuentes, eum apud Faustum colonum, et Lupam uxorem ejus, ex alieno enutritum fuisse: uti antea dictum est. Apud Romanos enim; veteres etiam omnes, vitio vertebatur si quis alieno pane vesceretur. Unde et in Symposiis, quae *Amicalia* dicta sunt, singuli ex convivis cibum potumque suum proferentes, in commune conferunt; morem antiquum usque adhuc servant, ne forte *Alienorum* audirent. Ob hanc igitur causam, nempe ad contumeliam illam a se amovendam, genus hoc convivi Romulus instituit; et Latina lingua *Bromalium* vocavit: uti haec tradidit sapientissimus *Licinius*, Romano *Chronographus*.

Post Romulum et Remum fratres, reges vi alii Romae regnarunt ad injustum usque illum Tarquinium superbum. Ab urbe enim condit Romanorum rex septimus fuit iste: a quo etiam ablatum est regium imperium.

Hujus sub regno floruit Cumaea Sibylla; vaticinatrix.

Tarquinius iste filium habuit, qui Aruns dictus est: qui in causa fuit quod Tarquinus pater regno deturbatus fuerit; eo quod Lucretiae, matronae nobili vim intulerat: illa vero, ut castam se argueret, mortem sibi

μας μέγας ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ χρόνων, καὶ πολλοὶ ἐσφάγησαν. ταῦ-
τα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφὸς Σέρβιος ὁ Ῥωμαίων συγγραφεύς.

Ὁ δὲ Ταρκύνιος ἐξεβλήθη τῆς βασιλείας τῷ τρόπῳ τούτῳ.
πολέμου κινήθητος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν λεγομένων
Ἄρδηνων, λαβὼν βοήθειαν ὁ Ταρκύνιος βασιλεὺς ἦλθε πολε- O 280
μῶν τὴν Ἀρδηνῶν χώραν. καὶ εὐρόντες καιρὸν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ
οἱ συγκλητικοὶ Βροῦτος ὁ θεῖος τῆς Λουκρητίας καὶ Κολλάτινος D
ὁ ἀπὸ αὐτῆς, κατεσκεύασαν αὐτῷ, συμποισαμένων αὐτοῖς καὶ
τῶν ἄλλων συγκλητικῶν καὶ τῶν τῆς πόλεως πάντων εἰς τὸ αὐ-
10 τὸν ἐβληθῆναι τῆς βασιλείας, πείσαντες συμμαχεῖν αὐτοῖς εἰς
τὸ μὴ ἔξασθαι τοῦ λοιποῦ τὸν Ταρκύνιον βασιλέα εἰς τὴν Ῥώ-
μην ἵκιστρέφοντα τὸν στρατὸν τὸν φυλάττοντα τὸ παλάτιον
καὶ τὴν πόλιν Ῥώμην τῶν λεγομένων Κελεριανῶν, ἀνδρῶν μαχι-
μωτάτων ἐν πολέμοις. καὶ γρόντος τοῦ Ταρκυνίου τὸ τρακτε-
15 θῆν κατ' αὐτοῦ παρὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ δή-
μου, πέμψας αὐτὸς ὑπενόθευσε καὶ αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Βροῦτου,
τὸν φίλον ὄντα καὶ συννεώτερον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρρῶντος. καὶ
πισθεὶς συνετάξατο ἐρχομένου τοῦ αὐτοῦ Ταρκυνίου κατὰ τῆς E
Ῥώμης προδοῦναι τὴν πόλιν καὶ τὸν ἴδιον πατέρα φονεῦν τὸν
20 Βροῦτον. τοῦτο δὲ γνοὺς ὁ δοῦλος τοῦ Βροῦτου Βινδίκιος, ὁ
σπιδάγων τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἀνήγγειλε λάθρα τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ O 281
Βροῦτῳ τὴν μέλλουσαν γίνεσθαι κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν παρὰ τοῦ
υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ εὐθέως ἀκούσας ὁ Βροῦτος συνέσχε τὸν ἴδιον

1. χρόνων] Mallim χρόνον.

7. Κολλατινος Ox. hic et p. seq.

v. 9. Κολλατινος est infra p. 79. D.

conavit. Inde bellum civile ingens Romae coortum est: in quo plurimi
occiderunt. Haec autem Servius, sapiens Romanorum scriptor, memoriae
mandavit.

Ejectus autem fuit e regno suo Tarquinius, hoc modo. Bellum Ro-
manis intulerunt Ardeani: Tarquinius igitur rex, copiis collectis, regio-
nem eorum invasit. Tempus itaque nacti opportunum, qui ei infensa
erat, Brutus, Laetiae avunculus, et Collatinus ejusdem maritus, Sena-
torum ordinis viri; una cum senatoribus reliquis, populoque adeo omni,
consilium inierunt, quomodo Tarquinium e regno deturbarent. Conjura-
tionis etiam socios habuerunt Flexumines illos, qui *Celeriani* vocabantur;
bellicosae viros, Palatii, atque urbis custodes; a quibus obtinuerunt, ne
Tarquiniam regem deinceps in urbem admitterent. Tarquinius autem cer-
tior factus de his, quae contra se senatus, exercitus, omnisque adeo pe-
pulus, machinabantur: Bruti filium, Aruntis filii sui amicum, et a pueris
socialem, in partes suas corruptit; ipsumque paciscentem habuit, uti ve-
nienti Tarquinio contra Romam, urbem ipse proderet; Brutum etiam,
patrem suam, neci daret. Haec vero ubi intellexisset Bruti servus, qui
filiam assectabatur, nomine Vindicium; conspiracyonem totam, quam in
eam filius machinatus est, Domino aperuit. Brutus, his auditis, statim

αὐτοῦ υἱόν, καὶ ἐν τῷ φόρῳ Ῥώμης ἐπὶ πάντων ἔξετάσας αὐτόν,
 V 77 ἠνάγκαζεν αὐτόν ἔξειπείν τὰ αὐτῷ καὶ τῷ Ταρκύνιῳ βεβουλευμέ-
 να. ὁ δὲ ὠμολόγησε τῷ ἰδίῳ πατρὶ τὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ
 σύνταξιν τῆς προδοσίας πρὸς τὸν Ταρκύνιον· καὶ εὐθέως ἐφό-
 νευσε τὸν ἴδιον υἱόν. καὶ λοιπὸν συναθροισθεῖσα ἡ σύγκλητος 5
 Ῥώμης πᾶσα ἀπεκήρυξε τὸν Ταρκύνιον τῆς βασιλείας, ἑγγράφως
 τὴν καθάραισιν αὐτοῦ ποιήσαντες, ψηφισάμενοι ἐν πρώτοις καὶ
 διαιγιτεύσαντες ὑπάτους δύο, τὸν Βροῦτον τὸν μέγαν καὶ τὸν
 Κολλατῖνον τὸν ἄνδρα τῆς Λουκρητίας, διοικεῖν τὴν πολιτείαν
 Ῥωμαίων προβαλλομένους κατὰ ἰδίαν δοκιμασίαν ἄρχοντας, καὶ 11
 μὴ εἶναι τοῦ λοιποῦ βασιλέα ἐν τῇ Ῥώμῃ, γράψαντες καὶ τῷ
 στρατῷ τῷ ὄντι μετ' αὐτοῦ Ταρκύνιον ἀπολιπεῖν αὐτόν· καὶ ἀπέ-
 B στησαν εὐθέως. ἡ μόνον δὲ προῆλθεν ὑπατος ὁ Βροῦτος, εὐ-
 θέως ἐπὶ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ δήμου ἀγαγὼν τὸν ἴδιον δούλον
 τὸν Βινδίκιον ὑπὲρ εὐχαριστίας, ὅτι πιστὰ ἐφύλαξε τῷ ἰδίῳ δε- 1
 σπότῃ, καὶ ἐπιτέλεσας ἑορτὴν πανηγυρικὴν τῇ Δίκη καὶ καθίσας
 O 232 ἐν τῷ ἑψηλῷ βήματι ἀνήγαγε τὸν Βινδίκιον ἐν ὕψει ἄντικρυς αὐ-
 τοῦ, καὶ ἐκτείνας τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ τῇ παλάμῃ αὐτοῦ
 πληγὰς τρεῖς ἐπὶ τὴν αὐτοῦ παρειὰν ἐπαγαγὼν μετὰ κρουγῆς ἐφη
 ταῦτα, Ἀποτιναξάμενος τὴν τῆς σῆς δουλείας τύχην, ὦ Βινδίκιε, 1
 καὶ τὴν ταύτης ἐκδυσάμενος ζυγὸν ἔνδυσαι Ῥωμαϊκῆς ἑλευθερίας
 θώρακα τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς σου χρόνον. καὶ ἀφελόμενος ἐκ
 C τῆς ἰδίας χειρὸς δακτύλιον χρυσοῦν ἐπέβαλεν εἰς τὴν δεξιὰν αὐ-
 τοῦ χεῖρα, δεδωκὼς αὐτῷ καὶ ἄξιαν κόμητος καὶ μέρος τῆς αὐτοῦ

comprehendit filium suum; eumque in foro, coram omnibus, examini sub-
 jecit; totamque Tarquinii consilium detegere cogit. Filius itaque patri
 conjurationis omnem seriem indicavit: pater inde illico filium neci tradi-
 dit. Senatus deinde Romanus omnis in unum congregatus, Tarquinium
 regno abdicavit, ejectione ejus in Acta publica etiam relata; cum prius
 Consules duos constituissent Brutum magnum et Collatinum, Lucretiae
 conjugem. His itaque communi consensu Reipublicae administratoribus
 designatis; cautum deinde erat, ne unquam Potestas Regia in Romanam
 denuo admitteretur. Exercitum etiam, quem secum habuit Tarquinius,
 per literas hortati sunt, uti regem desererent: quod et factum est. Bru-
 tus vero Consul factus, servum suum Vindiciam Senatus et populi in con-
 spectum adduxit, ob fidem ejus Domino praestitam, beneficium ei repen-
 saturus. Festivitatem itaque solennem Justitiae indixit: et consensu thro-
 no excelso, servum suum Vindiciam loco etiam sublimiore sibi e regione
 collocavit: deinde manum dextram protendens, tres ei alapas palma im-
 pegit super faciem, elata hac voce locutus. „Excusato, Vindicie, servi-
 tutis tuae jugo, servilem conditionem tuam exuas; et Romanae libertatis
 thorace deinceps indutus, quamdiu vixeris incedas.“ Anulum deinde au-
 reum suo digito detractum, dexteræ ejus imposuit: et concessa etiam ei
 facultatum suarum portione aliqua, Comitem fecit. Diem autem Celebr-

προσείας, καλέσας τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς Κοινουλίου, ἐπεὶ ἐρηγνέεται παροχῆς ἡμέρα, προστάξας καὶ τοῖς παρ' αὐτοῦ προβληθεῖσιν ὑπατικοῖς ἄρχουσι τῶν ἐπαρχιῶν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατ' ἔτος ἱερὰν παννυχίδα καὶ ἑορτὴν τῇ Δίκῃ ἐπιτελεῖν εἰς ἑρμῶσιν τῆς κατὰ τοῦ Ταρκυνίου νίκης καὶ τῆς κατ' ἀξίαν ἐλευθερίας τοῦ Βενδικίου εἰς τὸ προτρέψασθαι τοὺς λοιποὺς τοὺς πανταχοῦ οἰκέτας εὐγνωμονεῖν τοῖς ἰδίους δεσπόταις καὶ τοιαύτης ἐλευθερίας ἀξιούσθαι καὶ τιμῆς. ὅτινα Κοινουλίου οἱ ὀ 233 ὑπατικοὶ ἄρχοντες τῶν ἐπαρχιῶν ἕως τῆς νῦν ἐπιτελοῦσι πανηγυρίζοντες. περὶ ὧν καὶ Αἰβίος ὁ σοφὸς καὶ ἕτεροι πολλοὶ συνεγράφησαν. D

Μετὰ δὲ χρόνους πολλοὺς τυραννήσαντες οἱ Γάλλοι ἐκίνησαν πόλεμον Ῥωμαίοις· καὶ τοῦτο γνοῦσα ἡ σύγκλητος Ῥώμης προεχίρωσεν κατ' αὐτῶν στρατηγὸν δυνατὸν ὀνόματι Μαλλίωνα Ἡκαπιωλίνον. ὅστις ὀπλισάμενος καὶ λαβὼν στρατὸν πολεμικώτατον, ὤρμησεν εἰς τοὺς Γάλλους· καὶ συμβαλὼν πόλεμον ἔθηκε κατὰ κράτος. καὶ ὑποστρέψας ἐθριάμβευσε τὴν νίκην ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ εἰσῆλθεν ἀποννησμένος κατὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ δήμου· καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπήθη ἡ σύγκλητος καὶ πάντες. φθονηθεὶς δὲ ὑπὸ τινος ἐχθροῦ αὐτοῦ συγκλητικοῦ, ὄντος ἐν δυνάμει, ὀνόματι Φεβρουαρίου, καταγομίζου ἐκ γένους τῶν Γάλλων, κατεσκευάσθη. ἐν κομβεντίῳ γὰρ ὀ 234 E

1. Κοινουλίου] *Consualia* in mente habuisse videtur. 2. παροχῆς] *Conf. inscr. p. 121.* 6. τοὺς λοιποὺς] *Fort. τοῦ λοιποῦ.* 14. Μαλλίωνα] *Μαλλίων Ox.* 16. Γάλλους] *Γαλλίους Ox.*

titis hujus vocavit *Consilia*: ac si diceret, *Diem Largitionis*. Insuper etiam Proconsulibus omnibus Provinciarum Praefectis imperavit, ut eodem die sacrum pervigilium et Festum anniversarium *Justitiae* celebrarent; in memoriam ejecti Tarquinii et Libertatis pro meritis Vindicatio concessae: ut hinc nimirum servi omnes documenta sibi sumerent, debitum Dominis fidem praestandi; libertatem, et honores tantos pro meritis reportaturi. Itaque etiam Proconsules ubique Provinciarum Solennitates illas usque adhuc pompa maxima celebrant. De his autem sapiens Livius, alique plurimi scripserunt.

Longo autem post tempore, Galli in Romanos insurgentes, bellum eis intulerunt: quod ubi intellexisset Senatus Romanus, missus est contra eos Manlius Capitolinus, dux fortissimus. Paravit hic sibi exercitum bellicosissimum; et in Galliam profectus, commissoque cum Gallis praello, eos profligavit. Romam deinde reversus, triumphum de illis egit. Urbem vero ingressus, senatum, exercitum, populumque fastidire animo vidit: quod senatus quidem, caeterique omnes aegre tulerunt. In eum enim machinatus est Februarius quidam, adversarius potens, Senatorii ordinis vir et ex Gallis oriundus. Convocato enim Consilio, cum Comi-

- καὶ κρατήσας πάλιν τῆς Ῥώμης ὁ Μιλλίων Καπιτωλῖνος εὐθὺς
 O 237 ἐλυπήθη διὰ τὴν παράληψιν τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ τὴν ὕβριν
 E καὶ τὴν ἤτταν Ῥωμαίων. ἐν δὲ τῷ λεγομένῳ μηνὶ ἐξιλλίω
 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς ἡμέρας ἐκολόβωσεν, ὡς δυσσοωνίστου γε-
 νομένου τῇ πόλει Ῥώμῃ, ἀποχαράξας καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μη-5
 κέτι καλεῖσθαι οὕτως. συσχῶν δὲ καὶ τὸν συγκλητικὸν τὸν
 ἐχθρὸν αὐτοῦ, τὸν κατασκευάσαντα αὐτῷ, ὀνόματι Φεβρουά-
 ριον, τὸν καὶ ποιήσαντα αὐτὸν ἐκβληθῆναι ἕξω τῆς πόλεως Ῥώ-
 μης, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ ἀφελόμενος, εὐθὺς ἐκ' ὕψους αὐτοῦ
 ἐρρόγυσε τῷ ἐλθόντι στρατῷ μετ' αὐτοῦ εἰς ἐκδίκησιν τῆς πό-10
 V 79 λεως Ῥώμης, προσφωνήσας τῇ συγκλήτῳ καὶ τῷ στρατῷ ὅτι
 οὗτος ἐκ γένους ἐστὶ τῶν Γάλλων, ὡς καὶ ὁμῆεις ἐπίστασθε, κά-
 κείνους ἐκδικῶν κατεσκευάσέ μοι. ἔχει δὲ καὶ ἐνυβρισμένον
 βίον· ἐστὶ γὰρ κίναυδος, καὶ οὐκ ἐχρῆν αὐτὸν οἰκεῖν ἐν τῇ Ῥώ-
 μῃ, ἀλλὰ χρῆ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ἀτίμως καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ ζυῆι 15
 ἀφαιρεθῆναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ δοθῆναι αὐτὸν εἰς θυσίαν
 τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. καὶ συνῆρσεν ἡ σύγκλητος καὶ ὁ στρα-
 τός· καὶ εὐθὺς ἀφελόμενος αὐτοῦ ἀξίαν ἀπέδυσεν αὐτὸν γυ-
 μνόν, καὶ περιελήσας αὐτὸν ψάθον καὶ περιζώσας αὐτὸν σχοῖ-
 O 233 νον μάσσινον, ἐπιθείς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ συγκλητικοῦ δι' ἐγ-20
 γράφου προστάξειως αὐτοῦ τῷ μηνὶ τῷ ἐξιλλίῳ, ποιήσας λέ-
 B γεσθαι τὸν αὐτὸν μῆνα ἕξ ἐκείνου Φεβρουάριον, ὡς ἀξίου ὄντος
 τοῦ ὀνόματος τοῦ μηνὸς δυσσοωνίστου καὶ ἀτίμου, κελεύσας τοῖς
 βερνάλοις, τοῦτ' ἐστὶ περιπόλοις, βαλισσῆνοις βάλκλοις τύπτειν

suffragantibus. Manlius igitur Capitolinus Roma sua iterum potitus, ob urbis protinus direptiones Romanorumque victorum ignominiam, indignatione commotus est. Mensis vero Sextilis nomen immutari voluit; et tanquam Rebus Romanis infausti, dierum ejus numerum decurtavit. Comprehenso deinde Februario senatore, inimico suo, qui machinationibus suis auctor fuit, ut ex urbe ejiceretur Manlius; bona ejus omnia diripit, ipsiusque in conspectu, militibus suis, qui urbis Romae ultionem secum advenerant, distribuit. Senatum porro exercitumque his affatus; „Februarius, inquit, iste a Gallis oriundus est, uti vos probe nostis: quorum etiam in vindictam ista in me machinatus est. Sed et vitam agit ignominiosam: est enim Cinaedus; nec in urbe Roma degere jure potest. Quin potius ejiciatur inglorius, nomenque ejus, etiam vivente ipso, deleatur. Vos vero ipsam Diis Manibus devovete.“ Annuente senatu, cum exercitu, Februarius statim insignibus omnibus exutus est, nudusque factus. Tum vero storea indutum funiculoque praecinctum, vernaculis eum, sive Excubitoribus tradiderunt, uti virgis caedentes, clamarent: *Exi Februari:* quod Graecis idem est, ac si diceret, *ἐκβα περιτίτι.* Atque hunc in modum senator iste Februarius, ejectus ex urbe, periit, Diis Manibus Sacratas. Cavebat etiam Edicto Manlius, ut Mensis Sexti-

αὐτὸν καὶ κράζειν, Ἐξίθι, φεβρουᾶρι, ὅπερ ἰστί τῇ Ἑλληνί-
 δι γλώσση Ἐκβα, περίτιε. καὶ οὕτως ἐκβληθεὶς ἀπὸ τῆς
 πόλεως Ῥώμης ὁ αὐτὸς συγκλητικὸς ἐτελεύτη, θυσιασθεὶς τοῖς
 καταχθονίοις θεοῖς. καὶ ἐπιτρέψας τοῖς ἱερεῦσιν ὁ αὐτὸς Μαλ-
 5 λίων ποιεῖν θυσίαν ἐν τῷ αὐτῷ μηνὶ φεβρουαρίῳ, κελεύσας ἐν
 ἐκείτῃ πόλει Ῥωμαίων τὸ αὐτὸ σχῆμα τοῦ φορέματος τοῦ ψια-
 θίου γίνεσθαι καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἔτος, καὶ διώκεσθαι τὸν φε-
 βρουάριον τὸν καὶ περίτιον μῆνα πρὸ τῆς πόλεως τυπτόμε-
 νον, τὴν κατὰ τοῦ Βρήνου καὶ τῶν Γάλλων σημαίων νίκην C
 10 καὶ τὴν τοῦ ἔχθρου τοῦ Μαλλίωνος ἐκδίκησιν, ὅπερ γίνεται ἕως
 τῆς πῦν εἰς ἐκείτην πόλιν Ῥωμαίων. ἤντινα ἔκθεσιν ἤδρον ἐν
 Θεσσαλονίκῃ πόλει· καὶ ἐναγνοὺς ἤδρον ἐπιγεγραμμένην τὴν O 239
 βίβλον Ἐκθεσις Βρουνιχίου Ῥωμαίου χρονογράφου.

Μετὰ δὲ τοῦ διοικῆσαι τοὺς ὑπάτους ἔτη πολλὰ πάλιν ἐβα-
 15 σίλευσε πρῶτος Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος. ὃς ἐπεμέμφετο τῇ
 Μαλλίωνι Καπιτωλίνῳ, ὡς τάξαντι τὸν κακοιώνιστον φεβρουά-
 ριον μῆνα μέσον, καὶ μεταγαγὼν εὐθέως ὁ αὐτὸς Αὐγουστος
 διὰ θείας αὐτοῦ κελεύσεως τὸ ὄνομα τοῦ φεβρουαρίου μηνὸς
 ἴστιρον πάντων τῶν μηνῶν ἔταξε, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἴδιον ἑαυ-
 20 τοῦ ὄνομα αὐγουστον τὸν ἕκτον ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ τὸν
 πρὸ τοῦ αὐγουστού μηνὸς ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θείου αὐ-
 τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. D

1. Ἐξίθι] Immo Ἐξί. Tum Περίτιε Ox. Sic et v. 8. 14. τοῦ]
 τὸ Ch. V. vol. II. p. 24. B, 34. D. 15. τῷ] τοῦ Ox. 20. ἀπὸ]
 τῶν ἀπὸ Ox.

Is in posterum Februarius a Senatore isto diceretur: uti mensis in-
 fasus nomen etiam inauspicatum et inhonorandum haberet. Sacerdo-
 tibus etiam Sacrificia indixit Manlius, eodem mense peragenda. Quin-
 etiam urbibus Romanae ditionis universis imperavit; uti, anniversario ri-
 tu, simulachrum quoddam, storea funiculoque circumcinctum, eodem quo
 Februarius modo, virgis extra urbem caederetur: nempe hoc facientes,
 in odium mensis Februarii; in memoriam vero Brenni, cum Gallis suis
 profligati, Manliique in adversarium vindictae. Durat autem mos iste,
 singulis Romanorum urbibus observatus, in hunc usque diem. Ista autem
 desumpta sunt ex codice quodam, quem in urbe Thessalonica inveni;
 cuius iste fuit Titulus: *Brunichii, Chronographi Romani, Historia.*

Postea vero quam Consules Romanam Rempub. plures per annos
 administrassent, regium rursus imperium primus introduxit Octavianus
 Augustus: qui Manlium Capitolinum culpavit, quod inauspicatum mensem
 Februarium inter menses medium posuisset. Itaque divino suo Edicto
 cavuit, uti in posterum Februarius in serie mensium ultimus esset: ejus
 autem in loco, mensem a primo sextum, suo nomine, *Augustum* vocari
 jussit: antecedentem vero mensem, a Caesaris avunculi nomine *Julium*
 vocari voluit.

Μετὰ δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τὸν Ταρκύνιον τῆς βασιλείας διήκουσαν τὴν πόλιν οἱ προειρημένοι ἕπατοι δύο, Βροῦτος ὁ μέγας καὶ ὁ Κολλατίνος ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρητίας, καὶ ἄλλοι ἕπατο πολλοὶ ἕως Καίσαρος Ἰουλίου ἐπὶ ἔτη υἕδ'.

Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις χρόνοις μετὰ Ἰωακείμ Ἀδδοῦς, 5
 O 240 ὅστις ἱερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων, τῶν δὲ Ἑλλήνων φιλόσοφος παιδευτῆς Πλάτων· ὅστις γράφων πρὸς Τιμαίον περὶ Θεοῦ εἶπεν ὅτι τὸ θεῖον ἐν τρισὶν ὀνόμασι, μία δὲ δύναμις καὶ θεότης, εἰπὼν εἶναι πρῶτον αἴτιον τὸ ἀγαθὸν τὸ οἰκτεῖρον τὰ πάντα, δεύτερον αἴτιον νοῦς ὁ δημιουργήσας τὰ πάντα, τρίτον αἴτιον ἡ 10
 E ζωοποιὸς ψυχὴ, ἥτις ἐζωογόνησε τὰ πάντα. τὰς οὖν τρεῖς δυνάμεις μίαν ὑπάρχειν θεότητα ὠμολόγησε. ταῦτα Κύριλλος ὁ ὀσιώτατος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐνέταξε τοῖς κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως τοῦ παραβάτου, λέγων ὅτι τὴν ἅγλιαν τριάδα εἰς μονάδα θεότητος πάντας προει- 15
 πειν ἀγνοοῦντας τὸ μέλλον.

V 80 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος ἦσαν καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι Ἑλλήνων παιδευταί, Ξενοφῶν καὶ Ἀισχίνης καὶ Ἀριστοτέλης. οἵτινες πλάνην μετεμψυχώσεως παρεσήγαγον τοῖς ἀνθρώποις· καὶ τὴν μὲν Καλλίστην, θυγατέρα τοῦ Λυκάονος, με- 20

3. Κολλατίνος Ch., Καλλατίνος Ox. 5. μετὰ] κατὰ Ox. *ibid.* Ἀδδοῦς] Ἰαδδοῦς Ch. V. p. 81. D. 6. ὅστις] *Manca haec, aut delendum ὅστις, nisi forte ὁ ὁ s' scripsit.* 9. *Addidi πρῶτον.* 12. Κυρίλλος Ox. 14. κατὰ Ἰουλιανοῦ] I. p. ed. Spanh. 34. A, B. 20. *Καλλίστην]* *Καλλιστά* dicit. *ibid.* Λυκάονος Ox.

Post Tarquinium vero regno ejectum, Rempublicam administrarunt supradicti duo Consules, Brutus magnus et Collatinus, Lueretiae conjux; et, post hos, alii multi, usque ad Caesarem Julium; per spatium annorum cccclxiv.

Temporibus autem supradictis, post Joachimum, Judaeorum Pontifex maximus erat Addus. Floruit eodem tempore, apud Graecos, Plato Philosophus. Hic ad Timaeum de Deo scribens, ista protulit: nempe, „Essentiae Divinae tria quidem esse Nomina; Potentiam vero et Deitatem unam.“ Causam vero primam dixit, *Bonam*; quod omnibus est propitium: secundam vero Causam dixit, *Mentem*, rerum omnium Opificem: Tertiam autem, *Spiritum Vivificum*, omnia vivificantem. Tres itaque Potentias unam esse Deitatem, confessus est. Haec Cyrillus, sanctissimus Alexandriae Episcopus, in suis protulit scriptis, contra Apostatam Julianum Imperatorem: qui etiam asserit, Trinitatis Sanctae Unitatem Divinam praedixisse omnes, futuri licet ignaros.

Platonis autem tempore, Philosophiam etiam apud Graecos docuerunt Xenophon, Aeschines, et Aristoteles: qui introduxerunt in mundum Errorum illum, de *Transmigratione Animarum*. Ferunt inde, Callistus,

μεμφυραθείσαν εἰς ἄρκον, τὴν δὲ Ἴππομένην, θυγατέρα τοῦ
Μεγαρέως, εἰς λέοντα, τὴν δὲ Ἰώ, θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου, εἰς
δάμαλιν, καὶ τὴν Ἀταλάντην, θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, εἰς ταῦ-
να, καὶ τὴν Φιλομήλαν, θυγατέρα Πανδίωνος, εἰς χελιδόνα, καὶ O 241
5 τὴν Πρόκνην, τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, εἰς ἀηδόνα, καὶ τὴν Νιόβην,
θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, εἰς λίθον μετεμυρωθήναι. καὶ ἄλλα
τοιαῦτά τινα ἐμυθολόγησαν αὐτοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτούς.

Μετὰ δὲ τὸ τὸν εἰρημένον Ἀρταξέρξην, βασιλέα Περσῶν, B
ἐποθανῶν ἐβασίλευσεν Ὀζχος, υἱὸς αὐτοῦ· ὅστις ἐπολέμησεν
10 Αἰγυπτίους καὶ παρέλαβε πῦσαν τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ ἀπέλευσεν
αὐτὴν, βασιλεύοντας τῶν Αἰγυπτίων τότε τοῦ Νεκταναβῶ, τοῦ
καίσαρος λεκανομαντεῖαν καὶ γνότος ὅτι δεῖ τὸν Ὀζχον, βασι-
λίᾳ Περσῶν, παραλαβεῖν τὴν Αἴγυπτον. ὃς καὶ κουρευσάμενος
τὴν ἰδίαν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἀλλάξας αὐτοῦ τὰ βα-
15 σιλικά ἱμάτια, ἔφυγε διὰ τοῦ Πηλουσίου ὁ αὐτὸς Νεκταναβῶ,
καὶ εἰς Πέλλην, πόλιν τῆς Μακεδονίας, διέτριβεν.

Ἐν τῷ χρόνῳ οὗν τῷ αὐτῷ ἦν τὰ κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα O 242
καὶ τὸν αὐτὸν Νεκταναβῶ θρυλλούμενα, ὡς διὰ χλεύης τινὸς C
λοκροῦσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ συνέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον, ὃν λέγου-
20 σιν ὑπὸ Διδῶς Ἀμμωνος συλληφθῆναι. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία

1. τὴν δὲ Ἴππομένην] „Hippomenem, Macarei, non filiam, sed fi-
liam, cum Atalanta in matris Deorum templo rem habere ausum, in
Leonem, amasiam vero Atalantam in leonem, commutatas perhibent
Mythologi Latini.“ Ch. 4. Πανδίωνος Ox. 5. Νιόβην — Ταν-
τάλου Ch., Ἰόβην — Ταλάντου Ox. 11. Νεκταναβῶ] Vid. Wes-
seling. ad Diodor. vol. II. p. 121. 11. 12. Ὀζχον Ch., Χόον Ox.
20. συλληφθῆναι Ch., συληφθῆναι Ox.

Lycæonis filiae, animam in ursam; Hippomenis, Megarei filiae, in Leo-
nem; Jus, Inachi filiae, in Juvencam; Atalantæ, Schoenei filiam, in Pa-
vonem; Philomelæ, Pandionis filiae, in hirundinem; Prognès vero, soro-
ris ejus, in Lusciniam; Niobes, Tantali filiae, in saxum transmigrasse.
Cujusmodi alia plurima fabulati sunt isti, et qui eos secuti sunt.

Post antedictum vero Artaxerxem Persarum regem demortuum, re-
gnum suscepit Ochus, filius ejus. Aegyptiis hic bellum intulit; regionem-
que eorum totam subactam, devastavit. Aegyptiis eo tempore imperabat
Nectanabus: qui, cum ex Divinatione per Pelviam intellexisset, Aegyptum
ab Ocho, Persarum rege, occupatum iri; tonsa coma, mutatoque vestitu
Regis, per Pelusiam, ad Pellam, Macedoniae urbem, transfugit; ubi dein-
de vixit.

Eodem tempore increbuit fama Nectanabum cum Olympiade, illustro-
nis ejusdem ope, concubuisse, et ex ea genuisse Alexandrum; quem fe-
runt, Jovis Ammonis esse filium. Duravit autem prima Thebanorum Ae-

τῶν Αἰγυπτίων καὶ Θηβαίων ἡ πρώτη ἔτη αὐτῆς. ταῦτα δὲ Εἰρηναῖος ὁ σοφὸς χρονολογῶν ἐξέθετο.

Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καιρῷ ἀρχιερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων Ἰαδδοῦς· κατέσχεν οὖν ἡ Ἑβραϊκὴ ἀρχιερωσύνη ἔτη ασβ'.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἡ Ῥόδος ἡ νῆσος ὑπὸ Θεομηνίας 5 σεισμοῦ κατηνέχθη πᾶσα ἐν μηνὶ ὀκτωβρίῳ νυκτός· καὶ ἔπεν ἡ στήλη τοῦ κολοσσοῦ καὶ ἔκειτο χαμαί. τότε δὲ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸ ἔθνος ὄλον φόρους ἐδίδουν Ἀσσυρίοις. D ὑπτιώθησαν δὲ τότε οἱ Ἀσσύριοι καὶ ὁ Ὄχος, βασιλεὺς αὐτῶν· καὶ ἐνυράνησαν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ παρεδόθη ἡ βασιλεία εἰς 10 χεῖρας Ἀσσυρίων καὶ Περσῶν καὶ Μήδων καὶ Πάρθων.

Τῆς δὲ Μακεδονίας ἐβασίλευσε Φίλιππος ἔτη κ'. ὅστις νική- O 248 σας ὑπέταξε τὴν Θεσσαλίαν, καὶ κτίζει πόλιν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἣν ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην, τὴν πρώην λεγομένην κόμην Θέρμας. Διονύσιος δὲ ἐξέθετο ὅτι εἰς ὄνομα βασιλείας μᾶς 15 τοῦ γένους Φιλίππου μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Θεσσαλονίκη. κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία, ἣτοι τοπαρχία, Μακεδόνων ἔτη χβ' ἕως τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Φιλίππου, καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου χρονολογεῖ.

E Καὶ μετὰ Φίλιππον ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας Ἀλέξανδρος 2

B. Ἰαδδοῦς Ch., Ἰσίδας Ox. 9. Ὄχος Ch., Χῶος Ox. 17. χβ']
 „Error hic in numero: a Carano enim primo Macedonum Rege, usque ad Philippum hunc, cccclx tantum annos enumerat Eusebius.“ Ch. V. Mai. ad Euseb. p. 170.

gypti Dynastia, per annos MCCCXCIII. Haec vero sapiens Irenaeus, in Chronicis suis scripta reliquit.

Iisdem temporibus Pontifex Iudaeorum maximus fuit Judas. Sacerdotium autem Judaicum duravit annos CIACCII.

Circa idem tempus, Rhodus insula, mense Octobri, nocturno tempore, tota terrae motibus conquassata est: quo tremore Colossus etiam ad terram collapsus est. Eo tempore Pontifices maximi Iudaeorum, totaque gens, tributa Assyriis pendebant. Assyrii autem, cum Ocho, rege suo, elatiores facti, in terram universam imperium exercuerunt: Regnumque traditum est in manus Assyriorum, Persarum, Medorum, et Parthorum.

Macedoniae vero imperavit Philippus, per annos xx: qui cum Thessaliam armis subegisset, vicum, Themas antea dictum, in urbem factum, Thessalonicam nominavit. Dionysius autem auctor est, Thessalonicam, post temporis vocatam fuisse, a reginae cuiusdam, a Philippe ortum decentis, nomine. Regnum vero, sive Dynastia Macedonum, duravit annos DCII, ad Philippi regnum numeratos: sicut in Chronico suo tradidit sapientissimus Eusebius Pamphili.

Philippo successit, in regno Macedoniae, Alexander, Philippi F. Be-

ἰ Φιλίππον. τῶν δὲ Βαβυλωνίων μετὰ τὸν Ὀχον ἐβασίλευσε Δαρείος ὁ Μῆδος ὁ Ἀσσαλάμου· καὶ κατεκυρίευσε πάντων.

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας περιγεγόμενοι προσελάβοντο τὴν περιοχὴν τῆς αὐτῶν γῆς· καὶ προβαλλόμενοι ἕδνατοὺς ὑπάτους χώρας ἀπέσπων.

1. Ὀχον Ch., Χῶον Ox.

byloniis autem, post Ochum, imperavit Darius Medus, Assalami F. et imperium mundi tenuit.

Et regnante, Romani potentiores facti, imperii sui fines ampliare coeperunt: virosque bellicosos in Consulatum promoventes, regiones subinde totas sibi asseruerunt.

δύο ἀδελφοί, ἕως οὗ τελείας ἡλικίας ἐγένοντο καὶ βασιλευσαν, σημαίνοντες ὅτι ὑπὸ τοῦ Φαύστου τοῦ γεωργοῦ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ *Λυκαίνης* ἐτρέφθησαν ἐκ τῶν ἀλλοτρῶν ἐσθίοντες, ὡς προγράφεται. ὄνειδος γὰρ ὑπῆρχε παρὰ Ῥωμαίοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ποτὲ τὸ ἐκ τῶν ἀλλοτρῶν τρέφεσθαι τινα· ὄθεν 5 καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις τοῖς λεγομένοις φιλικοῖς ἕκαστος τῶν συνερχομένων εἰς τὸ συμπόσιον τὸ ἴδιον αὐτοῦ βρωμα καὶ πόμα μεθ' ἑαυτοῦ κομίζει, καὶ εἰς τὸ κοινὸν πάντα παρατίθεται, καὶ B ἐσθίουσι κρατήσαντες τὸ ἀρχαῖον ἔθος ἕως τῆς νῦν, τὸ μὴ ἀκούειν ἀλλοτριοφάγοι. τούτου χάριν ἐπενόησε τοῦτο ὁ αὐτὸς 10 O 229 Ῥῶμος, πρὸς τὸ ἐξιλεῶσασθαι τὴν ὕβριν ἑαυτοῦ, καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου ῥωμαῖστὶ βρουμάλιον, καθὼς ὁ σοφώτατος *Λικίνιος* ὁ Ῥωμαίων χρονογράφος ἐξέθετο.

Μετὰ δὲ Ῥῶμον καὶ Ῥῆμον τοὺς ἀδελφοὺς βασιλευσαν ἄλλοι ἕξ τῆς Ῥώμης ἕως τοῦ *Ταρκυνίου Σουπέρβου* τοῦ ἀδίκου. 15 ἑβδομας γὰρ βασιλεύς τῆς Ῥώμης μετὰ τὸ κτισθῆναι αὐτὴν ἐγένετο· καὶ ἐπήρθη τὸ βασίλειον παρ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν *Σίβυλλα* ἡ *Κυμαία μάντις*.

C Ἔσχε δὲ ὁ αὐτὸς *Ταρκύνιος* υἱὸν ὀνόματι *Ἀθήρουνς*, δι' 20 ὃν ἐξεβλήθη τῆς βασιλείας, ὅτι βιασάμενος τὴν *Λουκρητίαν* συγκλητικὴν ἐμολχευσεν ὁ υἱὸς τοῦ *Ταρκυνίου* ὁ *Ἀθήρουνς*· κακείνη ἔσφαξεν ἑαυτήν, ὡς σώφρων. καὶ ἐγένετο ἐμφύλιος πόλε-

1. ἐβασίλευσαν Chron., βασίλευσαν Ox.

et ab incubabulis, ad perfectam usque aetatem, que ad regnare coepisset, aliorum victu enutritus fuisset: nempe innuentes, eum apud Faustum colonum, et Lupam uxorem ejus, ex alieno enutritum fuisse: uti antea dictum est. Apud Romanos enim; veteres etiam omnes, vitio vertebatur, si quis alieno pane vesceretur. Unde et in Symposiis, quae *Amicalia* dicta sunt, singuli ex convivis cibum potumque suum proferentes, in commune conferunt; morem antiquum usque adhuc servantes, ne forte *Alioniori* audirent. Ob hanc igitur causam, nempe ad contumeliam illam a se amovendam, genus hoc convivi instituit; et Latina lingua *Brunnialium* vocavit: uti haec tradidit sapientissimus Licinius, Romanorum Chronographus.

Post Romulum et Remum fratres, reges vi alii Romae regnarunt; ad injustum usque illum Tarquinium superbum. Ab urbe enim condita Romanorum rex septimus fuit iste: a quo etiam ablatam est regium imperium.

Hujus sub regno floruit Cumaea Sibylla; vaticinatrix.

Tarquinus iste filium habuit, qui Aruns dictus est: qui in causa fuit, quod Tarquinus pater regno deturbatus fuerit; eo quod Lucretiae, matronae nobili vim intulerat: illa vero, ut castam se argueret, mortem sibi

μος μέγας ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ χρόνων, καὶ πολλοὶ ἐσφάγησαν. ταῦ-
τα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφὸς Σέρβιος ὁ Ῥωμαίων συγγραφεύς.

Ὁ δὲ Ταρκύνιος ἐξεβλήθη τῆς βασιλείας τῷ τρόπῳ τούτῳ.
πολέμου κινήσεντος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν λεγομένων
5 Ἀρδηνῶν, λαβὼν βοήθειαν ὁ Ταρκύνιος βασιλεὺς ἤλθε πολε- O 230
μῶν τὴν Ἀρδηνῶν χώραν. καὶ εὐρόντες καιρὸν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ
οἱ συγκλητικοὶ Βροῦτος ὁ θεῖος τῆς Λουκρητίας καὶ Κολλάτινος D
ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, κατεσκεύασαν αὐτῷ, συμποησαμένων αὐτοῖς καὶ
τῶν ἄλλων συγκλητικῶν καὶ τῶν τῆς πόλεως πάντων εἰς τὸ αὐ-
10 τὸν ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας, πείσαντες συμμαχεῖν αὐτοῖς εἰς
τὸ μὴ δεξασθαι τοῦ λοιποῦ τὸν Ταρκύνιον βασιλέα εἰς τὴν Ῥώ-
μην ὑποστρέφοντα τὸν στρατὸν τὸν φυλάττοντα τὸ παλάτιον
καὶ τὴν πόλιν Ῥώμην τῶν λεγομένων Κελεριανῶν, ἀνδρῶν μαχι-
μωτάτων ἐν πολέμοις. καὶ γνόντος τοῦ Ταρκυνίου τὸ τρακτε-
15 θέν κατ' αὐτοῦ παρὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ δή-
μου, πέμψας αὐτὸς ὑπενόθευσε καὶ αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Βρούτου,
τὸν φίλον ὄντα καὶ συννεώτερον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρρῶντος. καὶ
πεισθεὶς συνετάξατο ἐρχομένου τοῦ αὐτοῦ Ταρκυνίου κατὰ τῆς E
Ῥώμης προδοῦναι τὴν πόλιν καὶ τὸν ἴδιον πατέρα φονεῖν τὸν
20 Βρούτον. τοῦτο δὲ γνοὺς ὁ δοῦλος τοῦ Βρούτου Βινδίκιος, ὁ
συνδιώγων τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἀνήγγειλε λάθρα τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ O 231
Βρούτῳ τὴν μέλλουσαν γίνεσθαι κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν παρὰ τοῦ
υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ εὐθέως ἀκούσας ὁ Βρούτος συνέσχε τὸν ἴδιον

1. χρόνων] Mallm χρόνον. 7. Κολλατίνος Ox. hic et p. seq.
v. 9. Κολλατίνος est infra p. 79. D.

conscivit. Inde bellum civile ingens Romae coortum est: in quo plurimi
ceciderunt. Haec autem Servius, sapiens Romanorum scriptor, memoriae
mandavit.

Exiectus autem fuit e regno suo Tarquinius, hoc modo. Bellum Ro-
manis intulerunt Ardeani: Tarquinius igitur rex, copiis collectis, regio-
nem eorum invasit. Tempus itaque nacti opportunum, qui ei infensi
erant, Brutus, Lucretiae avunculus, et Collatinus ejusdem maritus, Sena-
torii ordinis viri; una cum senatoribus reliquis, populoque adeo omni,
consilium inierunt, quomodo Tarquinium e regno deturbarent. Conjura-
tionis etiam socios habuerunt Flexumines illos, qui Celeriani vocabantur;
bellicosos viros, Palatii, atque urbis custodes; a quibus obtinuerunt, ne
Tarquinium regem deinceps in urbem admitterent. Tarquinius autem cer-
tior factus de his, quae contra se senatus, exercitus, omnisque adeo po-
pulus, machinabantur: Bruti filium, Aruntis filii sui amicum, et a pueris
sodalem, in partes suas corruptit; ipsumque paciscentem habuit, uti ven-
ienti Tarquinio contra Romam, urbem ipse proderet; Brutum etiam,
patrem suum, neci daret. Haec vero ubi intellexerat Bruti servus, qui
alium assectabatur, nomine Vindicius; conspiracy totam, quam in
eum filius machinatus est, Domino aperuit. Brutus, his auditis, statim

αὐτοῦ υἱόν, καὶ ἐν τῷ φόρῳ Ῥώμης ἐπὶ πάντων ἐξετάσας αὐτόν,
 V 77 ἠνάγκαζεν αὐτόν ἔξειπεν τὰ αὐτῷ καὶ τῷ Ταρκυνίῳ βεβουλευμέ-
 να. ὁ δὲ ὠμολόγησε τῷ ἰδίῳ πατρὶ τὴν γενομένην παρ' αὐτοῦ
 σύνταξιν τῆς προδοσίας πρὸς τὸν Ταρκύνιον· καὶ εὐθέως ἐφώ-
 νησε τὸν ἴδιον υἱόν. καὶ λοιπὸν συναθροισθεῖσα ἡ σύγκλητος 5
 Ῥώμης πᾶσα ἀπεκήρυξε τὸν Ταρκύνιον τῆς βασιλείας, ἐγγράφως
 τὴν καθάρσειν αὐτοῦ ποιήσαντες, ψηφισάμενοι ἐν πρώτοις καὶ
 δισιγγνιτεύσαντες ὑπάτους δύο, τὸν Βροῦτον τὸν μέγαν καὶ τὸν
 Κολλατῖνον τὸν ἄνδρα τῆς Λουκρητίας, διοικεῖν τὴν πολιτείαν
 Ῥωμαίων προβαλλομένους κατὰ ἰδίαν δοκιμασίαν ἄρχοντας, καὶ 10
 μὴ εἶναι τοῦ λοιποῦ βασιλεῖα ἐν τῇ Ῥώμῃ, γράψαντες καὶ τῷ
 στρατῷ τῷ ὄντι μετ' αὐτοῦ Ταρκυνίου ἀπολιπεῖν αὐτόν· καὶ ἀπέ-
 B στησαν εὐθέως. ἡ μόνον δὲ προῆλθεν ὑπάτος ὁ Βροῦτος, εὐ-
 θέως ἐπὶ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ δήμου ἀγαγὼν τὸν ἴδιον δοῦλον
 τὸν Βινδίκιον ὑπὲρ εὐχαριστίας, διτι πιστὰ ἐφύλαξε τῷ ἰδίῳ δε- 15
 σπότη, καὶ ἐπιτελέσας ἑορτὴν πανηγυρικὴν τῇ Δίκη καὶ καθίσας
 O 232 ἐν τῷ ὑψηλῷ βήματι ἀνήγαγε τὸν Βινδίκιον ἐν ὕψει ἀντικρὺς αὐ-
 τοῦ, καὶ ἐκτείνας τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, καὶ τῇ καλάμῃ αὐτοῦ
 πληγὰς τρεῖς ἐπὶ τὴν αὐτοῦ παρεῖαν ἐπαγαγὼν μετὰ κραυγῆς ἔφη
 ταῦτα, Ἀποτιναξάμενος τὴν τῆς σῆς δουλείας τύχην, ὦ Βινδίκιε, 20
 καὶ τὴν ταύτης ἐκδυσάμενος ζυγὸν ἔνδυσαι Ῥωμαϊκῆς ἑλευθερίας
 θώρακα τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς σου χρόνον. καὶ ἀφελόμενος ἐκ
 C τῆς ἰδίας χειρὸς δακτύλιον χρυσοῦν ἐπέβαλεν εἰς τὴν δεξιὰν αὐ-
 τοῦ χεῖρα, δεδωκὼς αὐτῷ καὶ ἄξιαν κόμητος καὶ μέρος τῆς αὐτοῦ

comprehendit filium suum; eumque in foro, coram omnibus, examini sub-
 jecit; totumque Tarquinii consilium detegere cogit. Filius itaque patri
 conjurationis omnem seriem indicavit: pater inde illico filium neci tradi-
 dit. Senatus deinde Romanus omnis in unum congregatus, Tarquinium
 regno abdicavit, ejectione ejus in Acta publica etiam relata; cum prius
 Consules duos constituisent Brutum magnum et Collatinum, Lucretiae
 conjugem. His itaque communi consensu Reipublicae administratoribus
 designatis; cautum deinde erat, ne unquam Potestas Regia in Romam
 denuo admitteretur. Exercitum etiam, quem secum habuit Tarquinius,
 per literas hortati sunt, uti regem desererent: quod et factum est. Bru-
 tus vero Consul factus, servum suum Vindicium Senatus et populi in con-
 spectum adduxit, ob fidem ejus Domino praestitam, beneficium ei repen-
 satorum. Festivitatem itaque solennem *Justitias* indixit: et conscenso thro-
 no excelso, servum suum Vindicium loco etiam sublimiore sibi e regione
 collocavit: deinde manum dextram protendens, tres ei alapas palma im-
 pegit super faciem, elata hac voce locutus. „Excusso, Vindicie, servi-
 tutis tuae jugo, servilem conditionem tuam exuas; et Romanae libertatis
 thorace deinceps indutus, quamdiu vixeris incedas.“ Anulum deinde au-
 reum suo digito deductum, dexteræ ejus imposuit: et concessa etiam ei
 facultatum suarum portione aliqua, Comitem fecit. Diem autem Celebri-

πριουσίας, καλέσας τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς Κοροσλία, ἔπει ἐρμηνεύεται παροχῆς ἡμέρα, προστάξας καὶ τοῖς παρ' αὐτοῦ προβληθεῖσιν ὑπατικοῖς ἄρχουσι τῶν ἐπαρχιῶν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατ' ἔτος ἱερὰν παννυχίδα καὶ ἑορτὴν τῇ Δίκη ἐπιτελεῖν εἰς 5 μνημόσυνον τῆς κατὰ τοῦ Ταρκυνίου νίκης καὶ τῆς κατ' ἀξίαν ἑλευθερίας τοῦ Βινδικίου εἰς τὸ προτρέψασθαι τοὺς λοιποὺς τοὺς πανταχοῦ οἰκέτας εὐγνωμονεῖν τοῖς ἰδίοις δεσπόταις καὶ τοιαύτης ἑλευθερίας ἀξιοῦσθαι καὶ τιμῆς. ἄτινα Κοροσλία οἱ O 233 ὑπατικοὶ ἄρχοντες τῶν ἐπαρχιῶν ἕως τῆς νῦν ἐπιτελοῦσι πανη- 10 γυρῶντες. περὶ ὧν καὶ Λίβιος ὁ σοφὸς καὶ ἕτεροι πολλοὶ συν- D γράψαντο.

Μετὰ δὲ χρόνους πολλοὺς τυραννήσαντες οἱ Γάλλοι ἐκίνησαν πόλεμον Ῥωμαίοις· καὶ τοῦτο γνοῦσα ἡ σύγκλητος Ῥώμης προε- 15 χειρίσατο κατ' αὐτῶν στρατηγὸν δυνατὸν ὀνόματι Μαλλίωνα 16 Καπιτωλῖνον. ὅστις ὀπλισάμενος καὶ λαβῶν στρατὸν πολεμικώτατον, ὤρμησεν εἰς τοὺς Γάλλους· καὶ συμβουλῶν πόλεμον ἐνίκησε κατὰ κράτος. καὶ ὑποστρέψας ἐθριάμβευσε τὴν νίκην ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ εἰσῆλθεν ἀπονεινοημένος κατὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ δήμου· καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπήθη ἡ σύγ- 20 κλητος καὶ πάντες. φθονηθεῖς δὲ ὑπὸ τινος ἐχθροῦ αὐτοῦ συγκλητικοῦ, ὄντος ἐν δυνάμει, ὀνόματι Φεβρουαρίου, καταγο- μένου ἐκ γένους τῶν Γάλλων, κατεσκευάσθη. ἐν κομβεντίῳ γὰρ O 234 E

1. Κοροσλία] *Consualia* in mente habuisse videtur. 2. παροχῆς] *Conf. inscr. p. 121.* 6. τοὺς λοιποὺς] *Fort. τοῦ λοιποῦ.* 14. Μαλλίωνα] *Μαλλίων Ox.* 16. Γάλλους] *Γαλλους Ox.*

tatis hujus vocavit *Consilia*: ac si diceret, *Diem Largitionis*. Insuper etiam Proconsulibus omnibus Provinciarum Praefectis imperavit, ut eodem die sacrum pervigilium et Festum anniversarium *Justitiae* celebrarent; in memoriam ejecti Tarquinii et Libertatis pro meritis Vindicio concessae: ut hinc nimirum servi omnes documenta sibi sumerent, debitam Dominis fidem praestandi; libertatem, et honores tantos pro meritis reportaturi. Itaque ubi Proconsules ubique Provinciarum Solennitates illas usque adhuc pompa maxima celebrant. De his autem sapiens Livius, aliique plurimi scripserunt.

Longo autem post tempore, Galli in Romanos insurgentes, bellum eis intulerunt: quod ubi intellexisset Senatus Romanus, missus est contra eos Manlius Capitolinus, dux fortissimus. Paravit hic sibi exercitum bellicosissimum; et in Galliam profectus, commissoque cum Gallis praello, eos profligavit. Romam deinde reversus, triumphum de illis egit. Urbem vero ingressus, senatum, exercitum, populumque fastidire animo visus est: quod senatus quidem, caeterique omnes aegre tulerunt. In eam etiam machinatus est Februarius quidam, adversarius potens, Senatorii ordinis vir et ex Gallis oriundus. Convocato enim Consilio, cum Comi-

εἰσελθόντος τοῦ Μαλλίωνος Καπιτωλίνου, καὶ τοῦ κοινοῦ τῆς συγκλήτου καθεζομένου, ἔξαναστὰς ὁ Φεβρουάριος συγκλητικὸς λέγει τῷ Μαλλίῳ, Τοῦ στρατοῦ Ῥωμαίων νικήσαντος τοὺς Γάλλους σὺ τί ὑπεράρρη, ὡς μονομαχῆσας; ἡ τύχη Ῥωμαίων αἰεὶ νικᾷ τοὺς πολεμίους· οὐ διέλαθε δὲ ἡμᾶς καὶ τοῦτο, ὅτι διὰ τοῦ-5
 V 78 νῆσαι τοὺς Ῥωμαίους· ὅπερ οὐκ ἐγγίνεται σοι. καὶ ἀκούσασα ταῦτα ἡ σύγκλητος καὶ ὁ στρατὸς καὶ ὁ δῆμος, ἐπῆλθε τῷ Μαλλίῳ Καπιτωλίνῳ. ὁ δὲ δῆμος ἐπαναστάς κατὰ γνώμην τῆς συγκλήτου ἐβόησαν ἐκβληθῆναι ἀπὸ τῆς πόλεως Ῥώμης τὸν 10 αὐτὸν Μαλλίωνα Καπιτωλῖνον· ὅστις εὐλαβηθεὶς τὸν στρατὸν καὶ τὸν δῆμον ἐξῆλθεν ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι, πλησίον τῆς λεγομένης Ἀπουληίας χώρας, καὶκεῖ διῆγεν ἡσυχάζων. ἐκεῖνον δὲ φρονότος ἐπῆλθεν ὁ δῆμος Ῥωμαίων τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ διαφέροντα αὐτῷ διήρπασαν. 15

Οἱ δὲ Γάλλοι προχειρισόμενοι αὐτοῖς ῥῆγμα δυνατὸν ἐν πολέ-
 O 235 μοις ὀνόματι Βρῆνον, ἐπιστρέψασαν εὐθὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης, Β ἀκούσαντες καὶ διὰ τὸν Μαλλίωνα ὅτι ἐξεβλήθη ἀπὸ τῆς Ῥώμης. καὶ ὀρμήσας ὁ Βρῆνος ῥῆξ ἔξαιφνης εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ παρέλαβεν αὐτὴν νυκτὸς ἐν χειμῶνι, τῇ πεντεκαίδεκάτῃ 20 τοῦ ἔξιτιλλίου μηνός, προπέμψας λάθρα τοὺς ἀφελοντας φονεῦσαι τοὺς πορταρίους καὶ ἀνοῖξαι αὐτῷ τὴν πόρταν. καὶ τούτων φονεωμένων ἐγένετο πτῦρμα· καὶ γνόντες οἱ συγκλητικοὶ τὴν παρῴληψιν τῆς πόλεως, ἔφυγον πάντες, καὶ φανεροὶ τῶν τῆς πόλεως λαμπροὶ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰσῆλθον ἐν τῷ 25

tium intraret Manlius Capitolinus, Februarius exurgens, reliquis senatoribus assidentibus, ita eum allocutus est. „Quorsum tu, Manli, tam te superbe geris; quae, tua sola virtute, parva esset haec in Gallos victoria? Nos Romanam Fortunam ubique victricem agnoscimus. Sed neque nos latet huius tui fastus causa: nempe affectati regni spes tua. Sed frustra eris. Haec ubi audissent senatus, exercitus, et populus, insurgentibus una omnes in Manlium Capitolinum: et populus quidem, senatu etiam assentiente, elatis vocibus, eum ex urbe ejici postulabat. Manlius itaque cavens sibi ab exercitu populoque, secessit in praedia sua, non procul ab Apulia sita; ubi deinde latitavit. Fuga autem ejus Romae nota, domum ejus populus invasit, bonaque ejus omnia diripuit.

Galli interim, ubi audissent Manlium ex urbe pulsum esse, bellum contra Romanos instaurant. Ducem constituentes sibi strenuum, Brennum nomine. Hic itaque, missis inprimis qui Janitores urbis clanculo interficerent, portasque sibi aperirent; Romam repente ingressus, urbem nocte tempestuosa cepit, mensis sextilis die xv. Custodibus autem interfectis, ingens consternatio facta est: Senatores vero certiores facti urbem captam esse, fuga rebus suis consuluerunt: ex urbis autem primariis pluri-

Καπετωλίῳ εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἰδίων χρημάτων. παραλαβὼν δὲ ὁ Βρῆνος ῥῆξ τὴν πόλιν Ῥώμην, κατασφάζει πολλοὺς πολίτας καὶ τινὰς τῶν στρατιωτῶν καὶ αἰχμαλωτίζει· καὶ ἕμενα πολιορκῶν τὸ Καπετώλιον διὰ τοὺς ὄντας ἐν αὐτῷ συγκλητικ- C
5 κοὺς καὶ διὰ τὰ χρήματα αὐτῶν. δυνηθέντες δὲ οἱ συγκλητικοὶ ἔγραψαν, δειόμενοι τοῦ Μαλλίωνος Καπιτωλίνου συνάζει τὸν κατὰ πόλιν καὶ χώραν Ῥωμαίων ὄντα ἐγκάθετον στρατόν, καὶ O 236
ἐλθεῖν εἰς ἐκδίκασιν τῆς Ῥώμης καὶ εἰς βοήθειαν αὐτῶν. καὶ δεξάμενος τὰ τῆς συγκλήτου γράμματα ὁ Μαλλίων Καπιτωλι-
10 νος, γινὼς ὅτι ἐλήφθη ἡ Ῥώμη καὶ τὸ Καπετώλιον φρουρεῖται ὑπὸ τοῦ Βρῆνου, ῥηγὸς τῶν Γάλλων, ἐταράχθη· καὶ συναγαγὼν εὐθέως πάντοθεν πλῆθος στρατοῦ, καὶ ὀρήσας, ἦλθε κατὰ τοῦ Βρῆνου ῥηγὸς ἐξαίφνης ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν Ῥώμην· καὶ αὐτὸς νυκτὸς κατὰξας τὸν ἴδιον στρατόν ἐν ταῖς ῥύμαις τῆς
15 πόλεως, καὶ μεσάσας τὸν Βρῆνον ῥῆγα καὶ τοὺς αὐτοῦ πάντας, ὡς ξένους, ἀνεῖλε. καὶ περιγεγόμενος συνελάβετο τὸν αὐ- D
τὸν Βρῆνον ῥῆγα· καὶ εὐθέως ἀπεκεφάλισεν αὐτόν, καὶ ἔπηξεν ἐν κοντῷ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. καὶ τὰ πλῆθη δὲ αὐτοῦ καὶ τοὺς κόμητας αὐτοῦ κατακόψας, ἐρῥύσατο πάντας οὓς συνελάβετο
20 Ῥωμαίους αἰχμαλώτους, ἀφελόμενος καὶ πάντα τὰ παρ' αὐτῶν πραιδευθέντα καὶ ἐξελεθούσα ἢ σύγκλητος Ῥωμαίων ἐκ τοῦ Καπετωλίου μετὰ τὴν νίκην τοῦ Μαλλίωνος Καπιτωλίνου εὐθέως ἐψηφίσατο αὐτὸν ἕνα τῶν στρατῶν καὶ τῶν δήμῳ τῶν περιλειφθέντι αὐτῷ αὐτὸν μόνον διοικεῖν τὰ Ῥωμαίων πράγματα.

18. κόνη Ox.

mi, cum uxoribus et liberis bonisque suis omnibus in templum Jovis Capitolini se receperunt. Urbe autem a Brenno capta, multi ex civibus, ex militibus etiam nonnulli gladio perierunt, captivique abducti sunt. Capitolium etiam obsidione cingebat; ut Senatores illic congregatos, una cum divitiis ipsorum occuparet. Senatores vero qui opportunitatem habuerunt hoc faciendi, Manlium per literas implorarunt, uti copiis, quae per urbes regionesque Romanas distributae erant, in unum collectis, in auxilium sibi veniret. Manlius, acceptis senatus literis, atque inde Romanam captam, Capitoliumque obsessum esse a Brenno Gallorum duce edoctus, animo turbatus est. Sine mora itaque copiis undequaque collectis, in Brennum proficiscitur ipsumque ex improvise aggressus, exercitumque suum noctu ducens per urbis plateas, Brennum, exercitumque ejus, medius inter eos, adoritur. Galli autem ignari locorum, gladio ceciderunt; Brennoque ipsi comprehenso Manlius caput amputavit contoque affixit. Exercitu itaque ducibusque etiam ejus omnibus excisis, captivos Romanos liberavit omnes; bonis etiam, quae diripuerant Galli, recuperatis omnibus. Senatus autem Romanus, post victoriam a Manlio Capitolino adeptam, ex Capitolio descendens, Romanae Reipublicae administrationem totam uni Manlio concesserunt; exercitu etiam populoque residuo

- καὶ κρατήσας πάλιν τῆς Ῥώμης ὁ Μαλλίων Καπιτωλίνος εὐθὺς
 O 237 ἐλυπήθη διὰ τὴν παράληψιν τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ τὴν ἕβρον
 E καὶ τὴν ἤτταν Ῥωμαίων. ἐν δὲ τῷ λεγομένῳ μηνὶ ἐξήκλιω
 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς ἡμέρας ἐκολόβωσεν, ὡς δυσσιωνίστου γε-
 νομένου τῇ πόλει Ῥώμη, ἀποχαράξας καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μη-5
 κέτι καλεῖσθαι οὕτως. συσχῶν δὲ καὶ τὸν συγκλητικὸν τὸν
 ἐχθρὸν αὐτοῦ, τὸν κατασκευάσαντα αὐτῷ, ὀνόματι Φεβρουά-
 ριον, τὸν καὶ ποιήσαντα αὐτὸν ἐκβληθῆναι ἔξω τῆς πόλεως Ῥώ-
 μης, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ ἀφελόμενος, εὐθὺς ἐπ' ἤψεσιν αὐτοῦ
 ἐρρόγυσε τῷ ἐλθόντι στρατῷ μετ' αὐτοῦ εἰς ἐκδίκεσιν τῆς πό- 10
 V 79 λεως Ῥώμης, προσφωνήσας τῇ συγκλήτῳ καὶ τῷ στρατῷ ὅτι
 οὗτος ἐκ γένους ἐστὶ τῶν Γάλλων, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐπίστασθε, κά-
 κεινους ἐκδικῶν κατεσκευάσέ μοι. ἔχει δὲ καὶ ἐνυβρισμένον
 βίον· ἐστὶ γὰρ κίναιδος, καὶ οὐκ ἐχρῆν αὐτὸν οἰκεῖν ἐν τῇ Ῥώ-
 μη, ἀλλὰ χρῆ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ἀτίμως καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ ζωῇ 15
 ἀφαιρεθῆναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ δοθῆναι αὐτὸν εἰς θυσίαν
 τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. καὶ συνήνεσεν ἡ σύγκλητος καὶ ὁ στρα-
 τός· καὶ εὐθὺς ἀφελόμενος αὐτοῦ ἄξιαν ἀπέδυσεν αὐτὸν γυ-
 μνόν, καὶ περιελήσας αὐτὸν ψίασον καὶ περιζώσας αὐτὸν σχοῖ-
 O 233 ρον μάσσινον, ἐπιθείς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ συγκλητικοῦ δι' ἐγ- 20
 γράφου προστάξεως αὐτοῦ τῷ μηνὶ τῷ ἐξήκλιω, ποιήσας λέ-
 B γεσθαι τὸν αὐτὸν μῆνα ἔξ ἐκείνου Φεβρουάριον, ὡς ἀξίου ὄντος
 τοῦ ὀνόματος τοῦ μηνὸς δυσσιωνίστου καὶ ἀτίμου, κελύσας τοῖς
 βερνίκλοις, τοῦτ' ἐστὶ περιπόλοις, βαλισσῆνοις βάκλοις τύπτειν

suffragantibus. Manlius igitur Capitolinus Roma sua iterum potitus, ob urbis protinus direptiones Romanorumque victorum ignominiam, indignatione commotus est. Mensis vero Sextilis nomen immutari voluit; et tanquam Rebus Romanis infaufti, dierum ejus numerum decurtavit. Comprehensus deinde Februario senatore, inimico suo, qui machinationibus suis auctor fuit, ut ex urbe ejiceretur Manlius; bona ejus omnia diripit, ipsiusque in conspectu, militibus suis, qui urbis Romae ultionem secum advenerant, distribuit. Senatam porro exercitumque his affatus: „Februarus, inquit, iste a Gallis oriundus est, uti vos probe nostis: quorum etiam in vindictam ista in me machinatus est. Sed et vitam agit ignominiosam: est enim Cinaedus; nec in urbe Roma degere jure potest. Quin potius ejiciatur inglorius, nomenque ejus, etiam vivente ipso, deleatur. Vos vero ipsum Diis Manibus devovete.“ Annuente senatu, cum exercitu, Februarus statim insignibus omnibus exutus est, nudusque factus. Tum vero storea indutum funiculoque praecinctum, vernaculis eum, sive Excubitoribus tradiderunt, uti virgis caedentes, clamarent: *Exi Februari*: quod Graecis idem est, ac si diceres, ἔξβα περίττι. Atque hunc in modum senator iste Februarus, ejectus ex urbe, periiit, Diis Manibus Sacratas. Cavebat etiam Edicto Manlius, ut Mensis Sexti-

αὐτὸν καὶ κράζειν, Ἐξιδι, φεβρουᾶρι, ὅπερ ἐστὶ τῇ Ἑλληνί-
 δι γλώσσῃ Ἐξβα, περίτιε. καὶ οὕτως ἐκβληθεὶς ἀπὸ τῆς
 πόλεως Ῥώμης ὁ αὐτὸς συγκλητικὸς ἐτελεύτα, θυσιασθεὶς τοῖς
 καταχθονίοις θεοῖς. καὶ ἐπιτρέψας τοῖς ἱερεῦσιν ὁ αὐτὸς Μαλ-
 5 λίων ποιεῖν θυσίαν ἐν τῷ αὐτῷ μηνὶ φεβρουαρίῳ, κελεύσας ἐν
 ἐκάστη πόλει Ῥωμαίων τὸ αὐτὸ σχῆμα τοῦ φορέματός τοῦ ψια-
 θίου γίνεσθαι καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἔτος, καὶ διώκεσθαι τὸν φε-
 βρουάριον τὸν καὶ περίτιον μῆνα πρὸ τῆς πόλεως τυπτόμε-
 νον, τὴν κατὰ τοῦ Βρήνου καὶ τῶν Γάλλων σημάτων νίκην C
 10 καὶ τὴν τοῦ ἔχθρου τοῦ Μαλλίανος ἐκδίκησιν, ὅπερ γίνεται ἕως
 τῆς τῶν εἰς ἐκάστην πόλιν Ῥωμαίων. ἦντινα ἐκθεσιν ἤθρον ἐν
 Θεσσαλονίκη πόλει· καὶ ἐναγνοὺς ἤθρον ἐπιγεγραμμένην τὴν O 239
 βίβλον Ἐκθεσις Βροννιχίου Ῥωμαίου χρονογράφου.

Μετὰ δὲ τοῦ διοικῆσαι τοὺς ὑπάτους ἔτη πολλὰ πάλιν ἐβα-
 15 σίλευσε πρῶτος Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος. ὃς ἐπεμέμφετο τῇ
 Μαλλίωνι Καπιτωλίῳ, ὡς τάξαντι τὸν κακοιώνιστον φεβρουά-
 ριον μῆνα μέσον, καὶ μεταγαγὼν εὐθέως ὁ αὐτὸς Αὐγουστος
 διὰ θείας αὐτοῦ κελεύσεως τὸ ὄνομα τοῦ φεβρουαρίου μηνὸς
 ὕστερον πάντων τῶν μηνῶν ἔταξε, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἴδιον ἐαυ-
 20 τοῦ ὄνομα αὐγουστον τὸν ἕκτον ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ τὸν
 πρὸ τοῦ αὐγουστου μηνὸς ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θείου ἀδ- D
 τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

1. Ἐξιδι] Immo Ἐξι. Tum Περίτιε Ox. Sic et v. 8. 14. τοῦ]
 τό Ch. V. vol. II. p. 24. B, 34. D. 15. τῷ] τοῦ Ox. 20. ἀπὸ]
 τὸν ἀπὸ Ox.

His in posterum Februarius a Senatore isto diceretur: uti mensis in-
 fanstus nomen etiam inauspicatum et inhonorandum haberet. Sacerdo-
 tibus etiam Sacrificia indixit Manlius, eodem mense peragenda. Quin-
 etiam urbibus Romanae ditionis universis imperavit; uti, anniversario rit-
 u, simulachrum quoddam, storea funiculoque circumcinctum, eodem quo
 Februarius modo, virgis extra urbem caederetur: nempe hoc facientes,
 in odium mensis Februarii; in memoriam vero Brenni, cum Gallis suis
 profligati, Manliique in adversarium vindictae. Durat autem mos iste,
 singulis Romanorum urbibus observatus, in hunc usque diem. Ista autem
 desumpta sunt ex codice quodam, quem in urbe Thessalonica inveni;
 cujus iste fuit Titulus: *Brunichii, Chronographi Romani, Historia.*

Postea vero quam Consules Romanam Rempub. plures per annos
 administrassent, regium rursus imperium primus introduxit Octavianus
 Augustus: qui Manlium Capitolinum culpavit, quod inauspicatum mensem
 Februarium inter menses medium posuisset. Itaque divino suo Edicto
 cavuit, uti in posterum Februarius in serie mensium ultimus esset: ejus
 autem in loco, mensem a primo sextum, suo nomine, *Augustum* vocari
 jussit: antecedentem vero mensem, a Caesaris avunculi nomine *Julium*
 vocari voluit.

Μετὰ δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τὸν Ταρκύνιον τῆς βασιλείας διώ-
κουν τὴν πόλιν οἱ προειρημένοι ὑπατοὶ δύο, Βροῦτος ὁ μέγας
καὶ ὁ Κολλατῖνος ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρητίας, καὶ ἄλλοι ὑπατοὶ
πολλοὶ ἕως Καίσαρος Ἰουλίου ἐπὶ ἔτη υἱδ'.

Ἐν δὲ τοῖς προειρημένοις χρόνοις μετὰ Ἰωακείμ Ἀδδοῦς, 5
O 240 ὅστις ἱερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων, τῶν δὲ Ἑλλήνων φιλόσοφος παι-
δευτῆς Πλάτων· ὅστις γράφων πρὸς Τίμαιον περὶ Θεοῦ εἶπεν
ὅτι τὸ Θεῖον ἐν τρισὶν ὀνόμασι, μία δὲ δύναμις καὶ Θεότης,
εἰπὼν εἶναι πρῶτον αἷτιον τὸ ἀγαθὸν τὸ οἰκτεῖρον τὰ πάντα, δεύ-
E τερον αἷτιον νοῦς ὁ δημιουργήσας τὰ πάντα, τρίτον αἷτιον ἡ 10
ζωοποιὸς ψυχὴ, ἣτις ἐξωγόνησε τὰ πάντα. τὰς οὖν τρεῖς δυ-
νάμεις μίαν ὑπάρχειν Θεότητα ὠμολόγησε. ταῦτα Κύριλλος ὁ
ἑσσιώτατος ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐ-
τοῦ ἐνέταξε τοῖς κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως τοῦ παραβάτου,
λέγων ὅτι τὴν ἅγιαν τριάδα εἰς μονάδα Θεότητος πάντας προει- 15
πεῖν ἀγνοοῦντας τὸ μέλλον.

V 80 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος ἦσαν καὶ ἄλλοι
φιλόσοφοι Ἑλλήνων παιδευταί, Ξενοφῶν καὶ Ἀισχίνης καὶ Ἀρι-
στοτέλης. οἵτινες πλάνην μετεμψυχώσεως παρεσήγαγον τοῖς ἀν-
θρώποις· καὶ τὴν μὲν Καλλίστην, θυγατέρα τοῦ Λυκάονος, με- 20

3. Κολλατῖνος Ch., Καλλατῖνος Ox. 5. μετὰ] κατὰ Ox. *ibid.*
Ἀδδοῦς] Ἰαδδοῦς Ch. V. p. 81. D. 6. ὅστις] Manca haec, aut de-
leandam ὅστις, nisi forte ὁ ὄ' scripsit. 9. Addidi πρώτον. 12. Κυ-
ρίλλος Ox. 14. κατὰ Ἰουλιανοῦ] I. p. ed. Spanh. 34. A, B.
20. Καλλίστην] Καλλιστά dicit. *ibid.* Λυκάονος Ox.

Post Tarquinium vero regno ejectum, Rempublicam administrarunt
supradicti duo Consules, Brutus magnus et Collatinus, Lucretiae conjux;
et, post hos, alii multi, usque ad Caesarem Julium; per spatium annorum
ccccxiv.

Temporibus autem supradictis, post Joachimum, Judaeorum Pontifex
maximus erat Addus. Floruit eodem tempore, apud Graecos, Plato Phi-
losophus. Hic ad Timaeum de Deo scribens, ista protulit: nempe, „Es-
sentiae Divinae tria quidem esse Nomina; Potentiam vero et Deitatem
unam.“ Causam vero primam dixit, *Bonum*; quod omnibus est propi-
tium: secundam vero Causam dixit, *Mentem*, rerum omnium Opificem:
Tertiam autem, *Spiritum Vivificum*, omnia vivificantem. Tres itaque
Potentias unam esse Deitatem, confessus est. Haec Cyrillus, sanctissimus
Alexandriae Episcopus, in suis protulit scriptis, contra Apostatam
Julianum Imperatorem: qui etiam asserit, Trinitatis Sanctae Unitatem
Divinam praedixisse omnes, futuri licet ignaros.

Platonis autem tempore, Philosophiam etiam apud Graecos docue-
runt Xenophon, Aeschines, et Aristoteles: qui introduxerunt in mundum
Errorem illum, de *Transmigratione Animarum*. Ferunt inde, Callistum,

μετεμψωθεῖσαν εἰς ἄρκον, τὴν δὲ Ἴππομένην, θυγατέρα τοῦ
Μεγαρέως, εἰς λέοντα, τὴν δὲ Ἰώ, θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου, εἰς
δάμαλιν, καὶ τὴν Ἀταλάντην, θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, εἰς ταῦ-
να, καὶ τὴν Φιλομήλαν, θυγατέρα Πανδίωνος, εἰς χελιδόνα, καὶ O 241
5 τὴν Πρόκην, τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, εἰς ἀηδόνα, καὶ τὴν Νιόβην,
θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, εἰς λίθον μετεμψωθῆναι. καὶ ἄλλα
τοιούτῃ τινα ἐμυθολόγησαν αὐτοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτούς.

Μετὰ δὲ τὸ τὸν εἰρημένον Ἀρταξέρξην, βασιλέα Περσῶν, B
ἀποθανεῖν ἐβασίλευσεν Ὀχρος, υἱὸς αὐτοῦ· ὅστις ἐπολέμησεν
10 Αἰγυπτίοις καὶ παρέλαβε πᾶσαν τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ ὑπώλεσεν
αὐτήν, βασιλεύοντας τῶν Αἰγυπτίων τότε τοῦ Νεκταναβῶ, τοῦ
ποιήσαντος λεκανομαντεῖαν καὶ γρόντος ὅτι δεῖ τὸν Ὀχρον, βασι-
λέα Περσῶν, παραλαβεῖν τὴν Αἰγύπτου. ὃς καὶ κουρευσάμενος
τὴν ἰδίαν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἀλλάξας αὐτοῦ τὰ βα-
15 σιλικά ἱμάτια, ἔφυγε διὰ τοῦ Πηλοσίου ὁ αὐτὸς Νεκταναβῶ,
καὶ εἰς Πέλλην, πόλιν τῆς Μακεδονίας, διέτριβεν.

Ἐν τῷ χρόνῳ οὗ τῷ αὐτῷ ἦν τὰ κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα O 242
καὶ τὸν αὐτὸν Νεκταναβῶ θρυλλομένα, ὡς διὰ χλεύης τινὸς C
ἐπορευέθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ συνέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον, ὃν λέγου-
20 σιν ὑπὸ Διὸς Ἄμμωνος συλληφθῆναι. κατέσχευεν οὖν ἡ βασιλεία

1. τὴν δὲ Ἴππομένην] „Hippomenem, Macarei, non fillam, sed fi-
lium, cum Atalanta in matris Deorum templo rem habere ausum, in
Leonem, amasiam vero Atalantam in leonem, commutatos perhibent
Mythologi Latini.“ Ch. 4. Πανδίωνος Ox. 5. Νιόβην — Ταν-
τάλου Ch., Ἰώβην — Τάλαντου Ox. 11. Νεκταναβῶ] Vid. Wes-
seling. ad Diodor. vol. II. p. 121. 11. 12. Ὀχρον Ch., Χόρον Ox.
20. συλληφθῆναι Ch., συληφθῆναι Ox.

Lycæonis filiae, animam in ursam; Hippomenis, Megarei filias, in Leo-
nem; Jus, Inachi filiae, in Juvencam; Atalantæ, Schoenei filiam, in Pa-
vonem; Philomelæ, Pandionis filiae, in hirundinem; Prognès vero, sorori-
s ejus, in Lusciniam; Niobes, Tantali filiae, in saxum transmigrasse.
Cujusmodi alia plurima fabulati sunt isti, et qui eos secuti sunt.

Post antedictum vero Artaxerxem Persarum regem demortuum, re-
gnum suscepit Ochus, filius ejus. Aegyptiis hic bellum intulit; regionem-
que eorum totam subactam, devastavit. Aegyptiis eo tempore imperabat
Nectanabus: qui, cum ex Divinatione per Pelvum intellexisset, Aegyptum
ab Ocho, Persarum rege, occupatum iri; tonsa coma, mutatoque vestitu
Regie, per Pelusium, ad Pellam, Macedoniae urbem, transfugit; ubi dein-
de vixit.

Eodem tempore inerebuit fama Nectanabum cum Olympiade, illasio-
nis cujusdam ope, concubuisse, et ex ea genuisse Alexandrum; quem fer-
rust, Jovis Ammonis esse filium. Duravit autem prima Thebanorum Ae-

τῶν Αἰγυπτίων καὶ Θηβαίων ἡ πρώτη ἔτη αὐτῆς. ταῦτα δὲ Εἰρηναῖος ὁ σοφὸς χρονολόγος ἐξέθετο.

Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καιρῷ ἀρχιερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων Ἰαδδοῦς· κατέσχευεν οὖν ἡ Ἑβραϊκὴ ἀρχιερωσύνη ἔτη ασβ'.

Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἡ Ῥόδος ἡ νῆσος ὑπὸ Θεομηρίας 5 σεισμοῦ κατηνέχθη πᾶσα ἐν μηνὶ δεκτωβρίῳ νυκτός· καὶ ἔπενσεν ἡ στήλη τοῦ κολοσσοῦ καὶ ἔκειτο χαμαί. τότε δὲ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸ ἔθνος ὅλον φόρους ἐδίδουν Ἀσσυρίοις. D ὑπτιώθησαν δὲ τότε οἱ Ἀσσύριοι καὶ ὁ Ὄχος, βασιλεὺς αὐτῶν· καὶ ἐτυράννησαν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ παρεδόθη ἡ βασιλεία εἰς 10 χεῖρας Ἀσσυρίων καὶ Περσῶν καὶ Μήδων καὶ Πάρθων.

Τῆς δὲ Μακεδονίας ἐβασίλευσε Φίλιππος ἔτη κ'. ὅστις νική- O 243 σας ὑπέταξε τὴν Θεσσαλίαν, καὶ κτίζει πόλιν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἣν ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην, τὴν πρώτην λεγομένην κώμην Θέρμας. Διονύσιος δὲ ἐξέθετο ὅτι εἰς ὄνομα βασιλείσσης μιᾶς 15 τοῦ γένους Φιλίππου μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Θεσσαλονίκη. κατέσχευεν οὖν ἡ βασιλεία, ἥτοι τοπαρχία, Μακεδόνων ἔτη χβ' ἕως τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Φιλίππου, καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου χρονολογεῖ.

E Καὶ μετὰ Φίλιππον ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας Ἀλέξανδρος 20

3. Ἰαδδοῦς Ch., Ἰουδας Ox. 9. Ὄχος Ch., Χῶος Ox. 17. χβ'] „Error hic in numero: a Carano enim primo Macedonum Rege, usque ad Philippum hunc, ccccli tantum annos enumerat Eusebius.“ Ch. V. Mai. ad Euseb. p. 170.

gypti Dynastia, per annos mccccxiii. Haec vero sapiens Irenaeus, in Chronicis suis scripta reliquit.

Iisdem temporibus Pontifex Iudaeorum maximus fuit Judas. Sacerdotium autem Judaicum duravit annos cicccli.

Circa idem tempus, Rhodus insula, mense Octobri, nocturno tempore, tota terrae motibus conquassata est: quo tremore Colossus etiam ad terram collapsus est. Eo tempore Pontifices maximi Iudaeorum, totaque gens, tributa Assyriis pendebant. Assyrii autem, cum Ocho, rege suo, elatiores facti, in terram universam imperium exercuerunt: Regnumque traditum est in manus Assyriorum, Persarum, Medorum, et Parthorum.

Macedoniae vero imperavit Philippus, per annos xx: qui cum Thessaliam armis subegisset, vicum, Therman antea dictum, in urbem factum, Thessalonicam nominavit. Dionysius autem auctor est, Thessalonicam, post temporis vocatam fuisse, a reginae cujusdam, a Philippe ortum ducentis, nomine. Regnum vero, sive Dynastia Macedonum, duravit annos 243, ad Philippi regnum numeratos: sicut in Chronico suo tradidit sapientissimus Eusebius Pamphili.

Philippo successit, in regno Macedonico, Alexander, Philippi F. Ba-

ὁ Φιλίππου. τῶν δὲ Βαβυλωνίων μετὰ τὸν Ὀχον ἔβασίλευσε Δαρεῖος ὁ Μῆδος ὁ Ἀσσαλάμου· καὶ κατεκυρίευσεν πάντων.

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας περιγεγόμενοι προσελάβοντο τὴν περιοχὴν τῆς αὐτῶν γῆς· καὶ προβαλλόμενοι ἰσχυροτέρως ἐπάτους χώρας ἀπέσπων.

1. Ὀχον Ch., Χαῖον Ocl.

byloniis autem, post Ochum, imperavit Darius Medus, Assalami F. et imperium mundi tenuit.

Eo regnante, Romani potentiores facti, imperii sui fines ampliare coeperunt: virosque bellicosos in Consulatum promoventes, regiones subinde totas sibi asseruerunt.

Λ Ο Γ Ο Σ Ο Γ Δ Ο Ο Σ

Χ Ρ Ο Ν Ω Ν Μ Α Κ Ε Δ Ο Ν Ω Ν.

Α Τῷ δὲ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Μῆδου τοῦ Ἀσσαλάμου ἐξανέστησεν ὁ θεὸς τοῖς Ἀσσυριοῖς καὶ Πέρσαις καὶ Πάρθοις καὶ Μῆδοις Ἀλέξανδρον τὸν τῆς Μακεδονίας το-
πάρχην, ἥτοι βασιλέα, τὸν Φιλίππου. ὅστις καὶ τὴν μεγάλην Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισε, τὴν πρώην λεγομένην κώμην Ῥακοῦστιν· ἦν 5
αὐτὸς ἐκάλεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα Ἀλεξάνδρειαν, θυσιάσας κόρην παρθένον, Μακεδονίαν παρ' αὐτοῦ κληθεῖσαν. ἔκτισε δὲ καὶ
O 245 ἱερὸν τῷ Σεράπιδι Ἑλίῳ, καὶ δημόσιον, ὃ καλεῖται ὁ Ἴππος, καὶ ἄλλὰ ἱερά. ὅστις βασιλεὺς Ἀλέξανδρος προτρεψάμενος ὁμόφρο-
νας γενναίους στρατηγούς, κατὰ τῆς ἀπονοίας Ἀσσυρίων ὄργι- 10
σθεὶς, πρῶτος παρετάξατο Δαρίῳ τῷ βασιλεῖ Περσῶν. καὶ
B ἔλθων εἰς Βυζούπολιν τῆς Εὐρώπης ἔκτισεν ἐκεῖ τόπον, ὄνπερ ἐκά-

1. Δαρείου] Δαρίου Ox. 5. Ἀλεξανδρείαν Ox. bis. *ibid.* πρώτην λεγομένην κώμην Ῥακοῦστιν] „Ῥακώτην prius dictam asserit Stephanus: Ῥακώτης, οὕτως ἢ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο: vide eundem etiam in Ἀλεξάνδρεια.“ Ch. Apud Stephanum scribendum Ῥακώτης. 8. Σεράπιδι Ox.

LIBER OCTAVUS

DE REGNI MACEDONICI TEMPORIBUS.

Anno autem quarto regnantis Darii Medii, Assalami F. excitavit Deus contra Assyrios, Persas, Parthos, atque Medos, Alexandrum, Philippi filium, Macedoniae regem. Vicum hic quendam, Racustum olim vocatum, in urbem magnam condidit; quam a nomine suo Alexandriam appellavit, mactata virgine intacta, cui nomen ipse dederat, Macedoniae. Fanum etiam Serapidi Soli; balneum item publicum, nomine, Hippum, templaque alia nonnulla extruxit. Idem Alexander in Assyriorum fastum stomachatus, comparatis sibi Ducibus strenuis concordibusque, primus cum Dario, Persarum rege, fortunam belli tentavit. Byzopolim itaque Europae

λεισε τὸ Στρατήγιον· ἐκεῖ γὰρ στρατηγήσας τὰ τοῦ πολέμου με-
 τὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων αὐτοῦ ἐπέρασεν ἐκεῖ-
 θεν σὺν τῷ ἰδίῳ πλήθει ἄντικρυς εἰς ἐμπόριον τῆς Βιθυνίας λε-
 γόμενον Δίσκοι. βουλόμενος δὲ προτρέψασθαι τὸ ἴδιον στρα-
 5 τευμα ἐρρόγυσεν αὐτοῖς ἐκεῖ πολὺν χρυσόν, καὶ μετεκάλεσε τὸ
 αὐτὸ ἐμπόριον Χρυσόπολιν· ὅπερ οὕτως καλεῖται ἕως τῆς νῦν. **O 246**
 καὶ ἔξορμήσας ἐκεῖθεν ἐν τῇ Τροίᾳ ἦλθε· καὶ ποιήσας θυσίαν
 εἰς τὸν τύμβον τοῦ Ἀχιλλέως ὡς ἐκ γένους αὐτοῦ καταγόμενος,
 ἤτησε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ συμμαχεῖν αὐτῷ ἐν τῷ πολέμῳ. ἐκ τοῦ
 10 γὰρ Μολοσσοῦ τοῦ νιοῦ Πύρρον καὶ τῆς Ἀνδρομάχης κατήχθη **C**
 ἡ Ὀλυμπιάς ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδότος.
 καὶ εὐθὺς ὡς πάρδαλις ἐκεῖθεν ὀρμήσας ὁ Ἀλέξανδρος, ἅμα
 τοῖς σὺν αὐτῷ στρατηγοῖς παρέλαβε πάσας τὰς χώρας. καὶ νι-
 κήσας τὸν Δαρείον, βασιλέα Περσῶν, τὸν Ἀσσαλάμου, παρέλαβεν
 15 αὐτὸν καὶ πῦσαν τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν χώραν
 Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Πάρθων καὶ Βαβυλωνίων καὶ Περσῶν
 καὶ πάσας τὰς βασιλείας τῆς γῆς, καθὼς Βόττιος ὁ σοφώτατος
 συγγράμψυτο, ἐλευθερώσας ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος καὶ τὰς πόλεις
 καὶ τὰς χώρας καὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων
 20 καὶ Αἰγυπτίων ἐκ τῆς Ἀσσυρίων καὶ Περσῶν καὶ Πάρθων καὶ
 Μήδων ὑποταγῆς καὶ δουλείας, ἀποδοὺς Ῥωμαίοις πάντα ἃ **D**
 ἀπώλεσαν.

Γίνεται οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδό-

17. Βόττιος] „Βούττιος supra dicitur, lib. 2. p. 40.“ Ch.

veniens, Strategium illic construxit: quem locum ideo sic vocavit, quod,
 cum prius ibi de iis, quae ad bellum propositum spectarent, cum exer-
 cito et commilitonibus communicasset; exercitum inde transmisit in op-
 positam Bithyniae Emporium, Discos, vocatum. Ubi quo milites suos ad
 bellum redderet paratiores, ingenti eos auri pondere donavit: itaque Em-
 porium istud, Chrysopolim, vocavit: quo nomine etiam adhuc appellatur.
 Inde vero movens, Trojam venit: ubi sacra faciens ad Achillis tumulum
 (ex quo etiam oriundus erat,) rogavit, uti Genium ejus haberet in bel-
 lis sibi auxiliarem. Olympias enim, Alexandri Macedonis mater, origi-
 nem duxit a Molosso, Pyrrhi ex Andromacha filio. Alexander autem,
 cum Ducibus suis, tanquam pardus, inde properans; regiones omnes undi-
 que subegit. Quin et Dario quoque, Assalami F. Persarum rege, super-
 rate, ipsum comprehendit, imperiumque ejus totum, Assyriorum, Medo-
 rum, Parthorum, Babyloniorum, Persarum, omnesque adeo mundi ditio-
 nes, occupavit: uti haec scripta reliquit sapientissimus Bottius. Quin-
 etiam idem Alexander ab Assyriae servitutis jugo liberavit omnes Roma-
 norum, Graecorum, Aegyptiorumque urbes, regiones, terrasque; Romanis
 etiam, quaecumque amiserant, restituens.

Ab Adamo autem, ad Alexandri Macedonis Victoriam, anni nume-
 Ioannes Malalas.

νος νίκης ἔτη μϛζ'. ἦν δὲ τότε ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων ὁ Ἀδ-
δοῦς.

- Ο 247 Ἐλύθη δὲ τότε τὰ Περσικὰ μέρη καὶ τὰ βασιλεια αὐτῆς, καὶ
κατεδυνάστευσαν οἱ Μακεδόνες καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν ἕμα
αὐτῷ συμμάχων τῆς γῆς Χαλδαίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν καὶ 5
V 82 Πάρθων· καὶ νικήσαντες καὶ φονεύσαντες τὸν Δαρεῖον, εἰσῆλ-
θον εἰς τὰ βασιλεια τοῦ αὐτοῦ Δαρείου. καὶ ἐνομοθέτησεν ὁ
αὐτὸς Ἀλέξανδρος τὴν χώραν αὐτῶν καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῶν· καὶ
ἤγειραν αὐτῷ οἱ Πέρσαι στήλην ἔφιππον χαλκῆν εἰς Βαβυλῶνα,
ἣτις ἴσταται ἕως τῆς νῦν. 10

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀλέξανδρος τὴν θυγατέρα Δαρείου τοῦ βασιλέως
Περσῶν Ῥωξάνην λαβὼν ἀιχμάλωτον, παρθένον οὖσαν, ἠγάγετο
εἰς γυναικα. παρέλαβε δὲ καὶ πάντα τὰ Ἰνδικὰ μέρη καὶ τὰ
βασιλεια αὐτῶν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος, λαβὼν καὶ Πῶρον τὸν βα-
σιλεα Ἰνδῶν ἀιχμάλωτον· καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ τῶν ἐθνῶν βα- 15
σιλεια δίχα τῆς βασιλείας τῆς Κανδάκης τῆς χήρας τῆς βασι-
B λευούσης τῶν ἐνδοτέρων Ἰνδῶν· ἣτις συνελάβετο τὸν αὐτὸν
Ἀλέξανδρον τῷ τρόπῳ τούτῳ.

Ἔθος εἶχεν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν πεμπομένων παρ'
αὐτοῦ πρεσβευτῶν πρὸς τοὺς ἐναντίους βασιλεῖς εἰσερχεσθαι ἐν 20
σχήματι στρατιώτου καὶ ὄρῳ ὁποῖός ἐστιν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος.
ἡ δὲ Κανδάκη βασίλισσα μαθοῦσα τοῦτο, περιειργάσατο ὅποιας
ἐστὶ θεῖας καὶ τί ἔχει σύσσημον. καὶ ἐβρόιθη αὐτῇ ὅτι ἐστὶ χθα-

1. Ἀδδοῦς] „Ἰαδδοῦς scribendum, supra monuimus, ex Eusebio et
Chronico Alex. Zonaras Ἰωᾶδ vocat.“ Ch.

rantur ιωθδλνπ. Quo tempore etiam Judaeorum Pontifex maximus erat
Addus.

Solutum sic fuit regnum Persicum; cessitque Alexandro Macedoni,
Commilitonibusque, Chaldaeorum, Medorum, Persarum, Parthorumque Im-
perium. Devicto itaque et occiso Dario, regnum ejus invasit Alexan-
der, et regionibus ejus jura dedit: cui et Persae Equestrem ex aere
statuam crexerunt; qui in Babylone adhuc visitur.

Item Alexander, Darii Persarum regis filiam Roxanem, virginem, ca-
ptivam habens, in uxorem duxit, sed et Indica etiam regna, et regiones
omnes subjugavit: Porumque, regem eorum, captivum abduxit. Gentium
praeterea regna subegit omnia; praeter unicum Candacis, interioris In-
diae reginae, mulieris viduae, haec enim Alexandrum ipsum cepit, hoc
modo.

Alexandri mos erat, uti ipse, veste militari indutus, Proceribus suis,
in Legationibus ad reges adversarios obeundis, se comitem adjungeret:
nempe ut sic, quales essent reges, ediceret. Candace vero regina, hoc
cognito, sollicito inquisivit, qualis esset forma Alexander, et quas habuit
insigniores notas. Edocta vero eum depressioris esse staturae, dentes au-

μαλός, ὀδόντας ἔχων μεγάλους καὶ φαινομένους, ἔχων δὲ ὄφθαλ- O 248
 μὸν γλαυκὸν ἓνα καὶ ἓνα μέλινα. καὶ ἰσημειώσατο καθ' ἑαυτὴν
 παῦτα· καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὴν ἅμα τοῖς πεμφθεῖσι παρ' αὐ-
 τοῦ πρεσβυταιῖς γνωρίσασα οὖν αὐτὸν ἐκ τῶν συσσημάτων, συνέ-
 5 σχεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κόσμον ὅλον C
 παρέλαβες· καὶ γυνή σε μία παρέλαβεν. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εἶπεν
 αὐτῇ, Διὰ τὸ σπουδαῖον καὶ περιόργον τῆς φρονήσεώς σου
 ἀβλαβῆ σε φυλάξω καὶ τὴν σὴν γῆν καὶ τοὺς σοὺς υἱεῖς, ἄγο-
 μαι δὲ σε εἰς γυναικα. ἤτις Κανδάκη ἀκούσασα δέδωκεν ἑαυ-
 10 τήν· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εὐθέως ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ εἰσ-
 ῆλθεν ἐπὶ τὴν Αἰθιοπίαν καὶ εἰς ἄλλας γῶρας.

Μέλλων δὲ τελευτᾶν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος διατάξατο ὥστε
 πάντα τοὺς σὺν αὐτῷ ὑπερασπιστὰς καὶ συμμάχους βασιλεύειν
 τῆς αὐτῆς χώρας ὅπου ἦν αὐτοῦς ἐάσας καὶ κραταῖν τῶν ἐκείσε
 15 τόπων. ἔζησε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἔτη λς', ἐβασίλευσε δὲ O 249
 ὑποτάξας τὰ πάντα ἔτη ις', ὁ δὲ πόλεμος αὐτοῦ ἐκράτησεν ἔτη D
 θ', ὑπέταξε δὲ βαρβάρων ἔθνη κβ', Ἑλλήνων φυλάς ιγ', καὶ
 ἔκτισε πόλεις αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πολλάς.

Ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῆς τελευτῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μα-
 20 κεδόνος ἔτη εφ'ἡ', καθὼς συνεγράψατο Θεόφιλος ὁ χρονογράφος.

Μετὰ οὖν τὴν τελευτὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐμερι-
 σθησαν εἰς τέσσαρας τοπαρχίας, ἧτοι βασιλείας, αἱ χῶραι ἃς ὑπέ-
 ταξεν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἅμα τοῖς συμμάχοις αὐτοῦ· καὶ ἔβα-

8. ἀγόγομαι Ox.

tem magnos habere et prominentes; oculum praetera unum habere cae-
 sium, nigricantem alterum: has notas memoriae mandat. Ingressum ita-
 que ad Candacem, cum Legatis suis, Alexandrum, regina statim ex indi-
 cibus agnovit, et comprehendens eum; „Tu, inquit, Rex Alexander, Mun-
 dum universum; Te vero, mulier una cepit. Respondit ei Alexander:
 Ego vero Te, ob hanc ingenii tui sagacitatem, incolumem praestabo, una
 cum liberis, terraque tua omni.“ Sed et in uxorem Te accipio. Can-
 dace, his auditis, se ei obtulit. Alexander itaque, assumpta sibi Canda-
 ce, inde in Aethiopiam, terrasque alias profectus est.

Moriturus autem Alexander, Ducibus suis et Commilitonibus edixit;
 omnibus eisdem uti Imperarent regionibus, quibus ipse eos praefecerat.
 Vixit autem Alexander annos xxxvi; regnavit vero, omnia in potestatem
 suam subigens, annos xvii: durarunt bella ejus annos ix, subjugavit Bar-
 barorum gentes xxii, Graecorum xiii, Urbes ipse sociique condiderunt
 quamplurimas. Ab Adamo igitur, ad mortem Alexandri Macedonis, anni
 ιωθξϛιιι, sicut scriptum reliquit Theophilus Chronographus.

Mortuo Alexandro Macedone, regiones quas ipse, cum commilitoni-
 bus suis, subjugaverat, in regna quatuor divisae sunt omnes, quibus prae-
 erant Alexandri Duces; uti ipse moriens statuerat, hoc modo, Macedo-

σλευσαν αὐτῶν οἱ Μακεδόνες οἱ συνασπισταὶ τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου καθὼς διετάξατο οὕτως. τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Εὐρώ-
E πης πάσης κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ἴδιον τὸν μεῖζονα. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Φίλιππος, καὶ μετὰ Φίλιππον ἐβασίλευσε Κίσσανδρος, καὶ μετὰ Κίσσανδρον ἐβασί-
 λησαν οἱ παῖδες τοῦ αὐτοῦ Κασσάνδρου, καὶ μετ' αὐτοὺς ἐβασί-
 λευσε Δημήτριος, καὶ μετὰ Δημήτριον ἐβασίλευσεν ὁ Ἡπειρώτης Πύρρος, καὶ μετὰ Πύρρον τὸν Ἡπειρώτην ἐβασίλευσε Μελέα-
O 250 σέως τοῦ Ἡπειρώτου. καὶ ἐκράτησεν ἡ βασιλεία αὐτῶν μετὰ 10 τὴν τελευταίην Ἀλεξάνδρου ἔτη ρνζ'.

V 83 Τῆς δὲ Αἰγύπτου πάσης καὶ τῆς Λιβύης ἦν διαταξάμενος ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Πτολεμαῖον τὸν Λάγον τὸν ἀστρονόμον· ὃς ἐβασίλευσεν Αἰγυπτίων ἐν τῷ τῶν Μακεδόνων κράτει ἔτη μβ'. δεῦτερος δὲ βασιλεὺς Πτολεμαῖος ὁ υἱὸς 15 αὐτοῦ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίου τοῦ υἱοῦ Λάγου ἠρμηνεύθησαν αἱ βίβλοι τῶν Ἰουδαίων ἐλληνιστὶ παρὰ τῶν οβ' διδασκάλων δι' ἡμερῶν οβ'· ἦσαν γὰρ γεγραμμέναι ἐβραϊστὶ· οἷα τοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίου βουληθέντος ἀναγῶναι 20 δι' Ἑλληνικῆς φράσεως τὴν δύναμιν τῶν Ἰουδαϊκῶν βιβλίων.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐβασίλευσε τρίτος Πτολεμαῖος **B** ὁ Φιλάδελφος ἔτη λζ', καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσε τέταρτος Πτο-

6. οἱ παῖδες τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου] „Scribendum, Κασσάνδρου. Cassandrum enim in regno exceperunt Antigonus et Alexander, ejus filii. Vide Eusebium.“ Ch. 18. Πτολεμαῖον Οξ.

niam, omnemque adeo Europam, occupavit Philippus, Alexandri frater natus major. Philippe successit Cassander: hunc exceperunt Alexandri filii: post hos regnavit Demetrius: post Demetrium, Pyrrhus Epirota: Pyrrhum excepit in regno Meleager; Meleagram reges alii vi, usque ad regnum Pyrrhi Epirotae. Duravit itaque eorum imperium, post mortem Alexandri, annos clvii.

Aegypti autem omnis, atque Libyae regem constituerat Alexander Ptolomaeum Astronomum, Lagi filium: qui regnavit Aegyptiis, jure regni Macedonico, annos xlii. Huic in regno successit Ptolomaeus secundus, ejus filius.

Temporibus autem Ptolomaei regis, Lagi filii, sacras Judaeorum scripturas in Graecam linguam transtulerunt lxxii Doctores, intra spatium dierum lxxii. Lingua enim Hebraea scripta fuerunt Biblia illa: quorum vimprehendere cupiens Ptolomaeus, in Graecam linguam ea transferri curavit.

Post hujus mortem, tertius regnavit Ptolomaeus Philadelphus, annos xxxvii: hunc excepit quartus Ptolomaeus Evergetes, et regnavit annos

λμαῖος ὁ Εὐεργέτης ἔτη κέ', καὶ μετ' αὐτὸν ἔβασίλευσε ε' Πτολε-
 μαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ιζ', καὶ μετ' αὐτὸν ἔβασίλευσεν ζ' Πτολε- O 251
 μαῖος ὁ Ἐπιφάνης, καὶ μετ' αὐτὸν ἔβασίλευσεν ζ' Πτολεμαῖος ὁ
 Φιλομήτωρ ἔτη ια'. καὶ ἕτεροι Πτολεμαῖοι βασιλεῖς πέντε ἔβα-
 σίλευσαν ἔτη ηβ', δωδέκατος δὲ Πτολεμαῖος ἔβασίλευσεν ὀνόματι
 Διόνυσος ἔτη κθ', ὃς ἔσχε θυγατέρα ὀνόματι Κλεοπάτραν καὶ
 τὴν ὀνόματι Πτολεμαῖον. καὶ λοιπὸν τρισκαίδεκάτῃ βασιλίσσα
 τῶν Πτολεμαίων Κλεοπάτρα· ἔβασίλευσε δὲ ἡ αὐτὴ Κλεοπάτρα
 ἢ θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἔτη κβ'. ἔβασίλευσαν οὖν οἱ ἐγ'
 10 Πτολεμαῖοι οἱ Μακεδόνες τῆς Αἰγυπτιακῆς χώρας ὑπάσης ἀπὸ
 τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λύγου ἕως Κλεοπάτρας τῆς Διονύσου θυ- C
 γατρὸς ἔτη τ' ἕως τοῦ ιε' ἔτους τῆς βασιλείας Ἀυγούστου Καί-
 σαρος τοῦ καὶ Ὀκταβιανοῦ Σεβαστοῦ Ἱμπεράτορος, τοῦ νικη-
 σαντος τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν αὐτὴν Κλεοπάτραν, ἐν τῇ ἐπὶ χώρᾳ
 15 ναυμαχίᾳ εἰς τὸν Λευκίτην τόπον καὶ φονεύσαντος αὐτοὺς καὶ
 ὑποτάξαντος τὴν Αἴγυπτον πᾶσιν, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφί-
 λου καὶ Πανσυνίας οἱ χρονογράφοι συνεγράψαντο.

Τῆς δὲ Ἀσίας διετάξυτο κρατεῖν καὶ βασιλεῦεν Ἀντίγονον
 τὸν λεγόμενον Πολιορκητὴν ἕως τῆς Κιλικίας καὶ τοῦ Ἀράκον- O 252
 20 τος ποταμοῦ τοῦ ἐννὶ λεγομένου Ὀρόντου τοῦ διορίζοντος τὴν
 Κιλικίαν χώραν καὶ τὴν Συρίαν, ὅστις Τυφῶν καὶ Ὀπίτης κα-
 λεῖται.

Τῆς δὲ Συρίας καὶ Βαβυλωνίας καὶ Παλαιστίνης διετάξατο D

6. 9. 11. Διόνυσος] Διονύσιος Ox. 11. Λαγοῦ Ox. 17. οἱ]
 καὶ Ox. Malalae in his peccata persequitur Schurzfleischius Notit.
 Bibl. Vinar. p. 54. 19. τόν] καὶ Ox. *ibid.* Πολιορκητὴν Ox.
 Sic et infra.

XXV: post hunc quintus Ptolomaeus Philopator, annos xvii. Excepit il-
 lum sextus Ptolomaeus Eiphanes: post quem Ptolomaeus septimus, co-
 gnomine Philometor, regnavit annos xi. Post hunc Ptolomaei alii v. re-
 gnarunt, per annos xii. Ptolomaeus autem duodecimus, Dionysius voca-
 tus, regnavit annos xxix. Habuit hic filium, nomine Ptolomaeum; filiam-
 que, Cleopatram dictam: Haec, decimatertia in serie Ptolomaeorum, re-
 gnavit annos xxii. Tredecim itaque Ptolomaei Macedoniae Aegypti uni-
 versae imperium tenuerunt, a Ptolomaeo scilicet, Lagi F. usque ad Cleo-
 patram, Dionysii filiam, per spatium annorum ccc: nempe ad annum de-
 cimum quintum Imperatoris Augusti Caesaris Octaviani; qui Antonium,
 atque ipsam etiam Cleopatram, navali praelio vicit, ad locum, Leucadem,
 dictum et occisis eis Aegyptum omnem subjugavit: uti scriptum relique-
 runt in Chronicis suis, Eusebius Pamphili et Pausanias.

Asiae vero Dominum constituerat Alexander Antigonum, Poliorcetem
 dictum; usque ad Ciliciam et Draconem fluvium, qui Syriam a Cilicia di-
 rimens, Orontes hodie, olim vero Typhon et Ophites, dictus est.

Syriae vero Babyloniae et Palaestinae praefecit Seleucum Nicano-

κρατεῖν καὶ βασιλεύειν Σέλευκον τὸν Νικάτορα· ὅστις καὶ τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσε φονεύσας τὸν Ἀντίγονον. πόλεμον γὰρ συνέβαλε μετ' αὐτοῦ, διότι ἔκτισε πόλιν πλησίον τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Δράκοντος, ἣν τινα ἐκάλεσεν Ἀντιγονίαν. καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Σέλευκος ἔλαβε καὶ τὴν Ἀσίαν πᾶσαν καὶ πάντα τὰ διαφέροντα τοῦ αὐτοῦ Ἀντιγόνου. ὅστις Σέλευκος ἐπέτρεψε τῆς σατραπείας τὴν φροντίδα πάσης τῆς Ἀσίας ἔχειν Νικομήδην καὶ Νικάνορα, τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, υἱὸς δὲ Διδυμέας, ἀδελφῆς τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου. ὁ δὲ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ ἔλαβε γυναῖκα ἐν τῷ πολέμῳ ἀπὸ Πάρθων ὀνόματι Ἀπάμαν παρθένον· ἣν τινα
Ε ἐπῆρεν ἀνελάθων τὸν πατέρα αὐτῆς Πιθαμένην, ὄντα στρατηγὸν
Ο 253 Πάρθων μέγαν. ἀφ' ἧς Ἀπάμας ἔσχεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος θυγατέρας δύο, Ἀπάμαν καὶ Λαοδίκην. καὶ τελευτησούσης τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Ἀπάμας τῆς ἐκ Πάρθων, ἑωρακῶς ἐφίλησεν ἄλλην στρατονικήν ὀνόματι, κόρην εὐπρεπῆ πάνυ, θυγατέρα Δημητρίου, υἱοῦ 15 Ἀντιγόνου τοῦ λεγομένου Πολιορκητοῦ τοῦ φονευθέντος ἐπ' αἰ-
V 84 τοῦ, ἣν τινα ἤδρεν ὁ Σέλευκος ἐν Ῥώσῳ κρυπτομένην μετὰ Δημητρίου τοῦ πατρὸς αὐτῆς· τὴν δὲ Ῥώσον πόλιν ἔκτισε Κλιξ ὁ υἱὸς Ἀγήνορος. ὁ δὲ Σέλευκος ἔσχε θυγατέρα ἕξ αὐτῆς τῆς Στρατονικῆς ὀνόματι Φίαν. καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς 20 Σέλευκος τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἀσίας πάσης καὶ τῆς Βαβυλωνῶς καὶ Παλαιστίνης ἔτη μγ'.

Ὁ δὲ Νικάτωρ Σέλευκος εὐθὺς μετὰ τὴν νίκην Ἀντιγόνου

1. Νικάτορα Ch., Νικάνορα Ox. 7. σατραπείας Ch., Σατραπείας Ox. 11. Πιθαμένη] Fort. Σπιθαμένην.

rem: qui, Antigono occiso, Asiae etiam regnum occupavit. Bellum enim ei intulit, eo quod prope stagnum et fluvium Draconem, urbem extruxerat, quam Antigoniā nominavit. Devicto autem Antigono, totam invasit Asiam Seleucus, et bona Antigoni omnia diripuit. Praefectos autem totius Asiae constituit Seleucus Nicomedem et Nicanorem, consanguineos suos, sororis suae Didymae filios. Seleucus autem Nicator uxorem sibi acceperat in bello virginem Parthicam, nomine Apamen: quam inde occiso patre ejus, Pithamene vocato, magni nominis inter Parthos duce, secum abduxit. Ex ea Seleucus duas habuit filias, Apamam et Laodiceam. Apama autem uxore, quam ex Parthis tulit, fati defuncta, alterius statim puellae amore correptus est, nomine Stratonice, elegantis formae virginia. Filia erat haec Demetrii, Antigoni Poliorcetis, quem Seleucus interfecerat, filii. Virginem hanc invenerat Seleucus in urbe Rhoso, (quam condidit Cilix, Agenoris filius) cum patre Demetrio latitantem. Habuit autem ex ea filiam Seleucus, nomine Philam. Caeterum Seleucus Syriae imperavit, Asiaeque omni, Babylonii et Palaestinae, annos XLIII.

Seleucus autem Nicator, statim post victum Antigonom Poliorcetem,

τοῦ Πολιορκητοῦ, βουλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους ἤρξατο κτίζειν πρῶτον εἰς τὴν πάραλον τῆς Συρίας. καὶ κατελθὼν παρὰ τὴν Θάλασσαν εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικράν, ἦντινα ἔκτισε Σύρος ὁ υἱὸς Ἀγήνορος. τῇ δὲ κγ' τοῦ Ξανθικοῦ μηνὸς ἦλθε 5 θυσίασαι εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον Διδὸν Κασίω· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν καὶ κόψας τὰ κρέα ἠΰξατο ποῦ χρῆ κτίσαι πόλιν. καὶ Β ἑξαίφνης ἤρπασεν ἀετὸς ἀπὸ τῆς θυσίας καὶ κατήγαγεν ἐπὶ τὴν O 254 παλαιὰν πόλιν· καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω Σέλευκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὄρνοσκοποι, καὶ ἤυρε τὸ κρέας ῥιπὲν παρὰ Θάλασσαν κάτω τῆς 10 παλαιᾶς πόλεως ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῆς λεγομένης Πιερίας. καὶ περιχαράξας τὰ τεῖχη εὐθὺς ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὴν Σελεύκειαν πόλιν εἰς ἴδιον ὄνομα. καὶ εὐχαριστῶν ἀνῆλθεν εἰς Ἰώπολιν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπετέλεισεν ἑορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διδὸν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσέως τοῦ υἱοῦ Πίκου καὶ 15 Δανάης, τῷ ὄντι εἰς τὸ Σιλπίον ὄρος, ἐνθα κεῖται ἡ Ἰώπολις, ποιήσας τὴν θυσίαν τῇ πρώτῃ τοῦ ἀρτεμισίου μηνός. καὶ ἐν τῇ πόλει ἔλθων Ἀντιγονία τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἑξερχομένου ἄλλου ποταμοῦ Ἀρχεσθᾶ τοῦ καὶ Ἰάφθου, ἑμεσάζετο ἡ πόλις Ἀντιγονία καὶ ἐν ὑσφαλείᾳ 20 ἔκαθεζετο· καὶ ποιήσας ἐκεῖ θυσίαν τῷ Διδὸν εἰς τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀπὸ Ἀντιγόγου κτισθέντας ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ἠΰξατο ἅμα τῷ ἱερεὶ Ἀμφίονι μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, εἰ τὴν αὐτὴν δεῖλει οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν μετονομάζων αὐτὴν ἢ οὐκ ὀφείλει

9. ὄρνοσκοποι] Fort. ὄρνεοσκοποι. Redit p. seq. v. 6. 10. τῷ] τὸ Ox. 14. Πίκου Ox. 18. Ἀρχεσθᾶ] Ἀρκεσθου est. 22. εἰ] καὶ Ox.

urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi sumpsit ab oris Syriae maritimis. Itaque per mare descendens, urbem conspexit exiguam, in monte sitam, a Syro, Agenoris F. olim conditam. Aprilis itaque XIII die, Casium montem conscendit, Jovi Casio Sacra facturus: quibus rite peractis et carnibus in frustula concisis, precibus rogavit, ubinam loci condenda esset urbs. Derepente vero Aquila, ex sacrificio carnis offulam surripuens, detulit eam Palaepolim: quam insecti Seleucus, quisque cum eo erant, Auspices, projectam invenerunt offulam, ad Emporium, Pieriae vocatae, prope mare, infra Palaepolim. Designato itaque muro, urbis statim jecit fundamenta; quam ex nomine suo, Seleuciam vocavit. Inde Deo gratias actis, Jopolim contendit, urbem in monte Silpisiae: ubi Fanum erat, a Perseo, Pici ex Danae filio extractum. Hic, post tres dies, festum Jovi Ceraunio celebravit; sacrificium faciens, Mensis Maii I. Antigoniā deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam, (quae inter paludem, Arceuthamque fluvium (qui et Japhtha dictus,) ex ea emanantem, media interjacens, situ gaudebat tutissimo) sacra illic Jovi fecit, super altaribus, quae erexerat ibi Antigonus: et excisis offulis, una cum sacerdote Amphione, Numen exoravit, uti signo aliquo dato edisceret, utrum ibi in Antigoniam, mutato loci nomine, sedem

αὐτὴν οἰκῆσαι ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλην ἐν ἄλλῳ τόπῳ. καὶ ἔξα-
 φνης ἐκ τοῦ ἀέρος κατήλθεν ἀετὸς μέγας, καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βω-
 O 255 μῦ τοῦ πυρὸς τῆς ὀλοκαυτώσεως κρέα, καὶ ἀπῆλθε παρὰ τὸ
 D ὄρος τὸ Σιλπίον. καὶ καταδιώξας ἅμα τοῖς αὐτοῦ εἴρε τὸ κρέας
 τὸ ἱερατικὸν καὶ τὸν ἀετὸν ἐπάνω ἰστώτα. τοῦ δὲ ἱερέως καὶ 5
 τῶν ὀρνοσκοπῶν καὶ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου ἐωρακότων τὸ θαῦμα,
 εἶπον ὅτι Ἐνταῦθα δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ οὐ δεῖ
 ἡμᾶς οἰκῆσαι οὔτε δὲ γενέσθαι αὐτὴν πόλιν, ὅτι οὐ βούλονται τὰ
 θεῖα. καὶ λοιπὸν ἐβουλεύετο ἅμα αὐτοῖς ἐν ποίῳ τόπῳ ἄσφαλῆ
 ποιήσῃ τὴν πόλιν. καὶ φοβηθεὶς τὰς ῥύσεις τοῦ Σιλπίου ὄρους 10
 καὶ τοὺς κατερχομένους ἐξ αὐτοῦ χειμάρρους, ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ
 αὐλῶνος κατέναντι τοῦ ὄρους πλησίον τοῦ Δράκοντος ποταμοῦ
 τοῦ μεγάλου τοῦ μετακληθέντος Ὀρόντου, ὅπου ἦν ἡ κώμη ἡ
 καλουμένη Βωττία, ἀντικρυς τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεχάραξαν τὰ
 E θεμέλια τοῦ τείχους, θυσιάσας δι' Ἀμφίονος ἀρχιερέως καὶ τε- 15
 λεστοῦ κόρην παρθένον ὀνόματι Αἰμάθην, κατὰ μέσου τῆς πό-
 λεως καὶ τοῦ ποταμοῦ μηνὶ ἀπτεμισίῳ τῷ καὶ μαιῶ κβ', ὄρα
 ἡμερινῇ α', τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν
 εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ λεγομένου Ἀντιόχου Σωτήρος,
 κτίσας εὐθέως καὶ ἱερόν, ὃ ἐκάλεσε Βωττίου Διός, ἀνεγείρας 20
 O 256 καὶ τὰ τεῖχη σπουδαίως φοβερὰ διὰ Ξεναίου ἀρχιτέκτονος, στή-

4. ἅμα τοῖς ἀντῶ] „Scr. αὐτοῦ· aut supplendum, σύν.“ Ch.
 7. ἡμᾶς Ox. 18. ἀνατίλλοντος Ch., ἀνατέλλοντος Ox. 20. Βω-
 ττίου] Βωττιῶνος Wesselingius ad Herodoti VII. 123. Poterat le-
 nius Βωττίου. *ibid.* ἀνεγείρας Ch., ἀναγείρας Ox.

poneret, necne; an potius alio in loco nova urbis fundamenta jaceret. Re-
 pente igitur ex aëre descendens Aquila ingens, et arreptis ex ara igne-
 scentibus victimae carnis; inde per aëra fertur in montem Silpium.
 Hanc itaque Seleucus et qui cum illo fuerunt, inscuti, sacramentum offulam
 in monte invenerunt, aquilamque ei incubantem. Sacerdos autem atque
 Auspices, ipse etiam Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes:
 „Hic sedes nobis ponendae sunt: Antigoniam vero nec incoli, nec in ur-
 bem fieri, fas est: quippe sic Numini visum.“ Consilium itaque cum eis
 inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis fundamenta tanto poneretur.
 Cavens autem sibi ab Effluviis montis Silpii, et ab aquis hyberno tem-
 pore inde exundantibus; fundamenta urbis molitur in planitie convallis,
 ex opposito montis, juxta Draconem fluvium magnum, (qui postea Oron-
 tes vocatus est,) ubi et vicus fuit, nomine Bottia, e regione Jopolla.
 Rem vero divina fecit, via inter urbem et flumen media; victimam im-
 molante Amphione, Sacerdote et Mysta, virginem, nomine Aemathen, Mo-
 eis Maii die xpi, hora diei prima, sub ortum solis: urbem vero, ab Antio-
 cho Sotere, filio suo Antiochiam vocavit. Fanum deinde extruxit, Jovi
 Bottio sacrum: Moeniaque urbis excitavit, speciosa illa quidem et stu-
 penda, Xenario usus Architecto. Statuam praeterea immolatae virginis

σας ἀνδριάντος στήλην χαλκῆν τῆς σφαιρασθείσης κόρης τύχην V 85
 τῇ πόλει ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, εὐθέως ποιήσας αὐτῇ τῇ τύχῃ
 θυσίαν. καὶ ἀπελθὼν κατέστρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν
 ἕως ἐδάφους, μετενεγκὼν καὶ τὰς ὕλας ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ποταμοῦ,
 5 καὶ ποιήσας καὶ τῇ τύχῃ Ἀντιγονίᾳ ἀνδριάντα στήλης χαλκῆς
 ἑχοῦσης Ἀμαλθείας κέρας ἔμπροσθεν αὐτῆς. καὶ ποιήσας ἐκεῖ
 τετρακίονιν ἐν ὕψει ἕστησεν αὐτὴν τὴν τύχην, καταστήσας ἔμ-
 προσθεν αὐτῆς βωμὸν ὑψηλόν· ἦντινα στήλην τῆς τύχης μετὰ
 10 τελευτῆν Σελεύκου Δημητριος ὁ υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκη-
 τοῦ ἀπήγαγεν ἐν Ρώσῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. ἡ δὲ αὐτὴ
 πόλις Ῥώσος ἐκτίσθη ὑπὸ Κλικος τοῦ υἱοῦ Ἀγῆρορος. B

Ὁ δὲ Σέλευκος μετὰ τὸ καταστρέψαι τὴν Ἀντιγονίαν ἐποίη-
 σε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἣν ἔκτισε πόλιν Ἀντιόχειαν
 τὴν μεγάλην τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀντιγονίαν· οὔστινας ἦν ἐκεῖ
 15 ἑύσας Ἀντιγόνου μετὰ Δημητρίου, υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ἄλλους δὲ ἄν-
 δρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἄνδρας εἰ, ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέ-
 λευκος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνδριάντα χαλκοῦν ἠοβερόν τῆς
 Ἀθῆνης διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς αὐτὴν σεβομένους. κατήγαγε
 δὲ καὶ τοὺς Κρήτας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, οὓς εἶπεν ὁ Κῆσος ὁ O 257
 20 υἱὸς Ἰνάχου ἄνω οἰκεῖν· οἵτινες μετοικῆσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ἀν-
 τιόχειαν μετὰ καὶ τῶν Κυπρίων, ἐπειδὴ ὁ Κῆσος βασιλεὺς ἡγά-
 γετο Ἀμυκὴν τὴν καὶ Κιτίαν, θυγατέρα Σασαλαμίνου τοῦ Κυ- C

17. φοβερόν] φοβερόν Ox. 19. εἶπεν Ch., ἔασεν Ox. 22. Ἀ-
 μυκῆν] Haec fortasse ad Βαμβύκην spectant. *ibid.* Κιτίαν
 Ox. *ibid.* Σασαλαμίνου] „Vocabulum suspectum: forte legen-
 dum, Σαλαμίνου.“ Ch.

seream, urbis in Fortunam, erexit: cui, juxta fluvium collocatae, sacra statim peregit. Antigoniam deinde repetens, eam funditus everdit, uti-lemque ruinarum materiem flumine inde deportavit. Antigoniae autem urbis Fortunae statuum aeream erexit, Amaltheae cornu manu tenentem. Quin et in sublimi posuit Fortunam illam, quatuor supra columnas collocatam; ara etiam excelsa coram illa extracta. Hanc Fortunae urbis statuum, post Seleuci mortem, Demetrius, Antigoni Poliorcretis filius, devexit in Rhosum, Ciliciae urbem a Cilice, Agenoris F. conditam.

Seleucus vero, post Antigoniam eversam, Athenienses, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono, cum Demetrio filio, praeterea etiam et Macedonas, (quorum omnium numerus fuit 130000 virorum) in Antiochiam magnam, a se conditam, transtulit: ubi statuum etiam aeream plane stupendam Minervae posuit; propter Athenienses, qui eam coluerunt. Cretenses etiam deduxit Seleucus, quos arcem, summasque urbis partes habitare fecit olim Casus Inachi filius: et cum his Cyprios etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex uxorem habuit Amycen, quae et Cittiā vocata est, Sasalaminī, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii

πρίων βυσιλέως· καὶ ἤλθον μετ' αὐτῆς Κύπριοι καὶ ἔκησαν τὴν ἀκρόπολιν· καὶ τελευτῆ ἡ Ἀμυκή, καὶ ἐτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ', δι' ἣν ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμυκή. προειρέψατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Ἀργείους Ἰωνίτας, καὶ κατήγαγε καὶ αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰωπύλειος ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ οἰκίειν· οὐστinas 5 ὡς ἱερατικοὺς καὶ εὐγενεῖς πολιτευομένους ἐποίησεν. ἔστησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἄγαλμα λίθινον τῷ ἄετῳ. ἐκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας κατὰ Μακεδόνας ὀνομάζεσθαι, διότι εὔρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ γίγαντας οἰκήσαντας·

D ἀπὸ γὰρ δύο μιλίων τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐστὶ τόπος, ἔχων σῶ-10 ματι ἀνθρώπων ἀπολιθωθέντων κατὰ ἀγανάκτησιν θεοῦ, οὐστinas ἕως τῆς νῦν καλοῦσι γίγαντας· ὡσαύτως δὲ καὶ Παργάντινα οὕτω καλούμενον γίγαντα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντα γῆ κερα-

O 238 νωθῆναι ὑπὸ πυρός, ὡς δῆλον διὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς τῆς Συρίας ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων. ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος πρὸ τῆς 15 πόλεως πέραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο ἄγαλμα κεφαλῆς ἵππου καὶ κασσίδα κεχρυσωμένην πλησίον, ἐπιγράψας ἐν αὐτοῖς, Ἐφ' οὗ φυγῶν ὁ Σέλευκος τὸν Ἀντίγονον διεσώθη· καὶ ὑποστρέψας ἐκεῖθεν ἀνείλεν αὐτόν. ἀνήγειρε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τῷ Ἀμφιονι **E** στήλην μαρμαρίνην ἕσω τῆς λεγομένης Ῥωμανησίας πόρτας, ὁρ-20 νεοθυσίαν ποιοῦντι ἅμα αὐτῷ. ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην παραλλίαν πόλιν ἐν τῇ Συρίᾳ ὀνόματι Λαο-

11. κατὰ] τῶν κατὰ Ox. 13. οἰκοῦντα Ch., οἰκοῦντι Ox.
18. διεσώθη] ὁ διεσώθη Ox. 21. ποιοῦντι Ch., ποιοῦντα Ox.

venientes, urbis summitates incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; a qua regio ea Amyca dicta est. Argivos etiam Jonitas hortatus est, uti Jopoli relicta, in Antiochiam migrarent: Quos, cum natalibus clari, sacrisque essent instituti, in urbis Administrationem designavit. Idem Seleucus lapideum simulachrum Aquilae, ante urbem posuit. Menses item Syrorum, Macedonum mensium nominibus vocari iussit. Syros autem Antiochenses in terra Gigantum habitare, manifestum inde est; quod, duobus ab Antiochia passuum millibus, locus est, ubi humana corpora inveniuntur: Ira Dei in lapides conversa, quos, in hunc usque diem, Gigantes vocant. Sed et Pagram quandam gigantem, loci illius incolam, igne coelesti consumptum, ibi perisse ferunt. Ante urbem vero, ad ripam fluminis ulteriorem, Seleucus aliud etiam posuit simulachrum, Capitis scilicet Equini; juxtaque, cassidem deauratam; quibus haec inscripta sunt. „Huic (insidens) Seleucus, Antigonum fugiens, evasit: et deinde reversus, eum e medio sustulit.“ Amphionem etiam sacerdoti, quicum auspicia ipse captaverat, Seleucus columnam posuit marmoream, intra portam, Romanesiam dictam. Seleucus etiam Nicator urbem etiam condidit in Syria Maritimam, quam a filia sua Laodiceam

δίκειαν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, πρῶτῃν οὖσαν κώμην ὀνό-
 ματι Μαζαβδάν, ποιήσας κατὰ τὸ ἔθος θυσίαν τῷ Διί, καὶ αἰ-
 τησόμενος ποῦ κτίσει τὴν πόλιν, ἦλθεν ἀετὸς πάλιν καὶ ἤρπασεν
 ἀπὸ τῆς θυσίας· καὶ ἐν τῷ καταδιώκειν αὐτὸν τὸν ἀετὸν ὑπήντη- O 259
 5 σεν αὐτῷ σάγαρος μέγας, ἐξελθὼν ἀπὸ καλαμῶνος, ὅστινα ἀνεΐλεν
 ἴδιον κατείχε δόρατι· καὶ φρονεύσας τὸν σάγαρον καὶ σύρας τὸ
 λείψανον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διεχάραξε τὰ τεῖχη ἑάσας V 86
 τὸν ἀετὸν· καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν πόλιν ἔκτισεν ἐπάνω τοῦ αἵμα-
 τος τοῦ σάγαρου, θυσιῶσας κώμην ἁδαῆ ὀνόματι Ἀγαυήν, ποιή-
 10 σας αὐτῇ στήλην χαλκῆν εἰς τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως. ἔκτισε δὲ
 ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικῆτωρ καὶ ἄλλην πόλιν εἰς τὴν Συρίαν με-
 γάλην εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας, εὐρηκῶς κώμην
 πρῶτῃν λεγομένην Φαρνάκην· καὶ τειχίσας αὐτὴν ὁ αὐτὸς Σέλευ-
 κος ἐπωνόμασε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Ἀπάμειαν, θυσίαν ποιήσας·
 15 ἦν αὐτὸς μετεκάλεισεν ὀνόματι Πέλλαν διὰ τὸ ἔχειν τὴν τίχην
 τῆς αὐτῆς Ἀπαμείας πόλεως τὸ ὄνομα τοῦτο· ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς
 Σέλευκος ἀπὸ Πέλλης τῆς πόλεως Μακεδονίας. ἐποίησε δὲ θυ-
 σίαν ταῦρον καὶ τράγον· καὶ ἐλθὼν πάλιν ὁ ἀετὸς ἐπῆρε τὴν κε- B
 φάλιν τοῦ ταύρου καὶ τοῦ τράγου· καὶ περιεχάραξεν ἐκ τοῦ αἵ-
 20 ματος τὰ τεῖχη. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις εἰς ἄλ-
 λους ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη ὁ αὐτὸς Σέλευκος πολλὰς,
 ὧν ἀριθμὸς ἔστιν οὐκ ἴστος, καθὼς ὁ σοφὸς Πανσανίους ὁ χρονογράφος O 260
 συνεγράψατο, ὧντινων πόλεων καὶ τὰ ὀνόματα ἐξέθετο, εἰς

9. Ἀγαυήν Οκ.

22. Χρονογράφος Οκ.

nominavit: (Vicus hic antea fuit Mazabda vocatus:) sacris autem Jovi,
 pro more peractis, Numineque rogato ubi urbs condenda esset, advolans
 Aquila, ut antea, ossulam ex ara surripit: quam dum rex insequitur, ecce
 ei in occursum, ex arundinato, aper ingeus: hunc Seleucus hasta, quam
 ferebat, interfecit: et occisi apri circumtrahens cadaver, missoque aquilae
 augurio, sanguine ejus designatis moenibus fundamenta urbis in illo
 posuit: parata in victimam virgine intacta, nomine Agave; cui etiam sta-
 tuam aeream erexit, in Fortunam urbis. Idem Seleucus Nicator inci-
 dens in vicum quandam Syriae, Pharnacem dictum, moenibus eum cingit,
 urbemque fecit magnam; a filiae suae Apamae nomine, Apamiam vocans.
 Quam etiam Seleucus deinde, mutato nomine, Pellam, ab urbis Fortunae
 nomine, (sic dictae, eo quod a Pella Macedoniae urbe, ipse oriundus
 erat,) appellavit. In sacrificium porro habuit Taurum, et Hircum: et
 Aquila rursus advolans, Tauri Hircique capita abripuit: quorum ex san-
 guine, moenia urbis designavit. Sed et alias quae plurimas Seleucus ur-
 bes condidit, in aliis regionibus et in Perside etiam, numero LXXV, uti
 sapiens Pausanias, in Chronicis suis, memoriae prodidit: quas omnes, vel
 nomine suo, vel filiorum suorum, pro libitu, Seleucus insignivit. Sapiens

ὄνομα ἴδιον καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων, ὡς ἔδοξεν αὐτῷ, ὁ Σέλευκος. ὁ δὲ σφεδρὸς Πανσανίας ἐξέθετο εἰς ὄνομα τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἔθνη-
κα τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπειδὴ
καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Ἀντίοχος ἐλέγετο. οὐδεὶς δὲ κτιζῶν πόλιν
εἰς ὄνομα τεθνηκότος αὐτῆν καλεῖ· ἔστι γὰρ λῆρος· ἀλλ' εἰς ὄνο-
C
μα ζῶντος καὶ ἐστῶτος καλεῖ. ἦντινα πόλιν εἰς ὄνομα Ἀντιόχου
τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, ὡς προείρηται, ἐκάλεσε. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα
ὁ αὐτὸς σοφώτατος Πανσανίας ποιητικῶς συνεγράψατο.

Ὁ δὲ αὐτὸς Σέλευκος καὶ εἰς τὴν Ἡρακλεῖδα τὴν ποτε πόλιν,
νυνὶ δὲ λεγομένην Δάφνην, ἐφύτευσε τὰς κυπαρίσσους πλησίον τοῦ 10
ιεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τὰς φυτευθείσας κυπαρίσσους ὑπὲρ
τοῦ Ἡρακλέος τοῦ τελεστοῦ, τοῦ κτίσαντος τὴν Δάφνην εἰς ὄνο-
μα ἑαυτοῦ καὶ καλέσαντος αὐτὴν Ἡρακλεῖδα πόλιν. αὕτη δὲ
O 261 ἔξω τοῦ ἄλλου ἦν κεκτισμένη ἐπὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀθῆνης· τὸ γὰρ
τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν Δαφναῖον ἐλέγετο, μέσον ὄντα τοῦ ἄλλου. 15
δοσις Ἡρακλῆς καὶ τὴν τῆς πάλης ἐξέθετο τέχνην πρῶτος.

D Καὶ λοιπὸν ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν τῇ Ἑλλησπόντῳ
ᾧν ἐνιαυτῶν οβ', καὶ ἐτάφη ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Σελεύκου ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ ἕτη εἴκοσι· δοσις Ἀντίοχος ἐφίλησε 20
τὴν ἰδίαν μητριαν Στρατονίκην τὴν θυγατέρα Δημητρίου, καὶ

1. ὡς ἔδοξεν αὐτῷ, ὁ Σέλευκος] „ὁ Σέλευκος, redundat.“ Ch.
5. λῆρον Ox. 9. 13. Ἡρακλεῖδα] Idem quod Ἡρακλείαν. Red-
denda haec forma Syncello p. 257. D. Cum diaeresi autem scriben-
dum videtur. 12. Ἡρακλέος] Ἡρακλέως Ox. 14. 15. ἄλλου
Ox. 15. Δαφναίων Ox.

autem Pausanias tradidit, Seleucum Antiochiae magnae nomen dedisse, a
patre suo Antiocho. Verum nemo urbis Conditor, eam in demortui no-
men vocare solet: absurdum enim hoc esset: sed viventis alicujus et su-
perstitis nomen ei indit. Itaque et urbem hanc Seleucus, Antiochi filii
sui nomine, Antiochiam vocavit: uti in prioribus dictum. Caeterum multa
etiam alia, Poëtica scripta nobis reliquit sapientissimus Pausanias.

Idem Seleucus Cupressos plantavit, ad urbem Heraclidem olim voca-
tam, quae Daphne nunc appellatur, juxta Fanum Apollinis; ubi ante eum
cupressos etiam plantaverat Hercules Mysta; qui Daphnem istam olim
condidit et a nomine suo, Heraclidem vocavit. Urbs autem haec extra
lucum condita fuit, juxta Minervae templum: Apollinis enim fanum, quod
Daphnaeum dicebatur; mediam luci partem occupavit. Hercules autem is
fuit, qui Palaestrae artes primus docuit.

Post haec mortuus est Seleucus in Hellesponto annos natus LXXII, et
sepultus est in Seleucia Syriae.

Seleuco successit in regno filius Antiochus, cognomine Soter; regna-
vit annos xx. Hic averecam suam, quam deperibat, Stratoniceam, Deme-

ελαβεν αὐτὴν γυναῖκα· ἀφ' ἧς εἶχεν υἱοὺς δύο, Σέλευκον, ὅστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντίοχον τὸν ἐπικληθέντα Θεοειδῆ. καὶ ἐτελεύτησεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν Ἀντίοχος ὁ Θεοειδῆς ἔτη ιε'. καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ 5 ὁ ἐκ Βερνίκης Σέλευκος ὁ Καλλίνικος ἔτη κδ', καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Νικάτωρ ἔτη λς', καὶ Σέλευκος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη δέκα, καὶ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς ἔτη ιβ'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας λοιμοῦ γενομένου καὶ πολλῶν διαφθαρέντων τῆς πόλεως, Ἀγίος τις τελεστής ἐκέλευσε πέτραν 10 ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ ὑπεράνω τῆς πόλεως γλυφῆναι ἔχουσαν προσωπίον μέγα πάνυ, ἑστειμένον, προσέχοντα ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ τὸν αἰλῶνα· καὶ γράψας ἐν αὐτῷ τινα ἔπαυσε τὴν λοιμικὴν θνησιν· ὅπερ προσωπίον καλοῦσιν ἕως τοῦ νῦν οἱ Ἀντιοχεῖς Χαράωνιον. 15 ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ λεγόμενος Ἐπιφανῆς ἔκτισε πρῶτον ἐν Ἀντιαχεῖα τῇ μεγάλῃ ἔξω τῆς πόλεως τὸ λεγόμενον βουλευτήριον εἰς τὸ ἐκείσε συνάγεσθαι πάντας τοὺς συγκλητικοὺς αὐτοῦ μετὰ τῶν πολιτευομένων καὶ τῆς πόλεως πάντων τῶν κτητόρων καὶ βουλευέσθαι τί δεῖ γίνεσθαι περὶ τῶν ἀνακυπτόντων καὶ τότε ἀναφέρειν ἐπὶ αὐτὸν τὰ συμφέροντα. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλα 20 τινὰ ἔξω τῆς πόλεως, καλέσας τὰ αὐτὰ μέρη εἰς τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ Ἐπιφανίαν πόλιν, μὴ κτίσας αὐτῇ τεῖχος, ἀλλ' οὕτως ἦν ἡ οἰκῆσις αὐτῆς ἐπὶ τὸ ὄρος.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς ἠγανάκτησε κατὰ Πτολεμαίου 263

8. τῆς] τῇ Οκ. 9. τῆς] Fort. τῶν τῆς. 10. προσώπιον Οκ.

trii filiam, in uxorem sibi accepit: ex qua filios duos suscepit; Seleucum, qui parvulus interiit; et Antiochum, cognomento Theoidem. Mortuo autem Antiocho, Seleuci F. in regno successit Antiochus Theoides; regnavitque annos xv. Hunc excepit filius ejus ex Bernice, Seleucus Callinicus; et regnavit annos xxiv: deinde Alexander Nicator, qui regnavit annos xxxvi. post hunc Seleucus Philopator, annos x: deinde Antiochus Epiphanes, annos xii.

Hujus sub imperio, peste grassante, plurimisque ex urbe pereuntibus, Leius quidam, qui Mysteriorum peritus fuit, lapidem ex monte urbi imminente exculpi jussit, in quo caput ingens, corona cinctum, exarari curavit, urbi, convallique obversum. Tum capiti quaedam inscribens, pedem repraesit. Caput autem hoc Antiocheni, Charonism, usque adhuc vocant. Idem rex Antiochus, cognomine Epiphanes, Senaculum primum Antiochensibus extra urbem extruxit: uti in unum convenirent viri senatorii, Magistratus, Primoresque urbis omnes; atque ibi de Republicae necessitatibus consulentes, ad se tandem referrent. Quaedam etiam alia extra urbem aedificia erexit; locumque deinde, a cognomine suo Epiphaniam vocavit: quam tamen incolis, moenibus nullis cinctam, reliquit.

Idem Antiochus Epiphanes infensus fuit Ptolomaeo, Aegyptiorum re-

- B** μαίον, βασιλέως Αιγύπτου, διότι τέλη ἀπήτησε τοὺς ἐκ τῆς ὑπ' αὐτὸν ὄντας χώρας Ἰουδαίους. τῶν γὰρ αὐτῶν Ἰουδαίων ἐκ τῆς Παλαιστίνης ἐλθόντων ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ αἰτησάντων τὸν αὐτὸν Ἀντίοχον γράψαι Πτολεμαίῳ τῷ τῆς Αἰγύπτου τοπάρχῃ καὶ βασιλεῖ μὴ ἀπαιτεῖν αὐτοῦ τέλος μετακομίζοντας σίτον εἰς ἀπο-5 τροφὰς αὐτῶν, μεγάλου λιμοῦ τότε γενομένου ἐν τῇ Παλαιστίνῃ· ἀπὸ γὰρ τῆς Αἰγυπτιακῆς χώρας μετακομίζον σίτον οἱ Ἰουδαῖοι. ὅστις Πτολεμαῖος δεξάμενος τὰ γράμματα Ἀντιόχου πλέον αὐτοῦς ἐκέλευσεν ἀπαιτεῖσθαι. καὶ λοιπὸν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς ἐπεστράτευσεν κατὰ Πτολεμαίου, διότι οὐκ ἐπέσθη τοῖς γράμμασιν 10 αὐτοῦ· καὶ συμβολῆς γενομένης μεταξὺ αὐτῶν ἔπεσε πλῆθος τῶν
- C** αὐτοῦ Ἀντιόχου πολὺ, καὶ φυγῶν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ λίμιτον. τοῦτο δὲ γνόντες οἱ τῆς Ἱερουσαλήμ Ἰουδαῖοι, ἐξάψαις ἐποίησαν πρὸς χάριν τοῦ Πτολεμαίου, νομίσαντες τεθνάναι τὸν Ἀντίοχον, ἑαυτοὺς παρατιθέμενοι. ὁ δὲ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς συνάξας πλῆ- 15 θος, ἐπέβρισε τῷ Πτολεμαίῳ καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν κόπρας καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ. καὶ γινούσ περὶ τῶν Ἰουδαίων τῆς Ἱερουσαλήμ τὸ τί πέπραχαν κατ' αὐτοῦ, ὡς συγχαρέντες τῇ αὐτοῦ ἡττῇ, ὠπλί-
- O** 264 σατο κατὰ τῆς Ἱερουσαλήμ· καὶ πολιορκήσας αὐτὴν ἐπολέμησε καὶ παρελάβεν αὐτὴν καὶ κατέσφαξε πάντας· τὸν δὲ Ἐλεάζαρ τὸν 20 ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων καὶ τοὺς Μακκαβεῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀγαθῶν κολάσας ἐφόνευσεν. καὶ καθεῖλε τὴν ἀρχιερωσύνην τῆς Ἰουδαίας,
- D** καὶ τὸ ἱερόν, Σολομῶντος ὄντα, τῶν Ἰουδαίων ἐπόλησε Διὸς

6. λιμοῦ] λιμοῦ Οχ. 12. λιμτόν Οχ. 18. ἡττα Οχ.

gi; eo quod a Judaeis, regno suo subjectis, tributa exigeret. Grassante enim per Palaestinam fame maxima, Judaei ex Aegypto frumentum emere coacti sunt. Antiochiam itaque profecti, Antiochum regem exoratum habuerunt, uti Ptolomaeum, Aegypti regem, per literas hortaretur, uti vectigalia a Judaeis non exigeret, qui non nisi in victum necessarium frumenta Aegypto exportabant. Ptolomaeus autem, acceptis Antiochi litteris, tributa a Judaeis eo strictius exigebat. Itaque adversus eum arma movit Antiochus: praelioque commisso, ingens ex Antiochi partibus occidit multitudo; rex autem ipse fuga in fines suos evasit. Judaei interim Hierosolymitani his auditis, Antiochum in praelio cecidisse rati, Ptolomaeo sese dederunt; pyrasque, illi congratulantes, accenderunt. Antiochus autem Epiphanes, collecto iterum exercitu, Ptolomaeum adoritur; eoque occiso, copias ejus profligavit. Audito vero, quid contra se fecissent Judaei Hierosolymitani, cladem a Ptolomaeo illatam gratulantes, in Hierosolymas arma movit, easque obsidione cinxit; captas deinde vastavit, Judaeis interruccioni datis omnibus. Eleazarum autem Pontificem Maximum, et Maccabaeos, Antiochiam abductos, morte multavit. Sacerdotium etiam Judaeorum subvertit, Templumque Salomonis Jovi Olympio

᾽Ολυμπίου καὶ Ἀθηναῖς, μιάνας τὸν οἶκον χοιρείοις κρέασι, καὶ ἐκάλυσε τοὺς Ἰουδαίους τῆς πατρῴας θρησκείας καὶ ἠλληνίζειν αὐτοὺς ἱβιάζετο ἐπὶ ἕτη τρία.

Καὶ τελευτῆ ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος, καὶ ἔβασίλευσεν ὁ αὐτοῦ υἱὸς ὁ Ἀντίοχος ὁ Γλαυκὸς ὁ λεγόμενος Ἰέραξ ἕτη δύο.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἔβασίλευσεν ὁ Δημητριάδης ὁ Σελεύκου ἕτη η'. καὶ ἐλθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Ἰούδας τις ὀνόματι, Ἰουδαῖος τῷ ἔθνει, ἔδυσώπησε Δημητριάδην τὸν βασιλεῦ παρκαλέσας αὐτόν, καὶ παρέσχεν αὐτῷ τὸ ἱερόν καὶ τὰ λείψανα τῶν
10 Μακκαβαίων. καὶ ἔθασαν αὐτὰ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐν τῷ Κ λεγομένῳ Κερατέῳ· ἦν γὰρ συναγωγή ἐκεῖ τῶν Ἰουδαίων· πρὸ μικροῦ γὰρ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐτιμωρήσατο αὐτοὺς Ἀντίοχος ὁ 265
ἐν τῷ αἰεὶ κλαίοντι ὄρει κατέναντι τοῦ Κασίου Διός. τὸν δὲ υἱὸν ἀγνεύσας ὁ Ἰούδας καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ κτίσας τὸ πάσχα ἐτέλεσε 15 τῷ θεῷ. αὕτη β' ἦν τῆς Ἱερουσαλήμ ἡ ἕλωσις, καθὼς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐχρονογράφησε.

Μετὰ δὲ Δημητριάδην ἐγένετο βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ ἔκγονος V 88 τοῦ Γρύππου, υἱὸς Λαοδίκης, θυγατρὸς Ἀριαράθου, βασιλέως Καππαδόκων, ἕτη θ'. καὶ ἔπαθε τότε ὑπὸ Θεομηνίας Ἀντιόχεια 20 ἡ μεγάλη τῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν αὐτῶν Μακεδόνων, μετὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς τεθῆναι θεμέλιον τείχους ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατόρου μετὰ ἄλλα ἕτη ρνβ', ὥραν ἡμερικτὴν ι', μηνί

1. ᾽Ολυμπίου Ch., Cedrenus p. 193. B, ᾽Ολύμπου Ox. 13. Κασίου Ox. *ibid.* τὸν δὲ υἱὸν — 16. ἐχρονογράφησε v. 3. post ἐπὶ ἕτη τρία ponit Schurzfleischius Notit. Bibl. Vinar. p. 54. male.

et Minervae dicavit. Sed et Dei domum porcinis carnibus conspurcavit; Judaeis etiam interdita religione patria, Graecorum ritus, per tres annos, eos observare coegit.

Mortuus deinde est Antiochus; post quem regnavit filius ejus, Antiochus Glaucus, Hierax vocatus, annis II.

Hanc excepit Demetrianus, Seleuci F. qui regnavit, annos VII. Judaeus vero quidam, nomine Judas, Antiochiam veniens, a Demetriano precibus suis obtinuit, ut templum sibi iterum et Maccabaeorum concederentur reliquiae; quas Judas in Antiochia magna sepelivit, in loco qui dicitur, Cerateum: ubi etiam erat synagoga Judaeorum. Hos enim prope ab urbe, e regione Jovis Cassii, neci dederat Antiochus, in Monte semper lachrymantī. Judas autem repurgato Templo, urbeque instaurata, Pascham Deo celebravit. Erat haec secunda Judaeorum captivitas: uti in Chronicis tradidit Eusebius Pamphili.

Demetriano successit in regno Antiochus, Grypi nepos, filius Laodiceos, Ariarathi Cappadocum regis filiae; Et regnavit annos XI. Anno autem octavo imperii ejus Macedonici, terrae motum passa est Antiochia Magna. Accidit hoc ad horam x diei XXI mensis Perittii, sive Februarii; anno pest jacta a Seleuco Nicatore prima moenium fundamenta

περιτίω τῷ και φεβρουαρίω κα'. και ἀνενεώθη πᾶσα, καθὼς Δόμνος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο· μετὰ δὲ τὸ πληρωθῆναι τὰ τείχη και τὴν πόλιν πᾶσαν μετὰ οὐκ ἔτη ἔπαθε· και βελτίων ἐγένετο.

Μετὰ δὲ Ἀντίοχον ἔκγονον τοῦ Γρύπου ἐβασίλευσεν Ἀντίο-
 Β 5χος ὁ Εὐεργέτης, ὅστις ἐτυραννήθη ὑπὸ Πάρθων και ἐπεστρά-
 τευσε κατ' αὐτῶν μεγάλως. και μετὰ τὸ πολλοὺς ἀπολέσθαι
 Ο 266 Πάρθους εἰς φίλιαν ἤλθον· και ἔλαβε γυναῖκα Ἀντιόχῳ τῷ νιῷ
 αὐτοῦ τῷ λεγομένῳ Κυζικηνῷ τὴν θυγατέρα Ἀρσάκου τοῦ
 Πάρθου τοῦ τυραννήσαντος αὐτὸν ὀνόματι Βριταννῆν· και 10
 ἐπαύθη ὁ πόλεμος.

Μετὰ δὲ Ἀντίοχον τὸν Εὐεργέτην ἐβασίλευσαν ἐκ τοῦ γένους
 αὐτοῦ ἄλλοι θ' βασιλεῖς ἕως τῆς βασιλείας Ἀντιόχου τοῦ Διο-
 νίκου τοῦ λεπροῦ τοῦ πατρὸς Κλεοπάτρας και Ἀντιοχίδος.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τῶν πρὸ Ἀντιόχου τοῦ Διο-
 νίκου τοῦ προειρημένου ἐτυράννησε Ῥωμαῖος ὁ βασιλεὺς, ἦτοι
 C τοπάρχης, Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης, λαβὼν χρησμὸν ὅτι ὑπὸ γυναι-
 κὸς ἀποθνήσκει. και συμβαλὼν αὐτῷ πόλεμον ὁ Κύριος ὑπα-
 τος Ῥωμαίων ἐνίκησεν αὐτόν· και φυγῶν ὁ Πύρρος ἦλθε πλη-
 σίον πόλεως ἐχούσης ἔξω τειχῶν οἰκήματα· και ῥίψασα γυνὴ κε-
 20ραμίδα κατὰ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἐφόνευσεν αὐτόν.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο ὑπατος Μάγνος ὁ και Παῦλος ὁ Μα-
 κεδών· ὅστις ἐφόνευσεν ἐν πολέμῳ τὸν βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας

1. Περιτίω Οκ. 3. βελτίω Οκ. 13. αὐτοῦ Ch., αὐτῶν Οκ.
 18. συμβάλλον Οκ.

OLII, post moenia autem absoluta, ipsamque urbem totam, annis cxxii. Tum vero de integro restituta est, tota in melius redacta: sicuti Dominus Chronographus scriptum reliquit.

Antiocho Grypi successit in regno Antiochus Evergetes. Hic in Parthos rebellantes arma movit: cumque Parthorum plurimi in bello cecidissent; in gratiam deinde cum eis rediens, filiam Arsacis Parthi, adversarii sui, nomine Brittanen, Antiocho Cyziceno in uxorem accepit: atque hic belli finis fuit.

Post Antiochum vero Evergetem, regnarunt ex genere ejus reges alii ix, usque ad Antiochum Dionicum Leprosam, Cleopatrae et Antiochidis patrem.

Temporibus autem eorum, qui Antiochum Dionicum antecesserunt, Romanos invasit Epiri rex Pyrrhus; oraculo fretus, futurum esse, ut a muliere periret. Congressus itaque cum eo Curius, Consul Romanus, bello superior evasit; Pyrrhus autem in fugam versus, urbem quandam venit, aedificia extra muros habentem: ubi mulier quaedam, tegula in caput ejus vibrata, illum occidit.

Postea temporibus Consul Romanus fuit Magnus; qui et Paulus Macedonicus. Persem hic, Macedoniae regem, bello interfecit; Macedo-

ὀνόματι Πέρσην, καὶ παραλαβὼν τὴν Μακεδονίαν χώραν ἐποίησεν αὐτὴν ὑπὸ Ῥωμαίους· περὶ οὗ Σαλλούστιος μέμνηται εἰς τὴν O 267
 Κατελλινარიαν ἔκθεσιν, μνημονεύων τῆς δημηγορίας τοῦ Καίσαρος. καὶ μετὰ ταῦτα βασιλεύει τῆς ἰδίας χώρας Περσεύς ὁ D
 5 Ἐπιρωτίης ὁ νεομάχος καὶ τοπάρχης Θεσσαλίας, ὄντινα Περσέα ὠνόμασε τῇ ἰδίᾳ ἐκθέσει Εὐτρόπιος ὁ συγγραφεὺς Ῥωμαίων ἐν τῇ μεταφράσει αὐτοῦ. τούτου δὲ καὶ Παλαίφατος μέμνηται. τὸν δὲ αὐτὸν Περσέα πολέμῳ ἀνείλε Λούκιος Παῦλος, ἕπατος Ῥο-
 μαίων.

10 Ἐν οἷς χρόνοις Ἄννιβάλ τις ὀνόματι, ῥῆξ τῶν Ἄφρων, ἐτυράν-
 νησε τὴν Ῥώμην ἐπὶ ἔτη εἴκοσιν, ἀβασίλευτον οὖσαν, διοικουμέ-
 νην δὲ ὑπὸ τῶν ὑπάτων. ὅστις τῆς Ἰταλίας πάσης τὸ πολὺ μέ-
 ρος ἀπώλεσεν ὑποτάξας πολέμοις, καὶ σφάζει τὸν προειρημένον
 Παῦλον. καὶ λοιπὸν προεβύλετο ἡ σύγκλητος Ῥώμης ἕπατον E
 15 δυνατὸν ἐν πᾶσι, μάλιστα δὲ ἐν πολέμοις, τὸν λεγόμενον Σκηπίονα O 268
 τὸν μέγαν. ὅστις Σκηπίων ἐν ᾧ ἦν διατρέψων ὁ Ἄννιβάλ ἐν τῇ
 Ἰταλίᾳ ἔλαβε πλῆθος στρατοῦ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ
 Ἄννιβαάλ, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἀπώλεσεν αὐτὴν, ἐμπρήσας τὴν
 πόλιν ἔνθα ἦν ῥῆξ ὁ Ἄννιβαάλ, τὴν Καρθάγεναν, καὶ αἰχμαλω-
 20 τίσας αὐτὴν καὶ λαβὼν τοὺς αὐτοῦ πάντας μετὰ τῆς συγκλήτου
 αὐτοῦ ὑπέστη εἰς τὴν Ῥώμην.

Καὶ τοῦτο γινούς ὁ Ἄννιβαάλ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βιθυνίαν πρὸς V 89

2. Σαλούστιος Ox. V. p. 90. B. 3. Κατελλινარიαν] c. 51.
 14. προεβύλετο Ox. Sic et p. seq. v. 8. 19. Καρθάγενναν Ox.
 21. ἐπέστη Ox.

niamque ipsam Romano subjugavit Imperio. Hujus meminit in Historia sua Catilinaris Salustius: ubi concionem a Caesare habitam recitat. Post haec regioni suae imperavit Perses Epirota, Thessaliae regulus, navali- bus pugnis celebris. Hujus etiam in Historia sua, in Graecam linguam traducta, meminit Eutropius, Romanorum Historiographus. Eiusdem etiam mentionem fecit Palaephatus. Hunc itaque bello devictum, neci dedit Lucius Paulus, Consul Romanus.

Illis temporibus, bellum cum Romanis gessit, per annos xx, Hannibal quidam, Afrorum Rex, quo tempore, Regibus dudum exactis, Roma Resp. a Consulibus administrata est. Hic potiorum Italiae partem, bello subactam, vastavit; interfecto etiam Paulo illo, de quo superius. Senatus itaque Romanus Consulem designavit Scipionem illum magnum; virum certe in omnibus, maxime vero in bellis clarum. Scipio hic, inter dum in Italia moras trahebat Hannibal, magnis instructus copiis, in Africam, Hannibalis patriam, maturavit iter: ubi regionibus undique vastatis, Carthaginem ipsam, ubi regnabat Hannibal, incendio dedit: et abductis incolis omnibus, ipsum etiam Senatum Carthaginensem captivum Romam abduxit.

De his autem certior factus Hannibal, Bithyniam profectus est, ad *Iocanes Malalas.*

τὸν Ἀντίοχον τὸν Νικομήδους, βασιλέα τῆς Ἀσίας· καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν συμμαχεῖσθαι αὐτῷ. εἶχον δὲ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνοσ οἱ Μακεδόνες συνωμοσίας μετὰ τῶν Ῥωμαίων φιλάσ, ὅτι καὶ στρατὸν ἔδωκαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ κατὰ Δαρείου. ὁ Ἀντίοχος ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς πεισθεὶς τῷ Ἀννιβαῦ συνέμιξε, 5 καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ κατὰ Ῥωμαίων, θαρσύνων τῷ ἰδίῳ στρατῷ, ἐκ τῆς Βιθυνίας ἐξορμήσας. καὶ ἀκούσαντες οἱ Ῥώμης συγκλητικοὶ τοῦτο προεβάλοντο ὑπάτον δυνατὸν, τὸν δεῦτερον Σκηπίο-

Ο 269 να, τὸν ἀδελφὸν τοῦ πρώτου Σκηπίου· καὶ ἐπεμψαν αὐτὸν κατὰ τῶν δύο, Ἀντίοχου τοῦ βασιλέωσ Ἀσίας καὶ Ἀννιβαῦ τοῦ ῥῆ- 10

Β γὸσ τῆς Ἀφρικῆσ. καὶ ἀπαντήσας αὐτοῖσ συνέβαλε πόλεμον μέγαν μετ' αὐτῶν· καὶ σφαγέντων πολλῶν, ἰδὼν ὁ Ἀννιβαῦ τὴν τοῦ Σκηπίουσ δύναμιν καὶ ὅτι τὰς ἐπάνω φέρει, ἔφυγε· καὶ ἑαυτῷ παραχησάμενοσ πιπίσασ ἀπέθανε. καὶ ἑωρακῶσ ὁ Ἀντίοχοσ τὸν Ἀννιβαῦ φηγόντα ἔδωκε νῶτα· καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ 15 Σκηπίων ἕωσ τοῦ ὄρουσ τῆσ Ἰσσυρίας τοῦ λεγομένου Ταύρου· καὶ ἀνελθὼν ἐκεῖ ὁ Ἀντίοχοσ ἐπέμψε πρὸσ αὐτὸν πρέσβεισ, παρακαλῶν αὐτόν, ὡσ μηδεμίαν ἔχθραν ἔχων κατὰ Ῥωμαίων ἀλλ' ὑπὲρ ἄλλου πολεμῶν. καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ὁ Σκηπίων, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ὑπὸ Ῥωμαίουσ κατὰ γνώμην τῆσ συγκλήτου Ῥώμης πρὸσ τὸ πα- 20

С ρέχειν αὐτὸν καθ' ἕκαστον ἔτοσ Ῥωμαίοισ χρυσοῦ τάλαντα τέσσα-

Ο 270 ρα καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλα τινα ἔχει τῆσ αὐτοῦ ζωῆσ. καὶ ποιήσασ ἄριστον ὁ Σκηπίων ἐκάλεσεν αὐτὸν καὶ παρέσχεν αὐτῷ τὸν

8. συνωμοσίας Ox. 12. ἰδὼν Ch., ἴδεν Ox. 17. πρεσβεῖσ Ox.

Antiochum, Nicomedis F. Asiae regem: a quo auxilium adversus Romanos petiit. Foedera autem amicitiae cum Romanis habuerunt Macedones, inde ab Alexandri temporibus; eo quod exercitu Romano instructus fuisset Alexander, bello Darii aggressurus. Antiochus vero rex Asiae, copiis suis confusus, adjungit se Hannibali: atque exercitu ex Bithynia educto, contra Romanos cum eo profectus est. Senatus autem Romanus, hoc audito, Consulem designavit Scipionem secundum, Scipionis prioris fratrem, virum strenuum: qui missus a Senatu contra duos illos, Antiochum Asiae, et Hannibalem Africae reges, obviam eis processit: praedique utrinque acriter commisso, plurimi ceciderunt. Videns autem Hannibal, quantae essent Scipionis vires, et quod ubique superior evasisset, in fugam vertitur; et veneno hausto, mortem sibi consciscit. Antiochus autem ubi Hannibalem fugientem vidit, et ipse terga dedit: quem Scipio insecutus est Isauriam usque, ad montem Taurum. Quo cum venisset Antiochum, Scipionem per legatos exoratum habuit, uti in gratiam se reciperet: ut qui partes tantum alienas egisset; contra Romanos autem nihil hostile cogitasset. Accepit igitur eum Scipio, et ex Senatusconsulto Romanis tributarium fecit; ea scilicet conditione, ut quotannis, quandiu viveret, auri talanta iv, argentique totidem, praeter alia quaedam, persolveret. Scipio autem convivium exhibens, Antiochum vocavit: cui et-

πρῶτον τόπον, τιμήσας αὐτόν, ὡς βασιλέα. καὶ μετὰ δόξης ἀνῆλθεν ὁ Σκηπίων ἐν τῇ Ῥώμῃ, καθὼς ὁ σοφώτατος Φλῶρος ὑπεμνημάτισεν ἐκ τῶν Λιβίου συγγραμμάτων.

Τῷ δὲ πεντεκαιδεκάτῳ ἔτει τοῦ προειρημένου Ἀντιόχου τοῦ
 5 Διονίκους, βασιλέως τῆς Συρίας, τοῦ λεπροῦ, Τυγράνης τις βασι-
 λεὺς Ἀρμενίων ἐλθὼν ἐπολέμησε τῷ αὐτῷ Ἀντιόχῳ πόλεμον μέ-
 γαν. καὶ νικήσας τὸν αὐτὸν Ἀντιόχον ὁ Τυγράνης βασιλεὺς Ἀρ-
 μενίων παρέλαβε τὴν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην καὶ τὴν βασιλείαν
 αὐτοῦ, ἀφειλάμενος πάντα παρ' αὐτοῦ ἃ εἶχε, φηγόντος τοῦ αὐ- D
 10 τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη τὸν αὐτὸν Τυγράνην.
 κατελθόντος δὲ ἀπὸ τῆς Ῥώμης Πομπηίου τοῦ καὶ Μάγνου διὰ
 τὸν Καίσαρα, καὶ ἐλθόντος κατὰ Κιλικίων τυραννησάντων τὸν
 αὐτὸν Πομπήιον, καὶ νικήσαντος αὐτοῦ τοὺς Κιλικίας, ἐπολέμησε
 καὶ τῷ Τυγράνῃ, βασιλεῖ τῶν Ἀρμενίων, καὶ νικήσας αὐτὸν παρ-
 15 λαβε καὶ τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Συρίαν, λύσας
 καὶ τὰς τοπαρχίας αὐτάς. καὶ ἐξεδίκησε τοὺς Ἀντιοχεῖς, καὶ εἰσ-
 ῆλθεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείῳ πόλει, ποιήσας αὐτὴν ὑπὸ Ῥωμαίους, O 271
 χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ καὶ κτίσας τὸ βουλευτήριον· πεσόντα
 γὰρ ἦν· ἐτίμησε δὲ αὐτούς, ὡς ἐκ γένους Ἀθηναίους ὄντας.

20 Βύβλος δὲ τις στρατηγὸς δυνατὸς, ὃς καὶ ἐν τῇ παραλίᾳ Ε
 Φοινίκῃ ἠῦρε κώμην καὶ ἐποίησε πόλιν τειχίσας αὐτήν, ἣν ἐκάλε-

9. φηγόντος Ch., φηγότος Ox., et v. 18. πεισάτα. Eiusdemmodi
 forma redit p. 132. D. 19. Fort. Ἀθηναίων.

iam, tanquam Regi superiorem locum concessit. Sic honoribus auctus Scipio, Romam reversus est: uti haec sapientissimus Florus, ex Livii monumentis, memoriae prodidit.

Decimo quinto autem anno Antiochi Dionici, Leprosi, Syriae regis, (de quo superius diximus;) Tigranes quidam, Armeniae rex, Antiocho eidem grave bellum intulit: et bello superior factus Tigranes, Armeniae rex, Antiochiam magnam cepit, regnumque ejus, bona etiam quae habuit omnia ei ademit; Antiocho ipso in regiones Persicas fugiente. Pompeius autem Magnus, Roma propter Caesarem relicta, contra Cilices, Romani imperii hostes, cum exercitu veniens, proffigatis illis, in Tigranem, Armeniorum regem, arma movit: quo devicto, Armeniam cepit; Ciliciam quoque, Syriamque, et dissolutis eorum regnis, Antiochenos vindicavit. Antiochiam vero ingressus, illam Romano subiecit imperio. Multa etiam eis indulsit; reparato etiam, quod collapsum fuerat, foro iudicii publico. Magne autem honore eos prosecutus est, eo quod ortum suum ab Atheniensibus ducebant.

Byblus autem quidam, dux in bello strenuus, (qui in maritimum Phoeniciae vicum incidens, moenibus eum cinctum, urbem fecit, et a no-

σε Βύβλον εἰς ὄνομα αὐτοῦ, οὗτος γὰρ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθήνης τὸ παρὰ Σελεύκου γενόμενον, φοβερὸν ὄντα, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Κεραννίου Διός, παρὰ τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου γενόμενον, καὶ αὐτὸ φοβερὸν, αἰτησόμενος χάριν τοὺς Ἀντιοχεῖς ἐπῆρε καὶ ἐν Ῥώμῃ
 V 90 ἐπεμψεν εἰς τὸ Καπετώλιον, ὡς μεγάλης ὄντα θεάς καὶ ὡς ὑπο-5
 ταγέντα Ῥωμαίοις· ἕτινα ἀγάλματα ἕως τῆς νῦν εἰσί· καὶ ἐπι-
 γράφει Δῆμος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ἐτίμησε Ῥωμαίους ἀγάλ-
 ματα εὐχαριστῶν.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Διονίκους βασιλεὺς ἀκούσας τὴν τοῦ Τυγρά-
 νου, Ἀρμενίων βασιλέως, ἀπώλειαν καὶ τὴν τοῦ Πομπηίου Μά- 10
 O 272 γνου κατ' αὐτοῦ νίκην, ἐλθὼν πρὸς τὸν Πομπήιον προσέπεισεν
 αὐτῷ, αἰτήσας αὐτὸν ἀναδοῦναι αὐτῷ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ.
 οὗτος Πομπήιος παρακληθεὶς ἀνέδωκεν αὐτῷ πάλιν τὴν βασι-
 λείαν τῆς Συρίας καὶ τὴν Κιλικίαν καὶ πάντα ὅσα κατεῖχε πρόην
 ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος. καὶ τῇ εἰς' τοῦ δαισίου μηνὸς ἐξῆλθεν ἐπὶ 15
 B τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ Ἀντιοχείας ὁ Πομπήιος· καὶ ἐβασίλευσε πάλιν
 ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος ὁ Μακεδὼν ὁ Διονίκους.

Ἐν τοῖς αὐτοῖς οὖν χρόνοις ἦν ὁ Κικέρων καὶ ὁ Σαλλούστιος,
 οἱ σοφώτατοι Ῥωμαίων ποιηταί.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ Διονίκους μὲλλων τελευτᾶν κα- 20
 τέλιπε πάντα τὰ ὑπ' αὐτὸν Ῥωμαίοις μετὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐ-
 O 273 τοῦ. μετὰ οὖν τὴν τελευτὴν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως γέγονεν ἡ
 Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη ὑπὸ Ῥωμαίους καὶ πᾶσα ἡ χώρα τῆς Συρίας

1. οὗτος Ch., οὕτως Ox. 15. δαισίον] Δείσιον Ox. 21. αὐ-
 τοῦ Ch., αὐτῶν Ox.

mine suo Byblum appellavit:) hic inquam, statuas illas mirandas, quas olim Seleucus Jovi Ceraunio, et Minervae posuerat, ab Antiochenis impetratas, Romam transmisit, ibi in Capitolio collocandas: ut quae spectatu admirandae essent, Romanarumque Victoriarum Monumenta. Statuae autem istae usque adhuc Romae visuntur, hunc in modum a Byblio inscriptae. *Romanis gratificans, statuas hisce eos donavit populus Antiochenus.*

Antiochus vero Dionicus, ubi inaudisset Tigranem, Armeniorum regem, a Pompeio magno proffigatum fuisse, Pompeium adit; et procidens ei ad pedes, rogavit, uti regnum sibi suum redderet. Annuit votis ejus Pompejus: et concessit ei iterum Syriae regno, Ciliciam etiam, suaque omnia ei restituit, Mensis igitur Junii die xix, discedente ab Antiochia in Aegyptum Pompeio, rursus regnavit Antiochus Dionicus Macedo.

Hisce temporibus floruerunt Cicero et Salustius, sapientissimi Romanorum Poetae.

Moriturus autem Antiochus Dionicus imperium facultatesque suas omnes Romanis legavit. Eo itaque demortuo, Romano imperio cessit Antiochia magna, omnisque Syria et Cilicia; insuper etiam quodcumque

καὶ Κιλικίας καὶ ὅσα κατεῖχον οἱ Μακεδόνες. ἐβασίλευσαν οὖν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ἤτοι τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας καὶ ἄλλων χωρῶν οἱ Μακεδόνες ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἕως οὗ ἐδόθη Ῥωμαίοις ἡ βασιλεία ἔτη σξγ'.

3. χρόνον Οκ.

Macedones p̄cederunt. Macedones itaque Antiochiae magnae regnarunt, Syriam, Ciliciam, aliasque regiones sibi subjectas tenentes, a Seleuco Nicatorē, usque ad hoc tempus, quo Romanis traditum est imperium, per annos cclxiii.

Ο 274 **Ο** Τὰ οὖν Ῥωμαίων πρόγματα πρώτην διωκεῖτο ὑπὸ τῶν ὑπάτων ἐπὶ ἔτη υἕδ' ἕως Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ δικτάτορος· ὃς οὐκ ἐγεννήθη ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μητρὸς τελευτησάσης τῷ ἐνάτῳ μηνὶ ἀνέκειραν αὐτὴν καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν βρέφος· διὸ Καίσαρ ἐλέγετο·

Ο 275 **Ο** Καίσαρ γὰρ λέγεται ῥωμαῖστι ἡ ἀνατομή. ἀνατραφεὶς δὲ καὶ 5 ἀνδρείος γενόμενος προεβλήθη τριομβυράτῳ μετὰ Πομπηίου Μάγνου καὶ Κράσσου· ὑπὸ γὰρ τῶν τριῶν τούτων ἐδιωκεῖτο τὰ Ῥωμαίων. ὁ δὲ Καίσαρ ὁ δικτάτωρ μετὰ τὸ φονευθῆναι τὸν Κράσσον, παραληφθέντα ὑπὸ Περσῶν πολέμῳ ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, ἔμεινε πολεμῶν μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ ἐν τοῖς μέρεσι 10 τῆς δύσεως. καὶ διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας, ἦτοι τῆς τριομβυρα-

Ο 276 **Ο** τορίας, κατὰ δοκιμασίαν τινὰ τῆς συγκλήτου Ῥώμης καὶ Πομ-

Inscr. ENNATOS Oz. Sic et v. 3. 4. αὐτόν] τὸ Chron. Pasch. p. 186. C. 5. Addidi γὰρ.

LIBER NONUS

DE TEMPORIBUS CONSULUM ROMANORUM.

Republica Romana a Consulibus primum administrata fuit, per annos cccclxiv, usque ad Julium Caesarem Dictatorem. Hic natus non erat, sed, matre mense nono mortua, dissectaque, ex utero ejus exertus est: unde Caesar dictus, quod Romanis *Dissectio* sonat. Adultus tandem, virque strenuus factus, cum Pompeio Magno Crassoque, Triumvir creatus est. Post Crassum vero a Persis captum occisumque, Caesar Dictator, cum copiis suis, in regionibus Occidentalibus bellum prosecutus est: donec a Senatu, Pompeioque Magno, genero suo, Consulatu, sive Triumviratu exutus, aegre hoc ferens, in Romanos arma sumpsit. Ascitis ita-

κηίου Μάγνου τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ἰούλιος, ληθηθεὶς ἐτυράννησε Ῥωμαίους· καὶ προτρεψάμενος τοὺς κατὰ Ῥωμαίων πολεμίους ἐπεστράτευσεν κατὰ τῆς συγκλήτου Ῥώμης καὶ **O 276**
 Πομπηίου Μάγνου. καὶ παραγενόμενος ἐν Ῥώμῃ παραλαμβάνει **V 91**
 5 αὐτήν, ἀνελὼν πάντας τοὺς συγκλητικούς. ὁ δὲ Πομπήιος ἐξε-
 θῶν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐωρακῶς ἑαυτὸν μὴ δύνασθαι πολεμῆσαι αὐ-
 τῷ, καταλιπὼν τὰ δυτικὰ μέρη ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν ἐξώρμησε, βου-
 λόμενος διακρατῆσαι τὰ αὐτὰ μέρη. ὁ οὖν Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ δι-
 κτύτωρ κατὰ ἀθροῦσαν ἐγκρατῆς γενόμενος τῆς Ῥώμης καὶ
 10 πάντων τῶν δυτικῶν μερῶν, ἐπεστράτευσεν κατὰ Πομπηίου Μά-
 γνου· καὶ καταφθάσας αὐτὸν ἀνείλεν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον
 χώραν, καθὼς περὶ αὐτοῦ ὁ σοφώτατος Λουκανὸς συνεγράψατο.
 οὗτος οὖν ὁ Καῖσαρ πρῶτος καὶ μόνος ἐκράτησεν τῶν Ῥωμαίων
 μετὰ πολλοῦ φόβου καὶ πάντα ἐξεδίκησεν. οἱ γὰρ Μακεδόνες
 15 οἱ μετὰ Σέλευκον τὸν Νικάτορα ἀδρανεῖς ὄντες περιεφρόνησαν
 τῆς Βαβυλωνίας χώρας, συγχωρήσαντες τοῖς Πέρσαις ποιῆν ἑα- **B**
 τοῖς βασιλεῖα· ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς Ἰουδαίοις παρεχώρησαν λαβεῖν
 ἀπὸ τῆς συγκλήτου Ῥώμης τετραρχίας βασιλείας.

Ἐν τοῖς αὐτοῖς οὖν χρόνοις Αἰβίος ὁ σοφὸς Ῥωμαίων ὑπὴρ-
 20 χεν ἱστορικός, ὃς ἐξέθετο πολλὰ περὶ Ῥωμαίων. **O 277**

Ὁ δὲ Καῖσαρ Ἰούλιος ὁ δικτύτωρ, ὃ ἐστὶ μονάρχης, μετὰ
 ταῦτα τῶν πάντων ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ τυραννίδι ἐπὶ
 ἕτη ιη'. ὅστις καὶ τὸ βίσεξτον ἐφηῦρε καὶ νόμους Ῥωμαίοις ἔδω-

3. κατὰ Chron., μετὰ Ox. 15. ἀδρανεῖς Ch., ἀνδρανεῖς Ox.
 18. τετραρχίας] τετράρχας Ch.

que sibi Romanorum hostibus, Senatui, Pompeioque Magno bellum intulit: Romaeque occupata, Senatores omnes e medio sustulit. Pompeius autem, cum Caesari propulsando imparem se sensisset, relicta Italia, Regiones Orientales occupare in animo habuit. Dictator itaque Julius Caesar, Romae ipsius, totiusque Occidentis imperio potitus; adversus Pompeium arma movit: ipsumque in Aegypto comprehensum, interfecit: uti de eo sapientissimus Lucanus scriptum reliquit. Caesar igitur iste solitarium in Romanos exercuit imperium, summoque omnium cum timore, supremam rerum potestatem sibi vindicavit. Macedones enim, qui Seleucum Nicatorum secuti sunt, viribus diminuti, Babylonicae regionis curam neglexerunt; regem sibi eligendi copia Persis inde concessa.

Judaeis similiter, a Senatu Romano Tetrarchas, Rempublicam administrantes, accipere permiserunt.

Temporibus hisce floruit Livius Historicus, qui res gestas Romanorum pluribus conscripsit.

Post haec Julius Caesar Dictator, sive Monarcha, per annos XVIII. imperium, summo cum fastu, tenuit. Bissexti hic Romanis auctor fuit:

κε, και ὑπάτους δὲ αὐτὸς προειβάλλετο καθ' ἕκαστον ἔτος οὕς ἤβούλετο.

C Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καιρῷ Βεργίλλιος ὁ σοφὸς Ῥωμαίων ποιητὴς συνεγράματο τὴν τοῦ Αἰνείου ἱστορίαν και τῆς Διδῶ τῆς ἐκ Φοινίκης καταγομένης και τὸν δούριον ἵππον και τῆς Τροίης τὴν 5 ἄλωσιν.

Και ἐθέλως ἐμηνύθη ἡ παρουσία Ἰουλίου Καίσαρος δικτάτορος, ὃ ἔστι μονάρχου, τοῦ τυραννήσαντος και παραλυβόντος τὴν Ῥώμην και φονεύσαντος τὴν σύγκλητον και γενομένου μονάρχου. και κατέφθασε τὸ πρόθεμα ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ πόλει τῇ 10 αβ' τοῦ ἄρτεμισίου τοῦ και μαίον μηνὸς τῆς μετὰ ταῦτα ἐπι-
 O 278 νεμήσεως. και προετέθη ἐν Ἀντιοχείᾳ ἡ ἐλευθερία αὐτῆς, ὅτε ἐγένετο ὑπὸ Ῥωμαίους, τῇ εἰκάδι τοῦ ἄρτεμισίου μηνὸς πεμφθεῖσα παρὰ τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος Ἰουλίου. τὸ οὖν ἡδικτον προετέ-
 D θη περιέχον οὕτως. Ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μητροπόλει ἱερῶ και ἀσύλῳ 15 και αὐτονόμῳ και ἄρχούσῃ και προκαθημένη τῆς ἀνατολῆς Ἰούλιος Γάιος Καίσαρ και τὰ λοιπά. και εἰσῆλθεν ὁ αὐτὸς Ἰούλιος Καίσαρ ὁ δικτάτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ κγ' τοῦ ἄρτεμισίου μηνὸς· και ἔκτισε βασιλικήν, ἣν ἐκάλεσε τὸ Καισάριον, κατέναντι τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἄρειος τοῦ μετακληθέντος Μακέλλον, στήσας ἐκεῖ στή- 20 λην χαλκὴν τῇ τύχῃ Ῥώμης. ἔκτισε δὲ ὡσαύτως και ἄνω εἰς τὴν καλουμένην ἀκρόπολιν εἰς τὸ ὄρος τῆς αὐτῆς Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης δημόσιον λουτρὸν τοῖς αὐτοῖς ἀκροπολίταις, ἐνεγκῶν τὸ

1. προειβάλλετο Οξ. 7. ἐμηνεύθη Οξ.

quibus etiam et Leges dedit, Mensiumque appellationes novas: Consules etiam ipse, pro libitu suo, quotannis designavit.

Hoc tempore Virgilius, sapiens Romanorum Poeta, Aeneae, et Didonis Phoeniciae historiam, Equum item Ligneum, captamque Trojam, cecinit.

Romae itaque a Julio Caesare Dictatore captae, Senatorumque e medio sublatoꝝ, imperiique sibi arrepti fama statim percerebunt: mensis autem Artemisii, sive Maii XII, Indictione, quae deinceps prima vocabatur, Antiochiae facta est ejusdem Promulgatio. Die autem XI ejusdem Mensis, Antiochiam urbem, quum Romanis subjecta esset, Julius Caesar, misso Edicto suo, liberam esse jussit. Verba autem Edicti sic se habent. *In Antiochia Metropoli, sacrosancta, inviolabili, libera, princeps, Orientisque Praeside, Julius Caius Caesar, etc.* Maii autem XXXIII idem Julius Caesar Dictator Antiochiam venit: ubi Basilicam extruxit, quam a nomine suo Caesarium, vocavit; e regione templi Martis, Macelli postea vocati, positam: aereamque ibi statuam erexit, Fortunae urbis Romae. Condidit etiam ad Acropolim, quam vocant, in eminentiore Antiochiae magnae parte sitam, Balneum publicum, in ejusdem incolarum usum;

ἕδωρ ἀπὸ τῶν λεγομένων ὑδάτων τῆς Λαοδικηρῆς ὁδοῦ διὰ O 279
 τοῦ πυρὸς αὐτοῦ κτισθέντος ἄγωγου. ἔκτισε δὲ ἐκεῖ ἄνω καὶ μο-
 νομάχιον καὶ θέατρον· ἀνεπέωσε δὲ καὶ τὸ Πάνθειον, μέλλοντα E
 συμπύπτειν, ἀνεγείρας τὸν βωμόν.

5 Καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀπελθὼν ἔκτισεν ἐκεῖ ὁ αὐτὸς
 Καῖσαρ εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ οὗ ἔσχεν ἀπὸ Κλεοπά-
 τρας, ἣς ἐφιλησεν ὡς εὐπρεπῆ οὖσαν· ἦντινα ἠῦρεν εἰς τὴν Θη-
 βαΐδα διωχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀδελφοῦ Πτολεμαίου λυ-
 πηθέντος πρὸς αὐτήν. ταύτην ὁ Καῖσαρ φθείρας ἔγκυον ἐποίησε·
 10 καὶ ἐγέννησεν υἱόν, ὃν ἐπεκάλεσε Καισάριον. εἰς ὄνομα οὖν τοῦ V 92
 ἰδίου υἱοῦ καὶ τὸ Καισάριον ἔκτισεν ὁ αὐτὸς Ἰούλιος ὁ Καῖσαρ ἐν
 Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ. καὶ ἐκβαλὼν τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Πτο-
 λεμαῖον ἐκ τῆς βυσιλείας τῶν Αἰγυπτίων ἔδωκεν αὐτῇ τὴν βα-
 σιλείαν Αἰγυπτίων, φρονέουσας καὶ τοὺς δύο εὐνούχους τοὺς εἰσά-
 15 ξαντας τὸν Πτολεμαῖον εἰς Θηβαΐδα ἐξορίσαι τὴν Κλεοπάτραν.
 ὁ δὲ υἱὸς τῆς Κλεοπάτρας καὶ τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος ἐτελεύτα
 μικρός.

Ἐν δὲ τῇ Ρώμῃ ἐλθὼν ὁ αὐτὸς Καῖσαρ ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ δευ-
 τέρου Βρούτου καὶ ἄλλων μετ' αὐτοῦ συμποισαμένων συγκλητι-
 20 κῶν ἐπὶ τῆς ὑπατείας Χρυσανθίου καὶ Ἀντωνίου τὸ δεύτερον. O 280
 χορηματίζει οὖν ἡ μεγάλη Ἀντιόχεια κατὰ τιμὴν ἔτος πρῶτον ἀπὸ
 τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος Γαίου Ἰουλλίου.

2. μονομάχιον Ch., μονάχιον Ox. Conf. ad p. 105. B. 7. ἦς] ἦν?
 11. ὁ Καῖσαρ] Immo Καῖσαρ. 20. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Χρυσανθί-
 κων καὶ Ἀντωνίου] „Antonium quidem et Isauricum ponit Coss.
 Chr. Alex. auctor; sed ad Jul. Caes. an. II.“ Ch.

aqua, a fontibus Viae Laodicensae dictis, per aquaeductum a se extru-
 ctum, illuc perducta. Condidit etiam ibidem Gladiatorium et Theatrum;
 Pantheon item, ruinae proximum, instauravit; ara etiam excitata.

Inde Alexandriam magnam profectus, Caesarium etiam, a nomine
 sui ex Cleopatra filii, ibidem extruxit. Cum enim Thebaidi in Cleopa-
 tram, a fratre suo Ptolomaeo ira in eam accenso, expulsam, forte inci-
 disse; amore ejus (forma enim erat venusta) correptus, compressit ipsam,
 filiumque ex ea habuit, quem Caesarium appellavit. Ptolomaeo deinde
 Cleopatrae fratre, regno Aegyptiorum pulso; Eunuchis etiam illis duo-
 bus, qui Ptolomaeo Cleopatrae Thebaidem relegendae auctores fuerant,
 interfectis; et Aegyptiorum regnum concessit. Filius vero Caesaris et
 Cleopatrae parvulus interiit.

Caeterum Romam reversus Caesar, a Bruto secundo, aliisque conju-
 ratis ex Senatoribus, occisus est: Chrysauro et Antonio iterum Coss.
 Incipit igitur Aera Antiochena, in illustrem urbis ejus memoriam, a C.
 Julii Caesaris anno 1.

B Μετὰ δὲ τὸν Καίσαρα Γάϊον Ἰούλιον ἐπελέξατο ἡ σύγκλητος Ῥώμης τὸν Αὐγούστον Ὀκταβιανὸν τὸν συγγενῆ τοῦ Καίσαρος καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν τοῦ Αὐγούστου γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῇ καὶ τὸν Λέπιδον, καὶ ἐγένοντο οἱ τρεῖς τριομβυράτορες, καὶ αὐτοὶ διέκουν τὰ Ῥωμαίων πράγματα προβαλλόμενοι κατ' ἔτους ὑπά-5
τους.

Τῷ δὲ πεντεκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς τριομβυρίας τοῦ αὐτοῦ Αὐ-
γούστου Ὀκταβιανοῦ, τυραννησάντων τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς
Κλεοπάτρας τῆς κτισσῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ τὴν Φάρον εἰς
O 281 τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Πρωτέως καὶ οὖσαν κατέναντι Ἀλεξαν- 10
δρείας ἀπὸ μιλίων δύο καὶ προσχωσῆσθαι γῆν καὶ λίθους εἰς τὴν
C θάλασσαν ἐπὶ τοσοῦτο διάστημα εἰς τὸ βαδίζεσθαι τὴν θάλασσαν
ἕως τῆς νήσου αὐτῆς καὶ τῆς Φάρου ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων·
ὅπερ φοβερὸν ἐποίησεν ἔργον ἡ αὐτὴ Κλεοπάτρα διὰ Λεξιφάνους
Κνυδίου μηχανικοῦ, ὃς τὴν θάλασσαν ἐποίησε χθόνα. τῆς δὲ 15
τυραννίδος τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῆς Κλεοπάτρας βασιλείας αὐ-
τῶν γνωσθείσης Ῥωμαίοις, ἐξῆλθεν ἀπὸ Ῥώμης Ἀντώνιος ὄπλι-
σάμενος κατὰ τῆς Κλεοπάτρας καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἐπὶ τὰ
Περσικὰ μέρη, ὅτι ἐτάρασσον τὴν ἀνατολήν. καὶ κατέλθον ἐπὶ
τὴν Αἴγυπτον μετὰ πολλῆς δυνάμεως στρατευμάτων ὁ Ἀντώνιος· 20
καὶ φθάσας Ἀλεξάνδρειαν τὴν μεγάλην περιεκάθητο πολιορκῶν

4. Λεπίδιον Οκ., illud Chron. Pasch. p. 189. D. 9. τῇ μεγάλῃ
Ch., Chron. p. 191. D, τὴν μεγάλην Οκ. Eadem φασίν.
10. λεγομένην Καίτουσαν Οκ., λεγομένην Πρωτέως καὶ οὖσαν re-
stitui ex Chron. 11. δύο] ὄ' Chron., τέσσαρα μίλια Cedrenus
p. 173. B. 15. ὃς Chron., ὡς Οκ. 19. ἐτάρασσον Ch.,
ἐτάρασσον Οκ.

C. Julio Caesare defuncto, Senatus Romanus Augustum Octavianum, Caesaris cognatum, et Antonium, Sororis Augusti maritum, et Lepidum delegit; qui Triumviri creati, Reip. Romanam administrarunt, Consul-
lesque quotannis designarunt.

Anno autem Augusti Octaviani Triumviratus decimo quinto, Aegyptii rebellare coeperunt. Cleopatra etiam, Alexandriae Pharo magna, in insula quam vocant *Ardente*, duobus milliaribus ab Alexandria distante, constructa, intercapedinem totam, opere Dexiphanis Cnidii Mechanici, terra, lapidibusque ingestis, siccavit; fecitque, ut per mare ipsum (stupendum plane opus!) ceu per continentem, hominibus iumentisque, ad insulam usque liber pateret aditus. Caeterum cum Cleopatram Aegyptiosque rebellionem moliri, Romani accepissent: Antonius, exercitu instructus, contra Cleopatram et Aegyptios, orasque Persicas, eo quod Orientem perturbabant, missus est. Is itaque maximis cum copiis in Aegyptum descendit; Alexandriaque obsidione cincta, urbis deditionem a

αὐτήν, δηλώσας τῇ Κλεοπάτρᾳ δοῦναι τὴν πόλιν· ἦδει γὰρ αὐτήν O 282
 πρῶτην μετὰ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐλθῶν. ἡ D
 δὲ Κλεοπάτρα ἀντιεδήλωσεν αὐτῷ, ὑπονοθεύσασα αὐτόν, ὡς ἐρω-
 σα αὐτοῦ. ὁ οὖν Ἀντώνιος ἠπατήθη καὶ ἔρωτι βληθεὶς ἐφίλησεν
 5 αὐτήν καὶ ὑπετάγη αὐτῇ. ἦν δὲ κορδοειδῆς ἡ Κλεοπάτρα, εὐπρε-
 πῆς δὲ πάνυ καὶ μυστικῆ. καὶ δεξαμένη τὸν Ἀντώνιον ἐν τῇ πό-
 λει καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ ἐγαμήθη αὐτῷ. καὶ λοιπὸν ὁ αὐτὸς
 Ἀντώνιος λαβὼν αὐτήν γυναῖκα ἐτυράννησεν ἅμῃ αὐτῇ Ῥωμαίους.
 καὶ καταφρονήσας καὶ ἀποταξάμενος τῇ αὐτοῦ γυναικί, τῇ ἀδελ-
 10 φῇ τοῦ Ἀγούστου Ὀκταβιανοῦ, καὶ συναγαγὼν ἄλλο πλῆθος πο-
 λό, προτρεψάμενος δὲ καὶ Πέρσας καὶ πολλὰ αὐτοῖς συνταξάμε-
 νος, ποιήσας πλοῖα δρομώνων πολλῶν, καταπλεύσας ἀπὸ Ἀλε-
 ξανδρείας ὤρμησε κατὰ Ῥωμαίων μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, παρα- E
 λαβεῖν τὴν αὐτὴν Ῥώμην βουλόμενος, διὰ τῆς λεγομένης Ἠπείρου
 15 χώρας, θέλων ἀνελθεῖν ἐν Ῥώμῃ.

Καὶ γνωσθεῖσης τῆς τοιαύτης τυραννίδος Ἀντωνίου καὶ τῆς O 283
 Κλεοπάτρας ἐν τῇ Ῥώμῃ, εὐθέως ὁ αὐτὸς Ὀκταβιανὸς ὠπλίσατο
 κατ' αὐτῶν καὶ διὰ τὴν εὐτέλειαν τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς, ὅτι περι-
 φρόνησεν αὐτήν ὁ αὐτὸς Ἀντώνιος. καὶ ἔλαβεν ὁ αὐτὸς Ἀγου- V 93
 20 στος στρατηγὸν δυνατὸν, ἐκ τῆς συγκλήτου ἐπιλεξάμενος, Μάρ-
 κον Ἀγρίππην ὀνόματι, καὶ ἔξευξεν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν
 Ὀκταβίαν. καὶ ὤρμησεν ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἅμῃ τῷ αὐτῷ Ἀγρίπ-
 πα στρατηγῷ καὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων αὐτοῦ. καὶ φθάσας
 τὴν Ἠπειροῦν χώραν εἰς τόπον λεγόμενον Λευκάτην συνέκροσε

1. ἦδει Ch., ἦδη Ox. 3. ὑπονοθεύσασα] ὑπονοθεύσασα Ox. 7. ἐ-
 γαμήθη Ch., ἠγαμήθη Ox. 12. δρομώνων Ox. 17. ὠπλίσατο Ox.

Cleopatra postulabat. Illa vero Antonio antea, cum Caesarem in Aegyptum comitatus est, satis nota, literis adulatoriis eum sollicitavit; sui que amore tandem captum, sibi que subditum habuit. Erat autem Cleopatra statura curta, forma vero praeexcellente, ingenioque subtili. Antonium itaque, exercitumque ejus in urbem recipiens, ipsum sibi accepit conjugem; novique deinceps eam fecit Antonius imperii consortem; uxore priore, Augusti sorore, sprete repudiataque. Antonius deinde, coactis undique copiis quas potuit maximis, Persis quoque in belli societatem, liberis suis sollicitationibus adductis; confectis plurimis navibus, classem sibi adornat. Alexandria vero, una cum Cleopatra, solvens, in Romanas ditiones impetum fecit: urbisque ipsius potiundae spe fretus, per Epirum regionem cursum suum ducere instituit.

Augustus autem cognito Antonii et Cleopatrae consilio; et urbis conservandae, sororisque, ab Antonio spretae, vindicandae causa, et ipse arma sumit. Delecto itaque sibi Duce ex Senatoribus M. Agrippa, viro strenuo, sororeque Octavia ei in uxorem data, Roma relicta, cum exercita contra Antonium movit. Cumque Leucatem, Epiri promontorium,

τῷ Ἀντωνίῳ καὶ τῇ Κλεοπάτρᾳ πόλεμον ναυμαχίας μέγαν, καθὼς Βεργίλλιος ὁ σοφὸς ἐν τῇ αὐτοῦ ἀσπιδοποιᾷ συνεγράψατο εἰς τὸν ὕψοον αὐτοῦ λόγον. τὸ δὲ πλήθος τῶν ἀμφοτέρων στρατευμάτων ἐσχέπασε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν. καὶ ἐσφύγη τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας πλήθος ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε τὰ ὕδα-

B καὶ νικήσας ὁ Αὐγουστος Ὀκταβιανὸς ἐφόνευσε τὸν Ἀντώνιον, τὴν δὲ Κλεοπάτραν παραλαβὼν καὶ δῆσας ἐθριάμβευσε, κελεύ-

O 284 σας αὐτὴν φυλαχθῆναι εἰς τὸ ἀνενεγκεῖν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀλχημάτων καὶ πομπεῦσαι. ἥτις Κλεοπάτρα ἀπεχρήσατο ἑαυτῇ, ἀπὸ ἀσπίδος κρουσθεῖσα ἐτελεύτα· ἐβίασται γὰρ ἀσπίδας καὶ ἄλλα ἔρεπτα εἰς τὰ πλοῖα διὰ τὸν πόλεμον· ὡς φυλάττεται οὖν ὑπὸ στρατιωτῶν, κρύφα δηχθεῖσα ὑπὸ ἀσπίδος τελευτῆ διὰ τὸ μὴ ζῶσαν αὐτὴν ἀνενεχθῆναι ἐν τῇ Ῥώμῃ. μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἀπηνέχθη τὸ λείψανον αὐτῆς ἐν τῇ Ῥώμῃ σμυρνιασθέντα πρὸς 15 Θεραπειαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ αὐτοῦ Αὐγουστοῦ Ὀκταβιανοῦ, καθὼς Θεόφιλος ὁ σοφὸς χρονογράφος συνεγράψατο. οἱ δὲ ἐκθήμε-

C νοι τὰ πάτρια Ἀλεξάνδρειας τῆς μεγάλης τὴν Κλεοπάτραν ἐν Αἰγύπτῳ εἶπαν λειφθεῖσαν, καὶ ἄλλα δὲ τινα μὴ συμφωνοῦντα τοῖς Ῥωμαίων συγγραφεῦσι.

20

Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην νίκην ὁ αὐτὸς Αὐγουστος Ὀκταβιανὸς

O 285 ἤμα Ἀγρίππᾳ τῷ στρατηγῷ καὶ γαμβρῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κόμης

6. *μιγέντα* Ch., *μηγέντα* Ox. 10. ἀπὸ ἀσπίδος κρουσθεῖσα] „Locus mutilus: γὰρ aut quid tale supplendum videtur.“ Ch. 17. ἐκθήμενοι] εἰσθήμενοι Ox. 19. λειφθεῖσαν Ch., ληφθεῖσαν Ox.

appulisset; cum Antonio et Cleopatra navali praelio congressus est: sicuti Virgilius sapiens, in Clypei descriptione, (Aeneidos) libro octavo tradidit. Ea vero erat utriusque exercitus militum multitudo, ut terra, mareque eiusdem operirentur. Ex Antonii autem et Cleopatrae partibus tanta fuit strages, ut caesorum sanguine ipsum mare cruentatum penitus videretur. Augustus vero victoria potitus, Antonium interfecit: Cleopatram autem captivam habens, et in vincula conciciens; in Triumphum suum, Romae celebrandum, asservari iussit. Caeterum illa, dum Militum esset sub custodia, cavens sibi ne viva Romam deportaretur; aspidi (horum enim, aliorumque id genus serpentum copia, in bellum profectura sibi comparaverat) occulte sese mordendam praebens, spontaneam sibi conscivit mortem. Attamen corpus ejus mortuum, unguentis conditum, laesae Octaviae placandae causa, Romam delatum est: uti Theophilus sapiens Chronographus literis mandavit. Verum Alexandrinarum rerum scriptores Cleopatram in Aegypto relictam fuisse, nonnulla item alia, a Romanis Historicis absona, tradiderunt.

Post partam hanc victoriam, Augustus Octavianus, una cum Duce

Ἠπίρου ἔξορμήσας καὶ ἦλθεν ὑποτάξας τὴν Αἰγύπτιον χώραν καὶ Θριαμβεύσας τὴν ἑαυτοῦ νίκην.

Καὶ κατιῶν μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ ὑπέταξε τὰς ἄλλας χώρας, καταλύων τὰς τοπαρχίας αὐτῶν. ἦν δὲ ἑνιαυτῶν ἡ', ὅτε 5 τριομβυράτωρ ἐγένετο. ἐκράτησε δὲ ὁ τῆς Αἰγύπτου πόλεμος ἔτη πολλά.

Ὁ δὲ Αὐγουστος Ὀκταβιανὸς παρελθὼν τὴν Εὐρώπην πᾶσαν ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ ἐπὶ τὴν Χαλκηδόνα πόλιν τῆς Ἀσίας. καὶ ἐποίησεν εὐθέως ἄρχοντα ὃν ἠβουλήθη ἐν τῇ Βιθυνίᾳ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀνθρώπων ὀνόματι Λαῦσον, διαδεξάμενος τὸν ἰσθύνοντα τὴν αὐτὴν χώραν Διήναρον τὸν προβληθέντα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος τοῦ θείου αὐτοῦ· ἦν γὰρ ἤδη ἡ Βιθυνία ἔχουσα ἄρχοντα· ἐπειδὴ πρὸ αὐτοῦ ὁ Πομπήσιος Μάγνος ἦν λαβὼν τὴν αὐτὴν Βιθυνίαν, τελευτήσαντος Νικομήδους τοπαρχοῦντος αὐτῆν, τοῦ ὄντος ἐκ τοῦ γένους τῶν Μακεδόνων· ὅστις τελευτῶν εἴασεν αὐτὴν Ῥωμαίοις.

Τὴν δὲ Γαλατίαν ὑπέταξεν ὁ αὐτὸς Αὐγουστος ὁ καὶ Ὀκταβιανός, νικήσας Διηόταρον, τετράρχην αὐτῆς· καὶ τειχίσας κώμην τὴν λεγομένην Ἀρσίνην ἐποίησε πόλιν, ἣντινα ἐκάλεσεν Ἀγκυραν διὰ τὸ μέσην αὐτὴν εἶναι δύο θαλασσῶν, τῆς τε Ποντικῆς καὶ τῆς Ἀσιανῆς θαλάσσης. θυσιάσας δὲ κόρην παρθένον ὀνόματι Γρηγορίαν εἰς ἀποκαθαρισμὸν, ποιήσας αὐτὴν ἐπαρχίαν, ἔβασεν ἐκεῖ Γάλλους στρατιώτας διὰ τὸ φυλάττειν τὴν χώραν καὶ

1. Dele καὶ. 4. τοπαρχίας Ch., τοπαρχίᾳς Ox.

Agrippa, suo genero, Epiro solvens, Aegyptum perrexit: quam cum in potestatem suam redegisset, victoriam Triumpho celebravit.

Inde vero cum exercitu movens, aliis itidem regionibus subactis, principatus earum abrogavit. Annum autem agens decimum octavum, Triumphum designatus est; bellum vero Aegyptiacum per multos duravit annos.

Augustus Octavianus inde, Europam totam praetervectus, Byzantium venit: atque inde in Asiam trajiciens, Chalcedonem appulit: ubi Dienaro, quem Caesar avunculus Bithyniae praefecerat, summo; ipse statim, e Ducibus suis, Lausum quendam successorem constituit. Bithynia enim jampridem Romanae erat ditionis; ex quo Nicomedes rex, ex Macedonum stirpe oriundus, ipsam moriturus Romanis legavit: quo demortuo, Pompeio magno cessit ea Provincia.

Porro Augustus Octavianus, Galatiam quoque, devicto Deiotaro ejus regulo, in potestatem suam redegit: Vicumque Arsinem dictum moenibus cingens, urbem fecit: quam quod duobus maribus, Pontico atque Asiano, interjaceret, Ancyram nominavit: puellaque Virgine, nomine Gregoria, in loci lustrationem immolata, et regione in Provinciae formam redacta, Milites ibi Galles, regionis urbisque in praesidium, collocat: et a nomine

τὴν πόλιν, καλέσας εἰς ὄνομα αὐτῶν καὶ τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν
 V 94 ποταμὸν Γάλλον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Λυδίαν καὶ Παμφυλίαν
 τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Δηιοτάρου ἐπαρχουμένης παρέλα-
 βε καὶ ἐποίησεν ὑπὸ Ῥωμαίους, πέμψας Κουρίωνα δνόματι στρα-
 τηγὸν αὐτοῦ μετὰ βοηθείας πολλῆς. Φρυγίαν δὲ Πακατιανὴν 5
 O 287 ὑπὸ τὴν τετραρχίαν τοῦ αὐτοῦ οὔσαν ὑπὸ Ῥωμαίους ἐποίησε,
 πέμψας μετὰ βοηθείας Πακατιανὸν στρατηγὸν αὐτοῦ. καὶ τὴν
 Λυκαονίαν δὲ παρέλαβε τοπαρχουμένην ὑπὸ Λυκάανος, υἱοῦ τοῦ
 Κύπνος, ὅστις προσέπεισε τῷ αὐτῷ Αὐγούστῳ. καὶ προτρεψάμε-
 νος αὐτὸν ὁ Αὐγουστος, ὡς γενναῖον, ἔλαβεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Αἴγυ-
 πτον. Συρία δὲ καὶ Κιλικία πρῶτην ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἰουλλίου
 ἐγένετο ὑπὸ Ῥωμαίους.

B Καταλαβὼν δὲ ὁ Αὐγουστος τὴν Συρίαν εἰσῆλθεν ἐν Ἀντιο-
 χείᾳ τῇ μεγάλῃ, θριαμβεῦσαι τὴν κατὰ Ἀντωνίου νίκην καὶ
 Κλεοπάτρας μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ γαμβροῦ Ἀγρίππα. ὅστις 15
 Ἀγρίππας τερφθεὶς τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, κτί-
 ζει ἐκεῖ δημόσιον λουτρόν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ τὸ ὄρος, εὐρῶν
 ἐκεῖ πηγὴν, ὅπερ ἐκάλεσεν εἰς ὄνομα ἴδιον τὸ Ἀγρίππιανόν, τὸ νυ-
 νὶ λεγόμενον Ἀμπελινὸν λουτρόν. κτίζει δὲ καὶ δαιταν οἰκημά-
 O 288 των καὶ βανιάρην, καλέσας τὴν γειννίαν Ἀγρίππιτῶν. προσέθηκε 20
 δὲ κτίσας ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀντιοχείας ἄλλην ζώνην ἐπάνω τῆς πρῶ-
 τῆς διὰ τὸν πολὺν δῆμον ὁ Ἀγρίππας.

C Ἐκεῖθεν δὲ ἐξελθὼν ὁ Αὐγουστος κατέλαβε τὴν Λαοδικέων

3. Δηιοτάρου Ch., Δηιοσιτάρου Ox. 20. βανιάρην] Immo βαλ-
 νιάρην. 21. ζώνην Ch., ζώνην Ox. Conf. p. 99. C.

illorum, Provinciam ipsam, (Galatiam,) fluviumque Gallum appellavit. Lydiam item, Pamphyliamque, Deiotaro subjectas, Curione duce, cum exercitu magno in eas misso, in Romanorum redegit potestatem. Quin et Phrygiam Pacatianam. eidem subditam, Pacatiani ducis illuc cum exercitu missi ope, Romano adjecit imperio. Lycaoniam etiam, regemque ejus Lycaonem, Capnis filium, in deditione accepit: Quem cum virum strenuum esse percepisset Augustus, eum sibi comitem adjunxit. Syria vero et Cilicia jam olim, Julii Caesaris sub imperio, Romanae fuerant ditionis.

Syriam vero profectus Augustus, Antiochiam adit; de victoria sua adversus Antonium et Cleopatram, cum genere suo Agrippa, ibidem triumphaturus. Agrippa vero urbis Antiochiae situ captus, extra urbem, ad montem, fonte ibi reperto, Balneum Publicum extruxit: quod, a nomine suo, *Agrippianum*, ipse nuncupavit: hodie vero, *Ampelinum* Balneum vocatur. Condidit etiam aedificiorum seriem et Balneum; vicum Agrippinum vocans. Sed et ob populū Antiocheni frequentiam, Theatri priori circō secundum superaddidit.

Inde vero discedens Augustus, Laodiceam, Syriae urbem, contendit:

πόλει τῆς Συρίας· καὶ ἔκτισεν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει θέατρον μέγα πάνυ, στήσας ἑαυτῷ ἐκεῖ στήλην μαρμαρίνην. ἔκτισε δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καὶ τὸ μέγα τετράπυλον, ὄντα μικρόν· καὶ κοσμήσας αὐτὸ κίονι καὶ μαρμάρῳ ἀνοικοδομήσας καὶ μουσώσας ἐθριάμβευσεσεν ἐν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ νίκην, στήσας ἐν τῷ αὐτῷ τετραπύλῳ στήλην χαλκῆν μετὰ τεσσάρων ἵππων.

Καὶ τὴν Φοινίκην δὲ ὑπέταξε· καὶ πέμψας στρατηγούς μετὰ βοθηταῖς Λούκουλλον καὶ Πόντιον, οἵτινες ἐνίκησαν Τυγράνην τοπαρχοῦντα αὐτῆς καὶ ἐποίησεν αὐτὴν ἐπαρχίαν. καὶ τὴν λεγομένην δὲ Ἀραβίαν ὑφ' ἑαυτόν, ἦτοι ὑπὸ Ῥωμαίους, ἐποίησε κρατουμένην ὑπὸ Ἀραβῶν, βασιλέως βαρβάρων Σαρακηνῶν, καὶ ἐτείχισε κάμην ἦν ἐκάλεσε Βόστραν εἰς ὄνομα Βόστρον τοῦ πεμφθέντος ὑπ' αὐτοῦ στρατηγοῦ, καὶ τὰς λοιπὰς δὲ τοπαρχίας διέγραψε τῆς Καππαδοκίας τῆς τοπαρχουμένης ὑπὸ Ἀρχιέλου καὶ τῆς τετραρχίας Ἡρώδου τοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰουδαίας χώρας, ἐπειδὴ προσήνεγκαν αὐτῷ ἀμφότεροι δῶρα μεγάλα.

Ὁ δὲ Ἡρώδης βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐποίησε καὶ τὴν ὁδοστρωσίαν τὴν ἔξω τῆς πόλεως Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἦν γὰρ δύσβατος, στρώσας αὐτὴν λευκαῖς πλάκαις. ἐπέκάλεισεν δὲ ἀμφότεροι τοπάρχαι τὰς μητροπόλεις αὐτῶν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εἰς ὄνομα τοῦ Καίσαρος· ὁ μὲν Ἡρώδης βασιλεὺς

8. Τυγράνην Ch., Τυγράνον Ox. 14. Καπποδοκίας Ox. *ibid.* τοπαρχίας τῆς — ὑπὸ Ἀρχιέλου διέγρα τῆς] „Locus iste manifesto mendosus: itaque suspicor legendum; Καὶ τὰς λοιπὰς δὲ τοπαρχίας (κατέλυσε, ἢ ὑπέταξε,) διέγρα τῆς Καππαδοκίας, τῆς τοπαρχουμένης ὑπὸ Ἀρχιέλου, καὶ τῆς τετραρχίας Ἡρώδου, etc.“ Ch. 21. μὴν Ox.

ubi Theatro magnifico extracto, statuam Marmoream sibi erexit. Tetrapylum etiam in eadem urbe, parvulum quod erat, ubi amplum effecisset, columnisque marmoreis, et Musivo adornasset; posita in eodem aenea statua, cum quatuor equis, ibidem quoque de victoria sua triumphum egit.

Inde Lucullo, et Pontio ducibus, adversus Tigranem, Phoeniciae regem, cum exercitu missis; ipsum profligavit, regionemque ejus Provinciam fecit. Arabiam etiam, quae Arabi, Barbarorum Saracenorum regi paruit, sibi, id est, Romano imperio subjugavit. Vicum etiam quandam muro cingens, Bostram vocavit, in nomen Bostri ducis, in Arabes a se missi. Similiter etiam et in reliquis fecit Principatibus; Cappadocia Archelai et Judaea Herodis regno, exceptis: amplis enim illum uterque muneribus donaverat.

Herodes autem, Judaeae rex, illius etiam in honorem, viam publicam extra Antiochiam urbem transitu difficilem, albis lapidibus stravit. Uterque vero principem regni sui urbem, Caesaris nomine, Augusti in honorem, nominavit. Herodes rex Stratonis Turrin, antea dictam, Cae-

καὶ τοπάρχης ἐκάλεσε Καισάρειαν Παλαιστίνης, τὴν πρῶην λε-
 γομένην Στράτωνος πύργον, ὃ δὲ Ἀρχέλαος βασιλεὺς καὶ τοπάρ-
 χης ἐκάλεσε Καισάρειαν Καππαδοκίας τὴν πρῶην λεγομένην Μά-
 O 290 ζακαν. ἦν γὰρ ὁ Καῖσαρ θεῖος τοῦ αὐτοῦ Ἀγούστου τοῦ παρε-
 σχηκός αὐτοῖς ἔχεν τῆς τετραρχίας τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῶν τῆς 5
 ζωῆς αὐτῶν χρόνων.

Καὶ ἔξορμήσας ἐκ τῆς Παλαιστίνης παρέλαβε καὶ τὴν Αἴγυ-
 πτον· καὶ ὑποτάξας αὐτὴν εἰσῆλθεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ,
 V 95 καὶ ἐκεῖ ἐθριάμβευσε τὴν ἰδίαν νίκην, ποιήσας καὶ τὴν Αἴγυπτον
 ὑπὸ Ῥωμαίους. καὶ ἔδωκεν ἄρχην αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων ἐν 10
 Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐν πρώτοις ἄρχοντα ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ
 ἀνθρώπων ὀνόματι Κορνῆλιον Γάλλον· ὧστιν ἔδωκεν ἀξίαν αὐ-
 γουσταλίου τοῦ ἰδίου ὀνόματος σήμάντρον.

Καὶ ἐκ τῆς Αἰγύπτου περάσας ὁ αὐτὸς Ἀγούστος ἀνῆλθεν
 ἐπὶ τὴν Ῥώμην, ὑπτιωθεὶς καὶ ἀπονεομημένος, ὡς ὑποτάξας τὸν 15
 κόσμον· καὶ τυραννήσας τὴν σύγκλητον ἐβασίλευσεν ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἐν ὑπερηφανίᾳ ὧν, ἀνελὼν καὶ τὸν Βροῦτον τὸν φονεύσαντα τὸν
 Καῖσαρα τὸν αὐτοῦ θεῖον. ὄντινα Βροῦτον φυλάττοντα τὴν
 Θεσσαλίαν μετὰ βοηθείας πέμψας ἀπεκεφάλισεν ἐπὶ τῆς ὑπα-
 B τείας Καλβσιανοῦ καὶ Πολλίωνος, καθὼς Λουκανὸς ὁ σοφὸς 20
 Ῥωμαίων ποιητῆς συνεγράψατο.

Ἦν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις Σωσίβιος τις Ἀντιοχεὺς συγκλη-
 O 291 τικὸς ἀνελθὼν μετὰ τοῦ Ἀγούστου ἐν τῇ Ῥώμῃ· καὶ τελευτᾷ
 καταλιπὼν τὴν πρόσδοδον αὐτοῦ τῇ ἰδίᾳ πόλει εἰς τὸ ἐπιτελεῖσθαι
 ἐν αὐτῇ κατὰ πενταετηρίδα τριάκοντα ἡμέρας τοῦ ὑπερβερεταίου

1. Παλαιστίνης Ch., Παλαιστίνης Ox. 17. ὑπερηφανεία Ox.

saream Palaestinae: Archelaus vero rex, Mazaca quae fuit, Caesaream
 Cappadociae vocavit. Augusti enim, qui utriusque Principatum suum da-
 rante eorum vita, concesserat, Caesar avunculus fuit.

A Palaestina in Aegyptum progressus, eam subjugavit: cumque in
 Romanam servitutem redeisset, Alexandriam ingressus, de victoria sua
 triumphavit. Civitati autem huic primus Praefectum ex suis dedit, no-
 mine Cornelium Gallum: quem et Augustalis dignitate, nominis sui in-
 signi, cohonestavit.

Augustus deinde Aegypto solvens, Romam reversus est; summa fre-
 tus, ob orbem domitum, et fiducia et securitate. Senatum vero sibi ha-
 bens in omnibus obedientem, pro arbitrato suo omnia disposuit. Brutum
 etiam, Caesaris avunculi percussorem, qui Thessaliam armis sumptis oc-
 cupaverat, comprehensum, capite multavit, Calvisiano et Pollione Cos.
 uti Lucanus, sapiens Romanorum Poeta, memoriae proddit.

Hac tempestate Sosibius quidam, Senator Antiochenais, Romam cum
 Augusto veniens, diem suum obiit: Testamento vero facultates omnes ur-
 bi suae addixerat; uti singulis lustris, mense Octobri, per dies totas xxx

μηδὲς ἀγῶνας ἀκροαμάτων καὶ θυμελικῶν, σκηναϊκῶν, πάντων καὶ ἀθλητῶν καὶ ἵππικῶν ἀγῶνα.

Καὶ κατέφθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ αὐτοῦ ὁ γαμβρὸς τοῦ αὐτοῦ Ἀγούστου Ἀγρίππας, καὶ ἐξεχθίσει 5 τοῦ παλαιοῦ ἵππικοῦ τὰ χρώματα ὑπερ εἶχεν ἐκ τῶν πρῶην φόβων· καὶ ἐθεώρησε τὴν πολύτροπον θείαν ὁ αὐτός· καὶ θαναμάσας ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν. ἔκτισε δὲ πρῶην τὸ αὐτὸ παλαιὸν ἵππικὸν C καὶ τὸ παλαιὸν παλάτιον ἐκ τῶν ἰδίων Κοίντος [δὲ] Μαρκιανὸς ῥῆξ Ῥωμαίων, κατελθὼν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας πρὸς Οὐλιππον 10 τὸν βαρῦπουν τὸν Μακεδόνα τὸν βασιλεύοντα ἐν Ἀντιοχείᾳ τυπῶσαι φόρους δίδόναι αὐτὸν Ῥωμαίοις.

Ἐγένετο βασιλεὺς Ῥωμαίων πρῶτος καὶ μόνος καὶ ὀργιοφάντης ὁ αὐτὸς θειότατος Ἀγούστος· καὶ ἐχρημάτιζεν ἑαυτὸν οὕτως, Ἀγούστος Καῖσαρ Ὀκταβιανὸς τροπαιοῦχος σεβαστός O 292 15 κραταιὸς ἱμπεράτωρ, ὅπερ ἔστιν αὐτοκράτωρ. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Ἀγούστος τὰ πάντα ἔτη νζ'. τῇ δὲ θείᾳ ὑπῆρχε κονδοιδής, λεπτός, ἀπλόθριξ, εὐόφθαλμος, εὐρινος.

Ἐν δὲ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἔκτισε τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐν τῇ Ῥώμῃ, D ἀνανεώσας καὶ τὸ Καπετώλιον, ποιήσας τὰ ἑμφοτέρα φοβερὰ 20 πτόματα.

1. πάντων omisit Chron. Pasch. p. 192. B. Comparatis p. 105. B, C legendum puto τραγικῶν. Ibidem est ἵππικῶν. 8. Κοίντος δὲ Μαρκιανὸς ῥῆξ Ῥωμαίων] „Locus mendosus: δὲ mihi omnino παρέλκειν videtur. Quinam vero sint, quos hic memorat, Quintus Marcianus et Philippus Barypus, doctioribus inquirendum permitte. Forte Ῥωμαίων redundat, et ῥῆξ cognomen est. Certe Marcium Regem habemus Cos. in Fastis Siculis, ad finem Olympiadis clixvii.“ Ch. 18. αὐτοῦ] τῇ αὐτοῦ ed. Veneta.

Ludi omnifarii, Thymelici, Scenici, Athletici et Equestres, populo exhiberentur.

Agrippa vero, Augusti gener, Antiochiam secundo visens, Circum veterem, a ruderibus ruinarum prioribus terrae motibus factarum, repurgari curavit: ubi cum Ludos hosce varios summa cum admiratione spectasset, exinde discessit. Circum autem hunc veterem olim condidit Quintus Marcianus, Dux Romanus, cum Antiochiam Syriae, vectigal Romanis pendendum Philippo Barypo, Macedoni, ad Antiochiam regnanti indicendi causa advenisset.

Idem divinissimus Augustus, Romanorum imperator et Monarcha primus, Sacrorumque Antistes erat: Cognomenta autem ista sibi arrogavit. Augustus Caesar Octavianus, victor augustus invictus, imperator, quod (Graecis) sonat, αὐτοκράτωρ. Imperavit autem Augustus in universon annos lvi. Erat vero statura curta, gracilis, capillitio lento ac porrecto, pulchris oculis, naso eleganti.

Exo imperante Jovis Fanum extractum est, Capitoliumque instauratum: utrumque aedificium plane stupendum.

Ioannes Malalas.

Τῷ δὲ λθ' ἔτει καὶ μηνὶ τῷ δεκάτῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐθέσπισεν ἐκφωνήσας δόγμα ὥστε ἀπογραφῆναι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτὸν γενομένην γῆν καὶ ἦν πρώτην εἶχον οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀγρίππου τὸ δεύτερον καὶ Δονάτου. καὶ ἀπεγράφη πᾶσα ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους γῆ διὰ Εὐμενοῦς καὶ Ἀττάλου συγκλητικῶν Ῥωμαίων. εἶχε γὰρ πολὺν φόβον· ὀργίλος γὰρ ἦν πᾶν.

Μετὰ δὲ τὸ διελθεῖν τὸ μ' ἔτος καὶ μῆνα τὸν ἕκτον τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν τῷ δύστῳ μηνὶ κ', ὦραν ἡμερινὴν δευτέραν, ἡμέρα κυριακῆ εὐηγγελίστατο ἐν Ναζαρέτ τῇ πόλει ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τὴν ἁγίαν παρθένον καὶ θεοτόκον Μαρίαν ἐν 10 ὑπατεία Κοινίου καὶ Λογγίνου, ἡγεμονεύοντος δὲ τῆς Συρίας Οὐτιλλίου τοῦ καὶ προαχθέντος νεωστὶ ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος.

5. Εὐμενοῦς] De hoc accentu v. Eustathius ad Odys. p. 583. 34.
11. Κοινίου] Κοινίου? 12. Οὐτιλλίου] Οὐτιλλίου corrigendum cum Ch.

Anno autem regni xxxix, mense x, Agrippa II, et Donato Cos. edicto iussit, ut regiones omnes Imperio Romano subditae, tam eas quas ipse subjugaverat, quam quas antea tenuerunt Romani, censerentur. Factus est autem iste Census, per totum imperium Romanum, ab Eumene et Attalo, Senatorii ordinis hominibus. Magnam enim apud omnes habuit reverentiam; ut qui ad iram pronissimus erat.

Exacto autem regni ejus anno xli, menseque vi, Martii xrv, hora diei II, die Dominico, Beata virgo, ac Deipara, Maria, ab Archangelo Gabriele, in urbe Nazareth, laetum nuncium accepit; Quinto et Longino Cos. Vitellio autem Syriae Praefecto, ab Augusto Caesare recens constituto.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι'.

O 293
V 96

ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ
ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΕΩΣ ΘΕΟΥ.

Ἐν δὲ τῷ μβ' ἔτει καὶ μηνὶ τῷ δ' τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Α
Αυγούστου γεννήθη ὁ κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς Ἰησοῦς ὁ Χρι-
στός τῇ πρὸ ἡ' καλανδῶν Ἰανουαρίων μηνὶ δεκεμβρίῳ κέ',
ῶραν ἡμερηνὴν ἑβδόμην, ἐν πόλει τῆς Ἰουδαίας ὀνόματι Βη-
5 θλεὲμ, πλησίον οὖσαν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν
τὴν μεγάλην χρηματίζοντος μβ', ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυ- O 294
ρηνοῦ τοῦ ἀπὸ ὑπάτων, ὑπατεύοντος δὲ τοῦ αὐτοῦ Ὀκταβια-
νοῦ καὶ Σιλουανοῦ, τοπαρχοῦντος δέ, ἤτοι βασιλεύοντος, τῆς
Ἰουδαίας Ἡρώδου τοῦ βασιλέως.

10 Συνάγεται οὖν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ Φαλέκ, υἱοῦ Ἑβερ, ἔτη
ββγλ', καὶ ἀπὸ Φαλέκ ἕως τοῦ μβ' ἔτους τῆς βασιλείας Αὐγού- B

3. Ἰανουαρίων Ch., Ἰαννουαρίῳ Ox. Sic et infra saepius. 5. οὖ-
σαν] V. ad p. 54. A. 6. Κυρηνοῦ] Conf. Lucae cap. II. 2.

LIBER X.

DE TEMPORIBUS AUGUSTI IMPERATORIS ET
DEI INCARNATIONE.

Anno autem XLII, mense IV, Augusti imperantis, VIII Kal. Januariae, Decembris XXV, hora diei VII, natus est Dominus Deus noster, Jesus Christus, in civitate Judaeae, nomine Bethleem, Hierosolymis vicina: (erat is annus Aegrae Antiochenae XLII,) Cyrenio, viro Consulari, Syriae tunc temporis Praefecto, Octaviano ipso, et Silvano Coss. Herode vero Judaeae regnum tenente.

Numerantur ergo ab Adamo, ad Phalecum usque, Eberi F. anni κββλxxii; a Phaleco vero, ad Augusti Caesaris regni annum XLII, anni

στον Καίσαρος ἔτη β'δ'ξζ', ὡς συνάγεσθαι ἀπὸ Ἀδάμ τοῦ πρωτοπλάστου ἕως τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ μβ' ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Ἀυγούστου Καίσαρος ἔτη εφ'.

Καὶ λοιπὸν συνανεστράφη ἐπὶ τῆς γῆς τοῖς ἀνθρώποις ὁ κύριος ἡμῶν καὶ Θεός, ὡς ἐν ταῖς γραφαῖς ἐμφέρεται, ἔτη λγ', ὡς γίνεσθαι ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα γεννήσεως καὶ σταυρώσεως ἔτη ςφλγ'. ὁ γὰρ Φαλὲκ κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν Μωσέως τὸ ἡμῖσι λέγεται τοῦ χρόνου τῆς μελλούσης τοῦ Χριστοῦ παρουσίας. ὡσπερ γὰρ τὸν 10
 C ἄνθρωπον τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ἐπλασεν, ὡς Μωσῆς ἐξέθετο, συντάξας ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν αὐτοῦ καὶ τοῦτο, „καὶ ἐστὶν ἡ μία ἡμέρα κυρίου ὡσεὶ χίλια ἔτη,“ τῇ δὲ ἕκτῃ ἡμέρᾳ, ὡς προεῖπεν ἡ
 O 295 γραφή, ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὑπέπεσε τῇ ἁμαρτίᾳ ὁ ἄνθρωπος· ὡς δῆλον εἶναι ὅτι οὕτω καὶ τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ τῆς 15
 χιλιάδος ἐπὶ τῆς γῆς ἐφάνη ὁ δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός, καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως· ἅτινα συγγράματο Κλήμης, Θεόφιλος, καὶ Τιμόθεος, οἱ σοφοὶ χρονογράφοι, ὁμοφωνήσαντες. ὁ δὲ Θεοφιλέστατος χρονογράφος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος Καισα- 20
 ρείας Παλαιστίνης τῇ μὲν ἕκτῃ χιλιάδι τῶν ἐνιαυτῶν λέγει καὶ

11. συντάξας ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν αὐτοῦ] „Haec Mosis verba habentur in hymno ejus, inter Psalmos Davidicos numero XC. quae etiam repetuntur, Petri Epist. II. cap. III. ver. VIII. “*Ἐν δὲ τούτῳ μὴ λανθανέντω ὑμᾶς ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς μία ἡμέρα.*“ Ch. 20. Εὐσέβιος] Vid. ad p. 22. A. 21. μὲν] μὲν γὰρ Ox.

sunt MDCCLXXVII: adeo ut ab Adamo, primo homine, ad Incarnationem D. N. Jesu Christi, id est, ad Augusti Caesaris Imperantis annum XLII, anni effluerint MCMXCV.

Conversationem suam denique habuit in terra cum hominibus per annos XXXIII; sicut testantur S. Scripturae. Ab Adamo igitur, ad D. N. Jesum Christum in carne Crucifixum, anni habentur MCMXCVXXXIII. Phalecus enim, secundum Mosis Prophetiam, dimidium dicitur temporis Christi futuri adventus. Quemadmodum enim hominem Deus die sexto formavit, uti Moses scriptis suis testatus est; (qui etiam et hoc addit, apud Dominum, scilicet, unum diem idem esse, ac Mille annos: die vero sexto, ut antea diximus ex scriptura, Deus hominem formavit; qui deinde in peccatum lapsus est:) consentaneum omnino videtur, ut sexto etiam die Millenario in terris appareret D. N. Jesus Christus, Passione, et resurrectione sua hominem salvaturus. Haec vero a sapientissimis Chronographis Clemente, Theophilo et Timotheo, inter se consentientibus, accepimus. Eusebius autem Pamphili, Caesareae Palaestinae Episcopus, et ipse

αὐτὸς φανῆναι τὸν ὄλων σωτῆρα καὶ κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑξ ἡμερῶν τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ· πρὸ D τοῦ δὲ πληρώσθηναι τὸ ἑξακισχιλιοστὸν ἔτος εἶπεν διε ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς ὁ κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ῥύσασθαι 5 τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐγεννήθη καὶ ἐνηνθρώπησε, φησί, τῷ ρεφ' ἔτει· ἔπαθε καὶ ἀνέστη ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς καὶ ἀνελήφθη τῷ ρεβγ' ἔτει. ἐν δὲ τῷ ἑξακισχιλιοστῷ ἔτει συμφωνοῦσιν ἅπαντες φανῆναι τὸν κύριον· κἂν οὖν πλέον V 97 κἂν ἔλασσον, εἰς τὸ ς ἔτος εἶπαν φανῆναι κατὰ τὴν προφητεία 10 κῆν φωνῆν, καὶ μὴ ὁμοφωνοῦσιν ἐκθέμενοι περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνιαυτῶν, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἐφάνη, ὡς ἡ θεία γραφὴ σημαίνει.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Ἀγούστου Καίσαρος σε- O 296
 βαστοῦ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηγίας πόλις τῆς Παλαιστίνης ὀνόματι
 15 Σαλαμίνη. ἦντινα πόλιν ἐγείρας ὁ αὐτὸς Αἴγουστος ἐπεκύλευσε
 Διὸς πόλιν.

Ἡρώδης δὲ ὁ τοπάρχης, ἦτοι βασιλεύς, τῆς Ἰουδαίας ἐν
 αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐδιδάχθη διε κατὰσκοποι μάγοι ἀπὸ Περσίδος
 εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἰουδαίαν χώραν· καὶ ἐκέλευσεν αὐτοὺς συσχε-
 20 θῆναι. ἦλθον γὰρ ἀπὸ τῆς Περσίδος μάγοι, γρόντες, ὡς μυ- B
 στικοί, διὰ τοῦ φανέντος ἀστέρος τοῦ μηνύσαντος εἰς τὴν ἀνω-
 τολήν τὴν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ ἐνανθρώπησιν, δῶρα φέρον-

9. ς] ε' Ox. 10. καὶ] κἂν? *ibid.* τὸν Ch., τῶν Ox.
 22. ἐνανθρώπησιν Ch., ἐνανθρωπήσεως Ox.

omnium Dominum et Salvatorem, Jesum Christum, sexto annorum Mil-
 lenario, secundum numerum diei, quo factus est Adamus, apparuisse fate-
 tur: „ante impletum, inquiring, sextum Millenarium annorum terris sese
 exhibuit D. N. Jesus Christus; uti genus humanum liberaret.“ Natum
 autem esse, et incarnatum anno Mundi $\mu\mu\mu\mu\mu\mu$, esse etiam passum, et
 resurrexisse, inque coelos assumptum anno $\mu\mu\mu\mu\mu\mu\delta\chi\chi\chi\chi\mu$, affirmat idem.
 Utcunque igitur inter Scriptores haud convenit, de numero adventus Do-
 mini, aliis plures, pauciores aliis numerantibus, in hoc tamen sunt omnes,
 illum aetate Mundi sexta, juxta dictum Propheticum, apparuisse. Ulti-
 mis enim temporibus venisse, testatur S. scriptura.

Augusti Caesaris sub imperio, iram divinam experta est Salamine,
 Palaestinae urbs. Hanc Augustus refecit, et Diospolim vocavit.

Sub hoc tempus Herodes, Judaeorum rex, Magos quosdam, Judaeam
 explorandi causa advenisse edoctus, eos comprehendi jussit. Magi enim
 hi, Mysteriorum haud ignari, cum ex stella in oriente visa, Christum in
 carne venturum intellexissent; dona secum ferentes, eum, tanquam regem

τες αὐτῶ, ὡς βασιλεῖ μεγάλῳ καὶ νικητῇ. οἵτινες εἰς τὴν ἀν-
 τολὴν ἐλθόντες ἐπηρώτων, Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν
 Ἰουδαίων; καὶ ἐθρυλλήθησαν τοῖς Ἰουδαίοις. οἵτινες μάγοι γνω-
 σθέντες συνεισέχθησαν καὶ εἰσηνέχθησαν τῷ Ἡρώδῃ βασιλεῖ.
 καὶ ἐπηρώτησεν αὐτούς, Διὰ τί ἐπὶ τὴν Ἰουδαίαν χώραν ἐγένε- 5
 σθε κατάσκοποι; καὶ ἀνήγαγον αὐτῶ οἱ μάγοι τὸ τοῦ ἀστέρος
 θαῦμα, καὶ ὅτι μέγας βασιλεὺς ἐγεννήθη τῷ κόσμῳ, καὶ ὅτι δῶ-
 ρα αὐτῶ ἐνεγκόντες παρεγενόμεθα, ὡς βασιλεῖ μεγάλῳ, προσενέ-
 C και αὐτῶ ἃ ἐπιφερόμεθα δῶρα, ὡς θεῷ. εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ
 τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. ὁ 10
 δὲ Ἡρώδης ἀκούσας ταῦτα ἐκθαμβος ἔμεινε, λογιζόμενος ὅτι
 O 297 μετὰ Αὔγουστον Καίσαρα ποίας ἐστὶ δυνάμεως ὁ γεννηθεὶς βα-
 σιλεὺς. ἦσαν οὖν ἐλθόντες οἱ μάγοι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ὑπα-
 τεῖα Οὐνιδικίου καὶ Οὐαλερίου. ἠκριβώσατο οὖν παρ' αὐτῶν ὁ
 Ἡρώδης τὸν χρόνον τοῦ φανέντος ἀστέρος, καὶ εἶπεν αὐτοῖς τοῖς 15
 μάγοις ὅτι Ἐὰν εὑρητε αὐτόν, ἐλθόντες ἀπαγγελατέ μοι, ὅπως
 καὶ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ. καὶ ἀπελθόντες οἱ μάγοι,
 ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀστέρος, οὗ ἐώρακασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἠδ-
 ρον τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐν Βηθλέεμ τῇ πόλει.
 D και πεσόντες εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς προσεκύνησαν τῷ σωτῆρι 20
 Χριστῷ· ἔλεγον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς ὅτι τὸν μελλῶνα αὐτοῦ θεὸν
 ὑποδεικνύει ἡμῖν οὗτος ὁ ἀστήρ, ὃν ἡμεῖς τιμῶμεν, ὡς θεόν.
 καὶ προσενέγκαντες αὐτῷ δῶρα ἅπερ ἐβάσταζον, ὡς θεῷ, καὶ

1. εἰς τὴν ἀνατολήν] Immo ἐκ τῆς ἀνατολῆς, nisi verba male repe-
 tita sunt.

magnum et victorem, veneraturi advenerant. Orientem itaque versus
 cursum suum dirigentes, ubi natus esset Judaeorum Rex, sciscitati sunt.
 Fama autem eorum inter Judaeos passim ferebatur; donec noti tandem
 comprehensique, ad Herodem regem perducerentur. Ei vero, quamobrem
 Judaeam explorandi causa advenerant, interroganti, responderunt; se,
 stella mirabili in Oriente visa monitos, Regem Magnum mundo natum
 esse, dona ei, seu Regi Magno oblaturus, illumque ut Deum veneratu-
 ros, advenisse. His auditis, Herodes admirabundus obstupuit, secum re-
 putans, secundum Caesarem quantae potestatis esse potuerit Rex iste.
 Magi autem isti Hierosolymas venerunt, Vindicio et Valerio Coss. Hero-
 des vero tempus, quo stella apparuit, a Magis diligenter exquirens, di-
 misit eos, dicens; si inveniatis eum, mihi renunciatis vellem, ut et ego
 adiens, illum venerer. Magi itaque abeuntes, et ipsam, quam in Orientē
 viderant, stellam viae duces habentes, Jesum et matrem ejus, in ur-
 be Bethleem invenerunt. Inter se vero dicentes; „stella ista, quam nos
 pro Deo habemus, Deum certe se majorem nobis exhibet:“ in terram
 proni cadentes, donaque, quae attulerant, ei, seu Deo, offerentes, Chri-
 stum salvatorem venerati sunt. Divinitus vero admoniti, Herode Rege

χρημυτισθέντες, δι' ἄλλης ὁδοῦ, τῆς τοῦ λιμίτου, ἀνήλθον εἰς τὰ Περσικὰ μέρη, καταφρονήσαντες τοῦ Ἡρώδου βασιλέως.

Καὶ ὡς παιχθεὶς ὁ αὐτὸς Ἡρώδης βασιλεὺς ὑπὸ τῶν μύγων ἐθνωμώθη· καὶ περιεργασάμενος ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων τῶν Ἰουδαίων ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται, ξυμαθε. καὶ πέμψας τοὺς στρατιώτας ἔσφαξε πάντα τὰ νήπια ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει τῆς Ἰουδαίας, καθὼς ἡ θεία λέγει γραφή. καὶ ληφθεὶς εὐθέως ὁ Ἡρώδης πάθει ἀνιάτῳ σκοληκόβρωτος ἐγένετο καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐγένετο βασιλεὺς, ἦτοι τοπάρχης, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ', ἐν ὑπατεία Λαμία καὶ Σερελλιανοῦ, καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης ὁ χρονογράφος ἐξέδετο.

Ὁ δὲ Ἀύγουστος Καῖσαρ Ὀκταβιανὸς τῷ νέῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ μηνὶ ὀκτωβρίῳ τῷ καὶ ὑπερβηρεταίῳ ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαντεῖον· καὶ ποιήσας ἑκατόμβην θυσίαν ἐπηρώτησε, Τίς μετ' ἐμὲ βασιλεύσει τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας; καὶ οὐκ ἐδόθη αὐτῷ ἀπόκρισις ἐκ τῆς Πυθίας. καὶ πάλιν ἐποίησεν ἄλλην θυσίαν, καὶ ἐπηρώτησε τὴν Πυθίαν τὸ διὰ τί οὐκ ἐδόθη αὐτῷ ἀπόκρισις, ἀλλὰ σιγῆ τὸ μαντεῖον. καὶ ἐρρέθη αὐτῷ ἀπὸ τῆς Πυθίας ταῦτα.

20 Παῖς Ἑβραῖος κέλεται με θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων
τόνδε δόμον προλιπεῖν καὶ αἴδος αὔθις ἰκέσθαι.

4. ἐθνωμώθη Ch., Matthaei Π. 16., ἐθνωμώθη Ox. 7. λέγει] Matth. I. c. 8. σκοληκόβρωτος Ox. 20. θεός] θεοῖς Suidas v. Ἀύγουστος. 21. αἴδος] αἶδην Suidas, ὀδόν Cedrenus p. 182. C.

insuper habito, ad limites divertentes, per avia tandem ad Persidem evaserunt.

Herodes ubi se a Magis delusum esse sensisset, ira commotus est: curiosius itaque a Pontificibus Judaeorum inquirens, ubi Christus nasceretur; et Bethleem Judaeae, locum esse edoctus; missis illuc militibus, infantes omnes neci dedit: sicuti sacrae testantur Scripturae. Herodes vero morbo incurabili statim correptus, a vermibus exesus interiit. Hunc in regno Judaeorum excepit Archelaus, ejus filius, Lamia et Serelliano Coas. regnavitque annos ix, sicuti Clemens, sapientissimus Chronographus scriptum reliquit.

Augustus vero Caesar Octavianus, imperii sui anno LV, mense Hyperberetaco, sive Octobri, Oraculum adit: factaque Hecatombe, Pythiam rogavit, dicendo. „Quis, post Me, Romana tenebit sceptrum?“ Vate vero nihil respondente, sacra iterum peregit, et secunda vice sciscitatus est: „Quare, inquiens, Oraculum silet,“ nec mihi dat responsum? Tum demum a Pythia accepit haec.

*Me puer Hebraeus, summi moderator Olympi,
Migrare hinc mandat, Stygiasque revertere ad umbras.*

καὶ λοιπὸν ἄπιθι ἐκ πρόμων ἡμετέρων.

O 299 B Καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὐγουστος Καῖσαρ, καὶ ἐλ-
θὼν εἰς τὸ Καπετώλιον, ἔκτισεν ἐκεῖ βωμὸν μέγαν, ὑψηλόν, ἐν ᾧ
ἐπέγραψε Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν, Ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρω-
τογόνου Θεοῦ· ὅστις βωμὸς ἐστὶν εἰς τὸ Καπετώλιον ἕως τῆς 5
νῦν, καθὼς Τιμόθεος ὁ σοφὸς συγγράψατο.

Ὁ δὲ αὐτὸς Καῖσαρ Ὀκταβιανὸς νόσῳ βληθεὶς ἐν τῇ Ῥώμῃ
ἐτελεύτησε, γέρον ὦν ἐτῶν οὐκ ἅπαις καὶ σωφρονήσας ἀπὸ σω-
ματικῆς ἁμαρτίας. ἦν γὰρ μυστικὸς ἀρχιερεὺς καὶ βασιλεὺς.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Αὐγούστου Καίσαρος ἐπὶ ὑπατείας 10
Σέξτου καὶ Σεκτικιανοῦ ἐβασίλευσε Τιβέριος Καῖσαρ ἔτη κβ'.

O 300 C ἦν δὲ διμοιριαῖος, γέρον, λεπτακινός, εὐόφθαλμος, μελάγχροος,
κονδόθριξ, οὐλός, ὑπόσιμος, φιλοκτίστης. ὅστις ἐπεστράτευσεν
κατὰ Περσῶν, καὶ μὴ πολεμήσας, ἀλλὰ παρακληθεὶς παρ' αὐ-
τῶν πάντα εἰρήνης ἐποίησε. 15

Καὶ ἀνιῶν ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἦλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ,
καὶ ἔκτισεν ἔξω τῆς πόλεως ἑμβόλους δύο μεγάλους πρὸς τῷ
ᾧ ὄρει τῷ λεγομένῳ Σιλπίῳ, ἔχοντας διαστήματα μιλίων δ', ὑπο-
ρόφους καὶ πανευπρεπεῖς. καὶ κατὰ ῥύμην κτίσας τετράπυλα
διὰ ελλημάτων, φιλοκαλήσας αὐτὰ μουσώσει καὶ μαρμάρους, καὶ 20
τὴν πλατεῖαν δὲ χαλκουργήμασι καὶ ἀγάλμασι κοσμήσας καὶ
τεχίσας τοὺς αὐτοὺς ἑμβόλους καὶ τὸ ὄρος ἀποκλείσας ἔσωθεν,

1. λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων Suidas, ἄπιθι λοιπὸν
ἐκ δόμων ἡμετέρων Cedrenus. Conf. supra p. 27. A. 13. οὐλός
Ox. 18. Malim ὑπερόφους. 20. φιλοκαλλήσας Ox.

Vade igitur, nostrum neve ultra altare fatiges.

Augustus itaque inde ex Oraculo discedens, in Capitolium venit; ubi
altari excelso erecto, ei literis Latinis inscribi iussit: *Haec est Ara Pri-
mogeniti Dei.* Quae Ara adhuc usque visitur, in Capitolio: uti sapiens
Timotheus memoriae prodidit.

Caesar autem Octavianus in morbum incidens, Romae moritur, senex,
annorum LXXV, sine prole, et ab omni labe corporis liber; ut qui non
Rex solum, sed et Pontifex Maximus fuit, mysteriorumque peritus.

Post Caesarem Augustum, Imperator factus est Tiberius, Sexto et
Sexticiano Coss. et regnavit annos XXII. Erat vero statura mediocrem
superante, aetate vergente, gracilis, oculis pulchris, niger, capillitis bre-
vi, crispisque, subsimus, aedificationi deditissimus. Hic contra Persas ar-
ma movebat: res vero ad pugnam non devenerunt; verum Caesar oblatas
ab eis pacis condiciones accepit.

Inde Romam reversurus, Antiochiam magnam venit; ubi extra ur-
bem juxta montem Silpium, porticus duas extruxit magnificas, desuper
contiguatas, et splendide ornatas, quatuor Milliarium intervallo distantes
inter se. Tetrapyla etiam contiguata vicatim extruxit, quae et marmore,
et musivo adornavit: ipsam vero urbis plateam statuis, et columnis aereis

προσεκόλλησε τῷ αὐτῷ τείχει τὸ νέον τῷ παλαιῷ τείχει τῆς πό- D
 λεως τῷ ὑπὸ Σελεύκου γενομένῳ, ἀποκλείσας διὰ τοῦ ἰδίου
 αὐτοῦ τείχους καὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν Ἰώπολιν. καὶ ἀνέστη-
 στω τῷ αὐτῷ Τιβερίῳ Καίσαρι ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀντιο-
 5 χέων στήλην χαλκῆν ὑπεράνω μεγάλου κίονος Θηβαίου ἐν τῇ
 πλατείᾳ κατὰ τὸ μέσον τῶν ἐμβόλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ κτισθέν-
 των. ὅστις τόπος κέκληται ὁ ὀμφαλὸς τῆς πόλεως, ἔχων καὶ τῷ O 301
 πον ἐγγεγλυμμένον ἐν λίθῳ ὀφθαλμοῦ. ἥτις στήλη ἴσταται ἕως
 τῆς νῦν.

10 Ὁ δὲ αὐτὸς Τιβέριος Καῖσαρ μαθὼν ὅτι ὁ Σέλευκος ὁ βασι-
 λεὺς φοβηθεὶς τὰς ῥύσεις τῶν ὑδάτων κατιόντων ἐκ τοῦ ὄρους
 χειμῶνος καὶ λιμναζόντων, ἀποφυγὼν τὸ ὄρος ἐν τῇ πεδιάδι
 τὴν πόλιν ἔκτισε, καὶ ἔθηκε τῇ αὐτοῦ στήλῃ κιβώτιον λίθινον, E
 ἐν ᾧ ἐποίησε τέλεσμα δι' Ἀβλάκκωνος, τελεστοῦ καὶ ἱερέως, διὰ
 15 τὰς ῥύσεις τοῦ Παρμενίου χειμάρρου ποταμοῦ καὶ τῶν κατερ-
 χομένων ἑνῶκων ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τὸ μὴ βλάπτεισθαι τὸ αὐτὸ
 μέρος τῆς πόλεως ἢ πορθεῖσθαι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντας δύο
 ἐμβόλους μεγάλους· ὅπερ κιβώτιον λίθινον λέγουσιν εἶναι οἱ Ἀν-
 20 τιοχεῖς πολῖται τὰ ὠνεωκὰ τῆς πόλεως αὐτῶν, διότι ἐξηγόρακε
 τὸ μέρος αὐτὸ τῆς πόλεως διὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κτισθέντος V 99
 παρ' αὐτοῦ τείχους ἐκ τῆς τῶν βαρβάρων Σαρακηνῶν καὶ
 Περσῶν ἐπιδρομῆς καὶ ἀλώσεως. ᾗκειτο γὰρ δίχα τείχους πρῶην

1. τῷ αὐτῷ τείχει] τὸ αὐτὸ τείχος Ch.
 ὠνεωκὰ.

19. ὠνεωκὰ] Immo

splendidam fecit. Insuper etiam moenibus urbis olim a Seleuco factis, nova adjecit, intra quae, non solum Porticus illas duas clausit, sed et montem etiam ipsum, Acropolim quoque et Jopolim. Senatus itaque, populisque Antiochenus, Tiberio Caesari statuum aeream posuit, supra columnam magnam Thebanam, in platea, inter porticus illas duas ab ipso extractas mediam: qui quidem locus Umbilicus urbis vocatur: ubi et oculi effigiem, lapidi insculptam, videre est. Statua autem illa ibi adhuc visitur.

Tiberius autem Caesar, ubi intellexisset, Seleucum regem, caventem sibi a torrentibus aquarum, quae per hybernium tempus e monte exundantes restagnabant, monte relicto, in planicie urbem condidisse; et ipse, opera usus Ablacconis cujusdam, sacerdotis et mystae, juxta statuum suam, capsulam lapideam collocavit, mystice praeparatam: nempe ut Parmenii torrentis eluviones, et aquarum e Monte cataractas, hoc fascino propelleret, ne pars illa urbis laederetur, aut Porticus a se extractas averterentur. Capsulam vero hanc lapideam Antiocheni dicunt esse Redemptorium urbis suae: nimirum, quod haec murum, a Tiberio factum, inexpugnabilem reddens, eam urbis partem quasi redemit ab incursionibus et rapinis Barbarorum Saracenorum et Persarum. Olim enim ea

τὸ παρὰ τὸ ὄρος μέρος τῆς πόλεως, κτισθὲν ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανεστάτου βασιλέως· ὅτι καὶ τὸ βουλευτήριον ἔκτισε καὶ ἄλλα ἱερά. ὡσαύτως δὲ καὶ Ἀντιόχος ὁ βασιλεὺς πάλιν ὁ λε-
 O 302 γόμενος Φιλάδελφος ἔκτισεν ἔξω τῆς πόλεως πολλά· ὅστις καὶ ἐν Δύφνῃ ἔκτισεν ἐν τῷ ἄλσει ἱερά δύο, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμι-5
 δος, στήσας ἐν αὐτοῖς ἀγάλματα δύο χρυσᾶ, πυρασχῶν προνό-
 μια τοῖς καταφεύγουσιν ἐκεῖ πρὸς τὸ μὴ ἐκβάλλεσθαι τινα ἐκ
 B τῶν αὐτῶν ἱερῶν. ταῦτα δὲ ἔκτισαν, ὅτε τὰ Μακεδονικὰ βα-
 σίλεια ὑπήρχεν.

Ὁ δὲ Τιβέριος Καῖσαρ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχεια πόλει 10
 ἱερὸν μέγα Διὸς Καπετωλίου. ὁμοίως δὲ ἔκτισεν ὁ αὐτὸς βασι-
 λεὺς καὶ δημόσιον λουτρὸν πλησίον τῆς Ὀλυμπιάδος πηγῆς τῆς
 κτισθείσης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης εἰς ὄνομα τῆς αὐ-
 τοῦ μητρὸς· ἔπιε γὰρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕδατος Ἀλέξανδρος ἐλθὼν
 ἐκεῖ καὶ εἶπεν ὅτι Ἐπία γάλα τῆς ἐμῆς μητρὸς. κεῖται δὲ ἡ πη-15
 γῆ παρὰ τὸ ὄρος· ἦντινα ὁ αὐτὸς Τιβέριος ἔσω τοῦ τείχους ἀπέ-
 κλεισεν. ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν τῷ Διονύσῳ πρὸς τῷ ὄρει ὁ αὐτὸς
 Τιβέριος βασιλεὺς, στήσας δύο στήλας μεγάλας τῶν ἐξ Ἀντιόπης
 C γεννηθέντων Διοσκούρων ἔξω τοῦ ναοῦ εἰς τιμὴν αὐτῶν, Ἀμφιό-
 νός τε καὶ Ζήθου. ὁ αὐτὸς Τιβέριος καὶ τὸν ποταμὸν τῆς πό-20
 λεως τὸν πρῶτον λεγόμενον Δράκοντα μετεκάλεσεν Ὀρόντην τῇ
 O 303 Ῥωμαϊκῇ λέξει, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἀνατολικός. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ

2. ἐπιφανεστάτου] Fort. Ἐπιφανοῦς τοῦ. *ibid.* ὅτι καὶ τὸ βου-
 λευτήριον] „Forte legendum, ὅτε αὐτ ὅστις.“ Ch. 8. ἱερῶν Ch.,
 ἱερέων Ox.

partē urbis, quae ad montem sita, ab illustri illo Antiocho condita est, (Senaculum nempe publicum, aliaque loca sacra,) nequaquam moenibus cincta habitabatur. Similiter etiam Antiochus Philadelphus extra urbem multa extruxit: qui et ad Daphnen, in Lono, Fana duo condidit, Apollini unum, alterum Dianae: in quibus etiam statuas duas aureas collocavit, Asylorum eis jura concedens; ut ne quis noxius, ad ea confugiens, inde extraheretur. Haec vero extracta sunt, sub Regibus Macedonicis.

Extruxit etiam Tiberius Caesar, in eadem Antiochia, templum ingens Jovi Capitolino: Balneum quoque publicum extruxit, prope fontem illum, quem olim condidit Alexander Macedo, nomenque ei dedit, a Matre sua, Olympiadem. Alexander enim eo veniens, et aquas de scaturigine illa bibens; videor (inquit) mihi lac maternum hausisse. Fons autem iste juxta montem situs est; quem et intra urbis ambitum moenibus suis Tiberius incluserat. Idem etiam Baccho fanum extruxit juxta montem; positus etiam exterius ad templum statuis duabus, Amphionis et Zethi, Dioscurorum ex Antiope prognatorum in honorem. Fluvium etiam, urbem alluentem, qui Draco olim vocabatur, Orontem, quasi Orientalem, Romana lingua vocavit. Theatrum quoque extruxit, circumque alium

Θάτρον, προσθεὶς ἄλλην ζώνην πρὸς τῷ ὄρει καὶ θυσιάσας κόρην παρθένον Ἀντιγόνην ὀνόματι· ὄθεν Θάτρον οὐκ ἐπλήρωσεν εἰς τέλειον. ἔσθησε δὲ ἐπάνω τῆς ἀνατολικῆς πόρτας, ἧς αὐτὸς ἔκτισε, στήλην λιθίνην τῇ λευκαίῃ, τρεψούσῃ τὸν Ῥώμιον καὶ τὸν Ῥῆμιον, σημαίνων Ῥωμαῖον εἶναι κτίσμα τοῦ προστεθέντος τείχους τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου πόλει. ἔκτισε δὲ καὶ ὄπισθεν τοῦ Θάτρον ἱερὸν τοῦ Πανός. ταῦτα δὲ Δομνῖνος ὁ σοφὸς χρονογράφος ἐξέθετο.

Ἐκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Τιβέριος ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ χώρα παρὰ τὴν D
10 λίμνην πόλιν, ἣντινα ἐκάλεσε Τιβεριάδα, εὐρηκῶς ἐν τῷ τόπῳ
ὔδατα θερμά, κτίσας τῇ πόλει καὶ δημόσιον λουτρὸν μὴ ὑποκαίόμενον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν θερμῶν παρέχοντα τὴν χρῆσιν
τῇ πόλει. ἐποίησε δὲ καὶ τὴν Καππαδοκίαν ὑπὸ Ῥωμαίους μετὰ O 304
τὴν τελευταίαν Ἀρχελίου τοῦ τοπάρχου αὐτῆς.

15 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου ἐμπρησμός ἐγένετο
ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τῷ ὄβ' ἔτει τῆς αὐτονομίας αὐτῆς ἐν
νυκτί, ἀδήλως καύσας τὸ πλεόν μέρος τῆς ἀγορᾶς καὶ τὸ βου-
λευτήριον καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Μουσῶν τὸ κτισθὲν ὑπὸ Ἀντιόχου
τοῦ Φιλοπάτορος ἐκ τῶν ἐαθέντων χρημάτων κατὰ διαθήκας
20 ὑπὸ Μάρωνος Ἀντιοχέως, μετοικήσαντος εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ K
καλεύσαντος τότε ἐκ τῶν αὐτοῦ κτισθῆναι τὸ τῶν Μουσῶν ἱε-

2. ὄθεν] „Lego ὄπερ.“ Ch. 19. ἐκ τῶν ἐαθέντων] „Ita habet Cod. MS. verum Librarius, mentem habens in aliis occupatam, vocabulum hoc ultima syllaba mutilavit: scribe ἐαθέντων.“ Ch.

priori, prope montem, adjecit; immolata etiam virgine, nomine Antigone: quod quidem opus ad exitum non perduxit. Portae etiam Orientali, a se extractae, statum superimposuit lapideam Lupae, Romuli et Remi nutricis; nempe sic nova illa urbis moenia Romanum opus fuisse, significans. Praeterea etiam Pani templum extruxit, Theatrum a tergo respiciens. Haec vero Dominus, sapiens Chronographus, literis prodidit.

In Judaea etiam Tiberius urbem prope Lacum, extruxit, quam Tiberiadem vocavit. Aquas vero calidas ibi inveniens, Balneum etiam publicum extruxit, quod natura sua Thermarum usum urbi suppeditavit. Archelao autem fati defuncto, Tiberius Cappadociam, ejus regnum, Romano adjecit imperio.

Tiberii hujus temporibus anno urbis sui juris factae LXXII, incendium accidit Antiochiae Syriae, quod per silentium noctis majorem Fori partem, et Senaculum consumavit. Conflagrarunt etiam eo tempore Musarum aedes, quas extruxerat Antiochus Philopator, ex pecuniis quas in hoc testamento suo legaverat Maro quidam Antiochenus: qui, mutatis sedibus, Athenas commigrans, ex facultatibus suis Musarum templum et Biblio-

ρὸν καὶ βιβλιοθήκην. ἔκτισε δὲ καὶ ὁ Τιβέριος πόλιν ἐν τῇ
Θράκῃ ἄλλην, ἣν ἐκάλεσε Τιβερίαν.

Τῷ δὲ ἐξ ἔτι τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν ὑπατεία Ἀλουανοῦ
καὶ Νερούα ἤρξατο ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ πρόδρομος κηρῦσαι
βάπτισμα μετανοίας βαπτίζειν κατὰ τὴν προφητικὴν φωνήν· 5
καὶ ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν πῦσα ἡ Ἰουδαία χώρα. καὶ λοιπὸν ἀρ-
χὴν ἐποιήσατο τοῦ σωτηρίου ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός,
βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ προδρόμου, γενόμενος
ἐνιαυτῶν περὶ πέντε καὶ θανάτουργῶν. ἐβαπτίσθη δὲ ἐν τῷ
Ἰορδάνῃ, ποταμῷ τῆς Παλαιστίνης, μηνὶ ἀδθηναίῳ τῷ καὶ 10
λανουαρίῳ ἕκτη, ὥρα νυκτερινῇ ἰ', ἐν ὑπατεία Ρούφου καὶ Ρου-
βελλωνος. ἀπὸ τότε καὶ ὁ βαπτιστὴς Ἰωάννης δῆλος ἐγένετο
τοῖς ἀνθρώποις· καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ὁ Φι-
λίππου, ὁ τοπαρχῶν, ἦτοι βασιλεύων, τῆς Τραχωνίτιδος χώρας,
ἐν Σεβαστῇ πόλει τῇ πρὸ ἧ' καλανδῶν Ἰουνίων ἐν ὑπατεία 15
B Φλάκκωνος καὶ Ρουφίνου διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ὅτι
ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, Οὐκ ἔξεστὶ σοὶ ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ
ἀδελφοῦ σου, καθὼς ἐν ταῖς θείαις ἐμφέρεται γραφαῖς ταῦτα.

3. βασιλείας Ch., ὑπατείας Ox. 10. ἀδθηναίῳ] Ἀδθνηνέῳ Ox. 12. ἀπὸ
τότε — 239. 17. χώρας attulit Ioannes Damascenus Oratione tertia de
Imag. vol. I. p. 368. ed. Lequien. 13. Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ὁ Φι-
λίππου ὁ τοπαρχῶν, ἦτοι βασιλεύων τῆς Τραχωνίτιδος etc.] „Scr.
τοῦ τοπαρχούντος, ἦτοι βασιλεύοντος τῆς Τραχωνίτιδος. Herodes
enim Tetrarcha Galilaeae; Philippus autem, frater ejus, Ituream
et Trachonitidem regionem, sibi subjectas habuerunt; uti apparet ex
Sacris literis, Luc. 3. cap. 1.“ Ch. *ibid.* ὁ βασιλεὺς — βασιλεύων]
ὁ τοπαρχῆς εἰς τὸ βασιλεῖον Ioannes. In sequentibus Malalam er-
roribus frustra liberare student Ch. et Wesselingius ad Hieroclem p.
719. 15. πόλει τῇ] τῇ πόλει Ioannes. 16. Φλάκκωνος Ioannes,
Φλάκκωνος Ox. διὰ — p. seq. v. 1. λυπούμενος om. Ioannes.
18. θείαις] Lucae cap. III.

thecam extrui jusserat. Tiberius autem urbem quoque aliam in Thracia
candidit, quam Tiberiam appellavit.

Anno autem xv imperantis Tiberii, Albano et Nerva Coss. S. Joannes
Praecursor Baptisimum Resipiscentiae praedicare coepit et baptizare:
ac a Prophetis praedictum fuerat. Exhibat autem ad eum omnis Judaea
regio: tum demum primordia salutis Humanae statuit D. N. Jesus Chris-
tus, ab eodem Joanne Praecursore baptisatus, cum annum ageret xxx,
aut eo circiter, miracula tum primum faciens. Baptizatus autem fuit in
Jordane, Palaestinae fluvio, Mensis Audynaeci, sive Januarii vi, ad ho-
ram noctis x, Rufo et Rubellione Coss. Ex eo tempore innotescere ho-
minibus coepit Joannes Baptista; cui rex Herodes, frater Philippi, regis
Trachonitidis, caput amputavit, in urbe Sebaste, viii Kal. Junias, Flac-
cone et Rufino Coss. propter uxorem Herodiadem. Dixerat enim Herodi
Joannes; Non licet tibi fratris tui uxorem habere: uti haec in sacris

καὶ λυπούμενος διὰ τὸν Ἰωάννην ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἡρώδης ὁ δεύτερος ὁ Φιλίππου ἀνήλθεν ἀπὸ τῆς πόλεως Σεβαστῆς ἐν Πανεάδι πόλει τῆς Ἰουδαίας. καὶ προσῆλθεν αὐτῷ γυνή τις εὐπορωτάτη, οἰκοῦσα τὴν αὐτὴν Πανεάδα πόλιν, ὀνόματι Βερονίκη, 5 βουλομένη ὡς λαθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ στήλην αὐτῷ ἀναστήσαι. O 306 καὶ μὴ τολμῶσα δίχα βυσιλικῆς κελεύσεως τοῦτο ποιῆσαι δέησιν ἐπέδωκε τῷ αὐτῷ Ἡρώδῃ βασιλεῖ, αἰτοῦσα ἀναστήσαι στήλην τῷ σωτῆρι Χριστῷ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. ἦτις δέησις ἔχει οὕτως.

Σεβαστιῷ Ἡρώδῃ τοπάρχῃ καὶ Θεσμοδότῃ Ἰουδαίων τε καὶ C 10 Ἑλλήνων, βασιλεῖ τῆς Τραχωντίδος χώρας, ἰκείας δέησις παρὰ Βερονίκης, ἀξιωματικῆς πόλεως Πανεάδος. δικαιοσύνη καὶ φιλανθρωπία καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ἀρετῶν πασῶν περιστρέφουσι τὴν ὑμέτεραν θείαν κορυφήν. ὅθεν καὶ γὰρ ταῦτα εἰδυῖα ἤκον σὲν ἀγαθαῖς ταῖς ἐλλείπει πάντως τῶν αἰτουμένων τευξομένη. τίς δὲ 15 ἢ τοῦ παρόντος προοιμίον κρηπὶς προῖων ὁ λόγος σε διδάξει. ἐκ παιδόθεν ληφθεῖσα πάθει αἰμορροίας ὀχετῶν εἰς λατροῦς κατανάλωσά μου τὸν βίον καὶ τὸν πλοῦτον, καὶ ἴασιν οὐχ ἤζρον.

1. καὶ λυπούμενος etc.] διὰ τοῦτο λυπούμενος ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ὁ Φ. Ioannes. 2. πόλεως — Ἰουδαίας] Ἰουδαίας Ioannes. 3. εὐπορωτάτη] εὐπορος Ioannes. 4. Βερονίκη] Βερονίκη Ioannes semper. 5. ἐπέδωκε τῷ αὐτῷ] δέδωκε τῷ Ioannes. *ibid.* αἰτοῦσα στήλην χρυσοῦν τῷ σ. Χ. ἐν τῇ ἑαυτῆς πόλει στήσαι Ioannes. 6. ἔχει] εἶχεν Ioannes. 7. καὶ Θεσμοδότῃ] Θεσμοδότῃ Ioannes. 8. τῆς et χώρας om. Ioannes. *ibid.* ἰκείας δέησις] δέησις καὶ ἰκεία Ioannes, ut scribendum sit ἰκεία καὶ δέησις. 9. αἱ λοιπαὶ] τὰ λοιπὰ Ioannes, omisso πασῶν. 10. ὑμέτεραν Ch., Ioannes, ἡμέτεραν Ox. *ibid.* ταῦτα] τοῦτο Ioannes. 11. πάντως τῶν αἰτουμένων] πάντων Ioannes et, omisso ἤκον, τευξομένη sol γράφω. *ibid.* τίς δὲ] ἦτις et mox προῖων σε ὁ λόγος Ioannes. 12. ἐκ παιδόθεν] ἐκ παιδῶν Ioannes et mox εἰς λατροῦς ἀναλώσασα — ἴασιν οὐχ εὗρον.

Literis enarrantur. Herodes autem rex, ejus nominis secundus, Philippi frater, ob Joannem contristatus, Sebaste relicta, Paneadem, Judaeae urbem, se recepit. Accessit autem ad eum, ejusdem urbis incola, mulier quaedam opulenta, nomine Veronica. Huic in enim erat, statuum erigere Jesu in honorem, qui eam a morbo liberaverat. At hoc non ausa facere, nisi prius impetrata regis venia, libellum supplicem Herodi obtulit, Christo Salvatore statuum in ea urbe erigendi licentiam petens. Libellum autem iste sic se habet.

Augustissimum Herodem, Toparcham, Judaeis pariter et Gentibus Legislatorem, Trachonitidis Regem, Veronica, honorabilis urbis Paneadis incola, humillime precatur.

„Justitia, et erga homines benignitas, et quodcumque est virtutum omnium, divinum caput vestrum, ceu corona cingunt. Quod ego nequam ignorans, ad te accedo; spem optimam concipiens vota mea omnino obtinendi. Quid vero sibi vult haec Praefatiuncula, sequens te docabit oratio: Ego quidem ab aetate puerili fluxu sanguinis laborans, fa-

ἀκηκοῖα δὲ τοῦ θαυμαζομένου Χριστοῦ τὰ ἴματα, δε νε-
 κροὺς ἔξανίστησι καὶ τυφλοὺς πάλιν εἰς φάος ἔλκων καὶ δαιμο-
 D νας ἐκ βροτῶν ἀπελαύνων καὶ πάντας τοὺς ἐν νόσοις μαραινο-
 O 807 μένους λόγῳ θεραπεύει, πρὸς αὐτὸν οὖν κἀγὼ ὡς πρὸς θεὸν
 ἔδραμον. καὶ προσεσχηκῦα τὸ περιέχον αὐτὸν πλήθος, δειλιά- 5
 σασα δὲ ἔξειπεῖν αὐτῷ καὶ τὴν ἀήτιττόν μου νόσον, μὴ πως τὸν
 μολυσμὸν τοῦ πάθους ἀποστρεφόμενος ὀργισθῆ κατ' ἐμοῦ καὶ
 πλέον μοι ἐπέλθῃ ἢ πληγὴ τῆς νόσου, κατ' ἐμαυτὴν ἐλογισάμην
 ὅτι εἰ δυνηθεῖην ἄψασθαι τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ,
 πάντως λαθήσομαι· καὶ λάθρα εἰς τὸ περὶ αὐτὸν εἰσδύνασα πλη- 10
 θος ἐσύλησα τὴν ἴασιν, τοῦ κρασπέδου αὐτοῦ ἄψαμένη· καὶ στα-
 λείσης μου τῆς πηγῆς τοῦ αἵματος γέγονα παραχρῆμα ὑγῆς. αὐτὸς
 E δὲ μῦλλον, ὡς προγονὸς τῆς ἐμῆς καρδίας τὸ βούλευμα, ἀνέκραξε,
 Τίς μου ἦψατο; δύναμις γὰρ ἐξῆλθεν ἅπ' ἐμοῦ. ἔγὼ δὲ ὠχρῶσθε καὶ
 στείνουσα, τὴν νόσον θραυστέραν ὑποστρέφειν ἐπ' ἐμὲ λογιζομένη, 15
 προσπεσοῦσα αὐτῷ τὴν γῆν ἐπλήρωσα δακρῶν, τὴν τόλμαν ἔξει-
 ποῦσα. ὃ δὲ ὡς ἀγαθὸς σπλαγχνισθεὶς ἐπ' ἐμοὶ ἐπεσφράγισέ μοι τὴν
 V 101 ἴασιν, εἰρηκῶς, Θάρσει, θυγύτερ, ἢ πίστις σου σέσωκέ σε· πο-

1. δε] ὡς Ioannes et διανίστησι — φῶς. 3. νόσοις] νόσῳ — θερα-
 πεύων, κἀγὼ πρὸς αὐτὸν Ioannes. 5. τῷ περιέχοντι πλήθει Ioan-
 nes. Idem, omissis δὲ — νόσον, μὴ τὸν ἐκ τοῦ πάθους μολυσμὸν.
 8. πλέον] πλείων Ioannes. *ibid* καθ' Ox., καθ' ἐαυτὴν Ioannes,
 qui paullo ante καθ' ἐμοῦ. 9. εἰ] ἐάν Ioannes. Idem αὐτοῦ, σω-
 φησομαι· οὐ καὶ ἄψαμένη. 11. σταλείσης] σταθείσης Ioannes.
 13. τὰ βουλεύματα Ioannes. 14. δύναμις ἀπ' ἐμοῦ ἐξῆλθεν.
 ἐγὼ οὖν ὠχρῶσασα — ἀποστρέφειν Ioannes. 17. ὃ] αὐτὸς —
 ἐπ' ἐμοὶ ἐπεσφράγισέ μου Ioannes. Correxī Ox. ἐμὲ.

cultates meas omnes, et fortunas in medicos profudi; remedium vero in-
 veni nullum. Ubi vero ad me pervenisset Christi illius fama, qui in Mi-
 raculis tantus erat, ut mortuos resuscitare, visum coecis restituere, dae-
 monas e mortalium corporibus ejicere, quoscunque denique morbos verbo
 solo sanare potuerit; ipsa quoque ad illum, tanquam Numen confugi.
 Turbam autem animadvertens circumstantem, verebar illi morbum meum
 insanabilem enarrare; ne forte spurcitiem mali averatus, ira in me com-
 moveretur; et morbus me inde saevior affligeret. Mecum igitur in ani-
 mo reputans, quod si liceret vel fimbriam vestimenti attingere, statim
 convalescerem, occulte memet turbæ immiscebam; et fimbria ejus tacta,
 medelam suffurata sum, substitit enim sanguinis mei fluxus, et protinus
 sanata fui: ille vero cordis mei consilia praesentiscens, elata voce, Quis,
 inquit, me tetigit? Virtus enim ex me prodit. Ego vero pallore suffu-
 sa, ingemiscens; reverita, ne in me repetitis viribus grassaretur morbus;
 ad pedes ejus provoluta, et terram lachrymis complens, audaciam meam
 profitebar. At ille, pro benignitate sua mei misertus, praestitam mihi
 valetudinem corroboravit, hoc dicto: Confide filia, fides tua te salvam

ρέου εις ειρήνην. οὕτως και ἡμεῖς, σεβαστοί, τὴν δέησιν δέξιαν O 308
τῇ δεομένη παραύχετε.

Ὁ δὲ βουσιλεύς Ἡρώδης ἀκηκῶς ταῦτα διὰ τῆς δεήσεως
ἔξεπλάγη διὰ τὸ θαῦμα· και φοβηθεὶς τὸ μυστήριον τῆς λύσεως
5 εἶπεν, Ἀὐτὴ ἢ εἰς σέ γενομένη ἴασις, ὧ γύναι, μελλόνος στήλης
ἐστὶν ἀξία. πορευθεῖσα τοίνυν οἶαν βούλει ἀνάστησον αὐτῷ
στήλην, προθέσει δοξάζουσα τὸν ἰασάμενον.

Και εὐθέως ἡ αὐτὴ Βερονίκη, ἡ πρώην αἰμόρροος, ἐν μέ-
σῳ τῆς ἰδίας αὐτῆς πόλεως Πανειάδος ἀνέστησε τῷ κυρίῳ ἡμῶν
10 και θεῷ Ἰησοῦ Χριστῷ στήλην χαλκὴν ἐκ χαλκοῦ θερμοηλάτου,
συμμιξασα βραχὺ τι μέρος χρυσοῦ και ἀργύρου. ἦτις στήλη
μένει ἐν Πανειάδι πόλει ἕως τῆς νῦν, πρὸ πολλοῦ χρόνου B
μετενεχθεῖσα ἀπ' οὗ ἴστατο ἐν μέσῳ τῆς πόλεως τόπου εἰς
ἅγιον εὐκτήριον οἶκον. ὅπερ ὑπόμνημα ἡῶρον ἐν τῇ αὐτῇ Πα-
15 νεάδι πόλει παρὰ Βάσσω τιτῷ, γενομένῳ ἀπὸ Ἰουδαίων χριστια-
νῷ. ἐν οἷς ὑπῆρχεν ὁ βίος πάντων τῶν βασιλέων τῶν βασιλευ-
σάντων πρώην τῆς Ἰουδαϊκῆς χώρας.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεύς Ἡρώδης ὁ Φιλίππου γενόμενος ἐμ-
πληθῆς ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας ἧ'. και ἐσφάγη ἐν τῷ κουβικλίῳ O 309

1. οὕτως] οὕτω Ioannes. *ibid.* τῇ δεομένη ἀξίαν Ioannes. 4. διὰ
omisit Ioannes. 5. αὐτὴ et mox προθέσει om. Ioannes. 8. ἡ
αὐτῇ] αὐτὴ Ioannes et mox αἰμορροῦσα. 9. τῷ — Χριστῷ] τῷ
θεῷ και κυρίῳ Ioannes. Idem postea μίξασα χρυσοῦ και ἀργύρου.
10. ἐκ χαλκοῦ θερμοηλάτου] „Scr. θερμοηλάτου, uti habet Dama-
scenus.“ Ch. 12. πόλει] τῇ πόλει Ioannes et mox ἕως νῦν οὐ
πρὸ πολλοῦ. 13. τόπον — οἶκον] εἰς ἅγιον τόπον εἰς οἶκον
εὐκτήριον Ioannes. 14. ἡῶρον] ἐνέβηθη ἐν τῇ πόλει Πανειάδι Io-
annes. 16. οἷς] οἷ Ioannes, sic pergens βίος τῶν βασιλευσάντων
πάντων τῆς etc. 19. ἐκρίνετο] ἐκλίνετο Ch.

fecit: Vade in pace. Similiter et vos, Augustissimi, uti voto meo annua-
tis, obnixè peto.“

Hæc ubi ex libello supplicii intellexisset Herodes, ad famam mira-
culi attentus stetit; mysterium curationis horrescens, petenti respondit:
„Hæc in te, O Muller, facta sanatio, maximi sane digna est monumen-
ti. Abi igitur, et statuam ei erige qualem vis, honorem optatum illi
exhibens, qui te sanam reddidit.“

Statim itaque Veronica, quæ antehac Haemorrhusa fuerat, in media ur-
be sua Paneade, Domino Deoque Nostro Jesu Christo, statuam erexit, ex
aere ductili conflata, auri etiam aliquantulum et argenti admiscens. Quæ
quidem statua adhuc visitur in urbe Paneade, jam olim, ab eo loco ubi stetit,
urbis in medietate, translata in sanctam Aedem Oratoriam. Monumentum
vero hoc inventi, in dicta urbe Paneade, apud Bassum quendam, qui a
Judaismo ad Christianismum transierat; qui in eodem etiam libro antiquo-
rum Judæarum omnium res gestas conscriptas habuit.

Idem Rex Herodes, Philippi frater, ex repletione aegrotans, decu-

αὐτοῦ μετὰ τοὺς ἡ' μῆνας συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης συνεγράψατο.

C Τῷ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου Καίσαρος καὶ μηνὶ τῷ ζ', γενόμενος ἐνιαυτῶν περὶ που λγ' ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεὸς ἡμῶν, παρεδόθη ὑπὸ Ἰούδα Ἰσκαριώ-5 του, μαθητοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς κύριος καὶ σωτὴρ ἡμῶν, μηνὶ δύστρω τῷ καὶ μαρτίῳ κγ', τῆς σελήνης ἐχούσης ἡμέραν γ' ἦν δὲ ἡμέρα πέμπτη, ὥρα νυκτερινὴ πέμπτη. καὶ ἀπηνέχθη πρὸς τὸν Καϊάφαν ἀρχιερεῖα, κάκειθεν ἐξεδόθη Ποντίῳ Πιλάτῳ ἡγεμόνι· καὶ εὐθέως ἡ γυνὴ τοῦ αὐτοῦ Πιλάτου Πρόκλα ἐδή-10 λωσεν αὐτῷ, Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ τούτῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτῶν. καὶ γνόντες τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, ἐστασίαζον κράζοντες, Ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν. καὶ ἐσταυρώθη κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τῇ περὶ ἡ' καλαν-

D δῶν ἀπριλλίων, μηνὶ μαρτίῳ κδ', τῆς σελήνης ἐχούσης ἡμέραν 15
O 310 ιδ'. ἦν δὲ ἡμερινὴ ὥρα ἕκτη, τῆς ἡμέρας οὐσης παρασκευῆς. καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ ἦν εἰς τὸν κόσμον σκότος· περὶ οὗ σκότους συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Φλέγων ὁ Ἀθηναῖος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συγγραφὴν ταῦτα. Τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Τιβερίου Καίσαρος ἐγένετο ἐκλειψις ἡλίου μεγίστη πλέον 20 τῶν ἐγνωσμένων πρότερον· καὶ νύξ ὑπῆρχεν ὥρα ἕκτη τῆς ἡμέρας, ὥστε καὶ τοὺς ἀστέρας φαίνεσθαι.

17. ἥλιος Ch., ἡλιος Ox. 20. πλέον om. Chron. Pasch. p. 219. C, Syncellus p. 325. A. Fort. πασῶν.

buit, per spatium VIII mensium: quibus exactis, in cubiculo suo, conscia etiam uxore, occisus est: sicut sapientissimus Clemens scriptis prodidit.

Anno autem XVIII, et mense VII, Imperantis Tiberii, Jesus Christus Deus et Servator Noster, annos circiter XXXIII natus, a Juda Iscariota, discipulo suo, proditus est; Martii XXIII, die Lunae, feria V, hora nocturna V. Abductus vero fuit ad Caiapham, Pontificem Maximum: exinde autem Pontio Pilato Praesidi traditus fuit. Procla vero Pilati uxor, miso statim nuncio, eum monuit, ne quid tentaret adversus justum illum hominem: „Multa enim, inquit, hodie per somnium passa sum propter eum. Judaei vero, hoc cognito, tumultuantes exclamarunt: Tolle, Tolle; Crucifige eum. Crucifixus est itaque D. N. Jesus Christus VIII Kal. Aprilis, Martii XXIV, die Lunae XIV, hora die VI, cum esset Parasceve, sive, dies Praeparationis. Sol vero lumine orbatus est, et tenebrae factae sunt super terram universam. Harum autem tenebrarum in scriptis suis meminit sapientissimus Phlegon Atheniensis, hisce verbis. „Anno regni Tiberii Caesaris decimo octavo, Eclipsis solis erat maxima, qualem priora secula videre nullam. Hora enim diei sexta nox erat tanta, ut etiam stellae apparent.“

Ὁ δὲ κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἔδωκε τὸ πνεῦμα τῇ αὐτῇ παρασκευῇ, ὥρα ἦν ὡς θ'. καὶ εὐ-
 θείως ἐγένετο εἰς πάντα τὸν κόσμον σεισμός μέγας καὶ τάφοι B
 ἀνεψώθησαν καὶ πέτραι λισσώθησαν καὶ νεκροὶ ἀνέστησαν, κα-
 5 θὰ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφέρεται πάντα μετὰ ἀληθείας·
 ὥστε λέγειν τοὺς Ἰουδαίους, Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος, ὃν
 ἐσταυρώσαμεν.

Καὶ ἐτάφη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὥραν δεκάτην τῆς αὐτῆς παρα-
 σκευῆς ἡμέρας, ἐν ὑπατεία Σουλπικίου καὶ Σῶλα, τοῦ ἑβδομη-
 10 κοστοῦ ἐνάτου ἔτους χρηματιζόντος κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγά-
 λην, ἡγεμονεύοντος δὲ τότε τῆς Συρίας Κασίου, τοῦ καὶ προα- V 102
 χθέντος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου Καίσαρος.

Ἀνάστη δὲ ὁ κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς Ἰησοῦς μηνὶ δύστρω O 311
 τῷ καὶ μαρτίῳ κέ', ὥρα νυκτερινῇ δεκάτῃ, ἐπιφωσκούσης ἡμέ-
 15 ρας κυριακῆς, τοῦ αὐτοῦ μαρτίου μηνὸς ἕκτης εἰκάδος, ἐσχό-
 σης τῆς σελήνης ἡμέραν ἑξακαιδέκατην, καὶ ἐφάνη τοῖς ἀποστό-
 λοις καὶ ἄλλοις ἀγίοις πολλοῖς καὶ συνανειστράφη αὐτοῖς ἐπὶ τῆς
 γῆς μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἡμέρας μ'. καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐ-
 ρανούς ὁ κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς Ἰησοῦς Χριστὸς μηνὶ ἀρτεμι-
 20 σίῳ τῷ καὶ μαίῳ δ', ὥρα ἡμερινῇ β', ἡμέρᾳ ε', τῶν ἀγίων ἀπο-
 στόλων ὁρώντων καὶ πολλοῦ πλήθους ἄλλου πῶς ὑπὸ νεφελῶν
 ἀνελήφθη, καὶ τῶν ἀγίων ἀγγέλων λεγόντων, Τί ἀτενίζετε εἰς B
 τοὺς οὐρανοὺς, Γαλιλαῖοι ἄνδρες; οὗτός ἐστιν ὁ Ἰησοῦς.

8. ὥραν] ὥρα Ch. *ibid.* δεκάτην] δεκάτη Ox. 9. Σῶλα] Scribe
 Σῶλλα. 10. ἐνάτου Ox. 16. ἑξακαιδέκατην Ch., ἑξακαιδέκατη Ox.

Dominus vero noster Jesus Christus filius Dei viventis circiter ejusdem Parasceves horam ix animam efflavit. Protinus per totam orbem terrae motus ingens exortus est, sepulchra etiam aperta sunt et rupes disillierunt, mortuique resurrexerunt: adeo ut Judaei ipsi dicerent; *Dei certe filius erat, quem crucifiximus*: uti haec omnia in 8. Scripturis verissime tradita habemus.

Hora vero x ejusdem diei sepultus est Jesus Christus, Sulpitio et Sylla Cos. anno Aerae Antiochenae lxxix, Syriam tum procurante Casio, quem Tiberius Caesar regioni ei praefecerat.

Resurrexit vero Dominus Deus noster Jesus Dystri, sive Martii Mensis xxv, hora noctis x, illucescente ejusdem Martii xxvi, qui dies erat Dominicus; die vero Lunae xvi Apostolis etiam suis aliisque sanctis pluribus visus est; cum quibus etiam conversatus est, post resurrectionem suam, per dies xl. Artemisii vero, sive Maii mensis iv, hora diei ii, feria v, in coelum assumptus est Dominus Deus Noster Jesus Christus, 8. Apostolis, turbaque alia magna, una videntibus illum per nubes in Coelos receptum; Sanctis Angelis interim dicentibus: „Viri Galilaei, quid intentos oculos in Coelum habetis?“ Iste Jesus est etc.

Ioannes Malalas.

16

Καὶ κατέλθῃ τὸ ἄγιον καὶ ζωοποιὸν πνεῦμα εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ ἀποστόλους μὴν ἀρτεμισίῳ τῷ καὶ μαίῳ ἰδ', ἡμέρᾳ κυριακῇ, ὥραν γ' ἡμερινήν, ἡγεμονεύοντος τῆς Ἰουδαίας τοῦ αὐτοῦ Ποντίου Πιλάτου· ὅστις προεβλήθη ἄρχην τοῦ ἔθνους ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Τιβερίου Καίσαρος, τοῦ καταλύσαντος τὴν βασιλείαν τῶν 5 Ἰουδαίων καὶ προχειρισαμένου αὐτοῖς ἄρχοντα ὃν ἠβουλήθη αὐτός, ἀρχιερεόντων δὲ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους Ἄννα καὶ Καϊάφα:

Μετὰ δὲ ἔτη τέσσαρα τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀναλήψεως τοῦ
 O 812 C σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ
 Τιβερίου Καίσαρος, μετὰ τὸ ἐξελεῖν τὸν ἄγιον Παῦλον ἀπὸ 10 Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, κηρύξαντα ἐκεῖ πρῶτον τὸν λόγον ἐν τῇ ῥύμῃ τῇ πλησίον τοῦ Πανθέου τῇ καλουμένῃ τῶν Σίγγωνος ἅμα Βαρνάβα, καὶ ἐπὶ τὴν Κιλικίαν ἐξελεῖν, ὁ Πέτρος ἀπὸ Ἱερουσαλύμων ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ παρεγένετο καὶ τὸν λόγον ἐδίδασκε. καὶ ἐκεῖ αὐτὸν ἐθρονίσας, πεισθεὶς τοῖς ἀπὸ Ἰουδαίων γενομένοις 15 χριστιανοῖς, τοὺς ἐξ ἐθνῶν πιστοὺς οὐκ ἐδέξατο οὔτε ἡγάπα, ἀλλ' οὕτως ἐύσας αὐτοὺς ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν. ὁ δὲ ἅγιος Παῦλος μετὰ ταῦτα ἔλθων ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, καὶ μαθὼν ταῦτα περὶ τοῦ ἁγίου Πέτρου, πανταχοῦ τὸ σκάνδαλον περιεῖλε καὶ πάντας D Ἰσως ἐδέξατο καὶ ἡγάπα, προτρεπόμενος ἅπαντας, καθὼς συνε- 20 γράψαντο ταῦτα οἱ σοφώτατοι Κλήμης καὶ Τατιανὸς οἱ χρονογράφοι.

6. προχειρισαμένου Ch., προχειρισάμενον Ox. 12. Σίγγωνος Ox.
 13. Βαρνάβα Ox. 20. Ἰσως Ch., εἰσας Ox.

Mensis autem Artemisii, sive Maii xiv, die Dominico, hora diei iii, Spiritus Sanctus et vivificus, in Sanctos ejus Apostolos descendit; Judaeam tam procurante dicto Pontio Pilato; qui, post dissolutum a Tiberio Caesare Judaeorum regnum, ab eodem, Praesides pro arbitrato suo ubique constituyente, huic Genti praefectus fuerat; sub Pontificatu vero Annae et Caiaphae.

Eodem autem regnante Tiberio Caesare, quatuor post annis quam salvator noster Jesus Christus, surrectus a Mortuis, in Coelum assumptus fuerat, quo etiam tempore Paulus in Ciliciam transmigraverat, relicta Antiochia magna, ubi verbum Dei primus cum Barnaba, praedicasset, prope Pantheon, in vico Singonio;) eo, inquam, tempore Petrus ab Hierosolymis discedens, Antiochiam venit: ubi promulgato Evangelio, Episcopi munus suscepit. Christianorum vero, qui ex Judaeis facti fuerant, persuasionibus adductus, qui ex Ethnicis erant fideles, non recepit; sed eorum nulla ratione habita, inde discessit. Divus autem Paulus Antiochiam magnam reversus, et de his certior factus; scandalum hoc ubique de medio sustulit, omnesque sine discrimine amplexus, ad salutem perducere conatus est: uti haec Clemens et Tatianus sapientissimi Chronographi literis prodiderunt.

Ὅδὲ Τιβέριος βασιλεὺς τελευτῆ ἰδίῳ θανάτῳ ἐν τῷ παλατίῳ, ὧν ἐναυτῶν οἴ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τιβερίου Καίσαρος ἐβασίλευσεν Ἥλιος Γάιος ὁ καὶ Καλλιγουλᾶς, ὃς ἔσχε φόβον πολὺν πρὸς 5 ἅπαντα τὰ τῶν βαρβάρων ἔθνη πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι· καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύγκλητος βασιλέα ἀνηγόρευσεν αὐτόν. ἐβασίλευσε δὲ O 313 ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γάλλου καὶ Νοννιανοῦ, καὶ ἐκράτησεν ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἔτη δ' καὶ μῆνας ἐπτά. ἦν δὲ εὐμήκης, εὐθρατος, λεπτοχαράκτηρος, εὐχρους, ἀρχιγένειος, ἀπλόθριξ, μικρόφθαλ- 10 μος, περιόρσος, ὀργίλος, μεγαλόψυχος. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἔτει E τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηνιας Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη μὴνὶ δύστρω τῷ καὶ μαρτίῳ κγ' περὶ τὸ αἶγος τὸ δευτέρον αὐτῆς πάθος τοῦτο τὸ μετὰ τοὺς Μακεδόνας, ἔτους χρηματίζον- 15 τος πέ' κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς. ἔπαθε δὲ καὶ μέρος Λάφνης· καὶ πολλὰ χρήματα παρέσχεν ὁ βασιλεὺς Γάιος τῇ αὐτῇ πόλει καὶ τοῖς ἱέρσασι πολίταις. καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ δημόσιον λουτρόν, πλησίον τοῦ ὄρους Γάϊου Καίσαρος, πέμψας ἀπὸ Ῥώμης ἐν αὐτῇ Ἀντιο- V 103 χείᾳ, ἵνα κτίσῃ τὸ δημόσιον λουτρόν, Σαλιανὸν ἔπαρχον· ὅστις καὶ ἀγωγὸν ἐποίησε μέγαν ἀπὸ Λάφνης γλύψας τὸ ὄρος καὶ ἀγα- 20 γῶν τὰ ὕδατα ἐν τῷ κτισθέντι παρ' αὐτοῦ δημοσίῳ λουτρῷ. ἔκτισε δὲ καὶ ἱερά.

Ἀπέστειλε δὲ ὁ αὐτὸς Γάιος Καῖσαρ καὶ δύο συγκλητικούς O 314 ἄλλους πάλιν ἀπὸ Ῥώμης πλουσιωτάτους, ὧντινων τὰ ὀνόματα

4. Καλλιγουλᾶς Ox. 8. εὐμήκης Ox.

Tiberius autem naturae cedens, diem suum obiit in Palatio, annos natus LXXVII.

Tiberium in imperio excepit Aelius Caius Caligula. Hic privatus adhuc, Barbaris gentibus terrori fuit maximo: itaque et Senatus eum imperatorem designavit, Gallo et Nonniano Coss. imperavit vero annos iv, et menses vii. Erat autem procerus, membris bene compositis, facie tenui, colore pulchro; lanuginem primam emittens, capillitio molli et demisso, oculis parvis, ingenio acri, iracundus et magnanimus. Hujus Imperantis anno primo Antiochia Magna, una cum parte aliqua suburbii Daphnaei, divinam iram secundo post tempora Macedonum, passa est, mensis Dystri, sive Martii χχιιι, matutino tempore, Aerae Antiochenae anno LXXIV. Itaque ingentes pecuniarum largitiones in urbem incolasque superstites Caius Imperator erogavit. Balneum quoque publicum extruxit, prope montem C. Caesaris; a Roma Antiochiam misso, qui opus hoc effectum daret, Saliano Praefecto: qui, monte abscisso, magnum ibi Aquaeductum condidit, per quem aquas ex Daphne in Balneum hoc novum introduxit. Tempia etiam quaedam extruxit.

Misit praeterea Caius Caesar duos etiam alios Senatores Romanos praedivites, Pontoum et Varium, qui Antiochiae prospicerent, et non se-

ταῦτα, Πόντος καὶ Οὐάριος, ἐπὶ τὸ καὶ φυλάττειν τὴν πόλιν καὶ κτίσει αὐτὴν ἐκ τῶν φιλοτιμηθέντων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν παρασχεῖν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ οἰκεῖν ἐν αὐτῇ. οἵτινες πολλὰ πάνυ οἰκήματα ἐκ τῶν ἰδίων ἔκτισαν· πρὸς δὲ τοῖς οἰκήμασι καὶ ἄλλα πάλιν ἔκτισαν οἱ αὐτοὶ συγκλητικοὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου πόλει ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν χρημάτων, δημόσιον λουτρὸν μέγα τὸ λεγόμενον Οὐάριον κάτω παρὰ τὸ τεῖχος πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ἐνθα καὶ τὰ οἰκήματα αὐτῶν ἔκτισαν πλησίον τοῦ δημοσίου, καὶ Τρίνυμφον εὐπρεπέστατον πάνυ, κοσμήσαντες αὐτὸ ἀγύλμασιν εἰς τὸ γαμοστολεῖσθαι τὰς πολιτῶν παρθένους πάσας. καὶ ἐκ τῶν δὲ φιλοτιμηθέντων ἀνήγγειραν πολλὰ κτίσματα ἐν αὐτῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει· καὶ ἔμειναν οἰκοῦντες ἐν αὐτῇ τῇ πόλει οἱ αὐτοὶ συγκλητικοί. καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας δὲ κτήτορας ἀξίαις ἐτίμησεν ὁ αὐτὸς Γάιος Καῖσαρ.

C Ἀπὸ δὲ τοῦ πρώτου ἔτους Γαίου Καίσαρος παρῆρσιον λαβὼν 15
 O 815 παρ' αὐτοῦ τὸ Πράσινον μέρος ἐδημοκράτησεν ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ κατὰ πόλιν ἐπὶ ἔτη γ' ἄχρι τῆς βασιλείας αὐτοῦ· ἔχαιρε γὰρ αὐτοῖς. τῷ δὲ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔκραξαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας οἱ ἐκ Βενέτου μέρους τῆς αὐτῆς πόλεως τοῖς αὐτόθι Πρασινοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ, Καιρὸς ἀνάγει καὶ κατὰγει, 20
 Πράσινοι μύσχοι, θεωροῦντος τότε τοῦ Προνοίου, ἄρχοντος ὑπατικοῦ. καὶ ἐγένετο δημοτικὴ ἀτυξία μεγάλη καὶ συμφορὰ τῇ πόλει συνέβη· οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς Ἕλληνας μετὰ τῶν αὐτόθι Ἰουδαίων συμβαλόντες δημοτικὴν μάχην ἐφρόνευσαν πολλοὺς Ἰου-

lum ex iis quae Imperator Antiochenis abunde largitus est, sed ex propriis etiam sumptibus urbem instaurarent, instauratamque incolerent. Duo itaque Senatores hi quamplurima per urbem domicilia, propriis ex sumptibus, aedificarunt: insuper etiam inferius ad urbis moenia, juxta fluvium, Balneum ingens publicum, Varium vocatum, extruxerunt; proxime quod aedes etiam privatas suas extractas habuerunt. Trinymphum quoque, statuis hinc inde splendidissime ornatum, condiderunt; uti virginibus Antiochenis quibuscunque, nuptialia sua celebrantibus, inserviret. Sed et alia etiam per urbem plurima aedificia, Imperatoris ex sumptibus, erexerunt dicti duo Senatores, urbemque ita instauratam incoluerunt: Cives vero superstites, Caius Caesar etiam honoribus auxit.

Favebat autem Caius Caesar factioni Prasinæ: itaque ea, licentiam inde sibi sumens, a primo Imperii ejus anno, per totum triennium, Romae, omnibusque aliis urbibus, dominabatur. Tertio autem imperii ejus anno Antiochia Syriae in Theatro, spectante etiam tum ludos Pronoeo Praefecto; qui ex Veneta erant Factione, alta voce Prasinis exclamarunt: *Tempus extollit, et decorsum agit: Jam Prasinæ pugnae.* Et coorta est in populo conturbatio ingens; cujus eventus urbi cessit in incommodum. Graeci enim Antiocheni cum Judaeis, qui ibi habitarunt, ad pugnam popularem pervenientes, ex Judaeis plurimos interfecerunt, et

δαίους καὶ τὰς συναγωγὰς αὐτῶν ἔκαυσαν. καὶ ἀκούσας ἐν Παλαιστίνῃ ὁ ἱερεὺς τῶν αὐτῶν Ἰουδαίων ὀνόματι Φινεὺς, συναθροί- D
σας πληθὺς Ἰουδαίων καὶ Γαλιλαίων, πολιτῶν ὄντων, ὡς λ' χι-
λιάδας ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἦλθεν ἐξ Ἀντιόχου ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου
5 πόλει ἀπὸ Τιβεριάδος πόλεως· καὶ ἐφόρευσεν πολλούς, ὡς ἕπαξ
αἰφνίδιον ἐισελεύων μετὰ ὀπλισμένων ἀνδρῶν· καὶ εἰσάσας πάλιν
ἀπῆλθεν ἐν Τιβεριάδι ὁ αὐτὸς Φινεὺς. καὶ ταῦτα μαθὼν ὁ βα-
σιλεὺς Γάιος ἠγανάκτησε κατὰ τῶν συγκλητικῶν τῶν ὄντων ἐν
τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ πόλει Ποντοῦ καὶ Οὐριου, καὶ πέμψας ἐδή-
10 μωσεν αὐτοὺς ἐπαίρων πῦσαν τὴν περιουσίαν αὐτῶν καὶ τοὺς
διαφέροντας αὐτοῖς ἐν Ἀντιοχείᾳ οἴκους ἐτίτλωσεν, ἵτινα οἰκῆ- O 316
μῦτα ἐκλήθῃ τὰ βασιλικά ἐξ ἐκείνου ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ τῆς
Συρίας, ἀγαγὼν καὶ αὐτοὺς σιδηροδεσμίους, διότι οἷτε τὴν τα- E
ραχὴν τῆς πόλεως ἔπυρσαν οὔτε τῷ ἱερεῖ Φινεὺς πορθοῦντι τὴν
15 πόλιν ἀντίστησαν.

Ἐπέμψε δὲ καὶ ἐν Τιβεριάδι πόλει τῆς Παλαιστίνης, καὶ πα-
ρέλαβε τὸν αὐτὸν Φινεὺς, ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπεκεφάλισεν
αὐτὸν ὡς τύραννον, καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους καὶ Γαλιλαίους ἀπώ-
λεσε. καὶ τὴν κεφαλὴν δὲ τοῦ ἱερέως Φινεὺς ἐκόντευσεν ἔξω τῆς
20 πόλεως Ἀντιοχείας πέραν τοῦ Ὁρέντου ποταμοῦ, καὶ τὰ καυθέν- V 104
τα ἐν τῇ πόλει ἀνεγένωσε πέμψας χρήματα.

Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει ἐσφάγη ὁ αὐτὸς Γάιος βασιλεὺς ἔσω ἐν

5. ἐφόρευσαν Ox. 14. πορθοῦντι Ch., πορθοῦντα Ox. 20. Ὁ-
ρέντου] Ὁρέντου Ch. Vide dicenda ab nobis ad p. 113. A.

Synagogas eorum incendio devastarunt. Cujus rei famam cum in Palaestina Judaeorum ibi sacerdos, nomine Phineas accepisset; collecta Judaeorum et Galilaeorum copiosa multitudo, nempe triginta circiter millibus, ab urbe Tiberiade exercitum hunc ducens, Antiochiam subito adoritur; ejus incolae inopinatos opprimens, quamplurimos eorum internecioni dedit; strageque finita, Tiberiadem statim repetit. Haec ubi audisset Caius Imperator, in Pontum et Varium Senatores, qui Antiochiae habitabant, ira commotus est. Missis itaque qui bona eorum publicarent, domosque eorum omnes fisco addicerent; (quae proinde ab Antiochenis, *Basilicae*, i. e. domus Regiae vocantur;) ipsos etiam ferreis compedibus vinctos adduci jussit; eo quod neque Antiochenos tumultuantes compescuissent; nec Phineae sacerdoti urbem vastanti, obviam ivissent.

Misit etiam Tiberiadem Palaestinae, qui Phineam sacerdotem comprehensum, tanquam rebellionis reum, capite multarent. Multos etiam Judaeos et Galilaeos, neci dedit. Phineae autem sacerdotis caput, in Oronis fluvii ripa opposita, extra urbem Antiochiam, conto affixum erigebatur. Quae vero in urbe ignibus absumpta fuerant, missis pecuniis ipse instauravit.

Eodem vero anno Caius Imperator a Cubiculariis Eunuchis, Satelli-

τῷ παλατίῳ ὑπὸ τῶν ἰδίων σπαθαρῶν τῶν κουβικουλαρίων ἐδ-
νοῦχων κατὰ γνώμην τῆς συγκλήτου, ὡν ἑτῶν λθ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γάβου Καίσαρος ἐβασίλευσε Κλαύ-
O 317 διος Καίσαρ ὁ Γερμανικὸς ἐπὶ τῆς ἑπατείας Κασίου καὶ Σόλω-
νος. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κλαύδιος Καίσαρ ἔτη ιδ' καὶ μῆ-5
νας θ'. ἦν δὲ κονδοειδής, εὖοχος, γλαυκόφθαλμος, μίξοπό-
λιος, λευκός, μάκροψις, γαληνότητος. ἔκτισε δὲ πόλιν, ἣν ἑκά-
B λεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα Κλαυδιούπολιν. ἔκτισε δὲ καὶ Βρεττανίαν
πόλιν πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς καὶ τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Πρα-10
σίων κατάστασιν ἔδωκεν. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν
ὑπὸ Θεομηρίας ἢ Ἐρεσος καὶ ἡ Σμύρνη καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις
τῆς Ἀσίας, αἰσισιν ἐχαρίσατο πολλὰ εἰς ἀνανέωσιν. ἔσεισθη
δὲ τότε καὶ ἡ μεγάλη Ἀντιόχεια πόλις, καὶ διεθρόαγη ὁ ναὸς τῆς
Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἄρειος καὶ τοῦ Ἡρακλέος καὶ οἱ φανεροὶ 15
ἔπεσαν. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Κλαύδιος ἐκούφισεν ἀπὸ τῶν συν-
εργιῶν, ἧτοι συστημάτων, τῆς Ἀντιοχείων πόλεως τῆς Συρίας τὴν
O 318 λειτουργίαν ἣν παρεῖχον ὑπὲρ καπνοῦ, εἰς ἀνανέωσιν τῶν ὑπορό-
φων ἐμβόλων αὐτῆς τῶν κτισθέντων ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος.

C Ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσα-20
ρος μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν
Χριστὸν μετὰ ἔτη δέκα πρῶτος μετὰ τὸν ἕγιον Πέτρον τὸν ἀπό-
στολον τὴν χειροτονίαν τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ἀντιοχείων μεγάλης

15. Ἡρακλέος Οκ. 18. Μαλὶν ὑπορόφων.

libus suis, Senatu factum approbante, cum annum ageret xxxix, occi-
sus est.

Caio successit in Imperio Claudius Caesar, Germanicus, Cassio et Solone Cons. et regnavit annos xiv. et menses ix. Erat hic statyra curta, corpore crasso, oculis caesiis, subcanus, colore candido, facie oblonga, ingenio mitissimo. Urbem hic condidit, quam a nomine suo Claudiopolim vocavit. Brettaniam quoque urbem condidit, non procul ab Oceano.

Claudius autem Imperator Prasinis dominationem suam confirmavit. Hujus autem sub imperio Ephesus et Smyrna, cum plurimis aliis Asiae urbibus, iram divinam expertae sunt: quibus instaurandis Imperator plurima suppeditavit. Eodem concussa est etiam Antiochia magna, templaque Dianae, Martis, atque Herculis per medium dirupta sunt; aedesque plurimae corruerunt. Itaque Claudius Imperator Tributum Fumarium, a Sodalitibus Antiochenis sibi pendi solitum, in Porticum contignatarum, a Tiberio Caesare extructarum, instaurationem remisit.

Sub initium autem Imperantis Claudii Caesaris, decem post annis quam Dominus Deus N. Jesus Christus in Coelum assumptus fuit, primus post Sanctum Petrum Apostolum Antiochia Magnae, quae in Syria est, Epi-

πόλειως τῆς Συρίας ἔλαβεν Εὐδοὸς γενόμενος πατριάρχης. καὶ ἐπὶ αὐτοῦ χριστιανοὶ ὠνομάσθησαν τοῦ αὐτοῦ ἐπισκόπου Εὐδόου προσομιλήσαντος αὐτοῖς καὶ ἐπιθήσαντος αὐτοῖς τὸ ὄνομα τοῦτο. πρῶτην γὰρ Ναζωραῖοι [ἐκαλοῦντο] καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ 5 χριστιανοί.

Τῷ δὲ ὀγδόῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος διωγμὸν μέγαν ἐποίησαν οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν καὶ τυραννίδα κατὰ Ῥωμαίων ἐμελέ- D
τον. ὅθεν πρῶτος ἐπέμφθη κατ' αὐτῶν γιλαρχος ὀνόματι Φή-
10 στος· καὶ ἔξ ἐκείνου ὄλεθρος αὐτοῖς ἐγένετο. καὶ ἄρχοντα γὰρ
προεχειρίσατο αὐτοῖς ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς Φήλικα ὀνό- O 319
ματι, ταρύσσοντα αὐτούς.

Μετὰ δὲ ἐπὶ ἔτη τοῦ ἀναληφθῆναι ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸν κύ-
ριον ἡμῶν καὶ θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς πεντηκο-
15 στῆς τῶν αὐτῶν Ἰουδαίων, οἱ ἱερεῖς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἤκουσαν
φωνῆς ἀνθρωπίνης λεγούσης ἀπὸ τοῦ ἐσωτέρου ἱεροῦ τοῦ λεγομέ-
νου ἁγίου τῶν ἁγίων, Μεθιστάμεθα ἐντεῦθεν. τὴν δὲ φωνὴν ταύ-
την τρίτον ῥηθεῖσαν ἤκουσαν, ὡς θυσιάζουσιν, οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς, καὶ
ἐγνώσθη τοῦτο παντὶ τῷ ἔθνει. καὶ ἔξ ἐκείνου ὄλεθρος ἤρξατο E
20 τοῖς Ἰουδαίοις, καθὼς Ἰώσηπος ὁ Ἑβραίων φιλόσοφος ταῦτα
συνεγράψατο, εἰρηκῶς καὶ τοῦτο, ὅτι ἐξότε Ἰουδαῖοι ἐσταύρωσαν

1. Εὐδοὸς] Εὐδόιος Ch. 4. Seclusi ἐκαλοῦντο. 11. προχει-
ρίσατο Ch., προχειρίσαντο Ox. ibid. Φήλικα Ox. 14. Ἰου-
σοῦν Ox. 17. μεθιστάμεθα] μεθιστάμεθα Ch.; μεταβαίνωμεν
Iosephus Bell. Iud. VI. 3. 5. 20. Ἰώσηπος] Conf. Arch. Iud.
XVIII. 3. 3.

scopus factus est Evodius: sub quo, qui Nazoraei antea et Galilaei vo-
citantur, Christianorum nomen acceperunt; imponente hoc illis, simul
et inter illos Evangelium praedicante, Evodio ipso Episcopo.

Anno autem Claudii Caesaris VIII, Judaei Apostolos atque eorum
discipulos insectari coeperunt; quin et rebellionem adversus Romanos me-
ditabantur. Tum primum itaque contra eos missus est Festus Chiliar-
chus; exinde vero exitium Judaeis imminere visum est. Praefecerat enim
illis Claudius Imperator Felicem quendam; qui magnas in Judaea tragoe-
dias excitabat.

Anno vero XVIII post Dominum ac Deum nostrum Jesum Christum in
caelos assumptum, ipso Judaeorum Festi Pentecostes die, sacerdotibus
ab Interiore Templi Adyto, quod Sanctum Sanctorum dictum est, Humana
vox subito audita est, hinc verbis: *Migremus hinc*. Vox autem haec
tertia vice repetita, sacerdotibus audita fuit, sacra tum peragentibus:
cujus rei fama toti Judaeorum genti innotuit. Hinc Fatalia Judaeorum
tempora initium habuerunt: uti scriptis suis testatus est Iosephus, He-
braeorum Philosophus; qui et ista insuper tradidit: „Judaeos nunquam
a calamitatibus suis respirasse quidem, ex quo Cruci Jesum fixerunt; ho-

Ἰησοῦν, ὃς ἦν ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, εἶπερ ἄρα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον δεῖ λέγειν καὶ μὴ θεόν, οὐκ ἐξέλειπεν ὁδὴν ἐκ τῆς Ἰουδαίας χώρας. ταῦτα ἐν τοῖς Ἰουδαϊκοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐξέθετο ὁ αὐτὸς Ἰώσηπος Ἰουδαίος.

O 320
V 105

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου οἱ αὐτοὶ Ἄντιο-
χεῖς κτήτορες καὶ πολῖται ἀναφορὰν ἐπεμψαν, δεόμενοι ὥστε πα-
ρασχεθῆναι αὐτοῖς ἀπὸ θείας αὐτοῦ κειλεύσεως ἀγορασθῆναι τὰ
Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων τῆς Ἑλλάδος χώρας ἀπὸ τῶν ἐτησίων
προσόδων τῶν ἐαθόντων χρημάτων παρὰ Σωσιβίου τινὸς συγ-
κλητικῆς, συμπολίτου αὐτῶν. καὶ παρέσχεν αὐτοῖς ἀγοράσαι τὰ 10
Ὀλύμπια ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ
τοὺς Ἄντιοχεῖς Σύρους ἡβ'. τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ αὐτοὶ Ἄντιο-
χεῖς λυπηθέντες πρὸς τοὺς πολιτενομένους τῆς αὐτῆς πόλεως διὰ
τὰς προσόδους τὰς προειρημένας, παρὰ Σωσιβίου ἐαθείσας τῇ πό-
λει αὐτῶν· περὶ οὗ Σωσιβίου ὁ σοφὸς χρονογράφος Πανσανίας 15
ἐξέθετο ὅτι εἴασε τελευτῶν κατὰ διαθήκας τῇ τῶν Ἄντιοχέων με-
γάλῃ πόλει Σωσιβίῳ τις ἐτησίαν πρόσσodon χρυσίου τάλαντα δε-
κακῆντε· ἅτινα ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις τοῦ Αὐγούστου Ὀκτα-
βιανοῦ προέγραπται. τὰ δὲ τῆς πρόσσodon εἰάθη εἰς τὸ ἐπιτε-
λεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς συμπολίταις κατὰ πενταετῆ χρόνον πολύτρο-
πον θῆναι ἐπὶ ἡμέρας λ' μηνὶ ὑπερβερεταίῳ τῷ καὶ ὀκτωβρίῳ
σκηνικῶν, θυμελικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἀθλητῶν ἀγῶνα καὶ ἱπ-

2. ἐξέλειπεν Ch., ἐξέλιψεν Ox. 4. Ἰουδαίος] Ἰουδαῖος Ch.
8. Πισαίων Ch., Πισάων Ox. Sic et p. seq. v. 5. 10. αὐτοῖς]
„Lego αὐτοῖς.“ Ch. 19. προέγραπται] p. 95. B.

minem illud bonum ac justum: si modo Hominem (inquit) illum fas sit dicere et non Deum potius, qui talis fuerit. Haec Josephus ille Judaeus in Libris suis de Judaeorum Antiquitatibus scripta reliquit.

Eodem imperante Claudio, Primores et populus Antiochenus ad imperatorem referebant, ab eo petentes, uti divino ejus ex Edicto, facultatem sibi haberent Olympia a Pisaeis redimendi ex annuis illis redditibus, urbi suae, a Sosibio quodam, Cive et Senatore Antiocheno, olim legatus. Facultatem itaque Olympia redimendi concessit eis Claudius Imperator, anno Aerae Antiochenae xcii. Factum nempe hoc ab Antiochenis, quod aegre ferrent in Magistratibus suis ea quae de supradictis Sosibii redditibus factitata essent. Sosibius enim uti scriptum reliquit in Chronographia sua sapiens Pausanias, Antiochiae Magnae legavit moriens xv auri talenta, annuatim urbi solvenda; sicuti superius in Augusti Octavianiani temporibus memoratum est. Reditum vero hunc annum Sosibius Antiochenis legaverat, ut haberent unde sumptus facerent in varium illud spectaculum, Scenicorum, Thymelicorum, Tragicorum, Athleticorum ludorum, Gladiatorum quoque et Certaminum Equestrium; quod quinto quoque anno, Hyperboretaco, sive Octobri mense, per xxx dies celebrari

πικῶν καὶ μονομάχων. καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπετέλεσαν οἱ αὐτοὶ O 321
 πολιτευόμενοι, μετὰ δὲ ταῦτα ὑπερετίθεντο τὰς προσόδους ἀπο-
 κερδαίνοντες, ἀπὸ θείας κειύσεως οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι Ἀν-
 τιοχείας μετὰ καὶ τῶν κτητόρων ἠγόρασαν τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν C
 5 Πισαίων. καὶ ᾗτησαν οἱ αὐτοὶ βουλευταὶ τοὺς τῆς πόλεως πάν-
 τας, ὡς ἂν ἔτοιμοι ὄντες ἐνδοῦναι αὐτοῖς ἐν τῷ τέως τῆν τῶν
 Ὀλυμπίων ἑορτὴν ἐπιτελεῖσθαι αὐτοῖς. καὶ πεισθέντων τῶν κτη-
 τόρων καὶ τοῦ δήμου παντὸς καὶ τῶν ἱερέων, ἐνεδύθη αὐτοῖς· καὶ
 ἐπετέλεσαν οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι κατὰ τὸ πρῶτον ἔθος πάλιν
 10 τὸν τῶν σκηναίων καὶ ἀθλητῶν, θυμηλικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἱπ-
 πικῶν ἀγῶνα, καὶ λοιπὸν τὰς λ' ἡμέρας ἀπὸ τῆς νεομηνίας τοῦ
 ὑπερβριεταίου μηνὸς κατὰ πέντε ἔτη ἕως τοῦ καιροῦ τοῦ πενταε-
 τοῦς φθάσαντος.

Καὶ πάλιν ἐφρίσκοντες ἀφορμὴν εὐλογον οἱ αὐτοὶ πολιτευό- D
 15 μνοι, διαφόρων πολέμων κινήθέντων ἐν τῇ ἀνατολῇ, οὐ μὴν ἀλ-
 λά καὶ τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀντιοχείας ληφθείσης ἐπὶ ἐναντίων,
 ὡσαύτως δὲ καὶ Θεομηνίας γενομένης καὶ διαφόρων σεισμῶν καὶ
 ἔμπρησμών, ἀνεβύλοντο καὶ τὴν κατὰ πενταετῆ χρόνον πάλιν ἐπι-
 τελεῖν αἰθτοῖς πολύτροπον ἀγῶνος θέαν, ἀλλ' ἐπετέλεσαν ἄλλας
 20 διαφόρους περιόδους ἕξ τῆν αὐτὴν προειρημένην πανήγυριν δι' O 322
 ἐνιαυτῶν ιε' ἢ καὶ κ', ὡς ἐὰν αὐτοῖς ἔδοξε μετὰ τὸ τὴν πόλιν
 τῶν Ἀντιοχέων τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι καὶ ἐν εἰρήνῃ διαίγειν.

1. μονομάχων Ch., μουαχῶν Ox. Conf. ad p. 91. D. 3. ἀπὸ] Ex-
 cidisse videtur. ἕως. 10. τὸν Ch., τῆς Ox. 18. τὴν Ch.,
 τὸν Ox.

solebat. Et primitus quidem Ludos hosce Gymnasiarchae rite celebra-
 bant: deinceps vero, lucellum captantes, celebrationem hanc penitus omit-
 tebant; donec tandem, divino Imperatoris Edicto, Primoribusque urbis
 pestulantibus, ad id coacti, Olympia a Pisaeis redimebant. Tum vero
 cives universos monebant, se Solennia Olympica, (quae antea fuerant)
 illis exhibere paratos esse; quibus eos se accingere hortabantur. An-
 nuentibus itaque urbis Primoribus, cum sacerdotibus omnique populo,
 Ludi illi Scenici, Athletici, Thymelici, Tragici, Equestriaque Certamina,
 sicut olim, per xxx dies celebrata sunt: facto initio a Novilunio mensis
 Octobris singulis Lustris recurrentibus.

Rursus autem variis bellorum motibus in Oriente excitatis, cum An-
 tiochia et ipsa vel ab hostibus occupata, aut etiam iram Divinam passa,
 crebris terraemotibus et incendiis labefactata fuisset; oblata inde apta
 occasione, iidem Magistratus omnigenum illud spectaculum Quinquennale
 intermittebant; nec deinceps statis, ut antea temporibus, sed xv puta, aut
 etiam xx quoque anno, pro arbitrio suo, (idque sexies tantum,) celebra-
 bant; etiam et tunc quoque, cum Antiochia urbs, malis illis defuncta, pa-
 ce sua pristina gauderet.

Τῷ δὲ σ' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος ἔπαθεν ὑπὸ θεομίηνιας ἢ Κρήτη νῆσος πῦσα· ἐν οἷς χρόνοις ἡ-
E ρέθη ἐν τῷ μνήματι τοῦ Δίκτυος ἐν κασσιτερίῳ κιβωτίῳ ἢ
 ἐκθεσις τοῦ Τρωικοῦ πολέμου μετὰ ἀληθείας παρ' αὐτοῦ συγγρα-
 φεῖσα πῦσα. ἔκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δίκτυος· 5
 καὶ νομίσαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον θησαυρὸν εἶναι προσήνεγκαν
 αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· καὶ ἐκέλευσε μετὰ τὸ ἀνοῖξαι καὶ γνῶ-
 ναι τί ἐστι μεταγραφῆναι αὐτὰ καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ
 ἀποτεθῆναι αὐτά·

V 106 Καὶ ἐτελεύτα ὁ Κλαύδιος πολλὰ ἐν τῇ Κρήτῃ χαρισάμενος εἰς 10
 ἐπανόρθωσιν. ἐτελεύτησεν οὖν ὁ αὐτὸς Κλαύδιος ἰδίῳ θανάτῳ
 ἐν τῷ παλατίῳ, ἀρῆσθησας ἡμέρας δύο, ὧν ἐνιαυτῶν ἕξ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κλαυδίου Καίσαρος ἐβασίλευσε Νε-
O 823 ρων ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σιλουανοῦ καὶ Ἀντωνίου·
 ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη ιγ' καὶ μῆνας δύο. ἦν δὲ μακρός, λε- 15
 πτός, εὐμορφος, εὐρινος, ἀνθηροπρόσωπος, μεγαλόφθαλμος,
 ἀπλόθυξ, ὀλοπόλιος, δυσπώγων, εὐτακτος. ἡ μόνον δὲ ἐβα-
 σίλευσε ἐξεζήτησε τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἀγνοήσας ὅτι ἐσταυρώ-
B θη ἐζήτησεν αὐτὸν ἀνενέγκαι ἐν Ῥώμῃ, ὡς φιλόσοφον μέγαν καὶ
 θαύματα ποιῶντα· ἤκουσε γὰρ πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι περὶ αὐτοῦ 20
 τοιαῦτα. Θέλων δὲ ἐπερωτῆσαι αὐτὸν τινα ἐξήτει ἀναγύγει αὐ-
 τόν. ἦν γὰρ ὁ αὐτὸς Νέρων βασιλεὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομέ-

3. ἐν κασσιτερίῳ κιβωτίῳ] „Ita et infra 6. κιβώτιον; Scribendum
 κιβωτίῳ, et κιβώτιον.“ Ch. 11. ἐτελεύτησεν] ἐπέλευσεν Ox.

Anno autem XIII Imperantis Claudii, Creta insula, divinam iram pas-
 sa, tota terrae motibus agitata est. Eodem tempore Dictys Cretensis in
 tumulto reperta est, pyxide stannea inclusa, Trojani belli historia, ab eo-
 dem Dicty secundum rerum gestarum veritatem exposita. Pyxidem hanc,
 quae ad sepulti caput iacebat, thesaurum rati qui illac transibant; ad
 Imperatorem Claudium defereunt: qui, pyxide aperta, reque cognita, Hi-
 storiam hanc describendam dedit; descriptamque, in Bibliotheca publica
 reponendam curavit.

Claudius autem Cretensibus plurima, in ruinarum instaurationem,
 largitus est: morboque deinde correptus, post biduum in Palatio diem
 suum obiit, annum agens LXV.

Claudium Caesarem in imperio excepit filius ejus Nero; Silvano et An-
 tonino Coss. qui regnavit annos XIII, et Menses II. Erat hic procerus, gra-
 cilis, decorus, naso eleganti, vultu florido, oculis grandioribus, capillo len-
 to et porrecto, canus, barba hispida, moribus compositis. Quamprimum vero
 regnare coepit, de Jesu percontatus est; de quo, privatus adhuc, acceperat
 magnum eum esse Philosophum et virum Mirificum. Nescius itaque eum jam
 Crucifixum fuisse, Romam adduci eum voluit, de quibusdam illum interro-
 gaturus. Nero enim Imperator Epicureorum Dogmati favebat; qui omnia

των Ἐπικουρείων, ὃ ἐστὶ τῶν αυτομασιστῶν τῶν λεγόντων ἀπρο-
τότητα εἶναι τὰ πάντα. καὶ μαθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Νέρων ὄτι
πρὸ πολλοῦ χρόνου ἔσταύρωσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ζήλω φερόμε-
νοι καὶ μόνον ἐν μηδενὶ μέμφοντά, ἀγαπάκτησε· καὶ ἐκέλευσε, καὶ
5 ἀννήχθησαν ἐν τῇ Ῥώμῃ διὰ Μαξιμόν ὃ τε Ἄννας καὶ Κιυιάφας. O 324
καὶ Πιλᾶτον δὲ οἰκοῦντα τὴν Παλιωστίνην μετὰ διαδοχὰς τῆς ἀρ-
χῆς αὐτοῦ ἀνήγαγε διὰ Μάξιμον. πολλὰ δὲ εἰπάντες περὶ τοῦ Πι-
λάτου κατὰ οἱ περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Κιυιάφην ἐδίδασκον καὶ τοῦτο,
ὅτι ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν. καὶ πολλοῖς παρα- C
10 σχόντες χρήματα οἱ περὶ τὸν Ἄνναν καὶ Κιυιάφην κατορθώσαντες
ἀπέλθθησαν.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος ὁ ἅγιος
Παῦλος ἀπῆλθεν ἐν Ἀθήναις τῇ πόλει τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἤρην
ἔκει φιλόσοφον ὀνόματι Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγιτήν τὸν Ἀθηναῖον
15 τὸν περιβόητον, βρῶντα φιλοσοφίας διδάγματα· ὃς ἐξέθετο περὶ
τοῦ ἡλίου ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπορροίας τοῦ φωτὸς τοῦ θεοῦ ἐστὶ, καὶ
ἄλλα τινὰ εἰπὼν περὶ τοῦ δημιουργήματος. ὄντινα ἑωρακῶς ὁ
ἅγιος Παῦλος προσηγόρευσε, καὶ ἐπρωῶτα τὸν ἅγιον Παῦλον ὁ
Διονύσιος, τίνα κηρώσεις θεόν, σπερμολόγε; καὶ ἀκούσας τοῦ
20 ἁγίου Παύλου ὁ αὐτὸς Διονύσιος διδάσκοντος αὐτὸν προσέπεισεν D
αὐτῷ, αἰτῶν αὐτὸν φωτισθῆναι καὶ γενέσθαι χριστιανόν. καὶ
βαπτίσας αὐτὸν ὁ ἅγιος Παῦλος ἐποίησε χριστιανόν. καὶ ἑωρα- O 325

1. Ἐπικουρίων Ox. 7. δι' Ἀξιμόν Ox., διὰ Μαξιμόν Ch. recte.
8. ἐδίδασκον Ch., ἐδίδασκον Ox. 14. Ἀρεοπαγιτήν Ox. 16. ἀ-
πορροίας Ch., ἀπορροίας Ox.

fortuito fieri, nulla interveniente Providentia, affirmarunt. Certior autem factus Imperator Nero, eum, inculpatum licet, a Judaeis, invidia sola impulsis, cruci jam pridem fuisse affixum, ira commotus est. Misso itaque in Judaeam Maximo, jussit Romam adduci Annam et Caiapham; Pontium quoque Pilatum, qui Praefectura sua defunctus, in Palaestina tum degebat. Cumque Pilatum Annas et Caiphas multorum non recte factorum postularent, insuper et hoc addiderunt, se quidem Legibus Jesum judicandum tradidisse. Datis itaque ubi interfuit pecuniis, Annas et Caiphas, rebus suis prospere actis, dimissi sunt.

Eodem imperante Nerone, Athenas, Graeciae urbem, venit D. Paulus: ubi incidit in Philosophum Atheniensem celeberrimum, Dionysium Areopagitam, Philosophiae Dogmata ibi pendentem. Affirmavit hic Solum ex Divinae Lucis Effluvio emanasse: alia item nonnulla, de Rerum fabrica, philosophatus est. Hunc Paulus videns, allocutus est: cui Dionysius; Qualem inquit, tu Deum praedicas, garrule. At vero ubi D. Pauli doctrinam attentius percepisset; ei ad pedes procidens, ut Baptismi lavacro immersus, Christianus ipse fieret rogavit. Paulus itaque eum baptizans, Christianum fecit: perspectoque fidei ejus fervore, Episcopum re-

κὼς ὁ ἅγιος Παῦλος τὸ θερμὸν τῆς πίστεως τοῦ αὐτοῦ Διονυσίου ἐποίησεν αὐτὸν ἐπίσκοπον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ· ὅστις Διονύσιος ὁ ἀπὸ φιλοσόφων καὶ βιβλούς καθ' Ἑλλήνων ἐξέλετο. ὁ δὲ ἅγιος Παῦλος ἐπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος ἀνῆλθεν ἐν Ῥώμῃ 5 Σίμων τις ὀνόματι Αἰγύπτιος μάγος, ποιῶν διὰ γοητείας φαντασίας τινὰς καὶ λέγων ἑαυτὸν Χριστόν. ἀκούσας δὲ ὁ ἅγιος Πέτρος ὁ ἀπόστολος περὶ αὐτοῦ ἀνῆρχετο ἐν τῇ Ῥώμῃ. ἐν τῷ δὲ 10
 Ε ἀνίεναι αὐτὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ διερχομένου αὐτοῦ δι' Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης συνέβη τελευτῆσαι Εὐδοκὸν τὸν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρ-
 χην Ἀντιοχείας· καὶ ἔλαβε τὸ σχῆμα τῆς ἐπισκοπῆς Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης Ἰγνάτιος, τοῦ ἁγίου Ἰκέτρου τοῦ ἀποστόλου χειροτονήσαντος. συνέβη δὲ ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τελευτῆσαι καὶ Μάρ-
 κον τὸν ἀπόστολον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, ἐπίσκοπον ὄντα ἐκεῖ καὶ πατριάρχην. καὶ πυρέλαβε τὴν ἐπισκοπὴν παρ' αὐτοῦ 15
 V 107 Ἀνιανός, μαθητῆς αὐτοῦ, καθὼς ὁ σοφὸς Θεόφιλος ὁ χρονογράφος συνεγράψατο.

O 326 Καταφθάνοντος δὲ τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ ἀποστόλου τὴν Ῥώμην καὶ μαθόντος ποῦ μένει Σίμων ὁ μάγος, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν ἔνθα κατέμεινε· καὶ ἤρρεν ἐκεῖ κύνια μέγαν ἐν τῷ πυλεῶνι 20 ποιμεικόν, ὅπου κατέμεινε Σίμων ὁ μάγος, ἀλύσεισι δεδεμένον, ὄντινα ὁ Σίμων διὰ τὸν Πέτρον καὶ τοὺς θέλοντας ἀνιέναι πρὸς αὐτὸν ἐδέσμησεν εἰς τὸ μηδὲνα ὡς ἔτυχεν δίχα τοῦ τὸν Σίμωνα κελεύειν τῷ κυνὶ καὶ συγχωρεῖν τὸν κίνα παρῆναι, οἷς ἠβούλετο ὁ Σίμων· καὶ τοῦτο ἦν πρόφην θαῦμα τῷ μέλλοντι ἀνιέναι πρὸς 25

10. Εὐδοκὸν] Εὐόδιον Ch. 24. Fort. κλῆν οὐς vel οὐς μῆ.

glionis ejus constituit Dionysium. Et hic quidem Dionysius, qui ex Philosophorum numero fuerat, adversus Graecos libros scripsit. Paulus vero Hierosolymas reversus est.

Temporibus etiam Neronis Romam venit Magus quidam Aegyptius, nomine Simon; qui Praestigiis quibusdam Magicis usus, Christum se esse venditavit. D. Petrus, hoc audito, Romam contendit: dumque per Antiochiam magnam iter faceret, contigit Evodium mori, Episcopum et Patriarcham Antiochensium: cujus in locum D. Petrus Apostolus Ignatium surrogavit. Eodem tempore mori etiam contigit Marcum Apostolum et Patriarcham Alexandriae Magnae. Moriturus autem, discipulum suum Anianum suffecit sibi: sicut sapiens Theophilus Chronographus scriptum reliquit.

Petrus autem Apostolus Romam veniens edoctusque, ubi Simon Magus commorabatur, ad eum profectus est. Simon autem, ne injussu sui Petro vel cuivis alii ad se pateret aditus; pro foribus Canem Pastoralem praegrandem, catena vinctum habuit: qui nisi signo a Simone prius dato, advenientibus quibuscunque ingressum prohibebat. Atque hoc omnibus,

τὸν αὐτὸν Σίμωνα. ὁ δὲ Πέτρος ἑωρακῶς τὸν κύνα οὕτω μέγαν
καὶ φοβερόν, καὶ μαθὼν παρὰ τῶν ἐστηκότων ἕξω τοῦ αὐτοῦ B
πυλῶνος ὅτι· εἰ μὴ κελεύσει ὁ Σίμων τῷ κυνί, οὐ συγχωρεῖ ὁ αὐ-
τὸς κύων τινὰ ἀνελθεῖν, ἀλλ' ἐπερχόμενος φρονεῖα τὸν πλησιά-
5 ζοντα αὐτῷ· κρατήσας οἷν ὁ Πέτρος τὴν ἄλυσαν τοῦ κυνὸς ἔλυ-
σεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἄνελθε πρὸς Σίμωνα καὶ εἰπέ αὐτῷ
ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, Πέτρος ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου ἀνελ-
θεῖν θέλει. ὁ δὲ αὐτὸς κύων ἀνῆλθεν εὐθέως ὁρομαίως· καὶ ἐν
τῷ ἐκείνῳ διδάσκειν τινὰ μαγικά πλανήματα ἔστη ἐν μέσῳ ὁ
10 κύων καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγει τῷ Σίμωνι, Πέτρος ὁ δοῦλος
τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου ἀνελθεῖν θέλει πρὸς σε. οἱ δὲ ἀκούσαν-
τες τοῦ κυνὸς λαλοῦντος ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἐθαύμασαν λέγοντες, O 327
Τίς ἐστὶ Πέτρος ἡ ἢ δύναμις αὐτοῦ Πέτρου οὗ εἶπεν ὁ κύων, ὅτι C
ἐποίησε τὸν κύνα ἀνθρωπιστὶ λαλῆσαι καὶ ποιῆσαι αὐτῷ τὴν ἀπό-
15 κρισιν. καὶ λέγει ὁ Σίμων τοῖς ἐστῶσι καὶ θαυμάζουσι τὸν Πέ-
τρον τοῖς ἀνθρώποις, Τοῦτο ὑμᾶς μὴ ξενίσῃ· ἰδοὺ γὰρ κατὰ
λέγω αὐτῷ τῷ κυνί τῇ αὐτῇ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἀπόκρισιν αὐτῷ
κατενέγκαι. καὶ λέγει ὁ Σίμων τῷ κυνί, Κελεύω σοι ἀνελθεῖν
καὶ εἰπεῖν τῷ Πέτρῳ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ὅτι εἶπεν ὁ Σίμων, Ἄνελ-
20 θε. καὶ ἀνῆλθε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Πέτρος καὶ συνέβαλε μετὰ
Σίμωνος τοῦ Αἰγυπτίου, ποιῶν καὶ αὐτὸς θαυμάσια· καὶ ἐνίκησε
τὸν Σίμωνα τὸν μάγον ποιῶν ἰάσεις. καὶ ἐπίστευσαν τῷ Πέτρῳ
πολλοὶ καὶ ἐφωτίσθησαν.

6. εἶπε pro εἰπέ Ox. 8. ὁρομαίως Ch., ὁρομέως Ox. 11. οἱ]
ὁ Ox. 16. τοῖς rectius abest.

Magum adeuntibus, Miraculum antehac habebatur. Casterum Petrus, viso Canis illo praegrandi et efferato; praemonitus etiam ab eis, qui extra fores adstabant, non posse illum introire; ut pote in quem canis, nisi contrarium ei Simon significaret, more suo irruens, protinus dilaceraret, intrepide accessit; solutaque catena, Canem ingredi ad Simonem jussit, eique humana voce significare, „Petrum, servum Dei altissimi, introire velle.“ Canis adhaec prope accurrens, Simonem de praestigis quibusdam Magicis disserentem coram omnibus humana voce alloquitur, ei dicens: „Petrus servus Dei Altissimi te conventum vult.“ Audientes autem qui aderant, Canem humana voce loquentem, attoniti dixerunt: Quisnam Petrus iste? aut qualis Petri hujus, de quo canis loquitur, vis tanta, quae efficere potuit, ut Canis humana voce locutus nuncium ei ferret? Stupentibus autem ad id, quod a Petro factum fuerat omnibus, dixit Simon, „ne hoc vos adeo reddat attonitos: ecce enim ego quoque efficiam, ut Canis humana voce responsum Petro referat.“ Cani deinde dixit Simon: „Jubeo ut egressus Petro voce humana dicas, Simonem velle cum ingredi.“ Petrus igitur intravit; et cum Simone Aegyptio congressus, miracula et ipse edidit, morbosque sanavit, Simonem Magum in omnibus superans. Unde Petro plurimi fidem habuerunt et ab eo baptizati sunt.

- D Καὶ ἦν ἐν τῇ Ῥώμῃ ταραχὴ μεγάλη καὶ θρόλλος ἐνεκεν τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Πέτρου, ὅτι κατέναντι ἀλλήλων ἐποιοῦν θαύματα, καὶ ἀκούσας τὴν ταραχὴν Ἀγρίππας ὁ ἑπαρχος, ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ Νέρονι ὅτι εἰσι τινες ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευούσῃ πόλει θαύματα ποιούσιν κατέναντι ἀλλήλων, καὶ ὁ μὲν εἰς λέγει αὐτὸν 5 Χριστόν, ὁ δὲ ἕτερος λέγει, Οὐκ ἔστιν αὐτός, ἀλλὰ μάγος ἐστίν·
- O 328 ἐγὼ γὰρ τοῦ Χριστοῦ μαθητὴς εἰμι. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Νέρων εἰσαχθῆναι πρὸς αὐτὸν τὸν Σίμονα καὶ τὸν Πέτρον, καὶ τὸν Πιλᾶτον δὲ ἀχθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμιωτηρίου. καὶ εἰσηνέχθησαν πρὸς τὸν βασιλέα· καὶ ἐηρώτησε τὸν Σίμονα ὁ Νέρων, 10
- E γων, Σὺ εἰ ὃν λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι Χριστόν; ὁ δὲ εἶπε, Ναί. καὶ ἐηρώτησε καὶ τὸν Πέτρον ὁ Νέρων λέγων, Ἀκριβῶς οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; ὁ δὲ Πέτρος εἶπε, Οὐκ ἔστιν αὐτός· ἐγὼ γὰρ ἐκείνου μαθητὴς εἰμι, καὶ ἐπ' ἐμοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνελήφθη. καὶ καλέσας τὸν Πιλᾶτον εἶπεν αὐτῷ περὶ τοῦ Σίμωνος 15 ὅτι Οὗτός ἐστιν ὃν ἐξέδωκας εἰς τὸ σταυρωθῆναι; καὶ προσεσχικῶς αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος εἶπεν, Οὐκ ἔστιν αὐτός· οὗτος γὰρ καὶ
- V 108 κερηκομῶν ἐστὶ καὶ περιπληθής. περὶ δὲ τοῦ Πέτρου ἐηρώτησεν αὐτόν, Τοῦτον δὲ μαθητὴν αὐτοῦ οἶδας; ὁ δὲ εἶπε, Ναί. εἰσῆγγαγον γὰρ μοι αὐτόν, ὡς μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ ἐηρώτησα αὐτόν, καὶ ἤρνησατο λέγων μὴ εἶναι αὐτοῦ μαθητὴς· καὶ ἀπέλυσα αὐτόν. καὶ λοιπὸν Νέρων, ὡς ψευσαμένον τοῦ Σίμωνος καὶ εἰπόντος ἐαυτὸν Χριστόν, ὅπερ οὐκ ἦν, καὶ τοῦ Πέτρου πάλιν

18. κερηκομῶν Ox. 22. εἰπόντος Ch., εἰπόντα Ox.

Magnus autem Romae erat tumultus in populo, ob Simonem et Petrum inter se de Miraculis edendis certantes. Hoc cognito Agrippa, urbis praefectus, Neroni rem detulit; „Sunt, inquiens, in urbe hac imperatrice, qui de Miraculis faciendis inter se certant: quorum alter Christum se esse venditat; alter vero, non Christum, sed Magum esse eum, dicit: se enim Christi discipulum fuisse asserit.“ Jubet itaque Nero Imperator, coram se adduci Simonem et Petrum: Pontium etiam Pilatum e carcere accersit: Hi itaque coram Imperatore sistebantur. Nero autem Simoni, Tunc, inquit, es quem Christum vocant homines? Imo, respondit ille. Tum Nero Petrum interrogavit: Estne, inquiens, hic revera Christus? respondit Petrus; Non est: Ego enim Christi ex Discipulis fui; atque oculis hisce in coelos assumptum eum vidi. Tum Nero Pilatum interrogans; Hiccine, inquit, est, quem tu cruci affigendum tradidisti? Pilatus, intentis in eum oculis, Nequaquam, respondit: Comatus enim hic est, atque obeaus. De Petro autem eum interrogans Nero; Ast hunc, inquit, Christi discipulum agnovisti? Maxime; respondit Pilatus: in Praetorium enim introductum eum, tanquam Christi assectatorem, cum de hoc a me interrogatus, omnino negaret, dimisi protinus. Nero itaque utrum-

Ἀλεχθέντος ὑπὸ τοῦ Πιλάτου καὶ ἀρησαμένου τὸν Χριστόν, ἐκέλευσε, καὶ ἐξεβλήθησαν ἀμφότεροι ἐκ τοῦ παλατίου.

Καὶ διῆγον ἐν τῇ Ῥώμῃ ποιοῦντες θαύματα ἀπέναντι ἀλλή- O 829
λων· καὶ ὁ μὲν Σίμων ὁ μάγος ἀχθέντος ταύρου μεγάλου εἶπεν
5 εἰς τὸ ὦτιον αὐτοῦ λόγον, καὶ εὐθέως ὁ ταῦρος ἀπέθανε καὶ B
ἐθανμάζετο ὁ Σίμων. ὁ δὲ Πέτρος εὐθέως ἐξάμενος ἐπὶ πάν-
των ἐποίησεν ἀναζησαι τὸν ταῦρον· καὶ ἀπεδόθη τῷ ἰδίῳ δεσπό-
τη ὁ αὐτὸς ταῦρος. καὶ πάντες ἐπήρουν τὸν Πέτρον, λέγοντες ὅτι
τὸ ποιῆσαι τεθνεῶτα ζῆσαι μείζον ἐστι θαῦμα. καὶ ἄλλα δὲ πολ-
10 λὰ ἐποίησαν σημεῖα κατέναντι ἀλλήλων, ἅτινα ἐν ταῖς πρῶξεσι
τῶν ἁγίων ἀποστόλων συγγέγραπται. ὁ δὲ ἀπόστολος Πέτρος
δι' εὐχῆς αὐτοῦ ἐφόνευσε τὸν Σίμωνι τὸν μάγον θελήσαντα ἀνα-
ληφθῆναι. εἶπε γὰρ ὁ Σίμων τῷ Πέτρῳ ὅτι εἶπεν ὅτι Χριστὸς
ὁ Θεὸς σου ἀνελήφθη. ἰδοὺ κἀγὼ ἀναλαμβάνομαι. καὶ εἶδεν
15 αὐτὸν ὁ Πέτρος κουφιζόμενον διὰ τῆς μαγείας εἰς τὸν ἄερα ἐν
μέσῳ τῆς πόλεως Ῥώμης· καὶ ἠῤῥατο ὁ Πέτρος καὶ κατηνέχθη C
Σίμων ὁ μάγος ἐκ τοῦ ἄερος εἰς τὴν γῆν ἐπὶ τὴν πλατείαν καὶ
ἐφόρησε. καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ κεῖται ἐκεῖ ἕως ἄρτι ὅπου ἔπε-
σε, καὶ ἔχει περίξ κύκελλον λίθινον· καὶ ἀκούει ὁ τόπος ἐκεῖνος
20 ἕκτοτε τὸ Σιμώνιον.

Ἀκούσας δὲ Νέρων ὁ βασιλεὺς ὅτι ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου O 830
ὁ Σίμων, ἠγανάκτησε· καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν συσχεθέντα ἀποθα-

1. ἐλεχθέντος Ox. 2. παλατίου Ox. 13. εἶπεν] Fort. εἶπες. Ἐρῆς
Cedrenus p. 211. A. 17. πλατείαν Ch., πλατίων cod., πλατεῖαν Ox.

que, tum Simonem, Christum sese falso venditantem, tum Petrum, qui a Pilato Christi abnegati convictus fuerat, ex palatio ejici jussit.

Deinceps itaque Romae commorati sunt, de Miraculis edendis invicem certantes. Et quidem Simon Magus, Tauro magno in medium adducto, cum ei in aurem aliquid immussitasset, expiravit statim Taurus; admirantibus Simonem omnibus. Petrus vero, Deum precatus, Taurum, in vitam revocatum, domino restituit. Petro itaque primas dederunt omnes dicentes, Mortuum vitæ restituere, majus esse miraculum. Sed et plurima etiam alia miracula ediderunt, invicem certantes; quæ quidem scripta sunt in Actis Sanctorum Apostolorum. Caeterum Simon Magus, in caelos ascensurum se venditans, Petri Apostoli precibus occubuit. Dixerat enim Petro Simon; Tu dicis, Christum Deum tuum in Coelos assumptum fuisse: ecce me quoque in Coelos assumptum. Petrus itaque, cum in medio urbis Romæ Magicis artibus sublimem eum in aërem efferri videret, Deum ipse precatus est: et repente Simon, magno cum sonitu in plateam decidens, [interiit.] Reliquiæ autem ejus, eodem quo decidit loco, recondebantur; qui cancellis lapideis undique septus, exinde Simonium adhuc usque appellatur.

Nero autem Imperator, audito Simonem a Petro interfectum esse, ira commotus, Petrum quoque comprehensum occidi jussit. Petrus autem

νεῖν. καὶ ἡ μόνον ἐκρατήθη ὁ ἅγιος Πέτρος, ἐπέδωκε τὸ ἔνδυμα τῆς ἐπισκοπῆς Ῥώμης Λίνῳ ὀνόματι, μαθητῇ αὐτοῦ· ἠκολούθει γὰρ αὐτῷ ὅτε ἐκρατήθη. ὁ δὲ αὐτὸς ἅγιος Πέτρος γέρων· ὑπῆρχε D τῇ ἡλικίᾳ διμοιριῖος, ἀναφάλας, κονδόθριξ, ὀλοπόλιος τὴν κέραν καὶ γένειον, λευκός, ὑπόχλωρος, οἶνοπαῆς τοὺς ὀφθαλμοῦς, εὐ-5 πάγων, μακρόρινος, σύννοστος, ἀνακαθήμενος, φρόνιμος, δξέ-χολος, εὐμετάβλητος, δειλός, φθεγγόμενος ὑπὸ πνεύματος ἁγίου καὶ θαυματουργῶν.

Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸν ἅγιον Πέτρον τὸν ἐπίσκοπον, ἦτοι πα-
τριάρχην, Ῥώμης ὀνόματι Λίνος, καθὼς ὁ σοφὸς Εὐαέβιος ὁ 10
Παμφίλου ἐχρονογράφησεν.

Ἐ
O 331 Ὁ δὲ ἅγιος Πέτρος ὁ ἀπόστολος ἐμαρτύρησε σταυρωθεὶς κα-
τακέφαλα, τοῦ αὐτοῦ ἀποστόλου ὀρκώσαντος τοῦτο τὸν ἐπαρχὸν
ὅτι Μὴ ὡς ὁ κύριός μου σταυρωθῶ. καὶ ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Πέ-
τρος ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀπρωνιανοῦ καὶ Καπίτωνος. 15

Ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τοῦ Πιλάτου ἠγανάκτησεν ὁ αὐτὸς βα-
σιλεὺς Νέρων, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι, λέγων, Διὰ
τί ἐξέδωκε τὸν δεσπότην Χριστὸν τοῖς Ἰουδαίοις, ἄνδρα ἄμμεπτὸν
καὶ δυνάμεις ποιοῦντα; εἰ γὰρ ὁ αὐτοῦ μαθητῆς τοιαῦτα θαυ-
μάσια ἐποιεῖ, ὁποῖος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος δυνατός; 20

V 109 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας κατέφθασεν εὐθὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ
καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος πεμφθεὶς ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας χώρας παραστά-

2. Λίνω] „Scr. Λίνω, ex Eusebio et Nicephoro Patriarcha; uti
et Auctor ipse infra habet.“ Ch. 4. ἀναφάλλας Ox. 10. Λί-
νος Ox. *ibid.* Εὐαέβιος] p. 375.

quamprimum comprehensus esset, successorem in Episcopatu Romano de-
signavit Linum quendam, ex discipulis suis: quem tum quoque cum pre-
hensus fuit, sectatorem habuit. Erat autem D. Petrus aetate provectior,
statura quae mediocrem excederet, recalvaster, crine curto, capite et men-
to canus, colore pallente, oculis vini colorem referentibus, barbatus, na-
sutus, junctis superciliis, proclivis, prudens, ad iram pronus, mutabilis,
meticulosus, a spiritu S. loquens et miracula edens.

Linum vero post S. Petrum, Romanae sedis Episcopum, sive Patriar-
cham fuisse, Eusebius Pamphili in Chronicis suis scriptum reliquit.

Sanctus autem Petrus Apostolus Martyrium passus est, in crucem
actus, capite ad terram verso: Praefectum enim juramento adstrinxerat,
ne eodem quo Dominus modo crucifigeretur. Factum vero hoc, Apronia-
no et Capitone Cons.

Pilato quoque iratus Imperator Nero, caput ei amputari jussit; eo
quod Dominum Christum, virum inculpatum et mirificum, Judaeis tradi-
disset. Si enim, inquit, discipulus talia potuerit, quam potens tandem
fuerit ipse.

Ejusdem sub imperio S. Paulus etiam ex Judaea Romam mittitur,
ibi causam dicturus: Martyrium vero et ipse passus est, capite multatus,

σμος· και εμαρτύρησε και αυτός αποτυμηθείς την κεφαλήν τῇ
 πρὸ γ' καλανδῶν Ιουλίων ἐπὶ τῆς ὑπατείας Νέρωνος και Λεντού-
 λου. και ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Νέρων τὰ σώματα τῶν ἁγίων
 ἀποστόλων ταφῇ μὴ παραδοθῆναι ἀλλ' ἄτρεφα μεῖναι. ὑπῆρχε
 5 δὲ ὁ Παῦλος ἔτι περιῶν τῇ ἡλικίᾳ κονδοειδῆς, φαλακρός, μιξοπό- O 332
 λιος τὴν κόραν και τὸ γένειον, εὖρινος, ὑπόγλαυκος, σύνοφρος,
 λευκόχρους, ἀνθηροπρόσωπος, εὐπώγων, ὑπογελαῶντα ἔχων τὸν
 χαρακτῆρα, φρόνιμος, ἡθικός, εὐόμιλος, γλυκὺς, ὑπὸ πνεύμα-
 τος ἁγίου ἐνθουσιαζόμενος και ἰώμενος.

10 Ἐπεμψε δὲ κατὰ τῆς Ἰουδαίας και τῆς Ἱερουσαλήμ ὁ αὐτὸς B
 βασιλεὺς Νέρων, και πᾶσι κακῶς ἐχρήσατο, πολλοὺς φονεύσας
 στρατιωτικῇ συμβολῇ, ὅτι τυραννίδι φερόμενοι ἐξεφώνησαν ὕβρι-
 στικὰς φωνὰς κατὰ τοῦ Νέρωνος, διότι ἀπεκεφάλισε τὸν Πιλάτον
 ὡς εἰς ἐκδίκησιν Χριστοῦ· και ἦλθεν εἰς αὐτὸν οὐ μὴν ἀλλὰ ὅτι
 15 και αὐθεντήσαντες τὸν ἡγεμόνα ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν· και
 διὰ τοῦτο ἡγανάκτει κατ' αὐτῶν ὡς τυράννων, και ἐσφάγησαν τότε
 ὑπὸ στρατιωτῶν ἐν τῇ συμβολῇ ὃ τε Ἄννας και ὁ Καϊάφας.

Παρέλαβε δὲ ὁ αὐτὸς Νέρων ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτὸν χώραν
 ἄλλην ἐν τῇ Πόντῳ, πέμψας Πολέμωνα στρατηγὸν αὐτοῦ· και
 20 ἐποίησεν αὐτὴν ἐπαρχίαν, καλέσας αὐτὴν Πόντον Πολεμωνιακόν. C

Ὁ δὲ αὐτὸς Νέρων ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει πολὺ.

O 333

Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας αὐτοῦ Λουκανὸς ὁ σοφώ-
 25 τος ἦν παρὰ Ῥωμαίοις μέγας και ἐπαινούμενος. ἐπὶ δὲ τῆς

2. Λεντούλλου Ox. 5. φαρακλός Ox. 7. λευκόχρους Ch., λευ-
 κόχλους Ox. 19. ἄλλην Ch., ἄλην Ox. 20. Πολεμωνιακόν Ch.,
 Πολεμωνιακόν Ox. 23. Ῥωμαίοις] Ῥωμαίους Ox.

iii Kal. Julias, Nerone et Lentulo Coss. Corpora autem Sanctorum Apo-
 stolorum insepulta projici mandavit Nero Imperator. Paulus vero, dum
 in vivis esset, statura erat curta, calvus, subcanus capite mentoque, naso
 decore, subcaecus, superciliis junctis, cute candida, vultu florido, barba-
 tas, aspectu ridibundo, prudens, moribus probis, affabilis, blandus, Spiri-
 tu Sancto afflatus, morbosque sanandi potentia donatus.

Nero autem Imperator, exercitu adversus Judaeos et Hierosolymam
 misso, pessime illos tractavit; plurimos etiam neci dedit: ad hoc incita-
 tus, quod rebelles ipsum opprobriis lacessissent, ob Pilatum, Christi in
 vindictam, capite multatum: sed et pro certo etiam acceperat, Praefe-
 etam, Judaeorum ipsorum importunitate impulsam, Christum cruci affi-
 xisse. Hac Judaeorum strage perierunt Annas et Caiphas.

Idem Imperator Nero, misso ex Ducibus suis Polemone, aliam Ponti
 regionem captam, in Provinciae formam redegit, et Pontum Polemonia-
 cum appellavit.

Nero autem Factioni Venetae multum favebat.

Temperibus autem Neronis imperantis, floruit sapientissimus Luca-
 nas, Poeta magni nominis apud Romanos. Caeterum Itorico et Tolpilla-
 Iouannes Malalas.

ὑπατείας Ἱστορικοῦ καὶ Τολπιλλιανοῦ τοῦ καὶ Τροχέλου ἀφανῆς ἐγένετο Νέρων ὁ βασιλεὺς καὶ ἐτελεύτα, τῶν ἱερέων τῶν Ἑλλήνων κατασκευασάντων αὐτῷ διὰ πότου δόσεως, ὄντος τοῦ δόγματος τῶν Ἐπικουρείων τοῦ μετ' αὐτὸν λαβόντος πυρὰ τῶν ἱερέων συνταξιν τῆς βασιλείας καὶ εἰσελθόντος ἰδεῖν αὐτόν, ὡς ἄρρωστον, 5 καὶ κεντήσαντος αὐτόν ἐν τῷ παλατίῳ. καὶ τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Νέρων, ὡν ἐνιαυτῶν ξδ'.

D Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νέρωνος ἐβασίλευσε Γαλβᾶς Ἀῦγουστος μῆνας ζ'. ἦν δὲ μακρὸς, γενναῖος, λευκόχρους, ὑπόσιμβρος, γρυπρόρυγχος, μίξοπόλιος, μακίκος. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας 10
O 334 τοῦ αὐτοῦ Γαλβᾶ ταφῆ παρεδόθησαν τὰ σώματα τῶν ἁγίων ἀποστόλων κατὰ κέλυσιν τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἐν δράματι γὰρ ἐκελεύσθη δοῦναι τὰ σώματα τῶν ἁγίων ἀποστόλων εἰς ταφὴν. καὶ τελευτᾷ ὁ Γαλβᾶς ἰδίῳ θανάτῳ ἐξαίφνης φλεβοτομηθεὶς, ὡν ἐνιαυτῶν μθ'.

15

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γαλβᾶ ἐβασίλευσε Λούκιος Ὄθων μῆνας γ'. ἦν δὲ κονδοειδής, πλατύς, γενναῖος, ἀπλόθριξ, μί-
E κροφθαλμος, ὑπόσιμος, ψελλός. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀπόστολος, ὁ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καὶ πατριάρχης, ὃν ἐνεθρόνισεν ὁ ἅγιος Πέτρος ἀντὶ ἐαυτοῦ ἀνιῶν ἐπὶ 20

1. Ἱστορικοῦ καὶ Τολπιλλιανοῦ, τοῦ καὶ Τροχέλου] „Chr. Alex. habet, Ἱταλικῶ καὶ Τραχάνου. Nero e medio sublatus est C. Galerio Trachalo Turpiliano et C. Silio Italico Coss. Scribendum itaque, Ἱταλικῶ καὶ Τυρπιλλιανοῦ, τοῦ καὶ Τραγάλου.“ Ch. 4. Ἐπικουρίων Ox. 8. 14. Γαλβᾶς Ox. 18. ὑπόσιμος, ψελλός Ch., ὑπόσημος, ψελλός Ox.

no, sive Trochelo Coss. Nero Imperator, e medio sublatus, interit: Conjuracionem adversus eum agitantibus, ex haustu veneni, Graecorum sacerdotibus. Is enim, quem in regno successorem sacerdotes designaverant, dogmatis erat Epicureorum; qui palatium ingresses, tanquam visurus Imperatorem aegrotantem eum confodit. Nero itaque diem supremum obiit, annos natus LXXIX.

Excepit Neronem Galba, qui regnavit menses VII. Erat autem procerus, generosus, colore candido, substrabus, unguis habens aduncos, subcanus, ad insaniam pronus. Hujus autem sub Imperio, Sanctorum Apostolorum corpora, jussu ipsius Imperatoris sepulturae tradita sunt: per insomnium enim, ut hoc faceret, monitus est. Galba autem annum agens XLIX, ex venae sectione, subito mortuus est.

Galbam excepit Lucius Otho; qui imperavit Menses III. Erat hic statura brevi, lato corpore, fortis, crine molli et perrecto, oculis parvis, subsimus, balbus. Hujus sub Imperio D. Jacobus Apostolus, Hierosolymarum Episcopus et Patriarcha, a B. Petro, cum Romam abiit, sui in

Ῥώμην, ἐτελεύτησε· καὶ παρέλαβε τὸ σχῆμα τῆς ἐπισκοπῆς Ἱεροσολύμων Συμεὼν ὁ καὶ Σίμων καὶ ἐγένετο πατριάρχης.

Τελευτῆ δὲ ὁ αὐτὸς Ὄθων ἐτῶν νη΄ ἀβήρωσθήσας.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ὄθωνος ἐβασίλευσε Βιτέλλιος Αὐ- V 110
5 γουστός ἔτη θ' καὶ μῆνας η'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, εὖστηθος, γλαν- O 335
κός, πυρρῶακης, δασυπώγων, εὐόφθαλμος, δειλός. ἐπὶ δὲ τῆς
βασιλείας εὐθὺς ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας Νικομήδεια, πόλις μεγά-
λη, τῆς Βιθυνίας μητρόπολις. καὶ πολλὰ αὐτοῖς τοῖς περιωθεῖ-
σιν ἐχαρίσατο καὶ τῇ πόλει εἰς ἀνανέωσιν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς· ἦν
10 γὰρ καὶ πρῆν παθοῦσα ὑπὸ Θεομηρίας καὶ ἐστραμμένη· καὶ
ἀνήγειρεν αὐτήν.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Βιτέλλου Καίσαρος ἐτυράν-
νησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐφόνευσαν Κυρήνιον τὸν ἄρχοντα αὐτῶν
λιθοβολήσαντες αὐτόν. τῷ δὲ λέ' ἔτει μετὰ τὴν τοῦ σωτήρος Β
15 ἡμῶν καὶ Θεοῦ ἀνάληψιν ἐπεστράτευσεν κατ' αὐτῶν ὁ Βιτέλλιος
βασιλεὺς, πέμψας στρατηγὸν ἑαυτοῦ Οὐεσπασιανὸν καὶ Τίτον
εἰδὼν αὐτοῦ. καὶ ἐπέστησαν τῇ Ἰουδαίᾳ χώρα, πολεμοῦντες αὐτήν
καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐν τῷ πολεμῆν αὐτὸν ἀπέθανεν ἐν τῇ
Ῥώμῃ ὁ Βιτέλλιος βασιλεὺς νόσῳ βληθείς, ὧν ἐνιαυτῶν μη'.

20 Καὶ μετ' αὐτὸν ἀνγγορεύθη βασιλεὺς ὁ Θεότατος Οὐεспа- O 336
σιανός, καὶ ἔστειπεν αὐτὸν ὁ στρατός, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ρούφου
καὶ Καπιτιανοῦ. ἦν δὲ κονδοειδής, φαλακρός, προγάστρω, πο-
λιός, πυρρῶακης, ἔχων οἰνοπαεῖς ὀφθαλμούς, πλάτοπις, ὀργί-

13. Κυρήνιον Chron. p. 246. C, Κυρηναῖον Ox.

locum substitutus, interit: Hierosolymarum vero Episcopatum suscepit Symeon, qui et Simon, ibique sedit Patriarcha.

Otho vero morbo correptus, interiit; annos natus LIII.

Othoni successit in Imperio Vitellius Augustus: qui regnavit annos IX et Menses VIII. Erat vero statura mediocrem superante, pectore firmo, oculis caesis et pulchris, rufus, barba hirsuta, meticulosus. Hujus imperii sub initio divinam iram rursus experta est Nicomedia, urbs magna et Bithyniae Metropolis: cum prius terrae motibus concussa, fere eversa funditus fuisset. Imperator autem incolis superstitionibus et urbi de novo instaurandas pecuniam plurimam largitus est.

Vitellio autem imperante, Judaei novis rebus studentes, Praefectum Cyrenaeum, lapidibus obrutum, neci dederunt. Imperator itaque anno XXXV post Deum et Salvatorem nostrum in coelos assumptum contra eos arma movit, missis Vespasiano et filio ejus Tito ducibus; qui terram Judaeam et Hierosolymas hostiliter invadentes devastarunt. Vitellius interim, post bellum hoc coeptum morbo correptus, Romae moritur, annum agens XLVIII.

Post hunc Imperator ab exercitu salutatus est divinissimus Vespasianus; Rufo et Capitiانو Coss. Erat hic statura curta, calvus, ventriosus, canus, colore rufo, oculis vini colorem referentibus, vultu patulo, iracun-

λος. καὶ ἰάσας Τίτον τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πολεμεῖν τὴν Ἰουδαίαν
 C χώραν ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη θ' καὶ μῆνας ι'.
 ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο διωγμὸς μέγας τῶν χριστιανῶν
 ἐπὶ τῆς ὑπατείας Δεκίου καὶ Ρουστικίου. τῷ δὲ λη' ἔτει μετὰ τὴν
 ἀναληφθῆναι τὸν σωτῆρα Χριστὸν ὁ Τίτος τὴν Ἰουδαίαν πα- 5
 ρέλαβε καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῆς ὑπατείας Κομμόδου καὶ
 Ῥούου, βασιλεύοντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Οὐέσπασιανοῦ· καὶ
 ἐπόρθησε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πᾶσαν τὴν Παλαιστίνην καὶ τὸ ἱε-
 ρὸν τῶν Ἰουδαίων κατέστρεψεν ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἑορτῆς ἡμέρᾳ, ὅτε
 παρέλαβε τὴν πόλιν, καὶ ἀπώλεσε ψυχῶν μυριάδας ρί', ἕξφεισιν 10
 O 337 αὐτοὺς κατακόψας· ἄλλας δὲ μυριάδας ιε' διαπέπρακεν αἰχμα-
 D λῶτων νεανίσκων καὶ παιδῶν ἀρρῆνικῶν καὶ παρθένων κορα-
 σίων, καθὼς καὶ Ἰώσηπος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο· Ἐβραῖος
 γὰρ ὑπῆρχε καὶ παρῆν ἐν τῷ πολέμῳ. καὶ πάσας δὲ τὰς ἐπαρ-
 χίας τῆς Ἰουδαίας ἀπώλεσεν ὁ Τίτος. ὁ δὲ σοφὸς Εὐσέβιος ὁ 15
 Παμφίλου συνεγράψατο οὕτως, ὅτι ἐν τῇ ἑορτῇ αὐτῶν τὸν
 Χριστὸν ἑσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ πάντες
 ἀπώλοντο, τοῦ σωτῆρος ἐκδεδωκότος αὐτοῦς. τρεῖς δὲ μετὰ ταύ-
 τῆς πορθήσεις εἰσὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, καθὼς ὁ σοφώτατος Εὐσέ-
 βιος συνεγράψατο.

20

Ὁ δὲ Τίτος θριαμβεύσας τὴν νίκην ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην·
 Οὐέσπασιανὸς δὲ ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς πραιάδας ἐκτίσεν ἐν τῇ Ἀντιο-

3. αὐτοῦ Ch., ἕκτου Ox. 5. ὁ] ὁ δὲ Ox. 7. Ῥούου] Ῥού-
 φου Ch. *ibid.* αὐτοῦ] αὐτοῦ Ox. 13. Ἰώσηπος] Conf. Bel.
 Iud. VI. 9. et Mai. ad Euseb. p. 376. 18. τρεῖς — πορθήσεις
 εἰσὶ Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar. p. 56., τρεῖς — πορθηθεί-
 σης Ox.

das. Belli autem Judaici cura Tito filio commissa, ipse Romam profectus est: ubi imperavit annos ix et Menses x. Hujus sub imperio, Christiani persecutionem gravem perpepsi sunt, Decio et Rusticio Cos. Anno autem xxxviii post Christum Salvatorem in Coelos assumptum, Commodo et Rufo Cos. Imperatoris Vespasiani filius Titus, Judaeam, Hierosolymas, totamque adeo Palaestinam occupatam vastavit; urbeque ipso Festi die capta, Judaeorum templum evertit: undecies autem centena millia Judaeorum gladio interfecit; centum vero et quinquaginta millia juniorum utriusque sexus hastae subjecit; Judaeae quoque Praefecturas omnes sustulit: uti testatur sapientissimus Josephus Judaeus, qui et ipse huic bello interfuit. Sed et memoriae prodidit etiam sapiens Eusebius Pamphili, Judaeos omnes, eodem ipso Festo, exitio datos fuisse, quo Christum cruci affixerant; Salvatore nostro illos in manus hostium suorum tradente. Tertia vero haec est Hierosolymarum devastatio; uti idem sapientissimus Eusebius memoriae prodidit.

Titus autem, triumpho de Judaeis celebrato, Romam reversus est. Vespasianus autem, ex praeda Judaica, ante Antiochiae magnae portam,

χείμ τῇ μεγάλῃ τὰ λεγόμενα Χερουβίμ πρὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως. ἔκει γὰρ ἔπηξε τὰ Χερουβίμ τὰ χαλκᾶ ἃ εὔρε Τίτος ὁ αὐτοῦ υἱὸς ἐν Ε τῷ ναῷ Σολομῶντος πεπηγμένα, καὶ ὄτε τὸν ναὸν ἔστρεψεν, ἀφεί- λυτο αὐτὰ ἔκειθεν καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ αὐτὰ ἤνεγκε σὺν τοῖς Σεραφίμ, 5 Θριαμβεύων τὴν κατὰ Ἰουδαίων γενομένην νίκην ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βα- σιλείας, [στήσας ἄνω στήλην χαλκῆν] εἰς τιμὴν τῇ σελήνῃ μετὰ τεσ- O 338 σάρων ταύρων προσεχόντων ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ· νυκτὸς γὰρ αὐτὴν παρελαβε λαμπούσης τῆς σελήνης. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ θεάτρον Δάφνης V 111 ἐπιγράψας ἐν αὐτῷ, Ἐξ πραΐδα Ἰουδαία. ἦν δὲ πρῶτην ὁ τοῦ αὐ- τοῦ θεάτρον τόπος συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων· καὶ πρὸς ὕβριν αὐ- τῶν τὴν συναγωγὴν αὐτῶν λύσας ἐποίησε θεάτρον, στήσας ἑαυ- τῷ ἄγαλμα μαρμάρινον ἔκει, ὅπερ ἕως τῆς νῦν ἴσεται.

Ἐκτισε δὲ καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἐκ τῆς αὐτῆς Ἰουδαϊκῆς πραΐδας ὁ αὐτὸς Οὐεσπασιανὸς ὠδεῖον μέγα πάνν, 15 θεάτρον ἔχον διάστημα μέγα, ὄντος καὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου πρῶτην συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων.

Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπαρχίαν Μακεδονίαν δευτέραν, ἀπὸ τῆς πρῶ- B τῆς αὐτὴν ὑπομερίσας.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαθεν ὑπὸ Θεομηνίας ἡ Κόριν- 20 θος, μητρόπολις τῆς Ἑλλάδος, μηνὶ Ἰουνίῳ τῷ καὶ δαισίῳ κ', ἐσπέ- ρας βαθείας. καὶ ἐχαρίσατο τοῖς ζήσασι καὶ τῇ πόλει πολλὰ. ἔκτισε δὲ καὶ εἰς Παννονίαν καὶ εἰς Κομμαγενίαν τὰς ἐπαρχίας

6. εἰς τιμὴν τῇ σελήνῃ] „Supplendam ex Chr. Alex. στήσας ἄνω στήλην χαλκῆν, εἰς τιμὴν τῆς σελήνης.“ Ch. V. Chron. p. 247. C. 15. ἔχοντος] „Forte scr. ἔχον.“ Ch. 20. Δείψ Ox.

fabricam illam, quae *Cherubim* appellatur, erexit. Ibi enim posuit Cherubinos illos aereos, quos una cum Seraphinis, everso Salomonis templo, Titus filius inde avexerat et ad Antiochiam, de Judaëis devictis triumphum ibi acturis deportaverat: sed et columnam etiam aeream Lunae posuit, cum Tauris quatuor Hierosolymam respicientibus: eo quod urbem internoctu cepisset, Luna illucescente. Daphnes etiam Theatrum condidit, cum hac Inscriptione: *Ex praeda Judaea*. Quo vero loco Theatrum condidit, olim stetit Synagoga Judaeorum; qua eversa, Theatrum ibidem per contumeliam excitavit; statua etiam sua eodem loco ex Marmore erecta; quae ad hunc usque diem ibi visitur.

Idem Vespasianus in Caesarea quoque Palaestinae Odeum plane amplum et Theatri instar, ex Judaeorum spoliis, eodem etiam loco, quo Judaeorum antea steterat Synagoga, extruxit.

Macedoniam vero secundam, a prima separans, in Provinciam fecit.

Ejusdem sub Imperio, divinam iram passa est Corinthus, Helladiae Metropolis, Desii, sive Junii xx, nocte intempesta: incolis itaque superstitionibus, urbiq; instaurandae, multa largitus est. Multa etiam per Pannoniam et Comagenam Provincias extruxit; Europam etiam a Thracia

Ο 339 πολλά. καὶ τὴν Εὐρώπην δὲ ἀπὸ Θράκης ἐμέρισε, κτίσας Ἡράκλειαν πόλιν τὴν πρῶτην λεγομένην Πείρινθον· ἦντινα ἐποίησε μητροπόλιν, δοὺς αὐτῇ ἄρχοντα. ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πλησίον τοῦ θεάτρου ἱερόν, ὃ ἐπεκάλεισε τῶν Ἀνέμων.

С Νόσω δὲ βληθεὶς καὶ πάρετος γενόμενος ἔτελεύτα, ὧν ἐνιαυ-5 τῶν οἶ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐβασίλευσε Τίτος ὁ υἱὸς αὐτοῦ

Ο 340 ἔτη β'. ἦν δὲ μακρὸς, λεπτὸς, εὐχρoος, ἀπλόθριξ, σπανός, μικροφθαλμος, κονδόθριξ. καὶ πάθει ἀνιάτῳ βληθεὶς ἀπέ-10 θανεν, ὧν ἐνιαυτῶν μβ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τίτου ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Δομετιανὸς ἔτη ιε' καὶ μῆνας β'. ἦν δὲ μακρὸς, λεπτὸς, λευκός, ξανθός, κονδόθριξ, γλαυκός, ὑπόκυρτος, φιλόσοφος ἄκρος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας διωγμὸς χριστιανῶν ἐγένετο· ὅστις

Д καὶ τὸν ἕγιον Ἰωάννην τὸν θεολόγον ἀνήνεγκεν ἐν τῇ Ῥώμῃ καὶ 15 ἐξήτασεν αὐτόν. καὶ θανατώσας τοῦ αὐτοῦ ἀποστόλου τὴν σοφίαν ἀπέλευσεν αὐτὸν λάθρα ἀπελθεῖν εἰς Ἐφεσον, εἰπὼν αὐτῷ, Ἄπελθε καὶ ἡσύχασον ὄθεν ἦλθες. καὶ ἐλοιδορήθη· καὶ ἐξώρυσεν αὐτὸν εἰς Πάτμον. πολλοὺς δὲ ἄλλους χριστιανούς ἐτιμωρήσατο, ὥστε φυγεῖν ἐξ αὐτῶν πλῆθος ἐπὶ τὸν Πόντον, καθῶς 20 Βώττιος ὁ σοφὸς χρονογράφος συγγράψατο κατ' αὐτῶν.

Ο 341 Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Δομετιανὸς ἐφίλει τὸν ὀρχηστὴν τοῦ

5. πάρετος Ch., πάραιτος Ox. 16. ἐξήτασεν Ch., ἐξάιτασεν Ox.

sejungens, ex Perintho antea vocata, Heracleam urbem condidit; Praefectoque ei dato, Metropolim esse voluit. Templum etiam Antiochiae Magnae, quod *Ventorum* appellavit, juxta Theatrum extruxit.

Morbo deinde correptus, membrorum vi jam resoluta, diem suum obiit, annos natus LXXI.

Hunc excepit Titus filius; qui imperavit annos II. Erat vero procerus, gracilis, colore venusto, crine lento, brevisque et raro, oculis parvis. Morbo autem insanabili correptus, fati concessit, annum agens XLII.

Post Titum in Imperio successit divinissimus Domitianus; qui regnavit annos XV et menses II. Erat hic statura procera, gracilis, candidus, crine rufo curtoque, oculis caesiis, subcurvus, summusque Philosophus. Hujus sub imperio, Christianorum erat Persecutio: Imperator autem Romam adduci jussit D. Joannem Theologum; uti examini eum subjeceret: miratus autem Apostoli sapientiam, Ephesum redeundi clam ei copiam fecit, dicendo: Ad locum unde venisti in pace redeas. Ob hoc autem exprobratus, in Patmum eum relegavit. Sed et alios etiam ex Christianis quamplurimos supplicis affecit: itaque fuga sibi consulentes, in Pontum se receperunt: sicut haec a Bottio sapiente Chronographo literis tradita sunt.

Imperator autem Domitianus summe charum sibi habuit Paridem quen-

Πρασίνου μέρους τῆς Ῥώμης τὸν λεγόμενον Πάριδα. περὶ οὗ καὶ ἔλοιδορεῖτο ἀπὸ τῆς συγκλήτου Ῥώμης καὶ Ἰουβενάλιου τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ῥωμαίου, ὡς χαίρων εἰς τὸ Πράσινον. ὅστις βασι- **E**
 λὲς ἐξώρισε τὸν αὐτὸν Ἰουβενάλιον τὸν ποιητὴν ἐν Πενταπόλει
 5 ἐπὶ τὴν Λιβύην, τὸν δὲ ὀρχηστὴν πλουτίσας ἐπεμψεν ἐν Ἀν-
 τιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐπὶ τὸ ἐκεῖ αὐτὸν οἰκεῖν ἔξω τῆς πόλεως.
 ὅστις Πάρις ὀρχηστὴς ἐκεῖ ἀπελθὼν ᾤκει ἔξω τῆς αὐτῆς πό-
 λεως, κτίσας ἐντυῶ οἶκον προάστειον καὶ λουτρόν, ὅπερ ἴστιν ἔως
 τῆς νῦν, τὸ λεγόμενον Παράδεισος καὶ ὁ οἶκος· κάκει τελευτή-
 10 σας κεῖται ἐν σορῶ ὀπισθεν τοῦ οἴκου ἐν τοῖς κήποις αὐτοῦ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Δομετιανὸς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ δη- **V 112**
 μόσιον λουτρόν τὸ λεγόμενον τῆς Μηδείας, διότι ἄγαλμα ἕστη-
 σεν ἐν αὐτῷ θυμαστὸν τῇ Μηδείᾳ· καὶ οὕτως αὐτὸ τὸ δημόσιον **O 342**
 λουτρόν ἐκάλουν οἱ πολῖται καὶ οὐκέτι τὸ Δομετιανόν· τὸ δὲ αὐ-
 15 τὸ δημόσιον ἦν κεκτισμένον παρὰ τὸ ἕρος πλησίον τοῦ μονομα-
 χίου καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης. ἔκτισε δὲ ἐκεῖ ὁ αὐτὸς βασι-
 λὲς καὶ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἦν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Δομετιανοῦ ὁ
 σοφώτατος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς· καὶ ἤκμαζε περιπολεύων καὶ
 20 πανταχοῦ ποιῶν τέλσματα εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰς χώρας.
 ὅστις ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἐξελθὼν κατέλαβε τὸ Βυζάντιον· καὶ εἰσ-
 ελθὼν εἰς Βυζούπολιν, τὴν νῦν λεγομένην εὐτυχῶς Κωνσταντι- **B**

5. πλουτίσας Suidas v. Ἰουβενάλιος, πλοτησίας Ox. 9. Παράδει-
 σος] Παριδειον (praestat Πάριδος) ὡς Franckius Quaest. altera de
 Iuvenalis Vita p. 25. 26. 17. Ἀσκληπιου Ox. 19. ἐκμαζε Ox.

dam, Prasiniae Factionis Saltatorem: cumque ob hoc a Senatu, ipsoque
 etiam Iuvenale Poeta probris lacessitus esset, Juvenalem in Pentapolim
 Libyae relegavit; Saltatorem vero muneribus onustum, Antiochiam ma-
 gnam adire, ibique extra urbem habitare jussit. Paris itaque Saltator
 Antiochiam profectus est, extraque urbem extractis sibi suburbicanis ae-
 dibus Balneoque, ibi habitavit. Aedes autem hae usque adhuc visuntur:
Paradisus et *Domus*, vocatae. Ibi etiam in hortis, aedes illas a tergo
 respicientibus, mortuus Paris tumulo jacet conditus.

Idem Domitianus Antiochiae magnae publicum extruxit Balneum,
Medeae, dictum: eo quod stupendum ibi Medeae simulachrum in medio
 collocasset. Hujus itaque a nomine Antiochenses, non autem *Domitianum*
 appellitarunt. Balneum autem hoc juxta Monomachium, Venerisque tem-
 plum positum est. Extruxit etiam Imperator idem Antiochiae templum
 Aesculapio.

Domitiani sub Imperio floruit sapientissimus ille Apollonius Tyanen-
 sis; qui peragratis omnibus fere regionibus atque urbibus, Telesmata
 ubique fecit. Hic Roma relicta, Byzantium pervenit: et ingressus illam
 olim Byzi urbem, nunc vero majori sua Fortuna, Constantinopolim, Ci-

νούπολιν, ἐποίησε καὶ ἐκεῖ πολλὰ τελέσματα παρακληθεῖς ὑπὸ τῶν Βυζαντιῶν, τὸ τῶν πελαργῶν καὶ τὸ τοῦ Ἀύκου ποταμοῦ τοῦ κατὰ μέσου τῆς πόλεως παρερχομένου καὶ τὸ τῆς χελώνης καὶ τὸ τῶν ἵππων καὶ ἄλλα τινὰ θανμαστά· καὶ λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου ἐξεληθῶν ἐποίει εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ὁ αὐτὸς Ἀπολ-5

- O 343 λώνιος τελέσματα. καὶ ἦλθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀπὸ Τυάνων, καὶ εἰσῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἤτησαν αὐτὸν οἱ Ἀντιοχεῖς κτήτορες ποιῆσαι κακεῖ τελέσματα περὶ ὧν ἐδέοντο. καὶ ἐποίησεν εἰς τὸν βορρᾶν ἄνεμον, θήσας τὸ αὐτὸ τέλεσμα κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πόρταν. ὁμοίως δὲ ἐποίησε τέλεσμα ἐν αὐτῇ 10
C τῇ πόλει καὶ διὰ τοὺς σκορπίους, πρὸς τὸ μὴ τολμᾶν αὐτοὺς πλησιάζειν τῇ χώρᾳ· καὶ ἔθηκε τὸ αὐτὸ τέλεσμα ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, ποιήσας χαλκοῦν σκορπίον καὶ χύσας αὐτόν, πῆξας ἐπάνω κίονα μικρόν. καὶ ἐγένοντο ἀφανεῖς οἱ σκορπίοι ἐκ τῆς ἐνορίας Ἀντιοχείας πάσης. ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκεῖ. ἤτησαν δὲ 15
αὐτόν οἱ πολῖται ἵνα ποιῆσῃ τέλεσμα πρὸς τοὺς κώνωπας, εἰς τὸ μὴ ἔχειν κώνωπας τὴν αὐτὴν πόλιν Ἀντιόχειαν. καὶ ἐποίησε, κελεύσας αὐτοῖς ἵνα τῇ ἐβδόμῃ τοῦ δαισίου τοῦ καὶ ἰουνίου μηνὸς ἐπιτελῆται ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας τὸ ἵππικὸν τὸ ὑπὸ Γράστης τοῦ αὐτοῦ δαισίου μηνός· ἀλλὰ τῇ νεομηνίᾳ τοῦ δαισίου 20
μηνός θήσας τὸ τέλεσμα, τῇ ἐβδόμῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἐπιτρέψας
D ἵνα πάντες ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἵπποδρομίου τῆς Γράστης βασιάζουσιν ἐπάνω καλάμων ὀλόσφυρον στηθάριον μολιβοῦν, ἔχον-

2. κελύγων Ox. 3. κατὰ μέσον] κατὰ μέσον Chron. Pasch. p. 250. B. Conf. supra p. 84. E. infra 122. B. *ibid.* τὸ Ch., Chron., τοῦ Ox. 9. Βορρᾶν Ox. 18. 20. Δαισίου Ox.

vium rogatu, Telesmata ibi plurima confecit; nempe adversus Ciconias et Lycum fluvium, qui urbem secat mediam, Testudines item et equos [ferocientes:] alia etiam mirabilia operatus est. Byzantio deinde discedens, aliis etiam in urbibus Telesmata confecit. Tyana vero Syriam profectus, Antiochiam Magnam pervenit, ubi a Primoribus urbis rogatus est, uti illie etiam Telesmata contra quaedam urbis incommoda conficeret. Unum itaque adversus Ventum Aquilonarem paravit; quod ad portam urbis Orientalem collocavit. Telesma etiam aliud eadem urbe adversus Scorpios effecit, ad eosdem a regione illa propellendos. Fuso enim Scorpio aereo, et urbe media sub terra recondito, columnam ei parvam superimposuit; quo facto evanuerunt Scorpii, nec urbem partesve vicinas ultra infestarent. Plurima item alia ibidem confecit. Rogatus vero a civibus Antiochenis; uti Telesma adversus Culices, urbem suam infestantes, conficeret; votis eorum annuit. Telesmate itaque, ipso Novilunii die mensis Junii confecto; uti mensis ejusdem die septimo, Equestre Certamen, Grastense dictum, menseque Junio agitari solitum, celebraretur ad hunc modum. Dicto Solennitatis Grastensis die, mandavit,

τα λεμὶν τοῦ Ἄρεως, καὶ ὑποκάτω τοῦ καλάμου σκουτάριον κρε- O 344
 μύμενον ἀπὸ δέρματος ῥουσίον ἐντεῦθεν, κάκειθεν δὲ παραμῆ-
 ριν ἀπὸ καλαμίου κρεμάμενον ὡσαύτως, λιγὴ ῥάμματι δεδεμένα,
 εἰρηκῶς αὐτοῖς κράζειν εἰσελαύνοντας καὶ λέγειν, Ἀκίωναπα τῇ
 5 πόλει, καὶ μετὰ τὸ ἀπολῦσαι τὸ ἱπποδρόμιον ἕκαστον ἀποτίθε-
 σθαι αὐτὸ εἰς τὸν ἰδίον οἶκον. καὶ οὐκέτι ἐφάνη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ
 μεγάλῃ κίνωψ.

Ἐν τῷ δὲ περιέρχεσθαι τὸν αὐτὸν Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα
 καὶ ἱστορεῖν τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ τῶν κτητόρων τῆς πό-
 10 λεως τοποθεσίαν, εἶδεν ἐν μέσῳ τῆς αὐτῆς πόλεως κίονα ἐστῶτα ἔ-
 πορφυροῦν καὶ μὴ ἔχοντα ἐπάνω τί ποτε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
 κίονα ὑπὸ τυφωνικοῦ πυρὸς φλογισθέντα. καὶ ἐπερωτήσας περὶ
 αὐτοῦ, τί ἴσται τοῦτο, ἔμαθε παρ' αὐτῶν ὅτι μετὰ τὸ πάθος τῆς
 πόλεως τὸ ἐπὶ Γαῖου Καίσαρος Δεββόριός τις φιλόσοφος τελε-
 15 στής ἐποίησε τὸ τέλεσμα τοῦτο ὥστε δονουμένην τὴν πόλιν ὑπὸ
 σεισμοῦ μὴ πίπτειν, στήσας τὸν κίονα καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ στη-
 θύριν μαρμάρινον, καὶ ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ ἔγραψεν, Ἄσειστα, V 113
 ἄπτωτα. καὶ τυφωνικοῦ πυρὸς ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς γενομένου, O 345
 καυθὲν τὸ ἐπάνω τοῦ κίονος στηθάριν ἔπεσε, καὶ δεδοικαμεν
 20 μὴ πάλιν πάθῃ ἢ πόλις ἡμῶν. ἀλλὰ παρακλήθητι καὶ ποιήσον
 οὐ αὐτὸς τέλεσμα, ἵνα μὴ πάθῃ ἔτι ταρασσομένη ἢ πόλις. ὁ δὲ

1. κρεμάμενον Ch., κρεμώμενον Ox. 3. κρεμάμενον Ch., κρε-
 μύμενον Ox. *ibid.* δεδεμένα Ch., δεδεμένα Ox. 9. τὴν αὐ-
 τὴν Ἀντιόχειαν post περιέρχεσθαι ponenda sunt.

ut unusquisque civium plumbeam imagunculam solidam, Martis vultus re-
 ferentem, calamo affixam gestaret; hinc vero scutum a calamo demissum,
 pelli russeae alligatum; illinc gladiolum, filo lineo similiter annexum ha-
 beret: ad hunc autem modum instructi omnes, inter equitandum inclama-
 rent; *Vacet urbe Culicibus*: Peracta vero Celebritate, domi apud se ima-
 gunculam reponeret unusquisque. Hoc factum est; nec deinceps Antio-
 chiae culex apparuit unquam.

Apollonius autem Tyanensis, dum primoribus comitatus, Antiochiam
 urbem perlustraret, ejus situm observaturus, in columnam incidit porphy-
 reticam, urbis in medio positam; vidensque nihil ei impositum esse, sed
 et ipsam quoque columnam typhonicis ignibus tactam fuisse; Quid hoc
 sibi vellet, ab eis interrogavit. „Responderunt illi; Debborium quen-
 dam, Philosophum et teletam, post urbem Caii Caesaris sub imperio
 terrae motibus concussam, Columnam eam ibi statuisse, simulachro mar-
 moreo ei superimposito; cujus pectori haec inscripsit; *Immota, Inconcus-
 sa*. Hoc autem fecit, urbis in tutelam; ne terrae motibus agitata corrue-
 ret. Caeterum Typhonicis deinde ignibus ex fulgure accidentibus, si-
 mulachrum columnae impositum, ignibus correptum, in terram corruit; nos
 vero de urbe nostra metuimus, ne eadem rursus passura sit. Te itaque
 exoratum habeamus, uti parato Telesmate, urbem in posterum inconcus-

Ἀπολλώνιος στενάζας ἀνεβάλετο τοῦ ποιῆσαι ἄλλο τέλεσμα περὶ σεισμῶν. καὶ ἑωρακότες αὐτὸν στενάξαντα, ἐπέμειναν παρακαλοῦντες αὐτόν· καὶ λαβὼν δίπτυχον ἔγραψε ταῦτα. Καὶ σὺ, τάλαινα Ἀντιόχεια, δις πάθοις· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐλεύσεται καιρὸς, ὅτε δὴ ἐπὶ πῆμασι κῆυσε σειμοῖς· δις δ' αὖθ' πρὸς κούσαι ὅ 5
 B παρ' αἰγιαλοῖς Ἀρέντησι· εἰ μὴ πάλιν πάθοις. καὶ ἐπιδέδωκε τὸ δίπτυχον τοῖς αὐτοῖς Ἀντιοχεῦσι κτήτορσι. καὶ ἔξορμήσας ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀντιόχου πόλεως κατήλθεν εἰς Σελεύκειαν τῆς Συρίας· καὶ ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον. ἔζησε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀπολλώνιος ἔτη τριάκοντα καὶ τέσσαρα καὶ μῆνας ὀκτώ, καθὼς Δο-10
 μνῖνος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο ταῦτα.

Ὁ δὲ αὐτὸς θειότατος Δομετιανὸς βασιλεὺς ἔκτισεν εἰς τὴν
 O 346 Ἰσαυρίαν πόλιν, ἣν τινα ἐκύλεσε Δομετιανούπολιν. ἐφόνευσεν δὲ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς Δομετιανὸς τὸν περιβόητον Ἀσκληπίονα, εἰπόντα αὐτῷ ὅτι Σφαζόμενος τελευτᾷς· καὶ μετ' ἄλλγον καιρὸν 15
 C κατασκευασθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ὁ αὐτὸς Δομετιανός, ἄς εἰς-

3. Καὶ σὺ — πάλιν πάθοις] Οὐαί σοι, τάλαινα πόλις, ὅτι σειμοῖσι πολλοῖς καὶ πυρσὸις κατενεχθήσῃ, κλαύσεται δὲ σε καὶ ὁ παρ' αἰγιαλοῖς Ὀρέντης Cedrenus p. 246. B. Unde qui apud Malalam reponat οὐαί σοι, idem facere debebit vol. II. p. 61. B. καὶ σὺ, τάλαινα πόλις, Ἀντιόχου οὐ κληθήσῃ. Quae in Ἀρέντησι latet formam Ὀρέντης notavimus etiam supra p. 103. E, estque eadem in glossa antiquissimi codicis Parisini 1397. Strabonis l. VI. ed. Falcon. vol. I. p. 390. Διάδοχος ὁ ἱστορικὸς τετράπολιν φησι Συρακούσας ἐν οἷς ἀφομοιοῖ Ἀντιόχεια αὐτὴν (l. Ἀντιόχειαν τὴν) πρὸς τῷ Ὀρέντη ταῖς Συρακούσαις. Conf. Ducang. ad Chron. Pasch. p. 40. A, cuius verba apposuit Hodius ad Malalae p. 38. 3. ed. Bonn. 5. κείσε] κείσῃ Ch. 14. Ἀσκληπίονα] „Ita etiam Chr. Alex. Auctor, qui narratiunculam sequentem etiam, de Domitiani Imp. caede, ex nostro descripsit: nisi quod noster, Ἀσκληπίονα, ille Ἀσκληπίον dicit; uterque vitiose. Reponendum Ἀσκληταρίονα, ex Suetonio, in Domit. Tit. 15.“ Ch.

sam nobis praestare digneris.“ Apollonius autem ingemiscens, de Telesmate adversus terraemotus conficiendo responsum haesitabundus suspendit. Videntes autem eum suspiria trahentem, instabant etiam atque etiam rogantes. Is itaque, acceptis tabulis, ista inscripsit. *At Tu, misera Antiochia, bis infelix futura! iterumque veniet tempus, quo gravia a terrae tremoribus passura es. Bis etiam, si modo bis tantum, ad Oron-tis ripas conflagrabis.* Tabulas deinde hasce primoribus eisdem Antiochensibus tradidit. Antiochiâ vero discedens, Seleuciam profectus est: atque inde in Aegyptum navigavit. Vixit autem Apollonius annos xxxiv, mensesque viii, sicuti haec sapientissimus Chronographus Dominus literis tradidit.

Idem divinissimus Domitianus Imperator urbem in Isauria condidit, quam Domitianopolim nominavit. Idem etiam celeberrimum illum Asclepionem neci dedit, eo quod praedixerat, eum gladio esse periturum. Caeterum Domitianus, paulo post temporis Jovis templum, sacrificandi

ἦλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσαι, καὶ ἄφανής γενόμενος, τελευτῆ, ἐτῶν μέ, εἰπόντων πάντων ὅτι ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ἄερα, ὡς φιλόσοφος. ἐφορεύθη δὲ σφαιγεῖς ἐν τῷ αὐτῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ὑπὸ τῆς συγκλήτου, ὡς ὑπερήφανος καὶ ἐνυβριζῶν αὐτοῦς. 5 οἷτινες συγκλητικοὶ ἐποίησαν ἦν ἐφόρει χλυμίδα πορφυρᾶν κρεμασθῆναι εἰς μίαν ἄλυσιν τῶν ὄντων ἐν τῷ ἱερῷ κανδήλων· καὶ πάντες οἱ εἰσιόντες εἰς τὸ ἱερὸν ἠπατοῦντο, νομίζοντες ὅτι ἐπήρθη εἰς τὸν ἄερα. ἐγνώσθη δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι ἐσφάγη· καὶ ἐγέ- O 347
νετο ταραχὴ μεγάλη, διότι εἰς τὸ ἱερὸν ἐσφάγη.

10 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Διομετιανοῦ ἐβασίλευσε Νερβῦς Αὔ- D
γουστος ἔτος α' καὶ μῆνα α'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, γέρων, εὐόφθαλμος, μακρόρονος, εὖσωμος, μισοπόλιος, μελάγχροος, οὖλος, δασυπῶγων, ἀγαθός. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπαθεν ὑπὸ θεομητίας τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος Διοκαισάρεια, πόλις τῆς Κιλικίας, 15 καὶ Νικούπολις καὶ ἡ χώρα αὐτῆς. καὶ εὐθὺς ἐπεμψέ τινα ἐκεῖ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς συγκλητικὸν Ῥωμαῖον ὀνόματι Ζάρβον εἰς τὸ κτίσαι αὐτήν, παρισχῶν αὐτῷ ὀκτὼ κεντηνάρια. καὶ καταλαβὼν τὴν Κιλικίαν ὁ αὐτὸς Ζάρβος ὁ συγκλητικὸς, καὶ ἑωρακὼς τὰ πεπτωκότα, πολλὴν σπουδὴν θέμενος ἀνενέωσε τὴν πόλιν, O 348
E
20 βελτίω αὐτὴν ποιήσας. ὤθεν καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐκλήθη ἡ πύλις, τῶν πολιτῶν εὐχαριστούντων αὐτῷ. ὁ γὰρ συγκλητικὸς εἰς ὄνομα τοῦ βασιλέως Νερβῦ ἐκάλεσεν αὐτὴν πόλιν Νερβῦν.

1. καὶ om. Chron. p. 250. D. 5. πορφύραν Ox. 12. οὖλος Ox.
15. Νικούπολις] Immo Νικόπολις, ut p. 127. C. 18. Σάρβος Ox.

causa, ingressus, insidiis in eum a senatu structis, e medio sublatus est, cum annum ageret xlv; rumore tamen in populum sparso, raptum eum in coelum fuisse, tanquam Philosophum. Verum ille in Jovis aede, a senatu occisus est; ut qui fastuosissimam in eos tyrannidem exercuisset. Jussit autem senatus Chlamydem quam gestabat purpuream in Templo suspendi, ab una catenarum, a quibus Candelae appendebantur. Quicunque itaque templum ingressi, decepti sunt, existimantes eum Coelos sublatum. Ubi vero innotuit tandem occisum fuisse, ingens in urbe erat tumultus; nempe quod in Templo interfectus esset.

Domitianum in imperio exceptit Nerva Augustus, qui regnavit annum i et mensem i. Erat hic statura justam excedente, senex, oculis pulchris, nasutus, corpore bene composito, subcanus, cute nigra, crispus, barba hirsuta, moribus probis. Hujus sub imperio divinam iram passa est vice tertia Diocaesarea, Ciliciae urbs; Nicopolis etiam, regioque circumvicina. Itaque eo misit Imperator virum senatorium, nomine Zarbum; traditis ei, in urbis instaurationem, viii centenariis. Zarbus itaque in Ciliciam veniens, ubi urbis ruinas inspexisset, summa qua potuit cura, eam instauravit et in melius refecit. Itaque etiam cives, gratias ei rependentes ab ejus nomine urbem appellari voluerunt. Senator enim eam antea ab Imperatoris nomine, Nervam denominaverat.

- συνέβη δὲ τελευτῆσαι τὸν βασιλέα πρὸ τοῦ πληρωθῆναι αἰ-
 τήν· καὶ μετεκάλεσαν αὐτὴν Ἀνάζαρβον, ἐπιτρέψαντες τοῖς συμ-
 βολαιογράφοις οὕτως αὐτὴν χρηματίζειν. ἐλέγετο γὰρ ἐξ ἀρχῆς
 V 114 ἡ αὐτὴ πόλις Κυῖνδα· καὶ ἔπαθε πρῶτον πάθος ἐπὶ τῶν ὑπά-
 των Ῥώμης, καὶ ἀνενεώθη καὶ μετεκλήθη Κίσκος πόλις. καὶ 5
 πάλιν ἔπαθεν ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίον τὸ β' αὐτῆς πάθος· καὶ
 ἀνενεώθη καὶ μετεκλήθη Διοκαισάρεια· καὶ παθοῦσα ὡς προεί-
 ρηται ἐπὶ Νερβῷ βασιλέως μετωνομάσθη Ἀνάζαρβος. ποιήσας
 δὲ θυσίαν κόρην ὁ Ζάρβος ὀνόματι Κηπάραν χωρικήν, ἐποίησεν
 αὐτῇ στήλην χαλκῆν εἰς τύχην τῆς πόλεως. ἐμήνυσε δὲ τῷ αὐτῷ 10
 βασιλεῖ ὁ Ζάρβος περὶ τῶν πολιτῶν καὶ τοῖς σωθεῖσι πολλταῖς
 ἐχαρίσατο, ὡς φιλότιμος, πολλὰ ὁ αὐτὸς βασιλεύς. ὅστις Νερ-
 O 349 βῆς ἀνεκαλέσατο τὸν ἀπόστολον τὸν ἅγιον Ἰωάννην· καὶ ἦλθεν
 ἐν Ἐφέσῳ πάλιν ἀπὸ Πάτρων.
 B Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεφάνη Μάνης δογματίζων καὶ 15
 διδάσκων ὀχλαγωγῶν. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκω-
 λούθησαν οἱ μονομάχοι καὶ αἱ θεαὶ αὐτῶν· καὶ ἐπενοήθη ἀντ'
 αὐτῶν τῶν κυνηγίων ἡ θεά.
 Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς νοσήσας καὶ φθαρεὶς τελευτᾷ, ὡν ἐνιαυ-
 τῶν σα'.

20

2. μετεκάλεσαν Ch., μετεκάλεσαν Ox. 4. Κυῖνδα] Σκυῖντα Ox.
 Conf. Suidas v. Ἀνάζαρβος. 11. σωθεῖσι] σωθείσι Ch. Sed ita
 Ox. 14. Πάτρων] Πάτμον Chron. Pasch. p. 251. B, ut ipse
 p. 111. D. 17. ἐπενοήθη] ὑπενοήθη Chron., ἐπενοήθησαν Ox.

Caeterum Imperatore e vivis excedente, priusquam absoluta esset
 urbs; mutato nomine, Anazarbum, vocarunt; Tabulariis etiam cura com-
 missa, in Acta Publica eam sub eodem nomine referendi. Primitus enim
 urbs haec, Scynta, vocata est: de coelo autem tacta primum sub Con-
 sultibus Romanis, de integro instaurata est et Ciscus vocata. Rursus et-
 iam Julio Caes. Imperante, terrae motibus eversa, nova iterum facta est
 et Diocaesarea nominata. Sub Nerva vero Imperatore denuo passa, uti
 dictum est, Anazarbus appellata est. Zarbus autem, parata in victimam
 virgine indigena, nomine Cepara, statuum ei aeneam erexit, urbis in
 Fortunam. Imperator autem, per Zarbi literas, de incolarum calamitati-
 bus certior factus, plurima eis, qui a ruinis erant superstites, honorifice
 suppeditavit. Idem Nerva D. Joannem Apostolum ab exilio revocavit:
 qui ex Patmo Ephesum rediens, ibidem debebat.

Hujus sub Imperio Manes coepit dogmata sua spargere; populumque
 ad se allectare. Hoc etiam imperante, Ludi Gladiatorii populo interdi-
 cti sunt: in quorum locum substituta sunt spectacula Cynageticæ.

Nerva vero Imperator in morbum incidens, naturae debitum exolvit,
 annos natus LXXI.

Δ Ο Γ Ο Σ Ι Α'

O 350

ΧΡΟΝΩΝ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΤΡΙΤΟΥ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νερβᾶ ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Τραϊανός C
τὸς ἔτη ιθ' καὶ μῆνας ἕξ. ἦν δὲ μακρός, ξηρὸς τῷ σώματι,
μιλάγχρους, λεπτοχαράκτηρος, κονδόθριξ, πολιός, βαθεῖς ἔχων
ὄφθαλμούς. ἕως δὲ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν
φανόμενος καὶ διδάσκων ἐν Ἐφέσῳ, ἐπίσκοπος καὶ πατριάρχης
ῶν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἀπόστολος καὶ θεολόγος· καὶ ἀφανῆ ἔαν- O 351
τὸν ποιήσας οὐκέτι ὤφθη τι καὶ οὐδεὶς ἔγνω τί ἐγένετο ἕως τῆς
τῶν, καθὼς Ἀφρικανὸς καὶ Εἰρηναῖος οἱ σοφώτατοι συνεγρά-
ψαντο.

10 *Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Τραϊανοῦ διωγμὸς μέγας*
τῶν χριστιανῶν ἐγένετο καὶ πολλοὶ ἐτιμωρήθησαν. ἐν ᾧ χρόνῳ D

11. *ἐτιμωρήθησαν Ch., ἐτιμορήθησαν Ox.*

LIBER XI.

DE TEMPORIBUS TRAIANI IMPERATORIS ET ANTIOCHENSI PASSIONE TERTIA.

Nervae in Imperio successit divinissimus Trajanus: imperavit hic annos
xix et menses vi. Erat autem procerus, corpore tenui, colore nigro, fa-
cie parva, capillitie curto canoque, oculos habens subsidentes. Ad se-
cundum vero usque Trajani Imperatoris annum, palam exhibebat se Ec-
clesiae Ephesinae doctorem, ubi Episcopus fuit et Patriarcha, D. Joan-
nes, Apostolus et Theologus. Postea vero subtrahens sese, disparuit: ne-
que adhuc constat, quid de eo factum est: sicuti scriptis tradiderunt
Africanus et Irenaeus, sapientissimi Chronographi.

Eodem imperante Trajano, Christianorum gravi Persecutio facta est
et plurimi supplicio affecti sunt. Circa idem tempus contra Romanos ar-

ἐπιστρατεύσας ἀνῆλθε πολεμῶν μετὰ δυνάμεως πολλῆς κατὰ Ῥωμανίας ἐκ γένους Πάρθων βασιλεὺς Περσῶν, ὁ ἀδελφὸς Ὀσδρόου, βασιλέως Ἀρμενίων. καὶ παρέλαβε πόλεις καὶ ἐπραιδευσε χώρας πολλὰς, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν Σανατρούκιον. καὶ ὡς πραιδεύει ὁ Μερδότης βασιλεὺς τὴν Εὐφρατῆσιαν χώραν, 5 ἐλαύνων κατηνέχθη ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἐκλάσθη κακῶς καὶ ἐτελεύ-
 V 115 τησεν ἰδίῳ θανάτῳ. ἐν τῷ δὲ μέλλειν αὐτὸν τελευτῶν ἐποίησε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Σανατρούκιον ἀρσούκην, ὃ ἔστι βασιλεὺς, ἀντ'
 O 352 αὐτοῦ· περισσὶ δὲ τορκίμ βασιλεὺς ἐρμηνεύεται. καὶ ἐπέμεινεν ὁ αὐτὸς Σανατρούκιος βασιλεὺς Περσῶν λυμαίνόμενος τὴν Ῥωμα-
 10 νίαν. ὁ δὲ Ὀσδρόης, βασιλεὺς Ἀρμενίων, ὁ τοῦ Μερδότου ἀδελφός, ἀκούσας τὸν αὐτοῦ θάνατον, ἔπεμψε καὶ αὐτὸς εὐθέως τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἀρμενίας μετὰ πολλοῦ στρατοῦ τὸν Παρθεμασπάτην πρὸς βοήθειαν τοῦ ἑαυτοῦ ἑξαδέλφου Σανατρούκιον, βασιλέως Περσῶν, κατὰ Ῥωμαίων. καὶ ταῦτα ἀκού-
 15 σας ὁ θειότατος Τριαιανὸς βασιλεὺς, εὐθέως ἐπεστράτευσεν τῷ ἴβ' ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔξελθὼν κατ' αὐτῶν μηνὶ ὀκτωβρίῳ τῷ
 B καὶ ὑπερβερεταίῳ ἀπὸ Ῥώμης· καὶ φθασάντων πρώτον κατέπλευσεν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν, ὀρμήσας μετὰ δυνάμεως πολλῆς στρατοῦ καὶ συγκλητικῶν· ἐν οἷς ἦν καὶ Ἀδριανὸς ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ 20 ἐπὶ ἀδελφῆ. καὶ κατέφθασεν ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας μηνὶ ἀπελλαίῳ τῷ καὶ δεκεμβρίῳ εἰς δρόμωνα ἀπὸ τοῦ λεγομένου Βυ-
 O 353 τυλλίου ὀρμητηρίου, ὄντος αὐτοφθοῦς λιμένος πλησίον Σελευ-

1. πολεμῶν Ch., πόλεμον Ox. 2. Παρθῶν Ox. Malim Μερδότης addi.
 5. Εὐφρατ. Ox. Correxī Ch. 14. Παραθεμασπάτην] Παρθεμασπάτην infra p. 116. C, quod reposui. 21. ἀδελφῆ] ἀδελφιδῆ Ch. 22. Ἀπελλαίῳ Ch., Ἀπριλλίῳ Ox. *ibid.* δρόμωνα Ch., δρόμον Ox.

ma movebat Persarum rex Meerdotes, genere Parthus, Osdrois, Armeniorum regis, frater: qui maximis instructus copiis, filium quoque Sanatruicum secum habens plurimas tum urbes, tum regiones captas, spoliavit. Dumque regionem Euphratesiam depraedatur, cursum praecipitans ex equo dejicitur; casuque graviter confractus, diem suum obit. Moriturus autem, Sanatruicum filium, *Arsacem*, id est, Regem, sui in locum substituit; Persice autem, *Torcim*, regem sonat. Sanatruicum autem, Persarum rex factus, bellum Romanum persequitur: interim Osdroes, rex Armeniae, audita Meerdotes fratris morte, filium suum Parathemasphatem, patruelis sui Sanatruicii, Persarum regis in auxilium, magno exercitu instructum, contra Romanos protinus emittit. Imperator autem divinisissimus Trajanus de his certior factus, sine mora bellum parat; et ingenti instructus exercitu, Senatoribus etiam stipatus, inter quos quoque erat Adrianus, neptis maritus, anno imperii sui XII, mense Hyperberetaeo, sive Octobri, cum suis Roma solvit, Persas bello aggressurus. Ad partes vero Orientales appellus, mense Appellaéo, sive Decembri, ad Seleuciam-Syriae, a stativis Bytyllii dictis, (qui portus est natus prope Seleuciam,) ipse, ce-

κείας τῆς Συρίας. οἱ δὲ Πέρσαι ἦσαν παραλαβόντες Ἀντιόχειαν
 τὴν μεγάλην, δίχα μέντοι πολέμον κατὰ σύνταξιν φιλικὴν καὶ πά-
 κτα ἐκάθηστο ἐν αὐτῇ κρατοῦντες αὐτὴν καὶ φυλάττοντες τῷ βα-
 σιλεῖ Περσῶν Σανατρουκίῳ, τῶν Ἀντιοχείων ἀξιωματικῶν κατὰ
 5 ἰδίαν προαίρεσιν πάντα εἰρήνης καὶ ὑποταγῆς στησάντων διὰ
 πρισιβείας αὐτῶν πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν. ὁ δὲ αὐτὸς βασι- C
 λεὺς Περσῶν πεισθεὶς ἐπέμψε δύο βαρζαμαράτας, ὧν τῶν τὰ
 ὀνόματά ἐστι ταῦτα, Φούρταν καὶ Γάργαρις, μετὰ βοθηθείας πολ-
 λῆς Περσικῆς, χιλιάδων γ'. ὁ δὲ βασιλεὺς Τραϊανὸς ἢ μόνον κα-
 10 τέφθασε τῷ δρόμῳ τὴν Σελευκείων πόλιν τῆς Συρίας, ἔγραψε
 λάθρα τοῖς Ἀντιοχεύσιν ἀξιωματικοῖς καὶ τοῖς πολίταις πᾶσι, ση-
 μαίνων τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν καὶ ταῦτα, ὅτι Ἐγγώκαμεν τὴν
 ὑμετέραν πόλιν ἔχειν ἴδιον πλῆθος ἀνδρῶν πολὺ δίχα τῶν ἰδρυ-
 μένων αὐτόθι στρατιωτικῶν ἀριθμῶν. οἱ δὲ πολέμοι Πέρσαι αἱ
 15 ἐν ὑμετέρα πόλει ὄντες ὀλίγοι ὑπάρχουσι πρὸς τὸ ὑμέτερον πλῆ-
 θος. ἀναιρεῖ οὖν ἕκαστος οὗς ἔχει Πέρσας εἰς ἴδιον αὐτοῦ οἶκον, O 854
 θαρσύνων εἰς τὴν ἡμετέραν παρουσίαν, διότι ἐλληλάδαμεν ἐκδικοῦν- D
 τες τὰ Ῥωμαίων.

Καὶ ταῦτα γρόντες οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀντιοχεῖς νυκτὸς ὤρμησαν κατὰ
 20 τῶν ὄντων ἐν τῇ αὐτῶν πόλει Περσῶν, καὶ ἀγρυπνήσαντες ἀνεί-
 λον πάντας. καὶ συλλαβόμενοι τοὺς δύο στρατηγούς Περσῶν τοὺς
 λεγομένους βαρσαμανάτας καὶ φονεύσαντες καὶ αὐτοὺς ἔσυραν
 καὶ τὰ λείψανα αὐτῶν κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν Φουρτούνου καὶ

7. βαρζαμαράτας] „βαρσαμανάτας infra vocat Duces hos Persi-
 cos.“ Ch.

loci vectus, maturavit iter suum. Persae autem Antiochiam magnam tum
 occupantes, eam Regi suo asseruerunt, demini ejus facti, non armis, sed
 mutuo et amico foedere intercedente. Primerea enim Antiochiae, sponte
 sua Sanatruccio Persarum regi sese dedentes, per legatos, pacis conditio-
 nes postulaverant. Quibus Rex Persarum annuens, misit eo Barsamanas
 duces, Phurtunum et Gargarim, tribus millibus militum Persicorum in-
 structos. Trajanus autem Imperator, quamprimum celocis ope Seleuciam
 Syriae appulisset, nuncium Antiochiam clam expeditiv, qui Primoribus
 civibusque omnibus adventum ejus notum faceret: quibus etiam et ista
 scripsit. „Novimus vos praeter milites vestros Stationarios, ex civibus
 ista, civitatem vestram tenentes, pauci existimandi sunt. Quisque igitur
 vestram, nostra fretus praesentia, quos apud se Persas habet e medio
 tollat. Advenimus enim Romanis injurias illatas ulturi.“

Antiochenses igitur, super hoc admoniti, per silentium noctis Persas
 omnes, inermes ipsi, exciderunt. Persarum autem Duces illos duos, Bar-
 samanas dictos, Phurtunum et Gargarim, comprehenses interfecerunt: et ca-

Γάργαρι, φωνήν κράζοντες περὶ αὐτῶν ταύτην. *Εἰς τὴν νύκτιν*
 Τραϊανοῦ τοῦ δεσπότου ἴδε σύρονται Φουρτοῦνος καὶ Γάργαρις·
 ἄγε ἄγε, Γάργαρι, Φουρτοῦνε. οἱ δὲ δυνηθέντες Πέρσαι ἐξε-
 λῆσαι ἐν τῷ σύρεσθαι ἐκείνους ὑπὸ τοῦ πλήθους ἐξερχόμενοι καὶ
 E φεύγοντες, ἔβαλον πῦρ τῇ αὐτῇ νυκτὶ καὶ ἔκαυσαν μέρος μικρὸν 5
 τῆς πόλεως ἐπὶ τὴν λεγομένην Σκεπινὴν γειτονίαν. ὁ δὲ βασιλεὺς
 Τραϊανὸς ἀκούσας ταῦτα ἐπήνεσε τὸ ἀνδρεῖον τῶν Ἀντιοχέων πο-
 λιτῶν· καὶ τῶν δὲ πλοίων τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ καταφθασάντων
 ἀπὸ Σελευκείας, ἀνῆλθον ἐπὶ τὴν ἱερὰν Δάφνην εὐχασθαι καὶ θυ-
 σιάσαι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ ἐδήλωσε τοῖς Ἀντιοχεῦ- 10
 σιν ἀπὸ Δάφνης κελύσας ἐπαρθῆναι ἀπὸ τῆς πόλεως τὰ λείψανα
 V 116 τῶν φονευθέντων Περσῶν καὶ ἀπὸ διαστήματος τῆς αὐτῆς πό-
 λεως ἐκβληθέντα κανθῆναι, ἀγνισθῆναι δὲ καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν
 O 355 καὶ γενέσθαι πυρὰς κατὰ τόπον καὶ πυλῶνα τῆς αὐτῆς πόλεως
 δαφνίωνων δένδρων, καὶ βάλ्लεσθαι ἐν τῷ πυρὶ τῶν φυλλοδαφνῶν 15
 λίβανον πολὺ καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ταυρέας ἐκτυπεῖν πρὸς
 τὸ ἀποδιοχθῆναι τὰ πνεύματα τὰ ἄδικα τῶν σφαγέντων Περσῶν·
 καὶ ἐγένετο οὕτως. καὶ κατῆλθεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Τραϊανὸς
 ἀπὸ Δάφνης καὶ εἰσῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας διὰ τῆς χου-
 σέας τῆς λεγομένης, τοῦτ' ἔστι τῆς Δαφνητικῆς, φορῶν ἐν τῇ αὐ- 20
 O 356 τοῦ κεφαλῇ στέφανον ἀπὸ ἐλαιοκλάδων, μνηὶ ἀόθηναίῳ τῷ καὶ
 Ἰανουαρίῳ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ ε', ἄρα ἡμερικῇ δ'. τὰς δὲ ταυρέας

1. 3. Γάργαρη] Aut Γάργαρι scribendum aut Γαργάρη, cui si-
 millia Σαζώρη p. 127. A, Κουζτίνη vol. II. p. 42. D. 16. ἐκ-
 τυπεῖν] Vid. Steph. Thes. p. 9722. C ed. Lond. 21. Ἀθε-
 νίφ Ox.

davera eorum per totam urbem raptantes, exclamarunt: Ecce, Domine
 Trajani in victoriam, Phurtunum et Gargarim tractos! age, age Phur-
 tune et Gargari. Interim vero, dum hi a populo distrahebantur, qui ex
 Persis evadere potuerunt, stragi sese eripientes, ignem urbi per noctem
 infecerunt: pars itaque ejus, licet non magna, ad Scopinum vicum, com-
 flagravit. His auditis, Imperator Trajanus intrepidus Antiochenam an-
 mos summe praedicavit; classeeque a Seleucia solvente, ad sacram Daph-
 nem cum exercitu ducens iter, sacra ibi in Apollinis templo peregit. Per
 nuncios autem a Daphne missos Antiochenenses monuit, uti occisorum Per-
 sarum cadavera ex urbe ejicerentur, et procul inde exportata concrema-
 rentur. Jussit etiam lustrari urbem pyris hinc inde et ad portas, ex ra-
 musculis laureis accensis, et thure ignibus largiter injecto; Tympana
 quoque ubique per urbem pulsari, ad abigendos Persarum interfectorum
 noxios spiritus: quod etiam factum est. Mensis autem Audynei, sive Ja-
 nuarii VII, feria V, hora diei IV, Trajanus Imperator per portam Au-
 ream, sive Daphneticam, ex Daphne veniens, Antiochiam Syriae ingres-
 sus est, coronam capite gestans, ex ramusculis oleaginis contextam. Tym-

ἐκέλευσε βάλ्लεσθαι ἄχρι ἡμερῶν λ' καθ' ἐκάστην νύκτα, κελύ- B
σας καὶ τοῦτο, ὥστε κατ' ἔτος τῷ αὐτῷ χρόνῳ γίνεσθαι μνήμη
χάριν τῆς τῶν Περσῶν ἀπωλείας. ἅτινα Λομνίνος ὁ χρονογράφ-
φος σσνεγράψατο.

5 Ἐν τῷ δὲ διατρίβειν τὸν αὐτὸν Τραιῖανὸν βασιλέα ἐν Ἀντιο-
χείᾳ τῆς Συρίας βωλευόμενον τὰ περὶ τοῦ πολέμου ἐμήνυσεν
αὐτὸν Τιβεριανός, ἡγεμὼν τοῦ πρώτου Παλαιστινῶν ἔθνους,
ταῦτα. Αὐτοκράτορι νικητῇ Καίσαρι Θειοτάτῳ Τραιῖανῷ. ἀπέ-
καμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δό-
10 γματος τῶν λεγομένων χριστιανῶν κατὰ τὰ ἕμμετρα θεσπίσμα-
τα· καὶ οὐ παύονται ἑαυτοὺς μνημόντες εἰς τὸ ἀναιρεῖσθαι. ὅθεν
ἐκοπίασα τούτοις παραινῶν καὶ ἀπειλῶν μὴ τολμᾶν αὐτοὺς μη-
νύνειν μοι ὑπάρχοντας ἐκ τοῦ προειρημένου δόγματος· καὶ ἀπο- C
διωκόμενοι οὐ παύονται. Θεσπίσαι μοι οὖν καταξιώσατε τὰ πα-
15 ριστάμενα τῷ ἕμμετρῷ κράτει τροπαιούχῳ. καὶ ἐκέλευσεν αὐτῷ
ὁ αὐτὸς Τραιῖανὸς παύσασθαι τοῦ φονεῦν τοὺς χριστιανούς.
ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς πανταχοῦ ἄρχουσι τοῦτο ἐκέλευσε, μὴ φονεῦν O 357
τοῦ λοιποῦ τοὺς λεγομένους χριστιανούς. καὶ ἐγένετο ἔνδοσις
μικρὰ τοῖς χριστιανοῖς.

20 Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης πόλεμον κατὰ Περ-
σῶν κινήσας ὁ αὐτὸς Τραιῖανός· καὶ ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος
τῷ τρόπῳ τούτῳ. μαθὼν ὅτι διαφθορεῖται τῷ Σανατρούκῳ,
βασιλεῖ Περσῶν, ὁ ἴδιος αὐτοῦ ἐξάδελφος Παρθεμασπάτης, πέμ-

1. βάλ्लεσθαι] „Scr. βάλ्लεσθαι: feriri, sive pulsari.“ Ch. 15. τρο-
παιούχῳ Ch., τροπαιούχοι Ox.

pana etiam pulsari jussit, singulis noctibus, per xxx dies: Idem etiam
mense hoc quotannis fieri mandans, Persarum occisorum in memoriam.
Haec autem Dominus Chronographus literis prodidit.

Interim vero, dum Trajanus Antiochiae Syriae commorabatur, de re-
bus belli consilium agitans, a Tiberiano, Palaestinae Primae Praefecto, lite-
ras accepit, hisce verbis scriptas. „Imperatori invicto, Caesari, divinissi-
mo Trajano. Mandatum vestrum, de puniendis Gallilaeis, qui nobis veniunt
sub nomine Christianorum, quantum in me est, effectum dedi. At hi se-
ne ultro supplicis et morti dedunt: et multus licet fuerim hortationibus
et minis, illud agens, ut a se mihi prodendo eos deterrerem; frustra ta-
men hactenus fui. Vos itaque juxta ac Majestati V. Invictissimae visum
fuerit, de his rebus decernatis.“ Edixit autem Trajanus Tiberiano, cae-
terisque Praefectis; uti in posterum a Christianorum caedibus abstine-
rent: exinde itaque aliquantum temporis a calamitatibus suis respirarunt
Christiani.

Trajanus autem Antiochia discedens, contra Persas arma movit; quos
tali commento penitus profligavit. Graves intercedebant inimicitiae inter
Sanatruccium, Persarum regem, et patruelem ejus Parthemaspatem. Tra-
Ioaannes Malalas.

φας πρὸς αὐτὸν ὑπενόθευσεν αὐτὸν Τραιϊανὸς βασιλεὺς, ταξάμε-
 D νος δοῦναι αὐτῷ τὴν βασιλείαν Περσῶν, ἐὰν συμμαχήσῃ αὐτῷ.
 καὶ ὑπονοθευθεὶς ἤλθε πρὸς αὐτὸν νυκτὸς· καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς
 τὸ ἴδιον αὐτοῦ μέρος μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ ὁ αὐτὸς θεοτάτος
 Τραιϊανός, ὤρμησε κατὰ τοῦ Σανατρουκίου, βυσσίλεως Περσῶν· 6
 καὶ πολλῶν Περσῶν πειόντων συνελάβετο τὸν Σανατρούκιον, βα-
 σιλέα Περσῶν, φεύγοντα· καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. καὶ ἐποίησεν
 ἀντ' αὐτοῦ βασιλέα Περσῶν τοῖς ὑπολειφθεῖσι καὶ προσπεισοῦσιν
 αὐτῷ Πέρσαις ὁ αὐτὸς Τραιϊανός κατὰ τὰς συντάξεις ὀνόματι
 Παρθεμασπάτην, υἱὸν Ὀσδρόου, γράψας τῇ συγκλήτῳ τῇ ἐν Ῥώ- 10
 μη ὅτι τοσαύτην καὶ ἄπειρον γῆν καὶ ἄμετρα διαστήματα ἀφεστη-
 E κότα τῆς Ῥώμης διοικεῖν οὐκ ἀντεχόμεθα, ἀλλὰ παράσχωμεν αὐ-
 O 358 τοῖς βασιλέα ὑποτεταγμένον τῷ τῶν Ῥωμαίων κράτει. καὶ ἀν-
 τέγραψεν αὐτῷ ἢ σύγκλητος ἂπὸ Ῥώμης ἅπαντα ποιῆσαι ὡς ὄ-
 ῦν βούληται καὶ αὐτὸς συνίδῃ συμφέρειν τῇ Ῥωμανίᾳ. καὶ ἐβα- 15
 σιλευσε Περσῶν ὁ Παρθεμασπάτης. τὸν δὲ πόλεμον καὶ τὴν κα-
 τὰ Περσῶν νίκην τοῦ θεοτάτου Τραιϊανοῦ ὁ σοφώτατος Ἀρεια-
 νὸς ὁ χρονογράφος ἐξέθετο, ἱστορήσας καὶ συγγραφάμενος πάντα
 ἀκριβῶς.

V 117 Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐποίησε καὶ τὴν Ἀμιδαν μητρόπολιν, κα- 20
 λέσας ἐπαρχίαν Μεσοποταμίαν, ἀπομερίσας αὐτὴν ἀπὸ Ὀσδροη-
 νῆς, δοῦς καὶ ἄρχοντα αὐτῇ καὶ δίκαιον μητρόπόλεως. ἐποίησε

11. ἀφεστηκότα] „Forte scribendum ἀφεστηκυῖαν.“ Ch. 15. συνί-
 δη] συνέλδοι Ox. 16. Παρθεμασπάτης Ox. 21. Ὀσδροῦνης Ox.

janus itaque Imperator, ubi hoc rescierat, in partes suas Parthemaspatem
 sollicitavit; pollicitus, se ei, si se belli socium adjungeret, Persarum re-
 gnum daturum. Accepit conditionem Parthemaspatē, noctuque cum suis
 ad Trajanum accessit. Hunc itaque sibi adjungens, Sanatrucium, Persa-
 rum regem, adoritur: Persisque plurimis in praelio cadentibus, Sanatru-
 cius rex fugam capessit, captusque tandem interficitur. Huic itaque in
 regno Persarum Imperator Parthemaspatem, Osdrois filium, ex pacto Re-
 gem suffecit; Persis, qui supererant, ad pedes ei praeidentibus. Sena-
 tum vero Romanum de his certiore faciens; „Has, inquit, regiones, tan-
 tae cum sint, tantoque a Roma intervallo disitae, tenere non possumus:
 Regem itaque potius eis constituamus, imperio Romano subjectum. res-
 cripsit ei senatus: Imperatori integrum esse, pro arbitrio suo de rebus
 omnibus decernere, juxtaque ac ipse Romaniae utile fore judicaverit.“
 Sic itaque Parthemaspatē Persarum rex factus est. Haec autem de bello
 Persico, et divinissimi Trajani victoria, conscripta reliquit sapientissi-
 mus Arianus Chronographus; qui ista omnia accurate exposuit.

Idem Imperator Amidam in Metropolim fecit; et Mesopotamiam, ab
 Osdroina sejunctam, in Provinciae formam redegit, Praefecto Jureque

δὲ καὶ ἄλλην ἐπαρχίαν εἰς τὸν Δάνουβιν ποταμὸν, ἣν ἐκάλεσε Δακίαν παραποταμίαν.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ θειοτάτου Τραιανοῦ ἔπαθεν Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη ἢ πρὸς Δάφνην τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος μὴνὶ 5 Ἀπτελλαιῶ τῷ καὶ δεκεμβριῶ ἰγ', ἡμέρα α', μετὰ ἀλεκτρονόνα, ἔτους χρηματιζόντος ρξδ' κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἀντιοχεῖς, μετὰ δὲ β' ἔτη O 359 τῆς παρουσίας τοῦ θειοτάτου βασιλέως Τραιανοῦ τῆς ἐπὶ τὴν ἀνατολήν. οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς οἱ ἀπομείναντες καὶ ζήσαντες τότε B ἱερὸν ἔκτισαν ἐν Δάφνῃ, ἐν ᾧ ἐπέγραψαν, Οἱ σωθέντες ἀνέστησαν 10 Διδ' σωτήρι.

Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ νυκτὶ ὅτε ἔπαθεν ἡ αὐτὴ Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη ἔπαθε τότε καὶ ἡ Ῥόδος πόλις νῆσος, οὕσα τῆς Ἐξυπόλεως, ὑπὸ 15 Θεομηρίας τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος. ὁ δὲ αὐτὸς εὐσεβέστατος Τραιανὸς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀρξάμενος πρῶτον κτίσμα τὴν λεγομένην μέσην πύλην πλησίον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἄρειως, 20 ὅπου ὁ Παρμένιος ὁ χεῖμαρῆος κατέρχεται, ἔγγιστα τοῦ νυνὶ λεγο- O 360 μένου Μακέλλου, γλύψας ἄνω ἄγαλμα λυκαίνης τρεφούσης τὸν Ῥῶμον καὶ τὸν Ῥῆμον, διὰ τὸ γινώσκεσθαι ὅτι Ῥωμαῖόν ἐστι τὸ κτίσμα, θυσιάσας ἐκεῖ παρθένον κόρην εὐπρεπῆ πολίτιδα ὀνό- C 20 ματι Καλλιόπην ὑπὲρ λύτρον καὶ ἀποκαθαρισμοῦ τῆς πόλεως, νυμφαγωγίαν αὐτῇ ποιήσας. καὶ εὐθὺς ἀνήγειρε τοὺς δύο ἐμβόλους τοὺς μεγάλους, καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ

1. Δάνουβιν] Δάνουβιν prae-fixum annotationi Ch., Δανουβλον est infra p. 118. B. 5. Ἀπτελλέω Ox., Ἀπτελλέω vel Ἀπτελλαιῶ Ch. 9. ἔκτισαν Ch., ἔκτισαν Ox.

Metropolitico ei concessis. Provinciam etiam aliam fecit, ad Danubium flumen; quam Daciam Parapotamiam nominavit.

Kodem divinissimo Trajano Imperante, divinam iram passa est, Antiochia magna, quae ad Daphnem sita est, Apellaei, sive Decembris XIII, feria prima, post gallicinium, Aerae Antiochenae anno CXLIV, post Třajani divinissimi in Partes Orientales adventum annis II. Qui autem ex Antiochensibus superstites manserunt, templum in Daphne coedebant, cum hac inscriptione: *Jovi Servatori sacrarunt sospites.*

Eadem vero nocte, qua Antiochia magna, divinam quoque iram secundo passa est Rhodus insula, sex habens urbes. At vero pietissimus Imperator Trajanus, Antiochiam magnam instauraturus, Portam Mediam dictam inprimis extruxit, prope Martis aedem, ad Parmenium fluentem, non procul a Macello hodie appellato. Superius autem insculpsit effigiem Laeae, Romuli et Remi nutricis; uti scirent posteris, Romanorum hoc esse opus. Virginem etiam Antiochenam, formosam, nomine Calliopem, immolavit, in expiationem et lustrationem urbis; cujus etiam in honorem Nymphaeum extruxit. Porticus etiam duas ingentes deinde coedavit: in-

Ἀντιόχου πόλει καὶ δημόσιον καὶ ἀγωγὸν, ἀποστρέψας τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τῶν πηγῶν Λάφνης ἐκχεόμενον εἰς τὰς λεγομένας Ἀγρίας, ἐπιθήσας καὶ τῷ δημοσίῳ καὶ τῷ ἀγωγῷ εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα. καὶ τὸ θέατρον δὲ τῆς αὐτῆς Ἀντιοχείας ἀνεπλήρωσεν ἀτελὲς ὄν, στήσας ἐν αὐτῷ ὑπεράνω τεσσάρων κίωνων ἐν μέσῳ τοῦ νυμφαίου 5 τοῦ προσκηνίου τῆς σφαγιασθείσης ὑπ' αὐτοῦ κόρης στήλην χαλκῆν κεχρυσωμένην, καθημένην ἐπάνω τοῦ Ὁρόντου ποταμοῦ, εἰς λόγον τύχης τῆς αὐτῆς πόλεως, στεφομένην ὑπὸ Σελεύκου καὶ Ἀντιόχου βασιλέων. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Τραϊανὸς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει διῆγεν ὅτε ἡ Θεομηνία ἐγένετο. ζμαρτύρησε δὲ ἐπὶ αὐτοῦ τότε 10

O 361 ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Ἀντιοχείας· ἠγανάκτησε γὰρ κατ' αὐτοῦ, ὅτι ἐλοιδορεῖ αὐτόν. συνέσχε δὲ τότε καὶ πέντε ὀνόματα χριστιανῶν γυναικῶν Ἀντιοχισσῶν καὶ ἐξήτασεν αὐτὰς λέγων, Τίς ἐστὶν ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, ὅτι οὕτως ἐκδίδοτε ἑαυτὰς εἰς θάνατον; αἱ δὲ ἀπεκρίθησαν λέγουσαι ὅτι Φονευομένας ἡμᾶς 15 παρ' ὑμῶν ἀνίστασθαι ἡμᾶς πάλιν ὡς ἔχομεν σώματι εἰς αἰώνιαν ζωὴν. καὶ ἐκέλευσεν αὐτὰς πυρκαϊστούς γενέσθαι καὶ τὸν χοῦν τῶν ὀστέων αὐτῶν συνέμιξε χαλκῷ καὶ ἐποίησε τὸν χαλκὸν εἰς ὃ

E ἐποίησε δημόσιον χαλκία τοῦ θερμοῦ. καὶ ὅτε ἤρξατο παρέχειν τὸ δημόσιον, εἴ τις ἐὰν ἐλούετο εἰς αὐτὸ τὸ δημόσιον, ἔσκοτοῦτο 20 καὶ ἔπιπτε καὶ ἐξήρχετο βασταγμῷ. καὶ μαθὼν ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς τοῦτο ἠλλάξε τὰ αὐτὰ χαλκία καὶ ἐποίησεν ἄλλα ἀπὸ

13. Ἀντιοχισσῶν Ox. *ibid.* ἐξήτασεν Ch., ἐξείτασεν Ox.

17. τὸν Ch., τῶν Ox.

ter alia vero plurima, quae Antiochiae extruxit, Balneum etiam Publicum et Aquaeductum condidit, aquam e fontibus Daphnicis emanantem, in Agrias diducens: operi vero utrique nomen suum imposuit. Theatrum quoque Antiochense, imperfectum antea, ad exitum perduxit: cuius etiam Proscenii in medio, urbis scilicet in fortunam, Virginis a se immolatae statuam aeneam deauratam, Oronti fluvio insidentem, et a Seleuco et Antiocho regibus corona redimitam, quatuor columnis erectam collocavit. Quo tempore autem terraemotus Antiochiae accidit, Imperatore ibi etiam adhuc commorante, martyrio coronatus est S. Ignatius, Episcopus Antiochenis; cui Trajanus irascebatur ab eo increpatus. Eodem tempore Imperator comprehensus quinque Christianis mulieribus Antiochenis, interrogavit eas; „qua tandem, iniquens, spe fretae, sic voamet morti obijcitis? Respondent mulieres; Nos equidem, a vobis neci traditae, iterum, atque hisdem corporibus, in aeternam vitam resurgemus.“ Tum vero imperator eas ignibus comburi jussit, ossiumque combustorum cineres seri commiseri: ex hoc vero vasa aenea in usum Lavacri fabricavit. Quamprimum autem populo Balneum exhibuisset, si quis lavatum ingrederetur, vertigine statim coarceptus cecidit, nec nisi ab aliis sustentatus exire inde potuit.

Trajanus vero Imperator, de his certior factus, vasa illa aenea

καθαροῦ χαλκοῦ, λέγων ὅτι Καλῶς ἐποίησα χοῦν σωμαίων συμ-
 μιξας αὐτοῖς καὶ κοινώσας τὰ θερμὰ ὕδατα. ταῦτα δὲ ἔλεγεν,
 ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ ὑπέβριζον τοῖς Ἑλλήσι καυχώμενοι. τὰ δὲ
 πρῶτα χαλκία ἀναχώσας ἐποίησε στήλας χαλκῆς πέντε ταῖς ἀ-
 5 ταῖς γυναιξί, λέγων ὅτι Ἰδοὺ ἐγὼ αὐτὰς ἀνέστησα καθὼς εἶπον
 καὶ οὐχὶ ὁ θεὸς αὐτῶν. αἵτινες στήλαι εἰς αὐτὸ τὸ δημόσιον λου-
 τρὸν ἴστανται ἕως ἄρτι. ἐποίησε δὲ καὶ κάμινον πυρός, καὶ ἐκέ-
 λυσε τοὺς βουλομένους χριστιανοὺς βάλλειν ἐαυτοὺς ἐν προθέ-
 10 σει. καὶ πολλοὶ ἐβάλλον ἐαυτοὺς καὶ ἐμαρτύρησαν. ἐμαρτύρη-
 10 σε δὲ τότε ἡ ἁγία Δροσινή καὶ ἄλλαι παρθένοι πολλαί.

V 118
O 362

Ἐκτισε δὲ ἐν Δάφνῃ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐν μέσῳ τοῦ ἄλλου.
 ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς βουσιλεὺς καὶ πέραν τοῦ Δανυβίου ποταμοῦ B
 ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη ἐπαρχίας δύο. ἄστυνας ἐκύλευσε Δακίαν πρῶ-
 την καὶ δευτέραν.

15 Καὶ εὐθὺς νόσω βληθεὶς ἐτελεύτα, ὧν ἐνιαυτῶν ζς'.

Μετὰ δὲ τὴν βουσιλείαν Τραιανοῦ ἐβασίλευσεν Ἡλῖος Ἀδρια-
 νὸς ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀφρωνιανοῦ καὶ Νίγρου. ἐβασίλευσε δὲ O 363
 ἔτη κβ' καὶ μῆνας ε'. ἦν δὲ δμοιοματὸς, εὐογκος, λευκόχροος,
 μιξοπόλιος, εὐειδής, δασυπύγων, γλαυκόφθαλμος, ἤσυχος, ἐλ-
 20 λόγμιος, ἱερατικός. ἔκτισε δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ καὶ αὐτὸς

8. ἐπέβριζον corruptum est. 16. Ἡλῖος Ἀδριανός] „Aelii nomen
 Graeci frequenter Ἡλῖον reddunt; sicut infra noster, in Aelio An-
 tonino Pio; quem vocat, Ἡλῖον Ἀντωνίνον Πίον; frequentius tamen
 Ἀλῖος occurrit; quomodo etiam infra Aelium Adrianum scriptum ha-
 bebimus.“ Ch. Ita scripti. 17. Ἀφρωνιανοῦ Ch., Ἀφρονιανοῦ Ox.
 18. λευκόχροος Ch., λευκόχλοος Ox.

transmutavit, aliaque ex aere puro conflari iussit dicens: „Male equidem
 a me factum, qui Corporum cineres vasis immiscens, Balneum contami-
 navit.“ Hoc autem ideo dicebat, eo quod Christiani super hoc gloriantes,
 Graecos subinde lacesserunt. Vasa autem priora ahenae refundens,
 statuas inde quinque mulieribus praedictis erexit; dicens: Ecce ego eas,
 non autem Deus eorum, (uti dixerunt ipsae) excitavi. Statae vero hae,
 Balneo eodem Publico positae, etiam adhuc visuntur. Fornacem quoque
 ignitam paravit; iussitque ut Christiani, quibuscunque sic visum esset,
 in flammam ultro se injicerent. Multi itaque sese injicientes, martyrium
 subierunt: cujus numeri fuerunt 8. Drosina virginesque aliae complures.

Extruxit autem Imperator idem Dianae templum in Daphne, in luco
 medio positum. Provincias etiam duas ultra Danubium flumen, in parti-
 bus Occidentalibus, constituit, quas Daciam primam et secundam vocavit.

Morbo deinde correptus, diem obiit annos natus LXVI.
 Trajanum excepit Aelius Adrianus, Aproniano et Nigro Coss. qui re-
 gnavit annos XXII et menses V. Erat autem statura justam excedente,
 corpore crasso, candidus, subcanus, pulcher, barba hispida, oculis caecis,
 quietus, eloquens, sacrorumque peritus. Extruxit etiam iste Antiochiae

δημόσιον λουτρὸν καὶ ἀγωγὸν ἐκ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ θέατρον
 C τῶν πηγῶν Δάφνης αὐτὸς ἐποίησε καὶ τὰ ἐκχεόμενα ὕδατα ἐν
 ταῖς Ἀγρίαις ταῖς λεγομέναις φάραγξιν ὑπέστρεψε, ποιήσας πύ-
 λας καὶ οἰκοδομήσας στερεὰς καὶ πολυδαπανήτους πρὸς τὸ νικῆσαι
 τὰς ὀρμὰς τῶν ὑδάτων καὶ διὰ τοῦ γενομένου παρ' αὐτοῦ ἀγωγοῦ 5
 ἀχθῆναι εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχου πόλιν εἰς ἄφνιαν τῆς πόλεως.
 ἔκτισε δὲ καὶ τὸν ναὸν τῶν αὐτῶν πηγῶν, ὅθεν ἐξέρχονται τὰ ῥεί-
 θρα ἐν τῇ αὐτῇ Δάφνῃ, ἐγείρας ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ τῶν Νυμφῶν
 ἄγαλμα μέγα καθήμενον καὶ κρατοῦν πῶλον τοῦ Διὸς εἰς τιμὴν
 τῶν Ναϊάδων, ὅτι ἐτελείωσε τὸ τοιοῦτο φοβερὸν ἔργον, ὑπὲρ εὐ- 10
 χαριστίας. ἐποίησε δὲ καὶ τὸ βλύζον ὕδωρ τῆς λεγομένης Σαρα-
 μάννας πηγῆς δι' ὄλκοῦ ἐξιέναι καὶ ἐκχεῖσθαι εἰς αὐτὸν τὸν τῆς
 D πηγῆς ὄλκον ἐν τῷ Θεατριδίῳ τὸ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐξὶδον ὕδωρ ἐν διαφό-
 ροις χεύμασι ε', ἅπερ ἐκάλεσεν ὁ αὐτὸς πενταμόδιον, τετραμό-
 O 364 διον, τριμόδιον, διμόδιον, μόδιον. καὶ ἐπετέλεσεν ὁ αὐτὸς 15
 Ἀδριανὸς ἑορτὴν τῶν πηγῶν μηνὶ δαισίῳ τῷ καὶ ἰουνίῳ κγ'. καὶ
 τὰς θυσίας δὲ ὡσαύτως γίνεσθαι. τὴν δὲ πηγὴν τὴν εἰς τὰς
 Ἀγρίας τὴν λεγομένην Παλλάδος ἀπολλυμένην περισφίγξας ἐποίη-
 σεν ἀγωγὸν εἰς μετάληψιν τοῖς οἰκοῦσι τὴν ἱερὰν Δάφνην.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς βασιλεὺς πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι ἦν μετὰ 20
 Τραιανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς γαμβρὸς αὐτοῦ, ὅτε ἔπαθεν ἡ αὐτῇ
 Ἀντιόχου πόλις ἡ μεγάλη ὑπὸ τῆς Θεομηνίας, τότε συγκλητικὸς
 ὑπάρχων. ἦσαν δὲ καὶ πολλοὶ συγκλητικοὶ ἀπὸ Ῥώμης ὄντες ἐν

16. Δεσίφ Οχ. 18. Παλλάδος Ch., Παλάδος Οχ.

magnae Balneum publicum et Aquaeductum; a nomine suo vocatum utrum-
 que. Theatrum quoque Daphnes ad fontes erexit; et aquas inde per
 Agrias quas vocant Pharanges defluentes divertit, pills in terram defixis,
 eisque firmiter impactis et sumptuosiori opere aggestis; uti aquarum de-
 currentium vim repellerent et affluentem aquarum copiam per aquaedu-
 ctum, urbis in usum diducerent. Fontium etiam Fanum in Daphne, un-
 de aquae scaturiunt, extruxit: quo eodem Nympharum Fano simulachrum
 ingens, sedens et Jovis alitem manu tenens, collocavit; Naiadum nempe
 in honorem, gratesque persolvens, ob stupendum hoc opus ad exitum per-
 ductum. Scaturiginem quoque fontis Saramanni per canalem in Theatri-
 dium transire fecit; quo et aquas, ex Fano dimanantes, per meatus v. di-
 versos, deduxit, quibus nomina dedit, Pentamodium, Tetramodium, Tri-
 modium, Dimodium, Modium. Adrianus etiam Fontibus festum quoque
 diem instituit, Desii sive Junii χπιι, sacrificiis rite celebrandum. Fon-
 tem vero qui in Agris est, Palladis dictum, ruinosum fanum, septo mu-
 niens, Aquaeductum fecit, in usum sacrae Daphnem incolentium.

Adrianus autem Imperator, dum privatus adhuc esset et Senator,
 cum Trajano Imperatore, (cujus nempe gener erat,) Antiochiae magnae
 commorabatur, quo tempore urbs iram divinam passa est. Quin et ex
 Senatoribus Romanis alii etiam plurimi eodem tempore adfuerunt; qui,

τῇ αὐτῇ πόλει Ἀντιοχείᾳ· οἵτινες καὶ ἐκελεύσθησαν παρ' αὐτοῦ **E**
καὶ ἔκτισαν ἐν Ἀντιοχείᾳ οἴκους πολλοὺς καὶ λουτρά. ἐπὶ δὲ τῆς
βασίλειας τοῦ αὐτοῦ θειοτάτου Ἀδριανοῦ ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας
σεισμοῦ ἡ Κυζίκος, ἣτις ἐστὶ μητρόπολις μεγάλη τῆς Ἑλλησπόν-
5 του ἐπαρχίας, μηνὶ νοεμβρίῳ ἑ' ρυκτός. καὶ πολλὰ τῇ αὐτῇ πό-
λει ἐχαρίσατο καὶ ἀνήγειρεν αὐτήν· καὶ τοῖς ὑπολειφθεῖσι πολ-
ταις ἐχαρίσατο χρήματα καὶ ἄξιας. ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς **V 119**
ἐν τῇ αὐτῇ Κυζίκῳ ναὸν μέγαν πάνυ, ἕνα ὄντα τῶν θαυμάτων,
στήσας ἑαυτῷ στήλην μωρμαρίνην στηθαρίου μεγάλου πάνυ ἐκεῖ **O 365**
10 εἰς τὴν ὄροφὴν τοῦ ναοῦ, ἐν ᾧ ἐπιγράφει, Θεοῦ Ἀδριανοῦ· ὅπερ
ἐστὶν ἕως τῆς νῦν.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς ὀργισθεὶς κατὰ Ἰουδαίων ἐκέλευσε εἰς
τὴν Ἱερουσαλὴμ οἰκεῖν Ἕλληνας, μετονομάσας αὐτὴν πόλιν Αἰλίαν.
ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς ἀνήγειρε καὶ τὸν κο-
15 λοσσὸν Ῥόδου, πεσόντα ὑπὸ σεισμοῦ θεομηνίας ὅτε καὶ ἡ πόλις
Ῥόδος νῆσος ἔπαθεν ἐν τοῖς πρώην χρόνοις, κείμενον χαμαὶ ἔτη
τις, μὴ ἀπολομένου ἕξ αὐτοῦ τινος, ἀναλώσας εἰς τὸ ἀναστήσαι
καὶ στήσαι εἰς τὸν ἴδιον τόπον εἰς μηχανὰς καὶ σχοῖνα καὶ τεχνί- **B**
20 τας κεντηνάρια γ', ὡς ὑποκάτω ἔγραψε τὸν χρόνον καὶ τὰ δαπα-
νήματα.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Ἀδριανοῦ Μαρκίαν τις δνό-
ματι τὸ Μανιχαϊκὸν μυσερὸν δόγμα ἐπλάτυνε, λέγων ἐκ τοῦ πο- **O 366**
θηροῦ τινος τὴν γῆλην κτίσειν γεγενῆσθαι. καὶ πολλοὺς ἀνατρέ-

8. ἕνα] Conf. p. seq. v. 13. vol. II. p. 16. D. 18. σχοῖνα] σχο-
νία Ch. 22. δόγμα Ch., δόγματα Ox.

jussu Imperatoris, plurima Antiochiae aedificia et Balnea construxerunt.
Imperante vero eodem divinissimo Adriano, mensis Novembris x, divinam
iram experta est Cynicus, Hellesponti Metropolis incluta, tempore no-
cturno tremoribus agitata. Imperator autem urbi instaurandae plurimum
suppeditavit, incolasque superstites pecuniis et dignitatibus donavit. Ex-
trauxit etiam Adrianus, in eadem urbe Cyzico, templum plane ingens, et
Mundi Miraculis annumerandum, cujus in summo, statuam sibi marmoream
ingentem posuit; quae usque adhuc ibi visitur, hanc habens Inscriptio-
nem, *Divi Adriani*.

Idem Adrianus Judaeis infensus, Hierosolymorum nomine in Aeliam
mutato, Graecos ibi habitare jussit. Colossus quoque Rhodium, qui, in-
sula terraemotibus olim concussa, in terram collapsus, per annos cccxxi,
undequaque tamen integer, humi jacuisset, idem Imperator in locum suum
pristinum excitavit. Insumpsit autem in hoc, machinis, funibus et Artifi-
cibus parandis, Centenaria m, uti inferius ad Basim legere erat; ubi
tempus, sumptusque operis inscribi curavit.

Ejusdem Adriani sub imperio, Marcion quidam Manichaeorum Do-
gma impium disseminavit; dicens, Terrestrem hanc fabricam ab Auctore
quodam male ortum suum habuisse. Multos itaque ex Graecis, Judaeis et

ψας Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους καὶ χριστιανοὺς εἰς ἑαυτὸν προσελάβετο, καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης ἐξέθετο.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀδριανὸς ἔκτισε πόλιν ἐν τῇ Θράκῃ, ἣν ἐπεκάλεσεν Ἀδριανούπολιν· καὶ ἄλλην δὲ ἔκτισε πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀδριανούθῆρας. ἔκτισε δὲ πόλιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν ἐκάλεσεν Ἀντίνω. **C** ὕδρωπιάσας δὲ ὁ αὐτὸς Ἀδριανὸς τελευτᾷ ἐν Βαταῖς, ὧν ἐνιαυτῶν ξε΄.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀδριανοῦ ἐβασίλευσεν Ἥλιος Ἀντωνῖνος Πῖος εὐσεβὴς ἔτη κγ΄. ἦν δὲ εὐήλιξ, εὐστολος, λευκός, πολὺς καὶ τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, εὐρινος, πλάτοψις, οἶνο-
O 367 πάνυ. ὅστις ἔκτισεν ἐν Ἐλιοπόλει τῆς Φοινίκης τοῦ Λιβάνου ναὸν τῷ Διὶ μέγαν, ἕνα καὶ αὐτὸν ὄντα τῶν θεαμάτων. ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας τὸν φόρον, μέγα θέαμα, καὶ τὸ Ἀντιωνιανὸν δημόσιον λουτρόν. 15

Ἐπεστράτευσεν δὲ κατὰ Αἰγυπτίων τυραννησάντων καὶ φονευσάντων τὸν ἀγουστάλιον Δίναρχον· καὶ μετὰ τὴν ἐκδίκασιν καὶ τὴν νίκην ἔκτισεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ κατελθὼν τὴν Ἑλλιακὴν πύλην καὶ τὴν Σεληνιακὴν καὶ τὸν δρόμον.

Ἐλθὼν δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐποίησε τὴν πλάκωσιν **20** τῆς πλατείας τῶν μεγάλων ἐμβόλων τῶν ὑπὸ Τιβερίου κτισθέν-

6. ὕδρωπιάσας Ch., ὕδρωπιάσας Ox. *ibid.* Βαταῖς Ch., Βαταῖς Ox. 11. πυρρακῆς Ch., πυρακῆς Ox. 13. ἕνα] *Vid. ad p. antecedentem v. 9.* 14. μέγα Ch., μέγαν Ox. 15. Ἀντιωνιανόν] Ἀντωνιανόν Ox. 17. Δίναρχον] Δίναρχον Ox.

Christianis, perversos ad se attraxit: sicut sapientissimus Clemens memorie mandavit.

Idem Adrianus urbem in Thracia condidit, quam Adrianopolim vocavit: aliam quoque urbem condidit; et, *Adriani Venationes*, nominavit. In Aegypto etiam urbem extruxit, nomine Antinoen. Aqua autem intercutem laborans Adrianus, Bais mortuus est, aetatis lxxv anno.

Adrianum excepit religiosissimus Imperator Aelius Antoninus Pius; qui regnavit annos xxiii. Erat autem statura justa, decorus, candidus, canus capite, mentoque, naso eleganti, facie lata, oculis rubentibus, rubicundus, vultu ridibundo, valdeque magnanimus. Extruxit hic Heliopoli, quae urbs est Phoeniciae Libani, templum Jovi magnum; inter mundi Miracula et hoc numerandum. Extruxit etiam Laodiceae Syriae Forum, opus magnum et spectabile: Balneum etiam Publicum, Antonianum dictum.

Contra Aegyptios vero, qui in Dinarchum Aegypti Augustalem insurgentes, cum neci dederant, arma movit: quos ubi ultus fuerat, victor Alexandriam magnam venit: ubi Solis et Lunae Portas, Cursum etiam extruxit.

Antiochiam quoque magnam veniens, plateam inter Porticus illas ingentes, a Tiberio extructas; urbem etiam totam lapide molari ex The-

των, καὶ πάσης δὲ τῆς πόλεως, στρώσας τὴν διὰ μολίτου λίθου, ἐκ τῶν ἰδίων ἀγαθῶν λίθους ἀπὸ Θηβαίδος καὶ τὰ δὲ λοιπὰ ἀναλώματα ἐκ τῶν ἰδίων φιλοτιμησάμενος, καθὼς καὶ ἐν λιθίνῃ πλακί γράψας ταύτην τὴν φιλοτιμίαν ἔστησεν αὐτὴν ἐν τῇ πύλῃ 5 τῇ λεγομένῃ τῶν Χερουβίμ· ἐκείθεν γὰρ ἤρξατο. ἦτις στήλη ἐστὶν ἕως τῆς νῦν ἐκεῖ, ὡς μεγάλης οὐσης τῆς φιλοτιμίας.

Ἐκτίσσε δὲ καὶ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης λουτρόν, καὶ Ἐ ἐν Νικομηθείᾳ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀσίας· ἅπερ O 363 δημόσια λουτρά εἰς τὸ ἴδιον ἐπεκάλεσεν ὄνομα.

- 10 Καὶ ἀνεθῶν ἐπὶ Ῥώμῃ ἔκτισεν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀγῶγὸν μέγαν· καὶ ἔκτισε τοὺς χάρτας τοῦ ταμείου, ἐφ' οἷς ἡ σύγκλητος ἐγγράφως ὠμολόγησεν ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου Γαίου, παρ' αὐτοῦ κειυσθέντες, μὴ ἔξεῖναι συγκλητικὸν διουθήκην ποιεῖν εἰς τοὺς V 120 ἰδίους, εἰ μὴ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς αὐτοῦ περιουσίας διατίθεται εἰς 15 τὸν κατὰ καιρὸν βασιλεῦ, εἰρηκῶς ὁ αὐτὸς εὐσεβέστατος Ἀντωνῖνος διὰ θείου αὐτοῦ τύπου ἕκαστον ἀπολαύειν τῶν ἰδίων καὶ βουλεύεσθαι ὡς θέλει.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀντωνῖνος, ὡς ἐστὶν ἐν Ἀσσίῳ, νοστήσας ἡμέρας ὀλίγας ἀπέθανεν, ὧν ἐνιαυτῶν οἷ.

- 20 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀντωνίου βασιλεύσασε Μάρκος Ἀντωνῖνος ὁ φιλόσοφος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ιη' καὶ μῆνας θ'. ἦν O 369 δὲ κονδοειδής, λεπτός, λευκός, μίξοπόλιος, κονδόθριξ, εὐόφθαλμος, εὐπύγῳν, λεπτοχαρακτήρης, μακρόρινος. ὁ δὲ αὐ- B

1. τῆν] ἀτήν Ch. 18. Ἀσσίῳ Ox., Ἀσσίῳ Ch.

baide exportato, sumptibus propriis strataminavit: uti constat ex Tabula lapidea, quam, titulo magnificentiae hujus inscriptam, ad Cherubinorum portam, unde incoepit opus, erexit: quod quidem monumentum etiam adhuc ibi visitat, in tantū operis memoriam.

Idem etiam Caesareae Palaestinae Balneum publicum extruxit: Nicomediae etiam Bithyniae, aliud; etiam aliud Ephesi in Asia; omnia in nomen suum vocitata.

Romam autem reversus, magnum ibi Aquaeductum condidit. Legem autem a Julio Caesare olim latam, qua cautum erat, ne cujus Senatorii ordinis viri ratum esset de bonis suis Testamentum, nisi si dimidiam eorum partem Imperatori pro tempore legasset, pietissimus Antoninus abrogavit; Syngraphas etiam Fiscales, quibus ad hoc Senatum obstrinxerat, comburendas dedit; divino suo Edicto, omnibus facultatum suarum liberum usum et dispensationem concedens.

Antoninus autem, dum Loriis commorabatur, morbo correptus, paucis post diebus interit, annum agens LXXVII.

Excepit hunc Marcus Antoninus, Philosophus, ejus filius; qui regnavit annos XVIII et menses IX. Erat autem statura curta, corpore tenui, colore candido, subcanus, capillitio brevi, oculis pulchris, barbatus, facie

τὸς Μάρκος βασιλεὺς ἐξεφώνησε τὸν δικαιοτάτον νόμον, ὥστε καὶ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὸν πατέρα τὰ τέκνα καὶ τῷ ἀγαριστομένῳ παιδί τὸ τέταρτον μέρος δίδουσαι τῆς πατρικῆς περιουσίας.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὑπέταξε τὸ ἔθνος τῶν Γερμανῶν. 5 ὡσαύτως δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὰ κατὰ Ἰουλιανὸν τὸν Χαλδαῖον τὸν μέγαν ἐθαυμάζετο.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Μάρκος ἔκτισεν, ἤτοι ἀνεπέσκει, ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ δημόσιον τὸ λεγόμενον Κεντηνάριον· ἦν γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ Τραϊανοῦ πεσὼν ἐν τῇ Θεομηνίᾳ. ἔκτισε δὲ 10
O 370 καὶ τὸ Μουσεῖον καὶ τὸ Νυμφαῖον αὐτοῦ τὸ λεγόμενον Ὁκτανόν. ὁ δὲ αὐτὸς Μάρκος Ἀντωνίνος βασιλεὺς ἔχουσε τῷ Πρασίῳ μέρει. Ἀπελθὼν δὲ ἐν τῇ Παννονίᾳ χώρα νόσῳ τελευτᾷ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μάρκου Ἀντωνίνου ἐβασίλευσεν Ἀντωνίνος Βῆρος, υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ἧ'. ἦν δὲ εὐμήκης, παχύς, στρε- 15 βλόρινος, εὐόφθαλμος, μελάγχρους, οὐλόθριξ, κονδόθριξ, γεννητῆς, καταγύναιος πολὺ. ὅστις πολεμήσας κατὰ ἐνὸς ἔθνους D Οὐννων καὶ νικήσας αὐτοὺς πολλὰ ἄλλα ἔθνη δίχα πολέμου ὑπέταξεν· ἦν γὰρ καὶ φιλότιμος. ὅστις ἐσφάγη ἐν Προκονήσῳ, ὧν ἐνιαυτῶν λθ'.

20

2. ἀδιαθέτου Ch., ἀδιαθέτου Ox.

parva, nasutus. Marcus iste Imperator, aequissimo suo edicto jussit, ut intestatis liberis, in bonis pater succederet: et ingratus etiam filius ex quadrante tamen haeres esset.

Eodem Imperante Germanorum gens Romanis subjugata est; cujus etiam sub imperio floruit Julianus Chaldaeus, vir magni nominis.

Marcus autem Imperator Balneum Publicum, Centenarium dictum, Antiochiae magnae, Trajani temporibus terraemotibus concussum, redintegavit. Idem quoque Musaeum extruxit, et Trajani Nymphaeum, Oceanum vocatum. Factioni autem Prasiniae studebat Marcus Antoninus Imperator.

Pannoniam deinde profectus, ex morbo interiit.

M. Antoninum in Imperio excepit filius ejus, Antoninus Verus; qui regnavit annos VIII. Erat autem procerus, crassus, naso adunco, pulchris oculis, colore nigro, crine crispo, curtoque, barbatus, mulieribus addictissimus. Hic, una Hunnorum gente superata et reportata inde victoria, plurimas etiam alias gentes in deditone accepit: munificus enim erat. Tandem vero in Proconeso interfectus est, annum aens XXXIX.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Β'

O 371
V 121

ΧΡΟΝΩΝ ΚΟΜΜΟΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΙ
ΠΑΡΟΧΗΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀντωνίνου Βήρου ἐβασίλευσε Κόμμο- A
δος ὁ Αὔγουστος ἔτη κβ' καὶ μῆνας η'. ἦν δὲ τὴν ἡλικίαν δι-
μοιριαῖος, λευκός, ὑπόγλαυκος, πλατόνις, σιμός, εὔστηθος, O 372
ἀρχιγένειος, φιλοκτίστης, ἱερός. ὅστις ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ
5 μεγάλῃ δημόσιον λουτρόν, ὅπερ ἐκάλεσε Κομμόδιον. καὶ τὸ ἱε-
ρόν δὲ τῆς Ἀθήνης τὸ κατέναντι αὐτοῦ ἀνεπέωσε καὶ εἰς τὸ μέσον
αὐτῶν ἐποίησε τὸ λεγόμενον Ξυστόν, κτίσας βάρθρα καὶ τοὺς ἐμ-
βόλους. καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τὴν κάτω τοῦ Ξυστοῦ ἔκτισεν ἱε-
ρόν τῷ Ὀλυμπίῳ Διί.

Inscr. Κομόδου Ox. constanter praeter p. 123. B, 124. A et 124. C,
ubi Κομμοδίου.

LIBER XII.

DE TEMPORIBUS COMMODI IMPERATORIS,
LUDISQUE OLYMPICIS ANTIOCHIAE MAGNAE
EXHIBITIS.

Post Antoninum Verum, imperavit Commodus Augustus, annos XIII et
menses VIII. Erat autem statura mediocrem superante, candidus, subcae-
siis oculis, vultu patulo, simus, pectorosus, crine flavo, crispoque, mento
lanuginem emittente, aedificandi studiosus et sacrorum peritus. Extruxit
hic Antiochiae magnae Balneum publicum, quod *Commodium* vocavit:
Dianae etiam aedem, huic e regione sitam instauravit. Medium autem
inter haec duo *Xystum* condidit; extractis etiam gradibus et porticibus
inferius autem, *Xysti* ad introitum, Jovi Olympio Fanum erexit.

B Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Ἀντιοχεῖς κτήτορες καὶ πολῖται μήνυσιν ποιήσαντες ἐδεήθησαν τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Κομμύδου, ἵνα ἀπὸ θείας αὐτοῦ κελεύσεως προσκυρώσῃ τῷ δημοσίῳ τὰς προσόδους ὡς εἶπαι τῇ τῶν Ἀντιοχείων πόλει Σωσίβριος ὁ προειρημένος λόγῳ θεωριῶν πολυτρόπων καὶ διαφόρων ἀγῶνων 5 ἐπιτελουμένων τῇ αὐτῇ πόλει, καὶ ἵνα μὴ πορίζωνται τὰς προσόδους οἱ πολιτευόμενοι, ἀλλὰ τὸ δημόσιον καὶ αὐτὸ χορηγεῖ λόγῳ τῶν ἐπιτελουμένων πρὸς τέρψιν τῆς πόλεως Ὀλυμπίων καὶ ἄλλων τινῶν θεωριῶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῶν Ἀντιοχείων. καὶ εὐθέως ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κόμμοδος διὰ θείας αὐτοῦ κελεύσεως προσεκύρωσε τῷ δημοσίῳ τὰς προσόδους, θεσπίσας τὰ Ὀλύμπια ἐπιτε-
 O 373
 C λῆσθαι καὶ ἀφορίσας ἐκ τοῦ δημοσίου παρέχεσθαι εἰς λόγον ἀναλωμάτων τῶν ὑπουργούτων τῇ τῶν Ὀλυμπίων ἱερᾷ καὶ κοσμικῇ ἑορτῇ φανερὰ χρήματα, νομοθετήσας κατὰ τετραετῆ χρόνον ἐπιτελεῖσθαι ἀμέμπτως ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν ἀναθημάτων, 15 ἧτοι θυσιῶν, τῶν ἐξ ἔθους, τοῦτ' ἐστὶ τῷ πανέμφῳ ἧτοι ἰουλίῳ μηνὶ καὶ τῷ λῳῳ τῷ λεγομένῳ αὐγούστῳ μηνὶ ἐπὶ ἡμέρας μὲ εἰς ἑορτὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὡσαύτως ἀφορίσας καὶ εἰς λόγον ἐπποδρομίου ἀμέμπτως ἐπιτελουμένου κατὰ τὴν Ἡλίον ἡμέραν, τοῦτ' ἐστὶ κατὰ κυριακὴν, ἄλλην ἐξ αὐτῶν φανερὰν χρυσίου ποσότητα. ὁμοίως δὲ καὶ εἰς λόγον σκηνακῆς ἑορτῆς νυκτερινῆς ἐπιτελουμένης κατὰ ἔτη γ', τῶν λεγομένων Ὀργίων, ὅπερ ἐστὶ μυ-

5. προειρημένος] p. 95. B. 7. χορηγεῖ] χορηγεῖ Ch. V. p. 112. D, 128. C. vol. II. p. 29. D, 43. E. 17. λῳῳ] Λοῳ Ox.

Hujus autem sub Imperio Primores et populus Antiochensis ad Imperatorem referebant de redditibus illis, quos Sosibius supradictus Antiochiae legaverat, in ludos agonisticos et cujusque generis spectacula ibidem celebranda; supplices eum rogantes, uti Edicto suo divino caveret, ne in posterum Magistratus redditus hosce in proprium usum converterent; sed, ut aerario publico asserti, Ludorum Olympiorum aliorumque, qui ad Antiochensem populum oblectandum exhibendi essent, sumptibus faciendis inservirent. Commodus itaque Imperator, redditibus istis, divino suo Edicto, aerario publico vendicatis, Jovis Olympii in honorem, Ludos Olympicos indixit: quarto quoque anno, per xlv dies continuos, rite celebrandos, in Festis Anathematum, sive sacrificiorum; quae ex consuetudine peragi solebant, Panemo, sive Julio, et Loo, sive Augusto mensibus: separata in hoc, ex aerario publico, pecuniarum summa satis ampla, in ministros, officium suum in Olympiorum sacra universalique celebritate praestantes eroganda. Similiter etiam eisdem redditibus auri satis amplam seposuit quantitatem, in Certamina Equestria, singulis Solis, id est, Dominicis diebus rite peragenda. Praeterea etiam in usum Festi illius Triennialis, nocturno tempore tentoriis celebrari soliti, auri portionem sufficientem assignavit; ad lampades candelasque parandas; quaeque

στηρίων Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης, τοῦτ' ἐστὶ τοῦ λεγομένου D
Μαίουμα διὰ τὸ ἐν τῷ μαίῳ τῷ καὶ ἄρτεμισίῳ μηνὶ ἐπιτελει-
σθαι τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, ἀφώρισε φανερὰν χρυσίου ποσότητα λό-
γῳ λαμπάδων καὶ κανδήλων καὶ τῶν ἄλλων τῶν προχωρούντων
5 ἐπὶ τὴν πανήγυριν τῶν λ' ἡμερῶν τερπνῶν παννυχίδων. περὶ ἧς O 374
V 102
νυκτερινῆς ἑορτῆς μέμνηται Βεργίλλιος ὁ σοφώτατος Ῥωμαίων
ποιητῆς ἐν τῷ δ' αὐτοῦ λόγῳ, τῇ Ῥωμαϊκῇ γλώσσῃ ἐκθέμενος
ταῦτα. Τριετηρικὰ Βάκχῳ ὄργια νυκτοῦρονους κοῦε βοκάτ κλά-
μωρε Κιθαιρών· ὁ ἐστὶ τῇ Ἑλληνίδι γλώσσῃ τῷ τριετηρικῷ
10 ἔτει, ὅτε ὁ Διόνυσος ἐν νυκτὶ τῇ φωνῇ τὴν ἑορτὴν τῶν ὄργιων
ἐν τῷ Κιθαιρωνίῳ ὄρει.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀφώρισε φανερὰ χρήματα καὶ εἰς λόγον
κυνηγίων ὀφειλόντων ἐπιτελεῖσθαι ἐπὶ ἔτη δ' οὕτως· ἄγεσθαι μὲν
ἐπὶ μῆνας λβ' ἕως τῆς ἀποσφαγῆς, ἀργεῖν δὲ τοὺς ὑπολοίπους
15 μῆνας ε' εἰς τὴν συλλογὴν τῶν θηρίων εἰς ἑορτὴν θεραπείας
Ἄρειος καὶ Ἀρτέμιδος. B

Καὶ εὐθέως τότε ὠνομάσθη Συριάρχης πρῶτος Ἀρταβάνιος
πολιτευόμενος, προβληθεὶς ἀπὸ τῶν κτητόρων καὶ τοῦ δήμου O 375
παντός.

20 Ἀφώρισε δὲ καὶ τὰ λοιπὰ χρήματα εἰς λόγον μίμων καὶ ὄρ-

4. κανδήλων] κανδήλων Ox. v. p. 113. C. *ibid.* προχωρούντων
Ch., προχορούντων Ox. 5. λ' ἡμερῶν] Malim τριακονθημέρων.
7. δ'] Aen. v. 302. 8. Βάκχῳ ὄργια νυκτοῦρονους κοῦε βοκάτ
κλάμωρε] Βακχιστικῶ ὄργιαν ὀκτουρονους κοῦε βασκαν κλαμωρε Ox.
10. ὅτε ὁ Διόνυσος] „Forte legendum, ὁ Διόνυσος. Periodus vero
haec mutila apparet, ex verbi alicuius defectu.“ Ch. 13. Ante
οὕτως interpungit Ox. 14. λβ'] „Omnino legendum, μβ'. ut vi.
mensium reliquorum adiectione explentur Menses xlviii. sive anni
iv.“ Ch.

aliae res necessariae essent ad solennitatem illam, qua per spacium xxx
dierum, totis noctibus Genio indulgebant. Sunt autem haec *Orgia* vo-
cata; nempe *Mysteria Veneris et Bacchi* in honorem agitata; quae, quod
mense Maio celebrari ea mos erat, *Majumae* nomen habuerunt. Festivi-
tatis autem ejus nocturnae meminit sapientissimus Romanorum Poeta Virg.
l. iv, ubi ista Latina lingua hisce prodidit verbis.

..... *Trieterica Baccho Orgia; nocturnusque vocat clamore
Cithaeron,*

..... quod Graeco idiomate sonat: τῷ τριετηρικῷ ἔτει etc.

Imperator etiam pecunias satis amplas Cynegiis destinavit: quae qui-
dem in quatuor annos, ex vetusto ritu, celebrari solita, ipse xxxii mensi-
bus tantum agitari voluit: nempe ut vi mensibus aliis a venatione absti-
nendo, ferarum collectio fieret, in diem festum Dianae et Marti sacrum.

Tum primum *Syriarcha* a Primoribus populoque constitutus est *Ar-
tabanios*, *Magistratus Antiochensis*.

Pecuniarum vero quod reliquum fuit, in *Mimos* et *Saltatricos* ero-

χρηστικῶν καὶ τῶν λοιπῶν τέρψεων τῶν ἐν Πανδημοῖς ἐπιτελουμένων. καὶ ἔκτοτε παρεσχέθη τῇ αὐτῇ τῶν Ἀντιοχείων πάλαι παρὰ τοῦ δημοσίου ἀμέμπτως τὰ χρησιμοποιούμενα λόγῳ τῶν προειρημένων θειωρῶν πάντα. καὶ ἀνέστησαν τῷ βασιλεῖ Κομμόδῳ οἱ Ἀντιοχεῖς στήλην χαλκῆν κατὰ μέσου τῆς πόλεως αὐτῶν. ἐπὶ οὖν τῆς 5 αὐτοῦ βασιλείας πρῶτοις ἐπιτελέσθη τὰ Ὀλύμπια τοῖς Ἀντιοχεῦ-
C σι Σύροις ἀπὸ θείας αὐτοῦ, ὡς προεῖρηται, κελύσειως ἔτους σξ' χρηματίζοντος κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἀντιοχεῖς Σύρους ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ κτισθέντι Ἐυστῷ. ἠγόρασαν δὲ τὰ αὐτὰ Ὀλύμπια οἱ Ἀντιοχεῖς παρὰ τῶν Πισαίων τῆς Ἑλλάδος ἐκ' ἐνεθήκοντα περιόδους ἀγῶνος 10 Ὀλυμπίων, ὡς εἶναι ἐπὶ ἔτη τξ', ἀγράφῳ πάκτῳ.

Καὶ ἐγένετο ἐν αὐτῇ Ἀντιοχεια ἀλυτάρχης ἐν τῇ αὐτῇ θείᾳ
O 376 κελύσει ὀνομασθεὶς πρῶτος Ἀφρόνιος ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, πολίτης Ἀντιοχεύς. ὅστις φορέσας τὸ σχῆμα τοῦ ἀλυτάρχου τὰς μὲν ἡμέρας ἐτιμᾶτο καὶ προσεκυνεῖτο ὡς αὐτὸς ὁ Ζεὺς, μὴ ἀνιῶν δὲ εἰς 15
D οἶκον τὰς αὐτὰς ἡμέρας μῆτε εἰς κλίνην ἀνακλίπτων, ἀλλ' εἰς ἔξωτερον καθεύδων εἰς ἔδαφος ὑπεράνω λίθων καὶ καθαρῶν στρωμάτων καὶ θρυίνης ψιάθου. ἐφόρει δὲ στολὴν διάχρυσον ἄσπρην ὡσεὶ χιῶν καὶ στέφανον ἀπὸ λυχνιτῶν καὶ ἄλλων τιμιῶν, καὶ κατεῖχε ῥάβδον ἐβελίνην, φορῶν εἰς τοὺς ἰδίους πόδας σανδάλια 20

6. ἐπιτελέσθη Ox. 7. ἔτους σξ'. χρηματίζοντος κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἀντιοχεῖς] „Error manifestus est in numero: cclx. enim Aerae Antiochenae annus respondet Caracallae Imper. anno II, ut Eusebius putat; annorum scilicet ad minimum xx. facto metachronismo.“ Ch. 10. ἐνεθήκοντα] ἢ Ox. 12. ἀλυτάρχης Ox. bis. 13. Ἀφρόνιος] Ἀφράνιος vol. II. p. 49. C. 20. ἐβελίνην Ch., ἐβελίνην Ox.

gavit; caeteraque id genus ludicra, populo exhiberi solita. Quaecumque igitur ad Ludos illos antedictos necessaria erant, ea omnia in posterum Antiochenis, ex aerario publico, rite suppeditata sunt. Antiochenes itaque Imperatori Commodo statuam aeream, urbis in medio, erexerunt. Anno autem Aerae Antiochenae cclx, divino Imperatoris ex Edicto, uti superius dictum, Ludi Olympici Antiochiae in Xysto, a Commodo extracto, primum celebrata sunt. Ludos vero hosce Olympicos Antiochenes a Pissaeis pretio dato, ex pacto non scripto, habuerunt sibi per xc Olympiades celebrandos, hoc est, in annos cclxx.

Eodem ex Edicto Imperatorio, *Alitarcha* tum primum designatus est Aphronius, Praefectus, civis Antiochenus: cui, quamdiu habitum *Alitarchae* gestaret, honores divini ab omnibus deferebantur, tanquam Jovi ipsi. At neque, per totum illud tempus, domum aliquam subiit, neque lecto sese reclinavit: sed humi, sub dio dormiens, substratis ei stragulis mundis et storea iuncea, super lapidibus recumbebat. Gestavit autem stolam inauratam et nivis instar candidam; caput corona, Lychnitibus, Margaritis, aliisque lapillis pretiosis insignita, cinctus: manu vero gesta-

ἄσπρη. ἐκίθουδε δὲ τὰς αὐτὰς ἡμέρας εἰς τὸ ἑξάερον τῆς λεγομένης βασιλικῆς τὸ Καισάριον, τὸ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ δικτύωτος, ὅπου ἴστατο ὁ ἀνδριὰς τοῦ αὐτοῦ Καίσαρος ὁ ἔξω τῆς Κόγχης τῆς βασιλικῆς. τὸ δὲ αὐτὸ Καισάριον 5 κατέναντι τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἄρεως ὑπῆρχεν, ὅπου τὸ λεγόμενον Μάκελλον, διὰ τὸ ἐκεῖ τὰ χοίρειν κρέα κἀπτεσθαι μόνον, πλησίον τοῦ O 377 Ἄρεως τοῦ ἱεροῦ.

Ἡ δὲ γραμματεὺς προεχειρίσθη πρώταις ἀπὸ τῆς βουλῆς καὶ E τοῦ δήμου ὀνόματι Πομπηϊανὸς Καιαίστωρ, ὃς ἐκ γένους συγκλη- 10 τικῶν Ρώμης ἐπάρχων, φορέσας καὶ αὐτὸς στολὴν ἄσπρον καὶ στέφανον ὀλόχρυσον τύπῳ φυλλοδαφνῶν. ὄντινα ἐτίμων καὶ προσεκύουν ὡς τινα, φησὶν, Ἀπόλλωνα.

Ἡ αὐτὴ δὲ βουλή καὶ ὁ δήμος πάλιν προσβάλλοντο Ἀμφιθα- V 128 λὴν ὀνόματι Κάσιον Ἰλλούστριον, φοροῦντα ὡσαύτως στολὴν 15 ἄσπρον ὀλοσηρικὸν καὶ στέφανον πεπλεγμένον ἀπὸ δαφνίνων φύλων καὶ ἐν τῷ μέσῳ στηθάριον χρυσοῦν ἔχον τὸν Δία. ὄντινα Ἀμφιθαλὴν ἐτίμων καὶ προσεκύουν ὡς τὸν Ἑρμῆν, καθὼς ὁ σοφὸς Δομνίνος ὁ χρονογράφος πάντα ταῦτα συνεγράφατο. O 378

Εἰς δὲ τὸν αὐτὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων ἤρχοντο ἀπὸ 20 ἐκάστης πόλεως καὶ χώρας νεώτεροι ἐδγενεῖς κατὰ τύγμα ἀγωνιζόμενοι, καὶ ἐμύριζον αὐτοὺς κατέναντι ἀλλήλων. μετὰ δὲ πολλῆς σωφροσύνης καὶ ἐπιεικείας διῆγον μηδαμῶθεν μηδὲν κομιζόμενοι· ἦσαν γὰρ εὐποροί, ἔχοντες καὶ δούλους ἰδίους εἰς ὑπηρε-

7. Ἄρεως Οκ. 9. Πομπηϊανὸς Οκ. 13. προσβάλλοντο Οκ.

vit Sceptrum Ebeninum, pedibusque sandalia alba. Diebus autem hisce sub dio dormivit, in Hypaethro Caesario Basilicae, a Julio Caesare Dictatore extracto: ubi etiam stetit ejus statua, extra concham Basilicae collocata. Caesareum vero illud Martis fani e regione situm erat; quo loco nunc stat Macellum, sic dictum a porcinis carnibus, quae ibi solae venales caeduntur, nec procul a Martis fano situm.

Scriba quoque tum primam a senatu populoque designatus est Pompejanus Quaestor, a Senatoribus Romanis oriundus: qui et ipse stolam quoque candidam gestabat, et coronam ex auro solido, in Laureae effigiem fabrefactam. Hanc vero tanquam Apollinem habuerunt.

Senatus insuper populusque Amphithalem designarunt, nomine Candidam Illustrem; qui stola similiter candida, holoserica, indutus incedebat, coronam gestans, ex lauri foliis contextam, ejus in medio sigillum erat Jovis aureum. Amphithalis autem huic, seu Mercurio, divinos deferabant honores: sicuti haec omnia sapiens Dominus Chronographus literis prodidit.

Ad sacra vero haec Ludorum Olympicorum certamina undique conveniebant, quicquid erat Juventutis nobilioris; qui in partes sese distrahentes, inter se invicem certamina inierunt. Et hi quidem, (inter quos etiam virgines fuerant plurimae;) summa sane temperantia et modera-

- B** σταν ἕκαστος κατὰ τὸν ἴδιον πλοῦτον· οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ παρθένοι ὑπῆρχον· ἦσαν δὲ ἐπιφερόμενοι καὶ πολλὰν χρυσὸν ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος· ἀλλ' ἐθῆξεν χάριν καὶ τάγματος ἠγωνίζοντο καὶ διὰ τὸ ἔχειν δόξας εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα. πολλὰν σὺν εἶχον ἀγῶνα καὶ φόβον ἐρχόμενοι· καὶ οἱ μὲν ἐπάλαιον, οἱ δὲ ἔτρεχον, οἱ δὲ ἐσάλπίζον, 5 οἱ δὲ ἐπαγκρατίζον, ἕτεροι δὲ ἐπύκτεον πρῆξιν οἰσ δακτύλοις πυκτι-
- O 379** κὰς συμβολάς, ἄλλοι δὲ ἠνιόχον ἵπποις πρωτοβόλοις, οἱ δὲ ἐφω-
νάσκουν τραγικὰ μέλη. ἦσαν δὲ καὶ παρθένοι κόραι φιλοσοφοῦ-
σαι καὶ κατὰ τάγμα σωφροσύνης ἐρχόμεναι καὶ ἀγωνιζόμεναι καὶ
παλαίουσαι μετὰ βομβωναρίων καὶ τρέχουσαι καὶ τραγωδοῦσαι 10
- C** καὶ λέγουσαι ὕμνους τινὰς Ἑλληνικούς· αἴτινες γυναῖκες μετὰ
γυναικῶν ἐμάχοντο ἀγωνιζόμεναι πικρῶς καὶ περὶ τὰ παλαίσματα
καὶ περὶ τοὺς δρόμους καὶ τὸ φῶνημα. καὶ εἴ τις ἐξ αὐτῶν εἶτε
γυνή εἶτε νέος τοῦ ἱεροῦ, φησί, δῆμον κράζοντες ἐστέφθη, ὁ στε-
φανούμενος ὡς νικητῆς σάφρων ἔμενεν ἕως τῆς τελευτῆς αὐ- 15
τοῦ· ἐσφραγιζέτο γὰρ εὐθὺς μετὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ἐγίνετο ἱερεὺς.
ὡσαύτως δὲ καὶ παρθένοι φιλόσοφοι αἱ στεφανούμεναι ἐγίνοντο
μετὰ τὸν ἀγῶνα ἱέρειαι. ἀκείθεν ἀπιστρέφοντο πάντες. οἱ δὲ
- O 380** ἔχοντες κτήσεις χωρίων οὐ συνετελούν ἀλλὰ ἀσυντελεῖς ἔμενον
ἀφ' οὗ ἐστέφθησαν ἢ κτήσεις αὐτοῦ τὸν χρόνον καὶ μόνον τῆς 20

17. ἐγίνοντο] ἐγένοντο Ox. 20. ἢ κτ(ίσις αὐτοῦ etc.) „Scr. κτή-
σις“ Enallagen vero hic numeri habemus sermōni soluto inusitatam:
forte legendum, αἱ κτήσεις αὐτῶν, τ. ζ. κ. μ. τῆς ζωῆς τῶν στε-
φθέντων.“ Ch.

tione ibi degebant; nulla ex parte aliorum indigi, ut qui ipsi copiosi es-
sent, atque auri vim magnam ex patria quisque sua attulerant: quin
unusquisque etiam eorum, pro facultate, famulatio suo stipatus incedebat;
nec, nisi rogati, aut ex pacto, certabant, et ut honores inde in patria sua
consequerentur. Itaque certaminibus hi strenue se exercuerunt, et vene-
rationi etiam omnibus fuerunt; hi quidem palaestra, illi cursu, alii in-
strumentis musicis, alii Pancratio, pugillatu alii, digitis buxe armatis, cer-
tantes: nonnulli equis iugibus aurigabantur; alii Tragicis Modulationi-
bus certabant. Quinetiam et Virgines quoque, Philosophiae Candidatae,
ex voto quodam castitatis, eo conveniebant; et haec quidem certabant
aliae colluctantes, (cum bombonariis) aliae currentes, aliae Tragoedias,
et Graecas quasdam cantilenas modulantes. Cum mulieribus autem non
nisi mulieres decertabant; et haec, sive lucta, sive cursu, sive voce cen-
tendentes, acris quoque inter se certamina commiserunt. Si quis autem
alterutrius sexus, sacro populo acclamante, tanquam certamine superior,
coronatus fuerit; hic, finito certamine, statim in sacerdotem obsegnatus,
adusque mortem castus remansit. Virgines quoque, Philosophiae candi-
datae, coronam victricis adeptae, sacerdotio addicebantur. Tum vero
inde discedentes, sedes quisque suas repetierunt. Si quis autem ex ce-
renatis fundi fuit dominus, vectigalia deinceps pendebat nulla; nempe,

ζωῆς τοῦ σιειφθέντος. εἰ δὲ καὶ ἐργαστηρίων τινῶν ἰδέσποζεν, ἀλειτούργητα ἔμενε τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μόνον ἢ εἶχεν ἐργαστήρια ὃ ἀγωνισάμενος. τοσοῦτοι δὲ ἦσαν οἱ ἐρχόμενοι ἀγωνισασθαι ὅτι οὐχ ὑπερβύλλοντο ἀριθμῶ, ἀλλ' ὄσους συνέβη εἰ-
5 θεῖν κατὰ τάγμα καὶ εἴτε νέους εἴτε παρθένους κόρας πάντας ἐθιῶρουν. καὶ ποτὲ μὲν πλῆθος ἤρχετο πολὺ, ποτὲ οὐκ ἤρχετο, πρὸς τοὺς χρόνους καὶ τοὺς ἀνέμους τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ αὐτοῦ Κομμόδου βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεομηρίας Νικομήδεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ τρίτον αὐτῆς
10 πάθος ἕως τῆς Μαιουπόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σαγάρως τὰ περίξ μνηὶ μαῖω τῷ καὶ ἀρτεμισίω γ' εἰς τὸ αὐγος. καὶ πολ- O 381
λὰ ἐχαρίσατο ὁ βασιλεὺς τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἀνήγειρεν αὐτήν. E

Ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ Κομμόδου κτήτωρ τις καὶ πολιτευόμενος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Ἀρταβάνης, ἀλυτάρχης, μετὰ τὸ
15 πληρῶσαι τὸ σιειφάνιον τῶν Ὀλυμπίων ἐν Δάφνῃ ἐφιλοτιμήσατο ῥέψας ἐν τῇ ἱερῇ Δάφνῃ τῷ δῆμῳ καλαμίων συντόμια πολλὰ V 124
ἄρτων διαιωνιζόντων, καλέσας τοὺς αὐτοὺς ἄρτους πολιτικούς διὰ τὸ τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πόλει τούτους χαρίσασθαι, ἀφορίσας ἐκ τῶν ἰδίων χωρίων πρόσοδον ἀναλογουμένην εἰς λόγον τῶν αὐτῶν ἄρ-

2. ἔμενε] ἔμεινε Ox. *ibid.* μόνου] Malim μόνου. 4. ὅτι] ὥστε? *ibid.* ὑπερβ. Ch., ὑπερβ. Ox. 14. ἀλυτάρχης Ox., ad quod Ch., „Imo Συριάρχης. Ita enim supra libri hujus initio eum vocat: καὶ εὐθὺς τότε ἀνομάσθη Συριάρχης πρῶτος Ἀρταβάνιος, πολιτευόμενος, etc. Alytarcha enim eodem tempore designatus est Aphronius, uti ex loco citato videre est. Artabani vero hujus nominis scriptiōne magnam varietatem observare licet: Nostro enim Ἀρταβάνιος et Ἀρταβάνης, Chr. Alex. Auctori Ἀρτάβανος etiam dictus est.“ 16. καλαμίων] καλάμια Chron. Pasch. p. 263. A. Conf. vol. II. p. 5. E. 19. ἀνηγοῦμένην] „Lego, ἀναλογουμένην. Chr. Alex. legit, ἀναλογοῦσαν.“ Ch.

dum ipse viveret. Si quibus etiam Opificum sodalitiis praefuit Agonista, ab omni servitio immunia, durante ejus vita et ipsa erant futura. Athletarum vero frequentia, tanta quanta fuerit, impedimento non erat, quo minus illis omnibus utriusque sexus, qui ex pacto eo convenerant, daretur certandi locus. Et erat quidem, cum plures venerunt; erat etiam, ubi pauciores; pro tempestate nimirum, et ventorum ad navigationem accommodatorum opportunitate.

Ejusdem Commodi sub imperio, divinam iram tertium passa est Nicomedia, Bithyniae Metropolis; grassante etiam ulterius terrae motu, Mydopolim usque et Sangarim fluvium, locaque vicina, Maii III, sub ortum solis. Multa autem Imperator, in urbis instaurationem largitus est.

Eodem Imperante Commodo, Artabanes quidam ex Civibus et Magistratibus Antiochiae magnae, Syriarcha, post Coronationem Olympicam in Daphne finitam, magnificentiam suam populo praestiturus, sparsit in eam, ad sacrum Daphnem, tesseras quamplurimas Panis Perpetui; deestatis etiam ex praediis suis, ad Congiarum hujus sumptus faciendos, redditibus annuis proportionalibus. Panes vero istos, *Civicos*, vocavit, quod Civita-

Ιουάνη Μαλαίας.

των. καὶ ἀνήγειραν αὐτῷ οἱ Ἀντιοχεῖς στήλην ἐν Δάφνῃ μαρμαρίνην, ἐπιγράψαντες, Ἀρταβάνης αἰωνία μνήμη.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κόμμοδος βασιλεὺς ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον Φαυστίνου, συγγενοῦς αὐτοῦ, ἀπὸ αἱματικοῦ χυμοῦ ἀθρόως ἐτελεύτησε.

O 382 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κομμόδου ἐβασίλευσε Περτίναξ ὁ Β καὶ Λούκιος Ἀύγουστος μῆνας β' καὶ ἡμέρας ιη'. ἦν δὲ μακρὸς, εὐθώραξ, ἐπίρινος, ἀπλόθριξ, μεγαλόφθαλμος, γέρων, ὀλοπόλιος. τελευτᾷ δὲ σφαγεῖς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὡς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ παλατίου εἰς τὸν Μάρτιον, ὧν ἐτῶν ο'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Περτίναχος ἐβασίλευσε Δίδιος Ἰουλιανὸς ὁ καὶ Σιλβίος μῆνας ζ'. ἦν δὲ μακρὸς, μιξοπόλιος, οὐλόθριξ, σύνοφρος, ὑπόστραβος, λεπτοχαράκτηρος, μελλχορους.

Ἐκτισε δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ λεγόμενον Πλεθρῖν, ἐπειδὴ εἰς τὸ θέατρον ἐπέτελλον τὰς πάλας ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις. 15 καὶ διὰ μνηύσεως τῶν τῆς πόλεως Ἀντιοχείας κτητόρων δεηθέντων παρέσχεν αὐτοῖς χρήματα εἰς τὸ κτίσαι τὸ αὐτὸ Πλεθρῖν· καὶ ἔκτισαν αὐτὸ πλησίον τοῦ Καισαρίου, ἀγοράσαστες τὴν οἰκίαν Ἀσαβίνου πολιτενομένου, Ἰουδαίου τὴν Θρησκείαν, πλησίον τοῦ Ξυστοῦ καὶ τοῦ Κομμοδίου δημοσίου. Ἰσφάγη δὲ ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς Δίδιος ὑπὸ κουβικουλαρίου εἰς τὴν πηγὴν τοῦ παλατίου

C
O 383

2. Ἀρταβάνης αἰωνία μνήμη] „Forte legendum, Ἀρταβάνους. Chr. Alex. habet: Ἀρταβάνης ἡ μνήμη αἰωνία.“ Ch. Fort. Ἀρταβάνη. Vid. ad p. 115. E. 16. δεηθέντων Ch., θεηθέντων Ox.

tem suam eis donasset. Huic itaque Antiochenses statuam Marmoream ad Daphnem posuerunt cum hac Inscriptione: *Artabanis memoria sempiterna.*

Commodus autem Imperator, dum apud Faustinum, consanguineum suum, commorabatur, sanguinis fluxu subito correptus, interiit.

Defuncto Commodo, imperium obtinuit Lucius Pertinax Augustus, menses II et dies XVIII. Erat autem procerus, pectore firmo, naso adunco, capillitio plano, oculis grandibus, senex, totusque canus. A militibus autem occisus est, dum ex palatio in Campum Martium procedit, aetatis suae anno LXX.

Post hunc, imperavit Didius Julianus, qui et Silvius, menses VII. Erat autem procerus, subcanus, capillitio crispo, junctis superciliis, substrabus, facie tenui, colore flavo.

Extraxit hic Antiochiae Magnae Plethrum quod vocant. Cum enim antea, quae in Ludis Olympicis fieri solebant, Palaestrae in Theatro agitatae fuissent; Didius, rogatu civium urbis Antiochiae, pecunias populo largitus est, ad Plethrum conficiendum. Quod et factum est, non procul a Caesario; Pretio comparatis in id aedibus Asabini, Judaei professione, qui etiam ex urbis Magistratibus fuit, prope Xystum et Balneum Commedianum sita. Didius autem Julianus, dum ad fontem intra

Ρώμης ἔσω, ὡς προσέχει τοῖς ἰχθύσι, κατὰ συσκευὴν τοῦ μετ' αὐτόν. ἦν δὲ ἐνιαυτῶν ζ'.

Μετὺ δὲ τὴν βασιλείαν Διδίου Ἰουλιανοῦ ἐβασίλευσεν ὁ θεότατος Σέβηρος ὁ καὶ Σεπτίμιος, ὑπὸ τῆς συγκλήτου Ῥώμης ψηφισθεὶς, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Φλάκωνος καὶ Κλάρον. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη ιζ' καὶ μῆνας θ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος τῇ ἡλικίᾳ, λεπτός, εἴστιθος, μακρόρρινος, εὐόφθαλμος, μελέγχρως, οὐλόθριξ, ὀλοπόλιος, μεγαλοπύγων, τοὺς πόδας στυφόμενος, μεγαλόψυχος, δοργίλος.

10 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτυράνησεν Ἀλβίνος ὁ συγκλη- O 384
τικός· ὄντινα ὁ στρατός, ὡς πολεμεῖ τοῖς Γήησι πεμφθεὶς παρὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλέως Διδίου, ἀνηγόρευσε βασιλεῖα αὐθεντήσας τὴν σύγκλητον. καὶ κατεδύωξεν αὐτόν ὁ Σέβηρος ἐν τῇ Θράκῃ, καὶ παραλαβὼν αὐτόν ἐφόνευσεν.

15 Ἐλθὼν δὲ ὁ Σέβηρος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, καὶ ἑωρακὼς τὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως καλὴν, ἀπήγειρε τὴν Βυζούπολιν, καὶ ἔκτισε δημόσιον λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζευξίππον διότι ἐκεῖ ἴστατο ἐν μέσῳ τοῦ τετραστώου στήλη χαλκῇ τοῦ Ἥλιου, καὶ ὑποκάτω αὐτῆς ἔγραψε τὸ μυστικὸν ὄνομα τοῦ ἡλίου, Ζευξίππῳ θεῷ· οἱ O 385
20 γὰρ Θραῖκες οὕτως ἔλεγον τὸν ἥλιον. οἱ δὲ τῆς πόλεως Βύζης οὕτως ὠνόμαζον τὸ αὐτὸ δημόσιον Ζευξίππον κατὰ τὸ ὄνομα περ-

5. Φλάκωνος καὶ Κλάρον] „Chr. Alex. legit, Φλάκιον καὶ Κλάρον. Eusebius ad an. Severi I. Coss. ponit Falconem et Clarum: uti et Fasti Capitolini, pro Φλάκωνος. Itaque apud nostrum, legendum Φάλκωνος, facilli literarum transpositione.“ Ch. 11. Γήησι Ch., Γίησι Ox. Conf. vol. II. c. 22. C, 64. C.

palatium piscibus intendit, a cubiculario suo, a successore ad id subornato, occisus est, annum agens LX.

Didium Julianum excepit divinissimus Severus, qui et Septimius, a Senatu Romano Imperator salutatus, Flaccone et Claro Coss.: et regnavit annos XVII et menses novem. Erat vero statura mediocrem superante, gracilis, pectore firmo, nasutus, oculis venustis, niger, crispus, canus, barbatus, aeger pedibus, magnanimus et ad iram pronus.

Hujus sub imperio novis rebus studebat Albinus, Senator; quem cum Gepidibus (in quos a Didio missus fuerat) bella gerentem, exercitus, spreta Senatus autoritate, Imperatorem salutaverat. Hunc autem insecutus Severus, in Thracia comprehensum, neci dedit.

Severus autem Byzantium veniens, cum situm ejus amoenum observasset, urbem restauravit; Balneo etiam Publico ibidem extracto, cui Zeuxippus nomen; ex eo, quod ibi olim steterat, in Tetrastoi meditalia, aerea Solis statua; ejus ad Basim Solis nomen Mysticum inscribebatur, his verbis: Deo Zeuxippo. vocabulo enim hoc Thraeces Solem indigetant. Balneum itaque hoc Byzantini, non ut Imperator id vocari voluit, Severianum, sed a loci nomine antiquo Zeuxippum vocabant. Im-

εἶχε τὸ πρότερον ὁ τόπος, καὶ οὐκέτι, ὡς εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα ἐκάλουν αὐτὸ Σεβήριον. ὁ δὲ βασιλεὺς Σέβηρος τὸ Τετραστάσιον, οὐπερ ἐν μέσῳ ἴστατο ἡ στήλη τοῦ ἡλίου, προσέθηκε τὸ δημόσιον ὃ ἔκτισεν αὐτός, ἀντ' αὐτοῦ κτίσας ἐν τῇ
 V 125 ἀκροπόλει τῆς αὐτῆς Βυζουπόλεως ναόν, ἥτοι ἱερόν, τῷ Ἥλῳ, πλη- 5
 σίον τῶν ὄντων ἐκεῖ ἄλλων δύο ἱερῶν τῶν κτισθέντων πρῶτην ὑπὸ μὲν Βύζον τῇ Ἀρτέμιδι σὺν τῇ ἐλάφῳ, ὑπὸ δὲ Φιδαλλας Ἀφροδίτῃ· καὶ ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ Τετραστάσιου ὁ Σέβηρος τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἥλου ἔστησεν ἄνωθεν τοῦ ἱεροῦ, καὶ κτίσας ὁ αὐ-
 τὸς βασιλεὺς καὶ κατέναντι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος κωνήγιον μέγα 10
 πάνυ, καὶ κατέναντι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης θέατρον. τὸ δὲ
 O 386 Ἴππικὸν ἔστησεν εἰς τὸ αὐτὸ Βυζάντιον ὁ αὐτὸς θεϊότατος Σέβη-
 ρος ἀγοράσας οἰκήματα, καὶ τὸν κῆπον τὸν ὄντα ἐκδενδρώσας
 ἐποίησε τὸ Ἴππικὸν τοῖς Βυζαντιοῖς· ὅπερ οὐκ ἔφθασε πληρω-
 σαι. καὶ τὸ δὲ λεγόμενον Στρατήγιον ἀνεπέωσεν ὁ αὐτὸς Σέβηρος· 15
 B πρῶτην γὰρ ἦν κτισθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνο, ὅτε κατὰ
 Λαρείου ἐπιστράτευσεν, ὃς καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον Στρατήγιον·
 ἐκεῖ γὰρ στρατηγήσας τὰ τοῦ πολέμου ὤρμησεν εἰς τὸ πέραν κατὰ
 Περσῶν.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Σεβήρου ἐτυράννησε καὶ ἄλ- 20
 λος συγκλητικὸς Νίγερ τις ὀνόματι, κατελθὼν κατὰ Περσῶν· καὶ
 μετὰ τὸ ποιῆσαι πάντα εἰρήνης πρὸς Πέρσας ἀκοίσας ὁ στρατός

8. οὐπερ Ch., ὅπερ Ox., ὅπου Chron. Pasch. p. 265. C. Confendens cum his et sequentibus Suidas v. Σεβήρος. 5. ἀκροπόλις Chron., ἀκροπόλεως Ox. 7. Φιδαλλας] Scribendum Φιδαλλας Conf. epigramma apud Hesychium Illustrem p. 70. Or. Φιδαλλας scriptum apud Cedrenum p. 323. C.

perator autem Severus Tetrastoum hoc, cujus in medio sita fuerat Solis statua, Balneo publico a se extracto adjecit: cujus in locum, in ipsa urbis summitate, templum quoque Soli erexit, (cujus in summo Solis statuam, ex Tetrastoo detractam collocavit:) in propinquo duobus illis, quae olim ibi erecta fuerant, hoc quidem a Byzco, Dianae Cervinae sacrum, illud a Phidalia, Veneris in honorem. E regione autem Dianae templo, Cynegium plane magnum, Veneris autem fani ex opposito Theatrum condidit. Idem divinissimus Severus, aedibus coemptis, hortoquo adjacente arboribus denudato, Hippodromum ibi Byzantinis extruxit: quem tamen ad exitum non perduxit. Strategium quoque Severus instauravit, ab Alexandro Macedone olim, cum adversus Darium arma movit, extructum: hoc nomine eidem indito, eo quod exhinc, ubi in bellum Persicum sese parasset, trajecit exercitum.

Ejusdem Severi temporibus, imperium sibi arripuit Senator alius, nomine Niger, in Persas exercitum ducens: quibuscum pacis conditionibus imittis, exercitus, audito eum a quibusdam ex Senatu Romano Imperato-

διτι τινές τῆς συγκλήτου Ῥώμης αὐτὸν ἀνόμασαν βασιλεῖα, ἀνηγόρευσαν τὸν αὐτὸν Νίγερτα βασιλεῖα. καὶ παρέλαβε πῦσαν τὴν ἀνατολὴν ἕως τῆς Αἰγύπτου· ὄντινα οὐκ ἐδέξαντο οἱ Λαοδικεῖς Σύροι, ἀλλ' ἀντίστησαν αὐτῷ. καὶ φροσατέσας παρέλαβε Λαοδικεῖαν, καὶ ἔστρεψεν αὐτὴν καὶ κατέσφαξε πάντας.

C

Καὶ ἐπεστράτευσεν κατ' αὐτοῦ ὁ αὐτὸς Σέβηρος, καὶ καταδιώξας ἔφθασεν αὐτὸν ἐν Θηβαίδι τῆς Αἰγύπτου· ὄντινα πολέμῳ O 387 συλλαμβανόμενος ἐφόνευσεν. καὶ ὑποστρέψας ἀπὸ τῆς Θηβαίδος μετὰ τὴν νίκην ἠγανάκτει κατὰ τῶν Ἀλεξανδρέων, διότι ἐδέξαντο τὸν Νίγερτον τύραννον καὶ ἐπέγραψαν εἰς τὰς πόρτας αὐτῶν, Τοῦ κυροῦ Νίγερος ἡ πόλις. καὶ ἀπαντήσαντες τῷ αὐτῷ βασιλεῖ Σεβήρῳ οἱ δῆμοι τῆς αὐτῆς Ἀλεξανδρέων μεγάλης πόλεως ἔκραζον ταῦτα, Οἴδαμεν, εἰρήκαμεν, Τοῦ κυροῦ Νίγερος ἡ πόλις· σὸ ἦσθα ὁ κύρις αὐτοῦ. καὶ δεξάμενος τὸ ἔτοιμον τῆς ἀπολο- 15 γίας συνεχώρησεν αὐτοῖς τὸ πταῖσμα καὶ Ἰνδουγεντίας αὐτοῖς παρασχὼν ἐδέξατο αὐτούς. καὶ ἔκτισεν αὐτοῖς δημόσιον λουτρόν, D ὃ ἐπεκάλεσε Σεβήριον· ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν τῆς Πέρας. ἐν τῷ δὲ μέλλειν αὐτὸν ξιέναι συνέλαχε Θερμόν τινα ὄνοματι, ὅστις ὑπῆρχε τῶν πρώτων ἀξιωματικῶν Ἀλεξανδρείας τῆς μεγάλης καὶ ἀγαπώ- 20 μενος ἀπὸ τῶν πολιτῶν· ὅστις Θερμὸς ἦν κτίσας ἐν τῇ πόλει ἐκ τῶν ἰδίων δημόσιον λουτρόν, ὃ ἐπεκάλεσε Θέρμα εἰς ὄνομα ἑαυτοῦ. ὄντινα Θερμόν ἐδήμευσεν Σέβηρος, ὡς φίλον τοῦ Νίγερος. ἀπὸ δὲ Ἀλεξανδρείας ἐξελθὼν ἦλθεν ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ

rem nominatum fuisse, Nigrum Imperatorem dicebat. Hic itaque Orientem omnem ad Aegyptum usque occupavit: quem tamen Laodicenses Syri nequaquam recipiebant, sed ei etiam resistebant. Laodicem itaque obsidione cinxit; captamque funditus evertit, incolis etiam internecioni datis.

Hunc itaque bello petens Severus, in Thebaide Aegypti adortur: tandemque bello captum interfecit. Victoria autem potitus Imperator, a Thebaide Alexandriam contendit. Alexandrinis autem insensus erat, quod Nigrum rebellantem admittentes, portis etiam suis inscripserant: *Dominus Nigri est haec urbs*. Populus itaque Alexandrinus Severo Imperatori procedens obviam, alta voce exclamavit. *Fatemur dixisse nos urbis huius Dominus Niger est: Tu autem Nigri dominus eras*. Imperator autem, subita hac Alexandrinorum apologia captus, condonavit hoc eis; datisque indulgentiis, in gratiam cum illis rediit. Extruxit etiam ibi Balneum publicum, cui nomen dedit Severianum. Magnae matri etiam aedem sacravit. Inde vero discessurus, Thermum quendam, quod Nigri studiosus fuerat, comprehendi jussit, bonaque ejus publicari. Erat hic Thermus ex primariis Alexandriae Optimatibus, et civibus suis summe charus; ut qui propriis sumptibus Balneum Publicum extruxerat, quod a nomine suo, *Therma*, vocavit. Inde autem discedens Imperator, Laodicem Syriae

ἠπήγησε τοὺς ὑπολειφθέντας Λαοδικεῖς, καὶ πολλὰ αὐτοῖς ἐχα-
 ρίστατο καὶ δίκαιον μητροπόλεως παρέσχε τῇ αὐτῇ πόλει τὸν χρό-
 νον τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ μόνον, καὶ Σεπτίμιους ἐκέλευσεν αὐ-
 τοὺς χρηματίζειν εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἐπώνυμον, καὶ ἀξίας συγκλη-
 τικῶν παρέσχε τοῖς περισθεῖσιν ἀξιωματικοῖς τῆς αὐτῶν Λαοδι-
 κέων πόλεως, διότι οὐκ ἔδξαντο τὸν τύραννον Νίγερ, ἀλλ' ἐπολέ-
 μησαν αὐτῷ. καὶ παρέσχεν αὐτοῖς καὶ σιτωνικὰ χρήματα πολλὰ
 καὶ πολιτικὰ χρήματα πολλὰ, ἐτήσια θεσπίσας ἔχειν αὐτοὺς εἰς
 ἐπανόρθωσιν τῆς πόλεως αὐτῶν, ὅτι ὅτε ἦν παραλαβὼν αὐτὴν ὁ
 Νίγερ, ἔκανσε καὶ ἔστρεψε καὶ πάντας κατέσφαξε τοὺς ἀντιστα-
 θέντας καὶ πολεμήσαντας αὐτῷ. ἔκτισε δὲ τοῖς αὐτοῖς Λαοδι-
 κεῦσιν ὁ Σέβηρος καὶ Ἰππικὸν καὶ Κυνήγιον καὶ δημόσιον λουτρὸν
 πλησίον κάτω τοῦ λιμένος, εὐρηκῶς ἐκεῖ πηγῆν. ἔκτισε δὲ ἐκεῖ καὶ
 τὸ λεγόμενον Ἐξάστρων.

Ἐλθὼν δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πολλὰ καὶ αὐτοῖς ἐχα-
 ρίστατο· κληδόνα γὰρ νίκης ἔδωκεν αὐτῷ κράζοντες, ἐξιόντι εἰς
 Αἴγυπτον κατὰ Νίγερ. ἔκτισε δὲ τοῖς αὐτοῖς Ἀντιοχεῦσι δη-
 μόσιον λουτρὸν μέγα παρὰ τὸ ὄρος, ὃ ἐπεκάλεσεν εἰς ὄνομα αὐτοῦ
 Σεβηριανόν. ἐκέλευσε δὲ τοῖς αὐτόθι πολιτευομένοις ἐκ τῆς πε-
 ρισσείας τῶν ἀπομεινάντων ἐγκανστικῶν χρημάτων ἐκ τῶν δημο-
 σίων τῶν πεσόντων κτίσαι τῇ πόλει δημόσιον λουτρὸν ἄλλο· οἵ-
 τινες πολιτευόμενοι ἀγοράσαντες τὴν οἰκίαν πᾶσαν τῆς Λιβίας
 τῆς πολιτίσεως καὶ τὸ λουτρὸν αὐτῆς καὶ τὸν κῆπον ἔκτισαν ἐκεῖ

11. Λαοδικεῦσιν Ch., Λαοδικεῖς Ox.

19. περισείας Ch., περι-
 σείας Ox.

venit; ubi laudatis qui supererant Laodicensibus, plurima eis largitus est; jure etiam Metropolitico urbi, dum Imperator ipse viveret, concesso. Sed et a nomine etiam suo Laodicenses *Septimios* appellari voluit; urbisque Laodicenae cives superstites Senatoria dignitate coonestavit: nempe quod Nigrum rebellem rejicientes, etiam armis impetiverant. Pecunias etiam illis Frumentarias plena manu dedit; Civicas quoque, quas in urbis instaurationem annuatim solvendas Edicto decrevit. Niger enim urbem captam funditus evertit, incendioque vastavit; civibus etiam omnibus, se ei opponentibus, internecioni datis. Severus autem Hippodromum et Cynegium Laodicensibus condidit; fonteque inferius, prope urbis portam reperto, Balneum quoque Publicum extruxit. Hexastœen etiam, quod vocant, ibidem excitavit.

Antiochiam magnam deinde veniens, plurima etiam civibus dedit; ut qui exeunti ei adversus Nigrum in Aegyptum, elatis vocibus, victoriam ominati fuerant. Extruxit autem ibi ad montem Balneum Publicum, quod a nomine suo Severianum vocavit: Mandato etiam Magistratibus Antiochenis dato, uti ex materie Encaustica, ex Balneorum collapsorum rudinis residua, Balneum aliud Publicum extruerent. Domo itaque Liviae cujusdam, civis Antiochenae, Balneo item hortoque ejus, pretio coemptis,

δημόσιον λουτρῶν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς πόλεως. ὅπερ δημόσιον πληρώσαντες ἐπωνόμασαν διαφθονοῦμενοι ἀλλήλοις Λιβιανὸν εἰς ὄνομα τῆς πωλησάσης τὸν τόπον. ὁ δὲ αὐτὸς Σέβηρος ἐξελθὼν εἰς ἄλλον πόλεμον ἐτελεύτησεν εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἐπὶ τὴν 5 δύσιν, ὧν ἐνιαυτῶν ζε΄.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Σεβήρου ἐβασίλευσεν Ἀντωνῖνος Γέτας ἔτος α΄. ἦν δὲ κονδοειδής, πλάτοψις, σιμός, ὑποφάλακρος, μιξοπόλιος, προγύστωρ, μεγαλόστομος, λευκόχρους, μικροφθαλμος. ἀνείλεν δὲ αὐτὸν ὁ στρατός, καὶ τελευτῆ ὧν 10 ἐνιαυτῶν να΄.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀντωνίνου Γέτα ἐβασίλευσεν Ἀντωνῖνος ὁ Καράκαλλος, υἱὸς Σεβήρου ἔτη ε΄ καὶ ἡμέρας κβ΄. ἦν δὲ εὐμήκης καὶ εὐσθενής, εὐχρους, στρεβλόρινος, δασυπύγων, μιξοπόλιος, οὐλόθριξ. ἐφιλεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου Ῥώμης παν- O 390
15 τός· ἔχαιρε δὲ εἰς τὸ Πράσινον μέρος. ἐσφάγη δὲ ἐν τῷ παλατίῳ, ὡς ἐξήρχετο εἰς τὸ ἱερόν, ὧν ἐνιαυτῶν μζ΄.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀντωνίνου Καρακάλλου ἐβασίλευσε Βαλεριανὸς ἔτη ε΄. ἦν δὲ κονδοειδής, λεπτός, ἀπλόθριξ, πολιός, D
ὑπόσιμος, δασυπύγων, μελάγκρορος, μεγαλόφθαλμος, δειλός, 20 σκνιφός. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας εἰς τῶν πολιτευομένων Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Μαριάδης, ἐβληθεὶς ἐκ τῆς βουλῆς κατὰ συσκευὴν τοῦ παντὸς βουλευτηρίου καὶ τοῦ δήμου, ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ ἵππικὰ, εἰς οἷον δήποτε μέρος ἐστρατήγησε,

urbis in planitie Balneum aliud Publicum erexerunt hidem Magistratus. Quod ubi ad exitum perduxissent, nominis imponendi honorem sibi mutuo invidentibus, *Lisianum*, a dominae prioris nomine, appellatum est. Severus autem, in gentes Barbaras Occidentales bello alio suscepto, ibidem mortuus est, annum agens Lxv.

Post Severum imperavit Antoninus Geta annum unicum. Erat hic statura curta, vultu lato, simus, subcalvus, capillitio canescente, ventriosus, ore patulo, cute alba, oculis parvis. Ab exercitu autem sublatus perit, annos natus LI.

Hunc excepit Antoninus Caracalla, Severi filius; qui regnavit annos sex et dies xxii. Erat hic procerus, robustus, colore florido, naso obtorto, barba hirsuta, crine canescente crispoque. Populo hic Romano universo charus erat; Factioni autem Prasinæ studebat. A Palatio autem ad Templum procedens, occisus est anno aetatis XLVII.

Post Antoninum Caracallam imperavit Valerianus annos vi. Statura erat curta, gracilis, crine lento, canus, subaimus, barba spissa, pupillis nigris, oculis magnis, timidus, parcus. Hujus sub Imperio Mariades quidam ex Magistratibus Antiochenis, communi Senatus populi que suffragio, ex Concilio ejectus est. Cuicumque enim Factioni praefectus fuerat, is sua-

μη ἀγοράζων ἵππους, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱππικοῦ δημόσια ἀποκερδαίνων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Περσίδα καὶ ἐπηγγέλματο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σάπωρι προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν. καὶ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σαπῶρης, βασιλεὺς Περσῶν, μετὰ δυνάμειος στρατοῦ πολλοῦ διὰ τοῦ λιμήτου Χαλκίδος, καὶ 5
 O 391 E παραλαμβάνει τὴν Συρίαν πᾶσαν καὶ πραιδεύει αὐτήν. καὶ παραλαμβάνει Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην πόλιν ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πραιδεύει αὐτήν, καὶ στρέφει καὶ καίει αὐτήν, χρηματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας τιδ'. ἀπεκεφάλισε δὲ καὶ τὸν πολιτευόμενον, ὡς προδότην ὄντα πατρίδος ἰδίας. παρέλαβε δὲ καὶ πάντα τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ στρέφει καὶ καίει καὶ πραιδεύει αὐτὰ καὶ ἐφόνευσε πάντας, ἕως πόλεως Ἐμίσης τῆς τοῦ Λιβάνου
 V 127 Φοινίκης. καὶ ἐξελθὼν ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ὀνόματι Σαμψιέραμος μετὰ βοθηταῖς ἀγροικικῆς καὶ σφενδοβόλων ὑπήντησεν αὐτῷ. καὶ προσεσχικῶς ὁ Σαπῶρης, βασιλεὺς Περσῶν, ἐ- 15
 O 392 ρατικὸν σχῆμα, παρήγγειλε τῷ στρατῷ τῷ ἰδίῳ μὴ τοξεῦσαι κατ' αὐτῶν μήτε ἐπελθεῖν αὐτοῖς μήτε πολεμῆσαι αὐτοῖς, εἰς πρῆβειαν δεχόμενος τὸν ἱερέα· προεδήλωσε γὰρ αὐτῷ ὁ ἱερεὺς
 O 392 δέξασθαι αὐτὸν πρῆβέοντα ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας. ἐν τῷ δὲ διαλέγεσθαι αὐτὸν τῷ ἱερεῖ, ἐν ὑψηλῷ βωμῷ καθημένου τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Σαπῶρη, ἔρριπεν εἰς τῶν ἀγροικῶν σφενδοβόλῳ λίθον, καὶ ἔδωκε τῷ αὐτῷ Σαπῶρη βασιλεῖ κατὰ τοῦ μετώπου, καὶ εὐθὺς ἀπέθανεν ἐπὶ τὸν τόπον. καὶ ταραχῆς γενομένης,

5. λιμήτου Ox. 9. τιδ' Ch., διέ Ox. Poterat etiam διέ. 17. ἐπελθεῖν Ch., ἀπελθεῖν Ox.

quam equos coemit; nummo Publico, ad Circensia destinato, in loculos suos collecto. Hic itaque Persidem abiit; ubi Sapor, Persarum regi, ultro se obtulit urbis suae Antiochiae magnae proditorem. Sapor itaque Persarum rex, copiis ingentibus instructus, per Chalcidis limites ducit iter; totamque Syriam occupatam vastavit. Magnam quoque Antiochiam, vespere captam, diripuit; eversa etiam urbe et flammis absumpta. Annus tunc erat Aerae Antiochenae cccxiv. Mariadem vero Magistratum Antiochenum, tanquam patriae suae proditorem, capite multavit. Per omnem quoque Orientem grassatus, adusque Emisam, quae Phoeniciae Libanisiae urbs est, occisis ubique incolis, omnia cepit, vastavit, combussit. Egressus autem Sampsigeramus quidam, Veneris sacerdos, rustica fundatorum manu stipatus, Saporis procedebat obviam. Rex autem Sapor, observato habitu sacerdotali, imperavit suis, nequis sagittam emitteret, aut in turbam illam arma sua moveret: Sacerdotem etiam, pro patria sua se legatum advenire dicentem, accepit. Interim vero dum Sapor rex, altari excelso insidens, eum sacerdote sermones haberet, ex rusticis quidam, vibrato in regem lapide, fronte eum percussit; qui statim mortuus cecidit. Tumultu inde exorto, exercitus Regis ob mortem sa-

ἤκουσεν ὁ στρατὸς αὐτοῦ ὅτι ἀπέθανε· καὶ ὑπολαβόντες Ῥω- B
 μαίους καταφθάσαι, ἔφυγον ἐπὶ τὸ λιμίτον πάντες, διωκόμενοι
 ἐπὶ τῶν ἀγροίκων καὶ τοῦ ἱερέως Σαμψιγεράμου, εἰσάντες τὰ
 τῆς πραιίδας πάντα, ἀφανεῖς ἐγένοντο. ὑπήντησε δὲ αὐτοῖς διὰ
 5 τοῦ λιμίτου, ἀντιποιοῦμενος Ῥωμαίων, Ἐνάθος, βασιλεὺς Σα-
 ρακηνῶν βαρβάρων, ὁ κρατῶν τὴν Ἀραβίαν χώραν· ὅστις εἶχε
 γυναῖκα Ζηνοβίαν ὀνόματι, Σαρακηνὴν βασίλισσαν. καὶ πάν-
 τας τοὺς Πέρσας τοὺς τῆς βοηθείας Σαπώρη ἀνήλωσεν Ἐνα- O 393
 10 θος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν, καθὼς Δημνῖνος ὁ σοφὸς χρονο-
 γράφος ἐξέθετο· ὁ δὲ σοφώτατος Φιλόστρατος ἄλλως συνεγρά-
 ψατο τὰ περὶ Σύπυρος, βασιλέως Περσῶν, εἰπὼν ὅτι καὶ τὴν C
 Συρίαν παρέλαβε καὶ ἔκαυσε σὺν τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ καὶ ἄλ-
 λας πόλεις πολλὰς, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Κιλικίαν παρέλαβε, καύ-
 σασ Ἀλεξάνδρειαν τὴν μικρὰν καὶ Ῥωσσὸν καὶ Ἀνάζαρβον καὶ
 15 Αἰγὰς καὶ Νικόπολιν καὶ ἄλλας πολλὰς πόλεις τῆς Κιλικίας, καὶ
 διὰ τῆς Καππαδοκίας κατήλθεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ ὅτι
 ἀπήντησεν αὐτῷ Ἐνάθος, βασιλεὺς Σαρακηνῶν, εἰς συμμαχίαν
 αὐτοῦ, φησὶν, ἐλθὼν, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. Δομνῖνος δὲ ἀλη-
 20 θέστερον μᾶλλον ἐξέθετο, εἰρηκῶς ὅτι ἐπὶ τὴν Κιλικίαν Σπά-
 ττην τὸν σατράπην αὐτοῦ ἐξέπεμψε μετὰ πλήθους.

Ὁ δὲ Βαλεριανὸς βασιλεὺς ἐξελθὼν ἀπὸ Ῥώμης ἦν ἀπελθὼν
 εἰς πόλεμον εἰς Μιζουλιανόν· καὶ ἐγνώσθη αὐτῷ διὰ τὴν ἀνατο-
 λήν, καὶ ἤθελεν ὑποστρέψαι καὶ καταλθεῖν εἰς τὴν ἀνατολήν, D

3. ἐπὶ] Immo δὲ ἐπὶ. 15. Αἰγὰς] Αἰγας Oz.

ctum esse intellexerunt. Romanos itaque venisse existimantes, in fugam
 se conjiciunt omnes; praedaque tota relicta, fines suos repetunt; Sampsi-
 geramo sacerdote interim, cum turba sua rustica, illos persequente. Per
 limites vero redeunt es adortus est Enathus, Romanorum socius, Rex
 Barbarorum Sarracenum et Arabiae dominus: qui uxorem habuit Ze-
 nobiam, reginam Sarracenicam. Hic Saporis Persarum regis copias pro-
 fligavit omnes; uti haec tradidit sapiens Dominus Chronographus. Ali-
 ter autem ista de Sapore, Persarum rege, scriptis suis tradidit sapientis-
 mus Philostratus, affirmans Syriam nempe cum omnem, Antiochiam item
 magnam, aliasque urbes plurimas incendio devastasse. Cilicia etiam,
 ejusque urbibus, Alexandria minore, Rhoso, Anazarbo, Aegis, Nicopolis,
 aliisque plurimis ignibus absumptis, Persidem suam per Cappadociam re-
 petenti, Enathum, Saracenum regem, cum bellum socium, ei obviam pro-
 cessisse, tandemque interfecisse. Caeterum his veriora sunt, quae apud
 Dominum habentur; qui Spatem Satrapam a Sapore in Ciliciam cum
 exercitu missum fuisse testatur.

Imperator autem Valerianus, Roma profectus, in Mediolanum arma
 movit: ubi de motibus Orientalibus certior factus, ab incepto opere de-

καὶ οὐκ ἠδυνήθη, ἀλλὰ μεσασθεὶς ἐσφάγη ἐκεῖ εἰς Μιζουλιανόν, ὡν ἐνιαυτῶν ἕα'.

- O 394 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Βαλεριανοῦ ἐβασίλευσε Γαλλιενὸς ὁ καὶ Λικινιανὸς ἕτη ιδ'. ἦν δὲ τῇ ἡλικίᾳ τέλειος καὶ γενναῖος, μελίγχρρος, οὐλόθριξ, δασυπύγων, εὐρινος, μεγαλόφθαλμος, μεγαλόφυχος· 5 ἐφίλει δὲ τὸ Βένετον μέρος. καὶ ἦ μόνον ἐβασίλευσεν, ἐπιστράτευσε κατὰ Περσῶν καὶ κατῆλθεν εἰς ἐκδίκησιν Ῥωμαίων· καὶ πολλὰ παρέσχε τοῖς πραιδευθεῖσι καὶ ζήσασι, καὶ ἀνήγειρε τὰ καυθέντα καὶ ἐκούφισε τὰς συντελείας ἐπὶ ἕτη δ'. ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν ἐν Ἐμίση μέγα. καὶ συμβαλὼν πόλεμον πρὸς τοὺς Πέρσας, 10
E καὶ πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐποίησεν εἰρήνης πάκτα. κἀκεῖθεν ὑποστρέψας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ συνέβαλε πόλεμον τῷ Ἐνάθῳ, βασιλεῖ Σαρακηνῶν βαρβάρων, καὶ ἐφόγευσεν αὐτόν, καὶ παρέλυθε τὴν Ἀραβίαν· καὶ ὑπέστρεψεν ἐν Ῥώμῃ, καὶ νόσῳ βληθεὶς τέλευται, ὡν ἐνιαυ- 15 τῶν ν'.

- O 395 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γαλλιανοῦ τοῦ καὶ Λικινιανοῦ ἐβα-
V 123 σίλευσε Κλαύδιος Ἀπολλιανὸς ἕτη θ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, λευκός, προκοιλίος, ἀπλόθριξ, πλάτοψις, ἐπόσιμος, ἐπόγλαυκος, ὑπόξανθος, στρεβλόστομος, μικρὸν ὑπότραυλος, μεγαλόφυχος· 20 ἔχαιρε δὲ τῷ Πρασίνῳ μέρει.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔπαθε Νικομήδεια, μητρόπολις

17. Γαλλιέου. Οξ.

sistere voluit, in Orientem profectus: Verum ab hostibus undique obses-
sus, per eos non potuit; sed Mediolani occisus interit, annum agens lxi.

Valerianum excepit Gallienus, qui et Licinianus; qui imperavit annos xiv. Erat hic statura justa, strenuus, niger, crispus, barba hispida, naso eleganti, oculis grandibus, magnanimus: Venetae autem Factioni studebat. Hic, imperio suscepto, in Persas arma movit; injurias Romanis illatas ulturus. Urbibus autem ab eis spoliatis civibusque superstitibus plurima largitus est; quaeque ignibus absumpta fuerant, instauravit; tributis etiam in quadriennium allevatis. Templum quoque ingens Emesae extruxit. Praelio autem cum Persis commisso, plurimi utrinque ceciderunt, itaque datis invicem pacis conditionibus, Imperator inde in Arabiam ducit iter. Ubi cum Enatho, Barbarorum Saracenorum rege, praelio inito, ipsum interfecit, atque Arabiam occupavit. Romam autem reversus ex morbo interit, annum agens l.

Post Gallienum Licinianum imperavit Claudius Apollianus annos ix. Erat autem statura justam superante, candidus, ventrosus, crine plano, vultu patulo, subsimus, subcaesius, subflavus, ore detorto, aliquantum barbatus, magnanimusque: Prasinae autem Factioni favebat.

Huius sub imperio Nicomedia, Bithyniae Metropolis, divinam isam

τῆς Βιθυνίας τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος ἀπὸ Θεομηρίας ἕως ποταμῶν καὶ Λακιβίτζης. καὶ ἐφιλοτιμήσατο τοῖς ἕξασιν πολλὰ καὶ τῇ πόλει.

Ἐν αὐτῷ χρόνῳ Ζηνοβία ἡ Σαρακηνή, ἡ Ἐνάθου γυνή, ἐκ-
5 δικοῦσα τὸν θάνατον τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρός, λαβοῦσα τοὺς συγ-
γενεῖς αὐτοῦ, παρέλαβε τὴν Ἀραβίαν, κατεχομένην τότε ὑπὸ Ῥω-
μαίων, φονεύσασα καὶ τὸν δοῦκα Ῥωμαίων Τρυσσὸν καὶ πᾶ- B
σαν τὴν σὺν αὐτῷ βοήθειαν ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Ἀπουλλιανοῦ τοῦ
καὶ Κλαυδίου βασιλείας. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Κλαύδιος ἐν τῷ
10 Σιρμίῳ ἦν πολεμῶν, κάκεισε τελευτᾷ, ὡν ἔτων νϛ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀπολλιανοῦ Κλαυδίου ἐβασίλευσε O 396
Κυντιλιανὸς ἡμέρας ιϛ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, λεπτός, μάκρο-
ψις, μικρόρρινος, μελόγχροος, ἀπλόθριξ, εὐόφθαλμος, μιξοπόλιος
τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον. καὶ τελευτᾷ ἐν τῷ παλατίῳ, ἡρώ-
15 σται γὰρ, ὅτε ἀνηγορεύθη βασιλεὺς δεινῇ ἀνάγκῃ, ὡν ἑνιαυ-
τῶν μα'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κυντιλιανοῦ ἐβασίλευσεν ὁ Θεϊό- C
τατος Ἀύρηλιανὸς ὁ πολεμικὸς ἔτη ϛ'. ἦν δὲ μακρός, λεπτός,
ὑποφάλακρος, μικρόφθαλμος, ὀλοπόλιος, μεγαλόψυχος, εὐσχυλ-
20 τος· ἐφόρει δὲ διάδημα ἔχον ἀστέρα. ἡ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν,
ἤρξατο τὰ τεῖχη Ῥώμης κτίζειν γενναῖα· ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθα-
ρέντα. αὐτὸς δὲ ἐφέστηκε τῷ ἔργῳ, καὶ ἠνάγκαζε τὰ συντέργεια
Ῥώμης ὑπουργεῖν τῷ κτίσματι, καὶ πληρώσας τὰ τεῖχη ἐν ὀλίγῳ

11. Κλαυδίου Ch., Κλαύδιος Ox. 23. κληρώσας Ch., κληρώσαι Ox.

quarta vice experta est; terrae motibus adusque flumina et Dacibizem invalescentibus. Imperator autem urbi civibusque superstitionibus plurima largitus est.

Eisdem temporibus Zenobia illa Saracenicæ, Enathî conjugis caedem ultura, adscitis sibi, qui sanguine illi conjuncti erant, Arabiam, quæ tum Romanis paruit, occupavit, occiso Trasso, Romanorum Duce, copiisque ejus omnibus profligatis; Imperatore ipso Claudio Apolliano tum Sirmii bellum gerente: Ubi etiam diem suum obiit, annum agens LVI.

Post Claudium Apollianum imperavit Quintilianus dies XVII. Erat autem statura quæ mediocrem excederet, gracilis, facie oblonga, nasutus, colore nigro, crine demisso, oculis pulchris, capite mentoque canescentibus. In palatio mortuus est, ætatis anno XLI, cum et quo tempore, pro summa rerum necessitate, Imperator factus esset, graviter ægrota- ret.

Quintilianum excepit divinissimus Aurelianus ille bellicosus, qui impe- ravit annos VI. Erat hic procerus, gracilis, subcalvus, parvis oculis, can- nus, magnanimus, impatiens: Diadema vero stella adornatum gestavit. Hic quamprimum imperare coepit, moenia urbis Romæ vetustate collapsa in- stauravit, munificentissime fecit. Operi autem ipse institit; quæque in Roma erant operariorum sodalitia, in structura hac operam suam navare

- O 397 πάνν χρόνω, ἐποίησε θείαν αὐτοῦ κλευσιν ἵνα ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου οἱ τῆς πόλεως πάσης ἐργαστηριακοὶ Ἀβρηλιανοὶ χρηματίζουσι, τοῦ βασιλικοῦ ὀνόματος λαβόντες τὴν ἄξιαν ὑπὲρ τιμῆς καὶ κόπων. ὁ δὲ αὐτὸς Ἀβρηλιανὸς δεξιόμενος μῆνυσιν, ἐπεστρώτευσεν κατὰ Ζηνοβίας, βασιλίσσης Σαρακηνῶν, εἰς τὴν 5 ἀνατολὴν ἀπελθών. ἐμηνύθη γὰρ περὶ αὐτῆς ὅτι ἐπραίδευσε καὶ ἔκαστε τὰ ἀνατολικά μέρη ἕως τῶν ὄριων Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, πλησίον τοῦ Ὁρόντου ποταμοῦ κατασκηνώσασα. ἡ μόνον δὲ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀβρηλιανὸς Ἀντιόχειαν, εὐθέως ὤρμησεν, ὡς ἔχει, κατ' αὐτῆς ἐξελθών· καὶ συγκρούσας 10 κατέκοψε τὰ πλήθη αὐτῆς πάντα. παραλαβὼν δὲ αὐτὴν Ζηνοβίαν, ἐκάθισεν εἰς δρομωναρίαν κάμηλον· καὶ πομπεύσας αὐτὴν εἰς τὰς ἀνατολικὰς χώρας πύσας εἰσήγαγεν αὐτὴν καὶ εἰς Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην. καὶ θεωρήσας ἐκεῖ ἵπποδρόμιον εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς δρομωναρίαν κάμηλον. καὶ κτίσας ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ 15 τόπον, ἔστησεν αὐτὴν ἄνω δεδεμένην ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς· ὄντινα τόπον κτίσας ἐκάλεσε Θριαμβον. κἀκεῖθεν κατενεγκὼν αὐτὴν ἀπήγαγεν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὡς βασιλισσαν βαρβάρων Σαρακηνῶν· καὶ Θριαμβεύσας αὐτὴν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῷ πρώτῃν σχήματι ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν. 20

- Ἐκεῖ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀβρηλιανὸς καὶ τὴν Ἀραβίαν, κατεχομένην ὑπὸ βαρβάρων Σαρακηνῶν, συγγενῶν Ἐνάθου Σαρακηνοῦ, φρονεύσας πάντας ἐποίησεν αὐτὴν ὑπὸ Ῥωμαίους εἶναι ἐπαρχίαν.

2. χρηματίζουσι] χρηματίζωσι Ch. Conf. ad p. 121. B. 12. 15. δρομωναρίαν Ox.

coegit. Muro itaque exiguo temporis spatio ad exitum perducto, Edicto suo Imperatorio decrevit, ut quotquot Romae erant Operariorum in Mechanicis hisce sodalitiis, ab Imperatorio nomine *Aureliani* exinde vocarentur: nempe mercedem hanc, pro exantlatis laboribus, reportantes. Aurelianus vero per literas edoctus Zenobiam, Saracenorum reginam, partes orientales incendiis vastare, direptis omnibus, adusque Antiochiae magnae fines; et Orontem prope fluvium castra sua posuisse; in Orientem contra ipsam cum exercitu profectus est. Quamprimum autem Antiochiam appulsus fuerat, educto exercitu, sine mora reginam adortus est; praelioque commisso, et copiis ejus omnibus proffigatis, ipsam quoque captivam habuit; et Camelo Dromadi superimpositam, per Orientem omnem in Triumpho diduxit. Antiochiam vero perductam, dum spectabat ipse Circensia, in Circum eam Introduci jussit, dromadi insidentem. Pergmate quoque erecto, quod ob hoc *Triumphum* vocavit, in eo devinctam per triduum eam collocari jussit. Romam vero inde deportatam, ceu Reginam Barbarorum Saracenorum, ubi eadem qua Antiochiae pompa triumphandam ibi dedisset, caput ei amputavit.

Porro Imperator Aurelianus, illis Enathi cognatis interfectis, Arabiam; ab illis occupatam, Romano imperio rursus asseruit.

Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὸν ἐξίεναι ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ἑστασίασαν οἱ λεγόμενοι Μονητᾶριοι Ἀντιοχείας ἐπὶ αὐτοῦ, κρέζοντες διὰ συνηθείας τινάς. καὶ ἀγωνακίησας κατ' αὐτῶν ἐτιμωρήσατο αὐτούς.

5 Ὁ δὲ αὐτὸς Αὐρηλιανὸς καὶ Δακίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν τὴν παραποταμίαν, πλησίον οὖσαν τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ. συνέβαλε δὲ ὁ αὐτὸς Αὐρηλιανὸς ἄλλον πόλεμον· καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου O 399 στρατοῦ ἐδολοφονήθη ἐν τόπῳ καλουμένῳ Καινῷ Φρουρίῳ, ὡς κακῶς στρατηγήσας τὸν στρατόν. καὶ τελευτῆ ὦν ἐνιαυτῶν ζα'.

10 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Αὐρηλιανοῦ ἐβασίλευσε Τάκιτος B Αὔγουστος μῆνας ζ. ἦν δὲ διμοιριαῖος, λεπτός, ὑποφάλακρος, ἐλλόγιμος, κονδόθριξ, ὀλοπόλιος, λεπτόρινος, φρόνιμος. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀνεφάνη Μανιχαῖδς τις ὀνόματι Κέρδων, δογματιζῶν καὶ διδάσκων καὶ συνάγων ὄχλους. ἐπὶ δὲ τῆς βα- 15 σιλείας τοῦ αὐτοῦ Τακίτου ἐγένετο πόλεμος ἐν τῇ Ποντικῇ· καὶ κατῆλθεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολεμῶν, καὶ ἐσφάγη ἐν Ζιαννικῇ τῆς Πόντου ὦν ἐνιαυτῶν οε'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Τακίτου ἐβασίλευσε Φλωριανὸς Αὔγουστος μῆνας β'. ἦν δὲ κονδοειδής, παχύς, ἀναφάλας, λευ- 20 κός, οἰνοπαῆς τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπόσιμος, μίξοπόλιος τὴν κάρην καὶ τὸ γένειον, πάνυ δὲ δομιμύτατος. ἐπιστράτευσεν δὲ κατὰ O 400 C

2. Μονητᾶριοι Ox. 8. Καινῷ Ch., Eusebius p. 393., Syncellus p. 386. C, Cedrenus p. 259. B, Καινῷ Ox. 10. Τακίτος Ox. 13. Κερδῶν Ox.

Imperatore autem ab Antiochia magna discessuro, *Monetarii* Antiochenses, qui dicuntur, tumultuantes, veteres quasdam consuetudines reprobabant sibi. His vero infensus Aurelianus, poenis eos compescuit.

Idem Aurelianus Daciam quoque Parapotamiam, Danubio fluvio adjacentem, in Provinciae formam redegit. Aurelianus etiam in aliud bellum exivit: ubi per insidias a suis interfectus, (in loco, quod *Castrum Nostrum* appellatur,) ob Ducis officium male praestitum; diem suum obiit, annos natus LXI.

Post Aurelianus imperavit Tacitus Augustus menses vii. Erat hic statura justam superante, corpore tenui, subcalvus, eloquens, crine curto, canus, naso tenuiore, prudens. Hujus sub imperio extitit Cerdo quidam nomine, Manichaeus; qui factis Conciliabulis, dogmata sua in vulgus disseminavit. Sub eodem Tacito, bellum in regione Pontica gestum est; in quod Imperator ipse profectus, occisus est in Ztannica Ponti, annum agens LXXV.

Hunc excepit Florianus Augustus; qui regnavit menses ii. Erat autem statura curta, crassus, recalvaster, colore candido, lippus, subsimus, capillitio mentoque canescentibus, ingenii acutissimi. Persis hic bellum

Περσῶν, καὶ ὡς κατέρχεται ἐν Ταρσῷ, ἐσφάγη ὑπὸ τῶν ἰδίων, ὧν ἐνιαυτῶν ξέ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Φλωριανοῦ ἐβασίλευσεν ἦλιος Πρόβος ἔτη γ' καὶ μῆνας γ'. ἦν δὲ διμοιριαῖος, προγιάστωρ, ἀπλόθρηξ, ἀσσύκουρος, δασυπύγων, μελάγχρους, πυρῆρακῆς, εὐόφθαλμος, σοφὸς πάνυ· ἐφίλει δὲ τὸ Πράσινον μέρος. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐπεκόσμησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ λεγόμενον Μουσεῖον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Νυμφαῖον τὸ σιγματοιειδές, γράψας ἐν αὐτῷ διὰ μουσαρίου τὸν Ὠκεανόν. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τὰς σιτήσεις τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐκ τοῦ δημοσίου ἔταξεν, 10
D ἵνα δωρεὰν παιδεύωσι διὰ θείας αὐτοῦ προστάξεως Θεοπίστας.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Πρόβος ἐπολέμησε τοῖς Γότθοις ἐν τῷ Σιρμίῳ· καὶ ἐν τῷ πολεμῆν αὐτὸν ἐγένετο λιμὸς κοσμικὸς μέγας, καὶ μὴ εὐρεθέντων ἀναλωμάτων ἔστασίασεν ὁ στρατός· καὶ ἐπιελθόντες ἐσφαζαν αὐτὸν ἐν τῷ Σιρμίῳ ὄντα ἐνιαυτῶν ν'. 15

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Πρόβου ἐβασίλευσεν ὁ θεότατος Κᾶρος ἔτη β'. ἦν δὲ κονδοειδῆς, εὐστηθος, λευκός, ἀπλόθρηξ, μίξοπόλιος, ὑπόγλαυκος, πλάτοψις, εὐρινος, παχύχειλος, ὑπερήφανος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπέταξε χώραν, ἥντινα ἐκάλεσε Καρίαν, ποιήσας αὐτὴν ἐπαρχίαν. ἐπιστροφύτευσε δὲ 20
E κατὰ Περσῶν, καὶ εἰσελθὼν παρέλαβε τὰ Περσικὰ μέρη ἕως Κτησιφῶντος πόλεως, καὶ ὑπέστρεψεν. εἰτείχισε δὲ ἐν τῷ λιμίτῳ

8. Μουσεῖον Ch., Μουσειον Ox. *ibid.* σιγματοιειδῆς Ox. 9. αὐτὸ Ox. 22. λιμίτῳ Ox.

intulit: per Tarsum vero iter faciens, a suis interficitur, annos natus LXV.

Post Florianum imperavit Aelius Probus annos III et menses III. Erat hic statura justam superante, ventricosus, crine plano detonsoque, barba hirsuta, cute nigra, rufus, oculis pulchris, summe prudens. Factioni autem Prasinæ studebat. Hic Musaeum, quod vocant, Antiochiae Magnae, et Nymphaeum, sigmatis forma extractum, adornavit; caelato ibi Oceano, opere Musivo. Insuper etiam Edicto Imperatorio jussit, uti ex aerario Publico Antiocheni, stipendia annua, pro juventute urbis, literis gratis instituenda, exhiberentur.

Idem Imperator Probus bellum adversus Gothos in Sirmio habuit; quo tempore fames ingens per totum orbem grassata est. Annona autem deficiente, seditione in exercitu excitata, a militibus interfectus est, annos L. natus.

Post Probum imperavit divinissimus Carus annos II. Erat autem statura brevi, pectore firmo, candidus, crine plano, subcanus, oculis subcaecis, vultu lato, naso decoro, labiosus, superbus. Imperator iste regionem quandam subjugavit, quam in Provinciae formam redactam *Cariam* vocavit. Contra Persas etiam arma movit; eorumque regiones ad Ctesiphontem usque urbem occupavit. Inde vero reversurus Castrum ibi im-

κάστρον, ὅπερ ἐποίησε πόλιν, δοῦς αὐτῇ καὶ δίκαιον πόλεως, ὃ ἐκάλεσεν εἰς ἴδιον ὄνομα Κάρας. ὑποστρέψας δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἐξῆλθεν ἐν ἄλλῳ πολέμῳ Οὐννους, καὶ ἰσπαγή ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μιξίμου καὶ Ἰανουαρίου, ὧν ἐτῶν ἕ ἤμισυ.

5 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κάρου ἐβασίλευσε Νουμεριανὸς Ἀϋ- V 130
γουστος ἕτη δύο. ἦν δὲ μακρός, λεπτός, ἀκλόθριξ, μάκροψις, O 402
λεπτοχαράκτηρος, εὐπύγων, μιξοπόλιος, εὔρινος, εὐόφθαλμος, με-
λάγχροος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας διαγμὸς χριστιανῶν μέ-
γας ἐγένετο· ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ Καππάδοξ
10 καὶ ὁ ἅγιος Βαβυλῆς· ἦν γὰρ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.
καὶ κατέφθασιν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Νουμεριανός, ἀπιὼν πολεμῆ-
σαι κατὰ Περσῶν. καὶ θέλων κατασκοπῆσαι τῶν χριστιανῶν τὰ
θεῖα μυστήρια, ἐβουλήθη εἰσελθεῖν ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ, ὅπου
συνήγοντο οἱ χριστιανοί, εἰς τὸ θεάσασθαι τί ἐστιν ἃ ποιοῦσι
15 μυστήρια, ἀκούσας ὅτι κρυπτόμενοι τελοῦσι τὰς λειτουργίας αὐ- B
τῶν οἱ αὐτοὶ Γαλιλαῖοι. καὶ ἐλθὼν πλησίον ἐξαίφνης ὑπηντή-
θη ὑπὸ τοῦ ἀγίου Βαβυλᾶ· καὶ ἐκώλυσεν αὐτόν, λέγων αὐτῷ
ὅτι Μιμιαμμένος ὑπάρχεις ἐκ τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων· καὶ οὐ
συνχωρῶ σοι ἰδεῖν μυστήρια Θεοῦ ζῶντος. καὶ ἀγανακτήσας ὁ
20 βασιλεὺς Νουμεριανός ἐφόνευσεν αὐτὸν εὐθέως. καὶ ἐξῆλθεν
ἀπὸ Ἀντιοχείας, καὶ ἐπεστράτευσεν κατὰ Παρσῶν· ἐν τῷ δὲ συγ-
κροῦσαι αὐτὸν τὸν πόλεμον ἐπετέθησαν αὐτῷ οἱ Πέρσαι, καὶ O 403

4. καὶ om. Ox. Eadem Ἰανουαρίου.

limitibus situm muro cinxit: datoque eidem Civitatis jure, a nomine suo Caras vocavit. Romam deinde reversus, belloque alio adversus Hunnos suscepto, interfectus est; Maximo et Januario Cos. annos LX. cum semisse natus.

Hunc excepit Numerianus Augustus, et regnavit annos II. Erat hic procerus, gracilis, crine lento, facie longa tenuique, barbatus, subcanus, naso decoro, oculis pulchris, colore nigro. Hujus sub Imperio, Christiani gravem Persecutionem perpessi sunt: quo tempore martyrium subierunt S. Georgius Cappadox et S. Babylas: erat enim hic Episcopus Antiochia Magnae.

Numerianus enim Imperator, expeditione in Persas suscepta, [per Antiochiam] iter faciens, et Christianorum sacra Mystera inspiciendi desiderio captus; Ecclesiam Sanctam, ubi Christiani congregati fuerunt, uti ejusmodi eorum essent Mystera intelligeret, ingredi voluit: Audierat enim, Galilaeos in occulto, Litanias suas celebrare. Propius autem accedenti occurrebat S. Babylas, ingressum ejus prohibens, verbis hisce: „At ego non sinam te, Idolothytis conspurcatum, in Mystera Dei viventis introspicere.“ Ad hoc indignatus Numerianus Imperator, eum absque mora neci tradidit. Antiochia deinde discedens adversus Persas proficiscitur. Persae autem, praello cum eo commisso, graviter ei incubuerunt;

ἀνείλαν τὸ πᾶν πλῆθος τῆς βοηθείας αὐτοῦ, κατ' ἔργον ἐν Κάρ-
 ραις τῇ πόλει· καὶ φροσυσάαντες οἱ Πέρσαι παρέλαβον αὐτὸν
 αἰχμάλωτον, καὶ ἐθθέως ἐφόνησαν αὐτόν· καὶ ἐκδείραντες τὸ
 δέρμα αὐτοῦ ἐποίησαν ἄσκόν, καὶ σμυρνιάσαντες ἐφύλαξαν
 C αὐτὸν εἰς ἰδίαν δόξαν· τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος αὐτοῦ κατέκοψαν. 5
 τελευτῆ δὲ ὁ βασιλεὺς Νουμεριανὸς ὡν ἐνιαυτῶν λς'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Νουμεριανοῦ ἐβασίλευσε Καρίνος
 Ἀγροστος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη β'. ἦν δὲ κονδοειδής, παχύς,
 πλάτοπις, λευκός, οὐλόθριξ, ἀναφάλας, σπανός, μεγαλόφυχος.
 ἐφίλει δὲ τὸ Πράσινον μέρος. 10

Ἡ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἐπιστράτευσεν κατὰ Περσῶν εἰς
 ἐκδίκησιν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀδελφοῦ Νουμεριανοῦ· καὶ περιεγέ-
 νητο αὐτῶν κατὰ κράτος. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτελεύ-
 τησαν οἱ ἄγιοι Κοσμῆς καὶ Λαμμανὸς τῷ τρόπῳ τούτῳ, φθο-
 D νηθέντες ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐπιστάτου. ἦσαν γὰρ ἰατροὶ τὴν 15
 ἐπιστήμην, ἠγαπῶντο δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Καρίνου, ὡς ποιοῦν-
 O 404 τες ἰάσεις· συνέβη γὰρ τοῦτο γενέσθαι τῷ αὐτῷ Καρίνῳ βασιλεῖ.
 μετὰ τὸ συγκροῦσαι τοῖς Πέρσαις καὶ τὰς ἐπάνω ἐνέγκαι καὶ κό-
 ψαι ἐξ αὐτῶν ἄπειρον πλῆθος χειμῶνος βαρυτάτου γενομένου
 ἤτησαν οἱ Πέρσαι μηνῶν τριῶν ἔνδοσιν γενέσθαι· καὶ διὰ τὸ ἐπα- 20
 χθές τοῦ χειμῶνος φειδόμενος τοῦ ἰδίου στρατοῦ, ὡς κοπωθέντι,
 ἐνέδωκε τῶν τριῶν μηνῶν τὴν αἴτησιν τῆς εἰρήνης. καὶ λαβὼν
 τὸ ἴδιον πλῆθος ἦλθεν ἐπὶ τὴν λεγομένην χώραν τῶν Κυρηστικῶν,

23. Κηρυστικῶν Ox. Vid. Ch. annotationem.

maximaque exercitus Imperatorii parte excisa; ipse fuga in Caras evasit.
 Persae vero urbem obsidione cingentes, captivum eum habuerunt; neci-
 que statim traditum, excoriarunt: detractamque ei pellem in utrem ef-
 formarunt: unguentisque conditam gloriae causa asservarunt: Reliquum
 vero quod fuit exercitus ejus penitus deleverunt. Numerianus autem Impe-
 rator e vivis excessit annos natus xxxvi.

Post Numerianum imperavit Carinus Augustus, frater ejus, annos ii.
 Erat autem statura curta, crassus, vultu lato, candidus, crine crispo, re-
 calvaster, parcus, magnanimus: Factioni autem Prasiniae studebat.

Hic, suscepto Imperio, absque mora Persis bellum intulit, Numeriani
 fratris in Vindictam: eosque penitus profligavit. Eodem imperante, San-
 cti illi, Cosmas et Damianus, domino suo inviai, neci traditi sunt, hoc
 modo. Erant hi professione Medici; quos Imperator etiam, ob curatio-
 nes ab eis effectas, magni habuit: cui etiam ipsi hujusmodi quid contige-
 rat. Post Persas praesidio devictos et infinitam eorum multitudinem exci-
 sam, Persae trium mensium inducias petierunt. Imperator itaque, ob
 hyemis intemperiam, exercitus etiam sui ballis attriti rationem habens,
 condiciones pacis in tres menses concessit. Ipse interim in Cyrhasticam,
 quam vocant, regionem contendit, ob exercitum suum reficiendum et ut

βουλόμενος καὶ τὸν ἴδιον στρατὸν ἀναπαῦσαι καὶ τοὺς πληγᾶτους
 θεραπευθῆναι. ἐλθόντος δὲ αὐτοῦ ἐν τοῖς Κυρηστικοῖς ἐν τῷ
 χιμῶνι, κάκει αὐτοῦ διάγοντος καὶ τὰ τοῦ πολέμου τρακταῖζοντος, E
 συνέβη ἔξαφνης τὴν ὄψιν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω στραφῆναι. καὶ
 5 πολλῶν ἰατρῶν ἀκολουθούντων τῷ αὐτῷ βασιλεῖ καὶ μηδὲν αὐ-
 τὸν ὠφελησάντων, ἐκελεύσθησαν οἱ τῆς χώρας ἰατροὶ εἰσελθεῖν
 πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς εἰδότες τοὺς ἄερας τῆς ἑαυτῶν χώρας. ἐν
 οἷς εἰσῆλθε καὶ ὁ ἐπιστάτης τῶν ἁγίων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πρὸς
 τὸν βασιλέα, καὶ συννιοσῆσαν ἅμα αὐτῷ οἱ ἅγιοι. καὶ μηδὲν V 131
 10 δυνηθέντων τῶν ἰατρῶν ὠφελῆσαι τὸν βασιλέα Καρένον, οἱ ἅγιοι O 405
 Κοσμῆς καὶ Δαμιανὸς λαθραίως διελέχθησαν τισι τῶν μεγιστά-
 νων τοῦ βασιλείου ἵνα λύσωνται αὐτόν. καὶ εἰσηνέχθησαν οἱ
 ἅγιοι τῷ βασιλεῖ ἐν νυκτὶ καὶ αὐτοὶ λύσαντο αὐτόν διὰ τῆς ἰδίας
 προσευχῆς. καὶ ἐπίστευσεν αὐτοῖς, λέγων ὅτι Οὗτοι οἱ ἄνθρω-
 15 ποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσι. καὶ ὑγιάντας καὶ ἀποκα-
 τασταθεὶς ὡς ἦν τὸ πρῶτον εἶχεν αὐτοὺς ἐν τιμῇ καὶ πάντες οἱ με-
 γιστᾶνες αὐτοῦ. παρακληθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν τῶν ἁγίων, ἐποίη-
 σεν εὐθέως θείαν αὐτοῦ διάταξιν εἰς πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν πολι-
 20 κόν, μῆτε δὲ κωλύεσθαι θρησκεύειν ὡς βούλονται.

Ὁ δὲ ἐπιστάτης αὐτῶν εἰσαχθεὶς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀξιωματι- B
 κῶν ἰατρῶν τῶν ἀκολουθούντων τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, καὶ ἑωρακῶς
 τὴν πρὸς τοὺς ἁγίους ἀγάπην, ἣν εἶχεν ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτούς,

2. Κυρηστικοῖς Ox. Sic et p. seq. v. 2.

11. λαθραίως Ox.

vulnerati sanarentur. Ubi per hyemem commoranti, quaeque ad bellum
 spectabant, pertractanti, subito accidit faciem ejus in aversum detorqueri.
 Cumque ii, qui plurimi eum sequebantur, Medici nihil omino profice-
 rent, regionis illius Medici ad Imperatorem vocati sunt; ut qui regionis
 suae aëris vim penitus introspectam haberent. Quos inter ad Imperato-
 rem accesserant cum domino suo Sancti illi, Cosmas et Damianus. Cum-
 que in Imperatore sanando frustra fuissent Medici omnes; Sancti, Cosmas
 et Damianus, quosdam ex Primoribus Imperatoris clanculum alloquuti, ro-
 gabant, uti eum sanandi licentiam ipsi haberent. Per noctem itaque
 intromissi Sancti hi, precibus suis Imperatorem sanabant: qui fidem deim-
 ceptis eis habens, dicebat; „Homines isti Servi sunt Dei altissimi.“ Im-
 perator itaque, pristinae sanctitati restitutus, Sanctos hosce et ipse, et
 Optimates ejus, in honore habuerunt. Quin et rogatu eorum divino suo
 Edicto per totum Imperium Romanum protinus promulgato, cavebat; ne
 quis deinceps Christianos, quos vocant, violaret, aut a cultu suo prohi-
 beret.

Caeterum eorum Dominus, ubi intellexerat quanto Sanctos hosce amo-
 re prosequeretur Imperator; a Primariis Medicis Imperatoris in id addu-
 loannes Malalas.

φθονῶν αὐτοῖς ἐκαρτέρησε. καὶ μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τὸν αὐτὸν βασιλέα Καρίνον ἐκ τῶν Κυρηστικῶν εἰς τὰ Περσικὰ δόλω ὁ ἐπιστάτης τῶν ἁγίων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ λαβὼν αὐτοὺς μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀνθρώπων ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐκρήμνισεν αὐτούς, ὡς ὄντας ἐκ τοῦ δόγματος τῶν χριστιανῶν, καὶ οὕτως οἱ δίκαιοι ἐτε-5
λειώθησαν.

O 406 Ἐν δὲ τῷ μέσῳ χρόνῳ τοῦ πολέμου ὁ αὐτὸς Καρίνος τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ, ὧν ἐνιαυτῶν λβ'.

C Μετὰ δὲ τὴν βουσιλείαν Καρίνου ἐβασίλευσε Διοκλητιανὸς ἔτη κ' καὶ μῆνας θ'. ἦν δὲ μακρὸς, λεπτὸς, ξήροπις, ὀλοπό-10
λιος τὴν-κάραν καὶ τὸ γένειον, λευκὸς τῷ σώματι, γλαυκὸς, παχύρρινος, ὑπόκυρτος, μεγαλόπυγος πάνυ καὶ φιλοκτίστης. ἀνηγορεύθη δὲ βασιλεὺς ἐπὶ τῆς ὑπατείας Βάσσου καὶ Κυντιανοῦ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο σκότος μέγα πᾶσαν τὴν ἡμέραν· μετὰ δὲ τρία ἔτη τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐποίησε Καισαρα 15
τὸν υἱὸν αὐτοῦ Μαξιμιανὸν τὸν καὶ Ἐρκουλλιανόν. τῶν δὲ Περσῶν κινήσαντων ὑπλισάμενος ὁ Διοκλητιανὸς ἐπιστράτευσεν ἅμα τῷ Μαξιμιανῷ. καὶ φθυσάντων τῶν αὐτῶν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς Μαξιμιανὸν τὸν Καί-
D σαρα κατὰ Περσῶν καὶ ἔμεινεν ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς ἐν Ἄντιο-20
· χείᾳ. καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ παλάτιον μέγα, εὐρῶν θεμελίους τεθέντας πρῶην μὲν ὑπὸ Γαλλιανοῦ τοῦ καὶ Λικιννιανοῦ. ἔκτισε δὲ ὁ αὐ-

2. δόλω Ch., δόλου Ox. 4. ἐκρήμνισεν Ch., ἐκρήμνισεν Ox.
16. τὸν καὶ Ἐρκουλλιανόν] „Ercoulius aliis omnibus, tam Graecis, quam Latinis, atque etiam Nostro infra dictus est.“ Ch. V.
p. 133. C.

ctus summe eos inuisos habuit: Quam primum vero Imperator ex Cyrestica regione in Persidem discesserat, servis suis stipatus, per dolum Sanctos illos ad montes abductos, tanquam Christiani dogmatis sectatores, praecipites dedit. Talem itaque vitae exitum Justi hi habuerunt.

Imperator autem Carinus, medio belli tempore, naturae concessit, annos natus xxxii.

Carinum excepit Diocletianus; qui imperavit annos xx, et menses ix. Erat hic procerus, gracilis, facie macilenta, capite, barbaque canus, colore corporis pallente, oculis caesiis, naso crasso, subcurvus, summe magnanimus, aedificandique studiosissimus. Imperator vero designatus est, Basso et Quintiano Coss.

Hoc Imperante, tenebrae profundae per diem integrum orbi incubuerunt. Tertio autem imperii anno exacto, Maximianum filium, qui et Herculianus, Caesarem creavit. Persis autem arma sumentibus, Diocletianus, cum Maximiano, in eos profectus est. Per Antiochiam vero magnam facto itinere, Diocletianus, Maximiano contra Persas misso, ibidem commoratus est: ubi etiam Palatium ingens extruxit, inventis ibi jactis olim a Gallieno Liciiniano fundamentis. Balneum etiam Publicum urbis in planicie extruxit, prope Circum veterem; quod Diocletianum vocavit.

τὸς Διοκλητιανὸς καὶ δημόσιον λουτρὸν εἰς τὴν πεδιάδα, πλησίον O 407
 τοῦ παλαίου ἱππικοῦ, ὅπερ ἐκάλεσε τὸ Διοκλητιανόν. ἔκτισε δὲ
 καὶ ὠρεῖα λόγῳ ἀποθέτων οἴτου· καὶ μέτρα δὲ οἴτου πᾶσιν ἔδω-
 κε καὶ τῶν πιπρασκομένων ἄλλων πάντων διὰ τὸ μὴ ἐπηρεάζε-
 5 σθαι τινα τῶν ἀγοραίων ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν· ἔκτισε δὲ καὶ τὸ
 στάδιον τὸ λεγόμενον ἐν Δάφνῃ διὰ τοὺς Ὀλυμπικοὺς καὶ τοὺς
 λοιποὺς ἀγωνιστάς, ὥστε μὴ ἀπίναί ἐν κοιρίγαις καὶ στεφανου-
 σθαι ἐν Ἀργυρῷ ποταμῷ, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἀγωνίσασθαι πάντας ἐν
 Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνίεναι αὐτοὺς ἐν τῇ λεγομένῃ Δάφνῃ, καὶ E
 10 μὴ ἵνα τοσοῦτον διάστημα ὁδοῦ ἀπέρχωνται ἐν τῷ Ἀργυρῷ πο-
 ταμῷ ἐν κοιρίγαις τῆς Κιλικίας, καὶ οἱ Ὀλυμπικοὶ καὶ οἱ Ἀντιο-
 χεῖς ἀπίοντες κατὰ τὸ Ὀλύμπια, καθὼς καὶ ἐν τῇ Θείᾳ αὐτοῦ
 διατάξει ἐκέλευσεν ἐν Δάφνῃ δαφνουῦσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν
 τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων. ἔκτισε δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σταδίῳ Δάφνης
 15 ἱερὸν Ὀλυμπίου Διός, καὶ ἐν τῇ σφενδόνη τοῦ αὐτοῦ σταδίου
 ἔκτισεν ἱερὸν τῇ Νεμέσει. ἀνενέωπε δὲ καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱε- V 132
 ρόν, κοσμήσας διαφόροις μαρμύροις. ἔκτισε δὲ καὶ τῇ Ἑκάτῃ O 408
 ἱερὸν καταχθόνιον βαθμῶν τξέ'. ἔκτισε δὲ ἐν Δάφνῃ καὶ παλά-
 τιον εἰς τὸ τοὺς ἀνιόντας βασιλεῖς ἐκεῖ καταμένειν, ἐπειδὴ πρόφην
 20 εἰς τὸ ἄλλος ἐποίουν παπυλεῶνας καὶ κατέμενον. ἔκτισε δὲ καὶ
 φαβρικός τρεῖς πρὸς τὸ κατασκευάζεσθαι ὄπλα τῷ στρατῷ.
 ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἐδέσῃ φαβρικός διὰ τὰ ὄπλα ἕγγυς χομηγεῖ-
 σθαι· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Δαμιασκῷ ἔκτισε φαβρικός, ἕνομήσας

3. ἀποθετῶν Οξ. 10. μὴ ἵνα] ἵνα μὴ? 13. δαφνουῦσθαι]
 „Forte στεφανουῦσθαι.“ Ch. 16. Νεμέσει Ch., Νεμέσῃ Οξ.

Horrea quoque, pro frumentis condendis, extruxit: mensuris etiam fru-
 menti, aliorumque venalium omnium publice constitutis: ne, qui mercatu-
 ram exercerent, a milite damno aliquo afficerentur. Stadium quoque,
 quod vocant, in Daphne extruxit, propter Olympicos aliosque Agonistas;
 scilicet ne quadrigis vecti, ad Argyrum fluvium proficisci tenerentur, ad
 Coronationem: post certamina Antiochiae magnae finita, Daphnem pete-
 rent; neque in posterum tantum itineris intervallum emetirentur, ad Ar-
 gyrum fluvium quadrigis devecti Cilicibus, Antiochensibus, quique in Olymp-
 picis Agonistae fuissent. Post ludos itaque finitos, juxta Edictum Imper-
 atorium, Daphnem deinceps petebant, uti ibi coronarentur. Condidit
 etiam, in hoc Daphnes stadio, fanum Jovis Olympii: et in ejusdem stadii
 funda, templum Nemesi erexit. Apollinis quoque fanum instauravit; va-
 riisque Marmoribus exornavit. Templum etiam subterraneum Hecate sa-
 ceravit; in quod per gradus cccxv descendebatur. Palatium insuper in
 Daphne extruxit; ubi Imperatores, illic adventantes commorarentur: cum
 antea tentorii solum, ad Lucum defixis, uterentur. Quinetium fabricas ibi
 erexit, in quibus arma, in exercitus usum, fabricarentur. Edessae etiam
 fabricas erexit, uti armamenta belli ad manum haberent. Similiter etiam
 in Damasco fabricas extruxit; ob frequentes Saracenorum incuriones.

τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σαρακηνῶν. ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ Μό-
νηταν, ὥστε χαράσσεσθαι ἐκεῖ νομίσματα· ἦν γὰρ ἡ αὐτὴ Μό-
νητα ἀπὸ σεισμοῦ καταστραφεῖσα· καὶ ἀνευῶθη. ἔκτισε δὲ καὶ λα-
λουτρόν, ὅπερ ἐκάλεσε συγκλητικόν, ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλα γ' 5
λουτρά.

Ὁ δὲ Καῖσαρ Μαξιμιανὸς ἀπελθὼν κατὰ Περσῶν καὶ νικη-
σας αὐτοὺς κατὰ κράτος ἐπανῆλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ, λαβὼν αἰχμά-
λωτον τὴν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν γυναῖκα, ἐκείνων φυγόντων
μετὰ ὀλίγων ἀνδρῶν εἰς τὸ Ἰνδολίμιτον, τοῦ πλήθους αὐτῶν ἀνα-
λωθέντος. ἡ δὲ βασίλισσα τῶν Περσῶν Ἀρσάνη ᾤκησεν ἐν Δά-
O 409 φνη φυλαττομένη κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων Διοκλη-
τιανοῦ μετὰ τιμῆς ἐπὶ χρόνων. καὶ μετὰ ταῦτα πάκτων εἰρή-
νης γενομένων ἀπεδόθη Πέρσαις τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ἀνδρὶ, φυλαχθεῖ-
σα μετὰ τιμῆς.

C Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ δωρεὰι παρεσχέθησαν παρὰ τοῦ βασι- 15
λέως πάση τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ ὑπὲρ τῶν ἐπινικίων.

Ἐκτισε δὲ καὶ εἰς τὰ λίμιτα κάστρα ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς
ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἕως τῶν Περσικῶν ὄρων, τάξας ἐν αὐτοῖς
στρατιώτας λιμιτανέους, προχειρισάμενος καὶ δοῦκας κατὰ ἐπαρ-
χίαν ἐνδοτέρῳ τῶν κάστρων καθέξουσθαι μετὰ πολλῆς βοήθειας 20
πρὸς παραφυλακὴν. καὶ ἀνήνεγκαν τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ Καίσαρι
στήλας ἐν τῷ λιμίτῳ τῆς Συρίας.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐτυράνησαν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἐφόνευ-
σαν τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν. καὶ ἐπεστράτευσεν κατ' αὐτῶν ὁ αὐ-

9. Ἰνδολίμιτὸν Οχ.

Antiochiae etiam Monetarum officinam, qua nummi cuderentur, terrae-
motibus collapsam, redintegavit. Balneum etiam, praeter alia tria a se
condita, quartum quoque extruxit, quod Senatorium nominavit.

Maximianus interim Caesar, Persis penitus debellatis, Antiochiam re-
vertitur; Captivam secum ducens Persici regis uxorem: quam paucis sti-
patam, (exercitu reliquo funditus deleta,) ad Indiae limites, una cum
Rege Marito fugientem, assecutus fuerat. Regina autem Persarum, Ar-
sane, Diocletiani Romani Imperatoris jussu, in Daphne annis aliquot, omni
cum honore custodiebatur. Post vero, pacis conditionibus invicem initis,
Regina, in Persidem missa, conjugii suo restituta est.

Eodem tempore Imperator, ob partam victoriam, ubique per impe-
rium Romanum Largitiones distribuit.

Idem Diocletianus Castra passim per confinia extruxit, ab Aegypto
usque ad fines Persicos; collocatis ibi Limitaneis militibus, Ducibus etiam
per provincias constitutis, qui Castris hisce cum armata manu insidentes,
loca custodirent. Imperatori itaque et Caesari stativas ubique per con-
finia Syriae posuerunt.

Sub hoc tempus Aegyptii in Praefectos suos insurgentes, eos interfe-
cerunt. Imperator itaque in eos arma movit, Alexandriamque Magnam

τὸς Διοκλητιανός, καὶ ἐπολέμησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ, πο-
λιορκήσας αὐτὴν καὶ ποιήσας φουάτα, κόπας τὸν ἀγωγὸν καὶ D
στρέψας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λεγομένου Κανώπου καὶ παρέχοντα χρῆ-
σιν τῇ πόλει. παραλαβὼν δὲ Ἀλεξάνδρειαν ἐνέπρησεν αὐτήν·
5 εἰσῆλθε δὲ ἐν αὐτῇ ἔφιππος, τοῦ ἵππου αὐτοῦ περιπατοῦντος ἐπά-
νω τῶν λειψάνων. ἦν δὲ κελεύσας τῷ ἔξιπιδίτῳ μὴ φείσασθαι
ταῦ φονεύειν, ἕως οὗ ἀνέλθῃ τὰ αἵματα τῶν σφαζομένων ἕως τὸ O 410
γόνυ τοῦ ἵππου οὗ ἐκάθητο. συνέβη δὲ κατὰ κέλαισιν Θεοῦ πλη-
σίον τῆς πόρτας εἰσελθόντος αὐτοῦ τὸν ἵππον ἐν ᾧ ἐκάθητο ὁ
10 βασιλεὺς πατῆσαι λείψανον ἀνθρώπου καὶ κονδύλιον εἰς αὐτὸ
γονατίσαι καὶ αἱματωθῆναι τὸ γόνυ τοῦ ἵππου· καὶ προσεσχηκῶς
ἔδωκεν ἰνδουγεντίας, καὶ ἐπαύσαντο οἱ στρατιῶται κόπτοντες τοὺς
πολίτας Ἀλεξανδρείας. καὶ ἀνέστησαν οἱ αὐτοὶ Ἀλεξανδρεῖς στή- E
λην χυλκῆν τῷ ἵππῳ ὑπὲρ εὐχαριστίας· ὅστις τόπος οὕτως ὀνο-
15 μάζεται ἕως τῆς σήμερον ὁ ἵππος Διοκλητιανοῦ. καὶ ἔκτοτε ἐχρη-
μάτισεν ὀνομάζεσθαι πρῶτον ἕτος Ἀλεξανδρείας. ἔστιν οὖν ἐξ
ἐκείνου τοῦ χρόνου ὁ χρηματισμὸς τῆς πρὸς Αἴγυπτον Ἀλεξαν-
δρείας.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀνεφάνη τις Μανιχαῖος ἐν Ῥώμῃ
20 τῇ πόλει ὀνόματι Βουῦδος· ὅστις ἀπέσχισεν ἐκ τοῦ δόγματος τῶν V 133
Μανιχαίων, παρεισαγαγὼν ἴδιον δόγμα καὶ διδάσκων ὅτι ὁ ἀγα-
θὸς Θεὸς ἐπολέμησε τῷ πονηρῷ καὶ ἐνίκησεν αὐτόν, καὶ δεῖ τὸν
νικητὴν τιμᾶν. ἀπῆλθε δὲ καὶ ἐν Περσίδι διδάσκων. ὅπερ δό-

9. εἰσελθόντος Ox., εἰσελθόντος Ch. 12. ἰνδουγεντίας Ch., ἰν-
δουκηντίας Ox. 22. τὸν] τὴν Ox.

obsidione cinxit: et fossa egesta, rescissoque qui ibi urbis in usum erat, aqueductu, cursuque aquarum per aliam a Canopo viam diverso, urbem tandem cepit, captamque incendiis vastavit. Imperator autem, equo insidens, urbem ingressus est; equo interim occisorum cadavera calcante. Exercitui vero in mandata dederat, uti non prius a caedibus absternerent, quam ad equi cui insidebat genua sanguis occisorum pertingeret. Contigit autem, (Deo ita volente,) Imperatore urbem ingrediente, a Portis ipsis non procul, equum ejus, dum per cadavera incedit, trunco hominis impingere; equique, ex casu illo labascentis, genu sanguine tinctum esse. Quo viso, imperator militem repressit; et venia data non ulterius in Alexandrinos saevire permisit. Alexandrini itaque statuam aeream Equo grati posuerunt; locumque eum, *Dioletiani Equum*, usque adhuc appellant. Insuper etiam Alexandrini annum suum primum exinde numerabant. Hoc itaque initium est Aerae Alexandrinorum in Aegypto.

Hujus sub imperio, prodiit Romae Manichaeus quidam, nomine Bunnus: qui neglectis Manichaeorum Placitis, Dogmata sua invenit. „Docebat hic, Bonum Deum cum malo bellum habuisse; Malumque a Bono superatum; honorem proinde Victori tribuendum.“ In Persidem quoque

γμα *Μανιχαϊκὸν* παρὰ Πέρσαις καλεῖται κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶσσαν τὸ τῶν *Δαρισθενῶν*, ὃ ἐρμηνεύεται τὸ τοῦ ἀγαθοῦ.

O 411 Ὁ δὲ αὐτὸς *Διοκλητιανὸς* βασιλεὺς ἐποίησε διωγμὸν *χριστιανῶν*· καὶ ἐτιμωρήθησαν πολλοὶ μαρτυρήσαντες, ἐν οἷς ἐμαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος *Μηνῆς*· καὶ αἱ ἐκκλησίαι δὲ καθηρέθησαν, καὶ ἄπειλαι δὲ καὶ φόβος ἦν πολὺς.

B Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τῶν Ὀλυμπίων κατέφθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς *Διοκλητιανός*, ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου. καὶ τοῦ Ὀλυμπικοῦ ἀγῶνος μέλλοντος ἐπιτελεῖσθαι, ἐφόρεσε τὸ σχῆμα τὸ τοῦ ἀλυστάρχου ὁ βασιλεὺς *Διοκλητιανός*. τὴν δὲ στολὴν ὁ ἀλυστάρχος ἄσπρον ὀλοσηρικὸν ἐφόρει· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀντὶ τοῦ ἄσπρου ἐφόρεσε πορφυροῦν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα ὡς ἦν ἔθος τῷ ἀλυστάρχει φορεῖν, κρυτῶν τὴν ἱερὰν ῥάβδον καὶ προσκυνῶν τὸν δῆμον, ἐθεώρησε τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα τὰς νενομισμένας πύσας ἡμέρας.

καὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ κατήρχοντό τινες ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις ἀγῶσιν ἐπιδεικνύμενοι ἀρετῆς χάριν· καὶ οἱ μὲν ἐπάλειον,

C οἱ δὲ ἐπέκτενον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίζον, οἱ δὲ ἔτρεχον· καὶ τοῖς νικῶσι παρεῖχε σάκρας καὶ πῦσι πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο· καθὼς *Διο-*

O 412 *μετιανός* ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. καὶ ἀλυστάρχης ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς *Διοκλητιανός* καὶ ἀποθήμενος τὸ βασιλικὸν σχῆμα καὶ μετὰ τὸ πληρῶσαι τὰ Ὀλύμπια οὐχ εἴλετο βασιλεῦσαι, λέγων ὅτι Ἀπεθέμην τὴν βασιλείαν καὶ ἐφόρεσα σχῆμα τοῦ ἀδα-

19. Fort. ἀλυστάρχης.

profectus, ibi etiam dogmata sua disseminavit. Manichaeorum vero dogma hoc Persae, idiomate suo, *Daristhenorum* vocant: quasi dicas, *Dei Boni dogma*.

Idem Diocletianus Imperator Christianos persecutus est; quorum multi Martyrio coronati sunt: inter quos fuit Sanctus Menas. Quin et templa eorum a fundamentis eversa sunt: graves insuper minae, terroresque Christianis incussi.

Olympicis autem appropinquantibus, Imperator Diocletianus, ex Aegypto Antiochiam venit: Ludisque celebratis, ipse Alytarchae habitum suscepit. Moris autem erat, ut Alytarcha stolum albam, holosericam gestaret: Imperator vero, pro alba, purpuream sibi sumpsit; in caeteris habitum Alytarchae per omnia referebat: sacramque manu ferens virgam, et populum pro more veneratus, per dies constitutos omnes, Olympica Certamina spectabat. Itaque ex Optimatibus etiam ejus nonnulli eo ad Certamina convenerunt, virtutis suae specimina exhibituri: quorum hi palaestra, illi pugilata, alii Pancratio, cursu vero alii decertabant. Victoribus autem *Sacras* dedit; omnibusque munera affatim dispertivit, uti sapientissimus Dometianus haec scripta reliquit. Diocletianus autem Alytarcha Antiochiae factus, Imperatorium habitum deposuit: nec amplius, finitis Olympicis, Imperatorio fungi munere voluit; dicens: *Imperio memet*

νάτου Διός. καὶ ἔκτοτε ζῶμεν οὕτως. τελευτᾷ δὲ ἰδίῳ θανά-
τω, ὡν ἐνιαυτῶν οβ'.

Μετὰ δὲ τὸ ἀποθέσθαι τὸν Διοκλητιανὸν τὴν βασιλείαν ἐβα-
σίλευσε Μαξιμιανὸς ὁ καὶ ἐπικληθὲν Ἐρκούλιος ἔτη ιθ'. καὶ ἀνελ-
5 θὼν ἐν Ῥώμῃ ἐθριάμβευσε τὴν κατὰ Περσῶν καὶ Αἰγυπτίων νι- D
κην, ἣν δὲ μακρὸς, εὐσθενής, μιξοπόλιος τὴν κάραν, ἀπλό-
θριξ, τελειοπύγων, μελόγχερος, εὐρινος, εὐόφθαλμος, ἐλλόγι-
μος. ἠγωνίσαστο δὲ καὶ αὐτὸς κατὰ χριστιανῶν καὶ ἐτιμωρήσα-
το πολλοὺς ἁγίους· ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Πανταλέων καὶ ὁ
10 ἅγιος Ἡσύχιος καὶ ὁ ἅγιος Ἐρμιππος καὶ ὁ ἅγιος Ἐρμόλαος καὶ
ὁ ἅγιος Ἐρμοκράτης.

Καὶ πάλιν Ὀλυμπίων ἀγομένων ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ, ἐλθόν-
τος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνατολῇ κατὰ Ἀρμενίων τυραννησάντων Ῥω-
μαίους, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος καὶ ἵποτάξας αὐτούς, μα-
15 θὼν δὲ τὸν καιρὸν τῶν Ὀλυμπίων ὑπάρχειν, παρεγένετο ἐν Ἀν- E
τιοχείᾳ διὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας τοῦ ἀγῶνος. καὶ φορέσας καὶ O 413
αὐτὸς τὸ σχῆμα τοῦ ἀλυτάρχου ἀλυτάρχησε· καὶ ἠγωνίσαντο καὶ
ἐπὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δήμου τέκνα συγκλητικῶν καὶ συγκλητικοὶ νεώ-
τεροι· καὶ οἱ μὲν ἐπύλαιον, οἱ δὲ ἔτρεχον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίζον, οἱ
20 δὲ ἠριόχουν, οἱ δὲ ἐπύκτεον, οἱ δὲ ἐφωνάσκουν· καὶ οἱ νικῶντες
ἐλάμβανον μελζους ἀξίας, οἱ δὲ προέκοπτον ἐν ταῖς στρατείαις δι-
χα τῶν διδομένων αὐτοῖς φιλοτιμιῶν. ἀπέθρετο δὲ καὶ αὐτὸς

17. ἀλυτάρχησε] ἡλυτάρχησε Ch. V. vol. II. p. 49. C. 20. ἐφωνά-
σκων] „ἐφωνάσκουν, uti etiam supra habet, in Commodo.“ Ch.
21. στρατείας Ox.

*addivasi; Jovisque immortalis habitum gestavi. Hunc itaque vitae sta-
tum deinceps amplexus est: naturaeque tandem cessit, annos natus LXXII.*

Post depositum vero a Diocletiano Imperium, a Maximiano Herculeo
susceptum est; qui imperavit annos XIX. Hic Romam reversus, de Persis
et Aegyptiis devictis triumphum egit. Erat autem procerus, robustus,
capite canescente, crine plano, barbatus, colore nigro, naso eleganti, ocu-
lis pulchris, eloquens. Infensus et hic quoque Christianis fuit; plurimos-
que Sanctos neci dedit; ex quibus fuerunt S. Pantaleo, S. Hesyehius, S.
Hermippus, S. Hermolaus et S. Hermocrates, Martyres.

Accidit autem etiam hujus sub imperio, Olympica celebrari, quo tem-
pore Armenios, adversus Romanum imperium rebellantes, exercitu in Orien-
tem ducto, penitus subegerat. Certior autem factus, Olympicorum cele-
berrimam jam instare Panegyrim, Antiochiam venit: ubi et ipse, Alytar-
chae habitum gestans, munia ejus executus est. Qui autem ibi convene-
rant Senatorum filii, Senatores etiam Juniores ipsi, coram eo decertabant;
hi quidem palaestra, illi cursu, alii Pancratio, aurigatione alii, alii Pugi-
latu, nonnulli etiam voce certantes. Victorum autem (praeter munera
quae eis largitus est,) hos quidem majoribus auxiliis honoribus, illos vero
ad Militares provexit dignitates. Maximianus autem ipse, posito Impe-

V 134 Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν καὶ τὴν πορφύραν καὶ πᾶσαν τὴν βασιλικὴν φορεσίαν, καὶ ἐφόρεσε τὰ ἀλυταρχικά. καὶ μετὰ τὸ πληρωθῆναι τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπίων οὐχ εἴλετο οὐδὲ αὐτὸς βασιλεῦσαι, ἀλλ' ἐπανελθὼν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀπετάξατο τῆς βασιλείας καὶ ἔμεινεν οὕτως ἕως θανάτου. καὶ μετὰ χρόνον τελευτᾷ ἰδίῳ 5 θανάτῳ, ὧν ἐνιαυτῶν νζ'.

Καὶ μετὰ τὸ ἀποθῆσθαι τὴν βασιλείαν Μαξιμιανὸν ἐβασίλευσε Μαξέντιος ὁ καὶ Γαλέριος ἔτη γ'. ἦν κονδοειδής, πλατύς, O 414 σὺλόθριξ, λευκός, εὐπώγων, ὑπόστραβος, σιμός, ὀργίλος. ἐφίλει δὲ τὸ Βένετον μέρος. 10

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Ἰάμβλιχος ὁ φιλόσοφος ἐδίδαξε, B σκεν, οἰκῶν ἐν Δάφνῃ ἕως τῆς τελευτῆς αὐτοῦ.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ οἱ Πέρσαι συμμαχοῦντες Ἀρμενίοις πολεμηθεῖσιν ἅμα αὐτοῖς ἐπελθόντες ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς ἐπραΐδυσαν χώρας. καὶ ἐπιστράτευσεν κατ' αὐτῶν ὁ αὐτὸς Μαξέντιος 15 καὶ ἐπολέμησεν Πέρσαις, καὶ ἀνήλωσεν αὐτοὺς διὰ τῆς Ἀρμενίας κατελθὼν κατ' αὐτῶν, καὶ ἀπέσπασεν χώρας ἐκ τῶν Περσαρμενίων καὶ ἐποίησεν ὑπὸ Ῥωμαίους· ἦντινα ἐκύλευσε πρώτην καὶ δευτέραν Ἀρμενίαν Ῥωμαίων. ἐν τῷ δὲ εἶναι τὸν αὐτὸν Μαξέντιον εἰς Περσαρμενίαν ἐπέβριψαν οἱ Πέρσαι εἰς τὴν Ὀσδρογηνῆν 20 καὶ παρέλαβον πόλιν καὶ ἔκωσαν καὶ ἔστρεψαν, καὶ λαβόντες πολλὴν πραιΐδαν ἐξαφνης ἀνεχώρησαν· ἐλλέγετο δὲ ἡ παραληφθεῖσα ὑπ' αὐτῶν πόλις Μαξιμιανούπολις. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς C

5. καὶ μετὰ Ch., κατὰ μετὰ Ox. 11. Ἰάμβλικος Ox. 20. Ὀσδρογην Ox. 23. οἱ Ox.

rio, purpura, regioque ornatu omni exuebat sese; habitumque Alytarchae gestans, peractis Olympicorum diebus, non amplius imperatorie fungii munere dignatus est: sed Romam reversus, regno sese abdicavit, privatam deinceps vitam agens. Non longe autem post, annum agens LVII, fati concessit.

Imperium a Maximiano positum suscepit Maxentius, qui et Galerius: regnavitque annos III. Erat vero curtus, corpore lato, crispus, candidus, barbatus, substrabus, simus, iracundus: Factioni autem Venetae studebat.

Hujus sub imperio floruit Jamblichus Philosophus; qui in Daphne vitam suam transegit.

Eodem tempore Persae, junctis cum Armenia viribus, Romanas ditiones invaserunt, easque deprædarunt. Maxentius itaque, per Armeniam iter ducens, Persas bello petiit; quibus debellatis, regiones etiam ibi Persarum abrepas, Romano addidit Imperio; quas in Armeniam primam et secundam Romanorum distribuit. Interim vero, dum Persarum Armeniae Maxentius commorabatur, Persae Osdroinon invadentes, urbem ibi captam, et incendiis vastatam, funditus everterunt: spoliisque ingentibus onusti, absque mora recesserunt: Nomen autem urbi ab eis captæ, Maximianopolis. Urbem hanc Imperator Maxentius, moenibus excitatis, de integro

Μαξέντιος ἀνήγειρεν αὐτὴν κτίσας καὶ τὰ τείχη, καὶ πολλὰ φιλο- O 415
τιμησόμενος τοῖς ζήσασιν ἐκούφισεν αὐτοὺς τῆς συντελείας ἐπὶ
ἔτη γ'. καὶ ἐπανελευθῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀηρέεθη, ὡν ἐνιαυτῶν νγ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξεντίου ἐβασίλευσε Κωνστάντιος
5δ Χλωρός ἔτη ιγ'. ἦν δὲ μακρὸς, λεπτὸς, μισοπόλιος, εὐχρῶς
τὸ σῶμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, εὐρινος, σπανός, ἥσυχος, με-
γαλόψυχος.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας Σαλαμιάς
πόλις τῆς Κύπρου, ὑπὸ σεισμοῦ καταποντισθεῖσα εἰς τὴν θά-
10 λασσαν τὸ πολὺ αὐτῆς μέρος· τὸ δὲ λοιπὸν ἕως ἰθάφους ἔπεσεν.
ἦντινα ἀγγελίας ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος καὶ πολλὰ πάνυ φιλοτιμη- D
σόμενος καὶ κτίσας καὶ τοῖς ζήσοσι πολλταῖς συγχωρήσας συντε-
λείας ἐπὶ ἔτη τέσσαρα, καὶ κτίσας διαφόροις κτίσμασι τὴν πρῶην
μὲν λεγομένην Σαλαμιάδα, ἔξ ἐκείνου δὲ μετακληθεῖσαν Κων-
15 σταντίαν· ἣτις ἐστὶ νῦν μητρόπολις τῆς Κύπρου.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀπέστειλε Μάξιμον τὸν καὶ Λικι- O 416
νιανὸν μετὰ πολλοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὸ φυλάττειν τὰ μέρη τῆς ἀνα-
τολῆς διὰ τοὺς Πέρσας καὶ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σαρακηνῶν· ἐτά-
ρασσον γὰρ πρῶην τὴν ἀνατολὴν ἕως Αἰγύπτου. συνέβη δὲ ἐν
20 αὐτῷ τῷ χρόνῳ τὸν βασιλεῖα Κωνστάντιον ἀβήρωσθήσαντα ἡμέρας
μ' τελευτῆσαι· ἦν δὲ ἐνιαυτῶν ἐξήκοντα. E

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίου ἀνηγόρευσεν ὁ στρατὸς

16. καὶ Λικινιανὸν Ch., Καλλιμανδὸν Ox.

Instauravit; eivaeque superstites multis donavit, tributis etiam illis in trien-
nium remissis. Romam deinde reversus, e medio sublatus est, aetatis
anno LIII.

Maxentium excepit Constantius Chlorus; qui imperavit annos XIII.
Erat hic procerus, gracilis, subcanus, colore corporis oculatorumque pul-
chro, naso elegantī, parvus, quietus, magnanimis.

Hujus sub imperio, Salamis, urbs Cypri, divinam iram passa est:
maxima enim ejus pars terraemotu in mare disjuncta est: reliquum vero
urbis solo adaequatum corrui. Hanc itaque Constantius excitavit, et pe-
cuniarum plurimum civibus superstitionibus largitus, tributa etiam illis in
quadriennium remisit. Urbem vero hanc, quae antea Salamis vocata
fuit, variis aedificiis a se ornatam, Constantiam, a suo nomine nuncupa-
ri voluit: quae etiam Cypri metropolis est, in hunc usque diem.

Eodem imperante missus est, ingenti cum exercitu, Maximus Licin-
ianus, ad Partes Orientales vindicandas ab incursionibus Persarum et
Saracenorum, qui antehac Orientem, ad Aegyptum usque perturbave-
rant. Accidit autem eodem tempore Imperatorem Constantium in mor-
bum incidere; ex quo, quadragesimo post die, interiit; aetatis anno sexa-
gesimo.

Constantio fati defuncto, Maximus Licinianus ab exercitu in Oriente

ἐν τῇ ἀνατολῇ Μάξιμον Λικινιανὸν αὐτοκράτορα. καὶ ἑάσας ἐν αὐτῇ τῇ ἀνατολῇ Θεσιανὸν ἔξαρχον μετὰ βοηθείας εἰς τὸ φυλάττειν τὴν ἀνατολὴν ἀπῆλθεν ἐν Ῥώμῃ. ἐν τῷ δὲ μέλλειν αὐτὸν ἐξιέναι ἀπὸ Ἀντιοχείας ἐθεώρησεν ἵπποδρόμιον· καὶ ὕβρι-
 V 185 σαν αὐτὸν οἱ δῆμοι τῆς πόλεως, ὅτι οὐδὲν ἐφιλοτιμήσατο τῇ πό-
 O 417 λει ἐκεῖ ἀναγορευθεὶς βασιλεύς. καὶ ἀγανακτήσας ἐκέλευσεν ἄρ-
 μα κατ' αὐτῶν ἐξελεθεῖν· καὶ ἐτόξευσαν αὐτοὺς οἱ στρατιῶται ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ, καὶ ἀπώλοντο χιλιάδες δύο. ὁ δὲ αὐτοὺς βασι-
 λεὺς Μάξιμος ἐλθὼν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐβασίλευσεν ἔτη ζ'. ἦν δὲ εὐ-
 στηθος, μελάνθριξ, εὐθετος, δασυπύγων, εὐόφθαλμος, καμ-10
 πυλόριος, φιλοστρατιώτης, ὀργίλος, τρακταϊστής.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐχαρίσατο ἔλευθερίαν τοῖς χριστιαν-
 τοῖς εἰς τὸ μὴ κρύπτεσθαι αὐτοὺς ἀλλὰ δημοσιεύειν. συνέβη
 δὲ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐν Ἐλιονπόλει τῆς Φοινίκης
 B μαρτυρησαί τὸν ἅγιον Γελάσιον· ἦν γὰρ μῖμος δευτέρος καὶ 15
 εἰσῆλθεν εἰς τὸ παιγνίδιον πανδήμου ἀγομένου. καὶ πλήθους
 θεωροῦντος ἔβαλον αὐτὸν εἰς βοῦττιν μεγάλην βαλανείου γέμου-
 σαν ὕδατος γλιωροῦ, καταγελῶντες τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος
 καὶ τοῦ ἁγίου βυπτίσματος. ὁ δὲ αὐτοὺς Γελάσιος ὁ μῖμος βα-
 O 418 πτισθεὶς καὶ ἀνελθὼν ἐκ τοῦ βοττίου καὶ φορέσας ἱμάτια λευκὰ 20
 οὐκέτι ἠρέσχετο θεατρῖσαι, λέγων ἐπὶ τοῦ δήμου ὅτι Χριστιανός
 εἰμι· εἶδον γὰρ δύναμιν Θεοῦ φοβεράν ἐν τῷ βαπτίζεσθαι με ἐν

1. αὐτοκράτωρα pro αὐτοκράτορα scribit Ch. Sed ita iam Ox.
 ibid. ἐκίαςας Ox. 19. Γαλάσιος Ox.

Imperator salutatus est. Phestiano itaque Exarcho, ibi cum copiis relicto, qui Orientem custodiret, ipse Romam proficiscitur. Antequam vero ex Antiochia discederet, Circensia spectare voluit: ubi populus Antiochen-
 sis dieteriis eum laescebant, quod urbem nullis Largitionibus donasset, cum tamen ibidem Imperator primum renunciatus fuisset. Imperator itaque super his indignatus, milites armatos adversus eos exire iussit: populum itaque sagittis in Circo petebant, millibus duobus excidio datis. Maximus autem Imperator, Romam veniens, ibidem imperavit annos vii. Erat hic pectore firmo, capillitio nigro, membris compositis, barba hirsuta, oculis pulchris, naso adunco, millitum studiosus, iracundus, negotiis tractandis idoneus.

Sub hoc Imperatore, Christianis indultum est, uti non amplius latitantes, in publicum prodirent. Contigit autem Huius sub imperio martyrium subire S. Gelasium, Heliopoli Phoenicum. Erat hic mimus secundi ordinis; qui, spectante populo universo, Theatrum ingressus, in solum Balnei magnum, aquis tepentibus plenum, injectus est; nempe Christianae religionis, et sancti Baptismatis in Ludibrium. Gelasinus autem iste Mimus, ubi baptizatus ex labro, vestibus albis indutus, egrederetur; Mimus agere amplius detrectavit; populumque allocutus universum, *Ego, inquit, Christianus sum; vidi enim in Lavacro tremendam Dei Majesta-*

τῷ βουττίῳ καὶ χριστιανὸς ἀποθνήσκω. καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ δῆμος ὄλος ὁ θεωρῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς πόλεως ἐμάνη σφόδρα· καὶ ὀρμήσαντες ἐκ τῶν βάρθρων εἰς τὴν θυμὴν ἐκράτησαν αὐτὸν C καὶ σύραντες αὐτὸν ἔξω τοῦ θεάτρου, ὡς φορεῖ τὰ λευκὰ ἱμάτια 5 αὐτοῦ, λιθοβολήσαντες ἐφόνευσαν αὐτόν, καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ δίκαιος. καὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτοῦ ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν κώμην τὴν λεγομένην Μαριάμμη, ὅθεν ὑπήρχεν, ἔξω οὖσαν Δαμυσκοῦ τῆς πόλεως ἀπὸ ἐνὸς ἡμίσεος μίλλου. καὶ ἐτίσθη αὐτῷ εὐκτήριος οἶκος.

10 Ὁ δὲ βασιλεὺς Λικιννιανὸς Μάξιμος χειρορρηθῆεις τελευτᾷ, ὡν ἐνιαυτῶν μζ'.

5. λιθοβολήσαντες Ch., Chron. Pasch. p. 276. A., λιθοβολίσαντες Ox. 8. ἐνὸς ἡμίσεος] I. e. 1½.

tem; et Christianus moriar. Haec ubi audierat omnis qui in Theatro spectabat populus, furore summo commotus est: confestim itaque omnes ex gradibus in scenam irruentes, comprehensum Gelasinum et Theatro extractum, in albo quem ferebat amictu, lapidibus obrutum interfecerunt. Atque hic justus viri exitus fuit. Reliquias vero ejus, qui genere ei conjuncti erant, in vicum unde ipse oriundus erat, Mariammen dictum, miliarium dimidia parte a Damasco urbe remotum, deportarunt. Huic etiam Oratoriam domum extruxerunt.

Imperator autem Maximus Licinnianus, a Chirurgorum sectionibus interiit, annos natus XLVI.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Γ'

ΧΡΟΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Α *Μ*ετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξιμίου Λικιννίου ἐβασίλευσεν ὁ Θεϊό-
τατος καὶ πιστότατος, ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, Κων-
σταντῖνος ὁ μέγας τῇ πρὸ ὀκτῶ καλανδῶν αὐγουστῶν ἐπὶ τῆς
ὑπατείας Σεβήρου καὶ Μαξιμιανοῦ· καὶ ἔμεινε βασιλεύων ἔτη λβ'.
ἦν δὲ μακρός, πυρρὸς, μεγαλόψυχος, ἡσυχος, Θεοφιλής. 5

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ πόλεμος ἐγένετο ἐν
τῇ δύσει μέγας· καὶ ἐξῆλθε κατ' αὐτῶν ὁ Θεϊότατος Κωνσταντί-
νος, καὶ ἤτηθεις ἐφοσσεύετο ὑπὸ τῶν βαρβάρων. καὶ θλιβόμε-
Ο 2 νος ἐν τῷ μέλλειν αὐτὸν καθεύδειν ἤσχετο ῥησιθῆναι ἀπ' αὐτῶν·
Β καὶ ἔλκυσθεις εἰς ὕπνον εἶδε κατ' ὄναρ ἐν τῷ οὐρανῷ σταυρόν, 10
ἐν ᾧ ἐπεγράφετο, Ἐν τούτῳ νίκα. καὶ ἀναγνοὺς τὸ ἐπιγεγραμ-
μένον ἐν τῷ σταυρῷ διηπνέθη· καὶ ἀναστὰς ἐποίησε σήγον

5. πυρρὸς Ch., πυρὸς Ox.

L I B E R XIII.

DE TEMPORIBUS CONSTANTINI IMPERATORIS.

*M*aximum Licinnum excepit in Imperio Constantinus Magnus, Constan-
tini Chlori F. Imperator Fidelissimus et pietissimus: qui regnare coepit
viii Kal. Augusti, Severo et Maximiano Coss. et regnavit annos xxxii.
Erat autem procerus, rufus, magnanimus, ingenii sedati et Deo charus.

Hujus sub Imperio, bellum grave in Occidente exortum est; ad quod
reprimendum divitiissimus Constantinus cum exercitu profectus est: cacterum
devictus Imperator, a Barbaris undique cingebatur. His itaque po-
situs angustiis, ad somnum decubiturus, a Deo precibus expetivit his malis
liberari. Somno deinde correptus, per quietem vidit Crucem in Coelo,
cui inscriptum erat: *In Hoc vince*. Perlecta autem Inscriptione, e somno
expergefactus est. Surgens itaque et efficta Crucis, quam in Coelo vi-

σταυροῦ, ὡς εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ προηγεῖτο αὐτοῦ. καὶ προ-
 τρεψάμενος τὸν ἴδιον στρατόν, λέγων ὅτι Νικῶμεν, καὶ ὀρμήσας
 καὶ συμβαλὼν τοῖς βαρβάροις, ἐνίκησε τὸν πόλεμον κατὰ κράτος,
 ὥστε μηδένα τῶν βαρβάρων σωθῆναι ἀλλὰ πάντας ἀπολέσθαι.
 5 καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῇ Ῥώμῃ μετὰ νίκης καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔχων
 ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸν σίγνον τοῦ σταυροῦ. ἐξηγεῖτο δὲ πᾶσι τὴν
 τοῦ ὀράματος καὶ τοῦ σίγνου τοῦ σταυροῦ δύναμιν, λέγων ὅτι
 Τοῦτο τὸ σημεῖόν ἐστι τοῦ Θεοῦ τῶν Γαλιλαίων τῶν λεγομένων
 χριστιανῶν. καὶ εὐθέως τὰ ἱερά καὶ πάντας τοὺς ναοὺς τῶν
 10 Ἑλλήνων κατέστρεψε καὶ τὰς ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν ἀνέωξε, C
 πανταχοῦ οὐκράς καταπέμψας ὥστε τὰς ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν
 ἀνοιχθῆναι. καὶ νηστεύσας καὶ κατηχηθεὶς ἐβαπτίσθη ὑπὸ
 Σιλβέστρου, ἐπισκόπου Ῥώμης, αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἑλένη
 καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ καὶ πλῆθος ἄλ-
 15 λων πολλῶν Ῥωμαίων. καὶ ἐγένετο χριστιανὸς ὁ αὐτὸς Κων-
 σταντῖνος βασιλεὺς.

Καὶ ἐπιστρέψαι κατὰ Περσῶν καὶ ἐνίκησεν καὶ ἐποίησε πά-
 πτι εἰρήνης μετὰ Σαραβάρου, βασιλέως Περσῶν, τοῦ Πέρσου αλ- O 3
 τήσαντος εἰρήνην ἔχειν μετὰ Ῥωμαίων. ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντί-

18. Σαραβάρου] „Constantinus adversus Parthos, ut Eutropius, vel
 Persas, ut Hieronymus, qui jam Mesopotamiam fatigabant, ultimo
 vitae anno bellum moliens, Achyrone, Nicomediae suburbio, fatis
 concessit. Quo tempore Sapor, sive Sapoies, Persarum erat Rex:
 qui etiam, anno sequente, Nisibim obsedit, vastata Mesopotamia.
 Sed et Cedrenus testatur, anno xxi. Constantini Imp. pacem inter
 Saporem, Persarum regem, et Romanos ruptam fuisse. Itaque pro
 Σαραβάρου hoc loco legendum Σαπάρου.“ Ch. Σαραβάρου alia
 forma videtur eius quod est p. 7. B et 9. C Σαβουραραάκης, nisi
 id ipsum restituendum est.

dit, effigie; eam in pugnam praeferri jussit: simul etiam exercitui sui ad-
 dens animos, victoriam eis pollicitus est. Tum vero egressus, praelioque
 cum Barbaris commisso, illos eo usque profligavit, ut ad unum omnes pe-
 rierint. Victor deinde Romam repetit cum Triumpho magno, Crucis si-
 gnum praelatum habens: cujus quoque vim, simul et Visionem suam omni-
 bus aperuit; testatus, Hoc signum esse Dei Galilaeorum qui Christiani ve-
 ciantur. Absque mora igitur Gentilium Tempia atque fana funditus ever-
 tit: missisque ubique per Imperium Literis suis Imperatoris, Christiano-
 rum Ecclesias aperiri jussit. Tum vero, ubi jejunasset, et rudimentis
 Christianae Religionis imbutus fuisset, baptizatus est ipse, cum matre He-
 lena, a Silvestro Episcopo Romano: baptizati etiam sunt propinqui ejus
 omnes et amici; Romanorumque inaeper aliorum multitudo ingens. Sic
 itaque Imperator Constantinus Christianus factus est.

Posthaec vero contra Persas arma movens, bello superior evasit; da-
 tis etiam Persis pacis conditionibus, flagitante hoc ab eo Sarabaro, Per-
 sarum rege. Idem Constantinus Imperator Euphratesiam a Syria et

- νος βασιλεὺς καὶ τὴν Εὐφρατισίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἀπὸ Συ-
D ρίας καὶ Ὀσροηνῆς μερίσας καὶ δοὺς δίκαιον μητροπόλεως ἐν Ἰε-
 ραπόλει. καὶ ὑποστρέψας ἦλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ
 ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, μέγιστον κτίσμα, λύσας τὸ λε-
 γόμενον Φιλίππου βασιλέως δημόσιον· λουτρὸν γὰρ παλαιὸν ἦν καὶ 5
V 4 τῷ χρόνῳ φθαρὲν καὶ μὴ λοῦον. ἔκτισε δὲ καὶ ξενῶνα πλησίον·
 ὁμοίως δὲ ἔκτισε καὶ τὴν λεγομένην Ῥουφίνου βασιλικήν· ἦν γὰρ
 τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἔλυσεν αὐτὸ Ῥουφίνος ὁ ἐπαρχος τῶν
 ἱερῶν πραιτωρίων. ἀπελθὼν δὲ μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῷ πολέ-
 μῳ ἐκελεύσθη ὑπ' αὐτοῦ περιμεῖναι ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ 10
 ἐπλήρωσε τὴν αὐτὴν βασιλικήν, ἐπανερχομένου τοῦ αὐτοῦ βασι-
 λέως ἐπὶ Ῥώμῃ. ἐν τῷ δὲ μέλλειν ἐξέρχεσθαι τὸν βασιλεὺς Κων-
 σταντίνον ἀπὸ τῆς αὐτῆς Ἀντιοχείας, ἐποίησε πρῶτος αὐτὸς ἄρ-
 χοντα Ἀντιοχείας τῆς Συρίας Πλούταρχον ὀνόματι χριστιανόν·
 ὅστις καὶ εἰς τὸ κτίσμα τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς βασιλικῆς ἐκελεύ- 15
 σθη ἐργοδιωκτεῖν. ὁ δὲ αὐτὸς Πλούταρχος ἐν τῷ κτίζειν τὸν ξε-
B νῶνα εὐρηκῶς τὸ χαλκούργημα τοῦ Ποσειδῶνος τὸ ἐστὼς τετελε-
O 4 σμένον ἔνεκεν τοῦ μὴ πύσχειν σειομένην τὴν πόλιν, ἐπάρας τοῦτο
 ἔχωνενυσε καὶ ἐποίησεν αὐτὸ στήλην τῷ αὐτῷ Κωνσταντίνῳ τῷ
 βυσιλεῖ, στήσας αὐτὴν ἔξω τοῦ πραιτωρίου αὐτοῦ, γράψας ὑπο- 20
 κάτω αὐτῆς, Βόνῳ Κωνσταντίνῳ. ἦτις στήλη χαλκῆ ἴσταται
 ἕως τῆς νῦν.

Προηγύετο δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν τῇ αὐτῇ μεγάλῃ πόλει

2. Ὀσροηνῆς] Ὀσροϊνῆς Ox. 21. Βόνῳ Κωνσταντίνῳ Ox.

Osdroina sejungens, Provinciam fecit; jure etiam Metropolitico Hierapoli concessio. In reditu vero Antiochiam veniens, Ecclesiam Magnam, opus plane magnificum, ibidem condidit, dissoluto Philippi regis Balneo Publico: quod, pervetustum cum esset et tempore collapsum, inutile prorsus fuit. Prope Ecclesiam quoque Hospitium extruxit: Rufini etiam Basilicam condidit. Fuerat haec olim Mercurii fanum; quod Rufinus, Praetorium sacrorum Praefectus, demolitus fuerat; eodem in loco inchoata ante bellum Basilica; quam postea, a bello redux, Imperatoris jussu, Romam repotentis, Antiochiae relictus, ad exitum perduxit. Constantinus autem Imperator ab Antiochia discedens, Syriae Praefectum Christianum primus constituit, Plutarchum nomine: cujus etiam cura, in Ecclesia et Basilica, extruendis, usus est. Plutarchus vero iste, inter condendum Hospitium, reperta ibidem Neptuni statua aerea, Telesmatice praeparata, adversus terrae motus, ne deinceps ab his urbs pateretur; eam extractam inde refundit, statuamque ex ea effictam, Constantino Imperatori erexit: quam et extra Praetorium suum excitavit, cum hac Inscriptione, *Bono Constantino*. Quae quidem statua ibi usque adhuc visitur.

Idem Imperator Antiochiae Magnae primus Comitem Orientis, qui.

τῶν Ἀντιοχέων πρώτοις κόμητα ἀνατολῆς ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἰλλου καὶ Ἀλβίνου, ποιήσας αὐτῷ πραιτώριον τὸ ἱερὸν τῶν Μουσῶν, πληροῦντα τὸν τόπον ἐν τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἐπαρχοῦ τῶν πραιτωρίων, ὀνόματι Φηλικιανὸν χριστιανόν, χαρισάμενος τῇ αὐτῇ 5 πόλει τῶν Ἀντιοχέων διὰ θείου αὐτοῦ τύπου δικαιώματα ἀξίας δευτέρου κομετάτου, τοῦ τῆς ἐτους χρηματίζοντος κατὰ τὴν μεγάλην τῶν Ἀντιοχέων πόλιν. οὐκ ἦν γὰρ πρῶτη ἐν τῇ αὐτῇ μεγάλῃ Ἀντιοχεια κόμης ἀνατολῆς ἐγκάθετος, ἀλλὰ κατὰ πόλεμον κινουόμενον δηληγύτωρ ἐκάθητο ἐν Ἀντιοχεια τῆς Συρίας, καὶ ὅτε 10 ἐπαύθη ὁ πόλεμος, ἐκουφίζετο ὁ δηληγύτωρ. ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐξῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας, εἰσάσας Ῥουφῖνον τὸν ἑπαρχον· ὅστις Ῥουφῖνος σπουδάσας ἀνεπλήρωσε τὴν βασιλικήν· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ Ῥουφῖνου.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐπεμψε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα τὴν 0 5 15 κόρην Ἐλένην εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τιμίου σταυροῦ· ἦτις καὶ εὐροῦσα ἀνήγαγε τὸν αὐτὸν τίμιον σταυρὸν μετὰ τῶν πέντε ἡλων· καὶ ηὐξήθη ἐξ ἐκείνου τὰ τῶν χριστιανῶν Δ πάντα.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τρίτην Παλαιστίνην ἐποίησεν ἐπαρχίαν. καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐνεκαινόθη τό ποτε Βυζάντιον ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γαλλιανοῦ καὶ Συμμάχου, τοῦ αὐτοῦ δὲ βασιλέως Κωνσταντίνου ποιήσαντος πρόκεισον ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀπὸ Ῥώμης ἐλθόντος ἐν τῷ Βυζαντίῳ· ὅστις καὶ τὸ πρῶην τεύ-

4. Φηλικιανὸν Ox., Pollux p. 274. 15. κόραν Ox. 20. ἐνεκαινόθη Ch., ἀνεκαινόθη Ox. 21. Γαλλιανῶ] Γαλλιανῶ Ch.

Praefecti Praetorio locum teneret, constituit Christianum, nomine Felicianum: cui etiam, in Praetorium ei ut esset, Musarum Fanum assignavit. Factum hoc Illo et Albino Coss. Concessis etiam Antiochensibus, divino Imperatoris ex Edicto, Dignitate ac Jure Comitatus Secundi, anno Aerae Antiochenae cccclxxxiii; cum ante illud tempus Orientis Comes Antiochiae Magnae sedem suam non habuerit: sed moto aliquo bello, Delegatus ibi pro tempore sedebat; quo finito, desit et ejus Delegatio. Constantinus autem Imperator, Antiochia discedens, Rufinum ibi Praefectum reliquit: qui, sedulo operam suam impendens, Basilicam absolvit. Ob hanc itaque causam, *Rufini Basilica* vocata est.

Idem Constantinus Imperator matrem suam, Dominam Helenam, Hierosolymas misit, ad exquirendam Crucem Venerabilem: quam una cum quinque clavis repertam, Helena inde reportavit. Ex eo tempore res Christianorum melius se indies habuere.

Idem Imperator tertiam quoque Palaestinam Provinciam fecit. Hujus etiam sub Imperio Byzantium instaurata est, Galliano et Symmacho Coss. Cum enim Imperator, processu ad longum tempus suscepto, Byzantium Roma profectus esset; veterem urbis murum, Byzi opus, in-

χος τῆς αὐτῆς πόλεως ἀνενέωσε τοῦ Βύζου καὶ προσθεῖς ἄλλο διάστημα πολὺ τῷ τείχει, καὶ συνάψας τῷ παλαιῷ τείχει τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐκέλευσεν αὐτὴν Κωνσταντινούπολιν λέγεσθαι, ἀναπλη-
O 6 ρώσας καὶ τὸ Ἴππικὸν καὶ κοσμήσας αὐτὸ χαλκουργήμασι καὶ πάσῃ ἀρετῇ, κτίσας ἐν αὐτῷ καὶ κάθισμα θειοῦ βασιλικοῦ καθ' 5
E ὁμοιότητα τοῦ ἐν Ῥώμῃ ὄντος. ἔκτισε δὲ καὶ παλάτιον μέγα καὶ εὐπρεπὲς καθ' ὁμοιότητα ὡσαύτως τοῦ Ῥώμης πλησίον τοῦ Ἴππικοῦ, [τὴν ἄνοδον ἀπὸ τοῦ παλατιοῦ εἰς τὸ κάθισμα τοῦ Ἴππικοῦ διὰ] τοῦ λεγομένου Κοχλίου, κτίσας καὶ φόρον μέγαν καὶ εὐπρεπῆ πάνυ, καὶ στήσας ἐν τῷ μέσῳ κίονα ὀλοπόρφυρον ἄξιον θαύ-
10 ματος, καὶ ἐπάνω τοῦ αὐτοῦ κίονος ἐαυτῷ ἕστησεν ἀνδριάντα, ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπτὰ· ὅπερ χαλκούργημα
V 5 ἦγαγεν εἰς τὸ Ἦλιον ἑσθηκός, πόλιν τῆς Φρυγίας. ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἀφελόμενος ἀπὸ Ῥώμης κρύφα τὸ λεγόμενον Παλλάδιον ξόανον, ἔθηκεν αὐτὸ εἰς τὸν ἕπ' αὐτοῦ κτισθέντα φόρον 15 ὑποκάτω τοῦ κίονος τῆς στήλης αὐτοῦ, ὡς τινες λέγουσι τῶν Βυζαντιῶν ὅτι ἐκεῖ κεῖται. τὴν δὲ τύχην τῆς πόλεως τῆς ἕπ' αὐτοῦ ἀνανεωθείσης καὶ εἰς ὄνομα αὐτοῦ κτισθείσης ποιήσας τῷ θεῷ θυσίαν ἀναμικτον ἐκάλεσεν Ἄνθουσαν. ἥτις πόλις ἐκτίσθη ἔξ ἀρχῆς ὑπὸ Φιδάλιας· καὶ ἐκάλεσε τότε τὴν τύχην αὐτῆς Κη-
20 ρών. τὴν δὲ αὐτὴν Φιδάλιαν ἠγάγετο Βύζας ὁ τῆς Θράκης βα-

4. δὲ τὸ Ox., καὶ τὸ Chron. Pasch. p. 284. A. 8. τὴν — διὰ addidit ex Chron. p. 284. B. 9. μέγαν Ch., Chron., μέγα Ox., μέγα καὶ εὐπρεπὲς Pollux p. 270. 13. ἑσθηκός Ch., ἑσθηκός Ox. 20. Φιδάλιας] Scr. Φιδάλιας. V. ad vol. I. p. 125. A. ibid. Κηρῶν] Κερῶν Chron. p. 265. A. Quod magis mihi probatur. Efficta haec puella videtur ex Κερῶσει, Ius filia, Byzantis matre, apud Hesychium Illustrem p. 62. Or., ubi plura Meursius.

stauravit; muroque alio de novo extracto, et ad murum veterem adjecto, urbem ipsam, Constantinopolim, vocari iussit. Hippodromum quoque instauravit, statuisque aereis, ornataque omnimodo splendidiorem reddidit: extracta etiam ibi, ad formam ejus quae Romae est, sella Imperatoria, unde Ludos Imperator spectaret. Palatium quoque magnum et speciosum, quale Romae habetur, prope Hippodromum, Cochleum dictum, extruxit: Forum etiam amplum et spectabile, cujus in medio Columnam posuit, Porphyreticam totam penitusque mirandam: cui etiam statuam sibi imposuit, capite septem radiis coronato: quod simulachrum aereum Imperator ex Illo, ubi olim steterat, urbe Phrygiae, advexit. Idem etiam Constantinus, ablatum clanculum Roma Palladium, quod vocant, in foro a se condito, infra columnam statuæ suae collocavit: sicut Byzantini nonnulli asserunt, ipsum ibidem recondi affirmantes. Urbis vero a se instauratae et a nomine suo vocatae Fortunam *Anthusam* appellari voluit; sacrificium incruentum Deo peragens. Urbis hujus prima fundamenta posuit Phidalia; quae urbis Fortunae tunc temporis Ceroen nomen imposuit. Phidaliam hanc Byzans, Thraciae rex, in uxorem duxit, post mor-

σιλεὺς μετὰ τὴν τελευταίην Βαρβυσίου τοῦ πατρὸς αὐτῆς, τοῦ το- 0 7
πάρχου καὶ φύλακος τοῦ αὐτοῦ ἐμπορίου. ὅστις Βαρβύσιος μέ-
λων τελευταίων ἐκέλευσε τὴν Φιδαλίαν ποιῆσαι τείχος τῷ τόπῳ ἕως Β
Θαλάσσης. ὁ δὲ Βύζας εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα καλέσας τὴν χώραν
5 ἐβασίλευσεν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

Ἐκτίσσε δὲ δύο ἐμβόλους ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ παλατίου ἕως
τοῦ αὐτοῦ φόρου εὐπρεπεῖς καὶ κεκοσμημένους ἀνδριᾶσι καὶ μαρ-
μύροις διαφόροις, καλέσας τὸν τόπον τῶν ἐμβόλων Ἰργίαν, κτί-
σας ἑγγὺς καὶ βασιλικὴν καὶ ἔξω μεγάλους κίονας καὶ ἀνδριάντας,
10 ἦνπερ ἐκάλεσε Σενᾶτον, κατέναντι στήσας τῇ ἰδίᾳ μητρὶ Ἑλένη
στήλην Ἀγούστιας ἐν πορφυρῶ μικρῶ κίονι, καλέσας τὸν τόπον
Ἀγουστιῶνα. ὁμοίως δὲ ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ λεγόμενον Ζευξίπ-
πον δημόσιον λουτρόν, κοσμήσας κίονι καὶ μαρμύροις ποικίλοις
καὶ χαλκουργήμασιν· εὔρε γὰρ αὐτὸ ἀπλήρωτον, ἀρχθὲν μὲν C
15 πρῶτῃν ὑπὸ Σεβήρου βασιλέως τὸ αὐτὸ δημόσιον. ἔκτισσε δὲ καὶ
τὸ Ἴππικόν καὶ ἄλλα πολλά· καὶ ὅτε πάντα ἐπλήρωσεν, ἐπετέλε-
σεν ἰππικόν, ἐν πρώτοις θειωρῆσας ἐκεῖ καὶ φορέσας τότε ἐν πρῶ-
τοις ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ κορυφῇ διάδημα διὰ μαργαριτῶν καὶ λί-
θων τιμίων, βουλόμενος πληρῶσαι τὴν προφητικὴν φωνὴν τὴν
20 λέγουσαν „Ἔθηκας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου O 8
τιμίου.“ οὐδεὶς γὰρ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλευσάντων τοιοῦτόν τι
ποτε ἐφόρεσε. καὶ ἐπετέλεσεν ἑορτὴν μεγάλην μηνὶ μαΐῳ τῷ καὶ

2. Βαρβύσιος Ch., Βάρβυσιος Ox. 9. βασιλικὴν] ἔχουσαν κόγχην
addunt Pollux et Chron. Pasch. p. 284. C. 12. Ἀγουστιῶνα]
Sic et Cedrenus p. 374. C, D. Ἀγουστιῶνα infra p. 78. D.
19. προφητικὴν] Psalm. XX. 4.

tem Barbysii, patris ejus; qui loci illius Dominus fuit, et Emporii Cu-
stos. Hic vero moriturus, Phidaliae in mandatis reliquit, uti muro ad
mare perducto locum illum circumdaret. Byzas itaque, loco illo in nomen
suum vocato, sedem illie regni posuit.

Porro [Constantinus] ab introitu Palatii, ad Forum usque, Porticus
duas extruxit speciosas variis statuīs, columnisque ornatas: Lo-
cum vero hunc *Regiam* vocavit: cui vicinam etiam Basilicam condidit;
statuīs et columnis ingentibus exterius ornata: quam et *Senatum* vo-
cavit. Huic ex adverso matris Helenae, Augustae, statuam, columnellae
Porphyræicæ impostam, collocavit: locum vero hunc *Augustaeum* no-
minavit. Similiter quoque Balneum Publicum, *Zeurippum* dictum, a Se-
vero Imperatore inchoatum, ipse ad exitum perduxit; variisque illud co-
lumnis statuisque marmoreis aereisque exornavit. Hippodromum quoque
extruxit atque alia plurima. Omnibus vero hisce absolutis, Certamina
Equestris indixit; quos ipse in Circo suo primus spectavit. Tum pri-
mum quoque Coronam, Margaritis et lapillis pretiosis insignitam, Impera-
tor capite gestavit: animo scilicet explendi dictum illud Propheticae:
Imponisti capiti ejus coronam ex lapide pretioso: Imperatorum enim prae-
Ioannes Malalas.

ἀρτεμισίῳ ἰά', ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματίζον-
 τος τοῦ, κελύσας διὰ θελοῦ αὐτοῦ τύπου τῆ αὐτῆ ἡμέρα ἐπιτε-
 D λῆσθαι τὴν ἑορτὴν τοῦ γενεθλίου τῆς πόλεως αὐτοῦ, καὶ ἀνοί-
 γειν τῆ αὐτῆ ἰά' τοῦ μαίου μηνὸς τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ Ζεῦ-
 ξιππον, πλησίον ὄν τοῦ Ἴππικοῦ καὶ τῆς Ῥηγίας καὶ τοῦ παλατίου, 5
 ποιήσας ἑαυτῶ ἄλλην στήλην ξοάνου κεχρυσωμένην, βαστάζου-
 σαν τῆ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ τὴν τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αὐτὴν
 κεχρυσωμένην, ἣν ἐκάλεσεν Ἄνθουσαν, κελύσας κατὰ τὴν αὐτὴν
 ἡμέραν τοῦ γενεθλιακοῦ ἵππικοῦ εἰσεῖναι τὴν αὐτὴν τοῦ ξοάνου
 στήλην διριγευομένην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν μετὰ χλαμύδων καὶ 10
 καμπαγίων, πάντων κατεχόντων κηρούς, καὶ περιέρχεσθαι τὸ σχή-
 μα τὸν ἄνω καμπτὸν καὶ ἔρχεσθαι εἰς τὸ σκάμμα κατέναντι τοῦ
 E βασιλικοῦ καθίσματος, καὶ ἐγείρεσθαι τὸν κατὰ καιρὸν βασιλέα
 καὶ προσκυνεῖν, ὡς θεωρεῖ τὴν αὐτὴν στήλην Κωνσταντίνου καὶ
 τῆς τύχης τῆς πόλεως. καὶ περὶ ἑλάττας τοῦτο τὸ ἔθος ἕως τοῦ 15
 νῦν.

- 0 9 Ὁ δὲ θεϊότατος Κωνσταντίνος ἐν τῆ συμπληρώσει τῆς αὐτοῦ
 ὑπατείας ἔρριψεν ἐν Κωνσταντινουπόλει χάρισμα τοῖς Βυζαντιοῖς
 καλάμων συντόμια ἄρτων ἡμερησίων διαιωσιζόντων, οὔστινας
 ἄρτους ἐκάλεσε παλατινοὺς διὰ τὸ ἐν τῷ παλατίῳ ῥογεύεσθαι 20
 V 6 τοὺς αὐτοὺς ἄρτους, ἐκάστου ἄρτου ἀφορίσας οἶνον, κρέα καὶ βέ-

8. ἣν ἐκάλεσεν] ἐκάλεσεν Ox. 12. σκάμα Ox., σκάμμα Ch. 19. κα-
 λαμῶν Ox., καλαμων Pollux p. 272., καλαμίων fuerat vol. I. p. 123. E.
 ibid. συντόμια Ox. ibid. διαιωσιζόντων Ch., Pollux, διανειζόν-
 των Ox. 21. οἶνον, κρέα Ch., οἶνον κρέα Pollux, οἶνον, κρέα
 idem apud Ducangium Gloss. v. βέσιον, οἶνονκρέα Ox. ibid. βε-
 στία Ox.

cedentium nemo talem gestavit. Artemisii vero, sive Mail xi, anno Aerae Antiochenae cccclxxviii, Festivitatem celeberrimam agitari iussit: Divino etiam Edicto suo sancivit, uti eodem die Natales Urbis celebrarentur. Zeuxippum quoque, Balneum Publicum, quod propter Circum, Regiam et Palatium situm est, eodem Mail xi speriri iussit. Fecit autem sibi Imperator statuam quoque aliam inauratam, urbis Fortunam, quam Antik-sam vocavit, et ipsam quoque inauratam, manu dextra gestantem. Statuam hanc, eodem die Genethliacorum Circensium, introduci iussit a militibus Chlamydes et campagos indutis, et cereos portantibus omnibus. Iussit vero, uti milites isti, Pompam introducetes, superiorem Hippodromi flexum circumeant; cumque ad sedile Imperatoriae sedi oppositum per-ventum erit, assurgens qui pro tempore Imperator fuerit, visas Fortunae urbis, et Constantini statuas veneretur: qui mos ad hunc usque diem observatur.

Divinissimus etiam Constantinus, in ipso Consulatus sui exitu, con-giarium Byzantinis Constantinopoli largitus est; sparsis in populum cala-morum tessaris panis Quotidiani perpetui: singulis etiam, praeter panem, carnibus, vino, et vesti assignatis. Panes vero hos Palatinos vocavit;

στια, ἀφορίας πρόσδοτον ὑπὲρ αὐτῶν ἐκ τῶν ἰδίων καὶ καλέσας αὐτοὺς πολιτικούς.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἔμεινε βασιλεύων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀφελόμενος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐπαρχίας ἀπὸ 5 Ἡρακλείας τῆς μητροπόλεως αὐτῆς, δοὺς αὐτῇ ἀπὸ Θεοῦ δίκαιον βασιλείας, προβαλούμενος ἐν αὐτῇ ἔπαρχον πραιτωρίων καὶ ἔπαρχον πόλεως καὶ τοὺς λοιποὺς μεγάλους ἄρχοντας, χριστιανοὺς πάντας ποιήσας. καὶ ἔμεινε ἐξ ἐκείνου εὐτυχῶς βασιλεύουσα.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεὺς καὶ τὴν Φρυγίαν Σαλου- 10 ταρίαν ἐποίησεν ἐπαρχίαν. ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἡ σύνοδος ἐγένετο τῶν τιῆ ἐπισκόπων κατὰ Ἀρείου περὶ τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ συνόδῳ ὑπῆρχε καὶ ὁ ὁσιώτατος ἐπίσκοπος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ὁ χρονογράφος. O 10

Ἐπαθε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντῖνου ὑπὸ 15 Θεομηρίας Μαξιμιανούπολις τῆς Ὀσδρονῆς τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος τὸ μετὰ τὸ ληφθῆναι ὑπὸ τῶν Περσῶν. καὶ ἀνήγειρεν αὐτὴν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ τὰ τείχη αὐτῆς· ἦσαν γὰρ πεσόντα· καὶ τοῖς περιωθεῖσι πολλὰ ἐχαρίσατο· καὶ μετεκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα Κωνσταντῖναν. ἔκτισε δὲ καὶ 20 εἰς τὴν Βιθυνίαν τὴν πρῶην οὖσαν κώμην λεγομένην Σουγάν, C δοὺς αὐτῇ καὶ δίκαιον πόλεως καὶ καλέσας αὐτὴν εἰς ὄνομα τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Ἐλενούπολιν. καὶ εἰς ὄνομα δὲ τῆς αὐτοῦ μητρὸς ἐκάλεσε καὶ ἐπαρχίαν Ἐλενούποντον.

15. Ὀσδροῖνῆς Οκ. 22. Ἐλενούπολιν — Ἐλενούποντον] Simile Νικουπόλις vol. I. p. 113. D.

quod ex Palatio darentur; sepositis ex proprio in hoc reditibus. Panes etiam hi Politici dicti sunt.

Idem vero Constantinus Imperii sedem Constantinopoli posuit; eamque, cum antea Europae sub ditione esset, et Heracleae Metropoli subjecta, sui juris fecit: concessit ei a Deo jure imperandi: constituit etiam Urbis et Praetorio Praefectis aliisque primariis Magistratibus, eisque Christianis omnibus. Itaque ex eo tempore urbs illa feliciter imperitavit.

Idem Constantinus Imperator Phrygiam Salutarem Provinciam fecit. Eiusdem sub imperio Synodus cccxviii. Episcoporum celebrata est, contra Arium, de rebus ad Christianam fidem pertinentibus: cui interfuit etiam sanctissimus Episcopus Eusebius Pamphili, Chronographus.

Constantino imperante, divinam iram passa est Maximianopolis, Osdroenae urbs, vice secunda, post ipsam a Persis captam. Imperator itaque Constantinus urbem de integro instauravit; moenia quoque collapsa excitavit, et superstitionibus incollis plurima largitus est; vocata deinceps urbs, a nomine suo, Constantina. Vicum etiam quandam in Bithynia, nomine Sugam, de novo extractum, civitatis jure donavit, et a matris suae nomine Helenopolim appellavit: cujus etiam a nomine Provinciam quoque ipsam Helenopontum vocavit.

Και ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τοὺς ὄντας ἐν Κωνσταντινουπόλει τρεῖς ναοὺς ἐν τῇ πρώτῃ λεγομένῃ ἀκροπόλει τοῦ Ἑλλίου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος σελήνης καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐκέλευσεν ἀρηματίστους τοῦ λοιποῦ διαμεῖναι.

Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Κων-
 5 σταντῖνος ἐν Νικομηδείᾳ τῆς Βιθυνίας, ὡς ἔστιν ἐν προκείμεσῳ, ἐν
 D προαστείῳ τινὶ λεγομένῳ Ἀχυρῶνι πρὸ ὀλίγου διαστήματος τῆς
 πόλεως, ἀβύρωσθήσας ἡμέρας ἕξ, πρὸ τοῦ πληρωθῆναι τὸ κτίσμα
 ἐν Ἀντιαχείᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς Συρίας τὸ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τὸ
 O 11 μέγιστον καὶ ἐν ὄντων θευμάτων. τελευτᾷ δὲ ὦν ἐνιαυτῶν ἕ¹⁰
 καὶ μηνῶν γ', ὡς ταῦτα συνεγράψατο καὶ τοὺς χρόνους πάντας
 τῶν προγεγραμμένων βασιλέων ὁ σοφώτατος Νεστοριανὸς ὁ χρο-
 νογράφος.

E Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἠρέθη
 βασιλεὺς ὦν ἐν Ῥώμῃ Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ· ὄντινα ἐν τῇ 15
 ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε βασιλεὺς Ῥώμης ἐπὶ τῆς ὑπατείας Οὐρσου καὶ
 Πολυβίου.

16. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Οὐρσου καὶ Πολυβίου.] „Chr. Alex. habet
 Οὐρσου καὶ Πολυμίου. Fasti etiam Capitolini hoc anno Ursum et
 Polemium Cos. exhibent.“ Ch.

Eodem etiam tempore Constantinus Imperator, fana illa tria, quae
 in eo loco, qui Acropolis olim dicebatur, posita erant, Solis nempe, Dia-
 nae, Lunae et Veneris, reditibus exuta deinceps manere jussit.

Non longo autem post tempore Imperator Constantinus, in Nicome-
 diam Bithyniae itinere facto, in morbum incidit; a quo cum per sex dies
 decubuerat, in ejusdem civitatis suburbio quodam, Achyrone dicto, non
 procul ab urbe, diem suum obiit, antequam opus illud magnificum, et in-
 ter orbis Miracula censendum, Ecclesiae nempe Antiochenae Magnae fa-
 bricam ad exitum perduxisset. Mortuus autem est, annos natus LX, cum
 mensibus tribus; uti haec memoriae prodidit sapientissimus Nestorianus,
 Chronographus; qui praedictorum quoque Imperatorum res gestas Chro-
 nico descripsit.

CONSTANTINUS JUNIOR,

ROM. IMPERATOR.

Post mortuum vero Constantinum, Romae regnum tenuit Constanti-
 nus filius; quem pater, dum adhuc ipse in vivis esset, regem ibi consti-
 tuerat; Urso et Polybio Cos.

Ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος βασιλεὺς ὁ μικρὸς ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔτη ιβ'. ὅστις μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς ἐξῆλθεν εἰς πρόκεισσον καὶ ἐσφάγη ἐν Μοθώνῃ ὑπὸ τῶν ἀνδράπων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὧν ἐνιαυτῶν κ'.

5 Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ μικροῦ ἐβασίλευ- O 12
V 7
σεν ἐν τῇ Ῥώμῃ Κώνστας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη ιε'. ὅστις ἀρβύ-
στήσας ἀπὸ δυσεντερίας ἐτελεύτα, ὧν ἐνιαυτῶν κζ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐβασίλευ- B
σε Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ μικρότερος
10 ἔτη λ'. ἦν δὲ μεγαλόψυχος, ἐξακρονίτης, ὃ ἐστὶν Ἀρμιανός. ἐπὶ
δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκίνησαν οἱ Πέρσαι, ἧτοι Ἀββουραρσάκιος O 13
ὁ βασιλεὺς· καὶ ἐπεστράτευσεν κατ' αὐτῶν ποιήσας Καίσαρα Ἰου-
λιανὸν συγγενέα αὐτοῦ.

Καὶ γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐπλήρωσε τὴν μεγάλην
15 ἐκκλησίαν ἐπιγράψας ταῦτα·

4. αὐτοῦ] αὐτοῦ Ox. 7. δυσεντερίας Ch., δυσεντερίας Ox.
11. Ἀββουραρσάκιος] Σαββουραρσάκιος Ch.

Hic autem Constantinus Junior per annos xii. Romae regnavit. Pa-
tris vero post obitum, dum in Processum exiret, a fratris sui militibus
Mothone occisus est, annum agens xx.

C O N S T A N S

R O M. I M P E R A T O R.

Constantinum Junioresm excepit in regno Romano Constans, frater
ejus: qui, cum annos ibi xvi. regnaverat, ex Dysenteria interit, annos
natus xxvii.

C O N S T A N T I U S

I M P. C O N S T A N T I N O P O L I T A N U S.

Constantino autem Magno succedebat in Imperio Constantinopolita-
no Constantius, filiorum natu minimus: qui imperavit annos xxx. Erat
autem hic vir magni animi, atque Erocionita, id est, Arrianus. Hujus
sub imperio motus ciebant Persae, ab Abburarsacio-rege eorum ducti.
Imperator itaque, Juliano cognato suo Caesare creato, in eos arma movit.

Magnam autem Antiochiam veniens, Ecclesiam ibi magnam absolvit
cui ista inscripsit.

Χριστῷ Κωνστάντιος ἐπέφαιστον οἶκον ἔτευξεν,
 Οὐρανίαις ἀψῖσι πανείκελα, παμφανόωντα,
 Κωνσταντίου ἄνακτος ὑποδρήσοντος ἐφετμαῖς·

C Γοργόνιος δὲ κόμης θαλαμηπόλον ἔργον ὕφανε·

καὶ κατελθὼν ἐπὶ τὰ Περσικὰ ἐποίησε πάκτα εἰρήνης μετὰ Περ-5
 σῶν ἐπὶ φανερόν χρόνον, πολλῶν πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων ἐν τῇ
 συμβολῇ. καὶ ὑποστρέψας ἐποίησε τὰ ἐγκαίρια τῆς αὐτῆς μεγά-
 λης ἐκκλησίας ἐν Ἀντιοχείᾳ. καὶ ἐξελθὼν ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος
 ἀπὸ Ἀντιοχείας, ἀνιῶν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν, ἔφθασε τὴν Κιλι-
 O 14 κίαν· καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν γέφυραν τοῦ Πυρράμου ποταμοῦ, ἔργον 10
 μέγιστον. καὶ εἰσελθὼν ἐν Μαμψουεστία, πόλει τῆς Κιλικίας, ἀφ-
 ῥωστήσας τελευτῆ ἐκεῖ, ὧν ἐνιαυτῶν μ'.

D Μετὰ δὲ τὴν βυσιλείαν Κωνσταντίου ἐβασίλευσεν Ἰουλιανὸς
 ὁ παραβάτης, ὁ πρῶτον γενόμενος Καῖσαρ, ὁ συγγενὲς τοῦ αὐτοῦ
 Κωνσταντίου, ἐπὶ ὑπατείας Μαρμεντίου καὶ Νεβήτα· ὅστις ἐβα-15
 σίλευσεν ἔτη β'. ἦν δὲ ἄλλόγμιος· ὅστις ἐκλήθη παραβάτης, διότι

1. ἐπέφαιστον] ἐπήφατον Ch. Idem Κωνσταντίνος et Κωνσταντί-
 νον suspicatur. 2. πανφανόωντα Ch., πανφανόνενα Ox. 3. ὑ-
 ποδρήσοντος Ch., ὑποδρήσαντος Ox. 4. θαλαμηπόλον Ch., θα-
 λάμη πόλον Ox. 11. Μαμψουεστία] Μαμψουκρήναις debebat
 notante Wesselingio ad Antonin. p. 580. 15. Μαρμεντίου καὶ Νε-
 βήτα] „Chr. Alex. habet Μαρμερτίον καὶ Νεβήτα; rectius: hoc
 anno enim Fasti Capitolini Fl. Mamertinum et Fl. Nevittam Coss.
 habent.“ Ch.

*Extruxit sacras Christo Constantius aedcs,
 Coelo consimiles, summo splendore nitentes:
 Sic Constantini regis pia iussa sequutus.
 Gorgonio Comiti structurae cura relicta est.*

In Persidem deinde profectus est; praelioque cum eis inito, multisque
 utrinque caesis, induciae ad tempus satis longum factae sunt. Imperator
 itaque Antiochiam reversus, Magnae Ecclesiae dedicationem celebravit.
 Hinc vero Constantinopolim profecturus, per Ciliciam iter ducit: ubi Py-
 rami fluvii pontem, opus magnificentum, extruxit. Ab inde vero Mopsue-
 stiam, Ciliciae urbem veniens, ex morbo ibi interiit, annum agens qua-
 dragesimum.

J U L I A N U S

IMPERATOR.

Constantium in imperio excepit Julianus, Apostata, Consanguineus
 ejus; quem ipse Caesarem antea creaverat; Marmontio et Neveta Coss.
 et imperavit annos II. Erat hic eloquentia celebris: Apostata autem di-

ἀρησόμενος τὸ δόγμα τῶν αὐτοῦ προγόνων, τὸ τῶν χριστιανῶν, γέγονεν Ἕλλην. ἦν δὲ φίλος καὶ ὁμόχρονος Λιβανίου τοῦ περιήτου σοφιστοῦ Ἀντιοχείας.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Δομέτιος. ἐπεστράτευσεν γὰρ κατὰ Περσῶν δυνατὴν στρατείαν, καὶ κατελθὼν κατέλαβεν Ἀντιόχειαν· καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει τῷ λε- O 15 γομένῳ Κασίῳ ἐποίησεν ἐκεῖ θυσίαν ἐκατόμβην τῷ Διὶ Κασίῳ· καὶ κατελθὼν ἐκεῖθεν καὶ ἔλθὼν εἰς Δάφνην ἐποίησε κακεῖ θυσίαν τῷ Ἀπόλλωνι. καὶ παρακοιμηθεὶς εἶδεν ἐν ὄραματι παῖδα V 8 10 ξανθὸν λέγοντα αὐτῷ, Ἐν Ἀσίᾳ δεῖ σε τεθνάναι. εἰσερχόμενος δὲ ὑπὸ Δάφνης ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπηντήθη ὑπὸ τῶν συγκλητικῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου. καὶ ἔκραξαν αὐτῷ οἱ δημόται Ἀντιοχείας ὕβριστικὰς φωνάς, ὡς χριστιανοὶ θερμοὶ ὄντες, δεδωκότες αὐτῷ ἐν ταῖς αὐτῶν φωναῖς κληδόνα μὴ 15 ὑποστρέφαι. ὑπὸ δὲ τῶν πλησίον αὐτοῦ δύο κاندιδάτοι χριστιανοί, ὧν τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα, Ἰουβεντίνος καὶ Μαξιμιανός, ἀποσχίσαντες συνέμιξαν τοῖς ὕβριζουσιν αὐτὸν ὄχλοις, πλεόν ἀνεγείροντες τὸν δῆμον εἰς ὕβρεις. καὶ ἑωρακῶς αὐτοὺς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτοὺς συσχεθῆναι· καὶ εὐθέως αὐτοὺς 20 ἀπεκεφάλισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ ἐτέθησαν τὰ λείψανα αὐτῶν ἐν τῷ B μαρτυρίῳ τῷ λεγομένῳ Κοιμητηρίῳ· οὐστinas καλοῦσιν οἱ Ἀντιοχεῖς Γεντίλους. καὶ ἀγνακτῆσας κατὰ τῶν Ἀντιοχείων ἤπειλει αὐτοῖς, λέγων ὑποστρέφειν καὶ τιμωρεῖσθαι αὐτούς, ὡς μὴ

ctus est, quod Majorum suorum fide Christiana renunciata, in Paganismum transisset. Amicum autem, et coevum habuit Libanium, celeberrimum Sophistam Antiochensem.

Hujus sub Imperio S. Domitius martyrium passus est. Julianus enim, copiis ingentibus collectis, in Persas arma movit. Itinere vero per Antiochiam facto, ad Montem Casium profectus est, ubi Jovi Casio Hecatomben fecit: inde in Daphnem descendens, Apollini quoque sacra peregit: ubi cum ad somnum recumberet, per quietem vidit puerulum quendam flavum, qui dicebat ei: *In Asia moriturus es.* Ex Daphne autem Antiochiam adventanti, procedebant ei obviam Primores ejus et Conciliarii, cum populo. Populus autem Antiochenus, qui Christianismi zelo fervebat, Imperatorem contumeliosus diceris exceptit; a Persico etiam bello eum non reversurum ominatus. Inter hos duo etiam erant ex familiaribus ejus, Christianismi Candidati; quorum nomina, Juventinus et Maximianus; qui ex Comitatu Imperatorio discedentes, immiscuerunt esse convicianti populo; multoque magis eos ad opprobria concitarunt. Hos videns Imperator Julianus, absque mora comprehensos capite multavit Antiochiae: ubi etiam reliquiae eorum in Martyrio, quod *Coemeterium* vocant, recondebantur: Hos vero Antiochenses *Gentiles* appellant. Julianus autem Antiochemis infensus, interminatus est illis, dicens se redeun-

ἔχοντας κληδόνα, εἰπὼν περὶ τῶν αὐτῶν Ἀντιοχέων λόγον, διαβάλλων αὐτοὺς ὡς τυράννους. καὶ προέθηκε τὸν κατ' αὐτῶν ῥηθέντι παρ' αὐτοῦ λόγον ἔξω τοῦ παλατίου τῆς αὐτῆς πόλεως

Ο 16 εἰς τὸ λεγόμενον Τετράφυλον τῶν ἐλεφάντων πλησίον τῆς Ῥηγίας.

Καὶ ἐξελθὼν διὰ τῶν Κυρηστικῶν ἀπῆλθε κατὰ Περσῶν· 5 παρερχόμενος δὲ διὰ Κύρου τῆς πόλεως ἐν τῇ χώρᾳ εἶδεν ὄχλον C ἐστῶτα ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ ἁγίου Δομετίου καὶ ἰώμενον παρ' αὐτοῦ. καὶ ἐρωτῆ τινος τίς ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ συναγόμενος ὄχλος; καὶ ἔμαθεν ὅτι ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ ὄρους ἐστὶ μοναχὸς καὶ πρὸς αὐτὸν συνάγεται ὁ ἐστὼς ὄχλος, θέλων ἰαθῆναι καὶ εὐλογηθῆναι παρ' 10 αὐτοῦ. καὶ ἐδήλωσε τῷ ἁγίῳ Δομετίῳ ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς διὰ ῥεφερενδαρίου χριστιανοῦ ταῦτα· Διὰ τὸ ἀρέσαι τῷ θεῷ σου εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθε· ἀνθρώποις μὴ θέλε ἀρέσκειν, ἀλλὰ ἰδιάζε. καὶ ἀντεδήλωσεν αὐτῷ ὁ ἅγιος Δομέτιος ὅτι Ὡς τῷ θεῷ ἐκδόσαντός μου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐν τῷ σπη- 15 λαίῳ τούτῳ ἔμαντὸν ἀπέκλεισα· τὸν δὲ πρὸς με ἐρχόμενον ὄχλον ἐν πίστει ἀποδιώκειν οὐ δύναμαι. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰου- D λιανὸς ἀναφραγῆναι τὸ σπήλαιον λίθοις μεγάλοις καὶ εἶναι αὐτὸν τὸν δίκαιον ἔσω. καὶ ἐκ τούτου ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Δομέτιος.

Ο 17 Καὶ κατιῶν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς κατὰ Σαββουραρσάκου, βασιλέως Περσῶν, κατέφθασεν ἐν Ἱεραπόλει· καὶ πέμψας κα-

2. προσέθηκε Οκ. 5. Κηροστικῶν Οκ. 12. Διὰ] Εἰ διὰ Chron. Pasch. p. 297. D. 14. τῷ θεῷ Chron., τοῦ θεοῦ Οκ.

tem poenas ab illis exacturum, eo quod adversa sibi ominati essent. Quin et Orationem contra Antiochenses condidit; in qua rebellionis eos reos peragit: quam quidem Orationem extra Palatium Antiochenum, ad Elephantorum Tetrapylum, quod prope Regiam est, palam appendi iussit.

Tum vero contra Persas arma movens, per Cyrrhesticam ducit iter. Cyrrhum autem, regionis illius urbem, praeteriens, turbam conspexit ad S. Domitii Cellam astantium, qui ab eo morborum sanationem petebant. Interrogatis autem quibusdam, quid sibi vellet iste populi concursus, responsum tulit; Monachum montis in spelunca degere, ad quem turba ista congregata est, uti morborum suorum medelam, et benedictionem ab illo accipiant. Julianus itaque Imperator, per Referendarium Christianum, S. Domitium monuit, verbis hisce: *Speluncam intrasti, ut Deo tuo placeres: ne igitur de hominibus placendis sis sollicitus; sed solitariam agas vitam.* Respondens ei S. Domitius: *Ego, inquit, Deo, qui corpus mihi, animumque dedit, in hac spelunca memet includendo jam pridem consecravi; Populum vero, ex fide ad me venientem, arcere non possum.* Caeterum Julianus Imperator, speluncae os, aggestis lapidibus ingentibus, occludi iussit, viro justo intus incluso. Atque hunc vitae finem habuit S. Domitius.

Imperator autem Julianus, in Sabburasacem, Persarum regem, exercitum ducens, Hierapolim venit; missis in Samosatam, Euphratesiac ur-

περικύβασε πλοῖα ἐν Σαμοσάτοις, πόλει τῆς Εὐφρατησίας, τὰ μὲν
 διὰ ξύλων τὰ δὲ διὰ βυρσῶν, ὡς ὁ σοφώτατος Μάγνος ὁ χρονο-
 γράφος ὁ Καθηρός, ὁ συνὼν αὐτῷ Ἰουλιανῷ βυσιλεῖ, συνεγράψα-
 το. ἀπὸ δὲ Ἱεραπόλεως ἐξελθὼν ἦλθεν ἐν Κάραις τῇ πόλει·
 5 κάκειθεν εἶρε δύο ὁδοὺς, μίαν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Νίσιβιν πόλιν,
 οὕσιν ποτε Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην ἐπὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κύστρον τὸ
 λεγόμενον Κιρκήσιον, κειμενον εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν Ε
 τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀββοῦ· ὅπερ ἔκτισε Διοκλητιανός, βασι-
 λὲς Ῥωμαίων. καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμ-
 10 πει ἐπὶ τὴν Νίσιβιν ὀπλίτας ἄνδρας μυρίους ἑξακισχιλίους μετὰ
 δύο ἐξάρχων Σεβυστιανοῦ καὶ Προκοπίου. καὶ κατέφθασεν ὁ
 αὐτὸς Ἰουλιανὸς τὸ Κιρκήσιον κύστρον· καὶ εἰσας καὶ ἐν τῷ
 Κιρκησίῳ κύστρῳ ὅσους εὗρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας ἑξακισχι- V 9
 λίους μετὰ ἐξάρχων δύο Ἀκκαμέου καὶ Μαύρου. καὶ ἐξῆλθεν
 ἐκεῖθεν καὶ παρήλθε τὸν Ἀββοῦν ποταμὸν διὰ τῆς γεφύρης, τῶν
 πλοίων φθασάντων εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν· ὄντινων πλοίων
 ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς χιλίων διακοσίων πενήκοντα. καὶ συνα- O 18
 θροίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ στρατὸν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ Ἀνατόλιον
 20 μάγιστρον καὶ Σαλοῦστιον ἑπαρχον πραιτωρίων καὶ τοὺς στρατη-
 λάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν ἐν ὑψηλῷ βήματι δι' ἑαυτοῦ προσεφώνη-
 σε τῷ στρατῷ, βλαυνῶν αὐτοὺς καὶ προτρέπόμενος προθύμως
 καὶ σωφρόνως ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. καὶ εὐθέως ἐμβαίνειν

1. πόλεως Ox. 7. 12. 13. Κιρκήσιον Ch., Κιρκίσιον Ox. 15. Ἀκ-
 καμέου] Machamaeum et Maurum fratres memorat Ammianus XXV.
 1. 2. ex orthographia monachorum, Μακαμαίον Zosimus III. 26. 8.
 16. γεφύρης] γεφύρας Ch.

bem, qui navigia fabricarent, lignea quaedam, quaedam vero coriacea; uti habet sapientissimus Magnus Carrensis, Chronographus, qui hoc bello sub Juliano militavit. Hierapoli autem discedens Imperator, Carras venit; unde via sese in partes duas findit, quarum una in Nisibim abducit, urbem Romanis olim subjectam; altera in Circesium tendit, Castrum Romanum, quod Kuphratem inter et Abboram fluvios medium, a Diocletiano Imperatore extractum est. Julianus itaque diviso exercitu, armorum xvi. millia Nisibim versus expedit, sub Sebastiani et Procopii ductu: Ipse autem ad Circesium castrum ducit iter. Ubi militum stationariorum vi millibus, quos ibi invenit, ipse iv millia militum alia adjecit, Accameo et Mauro Ducibus constitutis. Inde autem discedens, ipse, cum Anatolio Magistro, Salustio, Praefecto Praeforio, caeterisque Ducibus, Abborae fluminis ponte trajecto, classem suam, mccc. naves numero habentem, per Kuphratem adventantem, praestolatus est. Tum vero coactis in unum copiis, locum editiorem conscendit ipse, unde exercitum allocutus est: et cuiusque fortia facta depraedicans, uti paratissimo, optimoque animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Posthaec navigia conscen-

εις τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθῶν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ εὐ-
B τρεισιθῆν αὐτῶ πλοῖον, καὶ προηγεῖσθαι αὐτῶν προσκουλάτο-
 ρας προσέταξεν ἄνδρας γενναίους ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λαγκια-
 ρίων καὶ ματτιαρῶν χιλλούς πεντακοσίους, κελύσας βασιάζε-
 σθαι καὶ τὰ σίγηα αὐτοῦ καὶ τὸν κόμητα Λουκιανόν, ἄνδρα πο-
 λεμικώτατον, εἶναι σὺν αὐτῶ. ὅστις καὶ πολλὰ κάστρα Περσι-
 κά παρὰ τὸν Εὐφράτην κείμενα καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων ἐν νή-
 σοις ὄντα ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας Πέρσας ἀνείλε.
 Βίκτορα δὲ καὶ Δαγαλαῖφρον κατέταξεν ὀπισθεν τῶν λοιπῶν
 πλοίων εἶναι καὶ φυλάττειν τὰ πλήθη. καὶ κατῆλθεν ὁ βασιλεὺς 10
O 19 μετὰ τοῦ στρατοῦ παντός διὰ τῆς μεγάλης διόρυγος τοῦ Εὐφράτου
 τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῶ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν
 Τίγρητα ποταμόν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ καὶ ἀποτελοῦ-
C σι λίμνην μεγάλην. καὶ παρέβαλεν εἰς τὰ Περσικὰ ἐν τῇ χώρῃ
 τῶν λεγομένων Μανζανιτῶν, πλησίον Κτησιφῶντος πόλεως, ἔνθα 15
 ὑπῆρχε τὸ Περσικὸν βασίλειον· καὶ ἐπικρατῆς γενόμενος Ἰουλι-
 νὸς ὁ βασιλεὺς ἐσκήνωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς αὐτῆς πόλεως Κτησι-
 φῶντος, βουλόμενος μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου καὶ ἕως Βαβυλῶ-
 νος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἐκεῖσε.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Σαββουραρσάκιος ὑπονοήσας ὅτι διὰ τῆς Νι-
 σίβειως ἤρχετο ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανός, ὄρμησε κατ' αὐτοῦ
 μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ παντός. ἀπαγγελλέντος δὲ αὐτῶ ὅτι

2. προσκουλάτορας Ch., πρὸς κουλάτορας Ox. 5. Λουκιανόν]
 Scribendum Λουκιλλιανόν. Idem vitium in Zosimo III. 13. 6. nota-
 vit Heynius ad III. 8. 3. 10. εἶναι καὶ] εἶναι Ox. 11. διώ-
 ρυγος] διόρυγος Ox. 13. Τίγρητα Ch., Τίγρηνητα Ox. 14. πα-
 ρέλαβεν Ox.

dere jussis omnibus, ipse quoque in paratam sibi navem ingressus est;
 praemissis, qui exploratores essent, md. ex numero Lanceariorum et Mat-
 tiariorum, fortissimis viris Vexillum etiam suum sibi praeferri jussit:
 Lucianum vero Comitem, virum bellicosissimum, Imperator secum habuit:
 qui plurima Persarum castra, Euphrati confinia, et quae, medias inter
 aquas, in insulis etiam sita erant, vastavit, Persis eorum custodibus dele-
 tis omnibus. Extremae vero classis curam Victori et Dagalaipho deman-
 davit. Solvens autem cum exercitu omni Imperator, copias suas per eum
 locum trajecit, ubi Tigris et Euphrates concurrentes, ingentem alveum
 efficiunt. Exinde per Tigrim vectus, in Persidis regionem perrexit, quae
 Mauzanitarum vocatur, a Ctesiphonte non procul, ubi Reges Persarum
 aedes suas habuerunt. Figebat autem tentoria sua Victoriosus Imperator
 Julianus in ipsa Ctesiphontis planicie; in animo etiam habens, ad Baby-
 lonem usque cum Primoribus suis penetrare, ipsamque subjugare.

Persarum vero Rex Sabborarsacijs, existimans Imperatorem Romanum
 per Nisibim iter suum instituisse; copijs suis omnibus instructus, adver-
 sus eum proficiscitur. Certior autem factus Julianum sibi a tergo esse,

ἔπισθεν αὐτοῦ ἔστιν ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς παραλαβὼν
 τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ ὅτι ἔμπροσθεν αὐτῷ ἀπαντῶσιν οἱ στρατη- D
 γοὶ τῶν Ῥωμαίων καὶ πλήθῃ πολλά, καὶ γνοὺς ὅτι ἐμεισάσθη, φεύ-
 γει ἐπὶ τὴν Περσαρμενίαν, δύλῳ πέμψας δύο συγκλητικοὺς αὐ-
 5 τοῦ καὶ αὐτοὺς κατὰ ἰδίαν βούλησιν ῥινοτομήσας πρὸς Ἰουλια-
 νὸν τὸν βασιλέα Ῥωμαίων, ἵνα πλανήσωσιν αὐτόν, πρὸς τὸ μὴ κα-
 ταδιωχθέντα αὐτὸν φθασθῆναι. οἱ δὲ ῥινοτομηθέντες Πέρσας
 ἤλθον πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων προδοῦναι, φησὶν, θέλοντες τὸν
 βασιλέα Περσῶν, ὡς τιμωρησάμενον αὐτούς. ἀπατηθεὶς δὲ παρ' O 20
 10 αὐτῶν ἐπομνημένων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἠκολούθησεν
 αὐτοῖς μετὰ τοῦ ἰδίου στρατεύματος· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς
 τὴν ἔρημον καὶ ἄνυδρον ἐπὶ μιλία ρν', πλανήσαντες αὐτούς, τῇ
 εἰκάδι πέμπτῃ τοῦ δαισίου τοῦ καὶ ἰουνίου μηνός. καὶ εὐρῶν ἐκεῖ E
 15 τείχη παλαιὰ πεπτωκότα πόλεως λεγομένης Βουβλίων, καὶ ἄλλο δὲ
 ἄσιν, ἔστώτων μὲν τῶν οἰκημάτων, ἔρημον δὲ ἦν, ὅπερ ἐλέγετο
 Ἀσία· ἐνθα ἔλθων ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς καὶ ὁ πῦς στρατὸς τῶν
 Ῥωμαίων ἐκεῖ ἐσκήνωσεν. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις γενόμενοι
 ἐλλίποντο τροφῶν καὶ οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις ὑπῆρχε βοτάνη· ἦν γὰρ
 ἔρημία· καὶ γνοὺς ὁ πῦς στρατὸς Ῥωμαίων ὅτι ἀπατηθεὶς ὁ βα-
 20 σιλεὺς ἐπλάνησεν αὐτούς καὶ εἰς ἐρήμους ἤγαγε τόπους, εἰς πολ- V 10
 λὴν ἀταξίαν ἐτρέψασαν. τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ μηνὶ Ἰουνίῳ κς', ἀγα-
 γῶν τοὺς πλανήσαντας αὐτὸν Πέρσας ἐξήτασεν αὐτούς· καὶ ὠμο-
 λόγησαν λέγοντες ὅτι ὑπὲρ πατριδος καὶ τοῦ βασιλέως ἤμῶν, ἵνα

7. Πέρσας] Πέρσαι Ch. 13. Δαίσιον Ox.

regiones Persicas occupantem, a fronte autem Romanos Duces, cum exer-
 citu magno se adorturos instare; mediis se hostibus inclusam sentiens, in
 Persarmeniam fugit. Cavensque sibi ne ab hostibus prehenderetur, ex
 Primoribus suis duos, naribus proprio illorum ex consensu abscissis, do-
 lose mittit, qui Julianum in avia abducerent. Duo itaque hi Imperatorem
 Romanum aducantes, Persarum ei regem, ob illatas sibi injurias, se pro-
 dituros esse dicebant. Cumque juramento sese in hoc obstrinxissent, Im-
 perator dolis eorum delusus, ipse cum exercitu hos itineris duces secutus
 est. Mensis autem Desii, sive Junii, dies erat xxv, cum a Transfugis
 hisce in locum desertum, et aquis carentem, per milliaria cl. per errorem
 ducti, invenerunt ibi moenia quaedam antiqua et collapsa urbis, olim Bu-
 bionis; villam etiam aliam, quae domicilia quaedam adhuc stantia habens,
 deserta tamen fuit, nomine Asiam. Imperator hic, cum exercitu consi-
 dens, castra posuit: sed nec militi cibum, nec jumentis pabulum in tam
 deserto loco invenire potuit. Exercitus itaque totus, percepto demum ab
 Imperatore Transfugarum dolis deluso se in loca illa horrida et inculta
 adductum esse, tumultus statim ciebat maximos. Die autem sequente,
 nempe Junii xxvi, Imperator deceptotes illos coram adducit jussit: qui
 interrogati, fatebantur; Se quidem, ob Regem Patriamque suam servan-

σωθῆι, ἐδώκαμεν ἡμῶς ἑαυτοὺς εἰς θάνατον καὶ ἐπλανήσαμεν ἑμῶς· ἰδοὺ οἱ δοῦλοι σου ἀπεθάνομεν. καὶ ἀπεδέξατο αὐτούς, μὴ φρονέουσας αὐτούς, ἀλλὰ δούς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας.

- Καὶ περὶ ὥραν δευτέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς παριῶν τὸ στράτευμα καὶ δυσωπῶν αὐτοὺς μὴ ἀτάκτως φέρεσθαι ἐτρώθη ἀδήλως· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἴδιον παπυλεῶνα διὰ τῆς νυκτὸς τελευτῆ, ὡς ὁ προγεγραμμένος Μάγνος ἐξέθετο. Εὐτυχιανὸς δὲ ὁ χρονογράφος ὁ Κυππάδοξ, στρατιώτης ὢν καὶ βικάριος τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ τῶν Πριμοαρμενιακῶν, παρῶν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ, συνεγράψατο ὅτι κατελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς μονὰς ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη διὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσῆλθε καὶ ἐπικρατῆς γενόμενος καὶ νικήσας πάντας παρέλαβεν ἕως πόλεως λεγομένης Κτησιφῶντος, ἔνθα ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκάθητο, ἐκείνου φυγόντος ἐπὶ τὰ μέρη τῶν Περσαρμενίων, καὶ βουλομένου μετὰ τῆς ἰδίας συγγλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἄχρι τῆς Βαβυλωνος τῆ ἕξῃ ὁρμησαι καὶ ταύτην παραλαβεῖν διὰ τῆς νυκτὸς. καὶ ὡς καθέυδει, εἶδεν ἐν ὄραματι τινα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζάβαν καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παπυλεῶνα αὐτοῦ πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφῶντος ἐν πόλει λεγομένη Ἀσία καὶ κρούσαντα αὐτὸν λόγχῃ· καὶ πτοηθεὶς ἐξυπνίσθη κράξας· καὶ ἐξανέστησαν οἱ κουβικουλάριοι εὐνοῦχοι καὶ σπαθάριοι καὶ ὁ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸν παπυλεῶνα, καὶ εἰσελθόντες πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν· καὶ προσε-

dos, fraudem illis fecisse; Ecce etiam, dicentes, ad mortem parati servi tui. Accepit eos Imperator, salvosque fore fide data promisit, modo exercitum suum ex deserto illo deducerent.

Circa horam vero diei secundam Julianus interim dum lustrato exercitu militem se continere hortaretur, ab incerta manu vulneratus est: et in tentorium suum se recipiens, eadem nocte mortuus est: uti scriptis prodidit Magnus supradictus. Eutychianus autem Chronographus, Cappadox, qui et Miles, et Vicarius cohortem suam Primoarmentorum bello hoc duxit, scriptum reliquit; Imperatorem Julianum, emenso xv. dierum itinere, in regiones Persicas per Euphratem penetrasse: ubi bello superior factus, et ubique victor, omnia subegit, adusque Ctesiphontem urbem, regni Persici sedem Regiam; Rege ipso in Persarmentiam fuga elapso. Sequente autem die, Primoribus et exercitu stipatus, Babylonem usque penetrare destinaverat, urbem eam de nocte aggressurus. Inter dormiendum vero, per somnum vidit virum quendam adultum, lorica indutum, qui tentorium Regium in Asia, urbe Ctesiphonti vicina, erectum ingressus, hasta eum percussit. Ipse autem, horrore expergefactus, exclamitare: confestim itaque consurgentes Cubicularii Eunuchi et Spatharii, qui- que ad tentorium regis excubias agebant milites, cum lampadibus regis

σχηκῶς Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν σφαγέντα κατὰ τῆς μασχά-
λης ἐπηρώτησεν αὐτούς, Πῶς λέγεται ἡ κόμη ὅπου ἐστὶν ὁ πα-
πυλεῶν μου; καὶ εἶπον αὐτῷ ὅτι Ἀσία λέγεται. καὶ εὐθέως
ἔκραξεν, ὦ Ἥλιε, ἀπώλεσας Ἰουλιανόν. καὶ ἐκχυθεὶς τὸ αἷμα
5 παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὡραν νυκτερινὴν πέμπτην ἔτους κατὰ Ἀν-
τιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματιζόντος νια΄.

Καὶ εὐθέως ὁ στρατὸς πρὸ τοῦ γινῶναι τοὺς πολεμίους Πέρ-
σας ἀπῆλθον εἰς τὸν παπυλεῶνα Ἰοβιανοῦ, κόμητος τῶν δομε- O 23
στίκων καὶ στρατηλάτου τὴν ἄξιαν ἔχοντος· καὶ ἀγροοῦντα ἤγα-
10 γον αὐτὸν εἰς τὸν βασιλικὸν παπυλεῶνα, ὡς δῆθεν τοῦ βασιλέως
Ἰουλιανοῦ ζητήσαντος αὐτόν. καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν παπυ-
λεῶνα, συσχόντες αὐτὸν ἀνηγόρευσαν βασιλέα τῇ κζ' τοῦ δαισιῶ
τοῦ καὶ Ἰουλίου μηνός, πρὸ τοῦ διαφθεῖναι. τὸ δὲ πλῆθος τοῦ
στρατοῦ τὸ ἐπὶ Κιτησιφῶντα καὶ τὸ ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος
15 ἀπληκεῦον οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα ἕως ἀνατολῆς ἡλίου, ὡς ἀπὸ
διαστήματος ὄντες. ἐτελεύτα οὖν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς βασιλεὺς
ῶν ἐνιαυτῶν λγ'.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ εἶδεν ἐν ὄρματι καὶ ὁ ὀσιώτατος ἐπι-
σκοπος Βασίλειος ὁ Καισαρείας Καππαδοκίας τοὺς οὐρανοὺς
20 ἠνεωγμένους καὶ τὸν σωτῆρα Χριστὸν ἐπὶ θρόνον καθήμενον καὶ
εἰπόντα κραυγῇ, Μερκούριε, ἀπέλθὼν φόνευσον Ἰουλιανὸν τὸν
βασιλέα τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν. ὁ δὲ ἅγιος Μερκούριος ἐστὼς
ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου ἐφόρει θώρακα σιδηροῦν ἀποστίλβοντα· V 11

2. ἐπερώτησεν Ox. 12. Ἀσίαν Ox. 13. διαφθεῖναι Ch. et
Ducangius ad Chron. p. 298. C, διαφράσει Ox.

ad eum ingressi sunt. Julianus autem Imperator, ubi animadvertisset se
sub axilla lethale vulnus accepisse, de Vici nomine, ubi positum erat
tentorium, sciscitatus est. Asiam vero vocari, respondentibus eis; elata
statim voce, exclamavit: O Sol, Julianum perdidisti! Et effuso sanguine
ejus omni, animam efflavit, hora noctis v, anno Aerae Antiochenae
cccxi.

Exercitus itaque absque mora, priusquam id hostes rescirent, tento-
rium Joviani, Comitis Domesticorum et Tribuni militum, adeuntes, ipsum,
nil tale cogitantem, Regis ad tentorium, tanquam a Juliano accersitum,
deduxerunt: statimque ut ingressus est, tenentes eum, Imperatorem salu-
tarunt, Desil sive Junii xxvii, tempore antelucano. Reliquus autem ex-
ercitus, qui ad Ctesiphontem castra posuerat, quique longo aberat inter-
vallo, de his quae acciderant, usque ad ortum Solis, nihil cognovit. Mor-
tuis est itaque Julianus Imperator, aetatis suae anno xxxiii.

Porro eadem ipsa nocte sanctissimus Basilius, Caesariensis in Cappa-
docia Episcopus, per somnum vidit coelos apertos, Christumque Salvato-
rem solio insidentem, magnoque clamore dicentem: Mercuri! egressus, Ju-
lianum Imperatorem, Christianorum hostem, interfice. Aderat coram
Domino S. Mercurius, thorace ferreo coruscante armatus: acceptoque

Ο 24 και ἀκούσας τὴν κέλευσιν ἀφανῆς ἐγένετο. , και πάλιν ἐδρέθη
 ἑστῶς ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου και ἔκραξεν, Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς
 σφαγείς ἀπέθανεν, ὡς ἐκέλευσας, κύριε. και πτοηθεὶς ἐκ τῆς κραυ-
 γῆς ὁ ἐπίσκοπος Βασίλειος διυπνίσθη τεταραγμένος. ἔτιμα γὰρ
 αὐτὸν Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς και ὡς ἐλλόγιμον και ὡς συμπράκτο- 5
 ρα αὐτοῦ, και ἔγραφεν αὐτῷ συγγῶς. και κατελθὼν ὁ ἅγιος
 Βασίλειος διὰ τὰ ἑωθινὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καλέσας πάντα τὸν
 κληρὸν αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς τὸ τοῦ ὁράματος μυστήριον, και ὅτι
 ἰσφάγη Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς και τελευτᾷ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. και
 πάντες παρεκάλουν αὐτὸν σιγᾶν και μηδεὶ λέγειν τι τοιοῦτον. ὁ 10
 δὲ σοφώτατος Εὐτρόπιος ὁ χρονογράφος ἐν τισι τούτων οὐχ ὠμο-
 φώνησεν ἐν τῇ αὐτοῦ συγγραφῇ.

Ο 25
 Β Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου ἑβασίλευ-
 σεν Ἰουβιανὸς ὁ υἱὸς Οὐρανιανοῦ, στεφθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ἐκεῖ
 ὑπὸ τὰ Περσικὰ μέρη ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σαλουστίου· ἦν δὲ χρι- 15
 στιανὸς πάνν· ἑβασίλευσε δὲ μῆνας ζ'.

Ἡ μόνον δὲ ἑβασίλευσε, προσεφώνησε παντὶ τῷ στρατῷ και
 τοῖς μετ' αὐτοῦ συγκλητικοῖς δι' ἑαυτοῦ κράξας, *Εἰ θέλετέ με
 βασιλεύειν ὑμῶν, ἵνα πάντες χριστιανοὶ ἔσθε. και εὐφρήμησαν αὐ-*

10. τοιοῦτον Ch., Chron. Pasch. p. 299. A, τοσοῦτον Ox. 14. Οὐ-
 ρανιανοῦ] Οὐραωνιανοῦ Ch. 15. ὑπὸ] ἐπὶ Ch., εἰς Chron.

mandato, disparuit protinus. Rursus autem coram Domino comparere vi-
 sus, exclamavit: *Occisus est Imperator Julianus, uti imperasti, Domine.*
 Clamore tanto perterritus Basilius Episcopus, e somno excitatus est. Co-
 lebat enim eum Julianus Imperator, ut eruditum et studiorum suorum so-
 cium: frequentesque ad illum litteras mittebat. S. itaque Basilius in tem-
 plum, ad Preces matutinas descendens, cleroque universo ad se vocato,
 Visionis arcanum illis aperuit, et quod Julianus Imperator eadem nocte
 interfectus esset. Illi vero Episcopum, uti taceret, nec quid tale evul-
 garet, rogarunt omnes. Verum Eutropius Chronographus ex his nonnulla
 in Scriptis suis aliter tradidit.

J O V I A N U S

IMPERATOR.

Mortuo Juliano Apostata, imperium suscepit Jovianus, Uraniani F.
 qui regnavit menses vii: Diadema capiti ejus imponente exercita ibi in
 Persicis regionibus, sub Consulatu Salustii.

Hic, cum Christiani nominis studiosissimus esset, quamprimum impe-
 rare coepit, exercitum omnem, Primoresque allocutus, ipse voce sua pro-
 clamavit; *Si me vestrum cultis Imperatorem, sitis Christiani omnes.* Fau-

τὸν ἄπας ὁ στρατὸς καὶ οἱ συγκλητικοί. καὶ ἐξελθὼν ὁ αὐτὸς Ἰοβιανὸς ἅμα τῷ στρατῷ ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν εὐθαλῆ γῆν τὴν Περσικὴν ἐμερίμνα πῶς ἂν ἐξέλθοι ἐκ τῶν Περσικῶν μερῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς Περσῶν Σαββουραρασίκιος μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως C
5 Ἰουλιανοῦ τελευτήν, φόβῳ πολλῷ συνεχόμενος ἐκ τῆς Περσαρμε- O 26
νίας χώρας πρεσβευτὴν ἐξέπεμψεν, αἰτῶν περὶ εἰρήνης καὶ δεό-
μενος ἕνα τῶν μεγαστάνων αὐτοῦ ὀνόματι Σουρῶρεινῶν πρὸς
τὸν βασιλέα Ῥωμαίων· ὄντινα ἐδέξατο ἁσμένως ὁ θειότατος Ἰο-
βιανὸς βασιλεὺς καὶ ἐπένευσε δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν τῆς εἰρή-
10 νης, εἰρηκῶς πέμπειν καὶ αὐτὸς πρεσβευτὴν πρὸς τὸν βασιλέα
Περσῶν. [ἀκούσας δὲ τοῦτο Σουρῶρεινῶς πρεσβευτῆς Περσῶν]
ῆτησε τὸν βασιλέα Ἰοβιανὸν τυπῶσαι εὐθὺς καὶ παραχρῆμα εἰρή-
νης πάκτα. καὶ ἀφορίσας συγκλητικὸν αὐτοῦ τὸν πατρίκιον Ἀρίν-
θεον δέδωκεν αὐτῷ τὸ πᾶν, συνταξάμενος ἐμμένειν τοῖς παρ'
15 αὐτοῦ δοκιμαζομένοις, ἧτοι τυπουμένοις, οἷα τοῦ βασιλέως αὐτοῦ
ὑπερηφανοῦντος, μετὰ τοῦ συγκλητικοῦ, ἧτοι πρεσβευτοῦ Περσῶν, D
ποιῆσαι εἰρήνης πάκτα, καὶ παρασχόντος ἔνδοσιν τοῦ πολέμου
ἡμέρας τρεῖς ἐν τῇ περὶ τῆς εἰρήνης βουλῇ. καὶ ἐτυπώθη μετα-

4. μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως Ἰουλιανοῦ τελευτήν] „Chr. Alex. legit, μήπω μαθὼν· μήπω itaque hic excidisse suspicor. Persarum enim rex, audita Juliani morte, Romanorumque necessitate, animosior inde factus, ipsos insecutus est. Vide Ammianum Marcellinum.“ Ch. 10. εἰρηκῶς Ch. cum Chron., εἰρηκῶς Ox. 12. ῆτησε τὸν βασιλέα Ἰοβιανὸν] „Locus mutilus: suppl. ex Chr. Alex. Ἀκούσας δὲ τοῦτο Σουρῶρεινῶς πρεσβευτῆς Περσῶν, ῆτησε etc.“ Ch. Eiusdemmodi lacunas explevimus vol. I. p. 61. B, vol. II. p. 4. E, 45. D, Chilmeadus infra p. 37. B. 13. Ἀρίνθεον] Verum nomen Ἀρίνθαίου habet Chron.

stis ad haec cum celebrarunt acclamationibus Exercitus totus et Senatores. Egressus deinde Jovianus cum exercitu suo ex solitudine in virentes Persidis campos, sollicite perquisivit quo pacto ex Persarum finibus sese expediret. At vero Persarum rex Sabborasacius, morte Juliani Imperatoris [nondum] audita, pavore ingenti percussus, ex Persarmenia Surenam quendam ex Optimatibus suis legatum misit ad Imperatorem Romanum, pacis conditiones obnixè petiturum. Hunc amice accepit divinissimus Jovianus Imperator; annuitque, se pacis petitionem libenter acceptare: vicissimque dixit, se Legatum ad Persarum Regem missurum. Quod ubi audierat Surenas, Persarum Legatus, Jovianum Imperatorem rogavit, uti absque mora ulla pacis foedera ferirentur. Jovianus itaque, infra dignitatem suam esse existimans, si Imperator cum Senatorio viro, Persarum nempe Legato, ipse de pacis conditionibus ageret; designavit ad hoc munus obeundum Arintheum Patricium, ex Consiliariis suis; interposita fide de firmandis eis omnibus, de quibus ipsi cum Persarum Legato conveniret: concessis insuper trium dierum induciis, quibus de pace consilia agerentur. Pactum est itaque inter Arintheum Patricium Romanum et

ἔξ τοῦ πατρικίου Ἀρινθίου τοῦ Ῥωμαίου καὶ Σουρῶραινα, συγκλη-
 τικοῦ καὶ πρεσβευτοῦ Περσῶν, δοῦναι Ῥωμαίους Πέρσαις πῦσαν
 τῆς ἐπαρχίας τὴν λεγομένην Μυγδολίαν καὶ τὴν μητρόπολιν αὐ-
 0 27 τῆς τὴν λεγομένην Νιζίτιβιος γυμνὴν σὺν τειχεσι μόνοις ἄνευ ἀν-
 δρῶν τῶν οἰκούντων αὐτήν. καὶ τούτου στηριχθέντος καὶ εἰρή- 5
 νης ἐγγράφου γενομένης, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς
 ἕνα τῶν σατραπῶν Πέρσῃν ὄντα μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ ὀνόματι
 Ἰούνιον εἰς τὸ διασῶσαι αὐτὸν καὶ τὰ ἐξέδιστα αὐτοῦ ἐκ τῆς
 Περσικῆς χώρας καὶ παραλαβεῖν τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὴν μητρόπο-
 λιν αὐτῆς. 10

V 12 Καὶ καταφθάσας ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς τὸ Νιζίτιβιος πόλιν
 οὐκ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἔξω τῶν τειχέων κατεσκήνωσεν. ὁ
 δὲ Ἰούνιος ὁ τῶν Περσῶν σατράπης εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν κατὰ
 κέλευσιν τοῦ βασιλέως, εἰς ἕνα τῶν πύργων σημεῖον Περσικὸν
 ἔθηκε, τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κελεύσαντος τοὺς πολίτας πάν- 15
 τας σὺν πᾶσι τοῖς διαφέρουσιν αὐτοῖς ἕως ἐνὸς ἐξελεσθῆν. καὶ
 ἐξελθὼν πρὸς αὐτὸν Σιλουανὸς κόμης τῆ ἄξια καὶ πολιτευόμενος
 τῆς αὐτῆς πόλεως προσέπεσεν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ δέόμενος αὐτοῦ
 μὴ προδοῦναι τὴν πόλιν Πέρσαις· καὶ οὐκ ἔπεισεν αὐτόν. ὁμιω-
 μοκέται γάρ, φησὶν, ἔφασκε καὶ μὴ βούλεσθαι δόξαν ἐπιόρχον 20
 B παρὰ πᾶσιν ἔχειν. καὶ τειχίσας πόλιν ἔξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως
 Ἀμίδης, καλέσας τὴν κόμην Νισίβειος, ἐκεῖ πάντας τοὺς ἐκ τῆς

1. Ἀρινθίου Ox. 2. δοῦναι Ῥωμαῖοι Πέρσαις] „Chr. Alex.
 δοῦναι Ῥωμαίους, rectius.“ Ch. 3. Μυγδολίαν Ox. Sic et in-
 fra. 15. τοῦ δὲ Ox., τοῦ Chron. 20. δόξαν ἐπιόρχον] „For-
 te scrib. ἐπίορχον, uti Chr. Alex. habet.“ Ch.

Surenam Senatorem et Legatum Persarum, uti Persis Romani totam Mygdoniam Provinciam, Nisibimque, ejus Metropolim, cum solis moenibus, incolis vero denudatam, concederent. Quo confirmato, paceque tabulis consignata, Jovianus Imperator sibi assumpsit ex Persarum Satrapis Junium quendam, qui cum Legato venerat, qui ipsum exercitumque ex Persarum finibus educeret; et Provinciam ejusque urbem Principem acciperet.

Imperator autem Jovianus Nisibim veniens, urbem non ingressus est; sed tentoriis extra moenia defixis, Junium, Persarum Satrapam, ingredi jussit. Hic itaque ingressus, turrim conscendit; a cujus summitate, signum Persicum extulit; Imperatore, incolis urbis ad unum omnes, cum bonis suis, excedere jubente. Egressus autem Silvanus Comes et Praefectus urbis, procidens Imperatori ad pedes, deditionem urbis deprecatus est. Renuit Imperator, causatus fidem se suam interposuisse, nec perjuri de se opinionem apud omnes excitare velle. Itaque extra moenia urbis Amidae, vicum quendam muro cingens, vicum Nisibensium vocavit;

Μυγδοτίας χώρας οικεῖν ἐποίησε καὶ Σιλουανὸν τὸν πολιτευόμενον.

Καὶ περάσας ἐπὶ τὴν Μεσοποταμίαν εὐθὺς πάντα τὰ χρι- 0 23
στιανῶν ἀνήγειρε καὶ χριστιανοῖς ἐνεχειρίζε τὰ πράγματα καὶ ἄρ-
5 χοντας χριστιανοὺς εἰς τὴν ἀνατολὴν πῦσαν προηγάγετο καὶ ἐξάρ-
χους. καὶ ἀπολιπὼν τὴν ἀνατολὴν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰοβιανὸς
μετὰ τὸ ποιῆσαι πάντα εἰρήνης μετὰ Περσῶν πρὸς ἄλλῃον χρόνον
ἐξώρμησεν ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν σπουδαίως μετὰ τοῦ αὐτοῦ
στρατοῦ διὰ τὸν χιμῶνα· ἦν γὰρ βαρὺς. καὶ ἐν τῷ ἀνίεναι αὐ-
10 τὸν κατέφθασε τὴν Γαλατῶν χώραν· καὶ τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ
ἐν κώμῃ λεγομένῃ Δαδάστανα, ὧν ἐνιαυτῶν Ξ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἰοβιανοῦ ἐβασίλευσε Βαλεντινιανὸς C
ἐν Νικαίᾳ πόλει ὁ ἀπότομος ἕτη ις'. ἦν δὲ χριστιανός. οὗτος
δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου προήχθη καὶ ἐστρέφθη βασιλεὺς ὑπὸ Σα- 0 29
15 λουστίου τοῦ ἐπάρχου τῶν πραιτωρίων, ἐπιλεξαμένου αὐτὸν καὶ
καταναγκάσαντος αὐτὸν βασιλεῦσαι. τὸν γὰρ αὐτὸν βασιλέα Βα-
λεντινιανὸν Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ὁ παραβάτης, ὡς χριστιανὸν πύ-
νυ, ἐπεμψεν εἰς Σαλαβρίαν, ποιήσας τριβούνον ἀριθμοῦ· ἔγνω γὰρ
ἐν ὁράματι ὅτι μετ' αὐτὸν αὐτὸς βασιλεύει. ὁ δὲ ἔπαρχος Σα-

11. Δαδάστανα Ch., Chron., Διδάστανα Oz.

Mygdoniosque omnes, ipsumque Silvanum Praefectum, ibidem habitare iussit.

Tum vero per Mesopotamiam instituto itinere, templa Christianorum excitavit, rerumque gerendarum curam eis commisit; Christianis etiam ubique Praefectis et Exarchis per Orientem omnem constitutis. Imperator autem Jovianus, pace cum Persis ad breve tempus confecta, Oriente relicto propter Hyemem, quae gravis incumbebat, cum copiis suis Constantinopolim versus maturavit iter. Galatarum autem regionem in reditu suo appulans, in vico Didastana diem suum oblit, annum agens sexagesimum.

VALENTINIANUS

IMPERATOR.

Jovianum excepit in regno Valentinianus, cognomento Severus; qui Imperator Nicaeae factus, regnavit annos xvi. Christianis hic erat, ad imperium a Senatu proventus: Diadema autem ei imposuit, qui et eum Imperatorem nominavit, et quasi imperium suscipere coegit, Salustius, Praetorie Praefectus. Imperator enim Julianus Apostata, Valentinianum, cum Christiani nominis studiosissimum, in Salabriam relegaverat, constituens eum cohortis tribunum: ut qui viso quodam praesenserat, eum post se regnaturum. Hunc itaque ex Salabria accersendum curat Salustius
Ioannes Malalas.

λοῦσάτιος πέμψας ἤγεγεν αὐτὸν ἀπὸ Σαλαμβρίας, καὶ εἶπε τῷ στρατῷ ὅτι οὐδεὶς ποιεῖ βασιλεία Ῥωμαίων ὡς οὗτος.

Ἡ μόνον δὲ βασιλευσεν, εὐθέως διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἔπαρ-
 D χον Σαλούστιον, καὶ ἐπὶ ἐγγύας ποιήσας ἔθηκε πρόθεμα κατ'
 αὐτοῦ, ἵνα εἴ τις ἠδικήθη τι παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. 5
 καὶ οὐδεὶς προσῆλθε κατὰ Σαλουστίου· ἦν γὰρ ἀγνότατος.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Βαλεντινιανὸς ἔκτισεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ
 μεγάλῃ πολλὰ. ἐπιστράτευσε δὲ κατὰ Περσῶν, πέμψας τὸν ἴδιον
 αὐτοῦ ἀδελφὸν Βάλεντα, ποιήσας αὐτὸν Καίσαρα, μηνὶ ἀπριλλίῳ
 O 80 πρώτῃ· καὶ οὐκ ἐπολέμησεν ὁ αὐτὸς Βάλης, ἀλλὰ κατελθὼν 10
 ἐποίησεν εἰρήνης πάκτα· εἶχε γὰρ πῦσαν ἑξουσίαν εἰς πρόσωπον
 τοῦ ἴδιου ἀδελφοῦ· κατελθόντων Περσῶν καὶ αἰτησάντων εἰ-
 ρήνην.

V 13 Γενόμενος οὖν ὁ αὐτὸς Βάλης ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας μετὰ
 τοῦ πλήθους τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως μηνὶ νοεμβρίῳ δεκάτῃ, 15
 Ἰνδικτιῶνι ιδ', δίδουρεν ἐκεῖ ἔνεκεν τοῦ ποιῆσαι μετὰ Περσῶν τὰ
 πάκτα τῆς εἰρήνης· καὶ ἐποίησε τὰ πάκτα ἐπὶ ἔτῃ ἐπτά, τῶν Περ-
 σῶν αἰτησάντων εἰρήνην καὶ παραχωρησάντων τὸ ἥμισυ τοῦ Νι-
 ζιτίβιος. καὶ ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείῳ πόλει, τερφεθεὶς τῆς
 τοποθεσίας καὶ τῶν ἄρων καὶ τῶν ὑδάτων, πρῶτον τὸν φόρον, 20
 ἐπιβαλόμενος μέγα κτίσμα, λύσας τὴν βυσιλικὴν τὴν λεγομένην
 πρῶην τὸ Καισάριον, τὴν οὖσαν πλησίον τοῦ ὠρολογίου καὶ τοῦ
 Κομμοδίου δημοσίου, τοῦ νυνὶ ὄντος πραιτωρίου ὑπατικῷ Συ-

Praefectus, exercitumque concione habita monuit, neminem ad imperium Romanum aequo idoneum esse ac hunc.

Hic vero quamprimum regnare coepit, Salustium Praefectura abdicavit, et stipulatis qui pro eo responderent fideiusoribus, publico contra eum Edicto denunciavit, uti si quis ab eo laesus fuisset, ad Imperatorem accederet. Nemo autem contra Salustium prodiit: erat enim vir summa integritate.

Valentinianus Imperator plurima Antiochiae condidit. Contra Persas quoque arma movit, misso Valente fratre suo; quem Caesarem creaverat, Aprilis i. Non tamen ad praelia devenit: Valens enim pacis condiciones iniit cum eis; hoc ab eo Persis flagitantibus: utpote quem penes, fratris sub persona, summa rerum esset potestas.

Valens autem cum exercitu suo, Novembris x, Indictione xiv, Antiochiam Syriae veniens, ibi de pace cum Persis agendi causa commoratus est. Foedera autem firmavit in Septennium, Persis ei dimidiam Nisibis partem reddentibus. Valens autem situ urbis Antiochenae, tum ob aërem, tum ob aquas amoenissimo delectatus, Forum ibi, opus magnificum extruxit; dissoluta, usque ad Plethrium, Basilica, quae Caesarium olim vocata, juxta Horologium sita erat et Commodi Balneum, quod nunc in

ρίας ἄρχοντας, ἕως τοῦ λεγομένου Πλεθρίου, καὶ τὴν κόγχην ἀνα- B
 τεύσας αὐτῆς καὶ εἰλήσας ἀψίδας ἐπάνω τοῦ λεγομένου Παρμε-
 νίου χειμάρρου ποταμοῦ, κατερχομένου ἀπὸ τοῦ ὄρους κατὰ μέ-
 σον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. καὶ ποιήσας ἄλλην βασιλικὴν κατέ-
 5 ναντι τοῦ Κοιμοδίου καὶ κοσμήσας τὰς τέσσαρας βασιλικὰς κίσι
 μεγάλοις Σαλωνιτικοῖς, καλαθώσας δὲ τὰς ὑποροφώσεις καὶ καλ-
 λωπίσας γραφαῖς καὶ μαρμάρους διαφόρους καὶ μουσώσει, μαρ- O 31
 μαρώσας δὲ ἐπάνω τῶν εἰλημάτων τοῦ χειμάρρου πᾶν τὸ μέσαυ-
 λον ἐπλήρωσε τὸν φθόρον αὐτοῦ, καὶ ταῖς τέτρασι βασιλικαῖς δια-
 10 φθόρους ἀρετὰς χαρισάμενος καὶ ἀνδριάντας στήσας, ἐν δὲ τῷ
 μέσῳ στήσας μεγάλην πύλωνα κίονα, ἔχουσαν στήλην Βαλεντινιανοῦ
 βασιλέως, ἀδελφοῦ αὐτοῦ· καὶ στήλην δὲ μαρμαρινὴν ἐν τῷ Σηνά- C
 τῷ τῆς Κόγχης καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐν τῇ Κόγχῃ βασιλικῆς ἄλλην
 στήλην διὰ τιμῆς λίθου ἀνέθηκε καθεζομένην τῷ αὐτῷ θειο-
 15 τάτῳ βασιλεῖ Βαλεντινιανῷ. ἔκτισε δὲ καὶ τὰς δύο σφενδόνας
 τοῦ Κυνηγίου, εἰλήσας αὐτὰς καὶ πληρώσας βάθρων, ἐπειδὴ
 πρόφην μονομαχεῖον ἦν. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ δημόσιον λουτρόν πλη-
 σίον τοῦ Ἴππικοῦ. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμαστά ἔργα
 ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

20 Ὁ δὲ θειότατος βασιλεὺς Βαλεντινιανὸς πολλοὺς συγκλητι-
 κούς καὶ ἄρχοντας ἐπαρχιῶν ἐφόνευσεν, ὡς ἀδικούντας καὶ κλέ-
 πτοντας καὶ ἀρπάζοντας. τὸν δὲ πραιπόσιτον τοῦ παλατίου αὐ-

6. ὑποροφώσεις] ὑποροφώσεις Ch. 11. μέγα πύλωνα κίονα] „με-
 γάλην scribendum esse, apparet ex sequentibus.“ Ch. 12. Σηνά-
 τῳ Ox.

Syriae Comitūs Praetorium conversum est. Concham quoque ejus in-
 stauravit. Fornicatum item opus Parmenio torrenti, qui ex monte hiber-
 no tempore scaturiens, urbem percurrit medius superinduxit. Aliam quo-
 que Basilicam extruxit, e regione Balnei Commodiani. Insuper etiam Ba-
 silicas quatuor columnis ingentibus Salonicis exornavit; quarum tecta
 laqueata caelaturis, marmore vario, et musivo opere decoravit. Mesau-
 lum quoque Parmenii fornicibus superimpositum, marmore totum adorna-
 vit, Forum suum absolvit. Quatuor etiam Basilicas ornamentis variis,
 statuisque positīs insignivit; quarum in medio, ingenti Columnae imposi-
 tam fratris sui Valentiniani Imperatoris statuam collocavit. Statuam quo-
 que aliam, in Conchae Senaculo marmoream; tertiam insuper ex lapillis
 pretiosis, ad sedentis formam factam, in medio Basilicae in Concha posi-
 tae, eidem Imperatori Valentiniano dicavit. Duae etiam Synegil Fundas
 extruxit; quas etiam tecto superinductas, sedibus completit; cum prius
 Monomachium fuisset. Balneum quoque Publicum, prope Circum extru-
 xit; praeter alia etiam in eadem urbe admiranda plurima.

Divinissimus autem Imperator multos ex Senatoribus et Provincia-
 rum Praeides propter rapinas, extortiones, aliaque injusta ab eis com-
 missa morte multavit. Rhodanum vero, palatii Praepositum, virum poten-

τοῦ ὀνόματι Ῥοδανόν, ἄνδρα δυνατώτατον καὶ εὐπορον καὶ διοικου-
 ντα τὸ παλάτιον, ὡς πρῶτον ὄντα ἀρχιευνοῦχον καὶ ἐν μεγάλῃ
 τιμῇ ὄντα, ζῶντα ἔκαυσεν εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ Ἴππικοῦ φρου-
 γάνοις, ὡς θεωρεῖ τὸ ἱππικὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Βαλεντινιανός.
 ὁ γὰρ πραιπόσιτος αὐτοῦ Ῥοδανὸς ἤρπασεν οὐσίαν ἀπὸ τινος χή-
 ρας γυναικὸς καλομένης Βερονίκης, πλέξας αὐτῇ, ὡς ἐν δυνάμει
 ὦν· καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ. ἢ
 μόνον δὲ ἐβασίλευσε, κατ' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς δικαστὴν τὸν πα-
 τρῖκιον Σαλούστιον· ὅστις κατέκρινε τὸν αὐτὸν πραιπόσιτον Ῥο-
 δανόν. καὶ μαθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὸν ὄρον παρὰ τοῦ πατρι-
 κίου Σαλουστίου, ἐκέλευσε τῷ αὐτῷ πραιποσίτῳ ἀναδοῦναι τῇ
 χήρᾳ ἄπερ ἤρπασε παρ' αὐτῆς. καὶ οὐκ ἐπέισθη ὁ αὐτὸς Ῥοδα-
 νὸς καὶ ἀνέδωκεν αὐτῇ, ἀλλ' ἐξεκαλέσατο τὸν πατρῖκιον Σαλού-
 στιον. καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκέλευσε τῇ αὐτῇ γυ-
 ναικὶ προσελθεῖν αὐτῷ, ὡς θεωρεῖ τὸ ἱππικόν· καὶ προσῆλθεν
 αὐτῷ ἢ γυνὴ τῷ πέμπτῳ βατῶ προΐας. καὶ ὡς ἴσταται ἔγγιστα
 αὐτοῦ εἰς τὰ δεξιὰ ὁ αὐτὸς Ῥοδανὸς πραιπόσιτος, ἐκέλευσε ὁ
 αὐτὸς βασιλεὺς, καὶ κατεσχέθη ἀπὸ τοῦ καθίσματος ἐπὶ πάσης
 τῆς πόλεως, καὶ ἀπηνέχθη εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ Ἴππικοῦ καὶ
 ἐκαύθη. καὶ ἐχαρίσατο τῇ αὐτῇ χήρᾳ γυναικὶ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς
 Βαλεντινιανὸς πᾶσαν τὴν περιουσίαν τοῦ αὐτοῦ πραιποσίτου Ῥο-
 δανοῦ· καὶ εὐφημίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου παντὸς καὶ τῆς συγκλήτου,
 ὡς δίκαιος καὶ ἀπότομος· καὶ ἐγένετο φόβος πολλὸς εἰς τοὺς κα-
 κοπράγμονας καὶ εἰς τοὺς ἀρπάζοντας τὰ ἀλλότρια, καὶ ἡ δικαιο-
 σύνη ἐκράτει.

25

tem et copiosum et palatium curantem, (ut qui Eunuchorum Praefectus
 esset, magnaque dignitate cultus,) in funda Hippodromi, interim dum
 ipse Circensia spectabat, vivum cremis comburi jussit. Rhodanus enim
 iste Praepositus, viduae cuidam, Veronicæ nomine, dolo velut a poten-
 tiore circumventae, bona sua eripuerat. Mulier Valentinianum Imperato-
 rem de his appellat: qui statim litis arbitrum illis dedit Salustium Patri-
 cium: qui etiam Rhodanum Praepositum reum peregit. Imperator, ut
 Salustii sententiam intellexit, Praeposito edixit, uti ablata viduae resti-
 tueret: quod tamen adduci non potuit ut faceret Rhodanus; sed ab Sa-
 lustio Patricio provocavit. Imperator super his indignatus, mulieri prae-
 cepit, uti ad se accederet, dum Circensia spectaret. Mulier itaque Im-
 peratorem accersit, ad Certamen quintum Matutinum [finitum;] cum Rhe-
 danus Praepositus illi a dextra astaret: quem tamen comprehensum, et a
 sella in Circi fundam deturbatum, spectante populo universo, concrema-
 vit. Imperator porro Valentinianus Rhodani Praepositi bona Viduae ad-
 dixit omnia: Senatu interim, populoque universo eum acclamationibus
 celebrantibus, ceu Judicem justum et severum. Terror itaque inde in-
 gens injurias homines et aliena diripientes invasit omnes, Justitia interim
 invalescente.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν δέσποιναν *Μαριανὴν* τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἀγοράσασαν προύστιον ἔχον πρόσοδον καὶ δοῦσαν παρ' ὃ ἦν τὸ προύστιον ἄξιον καὶ τιμηθεῖσαν ὡς *Ἀγροστὰν*, ἀκούσας ἐπιμ- O 34
ψε καὶ διεκμησάτο τὸ αὐτὸ προύστιον, ὀρκώσας τοὺς διατιμη-
5 σαμένους· καὶ μαθὼν ὅτι πλείονος τιμῆς πολὺ ἄξιόν ἐστι τῆς B
ἀγορασίας, ἠγανάκτησε κατὰ τῆς βασιλείσης καὶ ἐξώρισεν αὐτὴν
τῆς πόλεως, ἀναδοὺς τῇ πωλησάσῃ γυναικὶ τὸ προύστιον.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνηγόρευσε βασιλέα *Γρατιανὸν* τὸν
υἱὸν αὐτοῦ· τὴν δὲ αὐτὴν δέσποιναν *Μαριανὴν* ἀνεκαλέσατο ὁ
10 υἱὸς αὐτῆς *Βαλεριανὸς* μετὰ τὸ γενέσθαι αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ
Ῥώμῃ παρὰ τοῦ αὐτοῦ πατρός.

Ὁ δὲ θειότατος *Βαλεντινιανὸς* νόσῳ βληθεὶς μετὰ χρόνον
ἐτελεύτα ἐν καστειλλῷ *Βιργιτιῶν*, ὧν ἐνιαυτῶν νε'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν *Βαλεντινιανοῦ* τοῦ μεγάλου τοῦ ἀπο- C
15 τόμου ἐποίησεν ὁ στρατὸς βασιλέα αὐθεντήσας τὴν σύγκλητον
Εὐγένιον ὀνόματι· καὶ ἐβασίλευσεν ἡμέρας εἴκοσι δύο καὶ ἐσφάγη
εὐθίως.

2. δοῦσαν Ch., δοῦσα Ox. Eadem *Ἀγροστὰν*. 10. *Βαλερια-
νόε*] Conf. p. 15. C. 13. *Βιργιτιῶν* Ox., *Βεργιτιῶν*. Chron.
p. 303. B. Sic ἐν τῇ λεγομένῃ *Ἀγροστῶν* p. 78. D.

Pari exemplo Imperator, audito Imperatricem Marianam, conjugem suam, praedium Suburbanum pretio, sed viliori quam erat, coemisse, (nempe, quod aestimatio ei, tanquam Augustae, facta fuerat:) mittit qui juramento obstricti bona fide praedium aestimarent. Cumque intellexisset illud multo pluris esse, quam quod Augusta solverat, indignatus adversus Imperatricem, eam proscripit; praediumque Suburbanum mulleri, quae vendiderat, restituit.

Imperator autem Gratianum filium Augustum creavit. Gratianus vero, a patre suo Romanorum Imperator constitutus, Marianam matrem ab exilio revocavit.

At vero divinissimus Valentinianus, morbo correptus, non longo post tempore mortuus est; in castro Birgitanorum, annum aegens LV.

E U G E N I U S

IMPERATOR.

Mortuo Valentiniano Magno, Severo dicto, exercitus, spreta Senatus auctoritate, Eugenium quendam Imperatorem salutavit: qui cum imperasset dies xxii, statim interfectus est.

O 35
D Καὶ ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Βάλης ὁ ἀδελφὸς Βαλεντινια-
νοῦ τοῦ ἀποτόμου, ὁ γενναῖος ἐν πολέμοις, ὑπὸ τῆς συγκλήτου
Κωνσταντινουπόλεως ἀναγορεύθεις, ἔτους τκς' κατὰ Ἀντιόχειαν.
ὅτε γὰρ ἐτελεύτα Βαλεντινιανὸς ὁ αὐτοῦ ἀδελφός, οὐκ ἦν ἐν Κων-
σταντινουπόλει ὁ Βάλης, ἀλλ' ἦν πέμψας αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς αὐ- 5
τοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ πολεμῆσαι εἰς τὸ Σίρμιον πρὸς τοὺς Γότ-
θους. οὕστινας νικήσας κατὰ κράτος ὑπέστρεψε· καὶ στεφθεὶς
ἐβασίλευσεν ἔτη ιγ'. ἦν δὲ τῷ δόγματι Ἐξακιονίτης, πολεμιστῆς,
καὶ μεγαλόψυχος καὶ φιλοκτίστης.

Ἡ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἔδωκε τοῖς Ἀρειανοῖς τὴν μεγάλην 10
E ἐκκλησίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τὸ
αὐτὸ πεποιηκώς. καὶ πάνυ ἐκάκωσε τοὺς χριστιανοὺς ἐν τῇ βα-
σιλείᾳ αὐτοῦ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Βάλης καὶ τὴν δευτέραν Καππαδοκίαν ἐποίησεν
ἐπαρχίαν, ἀπομερίσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρώτης. 15

O 36 Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας Νίκαια,

3. ἔτους τκς' κατὰ Ἀντιόχειαν] „Numerus mendosus: forte scriben-
dum, τκς'. Sed nec sic historiae veritati congruit. Annus enim
Aerae Antiochenae ccccxvi respondet anno Valentis Imp. ultimo,
sive Christi anno Dionysiaeo vulgari cccclxxviii, qui annus iii erat
ab exitu Valentiniani Imp. Inepit autem Auctor, dum Valentem
post fratrem tandem mortuum Imperium suscipientem introducit:
nisi forte intelligendus sit de triennio illo, quo, post fratrem Valen-
tinianum mortuum, ipse Orientis imperium solus administravit. Ubi
vero statim addit, Valentem xiii annis imperasse, de toto illo tem-
pore, quo cum fratre imperavit, loqui eum putandum est. Verum
ἀσύστατα haec omnia: vide Ammianum Marcellinum, lib. 26.“ Ch.

V A L E N S I M P E R A T O R.

Imperium deinde suscepit divinissimus Valens, frater Valentiniani Se-
veri, vir in bello strenuus, a Senatu Constantinopolitano Imperator renun-
ciatus; anno Aerae Antiochenae ccccxvi. Valens enim Constantinopoli
aberat, quo tempore Valentinianus mortuus est: sed Sirmii, quo frater
dum in vivis esset eum miserat, cum Gothis bellum gerebat: quibus pe-
nitus devictis, reversus est; Diademateque suscepto, regnavit annos xiii.
Erat hic dogmate Exocionita, vir in bello strenuus, magnanimus et aedi-
ficiis extruendis editissimus.

Quamprimum vero imperare coepit, Ecclesiam magnam Constantino-
polititanam Arianis concessit; quod et aliis etiam in urbibus ab eo factum
est: Christiani vero per imperium ejus ubique pessime habiti.

Idem Valens, Cappadociam Secundam a Prima dirimens, Provinciam
fecit.

Hujus sub imperio, divinam iram experta est Nicaea, Bithyviae urbs;

πόλις τῆς Βιθυνίας, μηνὶ σεπτεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος ια' ἐτελεύτησε δὲ ὁ αὐτὸς Βάλης ποιήσας πρόκεινσον εἰς Ἀδριανούπολιν τῆς V 15 Θράκης, ἀπελθὼν κτίσαι φάρμακα ἐκεῖ οἶκον πρὸ τῆς πόλεως ἐν ἄγρῳ ἐτέρῳ, τοῦ οἰκήματος τοῦ ἀγροῦ ἀδήλως ἀναφθέντος καὶ 5 ἀναφθέντων τῶν σκαλῶν νυκτός, ἀπώλετο μετὰ τῶν κουβικουλαρίων καὶ σπαθαρίων αὐτοῦ, ὧν ἐνιαυτῶν μθ'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Βάλεντος ἐβασίλευσεν ὁ εὐσεβέστατος Β Γρατιανὸς ὁ υἱὸς Βαλεντινιανοῦ ὁ μείζων ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀύσονιανοῦ καὶ Ἑρμογένους· ἐβασίλευσε δὲ ἔτη ις'. ἦν δὲ ἡσυχος Ο 37 10 καὶ τιμητικός.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ Θέων ὁ σοφώτατος φιλόσοφος ἐδίδασκε καὶ ἡρμήνευε τὰ ἀστρονομικὰ καὶ τὰ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου συγγράμματα καὶ τὰ Ὀρφείως.

Τῷ δὲ ἕκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Γρατιανοῦ ἀνη- C 15 γορεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ Σπανός, γαμήσας Πλακιδίαν, ἀδελφὴν Γρατιανοῦ.

4. τοῦ οἰκήματος praecedentibus iungit Ox. Sed scribendum videtur τοῦ δὲ. 8. Ἀύσονιανοῦ καὶ Ἑρμογένους] Ἀύσονιον καὶ Ἑρμογενιανοῦ Ch.

mense Septembri, Indictionis xi. Valens autem, ad Adrianopolim, Thraciae urbem itinere suscepto; uti Fabricam ibi extrueret, ipso in itinere sublatu est. In agro consederat, aedificiorum vacuo; qui ex causa incognita conflagravit; unde et scalis per noctem accensis, Imperator, cum Cubiculariis et Spathariis suis, absumptus est: annos natus XLIX.

G R A T I A N U S I M P E R A T O R.

Post Valentem, imperium suscepit piētissimus Gratianus, Valentini filius natu major; Ausoniano et Hermogene Coss. et regnavit per annos xvii. Erat autem ingenii sedati et honorum largitor facilis.

Hujus sub Imperio Theon, sapientissimus Philosophus, Astronomiam docuit: Mercurii etiam Trismegisti atque Orphel Scripta exposuit.

T H E O D O S I U S I M P E R A T O R.

Gratianus autem Imperator, imperii sui anno vi. Theodosium Hispanicum, qui Placidiam sororem in uxorem habuit, Imperii Socium sibi accepit.

Πρὸ δὲ τῆς βασιλείας Γρατιανοῦ ἐτελεύτησε Βαλεριανός, βασιλεὺς Ῥώμης, ὁ υἱὸς Βαλεντινιανοῦ, ὁ ἀδελφὸς Γρατιανοῦ ὁ μείζων, βασιλεύσας τῆς Ῥώμης ἔτη ὀλίγα πάνυ· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ βασιλεὺς ἐν τῇ Ῥώμῃ ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Βαλεντινιανός.

- Ο 38 Ὁ δὲ βασιλεὺς Γρατιανὸς νόσῳ περιπεσὼν τὸν σπλήνα ἕμεινε 5 ἐπὶ πολὺν χρόνον νοσῶν· καὶ ἐν τῷ ἀνιέναι αὐτὸν ἐν τῷ Ἰππικῷ
D Κωνσταντινουπόλεως θεωρησάει διὰ τοῦ Κοχλίου κατὰ τὴν θύραν τοῦ λεγομένου Δεξιμοῦ ἐσφάγη καὶ τελευτᾷ, ὧν ἐνιαυτῶν κη'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Γρατιανοῦ ἡ σύγκλητος Κωνσταντινουπόλεως ἀνηγόρευσε βασιλέα Θεοδοσίον, ὡς ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν ὄντα ἐκ τῆς Ἰσπανίας χώρας. καὶ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Θεοδοσίος ὁ Σπανός, ὁ μέγας γαμβρὸς Γρατιανοῦ, ἔτη ιζ'. ἦν δὲ χριστιανὸς καὶ φρόνιμος καὶ εὐσεβὴς καὶ ἐνδρανής. ἦ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, εὐθέως ἀνέδωκε τὰς ἐκκλησίας τοῖς ὀρθοδόξοις, πανταχοῦ ποιήσας σάκρας καὶ 15 διώξας τοὺς Ἀρειανούς. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἔσπευε τοὺς δύο

- Ε
Ο 39 αὐτοῦ υἱούς, οὓς ἔσχεν ἀπὸ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Γάλλης, καὶ τὸν μὲν Ἀρκάδιον ἐποίησε βασιλέα ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸν δὲ Ὀνώριον ἐν Ῥώμῃ. τοὺς δὲ ναοὺς τῶν Ἑλλήνων πάντας κατέστρεψεν ἕως ἐδάφους ὁ αὐτὸς Θεοδοσίος βασιλεὺς. κατέλυσε 20 δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Ἑλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ περιβόητον τὸ λεγόμενον
V 16 Τριλιθον, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ ἐκκλησίαν χριστιανοῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἱερὸν Δαμασκοῦ ἐποίησεν ἐκκλησίαν χριστιανῶν· καὶ ἄλλα

10. ἀντῶν] ἀντὸς Ch.

Ante Imperium vero a Gratiano susceptum, e vivis excesserat Valerianus, qui Romae imperavit, Valentiniani filius, et frater Gratiani nata major, qui paucis admodum annis imperium tenuit: cui successit in regno Romano consanguineus ejus Valentinianus.

Imperator autem Gratianus, splenis doloribus correptus, diu aegrotavit: quem in Hippodromum ascendentem per Cochleam Constantinopoli, Ludos spectandi causa, ad Portam Decimi dictam, interfectus est, annum agens xxviii.

Gratiano successorem in regno Senatus Constantinopolitanus Theodosium renunciavit; (ut qui genere ei junctus fuit) ex Hispania oriundum, sacratissimum itaque Theodosius Magnus, Hispanus, Gratiani sororis maritus, Senatusconsulto ad Imperium evectus, regnavit annos xvii. Christianus hic erat, vir prudens et pius, rebusque agendis aptissimus. Quamprimum vero regnare coepit, literis suis per imperium missis, Ecclesias ubique Orthodoxis reddidit, ejectis Arianis. Idem duos quos ex uxore priore Galla susceperat filios, Diademate insignitos, Arcadium Constantinopoli, Honorium Romae imperare fecit. At vero Ethnicorum templa funditus evertit omnia. Quod vero Heliopoli erat, Trilithum vocatum, ingens illud et celebratissimum; templum quoque Damascenum, aliaque

δὲ πολλὰ ἱερὰ ἐποίησεν ἐκκλησίας, καὶ ἠϋξήθη τὰ τῶν χριστιανῶν πλεον ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀπεμέρισε καὶ τὴν Φοινίκην Λιβανησίαν ἀπὸ τῆς παράλου καὶ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δούς δίκαια μητροπόλειωσ καὶ ἄρχοντα ὀρδινάριον Ἐμέτζη τῆ πόλει. ὁ αὐτὸς δὲ βασιλεὺς καὶ τὸν Πόντον μερίσας ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἦντινα ἐκάλεσεν Αἰμίμοντον.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτυράννησε Βαλβίνος ὁ Ἰσαυρος, ὁ 40 καὶ ἔστρεψεν Ἀνάζαρβον τὴν πόλιν καὶ Εἰρηνούπολιν καὶ Καστάβαλαν, τῆς Κιλικίας πόλεις. καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Ῥούφου στρατηλάτου ἀνῆρέθη.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδοσίος ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ τοὺς τρεῖς Β 70 σαοὺς τοὺς ὄντας ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὴν πρῶν λεγομένην Ἀκρόπολιν καταλύσας, ἐποίησε τὸν τοῦ Ἑλλίου ναὸν αὐλὴν 15 οἰκημάτων, καὶ ἔδωρῆσατο αὐτὴν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλειωσ· ἦτις αὐλὴ κέκληται ἕως τοῦ νῦν τοῦ Ἑλλίου· τὸν δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν ἐποίησε ταβλοπαρόχιον τοῖς κοπιζουσιν· 20 ὅστις τόπος κέκληται ἕως τῆς νῦν ὁ ναός· ἡ δὲ πλησίον ῥύμη τὸ ἐλάφιον. τὸν δὲ τῆς Ἀφροδίτης ναὸν ἐποίησε καρουχαρεῖον τοῦ 20 ἐπάρχου τῶν πραιτωρίων, κτίσας περὶ ὅσπητια καὶ κελύσας δωρεὰν μένειν ἐν αὐτοῖς τὰς πάνυ πενιχρὰς πόρνας. ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Θεοδοσίος καὶ τὴν λεγομένην πρῶν κώμην Ῥοφαεινῶν C 41 πόλιν· ἦτις μετεκλήθη Θεοδοσιούπολις, λαβοῦσα ἔκτοτε ἢ αὐτῇ O 41

3. Λιβανησίαν] Λιβανησίαν Ox. 7. Αἰμίμοντον Ch., Ἐμίμοντον Ox. 9. Εἰρηνούπολιν] V. ad p. 6. C. 22. Ῥοφαεινῶν] Resai-nam dicit.

plurima, in Ecclesias conversa, Christianis donavit: Unde et res Christianorum, hujus sub imperio, plurimum auctae sunt.

Idem Imperator Phoeniciam Libanesiam a Maritimo dirimens, Provinciam fecit; Jure Metropolitico et Praefecto ordinario Emessae urbi concessit. Idem etiam Pontum dividens, Provinciam fecit, quam Hemimontium vocavit.

Hujus sub imperio, dominium sibi capessens Albinus quidam, Isaurus, Anazarbum, Irenopolim et Castabalam, Ciliciae urbes, vastavit: qui a Raso, militum magistro, comprehensus, interfectus est.

Eodem tempore Theodosius Imperator tria quae Constantinopoli fuerunt Tempia, ad Acropolim olim dictam sita, dissolvit; quorum Solis quod fuit, in contubernium conversum, magnae Ecclesiae Constantinopolitanae concessit: qui quidem locus usque adhuc a Sole nomen habet: Dianae vero Fanum, in Tabloparochium, Aleatoribus assignavit: verum locus iste Templum vicusque vicinus Cervinus usque adhuc vocantur. Veneris autem Fanum in Carrucarium fecit Praefecto Praetorio; constructisque in circuitu Hospitiis, pauperulas ibi meretrices gratis commorari jussit. Idem Theodosius vicum, Rophinam prius dictum, in urbem exaedificavit, quam

κώμη καὶ δίκαιον πόλεως ἕως τῆς νῦν, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μηρο-
βαύδου καὶ Σατουρνίνου.

Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδοσίος ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἐποίησε τὴν
σύνοδον τῶν ῥν' ἐπισκόπων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔνεκεν
τοῦ ὁμοουσίου τοῦ ἁγίου πνεύματος. ὡσαύτως δὲ ὁ αὐτὸς Θεο-5
δόσιος βασιλεὺς προήγαγε τὸν ἑπαρχον πραιτωρίων Ἀντιόχον τὸν
ἐπίκλην Χουζώνα τὸν μέγαν, καταγόμενον ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς
μεγάλης. ἢ μόνον δὲ προήχθη ἑπαρχος, ἀνήγαγε τῷ αὐτῷ Θεο-
δοσίῳ βασιλεῖ ὅτι ἐπλατύνθη καὶ ηὔξήθη ἡ αὐτῆ μεγάλης πόλις
D Ἀντιόχεια τῆς Συρίας καὶ ἔχει πολλὰ οἰκήματα ἔξω τειχέων ἐπὶ 10
μῖλιον ἕνα. καὶ ἐκέλευσεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδοσίος περιτειχι-
σθῆναι καὶ τὰ ἔξω τῆς πόλεως ὄντα οἰκήματα· καὶ ἐγένετο τείχος
ἀπὸ τῆς πόρτας τοῦ λεγομένου φίλον αὐτοῦ ἕως τοῦ λεγομένου
Ῥοδίωνος· καὶ περιέλαβε τὸ ὄρος τὸ νέον τείχος ἕως τοῦ πα-
λαιῦ τείχους τοῦ κτισθέντος ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος, καὶ προσε-15
κόλλησε τὸ νέον τείχος ἕως τοῦ ῥύακος τοῦ λεγομένου Φυρμίνου
τοῦ κατερχομένου ἐκ τῆς διασφαγῆς τοῦ ὄρους, λεγκῶν τοὺς λί-
θους ἐκ τοῦ μονομαχείου τοῦ παλαιῦ τοῦ ὄντος εἰς τὴν ἀκρό-
O 42 πολιν ἄνω, λύσας καὶ τὸν ἀγωγὸν τὸν ἐρχόμενον εἰς τὴν αὐτὴν
ἀκρόπολιν ἀπὸ τῶν λεγομένων ὑδάτων ἐκ τῆς Λαοδικητῆς ὁδοῦ· 20
E ὄντινα ἀγωγὸν ἐποίησεν Ἰούλιος ὁ Καίσαρ, κτίσας τὸ δημόσιον

7. Ἀντιοχείας Ox. 11. ἕνα] V. ad vol. I. p. 119. A. 18. τοῦ
λεγομένου φίλον αὐτοῦ] „Ita habuit Cod. MS. forte tamen legen-
dum φίλοναύτου.“ Ch. 21. Ἰουλιανὸς ὁ Κ.] „Scr. Ἰούλιος ὁ
Κ. vide supra lib. IX.“ Ch.

a nomine suo Theodosiopolim vocavit; addito etiam, quod et adhuc retinet, Metropolis jure; Merobauda et Saturnino Cos.

Idem Theodosius Imperator Synodum Constantinopoli convocavit et
Episcoporum: in qua de Consubstantialitate Spiritus Sancti agebatur.
Porro Theodosius Imperator Praetorio Praefectum constituit Antiochum
Magnum cognomento Chuzonem, ex Antiochia oriundum. Hic vero sta-
tim a munere suscepto, ad Imperatorem Theodosium retulit, de Antiochia
Magna Syriae; ad molem nempe tantam crevisse eam, ut ab ipsis urbis
moenibus, ad distantiam milliarii unius, in suburbia excurreret. Imperator
itaque jussit, ut aedificia etiam quae extra urbem posita erant muro
cingerentur: murus itaque factus est, a Phlmona qua vocantur Porta
Rhodionem usque dictum locum; ita ut murus iste novus montem include-
ret, usque ad murum veterem, a Tiberio Caesare extractum. Murum
vero novum perduxerunt etiam ad Phurminum, quod vocant, fluentium, ex
montis cavernis emanans; comportatis eo lapidibus ex Monomachio veteri,
quod superius ad Acropolim stetit. Dirutus est etiam, quem Julius Cae-
sar extruxerat, Aquaeductus, aquas ex via Laodicensa ad Acropolim defe-
rens, ad Balneum aquis supplendum, quod ad montem extruxerat, in

ἦνω εἰς τὸ ὄρος τοῖς λεγομένοις ἀκροπολίταις τοῖς ἀπομείνασι καὶ οἰκήσασιν ἄνω μεθ' οὓς κατήγαγε Σέλευκος ὁ Μακεδῶν ὁ Νικάτωρ ἐν τῇ πόλει τῇ κτισθείσῃ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ λεγομένῳ ἀδλῶνι· οὐστίνιας καὶ παρεκάλεισεν οἰκεῖν ἅμα αὐτῷ τὴν κάτω πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ ἔλαβε τείχος καὶ Γίνδαρος καὶ τὸ Ἀνταργον καὶ ἄλλαι πολλαὶ κωμοπόλεις τῆς Συρίας.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Τζάννοι περῶσαντες ἦλθον εἰς V 17 τὴν Καππαδοκίαν καὶ Κιλικίαν καὶ Συρίαν· καὶ ἐπρῶδυσαν καὶ 10 ἀπῆλθον.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐμέρισε τὴν νέαν Ἠπειρον ἀπὸ τῆς παλαιᾶς καὶ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαιον πόλεως καὶ ἄρχοντα Δοξόχῳ πόλει· ὁμοίως δὲ καὶ δευτέραν Παλαιστινήν ἐμέρισεν ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ ἐποίησεν ἄρχοντα, δοὺς δίκαιον 15 μητροπόλεως καὶ ἄρχοντα τῇ λεγομένῃ Σκυθῶν πόλει.

Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος βασιλεὺς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἐξελθὼν ἐπὶ Ῥώμην εἰσῆλθεν ἐν Θεσσαλονίκῃ πόλει· καὶ τοῦ ὄν- B 43
τος μετ' αὐτοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους διὰ μιτάτου ταράξοντος τὴν πόλιν, ἔστασιασαν καὶ ἔβρισαν τὸν βασιλεῖα οἱ Θεσσαλονικεῖς. 20 καὶ θεωρήσας ἵππικὸν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει γέμοντος τοῦ Ἴππικοῦ ἐκέλευσε τοξευθῆναι· καὶ ἀπώλετο πλήθος χιλιάδων δεκαπέντε. καὶ διὰ τοῦτο ἀγαθακτῆσας κατ' αὐτοῦ Ἀμβρόσιος ὁ ἐπίσκοπος ἐποίησεν αὐτὸν ὑπὸ κώλυμα· καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μὴ

13. Δοξόχ[ω] Δοξόχαιφ Ox. 14. ἄρχοντα] „Lego ἐπαρχίαν.“
Ch. 23. ὑποκάλυμα Ox.

usum Acropolitaram, qui sedes ibi olim posuerant, reliquique fuerunt ex eis, quos Nicator Seleucus, in planiciem deductos, adhortatus est, uti sedes, ubi et ipse ponentes, urbem a se conditam, Antiochiam magnam incolerent. Eodem tempore Gindarus, Lytargus, plurimaeque alia Syriae oppida rusticana moenibus cincta fuerunt.

Hujus sub imperio Tzanni trajicientes, Cappadociam, Ciliciam, Syriamque diripuerunt; praedaeque arrepta, regiones suas repetierunt.

Idem Theodosius Imperator, novam a veteri dirimens Epirum, Provinciam fecit, Jure Metropolitanico et Praefecto urbi Dyrrhachio concessis. Similiter etiam Palaestinam secundam a Prima sejungens, Provinciam fecit; Metropolis jure et Praefecto Scythopoli datis.

Theodosius autem Imperator Constantinopoli Romam proficiscens, per Thessaloniam fecit iter: ubi militibus ob metationes tumultum cientibus, populus Thessalonicensis, concitata seditione, Imperatorem conviciis impetebat. Imperator autem, qui tum Circensia spectabat, ad quae frequens multitudo convenerat, militem sagittis populum petere jussit: unde et quindocim millia caputum ceciderunt. Ob hoc indignatus Ambrosius Episcopus, Imperatori Ecclesiae interdixit, neque ingredi eum passus est, per

εισερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἕως οὗ παρακληθεῖς ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὰ ἄγια γενέθλια ἐδέξατο αὐτόν. οὐκ ἄλλως δὲ ἐδέξατο αὐτόν, ἕως οὗ ἐποίησε σάκραν, ἵνα οἰασθήποτε ἀγανακτήσεως παρὰ βασιλέως γινομένης ἔνδοσιν δίδοσθαι ἀπὸ τῶν ἐπιτρεπομένων

C τριακόντα ἡμερῶν καὶ εἰθ' οὕτως γενέσθαι τὸ προσταχθέν. 5

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ τὴν δευτέραν Γαλατίαν ἀπὸ τῆς πρώτης μερίσας ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαιον πόλεως καὶ ἄρχοντα Πισινοῦντι τῇ πόλει.

O 44 Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδοσίος βασιλεὺς ποιήσας πρόκενσον ἀπιῶν ἐπὶ πόλεμον, ἐν Μιζουλάνῳ ἠρρώσθησε, καὶ τελευτᾷ ἐκεῖ ἐν Μιζου-10 λάνῳ, ὧν ἐνιαυτῶν ξε'· καὶ ἠνέχθη τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει. ὅτε δὲ ἔμελλε τελευτᾶν Θεοδοσίος, μαθὼν ὅτι εἰς Ῥώμην ἦλθεν ὁ Ἀρκάδιος πρὸς Ὀνώριον τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν ἀρρώσθησαντα, ἔγραψεν αὐτῷ ὑποστρέψαι εἰς Κωνσταντινούπο-15 λιν διὰ τὴν ἀνατολήν. καὶ διατρέψαντος ἐν Ῥώμῃ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν βασιλέα Ὀνώριον, ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν διασύραντος, ἐν ὄσῳ ἔρχεται ὁ Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαϊνὰς ἐτυράννησεν ὁ συγκαληκός, θέλων βασιλεῦσαι. καὶ κατέφθασεν ὁ Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐφόνευσεν τὸν τύραννον Γαϊνίν. 20

O 45 E Μετὰ οὖν τὴν βασιλείαν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τοῦ Σπανοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλθὼν

7. πόλεως] Immo μητροπόλεως.

dies plurimos; donec exoratus tandem recepit eum, in Festo Theophaniorum; ea tamen conditione, si per Sacram Imperatorum ediceret, ut qualiscunque incidere occasio, quae Imperatorem commotum redderet, Judicum sententiae, non nisi interposito xxx dierum spatio, ratae essent.

Idem Theodosius Galatiam quoque secundam a prima dirimens, Provinciam fecit; Metropolis jure et Praefecto Pessinunti concessis.

Porro Theodosius Imperator, expeditione quadam suscepta, Mediolani in morbum incidens, fato ibi succubuit, annos natus lxx; reliquias ejus inde Constantinopolim deportatis. Moriens autem Theodosius, Arcadium (quem Romam venisse rescierat, ut Honorium fratrem viseret, tunc temporis ex morbo decumbentem) per literas hortatus est, uti Constantinopolim repetens, Orienti prospiceret. Arcadio autem Romae cum fratre Honorio longius commorante; quin et per viam quoque moras trahente, citius Constantinopolim attingere non potuit, quam Gainas quidam ex Senatoribus imperium invasisset. Tandem vero Arcadius, Constantinopolim veniens, Gainam istum rebellem e medio sustulit.

A R C A D I U S

I M P E R A T O R.

Magnum itaque Theodosium Hispanum excepit in Imperio filius ejus Arcadius, Roma Constantinopolim veniens: ubi regnavit annos xxiii, Ho-

ἀπὸ Ῥώμης τὰ πάντα ἔτη εἰκοστρία, ἐλάσας ἐν Ῥώμῃ Ὀνώριον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν μικρότερον. ἦν δὲ περιγοργος καὶ ἐνδρανής. καὶ εὐθὺς ἐλθὼν ἐποίησε βασιλεία τὸν υἱὸν αὐτοῦ Θεόδωσιον τὸν μικρὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

5 Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρκάδιος ἐποίησε καὶ ἴδιον ἀριθμὸν, οὗς ἐκάλεσεν Ἀρκαδιακούς. ἀφῴωσθήσας δὲ ἑξαίφνης τελευτᾷ, ὧν ἐνιαυτῶν λα΄.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀρκαδίου ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐ- V 18 τοῦ Ὀνώριος ἐν Ῥώμῃ ἔτη λα΄. ἦν δὲ δογίλος καὶ σώφρων.

10 Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἔκλισε τὸ ἱερὸν τοῦ Σεράπιδος Ἑλλίου O 46 τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ταραχῆς γενομένης δημοτικῆς ἐν τῇ Ῥώμῃ μεγάλῃς, ἀγανακτήσας ἀπῆλθεν εἰς Ῥάβενναν πόλιν· καὶ πέμψας ἤγαγεν Ἀλάρικον στρατηλάτην ἀπὸ τῶν Γαλλίων μετὰ 15 πλῆθους, ἵνα πραιδεύσῃ τὴν Ῥώμην. καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀλάρικος ἐν τῇ πόλει παρέθετο αὐτὸν τῇ πόλει καὶ τοῖς συγκλητικοῖς τοῖς ἐχθροῖς Ὀνωρίου, καὶ τινα τῶν τῆς πόλεως οὐκ ἐβλαψεν, ἀλλὰ ὀρμήσας εἰς τὸ παλύτιον ἐπῆρε πάντα τὰ τοῦ παλατιοῦ χρήματα B καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίου ἀπὸ πατρὸς Πλακιδίαν, μικρὰν οὖσαν

14. Γαλλίων Ch., Γαλιών Ox. Scripta Galliarum et mox Gallias, ut p. 30. A. 16. αὐτὸν Ox.

norio fratre suo natu minore Romae relicto. Erat autem [Arcadius] vir ingenii acerrimi, et rebus agendis idoneus: qui quamprimum Constantino-
polim reversus fuerat, filium suum, Theodosium juniorem, imperii socium sibi accepit.

Idem Arcadius agmen quoque proprium instituit; quod et Arcadicum vocavit. In morbum vero incidens, subito mortuus est, aetatis anno xxxi.

H O N O R I U S

I M P E R A T O R .

Post Arcadium mortuum Romae imperavit Honorius annos xxxi. Iracundiae hic deditus erat, sed vir sanae mentis.

Hic fanum Serapidis Solis, quod Alexandriae magnae fuit, ocludi jussit.

Romae vero magna seditione coorta, Imperator in Ravennam urbem indignabundus accessit; accersito ex Gallia Alaricho Duce, cum copiis ejus, ad Romam depraedandam. Alarichus autem Romam veniens, civibus et Senatoribus, Honorii hostibus, sese adjunxit; et omnino nihil in Romanos hostile perpetrans, Imperatoris ipsius in Palatium irrumpit; univ-
ersoque Thesauro Regio, Imperatoris etiam a Patre sorore, Placidia,

παρθένον· και πάλιν ἀπῆλθεν αὐτὸς εἰς τὰς Γαλλίας τυραννή-
 σας. Κωνσταντίος δὲ ἔτι κόμης ὢν μετὰ Ἀλαρίχου, πιστευθεὶς
 παρ' αὐτοῦ τὴν κόρην Πλακιδίαν, δυνηθεὶς ἔλαβεν αὐτήν· και
 φυγῶν τὸν Ἀλάριχον ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν βασιλέα Ὀνώριον.
 και εὐχαριστῶν αὐτῷ ὁ Ὀνώριος ἐποίησεν αὐτὸν συγκλητικόν, και 5
 O 47 ἐξέδωκεν αὐτῷ τὴν Πλακιδίαν εἰς γυναῖκα, και ἐποίησεν αὐτὸν
 βασιλέα ἐν Ῥώμῃ· ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν ὁ αὐτὸς Κωνσταντίος, ὃν
 ἐκάλεσε Βαλεντινιανόν. και ἅμα Κωνσταντίῳ γενόμενος ὁ Ὀνώ-
 ριος ἐπὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεῖλε τοὺς τέσσαρας τυράντους
 C Ἄτταλον και Σεβαστιανὸν και Μάξιμον και Κώνσταν τοὺς συγ- 10
 κλητικούς, οἵτινες ἀντήρασαν αὐτῷ ὑπνοθεύσαντες τὸν δῆμον.
 μετὰ δὲ τὸ φονευθῆναι αὐτοὺς και τὰς οὐσίας αὐτῶν δημευθῆναι
 ἔλασας τὸν Κωνσταντίον ἐν τῇ Ῥώμῃ βασιλεύειν ἤλθεν ὁ αὐτὸς
 Ὀνώριος ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλεύων μετὰ Θεοδοσίου τοῦ
 μικροῦ.

15

Ὁ δὲ Κωνσταντίος, βασιλεὺς Ῥώμης, τελευτᾷ ἰδίῳ θανάτῳ
 ἐπὶ τῆς βασιλείας και ζωῆς Ὀνωρίου· και τυραννήσας συγκλητι-
 κός τις ὀνόματι Ἰωάννης, τῶν ἄλλων συγκλητικῶν συμποισημέ-
 νων μετ' αὐτοῦ, βασιλεύει ἐν τῇ Ῥώμῃ. και γινὸς τοῦτο ὁ Ὀνώ-
 O 48 ριος ἐμάνη· και νόσῳ βληθεὶς ὑδρωπιάσας τελευτᾷ, ὢν ἐνιαυ- 20
 τῶν μβ'.

20. ὑδρωπιάσας Oκ., ὑδρωπιάσας Ch.

virguncula, secum abreptis, in Galliam reversus est, tyrannidem usque
 agitans. Constantius autem quidam Comes, qui Alarichum secutus, Pla-
 cidiam virginem sibi concreditam habuit; arrepta occasione, Alarichum
 effugit, eamque Honorio Imperatori reducem dedit. Cujus facti in gra-
 tiam, Honorius Constantium ad Senatoriam dignitatem provexit: quin et
 Placidia ei in uxorem data, in imperii etiam consortium eum admisit.
 Constantio ex Placidia natus est filius, nomine Valentinianus. Honorius
 itaque, Constantio in regni societatem adscito, quatuor rebelles illos Se-
 natores, Attalum, Sebastianum, Maximum et Constantem, qui plebem in
 partes suas allicientes, Imperatori negotium facessero, e medio sustulit;
 bonis eorum publicatis. Honorius autem, imperio Occidentis Constantio
 tradito, ipse Constantinopolim contendens, Theodosio Juniori sese Imperii
 socium adjunxit.

Contigit autem, vivente adhuc et regnante Honorio, Constantium Rō-
 manum Imperatorem e vivis excedere: post quem, Joannes quidam Sena-
 tor, tyrannidem arripiens, Senatorum reliquorum ope fretus, Imperium
 Occidentis invasit. Quo audito, Honorius in furorem actus est; et ex
 aqua intercute laborans, mortuus est aetatis anno XLII.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Δ'

Ο 49
V 19

ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ
ΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ὀνωρίου ἐβασίλευσε μόνος ὁ θειότατος Ἀ
Θεοδόσιος ὁ νέος, ὁ υἱὸς Ἀρκαδίου βασιλέως, ἀδελφοῦ Ὀνωρίου,
ἐπὶ τῆς ὑπατείας Στελίχωνος καὶ Ἀβριλιανοῦ, ὑπὸ τοῦ ἰδίου πα-
τρὸς στεφθεῖς· ἐβασίλευσε δὲ τὰ πάντα ἔτη ν' καὶ μῆνας ζ'. Ο 50
5 ὅστις ἔχαιρε τῷ Πρασίῳ μέρει καὶ ἀντεποιεῖτο αὐτῶν κατὰ πό-
λιν. ἐν δὲ Κωνσταντινουπόλει μετήγαγεν αὐτούς, θεωροῦντας
πρῶτῃν εἰς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ μέρη, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς θεωρεῖν εἰς
τὰ ἀριστερὰ βᾶθρα· καὶ τοὺς τῆς πεδατούρας στρατιώτας τοὺς
κατέναντι τοῦ καθίσματος θεωροῦντας μετέστησεν ἐπὶ τὸ Βένετον
10 μέρος· καὶ τὰ βᾶθρα ἔδωκε τοῖς τοῦ Πρασίνου μέρους, ἔχοντα
μεσόστυλα ἕξ, εἰρηκῶς τῷ ἐπάρχῳ Κύρῳ ὅτι Οὐδὲ φιλῶ κατέ- Β

Insar. Αἰώντος Ox. p. 306. D.

8. Ἀβριλιανοῦ Ox., Ἀβρηλιανοῦ Chron.

LIBER XIV.

DE TEMPORIBUS THEODOSII JUNIORIS USQUE
AD IMPERIUM LEONIS JUNIORIS.

Post Honorium imperavit solus divitiissimus Theodosius Junior; qui a patre Arcadio, Honorii fratre, Imperator renunciatus fuerat, Stilicone et Aureliano Coss. Imperium vero tenuit annos I. et menses VII. Factioni hic Prasinæ studebat; cujus etiam partes egit ubique per imperium. Constantinopoli vero Prasinus, qui a dextra ejus sedentes antea spectabant Ludos, gradus a sinistra deinceps occupare jussit: militesque Pedataræ, qui ex adverso sellæ Imperatoris spectabant, ad Venetam partem transtulit. Prasinus autem Gradus dedit, sex habentes Mesostylia; Cyro Præfecto subindicans, velle se, quos charos sibi habuit, e regione

ναντί μόν θέλω θεωρεῖν. καὶ ἔκραξαν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ
ἐκ τοῦ Πρασίνου μέρους τῷ αὐτῷ βασιλεῖ, Τὰ ἴδια τοῖς ἰδίοις.
καὶ ἔπεμψεν αὐτοῖς μανδύτα διὰ τοῦ πρωτοκούρσορος, λέγων
ὅτι Ἐγὼ ὡς τιμῶν ὑμῶς εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ καθίσματος, ἐνθα
θεωρῶ, μετέστησα ὑμῶς· καὶ εὐφήμεσαν αὐτόν. καὶ ἐκέλευσε 5
O 51 κατὰ πόλιν εἰς τὰ ἀριστερὰ τῶν ἀρχόντων θεωρεῖν τοὺς Πρασί-
νους.

Ἐβασίλευσε δὲ παῖδιον· ὅτε δὲ προέκοψε τῇ ἡλικίᾳ ὁ αὐτὸς
Θεοδόσιος βασιλεὺς, ἀνεγίνωσκεν ἕσω εἰς τὸ παλάτιον ἐν τῇ ζωῇ
τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Ἀρκαδίου. καὶ μετὰ τὴν τελευταίην τοῦ πατρὸς 10
αὐτοῦ συνανεγίνωσκεν αὐτῷ ἄλλος νεώτερος εὐφύεστατος ὀνό-
C ματι Παυλῖνος, υἱὸς κόμητος δομειστικῶν. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην
τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀνδρωθεῖς Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐζήτηε λαβεῖν
γυναικα εἰς γάμον· καὶ ὄχλει τῇ αὐτοῦ ἀδελφῇ Πουλχερίᾳ τῇ
δεσποίνῃ, ὄσση παρθένῳ, ἥτις ὡς φιλοῦσα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελ- 15
φὸν οὐχ εἶλατο γαμηθῆναί τι· καὶ δὴ περιεργασαμένη περὶ
παρθένων πολλῶν κορασιῶν, θυγατέρων πατρικίων ἢ ἐξ αἵματος
βασιλικοῦ, εἶπεν τῷ αὐτῷ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ, ἀδελφῷ αὐτῆς,
V 20 συνδιάγουσα αὐτῷ ἐν τῷ παλατίῳ. καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ αὐτὸς βα-
σιλεὺς Θεοδόσιος ὅτι Ἐγὼ θέλω, εἰ εὐρης μοι νεωτέραν εὐμορφον 20
πάνυ, ἵνα τοιοῦτον κάλλος μὴ ἔχη γυνή εἰς Κωνσταντινούπολιν,
εἴτε ἐξ αἵματός ἐστι βασιλικοῦ εἴτε ἐξ αἵματός ἐστι συγκαλητικοῦ

16. οὐκ Ox. 18. εἶπεν] εἶπὸν Ox. Male haec contraxit Chron.
Pasch. p. 311. A. 20. εὐρης] εὐρεῖς Ox., ἐγὼ θέλω εὐρεῖν ma-
le Chron.

sui eos spectare. Tum vero qui Prasinæ Factionis erant Constantinopo-
litani Imperatori inclamabant: *Suum cuique*. Theodosius autem, misse
Protocursore eos monuit; se, in honorem eorum, ad sinistram sellae suae,
unde spectabat ipse, transtulisse eos. Tum vero faustis acclamationibus
eum celebrarunt. Edixit etiam Imperator, ubique per imperium, uti Pra-
sini ad sinistram Praefectorum sedentes, Ludos spectarent.

Imperator autem renunciatus est, dum puer admodum erat: adole-
scentior autem factus, in Palatio literis imbutus est, patre Arcadio adhuc
vivente. Patris autem post obitum, in literis percipiendis sodus ei ad-
iunctus est juvenis quidam nobilis, nomine Paulinus, Comitis Domesticor-
um filius. Theodosius autem Imperator, cum jam in virum adolevisset,
uxorem ducere in animo habuit: atque eo nomine Pulcheriam Augustam,
sororem suam, saepiuscule interpellaverat; quae virgo licet esset, fratrem
suum adeo charum sibi habuit, ut a nuptiis ipsa abstinerit. Pulcheria
itaque inquirendis quaecumque ex Regio, vel Patricio sanguine prognatae
essent, virginibus sedulam navans operam, ad Theodosium Imperatorem
fratrem suum, qui cum in Palatio convixit, de illis referebat. Cui Theo-
dosius, „Tu modo, inquit, si conciliare mihi possis teneram virginem,
formaque talem, qualem Constantinopolis praeterea nullam datura est,

πρώτου. εἰ δὲ μὴ ἔστι καλὴ εἰς ὑπερβολὴν, οὐ χρεῖαν ἔχω, οὔτε ἄξιωματικὴν οὔτε ἐκ βασιλικοῦ αἵματος οὔτε πλοῦτον, ἀλλὰ O 52
καὶ εἴ τινος δὴ ποτὲ ἔστι θυγάτηρ, μόνον παρθένον καὶ εὐπρεπε-
στάτην πάνο, ταύτην λαμβάνω. καὶ ἀκηκοῦσα ταῦτα ἡ δέσποινα
8 Πουλχερία πανταχοῦ ἔπεμψε περιεργαζομένη· καὶ Παυλῖνος δὲ
περιέτρεχεν, ἀρέσαι αὐτῷ.

Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ συνέβη ἔλθειν ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ B
τῶν ἰδίων συγγενῶν κόρην εὐπρεπῆ, ἑλλόγιμον, Ἑλλαδικήν, ὀνό-
ματι Ἀθηναίδα, τὴν καὶ Εὐδοκίαν μετακληθεῖσαν, θυγατέρα γε-
10 νομένην Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου Ἀθηναίου εὐπορωτάτου· ἦτις
Ἀθηναῖς ἢ καὶ Εὐδοκία ἠναγκάσθη καταλαβεῖν τὴν βασιλεύου-
σαν πόλιν πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῆς θείαν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην.
ὁ φιλόσοφος Λεόντιος ὁ αὐτῆς πατὴρ ἔχων υἱοὺς τελείους δύο,
μὲλλων τελευτᾶν διέθετο, τάξας ἐν τῇ ἑαυτοῦ διαθήκῃ τοὺς δύο
15 αὐτοῦ υἱοὺς κληρονόμους πάσης τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταλιπανομένης
περιουσίας Οὐαίρειον καὶ Γέσιον, εἰρηκῶς ἐν τῇ αὐτοῦ διαθήκῃ,
Ἀθηναίδι τῇ ποθεινοτάτῃ μου γησίᾳ θυγατρὶ δοθῆναι βούλομαι C
νομίσματα ἑκατὸν καὶ μόνον· ἀρκεῖ γὰρ αὐτῇ ἢ αὐτῆς τύχῃ ἢ
ὑπερέχουσα πᾶσαν γυναικείαν τύχην. καὶ ἐτελεύτησεν ὁ αὐτὸς O 53
20 Λεόντιος ὁ φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις. μετὰ οὖν τὴν αὐτοῦ ἀποβίω-
σιν ἔδυσσάπει ἢ αὐτὴ Ἀθηναῖς ἢ καὶ Εὐδοκία τοὺς ἰδίους ἀδελ-
φούς, ὡς μελζονας, προσπίπτουσα αὐτοῖς καὶ αἰτοῦσα μὴ προσχεῖν
τῇ αὐτῇ διαθήκῃ, ἀλλὰ κατὰ τὸ τρίτον μέρος μερίσασθαι μετ'

Regis illam vel Patriciis claram natalibus, hanc volo. At si forma non sit absolutissima, Regio licet sit, an Patricio prognata sanguine, divesque, non moror ista. Quinimo, quacunq̄ tandem stirpe edita sit, virgo modo sit, omnibusque pulchritudinis palmam praeripiat, illam expeto." His autem Pulcheria, emissis ubique nunciis, hujusmodi virginem sollicitè anquisivit. Paulinus etiam, uti ei hac ex parte gratificaretur, undique curabat.

Contigit interim Constantinopolim cum cognatis suis advenire Virginem quandam Graecanicam, forma singulari et doctrina praestantem, cui nomen Athenais; (quae et postea Eudocia vocata est) Leontii, Philosophi Atheniensis, viri ditissimi filiam. Haec Imperatricem urbem petere, amitae suae visendae gratia coacta est, hac ex causa. Leontius Philosophus, ejus pater, filios duos adultos habuit, Valerium et Gesium. Hos moriturus testamento instituit ex aese haeredes: „Athenaidi autem, (in Testamento scripsit) filiae meae desideratissimae C. Numismata tantum dari volo: sufficit enim illi Fortuna sua, qua universum sexum suum antecellit." Atque ita Leontius Philosophus Athenis decessit: post ejus obitum Athenais, quae et Eudocia, fratres suos, utpote natu majores, pedibus illorum provoluta, supplex rogavit, uti Testamenti illius rationem non adeo habentes, Paternae Haereditatis partem tertiam sibi assignarent.

Ioannes Malalas.

αὐτῶν τὰ πατρῶα, λέγουσα μηδὲν ἡμαρτηκέναι, ὡς καὶ ἑμεῖς οἶδατε, πρὸς τὸν ἴδιον ὑμῶν πατέρα· καὶ οὐκ οἶδα διὰ τί ἄπορόν με κατέλιπε μέλλων τελευτᾶν καὶ εὐπορίας τύχην μετὰ τὴν αὐτοῦ νέκρωσιν ἐχαρίσατο. οἱ δὲ αὐτῆς ἀδελφοὶ ἔμειναν ἀπειθεῖς, καὶ
D ὀργισθέντες ἐδίωξαν αὐτὴν καὶ ἐκ τοῦ πατρῷου αὐτῆς οἴκου, ἔνθα 5
 συνέμενον αὐτοῖς. καὶ ἐδέξατο αὐτὴν ἡ ἀδελφὴ τῆς γενομένης αὐτῆς μητρός, ὡς ὀρφανήν, καὶ ὡς παρθένον ἐφύλαξεν αὐτήν. ἦντινα λαβοῦσα ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὴν ἄλλην ἀδελφὴν τοῦ αὐτῆς πατρὸς καὶ θείαν αὐτῆς. καὶ λαβοῦσαι αὐ-
O 54 τὴν ποιῆσαι ἀξίωσιν κατὰ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν παρεσκευάσαν 10
 αὐτὴν προσελθεῖν τῇ εὐσεβεστάτῃ δεσποινῇ Πουλχερίᾳ, ἀδελφῇ Θεοδοσίου βασιλέως. καὶ δὴ προσελθοῦσα ἐδίδαξεν ὡς βιαζομένη παρὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς ἀδελφῶν, διαλεγομένη ἑλλογίμωσ. καὶ ἐωρακυῖα αὐτὴν ἡ αὐτῇ Πουλχερία εὐπρεπῆ καὶ ἑλλόγιμον, ἐπηρεώ-
E τησε τὰς αὐτῆς θείας εἰ ἐστὶ παρθένος. καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐ- 15
 τῶν ὅτι παρθένος ἐστὶν ἀγνή φυλαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτῆς πατρὸς, φιλοσόφου γεναμένου ἐν Ἑλλάδι, καὶ διὰ λόγων πολλῶν φιλοσοφίας ἀναχθεῖσα. καὶ κελεύσασα αὐτὴν ἅμα ταῖς αὐταῖς θείαις διὰ κουβικουλαρίων φυλαχθῆναι καὶ περιμῆναι, λαβοῦσα, φησί, τὴν δέξασιν παρ' αὐτῆς εἰσηλθε πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν τὸν 20
 βασιλέα Θεοδοσίον καὶ εἶπεν αὐτῷ ὅτι Ἡῤρον νεωτέρα πάνυ
V 21 εὐμορφον, καθαρίαν, εὐστολον, ἑλλόγιμον, Ἑλλαδικήν, παρ-

2. ἴδιον ὑμῶν] κοινὸν ἡμῶν Chron. 3. εὐπορίας τύχην] καὶ εὐπορίας τυχεῖν Chron. 18. κελεύσασα Ch., κελεύσας Ox. ibid. αὐταῖς] αὐτῆς Chron.

„Ego enim, inquit, in communem nostrum Parentem nihil commisi, uti vos probe nostis: nec satis scio, qua tandem causa adductus, moriturus pater, nulla mihi vobiscum concessa Patrimonii sorte, prospera me mea frui Fortuna, post se mortuum juberet.“ At fratres in sententia perstiterunt; iratque etiam ex aedibus paternis, ubi cum eis convixerat, ejecerunt. Itaque accepit illam sibi matertera ejus; atque, ceu parentibus orbam et virginem, tutata est. Constantinopolim deinde adduxit, ad cognatam aliam, virginis amitam patris ejus sororem. Hae vero, causa illius suscepta, ad Pulcheriam Augustam, Theodosii Imperatoris sororem pientissimam, fratres suos [de bonis paternis] postulaturam, adduci curaverunt. Illa vero ad Pulcheriam adducta, oratione disertissima exposuit, quo pacto a fratribus suis injuriose habita fuerit. Videns autem Pulcheria Athenaldem, forma tall et eruditione praeditam, cognatas ejus interrogavit, virgo esset, necne? Dicebant hae, virginem esse intactam, a patre suo Philosopho Graeco custoditam, et Philosophiae praecipis abunde satis imbutam. Cognatis itaque ejus, una cum virgine, Cubiculariorum sub cura ibidem manere jussis, Pulcheria acceptum ab ea Libellum supplicem ad Theodosium fratrem deferabat; cui etiam dixit: „Inveni tibi virginem Graecanicam, Philosophi cujusdam filiam, teneram et formosiss-

θίνον, θυγατέρα φιλοσόφου. ὁ δὲ ἀκούσας, ὡς νεώτερος, ἀνήφθη· καὶ μεταστελλόμενος τὸν συμπράκτορα αὐτοῦ καὶ φίλον Παυλίον ἤγαγε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ὡς ἐπ' ἄλλω τινὶ εἰσαγαγεῖν τὴν Ἀθηναίδα τὴν καὶ Εὐδοκίαν ἐν τῷ αὐτῆς κουβικλίῳ, ὅτινα διὰ τοῦ βήλου θεάσεται αὐτὴν ἅμα Παυλίῳ. καὶ εἰσῆχθη· O 55
καὶ ἑωρακῶς αὐτὴν ἠγάπησεν αὐτῆς, καὶ Παυλίου δὲ θαυμάσαντος αὐτὴν. καὶ κρατήσας αὐτὴν καὶ χριστιανὴν ποιήσας, ἦν γὰρ Ἕλλην, καὶ μετονομάσας αὐτὴν Εὐδοκίαν, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ποιήσας αὐτῇ βασιλικὸν γάμον. καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς
10 θυγατέρα ὀνόματι Εὐδοξίαν.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ τῆς Ἀγούστας Εὐδοκίας ἀδελφοὶ ὅτι βασιλεύει, προσέφυγον ἐν τῇ Ἑλλάδι φοβηθέντες· καὶ πέμψασα ἤνεγκεν αὐτοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ὑπὸ λόγον ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ἀξιωματικούς, προαγαγόντος αὐτὸς τοῦ βασιλέως τὸν μὲν λεγόμενον Γέσιον ἑπαρχὸν πραιτωρίων τοῦ Ἰλλυριῶν ἔθνος, τὸν δὲ Οὐαλέριον μάγιστρον, εἰρηκυίας αὐτοῖς τῆς αὐτῆς βασιλείας Εὐδοκίας, ἀδελφῆς αὐτῶν, ὅτι Εἰ μὴ ὑμεῖς κακῶς ἐχρήσασθέ μοι, οὐκ ἠναγκαζόμην ἐλθεῖν καὶ βασιλεῦσαι. τὴν οὖν ἐκ τῆς γενεστώσ μου βασιλείαν ὑμεῖς B
20 μοι ἐχαρίσασθε· ἡ γὰρ ἐμὴ ἀγαθὴ τύχη ἐποίησεν ὑμᾶς ἀτυχεῖς O 56
εἰς ἐμέ, οὐχὶ ἡ ὑμετέρα πρὸς ἐμέ γνώμη. C

Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος καὶ Παυλίον, ὡς φίλον αὐτοῦ

11. Immo Ἀγούστης. 16. Ἰλλυριῶν Ox. 20. ἀτυχεῖς] ἀπειθεῖς Chron. V. p. antecedentem v. 4.

simam intactam, egregie ornatam et eruditione praestantem.“ Quo audito, Imperator, uti Juvenis, exarsit: accersito itaque socio suo et amico Paulino, Pulcheriam sororem rogavit, uti per speciem alicujus negotii, Athenaidem in suum ipsius cubiculum introduceret, unde ipse eam, cum Paulino, per velum spectaret. Introductam itaque virginem, Paulino quidem eam admirante, Imperator anxie deperibat: Christianam itaque eam ubi fecisset, (Pagana enim fuerat) nomine in Eudociam mutato, in uxorem habuit; nuptiis etiam Regis, illius in honorem, celebratis. Filiam vero ex ea suscepit, nomine Eudoxiam.

At vero fratres Eudociae Imperatricis, ubi sororem suam regnare intellexissent metu percussi, in Helladem profugerunt: Quo Eudocia, Cautione Indemnitatis data, Constantinopolim ex Athenis accersitos, summos ibi ad honores prorexit. Gesium enim Imperator Praefectum Praetorio gentis Illyricae, Valerium vero Magistrum constituit; dicente fratribus suis Eudocia Imperatrice, „Quod nisi vos male me tractassetis, ego non Constantinopolim petere, indeque Imperatrix fieri coacta fuissetem. Regnum itaque, quod extra nascendi sortem mihi obtigit, vos deditis: quod enim votis meis non aequiores stetitis, illud non malo vestro in me animo, sed bonae meae Fortunae acceptum refero.“

Imperator autem Theodosius Paulinum, ut amicum, convictorem et

καὶ μεσάσαντα τῷ γάμῳ καὶ συναριστοῦντα αὐτοῖς, ἐποίησε διὰ πάσης ἀξίας ἐλθεῖν· καὶ μετὰ ταῦτα προηγύετο αὐτὸν μάγιστρον· καὶ ἠΰξθη. ὡς ἔχων δὲ παρήρσιαν πρὸς τὸν βασιλέα Θεοδοσίον, ὡς παράνυμφος, καὶ πρὸς τὴν Ἀύγουσταν Εὐδοκίαν εἰσῆιε συχνῶς ὁ αὐτὸς Παυλῖνος, ὡς μάγιστρος. 5

Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδοσίος βασιλεὺς ἐπεμψεν ἐν τῇ Ῥώμῃ Ἄσπαρον τὸν πατρίκιον μετὰ δυνάμεως πολλῆς στρατοῦ κατὰ τὰ Ἰωάννου τοῦ τυράννου. καὶ ἐνίκησε τὸν αὐτὸν Ἰωάννην ὁ Ἄσπαρ, καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς βασιλείας Ῥώμης, καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. καὶ ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος βασιλέα ἐν τῇ Ῥώμῃ 10 Βαλεντινιανὸν τὸν μικρόν, τὸν υἱὸν Πλακιδίας τῆς μεγάλης καὶ Κωνσταντίου βασιλέως, τὸν ἴδιον αὐτοῦ συγγενέα. καὶ ἐκδίδωσιν αὐτῷ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἣν εἶχεν ἀπὸ Εὐδοκίας Ἀγούστας, θυγατρὸς τοῦ φιλοσόφου, ὀνόματι Εὐδοξίαν· ἀφ' ἧς ἔσχεν ὁ αὐτὸς Βαλεντινιανὸς θυγατέρας δύο Εὐδοκίαν καὶ 15 Πλακιδίαν.

Συνέβη δὲ μετὰ χρόνον ἐν τῷ προῖναι τὸν βασιλέα Θεοδοσίον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐν τοῖς ἁγίοις Θεοφανείοις τὸν μάγιστρον 57 Παυλῖνον ἀηδισθέντα ἐκ τοῦ ποδὸς ἀπρόιτον μεῖναι καὶ ἐκκουσσεῦσαι. προσήγγεκε δὲ τῷ αὐτῷ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ πένης 20 τις μῆλον Φρυγιατικὸν παμμέγεθες πολὺ εἰς πῦσιν ὑπερβολήν. καὶ ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ· καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς, δεδωκὼς τῷ προσουγαγόντι τὸ μῆλον νομισμα-

4. Ἀγούσταν Ox. Sic et p. seq. 21. παρμεγεθές Ox.

nuptiarum conciliatorem, per omnes honorum gradus ad dignitates evehit; deinde etiam Magistri dignitate insignivit. Sic honoribus auctus est Paulinus; qui cum plurimum potuerit apud Imperatorem, ut qui Paranympus ejus fuerit, saepiuscule etiam, ut qui Magister erat, ad Imperatricem Eudociam intromissus est.

Imperator autem Theodosius Asparem quendam, virum Patricium, cum exercitu magno Romam versus emisit, contra Joannem illum rebellem. Hunc itaque Aspar bello superavit, regnoque Romano deturbatum, neci tradidit, Romanus vero Imperator a Theodosio renunciatu est Valentinianus Junior, consanguineus ejus, Constantii Imperatoris et Placidiae magnae filius: cui etiam in uxorem dedit filiam Eudoxiam, quam ex Eudocia Augusta, Philosophi filia susceperat. Ex ea vero filias duas habuit Valentinianus, Eudociam et Placidiam.

Accidit autem post temporis, cum Imperator Theodosius in Sanctis Theophanis ad Ecclesiam exiret, Paulinum Magistrum domi manere; aeger enim ex pede decumbens, morbum excusavit. Obtulit interim pauper quidam Theodosio pomum Phrygium, praegrande illud et inusitatae magnitudinis; Imperatore ipse Proceribusque ejus omnibus magnitudine illius stupescentibus. Imperator autem, datis ei qui obtulerat c. nummis,

τα ἑκατὸν πενήκοντα, ἔπεμψεν αὐτὸ τῇ Ἀγούστῃ Εὐδοκίᾳ· καὶ ἡ Ἀγούστα ἔπεμψεν αὐτὸ Παυλίῳ μαγίστρῳ, ὡς φίλῳ τοῦ βα- V 22
σιλέως· ὁ δὲ μάγιστρος Παυλῖνος, ἀγνοῶν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔπεμψεν αὐτὸ τῇ Ἀγούστῃ, λαβὼν ἔπεμψεν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Θεοδο-
5 σίῳ, ὡς εἰσέρχεται εἰς τὸ παλάτιον. καὶ δεξάμενος αὐτὸ ὁ βασιλεὺς ἐγνώρισεν αὐτὸ καὶ ἀπέκρυψεν αὐτό· καὶ καλέσας τὴν Ἀγούσταν ἐπρωῶτησεν αὐτήν, λέγων, Ποῦ ἐστὶ τὸ μῆλον ὃ ἔπεμψά σοι; ἡ δὲ εἶπεν ὅτι ἔφαγον αὐτό. καὶ ὤρκωσεν αὐτὴν κατὰ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας εἰ ἔφαγεν αὐτὸ ἢ τινὶ αὐτὸ ἔπεμψε.
10 καὶ ἐπωμόσατο ὅτι Οὐδενὶ αὐτὸ ἔπεμψα, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ αὐτὸ ἔφαγε. καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς ἐνεχθῆναι τὸ μῆλον, καὶ εἰδείξεν αὐτῇ αὐτό. καὶ ἠγανάκτησε κατ' αὐτῆς, ὑπονοήσας ὅτι ὡς ἐρώσα τῷ αὐτῷ Παυλίῳ ἔπεμψεν αὐτῷ τὸ μῆλον καὶ ἠρῆσάτο. καὶ διὰ τοῦτο ἀνείλε τὸν αὐτὸν Παυλῖνον ὁ βασιλεὺς Θεο-
15 δόσιος· καὶ λυπηθεῖσα ἡ Ἀγούστα Εὐδοκία, ὡς ὑβρισθεῖσα, ἐγνώσθη γὰρ πανταχοῦ ὅτι δι' αὐτὴν ἐσφάγη ὁ Παυλῖνος· ἦν B O 58
γὰρ πᾶν εἰμορφος νεώτερος· ἠτήσατο δὲ ἡ Ἀγούστα τὸν βασιλέα Θεοδόσιον τοῦ κατελθεῖν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους εἰς εὐ-
20 χήν· καὶ παρέσχεν αὐτῇ. καὶ κατήλθεν ἀπὸ Κωνσταντινουπό-
λεως ἐπὶ Ἱεροσόλυμα εὐξασθαι· καὶ ἔκτισεν ἐν Ἱεροσολύμοις πολλὰ, καὶ τὸ τεῖχος ἀνενέωσε τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰποῦσα ὅτι Δι' ἐμέ εἶπε Δαβὶδ ὁ προφήτης ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδο-

4. αὐτὸ Ch., Chron., ἀντῶ Ox. 13. τῷ αὐτῷ Παυλίῳ] τοῦ αὐτοῦ Παυλῖνον Ch. 17. „, δὲ redundat; nec habetur in Chr. Alex.“ Ch. 22. Δαβὶδ] Psalm. L. 20.

pomum Eudociae Augustae dono misit: quo eodem ipsa Paulinum Magistrum, ceu Imperatoris amicum, donavit. Paulinus vero Magister, ignorans illud Imperatorem jam antea Augustae dedisse, Imperatori Theodosio, cum Palatium intraret, remisit. Acceptum vero munus Imperator agnoscit, et secreto apud se servat: vocatamque deinde Augustam interrogat: „Ubi est pomum, inquit, quod tibi misi? Comedi; inquit illa.“ Adjuravit illam Theodosius per salutem suam ut diceret, an malum illud edisset ipsa, an vero alteri dono misisset. Juravit illa comedisse se, nec illud alicui dedisse. Tum vero Imperator pomum adferri jussit, allatumque Augustae ostendit; simulque ei irascitur, suspicatus eam Paulino, ceu Amasio suo, pomum misisse, ideoque factum negasse. Paulinum itaque Imperator de medio sustulit: quod factum Imperatoris, tanquam in se injuriosum, indigne tulit Augusta Eudocia: cujus ob causam Paulinum perisse, (Juvenis enim erat formosus) in omnium erat ore. Augusta itaque Theodosium Imperatorem exoratum habuit, uti sibi liceret loca sancta adire, orationis ergo: facultateque impetrata, Eudocia inde ex Constantinopoli Hierosolymam perrexit, orandi causa: Ubi quamplurimis exstructis aedificiis, moenia quoque urbis instauravit. Dicebat enim hoc voluisse Davidem Prophetam, in istis: In bona voluntate tua, Domine, aedi-

μηθήσεται τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ, κύριε. καὶ μέλαινα ἐκεῖ καὶ κτίσασαι ἑαυτῇ μνημα βασιλικὸν ἐτελεύτησε, καὶ ἐτέθη ἐν Ἱεροσολύμοις. ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὴν τελευτᾶν ἐπωμόσατο μὴ συν-
 C εἶδέναι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ἔνεκεν Παυλίνου.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος ἦν ἑλλόγγμος, παρὰ παντὸς τοῦ 5
 δήμου φιλούμενος καὶ τῆς συγκλήτου. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐ-
 τοῦ καὶ Βαλεντινιανοῦ ἐπιστράτευσε κατὰ Ῥώμης καὶ κατὰ
 Κωνσταντινουπόλεως Ἀττιλᾶς, ἐκ τοῦ γένους τῶν Γηπέδων,
 πλήθος ἔχων μυριάδων πολλῶν, δηλώσας διὰ Γότθου ἐνὸς
 πρεσβυτοῦ τῷ Βαλεντινιανῷ, βασιλεῖ Ῥώμης, Ἐκέλευσέ σοι δι' 10
 O 59 ἐμοῦ ὁ δεσπότης μου καὶ δεσπότης σου Ἀττιλᾶς ἵνα εὐτρε-
 πῆς αὐτῷ τὸ παλάτιόν σου. ὁμοίως δὲ καὶ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ
 D τὰ αὐτὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδήλωσε δι' ἐνὸς Γότθου πρεσ-
 βυτοῦ. καὶ ἀκηκοὺς Ἀέτιος ὁ πρῶτος συγκλητικὸς Ῥώμης
 τὴν ὑπερβύλλουσαν τόλμαν τῆς ἀπονενομημένης ἀποκρίσεως Ἀττι-
 15
 λᾶ, ἀπήλθε πρὸς Ἀλάριχον πρὸς τοὺς Γάλλους, ὄντα ἐχθρὸν
 Ῥωμαίων, καὶ προετρέψατο αὐτὸν καὶ ἤνεγκεν αὐτὸν ὅμα αὐτῷ
 κατὰ Ἀττιλᾶ· ἐπολέμησε γὰρ πόλεις πολλὰς τῆς Ῥώμης. καὶ
 ἔξαιφνης ἐπιῤῥήξαντες αὐτῷ, ὡς ἐστὶν ἀπληκεύων πλησίον τοῦ
 Δανουβίου ποταμοῦ, ἔκοψαν αὐτῶν χιλιάδας πολλὰς. εἰς δὲ 20
 τὴν συμβολὴν πληγὴν λαβὼν ὁ Ἀλάριχος ἀπὸ σαγίτας ἐτελεύτη-

8. μὴ συνειδέναι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ἔνεκεν Παυλίνου] „Locus mu-
 tilus: forte legendum τῇ vel αὐτῆς· aut etiam suppiendum, τῇ γε-
 νομένη κατ' αὐτῆς ἔνεκεν Παυλίνου, uti ista leguntur in Chr.
 Alex.“ Ch. 8. Γηπαίδων] Per s scripsi, ut vol. I. 124. D.
 II. 64. C. 20. αὐτῶν] αὐτοῦ Chron. Pasch. p. 318. A.

scabuntur muri Hierusalem. Ibi autem sede posita, Mausolacum sibi re-
 gium extruxit: et naturae cedens, ibidem sepulta est. Moritura autem
 juravit, se extra crimen esse, de quo Paulini causa accusata fuerat.

Erat autem Theodosius Imperator doctrina insigniter instructus, po-
 puloque suo universo Senatuique summe charus. Eo autem et Valen-
 tianiano Imperantibus, Attilas quidam, Gepidum ex genere oriundus, con-
 tra Romam et Constantinopolim etiam, exercitum myriadum multarum se-
 cum duxit. Hic, per Legatum suum Gothum, Valentiniano, Romae impe-
 ranti, edixit: *Imperat tibi per me Dominus meus et Dominus tuus.* Attilas,
 uti *Palatium tuum sibi paratum afficias.* Eadem plane verba Theodosio
 etiam Imperatori, Constantinopoli denuncnanda, Legato cuidam Gotho de-
 mandavit. Caeterum Aëtius, princeps Senatus Romani, ubi hanc tam in-
 s. ni mandati Attilae audaciam intolerandam audisset, profectus in Gal-
 liam, ad Alerichum, Romanorum hostem, in belli societatem adversus At-
 tiliam, qui plurimas Romani Imperii urbes vastaverat, hortando adduxit.
 Hi itaque, junctis copiis, Attilam ex improviso, ad Danubium castra po-
 nentem, adorti, millia multa de exercitu ejus exciderunt. Alarichus au-

σεν. ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Ἀττιλᾶς ἐτελεύτησε καταφορᾷ αἵματος
διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθεῖση νυκτός, μετὰ Οὐννας παλλακίδος αὐτοῦ
καθεύδων· ἥτις κόρη καὶ ὑπενόηθη ὅτι αὐτὴ αὐτὸν ἀνείλε. πε- O 60
ρὶ οὗ πολέμου συγγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκοσ ὁ Θραξ. ἔτε- E
5 ροὶ δὲ συγγράψαντο ὅτι Ἀέτιος ὁ πατρικίος τὸν σπαθάριον αὐ-
τοῦ ὑπενόθευσε, καὶ αὐτὸς κενθήσας ἀνείλεν αὐτόν· καὶ ὑπέστρε-
ψεν ἐν Ῥώμῃ ὁ πατρικίος Ἀέτιος νικήσας.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἔκτισε τὴν
μεγάλην ἐκκλησίαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· ἥτις λέγεται ἕως τοῦ νῦν V 23
10 ἢ Θεοδοσίου· ἐφίλει γὰρ Κύριλλον τὸν ἐπίσκοπον Ἀλεξαν-
δρείας.

Κατ' ἐκείνον δὲ τὸν καιρὸν παρθῆσιαν λαβόντες ὑπὸ τοῦ ἐπι-
σκόπου οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἔκαυσαν φρυγάνοις ἀθθεντήσαντες Ὑπα-
τίαν τὴν περιβόητον φιλόσοφον, περὶ ἧς μεγάλη ἐφέρετο· ἦν
15 δὲ παλαιὰ γυνή. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐπαθεν ὑπὸ θεομη-
νίας ἢ Κρήτη νῆσος, ἥτις εἶχεν ἐν μέσῳ θαλάσσης ὑπαρχούσας
πόλεις ἑκατόν, καθὼς περὶ τῆς αὐτῆς νήσου ἐξέθετο ὁ σοφώτατος O 61
Εὐριπίδης. ἐπαθε δὲ καὶ πῦσα ἢ περιχώρος αὐτῆς. ἔπεισε δὲ
ἐν τῇ αὐτῇ Κρήτῃ τὸ δημόσιον τῆς μητροπόλεως Γορτύνης τὸ
20 κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλλίου, ἔχον ἰδιάζοντα θόλα ἰβ',
καὶ ἐν ἐκάστῳ μηνὶ μίμ διαίτησις θόλων παρεῖχεν. ἦν δὲ τὸ B

2. ἐνεχθεῖση Ch., ἐνεχθαῖσα Ox. 13. Ὑπατίαν Ox. 18. Εὐ-
ριπίδης] Cretensium fabulae verba Κρήτης ἑκατομπολιέθρου respi-
cit. Quod notare poterat Bentleius p. 23. 43.

tem, in congressu ipso, ictu sagittae vulneratus interlit. Similiter quoque
Attilas, cum Hunna pellice concumbens, sanguinis fluxu, ex naribus per
noctem prorumpente, mortuus est, a pellice ista, uti vulgo credebatur, e
medio sublatus. De hoc bello scripsit sapientissimus Priscus Thrax. Alii
autem tradiderunt, Attilae spatharium, ab Aëtio Patricio corruptum, Do-
minum suum confodiasse; atque ita Aëtium, victoria potitum, Romam re-
dixisse.

Iisdem temporibus Theodosius Ecclesiam magnam Alexandriae extru-
xit; quae Theodosii usque adhuc vocatur Ecclesia: Cyrillum enim, Epis-
copum Alexandrinum, summo persecutus est amore.

Circa eadem haec tempora Alexandrini, Episcopo suo freti, licen-
tiam quidvis agendi sibi sumentes, Hypatiam, matronam grandaevam, Phi-
losopham insignem, omniumque ore celebratissimam, vivam cremis com-
buserunt. Hujus etiam sub imperio divinam iram passa est Creta insula,
quae centum in medio mari positas urbes habuit; uti de hac olim insula
eccecinat sapientissimus Euripides. Sed et quodcumque ei in circuitu terra-
rum adjacebat, conquassatum est; corridente quoque eodem tempore Bal-
neo Publico, quod Cretensibus in Gortyna Metropoli extruxerat Julius
Caesar. Balnei hujus unicum licet esset aedificium, duodecim tamen Tho-

δημόσιον τέλειον, ὑπὸ δὲ ἐνὸς καμινίου μόνου τὰ δώδεκα θύλα ὑπεκαλοντο· καὶ ἦν ἰδεῖν ξένον θέαμα. καὶ ἀνήγειρεν ἕξ αὐτῶν ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος, ὃ ἔστι δύο σχήματα τοῦ δημοσίου, Θερωνοῦ καὶ χειμερινοῦ, τῶν κτητόρων τῆς αὐτῆς πόλεως αἰτησάντων αὐτόν. παρέσχε δὲ καὶ λόγῳ κτισμάτων ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ 5 χώρας πολλά.

Ἐκτισε δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ βασιλικὴν διάφωτον
μεγάλην, πάνυ εὐπρεπῆ, κατέναντι οὖσαν τῶν λεγομένων Ἀθλῶν,
ἦντινα οἱ Ἀντιοχεῖς καλοῦσι τὴν Ἀνατολλοῦ, διότι Ἀνατόλιος
C στρατηλάτης ἐπέστη τῷ κτίσματι, λαβὼν τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ 10
βασιλέως, ὅτε ἐγένετο παρ' αὐτοῦ στρατηλάτης ἀνατολῆς· διὰ
τοῦτο καὶ ὅτε ἐπλήρωσε τὸ αὐτὸ ἔργον τῆς βασιλικῆς, ἐπέγραψεν
ἐν αὐτῇ διὰ χρυσοῦ μουσαρίου ταῦτα· Ἔργον Θεοδοσίου βα-
O 62 σιλέως· ὡσπερ ἄξιον. ἐπάνω δὲ ἦσαν βασιλεῖς δύο Θεοδοσίος
καὶ ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Βαλεντινιανὸς ὃ ἐν Ῥώμῃ βασιλεύων. ὃ 15
δὲ αὐτὸς Θεοδοσίος ἐχρύσωσε καὶ τῆς Λαφνητικῆς πόρτας δύο
θύρας τὰς χαλκᾶς καθ' ὁμοιότητα ἧς ἐχρύσωσε πόρτας ἐν Κων-
σταντινουπόλει, ἧτις καλεῖται ἕως ἄρτι ἡ χρυσέα πόρτα· ὁμοίως
δὲ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ καλεῖται ἕως τῆς νῦν ἡ χρυσέα
πόρτα, χρυσαθεῖσα διὰ Νυμφιδιανοῦ ὑπατικοῦ. ἐν ᾧ χρόνῳ 20
D ἀπηγγέλθη ὁ θάνατος Βαλεντινιανοῦ βασιλέως Ῥώμης, σφαγέν-
τος ὑπὸ Μαξιμίου συγκλητικοῦ καὶ κρατήσαντος καὶ βασιλεί-
σαντος ἐν Ῥώμῃ.

los distinctos, ad singulorum mensium usum destinatos singulos, unica tamen fornace (mirum spectatu) universos calefactos, intra se continebat. Horum vero Tholorum sex, in utriusque lavationis, hybernae scilicet et aestivae usum, potentibus civitatis ejusdem primoribus, reaedificavit Theodosius Imperator. Plurima etiam eidem urbi insulaeque resarciendae ultro largitus est.

Extruxit etiam Imperator Antiochiae magnae Basilicam, e regione loci Athlorum vocati, ingentem illam et splendidissimam praelucidamque: quam et Antiocheni Anatolii Basilicam vocant. Anatolius enim, Magister militum Orientis ab Imperatore constitutus, acceptis ab eo pecuniis, aedificium hoc urgebat operi praepositus: cui etiam ad exitum perducto, inscribi curavit, (nec immerito) artificio musivario inaurato; *Opus Theodosii Imperatoris*. Desuper autem collocabantur Imperatores ambo, Theodosius, et cognatus ejus, Valentinianus, qui Romae regnavit. Idem Theodosius Daphneticae Portae valvas aereas auro superinduxit, ad instar ejus, quae Constantinopoli ab ipso deaurata, *Aurea* adhuc Porta vocatur: quo nomine etiam appellatur haec Antiochena, ad hunc usque diem, quam auro etiam obduxit, curante hoc ei Nymphidiano, viro Consulari: quo tempore etiam nuncium allatum fuit, Maximum Senatorem, occiso rege Valentiniano, Occidentis imperium invasisse.

Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδοσίος βασιλεὺς ἐποίησε κακῶς Ἀντιόχῳ τῷ
 πραιποσίτῳ καὶ πατρικίῳ, δυναμένῳ ἐν τῷ παλατίῳ καὶ κρατή-
 σαντι τῶν πραγμάτων. ἦν γὰρ καὶ ἀναθρεψάμενος τὸν αὐτὸν
 Θεοδοσίον ἐν τῇ ζωῇ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὡς κουβικουλάριος καὶ
 5 διοικῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Ἀρκαδίου τὴν πολιτείαν Ῥω-
 μαίων. καὶ ἔμεινε μετὰ τὸ πληρῶσαι αὐτόν, ὡς πατρικίος κα-
 ταυθεντῶν τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου. καὶ ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ
 ἐδήμειυσεν αὐτόν καὶ κουρεύσας ἐποίησε παπῦν τῆς μεγάλης ἐκ- O 63
 κλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ποιήσας διάταξιν μὴ εἰσέρχε- E
 10 σθαι εἰς ἀξίας συγκλητικῶν ἢ πατρικίων τοὺς εὐνούχους κουβικου-
 λαρίους μετὰ τὸ πλήρωμα τῆς αὐτῶν στρατείας, τοῦτ' ἐστὶ τοὺς
 ἀπὸ πραιποσίτων παλατίου. καὶ ἐτελεύτα ὁ αὐτὸς Ἀντίοχος, ὢν
 πρεσβύτερος.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς προεβύλετο ἔπαρχον πραιτωρίων καὶ
 15 ἔπαρχον πόλεως τὸν πατρικίον Κῦρον, τὸν φιλόσοφον, ἄνδρα V 24
 σοφώτατον ἐν πᾶσι. καὶ ἤρξεν ἔχων τὰς δύο ἀρχὰς ἔτη τέσσα-
 ρα, προϊὼν εἰς τὴν καροῦχαν τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως καὶ φρον-
 τίλων τῶν κτισμάτων καὶ ἀνανεύσας πῦσαν Κωνσταντινούπολιν·
 ἦν γὰρ καθαριώτατος. περὶ οὗ ἔκραξαν οἱ Βυζάντιοι εἰς τὸ ἴ-
 20 πικὸν πῦσαν τὴν ἡμέραν θεωροῦντος Θεοδοσίου ταῦτα. Κων-
 σταντίνος ἔκτισε, Κῦρος ἀνεύωσεν· αὐτὸν ἐπὶ τόπον, Ἀγγοστε.
 Κῦρος δὲ ἐκπλαγείς ἀπεθάρξυτο, Οὐκ ἀρέσκει μοι τύχη πολλὰ O 64

Imperator autem Theodosius Antiochum Praepositum, virum Patri-
 cium, qui in Palatio plurimum potuit, et omnia pro arbitrio suo ibi dis-
 posuit, pessime tractavit. Hic enim, Cubicularius cum fuerit, Theodo-
 sium, a Patre ejus adhuc vivente enutriendum, ipsumque adeo Imperium
 administrandum acceperat. Quin et Patricia fretus dignitate, in Theo-
 dosium jam adultum, licentiam suam exercere non desit. Imperator vero
 haec in eo minime ferens, bona ejus publicavit, comaque detonsa, ma-
 gnae Ecclesiae Constantinopolitanae clericum fecit. Quin et Legem quo-
 que tulit, qua cautum est, nequis in posterum ex Cubiculariis Eunuchis,
 post militiam hanc exactam in Praepositum Palatii factus, ad Senatoriam
 vel Patriciam dignitatem eveheretur. At vero Antiochus paulo post mo-
 ritur, senio confectus.

Imperator autem Praetorio Urbique Praefectum constituit Cyrum
 Patricium, virum Philosophum et in omnibus solertissimum: qui et mu-
 nus utrumque per quadriennium integrum obivit; carrucaeque vectus
 Praefectoria, aedificiorum per urbem omnium curam suscepit; ipsamque
 adeo Constantinopolim omnem de integro renovavit: decoris enim erat
 studiosissimus. Itaque etiam de eo Byzantini, per totam diem acclaman-
 tes, ista in Circo extulerunt: *Constantinus extrusit, Cyrus instauravit*:
 Imperatore ipso Ludos interim spectante. At vero Cyrus, super his at-
 tonitus, sententiam istam protulit: *Displicet Fortuna nimis blanda. Impe-*

γελῶσα. καὶ ἐχόλεσεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἔκραξαν περὶ Κύρου καὶ μετὰ Κωνσταντίνου αὐτὸν ἔκραξαν, ὡς ἀνανεώσαντα τὴν πόλιν· καὶ κατεσκευάσθη λοιπὸν καὶ ἐπλάκη ὡς Ἑλλήν ὁ αὐτὸς Κύρος, B καὶ ἐδημεύθη παυθεὶς τῆς ἀρχῆς. καὶ προσφυγῶν ἐγένετο καὶ αὐτὸς παπᾶς, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν Φρυγίαν, ἐπίσκοπος γενάμε- 5 νος εἰς τὸ λεγόμενον Κοτυαεῖον. ἦσαν γὰρ οἱ αὐτοὶ Κοτυαεῖς πολῖται φρονεῦσαντες ἐπισκόπους τέσσαρας· τὸ δὲ Κοτυαεῖον πόλις ἐστὶ τῆς Φρυγίας ἐπαρχίας Σαλουταρίας. καὶ κατέλαβε τὴν Κοτυαίων πόλιν ἐπίσκοπος ὢν ὁ αὐτὸς Κύρος πρὸ τῶν ἁγίων γενεθλίων. γρόντες δὲ οἱ τῆς πόλεως κληρικοὶ καὶ πολῖται ὅτι 10 ὡς Ἑλληνα ἐπεμψεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἵνα ἀποθάῃ, ἐν τοῖς ἁγίοις γενεθλίοις ἑξαίφνης οὖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἔκραξαν αὐτῷ προσομιλῆσαι. καὶ ἀναγκασθεὶς ἀνῆλθεν ὁμιλῆσαι· καὶ μετὰ τοῦ O 65 δοῦναι εἰρήνην προσωμίλησεν οὕτως. Ἀδελφοί, ἡ γέννησις τοῦ C Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σιωπῇ τιμιάσθω, ὅτι 15 ἀκοῇ μόνῃ συνελήφθη ἐν τῇ ἁγίᾳ παρθένῳ λόγῳ. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν. καὶ εὐφημηθεὶς κατήλθε, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως θανάτου. καὶ προηγάγετο ἑπαρχὸν Ἀντιόχον τὸν Χούζωνα, τὸν ἑγγονὸν Ἀντιόχου τοῦ Χούζωνος τοῦ μεγάλου, ὃς παρῆσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ προσθήκην χρημάτων εἰς τὸ ἐπ- 20 πικὸν καὶ τὰ Ὀλύμπια καὶ τὸν Μαΐουμῶν. καὶ μετ' αὐτὸν

6. Κοτυαεῖς Ox. 13. τοῦ] τὸ Chron. p. 318. C. 16. συνελήφθη ἐν τῇ ἁγίᾳ παρθένῳ λόγῳ] „Lego, λόγος, sive potius, ὁ λόγος. Chr. Alex. habet, συνελήφθη ε. τ. α. παρθένῳ· λόγος γὰρ ἦν. αὐτῷ ἡ δόξα etc.“ Ch.

rator autem iratus ad haec, Cyrumque, urbis Instauratorem, pari acclamationum plausu cum Constantino celebrari dedignatus; eum, tanquam Graecum hominem, religionis postulavit: et honoribus omnibus exutum, bonis etiam publicatis, ipsum asylum petentem comprehendit, clericumque fieri coëgit. In Phrygiam deinde Episcopus, ad Cotyaeum, Phrygiae Salutaris urbem, missus est: cujus urbis incolae quatuor jamjam Episcopos suos e medio sustulerant. Instabant tum Sancti Natales, cum Cyrus Episcopus Cotyaeum advenit. Clerus autem, populusque Cotyaeensis, probe scientes Cyrum Episcopum eo ab Imperatore missum ideo, uti tanquam Graecus homo interficeretur, ipso Genethliorum die der repente omnes in Ecclesia voce alta exclamantes, concionem ab eo fieri petiverunt. Coactus itaque ab eis, in Concionem ascendit: et pacem prius populo precatus, hujusmodi ad eos Concionem habuit. *Fratres, Natales Dei, et Salvatoris nostri Jesu Christi, par est, uti silentio recolantur; eo quod, auditu solo, in Sancta Virgine, conceptum est Verbum. Cui sit gloria, in saecula saeculorum, Amen.* Omnium deinde plausibus acceptus, descendit; ibique ad mortem usque remansit. Praefectus autem constitutus est Antiochus Chuzon, magni Antiochi Chuzonis, qui Antiochenis in auctarium pecunias dedit, sumptibus in Circesia, Olympia, et Majamae

προήχθη ἑπαρχος Ῥουφίνος ὁ συγγενὴς τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· καὶ ἐφρονεῦθη, ὡς μελετήσας τυραννίδα.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Θεοδοσίος ἐφίλει ἔρωτι Χρυσάφιον τὸν κουβικούλαριον, τὸν λεγόμενον Ζτομμῦν, ὡς πᾶν εὐπρεπῆ **D**
5 ὄντα· καὶ παρεῖχεν αὐτῷ πολλὰ ὅσα ἂν ἤθισατο αὐτόν, καὶ
εἶχε παρρησίαν πρὸς αὐτόν, καὶ κατήρχε πάντων τῶν πραγμάτων
καὶ ἤρπαζε πάντα· ἦν γὰρ πάτρων καὶ προστάτης τῶν Πρα-
σίνων.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας Νικομή-
10 δεια, μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ πέμπτον αὐτῆς πάθος ἐσπέ- **O 66**
ρας βαθείας καὶ ἀπώλετο εἰς γῆν καὶ εἰς θάλασσαν καταποντι-
σθεῖσα. καὶ πολλὰ ἔκτισεν ἐκεῖ καὶ τὰ δημόσια καὶ τοὺς ἐμβό-
λους καὶ τὸν λιμένα καὶ τὰ θεώρια καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου
Ἀνθίμου καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας αὐτῆς.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ παρέλαβον οἱ Ἰσαυροὶ λησταρ- **B**
15 χοῦντες Σελεύκειαν τῆς Συρίας μηνὶ περικτῶ, ἐπὶ τῆς ὑπατείας
τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου καὶ Ῥομορίδου· καὶ ἐπραΐδενσαν καὶ ἔστρε-
ψαν τὴν χώραν ἐλθόντες διὰ τῶν ὀρέων· καὶ πάντα λαβόντες
ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας πρώτοις
20 Κωνσταντινούπολις ὑπὸ σεισμοῦ μηνὶ Ἰανουαρίῳ κς' ἐν νυκτὶ **V 25**
ἀπὸ τῶν λεγομένων Τρωαδησίων ἐμβόλων ἕως τοῦ χαλκοῦ τετρα-

21. Ἰανουαρίῳ Ox. 22. Τρωαδησίων Chron. p. 318. D, Τρωα-
δησίων Ox. *ibid.* ἐμβόλων cum eodem Ch., συμβόλων Ox.

festum faciendis, nepos. Post hunc Imperator Praefectum constituit Rufinum, cognatum suum: qui imperium sibi arripere tentans, interfectus est.

Adamavit autem Theodosius Chrysaphium quendam, Cubicularium, cognomento Ztummam: egregia enim forma praeditus erat. Huic plurima largitus est, nihilque ei non indulisit: tantumque apud Imperatorem potuit, ut cujusque bona arripiens sibi, pro arbitrio suo omnia agitare. Praesinae quoque Factionis Patrocinium susceperat.

Hujus sub imperio Nicomedia, Bithyniae Metropolis, quintam coelestis irae vicissitudinem perpessa est nocte intempesta, eversa funditus et mari obruta. Plurima itaque ibi extruxit, Balnea, Porticus, Portum, Theoria: Sancti item Anthimi Martyrium caeteraque Ecclesias omnes denuo excitavit.

Eodem Imperante ab Isauria praedones, per montes viam capessentes, Seleuciam Syriae vi occupatam spoliarunt; regioneque tota devastata, abreptitense omnibus, Isauriam suam repetierunt. Factum hoc Februario mense, Theodosio ipso et Romorido Coss.

Hujus sub imperio Constantinopolis divinam iram primum experta est, Januarii xxvi, nocturno tempore; a Troadensibus, quas vocant, Porticibus, adusque Tetrapsylum aereum terrae tremoribus concussa. Impe-

πύλου. ὅστις βασιλεὺς ἐλιτάνευσε μετὰ τῆς συγκλήτου καὶ τοῦ ὄχλου καὶ τοῦ κλήρου ἀνυπόδητος ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς.

- Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἦλθε πολεμῶν Ῥωμαίοις Βλάσσης, βα-
 O 67 σιλεὺς Περσῶν· καὶ γινούσ ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐποίησε στρατη-
 λάτην ἀνατολῆς τὸν πατρικίον Προκόπιον καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν με- 5
 τὰ ἐξεδίτου πολεμῆσαι. μέλλοντος δὲ αὐτοῦ συμβάλλειν ἐδή-
 λωσεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Περσῶν ὅτι Εἰ ἔχει τὸ ἐξπέδιτόν σου ὅλον
 ἄνδρου δυνάμενον μονομαχῆσαι καὶ νικῆσαι ἓνα Πέρσην προβαλ-
 B λόμενον παρ' ἐμοῦ, εὐθέως ποιῶ τὰ πάντα τῆς εἰρήνης ἐπὶ ἔτη ἅ
 καὶ τὰ ἐξ ἔθους παρεχόμενα δῶρα. καὶ τούτων δοξάντων προε- 10
 βάλετο ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων
 ἀθανάτων Πέρσην ὀνόματι Ἀρδαζάνην, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Ἀρεόβιν-
 δόν τινα Γότθον, κόμητα φριδεράτων. καὶ ἐξῆλθον οἱ δύο ἔφιπ-
 O 68 ποι καὶ ἔνοπλοι. ὁ δὲ Ἀρεόβινδος ἐβάσταζε καὶ σωκίρην κατὰ
 τὸ Γοιθικὸν ἔθος. πρῶτος δὲ ὁ Πέρσης ὤρμησε μετὰ τοῦ κον- 15
 O 69 τοῦ· καὶ πλαγιάσας ὁ Ἀρεόβινδος ἐπὶ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος
 ἐσόκκευσεν αὐτόν, καὶ κατενεγκῶν ἐκ τοῦ ἵππου ἔσφαξε. καὶ
 λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐποίησε πάντα εἰρήνης· καὶ ἀνελθὼν
 μετὰ τὴν νίκην ὁ αὐτὸς Ἀρεόβινδος ἐν Κωνσταντινουπόλει σὺν
 C τῷ στρατηλάτῃ Προκοπίῳ καὶ εὐχαριστηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως 20
 προήχθη ὑπάτος.

Ὁ αὐτὸς δὲ βασιλεὺς ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἀπομερίσας ἀπὸ

15. κόντου Οκ.

rator itaque, cum Senatu populoque et clero universo, nudus pedes, per dies multos Deum precibus propitiatus est.

Circa idem tempus, Persarum Rex Blasesse adversus Romanos arma movit. Quo audito, Imperator Procopium Patricium, magistrum militum Orientis constitutum, contra Persam cum exercitu misit. Cumque jam praelium initurus erat, Rex Persarum illi denunciavit his verbis: „Si modo per totum exercitum tuum inveniri possit, qui Persam, quem Ego in certamen daturus sum, praelio singulari devicerit, Ego protinus pacis conditiones in annos 1. vobis daturus sum et pro more munera.“ Cumque de hoc utrinque conventum fuisset, Persa ex suis quendam produxit, nomine Ardaxanem, ex cohorte quam vocant *Immortalium*; cui Romani opposuerunt Areobindum quendam Gothum, comitem Foederatorum. Hi itaque duo armati, et equis insidentes, egressi sunt: Areobindo, pro more gentis suae, socerem ferente. Prior autem Persa Gothum conto petiit: cuius ictum Areobindus, corpore dextrorsum obliquo, declinans, ipsum laqueo implicavit, ex equo deturbatum, interfecit. Tum vero Rex Persarum pacis conditiones dedit. Areobindus autem, post partam victoriam, Constantinopolim rediens cum Procopio Militum magistro, qualem promeruit ab Imperatore gratiam reportavit, ad Consularem dignitatem promotus.

Idem Imperator Lyciam a Lycaonia dirimens, Provinciam fecit; da-

τῆς Λυκαονίας, ἦντινα ἐκάλεσε Λυκίαν, δὸς δίκαιον μητροπό-
 λεως καὶ ἄρχοντα τῇ λεγομένῃ πόλει Μύρα τῆς αὐτῆς Λυκίας,
 ἔνθα ἐστὶ θεοῦ μυστήριον πῦρ αὐτόματον. ὁμοίως δὲ ὁ αὐτὸς
 βασιλεὺς καὶ Συρίαν δευτέραν ἀπομερίσας ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπαρ-
 5 χίας, δὸς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ἄρχοντα τῇ Ἀπαμεία τῇ
 πόλει, καὶ Κιλικίαν δευτέραν ἀπομερίσας ἀπὸ τῆς πρώτης ἐποίη-
 σεν ἐπαρχίαν, δὸς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ἄρχοντα Ἀναζάρ-
 βῳ τῇ πόλει. ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλην ἐπαρχίαν, ἀπομερίσας ἀπὸ
 τῆς Βιθυνίας, ἦντινα ἐκάλεσεν Ὀνωριάδα εἰς ὄνομα τοῦ αὐ-
 10 τοῦ θείου Ὀνωρίου, δὸς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ἄρχοντα
 Ἡρακλεία, πόλει τῆς Πόντου.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀκμὴν Νεστορίου ἤκμαζεν· ὅστις
 ἐπίσκοπος μετὰ ταῦτα ἐγένετο Κωνσταντινουπόλεως· καὶ ταρα- 0 70
 χῆς γενομένης ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτόν, ἠναγκάσθη ὁ αὐτὸς Θεοδο-
 15 σιος προσκαλέσασθαι τὴν σύνοδον τῶν σμ' ἐπισκόπων ἐν Ἐφέσῳ
 κατὰ τοῦ αὐτοῦ Νεστορίου καὶ καθελεῖν αὐτόν ἀπὸ τῆς ἐπισκο-
 πῆς. ἤγειτο δὲ τῆς συνόδου Κύριλλος ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξαν-
 δρείας τῆς μεγάλης.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἐν τῇ Ῥώμῃ διάγουσα ἡ δέσποινα Εὐ-
 20 δοξία, γενομένη χήρα, γυνὴ Βαλεντινιανοῦ βασιλέως, θυγάτηρ Ἐ
 δὲ Θεοδοσίου βασιλέως καὶ Εὐδοκίας, λυπουμένη κατὰ Μαξίμου
 τοῦ τυράννου τοῦ φονεύσαντος τὸν ἄνδρα αὐτῆς καὶ βασιλεύ-
 σαντος, προετρέφατο δὲ Ζινζίριχον τὸν Οὐάνδαλον, τὸν ῥῆγα
 τῆς Ἀφρικῆς, ἐλθεῖν κατὰ Μαξίμου, βασιλέως τῆς Ῥώμης. ὅστις

2. Μύρα] τὰ Μύρα vocat ipse p. 36. C.

21. λυκουμένη Ch.,

λυκουμένης Ox.

23. „δὲ omnino redundat.“ Ch.

tis Praefecto et Metropolis jure Myrae, urbi Lyciae: ubi et divinum est
 Miraculum, ignis sponte e terra erumpentis. Idem etiam Syriam secun-
 dam a prima sejungens, in Provinciam fecit; Apamiae Praefecto et jure
 Metropolitico concessis. Ciliciam praeterea secundam a prima dirimens,
 Provinciam fecit; urbe Anazarbo, Metropolitico jure et Praefecto dona-
 ta. Bithyniae quoque partem abscindens, Provinciam fecit; quam, a pa-
 trui nomine, Honoriadem appellavit: cujus etiam primariam urbem, Hera-
 cleam Ponti Praefecto jureque Metropolitico donavit.

Hujus sub Imperio Nestorius floruit: Erat hic Ecclesiae Constantino-
 politanae posthaec Episcopus: in quem concionantem cum tumultus a po-
 pulo cicerentur, Imperator Ephesinam contra eum Synodum cxxl. Episco-
 porum convocare coactus est, eumque Episcopatu deturbare. Synodo
 huic praefuit Cyrillus, Alexandriae magnae Episcopus.

Circa id tempus Eudoxia Augusta, Valentiniani Regis Vidua, et
 Theodosii Imperatoris ex Eudocia filia, Romae degens moesta et Maximo
 Tyranno, ob conjugis sui caedem, infensa, Zinzerichum Vandalum, Afri-
 cae regem, adversus Maximum, Romae imperantem, incitavit: qui dere-

- ἔξαιφνης ἦλθεν ἐν τῇ Ῥώμῃ πόλει μετὰ πλήθους καὶ παρέλαβε τὴν Ῥώμην, καὶ ἐρόνευσε τὸν Μάξιμον βασιλέα καὶ πάντας
 V 26 ἀπάλεσε, πραιδεύσας πάντα τὰ τοῦ παλατίου ἕως τῶν χαλκουρ-
 O 71 γημάτων, λαβῶν αἰχμαλώτους τοὺς περιλειφθέντας συγκλητι-
 κοὺς καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν, ἐν οἷς ἔλαβε καὶ τὴν προτρεψα- 5
 μένην αὐτὸν τὴν δέσποιναν Εὐδοξίαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς
 Πλακιδίαν τὴν γυναῖκα τοῦ πατρικίου Ὀλυβρίου, αὐτοῦ διά-
 γοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ Εὐδοκίαν δὲ τὴν παρθένον
 αἰχμαλώτους· καὶ ἀπήγαγε πάντας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐν Καρταγένῃ
 πόλει. ὅστις Ζινζιρίχος εὐθέως ἐξέδωκε τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ υἱῷ Ὀνω- 10
 ρίχῳ τὴν θυγατέρα Εὐδοξίας τῆς δεσποίνης τὴν παρθένον Εὐ-
 δοκίαν τὴν μικράν· καὶ εἶχεν αὐτὰς ἐν τιμῇ μεθ' ἑαυτοῦ.
 B Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος μαθὼν ὅτι κατὰ γνώμην Εὐδοξίας
 τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς προεδόθη ἡ Ῥώμη, ἐλυπήθη πρὸς αὐτὴν καὶ
 εἴασεν αὐτὴν ἐν τῇ Ἀφρικῇ παρὰ Ζινζιρίχῳ μηδὲν αὐτῷ δηλώσας, 15
 ἀλλὰ ποιήσας πρόκενσον ἐξῆλθεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς
 Ἐφεσον, πόλιν τῆς Ἀσίας· καὶ ἠῤῥετο εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν
 θεολόγον αἰτῶν αὐτὸν τίς ἄρα μετ' αὐτὸν βασιλεύει; καὶ ἐν ὄρα-
 ματι ἔμαθε· καὶ ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. μετὰ δὲ ὀλίγον
 καιρὸν ἐξῆλθεν ἵππασθῆναι· καὶ ἐν τῷ ἱππάζεσθαι αὐτὸν συνέπε- 20
 O 72 σεν ἐκ τοῦ ἵππου· καὶ πληγείς τὸν σφόνδυλον αὐτοῦ εἰσῆλθε λε-
 C κτικίῳ. καὶ καλέσας τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ τὴν δέσποιναν Πουλ-

9. Καρταγένῃ Ox. 10. Ὀνωρίχῳ Ox. 21. λεκτικίῳ Ch. cum
 Chron., Cedrenus p. 343. D, λεκτικίῳ Ox.

pente cum copiis suis Romam veniens, eam cepit; Maximoque cum copiis ejus omnibus deleto, cuncta ex Palatio usque ad aeneas statuas diripuit. Senatores etiam superstites, cum uxoribus, captivos abduxit: inter quas et Eudoxiam quoque Augustam, quae illum accersiverat, filiamque ejus Placidiam, Olybrii Patricii (qui tum Constantinopoli commorabatur) uxorem et Eudociam etiam, virginem, in Africam ad Carthaginem captivas duxit. Reversus itaque Zinzerichus, Eudociam minorem, virginem, Eudoxiae Augustae filiam, filio suo Honorio in uxorem dedit: utrisque, et matre et filia, apud se in honore habitis.

Imperator autem Theodosius, ubi rescivisset filiam suam Eudoxiam Romae proditae auctorem fuisse, ei infensus erat; captivamque eam in Africa apud Zinzerichum, nec verbo de ea ullo apud eum habito, manere sivit. Ipse vero Processu facto, ex Constantinopoli in Ephesum, Asiae urbem, devenit: ubi S. Joannis Theologi aedem ingressus, fuscis precibus, rogavit eum; quoniam post se Imperium suscepturus esset? Quod ubi per somnium edoctus fuisset, Constantinopolim repetiit. Non multo autem post temporis equitatum egressus, inter equitandum equo excussus est; luxataque ex casu spinae vertebra, in Palatii lectica delatus est. Tum vero vocata ad se sorore Pulcheria Augusta, de Marciano, qui sibi

χερίαν εἶπεν αὐτῇ διὰ Μαρκιανὸν τὸν ἔχοντα μετ' αὐτὸν βασιλευ-
σαι. καὶ μεταστελλόμενος Μαρκιανὸν τὸν ἀπὸ τριβούνων εἶπεν
αὐτῷ ἐπὶ Ἀσπαρος καὶ τῶν συγκλητικῶν πάντων ὅτι Ἐφάνη μοι,
ὅτι σὲ δεῖ γενέσθαι βασιλέα μετ' ἐμέ. καὶ μεθ' ἡμέρας δύο τε-
5 λευτᾶ ὁ αὐτὸς Θεοδοσίος, ὧν ἐνιαυτῶν να'.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου ἐβασίλευσεν ἀπὸ O 73
D
τῆς συγκλήτου στεφθεὶς ὁ θειότατος Μαρκιανός· ἦν δὲ μακρός,
ἀπλόθριξ, πολίος, στυφόμενος τοὺς πόδας, ἔτους κατὰ Ἀντιό-
χειαν υἷθ', ἰνδικτιῶνος δ'. ἦ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἐγάμησε τὴν
10 ἀδελφὴν Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως τὴν δέσποιναν Πουλχερίαν, οὐ-
σαν παρθένον ἐνιαυτῶν νδ'. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη ε' καὶ μῆνας ε'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ἐπὶ Θεομηρίας ἡ λεγομέ-
νη Τρίπολις τῆς Φοινίκης παράλου μηνὶ γορσιαίῳ ἐν νυκτί.
καὶ ἀνήγειρε τὸ δημόσιον τὸ θειρινὸν πεσόντα τὸ λεγόμενον ὁ Ἴκα-
15 ρος. ἦν γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκουργήματα δύο, ἅτινα καὶ αὐτὰ εἰσι Ε
τῶν Θεαμάτων, ὁ Ἴκαρος καὶ ὁ Δαίδαλος καὶ ὁ Βελλεροφῶν καὶ
ὁ Πήγασος ἵππος. καὶ τὸ Φακίδιον δὲ ἀνενώσε καὶ ἄλλα φανερὰ
τῆς πόλεως αὐτῆς σὺν τῷ ἀγωγῷ.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας προσεκαλέσατο τὴν σύνοδον
20 Χαλκηδόνας τῶν χλ' ἐπισκόπων.

in imperio successurus erat, cum ea sermones habuit. Accessit etiam
Marciano, qui ex Tribunis fuerat, dixit ei, praesentibus Aspare Senatu-
que omni: „Divinitus mihi ostensum est, Te post Me Imperaturum.“ Se-
cundo autem post die Theodosius e vivis excessit, annum agens LI.

M A R C I A N U S

I M P E R A T O R .

Theodosio demortuo, imperium habuit sacratissimus Marcianus, a Senatu Diademate insignitus. Annus erat Aerae Antiochenae ccccxcix, Indictionis iv. Erat autem hic procerus, crine lento, canus, pedibus infirmis. Statim vero a suscepto Imperio, in uxorem sibi sumpsit Pulcheriam Augustam, Theodosii Imperatoris sororem; quae virgo erat annorum LIV. Imperavit vero Marcianus annos vi et menses v.

Sub hujus autem Imperio Tripolis, Phoeniciae maritimae urbs, divi-
nam iram passa est, mense Septembri, tempore nocturno: cujus Balneum
aestivum, terrae motibus collapsum, Imperator instauravit. Nomen huic,
Icarium, erat: a statuis nempe aereis, quae ibi positae erant, Icarī, at-
que Daedali; (quas inter mundi Miracula connumeret) et praeterea et-
iam Bellerophonis et Pegasi equi. Phacidium etiam et Aquaeductum
aliaque plurima ejusdem urbis aedificia, instauravit.

Imperator etiam iste Synedum Chalcedonensem dcxxx Episcoporum convocavit.

... αὐτῶν βασιλείας ἀνεδόθησαν αἱ δέσποιναι Εὐδο-
 ... καὶ ἤλθον ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ ἔλαβον
 ... αὐτοῦ Πλακιδίαν· καὶ ἔτεκεν Ἰουλιανῶν

... βασιλεὺς καὶ Χρυσάφιον τὸν Ζτουμμὴν τὸν κατ-5
 ... ἀπεκράτισε καὶ ἐδήμεισε, τὸν φιλούμενον παρὰ τοῦ
 ... αὐτοῦ, ὡς πολλοὺς ἐπηρεάσαντα καὶ προσελθόντας
 ... καὶ ὡς προστάτην καὶ πάτερωνα τῶν Πρασίνων.

... καὶ ὁ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὴν ἀπὸ
 ... ἀμαρτίας Ἀνθίμιον· καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ 10
 ... ἧς ἔσχε θυγατέρα Ἀνθίμιος ἦν ἐξέδωκε τῷ στρατηλάτῃ

... ὁ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει κατὰ πόλιν·
 ... καὶ δαύταξιν αὐτοῦ θείαν ἐξεφώνησε, ταραχῆς γενομένης πα-
 ... τοῦ Πρασίνου μέρους, μὴ πολιτεύεσθαι Πρωσίνους ἐκ-15
 ... μήτε στρατεύεσθαι ἐπὶ ἔτη τρία. καὶ ὀργισθεὶς διὰ τὴν
 ... ἐστύφθη τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρρώστῆσας
 ... πέντε καὶ σαυεὶς ἐτελεύτα, ὧν ἐνιαυτῶν ξέ. Πουλ-
 ... δὲ ἡ δέσποινα ἐτελεύτα πρὸ αὐτοῦ πρὸ ἐνιαυτῶν δύο.

1. ἀνεδόθησαν] ἀνεδόθη Ox. 3. Ἰουλιανῶν Ch., Ἰουλιανόν Ox.
 Conf. p. 41. B. 8. πάτερωνα] πάτρονα Ox. 15. ἐκίλευσε om.
 Chron. p. 320. C.

Ejusdem sub imperio Eudoxia et Placidia Augustae, ad suos remis-
 Constantinopolim redierunt; suamque rursus uxorem sibi habuit Pla-
 cidiam Olybrius: ex qua Julianum Constantinopoli suscepit.

Idem Imperator Chrysaphium cubicularium, cognomine Zitummam,
 quem Theodosius Imperator adeo charum sibi habuit, capite multavit,
 bonis ejus publicatis: ut qui a multis, ab eo laesis, accusatus fuisset, et
 Factionis etiam Prasinae partes et patrocinium suscepisset.

Porro autem Marcianus filiam, ex priorē uxore sibi natam, Anthimio
 in uxorem dedit; tradito etiam ei Romano Imperio. Ex hac Anthemius
 quoque filiam habuit, quam Recimero, militum magistro locavit.

Marcianus autem, ubique per Imperium, Factionis Venetae partes
 egit: itaque etiam, cum a Prasinis tumultus excitatus fuerat, Edicto suo
 Imperatorio cavit, ne quis ex Factione Prasina Magistratu, vel Militia
 intra triennium fungeretur. Ob excitatum vero tumultum plus justo ira-
 tione, inde pedum infirmitate correptus est: ex qua cum per menses
 , putredine demum contracta, diem suum obiit, annos natus
 post annis, quam Pulcheria Augusta e vivis excesserat.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαρμιανοῦ ἐστέφθη ὑπὸ τῆς συγκλή- C
του ὁ θειότατος Λέων ὁ μέγας ὁ Βέσσος ἔτη ις' καὶ μῆνας ια'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσεν ἐν Ῥώμῃ Ἀνθίμιος
ὁ ὑπὸ Μαρμιανοῦ στεφθεὶς.

5 Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Λέοντος ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας Ἀντιόχεια
ἡ μεγάλη τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος μὴνι Σεπτεμβρίῳ γ' δια-
φραύσεως κυριακῆς ἔτους κατὰ τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν χρηματίζον-
τος φς', ἐπὶ τῆς ὑπατείας Πατρικίου· καὶ ἐχαρίσατο τοῖς Ἀντι-
χεῦσι καὶ τῇ πόλει λόγον κτισμάτων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολλὰ.

10 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτελεύτα ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ στυ- D
λίτης, ὄντος τότε Ἀρδαβουρίου τοῦ πατρικίου, τοῦ υἱοῦ Ἀσπαρος,
στρατηλάτου ἀνατολῆς. καὶ κραζάντων τῶν Ἀντιοχείων καὶ αἰ- O 76
τησάντων τὸ σῶμα τοῦ δικαίου, ἐπεμψεν ὁ αὐτὸς Ἀρδαβούριος
Γοτθικὴν βοήθειαν καὶ ἤνεγκε τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Συμεῶνος
15 ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ μαρτύριον οἶκος μέ-
γας καὶ ἐτέθη ἐν αὐτῷ εἰς σορόν.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ Λέοντος κατεβρόχθη Ἰσοκάσιος ὁ
κοιμιστώριος ὁ φιλόσοφος ὡς Ἑλληνας· ὅστις κατήγετο ἐκ γένους
Αἰγυῶτης τῆς Κιλικίας· ἦν δὲ κτήτωρ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

9. λόγον] λόγῳ Ch.
p. 322. A.

17. κατηρόθη Ox., κατηρορήθη Chron.

L E O M A G N U S

IMPERATOR.

Hunc excepit in imperio sacratissimus Leo Magnus, Bessus natione;
a Senatu Diademate insignitus: Regnavit autem annos xvi et menses xi.

Hoc Imperium tenente, Romae regnavit Anthemius, quem ad hanc
dignitatem Marcianus evexerat.

Imperante autem Leone, quartam coelestis irae vicissitudinem passa
est Antiochia magna, Septembris xiiii, sub primam lucem: Dies erat Do-
minicus, annus autem Aerae Antiochenae 506, Patricii sub Consulatu.
Imperator autem civibus atque urbi instaurandae multa largitus est.

Eodem Imperante, sanctus Symeon stylita e vivis excessit; quo tem-
pore magister Militum Orientis erat Ardaburius Patricius, Asparis filius.
Antiochensibus autem clamitantibus, et Justi illius reliquias sibi potentibus,
Ardaburius, missa Gothorum armata manu, S. Symeonis corpus Antiochiam
magnam deportavit. Antiochenses itaque Martyrium ei magnum extruxe-
runt; ubi Sanctus ille jacet, capulo reconditus.

Leonis hujus sub Imperio, Isocasius, vir Quaestorius, Philosophus, ex
Aegis in Cilicia oriundus, apud Imperatorem delatus, Paganismi postula-
tus est. Erat hic civis Antiochiae magnae, qui multos magistratus cum

Ioannes Malalas.

24

δοτις διήνυσεν ἀρχὰς πολλὰς μετὰ δόξης· ἦν γὰρ σφόδρα λογι-
 κός· καὶ συσχεθεὶς κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως, διάγων τότε ἐν
 E Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀποζωσθεὶς τῆς ἀξίας αὐτοῦ, παρεπέμ-
 φθη ἐν Χαλκηδόνι ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως τῷ ἄρχοντι Βιθυ-
 O 77 νίας Θεοφίλω, ὅστις καὶ τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἔλαβεν. Ἰακώβου δὲ 5
 τοῦ κόμητος καὶ ἀρχιατροῦ τοῦ λεγομένου ψυχρῖστου παρακαλέ-
 σαντος τὸν βασιλέα· ἐφίλει γὰρ ὁ βασιλεὺς τὸν αὐτὸν Ἰάκωβον
 καὶ πᾶσα δὲ ἡ σύγκλητος καὶ ἡ πόλις, ὡς ἄριστον ἰατρὸν καὶ φι-
 V 28 λόσοφον· ᾧτινι καὶ ἡ σύγκλητος εἰκόνα συνειστήσατο ἐν τῷ Ζευ-
 ξίππῳ· ὅστις Ἰάκωβος ἐδυσώπησε τὸν βασιλέα, αἰτῶν αὐτὸν ἐν 10
 Κωνσταντινουπόλει ἔξετασθῆναι τὸν αὐτὸν Ἰσοκάσιον παρὰ τῆς
 συγκλήτου καὶ τοῦ ἐπάρχου τῶν πραιτωρίων καὶ μὴ παρὰ ἄρχον-
 τι ἐπαρχίας, ἐπειδὴ κοιαιστώρος εἶχεν ἀξίας. καὶ πεισθεὶς ὁ
 βασιλεὺς Λέων ἐκέλευσεν ἐνεχθῆναι ἀπὸ Χαλκηδόνος τὸν αὐτὸν
 Ἰσοκάσιον· καὶ ἐνεχθεὶς εἰς τὸν Ζευξίππον ἐξητάζετο παρὰ τοῦ 15
 ἐπάρχου τῶν πραιτωρίων Πουσαίου· καὶ ἐλάλησεν ὁ αὐτὸς Που-
 σαῖος κατὰ αὐτοῦ Ἰσοκασίου εἰσελθόντος πρὸ βήματος γυμνοῦ
 καὶ δεδεμένου ὀπισθάγκωνα, Ὅρῳ σαντόν, Ἰσοκάσιε, ἐν ποίῳ
 B σχήματι κατέστηκας; ἀποκριθεὶς ὁ Ἰσοκάσιος εἶπεν, Ὅρῳ καὶ
 οὐ ξενίζομαι· ἄνθρωπος γὰρ ὢν ἀνθρωπίναις περιπέσσα συμ- 20
 φοραῖς. ἀλλὰ δίκη καθαρᾷ δίκασσον ἐπ' ἐμοί, ὡς ἐδίκαιες σὺν
 ἐμοί. καὶ ἀκούσας τοῦ Ἰσοκασίου ὁ δῆμος τῶν Βυζαντιῶν ὁ

6. ψυχρῖστου Ox., ψυχρῖστοῦ Chron., ψυχρῖστου Suidas v. Ἰάκω-
 βοῦ. Vid. Schurzfleisch. Notit. Bibl. Vinar. p. 91. s. 10. αὐτοῦ
 Ox., αὐτόν Ch., Chron. 11. ἔξετασθῆναι Ch., ἔξαιτασθῆναι
 Ox. 13. ἀξίας] ἀξίαν Chron. 15. ἐξητάζετο Ch., ἐξαιτάζε-
 το Ox. 18. δεδεμένον Ch. cum Chron., δεδεμένα Ox.

laude gesserat: summas enim erat prudentiae. Caeterum jussu Imperato-
 ris comprehensus et exactoratus, a Cons. antinopoli, ubi tum degebat,
 Chalcedonem missus est, ad Theophilum, Bithyniae Praefectum; qui et
 examinationem ejus accepit. Jacobus autem erat quidam, cognomine Psy-
 chistrus, Comes et Archiaterus, Imperatori ipsi Senatuique totique adae
 populo percharus: cui etiam, tanquam Philosopho et Medico eximio, Se-
 natus in Zeuxippo statuam posuerat. Jacobus hic Imperatorem rogavit,
 uti Constantinopoli, coram Senatu et Praefecto Praetorio, non autem
 Provinciae Praefecto, causam diceret Isocasius; ob dignitatem quam ha-
 buerat Quaestoriam. Exoratus Imperator, Isocasium Chalcedone reduci
 jussit: qui in Zeuxippum deductus, Pusaes, Praefecti Praetorio, examini
 subjectus est. Cumque nudus et post terga revinctus lacertis, pro Tribunali
 accederet, exprobrans eum Pusaes: „Videme, (inquit) Isocasi, quo ha-
 bitu adstes? Cui Isocasius; Video, (inquit) nec demirer. Homo enim
 cum sim, in humanas incidi calamitates. Tu vero ita de Me judica, uti
 mecum de aliis judicasti.“ Haec ubi ab Isocasio audivit populus Byzan-

ἔστως καὶ θεωρῶν, εὐφρόμησε τὸν βασιλέα Λέοντα πολλὰ· καὶ ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἀπήγαγον ἀπὸ τοῦ Ζευξίππου εἰς τὴν μεγά- 0 78
λην ἐκκλησίαν. καὶ δοὺς τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατηχήθη καὶ ἐφωτί-
σθη· καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ.

5 Ὁ δὲ αὐτὸς θειότατος Λέων βασιλεὺς τὰς κυριακὰς ἀπρά-
κτους εἶναι ἐκέλευσεν, ἐκφωνήσας περὶ τούτου θεῖον αὐτοῦ νό-
μον ἵνα μήτε ἀλλὸς ἢ κιθάρα ἢ ἄλλο τι μουσικὸν λέγειν ἐν κυ-
ριακῇ, ἀλλὰ πάντας ἀργεῖν· καὶ πῦς ἄνθρωπος ἠέσχετο. C

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ὑπονοήσας τυραννίδα μελετῶν
10 Ἀσπαρὰ τὸν πατρικίον, ὡς πρῶτον τῆς συγκλήτου, ἐφρόνουσεν ἐν
τῷ παλατίῳ καὶ Ἀρδαβούριον καὶ Πατρικίον τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐν
κομβέντῳ, καὶ αὐτοὺς ὄντας συγκλητικούς, κατακόψας τὰ σώμα-
τα αὐτῶν. καὶ ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ταραχὴ· εἶχον γὰρ
πληθὺς Γότθων καὶ κόμητας καὶ ἄλλους παῖδας καὶ παραμένον-

20 τας αὐτοῖς ἀνθρώπους πολλούς. ὄθεν εἰς Γότθος τῶν διαφερόν- 0 79
των τῷ αὐτῷ Ἀσπαρι ὀνόματι Ὅστρυς, κόμης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ
παλάτιον τοξεύων μετὰ ἄλλων Γότθων· καὶ συμβολῆς γενομέ-
νης μετὰ τῶν ἔξκουβιτῶρων καὶ αὐτοῦ Ὅστρου πολλοὶ ἐκόπησαν. D
καὶ μεσασθεῖς εἶδεν ὅτι ἠττήθη, καὶ ἔφυγε λαβὼν τὴν παλλακίδα
25 Ἀσπαρος, Γότθαν εὐπερπῆ, ἥτις ἔφιππος ἐξῆλθεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ

7. σὺλὸς ἢ κιθάρα Chron., σὺλῶσι κιθάρα Ox. 8. πάντας]
πάντα Chron. 19. παλακίδα Ox.

tinus, qui eventum expectans circumstitit: Imperatorem Leonem, faustis
acclamationibus repetitis celebrabat; et abstractum inde Isocasium, a Zeu-
xippo ad Magnam Ecclesiam deduxerunt: ubi in Christianorum album re-
latus et elementa fidei edoctus, sacroque fonte lustratus, in regionem suam
remissus est.

Idem divinissimus Leo Imperator diebus Dominicis ab omni opere ces-
sari jussit; promulgato super hoc Edicto Imperatorio, ne quis die Domi-
nico tibia caneret, aliudve Instrumentum Musicum tractaret; sed quibus-
cunque negotiis abstinerent. Deinceps itaque ab omni opere feriatum est.

Circa id tempus Imperator Asparem Patricium, quem Tyrannidem
moliri suspicabatur, (ut qui princeps Senatus esset) occidi jussit, intra
Palatium: Ardaburium quoque et Patricium, filios ejus et ipsos etiam Se-
natores, in Conventu neci dedit, corporibus eorum in frusta concisis.
Concitatius inde Constantinopoli tumultus: occisorum enim ex partibus ibi
erat ingens Gothorum multitudo, praeter Comites, ministros alios, atque
assessatores eorum quamplurimos. Unde et Gothus quidam, Ostrys nomi-
ne, Comes et Asparis ex Asseclis, in Palatium cum Gothis aliis irrum-
pens, spicula in Excubitores emisit: inter quos et Ostrym pugna commissa,
plurimi ceciderunt. At vero Ostrys, ubi se hostibus undique cinctum,
viribusque imparē vidisset, fugam cepisset: abductaque secum Asparis
pellice, Gothica quadam foemina formosa, cum ea in equum posita in

τὴν Θράκην· καὶ ἐπραιδεύσει τὰ χωρία. περὶ οὗ ἔκραξαν οἱ Βυζάντιοι, Νεκροῦ φίλος οὐδεὶς εἰ μὴ μόνος Ὅστρυς.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων διωγμὸν ἐποίησε τῶν Ἀρμενιτῶν Ἐξακοντιῶν διὰ Ἀσπαρα καὶ Ἀρδαβούριον, διατάξεις πανταχοῦ καταπέμψας μὴ ἔχειν αὐτοὺς ἐκκλησίας ἢ συνάγεσθαι. 5

E Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κονίαν ἀντὶ βροχῆς καὶ ἐπὶ παλαιστῇ ἕψους ἔστηκεν εἰς τοὺς κεράμους ἢ κονία· καὶ πάντες ἔτρεμον λιτανεύοντες καὶ λέγοντες ὅτι Πῦρ ἦν καὶ ἐσβέσθη καὶ εὐρέθη κονία τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπευσσαμένου. 10

O 80
V 29 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐμπρησμὸς μέγας ἐν Κωνσταντινουπόλει οἶος οὐδέποτε· ἐκαύθη γὰρ ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης· καὶ φοβηθεὶς τὸ παλάτιον ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς Λέων πέραν εἰς τὸν ἅγιον Μάμαντα, καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ μῆνας ἕξ ἐν προκέσσω· καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ λιμενάριον καὶ ἔμβολον, ὅνπερ ἐκάλεσε 15 νέον ἔμβολον· ὅστις οὕτω καλεῖται ἕως τῆς νῦν.

Ἐπιστράτευσε δὲ ὁ αὐτὸς Λέων ἐν τοῖς χρόνοις τῆς αὐτοῦ βασιλείας κατὰ Σινζηρίχου Οὐανδάλου, ῥηγὸς τῶν Ἀφρων, πόλεμον ναυμαχίας φοβερόν· καὶ ἔπεμψε στόλον μέγαν καὶ Βασιλίσκον τὸν πατρίκιον, τὸν ἀδελφὸν Βηρίνης τῆς Ἀγούστας, τῆς γυναικὸς τοῦ αὐτοῦ Λέοντος. ὅστις Βασιλίσκος λαβὼν χρήματα **B** παρὰ Ζινζηρίχου, ῥηγὸς τῶν Οὐανδάλων, καὶ προέδωκε τὰ πλοῖα

1. ἐπραιδεύσει] ἐπραιδεύσαν Chron. 3. Ἀρμενιτῶν] Ἀρμενιτῶν?
4. διατάξεις Ch., διὰ τάξεις Ox. 15. ὄνπερ Ch., ὄπερ Ox.
18. Οὐανδάλου, ῥηγὸς Ch., Οὐανδαλοῦριος Ox.

Thraciam evasit; ubi et agros depraedatus est. De hoc Byzantini diverbium habuerunt, dicendo: *Mortui amicus nemo, nisi solus Ostrys.*

Idem Leo Imperator, Asparis atque Ardaburil causa, Arianos Excoenitas persecutus est: publicatis ubique Edictis, quibus Ecclesias habere eos, conventusve illos vetuit.

Hujus temporibus Constantinopoli, pro imbre, cinis depluit, et quatuor digitos altus tegulis incubuit. Tremore inde percussi omnes, in preces se dederunt, dicentes invicem: „Utique ignis erat; quo Divina Misericordia extincto, cinis inventus est.“

Eodem imperante, tantum Constantinopoli extitit incendium, quantum antea nunquam; a mari enim ad mare conflagravit urbs. Leo itaque Imperator Palatium, de eo metuens ne ab ignibus corripereetur deseruit: flumineque trajecto, D. Mamantem se contulit: ubi per sex menses in Processu commorabatur; extractis interim ibi portu et Porticu, quam *Foriticum Novam* appellavit; quo nomine usque adhuc vocatur.

Idem Imperator Leo navali praelio formidabili Sinzerichum Vandalum, Afrorum regem, impetebat, misso in eum cum classe ingenti Basiliscum Patricio, Verinae Augustae, Leonis uxoris, fratre. Hic vero, pecuniis a Zinzericho Vandalorum rege acceptis, classem, cum Exarchis et comiti-

καὶ τοὺς ἑξάρχους καὶ τοὺς κόμητας καὶ τὸν στρατὸν πάντα, καὶ μόνος μετὰ τοῦ ἰδίου πλοίου, ἦτοι λιβέρνου, πρῶτος ἔφυγε· τὰ δ' ἄλλα πλοῖα πάντα καὶ ὁ στρατὸς ἀπώλετο ἐν τῇ θαλάσῃ βυθισθέντα. ἐν οἷς καὶ Λαμονικὸς ὁ ἀπὸ δουκῶν, γενόμενος στρατηλάτης ἑξειδίτου, καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀντιοχείων μεγάλης πόλεως, ἀνδραγαθήσας κατὰ τῶν Ἄφρων καὶ μονασθεῖς ἐμεσάσθη καὶ συνελήφθη καὶ ἐβρίθη εἰς τὸν βυθὸν ἕνοπλος. καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Βασιλέυς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡττηθεὶς.

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Λέοντος ἐσφύγη Ἀνθίμιος O 81
 10 ὁ βασιλεὺς ἐν Ῥώμῃ· ἐν ἔχθρᾳ γὰρ γενόμενος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ
 υἱοῦ γαμβροῦ Ῥεκίμερ τοῦ στρατηλάτου, φοβηθεὶς αὐτὸν ὡς Γότ- C
 θον, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον προσφεύγων ὁ βασιλεὺς
 Ἀνθίμιος, φησὶν, ὡς ἄβρωστος. καὶ γνοὺς Λέων ὁ βασιλεὺς
 ἔπεμψεν ἐν Ῥώμῃ τὸν πατρικίον Ὀλύβριον τὸν Ῥωμαῖον μετὰ
 15 τὴν ὑπατείαν αὐτοῦ, ἣν δέδωκεν ἅμα Ῥουστικῷ, εἰς τό, φησί,
 ποιῆσαι φίλους τὸν βασιλέα Ἀνθίμιον καὶ τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ
 Ῥεκίμερ, ὡς ὄντας ἐκ τῆς συγκλήτου Ῥώμης· καὶ κελεύσας αὐτῷ
 ὅτι Μετὰ τὸ γενέσθαι Ἀνθίμιον καὶ Ῥεκίμερ φίλους ἐκ τῆς Ῥώ-
 20 μης ἐξελθε καὶ ἀπελθε πρὸς Ζινζήριχον Οὐάνδυλον, τὸν ῥῆγμα τῆς
 Ἀφρικῆς, ὡς ἔχων παῖρῆσιαν πρὸς αὐτόν, διότι τὴν ἀδελφὴν
 τῆς σῆς γαμετῆς Πλακιδίας ἔχει νόμφην τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ

14. τῶν Ῥωμαίων] „Forte scribendum τὸν Ῥωμαῖον.“ Ch. 20. τὴν γαμετὴν τῆς σῆς ἀδελφῆς] „Manifestam vocabulorum ἀταξίαν hic habemus: legendum, τὴν ἀδελφὴν τῆς σῆς γαμετῆς Πλακιδίας. Placidiam enim, Valentiniani Imp. filiam alteram, uxorem habuit Olybrius; alteram vero, nomine Eudociam, Genesrichus F. suo Honoricho matrimonio junxerat.“ Ch.

bus exercituque omni prodidit; solusque ipse, cum liburna sua, fugam primus capessens evasit; caeteris navibus omnibus cum exercitu mari submersis. Inter quos Damonius dux fuit, Antiochia magna oriundus; qui et exercitum ducebat, et ipse strenue contra Afros pugnabat: solus autem in mediis hostibus cum esset, correptus et armatus sicut erat, in mare disiectus. Basiliscus interim, bello superatus, Constantinopolim reversus est.

Eodem imperante Leone Anthemius, rex Romanus, e medio sublatus est. Huic intercesserunt cum genero suo Recimere graves inimicitiae; a quo, tanquam Gotho, metuebat sibi. Itaque templum D. Petri, asylum quaerens, sed valetudinem praetendens, Anthemius se recepit. Haec ubi audivisset Leo Imperator, Olybrium, Patricium Romanum, post munera Consularia ab eo et Rusticio, in populum sparsa, Romam misit; uti, quae inter Anthemium et generum ejus Recimerem, Senatorem utrumque Romanum, intercesserant, inimicitias consopiret. Insuper etiam ei in mandato dedit, postquam Anthemium et Recimerem concillasset, uti Roma discedens, Zinzerichum Vandalum, Africae regem, adiret; (apud quem, quod uxoris ejus Placidiae sororem filio suo desponsatam haberet, pluri-

- D** πείσον αὐτὸν φίλον μου γενέσθαι. ὑπελάμβανε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων τὸν αὐτὸν Ὀλύβριον, ὅτι ἀντειλετο Ζινζήριχον καὶ ὅτι τοῦ μέρους αὐτοῦ ἠπῆρχε, καὶ παρεφυλάττετο αὐτὸν ὁ Λέων, μὴ ἔαν κινήσῃ κατὰ Λέοντος Ζινζήριχος πόλεμον, προδώσει ὁ
- O 82** αὐτὸς Ὀλύβριος Κωνσταντινούπολιν τῷ Ζινζήριχῳ, ὡς συγγενῆς, **5** καὶ ὅτι βασιλεύει ὁ αὐτὸς Ὀλύβριος ἐν Κωνσταντινουπόλει. καὶ μετὰ τὸ ὀδεῦσαι Ὀλύβριον ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἔασαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πλακιδίαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔγραψεν ὁ θεϊότατος [θεῖος] βασιλεὺς Λέων διὰ μαγιστριανοῦ Ἀνθιμίῳ, βασιλεῖ τῆς Ῥώμης, ταῦτα ὅτι Ἐγὼ ἐφόνευσα Ἄσπαρα **10** καὶ Ἀρδαβοῦριον, ἵνα μηδεὶς μοι ἐναντιοῦται κελεύοντι· ἀλλὰ
- E** καὶ σὺ φόνευσον τὸν γαμβρόν σου Ῥεκίμερ, ἵνα μὴ ἐπάνω σου κελεύῃ. Ἴδοὺ ἀπέστειλά σοι καὶ Ὀλύβριον τὸν πατρίκιον· φόνευσον καὶ αὐτὸν καὶ βασιλευσον κελεύων καὶ μὴ κελεύόμενος. ἦν δὲ ἀφορίσας ὁ Ῥεκίμερ εἰς ἐκάστην πύρταν Ῥώμης καὶ εἰς τὸν **15** λιμένα βοήθειαν Γοτθικήν· καὶ εἴ τις εἰσῆρχετο ἐν Ῥώμῃ, ἐρευνῶτο τί ἐπεφέρετο. καὶ ἀπελθόντος τοῦ μαγιστριανοῦ Μοδέστου
- V 30** τοῦ πεμφθέντος ἀπὸ Λέοντος πρὸς Ἀνθίμιον βασιλέα καὶ ἐρευνηθέντος, ἐπήρθησαν αἱ σάκραι Λέοντος αἱ πρὸς Ἀνθίμιον καὶ
- O 83** εἰσηνέχθησαν τῷ Ῥεκίμερ· καὶ ἔδειξεν αὐτὰς Ὀλυβρίῳ. καὶ λοιπὸν **20** ἔπεμψεν ὁ Ῥεκίμερ πρὸς Γουνδαβάριον τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς

4. κινήσῃ] νικήσῃ Ox. 9. ὁ θεϊότατος θεῖος βασιλεὺς] „Eri-
thetorum horum alterum omnino redundat.“ Ch. 17. τοῦ μαγί-
στρου Ἀνουμοδέστου] „I:ia Cod. MS. Lego, τοῦ μαγιστριανοῦ
Μοδέστου.“ Ch.

mum eum posse non dubitavit:) illumque in gratiam secum redire suaderet. Suspiscatus quippe est Leo Imperator, Olybrium pro Zinzericho stare et partes ejus secreto agere. Cavebat itaque sibi ab eo, ne si forte Zinzerichus in se bella moveret, Olybrius, ut qui ei affinitate junctus esset, Constantinopolim Zinzericho proderet; Imperiumque inde sibi comparaturus esset. Post itaque quam Olybrius Romam versus abierat, relicta Constantinopoli filia sua uxoreque Placidia, sacratissimus Imperator Leo Magistriano literas Anthemio Romano regi deferendas dedit, in haec verba: „Ego (inquit) Asparem, atque Ardaburium e medio sustuli; ne quis superesset, qui mihi imperanti adversaretur. Sed et Tu quoque Recimerem generum tuum occidito; ne sit, qui tibi imperitet. Quin et Olybrium quoque Patricium ad te misi; ipsum etiam occidas, velim: nempe ut regnes, aliis imperans, non subserviens. Collocaverat autem Recimer ad portum portasque Romae singulas praesidium Gothicum: nec prius cuiquam patebat aditus, quam quid haberet apud se aperuisset. Modestus itaque Magistrianus, qui a Leone missus fuerat ad Anthemium, ubi Romam venit, exploratione statim facta, Literae Imperatoriae, a Leone ad Anthemium missae, ei ablatae sunt: quas Recimeri traditas, ipse Olybrius communicavit. Statim itaque Recimer Gundabarium, sororis filium,

αὐτοῦ καὶ ἤνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Γαλλιῶν· ἐκεῖ γὰρ ἦν στρατηλάτης. ὅστις ἐλθὼν ἐφόνευσεν τὸν Ἀνθίμιον βασιλέα, ὡς ἐστὶν εἰς τὸν ἅγιον οἶκον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου· καὶ εὐθέως ἀπῆλθεν εἰς τὰς Γαλλίας ὁ αὐτὸς Γουνδαβάριος. καὶ ἔσπευεν ὁ Ῥεκίμερ βασιλέα Ὀλύβριον μετὰ γνώμης τῆς συγκλήτου Ῥώμης· καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Ὀλύβριος τῆς Ῥώμης μῆνας ὀλίγους· καὶ ἀφῆραστήσας ἐτελεύτα. καὶ ἐποίησε πάλιν ἄλλον βασιλέα ὁ Ῥεκίμερ ἀπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῆς Ῥώμης Μαιουρίνον· καὶ ἐφόνευσαν καὶ αὐτόν, ὡς φιλήσαντα Ζενζήριχον, ῥῆγα τῶν Ἀφρων. καὶ ἐποίησεν ἀντὶ αὐτοῦ πάλιν ἄλλον βασιλέα ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀπὸ τῆς συγκλήτου ὀνόματι Νέπον ὁ αὐτὸς Ῥεκίμερ· καὶ τελευτᾷ ὁ Ῥεκίμερ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἔλαβε γαμβροὺς δύο ταῖς Θυγατέραςιν αὐτοῦ, Λιοντία τῇ μείζονι Μαρκιανὸν τὸν πατρίκιον, τὸν εἶδν γενόμενον Ἀνθιμίου, βασιλέως Ῥώμης, καὶ Ἀριάδην Ζήνωνα 15 τὸν Ἰσαυρον τὸν Κοδισσεόν· καὶ ἐποίησεν ἀμφοτέρους στρατηλάτας πραισέντου καὶ πατρίκιους. ἔτεκε δὲ ἡ περιφανεστάτη Ἀριάδην πρωτότοκον ἄφῆρα, ὃν ἐπεκάλεσε Λέοντα· ἡ γὰρ Λιοντία ἡ ἐμφανεστάτη Θηλείας ἔσχε μόνον.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Λέων ἔσπευεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Λέοντα 20 τὸν μικρόν τὸν ἔγγονον αὐτοῦ, εἶδν δὲ Ζήωνος, ποιήσας αὐτὸν

2. ὡς Ch., ὡς Ox. 14. γενόμενος Ch., γενομένου Ox. 15. Immo Κοδισσαίων hic et infra.

ex Gallia, ubi Magister Militum erat, accessit. Gundabarius itaque Romanam venit, et Anthemio Rege in ipso templo S. Apostoli Petri, quo se receperat, occiso, Gallias deinceps repetivit. Tum vero Recimer Olybrium, Senatu approbante, Romae regem constituit: qui, ubi mensibus paucis regnasset, in morbum incidens, fato succubuit. Cui Recimer Majorianum quendam, ex Senatoribus Romanis, successorem designavit. Hic vero, tanquam Zinzrichi Afrorum Regis studiosus, e medio sublatus est: Senatore etiam alio, Nepote vocato, ad Occidentis imperium a Recimere provento. Tandem vero Recimer diem suum obiit.

Caeterum Leo Imperator filiae utriusque virum comparavit, natu majori Leontiae Marcianum Patricium, Anthemii Romani Regis filium; Ariadnae vero Zenonem Isaurum, Codiseum: quorum utrumque Patricia dignitate et Praesentis Militiae Praefectura honestavit. Masculum vero primogenitum edidit Illustrissima Ariadna, quam Leonem vocavit: Clarissima enim Leontia foeminas tantum produxit.

L E O J U N I O R I M P E R A T O R.

Leo autem Imperator nepotem suum, Leonem Juniozem, Zenonis filium, in Imperii consortium assumpsit, quem et Constantinopoli Diade-

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεδόθησαν αἱ δέσποιναι Εὐδο-
 O 74 ξία καὶ Πλακιδία, καὶ ἤλθον ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ ἔλαβεν
 V 27 Ὀλύβριος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Πλακιδίαν· καὶ ἔτεκεν Ἰουλιάναν
 εἰς τὸ Βυζάντιον.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ Χρυσάφιον τὸν Ζτουμμὸν τὸν κου-5
 βικουλάριον ἀπεκεφάλισε καὶ ἐδήμεισε, τὸν φιλούμενον παρὰ τοῦ
 πρὸ αὐτοῦ βασιλέως, ὡς πολλοὺς ἐπηρεάσαντα καὶ προσελθόντας
 κατ' αὐτοῦ καὶ ὡς προστάτην καὶ πάτρωνα τῶν Πρασίνων.

B Ὁ δὲ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔδωκε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὴν ἀπὸ
 προτέρας γαμετῆς Ἀνθιμίω· καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλεῖα ἐν τῇ 10
 Ῥώμῃ· ἔξ ἧς ἔσχε θυγατέρα Ἀνθίμιος ἦν ἐξέδωκε τῷ στρατηλάτῃ
 Ῥεκίμερ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Μαρκιανὸς ἔχαιρε τῷ Βενέτῳ μέρει κατὰ πόλιν·
 ὅστις καὶ διάταξιν αὐτοῦ θείαν ἐξεφώνησε, ταραχῆς γενομένης πα-
 ρὰ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρους, μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους ἐκ-15
 λειψε μήτε στρατεύεσθαι ἐπὶ ἔτη τρία. καὶ ὀργισθεὶς διὰ τὴν
 ταραχὴν ἐσύφθη τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ ἔξ αὐτοῦ ἀρῶσθησας
 O 75 ἐπὶ μῆνας πέντε καὶ σαπεῖς ἐτελεύτα, ὧν ἐνιαυτῶν ξέ'. Πουλ-
 χερία δὲ ἡ δέσποινα ἐτελεύτα πρὸ αὐτοῦ πρὸ ἐνιαυτῶν δύο.

1. ἀνεδόθησαν] ἀνεδόθη Ox. 3. Ἰουλιάναν Ch., Ἰουλιανόν Ox.
 Conf. p. 41. B. 8. πάτρωνα] πάτρονα Ox. 15. ἐκίλευσε om.
 Chron. p. 320. C.

Ejusdem sub imperio Eudoxia et Placidia Augustae, ad suos remis-
 sae, Constantinopolim redierunt; eamque rursus uxorem sibi habuit Pla-
 cidiam Olybrius: ex qua Julianum Constantinopoli suscepit.

Idem Imperator Chrysaphium cubicularium, cognomine Ztummam,
 quem Theodosius Imperator adeo charum sibi habuit, capite multavit,
 bonis ejus publicatis: ut qui a multis, ab eo laesis, accusatus fuisset, et
 Factionis etiam Prasinæ partes et patrocinium suscepisset.

Porro autem Marcianus filiam, ex priore uxore sibi natam, Anthimio
 in uxorem dedit; tradito etiam ei Romano Imperio. Ex hac Anthemius
 quoque filiam habuit, quam Recimero, militum magistro locavit.

Marcianus autem, ubique per Imperium, Factionis Venetæ partes
 egit: itaque etiam, cum a Prasinis tumultus excitatus fuerat, Edicto suo
 Imperatorio cavit, ne quis ex Factione Prasina Magistratu, vel Militia
 intra triennium fungeretur. Ob excitatum vero tumultum plus justo ira-
 tus, solita inde pedum infirmitate correptus est: ex qua cum per memos
 v decubisset, putredine demum contracta, diem suum obiit, annos natus
 LXV; duobus post annis, quam Pulcheria Augusta e vivis excesserat.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαρριανοῦ ἐτετέθη ὑπὸ τῆς συγκλή- C
του ὁ θειότατος Λέων ὁ μέγας ὁ Βέσσοσ ἐτῆ ις' καὶ μῆνας ια'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσεν ἐν Ῥώμῃ Ἀνθίμιος
ὁ ὑπὸ Μαρριανοῦ στεφθεὶς.

5 Ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ Λέοντος ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας Ἀντιόχεια
ἡ μεγάλη τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος μηνὶ Σεπτεμβρίῳ εγ' δια-
φραύσεως κυριακῆς ἔτους κατὰ τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν χρηματίζον-
τος φς', ἐπὶ τῆς ὑπατείας Πατρικίου· καὶ ἔχαρισάτο τοῖς Ἀντιο-
χεῦσι καὶ τῇ πόλει λόγον κτισμάτων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολλὰ.

10 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτελεύτα ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ στυ- D
λίτης, ὄντος τότε Ἀρδαβουρίου τοῦ πατρικίου, τοῦ υἱοῦ Ἀσπαρος,
στρατηλάτου ἀνατολῆς. καὶ κραζάντων τῶν Ἀντιοχέων καὶ αλ- O 76
τησάντων τὸ σῶμα τοῦ δικαίου, ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Ἀρδαβούριος
Γοιθικὴν βοήθειαν καὶ ἤνεγκε τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Συμεῶνος
15 ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· καὶ ἐκτίσθη αὐτῷ μαρτύριον οἶκος μέ-
γας καὶ ἐτέθη ἐν αὐτῷ εἰς σορὸν.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ Λέοντος κατεβλήθη Ἰσοκάσιος ὁ
κοιαιστῶριος ὁ φιλόσοφος ὡς Ἑλλήν· ὅστις κατήγετο ἐκ γένους
Αἰγυῶτης τῆς Κιλικίας· ἦν δὲ κτήτωρ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

9. λόγον] λόγφ Ch.
p. 322. A.

17. κατηβλήθη Ox., κατηγορήθη Chron.

L E O M A G N U S

IMPERATOR.

Hunc excepit in imperio sacratissimus Leo Magnus, Bessus natione;
a Senatu Diademate insignitus: Regnavit annos xvi et menses xi.

Hoc Imperium tenente, Romae regnavit Anthemius, quem ad hanc
dignitatem Marcianus evexerat.

Imperante autem Leone, quartam coelestis irae vicissitudinem passa
est Antiochia magna, Septembris XIII, sub primam lucem: Dies erat Do-
minicus, annus autem Aerae Antiochenae 506, Patricii sub Consulatu.
Imperator autem civibus atque urbi instaurandae multa largitus est.

Eodem Imperante, sanctus Symeon stylita e vivis excessit; quo tem-
pore magister Militum Orientis erat Ardaburius Patricius, Asparis filius.
Antiochensibus autem clamitantibus, et Justii illius reliquias sibi petentibus,
Ardaburius, missa Gothorum armata manu, S. Symeonis corpus Antiochiam
magnum deportavit. Antiochenses itaque Martyrium ei magnum extruxer-
unt; ubi Sanctus ille jacet, capulo reconditus.

Leonis hujus sub Imperio, Isocasius, vir Quaestorius, Philosophus, ex
Aegle in Cilicia oriundus, apud Imperatorem delatus, Paganismi postula-
tus est. Erat hic civis Antiochiae magnae, qui multos magistratus cum

Joannes Malalas.

24

- D πείσον αὐτὸν φίλον μου γενέσθαι. ὑπελάμβανε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Λέων τὸν αὐτὸν Ὀλύβριον, ὅτι ἀντειχετο Ζινζήριχου καὶ ὅτι τοῦ μέρους αὐτοῦ ὑπῆρχε, καὶ παρεφυλάττετο αὐτὸν ὁ Λέων, μὴ ἔαν κινήσῃ κατὰ Λέοντος Ζινζήριχος πόλεμον, προδώσει ὁ
- O 82 αὐτὸς Ὀλύβριος Κωνσταντινούπολιν τῷ Ζινζήριχῳ, ὡς συγγενῆς, 5 καὶ ὅτι βασιλεύει ὁ αὐτὸς Ὀλύβριος ἐν Κωνσταντινουπόλει. καὶ μετὰ τὸ δδεῦσαι Ὀλύβριον ἐπὶ τῇ Ῥώμῃν ἐάσαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Πλακιδίαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔγραψεν ὁ θειότατος [θεῖος] βασιλεὺς Λέων διὰ μαγιστριανοῦ Ἀνθιμίῳ, βασιλεῖ τῆς Ῥώμης, ταῦτα ὅτι Ἐγὼ ἐφόνευσα Ἀσπαρα 10 καὶ Ἀρδαβοῦριον, ἵνα μηδεὶς μοι ἐναντιοῦται κελεύοντι· ἀλλὰ
- E καὶ σὺ φόνευσον τὸν γαμβρόν σου Ῥεκίμερ, ἵνα μὴ ἐπάνω σου κελεύῃ. ἰδοὺ ἀπέστειλά σοι καὶ Ὀλύβριον τὸν πατρίκιον· φόνευσον καὶ αὐτὸν καὶ βασίλευσον κελεύων καὶ μὴ κελευόμενος. ἦν δὲ ἀφορίσας ὁ Ῥεκίμερ εἰς ἐκάστην πόρταν Ῥώμης καὶ εἰς τὸν 15 λιμένα βοήθειαν Γοτθικὴν· καὶ εἴ τις εἰσῆρχετο ἐν Ῥώμῃ, ἐρευνῆτο τί ἐπιφέρετο. καὶ ἀπελθόντος τοῦ μαγιστριανοῦ Μοδέστου
- V 30 τοῦ πεμφθέντος ἀπὸ Λέοντος πρὸς Ἀνθίμιον βασιλέα καὶ ἐρευνηθέντος, ἐπήμθησαν αἱ σάκραι Λέοντος αἱ πρὸς Ἀνθίμιον καὶ
- O 83 εἰσπρέχθησαν τῷ Ῥεκίμερ· καὶ ἔδειξεν αὐτὰς Ὀλυβρίῳ. καὶ λοι- 20 πὸν ἐπεμψεν ὁ Ῥεκίμερ πρὸς Γουνδαβάριον τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς

4. κινήσῃ] κινήσῃ Ox. 9. ὁ θειότατος θεῖος βασιλεὺς] „Epi-
thetorum horum alterum omnino redundat.“ Ch. 17. τοῦ μαγί-
στρου Ἀνουμοδέστου] „Iia Cod. MS. Lego, τοῦ μαγιστριανοῦ
Μοδέστου.“ Ch.

num eum posse non dubitavit:) illumque in gratiam secum redire suade-
ret. Suspiciatus quippe est Leo Imperator, Olybrium pro Zinzericho stare et partes ejus secreto agere. Cavebat itaque sibi ab eo, ne si forte Zinzerichus in se bella moveret, Olybrius, ut qui ei affinitate junctus esset, Constantinopolim Zinzericho proderet; Imperiumque inde sibi comparaturus esset. Post itaque quam Olybrius Romam versus abierat, relictis Constantinopoli filia sua uxoreque Placidia, sacratissimus Imperator Leo Magistriano literas Anthemio Romanorum regi deferendas dedit, in haec verba: „Ego (inquit) Asparem, atque Ardaburium e medio sustuli; ne quis superesset, qui mihi imperanti adversaretur. Sed et Tu quoque Recimerem generum tuum occidito; ne sit, qui tibi imperitet. Quin et Olybrium quoque Patricium ad te misi; ipsum etiam occidas, velim: nempe ut regnes, aliis imperans, non subserviens. Collocaverat autem Recimer ad portum portasque Romae singulas praesidium Gothicum: nec prius cuiquam patebat aditus, quam quid haberet apud se aperuisset. Modestus itaque Magistrianus, qui a Leone missus fuerat ad Anthemium, ubi Romam venit, exploratione statim facta, Literae Imperatoriae, a Leone ad Anthemium missae, ei ablatae sunt: quas Recimeri traditas, ipse Olybrius communicavit. Statim itaque Recimer Gundabarium, sororis filium,

αὐτοῦ καὶ ἤνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Γαλλιῶν· ἐκεῖ γὰρ ἦν στρατη-
λάτης. ὅστις ἐλθὼν ἐφόνευσεν τὸν Ἀνθίμιον βασιλέα, ὃς ἐστὶν
εἰς τὸν ἅγιον οἶκον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου· καὶ εὐθέως ἀπῆλθεν
εἰς τὰς Γαλλίας ὁ αὐτὸς Γουνδαβάριος. καὶ ἔσπευεν ὁ Ῥεκίμερ
5 βασιλέα Ὀλύβριον μετὰ γνώμης τῆς συγκλήτου Ῥώμης· καὶ ἐβα-
σίλευσεν ὁ αὐτὸς Ὀλύβριος τῆς Ῥώμης μῆνας ὀλίγους· καὶ ἀφῆ-
στήσας ἐτελεύτα. καὶ ἐποίησε πάλιν ἄλλον βασιλέα ὁ Ῥεκίμερ
ἀπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῆς Ῥώμης Μαιουρῖνον· καὶ ἐφόνευσαν
καὶ αὐτόν, ὡς φιλήσαντα Ζενζήριχον, φῆγα τῶν Ἄφρων. καὶ ἐποίη-
10 σεν ἀντὶ αὐτοῦ πάλιν ἄλλον βασιλέα ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀπὸ τῆς συγ-
κλήτου ὀνόματι Νέπον ὁ αὐτὸς Ῥεκίμερ· καὶ τελευτᾷ ὁ Ῥεκίμερ.

Ὁ δὲ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἔλαβε γαμβροὺς δύο ταῖς θυγα-
τρῶσιν αὐτοῦ, Λιοντία τῇ μείζονι Μαρκιανὸν τὸν πατρικίον, τὸν
οἶδν γενόμενον Ἀνθίμιον, βασιλέως Ῥώμης, καὶ Ἀριάδνη Ζήνωντα
15 τὸν Ἰσαυρον τὸν Κοδισσεόν· καὶ ἐποίησεν ἀμφοτέρους στρατη- 0 84
λάτας πραισέντου καὶ πατρικίους. ἔτεκε δὲ ἡ περιφανεστάτη
Ἀριάδνη πρωτότοκον ἄρρωνα, ὃν ἐπεκάλεσε Λέοντα· ἡ γὰρ Λεον-
τία ἡ ἐμφανεστάτη Θηλείας ἔσχε μόνον.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Λέων ἔσπευεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Λέοντα C
20 τὸν μικρὸν τὸν ἔγγονον αὐτοῦ, οἶδν δὲ Ζήνωνος, ποιήσας αὐτὸν

2. ὡς Ch., ὅς Oz. 14. γενόμενος Ch., γενομένου Oz. 15. Im-
mo Κοδισσαίων hic et infra.

ex Gallia, ubi Magister Militum erat, accessit. Gundabarius itaque Ro-
mam venit, et Anthemio Rege in ipso templo S. Apostoli Petri, quo se
receperat, occiso, Gallias deinceps repetivit. Tum vero Recimer Oly-
brium, Senatu approbante, Romae regem constituit: qui, ubi mensibus
paucis regnasset, in morbum incidens, fato succubuit. Cui Recimer Majo-
rianum quendam, ex Senatoribus Romanis, successorem designavit. Hic
vero, tanquam Zinzrichi Afrorum Regis studiosus, e medio sublatus est:
Senatore etiam alio, Nepote vocato, ad Occidentis imperium a Recimere
provecto. Tandem vero Recimer diem suum obiit.

Cacterum Leo Imperator filiae utrique virum comparavit, natu mayo-
ri Leontiae Marcianum Patricium, Anthemii Romani Regis filium; Ariad-
nae vero Zenonem Isaurum, Codisseum: quorum utrumque Patricia digni-
tate et Praesentis Militiae Praefectura honestavit. Masculum vero pri-
mogenitum edidit Illustrissima Ariadna, quam Leonem vocavit: Clarissima
enim Leontia foeminas tantum produxit.

L E O J U N I O R I M P E R A T O R.

Leo autem Imperator nepotem suum, Leonem Juniorem, Zenonis
filium, in Imperii consortium assumpsit, quem et Constantinopoli Diade-

βασιλέα ἄμω αὐτῶ. καὶ προῆλθεν ὑπατος ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Λέων ὁ μικρὸς τῷ Ἰαννουαρίῳ μηνὶ τῆς δωδεκάτης ἐπιμερήσεως τοῦ φεβ' ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν. τῷ δὲ μετ' αὐτὸν φεβρουαρίῳ μηνὶ γ' νόσῳ βληθεὶς ὁ βασιλεὺς Λέων ὁ μέγας δυσεντερίας τελευτῶ, ὡν ἐνιαυτῶν ογ'. 5

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Λέοντος τοῦ μεγάλου ἐβασίλευσε Λέων ὁ μικρὸς ἔτος α' καὶ ἡμέρας εἰκοστρεῖς· ἦν δὲ παιδίον μικρόν. ὑπεβλήθη δὲ ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς τῆς ἐπιφανε-
D σιάτης Ἀριάδνης· καὶ ὡς προσκυνεῖ αὐτὸν ὡς βασιλέα Ζήνων ὁ στρατηλάτης, ὁ πατριεὺς, ὁ αὐτοῦ πατήρ, ἐπέθηκε στέφανον βα- 10
σιλικὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τῇ ἐνάτῃ τοῦ περιτίου μηνὸς τῆς δωδεκάτης ἐπιμερήσεως· καὶ ἐβασίλευσαν ἄμα.

O 85 E Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων ὁ Κοδισσεὺς ὁ Ἰσαυ-
ρος μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ νιοῦ Λέοντος ὀλίγον χρόνον. καὶ προ-
ῆλθεν ὑπατος ὁ θεϊότατος Λέων ὁ μικρὸς ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν 15
φεβ' Ἰνδικτιῶνος δωδεκάτης· καὶ τῷ ἐνδεκάτῳ μηνὶ τῆς αὐτοῦ

V 81 ὑπατείας ἠρρώσθησε καὶ τελευτῶ ὁ θεϊότατος Λέων ὁ μικρὸς μηνὶ
νοεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος γ', ἔτους χρηματίζοντος κατὰ Ἀντιόχειαν
φεβ', ὡν ἐνιαυτῶν ζ', καθὼς συνεγράψατο Νεστοριανὸς ὁ σο-
φώτατος χρονογράφος ἕως Λέοντος τοῦ μικροῦ. 20

2. Ἰαννουαρίῳ Ox. 4. δυσεντερίας Ch., δυσεντερίας Ox. 11. ἐν-
νάτῃ Ox.

mate insignivit. Caesar itaque factus Leo Minor, Consulatum inibat, mense Januario Indictionis xii, Aerae Antiochenae anno dxxii. Sequentis autem Februarii die iii. Leo Magnus ex Dysenteria mortuus est, aetatis anno lxxiii.

Leone Magno demortuo, imperium tenuit Leo Junior annum i et dies xxiii. Hic, cum puer esset tenellus, matris suae Illustrissimae Ariadnae monitu, patris sui Zenonis, Militum Magistri et Patricii, (dum ipsam, seu Imperatorem veneraretur) capiti regium Diadema imposuit, Februarii ix, Indict. xii; simulque deinceps regnarunt.

Z E N O I M P E R A T O R.

Imperator itaque Zeno Isaurus, Codisseus, cum filio suo Leone, ad breve licet tempus imperavit. Sacratissimus enim Leo Junior, cum Consulatum suum inivisset anno Aerae Antiochenae dxxii, Indict. xii, Consulatus sui mense xi; in morbum incidens, e vivis excessit, mense Novembri, Indict. xiii, anno Aerae Antiochenae dxxiii, annum agens septimum: sicuti scriptum reliquit Nestorianus, sapientissimus Chronographus; qui historiam suam ad Leonem usque Juniorem perduxit.

ΧΡΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΖΗΝΩΝΟΣ ΕΩΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Λέοντος τοῦ μικροῦ ἔβασίλευσεν ὁ θεό- Β
 τatos Ζήνων ἔτη ιε'. καὶ τῷ μηνὶ τῷ ὀγδόῳ τῆς αὐτοῦ βασι-
 λείας ἐποίησεν ἐπίσκοπον πατριαρχὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ
 Πέτρον, τὸν παραμονάριον τῆς ἁγίας Εὐφημίας τῆς ἐν Χαλκη-
 5 δόνι· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ. μετὰ δὲ δύο ἔτη καὶ μῆ-
 νας δέκα τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν λύπῃ γενόμενος διὰ πρᾶγμα αἰ- Ο 87
 τηθὲν παρὰ τῆς αὐτοῦ πενθερᾶς Βηρόνης καὶ μὴ παρασχεθὲν αὐ-
 τῇ παρ' αὐτοῦ, κατεσκευάσθη παρὰ τῆς δεσποίνης Βηρόνης τῆς
 αὐτοῦ πενθερᾶς. καὶ φοβηθεὶς μὴ σφαγῆ ὑπὸ τινος τῶν τοῦ πα- C
 10 λατίου, ὡς συνοικουσίης τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ ἐν τῷ παλατίῳ,
 ποιήσας πρόκεισον ἐν Χαλκηδόνι ἔφυγεν ἐκεῖθεν βερέδοις καὶ
 ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ὡς ἔστι βασιλεύς. ὄντινα κατέλαβε

7. Βερόνης Oz. Sic et 8. p. seq. v. 6. 7.

L I B E R X V.

DE TEMPORIBUS ZENONIS IMPERATORIS
ADUSQUE ANASTASII IMPERIUM.

Post mortuum autem Leonem Juniores, Imperium tenuit Sacratissimus
 Zeno, per annos xv. Mense autem Imperii sui octavo, Petrum, S. Eu-
 phemiae Chalcedonensis Paramonarium, Episcopum, sive Patriarcham An-
 tiochensem constitutum, Antiochiam misit. Post vero quam duobus annis
 et decem mensibus regnasset, cum Verina Augusta, socrus ejus, ob nega-
 tam sibi quam ab eo postulaverat rem quamquam, insidias ei struxisset;
 super his anxius animi, veritusque ne ab aliquo Palatinorum interficeretur,
 (socrus enim in Palatio cum genero suo simul habitabat) Chalcedo-
 nem se contulit: inde vero veredis, (Imperator licet esset) in Isauriam

φυγοῦσα τὴν ἰδίαν αὐτῆς μητέρα λάθρα καὶ ἡ βασίλισσα Ἀριάδνη εἰς τὴν Ἰσαυρίαν· καὶ διῆγεν ἅμα τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ἀνδρὶ.

D Καὶ μετὰ τὸ φυγεῖν Ζήνωνα τὸν βασιλέα καὶ Ἀριάδνην εὐθέως προειρημίσατο ἡ αὐτῆ δέσποινα Βηρήνα βασιλέα, στέψασα Βασιλσκον τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφόν· καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς 5 Βασιλσκος ὁ ἀδελφὸς Βηρήνης τῆς πενθερᾶς Ζήωνος ἔτη β'.

V 32 ἡ δὲ αὐτῆ Βηρήνα ὅτε αὐτὸν βασιλέα, ἀνόμασε καὶ ὑπάτον μετὰ Ἀρμάτου προαχθέντος παρὰ Βασιλσκου στρατηλάτου τοῦ μεγάλου 83

O πλου πραισιέντου· καὶ ὑπάτευσαν οἱ δύο.

Ὁ δὲ αὐτὸς Βασιλσκος ἡ μόνον ἐβασίλευσεν, ἔστεψε τὸν υἱὸν 10 αὐτοῦ βασιλέα ὀνόματι Μάρκον· καὶ ἐβασίλευσαν οἱ δύο.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Βασιλσκου καὶ Μάρκου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας πόλις τῆς πρώτης Συρίας ὀνόματι Γάβαλα μηνὶ γορπιαίῳ εἰς τὸ αὐγος· καὶ ἐχαρίσατο τῇ αὐτῇ πόλει ὁ βασιλεὺς Βασιλσκος εἰς ἀνανέωσιν χρυσοῦν λί-15 τρας ν'.

B Καὶ ἐπαυθῆκε Ζήνων ὁ βασιλεὺς μετὰ πλήθους πολλοῦ ἐκ τῆς Ἰσαυρίας ἐπὶ Κωνσταντινουπόλιν, πέμψας εἰς Ἀντιόχειαν τὴν

fugit. Quem Imperatrix quoque Ariadna, matrem suam clam fugiens, in Isauriam secuta est; ubi etiam cum viro suo degit.

B A S I L I S C U S I M P E R A T O R.

Statim vero post Zenonis et Ariadnae fugam, Verina Augusta Basiliscum, fratrem suum, Diademata insignitum, Imperatorem renunciavit. Imperium autem tenuit Basiliscus, Verinae Zenonis socrus frater, annis II. Consulem quoque eodem, quo Imperatorem, tempore designavit Verina, una cum Armato, quem Basiliscus ipse Magni Praesentis Militiae Magistrum constituerat: duo itaque hi Consulatum una gesserunt.

Basiliscus vero simul ac imperare coepit, Marcum filium suum Imperatorem renunciavit; amboque simul regnarunt.

Imperantibus autem Basilisco et Marco filio, divinam iram passa est Syriae Prima urbs, nomine Gabala, mense Septembri, sub ortum Solis: cui de novo instaurandae, Basiliscus Imperator libras auri I. largitus est.

Z E N O I M P E R A T O R.

Inter haec Zeno Imperator, numerose milite stipatus, ex Isauria Constantinopolim rediit; missis Antiochiam Magnam Militibus Praesidiariis,

μεγάλην παραφύλακας Ἰσαύρους καὶ στρατηλάτην Τροκόνδην. ἀκούσας οὖν Πέτρος ὁ πατριάρχης ὁ ὑπ' αὐτοῦ δεξάμενος τῆς ἐπισκοπῆς τὴν χειροτονίαν ὑπὲρ τοῦ μέρους Βασιλίσκου ἐποίησεν. ὁ δὲ Βασιλίσκος μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἐπάνοδον, 5 ἔπειμψεν Ἀρμῆτον τὸν στρατηλάτην τοῦ πραισέντου μετὰ πάσης ἧς εἶχε βοήθειας στρατοῦ ἐν Θράκῃ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ εἰς τὸ παλάτιον, ὀρκώσας αὐτὸν εἰς ἅγιον βάπτισμα νεοφω- O 89 τίστου μὴ προδοῦναι. καὶ λαβὼν τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ ὁ Ἀρμῆτος ἐπέρασε· καὶ τοῦτο προμαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἔπειμ- C 10 ψε πρὸς τὸν αὐτὸν Ἀρμῆτιον ἐπαγγειλάμενος αὐτῷ πολλὰ καὶ τὴν στρατηλασίαν τῆς αὐτοῦ ζωῆς καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ποιεῖν Καισα- ρα. καὶ προτραπείς ὁ αὐτὸς Ἀρμῆτος ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως προέδωκεν, εὐρεθείς εἰς τὸ μέρος Ζήνωνος τοῦ βασιλέως· καὶ οὐκ- εἶ ἐπήντησε Ζήνωνι ἐρχομένῳ ὁ αὐτὸς Ἀρμῆτος, ἀλλὰ δι' ἄλ- 15 λης ἔδοξεν ἐπιέναι ὁδοῦ τῆς Ἰσαυρίας.

Ἐξορμήσας δὲ Ζήνων ἐπέρασεν ἀπὸ τῶν λεγομένων Πυλῶν καὶ εἰσηλθὼν εἰς τὸ παλάτιον μετὰ τῶν ἰδίων ὀπλιτῶν ἰσχυρῶν ἰδ'· καὶ ἐδέχθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων καὶ τῆς συγκλήτου. 20 ἐθάύρει δὲ εἰς τὸ Πράσινον μέρος, ὅτι ἐφιλείτο παρ' αὐτῶν· ἔχαι- D ρε γὰρ καὶ αὐτὸς Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Πράσινον μέρος.

Ἀκούσας δὲ ἐξαίφνης Βασιλίσκος ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ παλάτιον ὤρμησε καὶ εἰσηλθε καὶ ὅτι ἐδέξαντο αὐτὸν πάντες

7. νεοφωτίστου Ch., νεοφωτίστου Ox. 10. τὴν στρατηλασίαν τῆς αὐτοῦ ζωῆς] „Chr. Alex. habet, ἕως τῆς αὐτοῦ ζωῆς, re- ctius.“ Ch.

sub Troconde Duce. Petrus autem Patriarcha, qui Episcopus a Zenone creatus fuerat, ubi de his accepisset, Basilisci tamen partibus adhaesit. Basiliscus vero, audito Zenonis Imperatoris adventu, misit Armatum, Praesentis Militiae Magistrum, omnibus, quas habuit in Thracia, Constantinopoli et Palatio, copiis instructum: quem etiam adjuraverat per sanctum Baptismum, cujus lavacro recenter intinctus fuerat, ne se Zenoni proderet. Armatus itaque copiis acceptis trajecit; quod ubi Imperator Zeno intellexit, misso ad Armatum Legato, multa ei pollicitus est; Praesentis Militiae Praefecturam perpetuam, filiumque ejus Caesarem futurum. Armatus itaque Promissis hisce Zenonis allectus [Basiliscum] prodidit, in Zenonis partes discedens: nec Zenoni venienti cum exercitu occurrit, sed via alia Isauriam petere statuit.

Zeno autem cum exercitu suo, per Pylas, quas vocant, trajecit; Palatiumque cum militibus suis ingressus, ab exercitibus et Sonatu receptus est Indictione xiv. De Prasinis vero satis securus erat; quippe hi Zenonem, ut qui partibus eorum favoreret, percharum sibi habuerunt.

Basiliscus interim ubi audivisset, Imperatorem Zenonem venisse, Palatiumque occupasse, ab omnibus, ipse etiam Verina Augusta, secru ejus,

- καὶ Βηθὺνα ἢ Δέσποινα, ἢ πενθερὰ αὐτοῦ, λαβὼν οὖν Βασιλίσκος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα ἔφυγεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν
- O 90 Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ μέγα φωτιστήριον, προδοθεὶς ὑπὸ Ἀρμάτου, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Θεουδερῆου.
- E Ὁ δὲ Θεώτατος Ζήνων βασιλεὺς παρασχὼν τὸ βῆλον τοῦ ἐπιπικροῦ εὐθέως ἐλθὼν ἐθεώρησε· καὶ ἐδέχθη ἀπὸ πάσης τῆς πόλεως. καὶ μετὰ τὸ δεχθῆναι, ἐν ὄσῳ θεωρεῖ, ἐπεμψεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν καὶ ἐπῆρε παρὰ Βασιλίσκου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς γυναίκος αὐτοῦ τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας· καὶ ἐβαλὼν αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ὑπὸ λόγον
- V 33 ὅτι οὔτε ἀποκεφαλίζονται οὔτε σφυγιάζονται ἐπεμψεν αὐτὸν καὶ τοὺς αὐτοῦ εἰς Ἀίμνας κάστρον ἐν Καππαδοκίᾳ. καὶ ἐβλήθησαν εἰς ἓνα πύργον τοῦ κάστρου καὶ ἀνεχρίσθη ἡ θύρα καὶ ἐφύλαττον τὸν πύργον καὶ τὸ κάστρον Ἀίμνας πληθὸς στρατιωτῶν Ἰσαύρων πολὺ, ἕως λιμοκτονηθεῖς, ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος καὶ ἡ γυνὴ 15 αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἀπέδωκαν τὰς ψυχὰς· καὶ ἐτάφησαν ἐκεῖ εἰς τὸν αὐτὸν πύργον ἐν Καππαδοκίᾳ.
- Καὶ ἐβασίλευσε Ζήνων μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἄλλα ἕτη ἑβ', τοῦτ' ἐστὶ τὰ πάντα ἕτη ἐβασίλευσε ἐμ' καὶ μῆνας δύο· τινὲς δὲ καὶ τὰ δύο ἕτη Βασιλίσκου εἰς τὴν αὐτοῦ τάσσουσι βασιλείαν. 20
- O 91 ὁ δὲ αὐτὸς Ζήνων βασιλεὺς ἐπανελθὼν εὐθέως καθεῖλε Πέτρον
- B τὸν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρχην Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ὡς φίλον Βασιλίσκου, καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Εὐχάϊτα εἰς τὴν Ποντικὴν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Στέφανον ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας. ἔδωκε

receptum; ipse, proditum se ab Armato videns, arreptis socium liberis et uxore sua, ad magnum protinus Baptisterium Ecclesiae maguae Constantinopolitanae se recepit, Theudericho tum Consulatum gerente.

Sacratissimus autem Imperator Zeno, velo in usum Circi exhibito, statim ascendit, Ludosque spectavit; urbe tota reditum ei gratulante. Sic itaque receptus a suis, inter ipsa Circensia, magnam ad Ecclesiam misit et a Basilisco et uxore ejus filioque insignia Imperatoria abstulit: extractumque inde eum, cum uxore liberisque, data cautione nec capitibus multatum, nec neci eos traditum iri, amandavit eum cum suis in Limnas, Cappadociae Castellum: in cujus turrim quandam conjectus, porta ejus muro obstructa, castelloque a praesidio militari Isaurico custodite, ipse tandem, cum uxore liberisque fame necatus interit, turrim hanc pro sepulchro consecutus.

Zeno autem Imperator post reditum suum annos XII regnavit: in universum itaque complevit annos XV et menses II: quibus etiam nonnulli duos illos, quibus Basiliscus imperavit, annos annumerant. Casterum Zeno Imperator, statim a reditu suo, Petrum Episcopum et Patriarcham Antiochiae Magnae, tanquam qui Basilisci partibus adhaeserat, Episcopatu ejectum, in Euchaita, Ponti urbem, relegavit; Stephano in locum ejus

δὲ ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτοῦ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων δωρεὰς πῦσι τοῖς ὑποτελεῖν αὐτοῦ. ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐσφάγη ὁ ἐπίσκοπος Στέφανος Ἀντιοχείας εἰς καλάμια ὄξυνθέντα ὑπὸ τοῦ κλήρου τοῦ ἰδίου, ἔξω τῆς αὐτῆς πόλεως εἰσελθὼν εἰς τὴν σὺναξιν 5 τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα, εἰς τὰ λεγόμενα Βαρλαῆ, ὡς Νεστοριανός· καὶ ἐβόλη τὸ λείψανον αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀρόντην ποταμὸν. καὶ μαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν ἐπίσκοπον καὶ πατριάρχην ἄλλον ὀνόματι Καλανδῖωνα ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ πόλει τῆς Συρίας· καὶ ἐξωρίσθη καὶ αὐτός, ὡς Νεστοριανός· καὶ ἀνεκλήθη 10 θη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ζήωνος βασιλέως ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος ἐκ τῆς ἔξωρας, τοῦ δήμου τῶν Ἀντιοχείων αἰτησάντων καὶ τοῦ κλήρου· καὶ ἐλθὼν ἀπὸ Εὐχαΐτων ἐγένετο πάλιν πατριάρχης καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ θρόνον ἐν Ἀντιοχείᾳ.

Ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ζήωνος βασιλείας προεχειρίσθη παρ' αὐτοῦ 15 κατὰ συντάξεις καὶ ἐγένετο Καῖσαρ ὁ υἱὸς Ἀρμάτου τοῦ στρατηλάτου πραισέντου ὀνόματι Βασιλίσκος· καὶ συνεκάθητο τῷ αὐτῷ Ζήωνι Βασιλίσκος εἰς τὸ ἵππικὸν θεωροῦντι, καὶ ἐτίμα τοὺς ἡνίοχους ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Καῖσαρ. ὁ δὲ Ζήνων λογισάμενος ὅτι ἐπιώρκησεν Ἀρμάτος ὁ στρατηλάτης τοῦ πραισέντου, ὁ πατὴρ τοῦ 20 Καίσαρος, ἐπομοσάμενος εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα Βασιλίσκου τῷ βασιλεῖ μὴ προδοῦναι αὐτόν, καὶ προτραπείς παρ' ἐμοῦ προέδω-

3. ὄξυνθέντα Ox.

8. Καλανδῖωνα Ox. Conf. Candidum Phetii

cod. 79., Codrenum p. 353. D.

18. λογισάμενος Ch., λογησάμε-

νος Ox.

19. ἐπιώρκησεν Ox.

21. αὐτόν Ch., αὐτῷ Ox.

suffecto. Tributariis autem suis omnibus, ob redditum suum felicem, munera largitus est Zeno Imperator. Eodem imperante Zenone, Clerus Antiochenus Stephanum, Episcopum suum, quod Nestorii esset sectator, extra urbem, Quadraginta Sanctorum ad Synaxim, quae Barlais (uti veant) habebatur, ingredientem, calamis praecutis confecerunt; corpusque ejus mortuum in Orontem fluvium projecerunt. Imperator autem Zeno de his certior factus, Calandionem quendam, Episcopum et Patriarcham Antiochiae Syriacae constituit: Verum hic quoque, quod Nestorianus esset, exterminatus est. Tum vero Imperator, Clero populoque Antiocheno hoc ab eo flagitantibus, Petrum Episcopum ab exilio revocavit. Hic itaque ab Euchaitis revocatus, et in Patriarchatum restitutus, in sede sua Antiocheno finivit vitam.

Ceterum Imperator Zeno Basiliscum, Armati Praesentis militiae Magistrum filium, ex pacto Caesarem renunciavit. Zenoni itaque Circensia spectanti, Basiliscus etiam assidebat; Caesarque simul, cum Imperatore, aurigantibus praemia exhibuit. At vero Imperator, Armati, Praesentis militiae Magistri, Caesaris patris, perjurium animo suo recogitans; et quod per sacrum Baptismum Basilisco juraverit, se cum non proditurum esse; „hortatu tamen meo, inquit, adductus, prodidit eum et mortis ei

κεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανεν, πῶς τῇ ἐμῇ, φησί, βασιλείᾳ πιστὰ φουλάξει; μικρὸν γάρ, ἐὰν ἀνδρωθῇ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ, πάντως καὶ ἐμὲ παραβαίνει· ἐγὼ δὲ οὐ παρέβην αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐποίησα ἐπὶ τόπῳ πατρικίῳ καὶ στρατηλάτῃ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα· ἐκέλευσεν οὖν σφαγῆναι τὸν Ἀρμῦτον, ὡς ἐπίσκοπον, καὶ 5
 λσφάγῃ, ὡς ἀνέρχεται κατὰ τὸ Δέκιμον εἰς τὸ ἵππικὸν θεωρησαι. καὶ μετὰ τὸ φονευθῆναι Ἀρμῦτον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βασιλί-
 O 93 σκον τὸν Καίσαρα παιδίον ὄντα ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον ἐν Κυ-
 E ζῳῳ τῇ μητροπόλει τῆς Ἑλλησπόντου.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τυραννήσαντες οἱ Σαμαρεῖται ἐν 10
 Παλαιστίνῃ ἔστειραν λήσταρχον ὀνόματι Ἰουστασάν Σαμαρεί-
 την· καὶ εἰσῆλθεν ἐν Καισαρείᾳ καὶ ἐθεώρησεν ἵππικὸν καὶ ἐφό-
 ρησε πολλοὺς χριστιανοὺς ἡγεμονεύοντος τῆς πρώτης Παλαιστί-
 νης Πορφυρίου. ὁ δὲ αὐτὸς Ἰουστασὰς ἔκαυσε τὸν ἅγιον Προ-
 κόπιον ἐπὶ Τιμοθέου ἐπισκόπου Καισαρείας. καὶ ἐλθὼν ὁ δούξ 15
 V 34 Παλαιστίνης Ἀσκληπιάδης μετὰ τῆς αὐτοῦ βοήθειας καὶ ὁ ληστο-
 διώκτης Ῥήγης, ὁ ἄξιωματικὸς Καισαρείας μετὰ τῶν Ἀρχαδια-
 κῶν, ὀρμήσαντες κατ' αὐτοῦ συνέβαλον αὐτῷ καὶ παρέλαβον αὐ-
 τόν· καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν αὐτὸν Ἰουστασάν, καὶ ἐπέμφθη ἡ
 κεφαλὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαδήματος τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι. καὶ ἐν- 20
 θένω ὁ βασιλεὺς Ζήνων ἐποίησε τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τὴν οὐ-

1. πῶς — φουλάξει Chron. Pasch. p. 326. C et Malalae codex ab
 sec. manu, ὡς — φουλάξας Ox. 2. ἀνδρωθῇ Ox. 17. Καισα-
 ρείας Ch., Καισαρίας Ox.

auctor fuit, Imperio meo (uti ait ipse) se praestans fidelem. Quin et ubi primum adoleverit Caesar filius ejus, omnino et fidem suam erga me violabit: At ego illi fidem meam liberavi; ipsum Patricium protinus, Militiaque Praefectum constituendo; filium etiam ejus Caesarem renunciando. "Imperator itaque Armatam, tanquam perjurum, occidi jussit: quod et factum est, interim dum Decimum pertransiens, Circum ingrederetur Laodos spectaturus. Post caedem Armati, Basiliscum filium ejus, adolescentulum, Cyzici, quae Hellespontii Metropolis est, Episcopum designavit.

Hujus sub imperio Samaritani, Palaestinam incolentes; tyrannidem capessentes, Justasam quendam, Samaritanum, Latronum Principem, Diademate cinxerunt. Hic itaque Caesarem ingressus, Circensia spectavit; multosque Christianos interfecit; Porphyrio tunc temporis Syriacae Primae Praefecturam tenente. Quin et S. Procopii quoque templum concremavit; Timotheo tunc sedem Caesariensem occupante. Supervenientes autem ei Palaestinae Dux Asclepiades cum copiis suis et Rhegae Latronum insectator, Caesariensis Axiomaticus cum Arcadiacis, Justasam adorti sunt: praedictaque commisso, comprehensam tyrannum capite multarunt, caputque ejus regiumque Diadema Zenoni Imperatori miserunt. Zeno itaque Syn-

σαν εἰς τὸ Γαργαζὶ ὄρος εὐκτῆριον οἶκον τῆς ἁγίας Θεοτόκου
Μαρίας, ἀνανεώσας καὶ τὸν ἅγιον Προκόπιον, ποιήσας διάταξιν O 94
μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείτην, δημεύσας καὶ τοὺς εὐπόρους αὐ-
τῶν· καὶ ἐγένετο κατὰστασις.

- 5 Ἐκὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Θεουδερῖχος ὁ ἀπὸ ὑπάτων, ὁ υἱὸς B
Οὐαλέμερος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνατραφεὶς καὶ ἀναγνούς,
στρατηλάτης ὢν πραισέντου καὶ ἑωρακῶς τί ὑπέστη Ἄρμῆτος,
φοβηθεὶς τὸν βασιλέα Ζήνωνα, ἔλαβε τὴν ἰδίαν βοήθειαν καὶ
ἔξῃλθεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ Σαλαβρίαν ἀπιὼν διὰ τοὺς
10 ἐκεῖ καθεζομένους ἀριθμούς. καὶ τυραννήσας παρέλαβε τὴν
Θράκην πᾶσαν· καὶ ἦλθε κατὰ τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἕως Συ-
κῶν πέραν κατέναντι Κωνσταντινουπόλεως, κόπας καὶ τὸν ἀγ-
γὸν τῆς πόλεως. καὶ ποιήσας ἡμέρας πολλὰς, καὶ μὴ δυνηθεὶς
βλάψαι τὸν βασιλέα, ἀνεχώρησεν ἐκείθεν ὀρμήσας ἐπὶ τὴν Ῥώμην,
15 τότε κατεχομένην ὑπὸ τοῦ Ὀδοάκρου, ἐγγὸς τῶν βαρβάρων. καὶ
πολεμήσας αὐτῷ κατὰ γνώμην καὶ προδοσίαν τῆς συγκλήτου Ῥώ- C
μης, παρέλαβεν ἀνεπηρέαστως τὴν αὐτὴν Ῥώμην καὶ τὸν Ὀδοά-
κρον ῥῆγα· καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ κατέσχε τῆς Ῥώμης, γενόμε- O 95
νος ἀντ' αὐτοῦ ῥῆξ ἐν αὐτῇ ἔτη μζ'. καὶ ἐφιλικώθη Ζήνωνι μετὰ
20 ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ πάντα ὅσα ἔπραττε κατὰ γνώμην αὐτοῦ,
καὶ τοὺς ὑπάτους χρηματίζων Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοὺς

1. Γαργαζὶ] Γαριζὶν Ch. et Ducangius in Chron. V. ad p. 62. E.
17. ἀνεπηρέαστως Ch., ἀνεπερέαστως Ox.

agogam Samariticam, quam in monte Gergasi habuerant, in Oratorium Aedem convertit, Sanctae Deiparae Mariae sacratam; instaurato etiam S. Procopii Templo. Quinetiam et Samaritarum potentiorum bonis publicatis, Edicto cavuit, ne quis ex Samaritis deinceps militaret. Sic itaque res ad pacem redacta est.

Eodem Imperante, Theoderichus quidam, Exconsul, Valemeris filius, (qui Constantinopoli enutritus literisque imbutus fuerat, et Praesentis Militiae tandem Magister constitutus) cum Armato fatum apud se reputasset, metuens sibi ab Imperatore Zenone, relicta Constantinopoli, et assumptis secum copiis suis, in Salabriam devenit, ob numeros Militares ibi collocatos. Tyrannidem vero arripiens, Thraciam universam occupavit: quia et contra Zenonem Imperatorem arma movens, adusque Syccensum trajectum, Constantinopoli e regione situm penetravit; Aquaeducta etiam urbis exciso. Cumque per multos dies urbi incubisset, nihil tamen Imperatorem laedere potnerit; inde movens, Romam tendit, Odoacri, Barbarorum regi tam parentem. Quicum invito praelio, ex Senatorum consensu et preditione urbem Romam ipse Odoacrum nullo negotio cepit. Quo occiso, ipse Romanam rem sibi vendicavit; regnavitque ibi, per annos XLVII. Theoderichus an-em, posthaec in gratiam cum Zenone rediens, omnia ad mentem ejus agitabat: Consules etiam ipse Constanti-

ἐπάρχους τῶν πραιτωρίων, καὶ τὰ κωδικίλλια μὲν τῶν αὐτοῦ ἀρχόντων τῶν μεγάλων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἐδέχετο, μη-
νῶν αὐτῷ τίνα ἤθελε προαχθῆναι· καὶ τοὺς σκηπτικούς δὲ τῶν
ὑπάτων ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ἐλάμβανεν.

Ἡ μόνον δὲ ῥῆξ ἐγένετο ὁ αὐτὸς Θεουδερῖχος, προσῆλ-
D θεν αὐτῷ μία χήρα, συγκλητικὴ Ῥώμης, ὀνόματι Ἰουβεννα-
λια, διδάσκουσα αὐτὸν ὅτι τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαιομένη με-
τὰ τοῦ πατρικίου Φόρμου· ἀλλὰ ἐδλύτωσόν με. καὶ ἐνεγκῶν
τοὺς δικολόγους τῶν ἀμφοτέρων μερῶν εἶπεν αὐτοῖς, Εἰ μὴ διὰ τῆς
αὔριον καὶ τῆς μετ' αὐτῆς δώσετε αὐτοῖς τὸν ὄρον καὶ ἀπαλλάξετε
αὐτούς, ἀποκεφαλίσω ὑμᾶς. καὶ καθίσαντες δι' τῶν δύο ἡμερῶν
εἶπαν τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις, δεδωκότες αὐτοῖς ὄρον καὶ ἀπαλλά-
ξαντες αὐτούς. καὶ ἄψασα κηροῦς Ἰουβενναλία προσῆλθεν αὐτῷ,
O 96 εὐχαριστοῦσα ὅτι ἐδλυτώθη τῆς δίκης· καὶ ἠγανάκτησεν ὁ αὐ-
τὸς Θεουδερῖχος κατὰ τῶν δικολόγων, καὶ ἀγαγὼν αὐτοὺς εἶπεν
E αὐτοῖς, Διὰ τί, ὃ ἐποιήσατε εἰς δύο ἡμέρας καὶ ἀπηλλάξατε
αὐτούς, εἰς τριάκοντα ἔτη οὐκ ἐποιήσατε; καὶ πέμψας ἀπεκε-
φάλισε τοὺς δικολόγους τῶν ἀμφοτέρων μερῶν, καὶ ἐγένετο φό-
βος πολὺς. καὶ ἐποίησε διάταξιν περὶ ἐκάστου νόμου.

Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς Ῥώμης ὤκησε τὴν Ῥάβενναν, πόλιν
παράλιον, ἕως θανάτου αὐτοῦ. καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐγέ-

1. κωδικιᾶλλια Ox., κωδικίλλια Ch. 4. 5. ἐλάμβανεν. Ἡ μόνον]
ἐλάμβανε· μόνον Ox. 7. 17. τριάκοντα ἔτη] „Chr. Alex. habet,
τρία ἔτη.“ Ch. 10. μετ' αὐτῆς] μετ' αὐτῆν Ch. *ibid.* δώσετε
Ch., δόσετε Ox. 11. αὐτούς Ch., Chron. p. 327. C, αὐτοῖς Ox.
14. εὐχαριστοῦσα Ch., εὐχαριστώσα Ox. *ibid.* ἐδλυτώθη Ch.,
ἐδλυτάθην Ox. 15. κατὰ Chron., μετὰ Ox. 20. Ῥαβενναν Ox.

populitane et Praetorie Praefectos designans; a Zenone Imperatore iū-
dem Magistratum suorum primariorum omnium Codicillis, Consulatum et-
iam acipiones, (indicatus prius, quos ad dignitatem ullam proventus ipse
vellet) accepit. Jus vero Regium apud Theuderichum solum remansit.

Accedit autem ad eam Patricia quaedam Romana, nomine Juvenalia,
foemina vidua, his verbis eum interpellans: „Causam, [e Rex] quae mihi
cum Patricio Firmo intercessit totis jam xxx annis, Tu mihi expedi.“ Ae-
cessit itaque utriusque Partis Causidicis; „Nisi (inquit eis) intra bi-
duum litibus istis ad exitum perductis, Clientes hosce dimiseritis, capite
vos plectam.“ Causa itaque per biduum agitata, Causidici sententiam
juxta leges ferebant et litigantes dimiserunt. Juvenalia itaque caecelis ac-
cessit, ad Regem venit; gratiasque ei egit, quod a Lite absoluta esset.
Theuderichus autem Causidicis indignatus est, accersitisque dixit: „Quer-
entem, quam uno biduo extricastis, causam in totos triginta annos traxistis?“
Causidicos itaque utriusque Partis capite truncavit: metusque inde reli-
quis incescit ingens. Decretum etiam de singulis Legibus edidit.

Deinde Roma relicta, Ravennae, urbi maritimae, ad vitae exitum ha-

νετο ἤξ Ῥώμης ὁ ἔκγονος αὐτοῦ Ἀλάριχος. ἦν δὲ Ἀρμανός V 35
τῷ δόγματι, ὃ ἴστιν Ἐξακλιόντης. 1

Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ζήνωνος ἔπαθεν ὑπὸ Θεομητίας σει-
σμοῦ τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος Κωνσταντινούπολις ἐπὶ ὀλίγον
5 διώστημα, ἕως τοῦ Ταύρου. ἔπαθε δὲ τότε καὶ Νικομήδεια,
μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, τὸ ἕκτον αὐτῆς πάθος, ὁμοίως δὲ
καὶ Ἐλενούπολις τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας· καὶ πολλὰ παρέσχεν αὐ-
τοῖς ὁ αὐτὸς Ζ'ων.

Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἀντήρην ὁ πατρικίος Ἴλλοῦς ὁ Ἰσαυ-
10 ρος, ὁ φίλος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ζήνωνος, ὁ ἀναγαγὼν τὸν αὐ-
τὸν βασιλέα Ζήωνα μετὰ βοήθειας πολλῆς τὴν δευτέραν αὐτοῦ
ἐκίνοδον ἀπὸ τῆς Ἰσαυρίας, οἷε ἔφυγεν ἀπὸ Κωνσταντινουπό- O 97
λεως βασιλεύων. ὅστις Ἴλλοῦς ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει B
μετὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ζήνωνος· καὶ ὡς θαρρόμενος παρ'
15 αὐτοῦ καὶ θαρρῶν αὐτῷ, ἐβουλεύσατο μετὰ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος
ὁ Ἴλλοῦς ὥστε ἐκβληθῆναι τὴν πενθερὰν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος ἀπὸ
Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα μὴ πάλιν ἐπιβουλεύσῃ, ὡς πρῶτον.
καὶ πέμπει τὸν αὐτὸν Ἴλλον ὁ Ζήνων εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, ἵνα ἐλέγ-
κη Λογγίνον τὸν ἀδελφὸν Ζήνωνος. καὶ κυτελθῶν ὁ αὐτὸς
20 Ἴλλοῦς ἀπέμεινεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, γράφων, φησί, Ζήνωνι ὥστε
λαβεῖν αὐτὸν λόγον διὰ Βηρίνης τῆς δεσποίνης, τῆς πενθερᾶς

1. Ἀλάριχος] Ἀκαλάριχος Ch., Chron. Conf. ad p. 55. A. 7. Ἐλι-
ληνούπολιν Ox. 9. Ἴλλοῦς] Ἴλλοῦς Ox. hic et 13. 18. Ἴλλον]
Sic et Cedrenus p. 354. C, Malchus apud Suidam v. Παμπρόκιος, ubi
est etiam quod ab Ἴλλοῦς formari non potuit Ἴλλο. Malalas autem va-
riare formas nominaum vocabulorumque solet. Fallitur Tourpius Emend.
vol. I. p. 262. 20. Ἴλλοῦς Ox. Eodemque accentu p. 386. — 389.
21. Βερίνης Ox.

bitavit. Post quem demortuum, Romanum regnum obtinuit Alarichus, ejus
nepos. Arianus vero erat, id est, *Ereocionita*.

Imperante autem Zenone, secundas divinae irae vices perpassa est
Constantinopolis; parva urbis parte, ad Taurum usque, terrae tremori-
bus concussa. Quo tempore etiam sexta vice passa est Nicomedia, Bi-
thyniae Metropolis; Hellenopolis etiam, ejusdem Provinciae urbs. Quibus
instaurandis Imperator plurima largitus est.

Isdem temporibus adversus Imperatorem insurgebat Illus Patricius,
Isaurus natione, Imperatoris etiam amicus, quique eum ex Isauria, quo
confugerat Imperator, Constantinopolim reduxerat. Quo ubi cum Impe-
ratore advenisset, consillis invicem communicatis, Zenonem fidenter hor-
tatus est Illus, uti Socrum suam ex urbe ejiceret; ne deinceps ei, ut an-
tea insidiaretur. Imperator itaque Illum in Isauriam remisit, uti Longi-
num fratrem suum inde abduceret. Descendens itaque Illus in Isauriam,
commorabatur ibi; Imperatori interim rescribens, velle se per Verinam
Augustam, Zenonis Imperatoris socrum, Libellum Indemnitate a Zenone
Imperatore, a quo metnebat sibi, accipere. Suadebat itaque Zeno Veri-

τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος βασιλέως, ὡς φοβούμενος τὸν βασιλέα Ζή-
 νωνα. καὶ ἔπεισε τὴν αὐτὴν δέσποιναν Βηρῖναν ὁ βασιλεὺς Ζή-
 C νων, ὁ γαμβρὸς αὐτῆς, κατὰ τὰ δόξαντα μεταξὺ Ἰλλοῦ καὶ τοῦ
 αὐτοῦ Ζήνωνος, ὥστε κατελθεῖν καὶ δοῦναι Ἰλλοῦ λόγον ἀπα-
 θείας, ὡς φοβουμένου Ζήνωνα, καὶ ἀνελέγκαι αὐτὸν καὶ τὸν 5
 ἀδελφὸν αὐτοῦ Λογγίνον. καὶ κατήλθεν ἡ αὐτὴ Βηρῖνα εἰς τὴν
 Ἰσαυρίαν· καὶ δεξάμενος αὐτὴν Ἰλλοὺς ἀπέκλεισεν εἰς καστέλ-
 lion ἐν τῇ Ἰσαυρίᾳ ἔχον βοήθειαν πολλήν, καὶ κειλεύσας αὐτὴν
 διὰ στρατιωτῶν φυλάττεσθαι, καὶ λαβῶν Λογγίνον τὸν ἀδελ-
 φὸν τοῦ βασιλέως, ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει. καὶ ἐγένε- 10
 το ὁ αὐτὸς Ἰλλοὺς συγκλητικὸς καὶ ὕπατος καὶ μάγιστρος καὶ
 πατρίκιος, διοικῶν τὴν πᾶσαν πολιτείαν. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Λογ-
 D
 O 98 γίνος ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως ἐγένετο στρατηλάτης πραισέν-
 του καὶ ὕπατος· καὶ παρέσχεν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη Κωνσταντι-
 νουπόλειως ὀρχηστὰς ἑμμάλους μικροὺς τέσσαρας· ἦσαν γὰρ οἱ 15
 ὀρχούμενοι ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐφημοὶ παλαιοί, καὶ ἐποίησεν
 αὐτοὺς λῦσαι, πολλὰ χαρισάμενος αὐτοῖς. ἔδωκε δὲ τοῖς Πρασί-
 τοις ἑμμαλον τὸν Ἀδοκκόνα τὸν λεγόμενον Καράμαλλον ἀπὸ
 Ἀλεξανδρείας τῆς μεγάλης, καὶ τὸν Ῥόδον τὸν λεγόμενον Χρυ-
 O 99 σόμαλλον, καὶ αὐτὸν Ἀλεξανδρέα, εἰς τὸ Βένετον, καὶ Ἑλλάδιόν 20
 τὸν ἀπὸ Ἐμλιτῆς τῆς πόλεως εἰς τὸ Ῥούσιον μέρος· ἔδωκε δὲ καὶ
 τὸν λεγόμενον Μαργαρίτην τὸν Κατζάμυν τὸν ἀπὸ Κυζίκου ἐνεγ-
 κῶν τοῖς Λευκοῖς. καὶ ἀπέθιτο τὴν δευτέραν αὐτοῦ ὕπατειαν
 Λογγίνος.

8. ἔχον Ch., ἔχων Oz. 15. ὀρχηστὰς Oz.

nam Augustam socrum suam in ea de quibus Illo consilium ha-
 buerat; nempe uti in Isauriam descendens, Illo Libellum Indemnitate ab
 Imperatore, quem metuebat, concederet; simul etiam inde eum cum Lon-
 gino, Zenonis fratre, abduceret. Verina itaque in Isauriam descendens,
 ab Illo accepta est: qui deinde eam in castrum quoddam Isauricum, a
 praesidio numeroso custoditum, inclusit. Ipse interim, accepto secum
 Longino, Imperatoris fratre, Constantinopolim revertitur. Porro autem
 Illus ad Senatoriam Patriciamque dignitatem euectus, Consul quoque fa-
 ctus et Magister, omnem ubique Romp. administravit. Longinus etiam,
 Imperatoris frater, Consul creatus est, et Praesentis Militiae Magister.
 Hic vero Constantinopolitanis quatuor Factionibus saltatores quatuor Emma-
 los minores distribuit: quippe qui tum fuerunt saltatores celebres, veterani
 admodum erant; quos largitionibus abunde donatos, liberos esse iussit.
 Prasinis vero Autocyonem quandam Alexandrinum dedit Emmalum, Cara-
 mallum vocatum: Venetis vero Chrysomallum dedit Rhodum quandam,
 et ipsum Alexandrinum: Russatis vero Helladium quandam Emisenum:
 Albatis denique Margaritam quem vocant, Catzamyn dedit quandam, Cy-
 zicenum. Tum vero Longinus Consulatum suum secundum deposuit.

Ἡ δὲ βασίλισσα Ἀριάδνη ἢ τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος γυνὴ δε-
 ξαμένη παρὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς μητρὸς γράμματα λάθρα καὶ παρε- E
 κάλεισε τὸν βασιλέα Ζήωνα ἵνα ἀπολυθῆ ἄπὸ καστέλλου, ὅπου
 ἦν ἀποκεκλεισμένη ἢ δέσποινα Βηρεῖνα. καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ βασι-
 5 λέυς Ζήνων ἵνα αἰτήσῃ τὸν πατρίκιον Ἰλλοῦν περὶ αὐτῆς. καὶ
 μεταστευλαμένη ἢ βασίλισσα Ἀριάδνη Ἰλλοῦν ᾗτησεν αὐτὸν μετὰ
 δακρύων διὰ τὴν αὐτῆς μητέρα Βηρεῖναν ἵνα ἀπολυθῆ· καὶ οὐκ
 ἐπέισθη Ἰλλοῦς, ἀλλὰ λέγει αὐτῇ, Τί αὐτὴν ζητεῖς; ἵνα ποιήσῃ V 36
 10 Ἀριάδνη τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι ὅτι Ἰλλοῦς ἐστὶν εἰς τὸ παλάτιον ἢ
 ἐγώ; καὶ λέγει αὐτῇ ὁ βασιλεὺς ὅτι Εἴ τι δύνῃ, πρῶτον· ἐγώ σε
 θέλω. καὶ λοιπὸν ἢ Ἀριάδνη κατεσκεύασε τοῦ φονεῦσαι τὸν Ἰλ-
 15 λοῦν· καὶ ἵππικὸν ἀγομένου, ὡς ἀνέρχεται διὰ τῶν πουλιπτιῶν
 ἐπὶ τὸ Δέκιμον, ἔκρουσεν αὐτῷ ὁ προτραπεῖς σχολάριος σπαθίω O 100
 15 κατὰ τῆς κεφαλῆς, ὀνόματι Σποράκιος, βουλόμενος εἰς δύο αὐτὸν
 κόψαι· καὶ εὐρέθη ὁ σπαθάριος τοῦ Ἰλλοῦ ἐγγύς, καὶ προσεσχῆ-
 κώς τὸ ξίφος κατερχόμενον τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ ἐδέξατο· καὶ κα-
 τέλθοῦσα ἢ ἄρχῃ τοῦ ξίφους εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔκοψε τὸ
 ὠτίον τοῦ αὐτοῦ Ἰλλοῦ τὸ δεξιόν· καὶ ἰσφάγη ὁ σχολάριος ἐπὶ τὸν B
 20 τόπον. ὁ δὲ Ἰλλοῦς κουφισθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ ἀπη-
 νέχθη εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ οἶκον βασταζόμενος. ὁ δὲ Ζήνων
 ἀκούσας ἐπωμόσατο λέγων ἀγνοεῖν τὴν κατὰ Ἰλλοῦν κατασκευὴν,
 καὶ οὐκ ἐπέισθη ὁ Ἰλλοῦς, ἀλλὰ ἔχων τὴν λόπην περιωδεύετο·

3. καστέλλου Ch., καστέλου Oz. 14. ἀτόφ] ατόν Ch. 22.
 Ἰλλοῦν] Fort. Ἰλλοῦ.

Ariadna autem Imperatrix, Zenonis uxor, clam acceptis a matre literis, Imperatorem oravit, uti Verina Augusta Castello, ubi conclusa erat, eximeretur. Jubet eam Imperator, uti Patricium illum super ea re interpellaret. Illum itaque accersitum Regina Ariadna lachrymans obsecravit, uti Verinam matrem suam liberaret. Verum illus petentem aversatus, „Quare, inquit, Verinam tibi quaeris? an ut, sublato viro tuo, Imperatorem alium sufficiat?“ Ariadna itaque Imperatorem rursus compellans; „Ergone, inquit, illus iste, an Ego potius in Palatio dominor? Respondens ei Imperator, Age, dixit, si quid possis, quid moraris? Ego Tuus sum.“ Exinde igitur Ariadne illo insidias struit: Circensibus autem celebratis, dum ad Decimum per Pulpita transiret illus, Sporacius quidam Scholarius, ad hoc conductus, gladio caput ejus impetivit, animo eum per medium dissecandi. Illo autem Spatharius forte adstitit; qui supervenientem gladium animadvertens, dextra manu ictum ejus excepit: cujus tamen mucro, ipso in descensu ad illi caput allisus, dextram ei aurem pñecidit: Scholarius autem e vestigio interfectus est. At vero illum satellites ejus, humeris suis levatum, domum deportabant. Imperator autem, his auditis, juravit se istarum in illum insidiarum inscium esse: sed fidem ei illius derogavit. Ex-

καὶ κάλλιον ἐσχηκῶς ἀπῆλθε πέραν, βουλόμενός τι πρῶξαι· εἰς τέλειον δὲ ὑγιάντας ἔμεινεν ἔχων τῆς πληγῆς τὴν ὠτειλήν. καὶ εἰσελθὼν πρὸς τὸν βασιλέα Ζήνωνα ᾗτησεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν ἀπολυθῆναι πρὸς ὄλιγον χρόνον διὰ τὸ τοὺς ἀέρας, φησὶν, ἀλλάξαι, ἐπειδὴ ἡσθένει ἀπὸ τῆς πληγῆς. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων 5
C πεισθεὶς διεδέξατο αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς, δοὺς αὐτῷ πῦσαν ἔξουσίαν. καὶ αὐτὸς δὲ Ἰλλοῦς ᾗτησεν αὐτὸν λαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς θε-
O 101 ρακείαν τῆς Ἀγούστας τὸν πατρίκιον Λεόντιον τὸν Πανυλῆς, εἰς τὸ δούναί αὐτῷ τὴν δέσποιναν Βηρῖναν τὴν μητέρα τῆς βα- 10
 σιλίσσης Ἀριώδνης, ἵνα ἀναγάγῃ αὐτὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει. ᾗτησε δὲ τὸν βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἰλλοῦς λαβεῖν καὶ ἄλλους συγκλητικὸς πρὸς ἰδίαν ὑπόληψιν· καὶ παρέσχεν αὐτῷ. καὶ κατήλθεν ὁ πατρίκιος Ἰλλοῦς, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν πατρίκιον Λεόντιον καὶ τοὺς ἄλλους συγκλητικούς· καὶ κατήλθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ με- 15
 γάλῃ, ποιήσας ὄλιγον χρόνον, χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ ἐξήλθεν
D ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν· καὶ καταγαγὼν τὴν δέσποιναν Βηρῖναν ἀπὸ τοῦ κασιτέλλου ἐποίησεν αὐτὴν στέφαι βασιλέα εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον ἔξω τῆς πόλεως Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας τὸν πατρίκιον Λεόντιον, πείσας αὐτὸν στεφθῆναι, ὄντα ἄνδρα ἐλεύθερον. καὶ 20
 ἐποίησεν ἢ αὐτῇ Βηρῖνα θείας κελεύσεις κατὰ πόλιν καὶ σάκρας πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ πρὸς τοὺς στρατιώτας ὥστε δέξασθαι

1. κάλλιον Ch., καλλίων Ox. 16. χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ]
 „καὶ vel δὲ alicubi desiderari videtur.“ Ch.

inde itaque ei infensus, vindictam meditatus est: melius vero aliquantulo sese habens, sinum trajecit, facinus aliquod patrandi animo. Ad extremum vero cum integer esset, et vulnus jam cicatrice obductum esset, Imperatorem adiit, in Orientem ad tempus aliquod secedendi licentiam impetrans: nempe ob aeris, ut ipse prae se ferebat, mutationem: nondum enim, dixit, satis se a vulnere revaluisse. Imperator autem votis annuens, Magistri eum munere liberavit, Militumque in Oriente Magistrum constituit, potestate ei omni concessa. Praeterea quoque Illus Leontium Patricium Paulinae F. dari sibi comitem petiit; nempe cui Verinam Augustam, Ariadnae Imperatricis matrem, traderet Constantinopolim deducendam. Quin et ab Imperatore etiam licentiam petiit, itineris comites alios, quos ipse voluit, ex Senatu delegendi: Hoc etiam ei concessit Imperator. Illus itaque, adjunctis sibi Leontie Patricio, aliisque ex Senatoribus, Antiochiam magnam contendit: ubi ad tempus exiguum commoratus, multaque civibus largitus, inde in Isauriam ducit iter. Ubi Verinam Augustam ex castro educens, statim hoc ei negotium dedit, uti Leontium Patricium (quem ad hoc, utpote, virum liberum, adduxerat) Diadema insigniret. Quod et factum est, ad templum D. Petri, extra Tarsum Ciliciae situm. Quin et Verina, Edictis Imperatoris Sacrisque ubique per Imperium emissis; a Praefectis undique et militibus postulavit, ut nihil

αὐτὸν καὶ μὴ ἐναντιωθῆναι τινα, γράψασα δὲ σάκρυν ἔχουσαν πολλὰ κακὰ περὶ Ζήνωνος. καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὀλίγας ἡμέρας.

Καὶ γνοὺς Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἔπεμψε βοήθειαν πολλὴν καὶ 5 στρατηλάτην Ἰωάννην τὸν Σκύθη. καὶ ἀκούσας Λεόντιος καὶ Ε
Ἰλλοῦς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ καὶ ἀνῆλθον μετὰ Βηρίνης εἰς τὸ Παπύ- O 102
ριν καστέλιον· καὶ Βηρίνα μὲν ἰδίῳ θανάτῳ τελευτᾷ. Παμπρέ-
πιος δὲ τις ὡς προδότης μετ' αὐτῶν ὦν ἐσφάγη ἄνω καὶ ἐρρίφη
τὸ λείψανον αὐτοῦ εἰς τὰ ὕδα. Ἰλλοῦς δὲ καὶ Λεόντιος φροσσευ-
10 θέντες παρελήφθησαν· καὶ πρόδοτον δεδωκότες παρὰ τῷ ἄρχοντι
Σελευκείας τῆς Ἰσαυρίας ἀπὸ διαλαλιῶς ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ αἱ
κεφαλαὶ αὐτῶν εἰσηνέχθησαν Ζήνωνι ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς
κοιτὸν πεπηγμέναι· καὶ πολλὸς ὄχλος ἀπῆει θεωρῶν αὐτάς· ἦσαν
γὰρ ἀπενεχθεῖσαι πέραν ἐν Σύκαις ἐπὶ τὸν ἅγιον Κόνωνα. V 37

15 Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσε Περσῶν Περὸξης·
πολλὰς δὲ ταραχὰς καὶ φόνους ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ ἐποίησαν οἱ
Πράσινοι ἐν Ἀντιοχείᾳ· ἐφόνευσαν γάρ, φησὶν, Ἰουδαίους μη-
δενὸς φειδόμενοι. καὶ διεδέχθη ὁ τότε κόμης τῆς ἀνατολῆς Θεό- O 103
δωρος ἀγανακτηθεὶς· καὶ εἰρήνευσαν τὰ δημοτικά. καὶ ἀνηνέ-
20 χθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ Ζήνωνι τὸ γενόμενον ὑπὸ τῶν Πρασίνων
πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἀσέβημα· καὶ ἠγανάκτησε κατὰ τῶν Πρα-

6. Παπύρις Οχ. 13. κόπτον Οχ. *ibid.* ἀπίαι Οχ. 15. Περὸξης Οχ.

obstantes, Leontium Imperatorem suum agnoscerent. Sed et Sacram etiam quandam, opprobriis in Zenonem refertam, divulgavit. Paucis itaque diebus Antiochiae imperavit Leontius.

Imperator vero Zeno, his auditis, ingentem adversus eos exercitum emisit, sub ductu Joannis Scythae. Quod ubi Leontio, Illo, caeterisque eorum consiliis, notum fuit; in Papyrium Castellum omnes, una cum Verina, se receperunt; Ubi Verina, naturae concedens, diem suum obiit. Pamprepius vero quidam, ob [Castelli] proditionem meditatam, in summa ejus parte occisus est, cadavere ejus in montes projecto. Illius vero et Leontius, obsidione cincti, capti sunt. Dumque in itinere sunt a Praefecturae Isauriae Praefectum, ob maledicentiam suam capite multati sunt. Capita vero eorum, Constantinopolim delata, ad D. Cononem in opposito litore Sycono, turbis interim innumeris ad spectaculum concursitantibus, a Zenone contis affixa sunt.

Ejusdem sub Imperio Perozes Persis regnavit, quo tempore etiam Prasini tumultus Antiochiae maximos excitarunt, Judaeis ad unum omnibus interfectioni datis. Quod in Theodoro Orientis Comite non ferens Imperator, eum dignitate exiit; Tumultusque inde in populo consopitus. Imperator autem Zeno certior factus de eo quod a Prasinis in Judaecos

οἰων τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ, λέγων, Διὰ τί τοὺς νεκροὺς μόνον τῶν Ἰουδαίων ἔκαυσαν; ἔχρησεν γὰρ αὐτοὺς καὶ τοὺς ζῶντας Ἰουδαίους B καῦσαι. καὶ ἐσιωπήθη τὸ πρᾶγμα.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ζήνων ἐρωτήσας Μαυριανὸν τὸν σοφώτατον κόμητα, ὅστις πολλὰ αὐτῷ προέλεγεν, ἦν γὰρ καὶ μυ-5 στικά τινα εἰδώς, καὶ τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύει, προεῖπεν ὅτι καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ διαδέχεται τις ἀπὸ σιλεντιαρίων. [καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ζήνων συν- ἔσχε τὸν πατρικίον Πελάγιον τὸν ἀπὸ σιλεντιαρίων] πληρώ- σαντα καὶ ἐλθόντα εἰς τὴν τοῦ πατρικίου ἀξίαν, ἄνδρα σοφόν· 10 ἐκέλευσε δημεύσας φυλάττεσθαι· ὅτινα νυκτὸς οἱ φυλάσσοντες ἔπιψαν καὶ ἔρριψαν εἰς θάλασσαν τὸ λείψανον αὐτοῦ κατὰ κέλυσιν τοῦ βασιλέως. καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ ἑπαρχὸς τῶν πραι- τωρίων Ἀρκάδιος ἐλοιδορεῖ τὸν βασιλέα Ζήωνα διὰ Πελάγιον· C καὶ ἦλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς Ζήωνος, καὶ ἐκέλευσεν εισερχόμενον 15 O 104 εἰς τὸ παλάτιον σφαγῆναι. ὁ δὲ Ἀρκάδιος μαθὼν τοῦτο, ὡς μετεστάλη ἀπὸ τοῦ βασιλέως, παρερχόμενος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐποίησεν ὡς θῆλον εἶξασθαι· καὶ κατελθὼν ἐκ τοῦ ὀχήματος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως· καὶ ἔμεινεν ἔσω, καὶ ἐρρύσθη θανάτου. καὶ ὡς ἔστιν ἐκεῖ, ἐδήμει- 20

6. καὶ τίς] τίς Chron. Pasch. p. 328. A. 8. καὶ ταῦτα ἀκούσας etc.] „Quae unctis inclusa sunt, ex Chr. Alex. supplevimus, qui haec ipsa ex nostro, vel uterque ex tertio quodam, transcripsit.“ Ch. 11. ἐκέλευσε δημεύσας φυλάττεσθαι.] „Chr. Alex. habet, καὶ δημεύσας αὐτὸν ἐκέλευσε φυλάττεσθαι· rectius; καὶ enim particula apud nostrum desideratur.“ Ch. 17. ἀπὸ τῆς] διὰ τῆς μεγάλης Chron.

patratum fuerat, iratus eis, „Quorsum, inquit, Iudaeos mortuos tantam ignibus mandarunt, quos etiam vivos concremare oportuit?“ Res vere inde silentio sepulta est.

Idem vero Imperator Zeno Maurianum Comitem, virum sapientissimum, (qui multa ei praedixerat; norat enim occulta quaedam Mysteria) interrogavit; „Quis post se imperatorus esset? Respondit ille; Imperium simul et uxorem tuam accipiet quidam ex Silentariis.“ [Hoc audito, Imperator comprehendit Pelagium Patricium, qui jam olim Silentiariorum] gradum supremum ascenderat, et ad dignitatem Patriciam provectus fuerat, virum sapientem: bonisque ejus pervenisset, ipsum custodiae tradidit. Hunc vero, Imperatoris ipsius ex mandato, Custodes per noctem strangularunt, corpusque in mare projecerunt. Arcadius autem Praetorio Praefectus ubi hoc audierat. Imperatorem ob Pelagii caedem conviciis insectatus est: quod ubi ad Zenonis aures pervenisset, jussit illum, simulac palatium ingrederetur, occidi. Hoc ubi rescierat Arcadius, cum ab Imperatore accersitus Ecclesiam pertransiret, ex curru descendens, simulavit velle se precari: Ecclesiamque Magnam Constantinopolim ingressus, ibi mansit, a morte sic liberatus; bonis interam ejus omnibus a

- A Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ζήνωνος ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ἀναστάσιος ὁ δίκωρος, ὁ Λυβραχηνός, ὁ ἀπὸ τῆς νέας Ἠπείρου, ἀπὸ σιλεντιαρίων, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ὀλυβρίου τοῦ υἱοῦ Ἀρεοβίνδου· ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη κζ' καὶ μῆνας γ', στεφθεὶς ἐν μηνὶ ἀπριλίῳ τῇ ἀγίᾳ πέμπτῃ τῆς μεγάλης ἐβδομάδος. καὶ ἡγάγετο Ἀριάδ-5
νην τὴν τοῦ Ζήνωνος τοῦ πρὸ αὐτοῦ βασιλεύσαντος γενομένην γυναῖκα. ἦν δὲ μακρὸς πάνυ, κονδόθυξις, εὐστολος, στρογγύ-
λοψις, μιξοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, ἐν τῷ δεξιῷ ὀφθαλ-
O 106 μῷ ἔχων τὴν κόρην γλαυκὴν καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέλαιναν, τε-
λείους ἔχων ὀφθαλμούς, τὸ δὲ γένειον αὐτοῦ πυκνῶς ἐκείρετο. 10
- B Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐποίησεν ἑπαρχὸν πραιτωρίων τὸν πατρικίον Ἰέριον· ὅστις ἐποίησε κόμητα ἀνατολῆς Καλλιόπιον τὸν ἴδιον συγγενέα. καὶ ὡς ἄρχει, ἐπῆλθον τῷ αὐτῷ Καλλιόπιῳ

LIBER XVI.

DE TEMPORIBUS ANASTASII IMPERATORIS.

Zenonem excepit in Imperio divinissimus Anastasius Dicorus, qui ex Silentiariis fuerat, ex Dyrrachie Novae Epiri oriundus, Consule Olybrio, Ariobindi filio. Inauguratus est mense Aprilli, feria sancta v magna e Hebdomadae; duxitque in uxorem Ariadnam, Zenonis decessoris sui viduam; Imperavit autem annos xxvii et menses tres. Erat hic statura valde procera, capillitio brevi, decorus, facie rotunda, capite, mentoque subcanescentibus, oculorum pupilla dextra caecis, sinistra vero nigricante, oculis nihilominus pulcherrimis; barbam vero frequenter tondebat.

Hic Imperator factus Praetorio Praefectum constituit Hierium Patri-
cium; qui Calliopium, cognatum suum, Orientis Comitem designavit. Hic
vero ad Principatum evectus, cum adversus eum insurgent Praesini An-

οἱ Πράσινοι Ἀντιοχείας ἐν τῷ πρατωρίῳ· καὶ φηγὼν διεσώθη. τοῦτο δὲ γινὼς ὁ ἑπαρχὸς Ἱέρσιος ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ Ἀναστασίῳ· καὶ εὐθέως προηγάγετο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς κήμητα ἀνατολῆς Κωνσταντίνον τὸν Ταρσέα, δοὺς αὐτῷ ἔξουσίαν κατὰ πάσης ζωῆς, 5 ἐπειδὴ τὸ Πράσινον μέρος Ἀντιοχείας δημοκρατοῦν ἐπήρχετο τοῖς ἄρχουσιν· ὅστις Κωνσταντῖος ἐποίησε τὸν δῆμον Ἀντιοχείας εἶκιν κελύσμασιν ἀρχόντων, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ Ἀντιόχειαν φηγ'.

Ἐφίλει δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὸ Ῥούσιον μέρος Κωνσταντινου- 10 πόλεως, τοῖς δὲ Πράσινοις καὶ Βενέτοις πανταχῇ ἐπεξήρχετο στασιάζουσιν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀκούσας ὅτι συνάγονται οἱ Ἰσαυροὶ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν τυρανῆσαι βουλόμενοι, εὐθέως ἐπεστράτευσε κατ' αὐτῶν· καὶ ἐπολέμησεν αὐτοῖς πέμψας στρατηγὸς 15 Ἰωάννην τὸν ἐπίκλην κυρτόν, στρατηλάτην πραισιέντου, καὶ Διογενιανὸν τὸν πατρικίον, τὸν συγγενέα τῆς Ἀγούστας, καὶ ἄλλους 107 μετὰ πλήθους Σκυθῶν καὶ Γοτθικῆς καὶ Βεσσικῆς χειρὸς. καὶ ἀνήλωσε τοὺς αὐτοὺς Ἰσαύρους καὶ ἀπώλεσε τὴν χώραν αὐτῶν καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν κατέστρεψε καὶ πυρρίκανστα ἐποίησε τὰ κα- 20 στέλλια αὐτῶν, λαβὼν αἰχμαλώτους τοὺς ἐξάρχους αὐτῶν εἰς τὴν αὐτῶν τυραννίδα Λογγίνον τὸν ἀπὸ μαγίστρων τὸν φαλακρόν 109 καὶ Ἀθηνόδωρον τὸν νεώτερον καὶ Λογγινίην τὸν χυλὸν καὶ Κόνωνα τὸν Φουσκιανῶ τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Ἀπαμείας· ὁ δὲ Λογγινίης πρῶτος ἀπώλετο ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὅτε ὑπὴν-

4. ζωῆς Ch., ζώνης Ox. 24. ὅτε γὰρ Ch.

tiocenses, fuga salvus evasit. Hoc audito, Hierius Praefectus Imperatori rem detulit: qui statim Orientis Comitem designavit Constantium Tarsensem, concessa etiam ei in omnes potestate plena; ex eo quod Prasini Antiochiae dominantes, in Praefectos frequenter insurgerent. Illud igitur in populo Antiocheni Constantius egit, ut Magistratibus suis deinceps morem gererent. Annus erat Aerae Antiochenae 3113.

At vero Imperator Russatis Constantinopolitanis admodum studebat; Prasinos vero et Venetos, tumultuantes ubique compescuit.

Audito autem quod Isauri, in regione ipsorum copiis collectis, tyrannidem sibi arripere in animo haberent; adversus eos arma movit, missis in expeditionem hanc, cum copiis Scythicis, Gothicis et Bessicis, Joanne cognomine Gibbo, Praesentis Militiae Magistro; et Diogeniano Patricio. Augustae cognato, aliisque ducibus. Hi vero Isauros istos profigarunt; et regionibus eorum vastatis, eversis etiam urbibus, Castellisque ignibus absumptis, Rebellionis etiam istius Duces primarios, Longinum nempe Calvum, Exmagistrum, Athenodorum Juniorem, Longinicum Claudum, et Cononem Fuscani F. Exepiscopum Apamensem, [aut occiderunt, aut] captivos abduxerunt. Primus itaque Longinicus, ad Cotyaeum, urbem Phry-

τησαν ἀλλήλοις τὰ ἔξερκετα εἰς τὸ Κοτυναίον, πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐκεῖ ἐσφάγη· καὶ μετ' αὐτὸν Κάνων ὁ Φουσκιανοῦ λόγῃ βληθεὶς ἔπεσε. καὶ τραπέντες οἱ Ἰσαυροὶ εἰς φυγὴν συνελήφθησαν τότε καὶ οἱ λοιποὶ ἔσαρχαι ζῶντες· καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἀτηνέχθησαν αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν τῷ αὐτῷ Ἀναστασίῳ βασιλεῖ. καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν νίκην ἔδωκε δωρεὰς τοῖς ὑποτελεῖσι πᾶσι τοῖς ὑπὸ τῆν αὐτοῦ βασιλείαν.

B
O 108 Ὁ δὲ θεότατος βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐποίησε χρυσοτέλειαν τῶν ἰούγων τοῖς συντελεστοῖς πᾶσι διὰ τὸ μὴ ἀπαιτεῖσθαι τὰ εἶδη καὶ διατρέφεισθαι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. 10

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ δῆμοι Κωνσταντινουπόλεως τῶν Πρασίνων ἱππικοῦ ἀγομένου παρεκάλουν τὸν βασιλεῖα ἀπολυθῆναι τινας συσχεθέντας παρὰ τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως ὡς λιθοβολήσαντας· καὶ οὐ παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ δήμου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ ἀγανακτήσας ἐκέλευσεν ἄρμα κατ' αὐτῶν ἐξελεῖν, καὶ 15

C ἐγένετο μεγάλη ἀταξία. καὶ κατῆλθον οἱ δῆμοι κατὰ τῶν ἔξκουβιτόρων καὶ ἐλθόντες ἐπὶ τὸ κάθισμα ἔρριψαν [λίθους κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου, ἐν οἷς εἷς Μαῦρος ἔρριψε] λίθον κατὰ τοῦ βασιλέως· καὶ ἀναστὰς ὁ βασιλεὺς ἐξέφυγε τὸν λίθον. καὶ θεασάμενοι οἱ ἔξκουβίτορες τὴν τοῦ ἀνδρὸς τόλμαν, ἰώρησαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἔκοψαν αὐτὸν κατὰ μέλος· καὶ οὕτως ἀπέδωκε τὴν

O 109 ψυχὴν. ὁ δὲ δῆμος στενωθεὶς ἔβαλε πῦρ εἰς τὴν λεγομένην Χαλκῆν τοῦ ἱππικοῦ, καὶ ὁ ἔμβολος ἐκαύθη ἕως τοῦ βασιλικοῦ καθί-

14. λιθοβολήσαντες Ch., λιθοβολίσαντες Ox. 17. λίθους— ἔρριψε addit Chron. 22. στενωθεὶς Ch., Chron., σθινοθεὶς Ox. *ibid.* Χαλκὴν Ox.

giae, ubi exercitus inter se commissi primum confictati sunt, ipso in congressu occisus perit. Post quem Conon, Fusciani F. cecidit, hasta transfixus. Caeteri autem Duces, Isauris in fugam versis, vivi comprehensi sunt, capiteque multati; capitibus eorum ad Anastasium Imperatorem deportatis; qui hac victoria potitus, omnibus per Imperium Tributariis munera transmissit.

Divinissimus autem Imperator Anastasius tributum aureum, pro singulis jugis per imperium, pendendum instituit: ne scilicet ab Excubitoribus, in specie, militibus in victum erogandum colligeretur.

Eodem Imperante, qui ex Prasinis erant in populo Constantinopolitano, ipsum inter Circensia rogarunt, uti qui ob lapides in Circo jactos a Praefecto urbis comprehensi fuerant, vinculis liberarentur. Imperator votis eorum haud annuens, etiam eis irascebatur; jussitque uti miles eos adoriretur. Coortus inde ingens in populo tumultus; turbaque adversus Excubitores descendente, ubi ad sedem Imperatoriam perventum fuisset, in Imperatorem ipsum lapis emissus est. Surgens autem Imperator, lectum declinavit. Videntes itaque Excubitores hominis audaciam, impetu in illum facto, membratim conciderunt; qui sic animam edidit. Popellus autem in angustias redactus, ignes in Circi Chalcam, quam vocant iniecit; unde Porticus usque ad sedem Imperatoriam conflagravit. Porticus item

σματος, και ὁ ἔμβολος δὲ ὁ δημόσιος ἕως τοῦ Ἐξαιτίου και τοῦ
 φόρου Κωνσταντινου ἄπας καιθεῖς καιτηλέχθη, πανταχῆ διακοπῶν
 γενομένων. πολλῶν δὲ συσχεθέντων και τιμωρηθέντων ἐγένετο
 ἥσυχία, προαχθέντος ἐπάρχου πόλεως Πλάτωνος, ὅς ἐπῆρχε κά- D
 5 των τοῦ Πρασίνου μέρους.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνεφάνη τις ἀνῆρ ἐν Ἀντιοχείᾳ.
 τῇ μεγάλῃ, ὧν ἀπὸ πόλεως Ἀμίδης, ἐνόματι Ἰωάννης Ἰσθμῆος,
 χειμευτῆς ὑπάρχων και φοβερός ἐπιθέτης· και λάθρα εἰσῆρχετο
 εἰς τὰ ἀργυροπρατῖα και ὑπεδέικνυεν αὐτοῖς χεῖρας ἀνδριάντων
 10 και πόδας χρυσοῦς και ἄλλα ζώδια, λέγων ὅτι Θησαυρὸν γέμοντα
 τοιαῦτα ζάδια ὄβρυζα ἤδρον. και ἐκ τούτου ἠπάτησε πολλοὺς
 και ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα· ὥστι παρωνόμην ἔθηκεν οἱ Ἀν- O 110
 τιοχεῖς Βαγουλάν, ὃ ἐστὶ γοργὸς ἐπιθέτης. και λαθῶν πάντας
 ἔφηνεν ἐν Κωνσταντινουπόλει και ἐκόμβωσε κάκει πολλοὺς ἀργυ-
 15 ροπράτας, ὥστε γνωσθῆναι τῷ βασιλεῖ. και συσχεθεῖς εἰσῆχθη
 πρὸς τὸν βασιλέα, και προσήνεγκεν αὐτῷ χαλινὸν ἵππου ὀλόχρυσον, E
 διὰ μαργαριτῶν ὃν τὸ κόρυκμον αὐτοῦ. και λυθῶν αὐτῷ ὁ βα-
 σιλεὺς Ἀναστάσιος λέγει αὐτῷ, Ἐμὲ οὐ κομβώσεις· και ἐξώρισεν
 αὐτὸν εἰς Πέτρας, κάκει τελευτᾷ.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐπὶ τῆς ὑπα-
 20 τείας τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀναστασιου ὡς τὸ τρίτον κατῆλθεν
 ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ Καλλιόπας τις ἠνλόχος ἀπὸ φακτιουα-

10. χρυσοῦς] χρυσᾶς Ox. *ibid.* ζάδια Ch., ζώδια Ox. 12.
 παρωνόμην Ox. 17. ὄν Ch., ὦν Ox. *Eadem* μαργαριτων. 22.
 Καλλιόπας Ox.

Publica, Hexaippum usque et Constantini Forum, tota in cineres versa,
 corrui, caedibus undique factis. Plurimis autem comprehensis et puni-
 tis, turba demum conquevit: at non, nisi Platone quodam, Prasinorum
 Patrono, ad urbis Praefecturam provecto.

Eodem imperante, prodit Antiochiae Joannes quidam Isthmeus, Ami-
 densis Chemista et impostor insignis. Vafre hic Argentariorum officinas
 ingreusus, obtulit illis statuarum manus pedesque totos aureos; imagun-
 culas etiam alias; dicendo se Thesaurum reperisse, simulachris hujusmo-
 di obryzis refertum. Hisce malis artibus fucum plurimis fecerat, pecu-
 niasque abunde sibi corraserat: quem ideo Antiochenses *Bagulam* appel-
 larunt, id est versutissimum Impostorem. Inde vero Constantinopolim,
 clam omnibus, profectus, multos etiam ibi Argentarios emunxit: unde et
 Imperatori ipsi demum innotuit. Comprehensus autem, et coram eo ad-
 ductus, fraenum equestre cum curcuma ex auro solido et Margaritis in-
 terfecta ei obtulit. Quod Anastasius Imperator manu accipiens; „At
 mhi, inquit, haud impones.“ Itaque ad Petras eum relegavit; ubi diem
 suum obiit.

Eodem tempore, Anastasio Imperatore ipso tum tertium Consule, Cal-
 liopas quidam, ex Factionariis Constantinopolitanis, Auriga, magnam An-
 tiochiam veniens, Prasinis datus est, Basilio Edesseno tum Comite. Hic

- ρίων Κωνσταντινουπόλεως· και ἰδὲθῃ εἰς τὸ Πράσινον μέρος·
- O 111 Ἀντιοχείας ἐπὶ Βασιλείου κόμητος Αἰδεσινοῦ· και παρέλαβε τὸν σταῦλον τοῦ Πρασίνου μέρος λιπόμενον, και ἐνίκησε κατὰ κράτος. και μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπετελέσθη ἐν τῇ Δάφνῃ Ἀντιοχείας κατὰ τὸ ἔθος ἢ συνήθεια τῶν Ὀλυμπίων ἢ λεγομένη· 5 και τοῦ πλήθους τῶν Ἀντιοχέων ἀνελθόντος ἐν Δάφνῃ, οἱ ἐκ τῆς εἰσελασίας ὀρηγήσαντες μετὰ τοῦ ἡνιόχου Καλλιόπα κατελθόντες ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἰουδαίων τῇ οὔσῃ ἐν τῇ αὐτῇ Δάφνῃ ἐνέπηρσαν αὐτήν, πραιδεύσαντες πάντα ὅσα ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ και ἐφόνευσαν πολλούς, μηνι Ιουλίῳ θ', Ἰνδικτιῶνος 10 κ'. και πήξαντες ἐκεῖ τὸν τίμιον σταυρὸν ἐποίησαν γενέσθαι
- B μαρτύριον τοῦ ἁγίου Λεοντίου. τούτων δὲ γνωσθέντων τῷ αὐτῷ Ἀναστασίῳ βασιλεῖ, προηγάγετο κόμητα ἀνατολῆς τὸν ἀπὸ κομμερκιαρίων Προκόπιον τὸν Ἀντιοχέα· ὅστις κατήνεγκε μεθ' ἑαυτοῦ ἀπὸ θείου τύπου νυκτέπαρχον Μηνῶν ὀνόματι, Βυζάν- 15 τιον. και ταραχῆς γενομένης παρὰ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρος, ἐβουλήθη ὁ αὐτὸς Μηνῶς κατασχεῖν τινὰς τῶν ἀτάκτων· και γνόντες ἐκείνοι προσέφυγον εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην ἔξω τῆς πό-
- O 112 λεως. και γνοὺς τοῦτο ὁ νυκτέπαρχος ἐν τῷ μεσημβρίῳ ἀπήλθε μετὰ Γοτθικῆς βοήθειας εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην· και ἐξαίφνης 20 εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἅγιον οἶκον, και εὔρεν ἐκεῖ ὑποκάτω τῆς ἁγίας τραπέζης τοῦ θυσιαστηρίου τινὰ τῶν ἀτάκτων ὀνόματι Ἐλευθέριον· και κεντήσας αὐτὸν ξίφει ἐκεῖ, σύρας ἐκ τοῦ θυσιαστη-

2. Αἰδεσινοῦ] „Forte Ἐδεσηνοῦ.“ Ch. 7. εἰσελασίας Ch., εἰς ἰλασίας Ox. 13. τὸν Ch., τῶν Ox.

itaque vacuum eo tempore Prasinorum stabulum occupavit, Aurigantium ubique Victor. Paulo autem post temporis Olympicorum, quae vocant, Solennia Daphne Antiochensi pro more celebrata sunt. Cumque populus Antiochensis numerosior ad Daphneam convenisset; qui ex Equitatu erant, una cum Calliopa Auriga, Synagoga Judaeorum ad Daphneam sitam invadentes, incendiis vastarunt, occisis plurimis abreptisque quae in Synagoga erant omnibus. Factum hoc Julii die ix, Indictionis xv. Tum vero defixa ibi Cruce venerabili, in D. Leontii Martyrium converterunt. Imperator autem Anastasius, his auditis, Orientis Comitum constituit, ex Commercialibus, Procopium quendam Antiochensem; qui et Byzantinum quendam, nomine Menam, divino Imperatoris ex Edicto, Nycteparchum sibi habuit. Tumultu autem a Prasinis in populo excitato, quosdam ex seditiosis comprehendere statuit Menas: quod ubi seditiosis isti intellexissent, ad D. Joannis Aedem, extra urbem sitam, confugerunt. Nycteparchus autem de hoc certior factus, sumpto sibi Gothico praesidio, eo contendit tempore meridiano: templumque subito ingressus, ex seditiosis quendam, nomine Eleutherium, sub sacra Altaris mensa latitantem, ibidem transfixit; truncoque inde extracto, caput ei amputavit: adeo ut sanctum

ριον τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἀπικεφάλισεν· ὥστε τὸ ἕγιον θυσια- C
 στήριον πληρωθῆναι αἵματος. καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν εἰσῆρχε-
 το ἐπὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν· καὶ ἔλθων ἕως τῆς γούρῆς τοῦ
 Ὁρόντου ποταμοῦ ἔρριψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ποταμὸν. καὶ
 5 εἰσῆλθεν ἔγγιστα Προκοπίου τοῦ κόμητος τῆς ἀνατολῆς, διηγοῦ-
 μενός αὐτῷ τὰ συμβάντα. καὶ μετὰ τὸ μεσημβρινὸν ἐγνώσθη
 τοῦτο τοῖς Πρασίνοις· καὶ ἐξελθόντες εἰς τὸν ἕγιον Ἰωάννην εὐ-
 ρον τὸν κορμὸν Ἐλευθερίου. καὶ λαβόντες εἰς κραβαταρεῖαν τὸ
 λείψανον αὐτοῦ, εἰσῆγαγον εἰς τὴν πόλιν βαστάζοντες αὐτό. καὶ
 10 ὑπηγήθησαν κατέναντι τῆς λεγομένης Ῥουφίνου βασιλικῆς ἐπὶ
 τὸ λουτρὸν τὸ λεγόμενον τῶν Ὀλβίης· καὶ συμβαλόντες εἰς τὴν
 ῥύμην τῶν θαλασσιῶν μετὰ τῆς βοηθείας καὶ τοῦ νυκτεπάρχου D
 καὶ τῶν τοῦ Βενέτου μέρους δημοτῶν μάχην, περιεγένετο ὁ δῆ-
 μος τοῦ Πρασίνου μέρους· καὶ παραλαβόντες τὴν Ῥουφίνου βα-
 15 σιλικὴν καὶ τὴν λεγομένην Ζηνοδότου ἔβαλον πῦρ, καὶ ἐκαύθη
 πᾶσα ἡ Ῥουφίνου καὶ τὰ δύο τετράπυλα τὰ ἐντεῦθεν ἀκείθεν
 καὶ τὸ πραιτώριον τοῦ κόμητος τῆς ἀνατολῆς, καὶ πάντα κατη-
 νέχθη ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντα. καὶ ἔργγεν ὁ κόμης τῆς O 113
 ἀνατολῆς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Καμβύσου. καὶ πιάσαντες οἱ ἀπὸ
 20 τοῦ Πρασίνου μέρους τὸν νυκτεπάρχον Μηνῦν καὶ ἀνακείραντες
 αὐτόν, ἐξέβαλον τὰ σπλάγια αὐτοῦ. καὶ μετὰ τὸ σῦραι τὸ λεί-
 ψανον αὐτοῦ ἐκρέμασαν αὐτὸ ἐν τῇ ἐστῶτι χαλκῷ ἀνδριάντι
 τῷ λεγομένῳ Κολονισίῳ τὸ μέσον τοῦ ἀντιφύρου· καὶ μεταγα-

19. Καμβύσου] Inepte pro Καβιῶσαν. De cuius nominis scriptura
 v. Wesseling. ad Itiner. Hierosol. p. 580. 581. et annotationem ne-
 stram ad Chron. P. p. 170. D. ibid. oi addidit Ch.

quoque Altare exinde totum sanguine conspurcatur. Arrepto deinde
 capite, in urbem Antiochiam reversus est: Cumque ad Orontis pentem
 pervenisset, caput in flumen projecit. Tum vero ad Procopium Comitem
 ingressus, rem ei totam, sicut acciderat, enarravit. Tempore autem pe-
 meridiano, ubi hujus rei fama Prasinis innoterat, D. Joannis Aedem
 adeuntes, Eleutherii truncum ibi invenerunt: quem lecticae imposuit in
 urbem detulerunt. Balneo autem Othio dicto appropinquantes, e regione
 Rufini Basilicae, Nycetarchus eos adortus est, copiis suis Civibusque
 ex Veneta Factione stipatus: pugnaque in Nauticorum vico commissa,
 Prasinii superiores evaserunt. Rufini itaque et Zenodoti Basilicis occu-
 patis, ignes injecerunt: unde Rufini Basilica tota conflavit, una cum
 duobus, quae utrinque steterunt Tetrapylis, et Praetorio Comitis Orien-
 tis; quae vastata incendiis omnia corruerunt. Comes interim Orientis in
 Alexandriam Cambysis fuga evadit: Meneam vero Nycetarchum Prasinii
 prehendentes, caputque ei detondentes, testiculos ejus execerunt; ipsum-
 que passim per urbem tractum, de aenea tandem statua, Coloniis voca-
 ta, ex opposito medii Fori sita, suspenderunt: Cadaverque ejus, extra

Ἐ-γόνηκε τὸ λείψανον, σύρακτες ἔξω τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἔκαυ-
σαν φραγύλοισ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀναστάσιος διδαχθεὶς προχει-
ρίσατο κόμητα ἀνατολῆς Εὐφρατικῶν τὸν Πενταδιουστὴν, Ἀντιο-
χέα· καὶ ἐποίησεν ἐκδόκῆσιν καὶ φόβον ἐν τῇ πόλει.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκούφισε τὴν λειτουργίαν τοῦ λεγομένου 5
χρυσωφύρου πᾶσαν διαιωνίζουσαν ἀπὸ θείου τύπου, ἣτις ἐστὶ
V 41-μεγάλῃ καὶ φοβερῇ φιλοτιμίᾳ, ἀκτεισάξας ταῖς θείαις largitionibus
πρόσοδον ἀντ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ.

O 114 Ἐκτίσθη δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ τὴν λεγομένην
Ῥουφένον καὶ κατὰ πόλιν τῆς Ῥωμαϊκῆς διάφορα κτίσματα. 10

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας παραλήφθη Ἀμιδα, μητρόπολις
ἄχυρὰ πάντων τῆς Μεσοποταμίας, καὶ Θεοδοσιούπολις, πόλις πολέμω
ληφθεῖσα ὑπὸ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, ἐπελήθοντος τοῦ βασι-
λέως μετὰ θυνάμειας πολλῆς. ἔλαβε δὲ παραλήπτους ὁ αὐτὸς
βασιλεὺς Περσῶν Κωνσταντῖνον, στρατηγὸν Ῥωμαίων δυνατὸν, 15
φυλάττοντα τὴν αὐτὴν Θεοδοσιούπολιν, καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς
ἄλλους καὶ ἐτελεύτησαν ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι. καὶ ἐπεστρά-

βήσθη κατὰ Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, πέμψας Ἀρεό-
βινδον τὸν Δαγαλαίφρου υἱὸν, στρατηλάτην ἀνατολῆς, τὸν ἕν-
δρα Ἰουλιανῶν, καὶ Πατρικίον, στρατηλάτην τοῦ μεγάλου πραισέν- 20
του, καὶ Ὑπάτην, στρατηλάτην πραισέντου, τὸν υἱὸν Σεκουνδί-
νου τοῦ πατριῶν, καὶ τὸν πατριῶν Ἀππίωνα, ποιήσας αὐτὸν
ἐπαρχὸν πραιποσίτων ἀνατολῆς, καὶ πλῆθος ἄπειρον στρατιῶν

Antiochiam urbem projectum, cremis combusserunt. Imperator autem
Anastasius, ubi haec audierat, Orientis Comitem constituit Irenaeum Pen-
tadiastem, Antiochenam: qui poenis populum coercens, terrorem omnibus
incussit.

Idem Imperator, divino suo Edicto, perpetuum illud Chrysarguri Tri-
butum penitus sustulit: sacrisque Largitionibus, in locum ejus, reditus de
proprio subministravit. Egregium hoc Regiae magnificentiae et miran-
dum plane exemplum.

Idem etiam Antiochiae Rufini Basilicam instauravit: varia etiam Ro-
maniae per urbes aedificia excoxit.

Eodem Imperante, Persarum rex Coades, ingenti exercitu instructus,
Theodosiopolim atque Amidam, munitissimam Mesopotamiae Metropolim,
bello cepit: Constantinum quoque, Ducem Romanorum fortissimum, et
urbis Theodosiopolitanæ Custodem, cum pluribus aliis, captivum abduxit;
qui diem suum omnes in Perside obierunt. Imperator itaque Anastasius
bellum Persis intulit, in expeditionem hanc missis Areobindo Dagalaiphii
filio, Julianæ conjuge, et militum in Oriente Magistro; Patricio etiam,
Magni Praesentis Militiae Magistro; et Hypatio, Secundini Patricii filio,
Praesentis Militiae Magistro; Appiona quoque Patricio, quem et Praeto-
rio Praefectum Orientis constituit: horum vero sub ductu exercitum misit,
ex Equitibus et Pedestribus Copiis, instructissimum. Praelio autem

μετ' αὐτῶν πεζικῆς καὶ ἵππικῆς δυνάμειος. καὶ συνέβαλον μετ' O. 116
 ἀλλήλων τὰ ἀμφοτέρω τάγματα, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ καὶ ἔπα-
 σαν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· περὶ οὗ πολέμου Εὐστάθιος ὁ σο-
 φώτατος χρονογράφος συγγράψατο· ὅστις καὶ εὐθέως ἐτελεύτη-
 5 σε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ συντάξας. ὁ δὲ αὐτὸς βα-
 σιλεὺς Ἀναστάσιος μετεστελλάτο τὸν στρατηλάτην Ὑπάτιον τὸν C
 Σεκουνδίνου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐπεμψεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν
 ἐνδοξότατον Κέλερα τὸν Ἰλλυριόν, ἄνδρα σοφόν· καὶ ἀνεδάθη-
 σαν αἱ πόλεις αἱ κατεχόμεναι ὑπὸ Περσῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ Κέλε-
 10 ρος μαγίστρου. καὶ ἐγένετο εἰρήνη καὶ ἐνδοσις τοῦ πολέμου,
 καὶ ἀνεχώρησαν τὰ ἐξέρκετα καὶ ὁ στρατὸς ὕλος Ῥωμαίων τε
 καὶ Περσῶν.

Ὁ δὲ θειότατος Ἀναστάσιος εὐθέως ἐτείχισε τὸ Δοράς, χω-
 ριον ὄντα τῆς Μεσοποταμίας, μέγα δὲ ὄντα πάνυ καὶ ὀχυρὸν,
 15 κείμενον μέσον τῶν ὄρων Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν· καὶ ἐποίη-
 σεν ἐν αὐτῷ δημόσια λουτρά δύο καὶ ἐκκλησίας καὶ ἐμβόλους
 καὶ ὠρεῖα εἰς ἀπόθετα σίτου καὶ κιστέρας ὑδάτων. τὸ δὲ αὐ-
 τὸ χωριον διὰ τοῦτο ἐκλήθη Δοράς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακε- D
 δόνος, διότι τὸν βασιλεῦ Περσῶν ἐκεῖ συνελάβeto, κάκειθεν ἔχει
 20 τὸ ὄνομα· νυνὶ δὲ λαβόντα δίκαιον πόλιως μετεκλήθη Ἀναστα-
 σιούπολις. καὶ στήλας τοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου ἀνέστησαν ἐκεῖ.

5. μήτε] μηδὲ? 8. Ἰλλύριον Ch., Ἰλύριον Ox. 15. ὄρειον Ox.,
 ὄρειον Ch., ὄρων Chron. ὄρων dedi ex Cedreno p. 359. C. 19.
 βασιλεῖα] Clarius Chron. p. 329. D Δαρεῖον τὸν βασιλεῖα — ἐκεῖ δό-
 ρατι ἐκρουσεν, unde apparet Chronico et Malalae scripturam Δοράς
 oppidi, quod aliis est Δαράς, relinquendam esse. Conf. p. 65. B.

commisso, quamplurimi utrinque ceciderunt: Belli autem hujus historiam exorsus est sapientissimus Chronographus Eustathius; quam tamen, morte praeoccupatus, ad exitum non perduxit. Anastasius vero Imperator Hypatium, Secundini filium, [Praesentis] Militiae Magistrum, ex Perside Constantinopolim revocavit; suffecto in locum ejus Celere Illyrico, viro illustrissimo et prudentissimo; cujus sub auspiciis occupatae a Persis urbes iterum redditae sunt; pacisque conditionibus initis et induciis belli factis, exercitus utrinque se subduxerunt.

Tum vero divinissimus Anastasius Doras, oppidum Mesopotamiae magnum et munitissimum, in Romani et Persici Imperii finibus situm, muro statim cinxit: ubi etiam Balnea duo Publica, Ecclesias, Porticus, Horrea etiam ad frumentum recondendum, et cisternas aquarum extruxit. Oppidum autem hoc ab Alexandro Macedone ideo Doras appellatum tradunt; quod ibi Persarum Regem bello cepit. Nunc vero demum civitatis jure donata, Anastasiopolis vocata est; statulis etiam Anastasio a civibus excitatis.

Θ 116 Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ καθρέθη Εὐφῆμιος ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Εὐχαΐταν ἐπὶ τὸν Πόντιον ὡς Νεστοριανόν· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μακεδόσιος, ὅστις καὶ αὐτὸς καθρέθη ὡς Νεστοριανός. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας 5
Φλαβιανὸς ὡς Νεστοριανὸς ἐξωρίσθη εἰς Πέτρας, πόλιν οὕτω καλουμένην, ὅσων τῆς τρίτης Παλαιστίνης. καὶ ἐγένετο ἀντ' Ε αὐτοῦ Σέβηρος πατριάρχης ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀπὸ μοναζόντων, μηνὶ νοεμβρίῳ ε', ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς φεα'.

10

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κουφίσας Ἰωάννην τὸν Παφλαγόνα ἐκ τοῦ τρακτεύειν τὰ δημόσια χαρτία τοῦ πραιτωρίου τῶν ἐπάρχων ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπάτων, ἀντ' αὐτοῦ ποιήσας τρακτευτὴν καὶ λογοθέτην Μαρίνον τὸν Σύρον· ὅστις τοὺς πολιτενομένους V 42 ἅπαντας ἐπῆρε τῆς βουλῆς, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτῶν τοὺς λεγο- 15
Θ 117 μένους βίνδικας εἰς πᾶσαν πόλιν τῆς Ῥωμανίας. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς προχειρίσατο κόμητα λαργιτιῶνων ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν ἀπὸ ὑπάτων Ἰωάννην τὸν Παφλαγόνα τὸν λεγόμενον Καϊάφαν· ὅστις ἕπαν τὸ προχώρον κέρμα τὸ λεπτὸν ἐποίησε πολλερά προχωρεῖν εἰς πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν κατάστασιν ἐκ- 20
τοτε.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἰωάννης τὰ χαλκουργήματα τῆς πλατείας Κωνσταντινουπόλεως ἐχάνευσεν, ἅπερ ὁ θειότατος βασιλεὺς Κων-

1. 4. καθρέθη bis Ch., καθαιρέθη Ox. 2. Εὐχαΐταν] Εὐχαΐτα p. 83. B. 17. λαργιτιῶνων Ox. V. p. 41. A. 19. προχωρῶν] Fort. προχωρῶν.

Eodem Imperante Euphemius Patriarcha Constantinopolitanus, ut qui Nestorii partibus adhaeserat, sede sua deturbatus, in Euchaitam Ponti relegatus est, suffecto in locum ejus Macedonio; qui et ipse ob haereticam Nestorianam ejectus est. Consimiliter quoque Flavianus Patriarcha Antiochenus, tanquam Nestorianus, ad Petras Palaestinae Tertiae urbem, relegatus est: cui in Patriarchatu Antiocheni suffectus est Severus, Monachus, Novembris vi, anno Aerae Antiochenae DLXI.

Idem Imperator Joannem Paphlagonem, publicas Praetorii Praefecti chartas tractandi munere liberatum, Exconsulem fecit: et in locum ejus Tractatorem et Logothetam substituit Marinum Syrum. Idem etiam Magistratus Senatorii ordinis omnes muneribus suis levavit; *Vindicibus*, quos vocant, per singulas Romanias urbes, in locum eorum suffectis. Idem Imperator Joannem Paphlagonem, Exconsulem, cognomine Caipham, Comitum Largitionum Constantinopoli constituit. Nummos hic *Minus* dictos, in *Follerales* commutatos, exinde per totum imperium signari jussit.

Idem etiam Joannes statuas aereas omnes, a divinisimo Constantino Imperatore Constantinopolitanae urbis ad ornatum ex omnibus undique

σταντίτος ὡς καλλιστεύοντα ἀπὸ ἐκάστης πόλεως συναγαγὼν ἤρξατο εἰς κόσμησιν τῆς αὐτῆς Κωνσταντινουπόλεως δι' ἀρετῆς. ὁ δὲ αὐτὸς Ἰωάννης χωνεύσας αὐτὰ ἐποίησεν ἐξ αὐτῶν στήλην μεγάλην εἰς κῆσαν ὑπερβολὴν τῇ αὐτῇ Ἀναστασίῳ βασιλεῖ· ἦν· B
 5 τὴν ἑστῆσεν εἰς τὸν κίονα τὸν μέγαν, ἐστῶτα ἀρχὸν εἰς τὸν φόρον τοῦ Τιύρου τοῦ λεγομένου· ὅστις κίων πρῶτον μὲν εἶχε στήλην Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἦν πεσοῦσα εἰς τοὺς φόβους ἡ αὐτῆ O 118
 στήλη μόνη.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ χρόνῳ ἐξεφώνησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς διάτα-
 10 ξιν, ὥστε μὴ ποιεῖν τινὰ ἔγγραφον κοπιδερμίας, μήτε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ κοπιδέρμιου ὀνομάζεσθαι, μήτε τὸ πρᾶγμα γίνεσθαι, τῆς αὐτοῦ νομοθεσίας ἐχούσης οὕτως· ὅτι ἡμῖν ἔστιν εὐχὴ τοὺς ἐν ζυγῷ δουλείας ἐλευθεροῦν· πῶς οὖν ἀνεξόμεθα τοὺς ἐν ἐλευ-
 15 θερίᾳ ὄντας ἄγεσθαι εἰς δουλικὴν τύχην; ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς
 20 ἕτερον ἐξέθετο θεῖον τύπον, ὥστε μηδένα δίχα σάκρας τινὰ C
 τεκνοποιεῖσθαι, μήτε ἄρρῆν μήτε θῆλυ, ἀλλὰ ἀπὸ θείας σάκρας, διὰ τὸ καὶ τὸ τεκνοποιούμενον ἔχειν δίκαιον υἱοῦ νομίμου καὶ θυγατρὸς εἰς τὸ καὶ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομεῖν τὴν οὐσίαν τοῦ τεκνοποιουμένου αὐτόν.

Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ δῆμοι Ἀλε-
 ξανδρείας τῆς μεγάλης ἐστασίασαν καὶ ἐφόνησαν τὸν ἀγου-
 25 ρτάλιον αὐτῶν Θεοδόσιον ὀνόματι, τὸν καταγόμενον ἀπὸ Ἀν-
 τιοχείας, τὸν υἱὸν Καλλιοπίου τοῦ πατρικίου, διὰ λείψιν ἐλαίου,
 30 ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχεῖς φξδ', Ἰνδικτιῶνος θ'. O 119

6. κίων Ch., κίων Ox.

urbibus advectas, refudit; statuamque exinde magnitudinis plane stupendae Anastasii ejusdem Imperatoris conflavit; columnaevae ingenti, quae in Tauri Foro stetit vacua, imposuit: Quae quidem Columna Theodosii Magni statuam, terraemotuum priorum vi jam exinde excusam, olim sustinuerat.

Eodem tempore Edicto suo cavet Imperator Anastasius, ne quis Copidermiae Chirographum faceret: sed nec Copidermum, vel nomine tenus, usquam vigere voluit. Edicti autem verba sic se habent: „Quoniam nobis in votis est, uti omnes a Jugo servitutis essent liberi; quoniam igitur pacto liberos homines in Conditionem servilem induci patiamur?“ Idem etiam Imperator, divino suo Edicto sancivit, ne quis, abaque Literis Imperatoris, quoscunque, sive mares sive foeminas, in Liberos sibi adoptaret: ex eo, quod Liberi Adoptitii Legitimarum jus habeant, in bonis Adoptantis, etiam ex Intestato, succedendi.

Eodem imperii ejus tempore, tumultu in populo Alexandrino, ob olei defectum, concitato, Theodosius, Augustalis eorum, ex Antiochia oriundus, Calliopii Patricii filius, interfectus est, anno Aerae Antiochenae DLXIV, In-

Ioannes Malalas.

καὶ ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πολλοὺς ἐτιμωρήσατο ἐξ αὐ-
τῶν τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς τυραννήσαντας τὸν ἄρχοντα αὐτῶν.

- D** Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐτυράνησε Βιταλιανὸς ὁ Θράξ
διὰ πρόφασιν τινα, φησί, λέγων ὅτι διὰ τοὺς ἔξορσθέντας ἐπι-
σκόπους. καὶ παρέλαβε τὴν Θράκην καὶ Σκυθίαν καὶ Μυσίαν 5
ἕως Ὀδησσοῦ καὶ Ἀγγιάλου, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ πλῆθος Οὐννων
καὶ Βουλγάρων. καὶ ἐπεμψεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰπάτιον τὸν
στρατηλάτην Θράκης· καὶ παρετάξατο αὐτῷ, καὶ προδοθεὶς
παρελήφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ· καὶ δοθέντων χρημάτων
πολλῶν ἀνεδόθη Ῥωμαίοις. καὶ διαδεχθέντος τοῦ αὐτοῦ Ἰπα-
10 τίου, μετὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπίνοδον αὐτοῦ προήχθη
ἀντ' αὐτοῦ στρατηλάτης Θράκης Κύριλλος Ἰλλυρικιανός. καὶ
εὐθέως ἀπελθὼν παρετάξατο τῷ αὐτῷ Βιταλιανῷ· καὶ συνέκρου-
E σαν, καὶ ἔπεσαν πολλοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· καὶ περιγενό-
μενος ὁ Κύριλλος εἰσῆλθεν ἐν Ὀδησσῷ τῇ πόλει, καὶ διῆγεν ἐκεῖ, 15
Βιταλιανοῦ ἀναχωρήσαντος ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων. διὰ δόσεως
δὲ χρημάτων ἐξηγόρασεν ὁ αὐτὸς Βιταλιανὸς τοὺς φυλάττοντας
O 120 τῆς αὐτῆς Ὀδησσοῦ πόλεως τὰς πόρτας, κέρμας διὰ τινῶν συ-
γενῶν τῶν αὐτῶν πορταρίων χρήματα καὶ τινὰς ἐπαγγελίας.
V 43 προδοσίας δὲ γενομένης, εἰσῆλθε νυκτὸς εἰς τὴν Ὀδησσον πόλιν 20
ὁ αὐτὸς Βιταλιανός, καὶ παρέλαβε τὸν στρατηλάτην Θράκης
Κύριλλον καὶ ἀνέειλεν αὐτόν. καὶ ἦλθε πρᾶυδεύων πάλιν πᾶσαν

5. *Mysian Ch.*, *Mysian Ox.* Tum *'Odysson Ox.* frequenti vitio.
Apud Hieroclem p. 636. veram scripturam servavit liber Wesselingii
Proleg. p. 630. 12. *Ἰλλυρικιανός Ch.*, *Ἰουλλυρικιανός Ox.* Fort.
addendum ὁ. 15. *'Odyssap* et 18. 20. *'Odysson* et *'Odysson Ox.*

dict. ix. Quo Alexandrinorum facto commotus Imperator, a multis eo-
rum, ob vim Praefecto suo illatam, poenas exegit.

Ejusdem sub Imperio Vitalianus Thrac, vindictam praetexens Epi-
scoporum exulantium, arma sumpsit; et collecto sibi Hunorum et Bel-
garorum numero exercitu, Thraciam, Scythiam, Mysiamque, Odyssum
usque et Anchialum occupavit. Adversus hunc Imperator Hypatium,
Thraciae militum Magistrum, emisit: qui, praelio cum eo commisso, pro-
ditione quadam captus, in Vitaliani manus devenit: numeratque pecunia-
rum ingenti pondere, Romanis iterum restitutus est. Constantinopolim ve-
ro post reversum, Imperator magistratu abdicavit; subrogato in locum
ejus Cyrillo Illyriciano; qui et ipse cum Vitaliano armis decortabat. Prae-
lio autem commisso, plurimi utrinque ceciderunt: Cyrillus autem superior
factus, Odyssum urbem se recepit; Vitaliano etiam ex regionibus illis rece-
dente. Vitalianus interim, missis per cognatos eorum qui ad portas Odyssi
excubias agebant, pecunia, factisque etiam pollicitationibus aliis quibusdam,
Castodes corrumperat. Proditione itaque facta, Vitalianus urbem noctu in-
greditur, captumque ibi Thraciae Militum Magistrum, Cyrillum interfe-

τὴν Θράκην καὶ τὴν Εὐρώπην, ἕως εὖ ἤλθει· ἐν Σύκαις καὶ ἐπὶ τὸν ἀνάπλουον πέραν Κωνσταντινουπόλεως, βουλόμενος καὶ αὐτὴν Κωνσταντινουπόλιν λαβεῖν. καὶ ἐκάθητο ἐν τῷ ἀνάπλω ἐπὶ τὸ λεγόμενον Σωσθένην ἐν τῷ ἐπατηρίῳ τοῦ ἀρχαγγέλου Μωσχαῆλ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀναστάσιος πρόψην· μὲν ἦν μεταστειλόμενος διὰ Μαρίνου τὸν φιλόσοφον Πρόκλον τὸν Ἀθηναῖον, ἀνδρα περιβόητον, καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος, Τί ἔχω ποιῆσαι τῷ κύνι τοῦτῳ, ὅτι οὕτως ταράσσει με καὶ τὴν πολιτείαν, φιλόσοφε; ὁ δὲ Πρόκλος εἶπεν αὐτῷ, Μὴ ἀθυμήσεις, Β 10 βασιλεῦ· φεύγει γὰρ καὶ ἀπέρχεται, ἢ μόνον πέμψεις κατ' αὐτοῦ τινὰς. καὶ εὐθὺς ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος εἶπε Μαρίνῳ τῷ Σύρω· τῷ ἀπὸ ἐπιόρων, ἐστῶτι πλησίον ὅτε διαλέγετο ὁ βασιλεὺς τῷ φιλόσοφῳ Πρόκλῳ, ὀπλίσασθαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ, ὅντι εἰς τὸ πέραν Κωνσταντινουπόλεως. καὶ λέγει Πρόκλος ὁ 15 φιλόσοφος ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως Μαρίνῳ τῷ Σύρω, Ὁ δὲ- O 121
 δωμί σοι λάβε, καὶ ἔξελθε κατὰ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ. καὶ ἐκλείψεν ὁ αὐτὸς φιλόσοφος ἐνεχθῆναι τὸ λεγόμενον Φεῖον ἄπυρον πολὺ, εἰπὼν τριβῆναι αὐτὸ ὡς εἰς μίγμα λεπτόν, καὶ δίδωκε τῷ αὐτῷ Μαρίνῳ, εἰρηκῶς αὐτῷ ὅτι Ὅπου ῥήμεις ἔξ αὐτοῦ C 20 εἴτε εἰς οἶκον εἴτε ἐν πλοίῳ μετὰ τὸ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, εὐθὺς ἀπτεται ὁ οἶκος ἢ τὸ πλοῖον καὶ ἐπὶ πυρὸς ἀναλίσκεται. ὁ δὲ Μαρῖνος παρεκάλεσε τὸν βασιλέα Ἰνα Ἰνα τῶν στρατηλατῶν αὐτοῦ πέμψῃ λαμβάνοντα τὸ βοήθημα· καὶ εὐθὺς μετε-

9. ἀθυμήσεις] Malim ἀθυμήσης.

clt. Tum vero Thraciam rursus omnem et Europam deprædabatur, ad Sycas etiam ipsas perveniens Trajectumque Constantinopolitanum; urbem etiam ipsam invadere in animo habens. Itaque in Trajectu ipso, ad S. Michaelis Archangeli, quas in Sothenio est, Aedem Oratoriam, cum suis coeedit. Imperator autem, accersito prius per Marinum Proclo, Philosopho Atheniensi, magni nominis viro: „Dic Philosophæ, inquit ei Anastasius Imperator, quid de Cane hoc facturus sum, qui sic Me Rempublicamque perturbat?“ Respondet ei Proclus: „Animum ne despondeas Imperator; quamprimum enim armatos aliquot in illum emiseris, fugam sine mora capessurus est.“ Kdixit itaque Imperator Marino Syro, Expresso, qui ei cum Proclo verba facienti adstabat, uti ipse Vitalianum, qui e regione Constantinopolis cum copiis suis coeederat, adoriretur. Proclus autem Philosophus Marinum Syrum, coram Imperatore, in hunc modum allocutus; „Tu, inquit, Vitalianum adorturus, quod tibi dabo, modo summas velim.“ Jussit itaque Philosophus ingens vivi sulphuris pondus adduci; quod in partes minutissimas contritum, Marino dedit: „Hoc, inquit, quibuscumque tu tectis aut navigiis superinjeceris, ea statim ab exortu solis accensa conflagrare videbis, adeoque ab ignibus absumi. Sed Marinus quoque Imperatorem adhortatus est, uti aliquem ex Magistris Militum, ar-

στελλατο ὁ βασιλεὺς Πατρίκιον τὸν Φρύγα, τὸν στρατηλάτην, καὶ Ἰωάννην τὸν Βαλεριατῆς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὀπλισασθαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ εἰς τὸ πέραν, λαμβάνοντας πλοῖα δρομώνων καὶ στρατιώτας. καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως, λέγοντες ὅτι Καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ οἱ δύο ὅτι ἡμεῖς φίλοι ἤμεθα· καὶ μὴ συμβῆῖ τινα ἀποτυχίαν γενέσθαι, καὶ ὑπανοηθῶμεν ὡς προδότες. καὶ ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς ἔβουλεν αὐτοὺς ἔξω τοῦ παλατίου, καὶ κελύουσας Μαρίνην τῇ Σύρῳ λαβεῖν τοὺς δρόμοντας καὶ τὸ θεῖον ἄπυρον καὶ τὴν στρατιωτικὴν βοήθειαν ὀπλισαμένην, καὶ ἐξελθεῖν κατὰ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ. ἀκούσας δὲ Βιταλιανὸς ὅτι μετὰ πολλῆς βοηθείας ἐξέρχεται ὁ Μαρίνος κατ' αὐτοῦ, ὅσα εὗρε πλοῖα ἐκράτησε καὶ ἐγδύωσεν αὐτὰ Ὀννικὴν καὶ Γοτθικὴν χεῖρα ὀπλισμένους. καὶ ὤρμησεν εἰσελθεῖν εἰς Κωνσταντινούπολιν, θαρσύνων ὅτι πάντως αὐτὴν λαμβάνει, καὶ Μαρίνον δὲ ἀπαντῶντα ἀνά-15 λίσκει μεθ' ἧς ἔχει βοηθείας. ὁ δὲ Μαρίνος ἐβρόγγυεσε τὸ θεῖον ἄπυρον, ὃ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ φιλόσοφος, εἰς ὅλα τὰ πλοῖα τῶν δρομώνων, εἰρηκῶς τοῖς ναύταις καὶ τοῖς στρατιώταις ὅτι οὐ χρεία ὀπλων, ἀλλ' ἵνα ῥίπτετε ἐκ τούτου εἰς τὰ ἐρχόμενα κατέναντι ὑμῶν πλοῖα καὶ καίονται. εἰ δὲ πέραν ἀπέλθωμεν εἰς τοὺς οὐ-20 κους, ἔνθα εἰσὶν οἱ ἐχθροὶ τοῦ βασιλέως, ἐκεῖ ῥίψατε. ὁ δὲ Μαρίνος, καθὼς εἶπεν αὐτῷ ὁ φιλόσοφος ὅτι ἀνάπτονται ὑπὸ

8. δρομώνων] δρομόνων Ox. Sic et v. 17. 16. ἐβρόγγυεσε Ch., ἐβρόγγυσε Ox.

mata manu instructum, belli socium sibi daret. Accersitis itaque Patri-
 cio Phryge, Militum Magistro, et Joanne, Valerianae F. edixit illis Im-
 perator; uti cum militum et navigiorum apparatu trajicientes, Vitalia-
 num adorirentur. Ad pedes itaque ejus hi procidentibus; „Nos, inquit,
 Tui ipsius Patrisque tui amicissimi semper fuimus: [veremur autem] ne,
 si quid socius acciderit, Nos proditiis postularemur.“ Sed movebant
 haec Imperatori stomachum: itaque duobus illis ex Palatio ejectis, Ma-
 rino Syro negotium dedit; uti dromonibus et armata manu acceptis, et
 assumpto secum vivo sulphure, Vitalianum ipse aggredereetur. Vitalianus
 autem ubi audierat Marinum, copiis magnis instructum, sibi intinere ad-
 versarium; navigiorum quodcumque petiit corrasit: quibus Gothicis
 Hunnicisque copiis onustis, Constantinopolim ipsam aggredi in animo ha-
 buit; inani scilicet spe fretus ipsam occupandi, Marianaque obviam sibi
 predeudentem, cum copiis ejus omnibus, opprimendi. Marinus autem de
 vivo illo Sulphure, quod a Philosopho acceperat, navigiis undique dis-
 tribuit; Nautis insuper indicans et militibus, nil armis opus esse; modo
 ut de vivo illo sulphure acciperent jussit, navibusque in adversam occur-
 rentibus immitterent; quae exinde statim confligaretur essent. Quod si
 ulteriorem etiam ripam occupare potuerint, hoc ipsum totis hostium Im-
 peratoris uti injicerent, in mandatis dedit. Marinus itaque, ubi prae-

τοῦ πυρός τὰ πλοῖα καὶ ποτιζονται αὐτανδρα, παρήγγειλεν αὐτοῖς
 ῥίπτειν· καὶ ὤφρησεν εἰς τὸ πέραν κατὰ Βιταλιανοῦ καὶ τῶν ἀν-
 θρώπων αὐτοῦ. καὶ κατήνησαν καὶ τὰ πλοῖα Βιταλιανοῦ, καὶ
 εὐρέθησαν ἔγγιστα ἀλλήλων κατέναντι τῆς ἁγίας Θέκλης τῆς ἐν Σύ- V 44
 5 καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦ ρεύματος ὅπου λέγεται τὸ βυθάριν. καὶ γί-
 νεται ἐκεῖ ἡ ναυμαχία ὡραν τρίτην τῆς ἡμέρας· καὶ ἀνήφθησαν
 ἔξαιφνης ὑπὸ πυρός τὰ πλοῖα ἅπαντα Βιταλιανοῦ τοῦ τυράννου καὶ O 123
 ἐποτίσθησαν εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ρεύματος μεθ' ὧν εἶχον Γύτθων
 καὶ Οὐννιον καὶ Σκυθῶν στρατιωτῶν συνεπομένων αὐτῶ. ὁ δὲ Βι-
 10 ταλιανὸς καὶ οἱ εἰς τὰ ἄλλα πλοῖα προσισχηκότες τὸ γεγονός, ὅτι
 ὑπὸ πυρός ἀφνίδιον ἀνάπτονται τὰ ἑαυτῶν πλοῖα, ἔφυγον καὶ ὑπέ-
 στρεψαν ἐπὶ τὰν ἀνάπλου. Μαρῖνος δὲ ὁ ἀπὸ ἐπαρχῶν περά-
 σας ἐν Σύκαις, ὅσους εὗρε τῶν Βιταλιανοῦ εἰς τὰ προάστεια ἢ
 εἰς οἴκους, ἀνέειλε, καταδιώκων αὐτοὺς ἕως τοῦ ἁγίου Μάμαντος·
 15 καὶ γενομένης ἑσπέρας ἔμεινε Μαρῖνος καὶ ἡ βοήθεια αὐτοῦ φυ- B
 λάττουσα τὰ ἐκεῖ. ὁ δὲ Βιταλιανὸς ἔφυγε νυκτὸς μετὰ τῶν
 ὑπολειφθέντων αὐτῶ ἐκ τοῦ ἀνάπλου, ὁδεύσας ἐν τῇ αὐτῇ νυ-
 κτὶ μίλια ἕ· καὶ πρωίας γενομένης οὐδεὶς εὐρέθη εἰς τὸ πέραν
 ἐκ τοῦ αὐτοῦ Βιταλιανοῦ, καὶ ἐνίκησεν ὁ σωτὴρ Χριστὸς καὶ O 124
 20 ἡ τοῦ βασιλέως τύχη. καὶ ἐποίησε πρόκιπσον ὁ βασιλεὺς Ἀνα-
 στασιος εἰς τὸ Σωσθένειν, ἐν τῷ ἀρχαγγέλῳ Μιχαὴλ εὐχαριστῶν
 ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς. ὁ δὲ φιλόσοφος Πρόκλος ὁ Ἀθηναῖος αἰ-

3. εὐρέθειαν Ox.

ceptum, quod a Philosopho acciperat, de navigiis hoc modo comburen-
 dis, vectoribusque submergendis, militibus suis tradidisset, ulteriorem
 Trajectus ripam petit, Vitalianum aggressurus. Sed et Vitalianus quo-
 que Marino sese obviam dedit; propiusque jam a se invicem classes ab-
 fuerant, e regione Templi S. Theclae, quod Sycis est, juxta sinus lo-
 cum qui *Bythærius* dicitur. Ubi ad horam diei tertiam, navali praelio
 commisso, derепente Tyranni Vitaliani classis conflagrans, una cum Go-
 thorum, Hunnorum, et Scytharum, quos sibi adsciverat, copiis, pro-
 fundo mari demersa est. Vitalianus autem ipse, quique in reliquis erant
 navibus, classem ab ignibus sic absumptam videntes; in fugam versi,
 Trajectum repetierunt. Marinus itaque copiis trajectis, quotquot eorum
 qui a Vitaliani partibus steterant, Sycarum in suburbis vel domibus
 invenit, omnes e medio sustulit, insecutus eos usque ad D. Mamantis
 templum: Ubi nocte jam ingruente, ipse cum copiis suis consedens excu-
 bias agebat. Vitalianus interim cum suis, qui ex clade superfuerunt,
 omnibus noctu ex Trajectu fugit, miliaria per eam noctem LX emensus:
 adeo ut mane proximo Vitaliani ex militibus, ad ulteriorem ripam, nec
 unus quidem inventus esset. Hanc vero Imperio victoriam conciliavit
 Salvator Christus et Fortuna Imperatoris. Anastasius itaque Imperator,
 ad Sosthenium Processum faciens, in templo S. Michaelis Archangeli,
 gratias Deo, per plures dies, solennes habuit. Proclus autem Philoso-

τήσας τὸν βασιλέα ἀπελύθη, μηδὲν ἀνασχόμενος λαβεῖν παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ κελύσας αὐτὸν λαβεῖν κεντηνάρια τέσσαρα· ὅστις φιλόσοφος ἀπελθὼν ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν ἰδίαν

C πόλιν εὐθὺς ἐτελεύτησεν. Ἐλεγον δὲ τινες ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅτι ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, ὡς λεπτότατον ὄντα, τὸ θεῖον ἄπυρον ῥιπτόμενον εἰς τὸν ἀέρα ἄπτεκαὶ καὶ φρυσικὸν ἐστὶ τοῦτο. ὁ δὲ Βιταλιανὸς ἀπελθὼν ἐν Ἀγγιᾶλαρ ἐκάθητο ἐκεῖ ἡσυχάζων.

Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου βασιλέως οἱ Οὐννοι Σάβειροι περῶσαντες τὰς Κασπίας πύλας, ἔθνος πολεμικώτατον, 10 ἤλθον ἕως Καππαδοκίας, καὶ πραιδεῖσαντες αὐτὴν καὶ ὄσας παρῆλθον χώρας Ῥωμαίων, καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς καὶ ἔκαυσαν τὰ κτήματα καὶ λαβόντες αἰχμαλωσίαν πολλὴν ἀνεχώρησαν. ἤλθον

D δὲ οἱ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας πραιδευθέντες, καὶ πολλὰ παρέσχευεν ὁ
O 125 βασιλεὺς τοῖς πραιδευθεῖσιν ἐκάστης πόλεως. ἔκτισε δὲ καὶ τεῖχη 15 ταῖς μεγάλαις κόμαις Καππαδοκίας καὶ ἰσφαλίσατο τὰς δύο Καππαδοκίας· καὶ συνεχώρησε πάσαις ταῖς πραιδευθεισῶσι ἐπαρχίαις τὰς συντελείας εἰς τέλειον ἐπὶ ἔτη γ'.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας ἡ Ῥόδος νῆσος τὸ τρίτον αὐτῆς πάθος νυκτός· καὶ πολλὰ αὐτοῖς τοῖς 20 περιλειφθεῖσιν ἔχαρίσατο καὶ τῇ πόλει λόγῳ κτισμάτων.

E Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐγένετο δημοτικὴ ἐπανάστασις πε-

10. πολεμικώτατον Ch., πολεμικώτατον Oz.

phus Atheniensis, discedendi facultate ab Imperatore impetrata, dimissus est, quatuor Centenaria accipere ab ipso iussus: Quibus tamen non acceptis, vacuus in urbem suam discedere maluit; ubi paulo post diem obiit. Dixerunt autem ex Constantinopolitanis nonnulli, Sulphur hoc vivum, in aërem projectum, subtilissimum cum sit, radiis solaribus accendi; et Naturae etiam viribus haec perfici potuisse. Caeterum Vitalianus, in Anchialum secedens, illic demum acquievit.

Ejusdem Anastasii sub Imperio Hunni Sabiri, gens bellicosissima, Portis Caspiae trajectis, Cappadociam adusque penetrarunt: quam, una cum iis etiam omnibus, quas praeteribant, regionibus Romanorum depraedantes, quamplurimos occisioni dederunt: et possessionibus eorum ignibus devastatis, cum praeda ingenti recesserunt. Accedentibus itaque ad Imperatorem a singulis suis urbibus qui bonis suis exuti fuerant, abunde eis suppeditatum est. Quin et grandiores Cappadociae pagos Imperator moenibus cinxit; Cappadociam quoque utramque propugnaculis munit, spoliatas etiam Provincias a tributis quibuscunque pendendis, per triennium, immunes esse jussit.

Eodem Imperante, tertiam Coelestis irae vicissitudinem, nocturno tempore passa est Rhodus insula: ad quam resarciendam, superstitionibus incolis Imperator plurima largitus est.

Ejusdem sub imperio, tumultus in populo Byzantino, Religionis cau-

ρὶ τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος παρὰ τῶν Βυζαντιῶν ἐν Κων-
 στατινουπόλει, ἅς βουλευθέντος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως προσθεῖ-
 ναι εἰς τὸ Τρισάγιος τὸ „ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ἐλέησον
 ἡμᾶς“, καθὼς ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς πόλεσι λέγουσι. καὶ συνα-
 5 θροισθὲν τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐστασίασαν θανατῶς, ὡς τινος
 παραξένου προστιθεμένου τῇ πίστει τῶν χριστιανῶν. καὶ θρό- V 45
 λος ἐγένετο ἐν τῷ παλατίῳ, ὥστε τὸν ἔπαρχον τῆς πόλεως Πλά- O 126
 τωνα εἰσδραμόντα φυγεῖν καὶ ἀποκρυβῆναι τὴν τοῦ δήμου δρ-
 γήν. ἔκραζον γὰρ στασιαῶντες, Ἄλλον βασιλέα τῇ Ῥωμανίᾳ, καὶ
 10 ἀπελθόντες εἰς τὰ Μαρῖνου τοῦ Σύρου τοῦ ἀπὸ ἐπαρχῶν ἔκασαν
 τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἐπραιδευσαν τὰ αὐτοῦ πάντα· αὐτὸν γὰρ οὐχ
 εὔρον. ἀκούσας γὰρ ὅτι εἰς τὸν αὐτοῦ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ
 δήμου ἔρχεται, ἔφυγεν· ἔλεγον γὰρ ὅτι ὡς ἀνατολικὸς αὐ-
 τὸς τῷ βυσιλεῖ ὑπέβαλε λέγεσθαι τοῦτο. καὶ πραιδεύσαντες τὰ
 15 αὐτοῦ δημόσια τὸν ἄρχυρον αὐτοῦ εἰς ἀξίνας ἔκοπτον καὶ ἐμε-
 ρίζοντο. εὔρον δὲ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ μονάζοντα ἀνατολικόν,
 καὶ τοῦτον συλλαβόντες ἐφόνευσαν, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
 εἰς κοντὸν βαστάζοντες ἔκραζον, Οὗτός ἐστιν ὁ ἐπίβουλος τῆς B
 τριάδος. καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ Ἰουλιανῆς τῆς ἐπιφανιστάτης πα-
 20 τριακίς ἔκραζον διὰ τὸν ἄνδρα αὐτῆς Ἀρεόβινδον βασιλέα τῇ
 Ῥωμανίᾳ· καὶ ἔφυγεν Ἀρεόβινδος ἐν περάματι κρυβείς. καὶ
 ἀνελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ εἰς

6. θρόλλος Οχ. 7. πόλιως Οχ. 18. κόπτον Οχ.

sa, inde coortus est, quod Imperator Hymno Trisagie adjici voluit clau-
 sulam hanc; [„Qui Crucifixus es pro nobis,“ Miserere Nostri] in Ec-
 clesiis Orientalibus recitari solitam. Coacta itaque in unum multitudine,
 perturbatio rerum ingens facta est, ac si novitium aliquod Christianae
 Fidei assutum esset. In Palatio etiam tumultus erat adeo gravis, ut
 Plato urbis Praefectus fuga sibi consulens, latebras quaesierit, ubi a fu-
 rore populi tutus delitesceret. Populus enim tumultuans, „Imperatorem
 alium Romaniae posebat.“ Quin et in aedes Marini Syri, Expraefecti,
 irruentes, ignem tectis injiciebant, bonaque ejus diripiebant omnia. Sed
 et aeraria quoque ejus expilabant, argentumque inibi inventum, securi-
 bus dissecantes, distribuebant. Marinum vero ipsum non invenerunt;
 quippe hic, fama turbae numerosioris aedes suas adorturas accepta, sub-
 duxerat sese. Existimabat enim popellus, Marinum, quod Orientalis es-
 set, clausulae hujus Trisagie adjiciendae, Imperatori auctorem fuisse.
 Monachum vero Orientalem, aedibus Marini repertum, comprehendentes
 interemerunt; contoque affixum caput circumferentes, exclamabant: „Ec-
 oe Trinitatis insidiatorem.“ Tum vero Julianae nobilissimae Patriciae
 aedes advenientes, virum ejus Areobindum Imperatorem Romanum excla-
 mantes deposcebant. Areobindus itaque fuga evadens, in Trajectu la-
 tuit. Caeterum Imperator Anastasius in Circum veniens, in Regiam se-

- Ο 127 τὸ κάθισμα δίχα διαδήματος· καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ δῆμος εἰσ-
 ἤλθεν ἐν τῷ Ἱππικῷ· καὶ διὰ θείας προσφωνήσεως αὐτοῦ μετε-
 χειρίσατο τὰ πλήθη τῆς πόλεως, παραγγέλλας αὐτοῖς μὴ ὡς ἔτυ-
 χε φρονεῖν ἢ ἐπέρχεσθαι· τισι· καὶ ἡσύχασεν ἅπαν τὸ πλήθος,
 αἰτήσαντες αὐτὸν φορέσαι τὸ στέμμα. καὶ ἔξοτε ἡσύχασαν καὶ 5
 ἀνεχώρησαν τοῦ συναθροῦσθαι, ἐκέλευσε κατοχὴν γενέσθαι·
 C καὶ πολλῶν κρατηθέντων, τοὺς μὲν ἐτιμωρήσατο, τοὺς δὲ ἐρε-
 μάτισε διὰ τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως. ταῦτα δὲ ἔπασχον ἐπὶ πολ-
 λὰς ἡμέρας, καὶ πλήθους ἀπείρου φρονεθέντος ἐνταῦθα ἐγένετο
 μεγάλη καὶ φόβος οὐκ ὀλίγος ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν 10
 ἐκάστη πόλει τῆς Ῥωμανίας.

Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν εἶδεν ἐν ὄραματι ὁ αὐτὸς βασιλεὺς
 Ἀναστάσιος ὅτι ἔσται ἐναντίον αὐτοῦ ἀνὴρ τις τέλειος, ἐσχή-
 μων, βασιτάων κώδικα γεγραμμένον, καὶ ἀναγινώσκων καὶ
 ἀναπτύξας τοῦ κώδικος φύλλα πέντε καὶ ἀναγνοὺς τὸ τοῦ βα- 15
 σιλέως ὄνομα εἶπεν αὐτῷ, Ἴδε, διὰ τὴν ἀπληστίαν σου ἀπα-

- Ο 128 λείψω δεκατέσσαρα· καὶ τῷ ἰδίῳ δακτύλῳ αὐτοῦ ἀπήλειψε,
 D φησί. καὶ διωπνίσθη ταραχθεὶς ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς,
 καὶ προσκαλεσάμενος Ἀμάντιον τὸν κουβικουλάριον καὶ πραι-
 πόσιτον διηγήσατο αὐτῷ τὴν τοῦ ὄραματος ὀπτασίαν. ὅστις 20

7. ἐρεμᾶτισε] Conferendus videtur Tzetzes ad Lycophr. v. 1285. in-
 dicatus ab Ducangio v. ἑρῆμα, ὁ Ἀπόφορον φαίνεται μεταξὺ τὰς
 Συμπληγάδας εἶναι λέγων Καλιγηδόρος καὶ Βοζαντίον, ὡς εἶναι τὸ
 λεγόμενον παρ' ἰδιώταις βαρβάρους ἑρῆμα. Quibus addendus Ma-
 lalas supra p. 44. A. 16. Ἰδὲ Ox.

dem sine Diademate ascendit. Quod ubi populo notum fuit, in Hippe-
 dromum omnes se contulerunt: turbamque tandem totam, divinis suis ser-
 monibus, Imperator sibi conciliavit: eos insuper hortatus, ne sic temere
 in quosvis irruentes, ultra caedes patrarent. Tum vero tumultus omnis
 acquievit; obtestante etiam ipsum popello, uti resumptum Diadema rursus
 gestaret. Ubi primum autem tumultu sedato populus domum suam quisque
 se receperat, seditiosos comprehendi iussit Imperator; quorum nonnullos
 supplicis subiecit, alios vero Urbis Praefecto in custodiam tradidit. Haec
 autem cum per plures dies perpassi fuissent, infinita hominum multitudinis
 neci data, secuta est inde tranquilla maxime rerum facies; metusque in-
 gens Constantinopoli, omnibusque adeo Romaniae urbibus, hominum ani-
 mis incusus est.

Imperator autem Anastasius, non multo post tempore, per somnum
 vidit, e regione sibi adstantem, virum quendam adultum ornatumque;
 qui codicem scriptum ferens, legebat: foliis autem quinq; pervolutis,
 lectoque Imperatoris nomine; „Ecce (inquit) ob insatietatem tuam, [an-
 nos] quatuordecim deleo:“ simulque eos digito expunxit. A somno vero
 experrectus Imperator et perterrefactus, Amantium Cubicularium et
 Praepositum ad se vocavit, cui quod per somnum viderat aperuit.

Ἀμάντιος εἶπεν αὐτῷ, Εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι, βασιλεῦ· ἐνόπνιον γὰρ εἶδον κάγω ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ ὅτι ὡς ἐστηκώς κάγω ἐναντίον τοῦ ὑμετέρου κράτους ὀπισθὲν μου ἔλθων χοῖρος, ὡσπερ σύαγρος μέγας, καὶ δραξάμενος τῷ στόματι τὴν ἀρχὴν τῆς χλαμύδος 5 καὶ τινάξας κατήγαγέ με εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ ἀνήλωσέ με κατεσθίων καὶ καταπατῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ὁ βασιλεὺς Πρόκλον τὸν Ἀσιανὸν φιλόσοφον, τὸν ὄνειροκρίτην, ὄντα πάνυ ἐπιτήδειον, εἶπεν αὐτῷ [τὸ ὄραμα, ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμάντιος· ὁ δὲ ἐσαφήνισεν αὐτοῖς] τὴν τοῦ ὄραματος δύναμιν καὶ ὅτι μετὰ 10 χρόνον τελειοῦνται.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος μετὰ τὰς πρώτας αὐτοῦ **E** δωρεὰς πύλιν ἄλλας κατέπεμψε πᾶσι τοῖς ὑποτελέσει τῆς αὐτοῦ πολιτείας. ἔκτισε δὲ καὶ εἰς ἐκάστην πόλιν τῆς Ῥωμανίας διά- **V 46** φορα κτίσματα καὶ τέλγη καὶ ἀγωγούς, καὶ λιμένας ἀνακαθάρας 15 καὶ δημόσια λουτρά ἐκ θεμελίων οἰκοδομήσας, καὶ ἄλλα πολλὰ **O 129** ἐν ἐκάστῃ παρέσχε πόλει.

Καὶ μετ' ἕλληρον χρόνον ἀρξώσθησας ἀνέκειτο, καὶ ἀστραπῆς καὶ βροντῆς γενομένης μεγάλης πάνυ, θροσηθεὶς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα, ὧν ἐνιαυτῶν ἐγενήκοντα καὶ 20 μηνῶν πέντε.

8. τὸ — αὐτοῖς addidi ex Chron. p. 331. A.
πόλιν Ox.

19. ἐγενήκοντα Ox.

16. πόλει Ch.,

Amantius ei, „In aeternum, inquit, vivas Imperator. Insomnium et ego quoque hac ipsa nocte habui. Dum enim Majestate Vestra coram starem, porcus quidam, ingentis apri speciem prae se ferens, a tergo mihi venire visus est; qui extremam chlamydis oram in os arripiens, vellicabat mordicus; meque ipsum deorsum agens, dentibus lacerabat et proculcatum pedibus totum devorabat. Accersitus igitur ab Imperatore Proclus, Asianus Philosophus, sagacissimus somniorum conjector, visionis vim Imperatori exposuit; brevi scilicet eos interituros esse.

Imperator autem Anastasius, praeter ea quae supra memoravimus; etiam alia vectigalibus suis omnibus munera distribuit. Quin et per singulas etiam Romaniae urbes varia erexit aedificia, moenia, et aquaeductus; portus etiam repurgavit; et Balnea publica ab ipsa etiam fundamentis excitavit; plurimaeque per urbes alia passim donavit.

Haud longo autem post tempore, ex morbo decubuit; tonitruque ingenti facto fulmineque, consternatus inde Imperator Anastasius spiritum efflavit, annos natus xc et menses v.

Β *Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἀναστασίου ἐβασίλευσεν ὁ Θεότατος*
Ἰουστίνος, ἀπὸ Βεδεριάνας ὡν Θράξ, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μάγνου,
μηρὶ ἰουλίῳ θ', ἰνδικτιῶνι ἑνδεκάτῃ· ὄντινα ὁ στρατὸς τῶν φυ-
λαττόντων τὸ παλάτιον κελεύσει Θεοῦ ἔξκουβιτόρων ἅμα τῷ δῆ-
μῳ στέψαντες ἐποίησαν βασιλέα· ἦν γὰρ κόμης ἔξκουβιτόρων. 5
 Ο 131 *ἐβασίλευσε δὲ ἔτη θ' καὶ ἡμέρας εἰκοσιδύο. τῇ δὲ ἡλικίᾳ ἦν*
διμοριαῖος, εὖστηθος, οὖλος, ὀλοπόλιος, εὐρινος, ὑπόπυλῆρος,
εὐμορφος, ἐν πολέμοις κοπωθεὶς, φιλότιμος, ἀγράμματος δέ. ἢ
μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, ἀνείλεν Ἀμάντιον τὸν πραιπόσιτον αὐτοῦ
καὶ Ἀνδρέαν τὸν κουβικουλάριον αὐτοῦ τὸν Ἀνυσιακὸν καὶ Θεό-
κριτον τὸν κόμητα τὸν τοῦ αὐτοῦ Ἀμαντίου δομέστικον· ὄντι-
να ἐβουλεύετο ποιῆσαι βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἀμάντιος, δὸς τῷ αὐ-
τῷ Ἰουστίνῳ χρήματα ῥογεῦσαι, ἵνα γένηται Θεόκριτος βασιλεὺς·

7. οὖλος Ox. 10. Ἀνδρέαν Chron. p. 331. C, Ἀνδρέα Ox.

LIBER XVII.

DE TEMPORIBUS JUSTINI IMPERATORIS.

Αναστασίῳ post exitum imperium suscepit sacratissimus Justinus, ex Be-
deriana Thracum oriundus, sub Magni Consulatu, Julii ix, Indictione
undecima: quem exercitus Excubitorum Palatium custodientium, una cum
populo, nutu Divino, diademate insignitum, Imperatorem creavere: Erat
enim Comes Excubitorum. Imperavit autem annos ix et dies xxii. Erat
hic statura mediocrem excedente, pectore firmo, crine crispo canoque,
naso decore, facie rubicunda et formosa, in bellis exercitatus, magnifi-
cus, caeterum literarum rudis. Quamprimum autem imperare coepit, e
medio sustulit Amantium Praepositum, et Andream Lausiacum, cubicular-
ium; Theocritum etiam Comitem, Amantii familiarem, quem Amantius
Imperatorem creare statuerat; qui etiam Justino ipsi pecunias dedit ero-
gandas, ut Theocritus fieret Imperator. Quin et Justinus eas erogavit:

καὶ ἐξῆλθον. ὁ στρατὸς οὖν καὶ ὁ δῆμος λαβῶν οὐχ ἔλατο ^O 132
 Θεόκριτον ποιῆσαι βασιλέα, ἀλλὰ θελήσει Θεοῦ ἐποίησαν Ἰου-
 στίνον βασιλέα. μετὰ δὲ τὸ βασιλεῦσαι αὐτὸν τοὺς βουλευθέν-
 τας ἐπιβουλευσάσιν τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐφόνευσεν ἕσω ἐν τῷ πα-
 5 λατίῳ.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεκαλέσατο τὸν πατριῆκιον Ἀππίωνα
 καὶ Διογενιανὸν καὶ Φιλόξενον, ὄντας συγκλητικούς, ἐν ἑξορίᾳ
 περιφερόμενους παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βασιλέως· καὶ ἐποίησεν Ἀπ-
 πίωνα ἑπαρχὸν πραιτωρίων καὶ Διογενιανὸν στρατηγὸν τῆν ἀνατο-
 10 λῆς, καὶ Φιλόξενον δὲ μετὰ χρόνον ἐποίησεν ἕπαρχον.

Ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀνῆλθεν ἐν τῇ ἀνατολῇ ^V 47
 φοβερός ἀστὴρ, ὀνόματι κομήτης, ὃς εἶχεν ἀκτῖνας πέμπουσας
 ἐπὶ τὰ κάτω, ὃν ἔλεγον εἶναι πωγωνίαν· καὶ ἐφοβοῦντο.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς εὐθέως προετρέψατο καὶ Βιταλιανὸν
 15 τὸν τυραννήσαντα Ἀναστασίῳ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πολιτείᾳ, καὶ
 ἐποίησεν αὐτὸν στρατηγὸν πραιποσίτου.

Τῷ δὲ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔφθνε Σέβηρος ὁ
 πατριάρχης Ἀντιοχείας εἰς Αἴγυπτον, φοβηθεὶς Βιταλιανόν·
 καὶ ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ Παῦλος πατριάρχης ὁ ἀπὸ Ξενοδόχων ^O 133
 20 τῶν Εὐβοῦλου. ὅστις τοὺς τῆς συνόδου Χαλκηδόνος ἑξακοσίου
 τριάκοντα ἐπισκόπους ἐνέταξε τοῖς διπτύχοις τῶν ἐκκλησιῶν ἐκά-
 στης πόλεως· καὶ διὰ τοῦτο ἐγένετο σχίσμα μέγα, καὶ οὐκ ἔκοι- ^B

1. οὐχ] οὐχ Ox. 6. 9. Ἀππίωνα] Ἀπίωνα Chron. p. 831. D, ubi
 v. Ducang. Scripserat Ἀππίωνα, ut infra p. 82. B. 8. καὶ περι-
 φερόμενος Ox.

quibus acceptis, exercitus populusque non Theocritum, sed Justinum,
 Deo ita volente, Imperatorem dixere. Imperio itaque potitus, eos qui
 Imperio suo insidiati fuissent, intra palatium occidit.

Idem Imperator Appionem Patricium, Diogenianum, et Philoxenum,
 Senatores ab Anastasio Imperatore in exilium missos, revocavit. Atque
 Appionem constituit Praetorio Praefectum, Diogenianum vero Militum in
 Oriente Magistrum, et Philoxenum, haud longe post, Consulem desti-
 gnavit.

Hujus imperii sub initio tremendum in Oriente Astrum apparuit,
 Cometa vocatum, radium deorsum emittens, Barbdatum quem vocant;
 cuius ad conspectum trepidarunt homines.

Idem Imperator sine mora Vitalianum, qui contra Anastasium Res-
 publicamque rebellia moverat arma, sibi conciliavit; Praesentisque Mili-
 tiae Magistrum constituit.

Ejusdem Imperantis anno primo, Severus Patriarcha Antiochenus,
 Vitalianum fugiens, in Aegyptum se recepit: cuius in locum Patriarcha
 creatus est Paulus, qui Hospitii Eubuliani Praefectus fuerat. Hic DCXXX
 Synodi Chalcedonensis Episcoporum nomina in Ecclesiarum Diptychas
 per singulas Urbes retulit: Schisma inde magnum factum est, multis ab

νώουν αὐτῷ πολλοί, λέγοντες ὅτι οἱ τῆς συνόδου ἀκολουθοῦν-
τες τὰ Νεστορίου φρονοῦσιν.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας τὰ ἱπποδρόμια παρεσχέθη τοῖς
Σελευκέσι καὶ Ἰσαύροις. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἀνεφάνη γυνή
τις ἐκ τῆς χώρας τῆς Κιλικίας γιγαντογενῆς ὑπάρχουσα τὴν 5
ἡλικίαν, εἰς μῆκος τε καὶ πλάτος ἄνθρωπον ὑπερτέλειον πῆχυν
ἓνα· ἥτις προσαιτούσα περιῆλθε πᾶσαν τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν·
εὐρέθη δὲ ἡ αὐτὴ καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ· ἥτις ἐκομίζετο
ἀπὸ ἐκάστου ἐργαστηρίου φόλλιν μίαν.

Ὁ δὲ αὐτὸς Ἰουστίνος βασιλεὺς ἐδισσιγάτευσεν ἕνατον στρα-
C τηλάτην πραισέντου Βιταλιανόν, ὅστις προῆλθεν ἕνατος Ῥω-
O 134 μαιών· καὶ ἐν τῷ ἕνατεύειν αὐτὸν μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ
μίμπαν ἐσφάγη ὁ αὐτὸς Βιταλιανὸς ἐν τῷ παλατίῳ, ὡς τυ-
ραννήσας Ῥωμαίους καὶ πολλὰς πόλεις καὶ χώρας τῆς Ῥωμανίας
πριαιεύσας. 15

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας Ζιάθιος ὁ τῶν Λαζῶν βασι-
λεὺς μηνύσας καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τῶν Περσικῶν μερῶν
βασιλεύοντος Περσῶν Κωάδου καὶ φίλου ὄντος τοῦ αὐτοῦ Ζια-
θίου, βασιλέως Λαζῶν, ὡς ἕναξ ὑποκειμένου τῇ βασιλείᾳ τοῦ
αὐτοῦ Κωάδου· διὸ καὶ εἰ συνέβη τινὰ τελευτῆσαι τῶν βασιλέων 20
Λαζῶν, ὑπὸ τοῦ Περσῶν βασιλέως προεχειρίζετο καὶ ἐστέρει-

1. οἱ τῆς συνόδου.] „Forte scribendum, τῇ συνόδῳ.“ Ch. 4. Σε-
λευκέσι.] Redit haec forma p. 61. B. Conf. Diodori Exc. Vat. p. 119.
2. ed. nostrae. 6. ὑπερτέλειον] ὑπερέχουσα τέλειον Ch. Fort.
ὑπὲρ τέλειον.

eo secedentibus, quibus Synodi illius fautores Nestorianismum sapere vi-
debantur.

Hujus sub imperio Circensia certamina Seleucensibus et Isauris
exhibita sunt: quo tempore etiam innotescere coepit mulier quaedam a
Cilicia, statura plane Gigantea, quae et proceritate et magnitudine ju-
stam hominis staturam cubito uno superavit. Haec universum per impe-
rium vagabunda, stipem petebat: Antiochiam quoque magnam veniens,
ex officina quaque erogatum sibi habuit follem unum.

Idem Imperator Justinus Vitalianum, Praesentis Militiae Magistrum,
ad dignitatem quoque Consularem evexit. Consul itaque Romanus datus
Vitalianus, dum populo hypatiam facit, post primam a se Mappam emis-
sam, occisus est in palatio; ut qui in imperium arma moverat rebellis,
plerimasque Romaniae urbes ac regiones devastaverat.

Eodem imperante Ztathius, Lazorum rex, Persarum imperium cum
diutius non ferret, e regionibus Persicis discessit. Persis imperavit eo
tempore Coades, Ztathii etiam ipsius olim amicus. Neque Persarum im-
perio paruit Lazorum Rex: cui, quandocunque eum mori contigerit, in
Regno Successor a Persarum rege, sed Lazis oriundus, designabatur.
Lazorum itaque Rex iste Paganismi portatus, cavensque ne si a Coade

το, ἐκ τοῦ γένους μέντοι τῶν αὐτῶν Λαζῶν· ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς D
 Λαζῶν φησὶν τὸ τῶν Ἑλλήνων δόγμα διὰ τὸ μὴ προχειρισθέν-
 τα αὐτῶν ἀπὸ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, ποιῆσαι καὶ θυσίας
 καὶ πάντα τὰ ἤθη τὰ Περσικά, ἣ μόνον ἐκαλεύθησεν ὁ αὐτοῦ·
 5 πατήρ Σαμανάκης, εὐθέως ἀνῆλθε πρὸς τὸν βασιλεῦς Ἰουστινόν
 ἐν τῷ Βασιανίῳ, καὶ αὐτῶν ἐκδοὺς παρεκάλεσεν αὐτὸν ἀναγο-
 ρεῦσθαι βασιλεῦς Λαζῶν. καὶ δεχθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως ἐφω-
 τίσθη, καὶ χριστιανὸς γενόμενος ἠγάγετο γυναῖκα Ῥωμαίαν,
 τὴν ἐκγόνην Νόμου τοῦ πατρικίου, ὀνόματι Οὐαλεριανήν. καὶ O 135
 10 ἔλαβεν αὐτὴν μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν, στεφθεὶς
 παρὰ Ἰουστίνου, βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ φορέσας στεφάνιον Ῥω-
 μαϊκὸν βασιλικὸν καὶ χλαμύδα ἄσπρον ὀλοσθήρακον, ἔχον ἀντι E
 πορφυροῦ ταβλίου χρυσοῦν βασιλικὸν ταβλίον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐν
 μέσῳ στήθεσιν ἀληθινόν, ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦ
 15 βασιλέως Ἰουστίνου, καὶ σιχάριον δὲ ἄσπρον παραγαδίδιον, καὶ
 αὐτὸ ἔχον χρυσαῖα πλουμῖα βασιλικά, ὡσαύτως ἔχοντα τὸν χαρα-
 κτῆρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· τὰ γὰρ ζαγγία, ἃ ἐφόρει, ἦν ἀγα-
 γῶν ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χώρας, ἔχοντα μαργαρίτας Περσικῶ στή- O 136
 ματι· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ζώνη αὐτοῦ ὑπῆρχε διὰ μαργαριτῶν. καὶ V 48
 20 ἄλλα δὲ ἔλαβε δῶρα πολλὰ παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστί-
 νου καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Οὐαλεριανή.

Καὶ γνοὺς τοῦτο Κωάδης ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐδήλωσε τῷ

1. μὲν Ox., μέντοι Chron. p. 332. B. 12. ἔχον] ἔχων Chron. male,
 sed recte χλαμύδην pro χλαμύδα. 14. ἀληθινόν sequentibus iun-
 git Ox. Kat purpureum, ut vol. I. p. 13. C. 18. εἶχον Ox., ἔχον-
 τα Chron. 19. μαργαρίτων Ox.

Persarum Rege diademate insigniretur, sacrificia ritusque alios omnes more Persico peragere necesse haberet; statim ac pater Damnazes e vi-
 vis excesserat, Byzantium venit ad Justinum Imperatorem, sui que dedi-
 tione facta, Lazorum Rex ab eo inaugurari petiit. Receptus itaque a
 Justino, et sacro fonte lustratus, Christianus factus est; foemina etiam
 Romana in uxorem ducta, Nomi Patricii filia, nomine Valeriana: quam
 etiam in regionem suam secum abduxit. A Justino autem Imperatore
 Romano Diademate Regio more Romano insignitus est, Chlamydeque alba
 heloexica, pro purpureo Clavum aureum Regium habente, cujus in me-
 dio sigillum fuit, Imperatoris Justini expressam referens effigiem. Tom-
 cam quoque albam Paragaudiam gestabat, aureis pro more Regio Clavis
 adornatam, et ipais etiam Imperatoris effigiem prae se ferentibus: quas
 autem ferebat Tzangas, ex regione sua secum adductas, more Persico
 Margaritis, uti et Zonam, distinctas habuit. Sed et allis etiam muneri-
 bus plurimis et ipse et uxor Valeriana ab Imperatore Justino donati
 sunt.

Quamprimum vero haec Coadi Persarum Regi innotuerant, per Lo-

- βασιλεῖ. Ἰουστίνῳ διὰ πρεσβευτοῦ ταῦτα, ὅτι Φάλας καὶ ἀρρήτης ἀνταμεταξὺ ἡμῶν λαλοῦμένης καὶ γινόμενῆς τὰ ἐχθρῶν πράττεις. ἰδοὺ γὰρ τὸν ὑποκειμένον μοι βασιλέα. Ἀζῶν αὐτὸς προχειρίσῃς, μὴ ὄντα ὑπὸ τῆν Ῥωμαίων διοίκησιν, ἀλλ' ὑπὸ τῆν Περσῶν πολιτείας ἐξ αἰῶνος. καὶ πρὸς ταῦτα ἀντεδήλωσεν ὁ βασιλεὺς Ῥω- 5
 μαίων Ἰουστίνος διὰ πρεσβευτοῦ, Ἡμεῖς τινα τῶν ὑποκειμένων τῇ
 B ὑμετέρῃ βασιλείᾳ οὔτε προσελαβόμεθα οὔτε προετραφέμεθα, ἀλλ' ἐλθῶν πρὸς ἡμᾶς τις ὀνόματι Ζιτάθιος εἰς τὰ ἡμέτερα βασι-
 λεια ἐδήθη προσπίπτων ἡμῖν ῥησθῆναι τοῦ Ἑλληνικοῦ δόγμα-
 τος καὶ θουσιῶν ἀσεβῶν καὶ σαμῆτων πλάνης καὶ γενέσθαι 10
 O 187 ἀμμοιοργοῦ τῶν ἀπάντων. καὶ κολῦσαι τὸν βουλούμενον εἰς
 βελτίονα τύξιν ἐλθεῖν καὶ πᾶντι θεῶν ἀληθινῶν ἡμεῖς προτε-
 πόμεθα ὥστε χριστιανὸν αὐτὸν γινόμενον καὶ ἀξιοθέητα τῶν
 ἐπουρανίων μυστηρίων εἰς τὴν ἰδίαν ἀπέλυσασιν χώραν. καὶ 15
 ἐγένετο ἐκ τούτου ἔχθρα μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Περσῶν.
 C Καὶ προετρέψατο ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ
 ῥῆγα τῶν Οὐννων ὀνόματι Ζιλγιβί. περὶ οὗ ἀκούσας Ἰουστί-
 νος ὁ βασιλεὺς, ὅτι πρῶν μὲν αὐτὸς ἦν προετραφέμενος αὐτὸν
 πρὸς βοήθειαν Ῥωμαίων. πέμψας γὰρ ἦν αὐτῷ καὶ δῶρα πολλὰ 20
 καὶ σύνταξιν παρ' αὐτοῦ λαβὼν μεθ' ὀφκοῦ, ἀκούσας ὅτι προσ-
 ἐρήθη τῷ βασιλεῖ Περσῶν, ἐλυπήθη σφόδρα. ὁ δὲ αὐτὸς

11. ἀξιούμενος Ch., Chron. p. 333. A, ἀξιούμενον Ox. 13. ἡ-
 μεις προετραφέμεθα] οὐκ εἰσίδέχεται ponit Chron. et aperte vitium
 est in Malala.

gatum Justino literas misit, in haec verba scriptas: „Tu, amicitia et
 pace inter nos facta, hostilia tamen agis. Ecce enim Lazorum Regem,
 mihi subditum, inaugurasti; cum sub Romanorum nunquam, sub Persarum
 vero Imperio semper fuerit.“ Ad haec Justinus Romanorum Imperator
 per Legatum ei rescripsit, hisce verbis: „Nos subditorum tuorum
 Imperio nostro adscripsimus neminem, vel in partes nostras pelleximus:
 Verum in ditiones nostras venit Ztathius quidam, suppliciter nos procatas,
 uti ab Ethnica religione, sacrificia impuris et errore Diabolico liberatus,
 in Christianum fieret, aeternique Dei, rerum omnium Opifitiae, Gratia
 dignus censeretur. Ad meliorem itaque vitae conditionem venire volentem
 prohibere nostram non erat: Quin et Dei cognitionem ut amplecteretur,
 eum hortati sumus. Christianum denique factum, coelestibusque
 Mysteriis initiatum, in regionem suam remisimus.“ Caeterum exinde
 Persis cum Romanis inimicitiae intercesserunt.

Eodem tempore Rex Persarum Zilgibim, Hunnorum regem, in partes
 suas sollicitavit. Quod cum Justinus Imperator audisset, (cum scilicet,
 quem ipse prius ad Romanorum societatem missis donis quamplurimis
 invitaverat, foedusque juramento firmaverat, ad Persarum regem dno-
 descivisse;) ingenti ira correptus est. Caeterum Hunnus iste, a Ceade

Οὐννος, προτραπείς ὑπὸ Κωάδου βασιλέως Περσῶν ἦλθε κατὰ
 Ῥωμαίων· μετὰ εἴκοσι χιλιάδων, ὀφείλων πολτιμῆσαι Ῥωμαίους.
 ὁ δὲ θειότατος Ἰουστίνος ἀδήλωσε διὰ πρεσβευτοῦ τῷ βασι-
 λεῖ Κωάδῃ μετὰ φιλικῆς αὐτοῦ ἀποκρίσεως ἔνεκεν εἰρήνης, ὡς
 5 ἐπ' ἄλλῃ τινὶ γράφας, φησί, τὴν τοῦ αὐτοῦ Ζιλγιβί ῥηγὸς παρα-
 βασίαν καὶ ἐπιορκίαν, καὶ ὅτι παρὰ Ῥωμαίων ἐκομίσαστο χρήμα- D
 τα κατὰ Περσῶν, ἠφείλων αὐτοὺς προδοῦναι καὶ τῷ καιρῷ
 τῆς συμβολῆς ὑπὲρ Ῥωμαίων συμμαχεῖν, καὶ ὅτι δεῖ ἡμῶς ἀδελ- O 138
 φονδὸς ὄντας εἰς φιλίαν λυλεῖν καὶ μὴ ὑπὸ τῶν κινῶν τούτων
 10 παλῆσθαι. καὶ ἐπιγινὸς ταῦτα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἐπηρώ-
 τησε τὸν Ζιλγιβί, εἰρηκῶς ὅτι Δῶρα ἔλαβες παρὰ Ῥωμαίων
 προτραπείς κατὰ Περσῶν; καὶ εἶπεν ὁ Ζιλγιβίς τὸ ἀληθές καὶ
 ὠμολόγησε. καὶ ὠργίσθη ὁ βασιλεὺς Περσῶν Κωάδης, καὶ
 ἐφόνευσεν αὐτόν, ὑπονοήσας ὅτι δόλῳ ἦλθε πρὸς αὐτόν, καὶ
 15 πολλοδὸς τοῦ ὄχλου αὐτοῦ νυκτὸς ἀνείλε, πέμψας κατ' αὐτῶν
 πλῆθος πολὺ, ἀγνοούντων ὅτι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Περσῶν ἐπέμ-
 φθη κατ' αὐτῶν τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ὡς ἀπὸ ἄλλης χώρας, φησί, E
 ἐπελθόντων τοῖς Οὐννοις καὶ τῷ ῥηγὶ αὐτῶν· οἱ δὲ λοιποὶ τῶν
 Οὐννων οἱ περισωθέντες ἔφυγον. καὶ ἔδοξε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς
 20 Κωάδης λαλεῖν περὶ πάκτων εἰρήνης, δηλώσας διὰ Λαβροῦτου
 πρεσβευτοῦ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων Ἰουστίνῳ.

Ἐν ᾧ χρόνῳ τελευτᾷ Παῦλος ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας, καὶ V 49

2. εἴκοσι χιλιάδων Ch., εἰκοσιχιλιάδων Ox. 11. εἰρηκῶς Chron.,
 εἰρηκῶς Ox.

rege sollicitatus, exercitū viginti Millium armatorum instructus, adversus Romanos arma movit. Sacratissimus autem Justinus, pacis conditiones amica interpellatione conciliaturus, quas de alia quapiam re scribens, per Legatum suum missis ad Coadem regem literis, de perfidia et perjurio Regis Hunnorum certiore fecit; nempe eum a Romanis pecunias accepisse, uti Persas eis proderet; ipsoque in congressu Romanorum partes suscepturum. „Quin et Nos, inquit, fratres cum simis, amicitiam invicem colere oportet, neque committere, ut canibus istis in ludibrium cedamus.“ His auditis, Persarum Rex Zilgibim amice interrogavit, an a Romanis ipse pecunias accepisset, contra Persas sollicitatus. „Immo, inquit Zilgibis, me accepisse fateor.“ Ad haec iratus Persarum Rex, credensque Hunnum per dolum venisse, occidit illum; multos etiam ex exercitu ejus per noctem interfecit; plane nescientibus Hunnis, hoc a Persarum Rege provenire, sed tanquam ab alia quapiam regione in se Regemque suum impetam factum fuisse existimantibus. Qui vero a caede reliqui fuerunt Hunni, profugerunt. Tum demum Coadi Regi visum est de Bacis conditionibus tractare, missis hac de re literis per Legatum, Labroium nomine, ad Justinum Romanum Imperatorem.

Circa hoc tempus Paulus, Patriarcha Antiochenus, e vivis excessit:

ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Εὐφράσιος ὁ Ἱεροσολυμίτης, ὅστις μέγαν ἐπέ-
ησε διωγμὸν κατὰ τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων, πολλοὺς φονεύσας.

- Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τὸ Βένετον μέρος ἐν πάσαις ταῖς
O 189 πόλεσιν ἤτάκτει, καὶ ἐτάρασσον τὰς πόλεις λιθασμοῖς καὶ κα-
ταβασίαις καὶ φόνοις· ἐπήρχοντο γὰρ καὶ τοῖς κατὰ πόλιν 5
ἄρχουσιν, ἀρξίμενοι ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. ταῦτα δὲ ἐπράττον-
το ἕως τῆς γενομένης προαγωγῆς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει γε-
νομένου Θεοδοῦτου ὑπάρχου πόλεως, τοῦ ἀπὸ κομητῶν τῆς ἀνα-
τολῆς· ὅστις προεβλήθη ἐπὶ τῆς πρῶτης Ἰνδικτιῶνος, καὶ κατε-
δυνάστευσε τῆς δημοκρατίας τῶν Βυζαντιῶν, τιμωρησάμενος 10
B πολλοὺς τῶν ἀτάκτων κατὰ κλίεσιν τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου.
ἐν οἷς συνελάβετο Θεοδοσίον τινα, τὸν ἐπίκλην Ζτικιάν, ὅστις
ἐν πολλῇ εὐπορίᾳ ὑπῆρχε, καὶ τῇ ἄξιμῳ ὦν ἰλλούστριος, καὶ τοῦ-
τον ἀθροεντήσας ἀνεῖλε, μὴ ἀναγαγὼν τῷ βασιλεῖ. καὶ ἀγα-
νακτηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐπαύθη τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπέλω- 15
σθη τῆς ἀξίας, κελουθεὶς ἔξειλθεῖν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν. καὶ
μετὰ τὸ καταλαβεῖν αὐτὸν τὴν ἀνατολήν ἔφυγε φοβηθεὶς ἐν
τῇ τρίτῃ Ἰνδικτιῶνι, προσφυγὼν ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ ἀπεκρύβη
ἐκεῖ· καὶ ἀντ' αὐτοῦ προήχθη ἑπαρχος πόλεως Θεόδωρος ὁ ἀπὸ
ὑπάτων, ὁ ἐπίκλην τηγανιστής· προήχθη δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ 20
Ἐφραίμιος ὁ Ἀμιδηνός· ὅστις ἠγώνισατο κατὰ τῶν δημοκρα-
τοῦντων Βενέτων· καὶ λοιπὸν ἠσέχασιν ἡ δημοκρατία τοῦ Βε-

7. γενομένου delendum videtur. 8. ἐπάρχων] ἐπάρχου Ch. *ibid.*
κομητῶν] κομητῶν Ox.

cujus in locum Euphrasius Hierosolymitanus suffectus est: qui et Ortho-
dorus, quos vocant, graviter persecutus est, plurimis eorum etiam neci
traditis.

Hisdem temporibus Veneta Factio commotiones ubique per urbes ex-
citabat, Lapidationibus, tumultibus, caedibusque, omnia miscens. Quia
et adversus urbium etiam praefectos ubique insurgabant [Veneti,] initium
rebellionis a Constantinopoli sumentes. Nec desierunt tumultuantes, us-
que dum Theodotus, excomes Orientis, urbi Praefectus constitutus fue-
rit, quod factum est Indictione Prima. Hic itaque insurrectionem populi
Byzantini compescuit, aeditiosorum permultis, Imperatoris ipsius ex jussum,
in supplicium adactis. Inter quos cum Theodosium quendam, cognomine
Ziticam, virum locupletissimum et dignitate illustrem, a se comprehen-
sum, non expectato Imperatoris Mandato, ipse auctoritate propria fretus,
neci dedisset, hoc in eo non ferens Imperator, Magistratu eum abdicavit,
et honoribus exutum, in Orientem ablegavit. Quo cum advenisset,
de salute sua necdum satis securus, fugam inde cepit, Indictione 3,
et Hierosolymam veniens, ibi delituit. In locum vero istius, Theodorus
Exconsul, cognomine Teganistes, urbi Praefectus constitutus est. An-
tiochiae vero Praefectus est Ephraemius, Amidenus: qui Venetarum Par-
tium tumultibus ebriam eundo, usque adeo coercuit eos, ut acquiescentes

πέτου μέρους τοῦ ποιεῖν ταραχὰς ἐν ταῖς πόλεσι· καὶ ἐπήρθησαν τὰ θεώρια, καὶ οἱ ὀρχησται ἐκ τῆς ἀνατολῆς καὶ πάντες ἐξωρίσθησαν, δίχα μέντοι τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας τῆς πρὸς Αἴγυπτον. O 140
C

5 Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐκώλυσε τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων πρὸς τὸ μὴ ἐπιτελεῖσθαι ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀπὸ Ἰνδικτιῶνος ἰδ'. ἄλυτάρχῃσιν δὲ ἀπὸ Ἀφρανίου ἕως θυδίου ἐξηκοστοῦ πεντακοσιοστοῦ, ἀφ' οὗ ἐκωλύθη τὰ Ὀλύμπια, ἀλύταρχοι οἷ'.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ, Ἀνατολλοῦ τοῦ Καρίνου ὄντος κόμητος ἀνατολῆς, συνέβη ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐμπρησμὸν μέγαν γενέσθαι ὑπὸ D
θεϊκῆς ὀργῆς· ὅστις ἐμπρησμὸς προεμήνυσε τὴν τοῦ θεοῦ μέλλουσαν D
ἔσεσθαι ἀγανάκτησιν. ἐκαύθη γὰρ ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ D
ἀγίου Στεφάνου ἕως τοῦ πραιτωρίου τοῦ στρατηλάτου. ἐγένοντο δὲ καὶ μετὰ ταῦτα ἐμπρησμοὶ πολλοὶ εἰς διαφόρους γειτο- D
15 νίας τῆς αὐτῆς πόλεως, καὶ ἐκαύθησιν πολλοὶ οἶκοι καὶ ἀπό-
λοτο πολλαὶ ψυχαί, καὶ οὐδεὶς ἐγίνωσκε πόθεν τὸ πῦρ ἀνήπτε-
το. κατὰ πρεσβείαν Ἐφραιμίου τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας O 141
ἐφιλοτιμήσατο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς διὰ τοὺς καυθέντας τόπους O 141
χρυσοῦ κεντηνάρια δύο.

20 Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνέβη παθεῖν ὑπὸ θεομηνίας τὸ λεγόμενον Δοδράχιον, πόλιν τῆς νέας Ἡπείρου ἐπαρχίας, ἐξ ἧς E
ὑπήρχεν Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς· ὅστις καὶ πολλὰ ἔκτισεν ἐκεῖ,

2. ὀρχησται Ox. 7. Ἀφρανίου] Ἀφρόνιος vol. I. p. 122. C. 17. κατὰ δὲ Ch. *ibid.* Ἐφραιμίου] Ἐφρασίον Ch., Theophanes p. 147. B.

demum Veneti commotionibus omnino abstinerent. Sed et tum quoque spectacula prohibita fuerunt; et saltatores ex Oriente toto, excepta Alexandria, Magna in Aegypto, ejecti sunt.

Idem Imperator etiam Certamina Olympica prohibuit, ne deinceps Antiochia, ab indictione xiv, celebrarentur. Ab Afranio autem, ad usque dLXVIII [annum Aerae Antiochenae,] quo tempore Ludis illis interdictum est, Alytarchae LXXVII numerantur.

Eodem tempore, Anatolio, Carini filio, Orientis tum Comite, Antiochia Coelestis ex ira tremendo more conflagravit; quae quidem conflagratio certum futurae ultionis divinae erat indicium. Incendia enim a S. Stephani Martyrio usque ad Magistri Militum Praetorium grassabantur. Acciderunt etiam post haec, diversos Antiochiae per vicos, incendia varia; a quibus quamplurimae absumptae sunt aedes, animaeque permultae perierunt: sed nec sciri unquam potuit, undenam ignes isti accendebantur. Imperator autem, Ephraemii Patriarchae Antiochensis precibus ad hoc incitatus, ad locos exustos reficiendos, auri Centenaria duo largitus est.

Contigit autem eodem tempore divinam subire vindictam Dyrrachium, Epiri Novae urbem; unde ortum suum habuit Anastasius Imperator:

Ioannes Malalas.

παρεσχηκῶς αὐτοῖς καὶ τὸ ἵπποδρόμιον. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰουστι-
 νος πολλὰ παρέσχεν εἰς ἀνανέωσιν τῇ αὐτῇ Δοδρακηνῶν πόλει,
 ἣτις πρῶτη μὲν ἕλεγτο Ἐπίδαμνος· ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς περι-
 λειφθεῖσιν ἐφιλοτιμήσατο. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ ἡ Κό-
 ρινθος τῆς Ἑλλάδος ἔπαθε· καὶ πολλὰ κακὰ ἐχαρίσατο ὁ αὐτὸς 5
 V 50 βασιλεὺς. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηρίας Ἀνά-
 ζαβρος, πόλις τῆς Κιλικίας τὸ τέταρτον αὐτῆς πάθος· ἀνήγειρε
 δὲ αὐτὴν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπόθη
 ὑπὸ Θεομηρίας ὑδάτων ποταμιαίων Ἔδεσα, πόλις μεγάλη τῆς
 Ὀσδρονηῆς ἐπαρχίας, ἐν ἑσπέρα, τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ κατὰ μέ- 10
 O 142 τανδροὶ σὺν τοῖς οἴκοις ἀπώλοντο. ἔλεγον δὲ οἱ περιωθέντες
 καὶ οἰκοῦντες τὴν αὐτὴν πόλιν ὅτι καὶ ἐν ἄλλῳ καιρῷ κατέκλυσε
 τὴν αὐτὴν πόλιν ὁ αὐτὸς ποταμὸς, ἀλλ' οὐχ οὕτως ἀπώλεσεν·
 ἐπεὶ μεμαθήκαμεν ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις χρόνοις ἐγένετο τὸ αὐτὸ 15
 σχῆμα, μετὰ δὲ τὸ πανθῆναι τὴν ὀργὴν τὰ πλησίον τῶν θεμε-
 B λίων τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ οἰκήματα φιλοκαλλίας τυγχάνοντα
 εὐρέθη πλᾶξ λιθίνη μεγάλη, ἐν ἣ ἐπεγέγραπτο ἐν γλυφῇ ταῦτα·
 Σκίρτος ποταμὸς σκιρτήσει κακὰ σκιρτήματα πόλιταις. ἡ δὲ
 αὐτὴ Ἔδεσα πόλις ἐκτίσθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατορος, λα- 20
 βοῦσα τελεχῆ· ἦντινα ὠνόμασεν ὁ αὐτὸς Σελευκος ὁ Μακεδῶν
 Ἀντιόχειαν τὴν μίξοβάρβαρον, καὶ ὅτε ἔπαθε τὸ πρῶτον αὐτῆς

8. Ἐπίδαμνος Ox., Ἐπίδαμνος Ch. 10. Ὀσδρονηῆς Ox. 16. τὰ]
 κατὰ τὰ Ch. 19. Σκιρτὸς Ox. 22. μίξοβάρβαρον Ch., μίξο-
 βάρβαρος Ox.

qui, praeter alia quae ibi extruxit plurima, circum quoque excitavit.
 Justinus vero Imperator, urbi Dyrrachio (quae Epidamnus olim vocaba-
 tur,) instaurandae, incolisque superstitionibus, plurima largitus est. Eodem
 tempore divinam quoque iram perpessa est Corinthus, Graeciae urbs:
 cui item instaurandae Imperator plurima dedit. Inter haec etiam quar-
 tam irae divinae vicissitudinem experta est Anazarbus, Ciliciae urbs:
 quam et ipsam quoque Imperator de integro excitavit. Eodem tempore
 Osdroenae provinciae urbs Magna, Edessa, exundationibus Scirti flumi-
 nis, quod urbem mediam perfluit, cum domibus incolisque suis, tempore
 vespertino, tota absorpta est. Dixerunt autem, qui superstites adhuc ur-
 bem incoluerunt, huiusmodi aliquid olim temporibus urbi accidisse, seque
 a Majoribus accepisse, alias etiam urbem suam, ab exundante fluvio, li-
 cet non ut nunc totam, aquis immersam fuisse: cessante autem post ira
 coelesti, juxta aedes quasdam speciosas, ad fluminis ripam positas, Tabu-
 lam magnam Lapideam repertam esse, cui haec insculpta fuerunt: Scir-
 tus fluvius male omnino Civibus saltabit. Caeterum urbs Edessa a Se-
 leuco Nicatore, Macedone, extracta primum, et moenibus cineta, no-
 men habuit, a Conditore inditum, Antiochiam Mirobarbaram. Post vero

πάθος, μετακλήθη Ἐδεσα. πολλὰ δὲ παρέσχεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐν ἐκάστη πόλει, ἀνακαινίους ἐν πολλαῖς εὐπρεπείαις καὶ τοῖς σωθεῖσι πολλὰ χαρισάμενος· τὴν δὲ Ἐδεσαν μετωνόμασεν Ἰουστινούπολιν.

5 Τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἔπαθεν ὑπὸ θεο-
μηνίας Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη τὸ πέμπτον αὐτῆς πάθος ἐν μηνί C
μαίῳ, ὑπατείας Ὀλυβρίου· πολλὸς γὰρ ἦν ὁ φόβος ὁ τοῦ θεοῦ O 143
γενόμενος κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὥστε τοὺς συλληφθέντας
ὑπὸ τῶν οἰκημάτων ἐν τῇ γῆ καὶ πυρκαϊούτους γενέσθαι, καὶ
10 ἐκ τοῦ ἀέρος δὲ σπινθήρας πυρὸς φαίνεσθαι· καὶ ἔκαιον ὡς ἀπὸ
ἀστραπῆς τὸν εὐρισκόμενον, καὶ ἐδόχλαζε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς,
καὶ ἐκραινοῦντο οἱ θεμέλιοι, κουφιζόμενοι ὑπὸ τῶν σεισμῶν
καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τεφρούμενοι, ὥστε καὶ τοῖς φεύγουσιν ὑπήν-
τα τὸ πῦρ. καὶ ἦν ἰδεῖν θαῦμα φοβερὸν καὶ παράδοξον,
15 πῦρ ζεφυγόμενον ὄμβρον, ὄμβρος καμίνων φοβερῶν, φλόξ εἰς
ὑετὸν λυομένη, καὶ ὑετὸς ὡς φλόξ ἐξαπτόμενος καὶ τοὺς
βοῶντας ἐν τῇ γῆ κατανήλισκε. καὶ ἐκ τούτου Ἀντιόχεια ἄχρη-
στος ἐγένετο· οὐκ ἔμεινε γὰρ, εἰ μὴ τὰ πρὸς ὄρος μόνον πα- D
ροικούμενα οἰκήματα. οὐκ ἔμεινε δὲ οὔτε ἅγιος οἶκος εὐκτηρίου
20 ἢ μοναστηρίου ἢ ἄλλου ἁγίου τόπου ἀδιάρρηκτος· τὰ γὰρ
ἄλλα συνετελέσθησαν εἰς τὸ παντελές· ἡ δὲ μεγάλη ἐκκλησία Ἀν-
τιοχείας ἢ κτισθεῖσα ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως

7. πάλος Ch., κολλός Ox. 10. σπινθήρας Ch., σπινθήρος Ox.
16. λυομένη Ox.

quam primam ejus perpessa est ruinam, Edesa vocabatur. Plurima vero Imperator urbibus singulis instaurandis ornandisque largitus est; uti et incolis superstitiibus: Edessam vero Justinopolim vocavit.

Ejusdem autem Imperatoris anno septimo, Mense Maio, Olybrium Consule, quintam divinae irae vicissitudinem perpessa est Antiochia Magna. Tanta enim per id tempus ab irato Numine consternatio Mortalibus incessit, ut et aedium ruinis obruti ab igne ex terra exiliente absumerentur: ex aere etiam ignis, scintillarum instar decidens, obvius quosque, Fulminis in morem, combussit. Sed et ipsis etiam pavimentis ebullientibus, aedificiorum fundamenta subitus concussa, et fulminibus taeta, conflagrarent. Prorumpentibus vero, ut se eriperent, hominibus obversatae sunt undique occurrentes flammae. Imo spectaculum videre erat plane tremendum, et praeter hominum fidem ignes imbrem eructantes, imbres caminorum horrescentium, ignes in imbrem solutos, imbresque, flammarum instar accensos, miseros sub terra ejulantes absumentes. Exinde Antiochia desolatio facta est: nec enim aedes Oratoria ulla, nec Monasterium, nec sacer aliquis locus, sed nec domus, praeterquam quae ad montem fuerunt, ulla non disrupta supererat; caetera quidem omnia tota absumebantur. Magna autem Ecclesia Antiochensis, quam ibi olim extruxit Constantinus M. Imperator, corruentibus aliis omnibus, sola ali-

τῆς Θεομηρίας γενομένης καὶ πάντων πεπτωκότων εἰς τὸ ἔδα-
 φος ἔσθη ἐπὶ ἡμέρας β' μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν τοῦ Θεοῦ φο-
 βερὰν ἀπειλὴν· καὶ αὕτη ὑπὸ πυρὸς ληφθεῖσα κατηνέχθη ἕως
 O 144 ἑδάφους· καὶ ἕτεροι δὲ οἴκοι μὴ πεπτωκότες ὑπὸ τοῦ πάθους
 τοῦ Θεικοῦ ὑπὸ τοῦ πυρὸς διελύθησαν ἕως Θεμελίων· καὶ 5
 ἀπώλοντο ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ ἄχρι χιλιάδων διακοσίων πεντήκον-
 E τα· ἦν γὰρ ἡ μεγάλη ἑορτὴ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡ τῆς ἀνα-
 λήψεως· καὶ πολὺ πλῆθος ἦν τῶν ξένων ἐπιδημήσαν· ἐπὶ δὲ
 τῆς αὐτῆς Θεομηρίας ἐδείχθη καὶ τὸ τῶν πολιτῶν πλῆθος ὀπό-
 σον ὑπῆρχε· πολλοὶ δὲ τῶν χωσθέντων ζήσαντες μετὰ τὸ 10
 ἀνερχθῆναι αὐτοὺς ζῶντας ἀπέθανον· τινὲς δὲ ἐκ τῶν πο-
 λιτῶν τῶν σωθέντων, εἴ τι ἠδυνήθησαν, ἀφείλαντο καὶ ἔφευ-
 γον· καὶ ὑπήντων αὐτοῖς γεωργοί, καὶ ἀπέσπων παρ' αὐτῶν
 V 51 φρονεῦοντες αὐτούς· ἐδείχθη δὲ καὶ ἐν τούτῳ ἡ τοῦ Θεοῦ φι-
 λανθρωπία· ὅσοι γὰρ ἀπέσπων, ἀπέθνησκον βιαίως, οἱ μὲν σηπό- 15
 μνοι, οἱ δὲ τυφλοῦμενοι, οἱ δὲ χειρουργαῖς κοπτόμενοι, καὶ ὁμο-
 λογοῦντες τὰ πλημμελήματα ἑαυτῶν παρεδίδουν τὰς ψυχὰς· ἐν οἷς
 ἦν ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἄρπαγῆ χρησάμενος Θωμᾶς τις σιληντιάριος,
 ὅστις ἐξῆλθε φεύγων ἐκ τῆς Θεομηρίας, καὶ ἔξω τῆς πόλεως ὡς
 ἀπὸ μιλίων τριῶν ἐπὶ τὴν πόρταν τὴν λεγομένην τοῦ ἁγίου 20
 O 145 Ἰουλιανοῦ οἶκει, καὶ ἀπέσπα πάντα ἐκ τῶν φεγγόντων διὰ τῶν
 οἰκετῶν αὐτοῦ· τοῦτο δὲ διεπράξατο ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας·
 καὶ ὡς λυμαίνεται πάντα, ἐξαίφνης ὑγίης ὦν ἐτελεύτησε·

13. ὑπήντων] ἠκήντων Ox. *ibid.* 15. ἀπέσπων Ch., ἀκίεσπον
 Ox. 23. οἶκει] φῦκει Ch.

quandiu stetit, Numinisque tremendam iram per dies duos sustinuit: tam-
 dem vero et ipsa flammis correpta, tota assumpta est. Quaeque alia
 terrae tremoribus supererant aedificia, ignibus assumpta funditus ruebant:
 pereuntibus ab excidio hoc cetera circiter mortalium Millibus. Ob magni
 enim Festi Assumptionis Christi Dei Nostri Celebrationem, frequentia
 ibidem erat advenaarum maxima. Ex hac autem Numinis ira conjicere
 Hicet, quam numerosus erat Populus Antiochensis. Sed et complures etiam,
 qui ruderibus obruti, vivi effodiebantur, dererpente spiritum efflabant.
 Quin et civium quoque qui eripuerant sese, nonnulli, bonorum morum,
 si quid poterant, corradentes, fuga rebus suis consuluerunt: sed a ru-
 sticis, in quos per viam inciderant, expilati bonis, etiam Vita spoliaban-
 tur, Caeterum inde Dei erga homines misericordia apparuit. Eorum enim, qui
 rapinas haece exercuerant, nonnulli in putredinem soluti, occaecati alii, sub
 chirurgorum incisionibus alii, infeliciter omnes, interierunt; et facinora sua
 deprecantes, reddiderunt animas. Ex quorum numero eodem tempore erat
 Thomas quidam, Silentarius. Hic a Numinis ira cavens sibi, aufugerat; et ad
 tertium, vel eo circiter, ab urbe lapidem, juxta S. Juliani quam vocant
 Portam sedibus positus, per ministros ibi suos, bona eorum qui evaserant

καὶ πάντες ἐδύζαζον τὸν Θεόν. ἡ δὲ αὐτοῦ περιουσία ἄρπαγεῖ-
 σα ἀπώλετο· καὶ ἐν ᾧ τόπῳ ἐτελεύτησεν, ἐκεῖ καὶ ἐτάφη. B
 ἐδείχθη γὰρ καὶ ἄλλα τινὰ μυστήρια τοῦ φιλανθρωποῦ Θεοῦ·
 ἔγκυοι γὰρ γυναῖκες δι' εἴκοσιν ἡμερῶν ἢ καὶ τριάκοντα ἀνῆλ-
 5 θον ἐκ τῶν χωσθέντων ὕμεις· πολλὰ δὲ γεννήσασαι εἰς τὴν γῆν
 κάτω ὑπὸ τὰ χάρματα ἀνῆλθον σὺν νηπίοις ἀβλαβεῖς καὶ
 ἔζησαν μετὰ τῶν τεχθέντων ἐξ αὐτῶν. καὶ ἄλλα δὲ παιδία
 ὡσαύτως διεσώθησαν μεθ' ἡμέρας λ'· καὶ πολλὰ φοβερώτερον
 τούτων ἐγένετο. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν πτώσιν ἐφάνη ἐν
 10 τῷ οὐρανῷ ὁ τίμιος σταυρὸς διὰ νεφέλης κατὰ τὸ ἀρκυῖον μέ-
 ρος τῆς αὐτῆς πόλεως· καὶ πάντες Θεασάμενοι αὐτὸν ἔμειναν
 κλαίοντες καὶ εὐχόμενοι ἐπὶ μίαν ὥραν. ἐγένοντο δὲ μετὰ
 τὴν πτώσιν τῆς πόλεως καὶ ἄλλοι σεισμοὶ πολλοὶ ὡς ἐπὶ χρόνον C
 ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν ἕξ. Σελευκίῳ δὲ καὶ Δάφνης ὡς ἐπὶ
 15 μῆλια εἴκοσι πτώσις ἐγένετο· πολλὰ δὲ χρήματα παρέσχε ταῖς
 παθοῦσαις πόλεσιν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς. ἀκούσας γὰρ τὴν γενο-
 μένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, λύπη συσχεθεὶς οὐ μικρᾷ, O 146
 Θεωριῶν μὴ ἀγομένων ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἁγίως πεντηκοστῆς κα-
 ταλαβούσης, δίχα διαδήματος εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ
 20 πορφυροῦ μαντιῶν κλιῶν, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ πάντες οἱ συγκλη-
 τικοὶ καὶ πορφυροῦ ἐφόρον.

4. εἴκοσι Οκ.

omnia diripuit. Ubi vero per dies quatuor rapinas hasce exercuisset, omnia depraedans, morte oblit, nullo etiam interveniente morbo, repentina. Laus inde Deo ab omnibus tributa est. Quoque in loco mortuus, eodem et sepultus est; direptis etiam, quae corraserat, bonis ejus omnibus. Sed et verenda magis adhuc Divinae erga homines misericordiae extiterunt indicia: Mulieres etenim praegnantes, xx post, vel etiam xxx dies, illaesa ex rudoribus effodiebantur: quorum plurimae quoque, solutis corruptitum aedificiorum sub ruinis puerperii doloribus, una cum infantibus suis illaesa emergentes, Numinis irae supervixerunt. Quin et pueruli quoque alii, tricesimum post diem, incolumes reperiebantur: multaque his stupendiora contigerunt. Tertio autem post cladem hanc die, Venerandae Crucis imago de caelo comparuit in nubibus, urbi ad septentriones imminens: qua visa, in lachrymas soluti omnes, preces unius horae per spatium effundebant. Acciderunt autem, post urbis casum, plures etiam alii terrae motus, per spatium anni unius et vi mensium: quibus etiam Seleucia Daphnesque, quaeque ad vicesimum fere lapidem distabant, aedificia concussa corruebant. Urbibus autem, calamitates hasce perpassis, Imperator abunde pecuniarum suppeditavit. Dei enim quanta erga homines Misericordia fuisset, edoctus, et ipse clades has acerbissime tulit; nec Byzantii pro more edita sunt spectacula. Pentecostes etiam sacro Festo tum existente, Diademateposito, ipse, Senatoresque omnes, vestibus pullis induti, templum lachrymantes petebant.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀπέστειλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Καρίνον κόμητα μετὰ κεντηναρίων πέντε· συναπέστειλε δὲ καὶ Φωκᾶν τὸν πατρίκιον καὶ Ἀστέριον, ἄνδρας σοφούς, δοῦς καὶ αὐτοῖς χρήματα πολλὰ εἰς ἐπανόρθωσιν τῆς πόλεως καὶ τῶν ἀγωγῶν καὶ τῶν γεφυρῶν τοῦ ποταμοῦ, ὡς ἐπιστάμενος τὴν αὐτὴν πόλιν· ἦν γὰρ οἰκίσθαι ἐν αὐτῇ χρόνον τινά, ὅτε κατῆλθε μετὰ τῶν στρατηλατῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ. καὶ πυκνῶς ἔγραφε τοῖς αὐτοῖς πατρικίοις τοῦ φροντισθῆναι τὴν πόλιν.

O 147
E Μετὰ δὲ τὸ ὄρθοον ἔτος τῆς αὐτοῦ Ἰουστίνου βασιλείας καὶ μηνῶν θ' συνεβασίλευσεν αὐτῷ ὁ θειότατος Ἰουστινιανὸς 10 μετὰ τῆς Ἀνυούστας Θεοδώρας, στεφθεὶς ὑπὸ τοῦ θειοτάτου αὐτοῦ θείου ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μαβορτίου. ὅστις βασιλεὺς V 52 Ἰουστινιανὸς πολλὰ ἐχαρίσατο τῇ αὐτῇ τῶν Ἀντιοχείων πόλει· καὶ εἰς πᾶσαν πόλιν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας ποιήσας μεγάλα κατώστασιν· καὶ ἐν ἐκάστῃ δὲ πόλει κατέπεμψε θείας σάκρας, 15 ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίαις ἢ φόνους ποιοῦντας, ὅποιον δ' ἂν ὑπάρχωσι μέρους, ὥστε μὴ τολμᾶν τινα τοῦ λοιποῦ τὴν οἰανδήποτε ἀταξίαν ποιῆσαι, φόβον ἐνδειξάμενος εἰς πᾶσας τὰς ἐπαρχίας.

Ἐν δὲ Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ πρὸς ὀλίγον καιρὸν ἐγένοντο ἐν 20 φιλίᾳ οἱ δῆμοι.

Eodem etiam tempore, Carinum Comitem eo centenarius v instructum misit, cumque eo Phocam Patricium et Asterium, viros prudentes: tradito etiam illis pecuniarum ingenti pondere, quod urbi esset, Aqueductibus, fluuiique pontibus instaurandis. Agnovit enim urbem hanc, ex quo una cum Ducibus in bellum Persicum et ipse descendens, ibidem per tempus aliquod commoratus est. Patricios autem dictos, urbis curam suscipere, frequentibus suis literis hortatus est.

J U S T I N I A N U S I M P E R A T O R .

Exacto autem imperantis Justini anno VIII, menseque insuper IX, imperii socium sibi sumpsit divinissimum Justinianum, una cum Theodora Augusta; quem sacratissimus avunculus ejus, Mavortio Cos. Diademate insignivit. Hic vero Justinianus Imperator urbem Antiochiam magno pecuniarum pondere donavit: Res etiam Romanas, ubique per imperium, egregie composuit. Per Saoras enim, quas singulis in urbibus promulgandas emiserat, cavit, caedis vel seditonum autores, quibuscumque demum a partibus steterint, uti poenas darent. Metus inde Provincialibus undique incensus, nec deinceps erat, qui omnino tumultus excitare ausus est.

Quinetiam populus Antiochenus, per aliquantillum temporis, inter se conveniebant.

Ἐκτίσθη δὲ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ εὐκτήριον οἶκον τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀντικρὺς τῆς λεγομένης Ῥουφίνου βασιλικῆς, κτίσας πλησίον καὶ ἕτερον οἶκον τῶν ἁγίων Κασμά καὶ Δαμμινοῦ. ὡσαύτως δὲ ἔκτισε καὶ ξενῶνα καὶ 5 λουτρὰ καὶ κινστήρας. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εὐσεβεστάτη Θεοδώρα καὶ αὐτὴ πολλὰ τῇ πόλει παρέσχεν· ἔκτισε δὲ καὶ οἶκον τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ εὐπρεπέστατον πάντων· ἔκτισε δὲ καὶ τὴν λεγομένην Ἀνατολίου βασιλικήν, πέμψας τοὺς κίονας ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως. ἡ δὲ αὐτὴ Ἀύγουστα Θεοδώρα, ποιή- 10 σασα σταυρὸν πολύτιμον διὰ μαργουριτῶν ἔπεμψεν ἐν Ἱεροσολύμοις. ὁ δὲ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς δωρεὰς κατέπεμψε πᾶσι τοῖς ὑποτέλλει τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας.

Οἱ δὲ αὐτοὶ βασιλεῖς προχειρίσαντο τὸν πατρικίον Ὑπάτιον στρατηλάτην ἀνατολῆς εἰς τὸ φυλάξαι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σα- 15 ρακηνῶν διὰ τὰ ἀνατολικά μέρη.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καιρῷ κατὰ πόλιν πολλοὶ ἐτιμωρήθησαν Μανιχαῖοι, ἐν οἷς ἐτιμωρήθη καὶ ἡ γυνὴ Ἐρυσθίου τοῦ συγκλητικῆ καὶ ἄλλαι ἅμα αὐτῇ.

Τῆς δὲ Θεομηρίας συμβάσεως κόμης ἀνατολῆς ὑπῆρχεν 20 Ἐφραῖμιος· ὅστις μετ' ὀλίγον χρόνον ἀναγκασθεὶς προχειρίσθη οἱ 149 πατριάρχης Ἀντιοχείας· ὁ γὰρ πρὸ αὐτοῦ γεγονώς Ἐδφράσιος ἐν τῇ Θεομηρίᾳ πυρίκαυστος ἐγένετο. γινόντες δὲ οἱ εὐσεβεῖς βα-

4. Κοσμά Ox. V, vol. I. p. 180. C. 5. κινστήρας] κινστήρας Ox. Conf. p. 57. E. 9. Ἀύγουστα Ox. Eadem μαργουριτῶν.

Extruxit etiam, Antiochiae aedem oratoriam, e regione Basilicae, Rufini dictae, D. Mariae Deiparae semper Virgini sacrae: cui etiam in propinquo alteram Aedem SS. Cosmae et Damiano excitavit. Consimiliter quoque Hospitium, Balnea et Cisternas extruxit. Quin et religiosissima Theodora urbem eandem multis donavit: Aedem etiam splendidissimam extruxit, Michaeli Archangelo sacrae; Anatolii etiam, quam vocant, Basilicam condidit, columnis eo ex Constantinopoli transmissis. Eadem Theodora Augusta, pretiosissimam Crucis effigiem, ex Margaritis elaboratam, Hierosolymas misit. Idem Justinianus Vectigalibus per Imperium Romanum omnibus dona transmisit.

Idem Imperatores militum in Oriente Magistrum dixerunt Hypatium Patricium, qui partes Orientales a Saracenorum incursionibus tueretur.

Caeterum per id tempus Manichaei passim per urbes pluri poenas dederunt: ex quorum numero erat Erythrii Senatoris Uxor, unaque cum illa plures aliae.

Quo tempore autem terrae motus acciderat, Comes erat Orientis Ephraemius; qui paulo post Patriarchatum Antiochensem suscipere coactus est. Ephrasius enim, decessor ejus, conflagratione Coelesti absumptus perierat. Imperatores autem religiosissimi, audito Ephraemium Orien-

οιλεῖς ὅτι ὁ κόμης τῆς ἀνατολῆς Ἐφραίμιος ὑπὸ τοῦ κλήρου
καυρικῶς ἐχειροτονήθη πατριάρχης, προηγάγοντο ἀντ' αὐτοῦ
D κόμητα ἀνατολῆς Ζαχαρίαν, ὅστις ὑπῆρχε Τύριος. ὁ δὲ αὐτὸς
Ζαχαρίας, ἰδὼν τὴν γενομένην ἄλωσιν τῆς πόλεως, ἤτήσατο
τοὺς αὐτοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς διὰ μηνύσεως αὐτοῦ ἀνελεθῆναι ἐν 5
Βυζαντίῳ καὶ πρεσβεῦσαι ὑπὲρ τῆς Ἀντιοχείων πόλεως, καὶ
ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἐπίσκοπον Ἀμηδείας, ἄνδρα εὐλαβῆ, καὶ
ἄλλους κληρικούς· καὶ ἀνῆλθον ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ πολ-
λὰ κατορθώσαντες ἐπέστρεψαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ μετὰ
δωρεῶν βασιλικῶν, λαβόντες χρυσοῦ κεντηνάρια λ' καὶ τύπους 10
περὶ διαφόρων κεφαλαίων τοῦ ἄγεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τὰ
πάτρια. οἱ δὲ αὐτοὶ βασιλεῖς μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐδωρήσαντο
τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἄλλα κεντηνάρια δέκα.

O 150
E Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ συνέβη ἀσθενῆσαι τὸν θειότατον Ἰουσι-
νον ἐκ τοῦ ἔλκους οὗ εἶχεν ἐν τῷ ποδί· ἦν γὰρ λαβὼν ἐν τῷ τό- 15
πῳ σαγίτταν ἐν πολέμῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς αὐ-
τοῦ ἐγένετο· μὴνὶ αὐγούστῳ α', Ἰνδικτιῶνος πέμπτης· τελευτᾷ
δὲ ἐνιαυτῶν οε'. ὡς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς αὐτοῦ βασι-
λείας ἔτη θ' καὶ ἡμέρας εἰκοσιδύο μετὰ καὶ τῶν τεσσαρῶν μη-
νῶν τοῦ αὐτοῦ ἀνεψιοῦ.

20

1. Ἐφραίμιος Οκ. 7. Ἀμηδείας] Conf. p. 60. D.

tis Comitem a Clero Canonice Patriarcham institutum fuisse, Zacharium
quendam, Tyrium, in ejus locum Orientis Comitem suffecerunt. Qui qui-
dem Zacharius, ubi tantam hanc Antiochiae desolationem vidisset, per li-
teras ab Imperatoribus religiosissimis petivit, uti ipse Byzantium vocatus
Antiochensium causam Legatus ibi ageret. Itaque ascitis sibi in hoc
Episcopo Amidensi, viro pio, aliisque ex Clero; Constantinopolim ve-
niunt. Ubi cum felici successu negotium egissent, Antiochiam magnam re-
versi sunt, donis instructi regis, et ferentes secum auri centenaria xxx,
cum sanctis etiam Imperatoriis de variis Capitalis, eo facientibus, ut in
Antiochensium urbe pristinae consuetudines observarentur. Quinetiam
paulo post temporis iidem Imp. urbi etiam alia Centenaria x dederunt.

Contigit autem inter haec, divinisimum Justinum ex ulcere pedis, in
quo a sagitta in praelio vulnus olim acceperat, decumbentem, e vivis ex-
cedere, Augusti 1, Indict. v, aetatis anno LXXV. In universum itaque
imperavit annos ix et dies xxii, annumeratis etiam mensibus illis iv, qui-
bus Nepotem habuit Imperii socium.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Η'

V 53

ΧΡΟΝΩΝ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Ἰουστίνου ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Α
 Ἰουστινιανὸς ἔτη λή' καὶ μῆνας ζ' καὶ ἡμέρας γ' ἐν μηνὶ
 ἀπριλλίῳ πρώτῃ, Ἰνδικτιῶνι πέμπτῃ, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ
 Ἄντιόχειαν πεντακοσιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ πέμπτου, ἐπὶ τῆς
 5 ὑπατείας Μαβορτίου. ἦν δὲ τῇ ἰδίᾳ κονδοειδής, εὐστηθος,
 εὖριμος, λευκός, οὐλόθριξ, στρογγύλοπις, εὐμορφος, ἀναφά-
 λας, ἀνθηροπρόσωπος, μιξοπόλιος τὴν κάραν καὶ τὸ γένειον, O 152
 μεγάλωνχος, χριστιανός. ἔχαιρε δὲ τῷ Βενέτῳ μέρει, καὶ
 αὐτὸς δὲ ὦν Θραξ ἀπὸ Βεδεριάνας.
 10 Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς ἑκτῆς ἐπιμεμήσεως τῷ ὀκτω-
 βρίῳ μηνὶ προηγάγετο κόμητα ἀνατολῆς ἐν Ἄντιοχείᾳ ὀνόματι Β
 Πατρικίον, Ἀρμένιον· ᾧ τινι δέδωκε χρήματα πολλά, κελύουσας

5. κοντοειδής Ox. 9. Θραξ Ox. Eadem Βεδεριάνας.

L I B E R X V I I I .

DE TEMPORIBUS JUSTINIANI IMPERATORIS.

Post Justinum mortuum imperium tenuit divinissimus Justinianus, annos xxxviii, menses vii et dies xiii, inauguratus Aprilis die i, Indictione v, Mavortio tum Cos. anno autem Aerae Antiochensis DLXXV. Erat hic statura curta, pectore firmo, naso justo, candidus, capillo crispo, facie rotunda, formosus, recalvaster, vultu florido, capite mentoque subcanescentibus et Christianae religionis strenuus propugnator. Factioni autem Praesinae studebat; ex Bederiana vero Thracum et ipse ortum suum habuit. Idem Imperator mense Octóbri, Indict. vi, Comitem Orientis Antiochias designavit, Patricium Armenium nomine: traditaque ei pecuniarum vi magna, mandavit uti profectus ipse urbem Phoeniciae, Palmyram vo-

αὐτῷ ἀπελθεῖν καὶ ἀνανεῶσαι πόλιν τῆς Φοινίκης εἰς τὸ λίμιτον τὴν λεγομένην Πάλμυραν καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ δημόσια, κελύσας καὶ ἀριθμὸν στρατιωτῶν μετὰ τῶν λιμιτανίων καθέξουσαι ἐκεῖ καὶ τὸν δούκα Ἐμίσης πρὸς τὸ φυλάττεσθαι τὰ Ῥωμαϊκὰ καὶ Ἱεροσόλυμα. ἡ δὲ Πάλμυρα πρῶτη μὲν μεγάλη ὑπῆρχεν, ἐπειδὴ ὁ Δαβὶδ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ πρὸ τοῦ κτισθῆναι πόλιν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Γολιάθ ὀπλισμένου ὄντος. ὅστις Γολιάθ λίθῳ λαβὼν ἔπεισε, καὶ δραμῶν ὁ Δαβὶδ ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν εἰς ὃ ἐπεφέρετο ὁ Γολιάθ ξίφος, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβὼν κατέσχεν ἐπὶ ἡμέρας, καὶ εἰς οὕτως ἐν Ἱεροσολύμοις εἰσῆγάγεν αὐτὴν μετὰ νίκης ἔμπροσθεν αὐτοῦ εἰς κόντον βασταζομένην. διὰ τοῦτο Σολομῶν ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Δαβὶδ ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν μεγάλην, ἐπιθαίς αὐτῇ τὸ ὄνομα Πάλμυραν, ὡς γενομένην μοῖραν τῷ Γολιάθ. τὸ δὲ πρῶτην ἐφύλαττεν ἡ αὐτὴ πόλις καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅθεν καὶ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς Περσῶν δι' αὐτῆς παρελθὼν πρώτην αὐτὴν παρέλαβε πολλῷ κόπῳ· ἐφοβεῖτο γὰρ ὄπισθεν αὐτὴν εἶσαι· πληθὸς γὰρ στρατιωτῶν Ἰουδαίων ἐκάθητο ἐκεῖ· ἦντινα παραλαβὼν καύσας ἔστρεψε, καὶ οὕτως τὴν Ἱερουσαλήμ παρέλαβεν.

20
 Ὁ δὲ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς δέδωκεν ὑπατεῖαν τῇ ἔκτη ἐπιμεμήσει τῷ Ἰαννουαρίῳ μηνί.

2. Πάλμυρὰν Ox. hic et infra. 11. κόντον Ox. 14. αὐτῇ] αὐτῆς Ox. *ibid.* μοῖραν] Consulto hic omisit κάλα, quod posuit vol. I. p. 60. B. 22. Ἰαννουαρίῳ Ox.

catam, ad Imperii fines sitam, et collapsas inibi ecclesias et aedificia publica de novo excitaret: Numerum etiam Militum Limitaneis adjici jussit, qui sub Duce Emisseno ibi considerent, in Hierosolymorum Romanique Imperii finium custodiam. Erat autem Palmyra olim urbs magna: hoc enim in loco, ante facta ibi urbis fundamenta, Davidus Goliath armatum singulari aggressus certamine lapillo prostravit, accurrensque caput Goliath sui ipsius gladio amputavit. Quod sibi sumens, per aliquod tempus secum habuit: contongo deinde affixum, in Victoriae signum, Hierosolymis sibi praeferrere voluit. Rex itaque Salomon, in memoriam Victoriae hujus, a Davide patre reportatae, speciosam ibi urbem condidit: nomenque ei, a Goliath fato, Palmyram dedit. Antehac enim urbs ista Hierosolymis cedebat in propugnaculum: unde Rex Persarum Nabuchodonosorus, Hierosolymam bello petens, urbemque hanc, numero Judaeorum praesidio instructam, a tergo relinquere haud tutum existimans, ipsam prius, multo licet labore, cepit, captamque incendiis vastavit: Hierosolymas vere ipse deinde occupavit.

Justinianus autem mense Januario, Indict. vi, nummos Consulares in populum spargebat.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Πέρσης ἐπολέμησε τῷ Λαζῶν βασι- V 54
 λεῖ Ζταθίῳ, ὃς προσρύνει Ῥωμαίους. ὁ δὲ Λαζῶν βασιλεὺς
 πέμψας ἐδέηθη τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, αἰτῶν βοήθειαν παρ'
 αὐτοῦ λαβεῖν· καὶ πέμψας αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς στρα-
 5 τηλάτας τρεῖς, Γιλδέριχ καὶ Κήρυκον καὶ Βιθηναῖον, μετὰ πολ-
 λῆς βοηθείας Ῥωμαϊκῆς, καὶ συγκρούσαντες πόλεμον, ἔπεσον ἐξ
 ἀμφοτέρων πολλοί. καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἠγα-
 νάκτησε κατὰ τῶν στρατηλατῶν, ὅτι φθόνῳ φερόμενοι πρὸς
 ἑαυτοὺς οἱ στρατηλάται Ῥωμαίων προδεδώκασιν ἀλλήλους. καὶ
 10 ἀγανακτήσας ὁ βασιλεὺς κατ' αὐτῶν διεδέξατο αὐτούς· καὶ
 κατελθόντος Πέτρου στρατηλάτου καὶ ἀποκινήσαντος αὐτοὺς O 154
 τῆς ἐξαρχίας καὶ λαβόντος τὰ ἐξπέδιστα παρ' αὐτῶν, ἀνεχώρη- B
 σεν ἐκεῖθεν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνενέωσε πόλιν τῆς Ἀρμενίας ὀνόματι
 15 Μαρτυρόπολιν, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανόπολιν, ποιήσας
 τὰ τεῖχη αὐτῆς καὶ τοὺς ἐμβόλους, ἦσαν γὰρ τῷ χρόνῳ φθα-
 ρέντες, μετενέγκας ἐκεῖ καὶ ἀνατολικὸν ὄριθμόν. Ἐν δὲ τῷ
 αὐτῷ χρόνῳ προσεβῆν Ῥωμαίοις ὁ ῥῆξ τῶν Ἐρούλων ὀνόματι
 Γρέπης· καὶ ἦλθεν ἐν Βυζαντίῳ μετὰ ἰδικῆς βοηθείας, καὶ
 20 προσεκύνησε τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν καὶ ἤτησεν ἑαυτὸν γε-
 νέσθαι χριστιανόν. καὶ βαπτισθεὶς ἐν ἁγίοις Θεοφανίοις ἀνά-
 δοχος αὐτοῦ ἐγένετο τοῦ ἀχράντου βαπτίσματος ὁ αὐτὸς βασιλεὺς
 Ἰουστινιανός· ἐφωτίσθησαν δὲ σὺν αὐτῷ καὶ οἱ συγκλητικοὶ αὐ- C

12. ἐξπέδιστα Ch., ἐπροδῖτα Ox., ἐξκαιδῖτα Chron. p. 335. B. Scri-
 ptum fuerat EXPEDITA. 18. Ἐρούλων Ch., Ἐρούλλων Ox.

Eodem tempore Persa Lazorum Regi Ztathio, quod Romanorum in
 partes discessisset, bellum intulit. Auxilium itaque Lazorum rex petit a
 Justiniano, Romanorum Imperatore; qui etiam votis ejus annuens, tres
 Duces, Gilderichum, Cerycum et Irenaeum, magnis instructos copiis Ro-
 manis, ei in auxilium mittit. Praello deinde commisso, multi utrinque oc-
 ciderunt. Imperator autem edoctus Duces hosce, mutuo flagrantis odio,
 sese invicem hosti prodidisse, ira commotus, Magistratibus eos abdicavit;
 Petrumque misit, qui profectus, dignitate eos amovit; et Copiarum ipse
 Dux factus abinde recessit.

Idem Imperator Martyropolim, Armeniae urbem, instauravit, muris-
 que ejus et porticibus vetustate collapsis, de integro excitatis, collocato-
 que ibi Numero Orientali, nomen Urbis Justinianopolim dedit. Sub id
 tempus Herulorum Rex Grepes, Societatem cum Romanis initurus, exer-
 citu proprio stipatus, Byzantium venit, supplicemque ab Imperatore petit,
 uti Christianus ipse fieret. Sanctis itaque Theophaniis ipse, cum proce-
 ribus suis et Cognatis duodecim, sacro Baptismatis lavacro illuminatus
 est, Imperatore ipso Justiniano eum ex immaculato fonte suscipiente. Tem
 vero Imperator abunde muneribus donatum eum in patriam suam cum

τοῦ καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ δώδεκα. καὶ πολλὰ χαρισάμενος αὐ-
τῷ ἀπέλευσεν αὐτόν, καὶ ὤδευσεν ἐπὶ τὴν ἰδίαν χώραν μετὰ
τῆς ἑαυτοῦ βοηθείας, εἰπόντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως Ῥωμίων
ὅτι Ὅταν βουληθῶ, δηλώ σοι.

- Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐκωλύθησαν αἰρέσεις διάφοροι, καὶ 5
O 155 ἀπεσπιάσθησαν αἱ ἐκκλησίαι παρ' αὐτῶν διχα τῶν λεγομένων
Ἐξακιονιτῶν Ἀρειανῶν.
- Γίνεται οὖν ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἀγούστου τοῦ καὶ
Ὁκταβιανῷ Ἱμπεράτορος ἕως τῆς συμπληρώσεως τῆς δευτέ-
ρας ὑπατείας τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ Ἰνδικτιῶνος ζ' ἔτη 10
φνθ', ὡς εἶναι τὰ πάντα ἔτη ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ ἕως τῆς αὐτῆς
D Ἰνδικτιῶνος ἔτη 5ηζ', καθὼς εἶρον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνιαυ-
τῶν ἐν τοῖς συντάγμασι Κλήμεντος καὶ Θεοφίλου καὶ Τιμοθέου
τῶν χρονογράφων ὁμοφωνησάντων. ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Εὐσεβίου
τοῦ Παμφίλου εἶρον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τῆς 15
O 156 ὑπατείας Ἰουστινιανοῦ βασιλέως τῆς ἐβδόμης Ἰνδικτιῶνος ἔτη
5ηβ'. ἀκριβέστερον δὲ μᾶλλον οἱ περὶ Θεόφιλον καὶ Τιμό-
θεον ψηφίσαντες τοὺς χρόνους ἐξέθεντο. πάντων οὖν τὰ συγ-
γράμματα φέρει ἕκτην χιλιάδα ἐνιαυτῶν περαιωθεῖσαν. ἔστι
δὲ καὶ ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τῆς δευτέρας ὑπατείας τοῦ θειο- 20
τάτου Ἰουστινιανοῦ ἔτη μιστ' μικρῷ πλέον ἢ ἔλασσον, ἀπὸ
δὲ τῆς κτίσεως Κωνσταντινουπόλεως ἕως τῆς προγεγραμμένης
E ὑπατείας Ἰουστινιανοῦ καὶ τῆς συμπληρώσεως τῆς ἐβδόμης Ἰν-

8. τοῦ addidit Ch. 14. χρόνοις] „Forte scribendum χρονικοῖς.“
Ch. *ibid.* Εὐσεβίου] V. ad vol. I. p. 22. A. Conf. Schurzfleisch.
Not. Bibl. Vinar. p. 56. s. 20. ἕως addidit Ch.

exercitu suo remisit. Discessuro autem Imperator dixit: „sicubi te ve-
lim, per literas certiore te faciam.“

Ejusdem sub Imperio Haeresibus variis interdictum est, adeptis etiam
Haereticorum templis, Exocionitis Arianis solis exceptis.

Caeterum ab Augusti Octaviani imperii initio, ad secundum usque
Justiniani Consulatam Indict. vii. absolutum, anni numerantur DLIX. Ita-
que ab Adamo, ad eandem Indictionem vii. in universum intercesserunt
anni ੫੫੫੫੫੫੫੫੫੫੫੫, juxta annorum Computam, quem in Clementis,
Theophili, ac Timothei, Chronographorum inter se concordium, scriptis
inveni. Eusebii enim Pamphili si ratiocinia sequamur, ab Adamo ad se-
cundum Justiniani Consulatam, Indict. vii, anni habentur ੫੫੫੫੫੫੫੫੫੫੫੫.
Sed longe accuratior is est, quem Theophilus, ac Timotheus instituerunt,
rationum calculus. Ut ut in eo omnes conveniunt, exitum suum habuisse
sextum Mundi Millenarium. Ab urbe autem condita, ad secundum usque
sacratissimi Justiniani Consulatam, anni plus minus intercesserunt ੫੫੫੫੫.
A condita autem Constantinopoli, ad eundem Justiniani Consulatam et in-

δικτιῶνος ἔτη ρήθ'. τῶν ἀρχαίων δὲ βασιλέων τοὺς χρόνους οὐ δεῖ ψηφίζειν κατὰ τὸν προειρημένον ἀριθμὸν τῆς βασιλείας αὐτῶν διὰ τὸ καὶ δύο ἕμα βασιλεῦσαι. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκ παιδόμεν ἔστερον οἱ πατέρες καὶ μετ' αὐτῶν ἱβασίλευον. ὁ οὖν χρονογράφος ἀνάγκην ἔχει γράφειν τοὺς χρόνους ὅσους ἱβασίλευσεν ἕκαστος βασιλεὺς. δεῖ οὖν τοὺς ἀναγε- V 55
νώσκοντας χρονικὰ συγγράμματα τῇ ποσότητι προσέχειν τῶν δια-
δραμόντων χρόνων καὶ μόνον ἐπὶ τῆς τῶν προγεγραμμένων πάν-
των βασιλείας.

10 Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις, ὡς προεῖπον, ἱβασίλευσεν ὁ θεϊό- O 157
τατος Ἰουστινιανός, τῶν δὲ Περσῶν βασιλεὺς Κωάδης ὁ Λα-
ράσθενος, ὁ υἱὸς Περδῶζου, ἐν δὲ Ῥώμῃ Ἀλλάριχος, ἕκγονος τοῦ
Οὐαλεμερικιοῦ, τῆς δὲ Ἀφρικῆς ῥήξ Γιλδέριχ ὁ ἕκγονος Γινζ-
ριχου, τῶν δὲ Ἰνδῶν Αὐξουμιτῶν ἱβασίλευσεν Ἄνδας ὁ γεγονῶς
15 χριστιανός, τῶν δὲ Ἰβήρων Σαμαναζός.

Ἐν δὲ τῷ προγεγραμμένῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ
κατεπέμφθη στρατηλάτης Ἀρμενίας ὀνόματι Ζίττας. ἐν γὰρ
τοῖς προλαβούσι χρόνοις οὐκ εἶχεν ἡ αὐτῇ Ἀρμενία στρατηλάτην, B
ἀλλὰ δοῦκας καὶ ἄρχοντας καὶ κόμητας. δέδωκε δὲ ὁ αὐτὸς
20 βασιλεὺς τῷ αὐτῷ στρατηλάτῃ ἀριθμοὺς στρατιωτῶν ἐκ τῶν
δύο πραισέντων καὶ ἀνατολῆς. καὶ στρατεύσας ἐντοπίους σκρι-

12. Ἀλλάριχος] Ἀταλάριχος Ch. V. ad p. 35. A. 14. Ἄνδας] V. p.
57. B. Ἀδάδ est Cedreno p. 874. B. 16. Σαμαναζός] Ζαβαναξ-
ζός Cedrenus p. 371. B.

dictionis VII. exitum, enumerantur anni cxxix. Imperatorum porro ante-
cedentium tempora non est ut conficias tibi ex antedictis, per quae sin-
guli regnarunt intervallis, ex eo quod nonnulli sceptrum bini tenuerint,
filiosque, ab infantia prima diademate insignitos, in imperii societatem
parentes asciverint. Et quidem Chronographum decet quot quisque im-
perator annos regnaverit exponere. At interim Chronica hujusmodi le-
gentes, solis decurrentium annorum intervallis, per singula antecedentium
imperatorum regna attendere oportet.

Quo autem tempore sacratissimus Justinianus imperium tenuit, Persa-
rum Rex fuit Coades Darasthenus, Perozi filius.

Romanum vero regnum habuit Alarichus, Africanum, Gilderichus; il-
le Valemeriaci, hic Gensirici nepos. Indis autem Auxumitis regnavit An-
das, qui Christianus factus est, Iberis vero Zamanaxus.

Supradicto autem anno imperii Justiniani Zittas, in Armenia Milli-
tum Magister constitutus est; quippe quae antehac Ducibus, Praefectis
et Comitibus paruit; Militum vero Magistrum non habuit. Quinetiam ei
dedit Imperator Militum Numeros, quos duobus Praesentibus Militiis
Orientalique subtraxit. Zittas autem, Magistratu suscepto, Scribarios

νιαρίους ἐπόλησεν ἑαυτῷ σκρινιαρίους στρατηλατιανούς ἀπὸ θείας σάκρας, αἰτησάμενος τὸν βασιλέα αὐτόχθονας στρατεῦσαι, ὡς εἰδότας τὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας. καὶ παρέσχεν αὐτῷ τοῦτο καὶ τὰ δίκαια τῶν Ἀρμενίων τῶν δουκῶν καὶ τῶν κομητῶν καὶ

- O 158 τοὺς ὑπάτους αὐτῶν, πρῶτην μὲν ὄντας καστρисиανούς στρατιώ-
 τας· ἦσαν γὰρ καταλυθεῖσαι αἱ πρῶτην οὖσαι ἀρχαί. ἔλαβε δὲ
 C καὶ ἀπὸ τοῦ στρατηλάτου ἀνατολῆς ἀριθμοὺς τέσσαρας· καὶ γέ-
 γονεν ἔκτοτε μεγάλη παραφυλακὴ Ῥωμαίοις. ἦν δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ
 πολεμικός· ὅστις καὶ τὴν ἀδελφὴν Θεοδώρας τῆς Ἀγούστας
 ἡγάγετο πρὸς γάμον, ὀνόματι Κομιτώ, νυμφευθεῖσαν ἐν τοῖς Ἀν-10
 τίοχου, πλησίον τοῦ Ἰππικοῦ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐξεφώνησεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς θεῖον
 τύπον περὶ ἐπισκόπων καὶ ὀρφανοτρόφων καὶ οἰκονόμων καὶ
 ξενοδόχων, εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἕκαστος τῶν προειρημέ-
 των εἶχεν ἐν ὑποστάσει περιουσίας, εἰς ταῦτα καὶ μόνον ἵνα δια-15
 O 159 τίθεται, καὶ εὐθέως, ἢ μόνον προχειρίσθῃ, ἑδηλοῦτο ἢ αὐτοῦ
 περιουσία.

- D Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνευώθη τὰ μέρη Συκῶν καὶ τὸ
 θέατρον καὶ τὰ τείχη, μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανούπολιν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ προσεδρῶν Ῥωμαίοις ῥήγισσα ἐκ τῶν 20
 Σαβέλρων Οὐννων, γυνὴ τις ἀνδρεία καὶ πλήθει καὶ φρονήσει,
 ὀνόματι Βῶα, χήρα, ἔχουσα δὲ μικροὺς υἱοὺς δύο καὶ ὑπ' αὐ-

10. Κομιτώ Ch., Κομητῷ Ox. 18. ἀνευώσθη Ox. Quod potest
 etiam ἀνετίσως scribi.

indigenas sibi accepit: Imperatorem etiam exoratum habuit, uti Divino
 suo ex Edicto, Scriniarii Militiae inservientes, ex indigenis (ut qui Ar-
 meniae regiones penitus callerent,) deinceps deligerentur. Et quidem
 Imperator ei non hoc solum, sed Armeniorum quoque Ducum, Comitum-
 que jura, sicuti et Consulum, qui prius Castrenses fuerant Milites, dicen-
 dorum concessit: qui olim enim ibi obtinuerunt, Principatus in posterum
 exoluerunt. Sed et a Militum et Orientis Magistro Numeros etiam qua-
 tuor accepit: cessitque deinceps magnum Romanis in praesidium. Erat
 hic vir in bello strenuus; in uxorem autem duxit Theodora Augustae
 sororem, nomine Comitonam, quam in aedibus Antiochi, prope Circum
 Constantinopolitanum situs, sibi desponsatam habuit.

Sub idem tempus Imperator sacro suo Edicto de Episcopis, Orpha-
 notrophis Oeconomis et Xenodochiariis cavit, ne nisi de illis quae ante
 munus susceptum habuerint bonis, testamentum emitterent; a munere ve-
 ro suscepto statim ut bonorum suorum tabulae producerentur.

Eodem tempore Imperator Sycarum ruinas excitavit; et instauratis
 ibi Theatro moenibusque, Justinianopolim vocavit.

Circa id etiam tempus Romanis adjunxit sese vidua quaedam mulier;
 Hunnorum Saborum regina, nomine Boa, viribus prudentiaeque praepol-

τὴν χιλιάδας ἑκατόν· ἦτις ἐδυνάστευσε τῶν Οὐννικῶν μερῶν
 μετὰ τὴν τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς Βλάχ ἀποβλῶσιν. καὶ προτραπέῖσα
 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ξενίοις πολλοῖς βασιλικῆς φορε-
 σίας καὶ σκευῶν διαφόρων ἐν ἀργύρῳ καὶ χρημάτων οὐκ ὀλί-
 5 γων, συνελάβετο δορυαλώτους καὶ ἄλλους ῥήγας δύο Οὐννους,
 οὓστινας ἦν προτρεψάμενος Κωάδης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Ε
 εἰς τὸ συμμαχῆσαι αὐτῷ κατὰ Ῥωμαίων. καὶ παραλαβοῦσα
 αὐτοὺς ἢ αὐτὴ Βῶα ῥήγισσα παριόντας ἐπὶ τὰ Περσικὰ πρὸς
 Κωάδην, βασιλέα Περσῶν, μετὰ πλήθους βοηθείας χιλιάδων
 10 κ'. ὤντινων τὰ πλήθη κατεσφάγη ἐν τῇ συμβολῇ· τὸν δὲ ἓνα
 ῥήγα αὐτῶν ὀνόματι Τύραγξ συλλαβομένη δέσμιον ἔπεμψεν
 ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, καὶ ἐφούλκισεν Ο 160
 αὐτὸν πέραν ἐν τῷ ἁγίῳ Κόνωνι. ὁ γὰρ Γλάμ ὁ ἄλλος ῥῆξ V 56
 τῶν αὐτῶν Οὐννων ἐσφάγη ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ τῶν πολεμίων
 15 τῆς ῥηγίσεως.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ ὁ πλησίον Βοσπόρου ῥῆξ τῶν
 Οὐννων ὀνόματι Γρωδ προσεβῆναι τῷ αὐτῷ βασιλεῖ· καὶ ἤλ-
 20 θεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐφωτίσθη· ὅτινα ὁ αὐτὸς βα-
 σιλεὺς ἐδέξατο εἰς φώτισμα, καὶ πολλὰ χαρισάμενος αὐτῷ ἀπέ-
 λυσεν αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν εἰς τὸ φυλάττειν τὰ Ῥωμαϊκὰ
 καὶ τὴν Βόσπορον, ἣντινα πόλιν Ἡρακλῆς ὁ ἀπὸ Ἰσπανιῶν
 ἔκτισε καὶ ἐποίησε συντελεῖν Ῥωμαίοις ἀντὶ χρημάτων βόας Ο 161
 κατ' ἔτος, δεδωκὼς αὐτῇ τῇ πόλει ὄνομα Βοῶν φόρος, ὅπερ καὶ

1. χιλιάδας Ch., χιλιάδες Ox. 21. τῆς Ch., τὸν Ox. V. p. 56. D.
 23. ὅπερ] Mallim ὅπερ.

lens. Mater erat haec filiorum duorum parvulorum; quae exercitum
 coccineo militum sub se habens, regionibus Hunnicis, post Blach conjugis
 sui obitum imperabat. Haec, quam Justinianus Imperator amplissimis Or-
 natus Regii muneribus, vasisque ex argente diversis, nec non pecuniarum
 vi maxima, sibi conciliaverat, alios duos Hunnorum Reges, quos Persarum
 Rex Coades in belli societatem adversus Romanos asciverat, captivos ha-
 buit, nempe eos in Persidem proficiscentes, ad Coadem Persarum regem,
 cum xx. armatorum Millibus, ipsa adorta est; praelioque commisso, copias
 eorum totas delevit; unumque etiam ex Regibus, cui Tyrax nomen, in
 vincula conjectum, Constantinopolim Justiniano Imperatori transmisit: qui
 etiam eum, in ripa ulteriore, juxta S. Cononem, in furcam egit. Alter
 enim Hunnorum rex, nomine Glom, in praelio ab Reginae copiis occi-
 sus est.

Eodem tempore societatem etiam cum Romanis inivit Hunnorum Rex
 quidam, qui prope Bosporum regnavit, nomine Grod. Hic Constantino-
 polim veniens illuminatus est Imperatore ipso eum suscipiente: a quo mu-
 neribus etiam abunde donatus, in patriam suam remissus est; ut Res ibi
 Romanas Bosporumque custodiret. Urbem hanc Hercules ille Hispanus
 olim condidit; imposito ei, pecuniae leco, Bomum tributo, Romanis quot-

συντελεῖν αὐτὴν ἐκέλευσεν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει ἐκάθισεν ἄρι-
 B θμόν στρατιωτῶν Ῥωμαίων, ἦτοι Ἰταλῶν, λεγομένων Ἰσπανῶν,
 δαὺς αὐτοῖς καὶ τριβοῦνον σὺν αὐτοῖς φυλάττοντα. ἦν δὲ ἐν
 τῇ πόλει συναλλαγὰι Ῥωμαίων τε καὶ Οὐννων.

Ὁ δὲ αὐτὸς ῥῆξ ὁ γενόμενος χριστιανὸς ἀπελθὼν ἐπὶ 5
 τὴν ἰδίαν χώραν πλησίον Βοσπόρου εὔρε τὸν ἴδιον ἀδελφόν·
 καὶ ἐάσας αὐτὸν μετὰ βοηθείας Οὐννακῆς ἀνεχώρησεν. ἔσεβον
 δὲ οἱ αὐτοὶ Οὐννοι ἀγύσματα· καὶ λαβόντες αὐτὰ ἐχώρυσαν·
 O 162 ἦσαν γὰρ ἀργυρᾶ καὶ ἡλέκτρινα· καὶ κατήλλαξαν αὐτὰ ἐν Βοσπό-
 ρῳ, λαβόντες ἀντ' αὐτῶν μιλιαρῖσια. καὶ μανέντες οἱ ἱερεῖς τῶν 10
 αὐτῶν Οὐννων καὶ ἔσφαξαν τὸν ῥῆγα καὶ ἐποίησαν ἀντ' αὐτοῦ
 C τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Μοῦγελ. καὶ πτοηθέντες Ῥωμαίους ἤλ-
 θον ἐν Βοσπόρῳ καὶ ἐφόνευσαν τοὺς φυλάττοντας τὴν πόλιν.

Καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐποίησε κόμητα στε-
 νῶν τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, ὃν ἐκέλευσε καθῆσθαι ἐν τῷ λε- 15
 γομένῳ Ἰερῷ εἰς αὐτὸ τὸ στομίον τῆς Πόντου, Ἰωάννην τὸν
 ἀπὸ ὑπάτων, ἀποστείλας αὐτὸν μετὰ βοηθείας Γοτθικῆς. καὶ
 ἐπιστρέψασα κατὰ τῶν αὐτῶν Οὐννων ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμψας
 O 163 διὰ τῆς αὐτῆς Ποντικῆς θαλάσσης πλοῖα γέμοντα στρατιωτῶν
 καὶ ἔξαρχον, ὁμοίως δὲ καὶ διὰ γῆς πέμψας πολλὴν βοήθειαν 20
 καὶ στρατηγὸν Βαδουάριον. καὶ ἀκούσαντες οἱ βάρβαροι, ἔφυ-

4. συναλλαγαι] συναλλαγή Ch., συναλλάγματα Theophanes p. 150.
 A. 17. Γοτθικῆς Ox., ut aliquoties scriptum apud Cedrenum.

annis pendendo: unde et nomen urbi, a Tributo Boario, Bosphorum de-
 dit. In hac autem urbe Militum Romanorum, nempe Itolorum, qui Hispani
 vocantur, Numerum collocavit; cui Tribunal quoque praefecit, qui
 cum illis una [urbem] custodiret. Itaque in eadem urbe Romanis cum
 Hunnis commercia intercesserunt.

Praedictus autem Hunnorum Rex, Christianus factus, in patriam suam
 Bosphoro vicinam remeavit: ubi cum in fratrem suum incidisset copias
 Hunnicis ei commissis, inde discessit ipse. Erant autem Hunni Idolorum
 Cultores; haec itaque sibi sumentes, (ex argento cum fuerint et electro)
 refundunt: massasque eorum Bospori pro Miliarisiis permutarunt. Sacer-
 dotes interim ob hoc in furorem conversi, Regem suum e medio tollunt:
 et in ejus locum, Mugel, fratrem ejus sufficiunt. Sed et a Romanis sibi
 metuentes, Bosphorum veniunt; Urbisque ibi Custodes interficiunt.

Imperator vero de his certior factus Comitem Angustiarum Pontic
 Maris Johannem Exconsulem creavit; quem Gothica manu instructum, ad
 Hierum quod vocant, in ipsis Ponti faucibus conedere jussit. Quinetiam
 Imperator, adversus Hunnos hosce arma moturus, per mare Ponticum na-
 ves Militibus instructas, Classisque Praefectum emittit terrestrem quoque
 exercitum ingentem, Baduarii sub ductu expedit. Caeterum Barbari his

γον, και γέγονεν ἐν εἰρήνῃ ἢ Βόσπορος, ὑπὸ Ῥωμαίων οἰκουμένη.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη Ἰνδοὺς πολεμῆσαι πρὸς ἑαυτοὺς οἱ ὀνομαζόμενοι Ἀύξουμιται και οἱ Ὀμηριῖται· ἡ δὲ αἰτία 5 τοῦ πολέμου αὐτῆ.

Ὁ τῶν Ἀύξουμιτῶν βασιλεὺς ἐνδότερός ἐστι τῶν Ἀμεριτῶν, ὁ δὲ τῶν Ὀμηριτῶν πλησίον ἐστὶ τῆς Αἰγύπτου. οἱ δὲ πραγματευταὶ Ῥωμαίων διὰ τῶν Ὀμηριτῶν εἰσέρχονται εἰς τὴν Ἀύξουμην και ἐπὶ τὰ ἐνδότερα βασιλεια τῶν Ἰνδῶν. εἰσι γὰρ Ἰνδῶν 10 και Αἰθιοπῶν βασιλεια ἐπτά, τρία μὲν Ἰνδῶν, τέσσαρα δὲ Αἰθιοπῶν, τὰ πλησίον ὄντα τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπὶ τὰ ἀνατολικά μέρη. τῶν οὖν πραγματευτῶν εἰσελθόντων εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀμεριτῶν ἐπὶ τὸ ποιήσασθαι πραγματεῖαν, ἐγνωκῶς Δίμνος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀμεριτῶν, ἐφόνευσεν αὐτοὺς και πάντα τὰ αὐτῶν 15 ἀφείλετο, λέγων ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι οἱ χριστιανοὶ κακῶς ποιοῦσι τοῖς Ἰουδαίοις ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτῶν και πολλοὺς κατ' ἔτος φονεύουσι· και ἐκ τούτου ἐκωλύθη ἡ πραγματεῖα. ὁ δὲ τῶν Ἀύξουμιτῶν βασιλεὺς ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀμεριτῶν ὅτι Κακῶς ἐποίησας φονεύσας Ῥωμαίους χριστιανούς πραγματευτὰς 20 και ἔβλαψας τὰ ἐμὰ βασιλεια. και ἐκ τούτου εἰς ἔχθραν ἐτρέπησαν μεγάλην και συνέβαλον πρὸς ἀλλήλους πόλεμον. ἐν τῷ 57 δὲ μέλλειν τὸν βασιλεῖα τῶν Ἀύξουμιτῶν πολεμῆν συνετάξατο

4. V. ad vol. I. p. 54. A. 6. s. Ἀμεριτῶν] Conf. p. 67. Nonnosum Photii cod. 3. 10. βασιλεια Ch., βασιλεια Ox.

auditis fugam capessunt; Bosphorumque Romani tranquille deinceps incoluerunt.

Contigit autem eodem tempore bellum Auxumitis cum Homeritis Indis mutuum intercedere, ex causa scilicet ista.

Homeritarum Rex cum propius ab Aegypto absit quam qui interiora occupat rex Auxumitarum, Negotiatores Romani Auxumam interioraque Indorum regna petentes, iter suum per Homeritas faciunt. Indorum enim et Aethiopum septem sunt regna, quorum tria Indorum sunt, quatuor vero, quae Oceano contermina in Orientem vergunt, Aethiopicae sunt dittonis. Negotiatores itaque Romanos ob mercatorum exercendam Partes Homeritarum pertranseuntes Dimnus, Homeritarum rex, aggressus, bonis eos omnibus, vitaeque spoliavit: Quippe, dicebat, Judaei a Romanis Christianis, proprios etiam intra fines, male habitus sunt, plurimis eorum quotidianis occisioni datus: Exinde igitur Negotiatoribus interdictum est. Rex vero Auxumitarum Homeritensem regem „per litteras interpellans, Male, inquit, egisti, quod Romanorum Christianorum Negotiatores occideris: quod et meo pariter regno detrimentum ceasurum est.“ Exinde vero odium inter eos ortum est: quod in bellum tandem mutuum prorupit. Caeterum rex Auxumitarum in bellum profecturus volebat, si Dimnum Homeritensem regem bello superaverit, Christianum se futurum. „Pro

Ioannes Malalas.

λέγων ὅτι Ἐὰν νικήσω Δίμνον τὸν βασιλέα τῶν Ἀμεριτῶν, χριστιανὸς γίνομαι· ὑπὲρ γὰρ τῶν χριστιανῶν πολεμῶ αὐτῷ. καὶ νικήσας ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀβξουμιτῶν καὶ παραλαβὼν αὐτὸν αἰχμάλωτον, ἀνείλεν αὐτὸν καὶ πᾶσαν τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν χώραν καὶ τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἔλαβε. 5

Καὶ μετὰ τὴν νίκην ἐπεμψε συγκλητικὸς αὐτοῦ δύο καὶ μετ' αὐτῶν διακοσίους ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, δεόμενος τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ὥστε λαβεῖν αὐτὸν ἐπίσκοπον καὶ κληρικούς καὶ κατηχηθῆναι καὶ διδαχθῆναι τὰ χριστιανῶν μυστήρια καὶ φω-
O 165 τισθῆναι καὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν χώραν ὑπὸ Ῥωμαίους γενέσθαι. 10

B καὶ ἐμηνύθη τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ πάντα διὰ Λικινίου, ἀυγουσταλλίου Ἀλεξανδρείας· καὶ ἐθέσπισεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ὄντινα βούλωνται ἐπίσκοπον λαβεῖν αὐτούς. καὶ ἐπέλεξαντο οἱ αὐτοὶ πρεσβευταὶ Ἴνδοι τὸν παραμονάριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἄνδρα εὐλαβῆ, παρθένον, ὀνόματι Ἰωάννην, 15 ὄντα ἐνιαυτῶν ὡς ἐξήκοντα δύο. καὶ λαβόντες τὸν ἐπίσκοπον καὶ τοὺς κληρικούς, οὗς αὐτὸς ἐπέλεξατο, ἀπήγαγον εἰς τὴν Ἰνδικὴν χώραν πρὸς Ἄνδαν τὸν βασιλέα αὐτῶν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη ἔχθραν γενέσθαι τοῦ δουκὸς Παλαιστίνης Διομήδου, σιλεντιαρίου μετὰ τοῦ φυλάρχου Ἀρέ-
C 20 θα. ὁ δὲ Ἀρέθας φοβηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδότερον ἰμῖτον ἐπὶ τὰ Ἰνδικά. καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Ἀλαμούνδαρος ὁ Σαρακηνὸς τῶν Περσῶν, ἐπιβρίψας αὐτῷ τῷ φυλάρχῳ Ῥωμαίων, πα-

20. Διομήδου] Sic Διομήδη vol. I. p. 46. C, Παλαμήδη ibid. p. 45. D, omnia, ut arbitror, mendose. 23. φυλάρχῳ Ch., φιλιάρχῳ Ox.

Christianis enim, inquit, adversus eum arma sumo. Auxumitarum vero rex victoria tandem potitus, Homeritarum regem bello captum occidit, deleto exercitu ejus toto regionibus etiam regnicque ejus occupatis.

Post partam vero victoriam duos, ex proceribus suis ducentis aliis stipatos, Alexandriam misit; per quos Justinianum Imperatorem rogatum habuit, uti Episcopus sibi Clericique darentur, a quibus Christianae Religionis rudimentis et Mysteriorum imbuitus, sacro Baptismatis lavacro intingeretur: insuper etiam petens, uti tota Indorum regio sub Romano esset imperio. Imperator autem a Licinio, Augustali Alexandriae, per literas de his certior factus, Rescripto suo jussit, Episcopum quemcumque vellent sibi acciperent. Deligebant itaque Indorum Legati Joannem, S. Joannis in Alexandria Paramonarium, virum pium, et caelibem, annosque circiter LXII. natum. Hunc igitur, una cum Clericis Episcopum Legati sumentes secum, in Indiam ad Regem suum Andam abduxerunt.

Contigit autem per id tempus Diomedii silentiarie, Palaestinae Ducis, cum Aretha Phylarcho inimicitias intercedere. Arethas autem sibi metuens, in interiores Indiae fines se recepit, quod ubi Alamundaro Saraceno, Persarum Ducis, nunciatum fuit, Phylarchum ipse Romanorum adar-

ραλαβῶν ἐφόνευσεν αὐτόν· ἦν γὰρ μετὰ χιλιάδων τριάκοντα. καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς γράφει τοῖς δουξὶ Φοινίκης καὶ Ἀραβίας καὶ Μεσοποταμίας καὶ τοῖς τῶν ἐπαρχιῶν φυλάρχοις ἀπελθεῖν κατ' αὐτοῦ καὶ καταδιῶξαι αὐτόν καὶ 5 τὸ πλῆθος αὐτοῦ. καὶ εὐθέως ἀπελθόντες Ἀρέθας ὁ φύλαρχος καὶ Γνούφας καὶ Νααμὰν καὶ Διονύσιος ὁ δουξὶ Φοινίκης καὶ Ἰωάννης ὁ τῆς Εὐφρατησίας καὶ Σεβαστιανὸς ὁ χιλιάρχος μετὰ τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας· καὶ μαθὼν Ἀλαμούνδαρος ὁ Σαρακηνὸς ἔφυγεν εἰς τὰ Ἰνδικὰ μέρη μεθ' ἧς εἶχε βοήθειας Σαρακηνικῆς. καὶ εἰσελθόντες οἱ δουκεις Ῥωμαίων καὶ οἱ φύλαρχοι μετὰ βοήθειας συνεκομίνης, καὶ μηδαμοῦ αὐτόν καταλαβόντες, ὤρμησαν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη, καὶ παρελαβον τὰς σκηναὺς αὐτοῦ, καὶ αἰχμαλώτους δὲ ἔλαβον πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων καὶ ὄσας εὖρον καμήλους δρομωναρίας 15 καὶ ἄλλα διάφορα κτήνη. ἔκαυσαν δὲ καὶ κύστρα Περσικὰ τέσσαρα παραλαβόντες καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας Σαρακηνούς τε καὶ Πέρσας, καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ μετὰ νίκης.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὃ ἤρξατο κτείνει Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς, τὸ ἐπίκλην Δαγισθέου. ἔκτισε δὲ καὶ τὸ μεσίανλον τῆς βασιλικῆς

5. Ἀρέθας] Idem fortasse qui redit p. 70. A. 6. καὶ Γ.] ὁ Γ. Ox. 7. Σεβαστιανὸς Ox. 14. δρομωναρίας Ox. 20. Δαγισθέου] Δαγισθαίου recte Chron. p. 338. C. *ibid.* μεσίανλον Ch., Chron., μεσίαντον Ox. Eadem κτιστέρας.

tus est, captumque trucidavit: numerabat enim in exercitu suo xxx Milia Militum; Imperator vero Justinianus ubi haec audisset, Phoeniciae, Arabiae et Mesopotamiae Ducibus, Provinciarum etiam Phylarchis, per literas imperavit, uti egressi omnes Alamundarum exercitumque ejus insequerentur. Sine mora igitur Arethas Phylarcha, Gnuphas, cum Naamane, Dionysius etiam Phoeniciae Dux, et Joannes Dux Euphratesiae, cum Sebastiano Chiliarcho, copiis suis junctis omnibus exierunt. Quod ubi audivisset Alamundarus Saracenus, in regiones Indicas, una cum copiis quas habuit Saracenicis, se recepit: Quem Duces et Phylarchae Romani cum copiis suis insecuti cumprehendere non poterant, iter inde suum in Persidem ducunt: ubi Alamundari tentoriis direptis, ingentem etiam virorum, muliarum, puerorumque turbam captivam inde abduxerunt: cameles etiam dromades jumentaque alia diversa, quotquot inveniri poterant, pro praeda habuerunt. Quinetiam Castellis Persarum quatuor incendio datis, captisque qui in eis erant Persis et Saracenis, victores domum revertuntur.

Porro Imperator Dagisthei quod vocant Balneum Publicum, Constantinopoli olim ab Anastasio inchoatum, exaedificavit. Extruxit etiam Me-

κινστέρνας, βουλόμενος εισαγαγεῖν ἐν αὐτῇ τὸ ὕδωρ τὸ Ἀδρια-
νιον. ἀνετίεσε δὲ καὶ τὸν ἀγωγὸν τῆς πόλεως.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ διεβλήθησάν τινες τῶν ἐπισκόπων
ἀπὸ διαφόρων ἐπαρχιῶν, ὡς κακῶς βιοῦντες περὶ τὰ σωματι-
V 58 καὶ καὶ ἀρσενοκοιτοῦντες. ἐν οἷς ἦν Ἡσαΐας ὁ τῆς Ῥόδου ὁ 5
ἀπὸ νυκτεπάρχων Κωνσταντινουπόλεως, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀπὸ
Λίδος πόλεως τῆς Θράκης, ὀνόματι Ἀλέξανδρος. οἵτινες κατὰ
θεῖαν πρόσταξιν ἠνέχθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἔξετα-
σθέντες καθαρῶς ἐπάρχου πόλεως, ὅστις
ἐτιμωρήσατο αὐτούς, καὶ τὸν μὲν Ἡσαΐαν πικρῶς βασανίσας 10
ἐξώρισε, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον καυλοτομήσας ἐπόμπευσεν εἰς
O 168 κραβαταριαν· καὶ εὐθέως προσέταξεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τοῦς
ἐν παιδεραστίαις εὐρισκομένους καυλοτομῆσθαι. καὶ συνεσχέ-
θησαν ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ πολλοὶ ἀνδροκοῖται, καὶ καυλοτομη-
θέντες ἀπέθανον. καὶ ἐγένετο ἕκτοτε φόβος κατὰ τῶν νοσούντων 15
τῆν τῶν ἀρρῶνων ἐπιθυμίαν.

B Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ θεομηρίας ἐν τῇ Μυσίᾳ
Πομπηιοῦπολις· τῆς γὰρ κινήσεως γενομένης ἐξαίφνης ἐσχί-
σθη ἡ γῆ καὶ ἐχαώθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως μετὰ τῶν οἰκούντων,
καὶ ἦσαν ὑπὸ τῆν γῆν, καὶ τὸ ἦχος αὐτῶν ἐφέρετο τοῖς περισω- 20
θεῖσι. καὶ πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς εἰς τὴν ἐκχόισιν

5. Ῥόδου καὶ ὁ Ox. 6. ὁ ἀπό] Immo ὁ. 17. Πομπηιοῦπο-
λις Gz. 21. ἐκχόισιν] ἐκχόσις Ox. hic et 61. B. V. vol. I. p. 95. B.
Monitum de vitio etiam ab editoribus Stephani c. 10558. D.

solum Cisternae Basilicae, Adriani aquas in eam immittere volens. Ur-
bis etiam Aquaeductam renovavit.

Iisdem temporibus diversarum provinciarum Episcopi libidinis nefan-
dae cumque Masculis impurissimi concubitus rei peragebantur: inter
quos Isaias Rhodi, Constantinopolitanus olim Nycteparchus, et Alexander
Diospolis in Thracia Episcopi fuerunt. Hi itaque divino Imperatoris ex
Edicto Constantinopolim adducti, post examen initum, a Victore Urbis
Praefecto gradu suo deturbati, poenas dederunt. Et Isaias quidem, gra-
ves cruciatus perpassus, in exilium missus est. Alexander vero, veretro
amputato, lecticae impositus, populo in spectaculum datus est. Quin et
Legem quoque dein Imperator tulit, Libidinis Masculae reos quoscunque
virilibus mutilari. Multique eodem tempore Masculi concubitus rei de-
pressi sunt, qui virilibus execti perierunt. Metus hinc malo hoc labo-
rantibus incusus est.

Circa haec tempora divinam iram perpassa est Pompeiopolis, urbs
Mysiae. Ex tremoribus enim terra subito dehiscente, dimidia civitas una
cum incolis absorpta est: obrutorum interim clamoribus ad superstitium

τοῦ περιωσθῆναι τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν γῆν, ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς ζῆσασι καὶ τῇ πόλει εἰς ἀνανέωσιν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνετίθεε τοὺς νόμους τοὺς ἐκ τῶν προλαβόντων βασιλέων θεσπισθέντας, καὶ ποιήσας νεαροὺς νό-
5 μους ἔπεμψε κατὰ πόλιν, ὥστε τὸν ἄρχοντα ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν ἔχει μὴ κτίζειν οἶκον ἢ ἀγοράζειν κτῆμα, εἰ μὴ τις συγγενῆς αὐ-
τοῦ ὑπάρχει, διὰ τὸ μὴ βιάζεσθαι τοὺς συγκακτημένους ἢ ἀναγ-
κάζεσθαι τινα διὰ τὴν ἀρχικὴν προστασίαν εἰς αὐτὸν διατί-
θεσθαι. O 169
C

10 Ὅμοιος δὲ καὶ περὶ τῶν φυσικῶν καίδων, ὥστε κληρονο-
μεῖν κατὰ τὸν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως νόμον.

Καὶ περὶ τοῦ κληρονομοῦντος, ὥστε ἐξεῖναι αὐτῷ παρατιε-
σθαι τὴν κληρονομίαν ὅτε δ' ἂν βούληται, καὶ μὴ ἀποκλειεσθαι
χρόνῳ.

15 Περὶ δὲ τῶν μαρτύρων, ὥστε ἀναγκάζεσθαι τοὺς ἰδιώτας
καὶ ἄκοντας μαρτυρεῖν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἔδωρῆσατο τὸ Γοτθικὸν ξυλλελαιον,
κουφίσας τοὺς ὑποτελεῖς ἐκ τοῦ βάρους. D

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας δύο στρατηγοὶ Οὐννων ἐπιθ-
20 ῥήσαντες μετὰ πλήθους εἰς τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μυσίαν, ὄν-
τος ἐκεῖ στρατηλάτου Ῥωμαίων Βαδουαρίου καὶ Ἰουστίνου,
καὶ ἐξελεθόντων αὐτῶν κατὰ τῶν Οὐννων, καὶ συμβολῆς γενομέ-
νης, ἐσφάγη Ἰουστίνος ἐν τῷ πολέμῳ· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ O 170

18. ἀποκλειεσθαι Οκ.

aures pervenientibus. Imperator autem effodiendis, qui sub terra erant, urbique instaurandae, ejusque incolis plurima largitus est.

Idem Justinianus, renovatis antecedentium Imperatorum Legibus, Novellas etiam Constitutiones ipse edidit: quas in urbes emisit: quibus etiam cavuit; „Ne Praefectorum aliquis, intra Praefecturam suam, vel domum extrueret, vel agrum nisi a cognatis suis, sibi acquireret: scilicet ne quo modo violarentur agrorum possessores; vel cogeretur aliquis invitus, Praefectum, ob Praefectoriam ejus auctoritatem haeredom scribere.“

„Similiter etiam jus Haereditarium liberis Naturalibus concessit; juxta Legem ab Anastasio Imperatore latam.“

„Statuit etiam, Haeredi licere sortem suam quandoocunque vellet deposcere; nec tempore ullo excludi debere.“

„Ad Testimonium autem ferendum Privatos, etiam invitos, cogi voluit.“

Idem etiam Imperator, donavit Xylolaeum Gothicam; tributariis suis haec onere levatis.

Eodem imperante, duo Hunnorum Duces, cum magno exercitu, Scythiam Mysiamque invaserunt: quibus occursum iverunt Baduarius, Militum Magister et Justinus: praelioque commisso, Justinus occisus est. Ita-

Κωνσταντίλος ὁ Φλωρεντίου στρατηλάτης τῆς Μυσίας. καὶ ἦλθον οἱ Οὐννοι πραιδεύοντες ἕως τῆς Θράκης· καὶ ἐξελθὼν κατ' αὐτῶν ὁ στρατηλάτης Κωνσταντίλος καὶ Γοδιλῆς καὶ ὁ τοῦ Ἰλλυρικοῦ στρατηλάτης Ἀσκοῦμ ὁ Οὐννος, ὃν ἐδέξατο ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν ἁγίῳ βαπτίσματι, καὶ μεσολαβήθεν—
E των τῶν Οὐννων ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν πιπτόντων, ἀπέφυγεν ἡ πραιδα πῦσα, καὶ ἐγένοντο Ῥωμαῖοι ἐπικρατέστεροι, φορεύσαντες καὶ τοὺς δύο ῥήγας. καὶ ὡς ὑποστρέφουσιν, ὑπήντηθησαν ὑπὸ ἄλλων Οὐννων· καὶ συμβαλόντες ἀπὸ κόπου, καὶ ἀσθενέστεροι ὄντες οἱ Ῥωμαίων στρατηγοί, δέδωκαν νῶτα· καὶ **10** καταδιώξαντες οἱ Οὐννοι ἐσόκευσαν φεύγοντας τοὺς ἐξάρχους Ῥωμαίων. καὶ ὁ μὲν Γοδιλῆς ἀποσπάσας τὸ ἴδιον ξίφος ἔκοψε **V 59** τὸν σόκον καὶ ἐξέλιπεν, ὁ δὲ Κωνσταντίλος ἠνέχθη ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐπὶ τὸ ἔδαφος· καὶ ὁ Ἀσκοῦμ δὲ συνελήφθη. καὶ λαβόντες τοὺς δύο αἰχμαλώτους, τὸν μὲν Κωνσταντίλον ἀνέδωκαν, **15** λαβόντες παρὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων νομίματα μύρια, καὶ ἀνήλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει· τὸν δὲ Ἀσκοῦμ τὸν Οὐννον κρατήσαντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν αἰχμαλώτων· καὶ εἰρήνευσε λοιπὸν τὰ Θρακικὰ **20** μέρος.
O 171 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἡγανακτήθη ὁ πατρικίος Πρόβος, ὅστις συγγενὴς ἦν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως, ὡς λοιδορήσας τὸν αὐτὸν βασιλεῦσα Ἰουστινιανόν. καὶ γενομένου σιλεντίου κομ-

10. δέδωκε] ἔδωκεν Ch. Debatat δέδωκεν, quae forma redit p. 70. A. 11. ἐσόκευσαν Ox.

que in ejus locum Magister Militum in Mysia suffectus est Constantiolus, Florentii filius. Casterum grassantes interim Hunni, regiones undique ad usque Thraciam depraedati sunt: adversus quos egressi sunt Constantiolus Militum Magister et Godilas, Illyricique Magister Militum Ascum, Hunnus, quem Justinianus Imperator e sacro Baptismatis lavacro suscepit. Hunnorum itaque ab his undique cinctorum, plurimi in praelio ceciderunt; praedaeque omnis dilapsa est: Ducemque eorum utrumque Romanum, superiores facti, interfecerunt. Reversuris autem cum nova vis Hunnorum supervenisset, Romani Duces, jamjam viribus lassati, nec alterius praelii impetum qui essent sustinende, terga dederunt. Hunni itaque fugientes insecuti, Romanorum Duces laqueis implicantes ceperunt. Ex quibus Godilas, stricto gladio laqueum discindens, ex manibus eorum evasit; Constantiolum vero, equo excussum, Ascumque captivos habuerunt: quorum illum Romanus Imperator x. Millibus nummorum redemit. Ascum vero Hunnum, cum pluribus aliis mancipiis, in regionem suam captivum abduxerunt. Pax deinde erat Thracum ditioribus.

Eodem ipso tempore delatio in Probum Patricium, Imperatoris Anastasii cognatum, instituta est; eo quod Justinianum Imperatorem convitiis

βέντου ἐπὶ πράξεως ὑπομνημάτων ἐγγράφως, καὶ τῶν πεπρα-
γμένων πάντων ὑπαναγνωσθέντων τῷ βασιλεῖ μετὰ τὸ ἐλεγχθῆναι B
τὸν αὐτὸν Πρόβον ἐπὶ κοινοῦ τῆς συγκλήτου, λαβὼν ὁ αὐτὸς
βασιλεὺς τὰ πεπραγμένα ἔσχισεν, εἰπὼν τῷ αὐτῷ Πρόβῳ ὅτι
5 Ἐγὼ τὸ ἀμάρτημα συγχωρῶ σοι, ὃ κατ' ἐμοῦ ἔπραξας· εἴδει
οὖν ἵνα καὶ ὁ θεὸς συγχωρήσῃ σοι. καὶ ἀνυμνήθη ὁ αὐτὸς βα-
σιλεὺς ὑπὸ τῆς συγκλήτου.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ Εὐλάλιός τις, κόμης δομειστικῶν,
ἀπὸ εὐπόρων πένης γενόμενος τῷ τρόπῳ τούτῳ· ἐμπρησμοῦ
10 γενομένου ἔνθα ἔμενε, γυμνὸς ἔφυγε μετὰ καὶ τῶν τριῶν αὐ-
τοῦ τέκνων· οὐκ ὀλίγοις δὲ δανείοις ὑποκείμενος, καὶ μέλλων
τελευτᾶν, διαθήκας συνειστήσατο εἰς τὸν αὐτὸν βασιλεῖα, εἰπὼν
ἐν τῇ διαθήκῃ, ὥστε τὸν εὐσεβέστατον Ἰουστινιανὸν παρασχεῖν C
ταῖς ἐμαῖς θυγατράσιν ἡμερησίας ἀνὰ φύλεις ἰε'· καὶ γινομένης O 172
15 αὐτῶν τελείας ἡλικίας καὶ ἐρχομένης ἐπὶ γάμον λαμβάνειν προί-
κα ἐκάστην δέκα χροσίου λιτρῶν. ἀποπληρωθῆναι δὲ καὶ τοὺς
ἐμοὺς δανειστὰς παρὰ τοῦ ἐμοῦ κληρονόμου. καὶ ἐπὶ τούτοις
ἐτελεύτα ὁ αὐτὸς Εὐλάλιος· καὶ ἀνιήχθη ἡ διαθήκη τῷ βασιλεῖ
διὰ τοῦ κουράτωρος. καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν σπεισελθεῖν τῇ κλη-
20 ρονομίᾳ· ὅστις ἀπελθὼν εἰς τὸν οἶκον ἔνθα κατέμενεν ὁ αὐτὸς
Εὐλάλιος, καὶ ποιήσας ἀναγραφὴν τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, εὐρέ-
θη ἡ περιουσία αὐτοῦ ἕχρι νομισμάτων φξδ'. καὶ ἀπελθὼν

14. ἡμερησίας Ch., ἡμερησίας Ox.

incessisset. Facto igitur super hac re Silentio Conventuali, quaeque
hinc inde in causa agitabantur in scripta relatis, et coram Imperatore
perfectis; Probus communi Concilii suffragio, reus peragebatur. Caete-
rum Imperator, Decreta in manus sumens rescidit. „Ego, inquit, Pro-
be, quod in me commissum est, ignosco tibi: Deum itaque precare, ut
ipse etiam tibi condonet.“ Quod Imperatoris factum totus Concessus ma-
gnopere praedicavit.

Eodem tempore Eulalius quidam, Comes Domesticorum, de divite
pauper factus, ab incendio in habitatione ejus facto, unde ipse cum tri-
bus liberis suis nudus evaserat; cumque multus esset in aere alieno, mo-
riturus Imperatorem ipsum Haereditem sibi, in haec verba conscripsit.
„Testamento hoc meo volo, religiosisimum Justinianum singulis filiabus
meis, singulos per dies; xv. folles annumerare: Ubi vero justam in aeta-
tem adoleverint, virisque maturae fuerint, auri libras x. pro dote singulae
ut accipiant. Insuper volo, Haereditem meam debita mea omnia Credito-
ribus persolvere.“ Deinde vero diem suum obiit Eulalius. Hujus itaque
Testamentum Imperatori detulit Curator; cui etiam Imperator manda-
vit, haereditatem ut adiret. Curator itaque Eulalii aedes petens, et ini-
to facultatum ejus Catalogo, invenit eum in bonis esse ad valorem DLXIV.

ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ τὴν διατίμησιν τῆς ὑποστάσεως καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ καταλειφθέντα ληγᾶτα. καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπιτρέπει τῷ κουράτωρι Μακεδονίῳ ὑπέσειλθεῖν τῇ κληρονομίᾳ. καὶ δὴ τοῦ κουράωτος ἀντειπόντες τῷ αὐτῷ βασιλεῖ μὴ αὐταρκεῖν τὰ τῶν ληγάτων πρὸς τὰ τῆς διαθήκης, 5 ἐπέτρεψεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, εἰπὼν, Τί με κωλύεις ὑπέσειλθεῖν τῇ κληρονομίᾳ, εὐσεβὲς θέλοντα ποιῆσαι; ἄπελθε, ἀποπλήρωσον πάντας τοὺς δανιστὰς αὐτοῦ καὶ τὰ ληγᾶτα τὰ ὑπ' αὐτοῦ διατυπωθέντα· τὰς δὲ τρεῖς θυγατέρας αὐτοῦ ἀχθῆναι κελύω παρὰ τῇ Λύγουστῃ Θεοδώρᾳ τοῦ φυλάττεσθαι αὐτὰς ἐν 10 τῷ δεσποτικῷ κουβικλίῳ, κελύσας τοῦ δοθῆναι αὐταῖς χάριν Ἐπραικὸς ἀνὰ χρυσίον λιτρῶν εἴκοσι καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόστασιν, ἦν εἴασεν αὐταῖς ὁ αὐτῶν πατήρ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἡ εὐσεβὴς Θεοδώρα μετὰ καὶ τῶν ἄλλων αὐτῆς ἀγαθῶν ἐποίησε καὶ τοῦτο. οἱ γὰρ ὀνομαζόμενοι 15 πορνοβοσκοὶ περιῆγον ἐν ἐκάστῳ τόπῳ περιβλεπόμενοι πένητας ἔχοντας θυγατέρας, καὶ δίδόντες αὐτοῖς, φησὶν, ὄρκους καὶ ἄλλα νομίσματα ἐλάμβανον αὐτὰς, ὡς ἐπὶ συγκρο- V 60 τήσει, καὶ προῖτασιν αὐτὰς δημοσίᾳ, κατακοσμοῦντες ἐκ τῆς αὐτῶν ἀτυχίας, κομιζόμενοι παρ' αὐτῶν τὸ τοῦ σώματος αὐ- 20 τῶν δυστυχὲς κέρδος, καὶ ἠνάγκαζον αὐτὰς τοῦ προῖτασθαι. καὶ τοὺς τοιοῦτους πορνοβοσκοὺς ἐκέλευσε συσχεθῆναι μετὰ πάσης ἀνάγκης· καὶ ἀχθέντων αὐτῶν μετὰ τῶν κορασίων, ἐκ-

5. ἀταρκεῖν] Immo ἀταρκεῖν. Sic et p. 78. C.
Ch., αὐτὰς Ox. 17. ἔχοντας Ch., ἐχούσας Ox.

11. αὐταῖς

nummorum. Reversus itaque, Justinianum de facultatum ejus aestimatione, sicut etiam de iis, quas Testamento legaverat Eulallius, certiore fecit. Jubenti autem rursus Imperatori, Haereditatem ut adiret, respondit Macedonius Curator tenuiores esse demortui opes, quam quae Legatariis sufficiant. „Cui Imperator; Quorsum, inquit, tu me impedis, quo minus pium hoc Haeredis officium perficiam? Age vero, Creditoribus ejus omnibus satisfacias; Legataque etiam omnia persolvae. Tres autem filiae ejus jubeo ad Theodoram Augustam ut deducantur, Augustali cubiculo custodiendae, quibus etiam singulis, Dotis nomine, libras auri xx. dari volo; et praeterea, quodcumque est facultatum, quas pater moriens illis legavit.“

Eodem tempore religiosissima Theodora, aliis egregie a se factis, etiam hoc adjecit. Per id tempus Lenones qui vocantur passim per urbes agebant Circumforanei, perquirentes undique pauperum filias; quas a parentibus stipulatione cum eis facta, numulisque paucis datis, acceptas, secum abducebant; ornatasque, publice prostituebant, etiam invitas; turpissimum hoc lucrum, ex illarum infortuniis, sibi comparantes. Hujusmodi vero Lenones Imperatrix jussit omnino omnes comprehendi; comprehesosque, cum puellis una coram adduci; adductosque, juramento adhibito,

λευσεν ελπειν ἕκαστον αὐτῶν μεθ' ὄρκου δόσειωσ τί παρέσχεον τοῖς αὐτῶν γονεῦσι· καὶ εἶπον δεδωκέναι ἀνὰ πέντε νομίσματα. καὶ πάντων ἐπιδεδωκότων γυνῶσιν μεθ' ὄρκου, δεδωκυῖα τὰ χρήματα ἢ αὐτῇ εἰσεβῆς βασιλισσα ἠλευθέρωσεν αὐτάς τοῦ ζυγοῦ 5 τῆς δυστοχοῦς δουλείας, κελεύσασα τοῦ λοιποῦ μὴ εἶναι πορ- O 174 νοβοσκούς, ἀλλὰ χαρισαμένη ταῖς αὐταῖς κόραις τὴν τοῦ σώματος ἔνδυσιν καὶ ἀπὸ νομίσματος ἐνὸς ἀπέλυσεν αὐτάς.

Ἐν δὲ τῇ συμπληρώσει τῆς αὐτῆς ἰνδικτιῶνος ἐξώρησεν ἡ Β αὐτῇ Ἀγούστα Θεοδώρα εἰς τὸ λεγόμενον Πύθιον μετὰ πατρι- 10 κίων καὶ κουβικουλαρίων, ὅσα σὺν χιλιῶσι τέτρασι. καὶ πολλὰ χαρισαμένη ταῖς κατὰ τόπον ἐκκλησίαις ὑπέστρεψεν ἐν Κων- στατινουπόλει.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀπηγγέλθη Ἰουστινιανῷ τῷ βασιλεῖ 15 ὅτι συμβολῆς γενομένης μεταξὺ Περσῶν καὶ Ῥωμαίων, ἐπὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἐπιβήριψάντων τῶν Περσῶν μετὰ χιλιάδων λ', καὶ Ξέρξου τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως Κωάδου· ὁ γὰρ Περόζης ὁ μείζων υἱὸς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Λαζικήν καὶ τὴν Περσαρμενιαν ἐπολέμει μετὰ βοήθειας πολλῆς· ὁ γὰρ πατὴρ αὐτῶν Κωάδης ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ οὐκ ἤλθει ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκά· ἐξῆλ- C 20 θον δὲ κατὰ τοῦ Μέραν καὶ Ξέρξου ὁ ἀπὸ δονκῶν Λαμασκού Κουζις ὁ Βιταλιανοῦ, ἀνὴρ μαχιμώτατος, καὶ Σεβαστιανὸς O 175 μετὰ τῆς Ἰσανρικῆς χειρὸς καὶ Προκλητιανὸς ὁ δοῦξ Φοινίκης καὶ Βασιλειὸς ὁ κόμης. ἦν δὲ καὶ Βελισάριος μετ' αὐτῶν καὶ Ταφαρὰς ὁ φύλαρχος. τοῦ δὲ ἵππου Ταφαρῶ προσκόψαντος

9. Ἀγούστα Ox. *ibid.* Πύθιον] Conf. Theophanes p. 158. C.
17. ὁ υἱὸς Ox., υἱὸς Ch. 22. Προκλιανὸς Ox.

profiteri, quanti puellas a parentibus acceperant. Nummosque quinque pro singulis eis dedisse se juramento fidem facientibus, pecunias reddidit pientissima Imperatrix, ipsasque a servitutis turpissimae jugo liberavit; Prohibitum etiam in posterum Lenociniis quibuscunque. Quin et vestitum illis integro de propriis sumptibus suppeditato, puellas demum demisit.

Caeterum Indictionis hujus sub exitum, Theodora Augusta, Patriciis, cubiculariis et iv. millibus virorum stipata, Pythium profecta est: Cunctisque in quas inciderat, Ecclesiis magnifice donatis, Constantinopolim reversa est.

Eodem tempore ad Justinianum Imperatorem nuncium allatum est de proelio inter Romanos et Persas commisso; qui xxx millibus armatorum instructi, Xerxis, Coadis Persarum regis filii, sub auspiciis, Mesopotamiam invaserant. Peroxes enim; Coadis filius natu major, eodem tempore Lazicam et Persarmeniam, numero cum exercitu petebat; nec pater ipse Coades hoc tempore in Romanas prodit ditiones. Xerxi autem et Meran in occursum Iverunt Damasci Exdux Cuztia, Vitaliani F. vir bellicosissimus; et Sebastianus, copiis Isauricis instructi; Phoeniciae etiam Dux, Proclianus, cum Basilio Comite: Praeter hos etiam aderat Belisarius et

κατενεχθεις ἐπὶ τὴν γῆν ἐσφάγη, ὁμοίως δὲ καὶ Προκλησιανός· Σεβαστιανὸς δὲ καὶ Βασίλειος ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, Κοσζιτὶς δὲ πληγᾶτος γενόμενος παρελήφθη, Βελισάριος δὲ φυγῆ χρησάμενος διεσώθη. καὶ ἀπηγγέλθη τὰ γενόμενα τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, καὶ ἐλπῆθη σφόδρα. Ξεσον δὲ καὶ ἐκ τῶν Περ- 5
 D σῶν στρατηγοὶ μετὰ βοήθειας αὐτῶν πολλῆς· καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν.

Ἐπειπε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς συγκλητικὸς ἀπὸ Κωνσταντι-
 νουπόλεως φυλάττειν τὰς πόλεις τῆς ἀνατολῆς μετὰ τῆς αὐ-
 τῶν βοήθειας, τὸν μὲν πατρικίον Πλάτωνα ἐν Ἀμυθία, τὸν δὲ 10
 Θεόδωρον τὸν πατρικίον ἐν Ἐδέση, Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Ἱερίου
 ἐν Βεροία, καὶ ἄλλους δὲ συγκλητικὸς ἐπὶ τὸ Σοῦρον καὶ Κων-
 σταντιναν εἰς τὸ φυλάττειν τὰς πόλεις. ἐπέμφθη δὲ ἐν αὐτῷ
 τῷ καιρῷ καὶ ὁ πατρικίος Πόμπιος μετὰ πολλῆς βοήθειας,
 ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ Ἰλλυρικιανούς καὶ Σκύθας καὶ Ἰσαύρους καὶ 15
 O 176 Θρακίας· καὶ ἔνδοσις ἐγένετο τοῦ πολέμου κατὰ σύνταξιν Ῥω-
 μαίων τε καὶ Περσῶν διὰ τὸ γενέσθαι χιμῶνας βαρεῖς.

E. Συνέβη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ὑπὸ Θεομηρίας παθεῖν Ἀντιό-
 χειαν τὸ ἕκτον αὐτῆς πάθος. ὁ δὲ γεγονὼς σεισμὸς κατέσχευ
 ἐπὶ μίαν ὥραν, καὶ μετὰ τούτου βρυγμὸς φοβερός, ὥστε τὰ ἀνα- 20
 νεωθέντα κτίσματα ὑπὸ τῶν πρῶν γενόμενων φόβῳ κατα-
 πεσεῖν καὶ τὰ τεῖχη καὶ τινὰς ἐκκλησίας· τὰ δὲ συμβάντα

1. κατενεχθεις Ch., κατενεχθεις Ox. *ibid.* Προκλειανός Ox.
 10. Ἀμυθία] Conf. p. 52. D. 12. Σοῦρον] Σούρων Ch. 14. Πόμ-
 πιος] Immo Πομπήιος. 22. τινὰς ἐκκλησίας Ch., τινες ἐκκλησίαι Ox.

Tapharas Phylarcha. Tapharas vero equo impingente excussus, interfectus est: simili etiam modo periit et Proclianus. Sebastianus et Basilius ab hostibus capti sunt: Cuztis etiam, vulnere accepto, in manus hostium devenit: caeterum Belisarius fuga evasit. Imperator autem Justinianus, ubi haec audisset, ingenti ira commotus est. Sed etiam ex Persarum quoque Ducibus et Exercitu, ceciderunt quamplurimi; caeteris regionem suam repentibus.

Porro Imperator ex Proceribus suis a Constantinopoli in Orientem emisit quosdam, qui urbibus ibi prospicerent: ex quibus Amida Platoni, Edessa Theodoro Patriciis; Alexandro autem, Hierii filio, Berocae; caeterisque aliis, Surore urbs et Constantina tuendae cesserunt. Eodem tempore Pompus etiam Patricius, cum ingenti Illyriorum, Scytharum, Isaurorum, Thracumque exercitu emissus est; sed ob gravissimas quae ingruerant Hyemes, ex pacto Romanos inter Persasque inito, induciae factae sunt.

Contigit autem per id tempus Antiochiam irati Numinis vicissitudinem sextam subire, per unius horae spacium terrae tremoribus concussam: quos etiam rugitus ingens insecutus est; corrueantibus interim, quae a prioribus terrae motibus de novo excitata fuerant, aedificiis, moenibus,

ἠκούσθη καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι, καὶ πᾶσαι πενθοῦσαι ἐλιτάνουον. ἔκαθε δὲ καὶ μέρη τῶν πέριξ τῆς πόλεως· τελευτῶσι δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σεισμῷ ἄχρι ψυχῶν πεντακισχιλίων. οἱ δὲ περι- V 61
σθθέντες πολῖται εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, φανεροὶ δὲ ἐν τοῖς ὄρε-
σιν ᾤκουν. ὁ δὲ πατριάρχης Ἐφραῖμους πάντα τὰ γινόμενα
ἀνήγαγε τῷ βασιλεῖ· καὶ ἀκούσαντες οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ τὰ συμ-
βάντα ἐλιτάνουον ἐπὶ ἡμέρας ἰκανάς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνέβη παθεῖν ὑπὸ σειμοῦ Λαο-
δικεῖαν τὸ πρῶτον αὐτῆς πάθος· κατηνέχθη δὲ ὑπὸ τοῦ φόβου
10 τὸ ἥμισυ τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αἱ συναγωγαὶ τῶν Ἰουδαίων.
ἀπώλοντο δὲ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ χιλιάδες ἑπτὰ ἥμισυ, Ἐβραίων O 177
τε πλῆθος καὶ χριστιανῶν ὀλίγοι· αἱ δὲ ἐκκλησῖαι τῆς αὐτῆς
πόλεως ἔμειναν ἀφάρατοι, περισωθεῖσαι ὑπὸ Θεοῦ. ὁ δὲ αὐτὸς
βασιλεὺς ἐχαρίσατο τοῖς Λαοδικεῦσιν εἰς ἐκχύσιον τῆς αὐτῶν B
15 πόλεως κεντηνάρια δύο.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ μετεκλήθη Ἀντιόχεια Θεούπολις
κατὰ κέλευσιν τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θαυματουργοῦ. εὐρέθη
δὲ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ χρησιμὸς ἀναγεγραμμένος, περιέχων
οὕτως· Καὶ σὺ, τάλαινα πόλις, Ἀντιόχου σὺ κληθήσῃ. ὁμοίως
20 δὲ καὶ ἐν τοῖς χαρτίοις εὐρέθη τῶν τὰ ἄκτα γραφόντων τῆς αὐ-
τῆς πόλεως ὅτι ἔκραζον κληθόνα διδοῦντες εἰς τὸ μετακλη-
θῆναι τὴν αὐτὴν πόλιν. καὶ ἀνηνέχθη ταῦτα τῷ αὐτῷ βασιλεῖ

9. κατηνέχθη Ch., κατηνέχθη Ox. 14. ἐκχύσιον] V. ad p. 58. B.
17. θαυματουργοῦ Ox.

Ecclesiisque nonnullis. Hujus vero cladis fama per urbes sese spargente, lugentes omnes litanis Deum propitiabant. Divinam etiam iram expertae sunt partes urbem circumjacentes: perierunt vero ab excidio hoc animarum v. Millia recipientibus sese, qui supererant, in alias urbes: sed et plurimi etiam montes incoluerunt. Quae quidem omnia, ab Ephraemio Patriarcha Imperatori nunciata, Byzantini quamprimum acceperunt, supplicationibus Deo multos per dies fundebant.

Contigit autem eodem tempore Laodiceam etiam terrae motibus tum primum trepidare, dimidia urbis parte collabente, una cum Judaeorum synagoga. In hac clade perierunt vii. Mortalium millia cum semisse: inter quos Hebraeorum plurimi, Christianorum quoque nonnulli interierunt. Christianorum vero Ecclesiae, nutu Divino, inconcussae steterunt. Caeterum Imperator Laodicensis, in urbem a ruderibus repurgandam, centenariis duobus donavit.

Eisdem temporibus Antiochia, mutato nomine, Theopolis vocata est; imponente hoc eidem S. Symeone Thaumaturgo: nempe ob repertum ibi Oraculum, quod sic se habuit. „Erit, cum tu infelix urbs, Antiochi non vocaberis.“ Ad novum vero nomen, urbi inditum, acclamarunt incolae, bene eidem ominantes: uti proditum est ab iis, qui Acta Publica hujus

κινστέρας, βουλόμενος εισαγαγεῖν ἐν αὐτῇ τὸ ὕδωρ τὸ Ἀδριά-
νιον. ἀπενέωσε δὲ καὶ τὸν ἀγωγὸν τῆς πόλεως.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ διεβλήθησάν τινες τῶν ἐπισκόπων
ἀπὸ διαφόρων ἐπαρχιῶν, ὡς κακῶς βιοῦντες περὶ τὰ σωματι-
V 58 καὶ καὶ ἀρσενικοκοιτοῦντες. ἐν οἷς ἦν Ἡσαΐας ὁ τῆς Ῥόδου ὁ 5
ἀπὸ νυκτεπάρχων Κωνσταντινουπόλεως, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀπὸ
Λιδος πόλεως τῆς Θράκης, ὀνόματι Ἀλέξανδρος. οἷτινες κατὰ
θεῖαν πρόσταξιν ἠνέχθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἔξετα-
σθέντες καθηρέθησαν ὑπὸ Βικτωρος ἐπάρχου πόλεως, ὅστις
ἐτιμωρήσατο αὐτούς, καὶ τὸν μὲν Ἡσαΐαν πικρῶς βασάνισας 10
ἐξώρισε, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον καυλοτομήσας ἐπόμπησεν εἰς
O 168 κραιβαταρίαν· καὶ εὐθέως προσέταξεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τοὺς
ἐν παιδεραστίαις εὐρισκομένους καυλοτομεῖσθαι. καὶ συνεισχέ-
θησαν ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ πολλοὶ ἀνδροκοῖται, καὶ καυλοτομη-
θέντες ἀπέθανον. καὶ ἐγένετο ἔκτοτε φόβος κατὰ τῶν νοσοῦντων 15
τῆν τῶν ἀρρένων ἐπιθυμίαν.

B Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἐν τῇ Μυσίᾳ
Πομπηιοῦπολις· τῆς γὰρ κινήσεως γενομένης ἐξιούσης ἐσχί-
σθη ἡ γῆ καὶ ἐχαῖσθη τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως μετὰ τῶν οἰκούντων,
καὶ ἦσαν ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ τὸ ἦχος αὐτῶν ἐφέρετο τοῖς περιω- 20
θεῖσι. καὶ πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς εἰς τὴν ἐσχόσιν

5. Ῥόδου καὶ ὁ Ox. 6. ὁ ἀπὸ] Immo ὁ. 17. Πομπηιοῦπο-
λις Ox. 21. ἐσχόσιν] ἐσχόσειν Ox. hic et 61. B. V. vol. I. p. 95. B.
Monitum de vitio etiam ab editoribus Stephanī c. 10558. D.

saulum Cisternae Basilicae, Adriani aquas in eam immittere volens. Ur-
bis etiam Aquaeductum renovavit.

Isidem temporibus diversarum provinciarum Episcopi libidinis nefan-
dae cumque Masculis impurissimi concubitus rei peragebantur: inter
quos Isaias Rhodi, Constantinopolitanus olim Nycteparchus, et Alexander
Diospolis in Thracia Episcopi fuerunt. Hi itaque divino Imperatoris ex
Edicto Constantinopolim adducti, post examen initum, a Victore Urbis
Praefecto gradu suo deturbati, poenas dederunt. Et Isaias quidem, gra-
ves cruciatus perpeasus, in exilium missus est. Alexander vero, veretro
amputato, lecticae impositus, populo in spectaculum datus est. Quin et
Legem quoque dein Imperator tulit, Libidinis Masculae reos quoscunque
virilibus mutilari. Multique eodem tempore Masculi concubitus rei de-
prensi sunt, qui virilibus execti perierunt. Metus hinc male hoc labe-
rantibus incusatus est.

Circa haec tempora divinam iram perpeasa est Pompeiopolis, urbs
Mysiae. Ex tremoribus enim terra subito dehiscente, dimidia civitas una
cum incolis absorpta est: obrutorum interim clamoribus ad superstitem

τοῦ περιωθῆναι τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν γῆν, ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς
 ζῆσασι καὶ τῇ πόλει εἰς ἀνανέωσιν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνένεωσε τοὺς νόμους τοὺς ἐκ τῶν
 προλαβόντων βασιλέων θεσπισθέντας, καὶ ποιήσας νεαροὺς νό-
 5 μους ἔπεμψε κατὰ πόλιν, ὥστε τὸν ἄρχοντα ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν
 ἔχει μὴ κτίζειν οἶκον ἢ ἀγοράζειν κτῆμα, εἰ μὴ τις συγγενῆς αὐ-
 τοῦ ὑπάρχει, διὰ τὸ μὴ βιάζεσθαι τοὺς συγκακτημένους ἢ ἀναγ-
 κάζεσθαι τινα διὰ τὴν ἀρχικὴν προστασίαν εἰς αὐτὸν διατί-
 θεσθαι. O 169
C

10 Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν φυσικῶν καλῶν, ὥστε κληρονο-
 μιᾷν κατὰ τὸν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως νόμον.

Καὶ περὶ τοῦ κληρονομοῦντος, ὥστε ἔξειναι αὐτῷ παραιτεῖ-
 σθαι τὴν κληρονομίαν ὅτε δ' ἂν βούληται, καὶ μὴ ἀποκλειεσθαι
 χρόνῳ.

15 Περὶ δὲ τῶν μαρτύρων, ὥστε ἀναγκάζεσθαι τοὺς ἰδιώτας
 καὶ ἄκοντας μαρτυρεῖν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἰδωρῆσατο τὸ Γοτθικὸν ξυλλέλαιον,
 κουφίσας τοὺς ὑποτελεῖς ἐκ τοῦ βάρους. D

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας δύο στρατηγοὶ Οὐννων ἐπιθ-
 20 ῥήσαντες μετὰ πλήθους εἰς τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μυσίαν, ὄν-
 τος ἐκεῖ στρατηλάτου Ῥωμαίων Βαδοναρίου καὶ Ἰουστίνου,
 καὶ ἐξεληθόντων αὐτῶν κατὰ τῶν Οὐννων, καὶ συμβολῆς γενομέ-
 νης, ἰσφάγη Ἰουστίνος ἐν τῷ πολέμῳ· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ O 170

13. ἀποκλειεσθαι. OI.

sures pervenientibus. Imperator autem effodendis, qui sub terra erant,
 urbiq; instaurandae, ejusque incolis plurima largitus est.

Idem Justinianus, renovatis antecedentium Imperatorum Legibus, No-
 vellae etiam Constitutiones ipse edidit: quas in urbes emisit: quibus et-
 iam cavit; „Ne Praefectorum aliquis, intra Praefecturam suam, vel do-
 mum extrueret, vel agrum nisi a cognatis suis, sibi acquireret: scilicet
 ne quo modo violarentur agrorum possessores; vel cogeretur aliquis in-
 vitus, Praefectum, ob Praefectoriam ejus auctoritatem haereditatem scribere.“

„Similiter etiam jus Haereditarium liberis Naturalibus concessit; jux-
 ta Legem ab Anastasio Imperatore latam.“

„Statuit etiam, Haeredi licere sortem suam quancumque vellet de-
 poscere; nec tempore ullo excludi debere.“

„Ad Testimonium autem ferendum Privatos, etiam invitos, cogi vo-
 luit.“

Idem etiam Imperator, donavit Xylelaeum Gothicum; tributariis suis
 hoc onere levatis.

Eodem imperante, duo Hunnorum Duces, cum magno exercitu, Scy-
 thiam Mysiamque invaserant: quibus occursum iverunt Baduarius, Mili-
 tum Magister et Justinus: praelioque commisso, Justinus occisus est. Ita-

κατενεχθεὶς ἐπὶ τὴν γῆν ἐσφάγη, ὁμοίως δὲ καὶ Προκλιανός· Σεβαστιανός δὲ καὶ Βασίλειος ἐλήφθησαν ἀχμαάλωτοι, Κουζίτις δὲ πληγᾶτος γενόμενος παρελήφθη, Βελισάριος δὲ φηγῆ χρησάμενος διεσώθη. καὶ ἀπηγγέλθη τὰ γενόμενα τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, καὶ ἐλυπήθη σφόδρα. ἔπεισον δὲ καὶ ἐκ τῶν Περ- 5
D σῶν στρατηγοὶ μετὰ βοήθειας αὐτῶν πολλῆς· καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν.

Ἐπεμψε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς συγκλητικὸς ἀπὸ Κωνσταντι-
νουπόλεως φυλάττειν τὰς πόλεις τῆς ἀνατολῆς μετὰ τῆς αὐ-
τῶν βοήθειας, τὸν μὲν πατρικίον Πλάτωνα ἐν Ἀμηδίᾳ, τὸν δὲ 10
Θεόδωρον τὸν πατρικίον ἐν Ἐδέσῃ, Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Ἱερίου
ἐν Βεροίᾳ, καὶ ἄλλους δὲ συγκλητικὸς ἐπὶ τὸ Σούρον καὶ Κων-
σταντῖναν εἰς τὸ φυλάττειν τὰς πόλεις. ἐπέμφθη δὲ ἐν αὐτῷ
τῷ καιρῷ καὶ ὁ πατρικίος Πρόμπιος μετὰ πολλῆς βοήθειας,
ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ Ἰλλυρικιανούς καὶ Σκύθας καὶ Ἰσαύρους καὶ 15
O 176 Θρακίους· καὶ ἔνδοσις ἐγένετο τοῦ πολέμου κατὰ σύνταξιν Ῥω-
μαίων τε καὶ Περσῶν διὰ τὸ γενέσθαι χιμῶνας βαρεῖς.

E Συνέβη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ὑπὸ θεομητίας παθεῖν Ἀντιό-
χειαν τὸ ἕκτον αὐτῆς πάθος. ὁ δὲ γεγονὼς σεισμὸς κατέσχευ
ἐπὶ μίαν ὥραν, καὶ μετὰ τούτου βρυγγμὸς φοβερός, ὥστε τὰ ἀνα- 20
τεωθέντα κτίσματα ὑπὸ τῶν πρώην γενομένων φόβων κατα-
πεσεῖν καὶ τὰ τεύχη καὶ τινὰς ἐκκλησίας· τὰ δὲ συμβάντα

1. κατενεχθεὶς Ch., κατενεχθεὶς Ox. *ibid.* Προκλιανός Ox.
10. Ἀμηδίᾳ] Conf. p. 52. D. 12. Σούρον] Σούρων Ch. 14. Πρό-
μπιος] Immo Πομπήιος. 22. τινὰς ἐκκλησίας Ch., τινες ἐκκλησίαι Ox.

Tapharas Phylarcha. Tapharas vero equo impingente excusus, interfectus est: simili etiam modo periit et Proclianus. Sebastianus et Basilius ab hostibus capti sunt: Custis etiam, vulnere accepto, in manus hostium devenit: caeterum Belisarius fuga evasit. Imperator autem Justinianus, ubi haec audisset, ingenti ira commotus est. Sed etiam ex Persarum quoque Ducibus et Exercitu, ceciderunt quamplurimi; caeteris regionem suam repetentibus.

Porro Imperator ex Proceribus suis a Constantinopoli in Orientem emisit quosdam, qui urbibus ibi prospicerent: ex quibus Amida Platoni, Edessa Theodoro Patriciis; Alexandro autem, Hierii filio, Beroea; caeterisque aliis, Surorum urbs et Constantina tuendae cesserunt. Eodem tempore Pompus etiam Patricius, cum ingenti Illyriorum, Scytharum, Isaurorum, Thracumque exercitu emissus est; sed ob gravissimas quae ingruerant Hyemes, ex pacto Romanos inter Persasque inito, induciae factae sunt.

Contigit autem per id tempus Antiochiam irati Numinis vicissitudinem sextam subire, per unius horae spacium terrae tremoribus concussam: quos etiam rugitus ingens insecutus est; corrudentibus interim, quae a prioribus terrae motibus de novo excitata fuerant, aedificiis, moeniis,

ἠκούσθη καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι, καὶ πᾶσαι πενθοῦσαι ἑλιτά-
 νευον. ἔπαθε δὲ καὶ μέρη τῶν πέριξ τῆς πόλεως· τελευτῶσι
 δὲ ἐν αὐτῷ τῷ σεισμῷ ἄχρι ψυχῶν πεντακισχιλίων. οἱ δὲ περι- V 61
 σωθέντες πολῖται εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, φανεροὶ δὲ ἐν τοῖς ὄρε-
 σιν ᾤκουν. ὁ δὲ πατριάρχης Ἐφραΐμιος πάντα τὰ γινόμενα
 ἀτήγαγε τῷ βασιλεῖ· καὶ ἀκούσαντες οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ τὰ συμ-
 βάντα ἑλιτάνευον ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνέβη παθεῖν ὑπὸ σειμοῦ Λαο-
 δίκειαν τὸ πρῶτον αὐτῆς πόλεως· κατηρέχθη δὲ ὑπὸ τοῦ φόβου
 10 τὸ ἤμισον τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αἱ συναγωγαὶ τῶν Ἰουδαίων.
 ἀπώλοντο δὲ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ χιλιάδες ἑπτὰ ἡμισον, Ἑβραίων O 177
 τε πληθὸς καὶ χριστιανῶν ὀλίγοι· αἱ δὲ ἐκκλησίαι τῆς αὐτῆς
 πόλεως ἔμειναν ἀρφαγεῖς, περισωθεῖσαι ὑπὸ Θεοῦ. ὁ δὲ αὐτὸς
 βασιλεὺς ἐχαρίσατο τοῖς Λαοδικεῦσιν εἰς ἐκχόισιν τῆς αὐτῶν B
 15 πόλεως κεντηνάρια δύο.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ μετεκλήθη Ἀντιόχεια Θεοῦπολις
 κατὰ κέλυσιν τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θαυματουργοῦ. εὐρέθη
 δὲ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ χρησμὸς ἀναγεγραμμένος, περιέχων
 οὕτως· Καὶ σύ, τάλαινα πόλις, Ἀντιόχου σὺ κληθήσῃ. ὁμοίως
 20 δὲ καὶ ἐν τοῖς χαρτίοις εὐρέθη τῶν τὰ ἄκτα γραφόντων τῆς αὐ-
 τῆς πόλεως ὅτι ἔκραζον κληδόνα διδοῦντες εἰς τὸ μετακλη-
 θῆναι τὴν αὐτὴν πόλιν. καὶ ἀνῆρέχθη ταῦτα τῷ αὐτῷ βασιλεῖ

9. κατηρέχθη Ch., κατηρέχθη Ox. 14. ἐκχόισιν] V. ad p. 58. B.
 17. Θαυματουργοῦ Ox.

Ecclesiisque nonnullis. Hujus vero cladis fama per urbes sese spargente,
 lugentes omnes litanis Deum propitiabant. Divinam etiam iram expertae
 sunt partes urbem circumjacentes: perierunt vero ab excidio hoc anima-
 rum v. Millia recipientibus sese, qui supererant, in alias urbes: sed et
 plurimi etiam montes incoluerunt. Quae quidem omnia, ab Ephraemio
 Patriarcha Imperatori nunciata, Byzantini quamprimum accepissent, sup-
 plicationes Deo multos per dies fundebant.

Contigit autem eodem tempore Laodicenam etiam terrae motibus tum
 primum trepidare, dimidia urbis parte collabente, una cum Judaeorum syn-
 agoga. In hac clade perierunt vii. Mortalium millia cum semisse: in-
 ter quos Hebraeorum plurimi, Christianorum quoque nonnulli interierunt.
 Christianorum vero Ecclesiae, nutu Divino, inconcussae steterunt. Cae-
 terum Imperator Laodicenses, in urbem a ruderibus repurgandam, cen-
 tenariis duobus donavit.

Iisdem temporibus Antiochia, mutato nomine, Theopolis vocata est;
 imponente hoc eidem S. Symeone Thaumaturgo: nempe ob repertum ibi
 Oraculum, quod sic se habuit. „Erit, cum tu infelix urbs, Antiochi non
 vocaberis.“ Ad novum vero nomen, urbi inditam, acclamarunt incolae,
 bene eidem obstantes: uti proditum est ab iis, qui Acta Publica hujus

Ἰουστινιανῷ. καὶ ἔδωρ' ἴσατο θείαν φιλοτιμίαν τοῖς Ἀντιοχεῦσι καὶ Λαοδικεῦσι καὶ Σελευκείσιν, ὥστε κουφισθῆναι τὴν αὐτῶν
 C συντίλειαν ἐπὶ ἕτη τρία, χαρισάμενος ταῖς αὐταῖς πόλεσι λίτρας διακοσίας καὶ τοῖς κτήτορσιν ἄξιαν Ἰλλουστρίων.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνεφάνη ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι 5
 O 178 δόγμα Μανιχαϊκόν· καὶ μαθῶν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἠγα-
 νάκτησεν· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἀρχιμάγοι τῶν Περσῶν· ἦσαν
 γὰρ ποιήσαντες οἱ αὐτοὶ Μανιχαῖοι καὶ ἐπίσκοπον, ὀνόματι Ἰν-
 δαράζαρ. ὁ δὲ βασιλεὺς Περσῶν σιλέντιον ποιήσας, καὶ πάν-
 τας αὐτοὺς κατεσχηκῶς καὶ τὸν ἐπίσκοπον τῶν Μανιχαίων, 10
 κελεύει τῇ παρεστῶσῃ αὐτῷ ἐνόπλιῳ στρατιᾷ, καὶ κατέκοψαν ξί-
 φρεσι πάντας τοὺς Μανιχαίους καὶ τὸν ἐπίσκοπον αὐτῶν σὺν τῷ
 κλήρῳ αὐτοῦ· καὶ ἐφρονεύθησαν πάντες ἐπ' ὄψει τοῦ αὐτοῦ βα-
 D σιλῆως καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῶν χριστιανῶν. ἔδημεύθησαν δὲ καὶ
 αἱ ὑποστάσεις αὐτῶν, καὶ τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν δέδωκε τοῖς χριστι- 15
 ανοῖς, ἐκπέμψας θείας αὐτοῦ σάκρας ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη
 πολιτείᾳ, ὥστε τὸν εὐρισκόμενον Μανιχαῖον πυρρικυστον γενέσθαι
 καὶ τὰς βίβλους δὲ αὐτῶν πάσας κατέκαυσεν. ἄτινα διηγήσατο
 βυσαγαρίος Περσῶν, ὅστις βαπτισθεὶς μετεκλήθη Τιμόθεος.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τὸ κάστρον τὸ 20
 λεγόμενον Ἀνάκαρθον μετεκάλεσε Θεοδωριάδα εἰς τὸ ὄνομα τῆς
 O 179 Ἀγούστας, παρεσχηκῶς καὶ δίκαια πόλεως. ὁμοίως δὲ τὸ ἐν
 Σούσοις κάστρον μετωνόμασεν Ἰουστινιανούπολιν.

2. Σελευκείσιν] V. ad p. 47. B.

Urbis consciperunt. Justinianus autem de his omnibus certior factus, pro divina sua munificentia, Antiochensibus, Laodicensibus, et Seleucensibus tributa omnia in triennium remisit: concessis etiam, in urbium harum [singularum] instauratorem, libris ducentis; Primoribus etiam urbium singularum Illustrium dignitate auctis.

Eodem tempore Manichaeorum Dogma, in Persicis regionibus repul- lulari, radices eo usque egerat, ut Episcopum etiam sibi, nomine Indara- zar, constituerent. Quod Rex Persarum ubi rescivisset; et ipse Archima- gique ejus ira commoti sunt. Rex itaque silentio convocato, Manichaeos omnes, una cum Episcopo suo comprehendi jussit: quibus coram addu- ctis, exercitui, in procinctu astanti in mandatis dedit, uti eos neci da- rent. Milites itaque Manichaeos omnes cum Episcopo cleroque ejus gla- dio peremerunt; rege ipso et Christianorum Episcopo spectantibus. Quis et publicatis etiam facultatibus eorum, librisque igni traditis, Ecclesias quoque Christianis addixit: sacris insuper undique promulgatis; si quis, per imperium Persicum, Manichaeus inveniretur, uti igne absumeretur: sicuti haec narravit Persarum Bastagarius, qui post susceptum Baptis- mum, Timotheus dictus est.

Eodem tempore Romanus Imperator Castrum Anasarthum, civitatis jure donatum, ab Augustae nomine, Theodoriadem vocavit. Consimiliter quoque Sudaenam Castrum Justinianopolim vocavit.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ Ἀλαμούνδαρος ὁ τῶν Περσῶν Σαρα- E
κηνὸς ἔλθων μετὰ Περσικῆς καὶ Σαρακηνικῆς βοήθειας ἐπρά-
δευσε τὴν πρώτην Συρίαν ἕως τῶν ὄρων Ἀντιοχείας, καύσας
καὶ τόπους τῆς αὐτῆς χώρας. καὶ ἀκούσαντες τὰ γεγονότα οἱ
5 ἑξαρχοὶ Ῥωμαίων ἔξηλθον κατ' αὐτῶν· καὶ γρόντες οἱ Σαρα-
κηνοὶ, λαβόντες πᾶσαν τὴν πραιῖδαν διὰ τοῦ ἑξωτερικοῦ λιμίτου
ἔφυγον.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ καὶ ὁ ἀγωγὸς Ἀλεξανδρείας τῆς μεγάλ- V 62
λης ἀνενεώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ.

10 Ἀκούσας δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ γενόμενα ὑπὸ τῶν Σαρα-
κηνῶν, πέμψας οὐκ ὀλίγην βοήθειαν πεζικὴν ἐκ τῆς Θρυγῶν
χώρας, τοὺς λεγομένους Λυκοκρανίτας, ἀπῆλθεν ἐπὶ τὰ Σαρακη-
νικὰ καὶ τὰ Περσικὰ μέρη. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ προεβλήθη
ἑξαρχὸς Ῥωμαίων Βελισσάριος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ
15 διαδεχθεὶς Ὑπάτιος ὁ πατρικίος, ὁ πρὸ αὐτοῦ ὢν στρατηλάτης,
καταπιστευθεὶς δὲ Βελισσάριος τὰ ἑξέρετα καὶ τοὺς δοῦκας
εἰς τὴν κατὰ Περσῶν μάχην. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐπέμφθη
εἰς τὰ Περσικὰ Ἐρμογένης ὁ ἀπὸ μαγιστρῶν, ὁ Σκύθης, ἀνὴρ O 180
σοφός. τῷ δὲ ἰουνίῳ μηνὶ τῆς ἐβδόμης ἰνδικτιῶνος ταραχῆς B
20 γενομένης ἑθνικῆς, συμβαλόντων γὰρ τῶν Σαμαρειτῶν μεταξὶ
χριστιανῶν καὶ Ἰουδαίων, πολλοὶ τόποι ἐνεκρήσθησαν ἐν Σκυ-
θοπόλει ἐκ τῶν αὐτῶν Σαμαρειτῶν. καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ αὐτὸς
βασιλεὺς ἠγανάκτησε κατὰ τοῦ ἄρχοντος Βάσσου· ὄντινα δια-
δεξάμενος ἀπεκεφάλισεν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ. οἱ δὲ Σαμαρεῖται

20. γὰρ expunctum malim.

Eisdem temporibus, Alamundarus Saracenus, Persarum [socius] copiis
Persicis et Saracenicis instructus, Syriam Primam deprædatus est; adus-
que Antiochiæ fines omnia vastans. Haec ubi audivissent Romanorum
Duces, contra eum egressi sunt: quo cognito, Saraceni, arrepta præda,
per lîmitem exteriorem evaserunt.

Eorum tempore Justinianus Imperator Aquæductum Alexandriae
magnæ instauravit.

Imperator vero certior factus de Saracenorum IncurSIONibus, pede-
stribus copiis ingentibus collectis ex Phrygum Lycocranitarum regione
dieta, in Persarum et Saracenorum partes eas emittit. Eodem tempore,
Hypatio Patricio, Militum Magistro, dignitate exuto, Belisarius ab Impe-
ratore in locum ejus suffectus est, qui exercitus Romanos, Ducesque et
totum Belli Persici negotium sibi commissum habuit. Eodem etiam tem-
pore in Persidem missus est Hermogenes Scytha, Exmagister, vir pru-
dentissimus. Mense autem Junio, Indictionis vii, tumultus Gentilis exor-
tus est: Samaritanis enim, Judaicisque, cum Christianis conflictantibus
quamplurima in Scythopoli aedificia a Samaritanis combusta sunt. Impe-
rator autem de his certior factus Basso Praefecto iratus, officio eum ab-
dicavit: caputque etiam ei, eadem ipsa in regione, amputavit. Samari-

γνόντες την καθ' ἑαυτῶν ἀγανάκτησιν, ἐτυράνησαν καὶ ἔστεψαν
 λήσταρχον ὀνόματι Ἰουλιανόν, Σαμαρείτην, καὶ ἔκαυσαν κτή-
 ματα καὶ ἐκκλησίας καὶ ἐφόνευσαν πολλοὺς χριστιανούς. καὶ
 εἰσελθὼν ἐν Νεαπόλει ἐθεώρησεν ἵπποδρόμιον μετὰ πλήθους
 Σαμαρειτῶν· καὶ τὸ πρῶτον βάϊον ἐνίκησε Νικίας τις, ἥνλοχος 5
 C χριστιανός. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι ἐν τῇ αὐτῇ Νεαπόλει ἥνλοχοι,
 Σαμαρεῖται καὶ Ἰουδαῖοι, οὐστinas ἐνίκησεν ὁ αὐτὸς Νικίας ἥν-
 λοχος. καὶ ἔλθὼν πρὸς τὸν τύραννον, ὀφελίων τιμηθῆναι, ἐπη-
 ρώτησε δὲ αὐτὸν ποίας ὑπάρχει θρησκείας; καὶ μαθὼν ὅτι
 χριστιανός ἐστι, καὶ εἰς σύμβολον δεξιόμενος τὴν τῶν χριστια- 10
 νῶν εὐθέρως πρώτην νίκην κατ' αὐτοῦ, ὅπερ καὶ γέγονεν, εὐθέρως
 πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν ἥνλοχον ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ. ἐχρήσατο
 κακῶς καὶ τῷ ἐπισκόπῳ τῆς αὐτῆς πόλεως. τοῦτο δὲ γνόντες οἱ
 O 181 ἄρχοντες Παλαιστίνης καὶ ὁ δοῦξ Θεόδωρος ὁ σιμὸς τὸ τῆς τυ-
 ραννίδος τόλμημα ἐμήνησεν εὐθέρως τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ· καὶ 15
 ἀπελθὼν ὁ δοῦξ κατ' αὐτοῦ μετὰ πολλῆς βοήθειας, λαβὼν μεθ'
 D ἑαυτοῦ καὶ τὸν φύλαρχον Παλαιστίνης· καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ τύ-
 ραννος Ἰουλιανὸς ὁ Σαμαρείτης, φυγῶν ἐξῆλθεν ἀπὸ Νεαπόλεως.
 καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ δοῦξ μετὰ τῆς ἑαυτοῦ βοηθείας, καὶ συν-
 ἔκρουσαν πόλεμον· καὶ ἔκοψεν ὁ δοῦξ ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν πλῆ- 20
 θος, καὶ παρέλαβεν αὐτὸν Σαμαρείτην Ἰουλιανόν, τοῦ θεοῦ πα-

8. ἐκρωτίσης Ch., ἐκρωτίσης Ox.
 bend. ἐμήνησαν." Ch.

15. ἐμήνησεν] „Forte scri-

tae interim ubi intellexissent Imperatorem sibi infensum esse, res novas moliti sunt; et Julianum quendam, Samaritam, Latronum principem, corona adornantes, praediis passim et Ecclesiis ignes injecerunt; quamplurimis etiam Christianis e medio sublati. Quin et Neapolim ingressus Julianus numerosa Samaritarum turba stipatus, Circensia etiam spectabat: ubi Niceas quidam, Christianus auriga Palmam primam tulit: qui ceteris etiam qui ibi aderant omnibus, tam Samaritis, quam Judaeis aurigis, superior factus est. Tyrannum itaque adientem, victoriae praemium ab eo ut acciperet; Tyrannus, cujus sectae esset, eum interrogavit. Cumque Christianum esse intellexisset, (pro male in se omine habens, Christianos primam statim palmam suis praeripere; quod et factum est:) misso carnifice, Aurigae in ipso Circo caput amputavit, sed et Episcopum quoque ejusdem urbis pessime habuit. Palaestinae autem Praefecti, cum Theodoro Sime Duce, de his certiores facti; Tyranni hujus impudentem audaciam Justiniano Imperatori protinus per litteras repraesentant. Contra eum vero, ingenti cum exercitu, egreditur Theodorus Dux; qui Phylarcham etiam Palaestinae sibi socium adjunxit. Quo audito, Julianus Samarita, Tyrannus, Neapoli relicta, fugam cepisset: quem Palaestinae Dux cum copiis suis insecutus, cumque eo praelio congressus, Samaritas late prostravit; comprehensum quoque Julianum ipsum, Deo tradente cum;

ραδόντος αὐτόν. καὶ ἀποκεφαλίσας αὐτὸν ἔπειρε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαδήματος τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ. καὶ ὅτε ἐγνώσθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ τὰ γινόμενα, τὸ τῆς τυραννίδος τῶν Σαμαρειτῶν καὶ τοῦ δυστυχοῦς Ἰουλιανοῦ, ἣ παρὰ τῶν ἀρχόντων μῆνυσις εὐθὺς κατέλαβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἡ τοῦ τυράννου κεφαλὴ. ἔπεισον δὲ ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν ἐν τῷ πολέμῳ χιλιάδες εἴκοσι· καὶ οἱ μὲν ἔφυγον εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Ἄρπαριζην, ἄλλοι δὲ εἰς τὸν Τραχῶνα εἰς τὸ λεγόμενον σιδηροῦν ὄρος. ἔλαβε δὲ καὶ ὁ φύλαρχος Σαρακηνὸς ὁ τῶν Ῥωμαίων 10 πραιδαν ἐξ αὐτῶν χιλιάδας εἴκοσι παιδῶν καὶ κορασιῶν· οὐστίνιας λαβὼν αἰχμαλώτους ἐπώλησεν ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ Ἰνδοκοῖς μέρεσιν.

Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς γινὼς ὅτι πολλὰ κτήματα τῆς Παλαιστίνης ἔκανσαν οἱ Σαμαρεῖται τὴν ἀρχὴν ὅτε ἐτυράννησαν, ἡγάσθη 15 νάκτησε κατὰ τοῦ δουκὸς Παλαιστίνης, διότι πρὸ τοῦ ἐπιβῆναι εἰς τὰ κτήματα ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἢ μόνον ἤκουσεν ὅτι συναίγονται, οὐχ ὤρησε κατ' αὐτῶν καὶ ἐσκορπίζοντο. καὶ διαδεξάμενος τὸν αὐτὸν δοῦκα ἀσπίμως ἐκίλευσεν αὐτὸν ἀσφαλίσθέντα φυλάττεσθαι. καὶ ἐπέμφθη ἀντ' αὐτοῦ δοῦξ Εἰρηναῖος, 20 Ἀντιοχεύς· ὅστις ὀρμήσας κατὰ τῶν ἀπομεινάντων Σαμαρειτῶν ἐν τοῖς ὄρεσι, πολλοὺς ἀπώλεσε πικρῶς τιμωρησάμενος.

Ὁ δὲ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Κωάδης δεξάμενος Ἐρμογένην

7. Ἄρπαριζην] Ἄγαριζην Ch. Garisia autem dicit. V. ad p. 34. A. 15. ἐπιβήψωσιν Ch., ἐπιβίψωσιν Ox.

capite truncat; caputque ejus, una cum Diademate, Justiniano Imperatori mittit. Quo tempore vero miseri Juliani Samaritarumque Tyrannidis fama prima innotuerat; continuo etiam rerum a Ducibus in illos gestarum nuncium, Tyrannique caput, Constantinopolim perlata sunt. Ceciderunt autem ex Samaritis, in hoc bello xx. Millia hominum: caeteri nonnulli in montem Arparizim vocatum, alii in Trachontidem, ad Ferreum montem recipientes sese, evaserunt. Saracenus etiam Romanorum Phylarcha xx Millia juniorum utriusque sexus ex eis pro praeda cepit; quos captivos abducens in regionibus Persicis Indicisque vendidit.

Caeterum Imperator, audito Samaritas sub ipsis agitatae Tyrannidis initis plurima per Palaestinam praediola ignibus absumpsisse, illud in Palaestina Duce indigne tulit; eo quod non eos, antequam praedia haec urbemque occupassent, quamque primum in unum coactos subintellegerat, sine mora aggressus dissipasset. Ducem itaque hunc munere suo turpiter abdicatum, arcte custodiri jussit; suffecto in lectum ejus Irenaeo, Antiocheno: qui Samaritarum reliquias, montibus incubantes, acrius insecutus, late exitio dedit, graviter in eos animadvertens.

Mense autem Julio Coades, Persarum Rex, Hermogenem Magistrum,

μάγιστρον, ἐν φίλῃ πρεσβείᾳ πεμφθέντα μετὰ καὶ δώρων τῆς
B ἀναγορεύσεως τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ.

O 188 Συνέβη δὲ κατ' ἐκείνου καιροῦ παθεῖν ὑπὸ Θεομηνιας Ἀμα-
σειαν ἐν τῇ Ποντικῇ καὶ αὐτῆς τῆς περιχώρου μέρη. ὁ δὲ αὐ-
τὸς βασιλεὺς τῇ αὐτῇ πόλει πολλὰ ἐχαρίσατο. 5

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀνακωδίκευσις ἐγένετο τῶν παλαιῶν
νόμων· καὶ ποιήσας ἰδίους νόμους κατέπεμψεν ἐν πάσαις ταῖς
πόλεσι πρὸς τὸ τοὺς δικαζομένους μὴ περιπίπτειν θλίψεσι καὶ
ζημίαις, ἀλλὰ ταχεῖαν ἔχειν τὴν ἀπαλλαγὴν· ὅπερ μονόβιβλον
κατασκευάσας ἔπεμψεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Βηρυτῷ. 10

C Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἀπεμέρισεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς πρώτης
C Συρίας Λαοδικεῖαν καὶ Γάβαλα καὶ Πάλτον τὰς πόλεις,
καὶ ἀπὸ Ἀπαμείας τῆς δευτέρας Συρίας Βαλανέας πόλιν, καὶ
ἐποίησεν ἐπαρχίαν, ἣντινα ἐπωνόμασε Θεοδωριάδα, δούς αὐτῇ
καὶ μητροπολιτικὸν δίκαιον. τὸν δὲ ἐπίσκοπον Λαοδικείας οὐκ 15
ἤλευθέρωσε τοῦ ὑποκεῖσθαι τῷ πυτριάρχῃ τῆς Ἀντιοχείων πόλεως.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἔπαθεν ὑπὸ Θεομηνιας μητροπόλις
τῆς Λυκίας τὰ Μύρα· καὶ πολλὰ ἐχαρίσατο τοῖς ὑπολειφθεῖ-
σι καὶ τῇ πόλει εἰς κτίσματα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐγένετο ταραχὴ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ-20
λη ἐν τῷ θεάτρῳ. καὶ τὰ τῆς ταραχῆς ἀνηνέχθη τῷ αὐτῷ
βασιλεῖ. καὶ ἀγανακτήσας ἐξ ἐκείνου ἐκώλυσε τὴν θέαν τοῦ

12. Λαβαλά Οκ., Γάβαλα supra p. 32. B. 16. ἐλευθέρωσε Οκ.

ab Imperatore Justiniano cum Legatione donisque salutatoris missam,
peramicè exceptit.

Contigit autem per id tempus, Amasiam, Ponticae ditionis urbem,
una cum regionibus circumvicinis, divinam iram subire: cui etiam urbi
Imperator plurima largitus est.

Eodem tempore Leges omnes veteres in Codicem unum coactae sunt:
quin et Leges a se latas, per singulas Imperii urbes Justinianus emisit,
nempe, ut in jus vocati, celerius et minori cum dispendio, Causidicis sese
expedirent. Leges vero has, in volumen unum digestas, Athenas et Be-
rytum transmisit.

Idem Imperator Laodiceam, Gabalam, Paltumque urbes ab Antio-
chia Syriae primae, ab Apamia autem Syriae secundae Balaneas urbem
dirimens, in Provinciae formam redegit; quam etiam jure Metropolitico
donatam, Theoderiadem nominavit. Episcopum tamen Laodiceasem An-
tiocheno Patriarchae nihilo secius, uti antea, subesse voluit.

Eodem tempore divinam iram perpeasa est Myra, Lysiae Metrope-
lis; cui instaurandae, ut etiam civibus superstitibus, Imperator plurima
suppeditavit.

Sub id ipsum tempus Antiochiae magnae Tumultus ingens in Thea-
tro obortus est; de quo certior factus Imperator, exinde in iram commo-

Θεάτρον πρὸς τὸ μὴ ἐπιτελεῖσθαι τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ τῶν Ἀντιο- D
χίων πόλει.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ διωγμὸς γέγονεν Ἑλλήνων μέγας, καὶ O 184
πολλοὶ ἐδημιώθησαν, ἐν οἷς ἐτελεύτησαν Μιακεδόσιος, Ἀσκληπιό-
5 δοτος, Φωκῆς ὁ Κρατεροῦ, καὶ Θωμᾶς ὁ Κοιαιστῶν· καὶ ἐκ
τούτου πολλὸς φόβος γέγονεν. ἐθίσαισε δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς
ὥστε μὴ πολιτεύεσθαι τοὺς ἑλληνίζοντας, τοὺς δὲ τῶν ἄλλων
αἵρέσεων ὄντας ἀφανεῖς γενέσθαι τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας, προ-
10 θεσμίας τριῶν μηνῶν λαβόντας εἰς τὸ γενέσθαι αὐτοὺς κοινω-
νοὺς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ὅστις θεῖος τύπος ἐνεφανίσθη ἐν
πύσαις ταῖς ἑξωτικαῖς πόλεσιν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ ἠγανακτήθη ὁ ἀπὸ ὑπάτων Πρίσκοσ,
ὁ ἀπὸ νοταρίων τοῦ αὐτοῦ βασιλέως, καὶ δημευθεὶς ἐγένετο διά- E
κονος καὶ ἐπέμφθη ἐν Κυζίκῳ.

15 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ Ἐρμογένης ὁ μάγιστρος ὑποστρέψας
ἐκ τῶν Περσικῶν δοῦς τὰ δῶρα ἀνήγαγεν ἀποκρίσεις παρὰ
Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, πρὸς Ἰουστινιανόν, βασιλέα Ῥωμαίων,
ἐπιφερόμενος σάκρας περιεχούσας οὕτως.

Κωάδης βασιλεὺς βασιλευόντων, ἡλίου ἀνατολῆς, Φλαβίῳ O 185
20 Ἰουστινιανῷ Καίσαρι σελήνης δύσεως. ἤϋραμεν ἐν τοῖς ἡμετέ-
ροῖς ἀρχαίοις ἀναγεγραμμένα ἀδελφοὺς ἡμᾶς ἀλλήλων εἶναι, καὶ
V 64

9. λαβόντας Ch., λαβόντες Ox.

tua, Ludī Theatrici deinceps Antiochiae ne amplius ederentur pro-
hibuit.

Eodem tempore Graecae religionis homines persecutionem gravem
perpassi sunt, publicatis etiam quamplurimorum facultatibus; inter quos
Macedonius, Asclepiodotus, Phocas etiam Crateri F. cum Thoma Quaes-
store, diem suum interea obierunt: Exinde vero metus ingens omnibus in-
cessit. Quin et edicto Imperatorio cautum est, Graecisantes in poste-
rum ne publicum aliquid in Rep. munus obirent. Reliquarum vero Hae-
resium sectatores quoscunque Romani Imperii finibus excedere jussit Im-
perator; indulta tamen eis per tres menses licentia, si qui per id tem-
pus fidem Orthodoxam amplecterentur. Quod quidem Edictum in omni-
bus urbibus extraneis promulgatum est.

Eodem tempore Priscus quidam, Exconsul, et Imperatoris hujus olim
Notarius; qui in Imperatoris iram inciderat, bonis publicatis, Diaconus
factus est, Cyzicumque relegatus.

Iisdem Temporibus Hermogenes Magister, ex Perside redux, munera
secum, et Coadis Persarum Regis Justiniano Imperatori Responsum retu-
lit, his verbis conscriptum:

„Coades, Rex Regum, solis, Orientis, Flavio Justiniano, Caesari,
1. Lauae, Occidentis.“

„Priscis Archivorum regni Nostri ex Monumentis compertum habui-
mus, Nos Fratres esse: et quod, si cuivis Nostrum vel hominibus, vel
Ioannes Malalas.

ἐάν τις ἐπιδηθῆ ἰσμάτων ἢ χρημάτων, παρέχεν τὸν ἕτερον. καὶ μεμεθήκαμεν ἐξ ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ παρόντος οὕτως διατελοῦντες· καὶ ποτὲ μὲν ἐθνῶν ἡμῖν ἐπανισταμένων, τοῖς μὲν παρατάξασθαι ἠναγκάσθημεν, τοὺς δὲ καὶ διὰ δόσεως χρημάτων ὑποταγῆναι ἐπεισαμεν, ὡς δῆλον εἶναι πάντα τὰ ἐν τοῖς ἡμέ- 5
τέροις θησαυροῖς ἀναλωθῆναι. ταῦτα δὲ καὶ Ἀναστασίῳ καὶ Ἰουστίνῳ τοῖς βασιλεῦσι γεγραφήκαμεν, καὶ ἠνόσαμεν πλέον οὐ-
B δέν· ὅθεν ἠναγκάσθημεν παρατάξασθαι πολέμου χάριν, καὶ πλησίον τῶν Ῥωμαϊκῶν γινόμενοι τοὺς ἐν μέσῳ μηδὲν ἀμαρτή-
σαντας προφάσει τῆς ἐκείνων ἀπειθείας ἀπολέσαι. ἀλλ', ὡς 10
χριστιανοὶ καὶ εὐσεβεῖς, φείσασθε ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ με-
τάδοτε ἡμῖν χρυσίου· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιεῖτε, ἐντρέψισατε ἑαυ-
τοὺς πρὸς πόλεμον, προθεσμίαν ἔχοντες ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἵνα
O 186 μὴ νομισθῶμεν κλέπτειν τὴν νίκην καὶ δόλῳ περιγίγνεσθαι τοῦ
πολέμου.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἰδωρῆ-
σατο τοῖς Ἀντιοχεῦσι τὴν ἰδίαν τόγαν, ἔχουσαν καὶ λίθους βασιλι-
C κούς· καὶ ἠπλώθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ λεγομένῃ Κασσιανῶν.

Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπατείας Δεκίου προσεβόη Ῥωμαῖοις Μοῦνδος ὁ ἐκ γένους τῶν Γηπέδων καταγόμενος, υἱὸς ὢν ἐπηγός, μετὰ τὴν 20
τελευτήν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πατρὸς πρὸς Θρουστίλαν, θεῖον αὐ-
τοῦ, γεγονώς, καὶ διῆγεν ἐν τῷ Σιρμίῳ. καὶ γινὸς τοῦτο ὁ

10. ἐκείνων Ch., ἐκείνου Ox. *ibid.* ἀπολέσθαι Ox. 11. φεί-
σασθε Ch., φείσασθαι Ox. 18. Κασσιανῶ Ox. 20. Γηπέδων
Ox. 22. γεγονώς Ch.

pecunias opus fuerit, ab altero subministrandis esse. Quam quidem Nos Fidem, in praesentem hunc usque diem, vobis integram praestitimus. Caeterum ab hostibus quandoque impetiti, in praediam cum nonnullis eorum descendere coacti fuimus: reliqui vero, datis pecuniis, Imperium Nostrum ut admitterent effecimus. Unde Fiscum Nostrum penitus exhaustum esse, sat liquide constat. Super his vero cum ad Imperatores Anastasiam ac Justinum referentes nihil ita profecerimus, arma deinde sumere necesse habuimus. Propius itaque a finibus vestris cum abfuerimus, intermedios quosque, licet innocuos, e medio sustulimus, violatae a vobis fidei sub praetextu. Vos vero, Christiani, cum satis et pietatem colatis; parcite potius hominibus vestris et pecuniis date. Sin aliter, ad bellum vos accingite: cuius tamen inducias vobis in annum integram permittimus, ne suffragari victoriam, vel ea per delum potiri videamur.⁴⁴

Eodem tempore Justinianus Imperator Togam suam, regis lapillis insignitam, Antiochenis dono transmisit; quam Antiocheni S. Cassiani in Ecclesia suspenderunt explicatam.

Caeterum Decii sub Consulatu Romanis sese adiunxit Mundus quidam, Gepidibus ortundus, et regio sanguine prognatus. Hic patris sui post obitum, apud Thraustilam, avunculatum suum, Sirmi degebat: quo Romas

ἤλθε Ῥώμης ὁ Οὐαλεμεριακὸς ὁ καὶ Θευδερίχος, πέμψας προ-
 τρέψατο τὸν αὐτὸν Μοῦνδον· καὶ πεισθεὶς ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν
 μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ καὶ διέτριψε πρὸς αὐτόν, ὑπερμα-
 χῶν ὑπὲρ τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ τοῦ καὶ Θευδερίχου. ἀναχωρή-
 5 σας δὲ Μοῦνδος ἀπὸ Ῥώμης ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸν Δανούβιον ποτα-
 μόν· καὶ πέμψας πρὸς τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν πρεσβευτὰς
 ᾗτησεν αὐτὸν ὑπὸ τῆν βασιλείαν αὐτοῦ γενέσθαι. καὶ ἐδέξατο D
 αὐτὸν σὺν τοῖς ἀνθρώποις αὐτοῦ, ποιήσας αὐτὸν στρατηλάτην
 τοῦ Ἰλλυριῶν ἔθρους, καὶ ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐν τῇ ἰδίᾳ στρατηλα-
 10 σίᾳ. καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ τὴν χώραν τοῦ Ἰλλυρικοῦ, ἐπέβ- O 187
 ῆψαν αὐτῷ Οὐννοι μετὰ πολλοῦ πλήθους διαφόρων βαρβάρων·
 καὶ ἐξελθὼν ὤρμησε κατ' αὐτῶν, καὶ πάντας κατανήλωσε· καὶ
 ἔπειμψε πραιδαν ἐξ αὐτῶν καὶ ἕνα ῥῆγα αὐτῶν· καὶ ἐγένετο εἰ-
 ρήνη ἐν τῇ Θράκῃ, καὶ ἐκ τούτου φόβος κατέχευε τὰ βάρβαρα
 15 ἔθνη.

Ἐπὶ δὲ τῆς ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ Δεκίου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς
 Θεοπίστας πρόσταξιν ἐπέμψεν ἐν Ἀθήναις, κελύσας μηδένα δι-
 δάσκειν φιλοσοφίαν μήτε νόμιμα ἐξηγεῖσθαι μήτε κόττον ἐν E
 μιᾷ τῶν πόλεων γίνεσθαι, ἐπειδὴ ἐν Βυζαντίῳ εὐρεθέντες τινὲς
 20 τῶν κοττιστῶν καὶ βλασφημίαις δειναῖς ἑαυτοὺς περιβαλόντες
 χειροκοπηθέντες περιεβωμβήθησαν ἐν καμήλοις.

3. ὑπερμαχῶν Ch., ὑπερμαχῆν Ox. 9. Ἰλλυριῶν Ox. 21. πε-
 ρισβωμβήθησαν] „Lego, περιεπομπήθησαν.“ Ch. V. Ch. ad p.
 ed. Bonn. 436. 9.

Rex, Valemeriacus, qui et Theuderichus, ubi intellexisset, per literas
 eum hortatus est ad se uti veniret. Persuasus itaque Mundus, ad Theu-
 derichum cum suis profectus est; ubi diutius degens propugnatores se ei in
 omnibus exhibuit. Tandem vero inde discedens, Danubium fluvium acces-
 sit, Imperatorem Justinianum exoratum habens, uti sibi liceret ejus sub-
 esse Imperio. Imperator Mundum excepit; Militumque in Illyrio Ma-
 gistrum factum, in demandatum ei manus, cum suis demisit. Quamprimum
 autem Illyricam regionem occupasset Mundus, ab Hunnis, numero-
 sam diversorum Barbarorum exercitum ducentibus, bello petitus est. Hos
 vero Mundus bello aggressus, ad unum omnes delevit; quin et praedam
 quoque, comprehensumque ex Regulis unum, [Constantinopolim] transmi-
 sit. Exinde pax Thraciae reddita, timorque Magnus Barbaris gentibus
 incussus est.

„Ejusdem Decii sub Consolato, Edicto Athenas misso, Imperator
 sancivit, ne cui liceret Philosophiam publice profiteri, aut Leges interpre-
 tari. Sed et Aleatoriam etiam exerceri, unversum per imperium, prohi-
 buit.“ Quin et Aleatores quidam Byzantii comprehensi, qui diris Blas-
 phemiis sese immergerant, manibus truncati, camelis imponebantur, et per
 urbem qual in triumpho forebantur.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ παρεσχέθη ἑτησία πρόσδοδος ἐν τῷ ξενῶνι Ἀντιοχείας νομισμάτων τετρακισχιλίων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως.

V 65 Ἐρέθη δὲ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ καὶ τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μαρίνου εἰς τὴν πρώτην Συρίαν ἔξω τῆς λεγο-
 O 188 μένης Γινδάρου πόλεως, τοῦ περιοδεύτου τῆς χώρας ἐν ὀπτασίᾳ πλειστάκις ἑωρακότος τὸν τόπον ἔνθα ἔκειτο ὁ ἅγιος, ἔχων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κατὰ παντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ ἦλους σιδηροῦς, εἰς σανίδα παραπλωθεὶς προσηλώθη, καὶ ἐτέθη εἰς πέτραν γλυφεῖσιν αὐτῷ τάφον. καὶ ἐπήρθη τὸ λείψανον αὐτοῦ, 10 καὶ ἠτέχθη καὶ κατετέθη ἔξω τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἐν τῷ ἁγίῳ Ἰουλιανῷ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθησιν πρέσβεις Ῥωμαίων ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν Ἐρμογένης καὶ Ῥουφίνος ὁ στρατηλά-
 B τῆς, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Λαμπαδίου καὶ Ὁρέστου. καὶ φθασάν-15 των αὐτῶν τὸ Δόρας τὸ μετακληθὲν Ἀναστασιούπολις, μήνοσιν κατέπεμψαν τῷ βασιλεῖ Περσῶν Κωάδῃ· καὶ ὑπερέθετο ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τοῦ δέξασθαι αὐτούς. καὶ ἐν τῷ διαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸ Δόρας ἕμα Βελισαρίῳ τῷ στρατηλάτῃ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐξάρχοις καὶ τῇ στρατιωτικῇ βοηθείᾳ, καὶ ἀπληκεύοντων 20 αὐτῶν ἔξω τοῦ Δόρας, τὴν ἀπόκρισιν τοῦ βασιλέως Περσῶν δε-
 O 189 χόμενοι, ὁ Μηράμ ὁ πρῶτος ἐξάρχος Περσῶν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Περσῶν σὺν ἄλλοις ἐξάρχοις Περσῶν καθήμενοι εἰς τὸ Νίσιβι, καὶ γνόντες ὅτι ἔξω τοῦ Δόρας ἀπληκεύουσιν οἱ Ῥω-

6. Γινδαρουπόλεως Ox. 13. πρεσβεῖς Ox.

Eodem tempore pius Imperator Hospitium Antiochenum reditu annuo IV nummorum millibus donavit.

Eisdem etiam temporibus venerandae S. Marini Martyris Reliquiae, (cujus sepulchrae locus regionis istius Circitorii, saepiuscule per somnium obversatus est,) extra Gindaropolim Syriae Primae urbem repertae sunt. Excisum huic erat in petra sepulchrum, ubi totus super asserem explicatus jacebat, clavis ei ferreis per totum corpus ejus actis affixus. Sublata autem inde Martyris hujus reliquias, ad S. Julianam, extra Antiochiam urbem reposuerunt.

Eodem tempore, Lampadio et Oreste Coss. Romanorum Legati, Hermodenes et Rufinus, Militum Magister, in Persidem missi sunt. Hi itaque Doras olim, Anastasiopolim nunc vocatam urbem advenientes, adventum suum Coadi Persarum Regi notum fecerunt: quorum tamen admissionem Rex procrastinavit. Interim vero dum Legati ad Doras, una cum Belisario Militum Magistre, caeterisque Romanorum Exarchis et exercitu, qui castra sua extra urbem posuerant, commorantes; Responso Regis Persarum expectarent; Meram, primarius Persarum filius, Ducesque qui, ad Nisibim concedentes, Romanos extra Doras castrametatos esse intellexe-

μαῖοι, ἐπέβησαν Πέρσαι μετὰ ἑβδομήκοντα χιλιάδων, διελόντες αὐτοὺς εἰς τρεῖς ἀρχάς.

Καὶ γνόντες οἱ ἔξαρχοι Ῥωμαίων, ὀρμήσαντες κατὰ Περσῶν C
συνέκρουσαν· καὶ συμβολῆς γενομένης ἐμύγησαν τὰ Περσῶν
5 καὶ Ῥωμαίων στρατόπεδα, καὶ ἔκοψαν Ῥωμαῖοι Πέρσας κατὰ
κράτος, λαβόντες καὶ σίγγον Περσικόν. ὁ δὲ Μηράμ μετὰ ὀλί-
γων φηγῶν σὺν τῷ υἱῷ τοῦ βασιλέως διεσώθη εἰς τὸ Νισίβιον.
ἐν αὐτῇ δὲ τῇ συμβολῇ καὶ ἔξαρχος Περσῶν κατεσφάγη ὀνό-
ματι Σάγος, Σουνίκα τοῦ δουκὸς καὶ ἑξάρχου Ῥωμαίων εἰς μο-
10 νομαχίαν αὐτὸν προτρεψαμένου· καὶ ἦν ἰδεῖν νίκην Περσικῆς
ἀπονοίας, εἰς ἕδαφος ἠπλωμένων νεκρῶν.

Καὶ γνοὺς τοῦτο Κωάδης ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπέτρεψεν
ἀσελεθεῖν τὸν πατρικίον Ῥουφῖνον ἅμα τῷ κόμητι Ἀλεξάνδρῳ D
εἰς τὴν πρεσβείαν.

15 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἀνεφάνη τις ἐκ τῆς Ἰταλῶν χώρας
κωμοδρομῶν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ κύνα ξανθόν, ὅστις κελευόμε-
νος ὑπὸ τοῦ ἀναθρεψαμένου ἐποίει τινὰ θαύματος ἕξια. ὁ γὰρ O 190
αὐτὸν ἀναθρεψόμενος ἰστῶς ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ὄχλου περιεστῶ-
τος εἰς τὸ θεάσασθαι, λάθρα τοῦ κυνὸς ἐκομίζετο παρὰ τῶν
20 ἰστῶτων δακτυλῖδια, καὶ ἐτίθει εἰς τὸ ἕδαφος περισκέπων αὐτὰ
ἐν χώματι. καὶ ἐπέτρεπε τῷ κυνὶ ἐπῦραι καὶ δοῦναι ἐκάστῳ τὸ
ἴδιον· καὶ ἐρευνῶν ὁ κύων τῷ στόματι ἐπεδίδου ἐκάστῳ τὸ
γνωριζόμενον. ὁ δὲ αὐτὸς κύνων καὶ διαφόρων βασιλέων νομί-
σματα μυρία ἐπεδίδου κατ' ὄνομα. παρῆστῶτος δὲ ὄχλου ἀν-

24. μνη[α] μιγνόμενα Theophanes p. 190. A, Codrenus 375. A.

rant; cum septuaginta Persarum Millibus, in tres partes divisit, in illos
egressi sunt.

Quod ubi Romanis Ducibus notum fuit, et ipsi in impetum Persarum
suscipiendum sese parant; praelioque commisso, et exercitiibus Romano
Persicoque inter se confusis, Romani Persas penitus fuderunt; vexillo et-
iam Persico ablato. Caeterum Meram Regisque filius paucis admodum
stipati, fuga sibi consulentes, ad Nisibim evaserunt. Hac autem pugna
coccidit Sagus quidam, Persarum Exarchus; quem Sunica, Dux Romanus,
singulare ad certamen provocatum prostravit. Atque diffusis ibi per ter-
ram undique cadaveribus, videre erat Confidentiae Persicae triumphum.

Certior autem de his factus Persarum Rex Coades, Rufinum Patri-
cium, Comitumque Alexandrum, Legationem suam obire jussit.

Isdem temporibus Italus quidam circumforaneus innotuit; qui canem
fulvum circumduxit, qui domini ad nutum miranda quaedam perficeret.
Dominus enim in foro stans, et circumstante undique spectaculum populo
clam cane, adstantium annulos accipiebat, quos in solo depositos, terra
aggesta tegebat: Canem deinde eos tollere, et suum cuique reddere ju-
bebat. Canis itaque indagatos annulos ore prehensens, cuique suum red-
hibuit. Idem etiam Canis diversorum quoque Imperatorum Numismata

Ε δρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐπερωτώμενος ἰδείκνυε τὰς ἐν γαστρὶ
 ἔχούσας καὶ τοὺς ὄντας πορνοβοσκούς καὶ μοιχοὺς καὶ κνιποὺς
 καὶ μεγαλοψύχους· καὶ ἀπεδείκνυε πάντα μετὰ ἀληθείας. ὄθεν
 ἔλεγον πολλοὶ ὅτι πνεῦμα Πύθωνος ἔχει.

Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐφάνη ἀστὴρ μέγας καὶ φοβερός 5
 κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος, πέμπων ἐπὶ τὴν ἄνω ἀκτῖνα λευκὴν, ὃ
 V 66 δὲ χαρμητῆρ αὐτοῦ ἀστραπὰς ἀπέπεμπεν· ὃν ἔλεγον τινες εἶναι
 λαμπαδίαν. ἔμεινε δὲ ἐπὶ ἡμέρας εἴκοσιν ἐκλίμπων, καὶ ἐγένον-
 το ἀνδρῶν καὶ κατὰ πόλιν δημοτικοὶ φόνοι καὶ ἄλλα πολλὰ
 ἀπειλῆς πεπληρωμένα. 10

Τῇ δὲ συμπληρώσει τοῦ σепτεμβρίου μηνὸς οἱ πρέσβεις
 O 191 Ῥωμαίων οἱ πεμφθέντες ἐν τοῖς Περσικοῖς ὑπέστρεψαν ποιή-
 σαντες πάκτα. καὶ γινὸς τοῦτο ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, ὅτι
 εἰρήνην ἔχει πρὸς Ῥωμαίους, χαρὰς ἐπέλησθη. δεξάμενος γὰρ τὰ
 γράμματα τῶν πάκτων καὶ ἀναγνὸς εὖρε περιέχοντα οὕτως. 15

Ἀγελθόντες πρὸς ἡμῶς οἱ ἡμέτεροι πρεσβευταὶ οἱ πρὸς τὴν
 B σὴν σταλέντες ἡμερότητα ἀπήγγειλαν ἡμῖν τὴν ἀγαθὴν προαίρε-
 σιν τῆς πατρικῆς ὑμῶν διαθέσεως. καὶ ἐπὶ πῦσιν εὐχαριστήσα-
 μεν τῷ δεσπότῃ θεῷ ὅτι πρόπον τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι πρῶγμα γέ-
 γονε καὶ προέβη σὺν θεῷ εἰρήνη εἰς ὠφέλειαν τῶν δύο πολιτειῶν. 20
 ὅτι δὲ μεγάλη δόξα καὶ ἔπαινός ἐστιν ἐν πάσῃ τῇ γῇ παρὰ θεῷ
 καὶ ἀνθρώποις τὸ εἰρήνην γενέσθαι μεταξὺ τῶν δύο κόσμων ἐπὶ

6. δυτικόν Ch., δυτικόν Ox. *ibid.* τῆ] τὰ Theophanes p. 154. B.
 8. εἴκοσι Ox. 14. Ῥωμαίους] „Omnino scribendum Πέρσας.“ Ch.
 21. Addidi καί.

quotquot producta, ad cuiusque nomen reddidit: Quinimo turba virorum,
 mulierumque adstante, interrogatus de ea gravidas, Lenones, scortatores,
 sordidos, magnanimosque demonstrabat. Sed et haec omnia pro rei veri-
 tate Camis iste prodebat: multis ideo, Pythonis eum spirita praeditum
 affirmantibus.

Eodem Imperante stella ingens et tremenda, in Occidente compa-
 ruit; radium album sursum emittens, quam, quod fulguris emissionem prae
 se ferebat, *Facem Ardentem*, nonnulli vocitabant. Per dies autem xx.
 refulsit; unde aicitates, et ubique per Imperium in populo caedes, alia-
 que plurima Mortalibus infausta insequuta sunt.

Mensis autem Septembris sub exitum, Legati Romanorum, qui in
 Persidem misi fuerant, pace facta reversi sunt. Quo audito Imperator
 Justinianus summo gaudio affectus est. Acceptis enim de Pace literis,
 perlectisque, eas in haec verba conscriptas invenit.

„Propensum paterni vestri in Nos animi studium reduces Nostri,
 quos ad Clementiam vestram misimus, Legati nobis renunciarunt. Domi-
 no autem Deo gratias ubique agimus, quod Bonitate ejus Consentaneum
 Opus effectum est; paxque mutua quae in utriusque Reip. Emolumentum
 et Nostram utriusque laudem cessura est stabilitur. Res enimvero sum-
 me gloriosam esse et apud Deum hominesque universos laude dignam,

τῆς σῆς ἡμερόδτητος καὶ ἡμῶν τῶν γνησίως ὑμᾶς ἀγαπώντων
 προδότηλον ἐστὶ· καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲ ἐκατέρας πολιτείας καταπε-
 σοῦνται ταύτης σὺν θεῷ γενομένης. διὰ τάχους τοίνυν ἐπικα-
 ταλήφονται οἱ ἡμέτεροι πρεσβευταί, ὀφειλοντες ἀναπληρῶσαι τὰ
 5 πρὸς ἀσφάλειαν τῆς εἰρήνης. εὐχόμεθα γοῦν ἐν πολλοῖς χρό- C
 νοῖς τὴν πατρικὴν ὑμῶν διάθεσιν περισώζεσθαι.

Καὶ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ Ῥωμαίων πάλιν Ῥουφῖνος, δευτέρως
 ἀποκρίσεως καταπεμφθείσης ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, εὔρε τὸν O 192
 βασιλέα Περσῶν ἀναδύεντα πρὸς τὰ δόξαντα μεταξὺ αὐτῶν ἐγε-
 10 κεν τῆς εἰρήνης. φημισθέντος γὰρ τούτου, ὡς τῶν Σαμαρει-
 τῶν Ῥωμαίων ἀγανακτηθέντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ,
 ὡς προεγγραπται, φηγόντων καὶ ἀπειλόντων πρὸς Κιβάδην, βα-
 σιλέα Περσῶν, ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν χώρας Παλαιστίνης, καὶ ἐπαγ-
 γειλαμένων αὐτῷ συμμαχεῖν· τὸ δὲ πλῆθος αὐτῶν ἦν χιλιάδες
 15 πεντήκοντα, ἐπηγγειλαντο δὲ τῶν Περσῶν βασιλεῖ προδιδόναι D
 τὴν ἑαυτῶν χώραν, τὴν Παλαιστίνην πᾶσαν καὶ τοὺς ἁγίους Ὀ
 τόπους, πόλιν ἔχουσαν διαφόρων βασιλέων χαρίσματα· χρυσοῦ
 τε γὰρ πλῆθος πολὺ καὶ λίθων τιμίων ἀναρίθμητος ποσότης·
 καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, καὶ πεισθεὶς τοῖς παρ'
 20 αὐτῶν λεγομένοις, ἀνεδύη περὶ τὸ ποιῆσαι τὰ πάντα. ἀφορ-
 μὴν δὲ λαβὼν περὶ τῶν χρυσορρόντων τῶν εἰρεθέντων πρῶην
 ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως, ὄντων ὑπὸ Ῥωμαίους· ἦν γὰρ
 πρῶην τὰ αὐτὰ ὄρη ὑπὸ τὴν Περσῶν πολιτείαν· τὰ δὲ χρυσορ-
 ρῶντα ὄρη ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ὄρων Ἀρμενίων Ῥωμαίων καὶ

8. γενομένης Οκ.

quod Clementiae Vestrae Nostrique, (qui Vos unico diligimus,) temporibus, inter orbem utrumque Pax facta fuerit, omnibus manifestum est. Quod et favente Deo utriusque Nostrum inimicis exitium futurum est. Legati itaque Nostri primo quoque tempore adierunt, quo ad Pacis confirmationem, quodcumque necessarium erit, Effectum dent. Nobis vero uti Paterna vestra affectione quam diutissime frui liceat precamur.

Misus autem secundis cum literis Imperatoris in Persidem Rufinus Regem invenit circa pacis illes condiciones invicem ineundas longe aliter se habentem. Inter haec enim Samaritae, quibus Imperator, uti superius dictum est, infensus erat, ad Persas transfugae, (eorum autem numerabantur L. Millia) auxilia sua adversus Romanos Coadi Regi obtulerunt; in se insuper recipientes Palaestinae totius proditionem Locorumque ibi Sanctorum faciendam; in qua urbe diversorum Regum recondita erant Anathemata; ubi etiam auri et argenti vis maxima, lapillorumque pretiosorum infinita erat congeries. Haec ubi audisset Persarum Rex, illorum dictis fidem habens pacem confirmare detrectavit, arrepta etiam de Aurifodinis occasio, quae Anastasii olim temporibus inventae, exinde Romae emiserant imperio; cum prius montes isti juris Persici fuissent. Montes autem hi auriferi, Armeniae Romanae Persarmeniaeque in

Περσαρμενίων, ὡς εἰδότες λέγουσιν· ἄτινα ὄρη φέρουσι χρυσοὺν πολὺν· ὅτε γὰρ βρογαὶ καὶ ὄμβροι γίνονται, κατασύρεται ἡ γῆ
 E τῶν αὐτῶν ὀρέων, λεπτίδας ἀναβλύζουσα χρυσοῦ· τὰ δὲ αὐτὰ
 O 193 χρυσοῦ λιτρῶν διακοσίων· ἕξ οὗ δὲ παρελήφθησαν τὰ αὐτὰ ὄρη 5
 ὑπὸ τοῦ θειοτάτου Ἀναστασίου, Ῥωμαῖοι μόνοι κομίζονται τὴν
 θεσπισθεῖσαν συντέλειαν. καὶ ἐκ τούτου ἐγένετο διαστροφή περὶ
 τὰ πάντα.

Ἡ δὲ τῶν Σαμαρειτῶν προδοσία ἐγνώσθη Ῥωμαίοις, ὡς τι-
 V 67 νων ἕξ αὐτῶν εὐπόρων συσχεθέντων ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοῦς 10
 ὑπὸ τῶν Περσικῶν μερῶν, καὶ γνωρισθέντων μετὰ τὸ ἀπελθεῖν
 αὐτοὺς πρὸς Κωάδην, βασιλέα Περσῶν, καὶ συντάξασθαι αὐτῷ
 ποιεῖν τὴν προδοσίαν τῆς ἰδίας χώρας, ὡς προειρηται· ἦσαν δὲ
 οἱ γνωρισθέντες Σαμαρεῖται ὀνόματα πέντε· καὶ συσχεθέντες
 ἀπηνέχθησαν πρὸς τὸν στρατηλάτην τῆς ἀνατολῆς, καὶ ἕξητά- 15
 σθησαν παρ' αὐτῷ, καὶ ὠμολόγησαν τὴν προδοσίαν ἣν ἐμελέ-
 ταν. τὰ δὲ πεπραγμένα αὐτῶν ἀνεγνώσθη τῷ βασιλεῖ Ἰουστι-
 νιανῷ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐγένοντο σεισμοὶ κατὰ τόπον, καὶ λι-
 ταις ἰσχύολαζον ἐν ἐκάστῃ πόλει. 20

Τῷ δὲ αὐτῷ καιρῷ καὶ πρεσβευτῆς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ βασι-
 B λέως Περσῶν πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων· καὶ ἐπιδοῦς ὡς ἐπε-
 φέρετο σάκρας ἀπελύθη κομισάμενος δῶρα.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρικίου Ῥου-

1. ὡς] Adde oi. 3. λεπτίδας] Fort. λεπίδας.

finibus siti sunt: uti tradunt il, quibus hoc compertum est. Qui quidem montes magnam ferunt auri copiam: ex pluviis enim imbrisque cadentibus terra de Montibus deorsum acta, Auri quasi laminae scaturiunt. Caeterum Montes hosce antea temporis, aequae a Persis ac Romanis, quidam cc. auri libris conduxerunt. Ex quo verum in potestatem sacratissimi Anastasii devenerunt mercedem conductam exinde Romani soli perceperunt. Caeterum hinc Pactis rumpendis oblata occasio.

In Proditionis vero, quam Samaritae moliebantur, notitiam Romani hoc modo pervenerunt. Quinque enim ex illorum primariis viris, (qui paulo post iter susceptum supradictae Proditionis cum Coade Persa in eundae causa, innotuerant,) in reditu suo ex Perside comprehensi, coram Militum in Oriente Magistro adducti sunt: Quos Proditionis agitatae ubi postularset, confitantes habuit statim reos. Quae vero de his acta sunt Justiniano imperatori legenda mittebantur.

Eodem tempore terrae motus ubique grassabantur; hominibus interim Litaniis ubique urbium vacantibus.

Eodem enim tempore Persarum Rex Legatum misit ad Imperatorem Romanum; qui traditis literis et muneribus donatus dimissus est.

Sed interim Imperator de Coadis Persarum Regis praevagatione

γίνοντιν παρὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, παρὰ βασιν, ποιήσας O 194
 θείας κελύσεις κατέπεμψε πρὸς τὸν βασιλεὺ τῶν Ἀύξουμιτῶν·
 ὅστις βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν
 Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρέλαβε τὰ βασιλεια
 5 αὐτοῦ καὶ τὴν γῶραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ βα-
 σιλεὺ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ
 τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλειον ὑπ' αὐτόν. καὶ
 ἀποπλείσας ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξάνδρειαν διὰ τοῦ
 Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ C
 10 μέρη. καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρῆς
 πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἤξιώ-
 θη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσασθαι φίλιαν. ὡς δὲ
 ἐξηγήσατο ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτε ἐδέξατο αὐτόν ὁ τῶν Ἰνδῶν
 βασιλεὺς, ἐφηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν κατα-
 15 στάσεως ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε καὶ κατὰ τοῦ ζώσμιτος εἰς τὰς ψύας
 αὐτοῦ λιγόχρυσά ἱμάτια, κατὰ δὲ τῆς γαστροῦ καὶ τῶν ὤμων
 φορῶν σχιστὰς διὰ μαργαριτῶν καὶ κλαβία ἀνὰ πέντε καὶ
 χρυσᾶ ψέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λιγόν O 195
 χρυσοῦ φακιάλιν ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμποτέρων τῶν μερῶν
 20 σειρὰς τέσσαυρας, καὶ μαυιάκιν χρυσοῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ,
 καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἐχόντων ζυγὸν καὶ D
 τροχὸς δ', καὶ ἐπάνω, ὡς ὄχημα ὑψηλὸν ἡμφισμένον χρυσεῖς
 πετύλους, ὡσπερ ἐστὶ τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὀχήματα

11. ἠξιώθη Ox. 16. λιγόχρυσά Ch., Theophanes p. 207. A, λιγὰ
 χρυσά Ox. 17. σχιασάς] σχιστά Theophanes. ἰδ. κλαβία Ox.
 Scripsi κλαβία, quod potest etiam κλαβία scribi. V. Theophanes l. c.

certior a Rufino Patricio factus; Auxumitarum regem super his per sa-
 cras interpellavit. Regem hic Homeritarum Indorum, praelio cum eo
 commisso, penitus debellaverat; et regno ejus regioneque occupatis, re-
 gem ibi, ex genere suo Anganem constituerat; eo quod Homeritarum
 Indorum etiam regnum jam sibi subjectum haberet. Caeterum Legatus
 Romanorum, nave conscensa; Alexandriam versus cursum dirigit: Niloque
 flumine et Mari Indico trajectis, Indorum ad regiones pervenit. Cujus ad
 ingressum, Rex Indorum, summo ex gaudio, obstupuit: „Diu (inquiens) est,
 quod societatem cum Romanis inoundi me tenuit desiderium.“ Habitus autem
 Regis Indici, pompaque solennis, quibus Legatum Romanum (uti ex ipsis
 ore didicimus,) excepit erant hujusmodi. Nudus erat; a Zona vero circa lum-
 bos vestis linea auro intertexta demittebatur; ab humeris autem ad ven-
 trem pendebat tunica soluta, margaritis et claneis, per quiniones distribu-
 tis insignita: manibusque armillas aureas gestabat. Caput ejus pileo li-
 neo, auro intertexto et contortuplicato, iv. catenulas utrinque demittente,
 collum vero monili auro ornabantur. Currui vero inseedebat alto, qua-
 tuor rotis suffulto, quatuorque Elephantis tracto, qui petalis quatuor
 aureis, (qualibus argenteis Provinciarum Praefecti utantur) circum-

ἀργύρω ἡμφιεσμένα. καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν
 βασιλεύων σκοπούριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγκίδια
 καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ. καὶ οὕ-
 τως ἴστατο πῦσα ἢ σύγκλητος αὐτοῦ μεθ' ὄπλων καὶ αὐλοὶ ἄδον-
 τες μέλη μουσικά. 5

Καὶ εἰσενεχθεὶς ὁ πρεσβευτῆς Ῥωμαίων, κλίνας τὸ γόνυ
 προσεκύνησε· καὶ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με καὶ
 E ἀναχθῆναι πρὸς αὐτόν. καὶ δεξιόμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥω-
 μαίων σάκραν κατεφίλησε τὴν σφραγίδα. δεξιόμενος δὲ καὶ τὰ
 δῶρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. λύσας δὲ καὶ 10
 ἀναγνούς δι' ἑρμηνέως τὰ γράμματα, εἶρε περιέχοντα ὥστε
 ὀπλίασθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, καὶ τὴν
 O 195 πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ὑπολείπει καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συν-
 ἄλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἧς ὑπέταξε χάρας τῶν
 V 68 Ἀμερικτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νελλου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξαν- 15
 δρεῖα τὴν πραγματεῖαν ποιῆσθαι. καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἰν-
 δῶν Ἐλεσβόας ἐπ' ὕψει τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε
 πόλεμον κατὰ Περσῶν, προπέμψας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς
 Σαρακηνοὺς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ χώρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας
 τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δέξασθαι τὸν βασιλέα Ἰνδῶν πολεμοῦντα 20
 αὐτῷ καὶ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευμένην γῆν.
 καὶ πάντων οὕτως προβάτων ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν

7. με] τε? 12. Κωάδου] Κωάδους Ox. 17. Ἐλεσβόας]
 Ἐλεσβαῶς Nonnosus Photii cod. 3., Theophanes p. 144. D. 18. καὶ]
 Immo δὲ. ibid. αὐτόν Ch., αὐτῶν Ox.

dabatur: Huic insidens Indorum Rex, scutum parvum deauratum, lanceo-
 lasque duas et ipsas deauratas, manibus gestabat. Stipatus autem erat a
 Primoribus suis et ipais similiter armatis, Choroque ad tibias carmina me-
 sica modulante.

Introductus autem Legatus Romanus, in genua procidens, Regem ve-
 neratus est: sed Me [dixit Legatus] Rex surgere iussit et propius acco-
 dere. Acceptis autem Romani Imperatoris literis, sigillum deosculatus est:
 Donis etiam ab Imperatore misis acceptis; scilicet obstupuit. Apertis
 deinde literis Imperatoris, perque Interpretem lectis, id Imperatorem
 Romanum a se poscere intellexit, uti Coadem bello aggrederetur; dis-
 perditisque Persarum vicinis regionibus, commercia cum illis non amplius
 haberet: sed per Homeritarum quam sibi subjugaverat regionem, perque
 Nilum Aegyptum petens, Alexandriae potius mercataram exerceret. Sine
 mora igitur Indorum Rex Eleasboas, Legati ipsius in conspectu, adversus
 Persas arma movet; praemisissisque quos sub se habuit Sarcocenis Indis,
 Persidem statim, Romanorum causa, invasit; simul Regem Persarum per
 literas monens, hostem uti sibi expectaret Indorum Regem, Romanorum
 partes agentem, Persicique quodcumque esset imperii devastantem. Suc-
 cedentibus itaque ad hunc modum omnibus, Indorum Rex Legatum Roma-

κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, δεδωκὼς εἰρήνης φιλημα, ἀπέλευσεν ἐν πολλῇ θραυκαίᾳ. κατέπεμψε γὰρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατελέμφθη δέησις παρὰ Γιλδερίχου, Β 5 ἡγῆτος τῶν Ἀφρῶν, ὡς τυραννήσαντος τοῦ ἰδίου ἐξαδελφου κατ' αὐτοῦ, καὶ πόλεμον τῶν Μαυρουσιῶν κατὰ τῶν Ἀφρῶν συμβα- O 197 λόντων, παρέλαβον πολλὴν αὐτοῦ χώραν, ἐν οἷς παρελήφθη ἡ παρ' αὐτοῖς λεγομένη Τρίπολις καὶ Λεπτωμὰ καὶ Σαβαθαὶ καὶ τὸ Βυζάκιον, ἀχμαλωτίσαντες ἐπὶ μόνους δέκα. καὶ ἐπεστράτευσεν 10 κατ' αὐτῶν ὁ αὐτὸς ῥῆξ τῶν Ἀφρῶν Γιλδερίχος πλῆθος ἔχων πολλὸν σὺν στρατηγῷ ὀνόματι Γελλίμερ· ὅστις συμβαλὼν μετὰ Μαυρουσιῶν περιεγένετο κατὰ κράτος. καὶ συνάψας φιλίαν μετ' αὐτῶν ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ τυραννήσας εἰσ- ἤλθε κατὰ τοῦ αὐτοῦ Γιλδερίχου ἐν Καρταγένῃ, καὶ συνέλαβεν C 15 αὐτὸν καὶ ἀποκλείσας αὐτὸν ἐν οἴκῳ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, φονεύσας καὶ τοὺς συγκλητικούς. καὶ ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Γελλίμερ διὰ τοῦ ἰδίου πρεσβευτοῦ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ· καὶ μηνυθέντων τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων ἡγανίκτησε κατ' αὐτῶν ἕνεκεν τοῦ ἡγῆτος τῶν Ἀφρῶν· ἦν γὰρ μα- 20 θῶν τὴν γενομένην τυραννίδα κατὰ Γιλδερίχου· καὶ ἀπέλευσεν αὐτοὺς μεθ' ὕβρεως πολλῆς. καὶ ἐκπέμψας μαγιστριακὸν ἐν Ῥώ-

4. Θευδερίχου et 10. Θευδερίχος Ox. Γιλδερίχου et Γιλδερίχος Ch. 8. Λεπτωμὰ] *Leptin magnam dicit: monuit Ch. ibid. Σαβαθα]* Σαβαθαὶ Procopio et Ptolemaeo: v. interpretes Antonini p. 61. ed. Wessel. 9. Βυζάκιον Ch., Βιζάκιον Ox. 11. κατὰ Ox. 15. ἀποκλείσαντες Ox., ἀποκλείσας Ch.

num, capita ejus prehensio, datoque ei pacis osculo, perquam honorifice dimisit; missis etiam Imperatori Romano, per Legatum Indorum, literis Regis et muneribus.

Eodem tempore supplex Imperatorem suppliciter rogavit Theuderichus, Afrorum Rex; patruelis sui de tyrannide conquestus. Quippe Maurusii cum Afris bello congregientes, bene multas eorum urbes occupaverant; quas inter Tripolis, (uti illis vocatur,) Leptoma, Sabatha et Byzacium fuerat; sed et per x. dierum itineris spatium, e regionibus undique Captivos abduxerunt. Theuderichus itaque, Afrorum Rex, eos bello vicissim aggreditur, numeroso exercitu instructus, quem Galimer ducebat: qui praello cum Maurusii commisso, eos penitus profligavit. Caeterum foedere deinde cum eis inito, belli socios eisdem sibi adjunxit; tyrannidemque capessens, in Gilderichum ipsum arma movit; Carthaginemque veniens, ipsum cum uxore liberisque comprehensum incarceravit; primoribus interim regni de medio sublatis. Deinde Galimer Justiniano Imperatori, per Legatum suum, munera mittit: de quibus ubi audivisset Imperator, eis offensus est Gilderici scilicet Afrorum Regis causa: (de Tyrannide enim in illum agitata jamjam rescierat:) Legatum vero omni cum oppre-

μη πρὸς τὸν ῥῆγα Ἀθυλάρικον, ἔκγονον τοῦ Οὐαλεμεριακοῦ, δηλώσας αὐτῷ τοῦ μὴ δέξασθαι πρεσβευτὰς παρὰ Γελλίμερ ἐκπεμπομένους πρὸς αὐτόν, μήτε δὲ τὴν ὄνομασίαν αὐτοῦ εἰς ῥῆγα, διότι ἐστὶ τύραννος. καὶ δεξάμενος τὰ ἐκπεμφθέντα γράμματα παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ στοιχήσας, οὐκ ἔδεξάτο πρεσβευ-
5 τὰς παρὰ Γελλίμερ τοῦ Ἀφροῦ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὃ αὐτὸς βασιλεὺς ἀγωνίσασθαι βουλόμενος κατὰ Περσῶν διὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης, ἐκπέμπει στράτευμα τοῦ φηλάξι ἀτάραχον τὴν πολιτείαν Ῥωμαίων.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ δέησις κατεπέμφθη Ἐφραϊμῶ πατριάρχῃ 10
11 παρὰ τῶν ἀπομεινάντων ἐν αἰχμαλωσίᾳ ὑπὸ Ἀλαμουνδύρου Σαρακηνοῦ, ὡς πικραῖς τιμωρίαις δεδέσθαι αὐτούς. τινὰς γὰρ καὶ ἀπεκεφάλισεν ἐξ αὐτῶν, φοβούμενος μήπως καὶ προδοσίᾳ ἐξ αὐτῶν γένηται. καὶ τινες προσπεσόντες αὐτῷ παρεκάλεσαν ὀλι-
12 γων ἡμερῶν ἔνδοσιν γενέσθαι αὐτοῖς πρὸς τὸ πέμψαι δέησιν ἐν 15
13 τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τοῦ ἐκπεμφθῆναι χρήματα εἰς ἀνάβ-
14 ῥυσιν αὐτῶν. καὶ ταῦτα ἀκούσας Ἀλαμουνδαρος, χαίρων, φησί, παρεκλήθη· καὶ δεδωκὼς προθεσμίαν ἡμερῶν ἐξήκοντα, ἀντιφωνήσαντος ὑπὲρ αὐτῶν Ταϊζάνου τοῦ ἀρχιφύλου Σαρακηνῶν, καὶ τῆς δέησεως ἐκπεμφθείσης, ἀνεγνώσθη ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ με-
15 τὰ δακρῶν πάντες εἰς τὰ λεγόμενα γυζοφουλάκια ἐν ἐκύστῃ ἐκ-
16 κλησίᾳ καθ' ὃ ἠνύορει τις μετεδίδου. ἐν οἷς πρῶτος κατα-
17

O 199
V 69

1. Οὐαλεμεριακοῦ scripsi repetitis proximis litteris. V. p. 64. C. Ἀλεμεριακοῦ Ox. 6. Γελλίμερ] Γελλίμαρ Ox. 15. πέμψαι] πέμψας Ox.

brio dimisit. Quin et Magistranium quoque Romam misit, qui regem Athalaricum, Alemeriaci F. moneret; ne Legatos a Gelimero missos omnino exciperet; sed nec Regem eum, ut qui Tyrannus esset appellaret. Cui etiam Athalarichus, acceptis ejus literis et perlectis, morem gessit; nec Gelimeri Afri Legatos excipere dignatus est.

Iisdem temporibus Imperator Persa terra marique bello aggressurus, exercitum amisit, qui res interim Imperii ubique praestaret integras.

Eodem tempore, qui supererat in bello captorum ab Alamundaro Saraceno, supplices ad Ephraemium Patriarcham referebant; utpote in quos Alamundarus graviter animadverterat: eorum enim nonnullis capita, cavens sibi a Proditionibus amputaverat. Caeteri proidentes ei ad pedes, paucorum dierum inducias sibi dari petebant, interim dum ad Romanos suos mittere poterant, qui pecunias sibi redimendis impetratum irent. Exoratus Alamundarus, (ut cui ista satis arderent;) licentiam illis in LX. dies concessit; Expromissorem pro eis se praestante Taisane, Saracenorū Archiphilo. Libellus itaque supplex Antiochiam delatus, ubi coram populo perlectus est, illachrymantes omnes, pro re quisque sua, singulas per Ecclesias, in Gazophylacia stipem conjecerunt. Praeibat

νοχθεῖς ὁ πατριάρχης σὸν τοῖς κληρικοῖς καὶ τοῖς ἄρχουσιν ἐξ οἰκείας προαιρέσεως μετέδωκεν. καὶ ἀναγνωσθεῖσης τῆς δεήσεως τῆς παρὰ τῶν αἰχμαλώτων πεμφθείσης, ἤτησε πᾶς ὁ δῆμος τοῦ ἀχθῆναι πάνδημον· καὶ τοῦ πανδήμου ἀχθέντος καὶ τάπητος 5 ὀπλωθέντος, ἕκαστος κατ' ὃ ἠπόρει ἔρριπτεν ἐν τῷ τάπητι. καὶ συναχθέντων πάντων καὶ ἐκπεμφθέντων ἀνεβρόσθησαν οἱ αἰχμάλωτοι.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ κατεπέμφθη ὁ μάγιστρος Ἑρμογένης ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσιν ἔνεκεν τοῦ Περσικοῦ πολέμου· ἦν γὰρ 10 ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων μαθὼν ὅτι στρατηλάτης Περσῶν Ἐξαράθ ὀνόματι μετὰ Περσικῆς βοήθειας, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ βάνδον βασιλικόν, ὤρμησεν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκά. καὶ Ἀλαμούνδαρος δέ, Β βασιλίσκος Σαρακηνῶν, μετὰ πολλῆς ἐνόπλου βοήθειας, διὰ τοῦ Κιρκησίου ἐλθὼν ἀνεφάνη εἰς Καλλίνικον, πόλιν τῆς Ὀσ- 15 δρονηῆς.

Καὶ γνοὺς ταῦτα Βελισάριος ὁ στρατηλάτης, ἀπελθὼν εἰς 200
συμμαχίαν τῶν δουκῶν μετὰ χιλιάδων ὀκτώ, ἐν οἷς εὐρέθη καὶ Ἀρέθας ὁ φύλαρχος μετὰ χιλιάδων πέντε. ὁρμήσαντες δὲ οἱ Πέρσαι μετὰ τῶν ἰδίων Σαρακηνῶν νυκτὸς κατεσκήνωσαν πλη- 20 σίον τοῦ κάστρου Γαββουλῶν, ἔχον παρακείμενον καὶ μικρὸν ποταμόν· καὶ ποιήσαντες ἐκεῖ φοσσάτον ἰσκόρησαν πέραξ τοῦ φοσσάτου τριβόλους σιδηροῦς ἐπὶ πολὺ διάστημα, μίαν ἑαυτοῖς

3. ἤτης Ch., αἴτης Ox. 14. Κιρκησίου] Κιρμισίου Ox. *ibid.*
Ἵσδρονηῆς] Ἵσδροῖνης Ox.

aliis, misertus eorum, Patriarcha; qui cum Clero suo, Magistratibusque, pecunias libera manu impertivit. Quinetiam ubi captivorum Libellum supplicem lectum audivisset populus Antiochenus, singulis id efflagitantibus; publicus populi universi Conventus indictus est: ad diem itaque constitutum tapete explicato, symbolum suum quisque, pro facultatum suarum ratione porrigebat. Collectis demum pecuniis, et Alamundaro transmissis, Captivi liberati sunt.

Eodem tempore missus est in Orientem Hermogenes Magister, Belli Persici curam suscepturus: Quippe Imperatori nunciatum fuerat, Exarath, Persarum Duce, Persica manu simul et Vexillo regio instructum, Romanas invasisse ditiones. Quia et Alamundarus, Saracenum regulus, copiis quamplurimis instructus, Circesium praetergressus, Callinicum adusque, Osdroinae urbem pervenerat.

Certior autem de his factus Belisarius, octo cum millibus armatorum Ducibus in suppetias exit: quos inter Arethas fuit Phylarchus; cujus in exercitu V. millia numerabantur. Egressi vero cum Saracenis suis per noctem Persae, juxta Gabbulorum Castellum, quod fluvius praeterfluebat, Castra posuerunt; fossatoque ibi facto, murices ferreos undique ad oram ejus, magno satis intervallo, dispergebant, unico loco, per quem exi-

C *έβασαντες είσοδοι, και έλθόντος όπισθεν αυτών Σουνίκα τοῦ δουκός μετά χιλιόδων τεσσάρων, και εδρηκώς τινας εκ τῶν Περσῶν και Σαρακηνῶν πραιδεύοντας τὰ παρακείμενα χωρία και καταδιώξας, έφόνευσεν έξ αυτών όλγους, συλλαβόμενος και τινας έξ αυτών· ούστινας έξετάσας έμαθε περι τῶν βεβουλευ-5 μένων.*

Ο 201 *Βελισάριον πλησίον όντα τῶν Περσῶν μετά Στεφάνου και Άγκυκαλ έξάρχων και Σίμμα τοῦ δουκός μετά χιλιόδων τεσσάρων, 10 έπι Βαρβαρισσοδόν τήν πόλιν· και άγανακτήσαντος Βελισαρίου D κατά Σουνίκα, διάτι αύθεντήσας έπηλθε τῷ Περσικῷ στρατῷ, και φθάσαντος τοῦ μαγιστρον έποίησεν αυτους γενέσθαι φίλους, προτρεψάμενος όρμησαι κατά Περσῶν. και μεσολαβηθέντων τῶν Περσῶν σὺν τοίς Σαρακηνοίς έπι τήν κόμην τήν λεγο-15 μένην Βεσελαθῶν και Βατνῶν και τῶν περίξ πόλεων, και ποιήσαντες οί Πέρσαι διά ξύλων μηχανήματα και διορξζαντες, έστρεψαν τὸ τείχος Γαββουλῶν, και εισελθόντες όσους ηῤυρον έφόνευσαν, επαρόντες και αιχμαλώτους. και άλλους δέ τόπους παρέλαβον ποιήσαντες αίφνιδίους καταδρομάς. 20*

Οί δέ Άντιοχείς άκούσαντες τὰ γενόμενα, έφυγον έπι τήν

5. έξετάσας Ch., έξαιτάσας Ox. 11. Βαρβαρισσοδόν τήν πόλιν] „τοῦ Βαρβαρισσοῦ φρουριον in hisce partibus meminit Procopius, de Bell. Pers. lib. 2. et de Justin. Aedific. Lib. 2. Forte hoc Castellum idem sit cum Auctoris nostri Βαρβαρισσοῦ urbecula.“ Ch. 19. έπάροντες Ox. Vid. ad Chron. p. 395. D.

rent ipsi, vacuo relicto. Interim a tergo superveniens illis Sunica Dux, iv. Millibus armatorum stipatus, in Persas quosdam incidit, qui villas circumiacentes depraedabantur: quos insecutus, eorum nonnullis occisioni traditis, ab aliis quos comprehendi jussit, Conailia Persarum explorata habuit.

Romanorum autem Militum Magister, Hierapolim veniens, edoctusque Persas intra Romaniae fines castra posuisse; iv. Millibus Militum stipatus, urbem Barbasasum ac Belisarium accessit; qui ibi una cum Stephano et Apscol Exarchis et Simma Duce, non procul a Persis, condescerit. Quinetiam Magister, Belisario (qui Sunicae, quod Persas injussus adortus fuisset irascebatur,) in causa fuit, ut in gratiam cum eo rediret; Persas simul omnes aggredi hortatus. Caeterum Persae jam Saracenis suis vicum inter, quem Beselathoa vocant et Batnas, quaeque circumiacent urbes, medii a Romanis occupati, Machinis, quas fabricarunt sibi, ligulis, perforatis Gabbulorum muros everterunt: tum vero irrumpentes, obvius ibi quosque interfecerunt, vel captivos habuerunt. Quin et ex subito factis incursionibus, loca etiam alia occuparunt.

His auditis, Antiochenses in Maritimam Syriam se recipiebant. De-

παράλον τῆς Συρίας. τῶν δὲ στρατηγῶν Ῥωμαίων δηλωσάν-
 των ἑαυτοῖς τοῦ ἐτοιμῶς ἔχειν συγκροῦσαι μετ' αὐτῶν ἦν γὰρ
 δηλωθὲν ἐκ τῶν Περσῶν τοῦ συναφθῆναι τὸν πόλεμον, καὶ
 παραλαβόντες πῦσαν τὴν πραιδαν, νυκτὸς ἔφυγον· καὶ μεθῶν
 5 ταῦτα Βελισάριος καὶ οἱ ἑξαρχοὶ Ῥωμαίων, ἐπιδιώξαντες κατέ-
 λαβον αὐτούς· καὶ στραφέντες οἱ Πέρσαι ἔστησαν, καὶ τάξαντες O 202
 ἑαυτοὺς ἐσκήνωσαν ἐπὶ τὸ λίμιτον πέραν τοῦ Εὐφράτου βο-
 λευόμενοι. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἑξαρχοὶ Ῥωμαίων στρατολογήσαν-
 τες ἔστησαν κατέναντι τῶν Περσῶν, κατὰ νότον ἑαυτῶν τάξαν· V 70
 10 τες τὸν Εὐφράτην, Βελισαρίου ἐπιτρέψαντος τὰ πλοῖα παρὰ τὰς
 ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἐστάναι. εἰς δὲ τὸ κατὰ μεσημβριαν μέρος
 ἐσκήνωσεν Ἀρέθας μετὰ Δωροθέου καὶ Μάμαντιος, ἑξάρχων
 Ἰσαύρων, εἰς δὲ τὸ ἀρκτῶον Σουνίκας καὶ Σίμμας ἔχοντες στρα-
 τόν. καὶ τῇ ιθ' τοῦ ἀπριλλίου ἐν ἀγίῳ σαββάτῳ τοῦ πάσχα
 15 ἐγένετο ἡ συμβολὴ τοῦ πολέμου. ὀρμησάντων γὰρ τῶν Περσῶν
 κατὰ Σουνίκα καὶ Σίμμα, καὶ ἀντιστάντων Ῥωμαίων, δόλω δέ-
 δωκαν οἱ Πέρσαι νῦτα ἐπὶ τοὺς ἰδίους ἑαυτῶν. καὶ ὕφ' ἐν γε-
 νόμενοι Πέρσαι, προσεσηκότες ὅτι Ῥωμαῖοι κατὰ νότον ἔχουσι
 τὸν Εὐφράτην, ὀρμήσαντες σὺν τοῖς Σαρακηνοῖς συνέκρουσαν
 20 τὸν πόλεμον, καὶ πολλῶν πεσόντων ἕξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐν B
 οἷς ἔπεσον ἀπὸ μὲν Περσῶν Ἀνδράζης, χιλλαρχος, καὶ Νααμάν,
 υἱὸς Ἀλαμουνδάρου, ἐκ δὲ Ῥωμαίων Σαρακηνῶν ἐλήφθη Ἄβρος
 ὀνόματι δούξ· καὶ Στεφανάκιος δὲ πληγῆς ἔπεσε. τῆς γὰρ

16. ἀνθιστάτων Ox. *ibid.* δέδωκαν] V. p. seq. v. 7., supra p. 58. E.

ces interim Romani suos hortantur, in praelium se parent: ut qui, per
 nuncios a Persis missos, eos quoque pugnas aleam tentaturos intellexis-
 sent. Cacterum Persae, abducta secum praeda omni, noctu fugam capes-
 sent. Quae Belisarius et exarchi Romanorum ubi residerunt, insecuti
 praetervertuntur eoa. Conversi itaque Persae restiterunt; copiosaque in
 ordinem coactis, ad ulteriorem Euphratis ripam juxta limites, castra po-
 suerunt, quae ad bellum referebant consilia initari. Consimiliter etiam
 Romani Duces, exercitum suum recolligentes, Persis in opposito steterunt,
 ordinatis ita agminibus, ut a tergo Euphrate relicto, (cujus ad ripas na-
 vigiorum stationem Belisarius constituerat,) Meridiem versus Arethas, cum
 Dorotheo et Mamante, Ducibus Isauris, castra poneret; a Septentrione
 vero Sunicas et Simmam suum decerent exercitum. Sabbato autem san-
 cto Paschali, quod in Aprilis xix. incidit, acies invicem committebantur.
 Persis igitur in Sunicam et Siammam irruentibus, Romani ubi restitissent,
 Persae, per delum terga dantes, ad suos recesserunt. Tum vero in unum
 redacti ubi advertissent Romanes Euphratam a tergo habere, Saracenis
 suis irruentes, manus rursum conseruerunt, pluribus utrinque praelio ca-
 dentibus: ex quibus erant a Persis Andrazes Chibarchus, Naaman, Ala-
 mandari filius; a Romanis vero Saracenis Dux Abrus captus est, Stephe-

- O 203 ἀμιξίας γενομένης, ὃ Ἄσκαλ εἰς μέσον Περσῶν ὀρμήσας, καὶ τοῦ ἵππου αὐτοῦ πατήσαντος λείψανον, εἰς μέσον αὐτῶν ἀπόλετο· οἱ δὲ Φρύγες ἑωρακότες τὸν ἕξαρχον ἑαυτῶν πεσόντα καὶ τὸ βάνδον αὐτοῦ ὑπὸ Περσῶν συλληφθέντα εἰς φυγὴν ἐτρέπησαν, σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ οἱ Σαρακηνοὶ Ῥωμαίων. ἄλλοι δὲ ἐπέμειναν σὺν 5 Ἀρέθᾳ μαχόμενοι. ὑπέλαβον δὲ τινες ὅτι κατὰ προδοσίαν τῶν φυλάρχων αὐτῶν δέδωκαν νῶτα φανεροὶ τῶν Σαρακηνῶν. Ἴσавροι δὲ πλησίον αὐτῶν ἐστῶτες καὶ εἰδότες τοὺς Σαρακηνοὺς φεύγοντας, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ Εὐφράτῃ, νομίζοντες περᾶν. Βελισάριος δὲ ἑωρακὼς τὸ γεγόμενον, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ἴδιον 10 βάνδον ἀνήλθεν ἐν πλοίῳ· καὶ περάσας τὸν Εὐφράτην ἦλθεν εἰς Καλλίνικον. συνηκολούθησε δὲ αὐτῷ καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ· καὶ οἱ μὲν εἰς πλοῖα ἐμβάντες, οἱ δὲ μετὰ τῶν ἵππων ἐκκολυμβῆσαι βουλόμενοι, ἐπλήρωσαν τὸν ποταμὸν λειψάνων. Σουνίκας δὲ καὶ Σίμμας ἐπέμειναν μετὰ Περσῶν μαχόμενοι· καὶ οἱ δύο ἕξαρχοι 15 ἐπιμείναντες μετὰ τοῦ περιλειφθέντος στρατοῦ ἀποβάντες τῶν ἵππων περικῆν μάχην ἐμάχοντο γενναίως, καὶ τακτικῶς χρησάμενοι πολλοὺς ἀπόλεσαν ἐκ τῶν Περσῶν. οὐ συνεχώρησαν δὲ
- O 204 αὐτοῖς καταδιῶξαι τοὺς φεύγοντας, ἀλλὰ καὶ μεσολαβήσαντες τρεῖς ἐκ τῶν ἑξάρχων αὐτῶν δύο μὲν ἐφόνευσαν, ἓνα δὲ ζῶντα 20 συνέλαβον τῷ ὀνόματι Ἀμερδάχ, ἄνδρα πολεμικόν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος τμηθείσης ὑπὸ Σουνίκα. καὶ ἐπέμειναν

1. ἀμιξίας] Redit vocabulum p. 78. E. 8. εἰδότες] Immo ἰδόντες.
 16. ἐπιμείναντες Ch., ἐκμείναντες Ox.

naciis vero ex vulnere cecidit. Caeterum Apscal, exercitibus mixtım pu-
 gnantibus, in Persarum medium delatus, equo suo cadaver offendente de-
 turbatus, in mediis hostibus periit. Phryges autem, Ducis sui casum spe-
 ctantes, vexillumque ejus a Persis ablatum, in fugam ipsi, unaque Sara-
 ceni Romani sese dederunt: caeteri, cum Aretha consistentes pugnarunt.
 Saracenorum vero plurimi quod in fugam se dederint, Phylarchorum suo-
 rum proditionibus deberi id, nonnulli suspicati sunt. Qui autem illis pro-
 xime adstiterunt, Isauri, Saracenos videntes in fugam conversos, in Eu-
 phratem se conjecerunt, tranandi spe freti. Haec vero ubi vidit Belisa-
 rius, arrepto vexillo suo, navem conscendit; trajectoque flumine, Callini-
 cum accessit. Hunc secutus exercitus ejus; quorum nonnullis intempestive
 in navigia irruentibus, aliis vero equorum ope flumen trajicere frustra
 tentantibus, Euphrates cadaveribus impletus est. Interim Sunicas et Sim-
 mas, Exarchi, Persis oppugnandis non destiterunt: quin equis etiam de-
 silientes, exercituique superstiti sese immiscentes; pedes uterque fortiter
 dimicarunt: agminibusque perite ordinatis, complures Persarum disperdi-
 derunt; nec eos Romanos fugientes ulterius insequi siverunt. Quinimo
 tres ipsorum quoque Duces intercipientes, duos eorum interfecerunt; ter-
 tium vero, virum bellicosissimum, Amerdachum nomine, cui dextram cu-
 bito tenus praeciderat Sunicas, vivum comprehenderunt. Exarchi autem

μαχόμενοι μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ· καὶ ἐπιλαβομένης ἐσπέρας, τῶν Περσῶν διωχθέντων ἐπὶ μίλια δύο, οἱ ἕξαρχοὶ Ῥωμαίων σὺν τῷ στρατῷ εἰσῆλθον εἰς Καλλίνικον πόλιν. καὶ τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἤλιον ἀνατελλαντος ἐξῆλθον ἀπὸ Καλλίνικου πόλεως, περῶσαν 5 τὲς τὸν Εὐφράτην μετὰ τοῦ ἰδίου στρατοῦ καὶ τῶν πολιτῶν· καὶ ἐσκόλευσαν τὰ λείψανα τῶν Περσῶν. καὶ μαθὼν πάντα τὰ γενόμενα ἐν τῷ πολέμῳ ὁ μάγιστρος, ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων. καὶ ἐντυχὼν τοῖς γράμμασιν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, **Κ** κελεύσας διὰ γραμμάτων Τζίττα τῷ στρατηλάτῃ πραισέντου, **Ε** 10 ἐν Ἀρμενίᾳ διάγοντι, καταλαβεῖν τὴν ἀνατολὴν πρὸς συμμαχίαν· ὅστις Τζίττας καὶ Περσικὰς χώρας παρέλαβε. παρελθὼν δὲ διὰ τῶν Ἀρμενίων ὁρέων εἰσῆλθεν εἰς Σαμόσατα· ἐκελεύσθη δὲ καὶ Κωνσταντιόλος καταλαβεῖν τὴν ἀνατολὴν, γινῶναι τὴν ἀλήθειαν τοῦ πολέμου. καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ Ἀντιώχειαν, ἐξώρμησε **V. 71** 15 πρὸς τοὺς ἐξάρχους Ῥωμαίων, ὀφείλων τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν **O 205** μαθεῖν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ καιρῷ διεδέχθη Ἰουλιανός, ἑπαρχος κριτωρίων, καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Καππάδοξ.

Ἐγνώσθη δὲ Ῥωμαίοις ὅτι ἕξαρχοὶ Περσῶν μετὰ Περσικῆς 20 βοθητίας καὶ Σαρακηνῶν ἤλθαν ἐπὶ τὴν Ὀσδροηνήν, φουσεύσαντες τὸ κίστρον τὸ λεγόμενον Ἀβγεραῦτον, τὸ κτισθὲν ὑπὸ Ἀβγάρου, τοπάρχου τῆς Ὀσδροηνῶν π'λεως· εἶχε δὲ παλαιὸν τεύχος πλίνθινον. οἱ δὲ ἐνδοθεν φύλακες βῆλασι κατατοξεύσαντες

20. Ὀσδροϊνήν Ox. et mox Ὀσδροϊνῶν.

Romani cum exercitu suo dimicantes perstiterunt; Persarum vestigiis insistentes ad Milliaria duo: verum ingrante demum vespera, Callinicum urbem concesserunt. Luce autem proxima, solis sub ortum, cum exercitu civibusque, ex urbe egressi sunt; Euphrateque trajecto, cadaveribus Persarum exuvias detraxerunt. At vero Magister, belli eventu auditto, Imperatorem de eo per literas certiores fecit. Justinianus autem Imperator, literis acceptis perlectisque, Tzittae, praesentis Militiae Magistro, in Armenia degenti, per literas imperat, in Orientem profectus, belli se socium ut adjungeret: qui et regiones Persicas occupavit; Armeniaeque montibus superatis, ad Samosata pervenit. Quinetiam Imperator Constantiolus expedit in Orientem; qui rerum in bello gestarum seriem certius exploraret. Hic itaque Antiochiam veniens, Romanorum Exarchos versus inde ducit iter; rem omnem, uti gesta fuerit, pro veritate ejus investigaturus.

Eodem tempore Julianus, Praetorio Praefectus, dignitate sua exutus est: et Joannes Cappadox in locum ejus successit.

Ceterum Persarum Duces, Copiis Persicis et Saracenicis instructi, Osdroenam invaserunt; Castelloque ibi Abgersato (quod extruxerat olim Abgarus, Osdroenorum urbis Toparcha, muroque cinxerat latericio,) incubantes fossatum duxerunt. Qui autem intra castellum agebant, telis de-

Ioannes Malalas.

B θανάτωσαν ἐκ τῶν Περσῶν ἄνδρας χίλους· καὶ ἀπορήσαντες βελῶν, σφενδόνας χρησάμενοι πολλοὺς ἐξ αὐτῶν θανάτωσαν. ὄθεν οἱ Πέρσαι στενοῦμενοι καὶ διαφόροις χρησάμενοι μηχαναῖς, δρῦζαντες τὸ πλίνθινον τεῖχος τοῦ κάστρου ὑπεισήρχοντο. γνόντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ τείχους τὴν γενομένην ὑπὸ βαρβάρων διορυγῆν, ⁵ κατελθόντες ἐκ τοῦ τείχους τοὺς ὑπεισερχομένους Πέρσας ξίφεσι κατανήλισκον. καὶ γνόντες οἱ Πέρσαι, ἐν τῷ ἀσχολεῖσθαι τοὺς στρατιώτας Ῥωμαίων εἰς τὴν διορυγῆν λαβόντες σκάλας προσήγγισαν τῷ τείχει νυκτός· καὶ εἰσελθόντες παρελαβον τὸ κάστρον καὶ πάντας ἀνείλον· τινὲς δὲ ἐκφυγεῖν δυνηθέντες ἀπήγ- ¹⁰

C γειλαν τὰ γενόμενα· κακέειπεν οἱ Πέρσαι, ἔξορμήσαντες ἀνεχώρησαν εἰς τὰ Περσιῶνά.

O 206 Καὶ μαθὼν Κωνσταντίολος τὰ συμβάντα παρὰ τοῦ μεγίστου καὶ τῶν λοιπῶν ἐξάρχων, ἐξώρμησεν ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἀνήγαγε τὰ συμβάντα τῷ βασιλεῖ. ἀκηκῶς δὲ παρὰ Κωνσταν- ¹⁵ τίλου τὰ περὶ τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου, διεδέξατο μὲν Βελισάριον τῆς στρατηλασίας, προαγαθὸν δὲ Μοῦνδον ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς. τῷ δὲ Ἰουλίῳ μηνὶ τῶν στρατηλατῶν Ῥωμαίων κατὰ Περσῶν εὐτρεπιζομένων, Ἀλαμούνδαρος ὁ τῶν Σαρακηνῶν βασιλοσχος γράψας Ῥωμαίοις διὰ Σέργιον ²⁰ τινα διάκονον ὥστε πεμφθῆναι αὐτὸν πρὸς αὐτόν, ἵνα δι' αὐτοῦ μηνύσῃ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων πάντα εἰρήνης. καὶ Σεργίου κατα- ^D πεμφθέντος πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων μετὰ καὶ τῶν γραμμά-

4. ὑπεισήρχοντο Ch., ὑπεισέρχοντο Oz. 10. καστρὸν Oz.

super emissis, Mille Persarum neci dederunt: spiculis vero demum deficientibus, fundis usi, vel sic etiam bene multos confecerunt. In angustias igitur Persae redacti, varias capessunt machinas; suffossoque latericio castris muro, jamjam subintraturi erant. Rescipientes autem qui de muro fuerunt Barbarorum cuniculos, de muro descendunt; Persasque, subitus irrepentes, gladiis conficiunt. Quod Persae videntes, arrepta occasione, interim dum Romani suffossionibus tutandis toti incumbabant, scalis adhibitis murum per noctem aggressi sunt, ingressaque castrum occuparunt, cunctis e medio sublatis praeter paucos, qui evadentes, quae occiderant enarrabant. Tum vero Persae, recedentes illinc, regiones suas repetierunt.

De horum autem omnium veritate Constantiolus a Magistro caeterisque Ducibus edoctus, ad Byzantium redux, Imperatori nunciavit. Imperator autem de rebus priore praelio gestis a Constantiolo certior redditis, Belisarium Magistratu abdicavit; Mundumque, in ejus locum successit, Militum in Oriente Magistrum designavit. Mense autem Junio, Duces Romani dum ad belli Persici prosecutionem sese pararent, Saracencorum regulus Alazundarus per literas ab eis postulavit, ut ad se mitteretur Sergius quidam, Diaconus, per quem pacis condiciones Imperatori nunciaret. Expedites

των τῶν ὑπὸ Ἀλαμουνδάρου πεμφθέντων, καὶ ἐντυχῶν τοῖς γράμμασιν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, οὐκ ἐπαύσατο ἐπιστρατεύειν κατὰ Περσῶν. καὶ πέμψας Ῥουφῖνον ἐν Περσίδι πρεσβευτήν, γράψας αὐτῷ τοῦ ἀγαπήσαι φίλιν· τιμὴ γὰρ ἐστὶ καὶ δόξα ποιῆσαι 5 τὰς δύο πολιτείας ἐν εἰρήνῃ διάγειν· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσει, τὴν Περσικὴν γῆν δι' ἔμαντοῦ καταλήψομαι.

Ἐν ταύτῳ δὲ κατεπέμφθη καὶ Σέργιος διάκονος πρὸς Ἀλαμουνδάρου βασιλεία μετὰ δώρων βασιλικῶν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθησαν δῶρα παρὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων τῷ 10 βασιλεὶ Περσῶν· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἀῤῥγοστα κατέπεμψε τῇ βασιλίσῃ Περσῶν, τῇ οὖσῃ αὐτοῦ ἀδελφῇ. καὶ καταλαβόντες Ὁ 207 Ῥουφῖνος καὶ Στρατήγιος τὴν Ἐδεσηνῶν πόλιν ἐμήνυσαν Κωάδην, βασιλεὶ Περσῶν. καὶ ἀνεβάλετο τοῦ δέξασθαι αὐτούς, ὅτι ἦν πέμψας κατὰ Ῥωμαίων λαθραίως.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ ἐμπρησμός ἐγένετο ἐν Ἀντιόχεια· 15 τινὸς γὰρ ὑφάψαντος κηροῦς ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τοῦ κηροῦ στάξαντος ἐπάνω τῶν ξύλων, ὑφῆσαν τὰ ξύλα· καὶ συνδρομῆς γενομένης ἐσβέσθη. V 72

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη εἰς τὰ ἀνατολικά Δημοσθένης, ἐπιφερόμενος καὶ χρήματα οὐκ ὀλίγα εἰς τὸ εὐτρεπίσαι 20 κατὰ πόλιν ἀπόθετα αἴτου ἔνεκεν τῆς μετὰ Περσῶν συμβολῆς· καὶ καταλαβόντος αὐτοῦ Ἀντιόχειαν ἐξῆλθεν ἐπὶ τὴν Ὀσδρονήν.

10. Ἀργόστα Ox. 14. λαθραίων Ox. 21. μετὰ] κατὰ Ox.
V. ad p. 68. B. 22. Ὀσδρονήν Ox.

itaque Sergius Romano Imperatori literas ab Alamundaro tradidit; quibus Imperator acceptis, ab incepto suo de Persis aggrendendis nihilo desistebat minus. Quin Rufino quoque, quem Legatum in Persidem miserat, per literas innuebat, Concordiam efficere studeret: Gloriosum (dicens) hoc est et laude dignum; si Rebuspublicis duabus pacem praestare poterit. Sin hoc aversabitur Persa, in regiones ejus ipse descendam.

Porro Sergius etiam Diaconus, eodem tempore Alamundaro missus, munera ei Imperatoria detulit: Quo tempore etiam Imperator Romanorum regi Persarum, sicut et reginae sorori ejus Augusta, munera transmisserunt. Caeterum Rufinus et Strategius eodem venientes adventum suum Coadi Persarum regi notum fecerunt. Hic vero eorum admissionem comperendinavit: quippe qui adversum Romanos exercitum clanculo expediverat.

Eisdem temporibus incendium Antiochiae contigit: in Theatro enim cereis a quodam accensis, et alicubi in ligna desuper stillantibus, ligna conflagrabant; sed concurrente statim populo ignis extinguebatur.

Eodem tempore in orientem missus est Demosthenes, vim auri magnam apportans, unde singulas per urbes repositoria frumento in bellum Persicum instrueret. Iter itaque ejus per Antiochiam instituens, Osdroenam peruenit.

Κατεπέμφθησαν δὲ σάκραι ἐν ταῖς πόλεσιν, ὥστε τοὺς μὴ κοινωνοῦντας ταῖς ἀγλαῖς ἐκκλησίαις ἐν ἐξορίαις κατὰπέμπεσθαι, ὡς προφασιζομένους τοῦ ὀνομάζεσθαι τὴν σύνοδον Χαλκηδόνος τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα. καὶ γενομένης ταραχῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, B ὤρμησαν οἱ δῆμοι ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ λιθοβολοῦντες καὶ φωνὰς 5 ὕβριστικὰς κατακράζοντες. καὶ ἐξελθόντες οἱ παραμένοντες ἐν O 208 τῷ πατριαρχείῳ ἅμα τῷ κόμητι τῆς ἀνατολῆς, βέλεσι καὶ ἄλλοις ἀντιστάντες πολλοὺς τῶν στασιαζόντων ἀνείλον. τὰ δὲ πραχθέντα ἀνγέχθη τῷ βασιλεῖ καὶ ἐκέλευσε τιμωροῦσθαι πολλούς.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ μήνυσις κατεπέμφθη ἡμάρ 10 μωγένους ἕνεκεν τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν. στρατηγὸς γὰρ Περσῶν καταδραμόντες μετὰ βοηθείας χιλιάδων ἕξ, ὡς ὀφειλοντες παραλαβεῖν Μαρτυρόπολιν· ἦσαν C γὰρ σκηνώσαντες εἰς τὰ μέρη Ἀμιδῆς παρὰ τῷ λεγομένῳ Νυμφίῳ ποταμῷ. ἀντικαταστάντες δὲ Ῥωμαῖοι Πέρσαις οὐκ ἔδωκον 15 ἦσαν τρέψαι αὐτούς. καὶ δευτέραν σύγκρουσιν συμβαλόντες, καὶ τρακτάτῳ φυγῆς χρησάμενοι Ῥωμαῖοι, ἐδόκουν φεύγειν. οἱ δὲ Πέρσαι καταδραμόντες, νομίσαντες αὐτοὺς διώκεσθαι, ἔλυσαν τὰ ἑαυτῶν τάγματα· στραφέντες δὲ Ῥωμαῖοι ἔκοψαν ἐκ τῶν Περσῶν χιλιάδας δύο, χειρὶ λαβόντες καὶ τινὰς ἐξάρχους αὐτῶν 20 αἰχμαλώτους, ἀφειλάμενοι ἕξ αὐτῶν καὶ βάνδα. τῶν δὲ λοιπῶν ἐκφυγόντων ἐκπερᾶν τὸν Νυμφίον ποταμὸν ἐν τοῖς ρεύμασι τοῦ ποταμοῦ ἀπώλοντο διωκόμενοι· Ῥωμαῖοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς

8. ἀνθίσταντες Οὐ.

Porro etiam Sacrae per urbes emittebantur, id exigentes, uti S. Ecclesiarum a communione qui abstinerent, exterminarentur; quippe qui subtrahabant sese, praetextentes sibi Synodum Chalcedonensem DCXXX. Episcoporum, quam nec nominari voluerunt. Obortus inde Antiochiae tumultus, irrupentibus in Episcopium popelli turbis, saxa etiam vibrantibus et convicia evomentibus. Una autem exeuntes, cum Orientis Comite, qui in Patriarchalibus aedibus commorabantur, turbamque telis et saxis impetentes; seditiosorum quamplurimos e medio sustulerunt. Quae ubi Imperatori delata fuerant; a plurimis seditiosorum poensis exegit.

Eodem tempore praecii alius Persas inter Romanosque commissi relato ab Hermogene [Constantinopolim] missa est. Persarum enim Ducis, sex armatorum Millibus instructi, imminebant, quasi Martyropolim adorturi: castra enim in regione Amidensi, juxta Nymphium fluvium, posuerant. Romani itaque in eos moventes, Persas primo impetu propellere non potuerunt: iterato autem congressu, fugam ipsi simulantes, terga dederunt; quos, tanquam in fugam actos, confertim Persae insecuti, ordines suos solvebant. Tum vero convertentes sese Romani, duo Persarum millia exciderunt; exarchorum nonnullis etiam manu captis: quos, ablati eorum vexillis, captivos habuerunt. Caeteri vero qui fugam capesebant, Nymphium fluvium tranaturi, vestigia eorum prementibus Romanis, flucti-

Μαρτυρόπολιν. ὁ δὲ δοῦξ Ῥωμαίων σὺν τοῖς κτήτορσιν ἐξελη-
 θῶν ἐσκύλευσε τὰ λείψανα τῶν Περσῶν, τοὺς ἐξάρχους αὐτῶν
 ἐν φρουρᾷ ἀποδέμενοι. D

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ Δωροθέος ὁ τῆς Ἀρμενίας στρα- O 209
 5 τηλάτης ἔχων Ῥωμαϊκὴν χεῖρα πολεμικὴν ὤρμησε κατὰ Περσῶν·
 καὶ περιγεγόμενος ἀπώλεσε Περσαρμενίους καὶ Πέρσας, πικρῶς
 αὐτοῖς χρησάμενος. παρέλαβε δὲ καὶ πολλὰ καστέλλια Περσι-
 κά· ἐν οἷς παρέλαβε καστέλλιον ὄχυρόν κείμενον ἐπάνω ὄρους,
 μίαν ὁδὸν ἔχον μονοπατίου, ὅθεν κατιόντες οἱ ἐκείσε ὑδρεύοντο
 10 ἐκ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. οἱ δὲ πραγματευταὶ τῶν Περ-
 σῶν πάντα ὅσα ἐπεφέροντο ἐν τῇ πραγματείᾳ ἐκείσε ἀπετίθουν,
 ὡς ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου ὄντος. καὶ μνηστὴν τῷ αὐτῷ Δωρο-
 θέῳ, παρεφόβησε τῷ κάστρῳ φυλάττων τὴν ἄνοδον αὐτοῦ· καὶ E
 λμώσαντες οἱ ἔνδοθεν Πέρσαι, ὄρκοις πεισθέντες προέδωκαν. καὶ
 15 καταπεμφθείσης μηνύσεως ὑπὸ Δωροθέου τῷ βασιλεῖ Ἰουστι-
 νιανῷ περὶ τῶν εὑρεθέντων ἐν τῷ καστέλλῳ, ἐξέπεμψε Νάρ-
 σην κουβικουλάριον ἐπὶ τῷ παραλαβεῖν τὰ ὑποκείμενα ἐν τῷ κα-
 στελλῳ. καὶ κατελθόντος Νάρσου παρέδωκαν πάντα.

Οἱ δὲ ἔξαρχοι Περσῶν ἀνήγαγον τὰ γινόμενα τῷ αὐτῶν βασι- V 73
 20 λεῖ· καὶ ἐκπεμφθέντος πλήθους στρατοῦ Περσικοῦ, ἦλθον πλη- O 210

16. ἐξέπεμψε Νάρσην κουβικουλάριον] „Ita habet Cod. MS. For-
 te tamen legendum, ἐξέπεμψε Νάρσην κ. Narses enim Eunuchus
 et cubicularius, καὶ τῶν βασιλικῶν χορημάτων ταμίης, et Quaestor
 Regius erat: teste Procopio, de Bell. Goth. lib. 2.º Ch. 19. αὐ-
 τῶν] αὐτῶ Ox. 20. πλήθους Ch., πλήθους Ox.

bus obruti sunt. Caeterum Romani Martyropolim viatores repetierunt:
 Dux autem Romanorum, una cum primoribus urbis, egressus, spolia cada-
 veribus detraxit, Exarchis Persarum custodiae traditis.

Eodem tempore Dorotheus, militum in Armenia Magister, bellica Ro-
 manorum manu instructus, Persas aggressus est: superiorque factus, Per-
 sarmenius Persasque devictos pessime tractavit. Sed et Castella quoque
 Persarum plurima cepit: in quibus erat unum munitissimum; ad quod, in
 monte situm, ascensus patebat unicus, et singulari homini tantum per-
 vius; per quem Castellani descendebant aquas de flumine praeterfluente
 hausturi. Persarum quoque Mercatores, quoliquid mercatores lucrifecerant
 sibi, id omne in hoc castelle, tanquam in loco manitissimo reposuerant.
 Quod ubi Dorotheo nunciatum est, castellum obadione clauxit, ascensu ille
 anguste per custodes intercluso. Obsedi itaque Persae mediis exhausti,
 salutis cautione sub juramenti fide illis concessa castellum dederunt. Im-
 perator autem Justinianus, a Dorotheo per literas certior factus de reper-
 tis in Castello thesauris, Narsenam Cubicularium, qui eos deportandos cu-
 raret expedivit; cui advenienti quaecumque in Castello recondebantur
 tradita sunt omnia.

Duces autem Persarum, quae acciderant, Regi suo deferebant: qui
 numerose exercitu emisso, Ducibus insuper imperavit, ne Persidem repe-

σιον Μητροποπόλεως· ἦν γὰρ λαβόντες ἀπόκλιον ὑπὸ τοῦ αὐ-
 τῶν βασιλέως μὴ ὑποστρέψαι ἐν Περσίδι, ἕως οὗ τὸ αὐτὸ κα-
 στελλιον ἀντιπαρῳάμβωσι. καὶ ἐπιστάντες τῷ τόπῳ, παρεκάρθι-
 σαν πολεμοῦντες καὶ κατορῳόσοντες κλίμακας τε ποιοῦντες καὶ
 τῷ τείχει ἐπαγορῳοῦντες. ὕστερον δὲ πύργον ὑψηλὸν διὰ ξύλων 5
 μηχανησάμενοι οὐδὲν ἠδυνήθησαν ὠφελῆσαι· ἦν γὰρ ἐκεῖσε
 φροσευθεὶς ἀνὴρ σοφός, ὅστις ἀντιμηχανησάμενος ταῖς τῶν
 Περσῶν ἐπιβουλαῖς, ποιήσας ἕσωθεν ὑψηλότερον πύργον, καὶ τῶν
 Περσῶν ἐκ τοῦ πύργου ἔξωθεν μαχόμενων, τῶν δὲ Ῥωμαίων
 B ἕσωθεν ἐκ τοῦ πύργου ἀντιμαχομένων, κίων ἀπελύθη ὑπὸ μηχανή- 10
 ματος καὶ πάντα κατέστρεψεν ἕως ἐδάφους, καὶ Πέρσας δὲ πολ-
 λούς συναπόλεσεν. ὡς οὖν εἶδον τὸ γεγονός οἱ λοιποὶ Πέρσαι,
 φθειρόμενοι καὶ ἀκηκότες ὡς Ζίττα στρατηλάτου Ῥωμαίων κα-
 τερχομένου πρὸς βοήθειαν τῶν ὄντων ἐν τῷ καστελλίῳ, ἀνεχώ-
 ρησαν οἱ αὐτοὶ Πέρσαι, φοβούμενοι μήπως καὶ κυκλευθῶσιν. 15
 O 211 ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς διεκώλυσε τοὺς ἑσ-
 τοῦ πρεσβευτῆς τοῦ εἰσελθεῖν ἐν Περσίδι ἄχρι δευτέρας αὐτοῦ
 μηνύσεως, ἀλλ' ἔμειναν εἰς τὰ Ῥωμαϊκὰ σὺν τοῖς δώροισι.
 C Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κατέπεμψεν ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι νό-
 μους ἔνεκεν τῶν δικαζομένων περὶ τῶν παρεχομένων δαπανη- 20
 μάτων ἐν ταῖς διαγνώσεσιν, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν παρεχομέ-
 νων σποροτούλων, θεισπίσας μηδένα τολμᾶν λαμβάνειν περαιτέ-

1. ἦν] Pro ἦσαν est et p. 56. B. 4. κατορῳόσοντες Ch., κατορῳόσαν-
 τες Ox. 22. σποροτούλων Ox.

terent unquam, nisi Castellum illud prius recuperarent. Martyropolim itaque prope accedentes, locum appetebant: castelloque incubantes, quod poterant armis, aut cuniculis, experti sunt, scales etiam fabricantes, muroque adhibentes. Quin demum quoque turrim excelsam, ex lignis fabricatam, excitabant: sed frustra haec omnia; ex obsessis enim erat quidam, Mechanicae etiam artis peritus, qui Persarum technis contra technas opponendo, turrim excelsiorem intus extruxerat. Interim vero, dum e turribus utriusque suis se invicem impetebant, Persae quidem foris, intus autem Romani; ex machina quadam emissa est columna, quae adversam turrim funditis subvertens; ruina etiam Persarum quamplurimos oppressit. Caeteri igitur, ubi quod factum est vidissent et viribus etiam ipsi fracti; audientes praeterea Zittam, Romanorum Ducem, Castellanis suppetias advenire; recesserunt inde, metuentes sibi ne ab hostibus circumdarentur. De his autem certior factus Justinianus Imperator, Legatis suis edixit, ne ante in Persidem proficiscerentur, quam secundo hoc illis innueret ipse; sed cum muneribus suis intra fines Romanos sese continerent.

Idem imperator, in gratiam eorum qui in jus vocati sunt, leges quae sumptibus in dijudicationes litium faciendis, modum praescriberent, singulis Imperii per urbes emisit. Consimiliter quoque de sportalis solvendis Edicto cavet, ne quis ultra dimensum suum, legibus sibi praefinitum, sa-

ρω τῆς παρ' αὐτοῦ τυπωθείσης ποσότητος. ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχείῳ πόλει ἐν τίτλοις σανίδων ἐπεγράφη δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων. ἐν ταῦτάῳ δὲ καὶ τὸ θέατρον τῆς πόλεως ἐχρημάτισε.

Τῇ δὲ ὀγδόῃ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ὁ βασιλεὺς Περσῶν
 6 Κωάδης, ἀκηκῶς τὰ συμβάντα Πέρσαις κακὰ ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ
 αἰφνίδιον παρεθείς τὰ δεξιὰ μέρη, καὶ ἀγαγὼν τὸν δεύτερον αὐ-
 τοῦ-υἴον Χοσδρόην, ἀνηγόρευσε βασιλεῖα, ἐπιθείς αὐτῷ στέφα-
 νον τῇ κορυφῇ· καὶ ἀρῶστίησας ἡμέρας πέντε ὁ τῶν Περσῶν D
 βασιλεὺς Κωάδης τελευτᾷ, ὡν ἐνιαυτῶν πβ' καὶ μηνῶν τριῶν·
 10 ἐβασίλευσε δὲ ἔτη μγ' καὶ μῆνας δύο.

Ὅτε δὲ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς Περσῶν Χοσδρόης, ἐδήλωσε O 212
 τοῖς πρεσβευταῖς Ῥωμαίων διὰ Περσοῦ μαγιστριάτου εἰσελθεῖν
 ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ ποιῆσαι εἰρήνης πάκτα μεταξὺ Ῥωμαίων
 τε καὶ Περσῶν· τῶν δὲ πρεσβευτῶν Ῥωμαίων μὴ ἀνασχεδέττον
 15 εἰσελθεῖν εἰς τὰ Περσικὰ δόξα κελύσεως βασιλικῆς, ἀπολογού-
 μενοι, Ὅδ' τολμῶμεν τὰ πρὸς ὑμᾶς καταφθάσαι, καὶ γνούς
 ταῦτα ὁ Περσῶν βασιλεὺς, γράψας ἐπιστολὴν ἐπέμψε πρὸς τὸν
 βασιλεῖα Ἰουστινιανόν, αὐτῶν ἐπιτραπῆναι τοὺς πρεσβευτὰς Ῥω-
 μαίων εἰσελθεῖν ἐν Περσίδι καὶ πάκτα ποιῆσαι. καὶ γράψας E
 20 φιλικὴν ἐπιστολὴν ὁ βασιλεὺς Περσῶν, ἀπέστειλε διὰ Ἐρμογένους
 μαγιστροῦ· ἦντινα μόνυσιν δεξιάμενος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων
 ἀντέγραψεν, Ἡμεῖς οὐκ ἐπιτρέπομεν τοῖς ἡμετέροις πρεσβευ-

18. ἐπιγραφῆσαι Οα.

mere auferret. Edictum vero hoc Antiocheni, Graecis inscriptum Hieris, in Tabularum titulos relatum habuerunt. Eodem etiam tempore urbis Theatro nomen impositum est.

Mensis autem Septembris viii. Coades, Persarum Rex, quae Persis suis a Romanis obvenerant, cladibus auditis, de repente Paralysi dextra corporis parte correptus est. Convocato itaque ad se Chosroë, filio suo secundo genito, diademateque capiti ejus imposito, Regem eum renuncia- vit. Quinto autem post die quam decubuerat Coades, Persarum Rex, diem suum obiit, cum vixisset annos xxvii et menses iii, regnasset vero annos xliii mensesque ii.

Chosroës vero Persarum Rex factus, Romanorum Legatos per Magi- strianum Persam monet, uti in Persidem venirent; de pace Romanos inter Persasque incunda agendi causa. Legati vero Romani; quorum id arbitrii non erat, pro libitu suo Persidem petere, Persarum Regi renun- ciantes, mandatum Imperatoris causati sunt. Quod Persarum Rex ubi rescierat, Imperatorem Justinianum per literas, quas Magistro Hermogeni deferendas tradidit, amicitiae plenas, adhortabatur, Legatis suis impedi- mente ne esset, quominus in Persidem venirent, pacis foedera percussuri. Quibus literis acceptis, Imperator Persarum Regi rescripsit, hunc in me-

ταῖς πρὸς ὑμᾶς καταλαβεῖν· οὔτε γὰρ ἐπιστώμεθά σε βασιλέα Περσῶν.

- Καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ ὁ βασιλεὺς Περσῶν τοὺς ὄντας ἐπὶ τὴν
 V 74 αὐτοῦ πολιτείαν Μανιχαίους ἐκέλευσε θρησκείαν ὡς βούλονται.
 οἱ δὲ μάγοι Περσῶν, λυπηθέντες ἐπὶ τῷ συμβάντι, βουλευσάμενοι 5
 μετὰ τῶν συγκλητικῶν ἠβουλήθησαν ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς βασι-
 λείας καὶ ποιῆσαι ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. καὶ γνοὺς ταῦ-
 τα ὁ βασιλεὺς Περσῶν, τὸν μὲν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀπεκεφάλισε, συγ-
 κλητικὸς δὲ καὶ μάγους φονεύσας γράφει τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων
 ἐπιστολὴν περιέχουσαν τριῶν μηνῶν ἔνδοσιν πολέμου. καὶ ἀντί-10
 O 218 γραψεν ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ μαγίστρῳ τοῦ δέξασθαι τὴν
 τῶν τριῶν μηνῶν ἔνδοσιν καὶ δοῦναι ὁμήρους καὶ λαβεῖν ἀπὸ
 Περσῶν, κελύσας Στρατηγῶ καὶ Ῥουφίνῳ τοῖς πρὸς βενταῖς
 ἀνελεθεῖν ἐν Βυζαντίῳ.
 B Καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ Οὐννοὶ Σάβηρος περάσαντες διὰ τῶν 15
 Κασπίων πύλων ἀνεφάνησαν ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς μέρει, πραι-
 δεύοντες ἐπὶ τὴν Ἀρμενίων χώραν· καὶ ἀπλώσαντες ἑαυτοὺς κα-
 τάσχοις ἕως τῆς Εὐφρατησίης καὶ τῆς δευτέρας Κιλικίας καὶ τῶν
 Κυρηστικῶν. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, μεταστειλά-
 μενος τὸν πατρίκιον Ῥουφῶν ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐξελεθεῖν ἐπὶ τὰ 20
 ἀνατολικά μέρη καὶ μαθεῖν εἰ ἀπὸ τοῦ βασιλέως Περσῶν ἦλθον
 κατὰ Ῥωμαίων. καὶ ἐξελεθὼν Ῥουφῖνος καὶ μηνύσας τῷ βασιλεῖ
 Περσῶν, εὗρεν ὅτι οὐ κατὰ γνώμην τοῦ βασιλέως Περσῶν οἱ αὐ-
 τοὶ Οὐννοὶ παρῆλθον· καὶ γράψας Ἀωροθέῳ τῷ στρατηλάτῃ
 5. τῶν Οκ. 19. Κηρυστικῶν Οκ.

dum. „Legatos Nostros ad te venire non permittimus: nec enim Persarum regem Te agnoscimus.

Per id tempus Persarum Rex Manichaeis, per Imperium ejus degentibus, Haeresim suam indulgebat: quod non ferentes in eo Magi, cum Proceribus regni consilium inierunt, Regem imperio suo deturbandi, fratremque in locum ejus suffiendi: Hoc ubi intellexisset Persarum Rex, fratri suo caput amputavit; et Magis etiam, quique sceleris conscii fuerunt Proceribus neci traditis, inducias per tres menses Imperatori Romano per literas ultro concessit. Imperator vero Magistro rescribens jussit, obsidibus invicem datis acceptisque, trium mensium inducias acciperent. Quin Legatos quoque, Strategium et Rufinum, Byzantium revocavit.

Iisdem temporibus Hunni Sabiri, portis Caspiis trajectis, in ditiones Romanas irruerunt, regiones undique, Armeniam usque depraedantes. Quin et longe lateque excurrentes, per Euphratesiam quoque, Ciliciam secundam et Cyrrasticam grassati sunt. Quo audito, Imperator Romanus Rufinum Patricium in Orientem expeditum exploratum an a Persarum rege adversus Romanos missi fuerant, necne. Profectus itaque Rufinus, cumque Persarum rege per literas de his agens; omnino hujus praeter

Ἀρμενίας ὀπλίσασθαι κατὰ τῶν αὐτῶν Οὐννων, καὶ ἀκούσαν-
τες οἱ Οὐννοι, λαβόντες τὴν πραΐδαν πᾶσαν ὑπέστρεψαν δι' ὧν C
ἐπανήλθον τόπων. καὶ καταδιώξας αὐτοὺς ὁ στρατηλάτης Λω-
ρόθεος ἀφείλατο παρ' αὐτῶν οὐκ ὀλίγην πραΐδαν.

5 Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ τῆς δεκάτης Ἰνδικτιῶνος συνέβη ὑπό
τινων ἀλαστόρων δαιμόνων πρόφασιν γενέσθαι ταραχῆς ἐν Βυ-
ζαντίῳ Εὐδαίμονος, ἐπύρχου πόλεως ὄντος καὶ ἔχοντος ἀτάκτους O 214
ἐν φρουρῇ ἕξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἐξετάσαντος διάφορα
πρόσωπα εὗρεν ἕξ αὐτῶν ὀνόματα ἐπὶ αἰτίους φόνων· καὶ ψη-
10 φισιάμενος τῶν μὲν τεσσάρων καρατόμησιν, τῶν δὲ τριῶν ἀνα-
σκολοπισμόν. καὶ περιβωμισθέντων αὐτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν πό-
λιν καὶ περασάντων αὐτῶν, καὶ τῶν μὲν κρεμασθέντων, ἐξέπεσαν
δύο τῶν ξύλων ῥαγέντων, ἐνὸς μὲν Βενέτου, καὶ ἑτέρου Πρασι-
νου. καὶ ἑωρακῶς ὁ περιεστὼς λαὸς τὸ συμβῆν ἐσφῆμησάν τὸν D
15 βασιλέα. ἀκηκόβτες δὲ οἱ πλησίον τοῦ ἁγίου Κόνωνος μοναχοὶ
καὶ ἐξεληθόντες, εὗρον ἐκ τῶν κρεμασθέντων δύο ζῶντας κειμέ-
νους εἰς τὸ ἔδαφος. καὶ καταγαγόντες αὐτοὺς πλησίον θαλάσ-
σης, καὶ ἐμβυλόντες ἐν πλοῆ, ἐπέμψαν αὐτοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ
Λαυρεντίῳ ἐν ἀσύλοις τόποις. καὶ γνοὺς ταῦτα ὁ τῆς πόλεως
20 ἑπαρχος, πέμψας στρατιωτικὴν βοήθειαν ἐφύλαττεν αὐτοὺς ἐκείως

8. ἕξαιτάσαντες Ox. 11. περιβωμισθέντων] V. Ch. annot. ad
p. ed. Bonn. 436. 11. 14. ἐσφῆμησαν Ox. 19. ἀσύλοις Ch., ἀσύ-
λοις Ox.

consillum advenisse Hunnos, compertum habuit. Protinus igitur Doro-
theo, militum in Armenia Magistro, per literas innuit, Hunnos aggredere-
tur: quod Hunni ubi intellexissent; abducta secum praeda omni, per quam
ingressi sunt, eadem via revertuntur. Caeterum insecutus eos Dorotheus
Magister Militum, detractum illis praedae non minimum reportavit.

Contigit autem per id tempus, Indict. x, tumultum Constantinopoli
(perniciosus nescio quibus daemoniis eum promoventibus,) concitari. Ku-
daemon enim, urbis Praefectus, Factionis utriusque seditiosos quosdam
incarceratos habuit; multiusque examini subjectis, septem praecipue eorum
caedium patratum rei deprensi sunt. Et quibus quatuor capite plecti,
tres vero patibulo affigi decrevit. Per urbem itaque omnem ubi in pom-
pa circumducti fuissent, sinu trajecto, in ulteriore ripa morti traduntur.
Quorum qui suspendio adjudicati sunt duo, effractis patibulis, in terram
delapsi sunt: Ex quibus unus Venetae, alter Prasiniae fuerat Factionis.
Quo viso, circumfusa turba Imperatori protinus omnia fausta precari.
Exeuntes autem, qui de his acceperant, prope S. Cononem degentes Mo-
nachi, eorum qui patibulo destinati sunt duos vivos adhuc, humi jacentes
invenerunt. Hos Monachi, ad mare inde deductos, navigioque impositos S.
Laurentii ad Asylum deportarunt. Certior autem de his factus Praefectus, ar-
matam eo manum expedivit quae sones tibi arcte custodiret. Tertio autem
post die Certamina Equestris, Iduum vocata, celebrata sunt. Idus autem

ὄντας. καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἤχθη τὸ ἵπποδρόμιον τὸ ὀνομα-
 ζόμενον τῶν εἰδῶν· εἰδοὶ δὲ ὀνομάζονται, διότι πάντας τοὺς
 προκόπτοντας ἐν ταῖς στρατείαις ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐν ἀριστο-
 O 215
 E δειπνοῖς τρέφει ἐν τῷ αὐτοῦ παλατίῳ, χαριζόμενος ἐκύστῳ τὰ
 τοῦ προμικηράτου. τοῦ δὲ ἵπποδρομίου ἀγομένου τῇ τρισκαί-5
 δεκάτῃ τοῦ Ἰανουαρίου μηνός, τὰ ἀμφοτέρω μέρη παρεκάλουν
 τὸν βασιλέα φιλανθρωπευθῆναι. ἐπέμεινον δὲ κράζοντες ἕως τοῦ
 εἰκοστοῦ δευτέρου βαίτου, καὶ ἀποκρίσεως οὐκ ἤξιώθησαν. τοῦ
 δὲ διαβόλου ἐμβalόντος αὐτοῖς λογισμὸν πονηρόν, ἔκραζον πρὸς
 ἀλλήλους, Φιλανθρώπων Πρασίνων καὶ Βενέτων πολλὰ τὰ ἔτη. 10
 V 75 καὶ τοῦ ἵππικοῦ ἀπολύσαντες κατήλθον τὰ πλήθη φιλιώσαντα,
 δεδωκότες ἑαυτοῖς μανδῦτα ἐκ τοῦ λέγειν Νίκα, διὰ τὸ μὴ ἀνα-
 μιγῆναι αὐτοῖς στρατιώτας ἢ ἔξκουβίτομας· καὶ οὕτως εἰσῆλθον.
 βραδείας δὲ γενομένης ὥρας ἦλθον ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ
 ἐπάρχου τῆς πόλεως, αἰτοῦντες ἀπόκρισιν περὶ τῶν προφύγων 15
 τῶν ὄντων ἐν τῷ ἁγίῳ Λαυρεντίῳ. καὶ μὴ τυχόντες ἀποκρίσεως
 ὑφῆψαν πῦρ ἐν τῷ αὐτῷ πραιτωρίῳ· ἐκαύθη δὲ τὸ πραιτώριον
 καὶ ἡ χαλκῆ τοῦ παλατίου ἕως τῶν σχολῶν καὶ ἡ μεγάλη ἐκ-
 O 216 κλησία καὶ ὁ δημόσιος ἔμβολος· καὶ ἐπέμεινεν ὁ δῆμος εἰσελεύ-
 νων ἀτάκτως. καὶ πρῶτας γενομένης, τοῦ βασιλέως κελεύσαν- 20
 τος ἀχθῆναι ἵπποδρόμιον, καὶ κρεμασθέντος τοῦ ἐξ ἔθους βήλου,
 B ὑφῆψαν πάλιν οἱ αὐτοὶ δημόται ἐν τῇ ἀναβάθρῃ τοῦ ἵππικοῦ·
 καὶ ἐκαύθη μέρος καὶ τοῦ δημοσίου ἐμβόλου ἕως τοῦ Ζευξίπ-

6. Ἰανουαρίου Ox. 18. εἰσέλαννον Ox. 15. προφύγων]
 Fort. προσφύγων. Conf. p. 79. D, 83. D. 18. χαλκῆ Ox.

dictae sunt, eo quod ad supremum in Militia sua gradum proventus quocun-
 que Imperator Romanus in Palatio conviviis excipit, *Primicerii* etiam
 dignitate singulis concessa. Januarii autem XIII, inter Circensia, utraque
 Factio Imperatorem propitius ut esset obtestata est. Exclamantes autem
 perstiterunt, adusque XIII Certamen finitum; nec responsione interim di-
 gni habiti sunt. Verum diabolo scelestos animorum impetus illis sugge-
 rentes; sibi ipsis acclamabant invicem: „Prasinorum et Venetorum Misericordium plurimi sint anni.“ Finitis autem Circensibus, conspiratione
 invicem facta, descendunt turbae; voceque, *Vince*, pro tessera data, ne
 quis forte Militum, aut excubitorum de illis immisceret, per urbem in
 hunc modum discursitarunt. Cumque jam serum diei casset; in praefecti
 urbis Praetorium irruentes, eum de Profugis ad S. Laurentium postulant.
 Sed Responsum ab eo nullum ferentes, Praetorio flammam injiciunt, quod
 una cum Chalca Scholas adusque, magna insuper Ecclesia, porticusque
 publica conflagravit, seditiosis adhuc sursum omnia ac deorsum ferenti-
 bus. Luce autem sequente Imperator Circensia agi jussit; proque more
 suspenso Velo, seditiosis interim Hippodromi Gradibus ignem injicienti-
 bus, Porticus publica, usque ad Zeuxippum, in cineres versa est. Ex-

κου. και ἔξελθόντες οἱ περὶ Μοῦνονδον καὶ Κωνσταντιόλον καὶ Βασιλίδην μετὰ βοήθειας κατὰ κέλευσιν τοῦ βασιλέως, βουλόμενοι κατασιγήσαι τὰ στασιάζοντα πλήθη· κατέκραζε γὰρ τὸ πλήθος Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Καππάδοκος καὶ Τριβουνιανοῦ τοῦ 5 Κοιαιστῶρος καὶ τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως Εὐδαίμονος· καὶ ταῦτα παρ' αὐτῶν ἀκηκοότες οἱ ἐκπεμφθέντες συγγλητικοὶ ἀνήγαγον τῷ βασιλεῖ· καὶ εὐθέως διεδέχθησαν τῆς ἄρχῆς ὃ τὰ Ἰωάννης καὶ Τριβουνιανὸς καὶ Εὐδαίμων. καὶ ἔξελθόντος Βελισαρίου μετὰ πλήθους Γοτθικοῦ, καὶ συμβολῆς γενομένης, πολλοὶ ἐκ τῶν 10 δημοτῶν κατεσφύγησαν. θνυμῶδὲν δὲ τὸ πλήθος καὶ ἐν ἄλλοις C τόποις ἔβαλον πῦρ καὶ τινὰς ἀτάκτως ἐφόνευσαν. τῇ δὲ ὕψτωκαιδεκάτῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀνῆλθεν ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ Ἰππικῷ βυστάζων τὸ ἄγιον μεγαλεῖον· καὶ μαθόντες οἱ ὄγλοι ἀνῆλθον, καὶ προσεφώνησεν αὐτοῖς μεθ' ὄρκων μανδῦτα· καὶ πολλοὶ μὲν τοῦ 15 δῆμου ἔκραζον αὐτὸν βασιλέα, ἕτεροι δὲ ἐστασίαζον, κρούζοντες O 217 Ἐπάτιον. καὶ λαβόντες οἱ δῆμοι τὸν αὐτὸν Ἐπάτιον ἀπήγαγον ἀπὸ ἐν τῷ λεγομένῳ φόρῳ Κωνσταντίνου· καὶ στήσαντες αὐτὸν ἐν ὕψει εἰς τοὺς βαθμοὺς καὶ ἀπειλάμενοι ἐκ τοῦ παλατίου σήνα καὶ μανιάνιον χρυσοῦν, περιέθηκάν αὐτῷ ἐν τῇ κεφαλῇ. 20 καὶ λαβόντες αὐτὸν ἀπήγαγον ἐν τῷ Ἰππικῷ, βουλόμενοι ἀναγάγει αὐτὸν ἐν τῷ βασιλικῷ καθίσματι. ἔσπευδε γὰρ τὸ πλήθος φορεσίαν βασιλικὴν ἐκβάλλει αὐτῷ ἐκ τοῦ παλατίου· ἦν γὰρ μαθὼν ὁ Ἐπάτιος ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε· καὶ καθεσθίεις ἐν τῷ καθίσματι μετὰ θρόνους ἐτυράννει.

clamavit autem turba adversus Joannem Cappadocem, Tribonianum, Quaestorem, Praefectumque urbis Eudaemonem. Quod ubi audissent, qui jussu Imperatoris cum armata manu ad tumultuantem populum coerendum egressi fuerant, Mundus, Constantiolus et Basilides, rem Imperatori detulerunt. Itaque e vestigio Joannes, Tribonianus et Eudaemon, dignitatibus quibusque suis abdicati sunt. Egressus autem Belisarius, Gothica manu stipatus, seditiosos adortus est, plurimis eorum occisis. Sed in furorem acta plebs, aedificiis passim ignes injiciebat; nonnullis etiam per fas et nefas interfectis. Die autem xviii, ejusdem mensis, Imperator ingressus est, Sacrosanctum manu sua gestans Evangelii Codicem: popellamque, qui hoc rescierat, concursitantem, diotis et fide sua interposita, demulcere studebat. Magna itaque turbae pars ipsum dicebant Imperatorem: tumultuantes autem alii Hypatium placebant: quem etiam arreptum, in Constantini Forum deduxerunt: sublimeque in Gradibus locatum, Insignibus Imperatoris, ex Palatio ablatis, terqueque aureo ipsum ornarunt. Sed etiam, ornatum indutum Imperatorio, quem ex Palatio materantes expectaverant, in Circum deduxerunt, sede eum Imperatoria collocaturi. Hypatius itaque qui recessisse Imperatorem rescierat, throno ejus occupato, Imperium fidenter suscepit.

Ἀνελθόντων δὲ διὰ τοῦ καθίσματος ὄπισθεν Μούνδου καὶ
 Κωνσταντιόλου καὶ Βελισαρίου καὶ ἄλλων συγκλητικῶν καὶ
 βοηθείας ἐνόπλου, λαθραίως ἐξελθὼν Ναρσῆς κουβικουλάριος
 καὶ σπαθάριος ἐπέκλεψε τινὰς τοῦ Βενέτου μέρους, ῥογέ-
 σας αὐτοῖς χρήματα. καὶ στασιάζσαντες τινες ἐκ τοῦ πλήθους 5
 ἔκραζον Ἰουστινιανὸν βασιλέα τῆ πόλει· διχονοῆσαν δὲ τὸ πλή-
 θος ὤρμησαν κατ' ἀλλήλων. τῶν δὲ στρατηλατῶν εἰσελθόντων
 E μετὰ βοηθείας ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ, ἔξ ἀμφοτέρων τῶν εἰσόδων
 ἤρξαντο κόπτειν τὰ πλήθη· καὶ ἄλλοι μὲν ἐτόξευον, ἕτεροι δὲ κα-
 τέσφαζον. κρυφῆ δὲ ἐξελθὼν Βελισάριος τὸν μὲν Ὑπάτιον 10
 καὶ Πομπήιον χειρὶ συνελάβετο, καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς τῷ βασιλεῖ
 O 218 Ἰουστινιανῷ. καὶ προσέειπεν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ αὐτοῦ βασι-
 λέως ἀπολογούμενοι καὶ λέγοντες, Δέσποτα, πολλὸς ἡμῖν κόπος
 V 76 ἐγένετο ὥστε συναγάγει τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κράτους ὑμῶν ἐν τῷ
 Ἰπποδρομίῳ. καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς εἶπε, Κα- 15
 λῶς μὲν πεποιήκατε· εἰ δὲ ἐπέθοντο ὑμῖν προστατοῦσι, διὰ τί
 μὴ τοῦτο ἐποιήσατε πρὸ τοῦ καυθῆναι πᾶσαν τὴν πόλιν; καὶ
 ἐπιτρυνέντες οἱ σπαθάριοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως παρέλαβον καὶ
 ἀπέκλεισαν Ὑπάτιον καὶ Πομπήιον. οἱ δὲ ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ
 σφαγέντες ἦσαν χιλιάδες τριάκοντα πέντε μικρῷ πλεον ἢ ἑλασσον. 20
 καὶ τῆ ἐπαύριον ἐσφάγησαν Ὑπάτιος καὶ Πομπήιος, καὶ ἐθή-
 ρησαν τὰ λείψανα αὐτῶν ἐν θαλάσῃ. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἐσή-
 μανε τὴν ἑαυτοῦ νίκην ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι καὶ τὴν ἀναίρεσιν

4. τοῦς] Scribe τῶν cum Chron. Pasch. p. 339. C. 15. εἶπε]
 εἰ Ox. 16. ἐπέθοντο Ch., ἐπέθοντο Ox. 17. ἐποιήσατε Ch.,
 ἐποιήκατε Ox.

Caeterum Mundus, Constantiolus et Belisarius, quiq̄ue Procerum aliē
 cum armata manu in procinctu stabant, clam Circum ingressi, sedis Im-
 peratoriae a parte posteriore delituerunt: cum interim Narses Cubiculari-
 us et Spatharius, Venetae Factionis nonnullos Imperatoris in partes pec-
 uniarum interuentu perduxerat. Nonnulli itaque seditiosorum exclaman-
 tes, Justinianum urbi reddi Imperatorem deposcebant. Divisa itaque tur-
 ba se invicem impetebat. Militum vero Magistri cum satellitio interim
 suo armato Circum intrantes, ad utrumque ejus ingressum turbam exci-
 dere coeperunt, hos gladiis, illos spiculis potentes. Belisarius autem clam
 egressus, Hypatium, Pompeiumque prehensos ad Imperatorem Justinianum
 perduxit: cui ad pedes procidentes, factiq̄ue excusationem aggredientes:
 „Tandem, inquit, Domine, Imperii tui hostes, nec nullo adeo labore
 in Theatram coēgimus.“ Quibus Imperator: „Bene fecistis, inquit, sed si
 eos dictis vestris audientes habuistis, quare non hoc fecistis prius quam
 urbs tota flammis absumeretur?“ Tum vero Spatharii, Imperatore jubente,
 Hypatium et Pompeium in carcerem cogeant: ubi postridie inter-
 fecti sunt, cadaveraque eorum in mare deturbata. Ceciderunt autem in

τῶν τυράννων, ἐπιβαλλόμενος κίλζειν τοὺς καυθέντας τόπους. ἔκτισε δὲ πλησίον τοῦ παλατίου καὶ ὠρεῖον καὶ κιστέρνας ὑδάτων B
διὰ τὸ ἐν περιστάσεσιν ἔχειν ἀπόθεται.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔξηλθε Ῥουφῖνος ἐν τοῖς Περσικοῖς
5 μέρεσι μετὰ θείων ὑπομνηστικῶν τοῦ ποιῆσαι μετὰ Περσῶν πά-
κτα εἰρήνης.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ πρεσβευτῆς Ἰνδῶν μετὰ δώρων
κατεπέμφθη ἐν Κωνσταντινουπόλει. καὶ αὐτῷ τῷ χρόνῳ Ἰωάν- O 219
νης ὁ Κυππάδοξ ἐγένετο ἑπαρχος πραιτωρίων.

10 Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐγένετο δρόμος ἀστέρων πολὺς ἀπὸ
ἐσπέρας ἕως αἰθρῶν, ὥστε πάντας ἐκπλήττεισθαι καὶ λέγειν ὅτι
Οὐδέποτε οἶδαμεν τοιοῦτόν τι γεγονός.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ὑπέστρεψαν ἐκ τῶν Περσικῶν Ἑρμο- C
γένης καὶ Ῥουφῖνος, ἐπιφερόμενοι μεθ' ἑαυτῶν καὶ πάντα εἰρή-
15 νης τῶν δύο πολιτειῶν Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν δύο πολι-
τειῶν ἄχρι τῆς τῶν ἀμφοτέρων ζωῆς, ἀναδοθέντων μὲν Πέρσαις
τὸ μέρος τῶν Φαραγγίων μετὰ πάντων τῶν αἰχμαλώτων, Ῥω-
μαίοις δὲ τὰ κάστρα τὰ περιληφθέντα ὑπὸ Περσῶν σὺν τοῖς πα-
ραληφθεῖσι, συνθεμένων τῶν δύο βασιλέων καὶ ὀνομασάντων
20 ἐν τοῖς πάκτοις ἑαυτοὺς ἀδελφοὺς εἶναι κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος,
καὶ ἴνα εἴ τις δεηθῇ ἑαυτῶν ἢ χρημάτων ἢ σωματίων εἰς συμ-
μαχίαν, ἀφιλονείκως παρούσῃσι. καὶ τούτων προβάντων, ἀνε- O 220

1. καυθέντας] καυσθέντας Ox. 15. τῶν δύο πολιτειῶν κ. τ. λ.
ἄχρι] „Locus iste manifesto mutilus est: Forte scripsit Auctor, τῶν
δύο βασιλέων τὰ πάντα ἐμβιβαιοῦντων, ἄχρι etc. aut quid tale.“
18. περιληφθέντα] Malim παραληφθέντα. Conf. ad p. 79. D.

circo hoc tempore xxxv. circiter hominum Millia. Porro Imperator suam
de seditiosis victoriam Tyrannorumque occisionem, per Imperium univer-
sum notam fecit. Quin et vastata ignibus aedificia de integro excitare
coeperit: Horreo etiam et aquarum Cisternis prope palatium extructis;
ut, ubi res postularet, repositoria haec haberet.

Eodem tempore Rufinus, mandatis Imperatoris acceptis, Persidem
profectus est Pacem cum Persis ineundi causa.

Eodem etiam tempore Indorum Legatus cum muneribus Constantino-
polim missus est; quo tempore etiam Joannes Cappadox Praetorio Prae-
fectus factus est.

Eodem tempore stellarum discursus, a vespera ad auroram usque,
horrendi apparuerunt; quos qui conspexerunt, attoniti omnes, nil tale an-
tea unquam vidisse se, affirmarunt.

Eodem tempore Hermogenes et Rufinus, ex Perside reduces, pacis
conditiones inter Romanam Persicamque Resp. initas, durante etiam Ro-
mum ipsorum vita observandas retulerunt. Factum autem est, uti Persis
Pharangiorum pars, cum captivis omnibus, Romanis autem castella sua
a Persis occupata cum castellanis redderetur. Quinetiam Reges, pro

χώρησαν τὰ ἀμφοτέρωτα ἑξέλιξα, Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν, τοῦ
 D πολέμου κατασχόντος λ' καὶ ἕνα ἑναυτὸν ἀφ' οὗ ἦν ἀνελεθῶν ἐν τοῖς
 Ῥωμαϊκοῖς Κωάδης ὁ Περσῶν βασιλεὺς πολεμῶν, ὡς προγέ-
 γραπται ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, καὶ τὴν παράληψιν Ἀμί-
 δης, ὡς προγέγραπται, καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀποκατάστασιν⁵
 τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀμίδης καὶ τοὺς μερικὸς πολέμους τῶν Σαρα-
 κηνῶν ἐπιδρομῶν.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ γέγονε σεισμός ἐν Βυζαντίῳ ἐσπέρας
 βαθείας, ὥστε πᾶσαν τὴν πόλιν συναχθῆναι ἐν τῷ λεγομένῳ φό-
 ρῳ Κωνσταντινου, ἐν λιταῖς καὶ δεήσεσι καὶ ἀγρυπνίαις συνα-
 γόμενοι.

Ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἡμέραις ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν
 E ἐκάστη πόλει κατέπεμψε θείας προστάξεις περιεχοῦσας οὕτως.
 Ἡδικτον περιέχον περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ κατὰ ἀσεβῶν αἰ-
 ρετικῶν. καὶ προετέθη ἐν ἐκάστη πόλει ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. 15

Καὶ μετ' οὗ πολὺ σεισμός ἐγένετο φοβερός ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ
 μεγάλῃ ἀβλαβής.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἔρριψε καὶ τὴν τρίτην ὑπατείαν ὁ αὐ-
 V 77 τὸς βασιλεὺς, ἀνακαλεσόμενος τοὺς πατρικίους Ὀλύβριον καὶ
 Πρόβον, ὄντας ἐν ἔξορίᾳ, δεδωκὼς αὐτοῖς πάντα τὰ ὑπάρχοντα²⁰
 αὐτῶν.

Ἰνδικτιῶνος ιβ' παρελήφθη ὁ ῥήξ Ἀφρικῆς μετὰ τῆς αὐτοῦ

8. προγέγραπται] p. 41.

vetusto more, Fratres se invicem in pactis appellabant, seque insuper in
 se utrisque recipientibus, sicubi Copiis ad bellum, vel pecuniis alterutri
 opus fuerit, ultro ei suppeditaturum alterum. Hisce autem expeditis, re-
 cesserunt a se invicem utriusque Imperii exercitus, totis jam xxxi. annis
 belli hujus exhaustis, inde ab Anastasii temporibus, quo regnante, uti su-
 pra dictum, Coades rex Persarum res Romanas adoriri coeperit: capta
 interim a Persis et Romanis iterum restituta, Amida; Saracenis etiam hic
 illic per Imperium subinde grassantibus.

Eodem tempore nocte intempesta, adeo intremuit Byzantium, ut uni-
 versa civitas Constantini Forum concurreret, supplicationibus et Vigiliis
 noctem ibidem terentes.

Iisdem temporibus Justinianus Imperator Constitutiones sacras ubique
 per Imperium emisit, Titulum hunc ferentes. *Edictum De Orthodoxa
 Fide, adversus impia Haereticorum Dogmata.* Quod quidem Edictum
 singularum urbium in Ecclesiis appendebatur.

Non multo autem post temporis terrae motus Antiochiam Magnam
 tremendus, sed innocens invasit.

Eodem etiam tempore Imperator tertii Consulatus sui congiarium in
 populo spargebat; Olybrio etiam Proboque Patriciis ab exilio revoca-
 tis, restitutis etiam facultatibus eorum omnibus.

Indictione xii. Belisarius Regem Africae et reginam, bello captos,

γυναϊκὸς ὑπὸ Βελισαρίου· καὶ εἰσηνέχθησαν ἐν Κωνσταντινουπό- 0 221
λει. καὶ ἰκποδρομίον ἀγομένου εἰσηνέχθησαν αἰχμάλωτοι μετὰ
καὶ τῶν λαφύρων.

Τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ ἔπεσεν ἡ στήλη Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβά-
5 του ἡ σταθεῖσα μέσον τοῦ Ἰουλιανοῦ λιμένος· καὶ ἔπηξαν ἀπὲρ
τῆς αὐτῆς στήλης σταυρόν.

Καὶ μετὰ τὴν ὑπατείαν Βελισαρίου γέγενετο σύνοδος ἐν Κων-
σταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ῥώμης Ἀγαπητοῦ· καὶ κα-
θῆκεν Ἀνθέμιον τὸν πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. καὶ ἐν Β
10 τῷ αὐτῷ ἔτει τελευτᾷ ἐν Βυζαντίῳ ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης· καὶ γέ-
γονε πατριάρχης ἐν Κωνσταντινουπόλει Μηνῦς ὁ ἀπὸ ξενοδόχων
τῶν Σαμψῶν.

Ἐν δὲ τῇ ὑπατείᾳ Ἰωάννου τοῦ Καππάδοκος ἐπήρθησαν αἱ
ἐκκλησίαι τῶν Ἀρειανῶν.

15 Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπληρώθη ἡ χαλκῆ τοῦ παλατίου Κων-
σταντινουπόλεως, κοσμηθεῖσα διαφόροις μαρμάροις καὶ μου-
σίῳ. μετήνέχθη δὲ καὶ τὸ ὥρολογεῖον τὸ πλησίον τοῦ Ἀύγου-
στίου καὶ τῆς βυσιλικῆς. περιηρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ τοῦ
νυκτεπάρχου ἀρχή, καὶ γέγενετο ἀντ' αὐτοῦ πραιτωρ. καὶ τῷ
20 αὐτῷ ἔτει προεβλήθη κοιλάστωρ.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὑπατείᾳ γέγονε τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης ἐκ- 0 222
κλησίας. C

Μηνὶ ἰουνίῳ Ἰνδικτιῶνος γ' παρελήφθη Ἀντιόχεια ἡ μεγά-

8. καθῆκεν] Scr. καθῆρει vel potius καθείλεν. 11. ξενοδοχῶν Ox.
15. χαλκῆ Ox. 17. Ἀύγουστίου] Scribe Ἀύγουστέσιον.

Constantinopolim adduxit: Circensibusque celebratis, Captivi, cum spoliis,
in Circum producti sunt.

Eodem tempore Juliani Apostatae statua, quae Juliani portus in
medio stetit, ad terram collapsa est: in cuius locum Crux defixa est.

Exacto autem Belisarii Consulatu, Synodus Constantinopoli habita
est, ab Agapeto, Episcopo Romano, convocata: a qua Anthemius, Pa-
triarcha Constantinopolitanus dignitate sua exutus est. Eodem etiam an-
no Episcopus Romanus Constantinopoli diem suum obiit: Patriarchatum
autem Constantinopolitanum suscepit Menas, qui Hospitii Sampsonis Prae-
fectus fuerat.

Joannis autem Cappadocis sub Consulatu Ecclesiae suae ab Arianis
ademptae sunt.

Eodem anno Chalca Palatii Constantinopolitani Marmoreis statuis
variis, et Musivo opere ornata, absoluta est. Horologium etiam quod
Augustaeum juxta et Basilicam steterat, illuc translatum est. Abrogata
est eodem tempore Nycteparchi potestas; in cuius locum Praetor creatus
est. Quo etiam anno Quaestor institutus est.

Eodem Consule, Magnae Ecclesiae Encaenia celebrata sunt.

Mense Junio, Indictionis III, Antiochia magna a Choroze, Persarum

λη ὑπὸ Χοσρόου, βασιλέως Περσῶν. καὶ ἐπέμφθη εἰς τὸ πολε-
μῆσαι Γερμανὸς ζωσθεὶς στρατηλάτης μετὰ καὶ τοῦ ἰδίου αὐ-
τοῦ υἱοῦ Ἰουστίνου. καὶ μηδὲν ὠφελήσας ἐκάθητο ἐν Ἀντιοχείᾳ,
ἀγοράζων τὸν ἄργυρον νομισμάτων β' ἢ τριῶν τὴν λίτραν ἐκ τῶν
αὐτῶν Ἀντιοχέων. 5

Ὁ δὲ βασιλεὺς Περσῶν εἰσῆλθε καὶ ἐν Ἀπαμείᾳ καὶ ἐν ἐτ-
ραις πόλεσι τῆς ἀνατολῆς.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατεπέμφθη Βελισάριος ἐν Ῥώμῃ· καὶ
D πολεμήσας παρελαβε τὴν τε Ῥώμην καὶ Σικελίαν καὶ τὰς περὶ
πόλεις κρατουμένας ὑπὸ Οὐιττιγῆ, ἡγῆς τῶν Γότθων. καὶ πο- 10
λεμήσας, καὶ παραλαβὼν τὸν αὐτὸν Οὐιττιγὴν καὶ τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἤγαγεν ἐν Βυζαντίῳ.

Καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπέμψε Ναρσῆν τὸν
κουβικουλάριον μετὰ πολλῆς βοήθειας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τῶν αὐ-
τῶν Γότθων. 15

Μηνὶ ἀγούστῳ ἀπεξώσθη Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην Καππά-
δοξ, δις διανύσας τὴν τῶν ἐπαρχῶν ἀρχήν. καὶ δημευθεὶς
O 223 ἐπέμφθη ἐν Κυζίκῳ, κληρωθεὶς διάκονος ἐν Ἀρτάκῃ· κάκεισε
φρατριάσας μετὰ τινῶν κτητόρων ἀνείλον Εὐδόβιον τὸν ἐπί-
σκοπον τῆς αὐτῆς Κυζικηνῶν πόλεως. μαθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ 20
E ἀγανακτήσας κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου, πέμψας ἐξήτασεν αὐτὸν
ἐκεῖ διὰ τὸν γενόμενον φόνον. καὶ κατὰ κέλευσιν τοῦ αὐτοῦ

8. ὠφελήσας Ch., ὠφελήσας Ox. 10. Οὐιττιγί Ox. 19. ἀνεί-
λον] ἀνείλον Ch. Idem Κυζικηνῶν. Κυζικηνῶν Ox.

rege, capta est. Contra quem Germanus Militum Magister factus, una
cum Justino filio, cum exercitu missus est: qui nihil efficiens, Antiochiam
se recepit; ubi desidens, argentum ab Antiochenis, pro libris singulis,
nummis II, aut III. datis mercatus est.

Persarum autem Rex Apamiam, aliasque Orientis urbes occupavit.

Emissus eodem tempore Belisarius, Romam, Siciliam, quasque in cir-
cuiu jacentes urbes Gothorum Rex Vitiges occupaverat, Bello recepit.
Quin et Regem ipsum, cum uxore filioque comprehensum, Belisarius
Constantinopolim abduxit.

Non multo autem post temporis, Narses Cubicularius, ingenti instru-
ctus exercitu Romam adversus eosdem Gothos, ab Imperatore missus est.

Mense Augusto Joannes cognomento Cappadox qui secunda jam vice
Praefecturae munus obliisset, et exauctoratus demum bonisque publicatis,
in Cysicum relegatus est, et Artacae Diaconus factus. Hic vero cum
quibusdam civibus inita conspiratione, Euseblum, Episcopum Cysicenum,
de medio sustulit. Quo audito indignatus Imperator mittit qui Joannem
Cappadocem istius caedis postularent: qui deinde, jussa Imperatoris, in

βασιλέως ἐκείθεν ἐξωρίσθη ἐν Ἀντίω. καὶ μετὰ χρόνον ἀνακλήθεις τελευτᾷ ἐν Βυζαντίω.

Ἰνδουκτιῶνος ἐ συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον πρᾶγμα. γυνή τις καταμένουσα πλησίον τῆς λεγομένης Χρυσῆς πόρτας κρεμασθεῖσα ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐφλυάρησε πολλά, ὥστε συνδραμεῖν τὰ πλήθη Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπελθεῖν λιτανεύοντα εἰς τὸν ἅγιον Διομήδην εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ καταγαγεῖν τὴν γυναῖκα ἐκ τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Διομήδους· ἔλεγε γὰρ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡ θάλασσα καὶ πάντας 10 λαμβάνει. καὶ πάντων λιτανεύοντων καὶ κραζόντων τὸ Κύριε ἐλέησον· ἤκουετο γὰρ ὅτι καὶ πόλεις πολλαὶ κατεπόθησαν. τότε 0 224 δὲ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ θνήσκουσιν ἀνθρώπων γέγονεν. ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς πέμψας Ναρσῆν τὸν κουβικουλάριον μετὰ δρομώνων καὶ ἄλλους τινὰς μαθεῖν τὰ γενόμενα, καὶ ἀπελθόντων τῶν παιδῶν Ναρσοῦ κατ' ἐπιτροπὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἅγιον Διομήδην καὶ μαθόντων παρὰ τοῦ συναχθέντος ὄχλου τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῆς γυναίκος, ἐλθόντες ἀπήγγειλαν Ναρσῆ τὰ γενόμενα 15 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὅτι ἤκουσαν ἀπὸ τῆς γυναίκος τῆς κρεμασθείσης ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέρχεται ἡ θάλασσα καὶ κατακλύζει πάντας. καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι τῶν λεγομένων παρ' αὐτῆς ἀνεχώρησαν πτοούμενοι.

1. Ἀντίω] V. vol. I. p. 119. B. 4. κρεμασθεῖσα ἐν μιᾷ νυκτὶ] „Ita etiam infra habemus iterum κρεμασθείσης. Verum χρηματισθείσα, et χρηματισθείσης legendum esse, haud dubitari potest.“ Ch. 15. κατ'] μετ' Ox. 18. ἐπὶ Ox.

Antinoem ablegatus est; unde postea revocatus, Byzantii diem suum obiit.

Indictione v, novum quid accidit hujusmodi. Muliercula quaedam, quae ad Portam auream, quam vocant, agebat, nocte quadam afflata quasi fatidico correpta, nescio quae Nugarum praesagiobat; Mare scilicet, postriduum erumpens, universos absorpturum. Revera per id ipsum tempus, multae urbes aquis obrutae sunt: quin Alexandriae quoque, caeteramque per Aegyptum, lues hominum late grassata est. Popellus itaque Constantinopolitanus qui haec audierat, concursitans exclamavit; *Miserere Domine*: extractamque aedibus suis Mulierculam Hierosolymam, S. Diomedis ad templum deduxerunt, litanias ibi una agiturum. Imperator itaque Narseti Cubiculario, aliisque emissis negotium dedit, uti dromonibus consensens exirent, an haec ita se haberent exploratum. Ex Narsetis itaque pedisequis ad haec emissi quidam, ubi ad S. Diomedis templum advenissent, et quae mulier effuderat a congregato ibi populo edocti fuissent, reversi Narseti renunciabant. Quin seipso quoque a Fatidica illa audivisse perhibebant futurum esse, post tres dies, ut mare superveniens cunctos obrueret. Turba autem adventantium ad haec mulieris dicta consternata recedebat.

Ioannes Malalas.

Και τῷ αὐτῷ χρόνῳ Λογγίνος ἑπαρχος πόλεως προεβλήθη·
δοσις ἔστρωσε τὸ μεσάυλων τῆς βασιλικῆς κιστέρνης. ἔκτισε δὲ
καὶ τοὺς ἐμβόλους τῆς αὐτῆς βασιλικῆς εὐπρεπῶς.

Ἰδὼν δὲ κύριος ὁ Θεὸς ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ ἀνομίαι τῶν ἀν-
C θρώπων, ἐπήγαγε πτώσιν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἐξάλειψιν ἐν 5
πάσαις ταῖς πόλεσι καὶ ἐν ταῖς χώραις. ἐπεκράτησε γὰρ ἡ θνήσις
ἐπὶ χρόνον, ὥστε μὴ αὐταρκεῖν τοὺς θύπτοντας. τινὲς γὰρ καὶ ἐκ
τῶν ἰδίων οἰκῶν ἐν ξυλλήνοισι κραβάτοις ἐξέφερον, καὶ οὐδὲ οὕτως
ἐξήρουν. ἔμενον γὰρ καὶ τινα τῶν σκηνωμάτων ἐπὶ ἡμέρας ἄτα-
O 225 φα· τινὲς γὰρ καὶ τῶν ἰδίων προσγενῶν τὴν ταφήν οὐκ ἔβλεπον. 10
ἐπεκράτησε δὲ ἡ εὐσπλαγγνία τοῦ Θεοῦ ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ μῆνας δύο.

Μηνὶ σепτεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος ζ' ἐγένετο σεισμὸς ἐν Κων-
κῳ, καὶ τὸ ἡμῖσιν τῆς αὐτῆς πόλεως ἔπεισε.

Και τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀννέχθη ἔφιππος στήλη τοῦ βασιλέως
D Ἰουστινιανοῦ πλησίον τοῦ παλατίου ἐν τῷ λεγομένῳ Λόγου-15
στεῶν· ἣτις στήλη ἦν Ἀρκαδίου βασιλέως, πρόην οὕσα ἐν τῷ
Ταύρῳ ἐν βωμισκῳ.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ καὶ σπάνις οἴνου ἐγένετο.

Τῷ δὲ νοεμβρίῳ μηνὶ διαστροφὴ ἐγένετο περὶ τῆς ἀποκριω-
σίμου· ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς προσέταξεν ἑτέραν ἑβδομάδα προ-20
θῆναι κρέα· καὶ πάντες μὲν οἱ κρεοπῶλαι ἔσφαξαν καὶ προέθῃ-

7. αὐταρκεῖν] Immo ἀνταρκεῖν. 8. κραβάτοις Ch., κραβάτοις
Ox.

Eodem tempore Longinus, Urbis praefectus constitutus, Basilicae Ci-
sternae Mesaulum pavimento stravit: porticibus etiam ejusdem Basilicae
magnifice instauratis.

Videns autem Dominus Deus multiplicatas esse hominum iniquitates
pestem immisit, quae per singulas Orbis regiones urbesque, ad extremam
pene humani generis deletionem invaluit; usque adeo ingravescentis,
ut nec sepulturae mortuorum satis essent sandapilarii. Quin aliqui etiam
aegrotos suos grabbatis ligneis ex aedibus suis efferebant, tabernaculis in-
cludendos. Sed neque sic pares mortuis sepeliendis extiter; quorum sa-
tis multi, per dies aliquot, insepulti jacuerunt: plurimis etiam nec Cognat-
is suis suprema solventibus. Byzantii autem per menses duos obtinuit
Misericordia Divina.

Mense Septembri, Indict. VII. urbis Cysii dimidia pars, terrae moti-
bus agitata, corruit.

Eodem etiam tempore Equestris statua Justiniani Imperatoris, (quae
Arcadii Imperatoris olim fuerat,) a Tauri Bomisco tralata, in Augustaeo
prope palatium excitata est.

Eodem tempore vini etiam erat penuria.

Mense autem Novembri, Imperator Carnia-privii tempus inversurus,
per alteram adhuc septimanam carnes venum exponi jussit, Laniones ita-
que omnes mactavere et venum carnes proposuere: nemo vero vescabatur.

καν, οὐδείς δὲ ἤσθιεν· ἐγένετο δὲ καὶ πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ O 226
ἡμῶν, καθὼς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἠβουλήθη.

Μηνὶ φεβρουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος δεκάτης ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης
Βιγίλιος παρεγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ
5 παρελήφθη Ῥώμη ὑπὸ Γόθων. E

Ἐν αὐτῷ ἔε τῷ ἔτει Μηνῦς ὁ πατριάρχης Κωνσταντινου-
πόλεως καθηρέθη ὑπὸ τοῦ πάπα Ῥώμης διὰ τινὰς αἰτίας κα-
νονικάς.

Καὶ τῇ αὐτῇ Ἰνδικτιῶνι γενεθλοῦ ἀγομένου ἐν Βυζαντίῳ, ὄν-
10 τος ἐπάρχον πάλειος Θωμᾶ, ἀμικρία ἐγένετο ἐξ ἀμφοτέρων τῶν με-
ρῶν· καὶ θεωρήσας ὁ βασιλεὺς τὸ γεγονός, κελεύσας τοῖς ἐξκου-
βίτροσιν, ἐπέβησαν κατὰ τοῦ πλήθους· καὶ οἱ μὲν φεύγοντες V 79
ἀπεπνήγησαν, ἕτεροι δὲ κατεσφάγησαν.

Τῇ δὲ αὐτῇ Ἰνδικτιῶνι ἐδέχθη Μηνῦς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κων-
15 σταντινουπόλεως εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ· καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν
ἄθλησιν τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐν τῷ περιτειχίσματι.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὄντος κόμητος πρώτῳρος τοῦ ἐπίκλην O 227
Διπονδιαρίστου δημοσίᾳ ἐξητάσθησαν οἱ εὐρεθέντες ἐν τῷ φό-
νω τοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου, Ἀνδρέας καὶ Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην
20 Δάνδαξ· καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐπῆρθησαν τῶν δύο αἱ δεξιά.
καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐγένοντο σεισμοὶ συνεχεῖς.

Μηνὶ Ἰουνίῳ Ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ ἀστρα- B

10. ἀμικρία] V. p. 70. B. *ibid.* ἐξ Ch., ἐν Ox. 12. φευγόν-
τες Ox. 18. ἐξητάσθησαν Ch., ἐξαιτάσθησαν Ox. 20. ἐξέτα-
σιν Ch., ἐξάτασιν Ox.

Caeterum Christi Dei nostri Passionis sancta solennitas, juxta quod Impe-
rator edixerat, celebrata est.

Mense Februario, Indict. x. Vigilius Episcopus Romanus Constanti-
nopolim venit; quo etiam tempore Roma a Gothis capta est.

Eodem anno Menas, Patriarcha Constantinopolitanus, Canonicis qui-
busdam de causis, a Romano Papa excommunicatus est.

Eadem Indictione, Thoma Praefecturam urbis gerente, dum Constans-
tinopolitanæ urbis Natalitia celebrabantur, tumultus inter duas Factiones
exortus est. Quo viso, excubitores Imperator in turbam irruere jussit;
quorum alii fugientes suffocati sunt, alii vero gladio perierunt.

Eadem Indictione Menas, Archiepiscopus Constantinopolitanus, Epi-
scopatui suo restitutus est: qui protinus ad S. Apostolorum monasterium
in muro se recepit.

Eodem tempore Dipundiaristo Comite Praetoris munus obeunte, de
Cyziceni Episcopi caede pro tribunali postulati sunt Andreas et Joannes,
cognomine Dandax: qui criminis rei ex inquisitione deprenti manu uter-
que dextra truncati sunt. Eodem tempore terrae tremores perpetim grab-
sabantur.

Mense Junio, indictionis ejusdem, fulgura cum tonitruis adeo tremen-

καὶ φοβεραὶ πάνυ, ὥστε καὶ ἀνθρώπους καθεδρόντας ἐκ τῶν ἀστραπῶν βλαβῆναι. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς φόβοις καὶ τοῦ κίονος τοῦ ἐν τῷ Ξηρολόφῳ ἀπεπτελώθη μέρος.

Καὶ τῇ κη' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Ἰνδικτιῶνος δεκάτης τελευτᾷ ἡ Ἀγούστα Θεοδώρα. 5

Ο 228 Καὶ τῷ ἰουλίῳ μηνὶ συμβολῆς γενομένης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐμπρησμὸς γέγονεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ λεγομένῃ τὰ Πάρδου· καὶ ἐκαύθησαν πολλὰ καὶ ἔπισαν φόνοι πολλοί.

Ἰνδικτιῶνος γ' πρεσβευτῆς Ἰνδῶν κατεπέμφθη μετὰ καὶ ἑλέφαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει. 10

С Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ περιηράθη τὸ ὄνομα Μηνῦ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐκ τῶν ἁγίων διπτύχων καὶ τὸ ὄνομα Βυγίλλου τοῦ πάπα Ῥώμης.

Μηνὶ ἀπριλλίῳ ἐγένετο συμβολὴ δημοτικὴ ἐν τῷ Ἴπποδρομίῳ μὴ ἀγομένου τοῦ ἵππικου· καὶ πολλοὶ ἀπέθανον ἐξ ἀμφοτέρων. 15

Μηνὶ ἰουλίῳ κη', Ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, ἐγένετο τὰ ἐγκαίνια τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ ἡ κατάθεσις τῶν τιμῶν λειψάνων Ἀνδρέου, Λουκᾶ, καὶ Τιμοθέου ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ διῆλθεν ὁ ἐπίσκοπος Μηνῆς μετὰ τῶν αὐτῶν ἁγίων λειψάνων καθήμενος ἐν ὀχλήματι βασιλικῷ. 20

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ κατεπέμφθη καὶ Ναρσῆς ὁ κουβι-

8. ἀπεπτελώθη] ἀπεπτελώθη Ch. V. Toup. Emend. vol. III. p. 545.
5. Ἀγούστα Ox. 14. δημοτικὴ Ox. Correxit Ch.

da extiterunt, ut etiam dormientes homines a conuscationibus laederentur. Terroribus autem hisce Columnae etiam ejus pars, quae in Xerolepho stetit, abrupta corruit.

Ejusdem mensis xxviii, Indict. x, Theodora Augusta e vivis excessit.

Mense autem Julio, Factionis utriusque Partibus invicem concertantibus, ignes aedibus Pardi dictis injecti sunt; plurimis aedificiis incendio absumptis, hominibusque internecioni traditis.

Indictione xiii. Indorum Legatus, Elephantem secum ducens, Constantinopolim venit.

Eodem etiam tempore, Menae Archiepiscopi, Vigillique, Papae Romani, nomina sacris diptychis expungebantur.

Mense Aprili conflictabantur in circo seditiosi, nullis interim Circensibus habitis; Multique utrinque occisi sunt.

Junii xxviii, Indictionis ejusdem, S. Apostolorum aedis dedicatio Constantinopoli peragebatur; venerandis Andreae, Lucae, ac Timothei repositis ibi reliquiis; quas Episcopus Menas, curru vectas Imperatorio, illuc deportavit.

Eodem tempore Narses Cubicularius Romam versus missus est, ad

κουλάριος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τὸ πολεμῆσαι τοῖς Γότθοις, ὅτι μετὰ Δ
τὸ περιλαβεῖν Βελισσάριον Ῥώμην πάλιν παρελήφθη ὑπὸ τῶν O 229
Γότθων.

Μηνὶ Ἰουνίῳ κς', Ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, ἐδέχθη ὁ ἐπίσκοπος
ς Ῥώμης Βιγίλιος ὑπὸ τοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ ἀγανακτηθεὶς καὶ
προσφηνίῳ χρησάμενος εἰς τὸν ἅγιον Σέργιον τοῖς ἐπίκλην τῶν
'Ορμίσδου.

Ἰνδικτιῶνος ιδ' ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ φοβερός ἐν πάσῃ
τῇ χώρᾳ τῆς Παλαιστίνης ἐν τε Ἀραβίᾳ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς
10 Μεσοποτυμίας καὶ Ἀντιοχείας καὶ Φοινίκης παράλου καὶ Λιβα-
νησίας. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ ἔπαθον αἱ πόλεις, τοῦτ' ἐστὶ Τύ-
ρος, Σιδῶν, Βηρυτός, Τρίπολις, Βύβλος, Βότρως, καὶ ἄλλων
πόλεων μέρη. κατελήφθησαν δὲ ἐν αὐταῖς καὶ πλήθη ἀνθρώ-
πων. ἐν δὲ τῇ πόλει Βότρως ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τοῦ παρακειμέ- E
15 νου τῇ θαλάσῃ ὄρους τοῦ ἐπίκλην Λιθοπροσώπου μέρος καὶ
κατηνέχθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπετέλεισε λιμένα, ὡς δύνασθαι
ὀρμῆν ἐν τῷ λιμένι τοῦ ἀποσπασθέντος ὄρους πλοῖα παμμεγέθη·
οὐκ εἶχε γὰρ ἡ αὐτὴ πόλις τὸ πάλαι λιμένα. ὁ δὲ αὐτὸς βασι-
20 λεὺς ἀπέστειλε χρήματα ἐν πύσαις ταῖς ἐπορχίαις καὶ ἀνήγειρε
θάλασσα εἰς τὸ πέλαιος ἐπὶ μίλιον ἕν, καὶ ἀπόλοντο πλοῖα πολ-
λά· καὶ πάλιν τῇ τοῦ Θεοῦ κελεύσει ἀπεκατέστη ἡ θάλασσα εἰς
τὴν ἀρχαίαν κολίτην.

O 230
V 80

1. μετὰ τὸ περιλαβεῖν Βελισσάριον] „Forte scribendum, παραλα-
βεῖν.“ Ch. Conf. ad p. 76. C. 7. Ὁρμίσδου Theophanes p. 191.
A. Ὁρμώδιον Ox. 10. Λιβανίας Ox. 12. Βύβλος Ch., Βίβλος
Ox. 17. ὀρμῆν Chr., ὀρμῆν Ox.

bellum Gothis inferendum; qui post urbem a Belisario recuperatam, eam
rursus occupaverant.

Mensis Junii xxvi, Indictionis ejusdem, Imperator in gratiam cum Vi-
gilio, Episcopo Romano, rediit: qui, quod Imperatorem sibi infensum ha-
buerit, ad S. Sergium confugerat, Ormodiorum ibi in aedibus latitans.

Indictione xiv, terrae motus ingens, planeque tremendus, per Palae-
stinam omnem, Arabiam, Mesopotamiam, Antiochiam, Phoeniciam utramque,
Maritimam et Libanensem, grassatus est: cujus ab horrore Tyrus cum Si-
done, Berytus, Tripolis, Byblus etiam, Botrysque, aliarum quoque urbium
partes accusatae corruerunt; compluribus insuper hominibus ruinarum
molibus oppressis. Ad urbem vero Botrym, Montis mari imminentis, Li-
thoprosopi dicti, divulsa pars et in mare deturbata, Portum effecit, na-
vibus maximis recipiendis idoneum, cum antea urbs ea Portu caruisset.
Caeterum Imperator pecuniis in Provincias singulas transmissis, plurimas
ex his urbes instauravit. Durante autem hoc terrae motu, mare etiam in
altum, ad Mille passus, recessit; navibus interim multis exinde pereuntibus;
rursusque, jussu Divino, in pristinum alveum reversum est.

Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος ιε' γέγονε τὰ ἐγκαίνια τῆς ἁγίας Εἰρήνης τῆς οὔσης πέραν ἐν Ἰουστινιανᾶς· καὶ ἐξῆλθον τὰ ἅγια λείψανα ἐκ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας μετὰ καὶ τῶν δύο πατριαρχῶν, λέγω δὴ Μηνᾷ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀπολλιναρίου τοῦ πάπα Ἀλεξανδρείας· καὶ ἐκάθισαν ἄμ-5 φότεροι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχήματι, κατέχοντες ἐν τοῖς γόνασιν αὐτῶν τὰ τίμια λείψανα.

B Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐξητηλήθη καὶ ἐκαθαρίσθη ὁ λιμὴν ὁ πλησίον τοῦ παλατίου Σεκουνδιανῶν.

Μηνὶ ἀγούστῳ ἰνδικτιῶνος ιε' τελευτᾷ Μηνᾶς ὁ ἀρχιεπί-10 σκοπος Κωνσταντινουπόλεως· καὶ κειμένου τοῦ λειψάνου εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας γέγονε πατριάρχης Εὐτύχιος ὁ ἀποκρισιάριος Ἀμασειας.

O 231 Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ἐπινίκια ἤλθον ἀπὸ Ῥώμης ἀπὸ Ναρσοῦ τοῦ κουβικουλαρίου καὶ ξυάρχου Ῥωμαίων. συμβαλόντος γὰρ 15 αὐτοῦ πόλεμον μετὰ Τοτίλα, ῥηγὸς τῶν Γότθων, κατὰ κράτος νικήσας τὸν πόλεμον καὶ αὐτὸν κατέσφαξε· καὶ ἐπέμφθη τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἡμαγμένα ἐν Κωνσταντινουπόλει.

C Μηνὶ μαρτίῳ ἰνδικτιῶνος α' ἐγένετο διαστροφή τοῦ κέρματος· καὶ ἐκ τῶν πτωχῶν στάσεως γενομένης καὶ θορύβου ἀνη-20 νήθη τῷ αὐτῷ βασιλεῖ· καὶ ἐκέλευσε τὴν κατάστασιν τοῦ κέρματος κρατῆσαι κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος.

Ἐν δὲ τῷ ἀγούστῳ μηνὶ τῆς δευτέρας ἰνδικτιῶνος ἐγένε-
5. Ἀπολλιναρίου Ch, Ἀπολλιναρίου Ox. 16. Τότιλα Ox. 17. γὰρ νικήσας] „γὰρ redundat.“ Ch.

Mense Septembri, Indictionis xv, S. Irenes templum ad ulteriorem ripam in Justinianis positum, dedicatum est. Sanctas autem reliquias exportabant, magna ex Ecclesia, Patriarchae duo, Menas Constantinopolitanus et Apollinarius Alexandrinus; qui currui Imperatorio devecti, reliquias genibus suis compositas gestabant.

Eodem tempore portus, Secundianorum palatio vicinus, aquis exhaustis, repurgatus est.

Mense Augusto, Indict. xv, Menas, Archiepiscopus Constantinopolitanus, diem suum obiit; reliquiis ejus Magnae Ecclesiae juxta sacrum Altare repositis: cujus in locum Eutychius, Amasiae Apocrisiarius, suffectus est.

Mense eodem Narses Cubicularius, Romanorum Exarchus, de victoria sua nuncium Roma misit: praelio enim cum Totila Gotho commisso, Narses superior factus eum occidit, vestesque ejus cruentatas Constanti-nopolim transmisit.

Mense Martio, Indictionis I, commotio ab infimae sortis hominibus, ob nummum diminutum, coorta est: qua re ad Imperatorem delata, nummum valorem suum pristinum obtinere jussit.

Mense Augusto, Indictionis II, terrae motus horrendus extitit, a quo

το σεισμὸς φοβερός, ὥστε παθεῖν οἴκους πολλοὺς καὶ λουτρὰ καὶ ἐκκλησίας καὶ μέρη τῶν τειχέων παθεῖν ἐν Βυζαντίῳ. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ ἔπεσεν ἡ λόγχη, ἣν ἐκράτει τὸ ὕγαλμα τὸ ἐν τῷ φόρῳ Κωνσταντίνου, καὶ κατεπύρη ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πῆχαις 5 τρεῖς. ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασι πολλοὶ συνελήφθησαν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ καὶ ἄλλαι πόλεις ἔπαθον, ἐν οἷς καὶ Νικομηδείας μέρος καταπεσεῖν. ἐκ δὲ τῶν συμπτωμάτων Νικομηδείας καὶ μεθ' ἡμέρας τινὲς ζῶντες ἀνηρέχθησαν. ἐπεκράτησε δὲ ὁ αὐτὸς σεισμὸς ἡμέρας μ'.

- 10 Μηνὶ Ἰουλίῳ ἰνδικτιῶνος δ' στασιάζαντες οἱ Σαμαρεῖται καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐν Καισαρείᾳ Παλαιστίνης, ποιήσαντες τὸ ἐν εἰς ἀλλήλους ὡς ἐν τάξει μερικῶν ἐπῆλθον τοῖς χριστιανοῖς τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ πολλοὺς κατέσφαξαν τῶν χριστιανῶν. ἐπῆλθον δὲ καὶ ἐπόρθησαν τὰς ἐκκλησίας. καὶ τοῦ ἄρχοντος τῆς 15 αὐτῆς πόλεως ἐξελθόντος πρὸς βοήθειαν τῶν χριστιανῶν ἐπῆλθον οἱ αὐτοὶ Σαμαρεῖται, κἀκαῖνον κατέσφαξαν ἐν τῷ πραιτωρίῳ, καὶ τὰ πρῶγματα αὐτοῦ πάντα κατήρπυσαν. ἡ δὲ γυνὴ τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος Στεφάνου, ἀνελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει, προσῆλθε τῷ αὐτῷ βασιλεῖ. καὶ ἀκούσας ὁ βασιλεὺς τὰ 20 γεγονότα ὑπὸ τῶν Σαμαρειτῶν καὶ θυμωθεὶς, ἐκέλευσε τῷ ἦντι τότε ἄρχοντι τῆς ἀνατολῆς Ἀμαντίῳ ἐκζητῆσαι τὰ γενόμενα καὶ τὸν φόνον τοῦ αὐτοῦ Στεφάνου. ὅστις Ἀμάντιος διεξάμενος ἀποκρίσεις βασιλικὰς καὶ ἀπελθὼν ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ἀναζητήσας τοὺς πεποιηκότας τοὺς φόνους καὶ εὐρών, τοὺς μὲν ἐφούρπισεν, V 81

aedificia quamplurima, Balnea et Ecclesiae, Byzantini quoque muri pars, concussa corruerunt: Cujus etiam vi Lancea illa, quam statua in foro Constantini posita gestabat, deturbata, ad tres cubitos in terram penetravit. Corruentium autem aedificiorum a ruinis Mortalium plurimi perierunt. Eandem Consternationem senserunt urbes insuper aliae; quas inter Nicomediae quoque pars delapsa est: cujus etiam ruderibus obruti nonnulli, diebus aliquot, vivi effodiebantur. Invaluit autem terrae motus iste per xl. dies.

Mense Julio, Indictionis iv, Samaritae Judaeique in Caesarea Palaestinae, inter se conspirati, seditionem moliti sunt; et Factionum conflictus praese ferentes, Christianos Caesarienses una adorti sunt, plurimosque interfecerunt, Ecclesiis etiam eorum diruptis. Quis Stephanum quoque, urbis Praefectum, qui Christianis advenerat suppetias, adorti, in Praetorio occiderunt; bonis etiam ejus ereptis omnibus. Uxor itaque ejus Constantinopolim petens, quod a Samaritis patratum fuerat, Imperatori detulit: qui super his indignatus, Amantio, Orientis Comiti, negotium dedit, uti re certius explorata, Stephani caedem ab iis exigeret. Amantius itaque Mandatis Imperatoris acceptis, Caesariam profectus est; et perquisitos ibi caedis auctores ubi invenerat, hos in furcam egit, his capita, il-

ἑτέροισι δὲ ἀπεκεφάλισε καὶ ἄλλοις ἐδεξιοκόπησε καὶ τινὰς ἐδήμεισε· καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐν τῇ πόλει Καισαρείας καὶ ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσι.

Μηνὶ δεκεμβρίῳ, ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, ἐγένετο θνήσκουσιν ἀνθρώπων ἐν διαφόροις πόλεσι.

Μηνὶ μαΐῳ τῆς αὐτῆς ἰνδικτιῶνος ἐγένετο σπάνις ἄρτου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ πρὸς μὲν ὀλίγον ἐστενώθησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔκραξαν τῷ αὐτῷ βασιλεῖ ἐν γενεθλίῳ συνθεωροῦντος τῷ αὐτῷ βασιλεῖ προεβευτοῦ Πέρσων· καὶ ἀγανακτήσας δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κελεύει Μουσωνίῳ τῷ ὄντι ἐπάρχῳ πόλεως, καὶ 10 Β κατεσχέθησαν ἐκ τοῦ Βενέτου μέρους καὶ ἐκολύσθησαν τινες τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν. κατέσχε δὲ ἡ αὐτὴ σπάνις τοῦ ἄρτου ἐπὶ μῆνας τρεῖς. καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ φοβεραὶ ἐν διαφόροις πόλεσιν, ὥστε καὶ πολλοὺς βλαβῆναι.

Μηνὶ νοεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος ε' ἐφάνη πῦρ ἐν τῷ οὐρανῷ 15 ὡς εἶδος λόγῃς ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν ἐκτεταμένον ἕως δυσμῶν.

Μηνὶ ἀπριλίῳ, ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, γέγονε σεισμὸς φοβερὸς καὶ ἀβλαβής.

Μηνὶ δεκεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος ε' γέγονεν ἕτερος σεισμὸς ἐν 20 μεσονυκτίῳ φοβερὸς πάνυ, ὥστε παθεῖν τὰ δύο τελεχῆ Κωνσταντινουπόλεως, τό τε παλαιὸν τὸ γινόμενον ὑπὸ Κωνσταντίνου καὶ

6. Μαΐου Ox. 7. Δελο μὲν. Conf. p. seq. v. 8. 10. Μουσωνίῳ Ox.

his dextras amputavit; quosdam etiam bonorum publicatione multavit. Metus inde ingens Caesariensibus, totique adeo Orienti incussus est.

Mense Decembri, Indictionis ejusdem, pestis diversas Imperii per urbes grassata est.

Mense Maio, Indictionis ejusdem, panis penuria laboravit Constanti-nopolis; et ad dimensum modicum reducebantur homines. Natalitium autem agitatis, interim dum Circensia, una cum Persarum Legato, spectaret Imperator, eum de his interpellavit populus. Quod indigne ferens Imperator, Musonium urbis Praefectum jussit, uti murmurantes compesceret; qui primariis Venetae Factionis nonnullis comprehensis, ab iis poenas exegit. Caeterum ista panis penuria per tres menses ingravescebat. Paucis vero post diebus fulgura tonitruaque horrenda, diversis in locis contigerunt; a quibus etiam multi laedebantur.

Mense Novembri, Indictionis v, ignis in coelo apparuit, qui hastae ad instar, ab Oriente ad Occidentem porrectus, elongabatur.

Mense Aprili, Indictionis ejusdem, terrae motus horrendus, sed innoxius, extitit.

Mense Decembri, Indictionis vi, terrae motus alter, plane tremendus, nocte media ingruebat; quem utraque Constantinopolis moenia senserunt, tam vetera Constantini, quam quae a Theodosio extracta sunt. Quin

τὸ κτισθὲν ὑπὸ Θεοδοσίου, καὶ ἐκκλησιῶν δὲ μέγῃ κατέπεσον, ἔξαιρέτως δὲ τὰ ἐπέκεινα τοῦ Ἑβδόμου· καὶ ὁ κίων δὲ ὢν ἐν Σεκουνδιαναῖς σὺν τῇ στήλῃ κατηνέχθη· τοῦ δὲ Ῥηγίου πάνυ πολλὰ κατέπεσον. πολλοὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς συμπτύμασι· τινὲς δὲ O 234
5 καὶ μεθ' ἡμέρας ἐκ τῶν καταληφθέντων ὑπὸ τῶν συμπτωμάτων διεσώθησαν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ καὶ ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι πολλοὶ τόποι πεπτώκασιν. ἡ δὲ αὐτὴ φοβερὰ ἀπειλὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ ἡμέρας δέκα· καὶ πρὸς ὀλίγον κατενύγησαν οἱ ἄνθρωποι λιταῖς καὶ δεήσεσι προσκαρτεροῦντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ὁ δὲ αὐτὸς D
10 βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς οὐκ ἐφόρεσε στέμμα ἐπὶ ἡμέρας τριάκοντα.

Καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔθνος Οὐγγῶν παράξενον τῶν λεγομένων Ἀβάρων.

Ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἡμέραις τελευτῆ ὁ ἐπίσκοπος Καισαρείας Καππαδοκίας ἐν Βυζαντίῳ· καὶ ἐγένετο ἀντ' αὐτοῦ Θεόκριτος.

15 Μηνὶ φεβρουαρίῳ ἰνδικτιῶνος ε' γέγονε θνήσκει ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ βουβῶνων. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φόβῳ τὰ μεθόδια πάντα κραββάτους ἀργυροῦς ἐποίησαν. ἐπεκράτησε δὲ ἡ O 235
αὐτὴ φοβερὰ τοῦ θεοῦ ἀπειλὴ ἐπὶ μῆνας ἔξ. E

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ φιλοκαλουμένου τοῦ τρούλλου τῆς μεσογάλης ἐκκλησίας, ἤξασ γὰρ ἦν εἰς φανεροῦς τόπους ἐκ τῶν γε-

3. Ῥηγίου Ch., Ῥηγίου Ox. 8. κατηνέχθησαν Ox. 16. βουβῶνων Ox. 16. μεθόδια — ἀργυροῦς] μεθόρια — ἀργούς Ch. 19. φιλοκαλουμένον Ch., φιλοκαλλουμένον Ox.

Ecclesiarum quoque partes disiectae sunt: cum primis vero, quae ultra Hebdomum sita erant aedificia, corrueverunt. Columna etiam in Secundianis posita una cum statua superimposita, Regii item pars magna ceciderunt. Homines etiam plurimi ruinis obruti sunt; quorum tamen nonnulli, aliquot post diebus, vivi extracti sunt. Quin et ab eodem terrae motu aliarum quoque remotarum urbium aedificia quamplurima corrueverunt. Invaluit autem tremenda illa consternatio diebus x; hominibus interim, quorum haec animos aliquandiu pupugerunt, litanis set supplicationibus in Ecclesia invigilantibus. Caeterum Imperator Justinianus Diadema suum per xxx dies non gestavit.

Iisdem temporibus Abares, Hunnorum gens quaedam peregrina, Constantinopolim venerunt.

Hoc tempore etiam Episcopus Caesariensis in Cappadocia Byzantii obiit; cuius in locum successit est Theocritus.

Mense Februario, Indictionis vi, lues Constantinopoli grassata est, hominibus a bubonibus percussibus. Vigente vero hac calamitate confinia omnia sandapilas vacantes fecerunt. Invaluit autem tremenda haec Dei imitatio per menses sex.

Eodem tempore, cum magnae Ecclesiae Trulla, quae ex prioribus a Deo misericordiae immensis terroribus pluribus in locis perrupta fuerat, in-

γονότων κατὰ φιλιανθρωπίαν Θεοῦ φόβον, αἰφνιδίως ἐργαζομένων τῶν Ἰσαύρων ἔπεσε τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς προὔποστολης, καὶ συνέτριψε τὸ κιβώριον σὺν τῇ ἁγίᾳ τραπέζῃ. κατηνέχθη δὲ καὶ τὸ λοιπὸν μέρος τὸ ἀπομείναν καὶ αὐτὰ τὰ εἰρήμα-
 V 82 τα· ἐκτίσθη δὲ ὁ αὐτὸς τροῦλλος ὑψωθεὶς ἐπὶ πόδας εἴκοσι. 5

Μηνὶ μαρτίῳ ἰνδικτιῶνος ζ' ἐπανέστησαν οἱ Οὐννοι καὶ οἱ Σκλάβοι τῇ Θυρίκῃ· καὶ πολεμήσαντες πολλοὺς ἀπέκτειναν καὶ τινὰς ἐπρῆιδευσαν· τὸν δὲ υἱὸν Βάκχου Σέργιον τὸν στρατη-
 O 286 λάτην καὶ Ἐδέρμαν μειζότερον Καλοποδίου ἐπρῆιδευσαν, λαβόν-
 10 τες αὐτοὺς αἰχμαλώτους. εὗρον δὲ τοῦ τέλους Κωνσταντινου-
 πόλεως τόπους καταπετωκότας, ἀκείθεν εἰσελθόντες κατέδρα-
 μον ἕως τοῦ ἁγίου Στρατονίκου ***** τὴν ὁρθόδοξον πίστιν.

Μηνὶ ματίῳ ἀπελώσθη Ζήμαρχος ὁ ἀπὸ ἐπάρχων καὶ κου-
 B ράτωρ τοῦ δεσποτικοῦ οἴκου τῶν Πλακιδίας· καὶ γέγονεν ἀντ'
 αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ ἐπίκλην Νικομηθεύς. 15

Μηνὶ τῷ αὐτῷ οὐκ ἤχθη τὸ γενέθλιον τὸ ἐξ ἔθους ἐπιτελού-
 μενον, ἀλλ' ἤχθη τῇ τρισκαιδέκῃ τῷ αὐτοῦ μηνός. καὶ με-
 τὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἵπποδρομίου ἀναχωρούντων τῶν Πρασίνων,
 καὶ κατερχομένων τὸν ἔμβολον τῶν Μοσχιανοῦ μετὰ παραφυλα-
 κῆς, ἐξαίφνης ὑβρισθέντες οἱ αὐτοὶ Πράσινοι ἔκ τινων τῶν τῆς
 αἰκίας τῆς λεγομένης τῶν Ἀππιωνος, ἐπέβησαν τοῖς Πρασίνοις οἱ
 τοῦ Βενέτου μέρους, καὶ ἐγένετο συμβολὴ ἐν διαφόροις τόποις.
 καὶ περάσαντες οἱ Βένετοι ἀπὸ Συκῶν ἤρξαντο βάλλειν πῦρ καὶ

12. Στρατονί Ox. Conf. Theophanes p. 198. A. 18. τῶν] τοῦ Ox.
 21. Ἀππιῶνος Ox.

stauraretur; formicis pars orientalis, interim dum Isauri in hoc opere es-
 sent, derepente collapsa est, et casu suo Ciborium sanotamque Mensam
 contrivit. Caeterum parte ejus superstite tectoque toto demolitis, Justi-
 nianus eam de integro excitavit, et xx. pedibus altiore[m] fecit.

Mense Martio, Indictionis vii, Hunni Sclavique Thraciam invase-
 runt: belloque incolas petentes, plurimos neci dederunt; nonnullos etiam
 expilarunt. Quin Sergium quoque, Bacchi filium, militum Magistrum,
 Edermamque, Calopodii filium natu majorem, spoliatos, etiam captivos
 abduxerunt. Constantinopolim quoque, per disrupta murorum in quae
 inciderant loca, intrantes; adusque S. Stratonii penetrarunt. *****
 Orthodoxam fidem.

Mense Maio Zemarchus, Expraefectus et Curator Domus Augustae
 Placidiae, exactoratus est, Theodoro Nicomediensi in locum ejus suf-
 fecto.

Mensis ejusdem xiii, non autem die solito, Genethlia celebrata sunt:
 quibus peractis, recedentibus Prasinis, porticumque Meschianorum per-
 transeuntibus, cum Appianorum ex Domesticis nonnulli ex improvise
 contumellis eos afficerent, Veneti protinus et ipsi Prasinos adorti sunt;
 pluribusque etiam in locis a Partibus conflictum est. Veneti autem, a

καίειν τὰς παραθαλασσίους ἀποθήκας· καὶ εἰ ἐπεχείρησέ τις τοῦ σβέσαι, ἐτοξέυετο ἐκ τῶν τοῦ Βενέτου μέρους· ἔχον γὰρ τῶν αὐ- C τῶν ἐργαστηριακῶν διαφόρους ἀμοιβάς. καὶ τῇ ἔριδι συσχεθέν-
τες, ἔκαυσαν τὴν οἰκίαν τὴν λεγομένην τῶν Ἀνδρέου τὴν οὖσαν O 237
5 ἐν τῷ νεωρίῳ· ὁμοίως δὲ συνέβαλον καὶ ἐν τῇ Μέσῃ· κἀκείσε
ἔβαλον πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τὴν λεγομένην τῶν Βαρσυνίου, τότε
διανύοντος τὴν τῶν ἐπάρχων ἀρχήν· καὶ ἐκαύθη ἕως τοῦ χαλκοῦ
Τετραπύλου καὶ ὁ ἄντικρυς ἔμβολος· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ μάχη
ἡμέρας δύο. καὶ ἐξελεθόντος τοῦ κόμητος τῶν ἔξκουβιτόρων
10 Μαρίνου μετὰ πολλῆς βοήθειας στρατιωτικῆς καὶ Ἰουστίνου
τοῦ ἑνδοξοτάτου κουροπυλάτου, μόλις ἠδυνήθησαν καταπαῦσαι
τὰ ἀμφότερα μέρη.

Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἐπάρχον πόλεως ὄντος Γεροντίου ἐμ- D
πρησμοὶ πολλοὶ γέγονασιν ἐν διαφόροις μέρεσι Κωνσταντινουπό-
15 λεως. καὶ γενομένης κατοχῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πολλοὶ
μὲν ἐσφρονίσθησαν, τινὲς δὲ καὶ ἀπειμήθησαν· καὶ ἐπεκρά-
τησεν ἡ αὐτὴ κατοχὴ ἐπὶ ἡμέρας ἑβδομήκοντα.

Μηνὶ Ἰουνίῳ, ἰνδικτιῶνι τῇ αὐτῇ, συσχεθέντες Ἕλληνες πε-
ριεβωμίσθησαν καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν κατεκαύθη ἐν τῷ Κωνηγίῳ O 238
20 καὶ εἰκόνας τῶν μνσερῶν θεῶν αὐτῶν καὶ ἀγάλματα.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ἠνέχθησαν τὰ συνοδικὰ τοῦ πάπα Ῥώμης.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ συνήφθη δημοτικὴ μάχη ἐν Κυζίκῳ,

1. ἐπεχείρησιν Οκ. 11. ἑνδοξοτάτου Ch., ἑνδοξοτάτου Οκ. 18.
περιεβωμίσθησαν] Conf. ad p. 64. E.

Sycis trajecto sinu, Repositoris maritimis ignes injicere coeperunt, eadem
comburendi animo: quos si quis extinguere tentabat, a Venetis spiculis
petebatur: quibus et ipsi officinatores opem etiam suam subinde suppe-
ditarunt. Quin et ad concertationem usque proruentes, Andreae quas
vocant aedes ad Navale sitas, combusserunt. In foro etiam pugna com-
missa, flammis ibi in Barsumii, tunc temporis Praefecti, domum conjece-
runt: quae una cum opposita porticu, aereum adusque Tetrapiylum con-
flagravit. Conflictatione autem hac per biduum invalescente, Marinus,
Excubitorum Comes, Justinusque, Illustrissimus Curopalata, numero-
situm satellitio stipati, universas Factiones emisi, vix tandem compescere
potuerunt.

Eodem tempore, Gerontio urbis Praefecturam gerente, diversa per
Constantinopolim loca conflagrarunt. Ex utraque autem Factione seditiosus
comprehensus, plurimi eorum poenas dederunt; nonnullis etiam capite multa-
tis. Duravit autem Inquisitio haec per dies septuaginta.

Mense Junio, Indictionis ejusdem, comprehensi ex Graecis nonnulli
per urbem publice circumferebantur: quin et libri eorum Deorumque sce-
lestorum simulachra, et Imagunculae in Cynegio concremabantur.

Mense eodem Papae Romani Synodica allata sunt.

Eodem mense, commisso Partium in Cyzico certamine, plurimi utrin-

E ὥστε πολλοὺς πεσεῖν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ μάχῃ καὶ τινα τῶν ἐκείσε κατεστράφη.

Μηνὶ ἀγούστῳ Ἰνδικτιῶνος δεκάτης ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδώρας τῆς οὔσης πλησίον τῆς γεφύρας. κατὰ κέλευσιν δὲ τοῦ αὐτοῦ βουσιλέως καὶ πρόβλησις ἐκ τῶν ἀρ- 5 γυροκρατῶν καὶ φῶτα κίμπολλα ἐγένετο.

V 83 Μηνὶ ὀκτωβρίῳ Ἰνδικτιῶνος ια' διμερὲς γέγονεν ἐκ τῶν Βε-
O 239 νέτων ἐν Βυζαντίῳ· καὶ γενομένης συμβολῆς πρὸς ἀλλήλους ἐν τοῖς ἐπίκλην Πιττακίοις, ξιφῶν συρέτων, ἀπεχειρίσθη Κληρικὸς, ὡς μάχεται, υἱὸς ὧν Ἰωάννου Κομενταρισίου τοῦ ἐπίκλην Γύλου. 10

Μηνὶ νοεμβρίῳ πολλὴ ἄβροχια ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς καὶ πολλὰς μάχας γενέσθαι ἐν τοῖς ὑδροίοις. καὶ βορεῖς δὲ πολλοὺς φουσησαι· ἀπὸ γὰρ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀγούστου μηνὸς οὐκ ἐφύσησε νότος, καὶ ὁ τρίτος δὲ στόλος τῶν πλοίων οὐκ εἰσήλ- 15 θεν, ὥστε καὶ λιτανείας Εὐτύχιον τὸν πατριάρχην ἐπιτρέψαι γε- νέσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ.

B Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ ἐπινίκια ἤλθον ἀπὸ Ῥώμης ἀπὸ Ναρσοῦ τοῦ πατρικίου, ὡς ὅτιπερ παρέλαβε πόλεις ἄχυρὰς τῶν Γότθων, τοῦτ' ἐστὶ Βεροῖαν καὶ Βρίγκας. ἐπεμψε καὶ τὰς τῶν αὐτῶν πόλεων κλεῖς μετὰ καὶ τῶν λαφύρων. 20

10. τοῦ Ch., τὸ Ox. 12. ὑδροίοις Ox. 15. λιτανείας Ch., λιτανείους Ox. 19. Βεροῖαν] Veronam dicit et Brisiam, ut docet Anastasius: vitiosa nomina ponunt etiam Theophanes et Cedrenus.

que ceciderunt; aedificiis, quoque nonnullis, inter vellitationem illam demolitis.

Mense Augusto, Indictionis x, dedicatum est templum S. Theodoraе Martyris, prope pontem situm. Ex jussu autem ipsius Imperatoris, Argentarii officinas aperientes, vasa sua exposuerunt, luminaque per urbem plurima accensa sunt.

Octobri mense, Indict. xi, inter Venetos Constantinopoli orta est commotio: qui in partes distracti, in Pittaciis inter se conflictabantur: diatrictisque gladiis, Clericus quidam, Joannis Commentariensis, cognomine Gyli, filius, manibus inter pugnandum truncatus est.

Mense Novembri ingenti imbrum defectu laboravit Constantinopolis, adeo ut saepiuscule pugnatum esset ad fontes, ab illis qui aquatum convenerant: Quin venti quoque Boreales crebri, Australes vero, Augusti mensis ab initio, nulli spiraverunt; adeo ut nec tertia classis in portum advenire potuerit. Itaque etiam Kutychius Patriarcha Litanias Hierosolymis habendas instituit.

Eodem mense Constantinopolim allatus est nuntius, de Narsetis Patricii Victoriis; qui Berocam Brincasque, munitas Gothorum urbes, occupaverat: quarum una cum spoliis, et ipsas quoque urbium claves transmisit.

Μηνὶ νοεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος ια' ἐμελέτησαν δόλον τινὲς κατὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ φονεῦσαι αὐτόν, ὡς κἀθηται ἐν τῷ παλατίῳ. ἐν ἑσπέρᾳ δὲ τὴν σκέψιν τῆς ἐπιβου- O 240
λῆς μελετήσαντες ἦσαν οὗτοι, Ἀβλάβιος Μελτιάδου καὶ Μάρ-
κελλος ὁ ἀργυροπράτης καὶ Σέργιος ὁ ἀνεψιὸς Αἰθериου τοῦ
κουράτωρος. ἡ δὲ μελέτη αὐτῶν ἦν αὕτη, ἵνα, ὡς κἀθηται ἐν
τῷ τρικλίῳ ἑσπέρας, εἰσέλθωσι καὶ σφάζωσι τὸν αὐτὸν βασιλεῦ.
ἦσαν γὰρ καὶ ἰδίους ἀνθρώπους στήσαντες κατὰ τόπον, ἵνα γενο- C
μένης τῆς αὐτῆς ἐπιβουλῆς ταραχὴν ποιήσωσιν. ὁ δὲ αὐτὸς
10 Ἀβλάβιος ἦν λαβὼν καὶ χρυσίον παρὰ Μαρκελλου, περὶ τὰς
πεντήκοντα τοῦ χρυσοῦ λίτρας, εἰς τὸ συνεπιμῦναι. καὶ δὴ,
τοῦ θεοῦ οὕτως εὐδοκήσαντος, εἰς ἕξ αὐτῶν τῶν τὴν ἐπιβουλήν
μελετησάντων, Ἀβλάβιος ὁ Μελτιάδου, ἐθάύρησεν Εὐσεβίῳ τῷ
κόμητι τῶν φοιδεράτων καὶ Ἰωάννῃ τῷ Δομετίδου τὴν σκέ-
15 ψιν, ὅτι Ἐν τῇ ἑσπέρᾳ βουλόμεθα ἐπιβῆναι τῷ εὐσεβεῖ βασιλεῖ,
ὡς κἀθηται ἐν τῷ τρικλίῳ. καὶ φανερωθείσης τῆς ἐπιβουλῆς,
εὐρέθη Μάρκελλος ὁ ἀργυροπράτης τῇ αὐτῇ ἑσπέρᾳ ἐν ἣ τὴν
σκέψιν τῆς ἐπιβουλῆς ἐμελλε ποιεῖν εἰσερχόμενος ἐν τῷ παλα-
τίῳ φορῶν βούγλιν, καὶ ὁ τὴν ἐπιβουλήν φανερώσας Ἀβλάβιος D
20 ὁμοίως ἀπὸ σπαθίου. καὶ ὡς προγνωσθέντες συνεσχέθη μὲν
Μάρκελλος, καὶ ἀστοχήσας τοῦ προσδοκωμένου σύρας τὸ βούγ- O 241
λιν ὁ ἐφόρει ἐαυτῷ ἐπήγαγε πληγὰς τρεῖς, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.
Σέργιος δὲ ὁ ἀνεψιὸς Αἰθериου προσφυγῶ ἐχρήσατο ἐν τῇ δε-

3. ἑσπέρα Ch., ἑσπέρας Ox. 4. 13. Μελτιάδου] Μιλτιάδου? 15. ὅτι] ἔτι Ox.

Mense Novembri Indictionis xi, consilii nonnulli consilium inierunt, ut Justinianum, in palatio sedentem, insidiis praecoccupatum, e medio tollerent. Conjuracionem vero sub vesperam agitabant; et de nomine fuerunt, Ablabius Miltiadis F. et Marcellus Argentarius, et Sergius, Aethesii Curatoris nepos; suscepti autem facinoris haec methodus erat, ut, trahente vespera, Imperatorem, in Triclinio suo pro more consistentem, adorti conficerent: collocatis insuper in locis opportunis quibusdam ex suis, qui post perpetratum facinus, plebem e vestigio concitarent. Ablabius autem dictus in conjurationis societatem a Marcello, L. circiter auri libris datus, conductus fuerat. Caeterum, Deo ita volente, Ablabius, Miltiadis F. unus ex Conjuratis, consilium suum Eusebio, Comiti Foederatorum, et Joanni, Domitioli F. communicavit: „Hac ipsa vespera, inquietus, religiosum Imperatorem, dum sedet in Triclinio, adoriri in animo habemus. Conjuracione itaque patefacta, Marcellus Argentarius, eadem ipsa vespera, qua perduellionem perficere decreverat, pugione armatus; Ablabius etiam, qui Conjuracionem patefecerat, gladio cinctus, palatium intrare visus est. Caeterum cum jam notum esset Consilium eorum, Marcellus statim comprehensus est, qui, cum frustra se esse percepisset, stricto quem forebat pugione, vulnera tria sibi intulit, atque ita mortuus est. Sergius

σποίνη ἡμῶν τῇ Θεοτόκῳ ἐν Βλαχέρναις. καὶ ἐκβληθεὶς ἐκ τῶν ὄρων, ὡς οἶα κατὰ βασιλέως σκεπόμενος, καὶ ἔξετασθεὶς, κατέθετο ὅτι καὶ Ἰσάκιος ὁ ἀργυροπράτης ὁ κατὰ Βελισσάριον τὸν πατρικίον καὶ αὐτὸς σύνοιδε τῇ αὐτῇ ἐπιβουλῇ, καὶ Βίτος δὲ ὁ ἀργυροπράτης καὶ Παῦλος ὁ ὑποπτίων Βελισσαρίου. καὶ ἄμ-5
E λειως, συγκαθημένων αὐτῷ καὶ συνεξεταζόντων Κωνσταντίνου κοιαίστωρος καὶ Ἰουλιανοῦ ἀντιγράφως καὶ Ζηνοδώρου ἀσεκρη-
 τισ, ἐκλαμβάνοντος τὰς αὐτῶν ἀποκρίσεις, κατεῖπον Βελισσαρίου τοῦ πατρικίου· καὶ ἐκ τούτου ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν. ἄλλοι 10
 δὲ τινες τῶν ἐξονομασθέντων φυγῇ ἐχρήσαντο. καὶ τῇ πέμπτῃ τοῦ δεκεμβρίου μηνὸς ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ποιήσας σιλέντιον κόμ-
 V 84 βεντον κελεύει πάντας τοὺς ἄρχοντας εἰσελθεῖν καὶ τὸν πατρι-
 O 242 ἀρχὴν Εὐτόχιον καὶ τινὰς ἐκ τῶν σχολῶν· καὶ δεξιόμενος αὐτοὺς ἐν τῷ τρικλίῳ, κελεύει τὰς τούτων καταθέσεις ἀναγνωσθῆναι 15
 καὶ φανερωθῆναι πᾶσι τὰ τῆς ἐπιβουλῆς, λέγων δὴ Σεργίου τοῦ ἀνεψιοῦ Αἰθιρίου καὶ Εὐσεβίου τοῦ ἀργυροπράτου καὶ Παύλου τοῦ ὑποπτίωρος καὶ Βίτου. καὶ ἀνεγνώσθησαν αἱ καταθέσεις αὐτῶν, καὶ ἔξ αὐτῶν τῶν καταθέσεω ἡγανακτήθη ὁ πατρικίος Βελισσάριος· καὶ πέμψας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐπῆρε πάντας τοὺς 20
 ἀνθρώπους Βελισσαρίου, καὶ ἐν οὐδενὶ ἀντίστη ὁ αὐτὸς ἀνὴρ. καὶ ὑπονοηθεὶς Κωνσταντῖνος ὁ κοιαίστωρ καὶ Ἰουλιανὸς ὁ ἀν-

2. ἔξετασθεὶς Ch., ἔξαιτασθεὶς Ox. Sic et 7., p. 109. v. 3. 4. συν-
 οἶδε Ox.

vero, Aetherii nepos, fuga sibi consulens, in S. Deiparae dominas Nostrae Aedes in Blachernis se recepit. Verum Asyli hujus finibus ejectus, (ut qui laesae Majestatis reus esset,) examinique subjectus, affirmavit, Isactum etiam Argentarium, Belisarii Patricii familiarem, Conjuratiōnis hujus conscium esse: uti etiam et Vitum Argentarium, et Paulam, Belisarii Suboptionem. Hi vero ambo comprehensi, Procopio, urbi Praefecto, traditi sunt: a quo et Constantino Quaestore, et Juliano Antigraffario, assessoribus ejus, et Zenodoro Asecreta, responsa eorum notante, examinati, Belisarium Patricium accusarunt: qui exinde Imperatorem sibi infensum habuit. Alii vero nonnulli, ab his indicati fuga se subdixerunt. Decembris autem die v, Silentio ab Imperatore indicto, Primores omnes, Eutychiumque Patriarcham, nonnullos etiam ex scholis adesse jussit: quibus in Triclinium convocatis, designatam in se conjurationem palam fieri, Sergiique, Aetherii nepotis, et Eusebii Argentarii, Pauli item Suboptionis, Vitique Confessiones coram omnibus legi mandavit. Quibus perlectis, Imperatoris animus in Belisarium Patricium commotus est: statimque missi sunt, qui ab eo satellites amoverent omnes: nec omnino ad haec remissus est Belisarius. Caeterum cum Constantinus Quaestor, et Julia-

τιγραφεύς, ὡς, φησίν, ὑπὲρ Αἰθериου ποιήσαντες, ὡς οἶα καὶ αὐ-
 του Αἰθериου συνειδότος τῇ ἐπιβουλῇ· καὶ μεθ' ἡμέρας ἕξ πά- B
 λιν ἐξητάσθησαν οἱ τὴν αὐτὴν ἐπιβουλὴν μελετήσαντες ὑπὸ Μα-
 ρίνου τοῦ κόμητος τῶν ἔξκουβιτόρων καὶ Κωνσταντινου τοῦ
 5 στρατηλάτου, καὶ ἔμεινεν ὁ αὐτὸς Βελισάριος ὑπὸ ἀγανάκτησιν.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ προετέθη ἡδίκτον περὶ τῶν διακρινομέ-
 νων ἐν διαφόροις ἐκκλησίαις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ὅτι Οὐ χρῆ
 μετὰ τὴν ἔνωσιν λέγειν μίαν φύσιν, ἀλλὰ δύο ὁμολογεῖν.

Καὶ τῇ αὐτῇ ἰνδικτιῶνι ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἀγιωτάτης
 10 μεγάλης ἐκκλησίας τὸ δεύτερον. προσετέθη δὲ τῷ τρούλλῳ κα- O 243
 τὰ τὸ παλαιὸν σχῆμα πόδες λ', καὶ τὰς δύο καμάρας ἐκ προσθή-
 κης ποιήσαντες, τὴν τε ἀρκτύων καὶ τὴν μέσημβρινήν. ἐν δὲ τῇ
 συμπληρώσει τοῦ εἰλήματος Εὐτυχίου τοῦ πατριάρχου κατέχον- C
 τος τὸ ἄγιον μεγαλεῖον καὶ τοῦ ὄχλου παρισταμένου ἐψάλλετο,
 15 Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες, ὑμῶν, καὶ ἐπάραθτε, πύλαι αἰώνιοι,
 καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, καὶ τὰ λοιπὰ.

Μηνὶ ἰανουαρίῳ ἰνδικτιῶνος ια' ἵπποδρομίῳ ἀγομένου συ-
 ρεῖς Ἰουλιανικὸς ὁ ἥνιοχος ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ τελευτᾷ.

Καὶ τῷ αὐτῷ μηνὶ παρελήφθη μέρη τινὰ τῆς Ἀφρικῆς ὑπὸ
 20 τῶν Μαυριτανῶν· Κουτζίνης γὰρ ὁ ἑξαρχος τοῦ αὐτοῦ ἔθνους
 ἔθος εἶχε λαμβάνειν ἀπὸ Ῥωμαίων διὰ τοῦ κατὰ καιρὸν ἄρχοντος
 πόσον τι χρυσίον, ἑπειδὴ ἤρχε τοῦ ἔθνους τῶν Μιούρων. καὶ

6. Ἰδίκτον Ox. 11. λ'] εἴκοσι p. 81. E. 17. Ἰανουαρίῳ Ox.

nos Antigrapharius, Aetherio, quem etiam Conjuratōnis conscium fuisse
 suspicio erat, favere nimis putarentur; Conjuratores rursus, post sex dies
 a Marino Comite Excubitorum, et Constantiano, Militum Magistro, ad
 examen vocati sunt. Verum Belisarius Imperatorem sibi offensum usque
 habuit.

Mense eodem Imperator, Edicto suo in Ecclesiis variis proposito,
 decrevit, „Haud licere post unionem unam Naturam dicere, sed duas
 confiteri.“

Indictione eadem festum Dedicatione sanctissimae Magnae Ecclesiae
 secundo celebratum est. Trulla autem xxx pedibus, secundum formam
 veterem, superadditis, ex additione hac Camerae duae, Septentrionalis
 et Meridionalis, effectae sunt. Tecto autem ad exitum jam perducto,
 Eutychius Patriarcha, Sanctum Evangelij Codicem manu tenens, populo
 circumstante cecinit; „Attollite portas Principes vestras, et attollimini
 portae sempiternae,“ et intrabit Rex Gloriarum: etc.

Mense Januario, Indictionis xi, Equestri Certamine celebrato Julia-
 nicus auriga; [curru deturbatus et] per Circum raptatus interiit.

Mense eodem Africae quaedam regiones a Mauritanis occupatae sunt,
 Cutzines enim, gentis ejus Exarchus, ex quo Maurorum dominium susce-
 perat, auri quantitatem quandam a Romanorum pro tempore Praefecto ac-

D κατελθόντος Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Ῥογαθινοῦ, καὶ μηδὲν αὐτῷ δεδωκότος κατὰ τὸ πρῶην ἔθος, ἀλλὰ τὸνναντίον καὶ δολοφονήσαντος αὐτόν, ἀνέστησαν τὰ τέκνα τοῦ αὐτοῦ Κουζτίνη, ἐκδικουίντες τὸ πατρῷον αἷμα. καὶ ἐπαναστάντες τοῖς μέρεσι τῆς Ἀφρικῆς, παρέλαβόν τινὰς τόπους φονεύσαντες καὶ πραιδεύσαντες. ὁ δὲ 5 αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἔπεμψε Μαρκιανὸν τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀνεψιὸν *****

cipere solitus fuerat. Caeterum Joanne, cognomine Rogathino, [in Africam] adveniente, nec pecuniam ei pro more solvente, quin e contra dolo illum interficiente; Cutzinae ipsius filii, paternam caedem ulturi, arma sumpserunt: Africaeque regiones quasdam invadentes, loca nonnulla occuparunt, incolis interfectis expilatisque. Imperator itaque Justinianus nepotem suum Marcianum expeditit. *****

EDMUNDI CHILMEADI
ANNOTATIONES
CUM
HUMFREDI HODII
APPENDICE.

EDMUNDI CHILMEADI

ANNOTATIONES.

Pag. ed. Bonn. 3. 2. Οὕτω μὲν οὖν] Forte legendam οὕτως.

Pag. 4. 4. εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐνώξ] Scr. *Ἐνώχ;* uti habet LXX. seniorum interpretatio; quam Graeci omnes sequuntur.

Pag. 5. 4. τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἑπταπλασίονα κεχρησθαι] Lego τῷ ἀριθμῷ τούτῳ ἑπταπλασίονι.

Pag. 6. 7. ἐγέννησε τὸν Ἐνώξ ἕτερον] Errorem suum priorem hic prosequitur Auctor, dum Caini filium, cujus nomine urbem a se conditam pater insignivit, Enosum, non Enochum vocat.

Ibid. ὃς ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸν κύριον] Legendum ex LXX. Interpret. τὸ ὄνομα κυρίου. Verba habentur Gen. c. 4. v. 26. Verum in loci hujus versione, non verborum sed Auctoris sensum, licet a veritate Hebraicae Graecaeque linguae usu alienum, utcunque expressimus. Nam et infra demonstrare contendit, Enosum Domini Dei nomine vocatum fuisse. Atque in hoc etiam est Cedrenus: vide etiam Glycam, p. 2. Caeterum haec nos non debent morari.

Pag. 6. 19. εἰς τὸ Σίριδος ὄρος Cedrenus habet, εἰς τὸ Σίριδον ὄρος: Glycas etiam *Siridum Montem* nobis profert; et uterque ex eodem Josepho; apud quem tamen legimus tantum, μένει δ' ἄχρι τοῦ δεῦρο κατὰ τὴν Συριάδα: ubi Syriae regionis, non montis nescio cujus Siridi, mentio habetur.

Pag. 7. 2. χιλιονταετίας γὰρ etc.] Dixisset potius *χιλιετίας*. scilicet respicit illa Apostoli verba, 2 Pet. 3. 8. *μία ἡμέρα παρὰ Κυρίου ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.*

Pag. 7. 11. ὅς γε καὶ πρῶτος ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι θεὸς, καὶ ὀνομάζεσθαι: Haec enim Auctoris mens esse videtur; ut et eis quae praecedunt, quae sequuntur etiam, apparet.

Pag. 9. 14. ἀναπόδησιν ἕως Σηθ] Forte scribendum, ἀναπόδισιν, ut enim ab ἀνακαινίζω, ἀνακαινισις, ita ab ἀναποδίζω, ἀναπόδισις formari potest: Graeci tamen frequentius ἀναποδισμὸν dicunt.

Pag. 10. 11. γενόμενος ρβ' ἐτῶν] Scr. ρ'. Semus enim C. tantum annorum erat, quando genuit Arphaxadum: post quod tempus superfuit annis D. Caeterum errorem hunc prosequitur Auctor in proxime sequentibus, ubi eum DCII. annis vixisse vult.

Pag. 11. 4. γράμματα ἐπὶ τινῶν etc.] Scr. γράμμασιν. ἐντυγχάνω enim dativo semper jungitur.

Pag. 11. 5. τῶν Εγγρηγόρων παράδοσις] De Angelis hisce, Egregoris vocatis, vide quae ex Enochii Apocryphi lib. primo aliisque profert Jos. Scaliger in notis suis ap. Eusebii Chron. p. 243. Horum autem scripturam Cedrenus, non Salam, sed Cainanum inventorem facit.

Pag. 11. 16. ἐπέλειεν ἐγκεχέριστο τὴν οἰκοδομήν] Scr. ἐνεκεχέριστο.

Pag. 12. 1. τῷ Ἐβερ θεὸς οὐκ ὑστέρησε τὴν ἀρχαίαν φωνήν] Verbum ὑστέρῳ, hoc sensu sumptum, haud temere alibi invenies.

Pag. 12. 8. ἐφαθὰ καὶ ταληθακούμη, καὶ λιμάσα βαχθανή] Scr. ἐφαθὰ ταλιθὰ κοῦμι, λαμὰ σαβαχθανί.

Pag. 12. 20. καὶ ἔστι κεχαλαμένος ἔχνη] Lego κεχαλκευμένα.

Pag. 13. 3. καὶ ἐγέννησε τὸν Πάαυ] Scr. Παγαῦ: ita enim vocatur Luc. 3.

Pag. 13. 7. καὶ τῆς τελευτῆς Φάλεκ] Mendosus est iste Computus. Si enim Linguarum Confusio accidit anno DXXXVI. post diluvium, is erat Phaleci annus v, juxta LXX seniorum rationes, post quod tempus Phalecus annis CCCXXXIV supervixit. Confusio itaque Linguarum, et Phaleci obitus male ab Auctore in unum tempus conjiciuntur.

Pag. 13. 14. καὶ τὸν Ἰεκτάν] iste non habetur in Textu sacro: nec Jectan aliquis inter Japheti filios numeratur, vel ab Eusebio, Cedreno aut Chr. Alex.

Pag. 13. 20. τὴν κατανέμησιν] Forte κατὰ supplendum.

Pag. 14. 5. καὶ Ρινοκουρούτων] Eusebius habet Ρινοκουρούρων, Cedrenus et Chronicon Alex. Ρινοκουρούρων. Stephanus hos vocat Ρινοκουρουραίους, et Ρινοκουρουρίτας. Ρινοκουρούρα Urbs erat Aegypti, sic dicta ab ejus incolis, qui nasos suos praecidebant, uti idem Stephanus testatur.

Pag. 14. 10. Κόρθηνα] Eusebius et Cedrenus habent, Κορθουαία, Chr. Al. Κορδουλλία.

Pag. 14. 15. Θήναις] Lego Θηβαίς, uti habent Cedrenus et Chr. Alex. licet in hoc locus iste hodie corrupte legitur.

Pag. 14. 16. *ἡ παρεκτείνουσα μέχρι Κυρήνης*] ex hoc loco corrigendi Cedrenus, et Chronici Alex. Auctor, quorum uterque habet Κορυθίωνης.

Ibid. Σύριτης] Cedrenus et Chr. Al. habent Σύριτις.

Pag. 14. 17. *Μασσουρής*] Cedr. habet Μασσούνις.

Pag. 14. 18. *ἐν δὲ ταῖς κατὰ βορρᾶν τὰ παρὰ θάλασσαν ἔχει* etc.] Haec ita legerem: *ἐν δὲ τοῖς κ. β. τὰ παραθαλάσσια* etc. Chr. Al. habet, *ἔχει δὲ ἐν τοῖς κατὰ βορρᾶν μέρεισιν τὰς παραθαλάσσιαις* etc.

Pag. 15. 1. *Λυκανίαν*] Leg. *Λυκαονίαν*, ut habet Cedrenus.

Ibid. καὶ Μαλλίαν] Ita habet Codex MS. quo usus sum: conjunctim tamen legendum videntur. Cedrenus habet Καβαλλίαν, Chr. Al. Καμίλιαν.

Pag. 15. 3. *Βηθυνίαν*] Scr. *Βιθυνίαν*. Auctor excerptorum utilis, a Jos. Scaligero una cum Eusebio editorum habet. *Bithyniam antiquam, quae vocatur Phrygia.*

Pag. 15. 4. *Σαρδανίαν*] Scr. *Σαρδιλίαν*. Cedrenus habet Σαρδώ. Σαρδῶν etiam dicta est haec maxima Libyci-maris insula, uti testantur Stephanus de Urb. et Eustathius in Dionys. Perieget.

Pag. 15. 6. *Παμφλαγονία*] Scr. *Παφλαγονία*.

Pag. 15. 7. *Μαλάτης, Δέρβη, Σαρματής, Ταυριανής, Βουταρνής,*] Pro hisce vocibus apud Cedrenum legimus, *Μαιώτις, Δέρβις, Σαρματία, Ταυριανοί, Βακτρειανοί.*

Pag. 15. 10. *Ηπειρώτης*] Cedrenus habet *Ηπειρώται*, Chr. Al. *Ηπειρώτις*.

Pag. 15. 11. *Λυχνίτης*] Scr. *Λυχνίτης*. Vide Stephanum de urb. in voce *Λυχνίδος*. Cedrenus habet *Λυχνίται*.

Pag. 16. 13. *Κύθηραν*] Scr. *Κύθηραν*.

Ibid. *Κόρυκρον*] Scr. *Κόρυκρον*. Chr. Al. habet *Κόρουρα*.

Pag. 16. 2. *ὡς ἀγαθή τε καὶ εὐφορος*] Leg. *ὡς ἀγαθὴν τε καὶ εὐφορον*: et deinde *διαλλάττουσαν*.

Pag. 17. 5. *πάντα δῆθεν σημαίνοντα*] Forte legendum *σημαίνων*.

Pag. 17. 6. *ἤρξαντο τ. γ. υ. τ. τ. α. κινήσ. διαφέρειν*] *διαφέρω* novam omnino hoc loco significationem habet.

Pag. 17. 7. *ἀπὸ Μαγουσάων, ἦτοι Περσῶν*] Leg. *Μαγουσαίων*, uti habet Cedrenus p. 30. *Ἀστρολογία γὰρ, καὶ μαγεία ἀπὸ Μαγουσαίων, ἦτοι Περσῶν, ἤρξατο.* Hos etiam Magusaeos vocat Glycas part. 2. 179.

Pag. 17. 15. *ἀνεφάνη καὶ ἄλλος etc. ὀνόματι Κρόνος.*] Nemrodum et Saturnum eundem esse vult Cedrenus.

Pag. 19. 3. *πρῶτον στήλην ἀναστήσαντες*] Scr. *πρώτην*. *στήλην* vero statuam apud recentiores frequenter significare, non est quod moneamus.

Pag. 21. 9. *ὡς γίνεσθαι ἕτη δ' etc.*] Annum 365, mensem vero 31 dierum facit; ut recte monet Raderus.

Pag. 21. 12. *ἦν γὰρ πολεμιστῆς καὶ μυστικὸς*] *μυστικὸς* hoc loco a Chr. Alex. interprete redditur, *Religiosus*, haud recte: vox ista apud hujusmodi Auctores vastrum et subtilis ingenii hominem frequenter significat. In hoc sensu Cleopatra infra lib. 9. *μυστικῆ* vocatur. *Ἦν δὲ κονδοειδῆς ἢ Κλεοπάτρα, εὐπρεπῆς δὲ πάνυ, καὶ μυστικῆ: statura erat curta, forma vero praeccellente, ingenioque subtili.* Exempla hujusmodi ubique occurrunt.

Pag. 21. 18. *τὴν ὀξύλαβην ἐδέξατο*] *ὀξύλαβη* inauditum omnino est vocabulum. Raderus vertit, *Opifex, et fabrile ingenium*; *Xylander, Forcipem*: quem potius sequi nobis visum est. Lectori tamen de hac re liberum sit iudicium.

Pag. 23. 2. *ἡμέρας δυοῖ*] *Chronicon Alexandrinum* habet, *ἡμέρας δυοῖ*, quod et ipsa anni ratio postulat: Dies enim 4477. requiruntur ad annos xii. conficiendos, ita ut supersint etiam dies praeterea xcvi. Cedrenus alium ab hoc calculum instituit: annos enim xx cum semisse soli regnanti tribuit; pag. 19. Edit. Paris.

Pag. 23. 3. *ἢ ἄλλοι τινές, ἀριθμὸν ψηφίσαι.*] Omnino legendum cum Chron. Alex. *ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ψηφίσαι*: interim tamen ex nostro etiam mutuo supplendum est Chron. Alex. locusque iste ita legendus: *οὐ γὰρ ἤδεισαν οἱ Αἰγύπτιοι τότε, ἢ ἄλλοι τινές, ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐν τῷ ψηφίσειν.* licet et in sequentibus etiam mancum est.

Pag. 24. 4. *καὶ ἀξία οὔσα.*] *Leg. καὶ ἐν ἀξία οὔσα.*

Pag. 25. 3. *πυρισθένη, ἀψευδής*] Chron. Al. legit *πυρισθενές ἀψευδές*: Verum cum nostro corrigendum; legendumque; *πυρισθενής, ἀψευδής*. Porro Oraculum sequens habes tum apud Chron. Al. tum Cedrenum; licet undique mutilum appareat; uti ex Metri ratione constat: quo tamen restituendo non est ut operam prodigamus.

Pag. 25. 7. *σύμφωνα δὲ πάντα*] *Supple ταῦτα, sive τάδε, ex Autoribus citatis*; ut sensus verborum utcunque sit plenus.

Pag. 25. 19. *ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ Σῶστρις*] *Scr. Σέσωστρις*, ut omnes alii habent.

Pag. 25. 22. *καὶ τὴν Εὐρώπην πᾶσαν*] *Europa* apud Auctorem nostrum, pro Graecia, regionibusque adjacentibus frequenter usurpatur. Ita infra in Augusti vita, p. 194. *ὁ δὲ Αὐγουστος Οκταβιανὸς παρελθὼν τὴν Εὐρώπην πᾶσαν, ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου*: Europam totam praetervectus, i. e. Graeciam, Byzantium appulit. Et deinde in Constantino; p. 307. *ὁ δὲ αὐτὸς Κωνσταντῖνος ἔμεινε βασιλεύων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀφελλόμενος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐπαρχίας*: ubi Europam Provinciam tantum facit: atque in loquendi more frequentissimum ubique habebis. *Europae* vero partes Occidentiores, Italiae no-

mine indigitat; uti inferius suo loco demonstrabitur. Sesostrim vero (qui nostro Sostris corrupte dictus est) omnes hasce regiones ix annorum spatio in potestatem suam redegit asserit Africanus, ex Manethone de Aegypt. Dynast. qui etiam eum ex populis hisce, generosioribus, virtutis, ignobilioribus vero, infamiae notam inussisse testatur; ubique per regiones, horum, mulieribus, illorum vero virilibus pudendis iusculptas columnas erigendo. Eadem habes apud Herodotum lib. 2. *Σέσωστρις, ὃς ἅπασαν χειρώσατο τὴν Ἀσίαν ἐν ἐνιαυτοῖς θ', καὶ τῆς Εὐρώπης τὸ μέχρι Θράκης, πανταχόσε μνημόσυνα ἐγείρας τῆς τῶν ἔθνῶν κατασχέσεως· ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις, ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγεννέσι, γυναικῶν μορὰ ταῖς στήλαις ἐγχαράττων.* Vid. Euseb. Scaliger

Pag. 26. 4. δόσας αὐτοῖς χ.] Participium barbarum hic habemus, tanquam ab ἴδωσα, aor. 1. verbi inusitati, δῶω, formatum: licet, ὀρθογραφικῶς, per ω scribi debuerit, δῶσας. Verum, Lector, hujus farinae vocabula quamplurima in hoc Autore tibi occurrant.

Pag. 26. 2. καθὼς Ἡρόδοτος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο] De rebus hisce ne verbum quidem apud Herodotum.

Pag. 26. 10 ἐν τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ προσηρημένου Σώστρου ἢν Ερμῆς] Sostris hic Sesostris, ab aliis omnibus, uti supra monuimus, appellatur: lapsus est interim Chr. Al. interpres, ubi Sesostrim hunc, eundem facit cum Mercurio Trimegisto. Scilicet fraudem ei facere potuisset Codex vitiosus, qui pro verbis hisce ε. τ. χ. τῆς βασιλείας Σέσωστρις, ὃς ἦν Ερμῆς, forte habere debuisset, ε. τ. χ. τῆς βασ. Σεσώστριδος, ἢν Ερμῆς.

Pag. 26. 18. ζητήσετε] ζητήσεται legit Chr. Al. mendose.

Ibid. ἀμνήτους τοιαῦτα μ. π. caeterum mendosus penitus est locus iste, adeoque ex ipso Cyrillo, unde haec omnia, cum nostro, desumpserunt Suidas, Cedrenus, Chr. Alex. Autor, restituendus.

Pag. 27. 1. ἢ τούτου ἐνότης] Scr. ἢ τούτου ἐνότης; vel, si mavis, cum Cedreno, ἢ ἢ τούτου ἐνότης.

Pag. 28. 10. Κάσσον, καὶ Βῆλον] *Ιάσονα καὶ Βῆλον,* habet Chr. Alex. contra Historicorum fidem.

Pag. 29. 7. καὶ τὸν Τριπτόλεμον] Quemnam tandem hic habemus Triptolemum? Atticum quidem illum, agriculturae inventorem, nobis exhibent Historici; qui tamen Inacho cccc. annis posterior est, juxta Euseb. in Chron.

Pag. 29. 10. κρούοντες εἰς ἕκαστον οἶκον αὐτοῦ, καὶ λέγοντες] Talis cujuspiam consuetudinis, qua peregrinationis socios, in terra aliena obeuntes, πατριῶται in reditu suo ter nominatim compellere solebant, ex Homero meminit Jo. Tzetzes, Chil. 5.

Τὸ πρότερον τοὺς Θνήσκοντας εἰς γῆν τὴν ἀλλοτρίαν
 Αποδημούντες οἱ αὐτῶν τρισάκις ἀνεκάλουν.
 Ὡς Ὀμηρος ἐδίδαξε βίβλω τῆς Ὀδυσσεύου.

Pag. 30. 8. ἦσαν γὰρ αὐτῶν συγγενεῖς] Corrige Chr. Alex.
 legit enim ἦσαν γὰρ αὐτῶ συγγενεῖς. mendose.

Pag. 30. 13. καὶ ἔσχεν υἱοὺς ἐκ τῆς Τυρῶ, τὸν Κάδμον καὶ
 τὸν Φοίνικα] Chr. Alex. legit, καὶ ἔσχεν υἱὸν ἐκ τῆς Τυρῶ, τὸν
 Κάδμον τὸν Φοίνικα etc. ac si Cadmus ac Phoenix idem essent:
 atque hunc sensum secutus est Interpres haec vertendo, ex Tyro
 suscepit Cadmum illum Phoenicem: quem etiam errorem prosequi-
 tur in sequentibus, ubi Europam Cadmi Phoenicis filiam esse vult,
 contra Gr. Codicis fidem. Caeterum mendosum utcunque esse
 hunc locum, tum ex Nostro, tum ex Chr. Alex. pagina sequente
 satis patet.

Pag. 30. 18. μὴ δημοφωνήσαντες τοῖς χρονογράφοις.] iterum
 corrigendum Chr. Alex. ubi habes, καὶ δημοφωνήσαντες τ. χρ.
 sensu plane nullo. Interim non satis video, quos tandem Poe-
 tas Autor hic nobis innuit. Palaeophatus quidem, περὶ ἀπίστων,
 Europam Phoenicis F. facit; Poeta, quod sciam, nullus.

Pag. 30. 21. καὶ παιδεύσας] Chr. Alex. legit, καὶ παι-
 δεύσας. corrupte.

Pag. 30. 23. ἐπὶ τὸ λίμιτον] Vocabulum hoc barbarum
 apud Graecos recentiores frequenter occurrit, pro Limitibus,
 seu Finibus usurpatum: unde λιμιτανεοὶ στρατιῶται, Milites Li-
 mitanei, ad Imperii fines tutandos collocati: in compositione etiam
 τὸ Ἰνδολλίμιτον, pro Indiae finibus, apud hunc nostrum passim
 habes.

Pag. 31. 3. λέγοντες, Κακὴν ὄψινῆν] Verba haec reddi-
 mus, *Vesperam Infaustam appellantes*. Lexic. Graecolat. Vet.
 ὄψινῆ ὥρα ἢ μετὰ ἡλίου δυσμίας, *Crepusculum*. Corrigendum iu-
 terea Chr. Alex. ubi legitur, κακῆ ὄψινῆ.

Pag. 31. 9. ἦν ἐκάλεισεν Γόρτυναν] Urbs haec, Γόρτυν, a
 Stephano appellatur, qui etiam a Gorty Heros nomen hoc eam
 accepisse tradit; cum primum Larissa, deinde Cremnia vocata
 fuisset.

Pag. 31. 11. τὴν δὲ τῆς αὐτῆς πόλεως τύχην] Virginum in
 urbibus condendis immolatarum, eisdem ut essent in Fortunas
 sive Genios, plurima in hoc Autore occurrunt exempla.

Pag. 31. 20. καλέσας τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν Συρίαν] *Syria*
 non a Syro nescio quo nomen habuit, sed a Graecis Assy-
 ria corrupte sic dicta est. Justinus Syros et Assyrios eosdem
 esse testatur lib. 1. *Imperium Assyrii, qui postea Syrii dicti sunt,*
annos mccc tenuers. Herodotus etiam in Polymn. de Assyriis
 verba habens, Σύριοι, ὑπὸ δὲ τῶν Βαβυλῶνων Ἀσσύριοι ἐκλή-
 θησαν.

Pag. 31. 21. τὸ ἐπιλαγχάνων αὐτῷ κλ.] Scr. ἐπιλαγχάνοι, sive ἐπιλαχόν.

Pag. 32. 3. ἐωριζόμενος] ἐωριζόμενος, pro αἰωριζόμενος; ex αι vocalis in s permutatione in Cod. Mss. usitatissima. Cedren. habet μετεωριζόμενος et Noster etiam infra, de Leda, lib. 4. p. 50.

Pag. 32. 5. κοχλιοειδές] Scr. κοχλιῶδες.

Pag. 33. 5. οἱ κατὰ τόπον βασιλεῖς] Verum corrige Chr. Alex. cujus autor ex nostro haec omnia κατὰ λέξιν desumpsit; habet enim οὐ κατὰ τόπον βασιλεῖς; quas Codicis corruptela Interpretetem etiam in errorem duxit.

Pag. 33. 7. καὶ μανδύας ἐπενόησαν.] μανδύη hoc loco significat Pallium Regium, seu vestem superiorem: quod Itali *Mantello* vocant, a Latino Mantelum, seu Mantellum. Jul. Pol-lux, lib. 7. c. 13. vestem hanc Penulae aliquantum similem esse dicit: ἡ δὲ μανδύη ὅμοιον τι τῷ καλουμένῳ φαινόλη. Chr. Alex. habet, *μαντεῖα*, quod Raderus *Idola* vertit; longe satis a proposito. *Μαντίον* etiam infra vocat Auctor noster lib. 17. p. 416. ubi de Justino Imp. cladem Antiochensem ex terrae motu lugente haec habet: *δίχα διαδήματος εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, μετὰ πορφυροῦ μαντίου, κλαίων.*

Pag. 33. 14. ὁ καὶ Πομπηϊανός.] Scr. Πομπήλιος, uti habet Chr. Alex. sive Πομπήλιος; de hoc enim loquitur Autor.

Pag. 34. 6. Ο δὲ Σύρος etc.] Quae noster Syro, Cedrenus Phoenici, adeoque verbis ipsissimis, tribuit: licet auctorem suum Cedrenus Clementem, quem noster Clemium appellet.

Pag. 34. 21. ὁ δὲ σοφώτατος Βούττιος] hunc Chr. Alex. *Βροῦτίου* appellat. Buttii, sive Bottii, frequens apud nostrum mentio; Brutii nulla. Brutii etiam Historici cujusdam apud Euseb. in Chronic. mentio occurrit.

Pag. 35. 2. ἡδυνήθη προτρεψάμενος] δύναμαι apud auctorem hunc frequenter eodem sensu quo hic usurpatur, sonatque voti compotem fieri, sive, aliquid agendi opportunitatem nancisci. ita infra, lib. 7. p. 155. *δυνηθέντες δὲ οἱ συγκλητικοὶ ἔγραψαν δεόμενοι Μαλλίου etc.* et lib. 18. p. 470. *τινὲς δὲ ἐκφυγεῖν δυνηθέντες, ἀπήγγειλαν τὰ γενόμενα.*

Pag. 35. 7. τοῦ μυσσεροῦ σκύφους] Scr. μυσσεροῦ. sed et σκύτους etiam reponendum docent sequentia, fabulaeque ipsius autoritas.

Pag. 35. 15. διαφθονούμενος τοῖς τέκνοις τοῦ Νίνου] διαφθονούμενος hic active sumi videtur: ita etiam lib. 11. p. 254. *μαθὼν, ὅτι διαφθονεῖται τῷ Σανατρονκίῳ etc.* et lib. 5. p. 85. *ἡ δὲ ταύτης ἀδελφὴ Καλυψὼ διαφθονουμένη αὐτῇ, ἔχθραν εἶχε πρὸς αὐτὴν μεγάλην.* Josephi etiam fratres, *διαφθονούμενοι αὐτῷ, eum vendidisse dicuntur.* lib. 3. p. 29.

Pag. 35. 21. λογγοδρεπάνῳ ξίφει] Novum hoc teli genus.

Chr. Alex. disjunctim legit. *λόγγω, δρεπάνω ξίφει*: verum sensus ipse hoc recusare videtur: quomodo enim hasta, quam ferebat, verticis comam prehendere potuerit Perseus.

Pag. 35. 24. μυσεράς] Scr. *μυσαράς*.

Pag. 36. 19. διότι πρώτης νίκης εικόνα] Chr. Al. *διὰ τὴν πρὸ τῆς νίκης εἰκ.* corrupte.

Pag. 37. 21. γνόοντες αὐτόν] locus suspectus: supplendum videtur *καί*, aut *δέ*.

Pag. 38. 3. νυνὶ δὲ Ορόντου] Chr. Alex. habet, *νυνὶ δὲ ὄρισεν*, mendose.

Pag. 39. 6. ὁ υἱὸς τοῦ Περσέως] Filius hic Persei, *Μέρος*, a Cedreno vocatur: Chr. quoque Alex. legit, *ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ανδρομήδας Μέρος προβληθεὶς* etc. ubi tamen Interpres, *μέρος*, pro nomine proprio nequaquam sumit. Sed nec Auctoris sui mentem in reliquis assequutus est.

Pag. 39. 8. ὅστις ἐκέλευσε] ο. *ἐβασίλευσε*, apud Chr. Alex. Caeterum locus iste totus, pessime a librariis habitus, ex nostro sanandus est.

Pag. 41. 5. Αἰχλονὶ τινι συγκλητικῷ] Licet *συγκλητικός*, per totam Historiam Romanorum, Senatorem denotet: apud Auctorem tamen nostrum latiori sensu, pro quovis Nobili, sumi videtur: omni enim tum genti, tum aetati, tum sexui tribuit: ita lib. 18. p. 490. Auxumitarum Indorum rex, devicto rege Homeritense, *συγκλητικούς αὐτοῦ δύο, καὶ μετ' αὐτῶν διακοσίους* ad Alexandriam misit, Episcopum a Justiniano petituros. Ita etiam lib. 3. p. 82. Perithous, Nobilis juvenis, Proserpinae, Aidae regis F. amasius, *συγκλητικός* appellatur. Lucretia etiam foemina Nobilis Romana, Collatini uxor, *συγκλητικῆ* dicta est, lib. 7. p. 15.

Pag. 41. 21. ὡς ἐκ γένους ὄντα πατρώου] Cedrenus habet, *ὡς ἐκ γένους ὄντα Διός*.

Pag. 42. 14. καὶ ἐωρακῶς αὐτόν] ὁ Πενθεὺς post haec splendendum videtur.

Pag. 43. 1. σκίρτους ἐκάλει] Ita Cedrenus etiam: *καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας σκίρτους ἐκάλεσε, διὰ τὸ ἄλλεσθαι καὶ πηδᾶν· τὰς δὲ γυναῖκας, Βάγκας*.

Pag. 43. 14. ὅτι ἐλυπήθη πρὸς αὐτούς] *λύπη*, apud auctorem nostrum noui dolorem, aut moestitiam, sed iracundiam et indignationem ubique significat. Ita Theodosius Imperator, ubi rescivisset Eudoxiam filiam suam Romae Vandalis proditae auctorem fuisse, *ἐλυπήθη πρὸς αὐτήν*; ei infensus erat, nullamque deinceps ejus rationem habuit: lib. 14. p. 353. Illus etiam Zenonis Imper. intimus, cum ex insidiis in se a Verina Aug. structis, praccisa saltem aure, evasisset, atque Imperator se facinoris inscium fuisse jurasset; fidem ei nihilominus derogavit Illus,

atque *ἔχων τὴν λύπην*, Imperatori exinde infensus vindictam meditatus est: lib. 15. p. 377.

Pag. 45. 20. ἐν τῷ ἱερῷ Ἥλιου παρακοιμηθῆναι.] Veteribus de re quæpiam Numina consulturis, aut aliquid ab eisdem petituris in more positum erat, Tempa Deorum, locaque sacra intrare, ibique decubantibus, per quietem Oraculi responsum expectare. Moris hujus antiqui apud Lycophronem Mentio:

Δοραῖς δὲ μῆλων τοίμον ἐγκοιμωμένοις

Χρήσει καθ' ὕπνον πᾶσι νημερτὴν φάτιν.

Ad quem locum Is. Tzetzes Scholiastes testatur apud Daunos, sive Calabros morem invaluisse, Podalirii sepulchrum, pro morborum suorum medela, invisendi; ibique pellibus Ovinis, (*ἐν μηλωταῖς*) incumbendi, καὶ καθ' ὕπνους λαμβάνειν χρησμούς ἐξ αὐτοῦ. Virgilius etiam, *Aeneid.* lib. 7. Latinum Regem Fauni oracula consulentem introducit, verbis hæc.

Huc dona sacerdos

Cum tulit, et caesarum ovium sub nocte silenti

Pellibus incubuit stratis, somnosque petivit:

Multa modis simulachra videt volitantia miris,

Et varias audit voces fruiturque Deorum

Colloquio.

Ubi quod noster, *παρακοιμηθῆναι*, Virgilius, *incubare*, dixit: quod, Servio teste, proprie dicitur de his qui dormiunt ad accipienda Responsa. Unde est, *ille incubat Jovi*, id est, dormit in Capitolio, ut Responsa possit accipere. Consuetudo autem hæc usque ad Constantin. M. viguisse testatur auctor Noster, qui lib. 8. p. 46. Imperatorem hunc Sosthenium ab Argonautis conditum visitantem, deque statuæ ibidem positæ figura Angelica sciscitandi causa, τῷ τόπῳ παρακοιμώμενον introducit. Sed et Julianus etiam ὁ παραβάτης, suscepta in Persas expeditione, sacrisque ad Daphnem, Antiochense suburbium, Apollini peractis, *παρακοιμηθεὶς*, per quietem vidit puerulum flavum, qui mortis locum ei prænunciabat: lib. 13. p. 312.

Pag. 46. 13. καὶ ἐκείνον δὲ ἀμύνεται] ἀμύνω, auxilior, ἀμύνομαι ulciscor, vel poenas ab aliquo exigo, proprie significant. Hesychius: ἀμύναι, ἀπαλεξῆσαι, τιμωρῆσαι. Ammonius de verb. simil. et differ. *Ἀμύνεσθαι, καὶ ἀμύνειν διαφέρει· ἀμύνεσθαι μὲν γὰρ ἴσθαι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας· ἀμύνειν δὲ τὸ βοηθεῖν.* Ad eundem Moschopolus: ἀμύνω, τὸ βοηθῶ· ἀμύνομαι δὲ, τὸ τιμωροῦμαι, ἧγουν κολάζω.

Pag. 47. 4. γηπόνος] Scr. γηπόνος.

Pag. 47. 18. οἱ τοῦ αὐτοῦ κτήματος] κτήμα hoc loco, uti etiam infra, p. 23. pro vico, sive villa sumitur: unde apud Graecos recentiores, κτήτωρ, paganus, aut etiam vici, vel urbis alicujus incola. Exempla hujus generis apud hunc nostrum frequenter occurrunt; quæ omnia suo loco videbimus. Idem vide-

re est apud Chr. Alex. p. 914. οἱ γὰρ Βριασμάνας τῆς πόλεως τῶν Κανζάκων, καὶ πάντες οἱ κητόρες αὐτῆς, ἠνίκα ξμαθον etc. Atque haec me movent, ut non assentiar Jo. Leunclaiο, qui in Notis suis ad Constantini Porphyrogennetae Novel. 1. pro, οἱ κητόρες, οὐκῆτορες reponi vult.

Pag. 49. 4. Ἀμφίων ὁ λυρικὸς] De Amphione lapides ad Thebas condendas cantu trahente, nota Fabula. Jo. Tzetz. Chil. 1. eum lapidicidis lapides compingentibus lyra accinisse asserit: et postea Alexander, Thebarum moenia effodiens, lugubribus cantilenis in hoc opere usus est: teste Callisthene apud eundem Tzetzem.

— Ἀμφίων μὲν ἦδε κρατῶν τὴν λύραν,
Οἱ λιθοργοὶ δ' ἐπειρηθον, τοὺς λίθους συντιθέντες.
Ὡς ὕστερον Ἀλέξανδρος, ἐκείνας κατασκάπτων
Θρηναῶδεσιν αὐλήμασιν, ὡς Καλλισθένης γράφει.
Ὁ Ἰσμενίας ἠΰλει γὰρ, αἱ Θῆβαι δ' ἐπορθοῦντο.

Pag. 49. 12. ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον ἐφθειρε] μεταβληθεὶς, aut quid tale supplendum, legendumque, ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον μεταβληθεὶς, ἐφθειρε.

Pag. 49. 16. ὃ ἐστὶ, κατὰ τὴν Βοιωτῶν γλῶσσαν, εἰς ἄλλο σῶμα εὐτελέστερον.] Cedrenus hunc locum ex Nostro, uti conjectari in promptu est, describens, verborum tamen sensum, τὸ χωρήσειν interserendo, pervertit: adeo ut σάτυρος non amplius corpus aliquod vilius, uti noster vult; sed potius, mutationem, sive transmigrationem in corpus aliquod vilius significet. Apud Hesychium, σάτυροι, sunt μορφαὶ ἀπρεπεῖς.

Pag. 50. 7. κοῦσπος] De hoc vide Jo. Meursii Glossar. et Fabroti in Cedren. Glossar. Istius vero ποδοκάκης, inter alias meminit Jo. Tzetz. Chil. 13.

Κοῦσποι δέ, καὶ κλοιόποδες, οὔσπερ φημὲν καὶ κλάπους,
Καὶ ὅσα δὲ κακύνουσι τοὺς πόδας ποδοκάκα.

Ubi vocabulum, ποδοκάκη, παρὰ τὸ τοὺς πόδας κακύνειν, deductum esse, innuere videtur. Hesychius tamen dictum vult, ποδοκάκη per syncopen, quasi ποδοκατόχη.

Pag. 50. 11. Καὶ λαβῶν, ἐν ἣ ἐβάσταζεν ἀξίγη ἐκλασε] Nova haec loquendi formula; nisi forte particula, ἐν, redundet.

Pag. 50. 12. ὅπου ἐσφάληντο οἱ αὐτοῦ πόδες] Quid hoc Barbarismi portentum! anne scriptum fuerit, ἡσφάλησαν, tanquam ab ἀσφάλλομαι? aut, ἡσφαλίσθησαν, ab ἀσφαλίζομαι potius, quod magis legitimum: certe autor noster hoc loco respexisse videtur ad illud Actor. cap. 16. v. 24. καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

Pag. 51. 1. καὶ μετ' αὐτῶν στρατὸς πολὺς] Locus mutilus videtur. Scribe itaque vel, στρατοῦ πολλοῦ. aut supple, ἦν aut verbi quid tale.

Pag. 51. 7. καὶ στενὸν τὴν πόλιν] Forte καὶ στενῶν τὴν

πόλιν· etiam urbem in angustias redigens. Cedren. ὡς ἀποστενοῦσθαι τὰς Θήβας δι' αὐτῆς.

Pag. 52. 11. καὶ τὸν Πολύνικον] Cedrenus habet Πολυνέκην, rectius: et noster etiam paulo infra, Πολυνίκης· scriberem Πολυνεικῆς, ut a νεῖκος rixae contentio; non νίκη, victoria deducatur.

Pag. 52. 13. τὸν Μελίβοιον] Μελίβιον, scribit ubique Cedrenus: nimirum τοῦ οἰ diphthongi, et ι vocalis, idem sonus pronuntiantibus; sicut et τοῦ αἰ diphthongi, et ε vocalis. Notandum enim βιβλιογράφους non ex πρωτοτύπῳ ipso, sed ex recitantis ore libros olim descripsisse: quod ex verbis hiacε ἀπὸ φωνῆς τοῦ δεινός, in MS. Cod. quandoque occurrentibus, satis liquet: ut exempli gratia, Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱστοριῶν Φιλοστοργίου ἐπιτομή, ἀπὸ φωνῆς Φωτίου τοῦ πατριάρχου. Atque hinc adeo frequens in Cod. MS. horum characterum permutatio.

Pag. 52. 18. ἐάσας τὸ βασίλειον] βασίλειον frequenter apud hunc nostrum sumitur, pro βασιλείᾳ regnum significante. Ita lib. 18. p. 430. Auxumitarum rex, Homeritensem injuriarum sibi illatarum postulans, Romanorum Mercatorum caedem ei objicit, his verbis: κακῶς ἐποίησας, φονεύσας Ῥωμαίους χριστιανούς, πραγματευτάς, καὶ ἔβλαψας τὰ ἔμὰ βασίλεια.

Pag. 53. 1. ἀπὸ τοῦ Ἑπεωκλέους] Malleum, ὑπὸ τοῦ Ἐ.

Pag. 53. 15. τοῖς ἀνωτέρω προγεγραμμένοις,] Supple, χρόνοις, ex Cedreno, qui narrationis sequentis plurima, ὡς κατὰ λέξιν, ex nostro descripsit; nisi uterque ex aliquo tertio.

Pag. 54. 10. ἀγαθῶν ἐπινοητάς] Cedren. ἀγαθῶν εὐρετάς.

Pag. 55. 1. ἐν τοῖς ἱερατικοῖς αὐτῶν βασίλειοις] repone ex Cedreno, ἐν ταῖς ἱερατικαῖς αὐτῶν βίβλοις.

Pag. 55. 4. εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους εἶναι] Beatorum insularum meminit Lycophron, his verbis:

Νήσοις μακάρων δ' ἑγκατοικήσεις μέγας.

ad quem locum Scholiastes Poetam adulationis insinuat, quod Thebis Beatorum insulas assignaverit; atque in mari profundos gurgites habente, eas sitas esse, autores plurimos, Hesiodum, Homerum, Euripidem, Plutarchum, Dionem, Procopium, Philostratum, etc. testes appellat. Deinde vero Britanniae nostrae eas asserere, Lepidissimum medius fidius Commentum, Graeculoque quam dignissimum, pluribus nititur. Quod quidem plusquam anile signum, eo quod Lectori forte frontem exporrigat, ex Tzetze ipso hic proferre non gravabor. *In Oceano est Brettania insula, inter occidentalem Brettaniam et Thulem ortum spectantem. Illuc ajunt animas mortuorum transportari: nam in litore Oceani (in quo est Brettania insula) piscatores habitant, subditi quidem Francis, tributum vero illis non pendentibus, eo quod transmittant mortuorum animas, ut ajunt. Illi enim discedentes domi circa vesperam*

dormiunt: pulsantes vero paulo post, quosdam in janua sentiunt, et vocem audiunt, illos ad opus vocantem. Surgentes ad littus accedunt, ignorantes quae illos ducat necessitas; videntque naves praeparatas, sed non suas, et vacuas hominibus: quas ingressi, remos movent, et pondus navium sentiunt, ac si hominibus oneratae essent, sed neminem vident, impetu deinde uno in Brettaniam insulam perveniunt, quum vix alias, suis navibus usi unius noctis et diei navigatione illuc perveniant. Quum vero in insulam pervenerunt, rursus neminem vident; sed vocem audiunt, recipientium illos qui in navibus sunt, illosque numerantium ex genere patris ac matris: praeterea secundum dignitatem, artem, et nomen, singulos vocantium. Caeterum illi exonerata nave rursus uno impetu domum revertuntur. Hinc multi existimarunt, ibi esse Beatorum Insulas, et mortuorum animas illuc migrare. Eadem fere habes apud Procopium, Gothic. lib. 4. nisi quod insulam hanc, quam Tzetzes Βρεττανίαν, Procopius Βρεττίαν vocat. Sed de Nugis hujusmodi plus satis.

Pag. 55. 17. Ἰωνὶ δὲ] Cedren. Ἰωνῆς δὲ, uti habet etiam Chr. Alex.

Pag. 55. 18. ἐκ τοῦ Ἰωανῆος γίγαντος] Hunc Ἰωανᾶν vocat Chr. Alex. Ἰωανᾶν, Epiphanius.

Pag. 56. 1. διὸ καὶ μέροπες κέκληνται] Hesychius. Μέροπες, ἄνθρωποι, διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄψα, ἣ γοῦν τὴν φωνήν. Idem alibi: ὄψ, ὄψις, ὄφθαλμός, ἢ φωνή· quando vero ὄψ vocem significat, ab inusitato ἔπω deductum volunt.

Pag. 56. 4. ἡ παλαιὰ φιλοσοφία] forte ἐν τῇ παλαιᾷ φιλοσοφίᾳ. Libri cujusdam Titulus esse videtur: licet in Plutarchi librorum Catalogo, a Lampria, filio suo descripto, nil tale occurrat.

Pag. 56. 11. ἐν τῇ φιλοσόφῳ αὐτοῦ χρονογραφία] Anne haec Porphyrii Philosophica Chronographia, eadem cum Historia illa Philosophica, quam refert doctissimus Lucas Holstenius in Dissertatione sua, de Vita et scriptis Porphyrii. Verum ne hoc credam, Eunapius mihi impedimento est, qui Porphyrium quatuor tantum libros Historiae istius Philosophicae perfecisse, nec ultra Platonem eandem perduxisse testatur: uti ab Holstenio citatur, quem consulas velim. Forte tamen, Πλούταρχον δὲ Πορφύριος ἰδοῦσας, vertenda sunt, Plutarchi opinionem secutus est, sive, ejusdem cum Plutarcho sententiae fuit Porphyrius, etc. hoc enim sensu, δοξάζω frequenter apud nostrum usurpatur, uti infra lib. 6. p. 126. καὶ δόγμα παρεισηγάγεν Ἐλλήσιν, δοξάζων, ἀσωμάτους εἶναι ἀρχάς; Opinionem illam, de Principiis incorporis, in Graeciam introduxit.

Pag. 58. 5. ἐκ τοῦ γένους τοῦ Σίδου κατήχθη ὁ Μίλιχ]

Cedrenus Melchisedecum Sidi regis Aegypti F. facit filium: υἱὸς δὲ ἦν ὁ Μελχισεδὲκ Σίδου βασιλέως, υἱοῦ Αἰγύπτου· Glycas tamen eum ex Sidi tantum genere oriundum vult; Annal. part. 1. *Melchisedecus autem, licet in sacris literis patre matreque carens dicatur; generis tamen ortum habuit a Sido, Aegypti F. qui Sīdonem condidit.* Nec dubito, quin eum, τοῦ Σίδου ἔκγονον sive ἀπόγονον appellaverit Glycas; quod noster dixisset, ἐκ τοῦ γένους Σίδου καταγόμενον. Multum autem inter se differunt υἱὸς et ἀπόγονος, sive ἔκγονος. Hesychius, ἔκγονα τέκνα τέκνων, Nepotes. Caeterum Auct. Noster Sedeci, (qui etiam Melchisedecus dictus est,) patrem Melchi fuisse, asserit.

Pag. 58. 9. ὅπερ ἔστιν, εἰρήνης πόλις] Auctor Ep. ad Hebraeos, cap. 7. v. 2. eandem τοῦ Σαλήμ affert interpretationem: ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς Σαλήμ, ὃ ἔστι βασιλεὺς εἰρήνης.

Pag. 58. 15. καὶ ἐγένετο μετέπειτα] aliquid hic deesse videtur, ad quod τὸ ἐγένετο referatur: forte scribendum, καὶ ἐγένετο Ἰουδαϊσμός μετέπειτα ἀπὸ Ἀβραάμ etc. uti habet Chr. Alex. p. 150. Ἰουδαϊσμός ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀβραάμ, τὸν χαρακτηῖρα τοῦ Ἀβραάμ διὰ περιτομῆς εἰληφώς. Pro nostri itaque εἰληφότες, leg. εἰληφότες.

Pag. 58. 19. ἔστιν οὖν ἀπὸ Ἀδάμ, ἕως τοῦ Ἀβραάμ, ἔτη ,σψμ] Forte scrib. γψμ. Cedrenus enumerat ann. γτιβ'. μμμcccxii. Chron. Alexdr. γυζ'. μμμcccccvii. lxx. Interpr. uti calculum instituit Eusebius, μμmlxxxiv. Hebraei tamen numerant tantum annos 1948.

Pag. 59. 6. ὅστις ἐξεῦρε τὰ Ἑλλήνων γράμματα] Ergo nec Cadmus, nec Palamedes; quae constans Graecorum est traditio. Et quidem Graecis, ante hos, fuisse literas, multis probare nititur Jo. Tzetzes, Chil. 12. quem consule.

Pag. 59. 13. Φαραὼ, ὃ καὶ Ναραχῶ] Hunc, Νάχωρ, vocat Chr. Alex. auctor. Cedrenus, Ναρεχῶ: qui etiam ab hoc, Aegyptiorum Reges Pharaones, deinceps vocatos asserit.

Ibid. Τὰ οὖν πρὸ τούτου παλαιὰ βασίλεια Αἰγυπτίων ἐξέθετο Μανεθῶν] Haud satis mirari possum, quid Auctori nostro venerit in mentem, cum haec scriberet: Aegyptiorum enim Dynastiae omnes usque ad Regem ultimum Nectanebum, a Manethone descriptae sunt; ut ex Eusebio videre licet, Chron. l. 1.

Pag. 60. 6. καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχιερέως Πιουπόλεως] Scr. Ἡλιοπόλεως. Josephus antiquit. Judaicarum lib. 2. ἄγεται γὰρ Πετεφροῦ θυγατέρα τῶν ἐν Ἡλιοπόλει ἱερῶν: Heliopolis vero, Aegypti urbs, ita etiam vocatur a. 70. interpret. Stephanus de urb. Ἡλιούπολις, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκτισεν Ἀκτίς· Aegyptiis QIN dicta est Hebraice ים On, Ptolomaeo ὄνιον. D. Athanasius, natione Aegyptius, ἥλιον eam vocat; quam a cultu solis sic di-

ctam fuisse asserit Kircherus, Prodr. et Lex. Copt. supplem. qui etiam Hebraeis בֵּתְשֵׁמַשׁ Bethsemas eam quandoque vocari testatur.

Pag. 60. 20. καὶ ἐκράτησεν αὐτοὺς Ἰωσήφ ἐκεῖ] durum hoc locutionis genus, id est, eos secum retinuit Joseph.

Pag. 60. 23. ἐκβάλλαι τὸν λαόν] Participium hic rursus habemus non Graecum; ἐκβαλεῖν itaque reponendum censeo.

Pag. 61. 9. οὕτως ὄντα νεκρὸν δονούμενον] Scr. οὕτως ὄν. verum verba haec non habentur apud Cedrenum, qui fabulam hanc ex Nostro κατὰ λέξιν descripsit, licet haud pari ingenuitate: Noster enim Auctorem suum, Auleam, nominatim laudat; Cedrenus non item.

Pag. 62. 1. ὀνόματι Γυγύγης] Οὔγγην hunc appellat Cedrenus; qui etiam Attici hujus Diluvii meminit: uti et Eusebius ex Africano, Chron. l. 1. qui Atticam exinde per cιxxxiι. tantum annos desertam jacuisse testatur. Μετὰ δὲ Οὔγγην διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν, ἀβασίλευτος ἔμεινεν ἡ νῦν Ἀττικὴ, (Ἀττὴ enim olim vocata est,) μέχρι Κέκροπος ἔτη ρωθ'. Per annos cc. desertam jacuisse vult συναγωγὴ ἱστοριῶν Eusebio Scaligeriano annexa. Verum quomodo Ogyges Josuae temporibus fuisse dicitur, cum diluvium Ogygium cxxlv. annis Populi Israelitici Exodum praecesserit, ut Eusebius putat?

Pag. 62. 9. ὀνόματι Ἀτθῆς] ita eum vocat Cedrenus; Jo. Tzetzes vero ἄτθης, Chil. 2. histor. 51. qui idem est cum Plutone. Caeterum fabula Proserpinae omnino aliter se habet quam haec a Nostro traditur. Proserpinam enim Plutonis, non filiam sed uxorem faciunt Mythologi.

Pag. 62. 12. κόρας ἐκάλουν] eadem habes apud Jo. Tzetzem, loco citato: τὰς γὰρ εὐμόρφους Μολοσσοὶ κόρας καλοῦσι πάσας.

Pag. 62. 16. ἐν τῷ λεληθότι] id est λεληθότως, latenter; ita ut nemo animadvertat.

Ibid. ἀμύνασθαι τῷ αὐτῷ Περιθῷ,] ἀμύνασθαι hoc loco, ulcisci, significat; itaque scribendum, τὸν αὐτὸν Περιθόν.

Pag. 63. 5. Πετισσώνιος ὁ κωμῶδός] τοῦ κωμῶδοῦ appellationem Cedrenus, uti etiam συναγωγὴ ἱστοριῶν, a Scaligero cum Eusebio edita: τῶν δὲ Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν Ερζεχδεύς· Ἀγγυπτίων δὲ Πετισσώνιος, ὁ καὶ Φαραώ, ὅστις εἶχε μάγους Ἰασηνῶν καὶ Ἰαμβρῆν.

Pag. 63. 11. τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἑλλήνων] Quare noster Jothonem, Graecorum pontificem, facit, cum Zonaras, Cedrenus, Chron. Alex. aliique, Textusque ipse, ἱερεὶα Μαδῖαν, eum appellant. Madian vero, secundum Chr. Alex. autorem, duae sunt, Major et minor: quarum illa cis mare rubrum posita est, Madian vero minor ultra mare Erythraeum, haud procul Aegypto, ὅπου ἐβασίλευσε Ραγουήλ, ὁ πενθερός Μωσέως. Quod autem Jothor, qui et Raguel, quandoque ἱερεύς, aliquando vero βασι-

λεὺς hic appellatur, ex Hebraei vocabuli sensu amphibolico exoritur. $\eta\delta$ enim tum sacerdotem, tum Praefectum aut Praesidem significat. Ita Potiphartes Praefectus Civitatis On, $\eta\delta$ *Cohen On* appellatur, Gen. 41. 45.

Pag. 63. 13. πεπαιδευμένος πάσαν σοφίαν] πάση σοφίᾳ legit Cedrenus.

Pag. 63. 17. εἴ τις οὖν ἐὰν ἐβούλετο] ἐὰν παρέλκει: nisi forte ἂν legendum sit.

Pag. 63. 19. ποιεῖν ἐργατεῖαν] ἐργάτης, operarius; inde Auctor noster ἐργατεῖαν format, ad eorum hominum operam exprimendam: ἐργασία Graecis proprie dicitur.

Pag. 64. 19. ποταμῶν ὕδατων διανγεστάτων] forte ὕδατα. Verum hic notandum, Autorem nostrum Miraculorum editorum modum et ordinem penitus pervertere: Moses enim et Aaron in Certaminibus hisce Mirificis primas semper habuerunt: quos deinde, pro viribus, secuti sunt Magi.

Pag. 66. 2. ἀγγέλων ἡμεῖς] Cedren. ἑμεῖς, mendose.

Pag. 66. 13. ἔφυγον] Scr. ἔφυγον.

Pag. 68. 3. τὴν ὑπὲρ μνήστραν] leg. τὴν Ὑπερμνήστραν. Cedren. habet Κλυταιμνήστραν, mendose.

Pag. 68. 7. ἐβασίλευσε Τριόππας] Cedren. Μεριόππας habet.

Pag. 68. 12. τῶν νοτὶ λεγομένων Ἑλλαδικῶν] Licet Ἑλλάς apud Autores Graeciam universam ut plurimum significet, noster tamen voce hac Peloponesum tantum intelligi vult: ideoque Sicyonios, Helladicos interpretatur, Sicyone, quae est in Peloponeso Stephan. de urb. Σικυῶν, πόλις Πελοποννήσου.

Pag. 69. 2. ἐδιοίκουν τὴν χώραν] Scr. ἐδιοίκουν.

Pag. 69. 3. ἔτη ῥπε] annos 980. tantum numerat Cedren. Eusebium ex Castore annos numerat 983. ἔως τούτου Σικωνίων, ἧτοι Πελοποννησίων, λεγομένη βασιλεία διαρκέσασα ἐν γενεαῖς, ἧτοι βασιλεῦσι υἱ. (κν κς.) κατεπαύθη etc. μεθ' οὗς, ὡς φασι, ἠγοῦντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς τοῦ καρνείου ἔτη λγ'. Ομοῦ τὰ πάντα τῆς Σικωνίων ἔτη.

Pag. 69. 5. ὃ ἐστὶ, τὰ ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν] Italia ubique apud Auctorem hunc pro partibus Occidentalibus usurpatur; uti supra monuimus. Ita lib. 8. p. 428. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πόλει ἐκάθισεν ἀριθμὸν στρατιωτῶν Ρωμαίων, ἧτοι Ἰταλῶν, λεγομένων Ἰσπανῶν: ubi Hispaniam sub Italia, id est, sub Occidente, complectitur.

Pag. 69. 8. ἐδιοίκει τὸν Ἰσραήλ] ἐδιόκει.

Pag. 69. 12. ᾤκησε τὴν λεγομένην πόλιν Συχέμ] unde haec? Josuae enim libro omnia aliter.

Pag. 69. 15. υἱ. κριταῖ] scilicet usque ad Eli sacerdotem, qui primus, ex sacerdotibus, post iudices, remp. administravit. Iudices vero hi tredecim a Chr. Alexan. autore enumerantur isti, Gothoniel, Aodus, Semegar, Debora, Gedeon, Abi-

Ioannes Malalas.

melechus, Thola, Jair, Jephthe, Essebon, Aealon, Labdon, et Samson.

Pag. 70. 2. εὔρε τὴν τεχνικὴν] Artes quum sint tam variae, multiplicaeque, cujusnam hic Argus Occidentalibus autor putandus? fortean legendum, τὴν τεκτονικὴν.

Pag. 70. 12. ὁ τοῦ Αἰννοῦ] Scr. Αἰννοῦ. Quomodo tamen Barachus ab Auctore nostro, post extinctos Judices, populo Israelitico praefuisse dicitur, quum post ipsius tempora ix alii Judices numerentur?

Pag. 70. 17. διὸ καὶ διφυῆ αὐτὸν ἐκάλου. Philochorus apud Eusebium Chron. l. 1. Κέκροψ ὁ Διφυῆς τῆς τότε Ακτῆς, νῦν δὲ Αττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη ν'. διὰ μῆκος σώματος οὕτω καλούμενος, ὡς φησιν ὁ Φιλόχορος· ἢ ὅτι Αἰγύπτιος ᾧν, τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. aliam hujus appellationis causam profert Autor paulo infra, quam statim videbimus.

Pag. 71. 21. διὰ τοῦτο αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διφυῆ] Athenaeus lib. 13. Cecropem, quia primus marem foeminae matrimonio junxit Διφυῆ vocatum testatur. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἐνὶ ἕξευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, καὶ κοινογαμίων ὄντων. διὸ καὶ ἔδοξέ τισι, διφυῆς νομισθῆναι, οὐκ εἰδότες τῶν πρότερον διὰ τὸ πλήθος τὸν πατέρα. Nominis hujus rationem exponit Isaac. Tzetzes ad Lycophron. p. 24. ἐπεὶ γοῦν ἐκ τούτου οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώρισαν, τοὺς αἰτίους αὐτῶν τῆς γενέσεως, δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυῆς καὶ ὁ Κέκροψ ἐκλήθη, ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτός. Ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 5. de Cecrope verba habens.

Νομοθετεῖ καὶ γυναιξὶ τοὺς γάμους τοὺς νομίμους.
 Εξ ᾧν παῖδες ἐγνώκεισαν τοὺς δύο φυτοσπόρους,
 Τὸ πρὶν μόνην γινώσκοντες, ὡς ἔφην, τὴν μητέρα.
 Ὅθεν ὁ Κέκροψ διφυῆς, νόμοις ὡς δειξας ταῦτα.

Pag. 72. 2. πρώτη μουσική.] Musarum primam illam appellat Cedrenus: ὅτε καὶ Σαπφῶ, ἢ καὶ πρώτη Μουσῶν, ἀνηγόρευτο.

Pag. 72. 9. Αἰσχύλος ἔτος κα'.] Scr. ἔτη. Eusebius, ex Africano, Aeschylum 23. annos regnasse asserit: licet Cedrenus tantum regni annum ei tribuit. καὶ πάλιν Αἰσχύλος τυραννήσας, ἔτος ἔν καὶ μῆνας ζ', qui etiam post Aeschylum Alcibiadem ponit, quem autor Noster Acmaeontem vocat. Euseb. Chron. Can. Alcmaeontem Aeschyli successorem vocat; post quem, Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν Αλκμαίων, ἔτη β'.

Pag. 72. 12. ἔως Ἀρξείωνος] Iste apud Eusebium Ερξείας dictus est; qui regnavit annos decem tantummodo.

Pag. 72. 17. Ὀρφεὺς ὁ Θραξ, ὁ λυρικὸς Ὀδρυσσεὺς] Scr. Ὀδρυσίος. Steph. de urb. Ὀδρυσαι, ἔθνος Θραξίης. Jo. Tzetzes

Chiliad. 1. Histor. 12. Ορφεύς ἦν Θορῆξ, ἐξ Οδρυσσῶν πατριδος Βισαλτίας. Cedrenus interim corrigendus, ubi legitur, ὁ Βρυάσιος.

Pag. 74. 13. ἐξείπε μή τινα φᾶναι τὰ ἐρικεπεῶ] lego φά-
ναι. haec etiam apud Cedrenum, licet mutila, habentur: legit
enim, οὗ ὄνομα δ' αὐτὸς Ορφεύς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντίας, ἐξείπε·
μητις, ὅπερ ἐρμηνεύεται, βουλή, etc. prima scilicet Ophici re-
sponsi voce prolata, reliquis omissis. Quid vero τὰ ἐρικεπεῶ
sibi vult, aut unde petatum hoc vocabulum, non adeo dictu fa-
cile: quum tamen nihil nobis adhuc probabilius occurrat, Gre-
gorii nostri doctissimi conjecturam, in Not. et Observat. suis
Anglice scriptis, in quaedam S. Scripturae loca propositam, hic
proponam. *Hebraei* (inquit) *inter Arithmeticas suas Traditiones*,
etiam hanc nominis Iehovah numeralis habent notationem;
כפּו Keпо sive Kepeo, *quam hoc modo deducunt.*

יהוה

י פעמים יק: ה פעמסה: כה: הרי קברו

י פעמים וי לו: הרי קסא: הי פעמים הי כה: הרי קפּו

id est 10. in sese multiplicatis, proveniunt 100. 5. in se multi-
plicatis, exeunt 25. Ecce 125. 6. in se multiplicatis, fiunt 36. Ecce
161. 5. in se multiplicatis, producuntur 25. הרי Hare sive Heri, ec-
ce כפּו Keпо, id est, 186. *quas Divini nominis Hamphorash, sive
numeralis est Notatio, adeoque vocabuli hujus ἐρικεπεῶ, ab ora-
culo editi, significatio.* Haec ille. Frustra itaque sunt cum
Autore nostro Suidas in Orpheo, et Cedrenus, qui horum verbo-
rum interpretationem ex Graeco fonte petere satagunt: *Μητις*
quidem consilium sonat; et φᾶς, cum verbo φᾶναι, affinitatem
quandam habere videtur: verum ubinam tandem invenietur τὰ
ἐρικεπεῶ, quod Autores dicti, quod non intelligerent, omise-
runt? Certe Orpheum Hebraicarum Scripturarum haud ignarum
fuisse apparet ex Hymno ejus de Deo, ubi inter multa Numi-
nis redolentia, haec habentur.

Αρχὴν αὐτὸς ἔχων, ἅμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτήν.

Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὕδρογενῆς διέταξεν,

Ἐκ θεοθεν γινώμαισι λαβῶν κατὰ διπλαξα θεσμόν.

ubi τῷ ὕδρογενεῖ Mosem eum innuere, ad nominis ejus origi-
nem respectu habito, perspicuum est. Quod enim ex aquis ex-
tractus fuerat, ideo Moyses vocatus est: uti testantur S. Scri-
pturae, Exod. 2. v. 10. Nominis autem hujus rationem ex Jose-
pho, Antiq. Jud. 1. 2. profert Glycas, Annal. part. 2. his ver-
bis *Nomen* (inquiens) *ei fuisse datum ab eo quod acciderat: nam
Aegyptios aquam Moy dicere: hisse autem illos, qui ex aqua
sini extracti liberatique, eadem etiam habentur apud Philon Jud.*

Et quidem lingua Copta ΠΙΛΛΙΩ, *pimoy*, aquam significat, ubi

Πι, pi, signum est nominis Masculini: ΜΟΖΟΥΧ, item *Moy-*

ἡοος, aquam frigidam sonat, **ΩΨΥΧΗC** vero *Extractus* ex aquis redditur, apud Kircher. Lexic. Copt.

Pag. 76. 10. μετὰ δὲ Γεδεῶν ἠγάειτο τοῦ Ἰσραήλ Θῶλας] Post Gedeonem populo Israelitico praefuit filius ejus Abimelechus: post eum vero Tholas, ut ex textu constat.

Pag. 76. 13. ἀπενοεῖτο ἀπὸ θεῶν ἑαυτὸν] lego, ἀποθεῶν ἑαυτὸν. ut sensus verborum sit; eoque audaciae, sive impudentiae, devenit, ut se Deum praedicaret. *Ἀπόνοια* enim apud Autorem nostrum ubique, pro confidentia sive audacia, usurpatur: unde infra, lib. 5. p. 71. habemus, ἀπονενοημένος πολεμιστής, in bello audax. Ulissem etiam ad Circeum ingredientem, μετὰ ἀπονολίας Αχαιῆς, Graeca sua fretum confidentia, introducit, p. 86. Eod. lib. verum hujusmodi exempla hic frequenter tibi occurrent. Marsyae fabulam, inter alios, late prosequitur Jo. Tzetz. Chil. 1, Hist. 15.

Pag. 77. 6. ἀνιόντες τὸν Ἑλλήσποντον] ὁ Ἑλλήσποντος, Mare, ἢ Ἑλλήσποντος regio, sic dicta. Stephan. de urb. Ἑλλήσποντος, ἢ χώρα, ἢ παρακειμένη τῷ κόλπῳ.

Pag. 77. 16. ἔνθα λέγεται τὰ Πυθία θερμὰ] Procopius de Justiniani Aedific. Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνοισιν, ἐν χώρῳ ὅνπερ ἐπονομάζουσι Πύθια. Oraculum vero ibi olim fuisse, unde forte locus nomen habuerit, tum ex Nostro, tum ex ipsa vocis notatione apparet.

Pag. 77. 18. εἰ τί δὲ ἔσται;] ἴσως, ἢ τί δ' ἔσται;

Pag. 78. 1. [ζωρηύσας] Scr. ζωρηήσας.

Pag. 78. 9. τὸν ἀνάπλου τῆς Ποντικῆς θαλάσσης] De Anaplo Pontico, vide P. Gyllium, de Bosporo Thracio, l. 2.

Pag. 78. 17. ὄπῳ τὴν δύναμιν ἐφοράσασιν] δύναμις, pro spectro, spiritu; Daemone, seu apparitione quadam, apud hunc Autorem frequenter usurpatur.

Pag. 78. 19. Σωσθένην] Σωσθένιον. Locum hunc Sosthenium corrupte vocari asserit P. Gyllius, de Bosp. Thrac. lib. 2. cap. 14. qui etiam Leosthenium eum appellandum contendit. Ex ejusdem tamen locorum descriptione *Sosthenium* idem potius esse videtur cum vico *Michaelio*, quem ejusd. lib. c. 10. describit: ibi enim Michaeli Archangelo aedem olim extruxisse a Sozomeno perhibetur Constantinus M. de quo paulo infra Autor noster.

Pag. 79. 4. παρὰ τοῦ δόγματος τῶν Χριστιανῶν] locus mutilus: ἔστι, aut quid tale supplendum videtur.

Pag. 79. 8. ποιήσας κατὰ ἀνατολὰς εὐχὴν] pro his, Cedrenus habet, καὶ τὸ μὲν θυσιαστήριον πρὸς ἀνατολὰς ὄρεῖν ἐτύπωσε.

Pag. 79. 11. ἐπὶ τὴν Ποντικὴν ἀνέπλευσαν] supple, θάλασσαν, ex Cedreno.

Pag. 79. 14. Γλαύκην, καὶ τοῦ Κρέοντος θυγατέρα] καὶ hoc loco *παρέλκει*: Glauca enim ipsa Creontis suit filia. Fabulam habes apud Apollonium Rhod. et apud Isac. Tzetzem in Lycophron.

Pag. 79. 18. μετὰ δὲ Θῶλαν ἤγειτο τοῦ Ἰσραὴλ Αἰγλῶμ δ Ζαβουλωνίτης] Post Tholam quidem, interjectis tamen Jairo, Jephtha, et Essebone, populum Israeliticum judicavit Elon Zabulonites, per annos decem: ut videre est Jud. cap. 12. v. 11. Verum haec omnia subsultorie ab Auctore tradita sunt.

Pag. 79. 21. ὅς ἐγένετο πατήρ Ἰλου] Scrib. *Που.* Scrib. etiam *Τρῶς* ubique, non *Τρῶος*, uti noster habet.

Pag. 80. 8. πάντας προετρέφατο] ad se vocavit, sc. *εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν*, ut habet Cedrenus.

Pag. 80. 8. τὸν Ἰδιον αὐτοῦ ἀδελφόν] memoria lapsus est librarius: Scr. *υἷόν.* Caeterum de Tantalō, vide Euseb. Chron. i. post p. 84. et Scaliger. in locum: item Cedren. Jo. Tzetz. p. 87. Nat. Comit. p. 335. Helvic. p. 31.

Pag. 82. 12. Τυνδαρίῳ] Scr. *Τυνδάρος.*

Pag. 83. 3. συντρέφω τοῦ Ἀγαμέμνονος] *Σύντροφον* Agamemnonis Menelaum appellat, eo quod, ut ipse putavit, non fratres erant sed, apud Atreum, Agamemnonis patrem, Menelaus Plisthenis F. una cum Agamemnone enutritus fuerit: ut infra expresse dicit lib. 5. Caeterum an haec etiam Palaephati, quem noster citat, mens fuerit, penitus nescimus: ex libris enim *περὶ ἀπίστων* quinque, quos Suida teste conscripsit, unicus tantum nunc extat, qui primus erat. Revera tamen et Agamemnon et Menelaus Plisthenis filii, Atrei vero nepotes erant; adeoque non Connutritii tantum, sed fratres germani.

Pag. 83. 8. ἐβασίλευσε Δάρδανος, υἱὸς Ἰλου] Scr. *Που,* ut supra monuimus. Caeterum Dardanus Ili proavus erat, filius vero ejus, qui eum in regno successit, Laomedon dictus est.

Pag. 83. 9. τῶν Ἑλλήνων, τοῦτ' ἔστι, τῆς Ἑλλάδος] Cedrenus habet, *τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Ἑλλάδος*, haud recte: *Ἑλλάς* enim apud Autorem hunc stricte, pro particulari Graeciae regione sumitur, uti supra monuimus, licet eum parum sibi constantem observare possimus; ibi enim Sicyonios vocat *Ἑλλαδικούς*, hic Argivorum regnum *τὴν Ἑλλάδα* appellat. Abas enim, et Proetus, Argivorum reges fuerunt.

Pag. 84. 1. μὴ ποιεῖν κακῶς τῷ συνεσθίωντι.] De hospitibus non violandis, vide Isac. Tzetzem, in Lycophron. qui Alexandro exprobrat, quod pro beneficiis in illum illatis, Menelaum, contra jus fasque, injuriis affecerit. Ubi etiam veteris hospitibus salem apponendi consuetudinis meminit: *ἀλλὰ δὲ ἐτίθουν οἱ καλλαιοὶ ἐν ταῖς τῶν ξενιῶν καταρχαῖς συμβολικῶς, ἐπευχόμενοι ὥσπερ αἷς ἐκ δύο φύσεων, τῆς ὑδατώδους καὶ γειραῖς, εἰς μίαν φύσιν ἐπάγη τὴν τοῦ αἵος, οὕτω παγῆναι καὶ τοὺς εἰς μίαν ὁμόνοιαν.*

Pag. 84. 2. πέμπω αὐτῶν] Forte, *πέμψω.*

Pag. 84. 10. ἐκέλευσε συνεσθίειν αὐτῷ] Jo. Tzetzes Chil. 7. hist. 149. Jobaten eum per novem dies continuos convivii exce-
pisse asserit; decimo vero tandem die perfectis literis, eum tamen
occidere non potuisse, ut qui socius fuerat mensae.

Ἰδῶν ὁ Ἰοβάτης δὲ τὸ γράμμα τῇ δεκάτῃ,

Κτείνειν οὐκ εἶχεν οὐδ' αὐτός, συμμετασχὼν τραπέζης.

Pag. 84. 12. ὅτι μᾶλλον κατηγορεῖται] Durum hoc locutio-
nis genus: *κατηγορεῖται* enim, pro, *injuste accusatur*, hoc loco
poni videtur, nisi *κακηγορεῖται*, potius legendum sit. τὸ μᾶλλον
vero eodem modo usurpatum occurrit infra, lib. 10. p. 307. αὐ-
τὸς δὲ μᾶλλον, ὡς προγονοῦς τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀνέκραξε, etc.

*Pag. 84. 20. ἐξ οὗ καὶ Πελοπονήσιοι ἐκλήθησαν οἱ Ἑλλαδι-
κοί*] Stephan. de urb. triplicem hanc regionem habuisse appella-
tionem testatur: *Apis enim, Phoronei F. temporibus, Ἀρία voca-
ta est; Pelasgi vero Pelasgia*: ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπιδῶν, Πελοπόν-
νησος: *sub Pelopididis vero, Peloponesus.*

Pag. 85. 7. τὸ ἐννάγραμμον ὄνομα] Scribendum ex Ce-
dreno ἐννεαγράμματον.

Pag. 85. 8. παθητὸν μελλοφανῆ] Cedrenus habet νεοφανῆ.

Pag. 85. 11. ἐφιλοσοφει Ἱπποκράτης.] Hippocrates duos
medica arte celebres fuisse tradidit Jo. Tzetz. Chil. 8. Hist. 155.
Gnosidici filium, priorem; alterum vero, qui et Couis dictus est,
hujus nepotem. Hippocrates vero iste Couis, Librorum custos in
Coo designatus, antiquorum Medicorum omnium exussit libros;
uti idem Tzetzes testatur.

Ἐν Κῶ βιβλιοφύλαξ δὲ δευθεὶς Ἱπποκράτης,

Τὰ παλαιὰ τῶν ἱατρῶν ἐνέπηρσε βιβλία,

Καὶ τὸ βιβλιοφυλάκιον. δι' ὃ φυγῶν ἐκεῖθεν,

Ἐν Ἠθωνοῖς διέτριβεν, Ἑλλάδι, Θεσσαλίᾳ.

Τῷ Ἀρταξέρξῃ σύγχρονος ὑπάρχων, καὶ Περδίκκᾳ.

Verum Pelopis aevu Hippocrates, ejusque σύγχρονος Demo-
critus, bene multis annorum centuriis posteriores sunt.

Pag. 85. 14. ὁ Θυεστῆς ἔτη ις'] Cedren. ἔτη δώδεκα, re-
ctius: vide Eusebium.

Pag. 85. 19. πρῶτος ὁ Μίνως] Scr. Μίνως.

Pag. 86. 1. θρυλούμενοι] Scr. θρυλλοῦμενοι.

Pag. 88. 2. τοῦ νοταρίου αὐτῆς] Notarii, sive scribae; di-
ctio latina, apud Graecos recentiores frequenter usurpata. Eu-
sebius tamen Taurum τοῦ Μίνως στρατηγόν, Minois *Militiae
Praefectum fuisse vult, Chron. lib. poster. ex Philochoro.*

Pag. 86. 3. μεσάσαντος] Pro μεσιτεύσαντος, seu μεσιτεν-
σάντων, de utrisque enim dictum.

Pag. 86. 5. ἐν τῷ κουβουκλίῳ] Ex Latino, Cubiculum,
Vocabulum factum.

Pag. 86. 9. φεύγων τῆς φρουρᾶς] Lego, ἐκ τῆς φρουρᾶς.

Pag. 86. 13. τῷ Ἀντέωνι] Hic Anteus aliis est.

Pag. 86. 16. *ἐαυτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε*] Ita etiam Eusebius Chron. lib. 2. *Ἡρακλῆς νόσφ λοιμῶδει περιπεσών, εἰς πῦρ ἐαυτὸν ῥίψας τελευτᾷ.*

Pag. 87. 16. *εἰς τὴν Λαβύρινθον χώραν*] Cedr. habet, *εἰς τὴν Λαβύρινθων χώραν.* Λαβύρινθον Hesychius interpretatur, *κοχλιοειδῆ τόπον.* Etymologici Magni auctor Labyrinthum Creticum Montem fuisse ait, in quo antrum erat descensu ascensuque molestum. *Λαβύρινθος ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ ἐστὶν ὄρος, ἐν ᾧ ἐστὶ σπήλαιον ἀντροῶδες, δύσκολον περὶ τὴν καθόδον, καὶ δυσχερὲς περὶ τὴν ἀνοδον· ἐν ᾧ λέγεται ὁ Μινώταυρος ἐμβληθῆναι.*

Pag. 88. 2. *ὅτι ἄλλην αὐτῷ ἐποίησαν οἱ Κρηῆτες*] locus mendosus: *suspicio legendum, ὅτι ἄλλην αὐτῷ ἐποίησαν, quod verito, in errorem eum duxerant.*

Pag. 88. 12. *τὸν πρόγονον αὐτῆς*] *Πρόγονοι* dicuntur, filii, ex nuptiis prioribus nati. Moschopul. Attic. voc. Collect. *Πρόγονοι καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγεννημένοι, ὧν ὁ πατὴρ, ἢ μήτηρ εἰς δεῦτερον ἦλθε γάμον. λέγονται δὲ πρόγονοι, πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεγεννημένους. ἐπίγονοι δὲ λέγονται, οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου.*

Pag. 89. 2. *καταρώμενος τὸν υἱὸν*] *Eadem habes apud Io. Tzetzem, Chil. 6. Hist. 56.*

*Τὰ Φαῖδρας, Ἰσπολύτου τε δῆλα τελεῖ τοῖς πᾶσιν,
Ὡς ἦρα τούτου Φαῖδρα μὲν προγόνου πεφνηκός.
Αὐτοῦ δ' αὐτὴν ἀπώσαντος, ψεύδεται τούτου βίαν
Θησεῖ, τῷ τούτου δὲ πατρὶ, θνήσκει δειναῖς κατάραις.*

Pag. 89. 6. *ἔξεσελλίσθη*] *Vox hybrida, ex particula Graeca ἔξ, verbo vero Latino, Graeco more formato, conficta: a σέλλα enim seu, σέλλα, Sella, σελλίζομαι formatur, inde compositum, ἔξεσελλίσθη, ex Sella, seu sede excussus est.*

Pag. 89. 7. *εἰληγέντος τοῦ λαοῦ*] *λαοῖον, λῶρον et λῶρος, apud recentiores Graecos usurpata pro, Lorum, Habena.*

Pag. 90. 5. *Εὐρυσθεύς*] *Scr. Εὐρυσθεύς. Euseb. Chron. l. 2. Λακεδαιμονίων πρῶτος ἐβασίλευσεν Εὐρυσθεύς ἔτη μβ'.*

Pag. 90. 11. *μετὰ τοὺς Λακεδαιμονίους*] *Forte scribendum, μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων: Corinthiorum enim, et Lacedaemoniorum regnum eodem anno coepisse, sub regibus scilicet Alete et Eurystheo, testatur Eusebius in Chronicis: quem vide.*

Pag. 90. 13. *καὶ ὕστερον ἐβασίλευσεν * ἔτος α'.*] *Supple, ex Eusebio, Αὐτομένης. Euseb. Chron. Can. Κορινθίων ἐβασίλευσεν ιθ'. Αὐτομένης ἔτος ζν. et deinde οἱ Κορινθίων βασιλεῖς ἕως τοῦδε τοῦ χρόνου μεθ' οὓς ἐνιαύσιοι Πρωτάνεις.*

Pag. 91. 7. *ἐτρώθη γὰρ εἰς αὐτὴν*] *Subaudiendum, τῷ ἔρωτι.*

Pag. 91. 8. *ὑστόλος*] *Vox haec ad vestium ornatum proprie referenda: licet hoc in Helenae laudibus locum habere non debere quis existimet. Leo Allat. in Isac. Porphyrogen. de praetermissis ab Homero, bene comptam, vertit.*

Pag. 91. 9. εὐχαράκτηρος] χαρακτήρ hic de facie tantum dici apparebit cuilibet locum hunc sequentibus conferenti. lib. enim 11. M. Antoninus Philos. λεπτοχαρακτήρος dicitur, cum prius κονδοειδής, curtus, et λεπτός, gracilis dictus fuisset. Verum S. Pauli Characterisma lib. 10. p. 235. datum, rem extra controversiam ponit. Ibi enim cum prius tum corporis totius lineamenta, tum vultus capillitiique color, descripta fuerant, tandem addit auctor, ὑπογελῶντα ἔχων τὸν χαρακτήρα, vultum ridendum ei tribuens, μακροχαρακτήρος itaque, facie longa, λεπτοχαρακτήρος, facie tenui, seu parva necessario vertenda sunt.

Pag. 92. 6. μετωνόμασεν αὐτὸν Ἀλέξανδρον.] Isac. Porphyrog. περὶ τῶν καταλειφθ. ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, eum Alexandrum prius dictum fuisse asserit; Deinde vero Paridem, ἀπὸ τοῦ περιέναι, quod vitata morte, cum a matre expositus fuisset, adhuc superstes esset.

Pag. 92. 7. ὀνόματι Ἀμάνδρα] Μανδρῶ habet Cedrenus. Ibid. γεηπόνω τινί] Scr. γηπόνω.

Pag. 92. 10. ποιήσας δὲ τείχος ἐν τῷ αὐτῷ ἀγρῶ] Vicus, muro cinctus, Urbis statim nomen ubique apud Autorem hunc sibi sumit: exempla hujus rei frequentia.

Pag. 93. 2. λεγόμενον κεστόν] κεστόν ἱμάντα, apud Homer. acu pictum lorum: significat etiam, Cingulum Nuptiale. Hesych. Κεστόν ἱμάντα, τὸν ποικίλον ἱμάντα, ἢ χιτῶνα ποικίλον, ἢ τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἱμάντα.

Pag. 93. 8. οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πάντες] αὐτοῦ, hoc loco ad Paridem referendum videtur.

Pag. 93. 16. τοπάρχας τῆς Εὐρώπης χώρας] Europam, pro Graecia, et Helladem, pro Peloponneso, apud hunc nostrum frequenter poni supra monuimus.

Pag. 94. 1. τῇ βασιλευμένῃ, ἦτοι τοπαρχουμένῃ] Βασιλεύειν per vocem τοπαρχεῖν fere reponit Auctor noster, quia jam olim, ante Scriptoris hujus aetatem, τοῦ βασιλέως appellatio imperatori Romano appropriata fuerat; Reges autem alii, Principesque omnes, excepto, ut apparet ex eodem Luitprando, Legat. ad Niceph. Bulgaro, φῆγες, Reges vocabulo Latino, et τοπάρχαι, dicebantur. Imperatores etiam Romanos hujus nominis honorem aliis invidisse apparet ex Luitprando, qui Legation. ad Nicephorum Phocam pro Othone M. obiit; ubi Imperatoris fratrem habes hac de re cum Luitprando litigantem, verbis hisce. Octavo autem, id est, Sabbato primo dierum Pentecostes, ante fratris ejus Leonis Curopalatae, et Logothetae praesentiam sum deductus; ubi de Imperiali vestro nomine magna sumus contentione fatigati. Ipse enim vos, non Imperatorem, id est, βασιλέα, sua lingua, sed ob indignationem, φῆγα, id est, Regem, nostra vocabat. Cui cum dicerem, quod significatur idem esse, quamvis quod significat diversum; Me, ait, non pacis, sed contentionis causa venisse

sicque iratus surgens, vestras literas, vere indignans, non per se, sed per interpretem susceperit.

Pag. 94. 7. ἐν τῇ Σπάρτῳ πόλει] Cedren. Σπάρτη: Sparta vero tum urbem Laconicae principem, tum Laconicam ipsam significare asserit Stephan. de Urb. ex Timagora, qui de Spartis loquens, *Ἐκπεσόντας*, (inquit) δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι.

Pag. 94. 22. *Θυσιάζοντα Διὶ Ἀστερίῳ.*] Jovi Asterio, id est, Cretensi; Hesych. *Ἀστερίη*, ἢ *Κρήτη*, καὶ ἡ *Δῆλος* οὕτως ἐκαλοῦντο. Jovem enim in Creta natum atque educatum fuisse testatur Lucianus, de sacrific. οἱ δ' αὖ *Κρηῖτες* οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ ταφῆναι μόνον τὸν *Δία* λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφου αὐτοῦ δεικνύουσι. Dionys. Perieget. de situ orbis:

Κρήτη τιμήεσσα Διὸς μέγαιδιο τιθηθή.

Sic Virgil. etiam lib. 3. Aeneid.

*Creta Jovis magni medio jacet insula ponto,
Mons Idaeus ubi, et gentis cunabula nostrae.*

In Creta vero sepultum fuisse testantur Cedr. Chr. Alex. Autor, Chronographus ἀνάωνμος. quem Autori huic praefiximus; qui omnes Pici Jovis Epitaphium proferunt, hisce verbis scriptum, *ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΘΑΝΩΝ ΠΗΚΟΣ Ο ΚΑΙ ΖΕΤΣ ΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΛΟΤΣΙ.*

Pag. 95. 8. διὰ τῶν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ πλοίων] Lego διὰ τῶν ὧν εἶχε vel potius διὰ ὧν εἶχε etc.

Pag. 95. 10. ἄμα τῆς Αἴθρας] Aethra fuit Pithei filia, Thesei vero mater: quae a Dioscuris, ob sororem Helenam a Theseo raptam, captiva abducta est; uti testatur Isac. Tzet. in Lycophron. his verbis. *Πειρίθους καὶ Θησεύς, ὁ μὲν Διὸς ὦν, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, φίλιαν ποιησάμενοι, ἀρπάσαι συνέθεντο Διὸς θυγατέρα. ἀρπάσαντες γοῦν τὴν Ελένην, περιτίθενται ἐν Ἀθήναις τῆς Ἀττικῆς Αἴθρα, τῇ Πιτθέως μὲν θυγατρὶ, μητρὶ δὲ Θησεώς. Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης οἱ Διοσκορίδαι, οἱ τῆς Ελένης ἀδελφοὶ, πορθήσαντες τὴν Ἀττικὴν, διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ελένης, Αἴθραν λαμβάνουσι ἀιγμάλωτον πρὸς αἰσχύνην αὐτοῦ. ἦτις ἀρπαγείδης πάλιν τῆς Ελένης ὑπ' Ἀλεξάνδρου, συναπήρεν αὐτῇ καὶ ἡ Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν.*

Pag. 95. 12. καὶ ἑ. δουλίδων κουβικουλαρίων] Κουβικουλάριος, uti ex hoc loco apparet, tam pro *Cubicularia*, quam pro *Cubiculario*, sumitur.

Ibid. Καὶ ἀντεπέρασεν εἰς τὴν Σιδῶνα] Phoeniciam versus iter direxit Paris, verum adversis ventis jaclatus, Aegyptum tandem appulit. Constantinus Manasses.

Εἰς ναῦν ἐμβὰς ἀλίπλοον, ἀπαίρει πρὸς Φοινίκην.

Et paulo infra:

Ἐποληφθεὶς δὲ πνεύμασι σφοδροῖς πολυταράχοις,

Μόλις εἰς ἓν ὠρμίσατο στομάτων τῶν τοῦ Νεῖλου, Καναβικὸν ὀνομασθὲν ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις.

Pag. 95. 22. ὡς ἔξηχος] Infra etiam de Oreste in furorem acto Auctor habet εἰς ἔξηλιαν (Scrib. ἔξηλιαν) ἤλθεν ἀπὸ μανίας, παρ' ἑαυτὸν γενόμενος: id est, *furore correptus est.* Scilicet ἡ ἔξηχος διάνοια τῇ φρονίμῳ opposita est; ut ex Etymologico magno discere licet. Πυκνά, τὰ συνεχῆ καὶ συνετά· ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστίν. ὡσπερ τούναντιον ἡ ἔξηχος, ἡραιωμένη. Cedrenus in dicta Orestis historia, habet, καὶ ποτὲ μὲν ἐν ἀνέσει διῆγε, ποτὲ δὲ τὰ ἐξόχων ἐπετέλει: ubi tamen ἔξηχων legendum suspicor. Infra etiam, de Oreste in furorem acto, auctor habet, εἰς ἔξηλιαν ἤλθεν ἀπὸ τῆς μανίας παρ' ἑαυτὸν γενομένου. p. 101. Cedr. ἔξοχος habet; quem vide.

Pag. 96. 10. καὶ μᾶλλον προσήκειν Πριάμῳ] incongrua ista sunt: itaque aut προσήκω scribendum, aut praecedentia ita legenda videntur: *Ἡ δὲ Ἑλένη ἔφη Ἀλεξάνδρου, τοῦ καὶ Πάριδος εἶναι συγγενῆς* etc. Caeterum mutila sunt etiam sequentia; quorum tamen sensum utcumque expressimus.

Pag. 96. 18. Ἀήδα ἔλεγεν εἶναι.] leg. τὴν Ἀήδαν ἔλεγεν εἶναι; aut, ἡ Ἀήδα, ἔλεγεν, ἐστὶ.

Pag. 97. 20. Μυρμιδόνων τότε] Myrmidonas primo Aeginetas dictos, Troiani vero belli temporibus Phthiotas asserit Eustathius in Hom. *Ἢ. α. Μυρμιδόνες οἱ τῷ Ἀχιλλεῖ ὑποτεταγμένοι Φθιωταὶ ἐλέγοντο. κληθῆναι δὲ φασὶ τὴν ἀρχὴν Μυρμιδόνας πρώτους τοὺς περὶ Αἴγινα.* Phthia vero Thessaliae pars, teste Stephano de urb. *Φθία, πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας:* in quatuor enim partes eam dividit Strabo, apud eundem. *Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θεσσαλίαν, Φθιωτῶν, Εσθιαιωτῶν, Θετταλιωτῶν, Πελασγιωτῶν.*

Pag. 98. 9. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀπελθῶν] δὲ videtur παρέλκειν.

Pag. 99. 10. ἐκ τῆς Νεάν ἄνδρου] Νεάνδρου legitur apud Cedrenum, Stephan. de urb. Neandriam vocat. *Νεάνδρεια, πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ, ὡς Χάραξ.* Et deinde, λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδετέρως, ὡς Θεόπομπος.

Pag. 99. 21. Κάβην καὶ Κόκαρκον] Cobim et Corianum vocat Dictys Cretensis.

Pag. 100. 4. ὑπὸ Φόργβαντος] Forgarita vocatur apud Dict. Cret.

Pag. 100. 13. Λυρνησὸν πόλιν] Λυρνησὸν scribit, cum duplici σ. Stephanus de urb. *Λυρνησός, πόλις Τρωϊκῆ, μία τῶν ἑνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι.*

Pag. 100. 17. κονδοειδῆς] vocabulum Mixobarbarum: *κονδός, sive κοντός, Curtius.* vide Meurs. Glossar.

Pag. 100. 23. ἐν τῇ λεγομένη Λεγοπόλει] Brissi, seu Brisis urbem, Pedasum, vocat Dictys Cretens. Pedasus vero Idae

urbs, teste Steph. ἔστι δὲ ἑτέρα Πήδασος ὑπὲρ τὴν Ἰδην, ἣν Ἀχιλλεύς ἐπόρθησε.

Pag. 101. 3. οὖσαν γυναῖκα τοῦ Μενέτου] *Αμύντου* habet Cedrenus. Meneti, sive Amynti hujus, uti nec Andri et Thyannis, Hippodamiae fratrum, nulla apud Dictyn Cretensem, qui hodie omnium est in manibus, occurrit mentio. Unde conjectare licet, aut alium Dictyn Autoris nostri aetate exiitisse, aut saltem eum non ex Dicty, quaecumque profert de Bello Troiano, desumpsisse; uti paulo infra de se testatur.

Pag. 101. 15. τοῦ διαφέροντος αὐτῷ στρατοῦ] διαφέρων hic, novo plane sensu, usurpatur: uti etiam infra, lib. 8. p. 169. τὰ διαφέροντα, pro Bonis alicujus, aut quaecumque ad aliquem pertinent: ἔλαβε καὶ τὴν Ἀσίαν πᾶσαν, καὶ πάντα τὰ διαφέροντα τοῦ αὐτοῦ Ἀντιγόνου. item lib. 14. p. 359. Ὄθεν εἰς Γότθος τῶν διαφερόντων τῷ αὐτῷ Ἀσπαρι etc. *Gothus quidam, qui ex Asparis assecclis erat.*

Pag. 101. 20. ἀποκρύβει αὐτήν] Scr. ἀποκρύπτει.

Pag. 102. 3. μετὰ τοῦ ἐφόρει κοσμοῦ] ita paulo superius, de Paride Helenam abducente, διὰ τῶν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ πλοίων· pro κοσμοῦ vero, lege κόσμου.

Pag. 103. 5. ἣν δὲ Τέκμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὖστολος] ἡλικία proprie de statura, hoc loco de forma corporis universaliter dicitur: interim observandum, vocabulum εὖστολος hic ad corporis ornatum, seu vestitum, commode referri non posse.

Pag. 103. 17. μεγαλόφθαλμος] μελανόφθαλμος habet Isac. Porphyrolog. verum ex nostro corrigendus, cum immediate sequatur μελάγκορος.

Pag. 103. 20. διμυριαῖος] διμοιριαῖος infra saepiuscule, verum legendum cum Isac. Porphyrolog. et Cedren. διμοιριαῖος, ἣν δὲ Οὐάλης τὴν ἡλικίαν διμοιριαίαν ἔχων, quod Xylander vertit: *erat Valens statura mediocri.* Leo Allatius vocabulum hoc reddidit, *Duplarius*: Ego διμοιριαῖος, statura *Mediocre*m superante, excedente, reddidi, ad Bessem, Assisque partes respectu habito. *Εὐμεγέθης* enim, sive *εὐμήκης*, pro solido supponatur; cujus *Semissis* sit mediocri statura; atque infra hanc, omnes *κονδοειδεῖς*, et Curti. Juxta hunc calculum ὁ διμοιριαῖος, qui Bessem habet, staturam mediocre[m] superabit. Atque eodem plane sensu Auctor infra, Tiberium Imp. διμοιριαῖον facit; quod Suetonio est, *Statura, quae justam excederet*: in Tiberio, Tit. 68.

Pag. 104. 6. σταβὸς] pro hoc Isac. Porphyrolog. habet, ἐτερόφθαλμος.

Pag. 104. 10. μεγαλόφθαλμος] μεγαλόψυχος legit Porphyrolog.

Pag. 104. 12. εὐσκυλτος] vox ista apud Lexicographos nullibi occurrit: Leo Allatius reddit *peropportune adoriens*, tanquam a *σκυλάω* ortum; ego vero, cum a perfecto passivo ali-

cujus verbi necessario deduci videtur, a *σύνλωμαι* eam deductam pulo, cuius perfectum, *ἔσκυλμαι*, *ἔσκυλσαι*, *ἔσκυλται*, unde *σκυλτός* atque hoc modo *εὐσκυλτός*, *facile vexatus*, sive *ad iram pronus*, *impatiens*, significabit. Occurrit etiam infra, lib. 12. in Aureliani Imp. Characterismate, hominis trucis, ac Barbari, atque ad occidendos homines nati: ut de eo testatur Flav. Vopiscus et Eutropius.

Pag. 105. 11. *φοβερός πολεμιστής καὶ βαρῦφωνος*] Isac. Porphyrog. itaque hoc loco aliter interpungendus, quam hodie editur: ibi enim legitur, *φοβερός πολεμιστής, ἐν πολέμῳ βαρῦφωνος*: ac si, non nisi in bello, *βαρῦφωνος* fuisset Hector.

Pag. 105. 13. *Ἀητήφοβος διμυριαῖος*] Scr. *διμοιριαῖος*, sive potius *διμοιραῖος*, uti supra monuimus.

Pag. 106. 4. *ἀναφάλας*] vocabulum inusitatum, pro *φαλακρός*. Hesych. *ἀναφαλλαντώματι, φαλακρώματι. ἀναφάλαντος*, idem significat, apud septuag. Levit. c. 13. et *ἀναφαλλαντίας*, apud Lucian. *ἀναφαλλαντίας* etiam apud Aristotelem Hist. animal l. 3. c. 11. calvitiam significat, sed proprie quae in superciliis, et fronte est. Suidas: *Ἀνάσιλος, ἀναφαλλαντίας· ἄκοσμος τὴν κεφαλὴν· φάλα γὰρ κόσμος τις*.

Pag. 106. 10. *εὐριφος*] Scr. *εὐρινος*, uti Noster habet ubique; pro quo Isac. Porphyrog. *εὐριν*, magis Graece.

Pag. 106. 12. *μακροχαράκτηρος*] pro hoc Isac. Porphyrog. habet, *μακροπρόσωπος*; quod vocis hujus interpretationem nostram confirmat.

Ibid. *γελασίνας ἔχουσα ἐν ταῖς παρεיאῖς*] forte legendum, *γελασίνουσ*. *Γελασίνοι* dicti sunt rugae sive surculi illi, qui ridentium in ore fiunt. Suid. *γελασίνοις. γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γενομέναις*. Martial. lib. 7.

Nec cibus ipse juvat, morsu fraudatus aceti:

Nec grata est facies, cui gelasinus abest.

Isac. Porphyrogen. habet, *γελασίνας ἔχουσα τὰς παρειάς*.

Pag. 106. 19. *λευκή πάνυ*,] ista apud Isac. Porphyrog. mala interpunctione laborant; legenda sunt itaque hoc modo, *λευκή πάνυ, ἀνδρώδης τὴν πλάσιν*.

Pag. 107. 1. *καθὼς ὁ σοφώτατος Δίctυς*] Characterismata quaedam Graecorum, et Trojanorum, nostris licet parum affinis, apud Daretem Phrygium habentur: at in Dicty Cretensi, qui hodie extat, nil hujusmodi invenitur. Dicty ergo alio usus videtur Autor noster.

Pag. 107. 12. *Ἀγαμέμνων υἱὸς Ἀτρέως*] Immo Atrai nepos erat Agamemnon, Plisthenis vero filius; uti supra monuimus. Quod mirum est non advertisse Auctorem nostrum, si modo eodem qui hodie extat Dicty Cretensi usus est.

Pag. 107. 13. *Μενέλαος, καὶ Ἀήιστος*] Peneleum illum vocat Dicty. Sed nec in navium numero cum nostro convenit.

Pag. 108. 2. Αμφιγενείας, ἐξ Ἰλίου.] Hujus nec apud Dictym, nec Daretem mentio ulla. Ilii vero nomine vocatas urbes quinque enumerat Stephanus de Urb. quarum tertiam Macedoniae, quartam Thessaliae, quintam Thraciae esse testatur.

Pag. 108. 4. Κεφαληνίας Ἰθάκης] Male hic conjunguntur istae Insulae ac si una essent. Ulisses enim ex Ithaca, insula Cephalenise vicina. Stephan. de urb. *Ἰθάκη νῆσος, πρὸς τῇ Κεφαληνίᾳ, ἀπὸ Ἰθάκου, ἀφ' ἧς ὁ Ὀδυσσεύς.* Hesychius item Cephaleniam juxta Ithacam ponit. *Κεφαλήνες, ἔθνος παρα τὴν Ἰθάκην.*

Pag. 108. 5. Ἀχιλλεύς, ἐκ τοῦ Ἀργους τῆς Ἑλλάδος] Achilles non ex Argo Helladica, sive Peloponesiaca, sed Thessalica oriundus. Stephanus de urb. undecim urbes hoc nomine appellatas enumerans, tertiam Thessaliae facit. Dictys Cretens. Graecorum Classem colligans, *ex Pelasgis quinquaginta*, inquit: Dares Phryg. etiam Achillem ex Phthia (*Pithia* codices impressi habent, mendose:) ducit, navibus numero L. instructum. Pelasgia vero, et Phthia, Thessaliae partes sunt, uti supra diximus. Constantin Manasses.

Ὁ δὲ Φθιώτης Ἀχιλλεύς Ἰλαμπεν ὑπὲρ πάντας.

Pag. 108. 9. αἱ πᾶσαι νῆες τῶν Ἑλλήνων ασν.] Dictys Cretensis 1275. enumerat, Dares Phrygius, 1140. Tzetzes in Lycophron. 1186. nequaquam cum nostro, nec secum, convenientes.

Pag. 108. 21. φανεροὶ δὲ προσέμειναν] φανεροὶ ubique apud Autorem nostrum pro nomine multitudinis usurpatur; idemque sonat, quod πολλοὶ sive πλείστοι. ita infra lib. 7. p. 155. *καὶ φανεροὶ τῶν τῆς πόλεως λαμφοί.* ex urbis autem primariis plurimi. item lib. 18. p. 496. de Trulla magna Ecclesiae Constantinopolitanae loquens haec habet: *ρήξας γὰρ ἦν εἰς φανερούς τόπους, pluribus in locis perrupta fuerat.* Caeterum hujusmodi exempla passim occurrunt.

Pag. 109. 2. ζώδιον τῆς Πάλλαδος] ita etiam Cedrenus: Verum Xylander *ξόανον* ibi legendum suspicatur; haud recte. Hesychius. *Ἀκρωτήρια, τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ζώδια ἀνατιθέμενα.* ζώδιον hoc loco idem sonat, quod ἀπεικόνισμα, sive ἀγαλμα. Pherecydes apud Is. Tzetzem, Palladia vocat, *τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν καλλόμενον, non manu fictos statuas, sed quicquid coelitus in terram vibratur.* Apollodorus etiam apud eundem, tradit, *Πυρ, postquam Ἰλιον condidisset, vacam sequutum: orasse ut videret signum, tuncque Palladium decidisse.* Caeterum Palladium hoc, τέλεσμα quoddam fuisse putat doctissimus Jac. Gaffarellus, *Curiositatum Inauditarum*, Gallice scriptarum, part. 2. cap. 6. cui ipse etiam libentissime accedo, Autoris nostri fretus testimonio, qui asserit Palladium fuisse *τετελεισμένον τι εἰς νίκην, φυλάττον τὴν πόλιν*

ἐνθα ἀπόκειται ἀπαράλητον· *Imagunculam, ritu Mystico praeparatam, in Victoriam scilicet, et ut urbem, in qua servabatur, inexpugnabilem praestaret: ubi habemus et Telesmatum praeparandorum modum eorumque usum. De his vero consulat Lector laudatum Gaffarellum, libro supra citato. Libro etiam 16. Alchemistam quendam Joannem Isthmeum nomine, introducit ζώδια ὄβρυζα, Imagunculas obryzas populo venditantem. Zodiaci vero signa peculiariter Ζώδια apud Athenaeum, Aristotelem aliosque vocantur.*

Pag. 109. 3. φυλάττοντα τὴν πόλιν] Scr. φυλάττον.

Pag. 109. 7. Ἐπίτροπον] Ἐπίδροπον habet Cedrenus. Orbis vero terrae in partes generales, Asiam, Europam, Africam, distributionem non esse adeo antiquam apparet ex Stephano de Urb. qui Asiam Homero, Europamque incognitas fuisse testatur: ἀγνοεῖ γὰρ Ὀμηρος τὴν Ἀσίαν, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην.

Pag. 109. 13. ὅτε τὰς ἑορτὰς τῶν Ἀναθημάτων εἶχον] Cedrenus habet, ἐν ἡμέραις τῶν ἑορτῶν solummodo. De hoc festo τῶν Ἀναθημάτων apud Autores altum ubique silentium τὰ ἀναθήματα, donaria Diis sacrata. Poll. l. 1. τὰ δὲ ἀναθήματα ὡς ἐπιπολὺν, στέφανοι, φιάλαι, ἐκπώματα, θυμιατήρια, χρυσίδες, ἀργυρίδες, οἰνοχόαι, ἀμφορίσκοι. Sunt etiam ornamenta alia quaelibet, aut urbis, ut templa, Porticus Basilicae, teste Strabone, i. 5. Convivii etiam, ap. Hesych. Ἀναθήματα, δαιτός· καὶ κοσμήματα τῆς εὐωχίας.

Pag. 109. 16. εἰ μὴ τὸ Παλλάδιον ἀφέλεσθαι] Scr. ἀφέλεσθε.

Pag. 109. 17. Ἐμοὶ ἐχρεώσθηται] Scr. κερχεώσθηται.

Pag. 109. 19. γεναμένη παραίτησις] Scr. γενομένη.

Pag. 110. 2. τοῦ Θυμβρίου Ἀπόλλωνος] Scr. Θυμβραίου, sive Θυμβρίου, a Thymbra, Troadis urbe, ad Thymbrium, vel Thymbrim fluvium sita, sic dictus Apollo. Hesych. Θύμβρα, τόπος τῆς Πλου περὶ τὸν Θύμβρον λεγόμενον ποταμὸν, οὕτως ὀνομασθέντα τῆς ἀρχαίας πόλεως ἀπεχόντα σταδίους δέκα, ὅπουγε καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Θυμβράκου, (Scr. Θυμβραίου.) Eustathius fluvium hunc Θύμβριν vocat, ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐτοξεύθη Ἀχιλλεύς. Stephano Θύμβριος dicitur. Θύμβρα, πόλις Τρωάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θυμβραίου φίλου αὐτοῦ· οὗ ποταμὸς Θύμβριος, ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερὸν.

Pag. 110. 20. Θαρσεῖν δὲ Φιλοκτῆτη κράξας] locutio ἀσύντακτος. malleμ, ἐμοῦ κράξαντος.

Pag. 111. 2. φιβλοῖ ἐπὶ τὰ σφυρά] Ita etiam Dictys Creten. l. 4. Et jam fugientem insecutus, tertio vulnere per utrumque pedem trajicit. φιβλώω vero, Fibulo, et φίβλα, Fibula. Hesych. φίβλα, πόρπη, φικίον, περόνη.

Pag. 111. 5. τὸν Βούνιμον, καὶ Κορυθαῖον, καὶ Ἰδέον]

Scr. *Ἰδαῖον*. Bunimus, Corinthus, atque Idus hi vocantur apud Dictym l. 5. Is. Tzetzes quatuor enumerat *Βούνικον, Κόρυθον, Ἀγανον, καὶ Ἰδαῖον*, ad Lycophron. p. 123.

Pag. 111. 7. *ἑωρακούσα*] Scr. *ἑωρακυῖα*.

Ibid. *Οἰνόνη*] *Οἰνώνη*, uti Cedreno, Tzetzii, aliisque dicta est.

Ibid. *ἐαυτῇ ἀπεγράσατο ἀγχόνη*] ita etiam Cedrenus, et Isac. Tzetzes, qui Dictym etiam autorem citat: *ἢ κατὰ τὸν Διπτον, βροχαῖς ἀπαγχθεῖσα*. Dictys tamen quem hodie habemus, eam ex moerore mortuam hisce testatur verbis. *Sed fertur Oenonem, viso Alexandri cadavere, adeo commotam, uti amissa mente obstupesceret, ac paulatim per moerorem deficiente animo concideret: atque ita, uno eodemque funere cum Alexandro contigitur.*

Pag. 111. 9. *ἡκροτηριάσθη*] Scr. *ἡκρωτηριάσθη*. Hesych. *Ἀκρωτηριάσας, τὰ ἄκρα ἀποτεμῶν.*

Pag. 111. 21. *Θυσιῶν γὰρ τότε ἐπιτελούντων τῶν Τρώων*] *Θυσίας* scribi Syntaxeos ratio postulat.

Pag. 112. 17. *ἐν ταῖς μάχαις ἀπολωμένων*] Scr. *ἀπολουμένων*.

Pag. 112. 22. *Πεισθέντες δὲ ἡμεῖς*] Scr. *ὕμεῖς* et deinde *τοῦ Ἀντήνωρος*, omnino legendum, *τῷ Ἀντήνωρι*.

Pag. 113. 2. *χρυσίου τάλαντα β.*] Cedrenus numerat duo millia talentorum, *καί γε ἐτύπωσαν χρυσίου τάλαντα δισχίλια*: Dictis etiam eundem habet Talentorum numerum lib. 5. *ad postremum binis millibus talentorum auri atque argenti rem decidunt. β.* itaque numerale, hoc loco Autoris nostri, virgulam subscriptam habere debuit, hoc modo, *β.* ad *δισχίλια* notanda.

Pag. 113. 3. *ἐπανήλαμεν πρὸς ὑμᾶς*] Scr. *ἐπανήλθομεν*: nisi quis *ἤλθαμεν* per syncopen formatum, ab *ἡλεύθαμεν*, Perfecto Med. ab inusitato *ἡλεύθω* retinere malit.

Pag. 113. 5. *τὸν δούριον ἵππον*] Equum Ligneum Hesych. *δοῦρα, δῶρα, κόπας, καὶ ξύλα* inde *δούριος* et *δουράτιος* apud eundem, *ξύλινος*.

Pag. 113. 11. *ἀποδώσομεν τὴν Ἑλένην*] Scr. *ἀποδώσωμεν*.

Pag. 114. 7. *βουλούμενος εἰς τὴν Ἰθάκην πόλιν,*] *ἀποπλέειν*, aut quid tale supplendum videtur. Caeterum Ithaca, non urbs, sed insula erat, unde oriundus Ulisses. Stephan. de urb. *Ἰθάκη νῆσος πρὸς τῇ Κεφαληνίᾳ, ἀπὸ Ἰθάκου, ἀφ' ἧς Ὀδυσσεύς.*

Pag. 114. 9. *εἰς χώραν λεγομένην Μαρωνίδα.*] *Μαρωνείαν* vocat Isac. Tzetz. ad Lycophron. *μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, Ὀδυσσεὺς ἐξωσθεὶς ἀνέμοις, καταλαβεὶ πρὸς Κικονίαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἰσμαρον πορθεῖ, τὴν νῦν λεγομένην Μαρωνείαν, etc.* Stephan. de urb. *Μαρωνεία, πόλις Κικονίας, κατὰ τὴν ἐν Θράκῃ χερσόνησον.* Urbem vero quam Tzetzes Ismarum, Dictys Zimarum vocat lib. 6. *Quo pacto appulsi Zimarum, multa inde per bellum quaesita praeda navigaverit.*

Pag. 114. 2. υιούς γεναμένους] Scr. γενομένους.

Pag. 115. 3. τῶν λεγομένων Λαιστρυγόνων] Scr. Λαιστρυγόνων. Stephan. de urb. Λαιστρυγόνες, πρώτοι μετὰ Κυκλώπων ᾤκησαν Σικελίαν.

Pag. 115. 8. μέγας τοῖς σώμασι] pro τῷ σώματι, inusitata numeri ἐναλλαγῆ.

Pag. 116. 20. ὀνόματι Εἰληση] Hanc Polyphemi filiam Arenen, et amasium ejus Elpenorem vocat Dictys: ex quo licet Auctor nosster, de Bello Trojanos inter Graecoasque, haec omnia se descripsisse supra asserat, autorem tamen hic alium, Sisyphum Coum profert.

Pag. 117. 19. ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ] Haec nullo modo congruere videntur; ideoque locum mutilum existimo. Infra enim eas Atlantis facit filias: Aeoliam quidem duodena prole gaudentem praedicat Quintus Smyrnaeus, Νόστων lib. his verbis.

δόμοι δ' ἄγχιστα πέλονται

Αἰόλου Ἰπποτάδαο· κίχεν δέ μιν ἔνδον ἔοντα.

Σύν τ' ἀλόχῳ, καὶ παισὶ δυοκαίδεκα.

Pag. 117. 22. τῇ λεγομένῃ Εἰα] Scr. Αἰαίη. ita insulam hanc vocat Apollonius Rhod. Argonaut. l. 4.

Ἀύσοντιης ἀκτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες

Ἴκον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν. ἐκ δ' ἄρα νηὸς

Πείσματ' ἐπ' ἠϊόνων σχεδόθεν βάλλον· ἐνθαδὰ Κίρκην

Εὐρον.

Aeanam hanc vocat Tzetzes in Lycophron. κόπαις δὲ κλέοντες, ἦλθον εἰς τὴν Αἰανὴν, νῆσον τῆς Κίρκης, ἣτις ἐθηριοποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

Pag. 118. 10. ὑποταγὴν φίλτρον δεινοῦ] locus mutilus: ἐμποιωὶν αὐτοῖς, aut quid tale deesse videtur, ut sensus plenus sit.

Pag. 120. 13. μηδὲν ἔμφρονον] Vocabulum parum Graecum; quod ἔμφρον forte dixisset.

Pag. 121. 8. λεγομένη ἢ Νεκυόπομπος] Lacum hunc, Νεκύοπον, vocat Cedrenus: εἶτα εἰς λίμνην τὴν καλουμένην Νεκυόπον, ἐν ἣ δια φαντασμάτων ἔγνω τὰ μέλλοντα συμβαίνειν αὐτῷ. Dictys Cret. rem narrans, de loci nomine silet. *Inde liberatus, pervenerit ad eum locum, in quo exhibitis quibusdam sacris futura defunctorum animis dignoscerentur.* Νέκυες, idem quod νεκροί, teste Hesychio. Mercurius etiam, Νεκρόπομπος, id est, *Manium ductor*, Luciano dictus: quia Manibus ad inferos ducendis praest. Atque iste Uliassis cum magis hisce congressus, ejus ad Inferos descensus est apud Mythologos.

Pag. 121. 22. καὶ διασώζοντας αὐτόν τινας,] διασώζοντες hic, pro ὁδηγοῖς, viae ducibus, aut stipatoribus satellitibus custodibus, usurpatur: ita etiam infra, in Joviano Imp. p. 321. Ἐλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεὺς Ἰοβιανὸς ἕνα τῶν σατραπῶν etc. εἰς τὸ διασῶσαι αὐτόν, καὶ τὰ ἐξπέδιτα αὐτοῦ, ἐκ τῆς Παρσικῆς χώρας.

Constantin. Porphyrogen. de Administrand. Imper. cap. 7. ἡνίκα περ-
 ράση βασιλικὸς εἰς Χερσῶνα ἔνεκα τῆς τοιαύτης διακονίας, ὄφειλε εὐ-
 θὺς ἀποστέλλειν εἰς Παττινακίαν, καὶ ἐπιζητεῖν ὄψιδας παρ' αὐτῶν,
 καὶ διασώστας etc. Diasostes etiam a Latinis recentioribus, pro
 itineris duce frequenter occurrit. Luitprand. Legat. ad Nicephor.
 ad finem: *Michael vocatus est et Diasostes meus, etc.*

Pag. 122. 11. εἰς τόπον λεγόμενον Σίγριν] Rheteum vocat
 hunc locum Dictys Cret. *Interim Neoptolemus, advecta ligni ma-
 teria, Ajacem cremat: reliquiasque urna conditas, in Rhetaeo se-
 peliendas procurat.*

Pag. 122. 16. τὴν γενναμένην τιμὴν] Scr. γενομένην.

Pag. 124. 6. ἕαντον εἰς τὸ ἔδαφος ῥίψας] mallet, ἔρριψε.

Pag. 124. 12. ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ πλωτὸς] *ad pe-
 des ejus cecidit pronus, id est, membris natantium more explicatis;
 duriuscula licet vocabuli translatione: nisi quis πρώτος
 reponendum censeat: quod et Gregorio nostro visum est. Cedrenus
 habet, πάντας ἰκέτους προκυλινδούμενος, ad pedes eorum
 provolutus.*

Pag. 125. 1. τὰ τοῦ βλου τετραὰ ἐννοήσας] ita etiam infra,
 in Romulo: τῆς τοῦ βλου ἡδονῆς ἐπεθύμησε.

Pag. 126. 13. τοὺς δὲ ὀπλίτας ἀφανίζουσιν οἱ Αἰαντες] le-
 gendum ex praecedentibus videtur, τοὺς δὲ ἐκπαῖς: Equitibus
 enim Ajaces opposuit. Dictys tamen, unde forte haec sumpta,
 Peditibus eos adversos statuit: *Pedibus (leg. Peditibus) Ajaces
 duo, Diomedes, Agamemnon, et Telepolemus, et cum Jalmeno
 Ascalaphus opponerentur: de bel. Tro. l. 4.*

Pag. 127. 9. ὁ Τιθῶν τις ὀνόματι] Hunc Memnonem vocat
 Dictys Tithoni et Aurorae filium: ita etiam infra Auctor noster.

Pag. 127. 18. καὶ σφενδόβολα] magis Graece σφενδόνας dixerit.

Pag. 129. 2. ἀνατρέπει τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ] Dictys Cret.
 1. 4. *Tum dux noster summa vi Umbonem scuti ejus telo ali-
 quantum perforatum viribus ingruens, impulit, vertitque ei latus.*

Pag. 129. 6. γυμνωθέντος τοῦ τένοντος] Cedrenus: τὸ δό-
 ρον βαλὼν εἰς τὸν Μέμνονος τραχήλον γυμνωθέντα. Dictys etiam;
 et nudatum scuto hostis jugulum hasta transfigit. Τένων etiam,
 pro cervice usurpatur, apud Lucian. in Cataplo: καὶ τὸν τένον-
 τα τοῦ Τυράννου καταπατεῖ. Hesych. Τένων τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ
 νεῦρον. Suidas etiam τοὺς Τένοντας vocat, τοῦ τραχήλου τὰ
 διατεταμένα νεῦρα. Ταύρου βαθὺν τένοντα. ὁ δὲ ταῦρος πλαγίως,
 καὶ διακοπιεὶς τοὺς τένοντας, ἤσυχῃ καὶ κοσμίως κατηνέχθη. Si-
 byllina Orac. lib. 5. ad fin. Αἰγυπτίως ἐπλήξε νέου ταύρου τέ-
 νοντα. Galenus in Isagoge, cervicis posteriorem partem hoc no-
 mine appellari asserit: τοῦ τραχήλου τὰ μὲν ὀπισθεν ἰδίως τένον-
 τες ὀνομάζονται. Hippocrates tamen τένοντας appellare solet
 musculorum fines, quos ἀπονευρώσεις nominant Anatomici. Ten-
 dines Latinis dicti sunt.

Ioannes Malalas.

Pag. 130. 11. *πέμποντά τινα*] Scr. *πέμπει*. Cedrenus: *Ἐωρακῶς δὲ ὁ Πρίαμος τὸν Ἀχιλλέα, πέμπει τὸν Ἰδαῖον πρὸς αὐτὸν ἐν ἄλλοις, etc.*

Pag. 131. 20. *δὲ ὄλω ἐργάσαντό με*] *fraudem mihi fecerunt*. forte scribendum, *δὸλον ἐργάσαντό με*, cum duplici accusativo, quo pacto *ἐργάζομαι*, frequenter usurpatum tradit Moschopulus, voc. Atticar. Collect: *ἐργάζομαι σε κακόν, μετὰ δύο αἰτιῶν· καί, ποιῶ σε κακόν*. Adverbium etiam quandoque, loco Accusativi alterius, eodem teste ponitur: *καί μετὰ ἐπιδόφῆματος, ποιῶ σε κακῶς, τὸ ἐργάζομαι σε κακῶς*.

Pag. 133. 2. *ἠυρέθη ἐπὶ Κλαυδίου Νέρωνος*] *Ista tamen infra referuntur, non ad Neronis, sed ad Claudii Neronis decessoris annum XIII.*

Pag. 133. 7. *ἐπὶ τὴν Μυκηναίων*] *supple πόλιν; uti habet paulo inferius.*

Pag. 133. 19. *ἀπὸ τοῦ Σχυνέως*] *Hunc Σχυνέα vocat Cedrenus.*

Pag. 134. 2. *συνανεγνωκότες,*] *Eodem sensu usurpatum habes hoc vocabulum infra, lib. 14. in Theodosio jun. ἀνεγνώσκον ἔσω εἰς τὸ παλάτιον: in Palatio interiore literis imbutus est; et deinde: συνανεγνώσκον, αὐτῷ ἄλλος νεώτερος, studiorum socium habuit juvenem alium, etc.*

Pag. 134. 22. *εἰς ἐξιλίαν ἦλθεν*] *sensus loci istius, ex Historia ipsa, satis notus: unde vero hoc monstrosum vocabulum, ἐξιλία, non habeo dicere. Supra etiam quid tale occurrit, de Menelao Helenae raptae nuncium accipiente: καί ἀπέμεινον ἀκούσας ὁ Μενέλαος, ὡς ἔξηχος. Cedrenus, de Orestis insania loquens, haec habet; καί ποτὲ μὲν ἐν ἀνέσει διῆγε, ποτὲ δὲ τὰ ἐξόχων ἐπετέλει: ubi ἐξιλίαν nostram per τὰ τῶν ἐξόχων exprimere videtur. Ego vero pro mentis alienatione ἐξιλίαν hic poni existimo: adeo ut horum verborum εἰς ἐξιλίαν ἦλθεν ἀπὸ τῆς μανίας παρ' ἑαυτὸν γενομένου sensus ad verbum sit; in mentis alienationem devenit propter furorem, praeter se existens.*

Pag. 135. 4. *οἱ ἱερεῖς ἀγνεύσαντες τὸν Οἰδέστην*] *Omnino legendum; ἀγνίσαντες τὸν Οἰδέστην: eadem habes apud Dictyn: Mnestheus liberatum Orestem a Parricidii crimine, purgatumque more patrio cunctis remediis, quae ad oblivionem hujusmodi facinoris, adhiberi solita erant, Mycenae remittit.*

Pag. 135. 6. *ἐφ' ᾧ ὁ Ἀρειος πάγος ὑπῆρχε*] *Ἀρειος πάγος erat Forum Atheniense, in Acropoli, seu urbis parte superiore positum. Hesych. Ἀρειος πάγος· ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Urbs enim εἰς τὴν ἄνω et εἰς τὴν κάτω πόλιν δι-
videbatur. Stephano etiam ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν dicitur, ex Apollodoro, ἐν ᾧ τὰς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον, διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ σιδήρου γιγνομένας μαιφονίας: uti, licet ad caedes gladio tantum perpetratas Areopagitarum censuram restringat Stephanus, ad*

alias tamen quascunque voluntarias eam extendere infra videbimus. Forum hoc erat in Quarta urbis regione, in colle Tritonii Montis; uti nos docet Hilduinus, Dionysii Areopagitae vita, apud Jo. Meurs. de Fort. Athen. his verbis. *Quarta regio in eadem urbe est, ubi Idolium Martis, et simulachrum Herculis, in colle Tritonii montis, in medio urbis positi steterat, ad colendum multis immolationibus, et delusionibus, Martem et Herculem; quos illi deos maximos, et fortissimos, adorabant. Ubi etiam exercebantur judicia, et docebantur fora, ingeniique omnis solertia etc.* Cognoscebat autem Areopagus de Incendiis, beneficiis, vulneribus, caedibusque praemeditatis: teste Jul. Polluce, lib. 8. cap. 10. *Δικαστήρια Ἀθήνησιν, Ἀρειος πάγος· ἐδίκαζε δὲ φόνου, καὶ τραύματος ἐκ προνοίας, καὶ πυρκαϊᾶς, καὶ φαρμάκων, ἔαν τις ἀποκτείνῃ δούς.* De caedibus itaque quibuscunque voluntariis Athenienses coram Areopagitis causam dicebant; idque tribus diebus continuis per singulos menses: uti Idem testatur, loco citato: *καθ' ἕκαστον δὲ μῆνα, τριῶν ἡμερῶν ἐδίκαζον ἐφεξῆς, τετάρτη φθίνοντος, τρίτη, δευτέρα:* id est, xxvii. xxviii. xxix. cujusque mensis diebus. Attici enim ultimi mensis *δεξιμέρου* dies, Latinorum more, ordine retrogrado numerabant; diem mensis ultimum *ἐνην* καὶ *νέαν*, penultimum *φθίνοντος* *δευτέραν*, antepenultimum, *φθίνοντος* *τρίτην*, et sic deinceps ad mensis diem vicesimum primum inclusive, vocantes. Fori hujus iudices *ὑπάθροιοι*, sub Dio jus dicebant noctu etiam, non interdiu forum illic agi testatur Lucianus: *ὡς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λέγομενα ἀποβλέποιεν:* ideoque Exordiis uti Oratoriis, aut affectuum commotione, non licebat, teste Jul. Polluce lib. 8. cap. 10. *προοιμιάζεσθαι δὲ, οὐκ ἐξῆν· οὐδὲ οἰκτιζεσθαι.*

Pag. 135. 11. *Ταῦτα Δίκτυς*] Hujus Mnesthei pro Oreste latae sententiae apud Dictyn. lib. 6. Hyacis vero ibi mentio nulla.

Pag. 136. 1. *ἀργαλέως νόσου*] Scr. *ἀργαλέης*: uti habet Cedrenus.

Pag. 136. 2. *Σκυθίης τε γαῖαν καταλάβοις*] Scr. *κατάλαβης*, cum Cedreno.

Pag. 136. 3. *Ἀύσαιοδός δὲ χώραν*] Cedrenus, *Ἀύσιδος τε χώραν*, uti et ipse infra habet. *Ταυρικῆ*, et *Ταῦροι*, aliis regio haec dicta: Isac. Tzetzea. *ἔγραψε δ' ὁ θεὸς τῆς μονίας αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι, εἰ τὸ ἐν Ταύροις ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος μετακομίσει. οἱ δὲ Ταῦροι μοῖρα Σκυθῶν.* *Tauri vero Scythiae pars.*

Pag. 136. 4. *ἐκ χθονίης Βαρβάρων*] *ἐκ χθονὸς βαρβ.* Cedrenus.

Pag. 136. 5. *Συρίας γαῖαν σειομένην*] *σειομένην* non habetur apud Cedrenum: et deinde, *ἀσλώνος Σιλπίου ὄρος*, legit. Porro Oraculum Syriam vocat *σειομένην*, ob frequentes ad

montem Silpium, partesque vicinas, terrae tremores, quos plurimos enumerat deinceps Auctor noster.

Pag. 136. 12. προσέσχεν ὁ Ορέστης ἱερὸν, ἑστῶς] Scr. ἑστῶς· προσέσχεν hic pro ἑώρα ponitur locutione Barbara: Forte scribendum, προσέσχεν ὁ Ορέστης ἱερῶ ἑστῶτι. Infra etiam in Orestis historia, p. 109. οἱ δὲ Σύροι προσεισηγκότες τὸ σχῆμα τῆς στήλης.

Pag. 137. 15. καὶ ἀφώρισαν παραμίαν] vocabulum barbarum, pro καθ' αὐτὸν, seorsim.

Pag. 138. 9. γράφας εἰς δίπτυχον] Diptycha apud Scriptores Ecclesiasticos sunt Tabulae illae duplices, quibus Defunctorum, vivorumque nomina inscribebantur: Apud Auctorem etiam nostrum quandoque eundem habet sensum: ut infra, lib. 17. Justinus Imperator, 1. Imperii anno Paulum quendam in Patriarchatum Antiochensem promovit, ὅστις τοὺς τῆς συνόδου Χαλκηδόνος ἑξακοσίους τριάκοντα ἐπισκόπους ἐνέταξε τοῖς διπτύχοις τῶν ἐκκλησιῶν ἐκάστης πόλεως. Δίπτυχον vero, singulari numero, apud autorem nostrum ubique, fortasse etiam apud alios, *Tabulae scriptoriae* communes denotat: ita in hoc loco: ut et infra, lib. 10. ubi Apollonius Tyaneus, ab Antiochensibus rogatus uti Telesma eis faceret adversus terrae motus, λαβὼν δίπτυχον, ἔγραψε ταῦτα· *Sumptis tabulis ista scripsit*: etc. Cedrenus etiam in hac Orestis historia, eodem utitur vocabulo: εἰληφῶς δὲ τὸ δίπτυχον, ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἔλθων ὅπου Ορέστης ἐφρουρεῖτο, ἤτήσατο τοὺς φρουροὺς Σκύθας, καὶ εἰσελθὼν ἐπεδίδου τὴν πυκτὴν, οὕτως εἰπὼν· etc. ubi, quod prius, δίπτυχον dixerat, postea πυκτὴν, Pugillares vocat. Δίπτυχα etiam aliquando plurali numero, tabulas etiam scriptoriae communes denotat, uti infra lib. 6. de Croeso Oraculum Delphicum consulente habetur: καὶ ἐπιδίδωκεν αὐτοῖς γράφας τὸν χρησμὸν ἐν διπτύχοις.

Pag. 139. 1. ἐπὶ τὸν ἄμοπλάτην αὐτοῦ τὸ δεξιόν] Scr. τὴν ἄμοπλάτην αὐτοῦ τὴν δεξιάν. Jul. Poll. 1. 2. τὰς δὲ ἄμοπλάτας, εἰσὶν οἱ καὶ ἐπινωτίους, καὶ πλάτας ἐκάλεσαν.

Pag. 139. 9. εἰς τὸ Σαρακηνικὸν ἕμιτον] ad Saracenicos fines: de voce ἕμιτον, quod quandoque per ι scribitur, ἕμιτον, pauca supra notavimus: consule etiam J. Meursium. Interim Cedrenus corrigendus, qui, ex Librariorum oscitantia, Regionem nescio quam Saracenicam, *Emet* dictam, nobis profert vocabulo scilicet ex *ἕμιτω* corrupto: ἦλθον πρὸς ἀνατολήν, ἐπὶ τὸ Σαρακηνικὸν ἕμιτ: scribendum, ἐπὶ τὸ Σαρακηνικὸν ἕμιτον.

Pag. 139. 17. στήλην χαλκὴν τυχέας] forte scribendum, τύχης, aut εἰς τύχην.

Pag. 139. 21. δέχνησο θεὰ πόα Νύσσα] Ita habebat Codex MS. quo unico usi sumus: nec loco huic obscuriori enucleando lucem aliquam nobis praestitit Cedrenus, qui Auctoris nostri vestigiis alioqui, per totam hanc Orestis historiam, diligenter

satis insistit. Investiganti itaque mihi, quodnam vocabuli sit hoc *πρωα*, subiit tandem suspicari, *πρωα* forte legendum esse. Certe hoc nomine vocatam fuisse tum Latonam, tum filium ejus Apollinem, filiamque Dianam, testatur Isac. Tzetztes in Lycophron. his verbis: *Αητοῖ ἐν Δήλῳ γεννώσῃ Ἀρτεμιν, καὶ Απόλλωνα, σῦς μέγας ἄγριος ἐφάνη. Ἰδοῦσα δὲ τοῦτον ἐπτοήθη, καὶ πρωα ἐκλήθη, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἀρτεμις, καὶ ὁ Απόλλων Πρωῶς.* Iphigeniam itaque, Dianae sacerdotem, Numini huic novo a se ipsa sacratio, Divae suae ritus peragentem, etiam nomen ejus *Πρωα* adhibuisse haud prorsus incredibile est; quodque olim, *Πρωα Ἀρτεμις, Πρωα Νύσσα* nunc dixisse.

Pag. 140. 2. ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης] ἐκ τῆς χώρας ταύτης Cedrenus: rectius.

Pag. 140. 18. Σκυθῶν πόλιν] Cedrenus Σκυθόπολιν vocat, qui eam Βασάν olim dictam fuisse testatur p. 51. Stephan. de urb. Nyssae, prioris urbis nominis mentionem facit, his verbis. Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἢ Νύσσης κοίτης Συρίας, Σκυθῶν πόλις πρότερον λεγομένων Βαίσεων ὑπὸ τῶν Βαρβάρων. Ogi fuisse regiam olim, asserit Xylander, in Cedreni locum citatum; quem vide. urbs haec 600. stadiis distabat ab Hierosolymis, uti apparet ex Maccabaeor. lib. 2. cap. 12. ver. 29.

Pag. 141. 22. ὑπεράνω κλονος ἴσταται] Scr. ἴσ. Ἰστησαν.

Pag. 142. 2. τοῦ Μελαντίου ὄρους τὸ ὄνομα Ἀμανον.] ita etiam Isac. Tzetz. in Lycophron. Orestis historiam recitans: Χειμασθέντες δὲ, ἐξώκειλαν περὶ τὰ τῆς Σελευκείας νῦν λεγομένης μέρη, καὶ περὶ Ἀντιόχειαν, καὶ τὸ Μελάντιον ὄρος, ὃ ἀπὸ τοῦ πανθῆναι τὸν Ορέστην ἐκεῖ τῆς μανίας, Ἀμανον ἐκλήθη. Eadem habentur apud Stephan. de urb.

Pag. 142. 8. προσεσηκότες τὸ σχῆμα] hoc locutionis genus occurrit supra, p. 102.

*Pag. 143. 13. ἦν ἐκάλεσε Παλμοράν] Πάλμυρα, Stephano, nostroque etiam infra, lib. 18. ubi haec ipsa repetita sunt, dicta est: verum quam absurde hic urbis a Salomone conditae nominis originem a Graeco fonte petit Auctor noster? Sed nec Goliathum hoc in loco prostravit David, sed in Judae partibus, ab Hierosolymis haud procal dissitis. Urbs vero haec, a Salomone quidem condita est, in deserto Syriae vicino, a Syria superiore dierum 2. itineris spatio, ab Euphrate unius, a Babylone sex dierum itineris spatio dissita; nomenque a Salomone datum habuit Thadamoram; licet Graecis, Palmira, dicta esset, Josepho teste Ant. Jud. 1. 8. c. 2. ταύτην οὖν τὴν πόλιν οἰκοδομήσας, καὶ τελεχεσιν ὄχρωατάοις περιβαλὼν, Θαδαμόραν ὀνόμασε, καὶ τοῦτ' ἔτι νῦν καλεῖται παρὰ τοῖς Σύροις· οἱ δὲ Ἕλληνες αὐτὴν προσαγορεύουσι, Παλμυράν. Hebraice dicitur תדמור *Tadmor* et *Thadmor*, 1. Reg. 9. et 2. Paralip. 8. item תמר, *Tamar*, Ezechiel. 47. Quidam hoc nomine urbem hanc vocatam volunt, quod eo loci Pal-*

meta plurima sint, uti tradit Hieronymus de Loc. Hebr. *תנח*, *Tamar* enim *Palmam* significat.

Pag. 143. 17. *ἐν οἷς ἐβασίλευσεν Αἰααῖβ, βασιλεὺς Ἰουδαίων*] Ante hoc tempus regnum divisum fuerat in regnum Juda, et regnum Israel: in hoc vero, non in illo Salomonis successor erat Achabus.

Pag. 145. 15. *βουλευσασθε εὐλογηθῆναι*] forte, *βουλευσατε*. Septuag. leg. *ποιήσατε μετ' ἐμοῦ εὐλογίαν*.

Ibid. καὶ φάγεται] Scr. *φάγετε*.

Pag. 146. 15. *ἡμέρα θλίψεως, δεσμοῦ etc.*] Septuag. *ἡμέρα θλίψεως, καὶ ἐλεγμοῦ, καὶ παροργισμοῦ ἢ ἡμέρα ταύτη*.

Pag. 148. 22. *Σαραχ τῶν πατράρχων*] Scr. *τὸν πάτραρχον*, ut habet Chron. Alexandrinum. Septuag. *ἐν οἴκῳ Νεσεράχ Θεοῦ αὐτοῦ*.

Pag. 149. 9. *στήλην χαλκῆν τῷ ἡλίῳ*] *στήλη*, pro statua, frequenter occurrit apud recentiores: apud nostrum vero exemplis hujusmodi nihil usitatus. Inter alios vero Jo. Tzetzes, de Alexandri statua a Lysippo facta, verba faciens, haec habet, Chil. 8. Hist. 200.

Καὶ γὰρ καὶ παρατρέχλον ἐποίησεν ἐκεῖνον.

Δοκούντα βλέπειν οὐρανόν, καὶ πᾶν ἠκριβωμένως,

Ὅποιος ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν ἐκεῖνος.

Ὅσατε δοκεῖν τοὺς βλέποντας, Ἀλέξανδρον, οὐ στήλην.

Pag. 149. 10. *ἦντινα ἐκάλεσαν Κολοσσὸν ὡς φοβερὸν θέαμα*] *Κολοσσοί* statuæ sunt praegrandes, atque inusitatae, stupendaeque magnitudinis, teste Hesychio. *Κολοσσοί, ἀγάλματα ὑπερμεγέθη*. Erat autem Colossus iste 70. Cubitorum altitudine, uti testatur Philo Byzantius de 7. Orb. Spectacul. *Ἐν ταύτῃ Κολοσσός ἐστι πηχέων ἑβδομήκοντα διεσκευασμένος εἰς Ἥλιον*: licet de cubitorum numero non convenit inter Auctores: de quo vide Leon. Allatii in Philon. Not. ubi obiter notandum, injuste ab Allatio vapulare Dalecampium, eo quod, *Septuaginta cubitorum*, et, *pedum centum et quinguis*, idem esse asserere ausus sit. Licet enim pedes cv. nec cubilorum Geometricorum (si tamen Cubitus iste locum uspiam, praeterquam apud Origenem, habuerit:) nec regionum, nec communium; Cubitorum tamen Minorum, sive Sesquipedalium, (qui etiam Herodoto communis est) numerum exactissime implent. Herodot. 1. 2. *ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρομένης, καὶ τετραπήχειος τῶν ποδῶν μὲν τετρακαλαίστων ἰόντων, τοῦ δὲ πήχειος ἑξακαλαίστου*. *Passus*, inquit, *mensurae sex pedum, sive quatuor cubitorum: pedes autem, quatuor palmorum: Cubiti vero sex palmorum*. Cubitum etiam Sesquipedalem facit Hesychius: *Πῆχυς, ὁ εἰς καὶ ἡμισυ ποῦς*.

Pag. 150. 1. *Ἐπὶ οὖν τῆς βασιλείας Ἰωακίμ βασιλέως*] *Ioakim* iste, qui et *Jechonias* dictus est, quique Babylonem captivus ductus est, *Joakimi* prioris filius erat. Vide 4. Reg. cap. 24.

Pag. 151. 3. πρώτος ὁ Ἀρδεύς] Ἀρδυσος hic Eusebio dictus est.

Pag. 151. 12. ἀστράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου] ita etiam ex septuag. versione, Cedren. διὰ τοῦτο ἀπεστάλη ἀστράγαλος χειρὸς etc. Chron. Alex. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐθεώρει τοὺς ἀστραγάλους τῆς χειρὸς. Constant. Manas.

Ἀστράγαλον ἐώρακε γράφοντα πρὸς τῷ τοίχῳ. apud quos omnes — ἀστράγαλος improprie sumitur, pro manus digito, seu articulo: apud Anatomicos enim Spinae vertebrae, sive spondylum significat: pro Talō etiam quandoque ponitur, teste Hesychio: Ἀστράγαλον, τὸν σφόνδυλον, καὶ τὸ ὑποκάτω τοῦ σκέλους. Jul. Pollux, lib. 2. c. 4. ἀστραγάλους Talos interiores esse testatur: οἱ δὲ ἀστράγαλοι, οὐ τὰ προϋχοντα, ἀλλὰ τὰ ἐνδοθεν κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν.

Pag. 152. 1. καὶ μεθ' ἡμέρας Δαρειῶς etc.] Imo eadem nocte occisum fuisse Baltazarem, Assyriorum regem, testatur sacra Pagina Dan. cap. 5. Sed nec alias cum sacro textu concordat Auctor noster, in hac Baltazaris historia: inter alia vero cum Darius, apud Daniele, lxxi. annos natus, regnum obtinuisse dicitur, noster sexagenarium tantum eum facit.

Pag. 152. 13. προειπόντος Θαλοῦ τοῦ φιλοσόφου τὴν ἔκλειψιν] De Thalete Eclipsim hanc praedicente, vide Herodotum lib. 1. Cedrenus asserit Thaletem Defectus solis, Lunaeque, et Aequinoctia primum deprehendisse: καὶ πρώτος τὴν ψυχὴν εἶπεν ἀθάνατον, ἐκλείψεις τε καὶ ἰσημερίας κατέληψε.

Pag. 152. 14. Πεισιστρατος πολεμῶν δημαγωγῶν.] locum hunc suspectum habeo: Quid enim Pisistrato cum bello Astyagen inter Lydosque.

Pag. 152. 16. τρῦτο γνόντες οἱ Πισαῖοι] Scr. Πισαῖοι. Stephan. de urb. Πισα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας· ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἴδρται, καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται.

Pag. 152. 18. τῷ κράτει τῆς δυνάμεως αὐτοῦ] αὐτοῦ, hoc loco, ad Solem referendum est; cujus Tutelae Pisaei se, resque suas commiserunt, Certamina haec Pythia ejus in honorem instituentes.

Pag. 153. 1. τὰ Ἰσθμια τῷ Πλούτωνι] Certamina Isthmia, post Nemaea, instituta tradunt alii; ab Isthmo Corinthiaco, ubi primum celebrata sunt, sic dicta: nec Plutonis, ut Noster, sed Neptuni in honorem, qui Isthmius etiam inde vocatus: Stephan. de urb. in Ἰσθμός· ἔστι καὶ Κορίνθου Ἰσθμός, ἐν ᾗ Ἰσθμῖος ὁ Ποσειδῶν.

Pag. 153. 20. καὶ δημοὶ Κύρω] id est, Literas Cyro mittit: hoc sensu enim δηλώσαι passim apud hunc nostrum usurpatur. Ita infra, lib. 14. p. 353. Theodosius Junior Eudoxiae filiae, ob Romam ab ea Vandalis proditam, adeo infensus erat, ut nullam

omnino deinceps rationem ejus habuerit, sed nec per literas eam compellare voluerit; καὶ ἔασεν αὐτὴν ἐν τῇ Ἀφρικῇ, παρα Ζινζιβάρῃ, μηδὲν αὐτῷ δηλώσας. Exempla hujusmodi passim occurrunt.

Pag. 154. 2. τὸσαντὴν γῆν ἀφειστηκῶς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τῶν ἐμῶν βασιλείων] *Miror quid Xylandro venerit in mentem ut haec ita redderet, apud Cedrenum: qui a me et regno meo tantum terrae abstulit. ἀφειστηκῶς enim dissitus, sive disjunctus est hoc loco significat; abstulit vero nullibi significare poterit.*

Pag. 155. 13. Παίξην δέ με πειράται] *Oraculum hoc integrum habetur apud Herodotum lib. 1. his verbis.*

*Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης,
Καὶ κωφοῦ συνήμι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω.
Οδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κρατειρῆ οἶα χελώνης
Ἐφομένης ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀρνέλοισι κρέεσσιν,
Ἡ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸς δ' ἐπίεσται.
Aequoris est spatium, et numerus mihi notus arenae:
Mutum percipio, fantis nihil audio vocem.
Venit ad hos sensus nidor testudinis acris.
Quae simul agnina coquitur cum carne lebetes,
Aere infra strato, et stratum cui desuper aes est.*

Pag. 155. 22. Κροῖσος Ἄλυν ποταμὸν διαβάς] *ποταμὸν hic frustra inseritur, metrique rationem inturbat: Oraculum hoc inter Oracula Metrica, a Jo. Orsopoeo collecta, sic se habet.*

Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Pag. 156. 7. ἔβαλεν αὐτὸν εἰς λάκκον λεόντων] *Imo nec ob hanc causam, nec ab hoc rege, sed a Dario Medo, Babyloniae rege, in foveam Leonum conjectus est Daniel. vide Dan. cap. 5.*

Pag. 157. 13. ἐλήφθη αἰχμάλωτος αὐτός, καὶ τὰ πλήθη αὐτοῦ] *Cedrenus habet, καὶ ἀπώλετο τὰ πλήθη αὐτοῦ, quod et in nostro supplendum videtur.*

Pag. 157. 19. καὶ μετ' αὐτοῦς Ἡρόδοτος] *Forte scribendum, μετ' αὐτοῖς: Herodotus enim Polybio saltem Castoreque antiquior; forte etiam Auctoris nostri Thalete hoc, si modo idem sit hujus Thales cum Thallo illo ab Africano citato; quod facile crediderim. vid. Voss. de Hist. Graecis.*

Pag. 158. 4. τὰ δὲ ἐννέα ἡμισὶν ἐπανῆλθον] *Imo duae tantum tribus, Judae scilicet et Benjamin, Judaeam repetierunt; reliquae x. in Perside remanserunt; uti testatur Josephus, Antiquitat. Judaicar. lib. 11. διὸ καὶ δύο φυλὰς εἶναι συμβέβηκεν ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης Ρωμαίοις ὑπακουούσας: αἱ δὲ δέκα φυλαὶ πέραν εἰσὶν Εὐφράτου, ἕως δεῦρο μυριάδες ἄπειροι etc.*

Pag. 158. 11. καὶ ἔλθων εἰς τὴν χωρὰν αὐτοῦ, ἐσφάγη] *Alii Cyrum, illato Messagetis Scythis bello, a Tomyride, eorum regina interfectum volunt. Vide Justin. et Herodot. lib. 1. Euseb. alios.*

Pag. 158. 7. ἄλλοι πολλοὶ ἐβασίλευσαν Ἀσσυρίων] *Scr. Περσῶν. a Cyro enim regnum ad Persas translatum est.*

Pag. 159. 20. *ὡς καθέυδει μετ' αὐτοῦ νυκτός]* Haec aliter narrantur Judithae lib. cap. 13.

Pag. 160. 6. *διὰ δυνάμεώς τινος τοῦτο ἐγένετο.] δύναμις* pro spiritu quodam, seu Daemone, uti alias saepius apud nostrum, hoc loco sumitur.

Pag. 160. 8. *ἐν ταῖς Εβραϊκαῖς ἐμφέρεται γραφαῖς]* Nihil minus: Librum enim Judith Hebraeum Judaei nullum unquam habuerunt. vide Scalig. in Euseb. Chron. p. 89.

Pag. 160. 10. *ἔβασίλευσεν Ασσυρίων Ασραξέρξης]* Ασσυρίων etiam supra, pro Περσῶν ponit. Caeterum Artaxerxes ille, cuius Pincerna Nehemias erat, qui et Mnemon cognominatus est, post Cambysem quidem, quem Noster Darium hic vocat, Persis imperavit, non tamen immediate, sed interjectis regibus aliis sex.

Pag. 160. 13. *καὶ ἄρχειν αὐτὸν τῶν εὐνούχων ἐποίησε]* Ita etiam Cedrenus; nisi quod, pro nostri ἄρχειν, ibi ἀρχὴν legatur; mendose. Unde tamen Enochorum praefecturam adeptus est Nehemias? Artaxerxis quidem *ὀλινοχόος*, *Pincerna*, vel fortassis ἀρχοινοχόος, ut Cedrenus alibi eum vocat, *Princeps Pincernarum* erat, atque hinc proculdubio Nehemiae praefectura a Graeculis recentioribus efficta est.

Pag. 161. 6. *πρῶτος ἐβασίλευσεν ὁ Κραναός]* Scr. *Καρανός*. Caranus enim, non Cranus regni Macedonici prima jecit fundamenta.

Pag. 161. 7. *τὴν Αὐγὴν, τὴν Αἰίου θυγατέρα]* Cedrenus habet, *τὴν Αὐτβην, τὴν Ατλέτου θυγατέρα*, mendose.

Pag. 162. 3. *ἄλλοι πολλοὶ ἕως Σαρκείου τοῦ νεωτέρου]* Σαρκεῖος ὁ νεώτερος nostrum est Darius Nothus, ut infra apparet: inter quem tamen et Artaxerxem intervenerunt tantum Xerxes, qui mens. 2. et Sogdianus, qui mens. 7. regnarunt. vide Euseb. et Helvic.

Pag. 162. 7. *τοὺς Σικτινοὺς καλουμένους]* Hos *Κρηταίους* vocat Cedrenus, nomine uterque aequè ignoto.

Pag. 162. 17. *ἀπὸ πόλεως μικρᾶς, λεγομένης Χαρτίμας]* Cedrenus, *ἐκ μικρᾶς πόλεως Χαρτικῆς*. hanc urbem Chartam vocat, de Carthagine verba habens, qui eam ita dictam asserit a *Cartha oppido*, unde fuit *Dido*, inter *Tyron* et *Berihon*: atque hoc etiam ex historia Poenorum, uti ipse alibi testatur.

Pag. 163. 8. *καὶ βαστάζοντες βήναβλα.] βήναβλον Venabulum* ut *βηνάτωρ*, *Venator*: atque haec recta est vocis hujus scriptura. Graeci tamen recentiores *Μένανλον* scribunt, ex Vocubuli scilicet originis ignorantia, atque etiam ex Characterum horum, *μ* et *β*, similitudine; in MS. enim Codicibus, praesertim antiquioribus, vix inter se distingui possunt.

Pag. 165. 3. *ὀνόματι Φορβάν]* Fluvium hunc *Εὔρηον* antea dictum asserit Cedrenus; Plutarchus, Thestium a Thestio,

Martis et Pisidices F. Stephanus, Thoss: Stephan. de urb. *Αγελῶος ποταμὸς Ακαρνανίας, ἀπὸ Ἀγελῶου ἐλθόντος ἐκ Θετταλίας μετὰ Ἀλκμαίωνος· ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμὸς.*

Ibid. καὶ φιβλωθεὶς ὁ Ἀγελῶος] vocabulum Graecobarbarum, apud Graecos recentiores frequenter usurpatum, a φίβλα, Latinis Fibula. φιβλωθεὶς, *transfixus*: φιβλοῦν, pro *transfigere*, supra habuimus, in Paridis a Philoctete occisi historia, lib. 5. p. 77. τοὺς αὐτοῦ πόδας φιβλοῖ ἐπὶ τὰ σφύρα., *pedes ejus juxta malleolos transfixis.*

Pag. 165. 11. ἤτις προποιήσασα τοξεύει τὸν σύαγρον] ita etiam Jo. Tzetz. Chil. 7. Hist. 102.

*Πολλῶν συναθροισθέντων δὲ συναγρευτῶν ἐκείσε,
Ἡ Ἀταλάντη πρώτη μὲν ἐκαῖνον ἐκτοξεύει·
Εἶτα βαλὼν Μελέαγρος κτείνει τῷ σοοκτόνῳ.*

Pag. 166. 1. ὅσον χρόνον φυλάττετο] Scr. ἐφυλάττετο.

Pag. 166. 20. ὑπὸ τοῦ Τακος] Cedrenus hunc *Αἶακα* vocat: de Nauplio, vero Graecorum Principum uxores uti moecharentur instigante, filii sui Palamedis in ultionem, vide Isac. Tzetzem in Lycophron.

Pag. 167. 5. τὴν μετακληθεῖσαν Βενέβεντον] ita etiam Cedrenus. Stephanus urbem hanc a Diomede, *Ἀργὸς Ἴπκιον*, dictam asserit. *Διομήδης, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου, ἐτείχισε, καὶ μετωνόμασεν, Ἀργὸς Ἴπκιον*: a Diomede itaque non condita, sed muro cincta tantum fuit. Procopius tamen Beneventum a Diomede conditam fuisse testatur, Gothicor. lib. 1. *ταύτην Διομήδης ποτὲ ὁ Τυδέως ἐδείματο*: qui etiam apri Calydonii dentes, tres spithamas in circuitu habentes avunculi sui Meleagri in memoriam a Diomede ibidem repositos, ad sua usque tempora in spectaculum asservatos fuisse testatur. *οὐ καὶ εἰς ἐμὲ ἐνταῦθά εἰσι, θέαμα λόγου πολλοῦ ἰδεῖν ἄξιον, περίμετρον οὐχ' ἦσσαν ἢ τρισπίθασμον ἐν μνηοειδαῖ σχήματι ἔχοντες.*

Pag. 167. 21. καὶ ἤνεγκαν οἱ Ρουστοῦλοι τὰς ἐπάνω] id est, et Rutuli superiores evaserunt. Eodem rudi locutionis genere utitur, ad finem lib. 8. *Ἰδὼν ὁ Ἀννιβαλὴ τὴν τοῦ Σκιπίωνος δύναμιν, καὶ ὅτι τὰς ἐπάνω φέρει* etc.

Pag. 168. 5. ὅστις οἶκος ἐκλήθη τὸ Παλλάντιν] Παλλάντιν, pro Παλλάντιον; ut *στηθάριν*, pro *στηθάριον*, Librariorum ex recitantis ore scribentium errore frequentissimo.

Pag. 168. 6. ἀπὸ τότε ἐκλήθη τὰ βασιλικὰ κατοικητήρια, Παλλάντιον.] Eadem habes apud Cedrenum, et Glycam, part. 2. Zonaras autem, Palatium, Domum Imperatoriam dictam vult, eo quod in Monte Palatino posita fuerit: ἢ δὲ τῶν αὐτοκρατόρων κα-

τοιμία παλάτιον ὠνομάσθη, ὅτι ἐν τα τῷ Παλατίῳ λεγομένη ὄρει, ἐν ᾧ Φουστοῦλος ᾄκει, καὶ ἐκεῖ τὸ στρατήγιον εἶχε.

Pag. 168. 15. τὴν θυγατέρα τοῦ Λατίνου Ἀλβανίαν] Scr. *Λαβινίαν*, et hic, et in sequentibus: Lavinia enim dicta fuit Latini filia; Laviniumque, urbs ab Aenea a nomine ejus condita. Verum cum nostro, in hac Aeneae historia, Romanisque primordiis ineptit etiam Cedrenus.

Pag. 168. 23. καὶ ἔκτισε τὴν Ἀλβανίαν] Alba, dicta est haec urbs ab Ascanio condita: caeterum cum quae profert hic Author Noster a vero ut plurimum aliena sint, atque alias etiam omnibus satis nota, errores singulos notare supersedebo.

Pag. 169. 6. *Ελιακέμ, ὁ υἱὸς Ἰησοῦ*] Jesuae Pontif. qui cum Zorobabel Hierosolymas reversus est, filius quidem erat Joacimus, non Eliachimus: de hoc tamen Auctorem intelligendum esse puto.

Pag. 169. 7. *Ἰππάσιος φιλόσοφος*] Forte hic idem est, quem Hesychius Illustr. *περὶ σοφῶν, Ἰππασσον* vocat: quem vide.

Pag. 169. 10. *μετὰ τοὺς προειρημένους φιλοσόφους* etc.] locus iste adeo mendosus est, ut sanus aliquis sensus exinde elici vix poterit. Stesichori duo fuerunt: quorum primus Thucyde multo antiquior: nec tamen Stesichorus alter ei contemporaneus erat; sed aliquanto junior; de quo vide Cl. Seldenī Marmor. Arundel.

Pag. 169. 18. *Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Δαριεῖου τοῦ νεωτέρου,*] Ochus hic primo dictus, deinde Dariaeus, teste Ctesia: *Βασιλεύει Ὀχος, καὶ μετονομάζεται Δαριαῖος*, cui in regno successit filius ejus, Arsaces, Artaxerxes postea dictus: *βασιλεύει δὲ Ἀρσάκης, ὁ μετονομασθεὶς Ἀρτοξέρξης*.

Pag. 169. 21. *τὴν Σίλβιν πόλιν*] Nugae: urbem hanc statim *Σίλβιν* vocat; *μεταγαγὼν ἐν τῇ Σίλβει πόλει καὶ τὸ Παλλάδιον*: Cedrenus *Σίλβαν* appellat. Silvii Latinorum reges dicti sunt, non ab Alba nescio quo, urbeve ab eo condita; sed a Silvio, Aeneae ex Lavinia filio. Sed nec Albam regem agnoscit Historia Romana; Alba quidem urbs erat, ab Ascanio, Aeneae ex Crensa F. condita; ut supra diximus.

Pag. 172. 9. *χρυσοῦν στηθάριον στήλην*] Meurs. Glossar. *Στηθάριον. Pectorale. Armatura pectoris equorum*. Apud nostrum tamen, et Chron. Alex. auctorem, pro *status* ubique ponitur. Hujusmodi Imagines Graecis recentioribus etiam *θώρακες* et *θωράκια* dictae sunt, scilicet umbilico tenus ductae: has Graecia purior *προτομάς* dixit. Hesychius: *Προτομή· εἰκὼν βασιλική, ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ σώματος εἶδος*. Haec vero de Romulo omnia habentur, tum apud Chr. Alex. tum apud Cedrenum, qui ex nostro descripsisse videntur, Chron. quidem Alex. auctor ipsa verba, Cedrenus sensum tantum secutus.

Pag. 173. 12. *μηγὶ Δύστρω,*] Chr. Alex. *μηγὶ Σύστρω,*

mendose. Mensibus Macedonicis passim utitur Auctor noster, quorum haec nomina.

Δύστροφος	Martius
Ξάνθικος	Aprilis
Αρτεμισιος	Maius
Δέσιος	Junius
Πάνεμος	Julius
Αβος	Augustus
Γορπιαῖος	September.
Τπερβερεταῖος	October
Διος	November
Απηλλαῖος	December
Αύδυναῖος	Januarius
Περίτιος	Februarius.

Pag. 173. 13. τῷ Ἠλίῳ Τιτᾶνι, ὡς ὑψουμένῳ] Raderus ista vertit, apud Chr. Alex. in solis, ut Titanis excelsi, cultum: male omnino. ὑψουόμενος enim hic dictus sol, id est *Exaltatus* (non *Excelsus*) eo quod ad Aequatorem provectus, mediam jam altitudinem suam, septentrionem versus attigerit. Sol enim semper *Excelsus* dici potest; *Exaltatus* vero eo magis, Septentrionalibus, quo a Tropico Capricorni longius dicensit. Martii itaque xxv. id est, Aequinoctio verno, Certamina haec ab Oenomaο, solis jam sic satis Exaltati in honorem, instituta dicuntur.

Pag. 173. 17. καταγωνίσασθαι αὐτόν] Chr. Alex. καταγωνίσεσθαι αὐτοῦ: καταγωνίζομαι hic pro ἀνταγωνίζομαι ponitur: καταγωνίζομαι enim proprie significat, *Certamine vinco*: Hesychius: καταγωνίζεται, νικᾷ.

Pag. 174. 22. ὁ Εννάλιος ἄρμασι διπῶλοις ἐφεῦρε] Chr. Alex. ἄρμασι δὴ πολλοῖς: mendose.

Pag. 175. 2. ἐν τοῖς Ἐτησίοις αὐτοῦ,] Iterum forte corrigendum Chr. Alex. ubi pro Ἐτησίοις habet Ἀιτησίοις: quod interpretes *Aetis* vertit. Ἀίτια quidem inscripti Callimachi operis, quo fabularum origines et causas exposuerat Poeta, meminit Servius in 7. Aeneid. et Martial. l. 10. *Epigr.* 4. Callimachum autem libros quamplurimos scripsisse, 800. numero, testis est Suidas; qui tamen multos eorum enumerans, nec nostri Ἐτήσια, nec dicta Ἀίτια habet.

Pag. 175. 13. τὰ δὲ ἐπὶ σπαθία] ita etiam Chr. Alex. mendose: σπαθίον enim *Gladium* significat: legendum itaque cum Cedreno, σπάτια, quod vocabulum pure Latinum est. De Circi vero constructione, vide Onuphrium Panvinium, et Cl. Salmasii in Solinum Plinian. Exercitation.

Pag. 175. 14. τὴν κίνησιν τῆς ἀστρονομίας τῶν ἐπὶ ἀστέρων τῆς μεγάλης ἄρκτου.] Haec aliter leguntur apud Chr. Alex. hoc modo: τὴν κίνησιν τῆς ἀστρώας (fort. τὴν ἀστρώων) τῶν

ἑπτὰ ἀστέρων, καὶ τῆς μεγάλης ἄρκτου. Cedrenus habet tantum, τὸν δρόμον τῶν ἑπτὰ πλανητῶν.

Pag. 176. 3. *πραισεντεύειν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν.*] Cum Nostro etiam hic ineptiunt Cedrenus et Chr. Alex. Auctor, *πράσινον*, a *πραισεντεύειν* derivantes. *Πράσινος* enim est, Porraceus, sive Color viridis, qualis porri est.

Pag. 176. 5. *τὸ δὲ Βένετον ἐκάλεσαν*] Factiones hasce coloribus dispares, a Romulo institutas, Circumque ipsum ab eo extractum fuisse, negant eruditi. Spectacula enim haec, Consualia, primo a Romulo; deinde, Circo a Tarquinio Prisco extructo, Circensia dicta sunt. Quin et apertis campis a Romulo celebrata fuisse testatur Cassiodorus, qui de Oenomai Ludis locutus, *Quos ludos* (inquit) *postea Romulus in raptu Sabinarum, necdum fundatis aedificiis, ruraliter ostentavit Italiae* etc.

Pag. 176. 18. *ἀπό τε ἐπενόησεν αὐτοῖς τὴν τοῦ Ἰππικῆς θῆαν ὁ Ρῶμος.*] Scr. *ἀπό τε ἐπενόησεν*, etc. Caeterum haec mendose leguntur apud Chr. Alex. Lectio itaque, uti et interpunctio, ex nostro restituenda.

Pag. 177. 12. *ἃς ἐκάλεσε Βρούτιδας*] *Βρούτιδας* legit Chr. Alex. Has ego servas foeminas esse dixerim, a gente Brutiorum, sic dicta, quod eorum plerique omnes fugitivi servi initio fuerint, ac bruta gens, hominum colluvione circa Lucaniam confluenta; uti asserit Diodor. Sicul. Bib. Hist. l. 16. *Brutides* autem mulieres dicuntur; ut *Προφητιδες*; teste Suida: *Βρούτιδες γυναῖκες οὕτω καλούμεναι, οἶονεὶ Σιβύλλαι, καὶ προφήτιδες.*

Pag. 177. 17. *ἐδόθη αὐτῷ ὁ χρησμὸς, ὥστε ἐπιτελεῖσαι*] ob hoc Consilium ab Oraculo Romulo, hisce angustiis posito, datum, Consualia haec certamina Consi, id est, Consilii Dei in honorem celebravit. Valerius l. 2. c. 1. de Institut. antiq. *Circense spectaculum primus Romulus, raptis Virginibus Sabinis, Consualium nomine celebravit.* Consus vero, idem qui Neptunus: haud recte itaque Auctor noster, Solis in honorem a Romulo instituta fuisse haec certamina, supra affirmat.

Pag. 178. 13. *ὡσαύτως δὲ καὶ Πλίνιος* etc. *ὁμοίως δὲ καὶ Ἀββίος.* Latinorum Scriptorum nomina ista Chr. Alex. auctori parum nota fuisse videntur; ideoque pro Plinio Apollonium, pro Livio, Silvium, nescio quos supposuit.

Pag. 178. 16. *εἰς Βούρδωνας.*] *In Burdone*, vertit Rader. ac si nomen loci esset. Ego vero vocabulum hoc Latinum esse puto et *ἡμιόνους* Graecis sonare, id est *Mulis*, sicut 2. Reg. 5. 17. ubi vulgaris translatio habet, *obsecro concede mihi, ut tollam onus duorum burdonum*; septuag. habet: *δοθήτω τῷ δούλῳ σου χόμος ζεύγους ἡμιόνων.* Probabile autem est, Auctorem nostrum ad locum illum Servii in Virgil. Aeneid. l. 8. respexisse; ubi in haec verba *Magnis Circensibus actis*, haec habet Scholiastes; *Magnis, quantum ad paupertatem pristinam pertinet. Nam legi-*

mus, propter equorum inopiam, diversis eos hinc usos animantibus.

Pag. 178. 18. Αμουλιος, ὁ αὐτῶν πάππος] ita etiam Chr. Alex. auctor, contra Historiae Romanae fidem: non enim Amulias, sed Numitor avus erat Gemellorum.

Pag. 178. 21. Ἰέρεια οὐσα τοῦ Ἀρέως,] Chr. Alex. habet *ἰεράουσα τοῦ Ἀρέως*, mendose, Iliam vero hanc; quae et Rhea Sylvia dicta est, non Martis, sed Vestae sacerdotem fuisse tradunt Historici Latini.

Pag. 179. 7. τὰ λεγόμενα Βρουμάλια] Hinc Romulus appellavit, *Bromalia, seu Saturnalia*: vertit Raderus, haud recte. Festum enim hoc non Saturno, sed Baccho celebrari solitum, bruma, sive hyberno tempore: uti testatur Ovidius, *Fastor. l. 1.*

Sacra Corymbiferi celebrabat Graecia Bacchi, Tertia, quae solito tempore bruma refert.

Brumus etiam a Romanis Bacchus dictus est, unde *Bromalia* nomen accepisse vult Tzetzes ad Hesiod. op. et d. τῶ τῶν ληνῶν αἰτίῳ Διονύσῳ ἑορτὴν τὴν λεγομένην ἀμβροσίαν ἐτέλουν, ἣ παρὰ Ῥωμαίοις Βρουμάλια καλεῖται. Βροῦμος γὰρ αὐτοῖς ὁ Διόνυσος.

Pag. 179. 16. οἱ οὖν ἐκάστου ἀριθμοῦ πανδοῦροι] et deinceps, *εἰς τὴν ἑξῆς ἠύλουν ad sequentem usque lucem tibiis canebant*: ideoque Raderus, ob hanc nominis inconstantiam; *πανδοῦρους, Τυδικίνες*, vertit. Panduram tamen instrumentum *ἔγχορδον* fuisse, tribus tantum Chordis instructum, Assyriorum inventum asserit Jul. Poll. lib. 4. cap. 9. *τρίχορδον δὲ, ὅπερ Ἀσσύριοι πανδοῦραν ὠνόμαζον.* Verum Hesychius *ἐμπνευστόν* eam facit, adeoque Syringem, sive fistulam esse vult, in *Σύριγγες· Σύριγγες, ἐκ καλάμων πανδοῦρια*: cui etiam accinit Mart. Capella de Nupt. Philolog. lib. 9. Instrumentum hoc Hircipedi sive Pani, Fistularum inventori attribuens his verbis. *Verum per medium quidam agrestes canorīque Semidei, quorum hircipedem Pandura, Silvanum harundinis enodis fistulae sibilatrix, rurestris Faunum tibia decuerunt.* et quidem obstreperum quoddam ut esset, ideoque armorum strepitibus magis conveniens, ratio ipsa postulare videtur.

Pag. 180. 6. τοῖς λεγομένοις φιλικοῖς] Convivia haec *φιλικὰ* ab eis quae *συγγενικὰ* dicta sunt, ita distinguit Plutarchus, ut illa eorum qui ejusdem sunt generis, seu sanguinis, haec vero, eorum qui affinitate tantum sibi juncti sunt, esse videntur. Plutarch. Sympos. lib. 4. ubi in Quaestione, *Cur in nuptiis plurimi ad coenam vocantur*, haec habet: *κακείνο πρόσθετες, εἰ βούλει, τὰς τοιαύτας ἐστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικὰς εἶναι, καταμιννομένης εἰς τὸ γένος ἑτέρας οἰκειότητος.*

Pag. 180. 11. καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου Ῥωμαῖσι, Βρουμάλιουμ· καθῶς etc.] Chr. Alex. habet *καλέσας καὶ τὸ ὄνομα τῆς κλήσεως αὐτοῦ Ῥωμαῖσι Βρουμάλια*. [ὅ ἐστιν, τραφῆναι ἐκ τῶν ἀλλοτρίων·] καθῶς etc. ubi verba illa uncis inclusa, ab au-

ctore de suo inserta sunt, inepte; et contra tum verbi sensum, tum Auctoris nostri, ex quo ista desumpsit, mentem.

Pag. 180. 22. ἐμολχυσεν ὁ υἱὸς τοῦ Ταρκυνίου ὁ Ἀθύουνης] Lucretia, non ab Arunte, sed a Tarquinio Sexto, Superbi F. natu minore stuprata fuit.

Pag. 181. 13. τῶν λεγομένων Κελεριανῶν] Κελεριανούς vocat, quos Plinius, *Celeres, Flecumines*, id est, *Levis armaturae Equites*.

Pag. 181. 14. τὸ τρακτεῦθ' ἐν κατ' αὐτοῦ] τρακτεῦμαι et τρακταῖζω, a Latino *Tracto*, Consilium de re quapiam in eo: occurrit saepiuscule infra apud Auctorem nostrum, ut lib. 12. p. 289. καὶ κεῖ αὐτοῦ διάγοντος, καὶ τὰ τοῦ πολέμου τρακταῖζοντος, συνέβη etc. *Ubi per hyemem commoranti, quaeque ad bellum spectabant pertractanti, sive, de eis consultanti, accidit etc.*

Pag. 181. 20. ὁ δοῦλος τοῦ Βρούτου Βινδίκιος] Non Bruti, sed Aquiliorum conjuratorum servus erat Vindicium. Vide Plutarch. in *Publicola*.

Pag. 182. 7. ψηφισάμενοι ἐν πρώτοις] ἐν πρώτοις, et saepe etiam πρώτοις, infra apud auctorem nostrum, *in primis*; deinde *δισιγνιτεύσαντας*, designantes; *δισιγνατεύεσθαι* scribitur, in *Gloss. Basilicor.*

Pag. 182. 24. δεδωκώς αὐτῷ καὶ ἀξίαν κόμητος etc.] Vides Lector, quam honorifice cum Vindicio agit auctor noster: miror tamen quo auctore, ista protulerit. Libertate quidem donatum, pecuniaque ex aerario remuneratum legimus, apud Latinos auctores; nec aliquid amplius. Livius l. 2. *Secundum poenam nocentium, ut in utramque partem arcendis sceleribus exemplum nobile esset, praemium indici, pecunia ex aerario, libertas, et civitas donata: et deinde; post illum observatum, ut qui ita liberati essent, in civitatem accepti viderentur.*

Pag. 183. 1. Κονσίλια, ἄπερ ἐρμηνεύεται, παροχῆς ἡμέρα,] Nova haec vocabuli hujus interpretatio, Romanisque incognita. Quid si *παροχή*, non a *παρέχω*, sed a *πάροχος* deductum vellet auctor noster? adeo ut non, *Largitionem, sed Consessionem*, significet: throno enim eodem excelso collocatum Vindicium, Bruto assidere facit. Atque in hoc sensu, *Consilium* aliquanto melius quadrabit cum data interpretatione. Verum de hoc videant eruditi.

Pag. 183. 12. τυραννήσαντες οἱ Γάλλοι] τυραννήσαι apud nostrum, pro *arma in aliquem sumere sive in aliquem insurgere*, passim usurpari, hic semel monuisse satis sit, exemplum unicum hic proferam, ex lib. 16. p. 392. ubi de Alexandrinis, qui tumultuantes Praefectum suum interfecerant verba faciens, deinde addit; ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, πολλοὺς ἐτιμωρήσατο ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς τυραννήσαντας τὸν ἄρχοντα αὐτῶν.

Hoc facto commotus Imperator, a multis eorum, ob vim Praefecto suo illatam, poenas exegit.

Pag. 183. 14. ὀνόματι Μαλλίων Καπιτωλίων] Manlii et Camilli gesta auctor hic misere confundit: non enim Manlius, sed Camillus in Gallos Senones cum exercitu dux missus est. Quae vero deinceps refert, de Regno affectato, Senatuque spreto, haec Manlii sunt.

*Pag. 183. 21. καταγομένου ἐκ γένους τῶν Γάλλων] Infra etiam habet, οὗτος ἐκ γένους ἐστὶ τῶν Γάλλων. Cedrenus habet, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Γάλλων καταγόμενος. ubi interpretes Xylander, nescio, inquit, quid sit istud καταγόμενος: in quem tamen recte animadvertit doctissimus Jac. Goar. in Notis suis Posterioribus ad Cedren. κατάγομαι enim nihil aliud est quam *descendo*, et καταγόμενος ἀπὸ γένους, a genere descendens: quod nos Anglice etiam dicimus, *Descended from such a Stock*. Hujus autem exempla sexcenta ex hoc nostro proferre licet: uti lib. 2. p. 13. de Perseo Jonitas visente haec habet: γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰωπολίται, ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, χαράντες ἀνύμουν αὐτόν. Ita etiam lib. 4. p. 39. de Cecrope verba habens, τῶν δὲ Ἀθηναίων ἐβασίλευσε Κέκροψ τις, ὅστις ἐξ Αἰγύπτου κατήγετο: Athenis regnavit Cecrops quidam, ab Aegyptiis originem ducens. Cecropem autem Aegyptium fuisse, testes habemus Suidam, Eusebium, aliosque.*

*Ibid. Ἐν κομβεντίῳ γὰρ εἰσελθόντος] Κομέντῳ habet Cedrenus mendose. Κόμβεντον, et κομβεντιον, Conventus, sive *Concilium*, apud nostrum habemus frequenter.*

Pag. 184. 16. ῥήγα δυνατὸν ἐν πολέμοις] Reges, Principesque omnes minores, ῥήγας, Imperatorem vero solum βασιλέα, vocatos supra monuimus: sed et Duces suos ῥήγας vocasse Barbaros, tum ex hoc auctoris loco tum ex Procopio apparet, Goth. l. 1. ubi de Theuderico loquens, qui Gothorum, Italiaeque copias sibi subjecerat, βασιλέως tamen nomen, aut habitum sibi assumere noluit; deinde addit, ἀλλὰ ῥήξ τε διεβίῳ καλούμενος· οὕτω γὰρ σφῶν τοὺς ἡγεμόνας οἱ βάρβαροι καλεῖν νενομίκασι. Sed ῥήξ deinceps vocatus est; quo nomine Barbari Duces suos appellare solent.

Pag. 184. 20. νυκτὸς ἐν χειμῶνι] χειμῶν hic tempus, non hybernium, sed tempestuosum significat; uti patebit ex sequentibus caeterum suavissimae hujus de Febuario Narratiunculae medullam excerpserunt etiam Suidas, et Cedrenus, hic de Manlio, ille vero de Camillo; instituta fabula. Unde vero hauserint, jam vides Lector.

Pag. 184. 23. ἐγένετο πτύρμα] πτύρμος, habet Hesychius: Πτύρμος φρίκη, καὶ τὰ ὅμοια.

Pag. 185. 7. ἐγκάθεται σφρατὸν] Scribendum, ἐγκάθητον a verbo κάθημαι, sedeo: ut de Praesidiariis intelligatur.

Pag. 185. 18. *καὶ τοὺς κόμητας αὐτοῦ*] Hesychius: *Κόμης ἄρχων, ἡγεμών.* Verum Comitum varia prant diversaque munera, de quibus Vide Meursii Glossar.

Pag. 186. 4. *τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὰς ἡμέρας ἐκολόβωσεν*] hanc dierum mensis hujus decurtationis causam reperisse se in quibusdam Dionis Excerptis MS. refert Cl. Salmasius Plinian. Exercit. in Solin. ubi tamen haec omnia de Camillo, sicut et apud Suidam, non autem de Manlio, narrantur.

Pag. 186. 19. *καὶ περιζώσας αὐτὸν σχοῖνον μάσσινον*] Quid hoc vocabulum, *μάσσινον*, sit, non habeo dicere: nec enim invenitur apud Suidam, nec Cedrenum; qui tamen uterque hanc Februarii narrant historiolum: Suidas, *καὶ διὰ τοῦτο γυμνωθέντα αὐτὸν τῆς ἐσθῆτος, καὶ θρυῖνη περιβληθέντα ψιάθῳ*, etc. Cedrenus, *καὶ ἐκβαλὼν ἔξω τῆς πόλεως γυμνὸν, ψιάθῳ θρυῖνη περιβλημένον καὶ σχοινίῳ τὴν ὄσφυν περιεζωσμένον*, etc. forte vocabuli vim ignorantibus, omiserunt.

Pag. 186. 23. *τοῖς βερνάκλοις, τοῦτ' ἔστι, περιπόλοις,*] *βέρνακλοι* isti apud Suidam sunt οἱ ὑπηρετοῦντες τῷ δημάρχῳ, *Tribuni Ministri: ὑπὸ τῶν ὑπηρετούντων τῷ δημάρχῳ τῶν καλουμένων βερνάκλων.*

Pag. 186. 24. *βαλισσήνοις βάκλοις τύπτειν αὐτὸν,*] *βάκλον*, *Baculus* frequenter occurrit apud Graecos recentiores: quid *βαλισσήνοις* vero sit, videant doctiores.

Pag. 187. 6. *τὸ αὐτὸ σχῆμα τοῦ φορέματος*] *Scr. φορήματος.*

Pag. 187. 13. *Ἐκθεσις Βρουνηίου Ρωμαίου χρ.*] En tibi fontem sacrum, ex quo fabulam hanc pulcherrimam hausit Auctor noster.

Pag. 187. 21. *ἐκάλεσεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ αὐτοῦ*] Quintilem nensem, Julium, ab Antonio nominatum ideo, quod isto mense C. Julius natus fuerat, asserit Cedrenus: *ὁ Ιούλιος μὴν Κυνθῆλιος ἐλέγετο. μετωνομάσθη δὲ παρὰ Αντωνίου, διὰ τὸ γεννηθῆναι αὐτῷ Γάϊον Ιούλιον.*

Pag. 188. 5. *Ἀδδοῦς ὅστις Ιερεὺς ἦν*] aliquid hic deesse videtur; aut ὅστις redundat: deinde scribendum, *Ιαδδοῦς*; qui sextus erat Judaeorum Pontifex, et Jannaeum, non Joachimum, secutus est, teste Chr. Alex. Auctore.

Pag. 189. 3. *τὴν Αταλάντην etc. εἰς ταῶνα*] Argum quidem in Pavonem conversum legimus.

Pag. 189. 4. *Φιλομήλαν θυγατέρα Πανδίωνος εἰς χελιδόνα*] Imo in Lusciniam, Progne vero soror in Hirundinem mutatae dicuntur.

Pag. 189. 6. *εἰς λίθον μετεμψυχωθῆναι*] Auctoris dictionem secuti, de Animae tantum Transmigratione, ista reddidimus: pro *μετεμψυχωθῆναι* tamen rectius dixisset, *μεταμορφωθῆναι*: de corporis enim transmutatione, non de Pythagorica

animarum transmigracione, loquuntur Fabularum istarum auctores.

Pag. 189. 9. ἐβασίλευσεν Ωχος, υἱὸς αὐτοῦ] Artaxerxis filius quidem erat Ochus, sed Spurius. vide Ctesiam.

Pag. 189. 11. τοῦ ποιήσαντος λεκανομαντείαν] Ita etiam Glycas, Annal. part. 2. Quum autem per vaticinationem, quae pelvi solet fieri, futurum cognovisset, ut Aegyptus in hostium potestatem veniret, etc. Hujus praestigiarum etiam meminerunt Eusebius, Cedrenus, Chr. Alex. auctor, aliique.

Pag. 189. 16. καὶ εἰς Πέλλην] Nectanebum alii Aethiopicam, alii Macedoniam se recepisse asserunt, teste Eusebio χρον. λογ. α'. φυγόντος Νεκτανεβῶ, ὧς τινες, εἰς Αἰθιοπίαν, ὧς δὲ ἕτεροι, εἰς Μακεδονίαν, ἦντο καὶ Ολυμπιάδι μιχθεὶς διὰ γοητείας υἱὸν ἔσχευ Αλέξανδρον etc.

Pag. 190. 3. ἀρχιερεὺς ἦν τῶν Ἰουδαίων Ἰούδας] Omnino legendum, Ἰαδδοῦς: sub his temporibus enim floruit Jaddus, Judaeorum Pontifex sextus a coepto Pontificatu, post Captivitatem Judaeorum ex Babylone remissam. vide Chr. Alex. et Eusebium.

Pag. 190. 4. κατέσχευ οὖν ἡ Ἐβραϊκὴ ἀρχιερωσύνη ἔτη ασβ'.] scilicet ab Israelitarum ex Aegypto egressu.

Pag. 190. 6. ἔπεσεν ἡ στήλη τοῦ Κολοσσοῦ] Sub Antiocho Magno, Syriae rege, accidisse hoc testatur Eusebius.

Pag. 190. 14. κώμην Θέρμας] Ita etiam Jo. Tzet. Chil. 10.

Ἡ νῦν Θεσσαλονίκη μὲν πόλις ἡ λαμπροτάτη
Τηγεῖς κώμη, Θερμῆ δὲ τὴν κλήσιν ἔκαλεῖτο.
Καὶ μέχρι νῦν τὸ πέλαγος τὸ τῆς Θεσσαλονίκης,
Θερμαῖος κόλπος λέγεται, ἀπὸ τῆς Θέρμης κώμης.

Ἀλίαν primum dictam fuisse testatur Stephanus: Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἣτις ἄρα ἔκαλεῖτο Ἀλία, Κασσάνδρου κτίσμα· ubi etiam diversam a Nostro nominis Thessalonicae originem, ex Lucillo Tarraeo profert.

Pag. 191. 1. μετὰ τὸν Χόον] Scr. Ωχόν. Ochum vero excepit Arses, Ochi F. qui regnum tenuit annos II. cui successit Darius, Arsami F. teste Eusebio.

Pag. 191. 2. ὁ Μῆδος, ὁ Ἀσσαλάμου] Scr. ὁ Ἀρσάμου, uti habent Eusebius, Cedrenus, Glycas: auctor tamen noster ubique ὁ Ἀσσαλάμου habet.

Pag. 192. 8. καὶ δημόσιον] δημόσιον, simpliciter positum apud nostrum ubique significat δημόσιον λουτρὸν, Balneum publicum: atque hoc satis apparebit ex lib. 10. p. 243. ubi quod prius δημόσιον λουτρὸν vocaverat, deinde δημόσιον tantum dicit: καὶ οὕτως αὐτὸ τὸ δημόσιον λουτρὸν ἐκάλου, etc. primo habet; deinde τὸ δὲ αὐτὸ δημόσιον ἦν κεκτισμένον, etc. ita etiam lib. 13. p. 302. λύσας τὸ λεγόμενον Φιλίππου βασιλέως δημόσιον, λουτρὸν γὰρ παλαιὸν ἦν, καὶ τῷ χρόνῳ φθαρὲν, καὶ μὴ λουόν.

Caeterum exempla hujusmodi ubique occurrunt. Itaque apud Chr. Alex. auctorem in Hadriano, Hierosolymas occupante; urbisque nomen immutante, ἔκτισε τὰ δύο δημόσια, quod Interpres vertit, *condidit duplex forum*, Ego potius vertendum censeo, *condidit duo Balnea publica*.

Pag. 192. 12. ὄνπερ ἐκάλεσε τὸ Στρατήγιον] Chr. Alex. auctor de Severo Imp. locum reficiente, verba habens, Στρατήγιον vocat: καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον, στρατήγιον, recentioribus scilicet Graecis usitata scriptionis corruptela. Praetorium a Latinis hunc locum dictum asserit P. Gyllius, de Topograph. Constantin. lib. 3. quem vide. Hesychius Miles. in Patr. Constantinop. Forum vocat: καθὰ καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἐνθα ποτὲ οἱ στρατηγοῦντες τῆς πόλεως ἄνδρες τὰς τιμὰς ὑπέδελοντο, ἐπὶ λιθίνῃς ἀνέγραψε στήλης.

Pag. 193. 5. καὶ μετεκάλεσε τὸ αὐτὸ ἐμπόριον, Χρυσόπολιν] Dionysius Byzantius apud Stephanum de urb. aliam nominis originem tradit, his verbis: Κέκληται δὲ Χρυσόπολις, ὡς μὲν ἐνιοὶ φασίν, ἐπὶ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας, ἐνταῦθα ποιουμένων τοῦ προσιόντος ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμὸν· οἱ δὲ πλείους, ἀπὸ Χρυσοῦ παιδὸς Χρυσήϊδος καὶ Αγαμέμνονος.

Pag. 193. 23. ἕως τῆς Αλεξάνδρου νίκης, ἔτη εφ'εβ'.] Haec sibi non constant. Auctor enim infra ab Adamo ad Alexandri mortem annos putat ΙΘΘΔΧΙΙΙ: ubi etiam eum xxxvi annos vixisse asserit. xxxvi autem ex ΙΘΘΔΧΙΙΙ deductis, manent ΙΘΘΔΔΛΙΙ. Annus itaque iste Alexandri, non Victoriam, sed Natalem nobis exhibet.

Pag. 194. 11. τὴν θυγατέρα Δαρείου] Roxanem quidem; non Darii sed Oxyartis Bactriani, Darii fratris, filiam, uxorem habuisse Alexandrum, testatur Arrianus.

Pag. 195. 9. ἦτις Κανδάκη ἀπούσασα] De Alexandri gestis vide Arrianum, Q. Curtium etc. Apud Arrianum. de Candace, nihil omnino.

Pag. 195. 15. ἔζησε δὲ ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος ἔτη λς'.] Eusebius Alexandrum annos xxxii. tantum vixisse asserit: χρόν. καν. Αλέξανδρος λβ', ἔτος ἄγων, ἀναιρεθεὶς φαρμάκῳ τελευτᾷ ἐν Βαβυλωνί. Caeterum ab Eusebio in omnibus his numeris dissentit auctor Noster. Eusebius enim Alex. xii. tantum annos, Noster xvii. regnasse vult: Eusebius eum in Asia belligerantem regnantemque introducit. annos v. Noster annos ix. ex quatuor scilicet vitae ejus annis superadditis orta differentia. Nicephorus Patriarcha Computum ab his diversum instituit; Alexandrum enim annos xxxvi. vixisse; an. xviii. regnasse, vi. nimirum ante devictum Darium, xii. vero postea, asserit, in Chronographia sua.

Pag. 195. 20. ἔτη εφ'εβ'.] Nicephorus annos ab Adamo usque ad Alexandri obitum, enumerat ΙΘΘΔΛΧVΙΙ.

Pag. 196. 3. Φιλίππον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ] Philippus hic,

Aridaeus dictus, Philippi ex pellice filius erat: *γεγονότα μὲν ἐκ γυναικὸς ἀδόξου καὶ κοινῆς*, dicit Zonaras. Philinam vocat Dexippus, gente Thessalam: *Αριδαῖος, ἀδελφὸς αὐτοῦ πρὸς πατρός, ἐκ Φιλίνης τῆς Θεσσαλῆς*. Philippum autem eum nuncuparunt Macedones, Philippi regis, patris ejus in honorem: uti idem Dexippus testatur, apud Euseb. *χρ. λόγ. α.*

Pag. 196. 13. Πτολεμαῖον τὸν Λαγού, τὸν ἀστρονόμον] De hujus in Astronomicis peritia apud alios mentio nulla: Historicum quidem fuisse eum, videtur ex Arriani Praefat. Histor. Alex. qui eum Alexandri M. res gestas scripsisse testatur; ex cujus praecipue, et Aristobuli Scriptis, ipse suam se compilasse historiam, professus est. Ptolomaeus ille Astronomus insignis tempore Marci Aurelii Imp. floruit; uti asserit Suidas. Nec tamen Aegypti rex erat; sed Philosophus.

Pag. 196. 15. ἔτη μβ.] Quadraginta tantum annos eum regnasse testantur Eusebius, Nicephor. Patriar. Histor. Synag. Scalliger. aliique praeter nostrum omnes.

Pag. 196. 22. Τρίτος Πτολεμαῖος, ὁ φιλάδελφος] Imo Secundus hic erat Ptolomaeus, idemque cum Auctoris nostri Ptolomaeo secundo, Ptolomaei Lagi filio; cujus etiam jussu Biblia sacra Hebraica in linguam Graecam a LXXII. Interpretibus translata fuerunt. Huic autem regnanti annos tribuunt xxxviii. Eusebius, aliique; quos videsis: Noster enim regni annos in plurimis praetermittit, quos vero habet, numeri annorum, ut plurimum corrupti sunt.

Pag. 197. 7. τρισκαιδεκάτη βασίλισσα τῶν Πτολεμαίων] Cleopatra in serie Ptolomaeorum duodecima est, secundum Eusebium, et Nicephor. Patriarch. Chr. Alexandr.

Pag. 197. 12. ἔτη τ.] Numerus hic Africani computum duobus tantum annis superat; a Macedonici scilicet Imperii, Lagidarumque, origine numerando, ad xv. Augusti annum: *μέχρι τοῦδε οἱ Λαγῖται καὶ σύμπας ὁ Μακεδονικῆς ἡγεμονίας χρόνος μετὰ ἔτη τ. τῆς Περσῶν καθαιρέσεως δυοῖν δέοντα*. Africanus apud Euseb. *χρον. λόγ. α.*

Pag. 198. 1. Σέλευκον, τὸν Νικάνωρα] In Seleuci hujus cognomine scribendo magna est inter Auctores varietas, aliis *Νικάτωρ*, aliis *Νικάνωρ* scribentibus. *Νικάτωρ* deinceps Auctori nostro ubique dictus est; quam scriptionem esse veriore facillime crediderim, utpote Graeco Idiomatici magis consonam: ex victoriis enim suis hoc cognomen adeptus est Seleucus, teste Dexippo, apud Eusebium: *Σέλευκος δὲ ἀναβάς μέχρι Βαβυλῶνος, καὶ κρατήσας τῶν Βαρβάρων, βασιλεύει ἔτη λβ. διὸ καὶ Νικάνωρ ἐπεκλήθη*. scribendum *Νικάτωρ*: ita enim ubique antea eum vocaverat. Hujus enim testem luculentissimum habemus Appianum Alexandrin. de bel. Syr. ubi de Seleuco verba faciens, haec habet. *γενομένῳ δὲ αὐτῷ τὰ ἐς πολέμους ἐπιτυχεστάτῳ, Νικά-*

τωρ ἐπάνυμον γίνεται. Atque hanc rectam esse nominis hujus scripturam clarissime apparet ex Numismate hoc, Seleuci Nicatoris nomine inscripto, apud J. Tristan. ad fin. Tom. I. Σελεύκου Βασιλέως Νικάτορος Επιφανούς. ΝΕΙΣΙ. quem vide, et Scaliger. in Euseb. p. 119.

Pag. 198. 7. τῆς σατραπίας τὴν φροντίδα] Scr. σατραπείας. Σατράπης, Praefectus, Dux, vox Persica est, teste Hesychio. Σατράπαι, ἀρχηγοί, στρατηλάται.

Pag. 198. 22. ἔτη μγ'.] Eusebius Seleucum annos xxxii. tantum regnasse, affirmat.

Pag. 199. 5. εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον] Κάσος una est ex Cycladibus insulis: ex hinc vero deducta Colonia Montem hunc Syriae inhabitavit, Casiumque ab insula unde exierat, appellavit, uti asserit Stephanus de Urb. Κάσος μία τῶν Κυκλάδων. Et postea, ἀπόικισται δὲ τῆς νήσου καὶ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον.

Pag. 199. 10. λεγομένης Πιερίας] de Seleucia ἐν Πιερίᾳ, vide Tristan. Tom. I. p. 425.

Pag. 200. 9. τόπω ἀσφαλῆ] Scr. ἀσφαλεῖ.

Pag. 201. 6. ποιήσας ἐκεῖ τετρακίονιν] τετρακίονιν, pro τετρακίονιον, ut στηθάριν, pro στηθάριον, etc.

Pag. 201. 19. οὓς ἔασεν ὁ Κάσος] Scr. εἶασεν. Hi vero Casii montis, urbisque in eo positae incolae, censendi sunt: quos tamen Stephanus a Caso, una ex Cycladibus, huc devenisse inquit, uti supra monuimus.

Pag. 201. 20. οὔτινες μετοικήσαντες] aliquid hic deesse videtur ad sensum explendum: forte legendum οὔστινας μετώκισεν.

Pag. 202. 14. ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων] Procopius etiam Caesariensis Damascus, Syriae urbem, Jovis adversus Gigantes Trophaeum fuisse asserit, apud Isac. Tzetzem in Lycophr. ὁ μὲν Καισαρεὺς Προκόπιος, τὴν Λαμασκὸν φησι Διὸς τρόπαιον κατὰ γιγάντων. Caeterum ossa prodigiosae magnitudinis in ipsis terrae visceribus, naturaliter quandoque producta, se vidisse testatur Goropius Becanus: atque exhinc Gigantum fabulam ortum ducere potuisse suspicatur doctissimus Jacobus Gaffarellus, *Curiositez Inouyes part. 2.*

Pag. 202. 16. καὶ κασίδα κεχρυσωμένη] Κάσις, κασίδιον, et κασίδα, pro *Casside*, sive Galea, apud Graecos recentiores usurpantur. Vide Nec. Riquit. et Jo. Meurs. Glossar.

Pag. 203. 1. εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς] Stephan. de urb. Laodiceam nomen accepisse dicit a Laodice, Seleuci Nicatoris non filia, sed matre. Λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης, τῆς μητρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος; *Ramitham* vero primo, deinde *Leucam Acten*, vocatam fuisse.

Pag. 203. 2. καὶ αἰτησάμενος ποῦ κτίσει] forte αἰτησάμενον.

Pag. 203. 12. εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας] Hanc etiam urbem ab Apama, Seleuci matre, nomen accepisse vult Stephanus. Quot interim matres habebit Seleucus? Caeterum de istis, vide etiam Scaliger. in Euseb. p. 120. ubi a nostro longe dissentit.

Pag. 203. 15. μετεκάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν] Ita etiam Stephan. in Ἀπάμεια. ἐκλήθη καὶ Χερσόνησος, ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὕδατων· καὶ Πέλλα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ.

Pag. 204. 14. ἦν κεκτισμένη] Scr. ἐκτισμένη. Atque hic obiter notandus est Institutionis Graecae Grammaticae nostrae Westminsteriensis auctor, Camdenus; qui in regulis suis de formatione praeteriti perfecti, verba a κτ incipientia primam litteram thematis repetere asserens, verbi κτᾶμαι κέκτημαι exemplo hoc confirmare nititur: cum verbum κτᾶμαι unicum sit, quod hoc facit; reliquis omnibus a simplici ε incipientibus: unde a κτείνω, occido, ἔκτακα habemus, a κτῆμι, occido, ἰκτισίτω, ἔκταμαι, et particip. ἐκταμένος, post κταμένος: a κτενίζω, pecto, ἐκτένικα, unde partic. ἐκτενισμένος, a κτίζω, condo, partic. παρ. ἐκτισμένος, pro quo poetae dicunt, κτίμενος: a κτιλώω, cicuro, ἐκτιλωμένος: et siqua sint alia hujusmodi, eandem sequuntur formam.

Pag. 204. 15. μέσον ὄντα τοῦ ἄλλου] μέσον ὄν.

Pag. 204. 20. ἔτη εἴκοσι] Eusebium, et ἱστοριῶν συναγ. Scaligeriana, xix. tantum annos enumerant Antiochi Soteria.

Pag. 205. 2. τὸν ἐπικληθέντα Θεοσιδῆ] Θεός, hic non Θεοειδῆς, Eusebio, Zonarae, aliisque dictus est.

Pag. 205. 5. ὁ Καλλίνικος ἔτη κδ.] ἔτη κ. habet Eusebius: qui etiam inter Seleucum Callinicum et Seleucum Philopatorem reges duos ponit, Seleucum Ceraunum, et Antiochum Magnum; cum Noster Alexandrum Nicatorem tantum habeat. Sed nec in numero annorum conveniunt inter se.

Pag. 205. 11. προσέχοντα ἐπὶ τὴν πόλιν] Scr. προσέχον.

Pag. 205. 13. καλοῦσιν ἕως τῆς *) νῦν οἱ Ἀντιοχεῖς Χαράωνιον.] Charonis hanc faciem fuisse asserit Jo. Tzetz. Chil. 2. Histor. 59.

Δαϊδός τις φιλόσοφος ἐν χρόνοις Ἀντιόχου,
καὶ τελεστής, καὶ μυστικός, καὶ τερατοεργάτης,
Λιμοῦ τὴν Ἀντιόχειαν μέγαλον κατασχόντος,
ἔξασ ἐν πέτρᾳ πρόσωπον Χαράωνος, θεὸς τε πόλει,
τὴν νόσον ἐξωστράκησε μακρὰν Ἀντιοχέων.

Narratiunculam hanc ex nostro desumpsisse videtur Tzetzis: interim versu tertio, pro λιμοῦ, legendum λοιμοῦ. et versu ultimo ἐξωστράκησε. Χαράωνια etiam, sive Χαρνεῖα, sunt specus pe-

*) Sic ed. Ox., quae in textu τοῦ.

stiferum halitum evomentes: Est et *Χαρωνεῖον*, apud Polluc. lib. 8. *Una Carceris janua, per quam ad mortem ducebatur.* De quo etiam Hesych. *Χαρώνιον, θύρα μία τοῦ νομοφυλακίου, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου (Scr. θανάτω) ἐξήγοντο.*

Strabo lib. 16. Antiochiam *τετράπολιν* fuisse scribit, et in modum 4. urbium distinctarum extractam: quarum I. Nicatoris erat. II. multitudinis habitatorum. III. Seleuci Callinici. IV. Antiochi Epiphanis. Harum vero singulae suo, et omnes communi muro circumdatae erant.

Pag. 206. 12. καὶ φυγῶν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ λιμνὸν] Haec aliter omnino narrantur, 1. Maccab. 1.

Pag. 206. 21. καὶ τοὺς Μακκαβαῖς] Ita etiam Cedrenus; *ἐφ' οὗ καὶ οἱ Μακκαβαῖοι ἐμαρτύρησαν.* Maccabaeus licet uni Judae, Muttathiae F. cognomen fuerit, auctores tamen promiscue quibuslibet ex Judaeis, pro religione Patria dira passis, idem tribuere visi sunt; uti annotavit doctissim. Jos. Scaliger, in Euseb. Quos autem hic Maccabaeos vocat auctor. noster, Eleazarus, septemque illi fratres qui una cum matre sua eodem die neci dati sunt, fuisse videntur. Vid. 2. Maccab. c. 6. et 7.

Pag. 206. 23. Σολομῶντος ὄντα] Scr. ὄν.

Pag. 207. 5. Αντίοχος ὁ Γλανκός] Hic Antiochus Eupator, aliis autoribus omnibus dictus est.

Pag. 207. 6. ὁ Δημητριανὸς ὁ Σελεύκου] Demetrium alii vocant.

Ibid. ἔτη η'] Anno *χιι.* huic assignant Euseb. et *ἱστοριῶν συναγ.* Scaliger.

Pag. 207. 17. Αντίοχος ὁ ἕκτος τοῦ Γρύπου] Hic Eusebio, *Ἀλέξανδρος ἱστοριῶν συναγωγῆς* auctori, *Ἀλέξανδρος, ὁ τοῦ Βαλᾶ,* dictus est.

Pag. 207. 22. μετὰ ἄλλα ἔτη ρνβ.] ἄλλα, omnino redundat: caeterum locus iste totus mendosus esse videtur. A primo Seleuci regis anno, ad hujus annum octavum, Eusebius *κλκκ.* annos enumerat.

Pag. 208. 5. Αντίοχος ὁ Εὐεργέτης] Hic Demetrius, Eusebio, et *ἱστοριῶν συναγ.* dictus est: a quibus maxime dissona sunt, quae hic profert Auctor noster. Quisnam vero sit Antiochus iste Dionicus, sive Dionicis F. quem proxime producit auctor, fatsoer me nescire.

Pag. 208. 19. φυγῶν ὁ Πυρρός, ἦλθε πλησίον πόλεως etc.] In his discrepat auctori a recepta Pyrrhi historia: non enim in Italia, belloque a Curio in Pyrrhum facto; sed apud Argos Graeciae hoc accidisse testantur Justinus, et Plutarchus: quos vide.

Pag. 208. 22. ὁ καὶ Παῦλος, ὁ Μακεδών] Hic Paulus Aemilius est, qui a Macedonibus, Perseque rege eorum superatis, Macedonicus dictus est. *Μακεδών* autem hic habet auctor, pro

Μακεδονικός quo sensu saepe usurpari asserit Stephanus de urb. in *Μακεδονία*.

Pag. 208. 23. *ὅστις ἐφόνευσεν ἐν πολέμῳ* etc.] Imo Captivum abduxit, Triumphumque celeberrimum de eo egit: uti scribunt Historici Romani omnes.

Pag. 209. 2. *περὶ οὗ Σαλούστιος μνησθῆναι*] Nominat quidem, in C. Caesaris oratione; nec aliquid amplius.

Pag. 209. 4. *Περσεύς ὁ Ἠπειρώτης, ὁ νεομάχος,*] Quisnam tandem sit hic Perseus? Si Macedonicum illum supradictum vult, (qui quidem maximam Epiri, Thessaliaeque partem sibi subjugaverat,) unde nunc revixit? supra enim a P. Aemilio occisus traditur: aut quare haec repetita sunt? Neque enim Persem alium ullum memorat Eutropius, quem citat Auctor noster. Deinde cur *Νεομάχος* diceretur, non satis video: vocabulum enim hoc nullibi apud Scriptores, quod sciam, occurrit. Persem quidem classe sua Romanos crebris detrimentis affecisse testatur Zonaras, Tom. 2. *καὶ αὐθις ὁ Περσεύς ἐθάρασσε, καὶ ἂ κατέσχευεν ὁ Φίλιππος, ἀνεκτίσαστο, καὶ τῷ ναυτικῷ συχνὰ τοὺς Ῥωμαίους ἐλύπει* etc. Persei etiam navis Celeberrimae meminit Eutropius, lib. 4. his verbis: *Romam* (Paulus) *cum ingenti pompa rediit, in nave Persei, quae inusitatae magnitudinis fuisse traditur, adeo ut xvi. ordines dicatur habuisse remorum.* His itaque adductus, pro *νεομάχος, ναυμάχος* lego, aut forte, *νηομάχος*, vertoque, *Navalibus pugnis celebris*.

Pag. 209. 10. *ἐπὶ τῶν Ἀφρων*] *Afrorum* Rex, sive Dux: hoc nomine enim Barbaros Duces suos appellare solitos esse, supra monuimus.

Pag. 209. 13. *καὶ σφάζει τὸν προσηρημένον Παῦλον*] Imo supradicti Pauli Aemilii Macedonici pater fuit Paulus ille, qui ab Hannibale occisus est. Bellum enim Punicum secundum, quod Hannibale duce cum Carthagine habuit Roma, bellum Macedonicum secundum, quo cecidit Perses, l. circiter annos praecessit.

Pag. 209. 18. *ἐμπρήσας τὴν πόλιν* etc. *καὶ αἰχμαλωτίσας αὐτήν*] Imo minus; obsidione enim eam cinxisse Scipionem, vix dici potest: *denique non jam a tertio lapide, sed ipsas Carthaginis portas obsidione quatiebat:* inquit Florus, lib. 2.

Pag. 210. 2. *εἶχον δὲ, ἀπὸ Ἀλεξάνδρου* etc.] Eodem modo nugatur etiam libri hujus 8. initio, de Alexandro verba faciens, Romanis ditiones eorum, ex Persarum manibus extortas, reddente: quum Romani, non nisi longo post Alexandrum M. tempore, post Italiam sero tandem totam subactam, in externos arma movere coeperint.

Pag. 210. 9. *τὸν ἀδελφὸν τοῦ πρώτου Σκηπίου*] Ut Scipio alter Africanus, ob Africam subactam, ita hic Asiaticus, ab Asiatico bello a se prospere gesto, cognominatus est, ut testatur Eutropius: lib. 4. *Scipio Romam rediit, ingenti gloria triumpham*

vit. *Nomen et ipse, ad imitationem fratris, Asiatici accepit, quin Asiam vicerat; sicut frater ipsius propter Africam domitam Africanus appellabatur.*

Pag. 210. 14. *ἑαυτῷ παραχρησάμενος, πιπίσας ἀπέθανε]* *ἑαυτῷ παραχρησάσθαι apud nostrum, pro, Manus sibi infert, usurpatur: supra ἀπεχρήσατο eodem sensu usurpavit, in Oenone, Paridis uxore priore, mortem laqueo sibi consciscente, ἑαυτῷ ἀπεχρήσατο ἀγγόνῃ. lib. 5. p. 77: deinde πιπίσας, subaudiend. φάρμακον: ita Eutrop. lib. 4. et cum tradendus esset Romanis, venenum bibit etc. quod a Paeanio, Eutropii Graeco Metaphraste, redditur, φάρμακον σπάσας ἀποθνήσκει. Appianus tamen, de Bel. Syr. Annibalem ait a Flaminio, legatione ob aliam causam surgente, apud Prusiam, Bithyniae regem, veneno sublatum fuisse. πιπίσας vero, a πιπίζω, quod aliquando dicitur, pro πιπίσκω, uti tradit Hesychius: Πιπίζειν καταμίμησιν (lego disjunctim, κατὰ μίμησιν) ἢ λέξις πεπολήται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. Λέγουσι δὲ τὸ ποτιζειν, ἢ πιπίσκειν.*

Pag. 210. 21. *χρυσῶν τάλαντα τέσσαρα, καὶ ἀργυροῦ]* Pacis conditiones, uti asserit Eutropius lib. 4. hae fuerunt; *ut ex Europa et Asia (Antiochus) recederet, atque intra Taurum se contineret; Hannibalem concitatore belli dederet.* Livius tamen x. millia talentum Romanos ab Antiocho exegisse scribit: quem vide.

Pag. 211. 11. *διὰ τὸν Καίσαρα]* Imo Tigranes a Ptolomaeo in deditionem acceptus, longe ante Pompeii et Caesaris discordiam. Verum infinitum esset Auctoris Rerum Romanorum imperitiam ubique notare.

Pag. 211. 18. *χαρισάμενος αὐτοῖς πολλὰ]* Eutropius lib. 6. de Pompeio M. *Et cum venisset in Syriam, Seleuciam vicinam Antiochiae civitatem libertate donavit, quod regem Tigranem non recepisset. Antiochensibus obsides reddidit; aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo locus ibi spatiosior fieret: delectatus amoenitate loci, et aquarum abundantia.*

Ibid. πεσότα γὰρ ἦν] „Puto Auctorem scripsisse, πεσόντα: itaque repono, πεσόν, lapsum: ὄντα enim, pro ὄν frequentissime hic occurrit.

Pag. 211. 21. *ἐκάλεσε Βύβλον, εἰς ὄνομα αὐτοῦ]* Byblum, antiquissimam Phoeniciae urbem, a Saturno conditam fuisse, testatur Stephanus de urb. Βύβλος. πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα; Byblumque dictam, vel a Bybli, Mileti Cretensis Filia; aut, ἐκ τοῦ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν ἀσινέα ἐν ταύτῃ γενέσθαι, ὃ βιβλος omnes antiquos ibidem tutissime servatos: aut denique, quod Isis, Osirim deflens, Diadema suum ibi deposuerit; τοῦτο δὲ ἦν βιβλίον: hoc autem Biblion erat, a Byblo Aegypti etc.

Pag. 212. 2. *φοβερόν ὄντα]* Scr. ὄν.

Pag. 212. 13. Πομπήιος παρακληθείς ἀνέδωκεν αὐτῷ] Imo Antiochus, licet rogandi habuit audaciam, repulsam tamen tulit: ἐτόλμησε μὲν γὰρ Ἀντίοχος ἀπαιτῆσαι αὐτὰς, οὐκ ἀπέλαβε δὲ Xiphilin. Epit. Dion. vide et Appian. Alexandr. in Syriacis.

*Pag. 212. 18. οἱ σοφώτατοι Ρωμαίων ποιηταὶ] Jo. Gregorius, *Scriptores*, vertit; hoc scilicet Auctori indulgens: ego tamen vocabuli interpretationem genuinam retinere malui, nec enim tanti est, ut, in hoc Auctoris famae consulatur, in aliis majoris momenti tam graviter peccantis. Salustium autem Poetam, nemo unquam dixerit: de Cicerone vero hoc ei concedi fortasse poterit: Poetam enim eum fuisse, licet vix laurea dignum, testem habemus Juvenalem, Sat. 10. ubi hunc ejus versiculum citat.*

O fortunatam natam me Consule Romam.

Deinde addens:

*Antoni gladios potuit contemnere, si sic
Omnia dixisset. Ridenda poemata malo, etc.*

Certe Ciceronem Poeticae operam, juniorem, impendisse, negari non potest; sed et etiam carmina scripsit: ex quibus Limonem, poema ejus sic dictum, citat Donatus, Pontium Glaucum aliud ita appellatum, Plutarchus; ipse etiam, de suis temporibus tres libros carmine se scripsisse testatur. Sed et multa ex Graeco transtulit; ut Arati Phaenomena: cujus etiam nunc pars extat, aliaque praeterea. Attamen Poetae nomine an dignus censendus sit, dubitari potest. Tacitus enim *Carmina Ciceronis forum redolere, potius quam Castaliam*, asserit, Cassii etiam Severi apud Senecam poeseos Ciceronianae censura haec est, *Virgilium illa felicitas ingenii, oratione soluta, reliquit: Ciceronem eloquentia sua in carminibus destituit*. Vide Gregor. Gyraldum de Poetar. histor. dialog.

Pag. 212. 21. μετὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν] Scr. αὐτοῦ. atque hic ignoti hujus Antiochi finis esto.

*Pag. 213. 4. ἔτη σξγ'.] Syriae regnum Macedonicum ccl. tantum annos durasse, atque post Philippum, Antiochi Dionysii fratrem, defecisse, testes habemus Eusebium, et *ἱστοριῶν συναγωγῆς* Auctorem.*

Pag. 214. 2. ἐπὶ ἔτη υξδ'.] De Consulatus duratione, a Regibus scilicet expulsis, ad C. J. Caesarem Dictatorem, magna est inter auctores opinionum diversitas. Chr. Alex. auctor annos enumerat tantum cccxciii. Eusebius, cccclxxviii. Excerptiones Chronologicae ad Florum, an. dlxii. quod incidit in an. ab urb. Cond. dccvi. vid. Scal. de Emend. Temp.

Pag. 214. 4. διὸ Καίσαρ ἐλέγγο] Ita etiam Cedrenus, Chr. Alexandr. Glycas, et Constantinus Manasses, qui tamen etiam alias nominis rationes profert. Zonarus vero vulgatam hanc nominis hujus rationem falsam esse asserit, his verbis, Tom. 2. Ελέ-

γατο δὲ Καίσαρ, ὡς τινες ὄνται, οἷα δὴ τάχα τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐν τῷ τιπτεῖν θανούσης, καὶ αὐτοῦ δι' ἀνατομῆς προαχθέντος εἰς φῶς· οὐκ ἀληθὲς δὲ τοῦτό ἐστι. Deinde ad hoc confirmandum, Matrem eum, ad virilem usque aetatem, habuisse affirmat: rectissime. Hujus rei testem habemus Suetonium, in J. Caesares, cap. 26. *Eodem temporis spatio matrem primo, deinde filiam, nec multo post neptem amisit.* Sed et ante J. Caesarem multi etiam alii fuerunt Caesares: quorum catalogum nobis exhibet Jo. Glandorpius, in *Notitia familiae Caii Julius Caesaris* etc. J. Caesar itaque Caesareae quidem dignitatis auctor fuit; nominis non item. Licet autem probabile satis sit, primum Caesarem ab istiusmodi casu nomen habuisse, nostro tamen hoc competere non posse manifestum est. Vide Is. Casaubon. in Sueton.

Pag. 214. 9. παραληφθέντα ὑπὸ Περσῶν] omnino scribendum Παρθῶν: Crassus enim bello Parthico interiit.

Pag. 214. 11. διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας, ἤτοι τῆς Τριουμβ.] Haec vertit Chr. Alex. Interpres; *Consulatu, seu Triumviratu donatus*, male. Διαδέχομαι enim hic passive, improprie licet, pro, διάδοχον ἔχων ponitur. Ita etiam infra frequentius, ut in Valentiniano Imp. *Ἡ μόνον δὲ ἐβασίλευσεν, εὐθέως διεδέξατο τὸν αὐτὸν ἑπαρχὸν Σαλούστιον*, etc. In Zenone etiam Imp. *Ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων πεισθεὶς, διεδέξατο αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ μεγίστου, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς.* Atque huic interpretationi suffragatur Florus, lib. 4. *De successione Caesaris Senatus, id est, Pompeius, agitabat, nec ille abnuebat, si ratio sui proximis comitiis haberetur. Consulatus absenti, quem decem tribuni plebis, favente Pompeio, nuper decreverant, tum, dissimulante eosdem, negabatur.* Veniret, et peteret more majorum: *ille contra flagitare decreta, ac, nisi in fide permanerent, non se remittere exercitum. Ergo ut in hostem decernitur.* Apud Chr. Alex. vero *Τριουμβιβάτωρ* scribitur, *Triumvir*; et *Τριουμβιρατορία*, *Triumviratus* p. 488. Noster infra etiam habet, *Τριουμβυρία*.

Pag. 215. 1. τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ] reponendum γαμβροῦ: Pompeius enim J. Caesaris filiam, Juliam, uxorem habuit. Sed et Caesar etiam Pompeii filiam in matrimonium petierat. Vide Sueton. in Julio, cap. 27.

Pag. 215. 5. ἀνελὼν πάντας τοὺς συγλητικόνους] Imo, Senatoribus fuga elapsis, urbem potius vacuum invenit. Ita Florus, lib. 4. *Nec Pompeius ab Italia, quam Senatus ab urbe, fugatur prior, quam pene vacuum metu Caesar ingressus, Consulem seipse facit.*

Pag. 215. 11. ἀνεῖλεν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον] Pompeius a Caesare devictus in Aegyptum fuga evasit, auxilium a Ptolomaeo rege petiturus; ubi a regis ministris Achilla, Pothino, aliisque, occisus est. Atque in hoc, cum historicis aliis omnibus, concordat etiam Lucanus, a nostro citatus Pharsal. lib. 8.

Pag. 215. 22. ἐπὶ ἕτη ιγ'.] Ita enim Excerptorum Latino-

rum ex r. lib. Chronolog. Eusebii etc. Auctor. Quo tempore Romanorum primus Monarcha C. Jul. Caesar. Regnavit autem annos xviii. Glycas xii. annos enumerat. J. Caesar tamen v. imperii anno occisus est.

Pag. 215. 23. τὸ Βίσεξτον ἐφηῦρε] Suetonius in Jul. cap. 40. *Conversus hinc ad ordinandum Reip. statum, fastos correxit, etc. Annunquē ad cursum solis accommodavit, ut ccclxv. dierum esset, et intercalario mense sublato, unus dies quarto quoque anno intercalaretur.* Dies autem hic quarto quoque intercalandus, Bisextus dictus est, eo quod ad xxiv. Februarii, sive ad vi. Kal. Martii, interponeretur; adeoque duplex esset Sextus Kalendas Martii, xxiv. scilicet, et xxv. Februarii.

Pag. 216. 11. τῆς μετὰ ταῦτα ἐπινεμήσεως] A primo Jul. Caesaris anno, et Aera Antiochena, et Indictiones Antiochena, omnium antiquissimae, initium suum habuerunt. Chr. Alex. Χρηματίζει οὖν τῆς μεγάλης Αντιοχείας, εἰς τιμὴν αὐτῆς, ἔτος α', καὶ πρώτων ἔτος τῆς ε'. καὶ δεκαετηρίδος τῶν Ἰνδίκτων, ἀπὸ πρώτου ἔτους Γαίου Ἰουλλίου Καίσαρος. Aera tamen Antiochena, Mensis Maii xii. Indictiones vero a primo Septembris die numerabantur. Chr. Alexand. Ἀπὸ πρώτου ἔτους τοῦ Γαίου Ἰουλλίου Καίσαρος, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων, Λεπίδου καὶ Πλάκων, ἦγον ἰβ'. καὶ αὐτῆς τοῦ Ἀρτεμεισίου μηνός, Αντιοχείς τοὺς ἐαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι· καὶ αἱ Ἰνδικτοὶ χρηματίζουσιν ἤρξαντο, ἀπὸ πρώτης καὶ αὐτῆς τοῦ Γορπιαίου μηνός. Cedrenus haec, Bissexti- que inventum, ad ii. Augusti Caes. annum refert; falso: apud quem etiam ridiculam habes Indictionum nominis originem. καλεῖται δὲ Ἰνδικτιῶν, τουτέστιν Ἰνακτιῶν, ἢ περὶ τὸ Ἀκτιον νίκη. Augustus quidem Bisextum reformavit, non tamen invenit. vide Jos. Scaligeri Canon Isagog. lib. 3.

Pag. 216. 17. εἰσῆλθεν ὁ αὐτὸς Ἰούλιος Καίσαρ ὁ Δικτάτωρ ἐν Αντιοχείᾳ] Chr. Alex. legit: καὶ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καίσαρ Ἰούλιος Δικτάτωρ ἐν Αντιοχείᾳ. Ex his tamen, quae in nostro sequuntur, εἰσῆλθεν retinendum videtur, licet Caesarem Aegyptum prius, post victoriam Pharsalicam, Syriam deinde, adversus Pharnacem Mithridatis F. arma moventem petiisse constet. Sueton. in Jul. cap. 35. *Ab Alexandria in Syriam, et inde Pontum transiit, urgentibus de Pharnace nunciis.* Sed nec eum, hisce difficultatibus positum, aedificationibus vacasse, probabile est. Verum, Auctori nostro solenne est, neminem Antiochiam venientem, nisi aliquo extracto, inde dimittere.

Pag. 217. 3. μέλλοντα συμπίπτειν] Scr. μέλλον.

Pag. 217. 10. ὃν ἐπεκάλεσε Καισαριον] Caesarionem hunc alii vocant: quem licet Auctor Noster parvulum interiisse asseret, Suetonius tamen eum ab Augusto (post victoriam Actiacam, quo tempore 17. minimum annos velus fuit,) retractum e fuga, supplicio affectum fuisse, testatur; in Octavio, cap. 17.

Pag. 218. 8. τὸν τοῦ Ἀγούστου γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῆ] γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῆ, sororis maritus est: Antonius enim Octaviam, Augusti sororem in uxorem duxerat. Ita etiam eum vocat Jo. Tzetz. Chil. 9. hist. 253.

*Ἀγούστος Οκταοῦιος Ρώμης κρατῶν τὰ σκῆπτρα,
 Ἀνεψιὸς ᾧν Καίσαρος Γαίου Ιουλίου.
 Τὴν ἀνταρσίαν οὐδαμῶς τῶν Αἰγυπτίων φέρων,
 Ἐπ' ἀδελφῆ τῇ ἑαυτοῦ κλήσιν Οκταοῦια,
 Ἐχων γαμβρὸν Ἀντώνιον, στέλλει κατ' Αἰγυπτίων.*

*Pag. 218. 9. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν μεγάλην τὴν φαρόν] Scr. τῇ μεγάλῃ: constans enim hoc, apud Nostrum, urbis hujus ἐπίθετον. Πόλις etiam, per excellentiam, dicta est, teste Stephano: ἐλέγετο δὲ κατ' ἕξοχὴν πόλις, καὶ πολίται ἐξ αὐτῆς. sicut Athenae etiam ἄστυ, et Roma, *Urbs*, vocatae sunt: nisi quis secundum τὴν superfluum esse putaverit. Caeterum a quo, quomodo tempore Pharos insula continenti Isthmo, ex ingentibus in altum molibus terrae jactis facta, conjuncta fuerit, non convenit inter auctores. Ammianus Marcellinus, Chr. Alex. auctor, Jo. Tzetzes, cum nostro, Cleopatram hujus operis Auctorem statuunt, adeoque ipsius Phari turris, ab insulae nomine sic dictae, conditricem. Verum et Pharon turrium, Isthmumque ante Cleopatrae tempora extracta fuisse, ex J. Caesaris et Strabonis testimoniis probare nilitur Joseph. Scaliger, in Euseb. Chron. Animadversion. ad annum Eusebianum MDCCLXXXIII. quem vide.*

*Pag. 218. 10. τὴν λεγομένην Καλοῦσα] Pharos Καλοῦσα forte dicta fuerit, a luminibus ibidem nocturno tempore, navigantium in directionem, accendi solitis. Chr. Alex. *Protei insulam* vocat; εἰς τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Πρωτεύως. Ita etiam Ammianus Marcellin. lib. 22. *Insula Pharos, ibi Protea cum Phocarum gregibus diversatum Homerus fabulatur inflatus, a civitatis littore mille passibus disparata.* Vide Homer. Odys. δ.*

Pag. 218. 11. ἀπὸ μιλίων δύο] Chr. Alex. habet, ὡς ἀπὸ μιλίων δ'. uterque falso: non enim milliare integrum a littore distabat. Jo. Tzetzes in contrarium lapsus est errorem, τετραστάδιον, spatium hoc vocans. Caeterum Ἐπταστάδιον dictum fuisse, apparet ex Josepho, Antiq. Jud. 1. 12. c. 2. ubi de IXX. Interpret. loquens, haec habet. παραλαβὼν αὐτοὺς ὁ Δημητριος, καὶ διελθὼν τὸ ἑπταστάδιον χῶμα τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν νῆσον, καὶ διαβάς τὴν γέφυραν etc.

Pag. 218. 14. διὰ Δεξιφάνους Κνιδίου] Κνησίον, habet Chr. Alex. mendose. Opus tamen hoc, non Dexiphanis fuisse apparet, tum ex Eusebii Chron. ad an. MDCCLXXXIII. tum ex turris ipsius inscriptione, apud Strabonem. ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΘΕΟΙΣ ΣΟΤΗΡΕΙΝ ΤΙΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Hujus etiam rei testem habemus Stephanum de Urb. in Φάρος· ἔστι καὶ νῆσος, ἢ πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ,

ἐφ' ἣ ὁ Σωστράτου τοῦ Λεξιφάνου πύργος, ὁμωνύμως λεγόμενος Φάρος.

Pag. 218. 17. ὀπλισάμενος κατὰ τῆς Κλεοπάτρας] Imo a Parthis repulsus, Aegyptum se tandem recepit, ubi Cleopatrae se totum deditit. Flor. lib. 4. cap. 11. *Quippe post Parthos, quum exosus arma in otio ageret, captus amore Cleopatrae, quasi bene gestis rebus, in regio se sinu reficiebat.* Nugae itaque sunt, quae deinceps de Antonio et Cleopatra profert Auctor noster.

Pag. 219. 3. ὑπονοθεύσασα αὐτόν] forte, ὑπονοθεύουσα. Hesychius: Νοθεύει· ἀπαλλοτριοῖ, ἀπατᾷ, κολακεύει.

Pag. 219. 6. καὶ μυστικῇ] μυστικῇ hic verto, ingenio subtili, seu solerti; praeter communem vocabuli usum: generosam vero ejus indolem et Jul. Caesar, et Augustus deinde, ille, ab exilio, stragulo involutae ad se introductae; hic, Triumphi sui apem maximam eludentis, admirati sunt. vide Zonar. Tom. 2. Jo. Tzet. Chil. 9. hist. 253.

Καὶ Πτολεμαίου σύναιμος δέσποινα Κλεοπάτρα,
Οὔσα σοφῇ, καὶ εὐγλωττος, πανευμορφωτάτη, etc.

Pag. 219. 12. ποιήσας πλοῖα δρομόνων πολλῶν] Dromonibus, seu Liburnis Antonio Classem adornat Auctor noster: Florus tamen navium ejus magnitudinem praedicat lib. 4. his verbis *Nobis quadringentae amplius naves; ducentae non minus hostium: sed numerum magnitudo pensabat.* *Quippe a senis in novenos remorum ordinibus, ad hoc turribus, atque tabulatis allevata, castellorum et urbium specie, non sine gemitu maris, et labore ventorum ferebantur.*

Pag. 219. 23. καὶ στρατιωτικῶν δυνάμεων αὐτοῦ] Scr. στρατιωτικαῖς δυνάμεσιν.

Pag. 220. 6. ὥστε τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης αἵμασι μηγέντα] Scr. μηγέντα. haec vero ex Aeneae Clypei, Vulcani operis, descriptione, Aen. lib. 8. desumpsit:

In medio classes aeratas, Actia bella.

Cernere erat, totumque instructo Marte videres

Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus etc.

et paulo post,

Stupea flamma manu, telisque volatile ferrum

Spargitur: arva nova Neptunia caede rubescunt.

Pag. 220. 7. ἐφόνευσε τὸν Αντώνιον] Imo Antonius ab Augusto navali praelio devictus, in Aegyptum fuga evasit; ubi se ipsum interfecit.

Pag. 220. 15. ἐν τῇ Ρώμῃ συμρνιασθέντα.] Scr. συμρνιασθέν. Auctoris nostri συμρνιαῖζω, Jo. Tzetzes per ταριχεύω reddidit Chil. 9. hist. 253.

Ὁ Καῖσαρ δ' Ὀκταούτος ἐκείνην ταριχεύσας,

Τῇ ἀδελφῇ τῇ ἑαυτοῦ κατήγαγεν εἰς Ρώμην.

*Pag. 220. 19. μὴ συμφωνοῦντα etc.] Quosnam tandem scriptores Romanos, ab Alexandrinis de Cleopatrae cadavere hac in re discrepantes, hic Auctor noster intelligat, non video. Statuam quidem ejus, aspide brachio inhaerente, lecto traductam fuisse ab Augusto triumphante, asserit Zonaras: ἱστοριῶν etiam συναγωγῆς auctor, in Augusto; οὐ ἦν εὐπρεπεστάτη ἢ πομπή, ἐν ᾗ καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐπὶ κλίνης, ἐν τῷ τοῦ θανάτου μιμήματι, παρεκομισθῆ, ὡς πομπεῖον. ipsam tamen eodem cum Antonio Sepulchro conditam fuisse, testem habemus Suetonium, in Octavio, cap. 17. *Ambobus communem sepulchrae honorem tribuit, ac tumulum ab ipsis inchoatum perfici jussit.**

*Pag. 220. 22. καὶ γαμβρῶ αὐτοῦ] Supra Agrippam Octavianī γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῆ, sororis maritum, vocavit: sororem enim ejus Octavianam uxorem habuit. Quia tamen Augusti γαμβρὸς hoc loco vocatur simpliciter Agrippa, quae vox *Genitum* ut plurimum sonat, ideo γαμβρῶ αὐτοῦ, *Genero suo*, reddimus. Agrippa enim, relicta tandem uxore Octavia, Augusti sorore, Juliam, ejus filiam in uxorem habuit, Augusto ipso eum in hoc cogente.*

Pag. 220. 25. ἀπὸ τῆς κόμης Ἡπειροῦ] forte legend. χώρας.

Pag. 221. 5. ἐκράτησε δὲ ὁ τῆς Αἰγύπτου πόλεμος ἔτη πολλά] Imo uno praelio Actiaco, et coeptum et finitum est hoc bellum: deinceps enim Aegyptus tributaria facta est.

*Pag. 221. 10. ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀνθρώπων] ἀνθρώποι, pro *Militibus*, apud nostrum frequenter usurpatur. Ita lib. 16. καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ πέραν, κατὰ Βιταλιανοῦ, καὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ.*

Pag. 221. 18. τετράρχην αὐτῆς.] τετράρχην hic, pro βασιλεία, ponit; Hesychius: Τετράρχαι, οἱ βασιλεῖς: scribendum τετράρχαι. Τετράρχαι tamen proprie sunt, regni τετράδας, seu partem quartam administrantes.

Pag. 221. 19. ἦντινα ἐκάλεσεν Ἀγκυραν, Stephanus, ex Apollonio in Caricia, Ancyram a Mithridate et Ariobarzane extractam fuisse tradit. Alii a Mida conditam volunt: verum hoc, de altera illa Phrygiae Ancyra, forte intelligendum. Jo. Tzetzes Chil. 1. cum nostro, Augustum Ancyrae Galatae statuit conditorem.

*Τὴν Ἀγκυραν δ' ἦν ἔφημεν, τῆς Γαλατίας, εὗρον
Κτίσαι τὸν Οκταοῦϊον Καίσαρα τὸν Ρωμαῖον,
Κτείναντα Δηϊόταυρον τετράρχην Γαλατίας.
Οὐδ' ἐξ ἀγκύρας σιδηρᾶς ἄρμα τοῦ Μίδου σχοῦσης
Κληθῆναι ταύτην Ἀγκυραν· ἀλλ' ὅτι μέση κείται
Ἀσιανῆς καὶ Ποντικῆς τῶν θαλασσῶν τῶν δύο.*

Ancyra tamen haec, alterutro mari, longo satis distat intervallo.

Pag. 222. 1. καὶ τὸν ποταμὸν, Γάλλον.] Galatia provincia, Gallusque fluvius, sive a Gallo quodam, sive a Gallis Celticis, qui relicta patria sedes ibi fixerunt, uti vult Stephanus de urb. sic dicta fuerint; longe ante Augusti tempora sic appellata fuisse manifestum est.

Pag. 222. 5. Φρυγίαν δὲ Πακατιανήν] Phrygia Major in Salutare, et Pacatianam, distributa est. Constantiu. Porphyr. de Themat. Anatol. Φρυγίαν Καπατιανῆς, vocat, literarum transpositione: τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Κροισοῦ καὶ μέχρι τοῦ Ἀμωρίου, καλεῖται Φρυγία Καπατιανῆς: Caeterum hanc Phrygiae distributionem Augusto longe posteriorem esse non est dubitandum.

Pag. 222. 9. τοῦ Κάπνου, forte legend. Κάπνου. Verum, unde haec?

Pag. 222. 19. καὶ διαίταν οἰκημάτων] Ista reddo, aedificiorum seriem, sive vicum, infra enim γεινίαν vocat. Διαίτα vero pro οἰκήματα frequentius usurpatum occurrit: Menandri Protector. Eclog. Legation. τῇ ἐξῆς ἐν ἐτέρῳ ἐγένοντο διαίτη, ἔνθα ξύλιγοι κλονες ἦσαν τινες, ἐνδεδυμένοι χρυσῶ. Et paulo post: κατὰ δὲ τὸ ἐμπρόσθιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολὺ, παρετίταντο ἄμαξαι, ἐν αἷς πολὺ τι ζῆμα ἀργύρου ἔπην, etc.

Pag. 222. 20. βανιάριον] βανιάριον, pro βανιαριον, hic scribi, nullus dubito. Sed quid tandem erit βανιαριον? Suspicor legendum Βαλνιάριον, Balnearium; quod tamen vix alibi inter Graecos occurrit. Nullorum autem quam Balneorum publicorum aedificatorum apud nostrum, mentio frequentior.

Pag. 223. 3. ὄντα μικρὸν] Scr. ὄν.

Pag. 223. 8. οἰτίνες ἐνίκησαν Τιγράνον, τοπαρχοῦντα αὐτῆς] Lego, Τιγράνην. Verum bella haec, a Lucullo, adversus Mithridatem et Tigranem, Caes. Augusto vix adhuc nato, gesta sunt. Tigranes vero, Armeniae rex, a Pompeio deinde devictus, se ei dedit, ac diadema suum ad genua Pompeii procidens, in manus ejus tradidit: quod ei Pompeius reposuit, (inquit Eutropius, lib. 6.) honorificeque eum habitum, regni tamen parte mulctavit, et grandi pecunia: adempta est et Syria, Phoenice, Sophene. Zonaras tamen haec illi a Lucullo adempta fuisse scribit, Tom. 2.

Pag. 223. 19. στρώσας αὐτὴν λευκαῖς πλάκαις] πλάκαις, tanquam a πλάκη, pro πλαξίλν.

Pag. 224. 3. τὴν πρώην λεγομένην Μάζακαν] Jornandes etiam de Regn. success. eam a Cappadocibus Caesaream dictam fuisse scribit: Cappadoces quoque sub Epaphra rege constituti, primum per Legatos suos Romanorum amicitias petierunt: dehinc Ariobarzane rege succedente, et a Mithridate expulso, ultro se Romano servitio tradiderunt, magnamque civitatem suam Mazacam, in honorem Caesaris, Caesaream appellaverunt. Eutropius tamen, et ex eo etiam postea Jornandes ipse, Suidasque, nomen

hoc Mazacae urbi a Tiberio Imp. post temporis imposuim fuisse prodiderunt. Eutrop. lib. 7. de Tiberio haec habet. *Quosdam reges per blanditias evocatos, nunquam remisit; in quibus Archelaum Cappadocem. Cujus etiam regnum in Provinciae formam redegit, et maximam civitatem appellari nomine suo jussit, quae nunc Caesarea dicitur, cum Mazaca antea vocaretur.* Urbs haec etiam Eusebeia antea dicta fuerat, teste Strabone apud Stephanum: *Καيسάρεια, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, ἢ πρὶν Εὐσέβεια, καὶ Μάζα, ὡς Στραβῶν.* Scribendum, *Μάζακα*, uti postea etiam habet Stephanus: *Μάζακα, πόλις Καππαδοκίας, ἢ νῦν Καيسάρεια.*

Pag. 224. 4. *ἦν γὰρ Καίσαρ θεῖος τοῦ αὐτοῦ Ἀυγούστου]* Augusti avunculus major erat J. Caesar. Sueton. *Postea C. Caesaris, et deinde Augusti cognomen assumpsit: alterum, testamento majoris avunculi: etc.* Parentes enim habuit Octaviam et Atiam, M. Atio Balbo et Julia, sorore C. Caesaris, genitam: eodem Suetonio teste.

Pag. 224. 12. *ὀνόματι Κορνήλιον Γάλλον]* Eutropius in Augusto. *Aegyptus per Octavianum Augustum Imperio Ro. adjecta est, praepositusque Cn. Cornelius Gallus. Hunc primum Aegyptus Romanum Judicem habuit. Ἀυγουστάλιος autem Aegypti Praefectus peculiariter appellatur.*

Pag. 224. 20. *ἐπὶ τῆς ὑπατείας Καλβισιανοῦ καὶ Πολλίωνος]* Consules hi nusquam apparent, per totum Aug. imperium, nec apud Eusebium, nec fastos Siculos.

Pag. 224. 25. *τοῦ ὑπερβερεταίου μηνός]* Ad nostrum corrigendum est Chr. Alex. ubi pro *ὑπερβερεταίου, περιτίου* habemus. Vides autem nunc Lector, unde Chron. illius compiler, Auctoris sui nomen licet ubique supprimat, narrationem hanc de Sosibio, uti et plurima alia, desumpserit.

Pag. 225. 5. *ἐκ τῶν πρώην φόβων]* φόβος, pro terrae motu, calamitateve alia tali, frequenter apud nostrum sumitur.

Pag. 225. 16. *ὑπῆρχε κονδοσιδῆς]* De Augusti statura, vide Sueton. in Octavio Tit. 79.

Pag. 226. 1. *τῷ δὲ λθ'. ἔτει]* *Ἀπογραφῆ* haec facta est XLII. Augusti Imp. anno, Augusto XIII. et M. Plautio Coss. teste Eusebio. Quos vero hic Auctor Consules nominat, nusquam apparet.

* Pag. 226. 11. *ἐν ὑπατεία Κουίνλου καὶ Λογγίνου]* Novos usque et inauditos Consules nobis exhibet Auctor.

Pag. 227. 5. *πλησίον οὖσαν τῆς Ἰερουσαλήμ]* Scr. οὖση.

Ibid. *ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγ. χρηματίζοντος μβ']* Annus Augusti XLII incidit in Aerae Antiochenae annum XLVII: ab anno enim primo J. Caesaris, qui v. annos regnavit, incipit Aera haec; uti etiam Auctor noster supra.

Ioannes Malalas.

Pag. 227. 7. ὑπατεύοντος δὲ τοῦ αὐτοῦ Οκταβιανοῦ καὶ Σουλωνοῦ] Eusebius etiam hoc anno Coss. habet Augustum XIII et M. Plautium: Hunc M. Plautium Silvanum vocant Fasti Capitolini.

Pag. 229. 5. καὶ ἐνανθρώπησε *) φησὶ τῷ εφ' ἔτει] Ubi nam tandem hoc dicit Eusebius? certe in Chronicis suis ab Adamo ad Christum natum annos putat tantum 5199. Si autem ita ut Auctor vult calculum suum institueret, ubi fuerit inter illam et Theophilum aliosque memoratos discrepantia?

Pag. 230. 1. εἰς τὴν ἀνατολήν ἔλθόντες] Imo ἀπὸ ἀνατολῶν, ex regionibus Orientalibus, advenisse Magos testatur S. Scriptura, Mat.

Pag. 230. 13. ἐν ὑπατείᾳ Οὐίνδιου καὶ Οὐαλερίου] Chr. Alex. hos vocat, Indicum, et Varium. verum Coss. hos ponit ad an. Augusti XLII. quo anno noster supra Augustum XIII. et Silvanum Coss. fecit.

Pag. 231. 10. ἐν ὑπατείᾳ Λαμίας καὶ Σερελλιανοῦ] Lamiam et Servitium Coss. habent Eusebius, et Chr. Alex. Auctor; ut hic, anno Augusti XLIV. ille, anno ejusdem XLVI. uterque tamen annum integrum ponit, inter hos Coss. et Herodis obitum.

Pag. 231. 21. καὶ αἶδος αὐθις κίεσθαι.] Cedrenus habet, καὶ ὀδὸν αὐθις etc. et versu sequente, ἐκ δόμων ἡμετέρων. uti habet etiam Eusebius. Habes vero hoc Oraculum inter Oracula vetera, a Jo. Obsopoeo edita, ubi hoc modo legitur.

Παῖς Ἑβραῖος κέλεται με θεοῖς μακάρεσιν ἀνάσσειν,
 Τόνδε ὄμον προλιπεῖν, καὶ αἶθην αὐθις κίεσθαι.
 Λοιπὸν ἄπιθι, σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

Ubi tamen versus ultimus claudicat: forte legendum ἡμετέρων.

Pag. 232. 7. ἐν τῇ Ρώμῃ ἐτελεύτησε] Hieronymus in versione sua Eusebiana Augustum Atellae in Campania mortuum asserit: uterque falso. Nolae enim diem suum obiit. Vide Suetonium, alios.

Pag. 232. 8. ἄπαις,] An de prole mascula intelligendus est Auctor? Filiam enim Juliam ex uxore Scribonia suscepisse eum, nemini non notum.

Ibid. καὶ σαρφονήσας ἀπὸ σωματικῆς ἀμαρτίας] Itane vero? Audiamus tamen Suetonium in Octavio, Tit. 69. *Adulteria quidem exercuisse, ne amici quidem negant etc.* Et paulo post. *L. Antonius super festinatas Liviae nuptias objecit; et foeminam Consularem e triclinio viri coram in cubiculum abductam, rursus in convivium rubentibus auriculis, incomptiore capillo reductam.* Quem Paragraphum etiam petulantissima ejusdem Epistola claudit Suetonius: quam videsis. Sed et uxorem etiam suam sibi ha-

*) Sic ed. Ox.

buit lenam, eodem Suetonio teste, Tit. 71. circa *libidines haesit; postea quoque, ut ferunt, ad vitiandas virgines promptior; quae sibi undique etiam ab uxore conquirentur.*

Pag. 232. 11. Σέξτου καὶ Σεπτικιανού] Eusebius ad ultimum Augusti annum habet Sext. Pompeium, et Sext. Apuleium, Coss. Chr. vero Alex. ad annum Augusti antepenultimum, id est, LIV. (annos enim LVI. tantum enim imperare facit;) Sextum et Sextum Coss. habet; anno vero sequenti, sive penultimo, Pompeium et Apuleium ponit, ac si diversi essent.

Ibid. ἐβασίλευσε Τιβέριος Καίσαρ ἔτη κββ.] Ita etiam Chr. Alex. Eusebius tamen annos Imperii XXIII. ei tribuit.

Pag. 232. 12. ἦν δὲ διμοιριαῖος] Ita etiam Suetonius in Tiberio, Tit. 68. *Corpore fuit amplo atque robusto; statura, quae justam excederet.* Reliquo tamen ejus Characterismo parum cum Suetonio congruit Auctor noster.

Ibid. λεπτακινός] vocabulum hoc nusquam mihi occurrit: forte scribendum *λεπτακινός* cui tamen scriptioni adversatur Suetonii Characterismus Tiberii.

Pag. 232. 18. ἔχοντας διαστήματα μιλίων δ'.] longissimam hic Plateam memorat; nisi forte error sit in numero. Quid si, pro *μιλίων*, legamus *σταδίων*.

Pag. 232. 21. χαλκουργήμασι καὶ ἀγάλμασι κοσμήσας] χαλκουργήματα ponit, pro statuis aereis. Ita infra lib. 14. *ἦν γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκουργήματα δύο, ἅτινα καὶ αὐτὰ εἰσι τῶν θεαμάτων, ὁ Ἰκαρος, καὶ ὁ Δαίδαλος;* id est, Icari, et Daedali statucae aereae.

Pag. 234. 1. ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανιστάτου βασιλέως] Antiochum Epiphanem dicit, qui aedificia quaedam a se extra urbem extracta, a nomine suo, Epiphaniam vocavit: uti Auctor supra lib. 8.

Pag. 234. 3. ὁ λεγόμενος Φιλάδελφος] Antiochi hujus Philadelphi apud alios mentio nulla.

Pag. 234. 6. παρασχὼν προνόμια τοῖς καταφεύγουσιν] Hesyeh. *Προνόμια, τὰ ὀφειλόμενα τῷ ἀξιώματι.*

Pag. 234. 21. μετεκαλεσιν Ορόντην τῇ Ῥωμαϊκῇ λέξει] Ita etiam Eustathius, ad Dionysii περιηγητοῦ locum hunc:

Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην κατασύρεται ἕγρος Ορόντης. ubi Scholiastes post aliam nominis rationem assignatam, haec addit. *Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι Καίσαρ Τιβέριος ἐκ Δράκοντος αὐτὸν Ορόντην μετωνόμασεν, ὃ σημαίνει Ῥωμαῖσι τὸν ἀνατολικόν. ὅτι πᾶσα ἡ περὶ Ἀντιόχειαν χώρα λιπαρά τε καὶ εὐβοτος, καὶ ἀγαθὴ μῆλα τρέφειν, καὶ δένδροσι καρπὸν αὔξειν.* Caeterum meras ineptias esse has, apparet ex Polybio, lib. 5. ubi Seleuciam et Antiochiam describens, Orontis etiam mentionem facit. *Ὁ δὲ καλούμενος Ορόντης ποταμὸς οὐ μακρὰν αὐτῆς ποιεῖται τὰς ἐκβολὰς· ὃς τὴν ἀρχὴν τοῦ ρεύματος λαμβάνων ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Ἀλίβανον, καὶ τὸν Ἀντιλίβανον τόπων, καὶ διανύσας τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον,*

ἐπ' αὐτὴν ἐκείται τὴν *Ἀντιόχειαν* etc. Polybius vero diem suum obiit, ante Tiberium Imp. anno circiter cxxxvi. anno nempe xvii. ante natum Ciceronem. Vide doctissim. J. Vossium de Histor. Gr. Strabo etiam, qui Tiberii σύγχρονος fuit, fluvium hunc ab Oronte quodam, qui pontem ei induxit, nomen accepisse testatur. Vid. Strab.

Pag. 235. 12. παρέχοντα τὴν χρῆσιν] Scr. παρέχον. Verum urbs haec, non a Tiberio, sed ab Herode Tetrarcha, Tiberii Imp. in honorem extracta est. Audi Eusebium: Chron. l. 1. *Ἡρώδης ἔκτισε Τιβεριάδα, εἰς ὄνομα Τιβερίου Καίσαρος.* Stephanus etiam de Urb. *Τιβεριάς πόλις τῆς Ἰουδαίας, πρὸς τῇ Ἰέννυσειριτίδα λίμνῃ· ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Ἡρώδου.*

Pag. 236. 3. τῷ δὲ εἰ. ἔτι τῆς ὑπατείας αὐτοῦ] Ἰσ. βασιλείας. Ad annum vero Tiberii xiiii. Coss. invenio Silanum et Nervam, apud Chr. Alex. Eusebius ibi ponit A. Pisonem, et M. Crasum; anno autem sequente, Silanum et Silium. Infra tamen Auctor Christum baptizatum asserit, Rufo et Rubellione Coss. recte: Hos enim Coss. proferunt ad au. Tiberii xv. et Chr. Alex. et Eusebii. Numerus itaque hic assignatus, atque ejus loco, τῷ δὲ εἰ. ἔτι, legendum: quo tempore Joannes Baptismum suum, supradictis etiam sub Coss. forte incepisset. Verum Fastorum in Coss. designandis errores ubique persequi, labor esset et infinitus et inutilis: manum itaque de tabula.

Pag. 236. 11. ὄρα νυκτερινῇ ἰ.] Chr. Alex. ὄρα ἰ. τῆς νυκτός· quam tamen lectionem Raderus rejicit, Librarii quoque vitio imputat: idque merito. Nec enim verisimile est, officium hoc Salvatore Nostro a Baptista nocturno tempore praestitum fuisse.

Pag. 237. 4. ὀνόματι Βερνίκῃ] *Βερνίκῃ*, Jo. Damasceno est. Vide Jo. Gregorii de Auctore Prolegomena.

Pag. 237. 10. παρὰ Βερνίκης, ἀξιωματικῆς πόλεως Πανεάδος] ἀξιωματικῆς ad Bernicen, non ad urbem referendum; uti Godefredus Tilmannus, Jo. Damasceni interpres, sensisse videtur. *Ἀξιωματικοὶ* sunt, qui in dignitate aliqua constituti sunt, et a plebe remoti.

Pag. 238. 5. Καὶ προσεσηκνῶ τὸ περιέχον αὐτὸν κλήθος] Jo. Damascenus habet, τῷ περιέχοντι αὐτὸν κλήθει, rectius: caeterum hoc ipsum loquendi genus barbarum apud nostrum frequenter occurrit.

Pag. 238. 11. καὶ σταλείσης μου τῆς πηγῆς] Damascenus habet, σταθήσης, (pro σταθείσης) haud recte. *Στέλλω* hoc loco, *reprimo*, sive *sisto*, significat: unde habemus apud Alexandr. Aphrodis. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quae alvum sistunt, sive adstringunt.

Pag. 239. 19. ἐκρίνετο ἐπὶ μῆνας ἧ.] suspicor legendum, ἐκλίνετο· aliter enim, nullus sanus sensus ex verbis hisce elici poterit. Herodem vero istum in exilio diem suum obiisse, quo ta-

men mortis genere incertum, dubitandum non est; nec enim eum unquam inde revocatum legimus. Vide Joseph. Antiquit. lib. 18.

Pag. 240. 7. *Μαρτίῳ κγ', τῆς σελήνης ἐχούσης ἡμέραν κγ'.]* Cedrenus, et Chr. Alexand. Auctor, Salvatorem nostrum Martii xxii. crucifixum, xxv. vero resurrexisse, et ex consequentia, xxii. a Juda proditum, volunt; noster tamen horum numero, diem alium in his omnibus addit: in lunae tantum die cum eis conveniens.

Pag. 240. 11. *τῇ πρὸ ἡ'. καλανδῶν Ἀπριλλίων.]* Hic non sibi constat Auctor: viii. enim Calendas Apriles incidit, non in Martii xxiv. sed xxv. Quod enim Romani computantes, viii. Calendas (subaudi, ante,) Apriles, dicunt, Graeci recentiores, *τῇ πρὸ ἡ'. καλανδῶν Ἀπριλλίων*, efferunt. Ita etiam Auctor noster supra, Christi nativitatem assignans, *τῇ πρὸ ἡ'. καλανδῶν Ἰανουαρίων, μηνὶ Δεκεμβρίῳ κδ'* ad Cal. Januarias, id est, Decembris xxv. eam ponit; recte.

Pag. 240. 20. *πλέον τῶν ἐγνωσμένων πρότερον]* πλέον hoc loco redundat. Caeterum ipsa Phlegontis verba non producit Auctor noster; quae tamen habes apud Eusebium Chronic. lib. 1. Cum tamen alii Phlegontem hunc Trallianum appellent, unde Nostro Atheniensis dictus est; Phlegontem enim illum, qui Hadriani libertus erat, qui Olympionica, et Chronica scripsit, hoc loco intelligere eum, non est quod dubitemus.

Pag. 241. 9. *ὑπατεία Σουλπικίου καὶ Σῶλα]* Scr. Συλλοῦ. Sulpicium Galbam, et Syllam Coss. habent et Chr. Alex. et Eusebius; sed ad annum xix. Tiberii, anno scil. Christi passionem sequente.

Pag. 243. 1. *ἐν τῷ καλατίῳ,]* Imo in villa Luculliana mortem obiit, teste Suetonio.

Pag. 243. 2. *ὦν ἐνιαυτῶν οἡ'.]* Ita etiam Suetonius. Corrigendum itaque Chr. Alex. ubi haec ipsa ex nostro, corrupte licet, desumpta habes.

Pag. 243. 4. *ἐβασίλευσεν Ἡλῖος Γάϊος]* Helium, sive Aelium, dictum Caligulam nullibi invenio.

Pag. 243. 7. *ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γάλλου καὶ Νοννιανοῦ]* Gallum et Nonianum quidem Coss. invenio apud Chr. Alex. et Eusebium etiam: sed ad annum Tiberii xxi. biennio scilicet ante Caligulam Imp.

Ibid. *ἠκράτησεν ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἕτη δ', καὶ μηνῶς ἑπτά.]* Imperavit Caius Caligula triennio, et x. mensibus, diebusque vii. uti testatur Suetonius, Tit. 59.

Pag. 248. 9. *εὐχρῶς]* Pallido colore fuisse ait Suetonius; qui etiam Characterem, a nostro longe diversum, ei tribuit.

Pag. 243. 16. *πλησίον τοῦ ὄρους Γαίου Καίσαρος]* Propemontem C. Caesaris; id est juxta eam montis partem, ubi J. Caesar

Balneum publicum, Gladiatorium, Theatrum, aliaque Antiochen-
sibus olim extruxerat; de quibus Auctor supra lib. 9.

Pag. 244. 9. και Τρίνυμφον εὐπρεπέστατον] Trinympum
hic vocat, quod postea saepius *νυμφαγωγίαν*, et *νυμφαῖον*, nu-
ptiis quibuscunque celebrandis destinatum aedificium, ut ipse
vult: Cedrenus tamen pauperibus solum virginibus, quaeque do-
mibus propriis carebant, eorum tribuit usum, in Leone Magno:
*καὶ τὸ νυμφαῖον, τὸ τοῦδε τοῦ οἴκου κείμενον ἀντικρὺ, ἐν ᾧ περ οἱ
γάμοι ἐγένοντο τῶν οὐκ ἔχόντων οἴκους.*

Pag. 245. 11. οἴκους ἐτίλωσεν] id est, Regio Fisco addixit,
Titulorum tabellis, quas *σανίδας* vocat Agathias lib. 5. eisdem
pro more affixis. Hoc vero privato nemini licitum, uti ex Justi-
niani Novella κχviii. videre est: *Τὸ δὲ μάλιστα ἐπὶ τοῦ Πόντου
πλημμελούμενον φυλάξει, τὸ μηδενὶ δοῦναι παρῆρησιαν ἢ τίτλους
ἐπιτιθέσθαι χωρίοις, ἢ οἰκήμασιν ἀλλοτρίοις· μόνον γὰρ ἴδιον τοῦ-
το τοῦ τε δημοσίου, τῶν τε βασιλικῶν οἰκῶν ἐστὶ, τῶν τε ἡμετέρων,
τῶν τε τῆς εὐσεβεστάτης Ἀγούστης. Εἰ δὲ εἰς ἑτέρου τινὸς εὗροι
προσηγορίας σανίδας ἀνατεθείσας, αὐτὰς εὐθὺς καθαιρήσει, ἀνι-
χνεύσει δὲ τὸν αὐτὰς καταπήξαντα.*

Pag. 245. 14. πορθοῦντα τὴν πόλιν] *Scr. πορθοῦντι.* Un-
de vero Historiolam hanc petierit Auctor non habeo dicere.

Pag. 245. 19. ἐκόντευσεν ἔξω τῆς πόλεως] *Κόντος* et *κον-
τάριον*, *Contus*: inde *κοντεύειν*, *Conto* affigere.

Pag. 246. 4. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Κασίου καὶ Σόλωνος] *Coss.*
hi nusquam apparent.

*Pag. 246. 5. ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κλαύδιος Καῖσαρ ἑτη
ιδ', καὶ μῆνας θ'.*] *Claudium* annos xiii. et menses ix. imperasse
sit, a vero non procul: Nono enim Kalendas Februarii, id est,
Januarii xxiv. Caligula occiso, *Claudius* imperare coepit; qui et-
iam xiv. imperii anno, iii. idus Octobris, sive mense supra an-
num xiii. Octavo, diem suum obiit: teste Suetonio.

Pag. 246. 8. Ἐκτισε δὲ καὶ Βρεττανίαν πόλιν] *Ubinam* tan-
dem terrarum? *Britanniam* quidem nostram, nulli post *Jul. Cae-
sarem* tentatam, *Claudium Imp.* armis suis petiisse, deque ea de-
inceps triumphum egisse maximum legimus: de *Bretannia* vero
urbe maritima, ab eodem extracta, nihil omnino accepimus.

Pag. 246. 18. ἦν παρεῖχον ὑπὲρ καπνοῦ] *Tributum* hoc
καπνικόν aliis dicitur, quod pro numero fumariorum pendebatur.
Quo tempore vero primum populo impositum fuit haud temere
dixerò: longe tamen post *Claudium* institutum fuisse, non est
dubitandum. *Tributi* hujus inventam pessimum *Nicephoro Lo-
gothetae* tribuit *Zonaras*, Tom. 3. *Τοῦτου καὶ ἡ τοῦ καπνικοῦ
ἐπίθεσις, ἐννόημα κάκιστον, ἐπαχθέντος τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ
πτωχείων γηροκομείων τε, καὶ μοναστηρίων παροίκις, καὶ παντὶ
μῆτε γῆν ἔχοντι, μῆτε τέλος.* *Imperatore* tamen hoc antiquius
esse inde manifestum est, eo quod ab *Auctore* nostro memoratur,

quem Nicephorum hunc 200. ad minimum annis praecessisse, nos alibi probaturos non dubitamus.

Pag. 247. 3. *προσομιλήσαντος αὐτοῖς*] *Ομιλία* hoc loco accipio; eodem sensu quo Scriptores Ecclesiastici, pro concione, sive oratione in coetu fidelium habita. Caeterum Christianos dictos fuisse ante Claudium Imp. quoniam S. Petrus adhuc Antiochiae versaretur, ex Actor 11. manifesto apparet.

Pag. 247. 9. *ὀνόματι Φῆστος*] Festus in Judaeam Procurator missus est, non a Claudio, sed a Nerone, Imperii sui anno II. vide Josephum, lib. 20. cap. 7.

Pag. 247. 17. *μεθιστάμεθα ἐντεῦθεν*] forte, *μεθιστώμεθα*. verba apud Josephum, de bel. Jud. l. 7. sunt ista. *METABAINOMEN ENTETΘEN*. Corrigendus interim *ἱστοριῶν συναγωγῆς* Scaligerianae Auctor, qui ipso Dominicae Passionis die prodigium hoc accidisse asserit: deque hoc Josephum appellat testem; qui tamen Pentecostes festo accidisse hoc clare testatur. Suspicio etiam mendosum esse numerum annorum post Ascensionem Domini, a nostro positum, quo hoc accidisse scribit. Licet enim annum ipsum Josephus non ponit expresse, manifestum tamen est non longo temporis spatio templi devastationem hoc antecessisse. Hierosolyma autem capta est anno II. Vespasiani Imp. anno scilicet XXXIX. post Ascensionem Domini, uti Eusebius Auctor est. Scaliger hoc accidisse vult anno Christi LXV. sexennio scilicet ante Jerosolymas captas, triginta duobus vero annis post Domini Ascensionem. Scalig. in Euseb. Chron. p. 171.

Pag. 248. 8. *ἀπὸ τῶν Πισίων*] Scr. *Πισίων* secundum Stephanum tamen scriberetur, *Πισαίων*: a *Πισα* enim gentile facit, *Πισάτης*, et *Πισαεύς*.

Pag. 249. 3. *οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι*] *πολιτευόμενοι* licet *Magistratus* generatim significet, hoc loco tamen per *Gymnasiarchas* reddimus, Magistratus nempe eos dicentes, quibus Ludos hosce curare committebatur.

Pag. 249. 21. *ὡς ἐὰν αὐτοῖς ἔδοξε*] *ὡς ἐὰν*, pro *ὡς ἄν*.

Pag. 250. 4. *ἡ ἐκθεσις τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου*] Septimius, qui vitam Dictys Cretensis scripsit, hos belli Trojani annales XII. Neronis anno repertos asserit.

Pag. 250. 12. *ἀρρωστήσας ἡμέρας δύο*] Veneno extinctus est Claudius, teste Suetonio; Tit. 44. *Et veneno quidem occisum convenit: ubi autem, et per quem dato discrepat*. Diem vero supremum obiit, LXIV. aetatis anno, eodem referente.

Pag. 250. 13. *Νέρων, ὁ υἱὸς αὐτοῦ*] Nero filius fuit Domitii et Agrippinae Germanici, Claudii fratris, filiae: quem Claudius, matre ejus Agrippina in uxorem accepta, filium adoptione designavit.

Pag. 250. 14. *ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σιλουανῦ καὶ Αντωνίνου*]

Silanum et Antoninum Coas. invenio apud Eusebium; sed biennio ante Neronem Imperatorem: nempe ad an. vii. Claudii Imp.

Pag. 250. 17. *δλοπόλιος*] Nero sufflavo erat capillo, teste Suetonio: anno enim aetatis suae secundo et tricesimo mortuus est. Quis vero *δασυπώγωνα* eum fuisse crediderit, cum nondum moris erat barbam alere? Hadrianus enim Imp. Romanorum primus barbam aluit, uti Dio testatur. in Traiano: *Αδριανός γὰρ πρῶτος γενειᾶν κατέδειξε*. Neque hoc ornatus causa; sed ut faciem maculosam dissimularet; referente Ael. Spartiano, in Adriano: *Statura fuit procerus etc. promissa barba, ut vulnera, quae in facie naturalia erant, tegetet.* verum Characterem Neronis hic profert auctor a Suetonii penitus diversum; nisi quod *ἀνθηροπρόσωπον* eum facit, uti et Suetonius, Tit. 51. vultu pulchro magis quam venusto.

Pag. 250. 18. *ἀγνοήσας ὅτι ἐσταυρώθη*] ineptiae: quomodo enim Christum neci traditum ignorare potuerit, cum jam olim Pilatus ad Tiberium, Tiberius vero ad Senatum de Christianorum dogmate, nimirum ut inter caetera sacra reciperetur, retulissent? ut testatur Eusebius, *χρον. καν. Πιλάτου Τιβεριῶν τὰ κατὰ τὸν Σωτῆρα ἀναγαγόντος, καὶ τοῦ Χριστιανῶν δόγματος, Τιβέριος πρὸς τὴν σύγκλητον ἐκοινολόγησάτο περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως*.

Pag. 251. 7. *ἀνήγαγε δι' Αἰμίον*] Ita habuit Cod. MS. forte legendum, *διὰ Μαξιμου*, uti supra. Verum hae nugae sunt: Pilatus enim, Caligula adhuc imperante, sibi mortem consciverat. Helvic. ex Josepho: quem vide.

Pag. 252. 2. *ὁ ἀπὸ φιλοσόφων*] Qui *Philosophus fuerat*: eodem modo dicitur, *ὁ ἀπὸ ὑπάτων*, apud recentiores, de viro Consulari; et *ὁ ἀπὸ νοτάρων*, infra apud nostrum, lib. 18. eodem etiam libro de Eulalio quodam, qui ex divite pauper factus fuerat, auctor verba habens, eum *ἀπὸ εὐπόρων* vocat. Simili etiam locutionis genere apud Cedrenum Didymus caecus, *ὁ ἀπὸ ὀμμάτων*, dictus est in Constantio et Constante Imp. *Τούτῳ τῷ ἔτει Διδυμὸς τις, ἐλλόγιμος ἀνὴρ, ἀπὸ ὀμμάτων, ἐγνωρίζετο*.

Pag. 252. 8. *ἀνήρχετο ἐν τῇ Ρώμῃ*] Sub Claudio imp. Romanam venisse Petrum asserunt Eusebius et Zonaras.

Pag. 252. 10. *Εὐδοὸν τὸν ἐπίσκοπον*] Ita etiam supra eum vocavit: scribendum tamen, *Ευόδιον*: uti ex Eusebio, et Nicephoro Patriarcha apparet.

Pag. 253. 14. *καὶ ποιῆσαι αὐτῷ τὴν ἀπόκρισιν*] *ἀπόκρισις*, ut plurimum, *Responsum*, hoc tamen loco *nunciium* significat; uti et alibi etiam apud nostrum: hinc *ἀποκρισιάρχιος*, apud recentiores, pro Legato. Ecclesiae primum hi, postea vero etiam privatorum, ministri sic dicti, quibus negotiorum quorumcumque tractandorum cura commissa fuit.

Pag. 254. 18. *καρηκομῶν ἐστὶ*] Scr. *καρηκομῶν*.

Pag. 255. 10. ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων] Acta Apostolorum dicit ea, quae sub Clementis nomine prodeunt.

Pag. 255. 13. ὅτι εἶπεν, ὅτι Χριστός εἰ Θεός σου ἀνελήφθη] Lego, *ἰφης, ὅτι Χριστός* etc. uti habet Cedrenus.

Pag. 256. 12. σταυρωθεὶς κατακέφαλα] id est, *capite deorsum verso: κατακέφαλα* hoc idem est, ac *κατὰ τῆς κεφαλῆς*. Lucian. *κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπήλθε*, praiceps abiit. Hujusmodi vero compositionibus gaudet Auctor noster. Ita supra, Dictys de belli Trojani historia, in tumultu ejus reperta, verba faciens, *ἔκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δικτυοῦς*, inquit: ubi *προσκέφαλα* poni videtur, pro *προσπεφάλαιον*, *Cervical*, seu *pubvinar*; quod forte officium cadaveri praestitit volumen hoc.

Pag. 256. 15. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀπρωνιανοῦ καὶ Καπίτωνος] Apronianum Cos. sub Nerone non invenio: apud Eusebium quidem ad an. Neronis *χιη*. Capitonem et Rufum Coss. habemus: verum Persecutionem Christianorum idem rejicit in annum sequentem, id est, Neronis ultimum. Jos. Scaliger ante quinquennium accidisse contendit; nempe ad Neronis annum *ιχ*. Memmio et Virginio Coss. quem vide, ad numerum Eusebianum *ΜΜΙ,ΚΚΧΙV*.

Pag. 256. 17. ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι] Ita etiam Chr. Alex. p. 580. Glycas etiam, Annal. par. 3. qui tamen Pilatum non a Nerone, sed a Tiberio Imp. capitis damnatum vult. Cedrenus, et Zonaras, et ante eos Eusebius, (qui etiam se hoc ex Romanorum Historicis accepisse asserit,) eum multis circumseptum calamitatibus manus sibi intulisse, testantur; idque sub C. Caligula Imp.

Pag. 257. 2. τῇ πρὸ γ' καλανθεῶν Ἰουλλίων] Eodem nempe ipso die, quo D. Petrus cruci affixus est: quae constans ubique est Traditio. Quidam vero Petrum et Paulum eodem die, et anno, Martyrio coronatos ajunt; ex quibus etiam est Eusebius, qui Dionysium, Corinthiorum Episcopum, hujus rei testem appellat. Euseb. Ecclesiast. Hist. lib. 2. cap. 24. Alii tamen eodem quidem hoc die, anno vero diverso, factum volunt: e quorum numero Auctor noster esse videtur; ubi diversos etiam profert Coss. Neronem et Lentulum, qui Consulatum scilicet una gesserunt Neronis Imp. an. 7. secundum Helvicum.

Pag. 257. 13. διότι ἀπεκεφάλισε τὸν Πιλάτον etc.] Ridicula haec omnia: Judaeis rebellionis ansam praebuit Cestii sive Gessii Flori, Judaeae Praefecti, avaritia. vide Joseph. Antiquit. Judaic. lib. 20. et Cor. Tacitum, Hist. 5.

Pag. 257. 19. χώραν ἄλλην ἐν τῇ Πόντῳ] Forte legendum *ἄλλην*. Duae Provinciae a Nerone Imperio Romano adjectae memorantur ab Eutropio, et Suetonio; Pontus, et Alpes Cottiae: prior, concedente rege Polemone; non a Polemone nescio quo Neronis Ducis subjugata, Tit 18. *Augendi, propagandique Im-*

perii, neque voluntate ulla, neque spe motus unquam, etc. Pontico modo regnum concedente Polemone, item Alpium, defuncto Cottio, in provinciae formam redegit. χώραν vero ἄλλην forsitan vocat, respectu habito ad Judaeam, quae etiam a Vespasiano, in illam a Nerone misso, tandem penitus subacta est.

Pag. 257. 20. Πόντον Πολεμονιακόν] Scr. Πολεμωνιακόν. Stephanus, in Πόντος, ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία.

Pag. 257. 21. ἔχαιρε τῷ Βενέτω μέρει] Contrarium ex Suetonio colligi posse videtur, Tit. 22.

Pag. 258. 2. τῶν ἱερῶν τῶν Ἑλλήνων κατασκευασάντων αὐτῷ] Imo nihil minus: vide Suetonium.

Pag. 258. 7. ὧν ἐνιαυτῶν ξθ'.] Ita etiam Chr. Alex. verum numerus in utroque mendosus: Anno enim aetatis suae xxxii. e vivis excessit Nero, teste Suetonio.

Pag. 258. 10. γρυπόρυγχος] vocabulum novum! forte auctor scripserit, γρυπόρυγχος; itaque reddidi, unguis habens aduncos: si quis tamen γρυπόρδινος legere malit, Suetonium sibi habebit astipulantem, qui eum aduncos naso fuisse scribit. Alias etiam idem eum acrem, vehementem, et in coercendis delictis vel immodicum, fuisse idem perhibet: atque ob hoc forsitan noster eum μανικόν vocat.

Pag. 258. 11. ταφῇ παρεδόθησαν τὰ σώματα etc.] Hoc a Vespasiano Imp. factum vult Chr. Alex. auctor.

Pag. 258. 14. ἰδίῳ θανάτῳ ἐξαιφνης φλεβοτομηθεὶς] Praeciso scilicet a militibus jugulo: audi Suetonium in Galba Tit. 20. Plures autem prodiderunt, obtulisse ultro jugulum, et ut hoc agerent, ac ferirent, quando ita videretur, hortatum.

Ibid. ὧν ἐνιαυτῶν μθ'.] numerus mendosus: Galba periit tertio et septuagesimo anno: teste Suetonio.

Pag. 258. 20. ἀνιῶν ἐπὶ Ρώμην.] Locus iste, quem Chr. Alex. auctor ex nostro descripsit, vitiosa interpunctione in Latinis laborat: interpres enim verba haec, ἀνιῶν ἐπὶ Ρώμην, quae ad Petrum referenda sunt, Jacobum respicere facit; male, penitusque contra mentem auctoris. Jacobus vero iste, lapidibus a Judaeis obrutus, interiit, anno Neronis septimo; septem scilicet annis ante Othonem Imp. vid. Euseb. Joseph.

Pag. 259. 3. ἐτῶν γγ', ἀββάσσησας] Otho xxxviii. aetatis anno, et xcvi. Imperii die, mortem sibi conscivit: vide Suetonium.

Pag. 259. 4. Βετίλλιος Αὔγουστος ἔτη θ'. καὶ μῆνας η'.] Imo viii. tantum mensibus imperium tenuit: τὰ ἔτη θ', igitur auctori nostro reponimus.

Pag. 259. 13. ἐφόνευσαν Κυρηναῖον] Quis Cyrenaeus iste? Si Cyrenium, sive Quirinium illum intelligit, qui ad Descriptionem faciendam in Judaeam ab Augusto missus est, toto coelo errat: namque post hujus Romam reditum, ante belli Judaici ini-

tium, multi missi sunt Praefecti, usque ad Gessium Florum; cujus oppressionibus, Judaei tandem irritati, arma in Romanos sumptserunt; uti supra monuimus.

Pag. 259. 16. *πέμψας στρατηγὸν ἑαυτοῦ Οὐεσπασιανὸν*] Vespasianus, non a Vitellio, sed Nerone, in Judaeos missus est.

Pag. 259. 19. *νόσφ βληθεὶς, ὧν ἐνιαυτῶν μὴ.*] Vitellius, religatis post terga manibus, injecto cervicibus laqueo, veste discissa, seminudus in forum tractus est; tandem apud Gemonias minutissimis ictibus excarnificatus atque confectus est, et inde unco tractus in Tiberim; aetatis anno LVII. vide Sueton. in Vitel.

Pag. 259. 21. *ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ρούφου καὶ Καπιτιανοῦ*] Rufum et Capitonem habemus Coss. apud Eusebium, sed ad annum Neronis XIII. qui ad an. Vespasiani I. Galbam Aug. II. et Vinium ponit; uti et Fasti Capitolini. Chr. Alex. hoc anno habet Galbam et Titum Rufinum Coss.

Pag. 260. 4. *ἐπὶ τῆς ὑπατείας Δικίου καὶ Ρουστιλίου*] Consules hi nusquam apparent: Persecutionem autem secundam Domitiani Imp. an. XIII. factam esse tradunt alii.

Pag. 260. 7. *ἐπὶ τῆς ὑπατείας Κομμόδου καὶ Ρούου*] Scr. Ρούφου: Commodum enim, et Rufum Consules invenio apud Cassiodorum; sed ad Vespasiani annum VI. quadriennio scilicet post captas Hierosolymas. Anno enim Vespasiani II. capta est haec urbs; quo anno Eusebius ponit Vespasianum Aug. II. et Titum Coss. Chron. Alex. Vespasianum solum.

Pag. 260. 10. *ξίψεσιν αὐτοὺς κατακόψας*] Ita etiam Chr. Alex. Verba Josephi apud Eusebium Chr. lib. 1. haec sunt. *φησὶ δὲ Ἰωσήπος, λιμῶ καὶ μαχαλοῦ οἱ μυριάδας ἀπολέσθαι, καὶ ἄλλας τρεῖς μυριάδας διαπεπράσθαι αἰχμαλώτων. λιμῶ* itaque apud nostrum desideratur: deinde cum noster *εἰ μυριάδας αἰχμαλώτων*, Captivorum c. Millia, habet, Josephus xxx. tantum Millia numerat.

Pag. 260. 18. *μετὰ ταύτης πορθήσεως*] post ταύτης, subaudi πορθήσεως, aut aliquid tale, quod cum vocabulo ταύτης conveniat. Devastationes enim tres, quas auctor memorat, sunt, I. sub Nabuchodonosore. II. sub Antiocho Epiphane, temporibus Maccabaeorum. III. vero atque ultima haec, sub Vespasiano, et Tito ejus F.

Pag. 261. 9. *Ἐξ πραιδα Ἰουδαία*] Haec ipsa Latina Inscriptio fuisse videtur, Romanis Characteribus sic se habens: EX PRAEDA JUDAEA: quod apud Chr. Alex. Ita Graece dicitur: *Ἐκ τῆς πραιδης τῶν Ἰουδαίων.*

Pag. 262. 1. *Εὐρώπην δὲ ἀπὸ Θράκης ἐμέρισε*] Idem ex veteribus asserit Eustathius, in Dionys. Perieg. *Οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν, ὅτι Οὐεσπασιανὸς ἐχώρισε τὴν Θράκην ἀπ' αὐτῆς, nempe ab Europa: quae generali sensu accepta, omnia ab Hellesponto*

provincias occidentales continet. Idem: *κἀκεῖνο δὲ γνωστέον, ὅτι Εὐρώπη μὲν πάντα τὰ κατὰ δύσιν, ἀρξαμένοις ἀπὸ Ἑλλησπόντου.* Est et pars etiam quaedam Europae generalis, totius nominis appellata, eodem Eustathio teste: *Σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ μέρος τί τῆς Λιβύης τῆς χώρας ἐστὶν ἰδίως οὕτω καλούμενον Λιβύη.* etc. deinde: *τοιούτον δὲ τι καὶ περὶ τῆς Ἀσίας ἐν τοῖς ἐξῆς φηθήσεται· ἐπὶ μέντοι τῆς Εὐρώπης ἔμπαλιν γέγονεν· ἐκείνης γὰρ μέρος τί ἐξηρέθη, τοῦ λέγεσθαι Εὐρώπην.* Quenam vero sit pars haec, non docet: probabile tamen est, sicut Africa minor, ea Africae pars quae Hispaniae obversa est; et Asia minor, ea Asiae pars, quae Europae ex opposito sita est, peculiari nomine dicta sunt; Graeciam etiam, Macedoniam, Thraciamque, ex adverso Asiae jacentes, Europam peculiariter dictas fuisse. Atque hoc confirmare videtur Auctor noster, in superioribus, de Augusto post bellum Actiacum Byzantium petente, his verbis. *Ὁ δὲ Αὐγουστος Οκταβιανὸς παρελθὼν τὴν Εὐρώπην πᾶσαν, ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τὴν Χαλκηδῶνα* etc. Vid. Scalig. in Euseb. Chr. p. 183.

Pag. 262. 2. *τὴν πρώην λεγομένην Περίνθον*] Scr. *Πέρωνθον.* Eustathius in Dionys. Perieget. *οἱ δὲ μέρος τί αὐτῆς τὸ ἐν τῷ Περίνθον, ἦτοι Ἡρακλείας, τῷ Ἑλλησπόντῳ ἀπένειμαν.*

Pag. 262. 5. *πάραιτος γενόμενος*] Quid hoc *πάραιτος* sit? Zonaras habet *πυρετοῖς*; *Οὐσεπασιανὸς δὲ νοσήσας πυρετοῖς μετήλλαξεν.* Verum feбри eum extinctum non fuisse, testem habemus Suetonium; qui ex nimia alvi solutione eum interiisse dicit. Chr. Alex. auctor ipsissima nostri verba habet, sed corrupta, et pro *πάραιτος* legit *παρευθύς.* *Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ νόσῳ κλιθεῖς* [Scr. *βληθεῖς*] *ὁ Οὐσεπασιανὸς ὁ βασιλεὺς, παρευθύς τελευτᾷ.* Suspicio itaque Auctorem nostrum scripsisse, *πάραιτος*; ex quo nutans Librarius, τοῦ *ε*, in *αι*, mutatione frequentissima, *πάραιτος* fecit. *πάραιτος* autem reddo, *membrorum vi soluta.* Suetonius, *Alvo repente usque ad defectionem soluta, Imperatorem ais stantem mori oportere, dumque consurgit; ac nititur, inter manus sublevantium extinctus est.* Lectionem vero hanc confirmat Constantinus Manasses, in Vespasiano, ubi haec habet:

*Παρέτου γινομένου δὲ τοῦ κράτορος ἐκ γήρους,
καὶ νόσῳ καταλύσαντος τὸν βίον, καὶ τὸ κράτος,
Ἐπει βασιλεύσαντος οὐ πλείω τῶν ἐννέα,
Τίτος παρήλθεν εἰς αὐτό, etc.*

Pag. 262. 5. *ὦν ἐνιαυτῶν οἴ.*] Sueton. Extinctus est XIII. Kalend. Julii annum gerens aetatis sexagesimum ac nonum, septemque mensem ac diem septimum.

Pag. 262. 8. *ἀπλόθριξ, σπανός,*] *σπανός* ad crinem referendum existimo, et τὸ *γένειον*, aut quid tale subaudiendum: *σπανός* τὸ *γένειον* supra habuit, de Hippolyto.

Pag. 262. 11. *θειότατος Δομετιανός*] Quidni? seipsam

ἐπιμ ἀπεθίωσε. Cum enim omni flagitiorum genere pollisset, φαυτὸν ὁ ἄθιος τελευταῖον ἀπεθίωσε, inquit Cedrenus; *Deum se ipsum postremo appellari jussit.*

Pag. 262. 13. φιλόσοφος ἄκρος] Imo μυιοθήρας solertissimus. Bibliothecas tamen impensissime reparandas curavit, licet libros neglexit. Vide Suetonium in Domitiano, Tit. 20.

Pag. 262. 16. καὶ ἐξαιτασεν αὐτὸν] Joannem Apostolum sub Domitiano Patnum insulam relegatum scribit Irenaeus, apud Eusebium; Romam vero accersitum fuisse nullibi invenio.

Pag. 262. 22. ἐφίλει τὸν ὄρχησθῆν] uxori quidem ejus Domitiae percharus suisse perhibetur Paris iste Histrio: hoc itaque occiso, eam repudiavit Domitianus teste Dione, et Zanara. Noster tamen de Paride a Domitiano muneribus aucto, et ad Antiochiam incolendam ab eodem misso, ubi tandem mortuus est et sepultus est, suavissimam statim profert narratiunculam. Paridem tamen istum Pantomimum, et Palatio, et urbi universae olim gratissimum, Romae sepultum jacere, testem habemus locupletem Martialem; in hoc in eundem Epigrammate.

Quisquis Flaminiam teris viator,

Noli nobile praeterire Marmor.

Urbis deliciae, Salesque Nili.

Ars, et gratia, lusus, et voluptas,

Romani decus, et dolor Theatri:

Atque omnes veneres, Cupidinesque,

Hoc sunt condita, quo Paris, sepulchro.

Pag. 263. 3. ὄστις βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν αὐτὸν Ἰουβενάλιον] Ipsissima haec habes apud Suidam, de Juvenale, in Pentapolim Libyae, vel ut alii, in Oasim Aegypti, ob Paridem, relegato. Unde eum, *Histrionis Exulem*, vocat Sidonius Apollinar. Carm. 9.

Nec qui consimili deinde casu,

Ad vulgi tenuem strepentis auram,

Irati fuit Histrionis Exul.

Pag. 263. 15. ἦν κεντισμένον] Scr. ἐκτισμένον.

Pag. 263. 20. πανταχοῦ ποιῶν τελέσματα] Locum hunc ex nostro descripsit Chr. Alex. auctor; cujus interpres τελέσματα reddit *Vectigalia*; ridicule. De Apollonio vero hoc Telesta plurima etiam habes apud Jo. Tzetzem, Centur. 2. Hist. 60. De Telesmatum vero conficiendorum modo, eorumque viribus, vide doctissimi Jac. Gaffarelli *Curiositates Inauditas*, ab ipso Gallice scriptas.

Pag. 263. 21. εἰς Βυζούπολιν] Chr. Alex. legit disjunctim, *Βυζοῦ πόλιν*: Cedrenus etiam urbem hanc a Byzo rege conditam vult; male: Byzantem enim, non Byzum, habuit conditorem.

Pag. 264. 4. καὶ τὸ τῶν Ἰππων] *Ferocientes*, hoc loco supplevimus, ex Glyca, et Cedreno. Glycas Annal. par. 3. de Apollonio Telesta: *Et equos indomitos fraenis coercuit.* Cedre-

nus de eodem: καὶ τῶν ἵππων τὴν ἀταξίαν χαλινώσας, ἐν ταῖς συνελύσεσι τῶν ἀρχόντων.

Pag. 264. 23. στηθάριον μολιβουῦν, ἔχοντα λεμὶν τοῦ Ἀρεως] Mendose haec omnia; quae ita restituenda videntur. στηθάριον μολιβουῦν, ἔχον λεμὶν τοῦ Ἀρεως. Λεμὸς enim, idem quod λαιμὸς, apud Hesychium: Λεμὸς, λάρυξ, φάρυγξ, et supra; λαιμὸς ὁ φάρυγξ, ὁ τράχηλος, ὁ λάρυγξ, ὁ βρόγχος. λεμὶν vero diminutivum, a λεμὸς: unde corrupta scriptio: λεμὶν: ut a στηθάριον, στηθαριν. λεμὸς vero, licet Guttur proprie significet, pro Stomacho tamen ab Homero usurpatum tradit Jul. Pollux, lib. 2. cap. 4. Ομηρος μέντοι τὸν στόμαχον, καὶ λαιμόν, καὶ λευκαντίαν καλεῖ. Hoc vero in loco vultum, seu Effigiem, sonare videtur.

Pag. 265. 2. παραμήρειν ἀπὸ καλαμιου κρεμαμένον] Scr. iterum, κρεμῶμενον, a κρέμαμαι. παραμήρειν vero, pro παραμήριον: quo vocabulo Graeci recentiores, Gladiolum designant; eo quod a femore pendeat.

Pag. 266. 5. πρὸ καύσαι ὁ παρ' αἰγυαλοῖς Ἀρέντης.] Locus iste pessime a Librario habitus est. Forte legendum, πρὸ καύσεται ὁ παρ' αἰγυαλοῖς Ορόντης. Cedrenus legit: κλαύσεται δὲ σε καὶ ὁ παρ' αἰγυαλοῖς Οὐρόντης.

Pag. 266. 13. ἦντινα ἐκάλεσε Δομυτιανούπολιν] Corrigen- dus itaque Stephanus de Urbibus, qui Δομυτιούπολιν habet: Δομυτιούπολις, Ἰσανυρίας πόλις. Δομυτιούπολις enim a Domitio, Δομυτιανούπολις vero a Domitiano nomen suum necessario accepit.

Pag. 266. 16. ὡς εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσαι,] Fabulosa haec omnia; in cubiculo enim suo a Stephano Domitilae procuratore, aliaque conjuratis, occisus est: vide Suetonium.

Pag. 267. 6. τῶν ὄντων ἐν τῷ ἱερῷ κανδήλων] Chr. Alex. legit: τῶν οὐσῶν ἐν τῷ ἱερῷ κανδήλων. Si tamen κανδήλα hic, foeminino genere, pro Candela ponitur, κανδηλῶν genitivo plurali scriberetur. Forte itaque vel neutrum est, vel masculinum; idemque signat Graecis recentioribus κανδηλάβριον, Candelabrium. Exempla tamen hujusmodi haud temere occurrunt. κανδήλων, etiam infra habemus, lib. 12. in Commodo Imp. pro Candelis positum: λόγῳ λαμπάδων, καὶ κανδήλων, etc.

Pag. 267. 7. εἰσιόντες εἰς τὸ ἱερόν ἤπατούντο] Scr. ἤπατῶντο.

Pag. 267. 17. παρασχὼν αὐτῷ ἑκτὴν πεντηνάρια] Modus iste per Centenaria numerandi ubique apud Graecos recentiores occurrit; quantum vero Centenarium sit, in incerto relinquit Suidas: Κεντηνάριον, νομισμάτων ποσότης. Procopius de bel. Pers. l. 1. Centenarium, Centum libras continere ait: ἔχει μτρῆς τὸ κεντηνάριον ἑκατὸν, ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνόμασται κεντῶν

γὰρ τὰ ἑκατὸν καλοῦσι Ρωμαῖοι. Et a *Centum* quidem, vocabulo Romano, nomen traxisse manifestum est: centum tamen Pondo praecise non valuisse, ex Glyca apparet, *Annal.* p. 2. pag. 256. Ubi de Aethiopum regina Salomoni munera offerente verba faciens, haec habet. *Simul ei largita cxx. auri talenta cum aromatibus etc. ad suos est reversa. Talentum vero libras cxxv. continet. De quo colligi potest, eum a regina Centenarios auri nostros centum accepisse.* Si ergo cxx. talentis aequipollent c. Centenarii; talentum vero cxxv. libras continet; exhinc apparet Centenarium libras cl. continere, adeoque Centenariam Procopianum semisse superare. Anne igitur Centenarius duplex? Minor, de quo Procopius, qui centum libras continet: et Major ille, a Glyca positus, qui Minoris sesquialter est, librasque habet α., secundum itaque hunc computum, Imperator in urbis hujus instaurationem, si de Minore Centenario, eoque aureo, (aliter enim pecuniarum summa condendae urbi longe impar videbitur;) intelligatur, Monetae nostrae Anglicanae, quam *Sterling* vulgo dicimus, 33600. libras; si secundum Glycae vero Centenarium numeremus, 50400. libras, largitus est: posito scilicet, argenti unciam v. Solidos valere; aurum vero ita se habere ad argentum, sicut l. ad xiv. qualis hodie est monetae nostrae valor.

Pag. 268. 2. καὶ μετεκάλεσεν αὐτήν] Scr. μετεκάλεσαν, ut ad Cives referatur, et cum ἐπιστρέψαντες congruat.

Pag. 268. 4. Ἀνάζαρβον] Anazarban vocat Stephanus, qui ab Azarba conditore eam sic dictam innuit. Stephanus de urb, Ἀναζαρβά, πόλις Κιλικίας κέκληται ἀπὸ τοῦ προκειμένου, ἢ ἀπὸ Ἀζάρβα τοῦ κτίσαντος.

Pag. 268. 17. καὶ ἐπενοήθησαν ἀντὶ αὐτῶν, τῶν κυνηγιῶν ἢ θεία.] Iudis quidem Gladiatoriis interdixit Nerva: Cynegetica tamen absurde in eorum locum substituisse dicitur Nerva; spectacula jam olim populo exhiberi solita.

Pag. 269. 6. ἀφανῆ ἑαυτὸν ποιήσας] Opinionem hanc irridet Cedrenus, pag. 248. Edition. Paris. quem videsis.

Pag. 270. 8. Ἀρσάκην, ὃ ἐστὶ βασιλεία] Hesychius. Ἀρσάκες, οἱ βασιλεῖς Περσῶν. Inde est quod habemus infra, in Juliano Imp. Σαββουραρσάκης, quod disjunctim scriberetur, Σάπωρ Ἀρσάκης, Sapor Rex. Pro Περσῶν tamen, apud Hesychium, suspicor legendum Πάρθων: Parthici enim reges, *Arscidae* dicti sunt. Procop. de bel. Pers. l. 2. εἰσὶ μὲν ἡμῶν πολλοὶ Ἀρσακίδαι, ᾧ δέσποτα, ἐκείνου Ἀρσάκου ἀπόγονοι· ὅς δὴ οὔτε τῆς Πάρθων βασιλείας ἀλλότριος ἐτύγχανεν ὢν, ἤνικα ὑπὸ Πάρθοις ἔκειτο τὰ Περσῶν πράγματα. Persis vero Rex, Τορκίμ, sonat; ut ex nostro discimus.

Pag. 270. 14. τὸν Παραθημασπάτην] Dio Παρθαμασίτην

eum primo, deinde *Παρθαμασπάτην* vocat; uti et noster etiam infra.

Pag. 270. 16. τῷ ἰβ' ἔτει τῆς βασιλείας] Hieronymus apud Eusebium, bella haec Orientalia a Trajano geste, ad annum ejusdem v. refert.

Pag. 270. 21. ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ἐπ' ἀδελφῇ] Scr. *ἀδελφιδῆ*. Consobrinae. Trajano et sanguine, et affinitate junctus erat Adrianus, teste Ael. Spartiano, in Adrian. *Adriano pater Aelius Adrianus, cognomento Afer, fuit, consobrinus Trajani Imp.* Et paulo post. *Denique suffragante Sura, ad amicitiam Trajani pleniorē rediit, nepte per sororem Trajani uxore accepta.* Eadem fere habes apud Dionem in Adriano: *Ἀδριανὸς δὲ ὑπὸ μὲν Τραϊανοῦ οὐκ ἐσεπονήθη· ἦν μὲν γὰρ κοιλίτης αὐτοῦ, καὶ ἐκτροπύθη ὑπ' αὐτοῦ, γένους θ' οἱ ἐκοινωνεὶ καὶ ἀδελφιδῆν αὐτοῦ ἐγεγαμήκει.*

Pag. 270. 22. εἰς δρόμον] Omnino legendum, *εἰς δρόμωνα*. ut ex sequentibus apparet. Cursum autem publicum et Equis, vehiculisque, et Navigiis etiam stetisse, apparet ex Sidonio Apollin. Epistol. lib. 1. Ep. 5. *Tricini Cursoriam (sic navigio nomen) ascendi; qua in Eridanum brevi delatus:* etc. Ubi Sidonius *Cursoriam*, (subaudi navem,) quam Graeci *δρόμωνα* vocant. Harum vero Remiges *δρομωνάριοι*, Latinis etiam Dromonarii dictis quibus Theodorici scripta Epistola extat, apud Cassiodorum, Variar. lib. 2. ex qua paucula haec, ad propositum nostrum spectantia, proferre non gravabor. *Et ideo Comiti Sacrarum Largitionum nostra praecepit auctoritas, ut in hostiliensi loco constitui debeat; quatenus fiscali humanitate recreati, excursus cum veredariis per alveum Padi more solito faciatis, ut diviso labore, equis publicis debeat subveniri:* etc. Hujusmodi autem navigio, relicta post se classe reliqua, celeritatis causa hic usum fuisse Trajanum, innuit Auctor.

Pag. 271. 16. ἀναιρεῖ οὖν ἕκαστος] Scr. *ἀναιρεῖται*, sive *ἀναιρηῖ*.

Pag. 271. 23. Φουρτούνου, καὶ Γάργαρη] Ex Graecorum formatione nominum, *Γαργάριος*, scribendum esset: sed nec vocalis longa in ultima, accentum in antepenultima hoc loco pali potest.

Pag. 272. 16. ταυρεῖας ἐκτυπέιν] *ταυρεῖα*, seu *ταυρέη*, (subaudi, *δορά*) Pellis est Taurina: sumiturque pro quovis ex ea facto scutica, Clypeo, Casside, etc. Hoc vero loco, Tympanum quod ex pelle etiam taurina factum, signare videtur: quo etiam sensu habes apud Leonem Imp. Constitut. 7. et Mauricium strategic. lib. 1. vide Nic. Rigaltii, et Jo. Meursii Glossaria in *Ταυρέα*. Non itaque assentiri possum Reinesio, Var. Lect. 1. 3. ubi animadvertit in Palladii Hist. Laus. interpretem Gent. Hervetum, eo quod *Ταυρέων* non *Scuticam*, sed *Taurinam pel-*

lem γερσίτ. Palladii verba haec sunt, c. de Nathanaele abbate: *Παραγίνεται ἡ δαίμων ἐν νυκτί, ταυρέαν κατέχων ὡσπερ οἱ δήμοι, σχῆμα ἔχων στρατιώτου φακοδυτοῦντος, φόφους ἐργαζόμενος τῇ ταυρέᾳ.* Quo in loco ταυρέα manifeste ponitur pro Tympano, uti apparet ex istis, *σχῆμα ἔχων στρατιώτου*: quid enim Militi cum scuticis et flagellis, Lictoris armis? cui Tympano suo, praesertim terrorem alicui incussuro nihil convenientius. Aëris autem purgandi virtutem pulsatis Tympanis, Campanis, et huiusmodi sonoris inesse, jam olim invaluit opinio. Huius rei exemplum habemus, apud Menandrum Protector. Excerpt. de Legationib. de Turcis Zemarchum, Justini minoris Legatum, excipientibus, verba habentem: haud multum huc faciētib. praemissis, deinde addit: *Ἐπιπαταγοῦντες δὲ κἀδωνί τινι, καὶ τυμπάνῳ ὑπέρθεν τοῦ Φόρτου, περιέπιφρον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ λακίζόμενον· καὶ ἄμα γινόμενοι μανιώδεις, καὶ ἐμβρομούμενοι, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν.* οὕτω γὰρ ἀποτροπαιοὶ τινες εἶναι, καὶ ἀλεξίκακοι ἐδόκουν. Vide etiam Pomponatium de Incantat. cap. 12. Hieron. Magium Miscellaneor. lib. 4. cap. 14. et Angel. Roccham de Campanis.

Pag. 272. 19. *διὰ τῆς χρυσείας τῆς λεγομένης]* Subaudi, πόρτας; uti infra habet, in Theodosio Jun. Prochironismo autem hic utitur Auctor noster, Portam hanc nomine quod nondum habuit appellans: a Theodosio enim praedicto, auro tandem obducta Porta aerea Daphnetica, Aurea deinceps dicta fuit: uti nos docet auctor noster in Theodosio Min. his verbis. *Ὁ δὲ αὐτὸς Θεοδόσιος ἐχρύσωσε Δαφνητικῆς πόρτας δύο θύρας τὰς χαλκᾶς, κατ' ὁμοιότητα ἧς ἐχρύσωσε πόρτας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἧτις καλεῖται ἕως ἄρτι, ἡ Χρυσέα πόρτα.*

Pag. 273. 6. *ἐμήνυσεν αὐτὸν ταῦτα.] Eum per literas de his monuit; vel, literas has ei misit:* quo sensu μηνύω apud nostrum frequenter usurpatur. Mallem tamen, ἐμήνυσεν αὐτῷ.

Pag. 273. 15. *τῷ ὑμετέρῳ κράτει τροπαιοῦχοι]* forte legendam, *τροπαιοούχῳ*, ut referatur ad κράτει: licet Princepsa plurali numero frequentissime compellatos, vel pueri norunt.

Pag. 274. 4. *μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ]* πλήθος, pro exercitu, supra habuimus, in August. Imp. *καὶ κατιῶν μετὰ τοῦ πλήθους αὐτοῦ, ὑπέταξε τὰς ἄλλας χώρας.*

Pag. 275. 1. *εἰς τὸν Δανούβιον ποταμὸν]* Δανούβιον pro Δανούβιον. Eutropius, lib. 8. in Trajano: *Daciam Decebalō victo subegit, provincia trans Danubium facta, in his agris quos nunc Taiphali tenent, et Victophali, et Therwingi habent. Ea provincia decies centena millia passuum in circuitu tenuit.*

Pag. 275. 5. *ἔτους χρηματίζοντος ρξδ'.]* Terraemotus iste Antiochensis contigit Trajani Imp. anno χνιη. nempe ad numerum Eusebianum *μωκκκxι.* ut apparet ex Dione, de eis qui hac clade perierunt mentionem faciente, *ὃν εἰς ὃ Πέδων ὁ Ἰωάννης Μάλαλας.*

ὑπατος γίνετο: ex quorum numero erat *Pedo Consul*. M. autem Valerius Messala, et C. Popillius Caro *Pedo Cosa*, fuerunt ad annum Trajani, Imp. penultimum, nempe Fastis Capitolin. xvii. Eusebio vero, et Chr. Alex. auctori xviii. qui obiter corrigendus: Πόδωνος enim habet, pro Πέδωνος. Haec cum ita sint, manifestum est haec contigisse ad annum Aerae Antiochenae cLxiii. adeoque anno post Trajani in Antiochiam adventum vi. si modo, uti vult auctor noster, Imperii sui anno xii. Antiochiam venerit Trajanus; et non, ut ipse ait, anno post ejus adventum ii. unus itaque anni Metachronismus est. Evagrius etiam falsus est, Hist. Eccles. lib. 2. cap. 12. ubi cladem hanc Antiochensem contigisse asserit, ἔνατον καὶ πεντηκοστὸν καὶ ἑκατοστὸν ἀγούσης τῆς πόλεως ἔτος τῆς αὐτονομίας. Urbis αὐτονομίας anno clix, totius quadriennii prochronismo peccans.

Pag. 275. 12. ἡ Ρόδος πόλις νῆσος οὕσα τῆς ἐξαπόλειως] Locus proculdubio mendosus: Rhodus quidem urbs est Iberiae, sive Hispaniae, a Rhodiis condita, teste Eustathio in Dionys. Perieg. ex Strabone: ὁ δὲ γεωγράφος φησὶ καὶ ὅτι πλείους αἰτίες οἱ Ρόδιοι μέχρις Ἰβηρίας ἔκτισαν ἐκείνῃ πόλιν Ρόδον. Est etiam Rhodopolis, urbs Lazica, de qua Procopius, de bell. Pers. lib. 2. et Goth. l. 4. Verum haec verba, νῆσος οὕσα, de Rhodo Insula loqui auctorem, clare docent. In Rhodo vero urbem etiam ejusdem nominis fuisse discimus ex Pomponio Mela de situ Orbis lib. 2. Locus itaque iste auctoris nostri hoc modo fortasse restituendus: ἔπαθε τότε καὶ ἡ Ρόδος, πόλις Ρόδου νῆσον οὕσα τῆς ἐξαπόλειως. Eodem tempore passa est etiam Rhodus, urbs Rhodi insulae sex urbibus insignis. vel forte sic: ἔπαθε τότε καὶ ἡ Ρόδος, sed quare ἐξάπολιν vocat Rhodum, cum, ut ex Scylace Caryandensi habemus, in Periplo, τρίπολις tantum fuerit? Ρόδος κατὰ τοῦτο νῆσος τρίπολις ἀρχαία πόλις· καὶ ἐν αὐτῇ πόλεις αἶθε, Λίνδος, Κάμειρος; idem etiam testatur Eustath. in Dionys. loc. citat. Pomponius etiam Mela, l. 2. ubi post enumeratas maris Mediterranei insulas, deinde addit: in Lycia Rhodos. in illis singulae iisdem nominibus urbes. In Rhodo tres quondam erant, Lindos, Camiros, Jalyos. Quae et Rhodus dicta est, teste Plinio Hist. Nat. l. 5. De hoc videant eruditi.

Pag. 275. 21. νυμφαγωγίαν αὐτῇ ποιήσας] Νυμφαγωγίαν hic, quod alibi Νυμφαίον vocat aedificium, virginum pauperiorum nuptiis celebrandis destinatum: uti supra monuimus.

Pag. 276. 4. ἀτελὲς ὄν,] opus hoc a Tiberio incoeptum ait Auctor supra, in Tiberio Imp.

Pag. 276. 5. ἐν μέσῳ τοῦ νυμφαίου τοῦ προσκηνίου] τοῦ νυμφαίου omnino παρέλκειν videntur.

Pag. 276. 10. ἐμαρτύρησε δὲ ἐπὶ αὐτοῦ τότε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος] Ignatium, Episcopum Antiochenum, ex Syria Romam

missum, ibique bestiis praedam projectum fuisse constans scriptorum est traditio. Doctissimus tamen Josephus Scaliger in Eusebii Chron. certiora hujus rei testimonia, quam quae adhuc habentur, desiderat: atque equidem hic Auctoris nostri locus contrarium astruere videtur. Sed nec de Ignatii Martyrii tempore convenit inter Nostrum et Eusebium: hic enim ponit ad annum Trajani Imp. x. septem nempe annis, ante dictum terraemotum Antiochensem; quo tempore noster Ignatium Martyrio coronatum asserit.

Pag. 276. 21. ἐξήραστο βασταγμῶ] Tanquam onus a portatoribus, sublatus exiit.

Pag. 277. 3. ὑπέξισον τοῖς Ἑλλησι] Forte legendum, ὑπέξιστον.

Pag. 277. 15. ὧν ἐνιαυτῶν ξξ'.] Annos hic plus justo tres addidit: non totos enim LXXII. vixit Trajanus; teste Eutropio, lib. 8. *Obiit autem aetatis anno LXII. Mense IX. et die quarto*; nisi forte error sit in numero. Hieronymus enim, apud Eusebium, qui ista ex Eutropio descripsisse videtur, habet; anno LXXII. mense IX. die IV. Eusebii tamen Graeca habent, *ἑτῶν ξξ'*, uti et Chron. Alex. Caeterum de hujus Imp. aetate nullo modo inter Auctores convenit: Sext. Aurel. Victor. enim Trajanum LXXIV. annos vixisse affirmat; Dion. tamen LXL. an. mens. VI. dies XV. tantum ei attribuit.

Pag. 277. 17. ἐπὶ τῆς ὑπατείας Ἀπρονιανοῦ] Scr. *Ἀπρωσιανοῦ*, uti habent Eusebius, et Chr. Alex.

Ibid. ἑβασίλευσε δὲ ἑτη κβ'. καὶ μῆνας ε'.] Entropius eum regnasse inquit annos XXI. menses X. dies XXIX. Eusebius et Chr. Alex. an. XXI. Zonaras huic numero mensem adimit.

Pag. 278. 3. ποιήσας πλάς] πλά, vocabulum Latinum; *Pila*.

Pag. 278. 21. ὡς γαμβρὸς αὐτοῦ] Generum Trajani eum vocat, quod Neptem ejus uxorem habuit.

Pag. 279. 8. ἑνα ὄντα τῶν θαυμάτων] Orbis Spectacula vulgo septem numerantur; verum ex horum numero non est Cyzicenum hoc Adriani templum. De Miraculis hisce scripsit Philo Byzantius: apud quem ista sunt: *Horti pensiles, Pyramides Aegyptiae, Jovis Olympii simulachrum, Colossus Rhodius, Muri Babylonici, Dianae Ephesiae templum, et Mausoli Sepulchrum*. Alii alia his annumerant; de quibus vide Leonis Alatii Not. in Philon. Byzant.

Pag. 279. 15. ἡ πόλις Ρόδος νῆσος ἑκαθε] Ita etiam supra scribit Auctor: verum πόλις, aut νῆσος, uti monuimus, redundare videtur.

Pag. 279. 16. κείμενον γαμαὶ ἑτη τιβ'.] Colossus Rhodius ruit, Antiochi Mag. Syr. Regis anno I. nempe ad annum Eusebianum MDCXCIV. Olymp. CCCXXXIX. asserente Eusebio. Si ita-

que post cccxii. annos tandem erectus fuerit, hoc factum fuisset non ab Hadriano, sed Domitiani Imp. anno x. Chron. Alex. auctor. Colossus Rhodium excitatum fuisse scribit, Vespasiani Imp. an. vii. Vespasiano v. et Tito iii. Coss. *Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐν Ρόδῳ ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη, μήκος ἔχων ποδῶν ρξ'.* Eusebius hoc factum ait eodem Vespasiani Imperat. anno vi, Titi iv. consulatu. Ad hunc vero Vespasiani Imperat. annum ab Olympiadis cxxxi. anno π. quo corruit Colossus, anni sunt cxcvii. Jos. Scaliger eum a Nerone erectum vult, capite suo eidem imposito; a Vespasiano vero reffectum, dempto Neronis capite, solique dicatum. Jos. Scalig. Annot. ad Chron. Eusebian. ad annum κμκςι. Chron. Alex. auctor Colossus Rhod. Hadriani sub imperio primum motum esse scribit.

Pag. 279. 17. *μὴ ἀπολομένον ἐξ αὐτοῦ*] Strabo aliter: *κεῖται δὲ νῦν ὑπὸ σεισμοῦ πεισῶν περικλασθεῖς ἀπὸ τῶν γονάτων.* Ad eundem etiam sensum Plinius lib. 84. cap. 7. *Vasti specus hiant, defractis membris,* etc.

Pag. 279. 22. *Μανιχαϊκὸν μυσερὸν δόγματα*] Scr. *μυσαρὸν δόγμα.* Manichaeorum tamen nomen nodum auditum est.

Pag. 280. 4. *Ἀδριανοῦ θήρας*] Mysiae urbs haec est; et a Cedreno, *Ἀδριανοῦ θήραι ἐν τοῖς μιτάτοις.* Cedrenus in Adriano: *οὗτος ἐν Μυσίᾳ θηράσας, ἀποδόμησε πόλιν, καὶ μετωνόμασεν αὐτήν, Ἀδριανοῦ θήρας ἐν τοῖς μιτάτοις.*

Pag. 280. 5. *ἣν ἐκάλεσεν Ἀντινῶ*] *Ἀντινόεια* Stephano est, ab Antinoi, pueri Adriano in deliciis, nomine sic dicta. Stephan. de urb. *Ἀντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, Ἀντινοῦ παιδός.* *Ib. ἐκλήθη ἡ πόλις καὶ Ἀδριανούπολις.* Hieronymus apud Euseb. Chr. lib. 2. *Antinous puer regius eximiae pulchritudinis in Aegypto moritur: quem Hadrianus vehementer deperiens, (nam in deliciis habuerat) in Deos refert: ex cujus nomine etiam urbs appellata est.*

Pag. 280. 6. *ὑδροπιάσας δὲ*] Scr. *ὑδροπιάσας:* Participium aor. 1. ab *ὑδροπιάω, ὑδροπιῶ, Hydrops laboro.*

Ibid. τελευτᾷ ἐν Βάταις] Ita Cod. MS. rescribo, *ἐν Βαταῖς,* ex Euseb. Chr. Can. *Ἀδριανὸς ὑδροπι τελευτᾷ ἐν Βαταῖς τῆς Ἰταλίας.*

Pag. 281. 1. *στρώσας τὴν διὰ μύλτου λίθου*] forte legendum, *στρώσας αὐτήν.* de Porticubus vero istis vide supra in Tiberio.

Pag. 281. 8. *ἐν Εφέσῳ τῆς Ἀσίας*] Asiam hic intelligit proprie sic dictam, quae pars est Asiae Minoris, Europae proxime opposita, quo sensu etiam, Europae nomine, Graeciam frequenter indigetat. Troadem autem, partesque vicinas, ab Asio quodam Philosopho Asiae nomen accepisse, supra lib. 5. ostendit: ubi etiam regnum Trojanum, et Ephesinum, idem esse statuit.

Plinius, ex Agrippa, *Asiam proprie dictam in duas partes dividit, quarum prima Paphlagonia a septentrione, Phrygia et Lycaonia ab oriente, mari ab occidente, a meridie vero mari Aegyptio terminatur.* Plin. Nat. Hist. lib. 6.

Pag. 281. 12. *Έκανσε τους χάρτας του ταμείου*] Factum hoc Antonini Imp. anno x. Largo et Messalino Coss. uti asserit Chr. Alex. Auctor. *Τούτοις τοις ύπάτοις άφειςις έγένητο των χρεωφειλιτών παρὰ Αντωνίνου Εύσεβους, και οι ταμιακοι χάρτας δωρεάν εκάνθησαν.*

Pag. 281. 14. *τό ήμισυ μέρος της αυτού περιουσίας*] *Zonaras non dimidium, sed aliquam bonorum certam partem ex Senatus consulto fisco adjudicatam, testatur, Tom. 2. in Antonino Pio: Περί τούτου του αυτοκράτορος άδεται, ότε και τό της συγκλήτου κατέκανσε ψήφισμα, ό κατ' έπιταγήν του Ιουλίου γέγονε Καίσαρος, θεσπιζον, μηδενί έφείσθαι διαθήκην ποιειν, ει μη μέρος ώρισμένον τῷ κοινῷ καταλείπει ταμίῳ· όθεν νομιζεται και μέχρι τουδε ταις διαθήκαις έγγραφεσθαι, ότι και τῷ βασιλικῷ ταμίῳ καταλιμπάνω τόδε.*

Pag. 281. 18. *ώς είναι εν Δωρίῳ*] *repono Δωρίῳ, ex Eutropio, lib. 8. in Antonino Pio, Obiit apud Lorios, villam suam, milliaro ab urbe xii.* Haec ipsa ex Eutropio describens Hieronymus, *Lorium, vocat villam, ubi mortuus est Antoninus.*

Pag. 281. 21. *ό υίός αυτού*] *Adoptitius erat filius; et filiam etiam ejus Galeriam Faustinam, uxorem habuit.*

Pag. 282. 1. *ώστε και έξ άδιαθήτου etc.*] *Hanc Marci Imp. legem habes apud Chr. Alex. ipsissimis fere verbis descriptam: ubi Interpres, non patres liberis, sed liberos patribus, ex hoc Edicto Imperat. succedere debere vult. Et quidem verba utrumque sensum prae se ferre videntur: Zonarae tamen auctoritate ductus, qui haec aliter exprimit, (atque Edictum etiam hoc, non Marco, sed Antonino Pio attribuit:) de Patrum in bonis liberorum, ex intestato morientium successione intellexi. Zonarae verba haec sunt, Tom. 2. in Antonino Pio. *Τούτο λέγεται νομοθέτημα είναι, τό των τέκνων άδιαθέτων τελευτώντων κληρονόμους αναφαίνεσθαι τους γονείς· και διατιθεμένοις τοις παισίν εν άπαιδία, ανάγκην είναι τό νόμιμον μέρος τοις γονεύσι καταλιμπάνειν. Ηυjus lex esse fertur, ut parentes liberorum intestatorum haeredes sint: et qui testamento facto orbi decedant, necessario legitimam partem parentibus relinquant.**

Pag. 282. 2. *τῷ άχαριστομένῳ παιδί τό τέταρτον μέρος δίδοσθαι,*] Chr. Alex. auctor legit, *τῷ άχαρίστῳ παιδί, melius: quod vero noster τό τέταρτον μέρος vocat, Chr. Alex. reddit, τό τετρασύγγιον. quod Raderus vertit Quadrantem; male. τετρασύγγιον enim id est, iv. unicae, Assis non Quadrans, sed Triens est.*

Pag. 282. 9. *τό λεγόμενον Κεντηνάριον*] *[Ita dictum for-*

tasse, ab aedificationis impensa, qua eadem causa etiam *Κεντηνάριον*, dicta fuit Turris maxima Curiae Constantinopolitanae, a Constantino M. extracta.

Pag. 282. 11. τὸ λεγόμενον, ὠκεανόν] Nomen hoc Nymphaeo huic datum fuit, non a Marco instauratore, sed post temporis a Probo Imp. qui id musivo opere, Oceanum imitante, adornavit, uti infra apparet ex nostro, in Probo Imp. *Ἐν δὲ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ ἐπεκόσμησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸ λεγόμενον Μουσεῖον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Νυμφαῖον τὸ σιγματοειδῆς, γραψας ἐν αὐτῷ διὰ μουσαρίου τὸν ὠκεανόν.* ubi, pro μουσαρίου, fortè legendum, μουσαίον, uti alias scriptum habetur.

Pag. 282. 14. Ἀντωνῖνος Βῆρος, υἱὸς αὐτοῦ ἔτη η΄.] Marcus Antoninus Verum generum imperii consortem habuit per annos XI. ut Julius Capitolinus vult, eosque Imperii sui primos: successorem itaque eum non habuit, sed Commodum filium.

Pag. 282. 17. κατὰ ἐνὸς ἔθνους Οὐννων] Bellum Marcomanicum forte intelligit periculosissimum illud, a Marco Imp. solo, idque non ἀκονιτῆ, et ut auctor vult, *δίχα πολέμου*, sed sudore, sanguineque multo peractum..

Pag. 282. 19. ὅστις ἐσφάγη ἐν Προκονήσῳ] Nihil minus: Altini enim ex Apoplexi mortuus est, aetatis anno XLII. uti testatur Jul. Capitolinus.

Pag. 283. 2. ἔτη κβ΄. καὶ μῆνας η΄.] Error manifestus in numero: suspicor legendum, *ἔτη ιβ΄, κ. μ. η΄.* Ita enim Eutropius, lib. 8. in Commodò. *Obiit morte subita, adeo ut strangulatus, vel veneno interfectus putaretur, cum annis XII. post patrem, et octo mensibus imperasset.* Ex quo noster haec forte descripserit: auctorem enim hunc ei non incognitum fuisse supra apparet.

Pag. 283. 7. τὸ λεγόμενον Ἐυστόν] *Ἐυστός*, locus est Athleticis destinatus. Hesychius: *Ἐυστός ὁμοίως ἀνειμένος ἀθληταῖς τόπος.* De Xysti vero fabrica, vide doctissimum Onuphr. Panvin. de Lud. Circens.

Pag. 284. 11. θεσιπίας τὰ Ολύμπια ἐπιτελεῖσθαι] Reditus hi a Sosibio Antiochensibus dati sunt, in Ludos omnifarios, quinto quoque anno Mense Octobri celebrandos: uti ex Auctore discimus, lib. 9. ad finem. Hic vero Commodus Imper. eos in sumptus ad Olympicorum celebrationem, Julio et Augusto Mensibus, faciendos decernit: mutato scilicet anni tempore, servata tamen eadem celebrationum recurrentium periodo. Auctor enim *χρόνος τετραετής* intelligendus est de Ludorum post quartum annum expletum, quinto vero ineunte, celebrations: quod spatium etiam supra, in Claudio Imp. vocat *τὸν καιρὸν τὸν πενταετή* quo modo etiam Olympica celebrari solita erant.

Pag. 285. 1. τοῦ λεγομένου Μαίουμα] Maiumae Festum, a Suida memoratum, de quo Jo. Meursius, Glossar. Græcobar. a Nostri diversum fuisse videtur. Suidae enim annuum erat; No-

stri Triennale. Diversorum etiam in honorem celebratae sunt haec solennitates: illa Maias, Nostri vero, Bacchi et Veneris in honorem. Mense etiam eodem licet agitatae fuerint, Suid. *Μαιουμᾶς πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ρώμῃ, κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα*. Maiuma tamen, de quo ille loquitur, Diuina Celebratio, eaque Maii Kalend. celebranda, fuisse videtur: Nostri vero nocturna erat, et *πανήγυρις τῶν ἁ. ἡμερῶν τετραπῶν παννυχίδων*, per totas xxx noctes continuas agitanda.

Pag. 285. 8. *Τριτηρικὰ Βαχχετικῶ ὄργιαν ὀκτουρνους κοῦς βῶσκαν κλαμορα κιθαιρων.*] Locus iste Virgilii, ab imperitis Librariis Graeculis, ob Linguae Latinae ut videtur ignorantiam, pessime habitus, ab Auctore nostro hoc modo fortasse Graecis characteribus fuerit expressus.

— — — — Τριτηρικὰ Βαχχο

Οργια, νυκτουρνους κε βοκατ κλαμωρε Κιθαιρων.
Quae apud Virgilium ita leguntur, Aeneid. lib. 4.

Tristertica Baccho

Orgia; Nocturnusque vocat clamore Cithaeron.

Pag. 285. 14. *ἕως τῆς ἀποσφαγῆς*] ἀποσφαγή hoc loco non sensu vocabuli proprio, sed eodem quo ἀπόκρως, usurpari videtur; nempe pro tempore, quo a mactatione abstinetur.

Pag. 285. 17. *ἀνομάσθη Συριάρχης πρῶτος Ἀρταβάνιος*] Hujus munus erat, populo Ludos Theatrales edere, nempe Syriarcha, Antiochiae Syriae: ut etiam *Ἀσιάρχαι* dicti sunt, qui eodem munere Ephesi, Asiae urbis, fungebantur: quorum mentio occurrit, Actor. cap. 19. 31. Asiae etiam Praefectus, *Ἀσιάρχης* olim dictus est, uti testatur Constantin. Porphyrog. De Themat. lib. 1. cap. 3. *Τὸ δὲ νῦν καλούμενον τῶν Θρακησιῶν θέμα, πάλαι μὲν, καὶ κατ' ἀρχάς, Ἀσία μικρὰ ἀνομάζετο: καὶ ὁ ταύτης κρατῶν ἀνθύπατος, Ἀσιάρχης ἐλέγετο.*

Pag. 286. 9. *ἠγόρασαν δὲ τὰ αὐτὰ Ολύμπια*] Facultatem hanc Olympicos Ludos a Pisaeis rodimenti a Claudio Imp. Antiochensibus concessam legimus supra lib. 10. in Claudio.

Pag. 286. 12. *Ἀλιτάρχης*] Infra scribitur, in Diocletiano, *Ἀλιτάρχης*, rectius. Est autem Alitarcha in Ludis Olympicis *Decorum Moderator*; uti ex Phavorino discimus. *Ἀλιτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ολυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἄρχων*. Ita etiam Etymologici magni Auctor; qui praeterea addit, *Ἀλιτάρχην sonare, Lictorum Principem: Ἀλίται enim Eleis, Lictores, dicuntur. Ηλείοι δὲ, τοὺς ἑβδοσφόρους, ἢ μαστιγοφόρους, παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους, ἀλίτας καλοῦσι: καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα, Ἀλιτάρχην*. Etymolog. Mag. in *Ἀλιτάρχης*.

Pag. 286. 16. *ἀλλ' εἰς ἐξάερον καθεύδων*] *Ἐξάερον* dicit, quod aliter ὑπαιθρον Locus subdialis, sive aeri expositus.

Pag. 286. 18. *στολήν διάχρυσον ἄσπερον*] forte legendum, *στολήν ὀλοσηρικὸν ἄσπερον*; quem Alytarchae habitum infra facit,

in Diocletiano: *Τὴν στολὴν ὁ Ἀλύταρχος ἄσπρον, ὀλοσηρικὸν ἐφόρει· ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀντὶ τοῦ ἄσπρου, ἐφόρεσε πορφυροῦν.*

Pag. 286. 20. κατεῖχε ράβδον ἰβελλίην.] Scr. ἰβελλίην. ἔβελος, sive ἔβενος, Ebenus; unde ἰβέλινος, et ἰβένιμος· cujus lignum omnium gravissimum est, et colore nigro. Plinius, lib. 12. cap. 4. Duo ejus facit genera: alterum quidem rarum, *Ἐνοδι materiae nigri splendoris, ac vel sine arte protinus jucundi: altorum fruticosum, etc.*

Pag. 287. 8. Ὁ δὲ γραμματεὺς προεχειρῶσθη] Gregorius noster *Γραμματεῖα* illum, Actor. cap. 19. v. 35. memoratum, non urbis scribam Ordinarium, sed hunc Auctoris Nostri, Olympicorum scribam, cujus forte munus fuerit, τὰ γράμματα τῶν ἱεροπέλων curare, fuisse vult: in Not. et Observat. in quaedam Scriptur. loca Anglice scripta: quem videsis.

Pag. 287. 14. ὀνόματι Κάσιον Ἰλλούστριον] Eruditissimus Jo. Meursius in Glossario suo Graecobarb. et Notis ad Hesychium, *Illustris*, de Viris Claris, notam esse, non autem cognomentum; argumentatione sane satis probabili. Quod enim Latini, *Vir Illustris*, Graeci Ἰλλούστριος reddidisse videntur: unde habemus, Προκόπιος Ἰλλούστριος, Ἡσύχιος Ἰλλούστριος, Χριστόδωρος Ἰλλούστριος, Εὐτόλιμος Ἰλλούστριος: exemplo scilicet a Latinis sumpto, apud quos, *Illustris*, appellatio in operum inscriptionibus et alibi etiam, frequenter occurrit: unde *Marcellus, Vir Illustris; Macrobius, Vir Clarissimus et Inlustris; Boethius, Vir Clarissimus et Inlustris.* Victor de persecut. Vandal. lib. 11. *Mittit ergo tunc ad Ecclesiam Alexandram Illustrum, hujusmodi legationem deferentem.* Ex Latino vero, *Illustris*, fit Ἰλλούστριος, eadem forma, qua *Ἀύγουστιάλιος*, ab *Augustalis*. Verum contra hoc facere videtur locus iste Auctoris nostri, ubi, ὀνόματι Κάσιον Ἰλλούστριον, nullo alio modo reddi potest, quam, *nomine Casium Illustrum*; adeo ut Ἰλλούστριος hic Casii cognomentum fuisse videtur. Nec enim penitus improbable est, Dignitatis notaculum quod primo fuit, in cognomentum quandoque transire potuisse: nisi forte quis ὀνόματι ad Κάσιον tantum respicere velit.

Pag. 288. 5. Οἱ δὲ ἐσάλπιζον] Licet *σαλπίζειν, Tuba canere*, proprie significet; latiore tamen sensu hoc loco, pro Instrumentis Musicis quibusvis certamine dictum puto.

Pag. 288. 6. ἐπύπτεον πυξίνοις δακτύλοις] Pugillatus erat alius Gymnasticus; Hostilis alius: Hic caestibus crudis certabatur, crudo scilicet corio confectis, nodisque ferreis, plumbeisve munitis: Graecisque praecipue usitatum hoc Pugillatus genus. Virgil. Georg. lib. 8.

Crudo decernet Graecia Caestu.

Cruentus ut plurimum hic pugillatus, cum non nisi auribus, nasisque mutilati, fere unquam recedebant Pugiles: adeoque tan-

dem, ob spectaculi crudelitatem, legibus vetitus fuit: uti testatur Ammianus Marcellinus, lib. 14. Mitius illud alterum Pugillatus genus Mollioribus loris, ἐπὶ ἱμάντων μαλακωτέρων, ut inquit Pausanias Eliacos. lib. 2. apud Graecos; Sacculis vero, vel tomento farctis, aut alia re plenis, quae gravem ictum reddere non potuit, apud Latinos peragebatur. Unde habemus apud Trebellium Pollion. in Gallienis: *Pugiles sacculis, non veritate pugnant.* Molliores hanc Pugilum armaturam Pausanias in Arcad. μειλίχας, a Mollitie, vocat; quarum etiam formam exactam ibidem profert, his verbis. τοῖς δὲ πυκτεύουσιν οὐκ ἦν που τηνικαῦτα ἱμάς ὀξύς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἐκατέρως, ἀλλὰ ταῖς μειλίχαις ἐτι ἐπυκτενον, ὑπὸ τὸ κοῖλον δέοντες τῆς χειρὸς, ἵνα οἱ δάκτυλοι σφίσιν ἀπολείπωνται γυμνοί· οἱ δὲ ἐκ βοείας ὠμῆς ἱμάντες λεπτοί, τρόπον τινὰ ἀρχαῖον πεπλεγμένοι δι' ἀλλήλων ἦσαν αἱ μειλίχαι. Pugiles vero *Digitis Buxeis*, sive Buxo munitis, certantes nusquam alibi invenio.

Pag. 288. 7. Ἴπποις πρωτοβόλοις] Ἴππος πρωτόβολος, Pul-lus Equulus; seu Equulus, qui primos dentes emittit; παρὰ τὸ πρῶτος βαλεῖν ὀδόντας, uti ex Aristotele tradit Eustathius, in Π. ε. καὶ τὸ βαλεῖν δὲ ὀδόντας· τοιοῦτόν τι παρὰ Ἀριστοτέλει, ὅτε λέγει, βάλλειν ἄνθρωπον τοὺς ὀδόντας, ἤτοι ἐκβάλλειν, καὶ ῥίπτειν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ τοῦ πρωτοβόλου λέξις ἐπὶ ἀλόγων. Hoc vero loco, Ἴππους πρωτοβόλους, pro Equis injugibus, necdum subactis, poni existimamus.

Pag. 288. 10. μετὰ βομβωναρίων] Ignotum mihi penitus hoc vocabulum: vestis tamen genus quoddam signare videtur, exercitiis hisce proprium: quale erat Campestre, aut subligar, apud Romanos.

Pag. 289. 10. ἕως τῆς Μουδουπόλεως, καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σαγγάρεως] Mydopolis, sive Mudopolis urbs nullibi, quod sciam, occurrit: forte legendum Μιδουπόλεως; Auctorque intelligat urbem illam, quae Straboni Μιδάϊον, Stephano Μιδάειον et Μιδαι dicta, Phrygiae, Midae olim regni, urbs erat. Pro Σαγγάρεως vero, legerem Σαγγαρίον. Stephan. de Urb. Σαγγάριος, ποταμός τῆς κάτω Φρυγίας. Eustathius in Dionys. Perieget. Sanguarium Maximum vocat Bithyniae fluvium: ὃς δὴ Σαγγάριος καὶ ναυσίπορος ἐστὶ, καὶ μέγιστος τῶν ἐν Βιθυνίᾳ ποταμῶν· uterque recte: utramque enim regionem irrigans, in Euxinum effunditur. Propertius tamen de Justinian. Aedific. flumen hoc, Σάγγαριν vocat: Σάγγαρις itaque genitivum format, Σαγγάριος, et Attice Σαγγάρεως, ut a πόλις πόλεως· quomodo Noster fortasse scripserit. Jul. Solinus, Sagarin, habet: uti et Ovidius, de Ponto:

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniusque Hyranisque, Cratesque.

Pag. 289. 16. καλαμίων συντόμια πολλὰ ἄρτων διαιωνίζόν-

των.] Chr. Alex. habet, *καλάμια συντόμια διαιωσιζόντων*· mendose: ex nostro restituendus locus iste.

Pag. 290. 4. ἀπὸ αἱματικῷ χυμοῦ ἀθρόως ἐτελεύτησε] Nihil minus: Aelius Lamprid. *Quintus Aelius Lactus Praefectus, et Martiae concubina ejus inierunt conjurationem ad occidendum eum. Primum ei venenum dederunt: quod cum minus operaretur, per Athletam, cum quo exerceri solebat, eum strangulaverunt. Athleta iste, Narcissus, dictus fuit; ut ex Dione discimus, in Commodo.*

Pag. 290. 6. ὁ καὶ Λούκιος Αὔγουστος] Ita etiam Chr. Alex. *Ρωμαίων ἐξ ἑβασίλευσε Λούκιος Περτίναξ*· uterque de nomine falso: Eusebius in Chronic. Helvium Pertinacem vocat: recte: uti ex ejusdem aurei nummi inscriptione apparet, ubi haec leguntur. IMP. CAES. P. HELV. PERTIN. AUG. id est, *Imperator Caesar Publius Helvius Pertinax Augustus.*

Pag. 290. 8. ἐπίρηνος] Suis frequenter vocabulis utitur Auctor noster: e quorum numero hoc esse suspicor. Forte itaque scripserit, ἐπιρρήνιος, quo Nasum aduncum signare voluerit.

Pag. 290. 11. Αἰδῖος Ιουλιανός, ὁ καὶ Σάλβιος] Legendum, Σάλβιος. Eutropius lib. 8. *Post eum, (Pertinacem) Salvius Julianus temp. invasit, etc.*

Pag. 290. 14. τὸ λεγόμενον Πλεθρὴν] Πλεθρὴν pro Πλεθρῶν, ut Στηθάριον, pro στηθάριον· diminutivum a πλέθρον, *Jugerum*. Locus fuisse videtur Palaestrae destinatus; forte etiam et Kursui. Hesych. *Πελέθρισμα, τὸ δρόμημα. Πέλεθρον autem more Poetico dicitur, pro πλέθρον· adeoque πιλέθρισμα, pro πλέθρισμα.*

Pag. 290. 21. ὑπὸ κουβικουλαρίου] Julianus ab omnibus derelictus, a Tribuno quodam, εἰς τῶν χιλιαρχούντων Herodiano dicitur, a Senatu ad id misso, in Palatio occisus est: teste Herodiano, lib. 2. Aelius tamen Spartianus eum per militem gregarium a senatu missum, interfectum tradit.

Pag. 291. 1. κατὰ συσκευὴν τοῦ μετ' αὐτὸν] Chr. Alex. habet τῶν μετ' αὐτοῦ. Eutropius: *Victus est a Severo apud Milvium pontem, interfectus in palatio.*

Pag. 291. 6. ἔτη εἰς', καὶ μῆνας θ'.] Eusebius Severo Imperanti annos tribuit solidos xviii, uti et Herodianus: Eutropius tantum xvi et menses iv. Chr. Alex. an. xix. Zonaras, an. xvi. mens. viii. dies iii. Dio eum imperare facit, annos xvii. mens. viii. et dies iii. cui computo proxime accedit Auctor noster.

Pag. 291. 8. πόδας συνφόμενος] Quaenam haec pedum sit affectio, non satis video, σὺνφω enim adstringo proprie sonat, diciturque de rebus adstringendi vin habentibus. Itaque συνφόμενον τοὺς πόδας, *pedibus aegrum*, sensu licet liberiore, reddimus. Atque Severum pedum infirmitate laborasse testem habemus Ael. Spartianum in Severo, *Idem cum pedibus aeger bellum*

moraretur, idque milites anxie ferrent, ejusque filium Bassianum, qui una erat, Augustum fecissent, tolli se atque in Tribunal ferri jussit. Quod vero Spartianus, *pedibus aeger*, Διο τούτῳ ταρσοῦς ὑποτετρακῶς dicit, *articulis pedum praecisis*. Idem tamen alibi morbum ejus Podagram distinctim vocat, his verbis: ἦν δὲ τὸ σῶμα βραδύς μὲν, ἰσχυρός δὲ, καίπερ ἀσθενέστατος ὑπὸ τῆς ποδάγρας γενόμενος.

Pag. 291. 11. ὡς πολεμεῖ τοῖς Γήπαισι] Scr. Γήπαισι, vel Γήπαισι. Gepaedes vero Gens Gothica erat, sive Getica, juxta Danubium sedes habens, ut ex Procopio habemus, de bell. Vandal. lib. 1. Γοτθικὰ ἔθνη πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρότερόν τε ἦν, καὶ τανῦν ἰστί· τὰ δὲ δη πάντων μέγιστα τε καὶ ἀξιολογώτατα, Γότθοι τε εἰσὶ, καὶ Βανθίλοι, Οὐσιγιόθοι, καὶ Γήπαιδες. Et paulo post: οὗτος ὁ λεῶς (dictae nempe gentes Gothicae, quas nomine tantum inter se differre, ipse loco citato, testatur:) ὑπὲρ ποταμὸν Ἰστρον ἐκ παλαιοῦ ᾤκουν. ἔπειτα Γήπαιδες μὲν τὰ ἀμφὶ Σιγγηδόνα τε καὶ Σίρμιον χωρὶα ἔσχον, ἐντὸς τε καὶ ἐκτὸς ποταμοῦ Ἰστρον, ἔνθα δὴ καὶ εἰς ἡμᾶ ἴδρυνται. Ex Gepidibus vero istis Longobardi, atque Avares deinde ortum duxerunt: uti tradit Constantinus Porphyrogen. de administrand. Imp. cap. 25. οἱ μὲν Γήπαιδες, ἐξ ὧν ὕστερον διηρηθῆσαν Λογγίβαρδοι, καὶ Αβάρεις, τὰ περὶ Σιγγιδῶνα καὶ Σερμίων χωρὶα ᾤκησαν.

Pag. 291. 12. ἀσθεντήσας τὴν σύγκλητον] ἀσθεντεῖν Auctori nostro signat, *potestate sive autoritate sua aliquid agere*; et ἀσθεντεῖν τινα de eo dicitur, qui alium in suam cogit sententiam. Hujus locutionis exempla adeo frequenter hic occurrunt, ut ulla eorum huc adducendi opus non est.

Pag. 291. 13. κατεδίωξεν αὐτὸν ὁ Σέβηρος ἐν τῇ Θράκη] Imo in Gallia; ubi etiam Albinus interfectus est. Eutropius in Severo lib. 8. *Sub eo etiam Clodius Albinus, qui in occidendo Pertinace socius fuerit Juliano, Caesarem se in Gallia fecit, victusque apud Lugdunum, est interfectus.*

Pag. 291. 18. ὑποκάτω αὐτῆς ἔγραψε] Chr. Alex. habet, ἔγραψε· forte legendum in utroque, ἔγραψε· inscriptionem enim hanc primitus habuisse statuam istam, manifestum est.

Pag. 291. 19. οἱ γὰρ Θερῆες οὕτως ἔλεγον τὸν ἥλιον] Hesychnus Illustris, Patr. Constant. Zeuxippi nomen balneo huic inditum fuisse asserit, non a sole, sed ab Hercule, ob Diomedis equos ab eo ibi domitos: Heraclitus de Incredible. cap. 31. de Diomedis Equis loquens, haec habet. φασὶ ταύτας ἀνθρωποφάγους εἶναι· ἄγρια δὲ ἦσαν νομάδες· οὐ δυνάμενον δὲ τινος αὐτὰς ὑφ' ἄρμα ζεῦξαι, ὁ Ηρακλῆς ἔζευξεν. unde Ζεῦξικος dicitur est.

Pag. 291. 20. οἱ δὲ τῆς πόλεως Βύζης] Chr. Alex. Βυζάντων· rectius dixisset, Βυζαντος· Byzantium enim Byzantem, non

Byzum, aut Byzem, conditorem habuit. Vide Scaliger in Euseb. Chron. p. 75.

Pag. 292. 3. ὄπερ ἐν μέσῳ ἴστατο] Locus iste mendosissimus habetur apud Chr. Alex. Sed nec adeo usque quaque sanus in nostro apparet: itaque reponendum censeo, οὐπερ ἐν μέσῳ, etc. Et deinde, pro προσέθηκε τὸ δημόσιον, lego προσέθηκε τῷ δημοσίῳ.

Pag. 292. 6. πλησίον τῶν ὄντων ἐκεῖ δύο ἱερῶν] Chr. Alex. pro his habet, καὶ ἀντὶ τῶν ἄλλων δύο ἱερῶν· leg. κατέναντι τῶν ἄλλων δ. ἰ.

Pag. 293. 2. Νίγερτα βασιλέα] Infra etiam Νίγερτον habet barbaramente satis: scribend. Νίγερτα, accusat. a Νίγερ, Νίγερτος, quam vocabuli huius formationem esse, ex sequentibus apparet.

Pag. 293. 4. καὶ φωσατεύσας *)] φωσσατεύω, et apud nostrum φωσσεύω, Fossa munio, vel obsidione cingo: φωσσατεύω plerumque scribitur cum duplici δ. ut et φωσσάτων, Castra fossa munita, exercitus.

Pag. 293. 7. ἐν Θηβαῖδι τῆς Αἰγύπτου] Niger, uti tradit Zonaras, apud Issum Ciliciae; ut Eutropius vero, apud Cyzicum, Propontidis urbem, a Severo interfectus est. Eutropius in Severo: Pescennium Nigrum, qui in Aegypto et Syria rebellaverat, apud Cyzicum interfecit.

Pag. 293. 11. τοῦ κυροῦ Νίγερτος] κυροῦ, pro κυρίου· ut paulo post, κύρις, pro κύριος; recentiorum Graecorum scribendi forma usitatissima.

Pag. 294. 16. κληδὸνα γὰρ νίκης ἔδωκαν αὐτῶ.] κληδών, a κληίζω· Omen, generaliter significat: ut plurimum tamen, Omen faustum. Glycas vero ex aliorum quorundam sententia, Geniorum per excantationes certas attractionem, et e sublimi deductionem, sonare vult: Annal. par. II. p. 273. atque hoc sensu, a verbo κλώ, quod idem sit cum καλέω, significationem evocandi habente, deductum volunt vocabulum.

Pag. 295. 4. εἰς τὸ Βαρβαρικόν] Novissimo bello in Britannia nostra suscepto, Eboraci mortuus est Severus: teste Eutropio.

Pag. 295. 6. ἐβασίλευσεν Αντωνίνος Γέτας] Antoninus Caracallas et frater Geta, haud longe post imperium susceptum, ac fratre in ipso matris sinu occiso, Antoninus Caracallus dominationem sibi solam arripuit.

Pag. 295. 10. ὧν ἐνιαυτῶν νά.] Maximus hic in numero error: forte Auctor scripserit, ἐνιαυτῶν κά. sic enim vero propius accederet: annos enim κχii. tantum mensesque ix. natus, Geta occisus est, teste Zonara.

Pag. 295. 15. ἐσφάγη δὲ ἐν τῷ παλατίῳ] Nihil minus, Edessa enim Syriae, Carras proficiscens, a milite quodam, a tribunis

*) Sic ed. Ox.

in id misso, cum ventris exonerandi causa equo, ut quidam volunt, descendisset, occisus est.

Pag. 295. 16. ὦν ἐνιαυτῶν μζ'] Alii **XLIII.** annos ei tribuunt, Chr. Alex **LX.** Dio tamen, qui eodem tempore vixit, et post eum Zonaras, **XXIX.** tantum annis eum vixisse tradunt.

Pag. 295. 17. ἐβασίλευσε Βαλεριανὸς ἔτη ς'.] Miror, unde tot Imperatores Auctori nostro excidissent! ab Antonino enim Caracalla, usque ad Valerianum Imp. alii **VIII.** minimum intercesserunt. Quod autem Valerianum an. **VI.** Gallienum vero ejus successorem, an. **XIV.** regnare facit Auctor, notandum est annos hos non separatim computandos esse. Valerianus enim, Gallienum filium collegam habens, a Persis captivus **VI.** Imperii anno abductus est; Gallieno interim annum **XIV.** sive ut alii, **XV.** explente.

Pag. 295. 20. σκνιφὸς] Ἰσ. σκνιπός.

Pag. 296. 3. προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν] Scr. προδιδόναι, sive προδοῦναι.

Pag. 296. 5. διὰ τοῦ λιμεντοῦ Χαλκίδος] Chalcis Syriae urbs est, a Monico Arabe condita, teste Stephano, in Χαλκίς· τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Μονικοῦ τοῦ Ἀραβος. Hujus etiam meminit Procopius, de Justin. Aedif. l. 2. inter Syriae urbes a Justiniano instauratas etiam hanc enumerans: ubi, quod post Antiochiam magnam ab eodem instauratam, pluribusque aedificiis de novo adornatam, de hac nostra statim addit, οὕτω δὲ καὶ Χαλκίδος πόλεως τὸν περίβολον, ὑπὸ τῶν ἐτῶν κατεββάκωμένον, σὺν τῷ προτειχίσματι ἀνανεωσάμενος, πολλῶ ἐχυρώτερον κατεστήσατο, ab Antiochia haud procul dissitam fuisse eam, colligimus. Urbem hanc montanam fuisse discimus ex Strabone lib. 16. Μετὰ δὲ τὸν Μάκραν ἐστὶν ὁ Μαρσύας ἔχων τινὰ καὶ ὄρειά, ἐν οἷς ἡ Χαλκίς, ὥσπερ ἀκρόπολις τοῦ Μαρσύου· ἀρχὴ δ' αὐτοῦ Λαοδικεῖα ἢ πρὸς Λιβάνω. Chalcis ad Belum, Plinio dicitur, atque inter Coelosyriae urbes enumerata. Plin. Nat. Hist. l. 6. c. 23.

Pag. 296. 9. χρηματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας δτι.] Numerus inversus est: legendum τιδ'. Aerae enim Antiochenae annus **cccxiv.** Valeriani et Gallieni Imp. anno **xii.** quo tempore Sapore Syria pulsus est, respondet.

Pag. 296. 13. ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ὀνόματι Σαμφιγέραμος] Narratiunculam hanc ex Domnino se descripsisse, paulo infra fatetur Autor.

Pag. 291. 21. ἐν ὄψηλῳ βωμῷ καθημένον] βωμός hic locum signat editiorem, in quem ascendere, atque expatiari quis potest. Eustathio est, πτίσμα τι ἀπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἐφ' οὗ ἐστὶ βῆναι καὶ τεθῆναι. *suggestum*, reddere possumus.

Ibid. τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Σαπώρη] Scr. Σαπώρου, tanquam a Σαπώρης; aut Σάπαρος, a Σάπαρ, uti mox habebimus.

Pag. 296. 21. ἔβριψεν εἰς τῶν ἀγροτικῶν σφενδοβόλῳ] Anne σφενδοβόλῳ ponitur pro σφενδόνη, Funda? an potius σφενδο-

βόλῃ habemus pro σφενδοβολέων· quo vocabulo Auctor *Fundatores* forte expresserit? vox tamen et haec penitus inaudita.

Pag. 297. 6. *Εναθος, βασιλεὺς Σαριακῶν*] Scr. *Οδέναθος*. Hic vero Princeps erat Palmyrenorum, et Romanorum Socius. Trebellius Poll. *Nisi Odenatus Princeps Palmyrenorum, capto Valeriano, fessis Rom. Reip. viribus, sumpsisset imperium, in Oriente res perditae essent.* Saporem itaque Syria Odenathus expulit, atque ad Ctesiphontem usque insecutus est: ob haec vero praeclara ejus gesta, Augustus ab Imp. Gallieno deinde salutatus, totius etiam orientis imperium obtinuit.

Pag. 297. 8. *τοὺς τῆς βοήθειας Σαπώρη*] Scr. *Σαπώρου*.

Pag. 297. 21. *Βαλεριανὸς βασιλεὺς ἐξελεθῶν ἀπὸ Ρώμης*] Qualis est haec *ἀνιστορησία*? Valerianus enim Imp. jam olim a Sapore in Persidem abductus, ignominiosissima servitute vitam transegit; vel, ut quidam, pelle detracta, ibidem mortem obiit. Haec vero de bello Mediolanensi, ac Imperatore ibi interfecto, ad Collegam superstitem magis spectant: hunc enim vitae exitum habuerunt Gallienus Imp. et frater ejus, Valerianus, Valeriani Majoris filii.

Pag. 297. 22. *εἰς Μιζουλανόν*] *Μεδιόλανον* dicta est haec urbs Procopio, *Μεδιολάνιον* Eustathio.

Pag. 298. 3. *ἔβασιλευσε Γαλιενὸς ὁ καὶ Λικινιανὸς*] Scr. *Λικίνιος*. Gallienus enim Licinius, non Licinianus dictus est, ut ex nummis ejus videre est.

Pag. 298. 13. *συνέβαλε πόλεμον τῷ Ἐνάθῳ*] Nugacissima sunt haec omnia, quae de Gallieno Odenathum armis petente, profert Auctor: nec enim ab Imperatore, sed a fratris sui filio interfectus est Denathus, teste Zonara.

Pag. 298. 15. *ὦν ἑνιαυτῶν ὡ*] hoc nullo modo potest esse: novem enim tantum an. regnavit, ut Eutropius vult: aut si imperii sui anno 1. patre collega assumptus fuisset, adeo ut totos 14. annos regnasset: cum tamen Augustus adolescens factus esset, uti testatur idem Eutropius, quinquagesimum aetatis suae annum attingere non potuit.

Pag. 298. 18. *Κλαύδιος Ἀπολλιανὸς*] Infra etiam *Απολλιανὸς* dictus est Claudius iste: quomodo cognominatum eum sibi non invenio.

Ibid. *ἔτη θ'*] Claudium imperasse annum 1. mensesque 11. testatur Eusebius. Et quidem biennium non explevisse, auctorem habemus Eutropium, lib. 9. Forte itaque scribendum, *ἔτη β'*.

Pag. 299. 1. *ἕως ποταμῶν καὶ Σακιβίλης*] *Σακιβίλη* urbs quaedam, sive oppidum maritimum Bithyniae, a Nicomedia haud longe situm esse videtur. Colligo ex Zonara, Tom III. in Valente Imp. ubi haec habet. *Καὶ ποτὶ ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντι, προσῆλθον ἀντὶ εἰς πρεσβείαν ἐκ τοῦ τῶν ὀρθοδόξων συστήματος,*

ἄνδρες ἱερατικοὶ ὄγδοῦνόντα· οὓς ἅπαντας σὺν τῷ πλοῖῳ δι' οὐ
ἐπορίζοντο, καθέθηναι προσέταξε. καὶ καταπλήχθησαν πάντες ἐν
μέσῃ τῇ θαλάσῃ σὺν τῇ νηϊ, ἄχρι Λαυβιζῆς διασπασάση. Inter
Bithyniae etiam fluvios, qui una se in mare effundunt, Bizam
fluvium habemus, apud Ammian. Marcellin. l. 22. *Dextram
igitur inflexionem Bosphori Thraci excipit Bithyniae latus etc.
per quae littora in sinus oblongos curvata, Sangarius, et Phyllis,
et Bizas, et Rhebas fluvii funduntur in maria.* Haec itaque flu-
mina fuisse puto, de quibus hic loquitur Auctor.

Pag. 299. 11. ἐβασίλευσε Κωντιλλιανὸς] Ita etiam Zonaras
dictus est: Eutropius tamen et Eusebius Quintilium eum vocant;
quidam Quintillum; quam scriptionem confirmant hujus Imp.
Nummi.

Pag. 299. 14. ἠρόασται γὰρ ὅτι ἀνηγορεύθη] Claudii morte
Romae audita, Senatus Quintilium, ejus fratrem, Imperatorem
elegit: Exercitus tamen Aurelianum Augustum salutavit. Quod
ubi audisset Quintilius, vena soluta, mortem sibi voluntariam
conscivit, diebus tantum xvii. imperio potitus.

Pag. 299. 18. ἐτη ε'.] Aurelianus imperavit an. v. Mense
VL teste Eutropio l. 9.

Pag. 299. 20. ἐφόρει δὲ διάδημα ἔχον ἀστέρα.] Aureliani
Mater erat solis sacerdos; quamobrem praecipuum stellae huic
cultum semper exhibuit. Imperator ejus etiam effigiem Clypeo
ferens insculptam, uti nummi ejus testantur: quibus etiam solem
nudi forma expressum, capiteque corona radiata insignito, cum
hac inscriptione, SOLI INVICTO, observare licet.

Pag. 299. 23. καὶ πληρῶσαι τὰ τελεῖα] Lego, καὶ πληρῶ-
σας τ. τ. Anno vero imperii sui ix. Tacite et Placidiano Coss.
Aurelianum hanc Murorum Romanorum instaurationem aggres-
sum esse testatur Cbr. Alex. Auctor: non autem, uti Noster,
ipsis imperii initiis. Eusebius tamen hoc ab Aureliano factum
asserit, sub dictis quidem Coss. anno tamen sequente, nempe im-
perii ejus iii.

Pag. 300. 19. ἀπεκφάλισεν αὐτήν.] Hoc nemo alius un-
quam dixit. Zosimus quidem eam itinere mortuam tradit, fal-
sissime: Et Romam enim perducta est, et ibidem etiam cum li-
beris, Romanarum more matronarum, vitam agens, summo ho-
nore consenuit: cujus rei testes habemus Trebellium Pollionem,
Eutropium, aliosque.

Pag. 301. 2. Μονητᾶριος Ἀντιστοχίας] Μονήτα, et Μονίτα
Moneta: unde Μονητᾶριος, et apud nostrum etiam Μονητᾶριος,
Monetarius. Insurrectio etiam Romae a Monetariis facta est;
gravis illa quidem, et periculi plena; et quam non nisi post sep-
timum suorum millia caesa Aurelianus compescere potuit; uti ipse
fatetur in Epistola sua ad Ulpium patrem, apud Flav. Vopiscum.

Pag. 301. 5. Δακίαν ἐποίησεν ἑπαρχίαν] Provinciam po-

tius transtulit, quam fecit. Vopiscus, in Aureliano: *Quam vastatum Illyricum, ac Moesiam deperditam videret, Provinciam trans Danubium Daciam a Trajano constitutam, sublato exercitu, et provincialibus, reliquit, desperans eam posse retineri; abductosque ex ea populos in Moesia collocavit, appellavitque suam Daciam: quae nunc duas Moesias dividit.* Ita enim Eutropius, lib. ix. in Aureliano: *Provinciam Daciam, quam Trajanus ultra Danubium fecerat, intermisit, vastato omni Illyrico, et in Moesia collocavit: et est in dextera Danubio in mare fluenti, cum antea fuerit in laeva.*

Pag. 301. 8. ὑπὸ τοῦ ἰδίου στρατοῦ ἐδολοφονεῖσθῃ*)] Mnesthei, servi sui fraude, libellum Caesaris manu scriptum fingentis, quo multa neci destinatorum nomina continebantur, occisus est: uti rem habes copiosius narratam apud Vopiscum.

Ibid. ἐν τόπῳ καλουμένῳ, Κενῷ Φρουρίῳ] Ita etiam Eutropius, lib. 9. *Interfectus est in itineris medio quod inter Constantinopolim et Heracleam est, stratae veteris locus Cenophrurium appellatur: Ubi tamen scribendum, Caenophrurium: et apud nostrum, καινῷ φρουρίῳ, uti habet Eusebius et Cedrenus; qui etiam Castellum hoc ab incolis, Κενοφλώριον vocari testatur.*

Pag. 301. 11. μῆνας ζ'.] Imo intra sextum Imperii sui mensem, militari tumultu oppressus, interiit. vide Eutrop.

Pag. 301. 13. Μανιχαῖος τις, ὀνόματι Κερδών] Ita etiam Chr. Alex. Auctor. Verum quot Cerdones nobis proferunt scriptores isti? Supra enim habuimus Marcionem Haereticum, sub Hadriano Imperat. Marcion autem iste Cerdonis illius unici, quem producant Historici, nominis hujus Haeresiarchae discipulus erat. Manichaeus itaque, quem hic Noster indigetat, forte est Manes ipse, Manichaeorum Choregus, nominisque Auctor: quem circa haec tempora, impia sua dogmata disseminasse, ex scriptoribus Ecclesiasticis conatat. Vide Eusebium, Hist. Eccles. l. 8. cap. 26. Cedren. Glycam, Annal. part. 3. Zonar. Tom. 2. Socrat. Scholast. Hist. Eccles. lib. 1. cap. 17. aliosque, Chr. tamen Alex. Auctor, unicus quod sciam, Manetem Haeresiarcham sub Nerva Imp. ponit.

Pag. 302. 3. Ἡλιος Πρόβος] Probum Imp. Helium, sive Aelium dictum nullibi invenio. Sed nec nomen hoc agnoscent Imp. hujus nummi, qui ita inscribuntur: IMP. C. M. AUR. PROBVS. P. F. AUG. id est; *Imperator Caesar Marcus Aurelius Probus, Pius, Foelix, Augustus.* Antonius Piso, in Tractatu suo *de Nummis Antiq.* Gallice scripto, Imperatorem hunc, *Marcum Aurelianum Valerianum Probum,* appellat.

Pag. 302. 4. ἔτη γ', καὶ μῆνας γ',] Cedrenus, et Glycas, Probo Imperanti annos ii, et menses iv. tantum tribuunt: Entro-

*) Sic ed. Oz.

pias tamen, et post eum Jornandes, vi. annos et iv. menses eum imperasse testantur: cui numero Eusebius mensem unicum adimit. Itaque apud Nostrum scribendum videtur, *ἔτη 6, καὶ μῆνας 7.*

Pag. 302. 15. Ἐσφάξαν αὐτὸν ἐν τῷ Σαρμῶ] De loco, et mortis genere, Nostro cum aliis convenit Scriptoribus; de causa non item. Fl. Vopiscus tres Probi caedis profert causas: 1. quod milites nunquam ociosos permittit: 2. quod dixerat, brevi fore, ut nullis militibus opus sit: 3. quod in patria sua amplianda ad sordida, ac servilia ministeria milites coegisset.

Pag. 302. 16. ἐβασίλευσεν ὁ θειώτατος Κάρως ἔτη β.] Caro imperanti annos ii. tribuit Auctor noster; singulisque filiis ejus successive, totidem: Cum tamen Carus pater, et filii duo, una imperarint, nec imperii annum tertium expleverint, omnes.

Pag. 302. 19. ὑπέταξε χώραν, ἣντινα ἐκάλεσε Καρίαν] Ubinam tandem terrarum haec regio? Cariam quidem agnoscimus, Asiae minoris regionem; sed longe ante Carum Imp. hoc nomine vocatam.

Pag. 303. 3. ὁ ἐκάλεσεν εἰς Ἰδιον ὄνομα, Κάρως] Κάραι, ut cum nostro Cedrenus, et Procopius, sive *Κάρδοι*, ut Stephanus, urbs est Mesopotamiae, quae Hebraeis *רִיחַ* Charan.

*Pag. 303. 4. καὶ ἐσφάγη, ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μαξιμῶ καὶ *) Ἰαννουαρίου]* Alii Carum, in Perside fulmine ictum interiisse scribunt; Verum his Coss. hoc fieri non potuit. Maximianum quidem, et Januarium Coss. habemus, apud Eusebium, et Chr. Alex. Auctorem; quos tamen hic ad Diocletiani annum iv. ille ad ejusdem an. iii. ponit.

Pag. 303. 5. ἐβασίλευσε Νουμμεριανὸς] Carus expeditione in Persas suscepta, Numerianum, filium natu minorem, optimae spei adolescentem, illuc secum duxit: Carino interim, filio natu majori, rerum Occidentalium cura commissa. Caro autem patri satis functo, Numerianus haud longe superfuit, Apri soceri in-aidiis interfectus.

Pag. 303. 10. καὶ ὁ ἅγιος Βαβυλᾶς] Persecutione sub Decio Imp. facta martyrium subiisse S. Babylam, testatur Eusebius, et post eum Zonaras: verum quae hic de S. Babylae Martyrio profert Auctor, ab Eusebii narratione longe recedunt.

Pag. 304. 1. καὶ ἀνεΐλαν τὸ πῶλον κληθὸς etc.] *Ανεΐλα*, sor. 1. inusit. ab *ἔλω*: cujusmodi frequenter utitur Auctor noster.

Pag. 304. 3. καὶ ἐκδέσαντες τὸ δέσμα αὐτοῦ etc.] Tale quid de Valeriano factum, memorant scriptores nonnulli: Numeriano vero haec non accidisse, ex probatis scriptoribus satis constat.

*) Sic ed. Ox.
Ioannes Malalas.

Pag. 804. 18. μετα τὸ συγκροῦσαι τοῖς Πέρσαις] Quas hic aniles fabulas profert Auctor? in Persas enim nunquam Carinus Imp. profectus est; utpote cui a Patre Care in Persas profici-scente, imperii Occidentalis cura commissa est.

Pag. 304. 21. ὡς κοκωθέντι] Scr. κωπηθέντος.

Pag. 304. 23. χώραν τῶν Κυρηστικῶν] Scr. Κυβήστικῶν. Cyrrestica, regio Syriae, Antiochiae contermina, a Cyrrho urbe sic dicta. Stephan. Κύββος, πόλις Συρίας, ἡ ἀρχὴ πόλις Σίνδαρος. ὁ πολλὴς Κυβήσσης, ὡς Πολύβιος πέμπτω· καὶ Κυβή-στις ἢ Ἀθήνα, καὶ ἡ χώρα, Κυβήστικη. Pro Σίνδαρος tamen repono Πίνδαρος, ex Strabone, lib. 16. Qui etiam Κυρηστικὴ scribit, cum ἡ, quandoque etiam cum ἰ, et simplici ῥ· εἴτα ἡ Κυρηστικὴ μέχρι Ἀντιοχίδος. Et paulo infra: Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ πόλις Πίνδαρος, ἀρχὴ πόλις τῆς Κυριστικῆς. Plinius Nat. Hist. lib. 5. cap. 23. de Coelesyria verba faciens, Cyrresticam vocat: *Et inde Cyrrestica regio Cyrrhum, etc.*

Pag. 305. 9. καὶ συνεισηλθαν ἄμα] ἦλθα, aor. 1. inusitat. ἦλθω, et paulo supra, εἴλα ab ἔλω.

Pag. 306. 7. Καρῖνος τελευταῖ τῶ *) ἰδίῳ θανάτῳ] Imo a Diocletiano multis praeliis tentatus, ab eodem tandem victus in-terficitur, teste Fl. Vopisco.

Pag. 306. 13. τῆς ὑπατείας Βάσσου καὶ Κωντιανοῦ] Bas-sum et Quintianum Coss. Eusebius ad Diocletiani Imp. annum 1v. ponit; Chr. Alex. auctor, ad ejusdem annum v.

Pag. 306. 14. ἐγένετο σκότος μέγα.] De tenebris hisce apud alios altum silentium.

Pag. 306. 16. τὸν υἱὸν αὐτοῦ Μαξιμιανὸν] Diocletiani ge-ner, non filius erat Maximianus. vide Cedrenum.

Pag. 307. 8. λόγῳ ἀποθετῶν] forte scribendum, ἀποθη-κῶν.

Pag. 307. 7. ἐν ποτρίαις] Ita etiam infra: καὶ μὴ ἵνα το-σοῦτον διάστημα ὁδοῦ ἀπέχωνται ἐν τῷ Ἀργυρῷ ποταμῷ ἐν πο-τρίαις τῆς Κιλικίας. Locus iste difficilis est, et cui enuclean-do me fateor imparem. Κοτρίαις, Quadrigis, vertimus, nempe ob vocum similitudinem: nec enim vocabulum hoc usquam alibi invenire potui. Quid tamen Quadrigis cum fluvio? De hoc vi-deant eruditi.

Pag. 307. 20. ἔκτισε δὲ καὶ φαβρικὰς] φαβρικὸν etiam neu-trum infra habemus; ἔκτισε δὲ καὶ ἐν Ἐδέση φαβρικὰ. Justi-miani Novell. 85. habet, φάβρικ: ὥστε διὰ θείας ἡμῶν ἀντιγραφῆς ἐν ἐκτίνοις αὐτοῦς κατατάττεσθαι τοῖς τόποις, ἐν οἷς εἰσι δημο-εῖαι φάβρικες. Fabricae autem haec loci erant publici, armis conficiendis destinati; artificibus etiam ex publico stipe consti-

*) Sic ed. Ox.

tuta, ut ex sequentibus, Justinian. Novel. citat. apparet: ἐφ' ᾧ δημοσία αὐτοῦς ἐργαζομένους ὄπλα, καὶ τὰς ἐκ τοῦ δημοσίου σιτησεις κομίζεσθαι.

Pag. 309. 7. ἕως τὸ γόνυ τοῦ ἵππου] ἕως, accusativo junctum, alibi haud temere invenies.

Pag. 309. 10. καὶ κονδάψαντα εἰς αὐτό] Novum plane, mihiq̄ue inauditum hoc vocabulum.

Pag. 310. 17. τοῖς νικῶσι παρῆγς σάκρας] Σάκρα Rescripta sunt, sive Literae Imperatoriae: hoc vero loco Diplomata Imperatoria, sive Literas quas vocant Patentes, Victoribus Honores quosdam, sive dignitates confirmantes intelligi puto.

Pag. 310. 18. καθὼς Δομντιανὸς ὁ σοφώτατος] Forte legendum, Δομνίνος ὁ σ. De Ludis enim hisce Olympicis Antiochiae celebratis, quicquid profert Auctor noster, Dominico Chronographo id omne se accepisse supra fatetur, lib. 12. in Commodo.

Pag. 311. 3. ἐβασίλευσε Μαξιμιανὸς, ὁ καὶ ἐπὶ κλην Ἐρκούλιος, ἕτη ἰθ'.] Diocletianus et Maximianus collegae imperium una tenuerunt, unoque deinceps die, imperio abdicato, habitum privatum sumpserunt. Eutropius lib. 10. ad finem: uterque uno die privato habitu imperii insigne mutavit, Nicomediae Diocletianus, Hercules Mediolani, etc.

Pag. 312. 7. ἐβασίλευσε Μαξέντιος, ὁ καὶ Γαλέριος] Scr. Μαξιμιανὸς, ὁ καὶ Γαλέριος. Maxentius enim Galerii cognomen non habuit. Diocletianus autem, et Maximianus Hercules Imp. posito imperio, hic quidem sibi successorem designat Constantium Chlorum, Imperii parte occidentali ei commissa: Diocletianus vero Maximianum Galerium Orientalibus regionibus, sui in locum, praefecit. Maxentium tamen Maximiani Herculei filium Romani, sua auctoritate, Caesarem crearunt: contra quem Constantinus M. Constantii Chlorig ex Helena filius, v. imperii sui anno arma movit, tandemque penitus devicit, ad Milvium pontem, teste Eutropio, lib. 10. Caeterum tempora haec, in se perplexa satis, implicatissima reddit Auctor noster.

Pag. 312. 11. Ἰάμβλιχος ὁ φιλόσοφος ἐδίδασκε] Jamblichus duo fuerunt: alter Libertus; ita enim, ἀπὸ δούλων, apud Suidam, vertere possimus. Ἰάμβλιχος οὗτος, ὡς φασιν, ἀπὸ δούλων ἦν. Suid. Floruit hic sub Antonino Pio: uti inquit Vossius: scripsit vero Babylonica, sive Rhodinis et Sinonidis Amores, lib. 39. teste Suida. Jamblichum alterum Chalcidensem, Philosophum, Porphyrii auditorem, de quo hoc loco noster, Suidas sub Constantino Imp. alii aliquanto sequius ponunt, Valentimiano et Valente Impp.

Pag. 312. 16. ἐπιστρέψεντες κατ' αὐτῶν ὁ αὐτὸς Μαξέντιος] Bellum hoc in Persas a Galerio Maximiano, Diocletiani Imp. anno xvii. gestum est. Vide Eusebii Chron.

Pag. 312. 17. ἐκ τῶν Περσαρμενίων] Persarmeniū dicti sunt, qui Armeniam majorem incolunt; Romano Imperio olim subditam, a Philippo vero, qui Gordiano successit, Saporī Persarum regi proditam: uti testatur Evagrius, Eccles. Hist. l. 5. cap. 7.

Pag. 313. 3. ἐπανελθὼν ἐν τῇ Ρώμῃ ἀνγρόθῃ] Mortis genus hoc Galerio non convenit.

Pag. 313. 4. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Μαξεντίου etc.] Constantius, et Galerius Maximianus, quem hic Auctor intelligit, eodem tempore Caesares creati sunt, et in Reip. administrationem assumpti, a Diocletiano, et Maximiano Herculo: uti supra dictum: solique deinceps, post purpuram ab his positam, simul imperarunt; Constantius quidem Gallis, Britanniisque contentus, reliquo imperio omni Galerio concesso.

Pag. 313. 8. Σαλαμιάς, πόλις Κύπρου] forte, Σαλαμίς. Pomponius Mela, de situ Orb. l. 2. cap. 7. de Cypro insula, ejusque magnitudine verba habens, haec addit: *ut quae aliquando novem regna ceperit, et nunc aliquot urbes ferat; quarum clarissimae, Salamis, et Paphos, etc.* Stephanus etiam de urb. Κωνσταντία, ἣ ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς.

Pag. 313. 16. ἀπέστειλε Μαξιμόν τὸν Καλλικιανόν] Scr. τὸν καὶ Δικινιανόν uti infra; sive Δικίνιον· utroque enim nomine appellatus est: *Maximum* tamen hunc dictum, nusquam reperio. Nummi ejus Graece ita inscribuntur: ΑΤ. Κ. ΟΥΑΔ. ΔΙΚΙΝΙΑΝ. ΔΙΚΙΑΝΟΣ. ΣΕΒ. Αὐτοκράτωρ Καίσαρ Οὐαίτριος Δικινιανὸς Δικίνιος Σεβαστὸς etc. et Latine: IMP. C. VAL. LICIN. LICINIUS P. F. AUG. *Imperator Caesar Valerius Licinianus Licinius Pius Foelix Augustus.* Licinius vero non a Constantio, sed a Galerio Imperator factus, ideoque probabiliter in bella ista Orientalia missus est. Eutropius lib. 10. *Per hoc tempus Licinius a Galerio Imperator est factus, Dacia oriundus, natus ei antiqua consuetudine, et in bello, quod adversum Narseum gesserat; strenuus laboribus, et officiis acceptus.*

Pag. 314. 6. ἐπέλευσεν ἄρμα κατ' αὐτῶν ἐξελθῶν] Ἄρμα, Singul. Num. et ἄρματα, plural. pro *Armis*, frequenter occurrunt apud recentiores: hoc tamen loco pro *Exercitiu*, sive *Armatis*, poni videtur.

Pag. 314. 11. τρακταίστης] Cyrilli Lex. τρακταίστια. σκοπιστία, ἐξεταίστια· a verbo τρακταίω, *Tractio*. Infra etiam lib. 16. habemus τρακτεύειν et τρακτευτής, ab eodem fonte.

Pag. 314. 12. ἐχαρίσατο ἑλευθερίαν τοῖς χριστιανοῖς] Vide Euseb. Eccles. Hist. l. 10. cap. 5.

Pag. 314. 15. ἦν γὰρ μίμος δεύτερος] Μίμον δεύτερον vocat, quem Cicero, *Actiorem secundarum partium*. Cic. in Ver. *Ut in Actoribus Graecia fieri videmus, saepe illum qui est secundarum, aut tertiarum partium, quum possit aliquanto cla-*

rius dicere, quam ipse Primarum multum submittere, ut ille princeps quam maxime excellat. etc. Primarum nimirum partium actori, praecipuum fabulae recitandae onus incubuit. Histriones trium horum ordinum, *πρωταγωνιστής, δευτεραγωνιστής*, Graecis dicti sunt: *ἀγών* enim etiam actionem Fabulae in Scena significat: unde apud Hesychium, *Αγωνισταί, οἱ ὑποκρῆσαι*, id est, *Mimi*, sive *Histriones*.

Pag. 314. 17. *εἰς βοῦντιν μεγάλην βαλανίου*] *Βοῦντις, Βουντιον, βουτζιον, et Βουτζή, Butta, Dolium*: hic, pro *Labro*, ponitur.

Pag. 315. 7. *Ἔξω οὖσαν Δαμασκοῦ τῆς πόλεως*] Chr. Alex. habet, *ἔξω Ἠλιου πόλεως*, verisimilius: *Mariamme* enim vicus uti et *Heliopolis*, *Phoeniciae*; *Damascus* vero, *Syriae* urbs est. *Mariamma* Stephano dicitur: *Μαριαμμίνα, πόλις Φοινίκων*.

Pag. 315. 10. *χειρονογηθεὶς τελευτᾷ*] *Licinius*, a Constantino multis praeliis tentatus, ab eodem tandem penitus devictus, sese dedit: deinde vero, ut *Eutropius* testatur, religionem sacramenti, *Thessalonicae* privatus occisus est.

Pag. 316. 3. *Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σεβήρου καὶ Μαξιμιανοῦ.*] Chr. Alex. ad Constantini annum 1. Constantium Caes. et Maximianum Jovium v. Coss. ponit; *Eusebius* vero nullos.

Pag. 316. 8. *Καὶ ἠττηθεὶς ἐφοσσαεῦετο ὑπὸ τῶν Βασιλέων*] Alii omnino aliter ista narrant. Vide *Euseb. de vit. Constant. lib. 1.* qui haec Constantino, *Maxentium* Romae imperantem armis petenti, accidisse testatur: *Cujus* etiam rei narrationem se ab Imperatore ipso posthac accepisse, loco citato profitetur.

Pag. 318. 17. *Ἐστὼς*] Scr. *ἑστὼς*.

Pag. 319. 6. *Τοῦ ἐπὶ ἔτους χρηματίζοντος.*] Aerae Antiochenae annus cccclxxxiii. respondet anno Christi Eusebiano cccxxkvi, sive Dionysiano vulgari cccxxv, qui Constantini Imp. secundum eundem *Eusebium*, annus erat xxix. qui quidem annus in Chr. Alex. a *Radero* edito deest: idem tamen Chr. a *Scaligero* editum, ad hunc Constantini annum, Constantium Caes. vi. et *Albinum* Coss. exhibet, anno sequente *ἀνευ ὑπάτων* relicto. Eodem etiam anno dietos Coss. ponunt *Fasti Capitolini*.

Pag. 319. 8. *Ἐγκάθετος.*] Scr. *ἐγκάθητος*.

Pag. 319. 9. *Ἀληγάτωρ ἐκάθητο.*] *Ἀληγάτωρ, Delegatus*; uti et *δηληγάτων, Delegatio* apud *Suidam*. *Hesychius* etiam, *δηληγατιῶν, ἀφορίζων*, qui causis determinandis praesest.

Pag. 319. 18. *Κύραν Ἑλένην.*] *Κύρα, pro κυρία, Domina*, apud recentiores frequenter.

Pag. 319. 20. *Ἀνεκαινίσθη τὸ ποτὲ Βυζάντιον ἐπὶ τῆς ὑπατείας Γαλλιανοῦ καὶ Συμμαχῶν*] *Μαλλὲμ ἐνεκαινίσθη*: Urbs enim haec licet annis ante aliquot, sub aliis Coss. exaedificari coepta fuerit, sub his tamen ad exitum tandem perducta est, atque dedicata; uti etiam testatur Chr. Alex. auctor: qui Coss. hos

ponit ad annum Constantini M. xxv. quo anno Hesychius Illustis in Patr. Constant. urbem dedicatam tradit: annus vero hic erat Christi vulgari cccxxxi, Aerae vero Antiochense annus cccclxxix. Auctor tamen noster infra, urbis hujus dedicationem confert in ejusdem Aerae annum cccclxxviii. id est in annum Christi vulgarem cccxxx. qui Constantini Imp. est xxiv. Hieronymus etiam in supplemento suo ad Chr. Euseb. Encasnia haec ponit ad Constantini annum xxiv. quo anno Fasti Capitolini Gallicanum et Symmachum habent Coss. Verum de hac Urbis Constantinopolitanae encasniorum Epochā, vide Jos. Scaliger de Emend. temp. lib. v. et ejusdem Can. Isagog. l. iii.

Pag. 319. 22. Ποιήσαντος πρόκεσσον ἐπὶ πολλὸν χρόνον.] Πρόκεσος, et πρόκενσος, *Processus*: Quocunque Imperator, relicto palatio, proficiscitur apud recentiores πρόκεσσον ποιεῖν dicitur, sive terra, sive mari, sive voluptatis tantum, aut etiam religionis causa iter susceptum sit. Peregrinationes vero, sive secessus remotiores, longioresque, μακρόκενσα vocabant, id est, μακρότερα πρόκενσα. Constantinus de Administr. Imp. cap. 51. καὶ γὰρ εἰς μακρόκενσα ἀπήει ὁ μακάριος οὗτος βασιλεὺς, εἰς Νικομήθειαν, εἰς τὸν Ὀλυμπόν, εἰς Πύθια· καὶ διὰ τοῦτο ἐπετηδύσατο τὰ δύο δρομῶνια, εἰς ὑψηροῖαν καὶ ἀνάπανσιν αὐτοῦ τε, καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ.

Pag. 320. 9. Κτίσας καὶ φόρον μέγα.] Scr. μέγαν. ὁ φόρος, Forum, recentioribus.

Pag. 320. 13. Εἰς τὸ Ἴλιον ἐστηκώς.] Hieronymus in supplemento suo ad Chron. Euseb. numero mccccklvi. *Constantinopolis dedicatur, pene omnium urbium nuditate.* Statuam vero hanc, Apollinis Iliaci fuisse asserit Zonaras: λέγεται δὲ καὶ Απόλλωνος εἶναι στήλην τὸ ἄγαλμα, καὶ μετενεχθῆναι ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Φρυγίᾳ πόλεως τοῦ Ἰλίου. Statuae huic Constantinus nomen suum indidit, clavis etiam quibusdam Dominicae crucis capiti insertis: uti idem Zonaras testatur, qui etiam eam ad summam usque tempus durasse asserit, Tom. 3. in Constantino.

Pag. 321. 8. Κτίσας ἑγγὺς καὶ βασιλικήν.] Βασιλικήν, proprie eadem est, quae Latinis Regia: sumitur tamen pro structura quavis ampla, et Regali, sive publici sive privati usus: Hoc loco, *Senaculum*, signat.

Pag. 321. 12. Καλέσας τὸν τόπον, Ἀγγοουσιῶνα.] Forum hoc Ἀγγοουσιῶν vocat Procopius: Codino Ἀγγοουσιῶν dicitur.

Pag. 322. 10. Διριγευομένην ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.] Chr. Alex. habet *δηρηγευομένην*. *δηρηγεῖν*, et *δηριγεύειν*, vel et noster habet *διριγεῖν*, *Dirigere* sonat; vocabulo Latino Graecanicam formam induente. Hinc *δηρηγευόμενος*, et *διριγευόμενος*.

Ibid. Καὶ καμπυλῶν] Καμπάγια, et καμπάκια, Calcaementi quoddam genus: de quo vide Jo. Vossium, de vitis Serrae. et Meursium in Glossario, et Ben. Baldwinum, de Calceo antiq.

et Myst. Chr. Alex. habet γαμβροῦλον; pro quo Baderus, λαμπροῦλον, reponit; male. Verum locus iste ibidem pessime corruptus, ex nostro restituendus est.

Pag. 322. 18. *Εγείρεσθαι.*] *Εγείρεσθαι* hic, pro ἀνάστη-
νας, *assurgere*. Hesychius, *Εγείρω, ἐγείρωμι, ἀνάστημι.*

Pag. 322. 17. *Εν τῇ συμπληρώσει τῆς αὐτοῦ ἀπατείας.*] Consules initio Magistratus sui, pecunias in populum asportare, quos erat: quod et Imperatores etiam facere consueverunt: idque non solum in coronatione, aut etiam consulatum ineuntes, sed quandoque deponentes etiam: ut ex hoc loco apparet: Forta hoc factum, ob tam insigne opus ad exitum perductum, quale erat instaurata, ac dedicata Constantinopolis.

Pag. 322. 21. *Αφορίσας οἴναρχα, καὶ βεστία.*] Lego, οἴνον, κρέα, καὶ βεστία. βέστης, et βεστίον, *Vestis*; et βεστιάριον, *Res Vestiaria*, sive *Vestiarium*: βεστιάριος, βεστιάριος, *Vestiarium*. Hesychius βεστιάριον habet, per ε. βεστιάριον, τόπος ἐν ᾧ τὰ χρήματα τίθενται, καὶ τὰ ἔματια τοῦ κοινοῦ.

Pag. 323. 20. *Κώμην λεγομένην Σουγάν.*] Drepanum, vel ut Stephanus et Cedrenus, Drepana, aliis omnibus dicta est urbs ista.

Pag. 324. 7. *Λεγομένην Αχυρῶν.*] Ita Hieronymus, Chr. Alex. alii. Eutropius villam vocat: *Nicomediae in villa publica obiit.*

Pag. 324. 10. *Ὁν ἐνιαυτῶν ξ', καὶ μηνῶν γ'.*] Constantinum M. aetatis suae anno LXVI. obiisse asserit Eutropius, lib. 10. *Bellum adversus Parthos moliens, qui jam Mesopotamiam fatigabant, uno et trigesimo anno Imperii, aetatis sexto et sexagesimo, Nicomediae in villa publica obiit.*

Pag. 324. 14. *Ἐυρέθη βασιλεὺς ὢν ἐν Ρώμῃ Κωνσταντίνος.*] Constantino M. satis defuncto, imperium inter tres ejus filios distributum est, hoc modo. Constantino, filio natu maximo, Occidentis imperium obtigit, id est Galliae, Hispaniae et Britanniae: Constanti, Italia et Illyricum: Constantio, Thracia, et Orientis totius imperium.

Pag. 325. 1. *Ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ρώμῃ ἔτη ιβ'.*] Haec Constanti potius, Romae imperanti, competunt. Constantinus quippe junior imperii sui anno III. occisus est, uti testatur Hieronymus.

Pag. 325. 3. *Ἐσφάγη ἐν Μοθώνῃ.*] Quemnam hic locum memorat Auctor? Methonem quidem, Thraciae urbem, habemus apud Stephanum: aliam item ejusdem nominis in Macedonia, apud eundem: Laconiae, tertiam: Persidis, quartam: Euboeae denique quintam: Italiae tamen nullam: qua regione Constantinum juniorem interemptum fuisse, tradunt Scriptores. Eutropius: *Constantinum porro bellum fratri inferentem, et apud Aquileiam inconsultius praelium aggressum, Constantis duces interemerunt.* Eadem habes apud Hieronymum.

Pag. 325. 7. ἔτη 15'] Eutropius Constanti Imperanti annos tribuit XVII; scriptores tamen alii XIII: aut XII, tantum.

Ibid. ὅστις ἀβρωσθήσας ἀπὸ δυσσεντιρίας ἐτελεύτα.] Valetudine quidem parum prospera usus est Constans, ut qui morbo articulari obnoxius erat: ex quo tamen non interiit: Magnentii enim factione occisus est, in castro cui Helenae nomen, haud longe ab Hispania, aetatis anno XXX. uti, praeter nostrum, alii omnes.

Pag. 325. 10. ἔτη 1'.] Constantius obiit XXIV. anno post Constantinum patrem mortuum: annis autem IV. ante mortem patris ad regnum proVectus est: teste Hieronymo. Anni itaque imperii ejus omnes sunt XXVIII: ideoque ubi apud Eutropium dicitur, Constantium obiisse anno imperii octavo et trigesimo, legendum, octavo et vigesimo.

Pag. 325. 10. Ἐξακιονίτης.] Ita etiam infra, lib. 15. de Atalaricho: ἦν δὲ Ἀρειανὸς τῷ δόγματι, ὃ ἐστίν, ἔξακιονίτης· ap. Chr. Alex. scribitur, ἔξακιονίτης, rectius, ut Jo. Meursio videtur, qui ἔξακιόνιον, Monasterium fuisse putat, idque Arrianorum: quod ex his Nostri locis confirmari videtur. Pro quibusvis vero Arrianis vocabulum hoc postea positum fuisse videtur: unde legitur apud Chr. Alex. Theodosium Imp. templa Catholicis reddidisse, Numeris Exocionitis abique expulsiis, διαξάντα ἐξ αὐτῶν τοὺς λεγομένους ἀριθμούς Ἐξακιωνίτας.

Pag. 325. 12. Ἀββουραρσάκιος ὁ βασιλεύς.] Scribendum, Σαββουραρσάκιος, sive Σαββουραρσάκης, uti habetur infra, in Juliano. Compositum vero vocabulum est, quod disjunctim legitur, Σάπων Ἀρσάκης, id est, Sapor Rex, Persarum scil. ἀρσάκης enim, Rex sonat: uti supra edocti sumus, lib. XI.

Pag. 326. 1. Κωνσταντῖος ἐπέφαιστον οἶκον.] Scr. ἐπήφατον. Caeteram versus hi haud seni sunt. Forte legendum, Κωνσταντῖνος, ut et versu tertio Κωνσταντῖνου, uti metri ratio postulare videtur. Constantinus enim Magnus Ecclesiam hanc inchoavit, maximamque ejus partem absolvit: cui tandem sub Constantio F. ad exitum perductae, ista inscripta sunt.

Pag. 326. 2. πανφανόντα.] Lego, παμφανόντα. Hom. II. 6'.

Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόντα.

Pag. 326: 4. θαλάμη πόλον.] Lego, θαλαμηπόλος. Θαλαμηπόλος, qui circa cubiculum versatur, Cubicularius.

Pag. 326. 10. Τῷ Πύραμον ποταμοῦ] Leucosyrus olim dictus est, teste Stephano: Πύραμος, ποταμὸς ἐν Μάλλῳ τῆς Κιλικίας. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος.

Pag. 326. 11. Εἰσελθὼν ἐν Μαμφουεστῆ.] Scr. Μοψουεστῆ. Stephanus: Μόψου ἐστὶ, Κιλικίας, ἐπὶ τῷ Πύραμῳ ποταμῷ, ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως. Urbs haec etiam Μόψου κρηναὶ dicta est: Cedren. in Constantio: καὶ ἐλθὼν ἐν Μόψου κρη-

ναις, ταύτην μὲν Νοεμβρίῳ γ'. Hieronymus etiam. *Constantius Morsocrenis, inter Ciliciam Cappadociamque moritur, aetate sua XLV.*

Pag. 326. 12. ὡν ἐνιαυτῶν μ'.] Scribend. με'. aetatis enim XLV. mortem obiit, teste Eutropio: quem etiam sequitur Hieronymus.

Pag. 326. 13. *Ιουλιανὸς ὁ παραβάτης.*] Julianus iste Graecis Scriptor. *παραβάτης*, id est, *Transgressor*, passim vocatur: quod tamen nos, Epitheto aequae frequentar Juliano a Latinis imposito, *Apostatam*, reddimus.

Pag. 326. 15. *Ἰουλιανὸς βασιλευσεν ἑτη β'.*] Julianus post Constantii mortem, imperium solus tenuit anno uno, et mensibus VIII. uti Hieronymus, et post eum Jornandes. Eutropius tamen, eum imperium sui anno VII. mortem obiisse testatur: nempe annos illos V, quibus, a Constantio Caesar renunciatus, in imperii consortium adscitus est, annumerans.

Pag. 328. 1. *Εἰκὼν περὶ τῶν αὐτῶν Ἀντιοχείων λόγον.*] *Λόγος* iste a Juliano in Antiocheno scriptus, *Μισοπαίων* inscribitur.

Pag. 328. 6. *Διὰ Κύρου τῆς πόλεως*] Scr. *Κύρρου*: a Cyrrho enim urbe, Cyrrhastica regio dicta est; uti supra monuimus.

Pag. 328. 12. *διὰ ρεφερενδάρου χριστιανοῦ.*] *Ρεφερενδάριος*, sive *ραυφερενδάριος*, a Suida exponitur *ἀναφορέης*, *Relator*. Vide Jo. Meurs. Glossar. et Jo. Vossium, de vit. Serm.

Pag. 328. 18. *ἀναφραγῆναι τὸ σπήλαιον.*] Ita etiam Chr. Alex. *ἀναφράσσω* tamen, *aperio*, significat, sensu plane opposito. Hesychius: *ἀναφράξαντες* (leg. *ἀναφράξαντες*) *ἀναπτύξαντες*, *ἀναπετάσαντες*. Forte itaque legendum, *ἀποφραγῆναι*.

Pag. 329. 3. *ὁ Καρηνός.*] Lego, *Καφέηνος*. Stephanus: *Καφέαι*, πόλις *Μεσοποταμίας* etc. τὸ ἔθνικόν, *Καφέηνος*. Pro *Καφαί* etiam, uti noster semper habet, scribendum, *Καφέαι*.

Pag. 329. 7. *τὸ λεγόμενον Κιρκίσιον.*] De Castello hoc vide Procopium, Pers. lib. 2.

Pag. 329. 8. *καὶ τοῦ Ἀββοῦ.*] *Ἀβόβας* Procopio vocatur fluvius iste.

Pag. 329. 16. *γασφύρης.*] Scr. *γασφύρας*.

Pag. 330. 2. *προηγισθαι αὐτῶν πρὸς κουλάτορας.*] Scr. *προσκουλάτορας*, conjunctim. *προσκουλακείναι*, et *ἐξκουλακείναι*, *excubias agere*, *explorare*: inde *προσκουλάτορες*, et *ἐξκουλάτορες*, *Excubitores*, *Exploratores*. Vide J. Vossium de vit. Serm. et Jo. Meurs. Glossar. His adde Nic. Rigalt. Glossar. in *Σκουλάται*, et *Σκουλάτορες*: licet enim voces has diversam agnoscant originem, eandem tamen rem signare videntur.

Pag. 330. 3. *Τῶν λαγκιάρων, καὶ ματτιάρων.*] *Λαγκιάριοι* sunt *Lancarii*: verum quinam sint *Mattiarum* hi, non adeo facile est dictu. Vocabulum occurrit aliquoties apud Ammianum

Marcellinum, et Zosimum: quod tamen non explicant interpretes. Certe Mattiarios cum Lanceariis ubique junctos invenimus: *Mater* autem, sive *Materis*, aut *Mataris*, teli quoddam genus erat, cujus meminerunt inter antiquos J. Caesar et Livius; quod etiam Lanceae longioris genus fuisse, conjicit doctissimus J. Vossius, de vit. Serm. An igitur *Matari* armatus fuerit Mattiarius noster, aliis inquirendum propono. Militum vero genus hoc Explorationibus idoneum fuisse, etiam ex Ammiano Marcellino colligere licet: qui lib. 21. de Constantino Imp. haec habet: *Qua gratia in laetitiam Imperator versus, ex metu, concione mox absoluta, Arabionem ante alios faustum ad intestina bella sedanda ex antea actis jam sciens, iter suum praecire cum Lanceariis et Mattiariis, et caeteris expeditorum praecepit.*

Pag. 330. 13. *Εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρηνα ποταμὸν.*] Scr. *Τίγρητα*, a *Τίγρης*, *Τίγρητος*: de qua vocis hujus formatione, vide Eustathium in Dionys. Periegesi.

Pag. 331. 7. *αὐτὸν φθασθῆναι.*] *φθασθῆναι*, aor. 1. pass. infinit. modi, a *φθάσω* inusitato: quam tamen vocem passivè usurpatam, alibi haud temere invenies.

Pag. 331. 8. *φῶσιν.*] Scr. *φῶσίν*.

Pag. 332. 5. *Δοῦς λόγον αὐτοῖς.*] *λόγος* hoc loco, *Indemnitate cautionem* significat: quo sensu aliquoties etiam infra occurrit; ut lib. 14. de Eudocia Imperatrice fratres suos accersente: *ἤνεγκεν αὐτοὺς ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηναίων, ὑπὸ λόγον, ἐν Κωνσταντινουπόλει*: et lib. 15. in Zenone: *καὶ ἐμβαλὼν αὐτὸν, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὑπὸ λόγον ὅτι οὕτε ἀποκτελλίζονται, οὕτε σφαγιάζονται, etc.*

Pag. 332. 10. *Βικάριος τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ.*] Quod Nostro *ἀριθμός*, alia recentiorum *νόμμερον* est; *Numerus*; *Cohors* scilicet: Suidas, *Νόμμερα, σπείραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες, νόμμερα, λεγῶν*. *Numerus* vero quantus fuit, ex Cedreno, cum Nostro collato, colligere licet. Ubi enim Noster, de Tzitta, a Justiniano in Armeniam misso Praefecto, habet, *ἀριθμοὺς τέσσαρας*. Cedrenus haec reddit, *χιλιάδας τέσσαρας*. *Βικάριος* vero, *Vicarius*; qui duplex erat, Politicus et Militaris: *βικάριος ἀριθμοῦ, Vicarius cohortis*, quem Galli, *Liquentans*, appellant.

Pag. 332. 12. *Μονὰς ἑπὶ τὰ Περσικὰ μέγη.*] Ita etiam infra lib. 18. *αἰχμαλωτίσαντες ἐπὶ μονὰς δέκα*. *Μονή, Mansio*, sive *statio* est. Vocabulum hoc sensu usurpatum occurrit etiam apud Theophanem, in Justiniano: *ὥστε ἀπὸ δ' μονῶν τῆς θαλάσσης τὸν Γέλλμερα αὐλλεσθαι*: quo loco Anastasius Bibliothecar. *μονὰς, Mansiones* vertit. *Et assueverabat omnem securitatem habere illos, et haud metuere quenquam illorum, quod adversus se moveretur exercitus, ita ut a quatuor mansiombus malis (i. maris) Gelimer moraretur.* Quod vero Theophani, *ἀπὸ δ' μονῶν*, Anastasio a quatuor mansiombus, est, apud Procopium scribitur, ἡμε-

ρῶν τεττάρων ὁδῶ. Lib. epim 1. de bell. Vandal. unde haec ipsa nobis protulit Theophanes, de Belisarii in Gelimerem expeditione verba faciens Procopius, haec habet: καὶ διὰ ταῦτα Γέλιμερα πολέμιον, οὐδὲν ἔγνωσαν, Καρχηδόνος τὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀλιγωρηκότα τῶν ἐπὶ θαλάσῃ χωρίων, ἐν Ερμιόνη διατριβὴν ἔχειν, ἣ ἔστιν ἐν Βυζαντίῳ, ἡμερῶν τεττάρων ὁδῶ τῆς ἡϊονος διέχουσα· ὥστε πάρεστιν αὐτοῖς πλεῖν οὐδὲν δειμαίνουσι δυσκόλον, καὶ προσορμίζεσθαι ἔνθα ἂν αὐτοὺς τὸ πνεῦμα καλοῖη. Itaque ὁ μὲν Theophanis et Anastasii *Quatuor Mansiones*, sunt *Quatuor dierum itinera*; et Nostri idcirco *μοναὶ εἴ*, sunt, quod nos Anglice dicemus, *Fifteen days march*, sive spatium illud quod exercitus diebus xv. emetiri solet. In Cursibus etiam Publicis *Veredariorum* erant *σταθμοί*, id est, *stationes*, sive *mansiones*, Ubi iter facientes Veredes sibi paratos habuerunt. Quae Persis etiam *Parasangae* erant, a *Lasis ἀνάκταλαι*, sive *mansiones* vocatae sunt: uti nos docet Agathias lib. 2. Harum tamen *mansionum* neutra ad nostrum propositum facere videtur.

Pag. 332. 19. *Ἐνδεδυμένον ζάβαν.*] Chr. Alex. habet, *ἐνδεδυμένον ὑπάτου σχῆμα. Ζάβα* tamen indumentum est Militare, quod *Loricam*, reddit Suidas, in *Ζαβαρείον. Ζαβαρείον*, ἐν ᾧ αἱ ζάβαι, αἱ εἰσὶν ἄπλα πολεμικά, ἀπόκεινται· ζάβα γὰρ τὸ λωρίκιον. Justinianus etiam Novell. lxxxv. καλοῦμεν γὰρ τοὺς ἰδιώτας ἐργάζεσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τόξα καὶ βέλη, σπάθας τὲ καὶ ξίφη, (ἄπερ καλεῖν εἰῶθαι παραμῆρια,) καὶ τὰς λεγομένας ζάβας, ἧτοι λωρίκια, etc.

Pag. 332. 20. *Ἐν πόλει λεγομένη Ἀσίγ.*] Chr. Alex. habet, *ἐν κώμῃ λεγομένη Ραδίγ.*

Pag. 333. 4. *Ὡς ἦλθε, ἀπόλασας Ἰουλιανόν*] Alii eum blasphemam animam hisce tradunt evomuisse: *ΝΕΝΙΚΗΚΑΣ ΓΑΛΛΑΙΕ*, *Vicisti Galilaeae.*

Pag. 333. 5. *Ἰτους κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματίζοντος υἱά.*] Annus Aerae Antiochenae cccocxi, anno Christi vulgari cccclxii. respondet, id est anno Christi Eusebiano cccclxiii: quo etiam anno Hieronymus Juliani ponit obitum.

Pag. 333. 8. *Κόμητος τῶν δομestικῶν.*] *Δομestικοί*, praeter alias nullas significaciones, etiam cohortem significat, Imperatoris custodiae destinatae, ex equitibus ut plurimum constantem; unde Suidas: *Δομestικοί*, οἱ τῶν Ρωμαίων ἱππέας· οἱ κατὰ Ρωμαίους οἰκειοὶ στρατιῶται. Zonaras etiam *Annal. Tom. 2. de Diocletiani patre*: ἄλλοι δὲ κόμητα δομestικῶν αὐτὸν γενέσθαι φασί· δομestικούς δὲ τινες τοὺς ἱππέας νομίζουσιν, adeo ut *Jovianus*, Imperatorii satellitii Praefectus fuisse videatur. Hieronymus, *Primicerium Domesticorum*, vocat.

Pag. 333. 13. *Πρὸ τοῦ διαφῶσαι.*] *Lego*, διαφῶσαι. Chr. Alex. διασαφῶσαι, niendose.

Pag. 333. 14. τὸ ἀπὸ πολλοῦ διαστήματος ἀπλημεῦον.]

Ἀπληπέειν, applicare, Castra meatari: et ἄπληκτα, Fossata, Castra: vocabula haec a Latino *applico* formata, hoc sensu passim occurrunt apud recentiores.

Pag. 333. 17. *ὦν ἐνιαυτῶν λγ'.*] Legendum, *λα'*. Eutropius, lib. 10. testatur Julianum interfectum esse, *anno aetatis altero et trigesimo*. Chr. Alex. interim corrigendum, quod habet, *ὦν ἐτῶν λς*. Hieronymus tamen longissime omnium a vero abest, annos *xl.* ei tribuens.

Pag. 333. 20. *Ἠνεωγμένους.*] Scr. *ἀνεωγμένους*.

Pag. 334. 4. *Ὁ ἐπίσκοπος Βασίλειος διωνυσίου.*] Narrationum hanc habes etiam apud Chron. Alex. Verum futilia sunt haec omnia: Basilius enim, Juliano superstitite, presbyter tantum erat; sub Valente vero Episcopus tandem factus est; cujus rei testes habemus locupletes Niceph. Hist. Eccles. lib. 11. cap. 17 et 18. Sozomen. lib. 6. cap. 15. Socrat. lib. 4. cap. 21.

Pag. 334. 5. *Ὁς συμπράκτορα αὐτοῦ.*] Raderus apud Chr. Alex. *συμπράκτορα* etiam vertit, *studiorum socium*: atque hanc interpretationem confirmare videntur, quae infra habentur in Chron. Alex. de Theodosio Jan. et Paulino, qui ibidem vocatur Theodosii *συμπράκτωρ καὶ φίλος*: non modo enim familiaritate conjuncti, sed et literis etiam una imbuti fuerant. Vide etiam Niceph. lib. 10. cap. 1.

Pag. 334. 11. *Ευτρόπιος ὁ χρονογράφος ἦν τισι τούτων οὐχ' ἀμοφορήσεν.*] Nec mirum: Paganus enim erat Eutropius.

Pag. 334. 14. *Ιουβιανός, ὁ υἱὸς Οὐρανιανοῦ.*] Zonaras habet, *υἱὸς Βαρωνιανοῦ*, rectius: Varroniani enim filius erat: Varronianum etiam ipse filium habuit, quem Caesarem creavit: *Οὐραωνιανοῦ*, itaque forte noster scripserit. Imperator vero iste Eutropio Jovinianus dictus est; Ammiano Marcellino, Jovianus dictus fuisse videtur: qui hoc nomen ideo exercitui arrisisse scribit, eo quod unica tantam litera a Juliano discriminatum erat: Marcellinus lib. 25. Scriptorum Graecorum, Latinorumque plurimi, *Ιουβιανόν* vocant: noster *Ιουβιανόν*, et *Ιοβιανόν*.

Pag. 334. 15. *Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Σαλουστίου.*] Julianus enim Imp. Salutii collega, jam mortuus est.

Pag. 335. 4. *Βασιλεὺς Περσῶν Σαββουραρσάνκιος.*] Qui aliis *Σάπωρ*, et *Σαπώρης*, Nostro ut plurimum *Σαββουραρσάνκιος* est, id est, *Σάπωρ ἄρσάνης*, *Sapor Rex*, uti supra monuimus. Chr. Alex. habet, *Ασβουραρσάνκιος*, mendose.

Pag. 335. 7. *ὀνόματι Σουρῆσινᾶν.*] Chr. Alex. hunc, *Σουρῆσαν*, vocat.

Pag. 336. 1. *Πατριῶν Ἀρινθίου.*] Scr. *Ἀρινθίου*, sive *Ἀρινθαίου*, uti habet Chr. Alex.

Pag. 336. 4. *τὴν λεγομένην Νιζίβις.*] *Νιζίβις*, pro *Νισιβίς*; corrupta recentiorum scriptura. Nisibis vero a quibusdam, Antiochia Mygdoniae dicta est; asserente Theodorito Hist. Eccles.

lib. 2. cap. 80. *Νισίβις, ἣν Ἀντιόχειαν Μυγδονίας τινὲς ὀνομάζουσι, ἐν μεθορίᾳ κείται τῶν Περσῶν καὶ Ῥωμαίων ἡγεμονίας.* Pro Nostri vero *Νιζίβιος*, Chr. Alex. habet *Νησιβέαν*.

Pag. 386. 11. *Καὶ καταφθάσας ὁ βασιλεὺς Ἰουβιανὸς τὸ Νιζίβιος πόλιν.*] Scr. τὴν *N. πόλιν*. Ista vero supplenda sunt, apud Chr. Alex.

Pag. 387. 3. *χριστιανοῖς ἐνεχείριζε τὰ πράγματα.*] Chr. Alex. habet, *ἐνεχείρησε*, mendose. Verum ista, quae ibi depravatissime leguntur, ex nostro restituenda sunt.

Pag. 387. 11. *Ἐν κώμῃ λεγομένη Διδάστανα.*] Scr. *Δαδαστανᾶ*. Hieronymus: *Jovianus cruditate, sive odore prunarum, quas nimias adoleri jusserat, Dadastanae moritur.* Vide et Sozratem, Theodoritum, Sozomenum, alios.

Ibid. ὧν ἐνιαυτῶν ξ.] Mortuus est Jovianus anno aetatis suae xxxii. teste Eutropio, lib. 10. ad finem: *Decessit imperii mense septimo, tertio decimo Kal. Martias: aetatis, ut qui plurimum, ac minimum tradunt, tertio et trigesimo anno.*

Pag. 387. 12. *Ἐβασίλευσ Βαλεντινιανὸς, ἐν Νικαίᾳ πόλει.*] ἀναγορευθεὶς supplendum videtur. Cedren. *Ουαλεντινιανὸς ἀνηγορεύθη ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, etc.*

Pag. 387. 13. *ἔτη ις.*] Valentinianus Imp. salutatus, fratrem Valentem in imperii consortium statim adscivit. Valens tamen iste, quo superstitie diem suum obiit Valentinianus, xiiii. tantum annos imperasse infra dicitur: numerus itaque hic corruptus. Forte itaque scribendum, *ἔτη ια'*. xl. enim imperii anno mortuum Valentinianum tradit Hieronymus.

Pag. 387. 18. *Ἐπέμφθη εἰς Σαλαβρίαν.*] Chr. Alex. habet, *Ολυβρίαν*. Caeterum Valentinianus, cum Juliano Imp. Praefectus cohortis esset, ob spreto ejusdem ritus Gentilitios, militia exutus, et in Melitinam, Armeniae urbem, exul missus est, uti testatur Sozomenus, Hist. Eccles. lib. 4. cap. 6.

Pag. 388. 3. *διδέξασθον τὸν αὐτὸν ἑπαρχὸν Σαλούστιον.*] Haec ita reddit Chr. Alexandrini Interpres: *Salustium Praefectum praetorio recepit*: male omnino, contraque verborum vim. *Διαδέξασθαι* enim apud Authores hosce, sonat, *διάδοχόν τινι δοῦναι, Successorem alicui dare*, sive, Magistratu abdicare. Hoc maximum nimirum severitatis suae *τεκμήριον* exhibuit Imperator Valentinianus, cum nec amico suo charissimo, modo injusti quid in illum objiceretur, parci voluisset. Non itaque Valentinianus Vadimonium pro Salastia promisit; hoc enim accusatorum omnium propulsandorum occasio proculdubio extitisset: sed vadimonium ab eo, criminationibus quibuscunque respondendis, exegit.

Pag. 388. 16. *διέσυρεν ἐκᾶ.*] *διασῶω*, apud Nostrum, significat *Moros traho*; uti etiam paulo infra: *καὶ διατριψαντος ἐν Ῥώμῃ τοῦ αὐτοῦ βρωιλίως Ἀρκαδίου πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφόν, βασιλέα Οὐάριον· ἀσάυτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν διασύραντος, etc.*

Pag. 339. 22. Πραιπόσιτον τοῦ παλατίου.] Praepositi, imperio Graeco-Romano plurimi fuerunt: hic vero πραιπόσιτος τοῦ παλατίου, idem erat, qui et ἑπαρχος, sive ὑπαρχος πραιτωρίων, quo duplici nomine Procopio dictus est, Goth. 2. et 3. Evagrius ὑπαρχον τῆς αὐλῆς vocat: quem etiam summum fuisse magistratum asserit: τοὺς καλουμένους βλνδικας ἐφ' ἑκάστη πόλει προβαλλόμενος, ἰσηγήσει φασὶ Μαρίνου τοῦ Σύρου, τὴν κορυφαίαν διέποντος τῶν ἀρχῶν, ὃν οἱ πάλαι ὑπαρχον τῆς αὐλῆς ἐκάλεον. Evagrius Hist. Eccles. lib. 3. cap. 42. Idem πραιπόσιτος τῆς αὐλῆς, Simeoni Metaphrasti dictus est. Latinis, Cura Palatii, vocabatur, et Curopalates: Graecis etiam, mutuo vocabulo, Κορυφαλάτης. Vide Jo. Meursii Glossar. et doctissimi Fabroti Glossar. ad Cedren. ubi etiam ipsissimum hunc Auctoris nostri locum habes.

Pag. 340. 6. πλέξας αὐτῆ.] Hesychius: Πλέξαι, μηχανᾶται. Infra etiam lib. 14. de Cyro Praefecto: καὶ κατεσκευάσθη λοιπόν, καὶ ἐπλάκη ὡς Ἕλληνα ὁ αὐτὸς Κύρος, etc.

Pag. 340. 7. Καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ. ἢ μόνον δὲ ἐβασίλευσε, κατ' αὐτοῦ Ἰδοκεν αὐτοῖς etc.] Locus mutilus: qui ex Chr. Alex. ita restituendus. Καὶ προσῆλθεν ἐκείνη τῷ αὐτῷ Βαλεντινιανῷ βασιλεῖ, κατ' αὐτοῦ τοῦ πραιποσίτου· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς etc.

Pag. 340. 14. ἀγανακτήσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς, ἐπέλευσε τῇ αὐτῇ γυναικὶ προσελθεῖν αὐτῷ.] Chr. Alex. habet: καὶ ἀγανακτήσας ὁ Σαλούστιος, ἐπέλευσε τῇ γυναικὶ προσελθεῖν τῷ βασιλεῖ, etc.

Pag. 340. 7. τῷ πέμπτῳ βαίῳ πρώτῳ.] Chr. Alex. habet, τῷ βαίῳ πρώτῳ ubi Interpres, βαίον, solum, vertit: qua tamen ratione ductus, non video. Quomodo enim Imperator, dum Circensia spectaret, solus esse diceretur? πέμπτῳ, itaque supplendum, ex nostro. Βαία vero munera erant, non ab Imperatore, aut Patriarcha, septimana ante diem tantum Palmarum quotannis distributa; quod Jo. Meursio visum est; unde et nomen sumpsisse putat: sed etiam ἑκαθλα, βραβεῖα, Munera sive praemia quaecunque victoribus data. Βαίς enim, sive βαίον, Palmae ramus: Palma autem victores olim coronatos fuisse, omnibus notum. Hinc pro Dono, sive munere quocunque, vocabulum deinceps usurpatum. Male itaque Landolphum corrigi J. Meursius, Notis suis in Constantin. Porphyrog. de Administr. Imp. pag. 21. ubi in his verbis, usque ad solutionem primi bravii calcavit: pro bravii, baïi, reponendum contendit. Bravium enim hoc loco, τοῦ βαίον Cedreni sensum optime exprimit: utrumque enim, τὸν βαρβαίον, τὸν βαίον Praemium victori datum, sensu primo: metaphorice verò, id tempus, quo, certamine finito, praemium victori deferendum erat, significat. Atque hic vocabuli hujus sensus ubique est, apud nostrum: Certa-

men vero quodlibet ubi finiebatur, victori Bravium statim datum erat: unde habemus, apud Cedrenum, τοῦ πρώτου βαίον, apud Nostrum hoc loco, τῷ πέμπτῳ βαίῳ et infra, lib. 13. ἕως τοῦ εικοστοῦ δευτέρου βαίον· id est, usque ad vigesimum secundum Certamen finitum. Praemia vero haec a Principe Victores petere solitos fuisse apparet ex nostro infra, lib. 18. ubi de Juliano Samarita, Tyranno, Circensia spectante verba faciens, haec habet: καὶ τὸ πρῶτον βαίον ἐνίκησεν Νικίας τις, ἡνίοχος χριστιανός· et paulo post: καὶ ἔλθων πρὸς τὸν τύραννον, ὄφειλαν τιμηθῆναι, — — εὐθείας πέμψας ἀπεκεφάλισεν τὸν ἡνίοχον ἐν τῷ Ἰσποδορμίῳ.

Pag. 341. 1. Μαριανήν, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα.] Valentinianus Imp. duas simul uxores habuit; priorem hanc, quam Chr. Alex. *Marinam*, Jornandes et Zonaras, *Severam* vocant: ex qua, privatus adhuc, Gratianum filium habuit: alteram deinde, uxore sua eum ad id incitante, sibi sumpsit, nomine Justinam: uti testatur Paulus Diaconus: *Valentinianus, dudum laudante uxore sua pulchritudinem Justinæ, sibi eam sociavit in matrimonio.*

Pag. 341. 10. Βαλεριανός.] Scr. Γρατιανός.

Pag. 341. 13. Ἐν καστειλλῷ Βριγιόνων.] Locum hunc Brigionem vocat Paulus Diacon. qui etiam Quadorum oppidum fuisse asserit: *Dum apud Brigionem, oppidum Quadorum, legationi responderet, anno aetatis quinto et quinquagesimo, subita effusione sanguinis, quae Graece ἀπόπληξις vocatur, voce amissa, sensu integer, expiravit.* Eadem habemus apud Hieronymum; qui tamen locum hunc, *Brigitionem*, vocat; Sext. Aurel. Victor, *Bergentionem*.

Pag. 341. 15. Ἐποίησεν ὁ στρατός βασιλέα — — Εὐγένιον.] Eugenius anno tandem xvi, post Valentinianum mortuum, Valentiniani minoris scil. anno xiii, imperium sibi met usurpavit; quod ad ejusdem usque an. xvii. tenuit: quo tempore a Theodosio Imp. victus, et interemptus est; uti testatur Prosper Aquitanus. Vide etiam Marcellinum Comitem.

Pag. 342. 16. Ἐπαθεν ὑπὸ θεομηνίας Νικαία.] Accidit terraemotus iste tremendus, (quo, ut Hieronymus ait, *Nicaea, quae saepe corruerat, terrae motu funditus eversa;*) Valentiniani et Valentis Imp. anno iv, an. Christi vulgari ccclxvii, Indictione xi, ut Noster recte, Valentiniano Aug. ii, et Valente Aug. ii. Coes. Testem habemus Chr. Alexandrini Auctorem, qui terrae motum hunc accidisse asserit, *μηνὶ Γερμανίῳ, πρὸ εἰδῶν Ὀκτωβρίων, (reponδ, Σεπτεμβρίων) v. idus Septembres, sive Septembris die ix.*

Pag. 343. 3. Ἀπελθὼν κτίσαι φασβίνα ἐπὶ οὐκόν.] Nugaei Valens commisso cum Gothis bello illo in Thracia, quod Paulus Diaconus, Hieronymus, aliique, *lachrymabile*, nuncupant, penitus debellatus, in vihisimam quandam cassulam, vulnere acce-

pte, a suis deportatus est: ubi deinde, Gothis supervenientibus, igneque supposito concrematus est. Vide Ammianum Marcellinum, lib. 31. Hieronymum, et Paulum Diacon. lib. 11. supplement. ad Eutrop. Histor. Caeterum Auctoris nostri locus iste aliter etiam satis perplexus est, nec adeo facilis explicatu.

Pag. 343. 8. *Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Αὐσονιανοῦ καὶ Ερμογενοῦς.*] Scr. *Αὐσονίου καὶ Ερμογενοῦς*. Ad annum enim Valentis ultimum, Fasti Capitolini *D. Ausonium Magnum Poenium Gallum, et Q. Claudium Hermogenianum* Coss. habent. Chr. Alex. Gratiani Imp. anno primo, post patrum scil. Valentem mortuum, Ausonium et Olybrium habet Coss. uti et Socrates etiam Hist. Ecclēa. lib. 5. cap. 2. et Prosper Aquitan. in supplement. ad Euseb. Chron.

Pag. 343. 9. *Ἔτη ιζ'.*] Ab anno scil. patris Valentianiani ni, quo in Imperii consortium ab eo assumptus fuit.

Pag. 343. 11. *Θέων ὁ σοφώτατος φιλόσοφος.*] De septem, quos Suidas enumerat, *Theonibus*, unum sub Theodosio M. ponit: cujus etiam scripta enumerat ista. *Μαθηματικά· Ἀριθμητικά· περὶ σημείων, καὶ σκοπῆς ὀρνέων, καὶ τῆς τῶν κοράκων φωνῆς· περὶ τῆς κυνὸς ἐπιτολῆς· περὶ τῆς τοῦ Νελλου ἀναβάσεως· εἰς τὸν Πτολεμαῖον πρόχειρον κανόνα, καὶ εἰς τὸν μικρὸν ἀστρόλαβον.* Theonem itaque hunc, nostrum esse, suspicor.

Pag. 343. 15. *Θεοδόσιος ὁ Σπανός.*] Scr. *Ἰσπανός*. Hispanus enim gente erat Theodosius, uti et noster infra habet: atque a Gratiano Imperator renunciatus, non ut Noster, imperii sui anno vi, sed (post Valentem patrum mortuum) primo, uti Prosper vult: Cedrenus tamen Gratianum tres annos solum imperasse, deinde Theodosium sibi imperii socium adacivisse asserit.

Pag. 344. 1. *Ἐτελευτήσῃ Βαλεριανός.*] Quemnam tandem hic habemus Valerianum, Gratiani fratrem natu majorem? Supra enim ab ipso Auctore nostro Gratianus, *ὁ υἱὸς Βαλεντινιανοῦ ὁ μείζων*, vocatur, uti revera erat: sed nec filium ullum, Valerianum vocatum, habuit Valentinianus Imp.

Pag. 344. 4. *Ὁ συγγενὴς αὐτοῦ Βαλεντινιανός.*] Valentinianus iste Gratiani frater Consanguineus erat; ut qui ex eodem patre natus fuit.

Pag. 344. 8. *Ἐσφάγη, καὶ τελευτᾷ.*] Eodem modo periisse Gratianum etiam tradit Chr. Alex. Auctor, falso uterque: a Maximo enim Tyranno, Andragathium ad id mittente, in Gallis interfectus est. Vide Zosimum, Prosperum, Paulum Diaconum, Zonaram, Cedrenum, alios.

Pag. 344. 10. *Ὅς ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν.*] Forte scribendum αὐτοῦ, ut ad affinitatem inter Gratianum et Theodosium, ex Gallae Gratiani sorore, a Theodosio in uxorem acceptae, con-

tractam respicere putetur Auctor. Quomodo enim Theodosius Senatui toti Constantinopolitano genere junctus diceretur.

Pag. 344. 13. Γαμβρός Γρατιανού.] Γαμβροί, secundum Jul. Pollucem, lib. III. sunt οἱ ἐκ τοῦ γημαντος οἰκίας, qui ex Sponsi sunt familia. Hesychius ad Generum vocabulum restringit: Γαμβρός ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός. Hoc loco, pro Sororis Marito ponitur; qui etiam Nostro, aliisque aliter, γαμβρός ἐπ' ἀδελφῆ, dicitur.

Ibid. ἐτη εἴ.] Theodosius in imperii consortium a Gratiano Imp. assumptus, una cum eo, et Valentiniano fratre ejus, XIII. deinceps annis imperavit: quo utroque defuncto, cum filiis suis Arcadio et Honorio, III. annis amplius regnat. Vide Pro-sper. Aquitan. et Marcellin. Comitem.

Pag. 344. 15. Πανταχοῦ ποιήσας σάκρας.] Eadem habemus apud Chr. Alex. quae Raderus ita vertit: Imperator reddidit templa Catholicis, ubique repurgata: male. Quenam Σάκρα sunt, omnibus jam satis notum.

Pag. 344. 17. Ἀπὸ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Γάλλης.] Gallam quidem, Valentiniani majoris et Justinæ filiam, uxore priore defuncta, conjugem habuit Theodosius: Arcadium tamen et Honorium filios ex Flacilla, ut Paulo Diacono, sive Flaccilla, uti in Nummis dicitur, ex uxore priore, susceperat. Hanc Placillam, vocant Zonaras, et Cedrenus, male: ad quorum etiam mentem Chr. Alexandrini Interpres Auctorem suum pervertit, pag. 709. in margine.

Pag. 344. 21. Τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως τὸ μέγα καὶ περιβόητον, τὸ λεγόμενον Τρίλιθον.] Heliopoleis multas enumerat Stephanus, inter quas Phoeniciae una est: atque hujus templum hoc loco ab Auctore indigetari ut credam, inducor ex Sozomeni lib. 7. cap. 15. ubi haec habet. Εἰσέτι δὲ κατὰ πόλεις τινὰς προθύμως ὑπερεμάχοντο τῶν ναῶν οἱ Ἕλληνισταί, παρὰ μὲν Ἀραβίαις, Πετραῖοι, καὶ Λεροπολίται· παρὰ δὲ Παλαιστινοῖς, Ραφιῶται, καὶ Γαζαῖοι· παρὰ δὲ Φοίνικιν, οἱ τὴν ἡλίον πόλιν οἰκοῦντες, etc. Balanii templum hoc vocatur apud Chr. Alex. Οὗτος ὁ Θεοδοσίος καὶ κατέλυσεν καὶ τὸ ἱερὸν Ἡλιουπόλεως, τὸ τοῦ Βαλανίου τὸ μέγα καὶ περιβόητον, καὶ τὸ Τρίλιθον, καὶ ἐποίησεν αὐτὸ ἐκκλησίαν χριστιανῶν.

Pag. 345. 3. Φοινίκην Λιβανισίαν.] Stephano, Λιβανουσία, dicta est: Ἐμεσα, πόλις Φοινίκης Λιβανουσίας· ubi Emesae nominis variantem scriptionem observare est: quandoque enim etiam Ἐμεσα, eodem teste, scribitur. Verum Εμέστη, uti hoc loco habemus, recentiorum sapit barbariem.

Pag. 345. 16. ἦντινα ἐκάλεσεν Ἐμίμοντον.] Scr. Αἰμίμοντον. Procopius de Justiniani aedific. lib. 4. ταῦτα μὲν οὖν Ἰουστινιανῷ τῆδε πεποιθται· καὶ ὅσα δὲ αὐτῷ ὄχυρῶματα εἰργασται ἀμφὶ τὴν ἄλλην Θράκην, καὶ τὴν νῦν καλουμένην Αἰμίμοντον, Ioannes Malalas.

ἐγὼ δηλώσω. Αἶμος vero mons Thraciae est; qui eam a Moesia distermians, ad Pontum usque Euxinum protenditur. A monte itaque isto, Provincia contermina, Haemimontus dicta videtur.

Pag. 345. 17. Ἐποίησε ταβλοπαρόχιον τοῖς κοτιζουσιν.] Ταβλοπαρόχος est, qui tabulam Lusoribus exhibet: inde Ταβλοπαρόχιον, Aleatorium, sive locus Aleatoriae exercendae destinatus: Κόττος vero recentioribus, idem quod κύβος, Alea: unde κοτιζεῖν, aleam ludere.

Pag. 345. 18. τὸ Ελάφιν.] Ελάφιν, pro Ελάφιον· diminutivum hoc est ab ἔλαφος, Cervus; quae bestia Dianae propria erat.

Pag. 345. 19. ἔποίησε καρουχαρεῖον.] Καρούχα, Currus est, sive Carruca: Hesychius, Ἄρμα, ὄχημα, καρούχα, δίφρος: inde καρουχάριος, Carrucharus: καρουχαρεῖον, Carrucharium, sive locus Carrucis recipiendis destinatus.

Pag. 345. 20. κίσας πέριξ ὀσπήτια.] ὀσπήτιον, et ὀσπίτιον quandoque legitur; a Latino, Hospitium.

Pag. 346. 1. Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Μηροβαύδου καὶ Σατουρνίου.] Ad Theodosii Imp. annum v Coss. hosce nobis exhibent Prosper Aquitan. Marcellin. Com. et Chr. Alex. hujus tamen posterioris Codices impressi, Μηρωβάνδου habent, perperam.

Pag. 346. 10. ἐπὶ μίλιον ἔνα.] Scr. ἔν. μίλιον, et μιλιάριον dicunt Graeci recentiores, quod Latinis Milliarium est, sive spatium mille passuum.

Pag. 347. 8. οἱ Τζάννοι περάσαντες.] Pontica gens hi sunt, Macrones olim dicti; uti asserit Eustathius in Dionys. Perieg. qui Σάννος etiam, et Τζάννος eos vocari jussit.

Pag. 347. 13. Δοξόραξιὸν πόλει.] Δοξόραχιον aliis dicitur: Eustath. in Dionys. περὶ ὃ κεῖται καὶ ἡ τῆς νέας Ἡπείρου μητροπόλις, ἢ ποτὲ καλουμένην Επίδαμνος, ἦτοι τὸ Δοξόραχιον. Alexander apud Stephan. de urb. Δοξόραχιον eam vocat.

Pag. 347. 18. διὰ μίτατα ταραξάντος τὴν πόλιν.] Ita etiam Cedrenus in Theodosio: τῶν δὲ στρατιωτῶν αὐτοῦ ταραξάντων τὴν πόλιν διὰ μίτατα, ἔστασίασαν οἱ Θεσσαλονικεῖς. Theophanes etiam motum hunc Thessalonicae ortum scribit, διὰ τὰ μίτατα τοῦ στρατοῦ. Μίτατα, sive Μετάτα, Metationes sunt; id est loca, et hospitia exercitui excipiendo designata. Nos Anglice Quarters dicimus. Tumultus vero hujus mentionem etiam faciunt Theodoritus lib. 5. cap. 17. et Zonaras, Tom. III. qui tamen de causa silent. Sozomenus etiam, lib. 7. cap. 24. aliam tamen hic a nostro ejus profert originem: quem vide.

Pag. 347. 21. ἀπώλετο πλῆθος χιλιάδων δεκαπέντε.] Ita etiam Zonaras: De numero tamen Thessalonicensium, a Theodosio neci datorum non convenit inter Scriptores: Theodoritus, et Glycas, VII tantum hominum millia hac clade cecidisse asserit:

Cedrenus utramque numerum exhibet: κατέκτανε χιλιάδας ἑπτὰ, αὐς δὲ τινες, πεντεκαίδεκα.

Pag. 347. 23. ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μὴ εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.] Totos menses viii a coetu Christianorum publico secretum fuisse testantur Glycas, et Zonaras.

Pag. 348. 8. Πισινοῦντι τῇ πόλει.] Πισσινοῦς, Stephano scribitur. Πισσινοῦς, πόλις Γαλατίας.

Pag. 348. 10. ἐν Μιζουλιάνῳ ἡρόωσθησεν.] Μεδιόλανον Procopio, Stephano, aliisque dicta est haec urbs. Exeditio autem haec, de qua Auctor noster, in Eugenium Tyrannum a Theodosio suscepta est: post quem devictum, Mediolanum se recipiens Imperator, ibidem haud longe post diem suum obiit. Vide Sozomenum l. 7. cap. 28. Theodoritum lib. 5. cap. 25. et Socratem lib. 5. cap. 24. et 25.

Pag. 348. 11. ὧν ἐνιαυτῶν ξε΄.] De numero annorum quibus vixit Theodosius, discrepant Auctores: Chr. Alex. cum nostro, annos lxxv ei tribuit: Socrates, Sozomenus et Cedrenus, lxx; Paulus Diaconus l. tantum.

Pag. 348. 12. ὅτι εἰς Ρώμην ἦλθεν ὁ Ἀρκάδιος πρὸς Ονώριον etc.] Alii haec aliter omnino narrant; Theodosium nempe, morti proximum jam se sentientem, Honorium filium Constantinopoli accersivisse, atque imperii Occidentalis curam ei commendasse. Vide Socratem lib. 5. cap. 25. et Sozomen. lib. 7. cap. 28.

Pag. 348. 21. τοῦ Σπανοῦ.] Legendum, Ἰσπανοῦ, uti supra monuimus.

Pag. 349. 1. τὰ πάντα ἔτη εἰκοσιτρία.] Annos nempe xxi cum Theodosio patre, annosque xxi post ejus excessum. Vide Prosper Aquitan. et Jornandem.

Pag. 349. 5. οὓς ἐκάλεσεν Ἀρκαδιακούς.] Numeri hujus infra etiam mentio, lib. 15. apud Cedrenum item in Arcadio: ποιεῖ δὲ καὶ ἴδιον ἀριθμὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὓς ἐκάλεσεν Ἀρκαδικούς.

Pag. 349. 8. ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ονώριος ἐν Ρώμῃ ἔτη λα΄.] Post Arcadium fratrem mortuum, annos tantum xv. imperavit Honorius: Auctor itaque hoc loco de toto annorum numero, quibus una cum patre Theodosio, et Arcadio fratre, imperium tenuit, intelligendus est.

Pag. 349. 10. ἔκλεισε τὸ ἱερὸν τοῦ Σεράπιδος Ἡλίου.] Templum hoc a Theodosio M. eversum fuisse testantur Socrates, Sozomenus, alii; falso itaque hic ab Honorio clausum tantum fuisse dicitur.

Pag. 349. 14. καὶ πέμψας ἤγαγεν Ἀλάριχον.] Eadem habet etiam Zonaras; qui tamen Historicorum hac in re dissensionem recte notat. Vide Paulum Diacon. lib. 13. Socratem lib. 7. cap. 10. Sozomenum lib. 9. cap. 6, 7, 8, et 9. et Jornandem de Regn. success.

Ibid. ἀπὸ τῶν Γαλιῶν.] Scr. Γαλλίων, cum duplici λ, uti ipse infra habet: Stephano tamen, et Procopio, Γαλλία, sive Γαλλίαι, Gallia est; et Γάλλοι, Galli.

Pag. 349. 19. Τὴν ἀδελφὴν Ονωρίου ἀπὸ πατρὸς, Πλακιδίαν] Ex uxoribus enim diversis eos suscepit Theodosius; nempe ex Flaccilla, uxore priore, Arcadium et Honorium: ex Galla vero posteriore, Valentiniāni M. filio, Placidiam. Caeterum Placidiam hanc, post Alarichum jam mortuum, Athaulfus, affinis ejus, Gothorum rex constitutus, capta iterum Roma, inde abduxit, sibi que connubio copulavit: quae postea Honorio fratri, post mariti obitum, Constantio id exigente, a Wallia Gothorum rege reddita est. Vide Paul. Diacon. lib. 14.

Pag. 350. 10. καὶ Κώνσταν.] Mallem Κώνσταντα. Constans iste Constantini cujusdam filius erat: qui ex infima militia cum esset, ob solam speciem nominis in Britannia tyrannus exortus est: indeque in Galliam transiens, Constantem hunc filium suum ex Monacho Caesarem fecit. Quomodo ergo inter Senatorii ordinis viros eum Auctor enumerat? Vide Paul. Diacon. et Prosper. Aquitan.

Pag. 350. 13. ἦλθεν ὁ αὐτὸς Ονώριος ἐν Κωνσταντινουπόλει.] Nihil minus: Occidentis enim imperium, ad vitae suae exitum tenuit. Falso etiam Honorio superstite imperium sibi arripuisse infra dicitur Joannes tyrannus. Vide Jornandem, Paul. Diacon. et Marcellinum Comitem.

Pag. 350. 19. καὶ γνούς τοῦτο ὁ Ονώριος, ἐμάνη.] Ineptiae: audi Paulum Diaconum, lib. 14. *Honorius vero postquam cum minore, de quo praemisum est, Theodosio, Arcadii Germani sui filio annis xv imperasset; cum jam antea cum fratre xiii annis, ac sub patre xii regnasset: Remp. ut cupierat pacatam relinquens, apud urbem Romam vita exemptus.* Vide Prosper Aquitan. et Jornandem.

Pag. 350. 20. ὡν ἐνιαυτῶν μβ.] Alii annos xl tantum eum vixisse scribunt: Zonar. ὑδέρω δὲ περιπεπωκῶς ὁ Ονώριος, θνήσκες, ζήσας μὲν ἐνιαυτούς τεσσαράκοντα. Vide etiam Marcellin. Comit. et Prosper. Aquitan.

Pag. 351. 3. Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Στελλίχωνος, καὶ Ἀβριλιανού.] Imo nondum natus erat Theodosius Jun. Stiliconem enim et Aurelianus Coss. habemus ad Arcadii an. v, ut Prosper, et Marcellinus Comes, vel, ad an. vi, secundum Chr. Alex. Theodosius vero anno sequente, Vincentio et Fravita Coss. uti Auctores dicti testantur, Arcadio natus est. Hujus etiam rei testem locupletem habemus Socratem, lib. 6. cap. 6. ubi de Gainae Gotthi rebellionem verba faciens, haec addit: τέλος δὲ ἔσχεν οὗτος ὁ πόλεμος ἐν τῇ ὑπατείᾳ Στελλίχωνος καὶ Ἀβρηλιανού· τὴν δὲ ἐξῆς ὑπατείαν ἰδίῳ Φραυτίου, Γότθος μὲν αὐτὸς τῷ γένει, μεγάλη δὲ σύνολες τῇ πρὸς Ῥωμαίους χρησάμενος, μεγάλα δὲ καὶ ἐν τῷδε τῷ

πολέμῳ ἀγωνισάμενος· διὸ καὶ τῆς τοῦ ὑπάτου ἀξίας μετέσχεν, καθ' ἣν τίκεται τῷ βασιλεῖ Ἀρκαδίῳ υἱός, ὁ ἀγαθὸς Θεοδοσίος, τῇ δεκάτῃ τοῦ Ἀπριλλίου μηνός. Marcellinus tamen, et Chr. Alex. eum, non Aprilis x, sed iv idus mensis ejusdem, sive Aprilis die ix, natum volunt. Anno vero sequente, id est, aetatis suae secundo, Theodosius ab Arcadio patre Augustus creatus est, Arcadio Aug. V. et Honorio Aug. V. Coss. uti Marcellin. Com. et Chr. Alex. testantur. Biennii itaque hic Prochronismus est.

Pag. 351. 4. τὰ πάντα ἔτη ν'.] Id est, viii cum patre Arcadio, et xlii post ejus exitum. Vide Marcellin. Comit.

Pag. 351. 8. τοὺς τῆς πεδατούρας στρατιώτας.] Quid πεδατούρα hoc loco signet, haud temere dixero: Vocabulum hoc, plurali licet numero, profert ex Mauricio Strateg. xi. cap. 3. et Leone, Constitut. xv, Nic. Rigaltius in Glossario suo; et ex eo, J. Meursius, Gloss. Graecobarb. nec tamen vocis vim explicant. Gloss. vett. apud Rigaltium: Πεδατούραι, Pedaturae, Podismi. Caeterum videsis locos ex dictis Auctoribus ab eisdem citatos.

Pag. 351. 10. ἔχοντα μεσόστυλα ἕξ.] Scr. μεσοσύλια. μεσοσύλιον, Intercolumnium est, sive spatium inter duas columnas.

Pag. 352. 3. ἔπεμψεν αὐτοῖς μανδάτα διὰ τοῦ προτοκούρσορος.] Μανδάτον, Mandatum: hoc loco Nuncium sonat: ut sensus verborum sit; Per Protocursorem eis nuncium misit. sive, eis notum fecit, etc. Protocursor vero, Cursorum Praefectus est: voce hybrida, ex Graeco πρώτος, et Latino Cursor, conficta.

Pag. 352. 16. ἔλλατο.] Scr. ἔλλετο.

Pag. 352. 19. συνδιαγουσα αὐτῷ ἐν τῷ παλατίῳ] Corrupta haec habentur apud Chr. Alex. Auctorem, qui totam hanc historiam ex nostro descripsit.

Pag. 353. 1. οὐ χρεῖαν ἔχω, οὔτε ἀξιωματικὴν, etc.] Locus mendosus: Chr. Alex. habet, οὐ χρεῖαν ἔχω οὔτε βασιλικῷ αἵματος, οὔτε πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ εἰκνός, etc. Forte legendum, οὐ χρεῖαν ἔχω οὔτε ἀξιωματικῷ, οὔτε βασιλικῷ αἵματος, οὔτε πλούτου.

Pag. 353. 3. μόνον παρθένον, καὶ εὐπρεπεστάτην πάνν.] Legerem, μόνον παρθένος, καὶ εὐπρεπεστάτη πάνν. Chr. Alex. habet tantum, μόνον εὐπρεπῆς πάνν.

Pag. 353. 4. ἀκηκοῦσα.] Scr. ἀκηκοῖα.

Pag. 353. 9. θῆγατέρα γενομένην Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου.] Ita dictus est Philosophus iste ab omnibus Scriptoribus, praeter unum Chr. Alexandrini Auctorem, qui Heraclitum eum vocat. Caeterum lectio haec nostra stabiliri potest ex Photio, Biblioth. num. cλκκκπ, ubi de Imperatricis Eudociae Octatauchi Metaphrasi metrica verba habens, distichon hoc exinde profert.

Λεωτέρην καὶ τήνδε Θεοῦ θέμιδος κάμα βιβλον

Εὐδοκίῃ βασιλείᾳ Λεοντιάς εὐπατέρεια.

Pag. 353. 16. Οὐαλίριον καὶ Γέσιον.] Fratres hosce Zona-

ras, Valerium et Genesium, vocat; Chr. Alex. Valerianum et Gesium.

Pag. 354. 2. ὑμῶν] Leg. ἡμῶν, uti habet Chr. Alex.

Pag. 354. 3. εὐπορίας τύχην.] Supple, καὶ εὐπορ. τύχ. ex Chr. Alex. ubi etiam εὐπορίας τυχεῖν legitur; sorte rectius. Interim Interpres, in sequentibus particulam οὐκ, desiderari, frustra suspicatur; absque hac enim expositulatio virginiis multo est elegantior.

Pag. 354. 9. λαβοῦσαι αὐτὴν ποιῆσαι ἀξίωσιν.] ποιῆσαι ἀξίωσιν κατὰ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, Fratres ejus postulare, sive, contra fratres ejus actionem intendere, cum Radero vertimus: forte tamen ποιεῖν ἀξίωσιν hoc loco, Petitionem, sive, Libellum supplicem exhibere, rectius interpretaremur. Αἰτιῶ enim, oro, peto: Hesychius. Αἰτιῶν, παρακαλῶν· unde ἀξίωσις. Petitio, Libellus supplex. Αἰτιοῦμαι etiam infra sensu haud multum ab-simili usurpatur, lib. 18. ubi de Indorum Auxumitarum Rege Romanorum Legatum excipiente narratione facta, verba haec a Rege prolata dicuntur: διὰ πολλῶν χρόνων ἠξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ρωμαίων κτήσασθαι φίλιαν· quo loco ἠξιώθη, petivi, sive desideravi, sonare videtur. Actorum etiam cap. 28. ver. 22. Αἰτιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀνοῦσαι ἃ φρονεῖς. Ceterum quod hoc loco ἀξίωσις, infra et apud Nostrum, et Chr. Alex. etiam, δέησις dicitur: adeo ut non sit amplius hac de re dubitandi locus.

Pag. 354. 17. γεναμένου.] Scr. γενομένου.

Ibid. διὰ λόγων πολλῶν φιλοσοφίας ἀναχθεῖσα.] Imperatricis hujus eruditionis testimonia habentur plurima: quorum nonnulla extant Gr. et Lat. in Bibliotheca Patr. Tom. 8. Photius etiam Eudociae Imp. Metaphrasin Octateuchi metricam laudat, et ejusdem etiam Zachariae, et Danielis Prophetarum Metaphrasin. De Christo etiam Homero-centones, a Patricio quodam inchoati, sed non ad exitum perducti, uti Zonaras testatur, ab eadem deinde absoluti, digestique, in omnium manibus sunt.

Pag. 355. 4. ἐν τῷ αὐτῆς κουβικλείῳ.] κουβικλείον, et κουβουκλείον, sive κουβούκλιον, vel ut apud Chr. Alex. scribitur, κουβικούλιον, Cubiculum est: unde κουβικουλάριος, Cubicularius, et κουβικλαρέα, Cubicularia, apud Graecos recentiores.

Pag. 355. 18. ὑπὸ λόγον] Chr. Alex. a Radero editum, habet ὑπολόγον, conjunctim, mendose: sed nec vocabuli sensum assecutus est Interpres. De hoc Auctoris loquendi genere, vide quae nos supra notavimus lib. 18. in Juliano Imp.

Pag. 355. 15. Ἐπαρχον πραιτωρίων τοῦ Πιλλυρίων ἔθνος, τὸν δὲ Οὐαλέριον μάγιστρον.] Quanam fuerint dignitates istae, in Glossariis, doctorumque virorum in Auctores Annotatis, copiose satis dictum est; ad quae Lectorem mittere potius, quam toties dicta hic inculcare malo.

Pag. 355. 19. τὴν οὖν ἐκ τῆς γενέσεώς μου βασιλείαν.] ἐκ,

pro ἐκτός hoc loco poni putamus; itaque ἐκ τῆς γενέσεώς μου, extra nascendi sortem, vertimus: Chr. Alexandrini tamen Interpretas ista reddit, ab ipso natali meo: quam quidem interpretationem omnino improbare haud ausim; rem itaque in medio relinquo.

Pag. 355. 20. ἀνχεῖς.] Chr. Alex. habet, ἀπιθεῖς, rectius.

Pag. 356. 19. καὶ ἔκουσσεῦσαι.] Chr. Alex. habet, καὶ ἐκουσσεῦσαι, scriptione Latino vocabulo, magis conveniente: ἐκουσσεῦεν enim, et ἐκουσσατεύειν, excusare, dicunt recentiores.

Pag. 357. 10. ὅτι οὐδενὶ αὐτὸ ἔπεμψα.] Vel ἔπεμψεν hoc loco scribendum, vel in sequentibus, ἔφαγον.

Pag. 357. 22. ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδομηθήσεται etc.] Optime! si modo Graece Davidus prophetatus fuisset, praetextum speciosiore[m] ista fingendi habuissent Graeculi hi.

Pag. 358. 11. ἵνα εὐτραπέλης αὐτῶν.] Chr. Alex. habet, ἐντραπέλης mendose. Caeterum legationis hujusmodi apud Priscum Rhetorem, (quem eundem fuisse cum Prisco illo Thrace, qui bella haec inter Attilam et Romanos descripsisse ab Auctore infra dicitur, probabile est) mentio extat nulla, in Legation. Excerpt. Theodosium quidem de Transfugis, et Tributis postulandi ansam frequentissime eum arripuisse, ibidem testatur Priscus: a Valentiniano vero Imperatore, sororem ejus Honoriam in uxorem, regnumque Occidentale, vel saltem dimidiam ejus partem, dotis nomine, sibi poposcisse.

Pag. 358. 16. ἀπῆλθε πρὸς Ἀλάριχον, πρὸς τοὺς Γύλλους, ὄντα ἐχθρὸν Ρωμαίων.] Eadem habes apud Chr. Alexandrini Auctorem, qui etiam addit, διὰ Ονώριον. Caeterum haec a vero aliena sunt: Alarichus enim, Honorio adhuc superstite, fati defunctus est. Forte itaque de Theoderico, Gothorum rege, ista intelligenda sunt: hunc enim Aetius in Romanorum adversus Attilam societatem legatis suis adduxit. Vide Paul. Diacon. et Idacii Chron.

Pag. 358. 18. ἐπολέμησι.] Chr. Alex. habet ἀπόλωσε, rectius.

Pag. 358. 20. εἰς δὲ τὴν συμβολήν.] Raderus ista vertit, atque ad fidem faciendam; male omnino.

Pag. 358. 21. ἀπὸ σαγίτας.] Σαγίτα, et σαγίττα, et temporibus etiam sequioribus σάιτα, Sagitta dicta est.

Pag. 359. 2. διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθεῖσα.] Scr. ἐνεχθείση· nisi quis legere mallet, καταφορᾶς αἵματος διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθείσης. Chr. Alex. habet, καταφορᾶ αἵματος διὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθείς. Caeterum de Attilae mortis genere non convenit inter Scriptores.

Pag. 359. 13. Τραπεζίαν, τὴν περιβόητον φιλόσοφον etc.] Theonis Alexandri Philosophi filia haec fuit, quae ob eximiae suae rerum Astronomicarum peritiae invidiam, ab Alexandrinis discerpta est, uti testatur Hesychius Illustris, de Vir. Clar. his verbis:

Ἰπατία, ἡ Θέωνος θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρείως φιλοσόφου, καὶ σό-
τη φιλόσοφος, διεσπάρθη ὑπὸ Ἀλεξανδρέων, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς
ἐνυβρισθὲν, καθ' ὅλης τῆς πόλεως διεσπάρη. τοῦτο δὲ πέπονθε,
διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονο-
μίας. Sed vide etiam Socratem lib. 7. cap. 15. ubi plenior Hy-
patiae hujus caedis narratio habetur.

Pag. 359. 16. ἦτις εἶχεν ἐν μέσῳ θαλάσσης ὑπαρχούσας πό-
λεις ἑκατόν.] Pomponius Mela de sit. Orb. lib. 2. cap. 7. *Super eas
jam in medio mari, ingens, et centum quondam urbibus habitata,
Crete, ad orientem promontorium Samonium, ad occidentem κριού
μέτωπον immitit*, etc. Scylax etiam Caryandens. de hac insula
verba habens; et quibusdam ejus urbibus enumeratis, addit; εἰσὶ
δὲ καὶ ἄλλαι πόλεις ἐν Κρήτῃ· λέγεται δὲ εἶναι ἑκατόμπολις. Un-
de Homerus Iliad. β.

Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

Pag. 359. 17. καθὼς περὶ τῆς αὐτῆς νήσου ἐξέθετο ὁ σοφώ-
τατος Εὐριπίδης.] Nil tale apparet apud Euripidem quem habe-
mus hodie.

Pag. 359. 20. ἔχον ἰδιάζοντα θόλα ιβ.] τὸ θόλον, neutrum,
haud temere alibi invenies. Tholus vero aedificium est forma ro-
tunda extractum, et in acutum fastigium desinens. Hesychius:
θόλος, στρογγυλοειδῆς οἶκος, δι' ὄστράκων ἐλλημμένος. Caeterum
de his plura tibi sappeditabit Lexicon Vitruvianum, a Joanne de
Laet recens editum.

Pag. 359. 21. μίαι διοικήσεις θόλων παρεῖχεν.] Locus men-
dous: forte legendum, μίαν διοίκησιν etc.

Pag. 360. 1. ἐνὸς καμίνιου μόνου.] Κάμινος, καμίνη, et
apud nostrum καμίνιον, Caminus est, sive Fornax.

Pag. 360. 20. ἐν ᾧ χρόνῳ ἀπηγγέληθ' ὁ θάνατος Βαλεντινια-
νοῦ.] Quenam habemus hic portenta? Valentinianus enim, post
mortuum Theodosium, iv annis superstes erat. Consule, si pla-
cet, Prosperum Aquitan. et Marcellinum Comitem.

Pag. 361. 4. ἐν τῇ ζωῇ τοῦ αὐτοῦ πατρός.] Alii haec aliter
narrant; Antiochumque ab Isdigerde Persarum Rege, quem Arca-
dian Imp. moriturus, filii sui parvuli Theodosii Tutorem testa-
mento constituerat, ad Imperatoris teneri curam suscipiendam
missum volunt. Vide Zonaram et Cedrenum.

Pag. 361. 8. ἐποίησε παπᾶν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κων-
σταντινουπόλεως.] Zonaras Antiochum Ecclesiae Chalcedonensis
clericum factum vult, in sede S. Martyris Euphemiae: ἀφαιρεῖ-
ται δὲ καὶ πᾶσαν τὴν ὑπαρξιν, αὐτὸς δὲ κειρεται κληρικὸς εἰς τὸν
ἐν Χαλκηδόνι ναὸν τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας· καὶ
θνήσκει μετ' οὐ πολὺ.

Pag. 361. 11. μετὰ τὸ πλήρωμα τῆς αὐτῶν στρατίας.]
Στρατεία hoc loco, uti et aliquoties etiam infra, pro Ordine, sive
Dignitate quacunq̄ue, qua ab imo usque ad supremum ejus gra-

dum, sive Primiceratum, ordine ascendebatur: atque hoc, τὸ πλήρωμα τῆς στρατείας, vocat Auctor noster. Vide infra, lib. 15. in Zenone: Καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ζήνων, συνέσχε τὸν πατρικίον Πελάγιον, τὸν ἀπὸ Σιλεντιαρίων, πληρώσαντα, (subaudi, τὴν στρατείαν αὐτοῦ) καὶ ἐλθόντα εἰς τὴν τοῦ πατρικίου ἀξίαν, etc. Lib. etiam 18. in Justiniano: Εἶδοι δὲ ὀνομάζονται, διότι πάντας τοὺς προκόπτοντας ἐν ταῖς στρατείαις ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων ἐν ἀριστοδείκνοις τρέφει ἐν τῷ αὐτοῦ παλατίῳ, χαριζόμενος ἐκάστῳ τὰ τοῦ πριμικηράτου. Dorotheus etiam, Doctr. xxiii. Ἐν τῷ παλατίῳ εἰσὶ μεγάλα καὶ λαμπρὰ στρατιαί, ὑπόθου τὴν σύγκλητον, τοὺς πατρικίους, τοὺς στρατηλάτας, τοὺς ἐπάρχους, τοὺς σιλεντιαρίους· εἰσὶ γὰρ αὐταὶ πολῦτιμοὶ στρατιαί.

Pag. 361. 19. ἦν γὰρ καθαρῶτατος.] Chr. Alex. habet, διότι καθαρὸς ἦν πάντῃ· Verum ab Auctore nostro longiuscule in hac narratione in aliis etiam narscedit.

Pag. 361. 21. αὐτὸν ἐπὶ τόπον Αὔγουστε.] Ista vocabula, uncis inclusa, omnino redundant.

Pag. 362. 1. ἐχόλησεν.] Scr. ἐχόλησεν.

Pag. 362. 6. ἐπίσκοπος γενόμενος εἰς τὸ λεγόμενον Κοτυάειον] Scr. γενόμενος. Alii vero Cyrum hunc, non Cotyaensibus, sed Smyrnensibus Episcopum datum volunt. Vide Zonar. Cedren. et Chron. Alex.

Pag. 362. 7. τὸ δὲ Κοτυάειον πόλις ἐστὶ τῆς Φρυγίας ἐπαρχίας Σαλονταρίας.] Καττυεύειον, urbs haec Eustathio in Dionys. Perieget. dicta est: qui etiam Phrygiae tertiae, Ἐπικτήτου, vocatae eam facit. Phrygia enim Antiquis triplex erat; Phrygia Major, ubi Midas reghnavit; Phrygia Minor, Helleponto contermina; καὶ τρίτη, ἢ λεγομένη Ἐπικτήτος, ἐν ἣ τὸ Καττυεύειον, καὶ τὸ Δορύλαιον, ὡς ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ. Stephanus tamen, qui etiam ex Strabone urbis hujus nomen profert, Κοτυάειον vocat: Κοτυάειον, πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας· Στράβων ββ. Itaque Κοτυάειον apud Eustathium omnino reponendum: uti hodie legitur apud Strabon. ipsum, l. 12. τῆς δι' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοὶ τε εἰσὶ, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτυάειον, etc.

Pag. 362. 12. ἔκραξαν αὐτῷ προσομιλῆσαι.] προσομιλεῖν, et ὁμιλεῖν, recentioribus concionem habere, sonat: unde, *Homilia*, etiam Latinis Concio est.

Pag. 368. 2. καὶ ἔφρονεῦθη, ὡς μελετήσας τυραννίδα.] Quemnam hic memorat Rufinum Auctor noster? Rufinus quidem Praefectus Praetorio, ut Chr. Alexandrini Auctori, sive Praefectus Orientis, ὁ τῆς ἀνατολῆς ὑπάρχος, uti Evagrio dictus est, Arcadii Imperii sub initio, ob affectatae tyrannidis suspicionem, a militibus occisus est: uti legimus apud Marcellinum Comitem, Prosper. Aquitan. Paul. Diacon. et Evagrium: nec Rufinum illum alium, res novas sub Theodosio minore molientem, proferunt nobis Historici.

Pag. 363. 4. τὸν λεγόμενον Ζορμαῖν.] Cedrenus Ζορμαῖν eum cognominatum vult.

Pag. 363. 18. καὶ τὰ θεώρια.] Per θεώρια intelligo loca Ludis spectandis destinata, sive Theatra, Circus, aut hujusmodi. Quandoque etiam ponitur pro Spectaculis ipsis; ut infra, lib. 17. in Justino Imp. καὶ ἐπήρθησαν τὰ θεώρια, καὶ οἱ ὄρχισται ἐκ τῆς ἀνατολῆς, etc.

Pag. 363. 16. Περιτρία.] Scr. Περιτρία.

Ibid. ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου καὶ Ρομορίδου.] Si modo his Coss. invasio haec ab Isauris facta est, ad Arcadii potius imperium referri debuit. Theodosius enim junior, bimus tantum, cum Rumorido Consulatum iniit, patris sui Arcadii Imp. anno VIII, secundum Marcellinum Comit. vel IX, ut putat Chr. Alex. Auctor.

Pag. 363. 22. ἀπὸ τῶν λεγομένων Τροαδησίων συμβόλων.] Repono ἐμβόλων, ex Chr. Alex. Porticus vero haec Troadenses duae erant, ut ex Marcellino discimus, ad annum 448. Utramque Porticum Troiademsem, turresque portarum utrasque, ignis subditus exussit.

Pag. 364. 5. μετὰ ἐξπιδίτου πολεμῆσαι.] Εξπέδιτον, Expeditum, exercitus: frequenter occurrit apud recentiores.

Pag. 364. 11. ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Ἀθανάτων.] Equites lectissimi erant hi; totumque agmen, cetero in se continebat. Ἀθάνατοι, τάγμα ἰππέων παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Socrates etiam, lib. 7. cap. 20. παρελθόντες οἱ καλούμενοι παρ' αὐτοῖς ἀθάνατοι, (ἀριθμὸς δὲ ἦν οὗτος μυρίων γενναίων ἀνδρῶν) μὴ πρότερον ἔφασαν τὴν εἰρηνην προσδέξασθαι, πρὶν ἂν αὐτοῖς (ἴσ. αὐτοῖ) ἀφυλάκτοις οὖσιν τοῖς Ῥωμαίοις ἐπιθῶνται. Caeterum immortales hi, sub Theodosio Juniore, penitus excisi sunt. Vide Socratem loco citato. Sed nec Romani ab inani hoc titulo, imperio etiam jam languescente, temperabant sibi: unde apud Joannem Cuiropalat. in Michaele Ducae F. cognomento Parapinnacio, ἀθανάτους hosce habemus. εἰ μὴ γὰρ ἦν τοῦτο, εὐκόλως ἂν τὸν Βρυέννιον κατηγωνίσαστο, στρατὸν τε ἰδιαίτατον ἔχων, οὓς ὀνομάζουσιν ἀθανάτους, καὶ ἕτερον οὐκ ἀγενῆ ἀπὸ συγκλύδων ἀνδρῶν συγκείμενον.

Pag. 264. 12. Ἀρεόβινδόν τινα Γόθον.] De singulari hoc inter Areobindum et Persam certamine, paucis licet, meminim tamen Socrates, lib. 7. cap. 18.

Pag. 364. 13. κόμητα Φοιδεράτων.] Φοιδεράτοι, Foederati: hoc vero nomine dicti sunt Gothi, sub Romanis militantes: at apparet ex Jornande de Reb. Get. cap. 21. Nam et dum famosissimam et Romae aemulam in suo nomine (Constantinus) conderet civitatem, Gothorum interfuit operatio; qui foedere iniis cum Imperatore XL suorum millia illi in solatia contra gentes va-

rias obtulere; quorum et numerus, et millia usque ad praesens in Rep. nominantur, id est, Foederati.

Pag. 364. 14. ὁ δὲ Ἀρεΐβινδος ἰβίσταξαι καὶ σακάρην.] σακάρην, pro σοκάρην, hic poni suspicor: σοκάρην vero ex σοκάριον fit, usitatissima scriptionis corruptela. Sic Σωσθένην apud nostrum habemus, pro Σωσθένιν, et hoc pro Σωσθένιον. Caeterum quid tandem sit σοκάρην, sive σοκάριον; aut vocabula illa alia ejusdem familiae, quae infra occurrunt, scil. σόκος et σοκκεύω, libentissime ab aliquo discerem. Certe adeo inauditae sunt hae voces, ut etiam eas suspectas habeant viri eruditissimi, atque ex Auctoribus expungant. Ita in hoc Olympiodori loco apud Pholium: Ἀδαυλφός τοῦτο μαθὼν, προὔπαντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιώτη, ἔχοντι ἄνδρας περὶ αὐτὸν Ἀδάρω ὀκτωκαίδεκα, ἣ καὶ εἰκοσι· ὃν ἔργα ἡρωϊκὰ καὶ θανυμάσαι ἄξια ἐπιδειξάμενον, μόλις * σάκκοις ἐξώρησαν, καὶ ὕστερον ἀναιρούσι. *Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, occurrit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti; quem gesta heroica, et stupore digna edentem, * scutis adhibitis, vivum aegre capere potuerunt, tandemque occidunt.* Pro σάκκοις hoc loco, doctissimus Hoeschellius, licet, ut ipse fatetur, in H. Stephani codice veteri, σόκκοις scriptum invenerit, si quid aliud, σακκοις tamen reponendum censet. Andr. Schottus, σάκοις, vel σάκσει, omnino legi vult: Scuta scilicet, quam sacculos, hostibus vivis capiendis accommodatiora existimans. Ista quidem parum ardent; verum unde saniora expectabimus? Mihi certe rem strictius pendenti subiit tandem suspicari, σοκάριον, sive σόκον, Laquei quoddam genus esse, hostibus irretiendis, et ex equis deturbandis, idoneum, atque a Gothis, aliisque gentibus barbaris in bella ferri solitum. Atque conjecturam hanc nostram quodammodo stabilire videtur, quod legimus apud Isidorum de Originib. lib. 18. cap. 56. de Laqueariis Romanis, verbis hisce. *Laqueariorum pugna erat, fugientes in ludo homines injecto laqueo impeditos, consecutosque prostrare, etc.* A σόκος vero, sive σόκος, fit σοκκεύω, *Illaqueo, laqueo impedio, seu implico.* Atque huic vocabuli significationi astipulatur Hesychius, ubi σοκᾶ, interpretat, βροχίξει, ὄχλεύει. βρόχος enim *Laqueus* est; ὄχλεύς etiam, *Vinculum, Ligamen.* Hesychius: *Οχλεύς· μοχλός, στρόφιξ, δεσμός, etc.* Forte et his cognata est Latino-barbara vox ista, *Soga*, quae *Funis* explicatur a Glossar. Legg. Longobard. lib. 1. tit. 25. leg. 33. *si quis sogas furatus fuerit de dove junctorio* etc. uti nos monet doctissimus Jo. Vossius de Vitiis sermonis. Vocabuli autem interpretatio ista loco huic Auctoris nostri optime convenit: ut et alteri illi, lib. 18. pag. 435. ubi haec habemus: *καὶ καταδιώξαντες οἱ Οὐννοὶ, ἐσόκπευσαν φεύγοντας τοὺς ἐξάρχους Ρωμαίων· καὶ ὁ μὲν Γοδιλαῖς, ἀκροπιάσας τὸ ἴδιον ξίφος, ἔκοψε τὸν σόκον, καὶ ἐξείλησεν.* Ha-

bemus hic Duces fugientes laqueis hisce irretitos; unamque eorum Godilam, stricto gladio laqueum discindentem, atque hoc pacto effugientem: nec omnino dubito, quin Adaulphi milites non sacculis, nec scutis, sed Laqueis hisce adhibitis, Sarum tandem vivum ceperint. Pro *σάκκοις* itaque, in Olympiodori excerptis Photianis, *σάκκοις* loco suo omnino restituendum. Nec me quicquam movet, quod locus iste aliter se habet apud Cedrenum, ubi haec legimus: ὃς Σώκιστρον κατέχων τὸν Πέροσιν, ἐσώκισε, καὶ κατενεγκῶν ἐκ τοῦ ἔππου ἀπέκτεινε· mendosa enim esse haec, nullus dubito, et pro *Σώκιστρον*, (quod ab imperitis Librariis in Nomen proprium factum est; idque pari jure, quo supra apud eundem in Orestis historia, τὸ Σαρακηνικὸν λίμιτον, in Σαρακηνικὸν ἔμετ, (nomen si Dis placet, loci nescio cuiusdam) transformarunt) *σώκιστρον*, quo vocabulo Cedrenus, pro Nostri *σοκαρίων*, usus videtur, reponendum. Quid enim aliter de *ἐσώκισε*, quod proxime sequitur, quodque Xylander adeo caute missum fecit, statuendum est? Sed de his plus satis.

Pag. 365. 3. ἔνθα ἐστὶ Θεοῦ μυστήριον, πῦρ αὐτόματον.] De hoc igne in Lycia e terra sponte erumpente Cedrenus, ex B. Patricio, de Thermis et Inferis: ὅτι δὲ πῦρ ἐστὶν ὑποκάτω τῆς γῆς, πειθέτω σε τὸ ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἐν Λυκίᾳ προφανῶς ἀναδιδόμενον, etc. Eustathius etiam in Dionys. Perieget. *Ἰσοροεῖται δὲ καὶ ὄρος εἶναι περὶ Λυκίαν, τίκτον πῦρ αὐτόματον· τοῦτο δὲ μέγχι καὶ εἰδᾶσθαι φαίνεται.* Mons iste Chimaera dictus est, ut ex Solino discimus, cap. 42. *Quod in Campania Vesuvius, in Sicilia Aetna, hoc in Lycia mons Chimaera est. Hic mons nocturnis aestibus fumidum exhalat: unde fabula triformis monstri in vulgum data est, quod Chimaeram animal putaverunt.*

Pag. 365. 4. ἀπομερίσας.] Forte scribendum, ἀπεμέρισεν.

Pag. 365. 15. τὴν σύνοδον τῶν σμ' ἐπισκόπων ἐν Εφέσῳ.] De numero Episcoporum in hac Synodo congregatorum, non convenit inter Scriptores: Cedrenus ccxxx enumerat; Noster ccxli: alii tamen, licet omnes plus ducentorum hanc Synodum faciant, numerum tamen in incerto relinquunt. Codex Conciliorum, a Binio editus, clix tantum nomina hodie exhibet.

Pag. 365. 23. προετρέψατο δὲ Ζωζιρίχον.] *Γιζέριχος* alius Graecorum dictus est; et Latinis etiam Geizerichus, Gizerichus, et Genserichus. Vide Procopium de bel. Vandal. lib. 1. Cedrenum, Glycam, Jornandem, Paul. Diacon. Prosper. Aquitan. etc.

Pag. 366. 3. ἕως τῶν χαλκούργημάτων.] *χαλκούργήματα* hoc loco, *aeneas statuas*, vertimus; quo sensu etiam vocabulo hoc infra utitur Auctor noster. Vox tamen etiam opus aliud quodcunque aeneum significat: sed nec ab his abstinuit praedo iste, teste Procopio, de bel. Vandal. l. 1. οὔτε χαλκοῦ, οὔτε ἄλλου ὄνοσον, ἐν τοῖς βασιλείοις φρεσάμενος· ἐσύλησε δὲ καὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου νεῶν, καὶ τοῦ τέγους τὴν ἡμιστείαν ἀφεί-

λετο μοίραν. τοῦτο δὲ τὸ τέγος χαλκοῦ μὲν τοῦ ἀρίστου ἐτύγγανεν ὄν· χρυσοῦ δὲ αὐτῷ ὑπερχυθέντος ἀδρουῦ, ὡς μάλιστα μεγαλοπρεπές τε καὶ θαύματος πολλοῦ ἄξιον διεφαίνεται. τῶν δὲ μετὰ Γίξερχον νεῶν μίαν μὲν ἢ τὰς εἰκόνας ἔφερε, φασὶν ἀπολέσθαι, etc.

Pag. 366. 4. λαβῶν αἰχμαλώτους τοὺς περιλειφθέντας συγκλητικούς.] Captivorum quidem multa millia inde abduxisse Gensericum, memorant Scriptores; Nobiles tamen omnes effugisse, testem habemus Paul. Diacon. l. 15. *Percussis itaque Romanis tam terribili nuntio, nobilibusque simul, aut popularibus ex urbe fugientibus, urbem omni praesidio vacuam Gensericus obtinuit.*

Pag. 366. 11. Εὐδοκίαν τὴν μικράν.] Eudocia Minor, haec dicta est, respectu habito ad Eudociam Imperatricem, Theodosii minoris uxorem, hujus vero aviam: Eudocia enim Valentiniani filia erat natu major.

Pag. 366. 14. Θεοδοσίος μαθὼν ὅτι κατὰ γνώμην Εὐδοξίας] Imo quinto tandem post Theodosium mortuam anno accidit haec Romae direptio. Vide Marcellin. Comit. et Chr. Alex.

Pag. 366. 21. εἰσηλθε λεκτικίῳ.] Scr. λεκτικίῳ, uti habet Chr. Alexandrin. λεκτικίον, *Lectica* est.

Pag. 367. 8. στυφόμενος τοὺς πόδας.] Vide quae supra notavimus ad haec verba, lib. 12. in Severo.

Pag. 367. 14. πεισόντα.] Scr. πεισόν.

Pag. 368. 8. καὶ ἔτεκεν Ἰουλιανόν.] *Ἰουλιάναν*, Julianam quidem, Olybrio filiam ex Placidia Constantinopoli natam, memorat Chr. Alex. Forte itaque *Ἰουλιάναν* etiam apud Nostrum legendum.

Pag. 368. 10. καὶ ἐποίησεν αὐτὸν βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ.] Imo hoc, Marciano Imp. jam defuncto, a Leone M. successore ejus factum est. Vide Evagr. lib. 2. cap. 16.

Pag. 368. 15. μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνοῦς ἐκέλευσε.] Locus mendosus: forte legendum, μὴ πολ. Πρ. κελεύσας· aut καὶ μὴ πολ. Πρ. ἐκέλευσε, μήτε στρ. etc.

Pag. 368. 17. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀρρώσθησας.] Morbone aliquo, an ex veneno, Asparis nutu ei dato, interierit Marcianus, dubium relinquit Zonaras: *Μαρκιανὸς δὲ θνήσκει ἕξ βασιλεύσας ἔτη καὶ μῆνας τινάς, ὡς μὲν τινες λέγουσι, νοσήσας· ὡς δὲ τινες, φαρμαχθεὶς νεύσει τοῦ πατρικίου Ἀσπαρος.*

Pag. 369. 2. Λέων ὁ μέγας, ὁ Βέσσος.] Ita etiam Jornandes, de Regnor. Success. *Leo Bessica ortus progenie, Asparis patricii potentia ex tribuno militum factus est Imperator. Bessi autem Thraciae populus: vide Solinum, cap. 16. Strabo Bessos Illyrico adjudicat, Aemique montis partem maximam eos occupare scribit. Strabo lib. 7. Deinde vero, ὃς ἔβασιλευσε, aut quid tale deesse videtur.*

Pag. 369. 4. ὑπὸ Μαρκιανοῦ στυφθεὶς.] Hoc falsum esse, supra notavimus.

Pag. 369. 10. Συμμεῶν ὁ στυλῆτης.] De Symeone hoc Stylita, vide Evagrium lib. 1. cap. 13, et 14.

Pag. 369. 17. κατηρέθηθη Ἰσοκάσιος ὁ Κοιαιστώριος.] Forte scripserit Auctor, κατερέθη, a κατερέομαι, passive sumpto: κατερέω enim est, *Accuso*. Malletem tamen κατηγορήθη, uti habet Chr. Alex. Κοιαιστώριος vero, sive, ut habet Chr. Alex. Κυεστώριος, non *Quaestor* est, uti vertit Raderus; sed *Vir Quaestorius*, id est, qui Quaestoris munere aliquando functus est. Isocasium vero munere hoc defunctum fuisse apparet ex paulo infra sequentibus; ubi Jacobus Archiatrus ab Imperatore petit, uti Isocasius Constantinopoli, coram Senatu, et Praefecto Praetorio, non autem Provinciae Praefecto, causam diceret, ἐπειδὴ Κοιαιστώρος εἶχεν ἀξίας, quoniam *Munere Quaestorio functus fuerat*. Si enim hoc tempore Quaestor fuisset, non εἶχεν, sed ἔχει potius scripsisset Auctor. Confirmantur haec ex ipsius etiam verbis hisce; ἀλλὰ δίκη καθαρᾷ δίκασον ἐπ' ἐμοί, ὡς ἐδίκαζες σὺν ἐμοί. Ex quibus verbis apparet Isocasium Pusaei Κοιαιστώρα, sive πάρεδρον, id est, *Assessorem* aliquando fuisse. Quaestor enim iste Principis, vel etiam Magistratum minorum *Assessor* erat. Procopius Goth. lib. 1. Φιδελιὸν τε πέμπσαντες, ἄνδρα ἐκ Μεδιολάνων ὀρωμένον, ἢ ἐν Λιβούροις, (lego, Λιγούροις) κείται, ὃς θῆ Ἀταλαρίῳ παρήδρευε πρότερον, (Κοιαιστώρα δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην καλοῦσι Ρωμαῖοι) Βελισάριον εἰς Ρώμην ἐκάλουν, etc. *Misso itaque Fidelity, ex Mediolano, quae Liguriae urbs est, oriundo, hic vero Atalarichi olim assessor fuerat, (quam dignitatem Romani Quaestorem vocant) Belisarium ad Romam vocant*. Belisarii vero *Assessor* erat Procopius iste, ex quo ista protulimus. Cadrenus tamen Isocasium hunc, Antiochiae *Quaestorem* facit.

Pag. 369. 19. Αἰγεώτης] Scr. Αἰγεάτης, ex Stephano.

Pag. 370. 5. τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἔλαβεν.] Raderus vertit, *accusationem ejus accepit*: ego potius, *Exanimationem*, vertendum, judicavi.

Pag. 370. 10. αἰτῶν αὐτῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξετασθῆναι.] Scr. αἰτῶν αὐτὸν ἐν Κ. ἐξετασθῆναι. De Jacobo vero hoc Medico, vide Marcellinum, in Leone.

Pag. 370. 17. εἰσελθόντος πρὸ βήματος γυμνοῦ.] Corrige Chr. Alex. ubi scribitur, εἰς προδήλου γυμνοῦ.

Pag. 371. 5. τὰς κυριακὰς ἀπράκτους εἶναι.] Eadem habet apud Glycam, part. 4. in Leone I Imp.

Pag. 371. 11. Ἀρδαβούριον, καὶ Πατρίκιον, τοὺς νόμους αὐτοῦ.] Corrige Zonaram, ejusque interpretationem; ubi Patricius, non pro nomine proprio, sed pro *Dignitate*, accipitur. Verba haec sunt: μέχρι δὲ τέλους ἀντέχειν μὴ οἷός τε ὢν, εἰκὼν ἀνάγκη, Καίσαρα ποιῆ, ἀπὸ πατρικίου, τὸν τοῦ Ἀσπαρος παιδα, Ἀρδαβούριου δὲ ἀδελφόν. Omnino legendum, Καίσαρα ποιῆ τὸν

Πατρικιον, τὸν τοῦ Ἀσπαροῦ παῖδα etc. *Patricius* enim, sive *Patriciolus*, dictus est *Asparis* filius natu minor. Habemus ex *Jornande*, de *Reb. Get.* et *Marcellino Com.* quorum utriusque haec verba sunt: *Aspar primus Patriciorum, cum Ardabure et Patriciolo filiis, illo quidem olim Patricio, hoc autem Caesare, generoque Leonis appellato, Arrianus cum Arriana prole Spadonum ensibus in palatio vulneratus interiit.* Eodem modo peccat et *Cedrenus* olim *Patricium* fuisse ait *Marcellinus*, inde est, quia ad hunc *Leonis Imp.* annum *χλν*, (quo *Marcellinus* hoc factum vult) anni elapsi fuerant *xxv*, ex quo *Consulatum* gesserat *Ardabures*. Corrigendum etiam *Chr. Alex.* ubi haec mendosissima habentur. *Christophorsonus* etiam, *Evagrii Interpres*, Auctorem suum corrumpit, ubi verba ejus pervertens, non *Patricium*, natu minorem, sed *Ardaburium Asparis F.* natu majorem, eum creare facit.

Pag. 371. 17. καὶ συμβολῆς γενομένης μετὰ τῶν ἑξκουβιτῶρων.] Ista vertit hoc modo *Chr. Alex. Interpres*: *et communicato cum Excubitoribus consilio*; pessime: nec in hoc ipso errore hic tantum est.

Pag. 372. 6. ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κονίαν.] Accidit hoc *Leonis Imp.* anno *xv*, ex *Vesuvii* montis ignitis eruptionibus: uti ex *Marcellino Comite* discimus, ad dictum annum. *Vesuvius Mons Campaniae torridus intestinis ignibus aestuans, exusta vomit viscera, nocturnisque in die tenebris omnem Europae faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam cineris Byzantii annue celebrant VIII Idus Novemb.*

Pag. 372. 15. ὄπερ ἐκάλεσε νέον ἔμβολον.] De incendio hoc, vide *Zon.* et *Cedren.*

Pag. 372. 18. κατὰ Σινξηρίχου Ουανδαλούριγος τῶν Ἀφρων.] Lego, *Ουανδάλον, ῥηγὸς τῶν Ἀφρων.* De praelio vero hoc navali inter *Gizerichum* (ita enim aliis dictus est) et *Basilicum*, vide *Procopium*, de bello *Vandal.* lib. 8.

Pag. 373. 2. ἦτοι λιβέρνου.] *Λίβερνον* sive *λίβυρνον*, uti aliis scribitur, *Liburna*, est.

Pag. 373. 14. μετὰ τὴν ὑπατείαν αὐτοῦ, ἣν δέδωκεν ἄμα Ρουσιτίφ.] *Ἰπατεία* nummus dicitur, a Magistratibus in populum sparsus: uti supra dictum est. Verum haec dissona sunt ab aliis historicis: *Olybrius* enim et *Rusticus* *Consulatum* gesserunt, *Leonis Imp.* anno *vii*; cum tamen *Anthemius* a *Leone Romano* Imperator non constitutus fuerit, ante imperii sui annum *x*. Vide *Marcellinum Comit.* et *Chr. Alex.*

Pag. 374. 6. βασιλεύει.] Forte scribend. *βασιλεύσει.*

Pag. 374. 9. διὰ μαγιστριανοῦ.] *Μαγιστριανός, Magistriani*, dicti sunt, *Officiales Magistri Officiorum.* Vide doctissimi *Fabroti Glossar.* ad *Cedrenum.* Apud *Nostrum* tamen sensu latiore pro *Legato* quolibet, sive *nuncio* *Regio* accipi videtur: ita

infra lib. 18. Persis Officiales hujusmodi attribuit. ὅτε δὲ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς Περσῶν Χοσδρόης, ἐδήλωσε τοῖς πρεσβυταῖς Ρωμαίων, διὰ Πέρσου Μαγιστριάτου, εἰσελθεῖν ἐν τοῖς Περσικοῖς, etc. *Chosroes vero Persarum Rex factus, Romanorum Legatos per Magistranium Persam monet, uti in Persidem veniant, etc.*

Pag. 374. 11. ἐναντιοῦται.] Scr. ἐναντιώτα.

Pag. 375. 7. ἐποίησε πάλιν ἄλλον βασιλέα ὁ Πεκίμωρ ἀπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῆς Ρώμης Μαριουρίνου.] Omnia hic pessime confundit Auctor noster: Majoranus enim, sive Majorinus, (ut noster, Graecique alii eum vocant) ante Olybrium, Occidentale habuit imperium; inter hos etiam duobus aliis intervenientibus. Regum horum Romanorum series haec est, ex Marcellino, et Jordanande: *Majoranus*, a Marciano Imp. rex factus; *Severus*; *Anthemius*, a Leone Romam missus Imperator: *Olybrius*; *Glycerius*; *Nepos*; quī Glycerium, a regno dejectum, Episcopum fecit. Hunc *Νέπον*, infra vocat Auctor, tanquam a *Νέπος*, *Νέπον* eumque a Recimere Regem creatum asserit, falsissime: Recimer enim ante Olybrium, satis concessit, teste Paulo Diacono, lib. 16. *Post mensem tertium (occisi Anthemii) excruciatu languoribus et ipse (Recimer) interit. Mortuo Recimere, Olimbrius Imperator Gundibarum, ejus nepotem, Patritium effecit.*

Pag. 376. 4. δυσεντερίας.] Scr. *δυσεντερίας*. De hoc vero Leonis morbo stupendo, vide quae Cedrenus habet.

Pag. 376. 10. ὁ αὐτοῦ πατήρ.] Chr. Alex. habet, ὁ αὐτοῦ πάππος, mendose: non enim avus, sed pater Leonis erat Zeno.

Pag. 376. 11. Περιτίου.] Scr. *Περιτίου*.

Pag. 376. 19. ὢν ἐνιαυτῶν ζ'.] Quomodo hoc esse potuit, haud video: Chr. Alexand. tamen annos xviii eum vixisse asserit: uterque proculdubio falso; uterque tamen Nestorianum eundem auctorem habet. Procopius enim eum, haud multos dies natum, Imperatorem salutatum fuisse, scribit: *Τελυτήσαντος δὲ καὶ Λέοντος ἐν Βυζαντίῳ, παρέλαβε τὴν βασιλείαν Λέων ὁ Ζήνωνός τε καὶ Δριάδνης τῆς Λέοντος θυγατρὸς, ἐς ἡμερῶν ἑπὶ ὀλίγων πον ἡλικίαν ἦκων.* Auctor etiam noster supra, eum παιδίον μικρὸν fuisse testatur. Imperium vero tenuit non anno tanto uno. Procop. de bel. Vandal. lib. 1.

Pag. 377. 4. τὸν παραμονάριον τῆς ἀγίας Ευφημίας.] *Μονὴ* recentioribus idem quod *Monasterium*; inde *Παραμονάριος*, *Monasterii Minister*; *Mansionarium*, vocat Anastasius. Petrum vero hunc, cognomento *Κναφία*, sive *Fullonem*, non *Euphemiae*, sed *S. Bassae* Presbyterum fuisse; nec a Zenone Imp. Episcopum creatum, sed Leonis i. anno septimo Episcopatum Antiochenum sibi arripuisse testatur Cedrenus.

Pag 377. 12. ὡς ἔστι βασιλεὺς.] Chr. Alexandrini Interpreta ita vertit: *atque inde Veredis, velut Imperator, properavit in Isauriam*: ac si Imperatorium fuisset, nec exercitu; nec sa-

tellitio stipatum cum Veredis fugere. Immo summæ potius Zenonis *μικροφυχίας* argumentum hoc ponit Auctor, eo quod, Imperator licet esset, ad laboriosum hunc, vilemque Cursum descenderet, atque *ἵπποις ταχυδρομοῖς*, sive Veredis, a socrus suas insidiis etiam se subduceret.

Pag. 379. 7. καὶ εἰς τὸ καλάτιον.] Verba haec, et præcedentia a RADERO pessime vertuntur, cui in mentem non venit, *εἰς*, cum accusativo, hoc loco, ut et alibi frequentissime pro *ἐν* poni.

Pag. 379. 10. τὸν αὐτὸν Ἀρμάτιον.] Armatus iste, et Har-
matus, a Scriptoribus varie dictus est.

Pag. 380. 4. Ἐπὶ τῆς ὑπατείας Θεοδορίχου.] Nihil minus Zeno enim ad Constantinopolim reversus est, vel Basilisco et Armato Cass. vel anno sequente, quo vel nulli erant Consules, ut Marcellinus Comes, vel Armatus solus Consulatum gessit, ut Victor vult; quum Theodoricus non ante septimum posthaec, vel octavum annum ad Consulatum provectus fuerit. Vide Chr. Alex. Victorem, et Marcellinum.

Pag. 880. 13. καὶ ἀνεχρίσθη ἡ θύρα.] *ἀναχρίω* hoc loco novo plane sensu accipitur, pro, *obturo*: quo etiam modo *παφαχρίω* fere usurpatur a Jo. Tzetze Chil. 1. Hist. 14.

*Μόνον δὲ ταύτας παρελθεῖν φασὶ τὸν Οὐδυσσεύα,
Κήρῳ μὲν παφαχρίσαντα τὰ τῶν ἱταίων ἄτα.*

Pag. 880. 23. Εἰς Εὐχάϊτα εἰς τὴν Ποντικὴν.] Urbs haec varie dicta est, τὰ *Εὐχάϊτα*. ut hoc loco, et apud Cedrenum: ἡ *Εὐχάϊτα*, et *Εὐχάϊνια* etiam legitur, apud Zonaram. Theodoropolis autem alio nomine deinceps vocata est, uti idem testatur Tom. 2. in Joanne Zimisca. Caeterum Cedrenus Petrum Fullonem a Zenone in Pityos relegatum, ad S. Theodorum vero in Euchaitis clam confugisse asserit.

Pag. 381. 2. ἐσφάγη ὁ ἱεροσκοπος Στέφανος.] Eadem refert Evagrius, et ex eo Nicephorus; nisi quod, ubi Noster a Clero, illi a populo Antiocheno Stephanum occisum esse tradunt. Ubi obiter notandum, Nicephori Interpretem *παῖδες Ἀντιοχείων*, qua voce Nicephorus cum Evagrio usus est, *Antiocheni pueri*, inepte reddidisse.

Pag. 382. 1. ὡς τῇ ἐμῇ βασιλείῃ, φησὶ, πιστὰ φυλάξας.] Chr. Alex. habet, *πῶς τῇ ἐμῇ βασ. πιστὰ φυλάξει*. ad quam lectionem Codicem etiam nostrum MS. recenti manu correctum inveni. Caeterum ubi sensus aliquis inde elici poterit, lectionem veterem retinere satius est.

Pag. 382. 6. κατὰ τὸ Δέκιμον.] Chr. Alex. habet, *κατὰ τὸ δόκιμον*, corrupte: quod a RADERO redditur, *in speciem*, etc. Caeterum τὸ *Δέκιμον* loci cujusdam Circae vicini nomen fuisse videtur. Occurrit iterum infra, ubi de Illo ab Imperatrice insidiis petito mentio facta est: *καὶ Ἰσκινοῦ ἐγομένου, ὡς ἀνίχεται διὰ*
Ioannes Malalas.

τῶν ποδῶν ἐπὶ τὸ Δέκιμον, ἔκρουσαν αὐτὸν ὁ προτρακεὶς σκολιός, etc.

Pag. 383. 1. εἰς τὸ Γαργαζὶ ὄρος.] Chr. Alex. legit, εἰς τὸ καλούμενον Γαργαζίδην. Suspicio legendum τὸ Γαργαζὶν ὄρος. Mons enim Garizin Samariae imminet; in quo celeberrimum erat templum illud a Samaritanis sacrificiū, et Orationis causa frequentatum, atque causa tali extractum. Tempore Alexandri Macedonis Manasses, Jaddi Pontificis Judaeorum frater, eo quod alienigenam duxisset uxorem, Nicasam nempē, Sanabelletis Samariae ducis filiam, ab altari pulsus est. Socero Manasses rem defert, qui ei pollicetur, si filiam suam retineret, se ei et sacerdotium conservaturum, atque etiam Pontificem, et ducem eorum locorum quibus ipse imperaret, eum creaturum. Annuit Manasses: extracto itaque in Garizino monte templo, Sanabellet generum suum Pontificem ibidem constituit, cui exinde adhaesit populus Samaritanus. Vide Josephi Antiquit. Judaic. lib. 11. c. 8. Ad hunc montem respexit Samaritana, Joh. c. 4. dicendo, *Patres nostri in hoc monte adorarunt*, etc.

Pag. 383. 3. μὴ στρατεύεσθαι Σαμαρείτην.] Poenae hujus, qua Criminalibus aliquando Civili, quandoque Militari tantum, est et ubi alterutro munere fungendo interdictum fuit, frequens apud Auctores occurrit mentio. Noster etiam supra haec habet, in Marciano, qui tumultuantes Prasinos poena hujusmodi coercuit: ὅστις καὶ διάταξιν αὐτοῦ θείαν ἐξεπώνησε, (ταραχῆς γενομένης παρὰ τῶν τοῦ Πρασίνου μέρους) μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνοισι, μὴτε στρατεύεσθαι, ἐπὶ ἔτη τρία.

Pag. 383. 5. ὁ υἱὸς Οὐαλέμιρος.] Theuderichus, sive Theodericus, Theodemiris erat filius, Valemir vero ejus patruus erat. Vide Paul. Diac. lib. 16. et Jornand. de Reb. Get. cap. 52.

Pag. 383. 14. ὁρμήσας ἐπὶ τὴν Ρώμην.] Ista a vero aliena sunt: non Romam enim, sed Ravennam tenuit Odoacer: qua post triennalem tandem obsidionem capta, Theudericus Odoacrem, dolo licet, interemit tamen: uti testantur Procopius Goth. lib. 1. Paul. Diacon. lib. 16. Jornand. de rebus Geticis, cap. 57.

Pag. 383. 19. ἔτη μζ'.] Triginta tantum annos eum regnasse asserit Jornandes, de Regn. Success. in Zenone.

Pag. 384. 1. καὶ τὰ κωδικιᾶλλα.] Scr. κωδικιᾶλλα κωδικιᾶλλον, et κωδικιᾶλλον, *codicillus*.

Pag. 384. 3. καὶ τοῖς σηκίονας δὲ τῶν ὑπάτων.] σηκίον, et σηκίον Scipio est; quo vocabulo Auctor Symbolum, sive Insigne Consulare signare videtur.

Pag. 385. 1. ὁ ἔκγονος αὐτοῦ Αἰαρίχος.] Scr. Αἰαρίχος. Theuderichum enim in regno excepit nepos ejus Athalaricus Amalasuēthae filiae, et Eutarici filius. Vide Jornand. de reb. Getic. cap. 69. Procopium etiam, Gotth. lib. 1. 1.

Pag. 355. 2. ὃ ἐστὶν Ἐξακιονίτης.] Legendum, *Ἐξακιονίτης*, uti supra monuimus. Chr. Alexandrini Interpres ista Athalaricum respicere vult: Ego vero ad Theudericum potius referenda existimo, qui quidem Arisnus erat: quum Athalaricus, ob aetatem teneram, (octennis enim tantum, ut Procopius Goth. l. 1. vel saltem vix decennis, ut Jornandes vult, ad regnum evectus est) de controversiis fidei Articulis ut parum sollicitus fuerit, necesse est.

Pag. 386. 15. ὄρχηστὰς ἐμμάλους μικροῦς τέσσαρας.] Scr. *ὄρχηστὰς ἐμμάλλους*; ut infra etiam habemus *Χρυσόμαλλον*, et *Καράμαλλον*: quae omnia a *μαλλός*, *vellus*, *Coma promissa*, composita videntur. Verum unde nomina ista saltatoribus, sive Pantomimis hisce indita fuerint, libenter ab aliquo ediscerem, utrum ab Insignis, sive Indumenti genere quodam, necne: propria enim eorum nomina haec non fuisse, ex Auctoris verbis satis apparet, et quod unicuique eorum vocem *ἔμμαλλον* attribuit. Caramallum tamen, Pantomimum nobilem, a Scriptoribus variis memoratum invenio: inter quos Apollinaris Sidonius; *Car. 28.* ad Consensium Narbonens. haec habet:

*Coram te Caramallus, aut Phabaton,
Clavis faucibus, et loquens gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu,
Toto in schemate vel semel latebit.*

De altero illo *χειρονόμῳ* nihil alibi inveni; verum Caramallum hunc ipsum Auctoris nostri saltatriculum fuisse facile crediderim: hisce enim ipsis Zenonis Imp. temporibus, quo Caramallus Constantinopolim adductus est, floruit Apollinaris. Anne hunc etiam intelligat Speusippus, ad Panaretum Pantomimam scribens, apud Aristaeonem *Epist. lib. 1. ep. 26.* his verbis: *Ἐνα δὲ μόνον προσφυνῶς μιμουμένη τὸν Καράμαλλον τὸν πάνυ ἀπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀκριβῆ*, videant Eruditi. Leontius etiam Epigrammatista *Antholog. lib. 4.* Caramallum quendam *ὄρχηστὴν* hoc celebrat carmine:

*Μουσῶων δεκάτη, Χαρίτων Καράμαλλε τετάρτη,
Τερπωλῆ μερόπων, ἄστερος ἀγλαΐη.*

*Ῥοματὰ σοι, καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, καὶ σοφὰ χειρῶν
Δάκτυλα, καὶ Μουσῶων κρείσσονα, καὶ Χαρίτων.*

De Chrysomallo Saltatore nihil mihi alibi occurrit: Chrysomallam tamen saltatriculam quandam habemus, Theodora Imperatricis, Justiniani uxoris, amicam familiarem, apud Procopium Caesariens. in *Histor. Artan.* *Χρυσομαλλῶ δὲ αὕτη πάλαι μὲν ὄρχηστρίς ἐγεγόνει, καὶ αὐθις ἐταίρα*, etc. Eadem habes apud Suidam: *Χρυσομαλλῶ ὄνομα ὄρχηστρίδος, εἶτα ἐταίρας ἠκμαζεν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ Θεοδώρας.* Saltatorum autem horum usus erat ad populi oblectationem, sed praecipue ad sedandos Factionum tumultuantium frequentissimos motus. Discimus

ex Theodorici Regis ad Agapitum Urb. Praef. epistola, apud Cassiodorum Variar. lib. 1. ep. 32. ubi haec habentur: *Verum ne posthac ulla possit iterum furiosa contentio proventre, Helladius de medio voluptatem populo praestaturus introsat; habiturus aequalitatem menstrui cum caeteris Prasini pantomimis.* Vide et ejusdem lib. 1. ep. 20. ubi Helladium et Theodorum; Pantomimorum par, populi electioni proponit Theodoricus Rex. Helladius autem iste idem forsitan fuerit cum hoc ejusdem nominis saltatrico, quem Auctor noster infra Russatis a Longino datum fuisse scribit: qui post Zenonem mortuum Romam se recipere potuerit: peregrinum enim eum illuc advenisse apparet ex dicta Theodorici Regis Epistola Cassiodor. Variar. lib. 1. ep. 20. Theodoricus autem Gothus hoc ipso erat tempore: Constantinopoli enim educatus, et a Zenone Imp. filius etiam adoptatus, ab eodem ad Italiam ab Odoacris, ejusque Barbarorum manibus liberandam missus est; quo bello post triennium absoluto, regnum Italiae longo deinde tempore tenuit: uti testatur Jornandes de Reb. Get. cap. 57. et 59. Vide etiam Paul. Diacon. lib. 16. de Gest. Roman.

Pag. 387. 3. καστέλλιον.] Scr. καστέλλιον. κάστελλος, et καστέλλιον, pro *Castello* dixere Graeci recentiores.

Pag. 387. 14. ἐκρουσεν αὐτῷ ὁ προστραπεὶς σχολάριος.] Leg. αὐτόν. *Scholarios* vero, sive *Scholares* dictos fuisse militum manipulos quosdam, ad Imperatoris, et Palatii custodiam destinatos, non est, post tam multas doctorum virorum de hac re observationes, quod ego hic monerem.

Pag. 387. 16. ὁ σπαθάριος τοῦ Ἰλλου.] σπάθη, et σπαθίον, *Spatha*, sive *Ensis* est: inde σπαθάριος, *ensifer*, *satelles*: ubique occurrit apud recentiores tum Graecos, tum Latinos.

Pag. 388. 13. καὶ κατήλθεν ὁ πατρικίος Ἰλλους.] Mallem, καὶ ἀπῆλθεν.

Pag. 389. 6. καὶ ἀνῆλθαν μετὰ Βηρίνης.] καὶ omnino redundat.

Ibid. εἰς τὸ Παπύριον καστέλλιον.] Evagrius Eccles. Hist. lib. 3. cap. 27. rebelles hosce πρὸς τὸ Παπυρίον λεγόμενον φρούριον se contulisse scribit. Jornandes etiam de Regn. Success. castellum hoc Papyrium vocat: *Additoque supersolito Isaurus dono, omnes simul conspirant contra Zenonem, cujus thesauris in Papyrio castello munitissimo repertis desaeiunt.* Marcellinus item: *Leontius interrex, et Illus Tyrannus in Papyrio Isauriae castello capti decollatique sunt.* Forte itaque Auctor noster scripserit, εἰς τὸ Παπύριον καστέλλιον.

Pag. 389. 10. καὶ πρόοδον δεδωκότες etc.] Locum hunc pessime suspectum habeo, nec video quinam sensus clarus inde elici poterit: doctis itaque enucleandum permitto.

Pag. 389. 19. ἀγανακτηθεὶς.] Vocabulum hoc a nostro fre-

quenter usurpatur, diciturque de eo, qui in iram, sive offensam alicujus incidit. Ut lib. 18. *μαρὴ Ἰουνίῳ ἰνδικνωῶνι τῇ αὐτῇ ἐδέχθη ὁ ἐπίσωπος Ρώμης, Βυλίσιος, ὑπὸ τοῦ βασιλέως· ἦν γὰρ ἀγανακτηθεὶς, καὶ προσφυγῶ χρησάμενος εἰς τὸν ἅγιον Σέργιον* etc. Exempla passim occurrunt. Quod autem hoc loco dicit, *ἦν ἀγανακτηθεὶς, ad finem ejusdem lib. 18. inquit, ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν, de Belisario verba habens: καὶ ἀμφοτέρων συσχεθέντων, etc. κατεῖπον Βελισσαρίου τοῦ πατρικίου· καὶ ἐκ τούτου ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν.*

Pag. 390. 7. διαδέχεται τις ἀπὸ Σιλεντιαρίων.] Verba haec sonant, ac si Anastasius Silentiarum officio dudum functus fuisset: quomodo etiam invenimus ὁ ἀπὸ ὑπάτων, ἀπὸ νοταρίων, de eis scilicet dictum, qui muneribus istis jam iam defuncti sunt: quod et proprie etiam in sequentibus dictum est de Pelagio Patricio, qui Silentiarum gradus omnes praetervectus, ad Patriciam jam dignitatem ascendisset. Omnes tamen Scriptores alii eum ex Silentiarum Imperatorem salutatum tradunt. Vide Marcellin. Zonar. Cedren. Chr. Alex. Victor. Tununens. alios.

Pag. 390. 17. παρεχόμενος ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.] Malletm δια τῆς ἐκκλ. uti habet Chr. Alex.

Pag. 391. 1. δυσεντερία ληφθεὶς.] Ita etiam Chr. Alex. Evagrius tamen Zenonem Imp. Comitiali morbo correptum diem suum obiisse perhibet: τοῦ Ζήνωνος τοίνυν ἄκαιδος τελευτήσαντος ἐκλιψείας νόσῳ μετὰ ἑβδομον καὶ δέκατον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἤλπισε μὲν Λογγίνος etc. Cedrenus tamen eum miro quodam modo sublatum perhibet.

Pag. 392. 8. Ἐν τῷ δεξιῷ ὀφθαλμῷ ἔχων τὴν κόρην γλαυκίην.] Eandem Anastasii τοῦ δικόρου appellati causam assignat Zonaras, licet singulo oculo colorem suum assignando a Nostro discrepet. Zonaras enim haec habet: *δίκωρος δ' ἐκαλεῖτο ὁ Αναστάσιος, ὅτι ἀνομοίας ἀλλήλαις εἶχε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν· τῇ μὲν γὰρ ἦν τὸ χρῶμα μελάντερον, ἡ δὲ λαία πρὸς τὸ γλαυκότερον ἐχρωμάτιστο.*

Pag. 393. 22. καὶ Λογγινίην τὸν χωλόν.] Lilingis iste a Marcellino dictus est: *Dum bellum paratur Isauricum, dumque Isaurici imperium sibi vindicare nituntur, in Phrygia juxta Coeteium civitatem, unde confluunt, Lilingis, segnis quidem pedes, sed eques in bello acerrimus a Romanis primus in praelio trucidatus: etc.*

Ibid. καὶ Κόνωνα τὸν Θεουσιανοῦ τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Ἀκαμείας.] Cononem hunc τὸν ἀπὸ ἐπισκόπων Ἀκαμείας ideo vocat Auctor, quia Episcopali functione militari munere commutata, Longino Isaurο, Isaurus et ipse belli hujus socium sese adjunxerat: vide Evagr. Histor. Eccles. lib. 8. cap. 35. et Nicephor. lib. 16. cap. 86. Conon vero iste et Longinines, sive Lilingis, de quo su-

pra, inter captivos numerandi non sunt; proximis enim verbis praelio eos cecidisse scribit Auctor noster: in versione itaque nostra verba haec, [aut occiderunt, aut] omnino supplenda iudicavimus, quo Auctoris mentem clariorem redderemus.

Pag. 393. 24. ὅτε ἐπήνησαν] Forte scribendum, ὅτε γὰρ ἐπήνησαν. sensus enim aliter claudicare videtur.

Pag. 394. 8. ἐποίησε χρυσοτέλειαν τῶν λούγων.] Χρυσοτέλεια τῶν λούγων puri quantitas quaedam, pro jugeris singulis per imperium a Vectigalibus pensa fuisse videtur. De Tributo hoc, vide Evagr. Histor. Eccles. lib. 3. cap. 42. et Nicephor. lib. 16. cap. 44. Justiniani temporibus quandoque in specie, quandoque auro, pro loci cuiusque consuetudine, pendebatur; ut apparet ex ejusdem Novell. XVII. Αναγκάσεις δὲ τοὺς δημοσίους πράκτορας, ἤτοι τοὺς ἀπαιτηταίς, ἐν ταῖς ἐαυτῶν ἀποχαῖς φανερά ποιεῖν ἅπαντα ἐφ' οἷς αὐτὰς διδύασι, τουτέστι τότε ποσὸν τῶν ζυγοκεφάλων, ἢ λούγων, ἢ λουγαλλων, ἢ ὀπωσθήποτε ἀν' αὐτὰ κατὰ χώραν καλοῦν, καὶ ὑπὲρ τινῶν αὐτὰ καὶ ποίων χωρίων ἀπαιτοῦσι, καὶ τὸ τῶν δεδομένων ποσὸν, εἴτε ἐν εἴδωσεν, εἴτε ἐν χρυσίῳ.

Pag. 394. 10. καὶ διατρέφεσθαι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.] Novum prorsus locutionis genus; pro, καὶ ἀναλλίσκεσθαι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, sive, καὶ ἀπ' αὐτῶν διατρέφεσθαι τοὺς στρατιώτας, aut quo simili.

Pag. 394. 15. ἐκέλευσεν ἄρμα κατ' ἀστῶν ἐξελεθεῖν.] τὸ ἄρμα et τὰ ἄρματα plurali numero apud recentiores frequentissime occurrunt: hoc tamen loco ἄρμα pro Exercitu, seu, Militibus armis instructis, ponitur.

Pag. 394. 19. τὴν τοῦ ἀνδρός τόλμαν.] Unum reliquis omnibus audaciorē hic innuere videtur Auctor: et quidem, Maurum, hunc dictum sit Chr. Alexandrini Auctor, his verbis: ἐν οἷς εἰς Μαῦρος ἐβόησεν ἐπάνω τοῦ βασιλέως· καὶ ἔξεφ. etc. quae verba apud nostrum desiderari videntur.

Pag. 395. 4. προαχθέντος ἐπάρχου πόλεως.] Chr. Alexandrini Interpres haec vertit, Productio nobis Praefecto etc. male. Caeterum textus ipsius lacuna ex hoc nostri loco suppleri potest.

Pag. 395. 8. χειμεινῆς ὑπάρχων.] Ita etiam Cedrenus: τότε καὶ ἀνὴρ τις χειμεινῆς, ἐκ τῶν τῆς χειμῆς τεχνῶν, etc. utrobique per εἰ diphthongum. Salmasius tamen Plinian. Exercit. in Solin. per η scribendum contendit.

Pag. 395. 10. καὶ ἄλλα ζωδία.] Ser. ζωδία, uti ipse etiam infra habet. Cedrenus legit, καὶ ἕτερα εἶδη χρυσῶν. ζωδία vero hoc loco Idola, vel Imagunculas significat.

Ibid. θησαυρὸν γέμοντα τοιαῦτα ζωδία ὄβρυζα.] Ita etiam infra habemus, καὶ ἐγόμωσεν αὐτὰ Ὀδυνικήν καὶ Γουθηκὴν χεῖρα. Verum ista ἀσύντακτα sunt: dicendum, γέμοντα τοιοῦτων ζωδίων ὄβρυζων.

Pag. 395. 12. καὶ ἐκόμβωσε πολλὰ χρήματα.] Infra habe-

mus, καὶ ἐκόμβωσε καὶ καὶ πολλοὺς ἀγροποκράτας· ἁ κόμβος, κομβῶω formatur. Κόμβος vero habemus apud Jo. Meurs. Glossar. Graeco-herb. qui tamen non explicat. Hesychio κόμβος est κόσμβος, ἑκπωμα, Nodus, Rosulum: Crumenam quoque quandoque significare ex eodem colligere licet, unde Κομβολύτης, βαλαντιοτόμος, Crumeniseca, apud eundem. κομβώσασθαι tamen idem reddit στολίσασθαι, Vestire, ornare: quo sensu etiam occurrit 1 Pet. 5. 5. Πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἔγκομβώσασθε. Hec Auctoris nostri loco κομβῶω, Emungo, malis artibus lucrifacio, sonare videtur.

Ibid. ὄτινι παρονύμην ἔθηκαν οἱ Ἀντιοχεῖς Βαγουλάν.] παρονύμην dicit, pro παρωνυμῶων. Quidnam vero vocabuli sit Βαγουλάν; Gregorius noster Bajulum, reddendum existimavit: quid si, Vagulum, legeremus, i. e. Circitorem, Circumforaneum? V, enim in B, frequentissime mutant Graeci, in dictionibus a Latinis mutatis: unde βαγεύειν dicunt, pro Vagari; βῆλον, pro Velum, βέντος, Ventus, βίγλα, Vigilia, aliaque similia quamplurima. Verum de his videant Eruditi.

Pag. 395. 17. διὰ μαργαρίτων ὧν τὸ κούρκωμον αὐτοῦ.] Scr. ὧν κούρκωμον, vel, ut alii habent, κούρκουμον, Caristrum, est, sive Fraenum: Hesychius, ἐν κημῶ, ἐν κούρκουμῶ· κημὸς vero species fraeni est, apud eundem: Κημὸς, κλεπτόν ἄγγειον, etc. καὶ γυναικεῖον προκόσμημα, καὶ εἶδος χαλινοῦ· hoc tamen loco eam tantum fraeni partem significat, quod Caristrum vocant.

Pag. 395. 18. καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς Πέτρας.] Palaestinae Tertiae est haec urbs, uti ex Auctore nostro discimus infra; Ομοίως δὲ καὶ ὁ πατριαρχὴς Ἀντιοχείας Φλαβιανὸς, ὃς Νεστοριανὸς, ἐξωρίσθη εἰς Πέτρας, πόλιν οὕτω καλουμένην, οὕσαν τῆς τρίτης Παλαιστίνης. Eusebius etiam Eccles. Histor. lib. 5. cap. 81. ὁ Φλαβιανὸς ἐκβάλλεται κατακριθεὶς Πέτρας οἰκίειν, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τῶν Παλαιστίνων κειμένας.

Pag. 395. 22. ἀπὸ φακτιοναρίων Κωνσταντινουπόλεως.] Φακτιονάριοι, Factionarii, sunt Aurigae, qui Factionibus in Certaminibus Circensibus currus agitante officium suum praestabant.

Pag. 396. 3. σταῦλον.] σταῦλος et σταῦλου, Stabulum. Vide Meursium.

Pag. 396. 13. τῶν ἀπὸ κομμερνιαρίων Προκόπιον.] Lego, τὸν ἀπὸ κομμερνιαρίων. κομμέρμιον, Commertium, Tributum: inde κομμερνιαρίος, Commerciarius, qui Tributa colligit.

Pag. 396. 15. ἀπὸ θελοῦ τύπου νυκτεπάρχον.] Νυκτεπάρχος, Praefectus erat Vigilum: Hujus potestas postea a Justiniano abrogata est, et pro eo Praetor substitutus; uti Auctor infra, lib. 18. περιηρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἢ τοῦ Νυκτεπάρχου ἀρχῆ, καὶ ἐγένετο αὐτ' αὐτοῦ Πραιτωρ. Nycteparchi nomen Justinianus reprobans, eum πραιτωρα τοῦ δήμου, Praetorem plebis vocare voluit. Vide Novell. Constitution. XIII.

Pag. 397. 8. λαβόντες εἰς κραβαταρίαν.] Infra etiam, lib. 18. τὸν δὲ Ἀλέξανδρον καυλοτομήσας, ἐπόμπευσεν εἰς κραβαταρίαν· κραβαταρία, sive κραβαταρία, *Lecticula* est, a κράβατος.

Pag. 397. 19. εἰς Ἀλεξανδρείαν τὴν Καμβύσου.] Ubinaam tandem terrarum sita erat haec urbs? Alexandria XII enumerat Chr. Alexandrini Auctor, XVIII Stephanus de Urbibus; hujus tamen Nostrae ibidem mentio nulla.

Pag. 397. 21. ἐξέβαλον τὰ σκυότια αὐτοῦ.] Vocabulum hoc nullibi mihi occurrit; ob eam tamen, quae inter haec est, similitudinem, τὰ σκυότια *Testiculos* vertere ausus sum. Certè Bacchum *Ficulna Pydenda*, sive *Testiculos*; et mantulam ex pelle cervina confectam sibimet applicasse. testatur Isaac Tzetzes in Lycophron. de Baccho, Polyhymno cuidam ἄρι copiam facere, post inventam matrem suam, promittente, mentionem faciens his verbis: τελευτήσαντος δὲ Πόλυννου, Διονύσου θέλων πληρωῆσαι τὴν ὑπόσχισιν, σύννα αἰδοῖα προσήψεν ἑαυτῷ, καὶ φάλλους δεξιῶν ἐλάφον.

Pag. 398. 3. Εἰρηναῖον τὸν Πενταδιαστῆν.] Irenaeus iste, ὁ Πενταδίας, a Theophane, et Chr. Alexandrini Auctore appellatur: Τούτῳ τῷ ἔτει (anno scil. Justiniani Imp. III) Σαρακηνῶν στασιασάντων, καὶ ποιησάντων ἑαυτοῖς βασιλέα καὶ Καίσαρα, ἐπέμφθη Εἰρηναῖος ὁ Πενταδίας στρατηλάτης, καὶ ἔθανάτωσε πολλούς, etc. Chron. Alex. in Justiniano.

Pag. 398. 5. τὴν λειτουργίαν τοῦ λεγομένου Χρυσουργίου.] De Tributo hoc, ab Anastasio Imp. abolito copiose Evagrius, Eccles. Hist. lib. 3. cap. 38. et post eum Nicephor. lib. 16. cap. 40. Zonar. in Anastasio et Cedrenus.

Pag. 398. 7. ἀντεισάξας ταῖς θείαις λαργιτικαῖς πρόσδοσι ἀπ' αὐτοῦ.] Θείαι λαργιτικαὲς istae Fiscus erat, sive *Thesaurus Imperatorius*, ex quo sumptus in publicum impendebantur. Reditus enim Imperatoris trium erant generum, uti nos docet Scholiastes Basilic. Eclog. 7. πατριμόνια, *Patrimoniales*, ut *Domus*, *Praedia*, et quaecunque Jure haereditario ei obtigerunt; *πριβάτα*, *Privati*, ubi proventus publici Imperatori cesserunt in usum privatum; et *λαργιτικαὲς*, *τούτέστιν ὅπου αἱ δημοσῖαι εἰσοδοὶ εἰς δημοσίας ἀναλίσκονται χρεῖας, καὶ τοῦ κοινού*. Et *Largitiones*, ubi Proventus Publici in usum Publicum impendebantur.

Pag. 398. 10. κατὰ πόλιν τῆς Ῥωμανίας.] Ut Constantinopolis, *Nova Roma*, ita etiam Imperium Constantinopolitanum, *Romania*, dicebatur: et Imperio Orientali subditi omnes *Romani* sese appellarunt.

Pag. 398. 13. ὑπὸ Κωάδου βασιλέως Περσῶν.] Procopio, Cedreno, et quibusdam aliis, *Cabades*, dicitur.

Pag. 398. 20. καὶ Πατρικίαν στρατηλάτην — καὶ Τπάτην.] Scr. *Πατρικίον*, — καὶ *Τπάτιον*. Vide Procop. Gothic. lib. 1. et Marcellini Chron.

Pag. 399. 13. ἐπέκεισε τὸ Λαρός, χωρίον ὄντα etc.] Scr. ὄν, uti et infra: Urbs vero Λαρός Proceprio, Evagrio, Nicephoro, Cedreno, aliisque, praeter Chr. Alexandr. Auctorem, omnibus dicta est.

Pag. 399. 19. ἀρκυίδεν ἔχει τὸ ὄνομα.] Eisdem nominis hujus occasionem assignat, praeter alios, Evagrius etiam, Hist. Eccles. lib. 8. cap. 37.

Pag. 399. 20. λαβόντα] Legendum; λαβόν.

Pag. 400. 1. καθαιρέθη Ευφήμιος.] Scr. καθηρέθη, uti et in sequentibus: hunc vero Euthymium vocat Cedrenus, falso.

Pag. 400. 2. τρεῖς καὶ αὐτὸς καθαιρέθη ὡς Νεστοριανός.] Imo tres hi Episcopi Orthodoxi, Euphemius, Macedonius et Flavianus, ab Imperatore Haeretico, (Synchiticorum etiam sectator erat) ut Synodi Chalcedovensium defensores, thronis suis deturbati, et in exilium missi sunt. Vide Victor. Turonens. Marcellin. Zouaram et Cedrenum.

Pag. 400. 8. ἀπὸ μοναζόντων.] Marcellinus: Severus Eutychetis perfidiae, Anastasio Caesare volente, sedem Flaviani Anastasiani, ex Monacho Episcopus, occupavit. Annus hic erat Christi vulgaris DCCII, Clementis et Probo Coss.

Pag. 400. 13. ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπάτων.] Notandum est, hanc dicendi formulam, ἀπὸ ὑπάτων, quandoque Consulem Ordinarium, eum scilicet qui jamdudum hac functus fuerit dignitate; quandoque vero Codicillarem tantum, sive Honorarium signare Consulem: uti nos monet doctissimus Alemannus, in Notis suis ad Procopii Histor. Arcan. quem vide.

Pag. 400. 15. καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτῶν τοὺς λεγομένους Βινδικας.] Βινδιξ, Vindex, Vectigalium exactor. Inter ea quae ab Anastasio Imp. male gesta sunt, Vindices hosce in Remp. introductos, cum Vectigalium exactiones antea a Curialibus per singulas civitates fierent, ponit Evagrius, lib. 3. cap. 42. περιεῖλε δὲ καὶ τὴν τῶν φόρων εἰσπραξιν ἐκ τῶν βουλευτηρίων, τοὺς καλουμένους Βινδικας ἐφ' ἐκάστη πόλει προβαλλόμενος, ἐσηγήσατο φασὶ Μαρίνου τοῦ Σύρου, τὴν κορυφαίαν διέποντος τῶν ἀρχῶν, ὃν οἱ πάλαι ὑπαρχον τῆς αὐλῆς ἐκάλουον· ὅθεν κατὰ πολὺ οἷτε φόροι διεβρόύθησαν, κατεάνθη τῶν πόλεων διέπεισε, etc. Vide etiam Nicephorum, lib. 16. cap. 44.

Pag. 400. 17. προεχειρίσατο κόμητα λαργιτιόνων.] Comitum in Imperio Orientali multiplex erat dignitas: Vox autem Primarium quendam in re unaquaque signare videtur. Quae vero Λαργιτιώνες sint supra diximus.

Pag. 400. 19. ἐποίησε πολλὰ ἐροχωρεῖν.] De hoc Marcellinus, ad Anastasii Imp. annum 7. Nummis, quos Romani Terentianos (leg. Teruntianos) Graeci Phollertes vocant, Anastasius Princeps suo nomine figuratis, placabilem plebi commutationem distraxit. φέλις autem, sive φόλλις, uti infra lib. 18. scribitur,

idem est, quod ὄβολός. Suidas: ὄβολοι εἰσιν ἄς καλοῦσι φάλλεις· Procop. etiam Arcan. Hist. ἃ δὲ καὶ ἐς τὰ κέρματα τοῖς βασιλευσὶν εἰργασται, οὗ μοι παρτέον οἶομαι εἶναι. τῶν γὰρ ἀργυραμοιβῶν πρῶτον δέκα καὶ διακοσμούς ὄβολούς, οὓς φάλλεις καλοῦσιν, ὑπὲρ ἑνὸς στατήρος χρυσοῦ προτεσθαι τοῖς ξυμβαλλουσιν εἰσθῶτων, αὐτοὶ ἐπιτεχνώμενοι κέρδη οἰκεία, ὑδοήκοντα καὶ ἑκατὸν μόνους ὑπὲρ τοῦ στατήρος δίδοσθαι τοὺς ὄβολούς διεπράξαντο. Erat autem Follis XII pars Siliquae: Siliqua vero Nomismatis, sive Aurei Solidi pars est XXIV. Vide Scholiasten Basilic. Eclog. 23. apud Meurs. in voce *μυλιαρίσιον*.

Pag. 401. 10. μὴ ποιεῖν τινα ἔγγραφον κοπιδεργίας.] Et in proximis, μήτε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ κοπιδέργου ὀνομάζεσθαι. Nova prorsus, mihiq̄ inaudita sunt haec vocabula: a δέρμα tamen, quod *Cutem* signat, et *κοπή*, *Sectionis*; *Incisio*, composita videntur: adeo ut *κοπιδεργία*, *Cuticidium*, reddi posse videatur. Quoniam vero Lege hac cautum fuit, ne quis *Libertus* homo *Servus* fieret, Judaeos praecipue eam respicere existimo. Hos enim Servos emere, eosque circumcidere consuevisse, colligimus ex Lege quadam de hac re a Constantio et Constante Impp. lata, quam nobis exhibet Cadrenus, his verbis: *Κωνσταντίος δὲ καὶ Κωνσταντὸς ἐνομοθέτησαν, Ἰουδαίον μὴ ἀνεῖσθαι δοῦλον· ἐπεὶ ἀφαιρεῖσθαι αὐτὸν εἰς τὸν δημόσιον λόγον· εἰ δὲ καὶ περιτεμῆιν τολμήσει δοῦλον, ξίφει τιμωρεῖσθαι, καὶ τῆς τούτου δημεύεσθαι οὐσίαν. Constantius et Constans legem tulerunt, Ne quis Judaeus servum emeret: Emptum publicari jusserunt. Si quis circumcidere Servum ausus esset, gladio feriri, et bona ejus publicari. Lex itaque ista, a Constantio et Constante Impp. primitus lata, ab Anastasio tandem denuo forte proposita fuerit.*

Pag. 402. 3. ἐνυράννησε Βιταλιανός ὁ Θράξ.] Thracem hunc faciunt etiam Evagr. lib. 43. Nicephor. lib. 16. cap. 38. et Zonaras: Marcellinus tamen in Chronico, et Jornandes de Regn. Success. Scytham eum fuisse volunt.

Pag. 402. 5. καὶ Μυσίαν.] Scr. *Mυσίαν*. Evagrius interea corrigendus, lib. 3. cap. 43. ubi legitur καὶ Μυδίαν.

Pag. 402. 12. Κύριλλος Ἰουλλυρικιανός.] Forte scribendum, ὁ Ἰλλυρικιανός, *Illyricus*, vel *Illyricianus*, quomodo recentiores locuti sunt. Ita habemus apud Marcellinum in Chron. ad annum 499. *Aristus Illyricianae ductor militiae*: et ad an. 530. *Mundo, Illyricianae militiae ductor*, etc.

Pag. 402. 19. πορταρίων.] πόρτα, *Porta*; inde πορτάριος, *Portarius*, qui portam custodit.

Pag. 402. 21. καὶ παρέλαβεν τὸν στρατηλάτην Θυρίκην Κυρίλλον, καὶ ἀντίλεν αὐτόν.] Marcellinus in Chronico: *Cyrillum loquacem magis, quam strenuum militia ductorem, inter duas pellices Vitalianus reperit dormientem, eumque mox abstractum cul-*

tro *Genico jugulavit*. Vide tamen Evagriam etiam, lib. 3. cap. 43. et Nicephorum lib. 16. cap. 38. qui rem aliter narrant.

Pag. 403. 4. *Σωσθένην*.] Scr. *Σωσθένιον*. de loco hoc vide quae supra annot. ad lib. 4.

Pag. 404. 19. *δίπτετε*.] Scr. *δίπτητε*.

Pag. 405. 1. *καὶ ποτιζονται αὐτανδρα*.] Hesychius: *Ἄδ-τανδρον*, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι.

Pag. 405. 5. ὅπου λέγεται τὸ *Βυθάριν*.] Scr. *Βυθάριον*. Evagrius de hac navali pugna verba habens, lib. 3. cap. 43. *καὶ πρῶτα μὲν ἀνεκώχουεν εἶτα μετὰ τοὺς ἔκπλους καὶ τοὺς ἀκροβολισμοὺς μεταξὺ τοῖν δυοῖν στρατοπέδων, ναρμαχίας καρτερῆς συστάσης περὶ τὰ κλυόμενα Βυθάρια, φεύγει μὲν προτροπάδην πρῦμναν κρουσάμενος ὁ Βιταλιανός*, etc. *Bythias* etiam dictus est locus iste, ut ex Dionysii Anaplo nos docet Petr. Gyllius de Bosp. Thrac. lib. 2. cap. 9. *Deinde est Calamus, et Bythias: ille a Calamorum multitudine, hic ab alta protectione promontorium circumurgentium nominatur*. Idem tamen sui oblitus, de Topograph. Constantin. lib. 4. cap. 10. *Vitharia* locum hunc vocat, Vitaliani profligati historiam ex Evagrio recitans.

Pag. 405. 10. ὅτι ὑπὸ πυρός αἰφνίδιον ἀνάπτονται τὰ ξαντῶν πλοία.] Navalis hujus victoriae, quam Anastasius Imp. Procli Mathematici ope adversus Vitalianum adeptus est, meminit etiam Zonaras: qui tamen non sulphure vivo navibus injecto, sed speculis Ustoriiis eam effectam tradit: *κατόπτρα γὰρ ᾄδεται χαλκῦσαι πυροφόρα ὁ Πρόκλος, καὶ ἐκ τοῦ τείλους ταῦτα ἀπαισώρῃσαι κατέναντι τῶν πολεμίων νεῶν· τούτοις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων προσβαλουσῶν, πῶρ ἐκείθεν ἐκκεραυνουῦσθαι, καταπλέγον τὸν νηῖ-την τῶν ἐναντίων στρατόν*. Nam specula ex aere fabricasse usque fertur Proclus, eaque de muro e regione hostilium navium suspendisse: in quae cum solares radii impigissent, ignem inde fulminis instar erumpentem classarios, ipsasque naves hostium combussisse. Verum non satis video, quo pacto fidem istis adhibere possimus, Marcellinum legentes, hujusce aevi scriptorem; Justiniani enim adhuc Patricii cancellos se egisse, testatur ipse. Hic itaque, de hac Vitaliani invasione verba faciens, haec habet: *Missi sunt ad Vitalianum Senatores, qui pacis cum eo leges componerent: nonaginta auri pondera, exceptis regalibus muneribus, pro precio tunc accepit Hypatii*. Et paulo post: *Magister militum Vitalianus per Thraciam factus, Hypatium quem captivum catenatumque apud Acres castellum tenebat, reversus suo remisit avunculo*. Victor etiam Turonensis, hujus aequalis, licet non precio Vitalianum amotum dicat, armis tamen propulsatum omnino negat: *Vitalianus Comes cum manu valida Barbarorum Constantinopolim veniens, in Sosthene sedit: qui non aliter postulatus pacem Anastasio Imperatori promittit, nisi prius defensores Synodi Chalcedonensis relegatos exilio sedibus propria reddat*,

etc. Verum cum Victor haec Anastasii Imp. an. xxiv. gesta narret, Marcellinus ad annum sequentem, Anthemio et Florentio Cons. ea refert.

Pag. 406. 5. ὄντα] Scr. ὄν.

Pag. 406. 10. ἔθνος πολεμικότατον.] Scr. πολεμικότατον de hac vero Hunnorum Sabirorum irruptione, vide Marcellinum, Victorem Turonens. Evagrium lib. 3. cap. 43. Nicephor. lib. 16. cap. 38. et Cedrenum. Munificentiae tamen hujus Imperatoris in Vectigales spoliatos, de qua Auctor paulo infra, apud istos ne verbum quidem.

Pag. 407. 3. ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, ἔλεησον ἡμᾶς.] Τρισάγιος, Hymnus est, Graeca Ecclesia decantari solita. Verba autem erant haec: Ἅγιος ὁ θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἔλεησον ἡμᾶς. his Petrus Fullo, Ecclesiae Antiochenae sub Leone Imp. antistes, clausulam hanc post ἅγιος ἀθάνατος, addidit; Χριστὲ βασιλεῦ, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. postea vero in exilium pulsus, cum tandem denuo a Zenone Episcopatu suo restitutus fuisset, his omissis, Χριστὲ βασιλεῦ, reliqua retinuit, nempe ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. Cedrenus: πρότερον δὲ προσέθευκε [Πέτρος ὁ Κναφεύς] τῷ τρισαγίῳ, Χριστὲ βασιλεῦ, ὁ σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς. ὕστερον δὲ ἔλεων. περιεῖλε τὸ, Χριστὲ βασιλεῦ. Deinceps itaque clausulae hujus additio apud Antiochenas, Ecclesiasque Orientales obtinebat; unde a Constantinopolitanis, et Occidentalibus, Theopaschitae, dicti sunt Orientales. Passianus eos vocat Marcellinus: Die Dominico, dum jubente Anastasio Caesare per Platonem in Ecclesia pulpito insistentem in hymnum Trinitatis Dei Passianorum Quaternitas additur, multi Orthodoxorum pristina voce psallentes, perfidosque praecones clamoribus objurgantes, in ejusdem Ecclesiae gremio caesi sunt. Vide Evagrium lib. 3. cap. 44. Nicephorum lib. 16. cap. 45. Victorem, et Cedrenum.

Pag. 407. 14. πραιδεύσαντες τὰ αὐτοῦ δημόσια.] δημόσια hic Aeraria vertimus: Τρακτευτής enim, et Λογοθέτης, id est, Publicarum Rationum Minister, sive Vectigalium Curator, erat Marinus, uti Auctor noster supra: ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς κενούσας Ἰωάννην τὸν Παφλαγὸνα ἐκ τοῦ τρακτεῦν τὰ δημόσια χάριτα τοῦ πραιτωροῦ τῶν ἐπάργων, ἐποίησεν αὐτὸν ἀπὸ ὑπάτων, ἀντὶ αὐτοῦ κενούσας τρακτευτήν, καὶ λογοθέτην Μαρίνον τὸν Σύρον.

Pag. 407. 21. καὶ ἀνελθῶν.] Scr. ἀνήλθεν, uti habet Chr. Alex.

Pag. 408. 7. τοὺς δὲ ἐρευμάτις.] Scr. σινομάτις. ἐρύομαι, et ἔρυμαι, Custodio; unde ἔρυμα, Custodia salva, sive Carcer. Hesychius: ἔρυμα, ὀχύρωμα, φυλακὴ, κάλυμμα, φύλαγμα. ab ἔρυμα vero Auctor noster verbum ἐρυματίσω formavit.

Pag. 408. 13. εὐσχημῶν.] Chr. Alex. a Radaro editum habet λευσχημῶν corrupte: Chr. idem ex Jos. Scaligeri edi-

tionem legit *λευγέμων* ad quam lectionem nostram emendandam censeo.

Pag. 408. 16. ἀπληστίαν σου.] Cedrenus habet, κακοπιστίαν σου.

Ibid. ἀκαλείφω δεκατέσσαρα.] Ita etiam Chr. Alexandr. Cedrenus legit; *τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη*. Constantinus Manasses:

Σὴν δὲ κακίαν μυσσαχθεὶς καὶ βεβηλοτροπίαν,
Ἐκκοπτῶν ὑπεξέκοψε τοὺς χρόνους τῆς ζωῆς σου,

Καὶ χρόνους ἐκολόβωσε τέσσαρας πρὸς τοὺς δέκα·

Καὶ ταυτ' εἰπὼν, ἀπῆλειψε πούτους ἀπὸ τοῦ χάπτου.

Pag. 408. 18. καὶ διυπνίσθη ταραχθεὶς.] Chr. Alex. habet, *καταβράχθεις* mendose.

Pag. 409. 3. ὄπισθέν μου ἔλθῶν χοῖρος.] Justinum, Anastasii in imperio successorem, ista notant: quem *συφορβόν*, *subiectum* fuisse vult Zonaras: *Ἀναδρόγη δὲ βασιλεὺς Ιουστίνος ὁ Θράξ, γονέων μὲν ἐκφυῖς ἀσήμων καὶ ἀφανῶν, αὐτὸς τὸ πρότερον αὐτουργῶν, ἢ βουκόλος τυγχάνων καὶ συφορβός*. Certe loco humili, imo sordido natum, agrisque exercendis tantum assuetum fuisse eum, asserit Procopius, Arcan. Histor.

Pag. 409. 19. ὦν ἐνιαυτῶν ἐννεμήκοντα.] Zonaras dicit Anastasium octoginta octo tantum annos vixisse: uti etiam et Victor Turonens. *Anastasius Imperator intra palatium suum tonitruorum terrore fugatus, et coruscationis jaculo percussus, in cubiculo, quo absconsus fuerat, moritur, et cum ignominia absque consuetis exequiis ad tumulum ducitur, ἀηρο βίαιε εὐασε* xxcix. Marcellus vitae ejus annorum numerum incertum reliquit; octogenario tamen majorem obiisse testatur.

Pag. 410. 8. ὄντινα ὁ στρατὸς τῶν φυλαττόντων τὸ παλαιόν κελύσει Θεοῦ, ἐξκουβιτόρων.] Ita etiam Chr. Alexandr. *Ἐξκουβιτορες, Excubitores, Milites erant Praetoriani, Palatii, atque Imperatori tutando destinati; atque ides ὁ στρατὸς τῶν ἐξκουβιτόρων* etc. ab Auctore dicuntur. Graecis *σωματοφύλακες* vocantur. Horum vero Praefectus erat Justinus. Evagrius lib. 4. cap. 1. de Justino Imp. haec habet: *ὑπὸ τῶν βασιλικῶν σωματοφύλακων ἀναβῆθεις, ὄνπερ καὶ ἤρχεν, ἡγεμῶν τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τάξεων καθιστάς*: infra etiam nostrῶ *κόμης ἐξκουβιτόρων* dicitur.

Pag. 410. 6. ἐβασίλευσε δὲ ἔτη θ', καὶ ἡμέρας εἰκοσιδύο.] Victor Turonens. annos VIII, et menses IX. Justinum regnasse asserit: forte de annorum numero quibus solus imperavit intelligendus est: cum enim Justinus annos octo, menses novem, et dies tres regnasset, Justinianum sororis filium in Imperii societatem adscivit: ut Evagrius testatur, lib. 4. cap. 9. Post quod tempus menses etiam quatuor supersuit, ut ex eodem Evagrio discimus, loco citato; ubi etiam eum annos IX integros, cum tribus tantum diebus, regnasse affirmat: sibi scilicet hac in re parum constans. Julii enim die IX; Aerae Antiochenae DLXVI.

anno, Indictionis scilicet xi, secundum Evagrium ipsum Imperator renuntiatus est Justinus: Kalendis autem Augusti Aerae Antiochenae ΔΙΚΧΧ, id est, Indictione v, secundum eundem, diem obiiit. Totum itaque regni ejus tempus ix annos, diesque insuper xxii, uti Noster recte, complexum est Marcellinus tamen ad novem imperii ejus annos, menses etiam duos addit.

Pag. 410. 8. ἀγράμματος δέ.] Hujus rei testem locupletem habemus Procopium, Justinii coaevum, Arcan. Hist. ἐπειδή τε ὁ βασιλεὺς [Ἀναστάσιος] ἐξ ἀνθρώπων ἠφάνιστο, αὐτὸς [Ἰουστίνος] τῆς τῆς ἀρχῆς δυνάμει τὴν βασιλείαν παρέλαβε, τυμβογέρον μὲν γεγωνῶς ἦδη, ἀμάθητος δὲ γραμμάτων ἀπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος ὤν.

Pag. 410. 11. τὸν τοῦ αὐτοῦ Ἀμαντίου δομέστικον.] Δομέστικος, Domesticus: licet vero vocabulum hoc dignitatis etiam erat, hoc tamen loco οἰκεῖον sonare puto, uti habet Zonaras: μετὰ δὲ γε τὴν τελευτὴν Ἀναστασίου, βουλῆς γενομένης περὶ προχειρίσεως βασιλείας ὁ εὐνοῦχος Ἀμάντιος etc. Θέλων Θεοκριτιανὸν τινα [Θεόκριτον alii] οἰκεῖον αὐτῷ ὄντα βρασιλεύσαι, πρήματα τῷ Ἰουστίνῳ παρέσχε διανέμειν τοῖς στρατιώταις, etc. Constantinus Manasses Theocritum Amantii consanguineum fuisse vult, de Justino ista praefereus:

Δαβῶν γὰρ, ὡς φασί, πολὺν χρυσὸν ἐξ Ἀμαντίου,
Ππῆρχε δὲ πραιπόσιτος Ἀμάντιος ἐκεῖνος,
Καὶ κελουσθεὶς τοῖς τάγμασι τοῦτον κατακενῶσαι,
Ὡς ἂν περιποιηθῶντο τὸ κράτος Θεοκρίτω,
Τῷ ποινωνοῦντι τῶν αὐτῶν αἱμάτων Ἀμαντίῳ,
Ἐκ τῶν ὀθνεῶν ἑαυτῷ κτάται τὴν βασιλείαν.

Vide etiam Evagrium, lib. 4. cap. 2.

Pag. 411. 1. ἔλλατο.] Lego, ἔλλοντο, uti habet Chr. Alex.

Pag. 411. 17. τῷ δὲ πρώτῳ ἔπει τῆς βασιλείας αὐτοῦ Ἰβήρος Σέβηρος.] Victor. Tur. Severum Justinii Imper. anno tandem vi, Justino et Appione Coss. asserit: Antiochenae Ecclesiae Severus, Chalcedonensis Synodi obtrectator, quum a Justino Imperatore quaereretur ad poenas, fugit: et in ejus locum substituitur Paulus. Evagrius tamen, et post eum Nicephorus, Severum Justinii anno 1, poenas dedisse, lingua ejus abscissa, testantur Evagr. lib. 4. cap. 4. Nicephor. lib. 17. cap. 2. Vide etiam Cedrenum, et Zonaram.

Pag. 412. 6. ἀνθρωπον ὑπερτέλειον πῆχυν ἕνα.] Locus proculdubio mendosus: forte legendum, ἀνθρωπον ὑπερτέλουσα τέλειον πῆχυν ἕνα. Cedrenus: Τῷ δ' αὐτῷ ἔπει [Justinii vii] ἐφάθη γυνὴ τις ἐκ τῆς Κελκιδίας μεγατογενῆς, ὑπερτέλουσα τῇ ἡλικίᾳ πάντα ἀνθρωπον τέλειον πῆχυν ἕνα, καὶ πλατεῖα σφύδρα. Mulieris hujus Giganteae meminerunt etiam Nicephorus, lib. 17. cap. 8. et Zonaras in Justino.

Pag. 412. 10. ἰδωσινάγευσον ὑπατον.] Δαισινάγεω, et δαισινάγεύω, *Designo*, apud recentiores.

Pag. 412. 12. ἐν τῷ ὑπατεύειν αὐτόν.] Hypatiae hae, sive Munera Consularia initio consulatus cujusque populo exhibebantur: verum Vitalianus septimo Consulatus sui mense interfectus est; cujus rei testem habemus, hujusce temporis hominem, Marcellinum, in Chronico: *Indictione xiiii, Vitaliano et Rustico Coss. Vitalianus his Coss. vii mense Consulatus sui xviii Vulneribus confossus in Palatio, cum Cleriano et Paulo satellitibus interemptus est.* Factum hoc Justiniani Patricii factione; ut ex Procopio discimus, Arcan. Histor. Victore etiam Turoaens. qui tamen sub Maximi Consulatu, anno nempe Justinī Imp. v, hoc factum vult, quod omnino falsum est: Consulatu enim suo, quem una cum Rustico, Justinī Imp. anno ii, gessit, interemptus est Vitalianus.

Pag. 412. 13. μάππαν.] Μάππα, *Mappa*, et μαππάριος, *Mapparius*, qui Mappam mittit; sive signum in Circo dat Aurigantibus. De Mappa vide, inter alios, doctissimum Jo. Vossium de Vitiis Sermon. lib. 1. cap. 4.

Pag. 412. 16. Τζάθιος.] Cedreno, et Zonarae, Τζάθος, Chronico Alex. Τζάθιος, dicitur.

Pag. 413. 4. ὁ αὐτοῦ πατήρ Δαμνάξης.] Chr. Alex. Tzathium facit τὸν υἱὸν Χαμνάξου, Chamnaxi filium.

Pag. 413. 9. τὴν ἐγγόνην Νόμου.] Chr. Alex. habet, ἔγγονον Ονίνου.

Pag. 413. 12. ἔχον ἀντὶ πορφυροῦ ταβλίου.] Chr. Alex. habet ἔχων, ac si Regem spectaret: si vero ad Chlamydam referatur, legendum, ἔχουσαν. Ταβλία autem Clavi sunt: voce supra usus est Auctor, lib. 2. τὰς μὲν βασιλικὰς πορφύρας, ἐχούσας ταβλία χρυσᾶ, τὰς δὲ τῶν συγκλητικῶν, εἰς χλαμύδας ἐχούσας σήμαντρον τῆς βασιλικῆς φορεσίας ταβλία πορφυρᾶ.

Pag. 413. 14. ἀληθινὸν ἔχοντα τὸν χαρακτήρα.] Scr, ἔχον. Caeterum ex nostro corrigendum Chr. Alex. uti habetur, ἀληθιδιν, reponendum, ἀληθινόν.

Pag. 413. 15. καὶ στιχάριον δὲ ἄσπερον.] Στιχάριον proprie erat vestis Sacerdotalis, albi coloris: uti nos docet Symeon Archiep. Thessalonicens. de Templo, etc. ὃ δὲ στιχάριον τὴν φωτεινὴν τῶν ἀγγέλων ἐμφαίνει περιβολήν· οὕτω γὰρ πολλαῖς φωτεινὴν ἐσθῆτα περιβεβλημένοι ἄφθησαν ἄγγελοι, ὡς καὶ ὁ ἐν τῷ μνήματι λευκὴν ἐσθῆτα ἐνδεδυμένος. Hoc loco *Tunicam* simpliciter sonat.

Ibid. Παραγαύδιον.] Trebell. Pollio in D. Claudio: *Albam subsericam paragaudem triuncem unam.* Parthica erat haec vestis. Hesychius: Παραγῶδας [corrupte hodie editur, παραγωγὰς, uti nos monet doctissimus Salmasius,] χιτῶν παρὰ Πάρθοις *Paragaudae*, lora sunt; *Paragaudiae* vero Vestes, quae loris au-

ratie circumtuebantur. Vide Clarissimū Viri Cl. Salmasii notas in Trebell. Poll. et in Flav. Vopisc.

Pag. 413. 16. ἔχον χρυσᾶ πλουμια βασιλικᾶ.] πλουμιον, et πλουμμιν, *Pluma*: *Claves* hic est. Procopius de Aedific. Justiniani lib. 3. χιτῶν ἐκ μετάξης ἐγκαλλωπίσασσι [Scr. ἐγκαλλωπίσασσι] χρυσοῖς πανταχόθεν ἀραισμένος, ἃ δὴ νευομικασσι πλουμια κάλειν. Sed vide etiam Salmas. loc. citatis.

Pag. 413. 17. τὰ γὰρ ζαγγία.] Scr. τζαγγία, uti habet Chr. Alex. addito littera T, verbis plerique a ζ incipientibus, more recentiorum barbarico; ut τζικουρίον, *Securis*; τζακκίσειν, quod Itali *Sacchegiare* dicunt. Τζάγκαι vero, sive τζαγγία, *Calceamenta* erant Regia: Latinis *Zanchae* dictae sunt: Trebellius Poll. in D. Claudio: *Zanchas de nostris Parthiis paria duo*: id est, *Calceps* ex Parthica pelle confectos.

Ibid. ἃ ἐφόρει, ἣν ἀγαγών.] *Lego*, ἃ ἦν ἀγαγών, etc. Sensus aliter mutilus est.

Pag. 414. 8. εἰς τὰ ἡμέτερα βασίλεια.] *Basilleion* proprie est *Regia*: apud nostrum, *Regnum*, ubique significat. Uti lib. 2. de Oedipode: καὶ ἀκούσας ὁ Οιδίπους, ἔλαβεν ἧλους, καὶ πήξας τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς τελευτᾶ, ἔασας τὸ βασίλειον τοῖς δούλοιν αὐτοῦ υἱοῖς, etc. Et lib. 18. de Auxumitarum Rege, Homeritensem de injuriis regno sue ab eo illatis postulante, haec habemus: ὁ δὲ τῶν Αὐξουμητῶν βασιλεὺς ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ Αμεριτῶν, ὅτι κακῶς ἐποίησας, φονεύσας Ρωμαίους Χριστιανούς πραγματευτὰς, καὶ ἔβλαψας τὰ ἐμὰ βασίλεια.

Pag. 414. 12. καὶ κωλύσαι τὸν βουλόμενον εἰς βελτίονα τάξιν ἔλθειν, καὶ γινῶναι θεῖον.] Locum mutilum ex Chr. Alex. ita restituimus: καὶ κωλύσαι τὸν βουλόμενον εἰς βελτίονα τάξιν ἔλθειν οὐκ ἐνεδέχτο· καὶ γινῶναι θεῖον etc.

Pag. 415. 10. ἐπηρώτησε τὸν Ζιλιγισμ*) εἰρηνικῶς, ὅτι, δῶρα etc.] Chr. Alex. habet, ἐπηρώτησεν τὸν Ζιλιγισμ εἰρηκῶς αὐτῷ, ὅτι δῶρα etc. Verum cum alterutro modo locum hunc legere possimus, nihil omnino mutare statui. Hunc vero Anastasius Bibliothec. Zelicben vocat.

Pag. 415. 20. δηλώσας διὰ Λαβροῦτον πρεσβυτοῦ.] Chr. Alex. Raderianum habet, διὰ Βροῦτον; Scal. διὰ Βροῦτον: ubi etiam πρεσβυτέρου corrupte legitur, pro πρεσβυτοῦ.

Pag. 416. 8. Θεοδότου ὑπάρχον πόλεως.] Mallet *ἐπάρχου*: De Theodoto vero hoc, Urbis Praefecto, vide Procopium, Arcan. Histor. pag. 43.

Pag. 416. 16. κλεισθεὶς ἐξελθεῖν ἐπὶ τὴν ἀνατολήν.] Procopius eum Hierosolyman relegendum scribit; loco citato.

Pag. 417. 7. ἀλυτάρχησαν δὲ.] Scr. ἡλυτάρχησαν.

*) Sic ed. Ox.

Ibid. ἀπὸ Ἀφρανίου.] Lib. 12. Ἀφρόνιος iste dicitur.

Ibid. ἕως ὀγδοῦν ἐξηκοστοῦ πεντακοσιοστοῦ, ἀφ' οὗ etc.

Annus hic desideratur; suspicor legendum, ἕως ὀγ. ἐξη. πεντ. ἔτους κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἀντιοχεῖς, [uti vulgo loquitur Auctor noster,] ἀφ' οὗ ἐκωλύθη, etc. Incidit hoc in Justinii Imp. annum III, qui erat Indictio XIII; ita ut a sequente Indictione XIV, Olympicorum Inhibitio ista deinceps locum habuerit: ὅτι Auctor supra.

Pag. 417. 7. κατὰ προσβίαν Εφραιμίου τοῦ Πατριάρχου.] δὲ particula, aut quid tale deesse videtur. Caeterum Ephraemius, licet postea, Euphrasio ruinis Antiochenis obruto, Patriarcha creatus fuerit, adhuc tamen Antiochiae Praefectus tantum erat. Itaque omnino legendum, Εὐφρασίου τοῦ Πατριάρχου; nisi quis maluerit, Εφραιμίου, καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας.

Pag. 417. 20. τὸ λεγόμενον Δοῦράχιον.] Scr. Δοῦράχιον.

Pag. 418. 3. ἥτις πρώην μὲν ἔλεγτο Επίδαυρος.] Scribo, *Επίδαμνος*. Stephanus de Urb. Δοῦράχιον, πόλις Πλευρικῆ, *Επίδαμνος κληθεῖσα*. Patria haec erat Anastasii Imp. uti testatur Evagrius, lib. 3. cap. 29. οὗτος δ' Ἀναστάσιος πατρίδα τὴν *Επίδαμνον* ἔχων, Δοῦράχιον νῦν προσαγορεύεται, etc. Epidaurus quidem Urbs est, sed alia. De hisce vero Cladibus, vide Evagrius, lib. 4. cap. 5, et 8. Nicephorum, lib. 17. cap. 8. Cedrenum etiam, et Zonaram; apud quem tamen, pro *Ἀνάβαρβος*, mendose scribitur, *Ἀνάβαρζος*, sive *Ἀνάβαρζα*.

Pag. 418. 9. ὑδάτων ποταμιαίων.] Forte scribendum, *ποταμείων*.

Pag. 418. 11. αὐτανδροὶ σὺν τοῖς οἴκοις ἀπώλοντο.] Nova plane haec locutionis forma.

Pag. 419. 3. τὴν δὲ Ἐδεσσαν μετωνόμασεν, *Ιουστινούπολιν*.] Tam Anazarbum, quam Edessam hoc nomine insignivit: Evagrius lib. 4. cap. 8. μετεκλήθησαν τοίνυν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ *Ιουστίνου* ἡ *Ἐδεσσα*, καὶ τούτων ἑκατέρα τῇ αὐτοῦ προσηγορίᾳ κατεκοσμήθησαν.

Pag. 419. 6. ἐν μηνὶ Μαῖω ὑπάτειας Ολυβρίου.] Accidit tremendus iste Terraemotus Justinii Imp. anno VII, et mense decimo, id est, VIII. ejusdem anno currente; quo Consulatum solus gessit Olybrius; ut ex Marcellino discimus. Itaque apud Auctorem nostrum, post τῶ δὲ ἐβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, addendum, καὶ μηνὶ δεκάτῳ: Uti habet Evagrius, lib. 4. cap. 5. Nicephorus etiam, lib. 17. cap. 3. Justinus enim Imperator renunciatus est Julii die IX, Aerae Antiochenae anni DLXVI, id est, anni Christi vulgaris DXXVIII: decimus autem mensis, post expletum Justinii annum VII, erat Maius, Aerae Antiochenae anni DLXXIV, anni Christi vulgaris DXXVI, quo anno Olybrius Consulatum solus gessit.

Ioannes Malalas.

Pag. 420. 7. ἦν γὰρ ἡ μεγάλη ἑορτὴ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἢ τῆς ἀναλήψεως.] Non erat ipsa Assumptionis dies; haec enim perpetuo feria quinta est: sed postridie accidit tremendus iste terrae motus, nempe Maii die xxix, qui tum feria sexta erat, sive dies Veneris: cuius rei testem habemus Evagrium, lib. 4. cap. 5.

Pag. 420. 13. καὶ ἠπήντουσαν αὐτοῖς γεωργοί.] Scribo, ἀπήντων.

Pag. 421. 20. καὶ πάντες οἱ συγκλητικοὶ καὶ πορφυρᾷ ἐφόρουσαν.] Quod noster πορφυρᾷ φοροῦντες, Cedrenus dicit, φαιάν στολήν ἐνδυσάμενοι, Pullati, sive Vestibus nigricantibus induti. Purpura quidem Regum, et Magistratum Insigne est: etiam et Luctui appropriatus color: nempe quod ad nigrum colorem propius accedat: sed et quibusdam πορφύρεον, Nigrum est. Hesychius: Πορφύρεον πορφυροῦν, μέλαν· Πορφύρει, μελανίζει.

*Pag. 422. 10. καὶ μηνῶν θ'.] Justinus Imperator salutatus est Julii die ix, uti supra diximus: Aprili itaque Justinianus in Imperii societatem a Justino adscitus est; is enim a Julio mensis erat nonus. Atque huius rei testem habemus Marcellinum: *Anno Regiae urbis conditae cxcvii. Justinus Imperator, Justinianum ex sorore sua nepotem, jam dudum a se Nobilissimum designatum, regni quoque sui successorem creavit, Kal. Aprilis.* Evagrium etiam, lib. 4. cap. 9. Nicephor. lib. 17. cap. 7. et Chr. Alexandr.*

Pag. 422. 16. ὁποῖον δ' ἂν ὑπάρχωσι μέρους.] Immo insanissimum ei fuisse Venetorum studium, luculenter satis testatur Evagrius, lib. 4. cap. 31. Procopius etiam, in Arcana Hist. quos vide.

Pag. 423. 5. καὶ κιστέρνας.] κιστέρνα, κιστέρνα, sive, ut Hesychius habet, κιστέρνα, Cisterna est: Κιστέρνα, λάκκος φρέατος, βάρανθρα, ἢ βυθός.

Pag. 423. 20. ἀναγκασθεὶς προεχειρίσθη πατριάρχης.] Evagrius longe aliter, lib. 4. cap. 6. ὃν [Ἐφραῖμιον] κἀντεῦθεν ἀγασάμενοι Ἀντιοχείων παῖδες, εἰς ἱερέα ψηφίζονται· καὶ τὸν ἀποστολικὸν λαγγάνει θρόνον, ὥσπερ μισθὸν καὶ γέρας τῆς τοσαύτης προνομίας τοῦτον κληρωσάμενος: nempe ob summam ejus in urbe instauranda curam, Patriarchatum, tanquam benevolentiae, Providentiaeque suae mercedem, ab Antiochensibus Episcopus delectus, reportavit. Vide et Nicephor. lib. 17. cap. 3. et Cedrenum.

Pag. 424. 4. τὴν γενομένην ἄλωσιν τῆς πόλεως.] Forte scribendum, πῶσιν, uti supra habet.

*Pag. 424. 17. τελευτᾷ δὲ ἐνιαυτῶν ος'.] Chr. Alex. duos praeterea vitae ejus addit annos: τελευτᾷ δὲ ἐτῶν ος'. *Moritur anno aetatis suae lxxvii.**

Pag. 425. 5. Ἦν δὲ τῇ ἰδέᾳ κονδοιδῆς.] Fasti Alexandrini a Scaligero editi habent κονδοιδῆς. Scr. κονδοειδῆς: nempe κοντός, vel κονδός, Curtus est recentioribus: Fasti dicti a Radere

editi *κωνοειδής* habent, mendose: quomodo enim τῇ ἰδέᾳ κωνοειδής quis esse possit? statura quidem erat curta, ut Noster; vel ut Procopius, non procera, nec pusilla nimis. Τοῦ μὲν οὖν σῶμα [Justiniani] οὕτε μακρὸς, οὕτε κολοβὸς ἄγαν, ἀλλὰ μέτριος ἦν. *Corpore neque procero fuit, neque pusillo nimis, sed quo staturam justam non excederet.*

Pag. 425. 9. καὶ αὐτὸς δὲ ὢν Θραξ ἀπὸ Βεδεριανῆς.] Justinus enim Imp. avunculus ejus, Thrax etiam erat, ab urbe Bederiana ortum suum ducens.

Pag. 426. 8. ὅστις Γολιάθ λίθῳ λαβῶν.] Subaudi, πληγῆν.

Pag. 426. 14. ὡς γενομένην μοῖραν τῷ Γολιάθ.] De ridiculo hoc commento, vide quae supra notavimus ad lib. 5. ubi haec etiam habentur.

Pag. 426. 21. *Ιουστινιανὸς δέδωκεν ὑπατείαν τῇ ἔκτῃ ἐπισημῆσει.*] Secundus hic erat Justiniani Consulatus: priorem enim cum Valerio gesserat, Justin Imp. anno iv.

Pag. 427. 5. *Γιλδέριχ, καὶ Κήρυνκον, καὶ Εἰρηναῖον.*] Duces in hoc bello missos fuisse Belisarium, Cerycum et Irenaeum asserit Chr. Alex. Auctor. Cedrenus vero, Belisarium, Cerycum et Petrum: Gilderichi autem hujus ibidem mentio nulla.

Pag. 427. 12. καὶ λαβόντος τὰ ἐκπέδιτα.] Chr. Alex. habet τὰ ἐξκαιδίτα: scribendum, ἐξπέδιτα: *ἐκπέδιτον, Expeditum: Exercitus.*

Pag. 427. 18. ὁ δὲ τῶν Ερνούλων, ὀνόματι Γρέτης.] Γρέτης, Cedreno dicitur. Ερνούλων vero scribendum, uti Procopius habet, Gothic. lib. 2. οἱ τινες δὲ ἀνθρώπων εἰσὶν Ερούλοι, καὶ ὄθεν Ρωμαίοις ἐς ξυμμαχίαν κατέστησαν, ἐρῶν ἱερομαί, etc.

Pag. 427. 20. ἤτησεν ἑαυτὸν γενέσθαι Χριστιανόν.] Imo maximis muneribus a Justiniano ad id allecti, Christianismum susceperunt: ut ex eodem Procopio discimus, Goth. lib. 2. *Ἐπεὶ δὲ Ιουστινιανὸς τὴν βασιλείαν παρέλαβε, χάρα τε ἀγαθῇ, καὶ ἄλλοις χρήμασιν αὐτοῦς [Ερούλους] δωρησάμενος, ἐταιρίαν λέγεσθαι τε παντελῶς ἵσχυσε καὶ χριστιανούς γενέσθαι ἅπαντας ἔπεισε.* Vide etiam Evagrium, lib. 4. cap. 19. Nicephorum lib. 17. cap. 18. et Cedrenum.

Pag. 428. 6. *Τῶν λεγομένων Ἐξακιοσιῶν Ἀρριανῶν.*] Ita etiam Cedrenus. *Ἐξακιοσιῶν* vero scribendum, uti supra notavimus, ad lib. XIII.

Pag. 428. 10. *ἔτη φνθ'.*] Annus DLIX. a Justiniani Consulatu II, retrorsum numerando, coincidit cum anno post I. Caesarem interfectum Decimotertio: qui tamen anni Augusto Imperanti a nonnullis attribuuntur; licet quidam ab Actiaca victoria, quae XII. post I. Caes. mortuum anno accidit imperium ejus initium sumunt, e quorum numero Auctor noster esse videtur.

Pag. 428. 12. *ἔτη ςυβζ'.*] Numerus iste pessime corruptus est: Auctorem enim adeo sui oblitum esse potuisse vix cre-

dibile est. Suprà enim, libro x, dicit Christum natum fuisse Augusti Imp. anno κχι. sive anno mundi 100, D, quomodo Graeci vulgo computant: quibus annis si DXXIX, alios a Christo nato ad hunc Justiniani Consulatum π. elapsos addas, colliges tantum 100 CIO XXIX: adeo ut CCCCLXVIII. annos plus justo hic poni manifestum sit.

Pag. 428. 15. *ἕως τῆς ὑπατείας Ιουστινιανουῦ.*] Supplendum *δευτέρας*. Verum quomodo Eusebius computum annorum ad Justiniani Consulatum deduxisse dicitur, cum ducentis circiter annis Justinianum praecesserit? Itaque puto Auctorem intelligendum esse de calculo ab Eusebio ad Christi tantum Natalitia instituto: a quo tempore reliquus annorum numerus a quoquam nullo negotio deduci potest. Sed in istis nihil omnino sani est. Eusebius enim ab Abrahamo ad Christum Natum annos numerat κκxv, ab Adamo vero ad Abrahamum, secundum lxx seniorum, quae omnium maximae sunt, rationes, MMMCLXXXIV. quibus si addas DXXIX, in quem Christi annum incidit Justiniani Consulatus π, anni tantum colliguntur 100, DCXXVIII. Atque hic est verus calculus Eusebianus; qui tamen DCCIV. annis ab Auctoris nostri Eusebiano superatur.

Pag. 428. 18. *πάντων οὖν τὰ συγγράμματα φέρει ἕκτην γλιὰδα ἐνιαυτῶν*] Scribo, *ἐνιαυτῶν*. Auctores vero suos supra prodidit, nempe Clementem, Theophilum et Timotheum. Caeterum non est, quod Graecorum ab Orbe Condito annorum Computatio nos moretur.

Pag. 429. 1. *ἕτη ρθθ'.*] Encaenia urbis Constantinopolitanae, secundum nostrum, celebrata sunt Aerae Antiochensae anno CCCLXXVIII, id est, [anno Christi vulgari CCCXXX, nempe Constantini Imp. anno xxiv. ex quo tempore ad hunc secundum Justiniani Consulatum anni excurrunt cxcix, uti Auctor recte. Vide quae supra notavimus ad librum xiii.

Pag. 429. 5. *ὁ οὖν χρονογράφος ἀνάγκην ἔχει*] Malle, *ὁ γὰρ χρονογράφος*.

Pag. 429. 12. *Ἀθάλαριχος, ἕκγονος τοῦ Οὐάλμεριακουῦ*] Scribendum, *Αθαλάριχος*. Athalaricus vero Eutharici erat filius, ex Amalasuontha, Theoderici filia: uti supra monuimus, ad libr. 15. Vide Jornandem de Reb. Get. Cap. 59.

Pag. 429. 13. *Γιλδέριχ, ὁ ἕκγονος Γινξίριχου*] *ἕκγονος*, apud nostrum, quandoque Filium, aliquando etiam Nepotem significat. Gilderichus enim sive Ilderichus, ut habet Procopius, Honorici filius erat, Gensirichi vero, sive Gizerichi Nepos. vide Procopium, de Bel. Vandal. lib. 1.

Pag. 429. 17. *ὀνόματι Ζίττας.*] *Σίττας* Procopio dicitur.

Pag. 429. 21. *καὶ στρατεύσας ἐντοπίλους σκρινιαρίου*] *σκρινιάριος*, *Scriniarius*. Suidas: *Σκρινιάριος*, ὁ χαρτυλάριος τοῦ ἐπάρχου, ὁ αἰρων τὸ σκρίνιον, ἦτοι τὸ κιβώτιον.

Pag. 430. 4. και τους ὑπάτους αὐτῶν] Forte legendum ἀνθυπάτους. Armenia enim a Proconsulibus administrata fuit; ut apparet ex Justiniani Constitutione κχι, hanc habente Inscriptio-nem: Ο αὐτὸς βασιλεὺς Ἀνακίῳ τῷ μεγαλοκρεστάτῳ ἀνθυπάτῳ Ἀρμενίας. Ejusdem etiam Constitutione κκχι. haec leguntur: ὡς-τε τεσσάρων Ἀρμενιῶν οὐσῶν, δύο μὲν εἶναι σπεκταβιλίας τήν τε τοῦ ἀνθυπάτου, τήν τε τοῦ κόμητος· καὶ ἀνθύπατον μὲν εἶναι τὸν τῆς πρώτης ἡγούμενον Ἀρμενίας, κόμητα δὲ τὸν τῆς τρίτης· τὸν δὲ τῆς δευτέρας, καὶ τετάρτης, ὀρδιναρίους καθεστάναι.

Pag. 430. 7. ἀριθμούς τέσσαρας.] Quod Nostro ἀριθμὸς aliis recentioribus plerumque νοῦμερον dicitur, vocabulo Latino. Suidas: Σπείραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες, νοῦμερα, λε-γιῶν: quod vero militibus constabat, numerus non docet. Mille in se habuisse colligimus ex Cedreno: quod enim Auctor noster ἀριθμούς τέσσαρας, Cedrenus χιλιάδας τέσσαρας, vocat, de Sitta duce verba habens: δέδωκε δὲ αὐτῷ καὶ ἀπὸ ἀνατολῆς στρατὸν χιλιάδας τέσσαρας, καὶ γέγονε μεγάλη φυλακὴ καὶ βοήθεια Ρω-μαίων.

Pag. 430. 10. ὀνόματι Κομητῶ] Scr. Κομιτῶ: Theodoraē Augustae soror erat natu major. De utriusque vero ortu, atque Educatione qui certior fieri vult, consulat Procopium, in Arcan. Histor.

Pag. 430. 14. εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἕκαστος] Sensus imperfectus videtur: supplendum censeo ὥστε μὴ κληρονομείσθαι, εἰ μὴ ὅσα πρὸ τοῦ γενέσθαι ἕκαστος: quae verba apud Cedrenum habentur, atque hoc loco omnino desiderantur.

Pag. 430. 19. μετονομάσας αὐτὴν Ἰουστινιανούπολιν] Chr. Alex. Stephanus, sive potius ejus brevior Hermolaus, Justinia-nas, vocat: Συκαί, πόλις ἀντικρῦ τῆς νέας Ρώμης, ἣ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιανὰ προσεγορευθεῖσα.

Pag. 430. 22. καὶ ὑπ' αὐτὴν χιλιάδας ἑκατὸν] Scr. χιλιάδας. De Historia vero hac convenit satis inter Auctorem Nostrum et Cedrenum: de nominibus non item. Regina enim haec vidua Ce-dreno Βαρῆξ, maritus vero ejus Μαλάχ, dicuntur. Ex regibus vero Hunnicis ab eadem profligatis alterum Σύρακα, alterum Γλώην vocat.

Pag. 431. 12. καὶ ἐφούλισεν αὐτὸν] Infra etiam lib. 18. habemus τοὺς μὲν ἐφούλισε, ἑτέρας δὲ ἀπεκεφάλισε. φουρκίζειν, sive φουλκίζειν, utroque enim modo legitur, in furcam agere, significat. Nec enim doctissimo Meursio accedere possum, qui vocabula haec distinguit, et φουρκίζειν quidem in furcam agere, φουλκίζειν vero, Strangulare, significare contendit. Qua enim de causa Hunnus iste ad Sycas mitteretur, ut ibi tam privato mortis genere periret? Imo potius in opposito urbi litore Syceno in furcam agebantur; ut ibi in omnium oculis positi, si cives erant seditiosi, vel flagitii cujuscunque alius rei, caeteris in ter-

rorem, si hostes in bello capti, eisdem jucundum essent in spectaculum. Exempla passim occurrunt, tam apud nostrum, tum apud alios. Cedrenus, in Constant. Pogon. καὶ ἀποστείλας, ἐκράτησε τοὺς πρώτους αὐτῶν, καὶ ἐφούλευσεν ἐν Συκαίς. sed nec toti tantum Malefici hoc in loco furcae subiciebantur, verum et capita etiam eorum contis affixa populo in spectacula proponebantur. Exemplum habemus ex Evagrio, de Longino et Theodoro in Anastasium Imp. rebellantibus: τῶν δὲ κεφαλῶν Λογγίνου, καὶ Θεοδώρου πρὸς Ἰωάννου τοῦ Σκύθου σταλεισῶν ἀπὸ τὴν βασιλέως πόλιν, ἃς καὶ ἐν κόντοις περιαρτήσας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς καλουμέναις Συκαίς, ἀντιπέραν τῆς Κωνσταντινου κειμένης ἐκράτησεν, ἥδὲ θάμα τοῖς Βυζαντιοῖς, ἀνθ' ἃν κακῶς πρὸς Ζήνωνος καὶ τῶν Ἰσαύρων ἐπεπόνθεισαν. Longini vero, et Theodori capita, a Joanne Scythia Constantinopolim missa, Imperator palis alligata, in loco cui Sycae nomen est, e regione Constantinopolis in ulteriore maris litore sito suspendit: gratum sane spectaculum propterea Constantinopolitanis, quod ipsi a Zenone et Isauris gravibus ante affecti fuissent incommodis.

Pag. 431. 17. ὀνόματι Γρωδ] Cedrenus habet; Γρωδᾶς λεγόμενος.

Pag. 431. 21. καὶ τὸν Βόσπορον ἦντινα πόλιν Ἡρακλῆς ὁ ἀπὸ Ἰσπανίων ἔκτισε] Scribo, καὶ τὴν Βοσπορον: Urbis enim nomen est hoc loco; est etiam et Freti. Stephanus de urb. Βόσπορος, πόλις Πόντου, κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, ἔς Θίλων καὶ πορθμὸς ὁ ὁμώνυμος. Bosphorus vero duplex est, Thracius, et Cimmerius.

Pag. 431. 23. δεδωκῶς αὐτῇ τῇ πόλει ὄνομα, βοῶν φόρος] Ridiculum hoc commentum nobis obtrudit etiam Cedrenus; nisi quod suavissimam urbis hujus Conditoris, eandemque Romano imperio (quod tamen nondum erat in rerum natura,) tributariam facientis fabulam, praetermittat.

Pag. 432. 2. ἦτοι Ἰταλῶν λεγομένων Ἰσπανῶν] Italos, apud Auctorem nostrum, pro Europae partium Occidentaliorum incolis frequenter usurpari, supra notavimus, ad lib. 2.

Pag. 432. 8. ἦν δὲ ἐν τῇ πόλει συναλλαγαί] Lego, συναλλαγῇ, ut cum verbo ἦν congruat.

Pag. 432. 8. καὶ ἤλεκτρινα] Electrum Metallī species quaedam est, ex Argenti cum Auro mixtione, confecta; ἤλεκτρος, et ἤλεκτρον dixerunt; Hesychius. ἤλεκτρον, ἀλλόφυτον χρυσίον: et deinde; ἤλεκτρος, μέταλλον χρυσίον. Electrum vero proprie dicebatur, quod Auri partibus tribus Argenti quartam admixtam habuit; ut inquit Isidorus: vel ut Plinius Nat. Hist. lib. 33. cap. 4. quod Auri portionibus quatuor Argenti quintam additam habuit. Metallī hujus apud veteres copia magna erat; eo quod eis (uti doctis videtur) Argenti ab Auro separandi modus saltem absque Argenti jactura, quae utique nimis magna fuisset, peni-

tus ignotus fuerit. Si vero quaeratur, unde igitur illis tantum auri puri erat quantum sufficeret ad nummos conficiendos; respondemus tum fodinas, tum flumina aurifera id illis suppeditasse; adeoque puri auri quam impuri majorem copiam inde eos hausisse. Atque in hac etiam sententia est Georg. Agricola, de Natura fossilium lib. 1. cap. 2. *Certe quoties animum refero ad eorum scripta, (de veteribus loquitur,) adducor, ut credam, plus puri auri semper repertum esse, quam confectum e terrarum, vel lapidum generibus, cum quibus solet esse permixtum, etc.* Sed vide Auctorem ipsum. Vel si hoc satis ad nummos ferendos haud fuisset, aurum habebant metallis vilioribus, aere, plumbo, etc. permixtum, quod in hunc usum purgare potuissent. Ubi-
cunque vero in eam metallorum mixturam, quod Electrum dicebatur, inciderunt, impurgatam omnino usui suo accommodarunt. Sed et virtutes quasdam peculiare, easque Electro genuino quam auro puro ipso majores attribuerunt. Ex eo enim, quod Naturaliter tale est, Venena deprehendi testatur Plinius, lib. 33. cap. 4. cui etiam concinit Isidorus de Origin. *Defasciatus est (inquit ille) hoc metallum omnibus metallis: et paulo post: Si ei infundas venenum, stridorem edit, et colores varios in modum arcus coelestis emittit.*

Pag. 432. 10. λαβόντες ἀντ' αὐτῶν μιλιαρσία] *Μιλιαρσίσιον Miliarisium* Nummi genus est a Militia sic dictum, uti vult Cedrenus, p. 168. *Μιλιαρσία δὲ ἀπὸ τῆς μιλιτίας, ἣ γον στρατείας.* Argenteum erat, atque duas siliquas, id est, partem duodecimam valebat. Scholiastes Basilic. Eclog. 23. *χρῆ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἐν κεράτιον φάλλεις εἰσὶ δώδεκα, ἧτοι μιλιαρσίσιον τὸ ἡμῖν. τὰ οὖν ἰβ'. κεράτια εἰσὶ νομισματος ἡμῖν. τὸ γὰρ ἀπέραιον νόμισμα ἔχει μιλιαρσία ἰβ', ἧτοι κεράτια. κβ'. Sciendum est, siliquam unam folles xii. valere, sive Miliarisii dimidiam partem: siliquae igitur xii. Solidi aurei dimidia pars sunt. Solidus enim justus Miliarisia xii, sive siliquas xxiv. valet.*

Pag. 432. 12. τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Μουῦγελ] Hunc Μουῦγελαν vocat Cedrenus.

Ibid. πτοηθέντες Ρωμαίους] Inauditum hoc locutionis genus.

Pag. 432. 15. ἐν τῷ λεγομένῳ Ιερῶ] *Ιερὸν, Hierum, Fanum* est antiquissimum, Jovi Urso sacrum ad fauces Ponti Euxini in terra Asiatica positum. De hoc vide P. Gyllium de Bosphoro Thracio lib. 1. cap. 2. Et l. 2. cap. 19.

Pag. 433. 3. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ συνέβη Ἰνδοῦς πολεμῆσαι πρὸς ἑαυτοῦς] Bellum hoc Indorum Cedrenus refert ad Justiniani Imp. An. xv.; Anastasius vero ad ejusdem annum xvi.: qui etiam Regum horum alterum Damianum, Homeritarum, alterum vero, Adadam, Auxumitarum Regem, vocant; quem tamen Procopius Persicor. lib. 1. *Ελλησθεαῖον* vocat.

Pag. 433. 6. ἑνδοτέρως ἐστὶ τῶν Ἀμεριτῶν] *Scr. Ομηριτῶν.* Homeritae Arabiae felicitis incolae erant, Auxumitae vero Aethiopiae; qui etiam ab Homeritis sinu Arabico disternabantur. Vide Procopium, Persicor. lib. 1. et Nicephor, Eccl. Hist. lib. 9. cap. 18. et lib. 17. cap. 32.

Pag. 433. 10. βασιλείαι ἐπτά] *Scr. βασιλεία: βασιλείον vero, pro Regno, ubique ponit Auctor noster.*

Pag. 434. 1. ἐὰν νικήσω Ἀμμον ἐκ. χριστιανὸς γίνομαι] Ita etiam Nicephorus lib. 17. cap. 32. Et Cedrenus. Rex tamen, Auxumitensis, etiam ante hoc bellum, Christianus fuit, idque ferventissimus, *χριστιανὸς τε ὦν, καὶ δόξης τῆσδε ὡς μάλιστα ἐπιμελούμενος*, uti testatur hujusce aevi scriptor Procopius, Persicor. lib. 1.

Pag. 434. 22. Ἀλαμούνδαρος ὁ Σαρακηνὸς τῶν Περσῶν] Infra Alamundarum vocat βασιλίσκον Σαρακηνῶν: nempe Sarcenicarum copiarum, quae a Persarum partibus steterunt, Dux erat Alamundarus iste. Vide Procopium, Persic. lib. 1.

Pag. 434. 23. ἐπιφύλαξ αὐτῶ τῷ φύλαρχῳ Ρωμαίων] *Scr. φύλαρχῳ: infra etiam ἀρχιφυλός dicitur. Φύλαρχοι vero, Provinciarum confederatarum Praefecti erant: Procopius Persic. lib. 1. Οὐδεὶς δὲ οὔτε Ρωμαίων στρατιωτῶν ἀρχῶν, οὐδὲ δοῦκας καλοῦσιν, οὔτε Σαρακηνῶν τῶν Ρωμαίων ἐνσπόνδων ἡγούμενος, οἱ φύλαρχοι ἐπικαλοῦνται, ζῆν τοῖς ἐπομένοις Ἀμμονδαρῶ ἀντιτάξασθαι, ἰσχυρῶς εἶπεν.* In sequentibus etiam habemus *καὶ τοῖς τῶν ἐπαρχῶν φύλαρχοις; item, τὸν φύλαρχον Παλαιστίνης.*

Pag. 435. 5. εὐθέως ἀπειθόντες Ἀρέθας ὁ φύλαρχος, etc.] An a mortuis revixit? modo enim ab Alamundaro interfectum Aretham Phylarchum tradidit.

Pag. 435. 14. καμήλους δρομοναρίας] *δρομοναρίας* vocat Auctor, quos alii *δρομάδας*.

Pag. 435. 18. ἀνεπλήρωσε καὶ τὸ δημόσιον] *Chr. Alex. habet τὸ δημόσιον λουτρόν. δημόσιον* tamen absolute, pro Balneo Publico, apud nostrum frequentissime occurrit.

Pag. 435. 20. τὸ μέσαινον τῆς βασιλικῆς κυστέρνας] *μεσαινον* etiam habet *Chr. Alex. et nostrum iterum infra. At lib. 13. μέσαινον* scribitur; rectius: *μαρμαρώσας δὲ ἐπάνω τῶν ελλημάτων τοῦ χειμᾶρτος πᾶν τὸ μέσαινον, ἐπλήρωσε τὸν φόρον αὐτοῦ. Μέσαινον* vero proprie locum quendam in media casa esse volunt; aut etiam januam, inter duas domus: ex hisce tamen locis inter se collatis ab auctore poni videtur pro Fornicatione quadam, sive opere Fornicario aquarum canaliculis, vel Cisternis superinducto. *μεσίκωνον* habet Scaligeri Editio Faistorum Alexandrinorum mendose.

Pag. 436. 6. ἀπὸ Διὸς πόλεως] *Leg. conjunctim, Διοπέλειως.*

Pag. 436. 11. ἐπόμπησεν εἰς κραβαταρίαν.] Cedrenus ha-

bet, προσέταξε καὶ γυμνοὺς κατὰ τὴν ἀγορὰν θριαμβευθῆναι. Quod vero Theophanes in Justiniano II dicit, *πομπεῦσαι πεποίηκεν*, Anastasius reddit, *Pompis fecit dehonestari*. Nempe mos iste maleficos populo per ludibrium spectandos per urbem circumferendi Justiniani temporibus, et deinceps frequentissimus erat. Caeterum vox et varie a nostro effertur: infra enim uno loco habemus, *χειροκοπηθέντες περιεβωμβήθησαν ἐν καμήλοις*: altero, *καὶ περιβωμισθέντων αὐτῶν ἀνά παῖσαν τὴν πόλιν*; et iterum, *συσχεθέντες Ἕλληνες περιεβωμισθήσαν*: ubi *περιβωμίζομαι*, et *περιβωμβέομαι*, pro *περικουμπεῖομαι* corrupte poni nullus dubito. Hac vero severitate non in omnes ἀφειροκοίτας, sed Prasinus tantum, et divites, eosque quicunque apud eum in offensa erant, initio usus est Justinianus: ut Procopius testatur in Arcan. Hist. *τοὺς δὲ οὕτως ἀλικομένους, τὰ αἰδοῖα περιηρημένους ἐπόμπειον· οὐκ ἐς πάντας μέντοι τὸ κατὸν κατ' ἀρχὰς ἤγετο· ἀλλ' ὅσοι ἢ Πράσινοι εἶναι ἢ μεγάλα περιβεβλήσθαι χρήματα ἔδοξαν*.

Pag. 436. 19. *καὶ ἐλαώθη τὸ ἡμισυ τῆς πόλεως*.] Ἄ χάος, Hiatus, verbum format *χαῶω*, *hisco*; unde Aor. 1. pass. *ἐλαώθη*. Cedrenus hunc terrae motum ad Justinii Imp. annum ultimum refert.

Pag. 437. 17. *ἔδωρήσατο τὸ Γοτθικὸν ξυλλέλαιον*] Quid hoc *ξυλλέλαιον* sit, doctioribus inquirendum relinquimus: nos in hoc scrutinio frustra adhuc sumus: stipendium quoddam fuisse videtur Gothicis pendii solitum. Certe Justinianum Imp. imperium Romanum Barbaris tributarium fecisse, testem locupletem habemus Procopium, Arcan. Hist. idque Gothicis praecipue, ut apparet ex Petro Patric. Excerpt. de Legation. ubi Carporum Legatus apud Monophilum, Mysiae Ducem, introducit de hac re querentes, diemque sibi fieri postulantes, his verbis: *Διὰ τι οἱ Γότθοι τὸσαῦτα χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσιν, καὶ ἡμεῖς οὐ λαμβάνομεν*; etc. et paulo post: *καὶ δὴ τῶ ἡμῖν τὸσαῦτα· ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμέν*. Quid autem, si *συνέλεον* legeremus? ξ pro ζ.

Pag. 437. 19. *ἐπιβόρῳσαντες μετὰ πλήθους*] sensus hoc loco imperfectus est: forte legendum *ἐπέβόρῳσαν*: *ἐπιβόρῳσαντες* enim non habet verbum cum quo cohaereat. Caeterum huiusmodi *ἀσυνταξία* apud hunc Auctorem frequenter occurrit.

Pag. 438. 23. *καὶ γενομένου σιλεντίου κομβέντου*] Utraque vox Latina est: *κόμβεντος* est *Conventus*: cui τὸ *Σιλέντιον* additum, innuit *Conventum* hunc factum esse in Palatio, in Imperatoris anteriore cubiculo, ob cuius reverentiam magnum ibi servabatur silentium. Cubicularii quibus haec cura commissa erat, *Σιλεντιάριοι*, et *ἡσυχαστοὶ* dicti sunt. Vide Jo. Meurs. Glossar. et Alemann. in Procop. Arcan. p. 108.

Pag. 439. 14. *ἡμερησίας ἀνὰ φύλας ἐέ.*] Scr. *ἡμερησίας*. Caeterum Cedrenus factum hoc Justino Imp. tribuit.

Pag. 439. 19. *διὰ τοῦ κουράτωρος*] Curatorum duo erant

genera; alter, cui juniorum educandorum cura commissa erat. Hesych. *Κουράτωρ, τροφεύς, παιδοκράτωρ*: alter erat, qui Regiarum domorum atque possessionum praefecturam habuit. Unde infra legimus p. 236. *Μηνὶ Μαίῳ ἀπεξώσθη Ζήμαρχος ὁ ἀπὸ ἐπάργων, καὶ κουράτωρ τοῦ δεσποτικοῦ οἴκου τῶν Πλακιδίας. Mense Maio Zemarchus Expraefectus, et Curator domus Augustae Placidiae exauctoratus est. Κουράτωρ τοῦ βασιλέως*, hic dictus est; quem postea etiam τὸν *λογοθέτην* vocarunt; ut ex Harmenopulo notant viri docti. Atque hic est, de quo hoc loco Auctor noster.

Pag. 440. 17. πένητας ἐχούσας θυγατέρας] De hoc Justiniani et Theodora Imp. facto copiose Procopius de Justin. Aedific. lib. 1. cap. 8. Sed et Novellam etiam edidit Justinianus, περὶ τοῦ μὴ εἶναι πορνοβοσκούς ἐν μηδενὶ τόπῳ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας. Est haec Novella decima quarta.

Pag. 441. 9. εἰς τὸ λεγόμενον Πύθιον] Pythium quidem Macedoniae oppidum est; ut ex Stephano discimus: nonne igitur Auctor hoc loco Thermas illas intelligit potius, quas supra lib. 3. vocat, τὰ Πύθια θερμά. Thermae vero haec in Bithynia, a Byzantio haud procul sitae erant: Procop. de Justin. Aedific. lib. 5. *Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνουσιν, ἐν χώρῳ ὅνπερ ἐπονομάζουσι Πύθια· ταύτας ἔχουσι παραψυχὴν ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ διαφερόντως Βυζάντιοι.*

Pag. 441. 16. Περόξης, ὁ μείζων ὁ υἱὸς αὐτοῦ] secundum ὃ redundat. Caeterum inter Coadis, sive Cabadis filios, quos Procopius tres enumerat, neuter horum apparet. Hic enim natum majorem *Κάρσιν* vocat, filium secundum *Ζάμην*: minimum *Χοσρόην*: qui etiam regno Persico patri successit. Procop. de Bel. Pers. l. 1.

Pag. 441. 12. ἐπὶ τὸ Σούρων] Scr. τὸ Σούρων, nempe πόλισμα subauditur, ut ex Procopio discimus, qui urbem hanc semper vocat τὸ Σούρων πόλισμα, vel πόλιν Σούρων, Σύρων sive Σουρηνῶν, nullo proprio nomine eidem adhibito.

Pag. 443. 16. μετεκλήθη Ἀντιόχεια Θεούπολις] Accidit terrae motus iste Justiniani Imp. anno II. uti testatur Evagrius, lib. 4. cap. 6. Cedrenus etiam in Justiniano: quorum uterque de nominis etiam urbis mutatione mentionem fecit.

Pag. 443. 17. κατὰ κέλειςιν τοῦ ἀγίου Συμεῶν τοῦ θαυματουργοῦ] Symeones Miraculis clari duo fuerunt; alter στυλίας ille, qui Leonis M. anno IV. diem obiit; alter sub Justiniano floruit; quem Auctor noster hoc loco indicare videtur. Vide Evagr. lib. 4. cap. 33.

Pag. 444. 14. καὶ τοῦ ἐπισκόπου τῶν Χριστιανῶν] Miranda profecto est haec Bastagarii Persici, quam profert Auctor, Narratiuncula, de Manichaeis igni traditis, idque praesente Christianorum Episcopo: sed nec fide omnino ulla digna videtur. Persae enim jamdudum, Theodosii II. Imp. tempore, Christianae re-

Ligionis hostes sese professi fuerant: Quin et hoc ipso tempore cum Manichaeis in quibusdam eos convenisse testatur Agathias, istius aevi scriptor, qui que ex Archivis Persicis plurima se desumpsisse affirmat. Agath. lib. 2. et 4. vide etiam Nicephor. Hist. Eccl. lib. 14. cap. 19. et 21.

Pag. 444. 19. βασταγάριος Περασῶν] βασταγῆ, Onus est: Hesychius, Βασταγῆ, βάρος. Hinc βασταγάριος, βασταγάρης sive βασταγιάριος, Bastagarius, Bajulus.

Pag. 445. 12. τοὺς λεγομένους Ἀνκοκρανίτας,] Non Phrygiae, sed Pisidiae populus iste erat, a monte quodam, cui λύκου κρᾶνος nomen, ita appellatus, uti testatur Procopius de reb. Goth. l. 3. ἀλλὰ Ἀνκοκρανίτας καλοῦσι τῶν Πισιδῶν τινάς· οὐχ ὅτι λύκων κεφαλὰς ἔχουσιν, ἀλλ' ὅτι λύκου κρᾶνα τὸ ὄρος ἐκλήθη, ὃ ταύτη ἀνέχει.

Pag. 447. 7. τὸ λεγόμενον Ἀργαρίζιν] Suspicio Auctorem scripsisse Ἀργαρίζιν; nempe pro Γαρίζιν: hunc enim montem hic intelligere eum non est quod dubitemus. Occurrit eadem vocis hujus corruptio apud Photium 564, 19. ὅτι ὁ διάδοχος Πρόκλου, φησίν, ὁ Μαρίνος γένος ἦν ἀπὸ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Νέως πόλεως πρὸς ὄρει καταπισμένης τῷ Ἀργαρίζιν καλουμένῳ· ἐν ᾧ Διὸς ὑψίστου ἀγιάτατον ἱερὸν, ᾧ καθιέρωτο Ἀβραμὸς ὁ τῶν πάλαι Εβραίων πρόγονος. In itinerario Burdegalensi scribitur, *Agaresen*. NEAPOLIS. *Ibi est Mons Agarisen*. *Ibi dicunt Samaritani Abraham sacrificium obtulisse*, etc. Utroque corruptio manifesta est a voce Garizim.

Pag. 447. 15. πρὸ τοῦ ἐπιρήψωσιν] Scr. ἐπιρήψωσιν. Caeterum nova prorsus est haec loquendi forma: magis Graece dixisset πρὸ τοῦ ἐπιρήψασθαι αὐτούς etc.

Pag. 447. 17. διαδεξάμενος τὸν αὐτὸν δοῦνα ἀσχήμως] Scr. ἀσχημότως.

Pag. 447. 22. δεξάμενος Ἐρμογένην] Sensus imperfectus est: verbum ἦν deesse videtur. vel potius legendum ἐδέξατο.

Pag. 449. 12. ἠγανακτήθη ὁ ἀπὸ ὑπάτων Πρίσκοσ] De Prisco hoc vide quid Procopius habet; Arcan. Hist. p. 71.

Pag. 450. 10. προφάσει τῆς ἐκείνου ἀπειθείας] Lego, ἐκείνων, ut ad Anastasium et Justinianum Imp. referatur.

Pag. 451. 2. καὶ πεισθεὶς ἀπήλθε πρὸς αὐτὸν] Mundi, sive Mundonis hujus historiam aliter omnino narrat Jornandes de Reb. Get. cap. 58. quem videsis.

Pag. 451. 17. κειλεύσας μηδένα διδάσκειν φιλοσοφίαν] ejusdem omnino sensus sunt, quae ex Chronographo quodam Anonymo profert Alemaunus, in Not. suis in Hist. Arcan. Procop. Hist. verbis: ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς πέμψας εἰς Ἀθήνας ἐπέλευσε μηδένα τολμᾶν διδάσκειν φιλοσοφίαν καὶ ἀστρονομίαν. Sed vide quae habet Scaliger. in Euseb. p. 121.

Pag. 452. 6. τοῦ περιοδιεντοῦ τῆς χώρας.] Περιοδιεντής,

qui et *ἔξαρχος* postea vocabatur, is erat, cui Ecclesiarum omnium regionis, uniuscujusque visitandarum cura ac munus committabatur. Auctorem inter alios habeo Alexium Aristaenum, (quem apud me habeo ineditum,) in comment. suis in Canon. Concil. Graecor. Ubi ad Synodi Laodic. Can. LVII. haec habet. *Ἐν κόρη τινί, ἣ καὶ βραχεῖα πόλει, ἐν ἣ καὶ εἰς πρεσβύτερος ἐπαρκεῖ, οὐκ ἀναγκαῖον ἐπίσκοπον γίνεσθαι, ἵνα μὴ τὸ τοῦ ἐπισκόπου κατεντελίξηται ὄνομα· ἀλλὰ περιοδεύτας, οὓς καὶ ἔξάρχους σήμερον ὀνομάζουσιν, εἰς διόρθωσιν τῶν ψυχικῶν σφαλμάτων στέλλεσθαι ἐν αὐταῖς.*

Pag. 452. 9. εἰς σανίδα παρακλωθεὶς προσηλώθη, Particula καὶ hoc loco deesse videtur.

Pag. 452. 16. τὸ μετακληθὲν Ἀναστασιούπολις] Scr. *Ἀναστασιούπολιν.* Caeterum omnia barbaramente dicta sunt.

Pag. 452. 21. τὴν ἀπόκρισιν τοῦ βασιλέως Περσῶν δεχόμενοι] Omnino scribendum, *δεχομένων.*

Pag. 453. 16. ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ κύνα ξανθὸν] καὶ τυφλόν, addit Cedrenus. Canis hujus mirandi mentionem etiam facit Zonaras.

Pag. 454. 6. κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος] Scr. *δυτικόν.* Cometa vero hic apparuit Justiniani Imp. anno IV, secundum Cedrenum: vel ut Zonaras vult, V. sed Procopius, cui fides hac in re potius est adhibenda, ad ejusdem annum XIII. eum ponit, De bell. Pers. lib. 2.

Pag. 456. 6. Ῥωμαῖοι μόνοι κομίζονται etc.] Procopius rem aliter narrat, de Bel. Pers. l. 1. ubi reductus ex aurifodiis hiis non Romanorum, sed Persarum fuisse plane testatur.

Pag. 456. 17. τὰ δὲ πεπραγμένα αὐτῶν ἀνεγνώσθη etc.] τὰ πεπραγμένα sunt Acta, vel Decreta super causa qualibet in Conventu agitata. Itaque paulo supra etiam habuimus, p. 171. λαβῶν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὰ πεπραγμένα ἔσχισεν etc.

Pag. 457. 11. διὰ πολλῶν χρόνων ἠξιώθη etc.] Haec Regis Indici verba sunt; verum εἰπὼν, aut quid simile deesse videtur.

Pag. 457. 17. φορῶν σχιστὰς διὰ μαργαριτῶν] Puto legendum *σχιστοῦς.* Nam *σχιστός χιτῶν* erat *Tunica soluta* ab humeris ad lumbos demissa, quam superne fibula connectebat. Hesychius: *Σχιτός,* [Lego, *σχιστός*] *χιτῶν τις ποιδὸς γυναικείος, κατὰ τὸ στήθος κόρη συνεχομενος.* Jul. Poll. lib. 7. cap. 13. ὁ δὲ *σχιστός χιτῶν περόναις* κατὰ τοὺς ὤμους διήρτο· ἣ δὲ *κόρη* κατὰ τὰ στήθρα ἐνήπτετο.

Ibid. καὶ χρυσᾶ ψέλια] Scr. *ψέλλια.*

Pag. 457. 18. λινόχρυσον φακίολιν, pro φακίλιον, uti et in proxime sequentibus, μανιάκιν pro μανιάκιον, secundum scribendi morem recentioribus usitatum. Est vero *φακίλιον* pilei genus vide I. Meurs. Glossar.

Pag. 458. 7. ἀναστῆναί με] Haec Legati ipsius verba esse videntur.

Pag. 458. 17. ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἐλεσβόας] Supra *Ανδας* vocatur Rex iste Auxumitarum.

Pag. 458. 21. καὶ ἐκπορθῆσαι πᾶσαν etc.] ἀσύντακτα sunt ista. Forte scribendum, ἐκπορθοῦντα.

Pag. 459. 4. κατεπέμφθη δέησις παρὰ Θευδερίχου] scribendum *Γιλδερίχου*, uti ex sequentibus patet: vel potius *Πδερίχου*, uti Procopius habet, de Bell. Vandal. lib. 1.

Pag. 459. 6. καὶ πόλεμον τῶν Μαυρουσιῶν κατὰ τῶν Ἀφρῶν συμβαλόντων] Quos Auctor Afros vocat, Vandali sunt; qui Africam hoc tempore in potestate sua habuerunt. Maurusii vero, qui et Mauri dicti sunt, ortum duxerunt a Phoenicibus illis, Israelitico Palaestinam invadente, sedibus propriis relictis, in Africam se contulerunt; ubi arce constructa columnas duas erexerunt, quibus lingua Phoenicia haec inscripserunt. *Ἡμεῖς ἐσμέν οἱ φυγόντες ἀπὸ προσώπου Ἰησοῦ τοῦ ληστοῦ υἱοῦ Ναυῆ*. Nos sumus qui fugimus a facie Jesu praedonis Navae F. Procop. de Bell. Vandal. lib. 2.

Pag. 459. 8. Λεπτωμά, καὶ Σαβαθα, καὶ τὸ Βιζάκιον] scribo *Βιζάλιον*, ex Procopio, de Justin. Aedif. lib. 6. ubi etiam *Λεπτιμαγνάν*, et *Σαβαθράν* inter Africae urbes recenset; quas easdem esse puto cum Nostri *Λεπτωμά*, et *Σαβαθα*.

Pag. 459. 20. καὶ ἀπέλυσεν αὐτοὺς μεθ' ὕβριως] Forte legendum, αὐτόν, ut Legato, qui unicus erat, aptius conveniat.

Pag. 460. 1. πρὸς τὸν ῥῆγα Ἀθαλάριχον] Procopius hunc vocat *Αταλάριχον*. Erat hic Theuderici (quem Auctor noster supra *Valemeriacum* hic *Alemeriacum*, nescio qua causa, vocat,) ex *Amalasuētha* filia nepos.

Pag. 461. 11. ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ βάνδον βασιλικὸν] βάνδον *Vexillum* est, ut Eruditi ubique nos movent.

Pag. 461. 13. διὰ τοῦ Κιρκισίου ἰλθῶν] *Κιρκισίον*, scribit Procopius: erat autem Castellum Romanorum munitissimum, in extremis imperii finibus, altera *Euphratis* parte situm.

Pag. 461. 16. ἀπλθῶν εἰς συμμαχίαν] Forte legendum, ἀπῆλθεν ε. σ. sensus enim aliter imperfectus est.

Pag. 461. 20. ἔχον παρακείμενον] Scr. ἔχοντος.

Pag. 461. 21. περίξ τοῦ φοσσάτου τριβόλου σιδηροῦς] De *Fossato* supra diximus, ad lib. 12. *Tribolus* vero erat machina quaedam figurae triangularis, ex quatuor acutis clavis ferreis constans, ita compositis, ut quacunque projiceretur, erectam semper cuspidem unam haberet, atque hoc modo impedimento erat tum peditum, tum equitum incursionibus. Horum descriptionem accuratam habemus apud Procopium, Gothic. lib. 3. his verbis. *Οἱ δὲ τρίβολοι τοιοῦτοι εἰσὶν· σκολόπων τεττάρων ἰσομήκων μάλιστα τὰ ὀπίσθε πρὸς ἄλληλα ἐναρμοσάμενοι τριγώνου σχῆ-*

μα τὰς αὐτῶν εὐθείας πανταχόθεν ἐργάζονται· καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν ὅπου παρατύχη εἵππουσι. Ταυτη τε τῶν σκολόπων οἱ μὲν τρεῖς εἰς τὸ ἕδαφος λογυρότατα ἐστήκασι πάντες, ὁ δὲ λειπόμενος ἀνέγων μόνος, ἐμπόδιον ἀνδράσι τε καὶ ἵπποις ἔσαιε γίνετα. Οσάκις δὲ τις τοῦτον δὴ κυλίνδει τὸν τρίβολον, ὁ μὲν τέως ἐκ τῶν σκολόπων τὴν εὐθὺ τοῦ ἀέρος ὄρθιον κληρωσάμενος χώραν, ἐς τὸ ἕδαφος ἔστηκεν· ἄλλος δ' ἀντ' αὐτοῦ γιγνόμενος ἄνω, τοῖς ἐπιέναι βουλομένοις ἐμπόδιόν ἐστιν.

Pag. 462. 8. ἐξελθὼν πρὸς Βελισάριον] Forte legendum, ἐξῆλθον.

Pag. 463. 23. Τῆς γὰρ ἀμιξίας γενομένης] Forte scribendum ἀμμιξίας. Legimus enim ἄμμιγα, pro ἀνάμιγα; et ἀμμιξες, pro ἀναμιξας: atque hinc ἀμμιξία, pro ἀναμιξία, quod *Com-mixtionem*, sive *Confusionem* sonat, formari potest.

Pag. 464. 7. δέδωκαν νῶτα] Scr. ἔδωκαν.

Pag. 465. 9. κελεύσας διὰ γραμμάτων Τζίττα] Forte scribendum ἐκέλευσε.

Pag. 467. 17. εὐφῆσαν τὰ ξύλα] Scr. εὐφῆσαντο, sive εὐφῆψατο.

Pag. 468. 5. ἐν τῷ ἐπισκοπιῶ] *Episcopi palatium*: quod in proxime sequentibus *πατριαρχίον* etiam vocatur; scilicet quia *Episcopus Antiochenus etiam Patriarchae titulo insignitus erat*.

Pag. 469. 12. καὶ μηνυθὲν τῷ αὐτῷ Δωροθέῳ] Forte scribendum καὶ τούτου μηνυθέντος τῷ αὐτῷ Δ.

Pag. 469. 13. παρεφώσευσε τῷ κάστρῳ] Scr. παρεφώσευσε.

Pag. 470. 18. ἀλλ' ἔμειναν εἰς τὰ Ρωμῆα] Forte scribendum, ἀλλὰ μένειν.

Pag. 470. 22. περὶ τῶν παρεχομένων σποροτύλλων] De *Sportulis Romanorum* non est quod hic aliquod dicamus, *Auctoris nostri Sportulae erant Praemium a Clientibus Advocatis suis dari solitum*.

Pag. 471. 3. τ' αὐτῷ δὲ καὶ τὸ θέατρον etc.] Quid haec sibi volunt hoc in loco, non video.

Pag. 472. 15. Οὐννοι Σάβηρης] Σάβηροι *Procopio, Agathiae, aliis vocantur*.

Pag. 472. 19. καὶ τῶν Κηρυστικῶν] Scribend. Κυρῆστικῶν, uti supra monuimus ad lib. 13.

Pag. 473. 11. καὶ περιβωμισθέντων αὐτῶν] Scr. περιβωμισθέντων, uti de hoc vocabulo supra monuimus.

Pag. 474. 2. Εἶδοι δὲ ὀνομάζονται, διότι etc.] Quam suaviter hic ineptit Auctor. Quin et *Socios* hac in re habet *Jo. Tzetzem Graeculum illum nugacissimum simul et confidentissimum*

(uti recte monet doctiss. Is. Casaubonus) et Balsamonem etiam. Certe mira est Latinarum rerum imperitia, quæ Scriptores Graeci, praesertim recentiores laborarunt; uti cuiquam observare obvium est.

Pag. 474. 4. τὰ τοῦ πριμικηράτου] *Πριμικηρίος* dictus est, cujusque ordinis primus, cujus scilicet nomen loco primo in tabulis ceratis scriptum erat. Inde *πριμικηράτος* apud Nostrum, *Primiceratus*, sive *Primatus*. Uti supra notavimus ad lib. 14.

Pag. 474. 5. τῆ τρεισκαυδακάτῃ τοῦ Ιαννουαρίου] *Scr. τρισκαυδακάτῃ*.

Pag. 474. 12. ἐκ τοῦ ἄλεγιν, Νίκα.] De victoriorum seditione hac, quae ἡ τοῦ *ΝΙΚΑ* στάσις vocata est, a vocabulo scilicet hoc a seditiosis, pro tessera, sibi invicem dato, abunde Procopius, de *Bell. Pers.* lib. 1. et ex eo Evagrius, lib. 4. cap. 13.

Pag. 474. 18. καὶ ἡ χαλκὴ τοῦ παλατίου] Chalca haec Regiae vestibulum erat; sic dictum, quod tegulis aereis et insuratis tectum erat. Hujus descriptionem accuratam habes apud Procop. de *Justin. Aedif.* lib. 1.

Pag. 475. 12. βασιάζων τὸ ἅγιον μεγαλειῶν] Ita etiam pag. ultima habemus *Εὐτυχίου τοῦ πατριάρχου κατέχοντος τὸ ἅγιον μεγαλειῶν*. Quod Noster *μεγαλειῶν*, Chr. Alex. Auctor vocat τὸ *Εὐαγγέλιον*, Sacrosanctum Evangelii Codicem.

Pag. 477. 17. τὸ μέρος τῶν φαράγγιον] *Φαράγγιον* erat locus praeruptus, Persarmeniae Montibus conterminus, ubi aurifodinae erant, caeterum Persis subditus, quibus etiam pace hac inita a Romanis restitutus est, teste Procopio de *Reb. Pers.* lib. 1. Τότε καὶ Περσῶν χωρία ἐν Περσαρμενίῳσι Ρωμαῖοι ἔσχον, φρούριόν τε τὸ Βῶλον, καὶ τὸ φαράγγιον καλούμενον, ὅθεν δὴ τὸν χρυσὸν Πέρσαι ὀρύσσοντες βασιλεὶ ἔφερον. Et paulo infra: οὕτω τοίνυν τὴν τε ἀπέραντον καλουμένην εἰρήνην ἐσπέισαντο, ἔκτον ἤδη ἔτος τὴν βασιλείαν Ἰουστινιανοῦ ἔχοντος· καὶ Ρωμαῖοι μὲν τότε φαράγγιον, καὶ Βῶλον τὸ φρούριον, σὺν τοῖς χρήμασι Πέρσαις ἔδωσαν· Πέρσαι δὲ Ρωμαίοις τὰ Λαζικῆς φρούρια, etc.

Pag. 478. 22. μετὰ τῆς αὐτοῦ γυναικός] *Gelimerem* dicit *Vandalorum Regem*: de cujus tamen uxore, *Constantinopolim* captiva missa, apud alios mentio nulla.

Pag. 479. 18. περιηρέθη δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἡ τοῦ Νυκτεπάρχου ἀρχὴ] *Nycteparchi* potestas abrogata est, et pro eo Praetor creatus, *Belisario Com.* ut apparet ex *Justin. Novell. 13.* Ergo factum est hoc triennio ante *Joannis Cappadociae* Consulatum. *Κοισιστωρ* vero, sive *Κοισιστώρ*, uti eum vocat Procopius, *Hist. Arc.* non eodem anno, ut Noster vult in sequentibus,

sed triennio post, χι. scilicet Justiniani Imp. anno institutus est: uti videre est Novell. lxxx.

Pag. 480. 19. φρατριάσας μετὰ τινῶν κητόρων] A Juvenibus quibusdam conjuratis caedes haec perpetrata est, sceleris etiam nescio (ut hominum opinio erat) Joanne Cappadoce. Haec historiam totam tibi exhibet Procopius ad calcem lib. 1. de Bell. Pers. Haec vero Justiniani Imp. anno xiv. acta sunt.

Pag. 481. 1. ἐξωρίσθη ἐν Ἀντινῶ] Procopius, loco citato habet: ἐς τὴν Ἀντινόου κομίζεται.

Pag. 481. 3. Ἰνδικτιῶνος εἰ. συνέβη γενέσθαι] Hic annus erat Justiniani xvi. caeterum de Muliercula hac Fatidica, quam memorat Auctor noster, nihil omnino alibi, quod sciam, occurrit.

Pag. 482. 11. ἡ εὐσπλαγγυία τοῦ Θεοῦ] Alibi etiam Divinam Castigationem τὴν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, vocat. Quod Auctoris nostri locutionis genus imitatus est etiam Chr. Alex. Auctor. ad Justiniani Imp. annum π. τούτῳ τῷ ἔτει κατὰ Θεοῦ φιλανθρωπίαν γέγονε τὸ μέγα θανατικόν. Ubi Interpres locum hunc suspectum habens, pro φιλανθρωπίαν, Θεομηνίαν legi vult; sed frustra. Cedrenus etiam eodem loquendi genere usus est, ad Justiniani Imp. an. xxxi. ubi haec habet; καὶ ἐσείετο ἡ γῆ μετὰ φιλατίας ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα ἐπὶ ἡμέρας δέκα. ubi φιλατίας contracte scribitur pro φιλανθρωπίας, ut ἄνος ubique itidem occurrit pro ἄνθρωπος in Codicibus MS. recentioribus. Haec tamen ut videtur, Xylandro in mentem non venerunt; ideoque vocabulum hoc in tratolone sua praetermisit. Locum illum fortasse respexerunt Apostoli ad Hebr. cap. 12. ver. 6. ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. *Quem enim diligit Dominus, castigat.*

Pag. 482. 16. πρώην οὐσα ἐν τῷ Ταύρῳ] *Taurus*, locus erat quidam Constantinopoli. Zonaras, in Nicephoro Boton. καὶ ἕως τοῦ Ταύρου γενόμενοι προσωτέρω ἀπίεσαι οὐκ ἀπεθάβον. Locus hic erat in undecima urbis regione: de quo vide Pet. Gyllium, de Topograph. Constantinop. lib. 4. c. 2.

Pag. 482. 19. διαστροφή ἐγένετο περὶ τῆς ἀπακρωσθίου] Factum hoc anno Justiniani Imp. xix, uti testantur Theophanes, et Cedrenus.

Pag. 483. 3. Μηνὶ φεβρουαρίῳ, Ἰνδικτιῶνος δεκάτης etc.] Non in Februario mense, sed viii. Kalend. Februarii, sive Januarii die xxv. Constantinopolim ingressus est Pápa Vigilius; uti testatur Marcellinus in Chronico, idemque istius aevi scriptor.

Pag. 483. 7. καθρέθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης] Anastas. Bibliothec. inquit: *Excommunicationem 4. Mens. dedit [Vigilius] Mennae Constantinopolitano Episcopa in Epitimum. Addit Theophanes: καὶ Μηνᾶς δὲ αὐτῷ τὸ αὐτὸ ἐπιτίμιον δέδωκεν. Mennas vero et illi eandem poenam inflixit.* Vide quae de hac re literis prodidit Nicéphorus Callisti, Eccles. Hist. lib. 17. cap. 26.

Pag. 483. 10. ἀμείλια ἐγένετο] Scribo ἀμμελία, ut supra.

Ibid. ἐν ἀμποτέρων τῶν μερῶν] Forte scribendum, ἐ
ἀμφ. τ. μ. vel ἐν ἀμποτέραις τοῖς μέρει.

Pag. 483. 16. εἰς τὴν ἄθλησιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων etc.] Locus iste mihi valde obscurus videtur; nec omnino conjectari possum, quid ἄθλησις hic significat. Quia tamen aliquid utcumque dicendum erat, *Monasterium*, meo licet periculo, reddidi. Fortasse enim ἄθλησις pro ἄσκησις hic ponitur, uti frequenter; et ἄσκησις pro ἄσκητήριον, quod *Monasterium* signat. Certe Apostolorum templum magnificentum a Constantino M. extractum fuisse testes habemus multos, ex quibus Pet. Gyllius de Topogr. Constant. lib. 4. cap. 2. de eodem haec habet. *Circa Templum (hoc Auctoris nostri περιτέλιγμα esse suspicor) aula illustris erat in aerem purum et apertum patens, cujus porticus dispositae in quadrum circumdabant aream sub dio expositam. Juxta porticus distendebantur regiae aedes et balnea, et ἀνακαμπτήρια, aliaque permulta domicilia aedificiorum, aliorumque ministrorum Templi commode aedificata.*

Pag. 484. 3. ἀπεπιλώθη μέρος] Vocabuli hujus ἀπεπιλώθη sensum capere ex praecedentibus haud est difficile; originem non item. Anna ἀπεπιλώθη scripserit Auctor? πιλλωσις est, *Destivium pilorum e ciliis*: Forte itaque metaphoram hic, duriusculam licet, habemus. Nisi quis, ἀπεπιλώθη, legere mallet.

Pag. 484. 4. ταλεντῆ ἡ Ἀυγούστα Θεοδώρα] Vigessimus primus erat hic Justiniani annus, ut etiam testatur Procop. de bel. Goth. lib. 3. ἡ δὲ βασίλισ Θεοδώρα νοσήσασα, ἐξ ἀνθρώπων ἤραριστο, ἐναντούς ἕνα τὰ καὶ εἴκοσι τῇ βασιλείᾳ ἐπιβίωσασα. Victor tamen Turunensis asserit eam obiisse post Consulatum Basilii anno ix, id est, Justiniani anno xxiv. Cedrenus tamen, Theodoram non Junio mense, sed Julii die καὶ mortuam esse tradit.

Pag. 484. 11. περιηρόθη τὸ ὄνομα Μηναῖ etc.] Haec a Theophane aliter narrantur his verbis: *κατεβιβάσθη τὸ ὄνομα Μηναῖ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ προσβιβάσθη τὸ ὄνομα τοῦ Βυγίλιου προτασομένον ἐν ταῖς διπτύχοις*. Quae sic vertit Anastasius: *Suppositum est nomen Mennae Patriarchae Constantinopolitani et Propositum est nomen Vigilii praecellens in Diptychis*.

Pag. 484. 19. μὴ ἀγομένον τοῦ Ἰππικου] Cedrenus habet, *ἰππικου γενομένου*.

Pag. 485. 5. καὶ προσφυγῶ χρησάμενος] De hoc vide quae Nicephorus habet Hist. Eccles. lib. 17. cap. 26.

Pag. 485. 15. τοῦ ἐπὶ κλην Λιθοπροσώπου] Eadem omnino habes apud Cedrenum. Verum Pomponius Mela promontorium hoc, *Euprosopon*, vocare videtur, de situ Orb. lib. 1. cap. 12. *Ab ea ad promontorium Euprosopon duo sunt oppida, Byblos et Botrys*.

Ioannes Malalas.

Pag. 486. 2. *της οὐδης πέραν ἐν Ἰουστινιανῆς*] Suburbia haec sitore Constantinopoli adverso situ, *Σουκαί* olim dicta sunt. Stephan. de urb. *Σουκαί, πόλις ἀντικεῖν τῆς νέας Πύργης, ἣ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιανῆα προσαγορευθεῖσα.* Procopio tamen *Ἰουστινιανῆα*, vocatur, de Aedif. Justin. lib. 1: nisi error Librarii sit. Hodie, *Γαλάτα*, vocatur hoc oppidum: de quo vide Pet. Gyllium de Topogr. Constant. lib. 4. cap. 10.

Pag. 487. 4. *καὶ κατεπάρη ἐν τῇ γῆ*] *κατεπάρη* aor. 2. Passivae vocis est a verbo *πείρω*: ideoque huic loco nullo modo convenire potest. Forte itaque legendum, *κατέπειρε*, penetravit: hoc enim Auctor dicere voluit.

Pag. 487. 6. *Νικομηδείας μέρος καταπεσεῖν*] *συνέβη*, aut quid tale, desesse videtur.

Pag. 487. 24. *τοὺς μὲν ἐφούρμισε*] Cedren. habet, *ἐφύλισε*. Vide quae de hoc vocabulo supra notavimus; ad pag. 427.

Pag. 488. 8. *ἐν Γευσελίῳ*] De urbis Natalitiis loquitur, quae quotannis Maii xi, jam olim a Constantini M. temporibus, celebrari solita sunt. Vide supra lib. 13.

Pag. 489. 2. *τὰ ἐπέκεινα τοῦ Ἐβδόμου*] *Ἐβδόμου* Suburbium erat Constantinopolitanum, septime ab urbe lapide distitum: uti jamjam monuerunt viri docti, ex Procopio, aliisque.

Pag. 489. 3. *τοῦ δὲ Πηγίου πάνυ πολλὰ*] Scr. *Πηγίου*, uti habet Cedrenus. Procop. de Aedific. Justin. l. 4. *τοῦ δὲ Πηγίου ἐπέκεινα πόλις ἐστὶ πον, Ἀθύρας ὄνομα.* Stephan. de Urb. *Πηγίου, πόλις Ἑλληνίς.*

Pag. 489. 12. *τῶν λεγομένων Ἀβάρων*] De Abaribus hisce, eorumque origine, vide Nicephor. Hist. Eccles. lib. 18. cap. 30.

Pag. 489. 15. *θνήσις ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ βουβόνων*] De morbo hoc pestilente, qui per 111 annorum spatium per orbem universum grassatus est, vide Evagrium, lib. 4. cap. 28. et Procop. de Bell. Persic. lib. 2. quorum uterque exactissimam ejus descriptionem tibi exhibet.

Pag. 489. 16. *τὰ μεθόδια πάντα κραββάτους ἀργυροῦς ἐποίησαν*] *lotus* iste pessime corruptus est: neque, ut nunc se habet, sensus exinde commodus usus elici potest. Pro *μεθόδια* itaque, *μεθόρια*, et pro *ἀργυροῦς*, *ἀργούς*, legendum omnino judico. Certe durante hac lue adeo numerosa erat morientium multitudo, ut ad cadavera efferenda sandapilis non sufficientibus, Imperator mille alias fieri curaverit: Neque haec tamen mortuis sepeliendis satis fuerunt, uti testatur Cedrenus in Justiniano. *τῷ δὲ φεβρουαρίῳ μηνὶ γέγονε θνήσις ἀνθρώπων, καὶ μάλα πολλὰ τῶν νέων, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε μένειν ἀτάφους τοὺς ἐπιθνήσκοντας ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, διὰ τὸ μὴ ἔξαρκεῖν τοὺς κραββάτους τῶν ἐκατησιῶν, καὶ τῶν εὐκατῶν οἰκῶν, πρὸς τὸ ἐκφέρειν τοὺς τελευτῶντας ὅθεν ποιήσας ὁ βασιλεὺς ἑτέρα κραββάτια ἔπλα, καὶ μὴδ' οὕτως*

ἐξαρκούντων ἀμάξης προσέταξε πλείστας εὐτραπισθῆσαι, καὶ ἄλογα δίδωκε μυρία πρὸς τὸ ἐκφέρειν τοὺς νεκρούς, etc.

Pag. 489. 19. [φιλοκαλουμένου τοῦ τρούλλου] Scr. φιλοκαλουμένου, uti habet Cedrenus. De Trullo vero et Ciborio, vide quae doctissimus Jac. Goar. ad hanc locum apud Cedrenum annotavit.

Pag. 489. 20. ῥήξας γὰρ ἦν] Omnino legendum, διεῤῥηγμένος, uti habet Cedrenus.

Pag. 490. 1. ἐργαζομένων τῶν Ἰσαύρων] Isauros aedificationibus exercitatissimos fuisse colligere licet ex Procopio de Bell. Goth. l. 2. *Ἐν τούτῳ δὲ Βελισάριος Ἰσαύρους πέντε, τοὺς ἐς τὰς οἰκοδομίας ἐμπείρους, ξὺν τε πελέκεισι καὶ ἄλλοις ὄργανοις εἰς λίθων ἔκτομας ἐπιτηδείους, εἰς τὴν δεξαμένην ἀσπίδων πλήθει κρηπτομένους ἐσήγαγε.*

Pag. 490. 6. ἐκανίστησαν οἱ Οὐννοί, καὶ οἱ Σιλᾶβοι τῆ Ἰθάκη] Cedrenus habet, οἱ Οὐννοί, οἱ καὶ Σιλᾶβνοι etc. ac si eadem gens esset. Eos tamen distinguit Procopius de Bell. Goth. l. 1. *καὶ αὐτῶν οἱ πλείστοι Οὐννοὶ τε ἦσαν, καὶ Σιλαβηνοὶ, καὶ Ἄνται, οἳ ὑπερ ποταμῶν Ἰστρον εὐμακρὰν τῆς ἐκλήνης ὄχθης ἴδρυνται.* De hac Barbarorum in Thraciam irruptione, vide quae Agathias literis prodidit lib. 5.

Pag. 490. 10. εὐρον δὲ τοῦ τείχους Κωνσταντινουπόλεως τόπους] Cedrenus habet, τοῦ Ἀναστασιακοῦ τείχους; rectius: per muri longi enim, ab Anastasio Imp. extracti, ruinas vetustate, negligentiaque factas, viam invenerunt.

Pag. 490. 13. ἀπεξώσθη Ζήμαρχος] Ζιμαρχός hic Procopio dictus est; Hist. Arcan. Fuit autem Justiniani senioris commilito.

Pag. 491. 5. συνέβαλον καὶ ἐν τῇ Μέσῃ] Μέση, Forum est ut ex Glossis Graeco-barbaris notat Jo. Meursius. ἀγορά, ἡ μέση. et deinde, εἰς τὴν μέσην, ἢ ἀγορὰν, ἢ φόρον. Ita autem dictum vult ille, quia plerumque in medio urbium situm erat. Verum cum plura Constantinopoli Fora fuerint, quodnam ex illis hic intelligit Auctor? Anne Theodosii, sive Tauri Forum? Huic enim vicinum erat Aereum Tetrapylum. De his vide Pet. Gyllium, de Topogr. Constantinop. lib. 3. cap. 6.

Pag. 491. 11. τοῦ ἐνδοξοτάτου] Κουροκαλάτης erat, qui Palatii curam sibi commissam habuit. A Latinis, *Cura Palatii*, dictus est: unde factum, *Κουροκαλάτη*. Justinus vero iste Curopalata, Justiniani Imp. a Sorore nepos erat; qui etiam eidem in Imperio successit.

Pag. 491. 18. συσχεθέντες Ἕλληνας περιβωμίσθησαν] *Lego, περιεπομπύθησαν.* Vide quae de hac voce supra notavimus, haud procul hujus libri 18. initio.

Pag. 491. 20. εἰδόντες τῶν μυστρῶν θιῶν] Scr. *μυστρῶν.*

Pag. 491. 21. τὰ συνοδικὰ τοῦ Πάπαι Ρώμης] De Synodi-

ois; sive Synodalibus Epistolis; vide Bernardum Ferrarium de antiquo Ecclesiasticar. Epistolar. genere.

Pag. 492. 4. πλησίον τῆς γεφύρας] Scr. γεφύρας.

Pag. 492. 5. καὶ πρόβλησις ἐκ τῶν ἀγροκρατῶν, καὶ φῶτα πάμπολλα ἐγένετο] Hujus rei occasionem narrat Cedrenus ad annum Justiniani Imp. xxκiv, his verbis ἐρημίσθη ἐν τῇ πόλει, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐτέλευτησε, διὰ τὸ κεφαλαγεθῆναι, καὶ μηδένα θεωρεῖν· καὶ ἦν ταραχὴ, καὶ ἀρπαγαὶ εἰς τὰς προβολάς, καὶ τὰ μαγικεῖα. καὶ περὶ ὧραν θ', προσέταξε τῷ ἐπαρχῷ, καὶ ἀνῆψε φῶτα εἰς ὕλην τὴν πόλιν, ὅτι ὕλιανεν ὁ βασιλεὺς, καὶ συνεστάλη τὰ τῆς ταραχῆς.

Pag. 492. 8. ἐν τοῖς ἐπικλην Πιττακίοις] Locus quidam erat Constantinopoleos, cujus semel atque iterum meminit etiam Cedrenus: ita fortassis dictus, quod Tabulae Scriptoriae ibi vae-num expositae fuerint. Πιττάκιον enim Tabula est, e fusili pice ad exarandum confecta. Pro Tabula etiam simpliciter quandoque sumitur. Auctor Lexici Graecolat. vet. *Brevem* interpretatur. Πιττάκιον *Pittacium, Brevis*.

Pag. 492. 14. καὶ ὁ τρίτος δὲ στόλος τῶν πλοίων οὐκ εἰσήλθεν] τὸν σιταγωγὸν στόλον, Classem hanc vocat Procopius quae Frumenti ab Alexandria importandi causa quotannis emissa est; quaeque nisi a contrariis ventis impediretur, secundum, aut etiam tertium per aestatem reditam perficere consueverat. Vide Procopium de Aedific. Justin. lib. 5. haud procul ab initio.

Pag. 492. 19. Βερολίαν, καὶ Βολύκας] Cedrenus etiam habet Βιρίαν καὶ Βολύκας. Corrupte uterque: nec enim urbes tales Italia habuit ullas. Caeterum pro his Anastasius Bibliothecarius habet, *Veronam et Brixiam*. Tricesimo sexto imperii Justiniani anno trophaea venerunt a Roma Narsis patricii: significancia comprehendisse illum urbes vinitas Gothorum duas, *Veronam scilicet, et Brixiam*. Atque hanc genuinam hujus loci lectionem esse facile crediderim.

Pag. 498. 19. φορῶν βούγλι] Et deinde, εὐρας τὸ βούγλι ὃ ἐφόρε, etc. Vocabulum hoc nullibi mihi occurrit. *Pugionem* tamen verto; unde etiam forte corrupta vox est, Anastasius Bibliothec. reddit, *Gladium*. *Et Marcellus quidem argenti venditor spe frustratus, et exempto gladio quem portabat, dedit sibi tres ictus, in triclinio comprehensus, et moriturus*.

Pag. 494. 6. ὁ ὑποπίαν Βελισσαρίου] Οπτιῶνες dicti quibus annonae militibus erogandae cura commissa erat. Procopius de Bel. Vandal. lib. 1. τῶν δ' ὑπασπιστῶν τριακοσίων ἀπολέξας ἀνδρας, ἀγαθοὺς καὶ πολέμια, Ἰωάννη παρέδωκεν, ὃς οὐκ ἐπεμελῆτο τῆς περὶ τὴν ἀκίαν (ita legendum contendit Jo. Mezzais, non οἰκίαν) δαπάνης· ὀπτιῶνα τοῦτον καλοῦσα Ρωμαῖοι. Curatorem Belisarii, eum vocat Anastasius Bibliothecar.

Pag. 494. 8. καὶ Ζηνοδώρου ἀσεκρήτας, etc.] *Ασεκρήτης*,

sive ἀσηκρήτις, et ἀσηκρήτης, a Latino *A secretis* facta sunt. Pro quo Latini recentiores etiam *Asecreta*, unico vocabulo, quandoque dixerunt. Carolus M. de cultu Imag. lib. 4. cap. 9. *Mox ut Leontius Asecreta conspexit, magnum se sui erroris emolumentum invenisse putavit.*

Pag. 495. 7. ὅτι, Οὐ γρη̄ μετά τήν θνωσιν etc.] Haec Justiniani Confessio fidei, De Naturarum in Christo distinctione, non hoc tempore, sed sub Synodo V. Constantinopolitane Edicto Imperatorio promulgata est. Scilicet sub extrema vitae suae tempore in Aphthartodocitarum Haeresin delapsus est Justinianus: uti testantur Evagrius lib. 4. cap. 88. Nicephorus Call. lib. 17. cap. 29. Glycas Annal. part. 4. et Cedrenus; qui etiam eodem anno, de quo Auctor noster hic loquitur, Imperatorem Edictum suum *De Corruptibili et Incorruptibili*, proposuisse asserit: cui astipulatur Glycas, loco citato.

Pag. 495. 11. πόδες λ',] πόδας σίκουσι, dicit supra; sicut et Cedrenus habet.

Ibid. τὰς δύο καμάρας] κάμαρα, sive κάμερα, Camera est Recentioribus; et καμεράριος, Camerarius, Praefectus Cubiculi.

HUMFREDI HODII
AD
ANNOTATIONES
APPENDIX.

*Pag. ed. Bonn. 3. 3. Θεῶ minus recte legit Transcriptor, quisquis is fuerit; in MS. nos legimus θεοῦ (θῦ) *).*

Pag. 3. 6. Ασνάμ. in MS. hic loci Ασνάμ; inferius Ασνάμ. in Eclogis aliis MSS. ex Hamartolo, quae in eadem Bibliotheca Bodl. servantur, ubique Σουάμ.

Pag. 9. 10. κολάζηται. κολάζεται corrigit Chilmeadus; neque aliter legitur in MS. sic alia sunt complura a Chilmeado correctata, quae non MS. Codici, licet minime bono, sed ipsi exscriptori non satis attento sunt imputanda. Quod semel monendam duxi.

Pag. 12. 1. ὑστέρησε τὴν ἀρχαίαν φωνήν. verbum ὑστέρησε hoc sensu, quamvis alibi haud temere invenies, uti monet Chilmeadus, reperitur tamen postea apud eundem Scriptorem, in MS. ubi de Aristotele providentiam negante, οὗτος (inquit) τὴν γῆν τῆς θείας κηδεμονίας ὑστέρησε.

Pag. 12. 15. Ωριγένης, ἐρμηνεύων ἐκ τῆς Συριακῆς Βίβλου, suspecta hujus loci interpretatio Chilmeadiana: videtur Autor non designasse commentarios ullos Origenis super Biblia Syriaca, sed tantum voluisse Origenem Hebraeam linguam Syriacam etiam appellatam fuisse attestari in loco quodam Commentariorum ubi textum Hebraeum citavit et ex eo S. Scripturae locum interpretatus sit.

Pag. 24. 12. τιμωρησάμενος. Chron. addit αὐτήν.

*) Quas praeterea codicis iterum inspecti scripturas hinc usque ad p. 20. ed. Ox attulerat Hodius, in annotationes nostras recepimus.

Pag. 24. 20. Σώσις. Chron. Σώσις, alii Σώσις.

Pag. 24. 22. Θούλις. sic Chr. alii Θούλις alii Θουάχη.

Pag. 26. 8. μετανάστιας. Chron. μετανάστιας, pro quo Dufresniius in sua editione reposuit μετανάστιας.

Pag. 26. 6. Πάρθοι. Chron. κορτάριε παρθίδιος, in Dufresnii versione Parthidis.

Pag. 26. 7. Σκύθαι. Chron. mendose Σκύθες.

Pag. 27. 17. Φαραώ, ὁ καὶ Μαραχώ καλούμενος. Chron. ὁ καὶ Νάχωρ καλ. Jo. Antiochanus MS. (annotante Dufresnio) ὁ καὶ Καραχώ καλ. Eusebius Scaligeranus Chr. l. 1. et Cedrenus ὁ καὶ Ναρεχώ καλ. Georgius Hamartolus MS. ὁ καὶ Ναρεχώ. Theophilus Antioch. ad Autolyicum lib. 2. Φαραώ, ὃς καὶ Νεχαώθ κατ' Αἰγυπτίους ὀνομάσθη. Difficile dictu quanam verior sit lectio; utrum Ναρεχώ seu Ναρεχώ vel Νάχωρ seu Νεχαώθ. Maeliana enim Ναρεχώ et Joannis Antiocheni Καραχώ procul dubio falsa est. Magis placet Νάχωρ seu Νεχαώθ. sic enim apud Josephum de bell. Jud. l. 6. c. 26. Pharaonem illum qui Abrahami uxorem Saram surripuit et idem omnino videtur cum illo quem designant Autores citati, cognominatum fuisse Νεχαώθ perhibetur. In Graeco Codice quo usus est Josephi Interpres scribebatur Νεχίας vel Νεχίας; in aliis exemplaribus legitur Νεχώθ. Sic in serie Aegypt. Regum occurrunt alia nomina, quae proprius τῷ Νάχωρ seu Νεχαώθ, quam nomini Ναρεχώ seu Ναρεχώ accedunt, Φαραώ Νεχαώ in S. Script. Apud Manethonem (in Syncello p. 75, 26ae. et Eusebii Chronico) Dynastiae 2ae. Reges duo occurrunt, nominati Νεχαώ. In serie Regum Aegypt. apud Syncellum p. 210: Reges iidem dicuntur Νεχαώβ. Apud Manethonem juxta Editionem Africani (in Sync. p. 56.) primus Rex Dynastiae tertiae nuncupatur Νεχερόφης, juxta Editionem Eusebii (ibid. p. 57.) Νεχέρωφης. In praedicta Serie Rex 5us. appellatur Νεχεψώς, 8us. Νεχεψός. Paulinus

Quique magos docuit mysteria vana Necersua.

Pag. 28. 5. ἦν ἐκάλεσεν Ἰσπολιν. Chron. Ἰσπολιν. G. Hamartolus MS. qui lineas 7. praecedentes ad verbum habet: ἐν τῇ πόλιν εἰς ὄνομα τοῦ ἡλίου κτίσας, ἐκάλεσεν Ἡλιούπολιν.

Pag. 28. 8. μάκαρα λαμπαδηφόροι. Chr. μάκαρα λαμπαδήφοροι.

Pag. 29. 16. Ἑλλπιον. Chron. Σήλπιον. sic inferius.

Pag. 29. 17. Ἰσπολιν. Chron. Ἰσπολιν.

Pag. 30. 2. Κρόνου. Chron. Κρονίανος.

Pag. 30. 5. Ποσειδών. Hamart. MS. Σιδάνη.

Pag. 30. 6. Βήλος. Hamart. MS. Βήλ.

Ibid. Ἐνοάλιος, ab Hamartole omittitur.

Pag. 30. 7. τῆς Ιούς. Chron. τῆς Ιω.

Pag. 30. 10. Σίδα. Hamart. MS. Σιδαν.

Pag. 30. 11. δύο. de Aegypto tantum meminit Hamartolus.

- Pag.* 30. 12. *Τυρῶ.* sic Hamart.
Pag. 30. 14. τὸν Κάδμον. hunc omittit Hamart. tres tantum Agenoris filios recensens.
Pag. 30. 23. *Μιμιτον.* Chron. *Μιμητον.*
Pag. 31. 3. *κακὴν ὄψινῃ.* Chron. *Κακῆι ὄψινῃ.* *Et ibi sero caput,* vertente Dufresnio, qui monet legendum *ὄψινοῖ.*
Pag. 31. 6. *Εὐρώπια.* C. *Εὐρώπεια.*
Ibid. τὸν Μίνω. C. τὸν Μῆνον.
Pag. 31. 18. *ἐνορίαν.* C. *συνορίαν.*
Ibid. αὐτὸν. C. αὐτῶν.
Pag. 31. 20. *Συρίαν.* sic Hamart. qui addit: *ἀφ' οὗ Σύροι μεμνηνομένησαν οἱ πρώην Ἰουδαῖοι καὶ Παλαιστῆνοι καλούμενοι, καὶ Σύρια ἢ Ἰουδαία κέκληται.*
Pag. 31. 21. *Κίλιξ.* C. *Κῆλιξ.*
Pag. 32. 1. *Ἡρακλῆς.* haec omnia de Hercule verbatim habet, quam paucissimis immutatis, *Hamartolus* MS. usque ad *pag.* seq. lin. 28.
Pag. 32. 3. *ἐωριζόμενος.* Hamart. cum Cedreno *μεττωριζόμενος.*
Pag. 32. 7. *πόματος.* Hamart. *στόματος.*
Pag. 32. 13. *χρῶας.* C. *χροιάς.*
Pag. 33. 1. *χρῶας.* C. *χρωάς.*
Pag. 33. 7. *φίβλας χρῶας.* Dufresnius vertit *fibulatas vestes.*
Pag. 33. 16. *φούσα.* C. *φούσαια.*
Pag. 34. 4. *Τράγκυλλος.* C. *Σουετιώνιος Στραγκύαλος mendose.* Intelligi videtur illius Liber *de Re vestitaria,* cujus meminit Suidas.
Pag. 34. 16. *κατὰ.* C. *μετὰ post.*
Pag. 35. 7. *σκύφους.* σκύτους reponit *Chilmeadus.* σκύφου habet C. ubi Dufresnius: *videtur σκύφος hoc loco scutum seu clypeum sonare.* Σκύφον non σκύτους habent *Symeon Logotheta,* eodem citante, et *Cedrenus.* Sic et infra p. 43. *τὴν τελευταίην τὴν μυσσαροῦ καὶ ἀθέον σκύφους.*
Pag. 36. 3. *Γοργόνα.* C. *Γοργόνην.*
Pag. 36. 4. *ὑπεναντίους.* C. *ἐναντίους.*
Pag. 36. 8. *Ἀνδρομέδαν.* C. *Ἀνδρομήδαν.*
Pag. 36. 12. *Λυκαωνίας.* C. *Λυκαωνίας.*
Ibid. γνότες. adde, οἱ *Λυκάωνες,* quae in C. habentur.
Pag. 36. 14. *Λυκάωνας.* C. *Λυκάωνας.*
Pag. 36. 16. *Γοργόνος.* C. *Γοργονίας pro Γοργόνης.*
Pag. 36. 19. *Ἰκάνιον.* C. *Εἰκάνιον.*
Ibid. *διότι πρώτης εἰκῆς εἰκόνα σὺν τῇ Γοργόνῃ ἐκεῖ ἔλαβεν.* C. ex edit. Dufres. *διότι πρὸ τῆς εἰκῆς εἰκόνα τὴν τῆς Γοργόνης ἐκεῖ ἔλαβεν,* quae reddit Dufresnius: *quod per Gorgonis imaginem ac figuram victoriam sibi esse adeptus;*

Pag. 37. 3. Γοργόνος. C. Γοργόνης.

Pag. 37. 5. ἀδαην. C. ἀδαῆ.

Pag. 37. 8. τὸν ἐκ τοῦ etc. locum hunc sic scribunt Symeon Logotheta MS. et Cedrenus annotante Dufresnio: καὶ τὸν Σαρδανάπαλον, καὶ τοὺς τοῦ γένους αὐτοῦ ἀπεκτονῶς. etc.

Pag. 37. 15. Μήδων. sic C. pro quo ex Cedreno Dufresnius reposuit Μηδίαν quo modo habet etiam Hamartolus.

Pag. 37. 21. γνόντες αὐτὸν etc. Minus accurate haec redduntur: verte; *Argivi quippe Jopolitae cum ex Argivis genus ducere certiores facti summa cum laetitia eum celebrarunt.*

Pag. 38. 1. C. πλημμυρισαντος.

Pag. 38. 4. Ορόντου. Cedreno Ορόδόντου, Logothetae Ορόντος, Chronico Ορισεν. ubi Dufresnius *Quod addit Autor Chronici Orontem nunc Orisem appellari spectare videtur eorum sententiam, qui Orientem etiam dictum volunt, in quibus est Hegesippus l. 3. et Isidorus l. 13. c. 21. unde facilis hic emendatio, si ex Ορισεν conficiatur Ορισενς, quomodo appellatur a Lactantio lib. de mort. Perieq. p. 50. Non audio. ex nostro repono Ορόντου.*

Pag. 38. 7. εὐθέως ἀνήψε πῦρ. germana habet G. Hamart. MS.

Pag. 38. 9. εἰς τὰ ἴδια βασιλεια. haec male vertit Dufresnius: in Palatium.

Pag. 38. 12. Ἰωνίταις. C. Ἰωπολίταις.

Pag. 38. 18. C. Ανδρομήδας.

Pag. 39. 3. C. Γοργόνης ut et infra.

Pag. 65. 17. Ἐσται κατ' etc. Oraculum hoc mendosissimum sic corrigit Galaeus noster eruditus. Notis ad Iambl. de Mysa sect. 8. c. 12.

Ἐστὶ κατ' οὐρανίῳ Θεοῦ μεγάλῳ βεβηκὸς
Φέγγος ὑπερβάλλον, καὶ ἀένναον, ἀθάνατον πῦρ·
Ὁ τρομέει πᾶν, γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
Ταρτάρου τε βυθοὶ, καὶ δαίμονες ἐρόβλησαν
Αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ τε, πατήρ, υἱὸς αὐτοῦ ἑαυτοῦ,
Αὐτοφυής, ἀδίδακτος, ἀμήτωρ, ἀστρυφαλάκτος
Ὀὔνομα μηδὲ λόγῳ χωροῦμενον ἐν πυρὶ ναιῶν
Τουτὶ Θεός, μικρὸν δὲ Θεοῦ μέρος Ἀγγελοὶ ἡμεῖς.
Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν, ἐκ βωμῶν ἡμετερεῶν.

Pag. 93. 10. μητὶ ξανθικῶ. praecise! si superis placet. sic alius Nugator Jo. Tzetzes in allegorica Homericarum Fabularum Expos. MS. ait Paridem postquam in Pario exul egerat, in Trojam receptum fuisse 22° Apr. et in Graeciam missum a Patre Junii 18°. quod et scribit infra Noster.

Pag. 96. 6. τὸν πλοῦτον ὄλον] σὺν χεῖμασι ποσότητι τριῶν κεντηναρίων, ait Jo. Tzetzes in MS. cit.

Pag. 97. 20. Μυρμιδάνων τότε, νυνὶ δὲ λεγομένων Βουλ-

γράφων. Sic Jo. Tzetzes in Opere MS. cit. ait Achillem in Trojam duxisse Οὔνην Βουλγάρων στρατεύματα τῶν Μυρμηδόνων. ita legitur in Codd. 2. MSS. Bibl. Oxon. obscurius vero in Cod. quodam tertio: Tzetzes ipse fortasse scripsit τῶν νῦν. Idem postea in eodem Opere.

*Πυρραλχημης τῶν Παιόνων δὲ τοῦτέστι τῶν Βουλγάρων
Τῶν ἐξ Ἀσίου πεταμοῦ, τοῦτέστι τοῦ Βαρδάρη.*

Pag. 103. 11. *ρεν ἐκ τῆς κινήσεως*, hic desiderantur quorundam descriptiones, ut Agamemnonis, Menelai, Achillis, Diomedis, Ajacis, etc. de quibus, si placeant nugae, videre possit, praeter alios, Jo. Tzetzes in Opere MS. supra cit. qui a reliquis multum discrepat. De Achille inter alia sic habet: *λευκός, ξανθόθριξ, καὶ σγουρός, δασύθριξ, καὶ μακρόρριν*· ubi vox σγουρός, quae non occurrit apud Cedrenum, Malelam, aut Is. Porphyrogennetum notatu digna. Apud Tetzem occurrit ista saepius in illis descriptionibus. Ait Merionem fuisse *εὐθριχα, σγουρόν, εὐπάγωνα* etc. Thoantem *λεπτόν, σγουρόν, ὑπόγλανκον* etc. Proteilaum *εὐσύνθετον, σγουρόθριχα, ξανθόθριχα* etc. Ajacem Locrensem *σγουρομελάνθριχα καὶ στραβόν καὶ τῶν μακροπροσώπων*. Diomedem dicit respectu reliquorum Heroum brevis staturae fuisse; deinde subnectit.

*Ἐπὶ τούτῳ χωρίκιον ὕστερον ἐφευρέθη
Ἐσῶθεν λάρνακος τινος ἐν τῇ Λογγιβαρδία
Ἀνδρὸς μεγάλου μεγέθους, οὗ τῶν κομῶν το πάχος·
Εἰς ὄγκον ἦν ἰσομερον κοινύλω μεσαιτάτη
Ὁ ἱερῶ τῆς Ἀθηνῶς ἐκράμασαν εἰς θαῦμα.*

Pag. 105. 5. *μάντις, καὶ οἰωνοσεκόπος ἄριστος*. De Calchante, quod magus fuerit et astrologus, et de ejus Virga prophetica audi sis Tetzem ex eodem libro.

*Τὴν μίαν εἰς βδον μαντικὴν, χρυσὴ γὰρ οὐχ' ἐπήρειεν
Ἄλλὰ ξυλλήνη καὶ κυρτή, χρῆσιμος δὲ μαντικαίαις
Κατὰ τῆς γῆς γὰρ χέοντες τέφραν ἐκ τῆς ἐστίας
Τῆ εἰς βδῶ ταυτῆ τεχνικῶς ἔγραφον τὰς μαντικαίαις
Βλέποντες πρὸς τὸν ἥλιον καὶ λέγοντες τὰ μέλλον.
Ταύτην τὴν εἰς βδον Πλούταρχος λύτιον ὀνομάζει,
Ἀιτουσοὺς δὲ Κασσιανὸς Κάσιος Ἄλος (ἢ Ἄλιον) λέγει.*

Pag. 105. 20. *Πάρης* etc. De Paridis forma, ut qui sub Venere Planeta natus fuerat, nescio quid Astrologicum nugarur Jo. Tzetzes op. cit.

Pag. 106. 4. *ἀναφάλας*. C. de Justiniane *αναφαλός*.

Pag. 107. 13. *νῆας* l. de numero navium adi si libet Jo. Tetzem in op. cit.

Pag. 127. 18. *σφενδόβολα*. aliis *σφενδοβόλα*.

Pag. 154. 13. *ἰδιάζει εἰς τὴν Μαραβίτιδα χώραν*. Habetur haec fabula apud Hamart. MS. qui in hoc loco scribit εἰς τὴν Ἰδικὴν ἰδιάζει χώραν.

- Pag. 156. 15. *Ἡσαίου*. sic quoque Hamartolus.
- Pag. 157. 19. *καὶ μετ' αὐτοῦς Ἡρόδοτος ὁ ἱστοριογράφος*. Chilmeadus corrigat *μετ' αὐτοῖς*. Verum nihil mutandum, floruit enim longe post Pólybium *Herodotus* quidam ab antiquo alius Historicus.
- Pag. 171. 5. *Βαλεντία*. Dufresn. in C. reponit *Βαλεντία*.
- Pag. 171. 7. *Παλαντίον*. *καλέτιον* apud Hamartolum qui et fabulas sequentes fere omnes, sed contractius, habet.
- Pag. 171. 11. *Σίλβης*. Ita C^d. editio Rader. et Codex MS. Vat. Dufresnius tamen substituit *Αλβης*.
- Pag. 172. 5. *συγκαθεσθῆ*. C. *συγκαθήση*.
- Pag. 172. 6. *σταθῆ*. C. *στη*.
- Pag. 172. 22. *Αρηῖ*. lege *Αρεῖ*.
- Pag. 172. 23. *λεγ. Πρίμων*. Hamart. *Πρίμων, ὃ ἔστιν Ἀρεος*.
- Pag. 173. 1. *Αρεως*. C. *Αρεος*.
- Pag. 173. 3. *Μάρτιος*. Hamart. *Μάρτιον*.
- Pag. 173. 11. *ὁ γὰρ τῆς Πισαίων*. Haec et quae sequuntur de Oenomaio et Erichthonio apud Hamartolum non leguntur.
- Pag. 173. 12. *μητὶ Δύστρω*. C. *Σύστρω*, et in Dufresnii *Vers. Systro*; quod mirum eum non correxisse.
- Pag. 173. 13. *ὅς ὑψουμένω* hunc locum non intellexit Dufresnius, sic vertens: *in solis Titanis, vel excelsi, honorem*.
- Pag. 173. 14. *Δημήτρας*. C. *Δήμητρος*.
- Pag. 175. 14. *τῆς ἀστρονομίας*. C. *τῆς ἀστρούας*, pro quo Dufresnius reposuit *τῆς ἀστροθεσίας* ex Anonymo MS. et ex Chronico MS. ab Adamo ad Anastasium.
- Pag. 176. 3. *πραισεντεύειν*. Eclogae MS. citante Dufresnio, *ὃ ἔστι ἐμπαράμονον ἐκ τοῦ παραουσίνοτονιν, ὃ λέγεται τὸ παραμένειν*. Sic quoque Chron. MS. ab Adamo ad Anast.
- Pag. 176. 6. *Βενεζίαν*. C. *Βενετίαν*.
- Pag. 176. 7. *Ακυλήια*. C. *Ακυλίαι*.
- Pag. 178. 20. *Ἰλια*. C^d. Editio Rader. et Codex Vat. *Σίλβια*, ubi tamen *Ἢλία* corrigendum duxit Dufresnius.
- Pag. 183. 21. *Φεβρουαρίου*. eandem fabulam legere est apud Hamart.
- Pag. 188. 2. *Βροῦτος ὁ μέγας*. *Brutus magnus* ut vertit Interpres: *maliam senior*.
- Pag. 189. 9. *Ὁχος* G. Hamart. *χόος*, ut et Autor infra p. 243.
- Pag. 189. 11. *Νεκταναβῶ* eandem fabulam Hamartolus MS. et alii multi.
- Pag. 190. 14. *Θεσσαλονίκην* G. Hamart. *Καὶ ἐν τῷ Πλυρικῷ πόλειν πτίσας (Φίλιππας) ἐκάλεσεν αὐτὴν Θεσσαλονίκην· καὶ τὴν Θαιτῶν ὑποτάξας, κατεκράτησε*.
- Pag. 193. 1. *στρατήγιον*. G. Hamart. *στρατήγην*.

Pag. 193. 6. *Χρυσόπολιν*. Hamart. *Χρυσούπολιν*.

Pag. 194. 17. τῶν *Ενδοτέρων Ἰνδῶν*. sic Hamart.

Pag. 194. 19. *Εθος εἶχεν*. Haec integra periocha apud Hamart. ad verbum legitur.

Pag. 194. 23. *σύσσημον*. Hamart. *σύσσημον* sic infra *σύσσημων*, pro eo quod habet Noster, *συσσημάτων*.

Pag. 195. 15. *λς*. Hamart. *ιβ* 32.

Pag. 195. 17. *ιγ*. Hamart. *ιβ* 12.

Pag. 196. 13. *Πτολεμαῖον τὸν Λάγου, τὸν Ἀστρονόμον*. confusum cum Claudio Ptolemaeo Astronomo: sic Arabes et alii eos solent confundere.

Pag. 201. 7. *τετρακίονιν*. apud Eriphanium *Hagiopol*. de locis SS. *τετρακίονιν*.

Pag. 201. 8. *τῆς τύχης*. de Tycheo, delubro *Fortunae* seu Genii publici Civitatis Antioch. in Ecclesiam S. Ignatii ab Imp. Theodosio mutato, meminit *Evagrius* Hist. Eccles. l. 1. c. 16.

Pag. 218. 7. *πεντεκαίδεκάτω*. C. *δωδεκάτω*.

Ibid. *Τριουμβυρίας*. C. *Τριουμβρατορίας*.

Pag. 218. 8. *τυραννησάντων*. C. *τυραννισάντων*.

Pag. 218. 10. *Κατουσαν*. C. *Πρωτέως*.

Pag. 218. 11. ἀπὸ μίλλων δύο.] ex eo quod in C. legatur ἀπὸ μίλλων ὄ et a Jo. Tzetze spatium illud appellatur *τετραστάδιον*, conficit *Dufresnius* per *μίλιον* hoc loco designari non *milliare* sed *stadium*. At hoc significato nusquam alibi legitur vox ista: nisi forsitan in quodam MS°. cui titulus; *Οδοιστορία ἀπὸ Ἐδέμ τοῦ παραδείσου εἰς τὴν Ῥωμάλαν*, his verbis: *Ἀπὸ Ἀντιοχείας εἰς Κωνσταντινούπολιν μοναὶ λβ*. *Ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ῥώμης μοναὶ πς*. *ἀπὸ Ῥώμης εἰς Γαλλίαν μοναὶ κς*. *ἡ μονὴ ἔχει μίλια ξ*. Apud *Strabonem* lib. 6. p. 277. ubi dicitur *Gaudum* a *Melite* distare π' καὶ ἡ' μίλια, *Xylander* in Latina Versione ponit 88 *Stadiis*; interpretationem approbante doctiss. *Cassaubono*. Male; ut liquet testimonio *Juliani Architecti* nondum editi, qui de ipso *Strabone* hoc scribit: *κατὰ δὲ τὸν Ἐρατοσθένην καὶ Στράβωνα γεωγράφους τὸ μίλιον ἔχει σταδίους ἡ, γ' εἴνε 8½ ἤτοι ὀφθαλμῶς αὐγ*. Apud *Malelam* nostrum p. 300. l. 11. per *μίλιον stadium* designari quis facile crediderit: sed p. 257. l. 10. et 24. *στάδιον* et *μίλιον* aperte distinguuntur. Scriptorum quamplurimorum testimonia, de eo quod *μίλιον milliare* seu multorum *stadiorum* mensuram significat, vide apud *Dufresnii* Gloss. Graeco-barb. et clariss. Bernardi nostri Opus pereruditum *de Mens. et Pond.* *Μήλιον ἔχει στάδια ζ ~ pedes 4500. pes digitos* 16. ait incertum quidam Graecus in Cod. MS. Oxon.

Pag. 218. 17. *Αντώνιος*. sic C. ubi male *Dufresnius* ex *Scaligeri* auctoritate substituit *Ἀβγουστος*. vide Praef. §. 33.

Pag. 221. 6. *ἔτη πολλά*. peccat *Malela* in excessu, in defectu *Chilmeadus*; qui pro *praefatio Actiaco* et *coeptum et finitum*

fuisse bellum inter Augustum et Antonium affirmat. Flagrare coepit hoc bellum *Domitio Aenobarbo* et *C. Sossio Coss.* Anno 299. Coss. *Augusto. et Messala*, iv. Nonas Sept. ad Actium pugnatum est, et anno proximo in Aegypto ab illis duo praelia commissa fuere.

Pag. 224. 22. *Σωσίβιος τις*. C. omisso auctoris nomine, quicumque is fuerit, *λέγει Σωσίβιον τινα* etc. Ubi vidit *Raderus* deesse Auctoris citati Nomen, *Dufresnius* perperam corrigit *Σωσίβιος*, id nomen Auctoris fuisse existimans.

Pag. 227. 11. *βωλύ*. corruptissime se habent et hic et in sequentibus hac pagina numeri. Si recte se habent, quomodo a nostro Auctore discreparunt *Eusebii* (supposititii) calculi, quem dicit annos ad Christum natum numerasse 5500? non enim audiendus *Chilmeadus* qui in *Eusebiano* esse mendum putavit. Nam constat aliunde, *Eusebium* istum quem designat *Autor* (supposititium) ad Christum natum posuisse annos 5500. Deinde si ad *Phalecum* numerentur anni 2633 et ab eo ad Christum natum supputentur anni 2967. qui fuerit *Phalecus*, quod hic asseritur, *temporis Christi futuri adventus dimidium*? Conferatur hic locus cum *Hesychii* fragmento quod producitur cum variis lectionibus in *Prolegomenis* sect. 24.

Pag. 236. 12. *Από τότε*. ab hisce verbis incipit frag. productum in *Orat. 3. pro Imag.* Jo. Damasceno ascripta. De quo adisis *Is. Casaubonum* Exercit. ad *Annal. Baronii* XIII, cap. 38.

Pag. 236. 13. *Ηρώδης ο βασιλεύς*. etc. frag. *Damasc.* *Ηρώδης ο τοπάρχης εις το βασιλειον της Τραχων.* etc.

Pag. 236. 16. *διὰ Ηρωδιάδα*. *Damasc.* intermediis omissis: *διὰ τουτο λυπούμενος ο Ηρωδης ο βασιλεύς ο Φιλίππου ἀνηλθεν ἀπο της Ιουδαίας, και προσήλθεν αυτω etc.*

Pag. 237. 9. *θεσμοδότη*. *Dam.* *θεσμοθέτη*.

Pag. 237. 10. *της Τραχωνίτιδος χώρας* etc. *Dam.* *Τραχωνίτιδος, δέησις και ικεσια παρα.*

Pag. 237. 13. *ταυτα* etc. *Dam.* *τουτο ειδυια, συν αγαθαῖς ταῖς ἐλπίσι πάντως τευξομένη σοι γράφω ἡτις ἡ του.*

Pag. 237. 16. *πάθει*. *Dam.* *πάθη*.

Ibid. *κατανάλωσα*. *Dam.* *ἀναλώσασα*.

Pag. 238. 2. *και τυφλούς*. *Dam* perperam desunt.

Pag. 238. 4. *θεραπυει*. rectius *Dam.* *θεραπυων*.

Pag. 238. 5. *δειλιάσασα*. etc. *Dam.* *δειλ. μη τον εκ του πάθους μολυσμόν ἀποστρ.*

Pag. 238. 8. *πλέον*. *Dam.* *πλείων*.

Pag. 238. 10. *πάντως ιαθ.* et. *Dam.* *σωθήσωμαι. ου και ἀψαμένη και σταθήσης μου.*

Pag. 238. 14. *ωχρώσα*. *Dam.* *ἀχρώσασα*.

Pag. 239. 1. *ὄξεια*. *Dam.* *ἀξίαν*.

Pag. 239. 4. *διὰ* *Dam.* *deest*.

Pag. 239. 7. προθέσει Dam. δεύσει.

Pag. 239. 8. αἰμόρρους. Dam. αἰμόρροῦσα.

Pag. 239. 10. θερμελάτου etc. θερμηλάτου, μίξασα χρυσόν καὶ ἀργ.

Pag. 239. 13. πόλεως. etc. Dam. πόλεως Πανεάδος εἰς ἄριον τόπον, εἰς οἶκον εὐπηγίον.

Pag. 239. 14. ἤβρον. Dam. quod notatu dignum, εὐρέθη inventum est.

Pag. 239. 16. ἐν οἷς. Dam. ἐν ᾧ.

Ibid. ὁ βίος. etc. Dam. ὁ βίος τῶν βασιλευσάντων πάντων τῆς Ἰουδ.

Pag. 258. 10. γρυπόρυγχος. nihil mutandum; licet voluit; *Chilmeadus*, γρυπώνυχος *ungues habens aduncos*, vel γρυπόρϋνυος *aduncum habens nasum* scribendum esse. Isto enim vocabulo denotatur γρυπόρϋνιος, a voce ϋγγος, quae proprie *rostrum porci* significat, uti tradit Schol. Aristoph. *Acharn.* p. 407. et *Auidus* p. 558. ad vultum seu nasum hominis translata: id quod etiam fit in *Graeco Epigr.*

Pag. 260. 9. ἐν τῇ αὐτῇ τῆς εορτῆς ἡμέρα etc. C. rectius: ἦν δὲ ἡμέρα τῆς εορτῆς etc.

Pag. 261. 1. τῆς πύλης. Ita C. ubi tamen *Dufresnius* ταῖς πύλαις sive τῇ πύλῃ reponendum censet.

Pag. 262. 5. πάρατος. lege πάρετος *mente captus*, non ut *Chilmeadus* et alii interpretantur, *membra vi soluta*.

Pag. 273. 8. Ἀυτοκράτορι. etc. Epistola spuria, uti probat doctiss. *Dodwellus* Dissert. Cyprian. xi §. 23, 24.

Pag. 279. 18. σχοῖνα. σχοινία scribendum monet *Annotator*. Dubito: nam et σχοινῆ apud alios occurrit.

Pag. 286. 20. ἐβελλῖνην. sic cum duplici λ. apud alios scribitur: nihil itaque temere mutandum, quamvis *Annotatori* placuit ἐβελίνην esse scribendum.

Pag. 291. 15. ἑωρακῶς τὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως καλῆν. de urbis Byzantii situs praestantia et amoenitate audi sis Scriptorem anonymum nondum editum cujus extant Epistolae non inelegantes num. 24. in Cod. MS. Baroc. 131. Epistola 7. sic se habet. Ὀφθαλμὸς ἄρα τῆς οἰκουμένης ἐστὶ τὸ Βυζάντιον, καὶ οὐκ ἂν τις οὕτω τοῦτο γνοίη, εἰ μὴ περίεξ διαδράμοι τὴν οἰκουμένην· παραλάττει γὰρ εὐθὺς τούτῳ ἐκάστη τῶν ἄρτων· ἀπὸ, ἑπειδὴν βραχὺ τι τῶν ὄριων προέλθοι τῆς μητροπόλεως, οὐκ ἐπὶ τὸ κρείττον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβαλλόμενος. ὥσπερ γὰρ ἐστὶ τις μεσαίτατος τόπος τῆς γῆς, (τοῦτο δὲ οὐδεὶς τῶν πάντων ἠγάθισεν, ἀλλὰ ψευδονται οἱ τοῦ Διὸς ἀετοὶ, καὶ οἱ Δελφοὶ μάτην ἀνθρώσιν ἐπὶ τῷ πλάσματι) οὕτως ἐστὶ τις καὶ κάλλιστος οἶον ἐξηρημένος τέμενος τῷ θεῷ· ἐσπεύσαντο γοῦν τῇ πόλει, καὶ αἱ τῶν ἀνέμων φεραὶ, αἰγιαλοὶ τε, καὶ θάλαττα· καὶ ὁ ἀπὸ ταῖς ἀλσποῦς τῶν ὄρων ποιεῖται συγκραθεὶς προσηνωῶς αὐτῇ περιέχεται. ἔστι δὲ καὶ μίμημα τοῦ

παντός, ἀνατολάι τε γὰρ καὶ δύσει, καὶ ἄρκτοι καὶ νότοι, οἱ δὲ ἐκάστων κλιμάτων, θαυμασίως ἐν τάντῃ συνδεδραμήκασι, ἢ μᾶλλον ἕκαστον τῶν μερῶν ἐπὶ οικείῳ καὶ ἀκριβείῳ πρὸ τάντην συμπεπρεσβεύκασιν. ἢ δὲ βασιλεὺς οὐκ αὖτις τὴν δορυφορίαν ἤρεε μαπροσίεται, (lege ἡρέμα πρ.) καὶ ἢ μὲν θάλασσα δεχομένη τὸν Αλφειὸν οὐ νοθεύει τῷ ἄλμυρῷ κύματι τὴν τούτου κρείσιν. ἢ δὲ καλλίους τοὺς Αποστόλους τῶν πρεσβειῶν παρὰ τὴν ἑαυτῆς φῶσιν ἐργάζεται.

Pag. 292. 7. τῇ Ἀρτέμιδι σὺν τῇ ἐλάφῳ. C. Ἀρτεμιδίου ἐλάφῳ, ubi Ἀρτέμιδος Ἐλαφιαίας substitui placet Dufresnio. Vide ejus CP. Christ. sect 14.

Pag. 310. 18. Δομντιανός. Scriptor hactenus ignotus, sed eundem citatum legimus in alio quodam MS. Oxon. non itaque corrigendum Δομνίνος, quod arrisit Chilmeado.

Ad Partem II.

Pag. 319. 23. τὸ πρῶν τεῖχος. de muro hoc et omnibus aliis seu partibus seu Antiquitatibus Urbis Constantinopolis, quae in sequentibus commemorantur, vide omnino Dufresnium in CP. Christ. lib. 2. et 2. ubi multa de singulis legenda.

Pag. 322. 7. Καὶ τὴν κεχρυσωμένην ἐκάλεσεν Ἀνθουσαν. haec videntur elidenda, cum antea idem referatur, nec apud C. hoc in loco compareant.

Pag. 325. 10. ἔξακιονίτης. Sic alii, et ipse Autor alibi: rectius vero Ἐξωκιονίτης, quod et *Chronicon Pas.* et alii complures habent. Minus recte hariolatur Meursius, consentiente Chilmeado, ἔξακιόνιον fuisse Monasterium Arrianorum et inde postea pro quibusvis Arrianis vocabulum hoc positum fuisse. Sic enim appellati sunt Arriani, quod in *Exocionium*, locum ita appellatum extra muros Constantinopolis, una cum Demophilo Patr. a Theodosio Seniore exacti sese recepissent. Consulendus Dufresnius in *Constantinopoli Christ.* lib. 2. sect. 16. n. 38. et in *Gloss. mediae et infimae Graec.*

Pag. 328. 5. Κηρυστικῶν. Scr. Κυρυστικῶν uti habet C.

Pag. 330. 2. προσκουλάτορας· a σκουλάκι *Excubiae*, unde et σκουλεῦν *Excubias agere*; et naves *Scalcatoriae*; ut et Anglicum fortass *to skulk* *velociter se abscondere, aufugere.*

Pag. 332. 21. Ἀσία. C. Ραδία. Ita hoc loco praefert Cod. Vat. at infra Ρασσία, ad quam lectionem propius accedit Noster. Zonaras habet Φρυγία.

Pag. 333. 13. τῇ πρὸ τοῦ Δεσίου. C. πρὸ εἰς Καλανδῶν Ἰουλίων.

Pag. 334. 15. ὑπό. C. εἰς.

Pag. 337. 18. Σαλαβρίαν. C. Ολυμβρίαν· ubi Dufres. Σηλυμβρίαν reponit. dicitur ab aliis Σηλυβρία.

Pag. 340. 3. σφενδόνην. C. σφενδόνα.

Pag. 340. 16. πέμπτη βία πρώτη. in C. ubi legitur τῷ βίῳ πρώτῳ, Dufresnius ex conjectura pro πρώτῳ reposuit πρώτῳ,

et vertit circa tempus primi *Bravii*. Vide ejus Glos. Graeco-barb.

Pag. 341. 13. Βιργιλιονων. C. Βιργιτινῶν.

Pag. 341. 14. Βαλεντινιανου τοῦ μεγάλου. *Val. Magno* ponit *Interpres*. Ego potius vertissem *Seniore*. Neque placet sane vulgaris consuetudo, qua *Theodosius, Leo, Justinianus* etc. *Seniores, Magnorum* titulo solent donari: cum enim a Graecis antiquioribus μεγάλοι appellantur, designatur tantum illorum *senioritas*, respectu habito ad illorum Nominum *Juniores* Impp. τοὺς μικροῦς. Neque aliter quidem quam ex hujusmodi errore videtur apud Latinos et Graecos recentiores invaluisse mos iste *Constantinum Seniore*m cognomine *Magni* honorandi. Quod et mentum alicubi a clariss. *Dodwello*.

Pag. 347. 18. μετᾶτα. nonnullis μετᾶτα.

Pag. 349. 10. ἔκλεισε τὸ ἱερόν τοῦ Σεράπιδος Ἡλιου. fallitur omnino *Chilmeadus*, cum aliis, qui ex *Socratis, Sozomeni*, et aliorum autoritate, templum hoc a *Theodosio seniore funditus eversum* fuisse contendit. Lege *Evag. hist. Eccles. l. 2. c. 6.* cui adungi et alii complures possint. Sed id erit alterius loci.

Pag. 351. 8. τοὺς τῆς πεδατούρας στρατ. vim vocis *pedaturae* non intellexit *Interpres*. Sunt vero *Pedaturae milites*, cohortes illae quibus assignabatur castrum aut alius locus, ubi considerent; et sunt *pedaturae* certa quaedam loca seu locorum spatia, quae ad custodiam militibus assignari solebant.

Pag. 351. 11. μεσοσύλλα. sic alii scribunt: non itaque reponendum *μεσοσύλλα*, quod placet *Chilmeado*.

Pag. 362. 5. παπᾶς. *Clericus*. sic Graeci hodierni et *Russi* Clericum quemvis *param* appellant.

Pag. 369. 19. Αιγεώτης. male corrigit *Annotator Αιγιάτης*. Quamvis enim apud *Stephenum* et alios *Αιγιάτης* scribitur, apud alios tamen, praeter *Malelam*, legitur *Αιγεώτης*.

Ibid. κτήτωρ. sic C. ubi male *Holstenius κοιάστωρ* reponit.

Pag. 370. 11. ἐξαιτασθῆναι. C. recte ἐξετασθῆναι.

Pag. 370. 21. ἀλλὰ δίκη. sic scribendum in C. ubi deest vox δίκη.

Pag. 371. 18. πολλοὶ ἐκόπησαν. sic C. ubi *Dufresnius ἐκόπησαν* mavult.

Pag. 372. 2. Οστρις. In C. ubique Οστρος. *Theophrasti* Οστρις.

Pag. 372. 14. Μάμαντα. C. Μαμᾶν.

Pag. 372. 18. Συνζήριχου. C. Ανζήριχος.

Pag. 375. 14. βασιλέως. *Regis* in Lat. Vera. Magis apposite, *Imperatoris*.

Pag. 376. 13. Κοδισσέες. sic paulo ante p. 376. 15. C. Κοδισσένς, ubi *Κουκουσένς* corrigit *Holstenius*, quem modo ab aliis appellatur.

Pag. 377. 7. Βερίνης. C. Βηρίνης.

Pag. 377. 12. ὡς ἔστι βασιλεὺς. C. ὡς ἦν βασ. ubi Dufresnio videtur legendum ἀφ' ἧς, ut est apud Procopium I. 1. Vandal. c. 7. εἰς Ἰσαυρίαν ἀφ' ἧς δὴ ὄρματο διαφυγόντος. i. e. unde ortus fuerat, ut scribit Victor Tun.

Pag. 380. 12. Αἰμνας. sic C. Ubi vide Dufres.

Pag. 380. 13. ἀνεχρίσθη. C. ἀναφοδομήθη.

Pag. 382. 6. Δέκιμον. de decimo vide Dufresn. in CP. Christi. lib. 2. sect. 1. n. 5.

Pag. 382. 11. Ιουστασάν. C. Ιουστουσαν Editio Scal. Ιουστασάν semel ac iterum praeferit. Mox in C. Ούσιτασά corrupte, et statim Ιουστασάν.

Pag. 382. 14. τὸν ἅγιον Προκόπιον. C. τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Προόβου, mendose ut patet ex seq. ubi Nostro convenienter ἀνανεώσας καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Προκοπίου.

Pag. 382. 16. ὁ Αἰησοδιώκτης. C. ὡς Αἰηστ. ubi legi placet Dufresnio καὶ Αἰηστ. vel ὡς καὶ Αἰηστ. de hoc Magistratu vide eundem in Gloss. Med. Graecit.

Pag. 382. 17. Αραδιακῶν. C. Αραδιανῶν. Sed Cod. Vat. cum nostro concinit.

Pag. 384. 9. δικολόγους. Causidicos vertit Interpres noster: haeret Dufresnius, nam si Advocati, inquit, seu Causidici sive Patroni, quae vis est vocabuli, intelligantur, ii non iudicant; si iudices ipsi, numerus videtur obsistere, tametsi ii satia indicantur voce καθίσαντες. Eum vide.

Pag. 384. 13. κηρούς. cum cereis accensis Theodoricum convenit Senatrix illa, quo ampliozem ei honorem exhiberet. De quo more videatur Dufres. ad locum.

Pag. 385. 1. Αλάριχος. C. Αταλλάριχος.

Pag. 385. 2. Εξακιονίτης. C. hoc loco Εξωκιονίτης.

Pag. 394. 15. ἄρμα. sic C. ubi Holstenius αὐτὸν perperam substituit, Dufresnius mavult ἄρμάτους· nihil mutandum.

Pag. 394. 21. χαλκὴν. Vide Dufrea. CP. Christi. l. 2. sect. 4. n. 2.

Pag. 394. 22. ἔμβολος. V. ibid. sect. 3. n. 2.

Pag. 395. 1. Εξαίπιλου. V. ib. sect. 16. n. 46.

Pag. 395. 2. φάρου K.] V. ib. sect. 24. n. 1. etc.

Pag. 398. 7. ταῖς θείαις λαργιτιῶσι. MS. quoddam Oxon. Πρίβατα ἔστι, τὰ τῇ βασιλείᾳ ἰδιαζόντως διαφέροντα. ἄλλα δὲ ἔστι τὰ δημόσια, οἷα τελεῖ ὑπὸ τὸν Κόμητα τῶν λαργιτιῶνων ταῖς δημοσίαις ὑπουργοῦντα χρεῖαις. Αἱ λαργιτιόνις (sic hoc in loco MS.) εἰσι δύο· τὰ σάκρα καὶ τὰ πρίβατα. δύο γάρ εἰσι βασιλικοὶ θησαυροὶ, ὁ ἰδιαζὼν αὐτῆς βασιλείας οἶον ὁ τῶν λαργιτιῶνων· καὶ δημόσιος, ὁ τοῦ φύσκου.

Pag. 399. 13. Δόρας χωρίον ἔντα. sic C. nisi quod Δωρὰς
Ioannes Malalas.

scribatur ut et infra. Cod. Vat. Δωρεχώριον· Scalig. Δωρεχω
 ὄντα.

Pag. 407. 19. Ιουλιανῆς. cum hac voce incipit Narratio
 apud C. p. 330. in princip. mutila.

Pag. 410. 2. ἀπὸ Βενδεριάνας ὁ Θράξ. C. ὁ Βενδαρίτης ὁ
 Θράξ. Erat urbs *Bederina* seu *Bederiana* in limitaneis Illyriae
 Thraciaeque agris sita, hinc dicitur *Justinus* ab aliis *Ἰθραξ*, ab
 aliis ex *Illyria* fuisse.

Pag. 410. 10. Θεόκριτον etc. Apud C. mutilate habetur hic
 locus: ἀνείλεν Ἀμάντιον τὸν Πραιπόσιτον αὐτοῦ καὶ Ἀνδρέαν τὸν
 Κουβικουλάριον, τὸν τοῦ φηθέντος Ἀμαντίου δομῆστικόν· ὃν ἤβου-
 λητον (Cod. Vat. ἐβούλετο) ποιῆσαι βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἀμάντιος.
 Ubi non pro ὃν substituendum ὅτι, quod *Dufresnio* placitum, sed
 post vocem κουβικουλάριον, inserenda sunt haec verba, καὶ Θεό-
 κριτον τὸν κόμητα.

Pag. 411. 6. Ἀπλίονα. C. Ἀπίωνα.

Pag. 411. 7. Διογενιανὸν στρατηλάτην ἀνατολῆς. Ita apud
 Theophanem: et sic legendum apud C. pro eo quod inibi habetur
 ἀπὸ στρατηλατῶν ἀνατολῆς· vel locus saltem sic interpungendus:
 καὶ ἐποίησεν Ἀπίωνα μὲν ἑπαρχὸν πραιτωρίων, Διογενιανὸν δὲ
 ἀπὸ Στρατηλατῶν ἀνατολῆς· atque ita reddendus: et fecit qui-
 dem Ἀρίωνα Praefectum Praetorio; *Diogenianum* vero *Ex-Ma-*
gistrum militum, (sive qui fuerat *Magister militum*) *Praefectum*
Orientis, non ut vertit *Dufresnius*: *Diogenianum Ex-magistrum*
militum per orientem dixit. Non enim ab Imperatore dicitur seu
 creatur aliquis *Ex-Magister militum*, sed ita is appellatur qui
Magister Militum aliquando fuerat. Sic antea sane de eo in
 exilium misso, et a *Iustino* revocato, loquens, *Ex-magistrum*
Militum eum appellat. *Ἀνεκάλεσατο τὸν Πατρικίον Ἀπίωνα, καὶ*
Διογενιανὸν ἀπὸ Στρατηλατῶν, καὶ φιλόξενον, καὶ αὐτὸν ἀπὸ
Στρατηλατῶν.

Pag. 413. 3. Κωάδου. sic C. p. 333. quamvis p. 332. Κανά-
 δης. *Procopio*, *Theophani*, aliis, Καβάδης.

Pag. 413. 5. Δαμνάξης. C^{cl}. Cod. Vat. et Editio Scalig.
 Ζαμνάξης.

Pag. 413. 9. Νόμου. *Theoph.* Ομοῦ· C^{cl}. Editio *Rader*.
 Ονίνου, Cod. Vat. Νομοῦ. *Symeon Logotheta*, citante *Dufresnio*,
 Ρώμου.

Pag. 413. 12. χλαμύδα. C. χλαμύδην vel χλαμύδιν· Editio
 Scal. χλανίδιν· *Theophani* χλανύδιν.

Pag. 413. 16. πλουμία. C. πλουμμία.

Pag. 414. 18. Ζιλγιβί. C. Ζίλιβι. Edit. Scal. Ζιλγιβί. In-
 fra apud C. Ζιάγβιρος. ubi eadem Editio Scal. Τζιάγβιρος. *Theo-*
phan. et alii Ζιλίγδης.

Pag. 415. 9. κυνῶν. sic *Theoph.* at C. κοινῶν· quod cor-
 rexerit ex *Theophane Dufresnius*. *Holstenius* Οὔννων substituiti vo-

Init. Sed nihil notandum: notum enim militare conviciam, *Caenis*. Adi Dufres. p. 591.

Pag. 415. 11. εἰρημικῶς. C. εἰρημικῶς *dicens*.

Pag. 415. 20. Λαβροῦ. C. Βροῦ.

Pag. 422. 17. ὄσσι. C. εἴσσι, sed Edit. Scal. ὄσσι.

Pag. 425. 5. Μαβροτίου. sic C. ubi perperam delevit *Holstenius*.

Pag. 427. 2. προσφύντι. C. προσφύντι.

Pag. 428. 6. δίχα τῶν etc. Constitutio fortasse, quae habetur *Cod.* l. 1. tit. v. num. 12. qua Gothi, qui secta fuerunt *Arriani*, excipiuntur.

Pag. 430. 18. Σικῶν. V. Dufres. CP. Christ. I. 1. sect. 22.

Pag. 433. 4. Ἀξουμίται, καὶ οἱ Ομηρίται. de illis videndus omnino *Gothofredus* ad *Cod. Theod.* to. 4. p. 582 etc.

Pag. 435. 20. Λαγισθέου. C. Λαγισθαίου. De eo vide *Dufresn.* CP. Christ. l. sect. 27. n. 13.

Ibid. μεσαυλον. sic C. ubi perperam *μεσικαλον* Edit. *Scalig.* *Infra* p. 31. μέσαυλον.

Pag. 436. 1. βασιλικῆς κηστέρης. V. Dufresn. CP. Christ. l. 1. sect. 28. n. 11. et lib. 2. sect. 9. n. 14.

Pag. 436. 2. τὸν ἀγωγόν. Vid. *ibid.* l. 1. sect. 25. n. 2.

Pag. 437. 15. περὶ δὲ τῶν μαγῶν. Extat hoc decretum *Cod.* tit. 20. et in *Basilicis* lib. 21. tit. 1. L. 39.

Pag. 449. 10. θεῖος τύπος. Decretum, ni fallor, deperditum.

Pag. 470. 22. θεσιπίας. forte designatur *Novella* 82. c. 7. quae data est aliquot annis post tempus ab Autore designatum viz. *Apione* *Cæs.* Caeterum et alia fuit ante super re eadem Constitutio, quae *ibid.* et in *Institut.* l. 4. Tit. 6. §. 24. memoratur, sed quae jam deperdita.

Pag. 478. 13. θείας προστάξεις. Edictum 6. Libri 1^{mi}. *Codici*, quod sub ipso *tertio* *Justiniani* Consulatu emissum est, non paulo ante, quod Autor videtur innuere. Promulgarat antea *Justinianus* Edictum aliud ejusdem tenoris, quod in *Codice* proxime praecedit, sed editum id erat sub ipsis imperii primordiis, uti ipse in Edicto praedicto testatur.

Pag. 495. 6. περὶ τῶν διακρινομένων. haec omisit *Interpres*, nec videtur intellexisse, verte; *De Diacrinomenis* sive *Euty-chianis*: sic enim appellari solebant *Sectarii* *Euty-chiani*, tanquam ab *Ecclesiae* communione segregati, vel, ut alii volunt, tanquam haesitantes cum *Ecclesia* communicare.

*Non incommodum erit subjungere hinc Synopsin Chronographiæ
Malerianæ de Vita et rebus gestis Justiniani, ut dignoscatur Le-
ctor ad quem annum illius imperii quæ in singulis paginis con-
scribuntur pertineant.*

An.		Pag. ed. Ox.	
1		151	
— 2	Indict. 6. mens. Oct.	152	
— —	— — — — — Jan.	153	
— —	Indictionis sub exitu	174	
— —	(Indict. 7. mens. Jun.	180	
— 8	— — — — — Jul.	182	
— —	{ Decio Cos.	186	
— 4	Lampadio et Oreste Coss.	188	
— —	Mens. Sept.	190	
— —	— — — — — Apr.	199	
— 5	Mensis Sept.	211	
— 6	Indictio 10. mensis Jan.	213	
— 7	Justin. 3. Cos.	220	
— 8	Indict. 12.	ibid.	
— —	Post Consul. Belsarii	221	
— —	Jo. Cappadoce Cos.	ibid.	
— 14	Indict. 3. mens. Jun.	222	
— —	— — — — — Aug.	ibid.	
— 16	Ind. 5.	223	
— 18	Ind. 7. mens. Sept.	225	
— —	— — — — — Nov.	ibid.	
— 21	Ind. 10. mens. Feb.	226	
— —	— — — — — mens. Jun.	227	
— —	— — — — — Jul.	228	
— 24	Ind. 13. mens. Apr.	ibid.	
— —	— — — — — Jun.	ibid.	
— 25	Ind. 14.	229	
— 26	Ind. 15. mens. Sept.	230	
— —	— — — — — Aug.	ibid.	
— 27	Ind. 1. mens. Mart.	ibid.	
— 28	Ind. 2. mens. Aug.	231	
— 30	Ind. 4. mens. Jul.	232	
— —	— — — — — Dec.	233	
— 31	Ind. 5. mens. Nov.	ibid.	
— —	— — — — — Apr.	ibid.	
— 32	Ind. 6. mens. Dec.	ibid.	
— —	— — — — — Feb.	234	
— 33	Ind. 7. mens. Mart.	235	
— —	— — — — — Mai.	236	
— —	— — — — — Jun.	238	
— 36	Ind. 10. mens. Aug.	ibid.	
— 37	Ind. 11. mens. Oct.	ibid.	
— —	— — — — — Nov.	239	
— —	— — — — — Jan.	243	

RICHARDI BENTLEII
E P I S T O L A

AD CL. V.

JOANNEM MILLIUM S. T. P.

INDEX RERUM MEMORABILIUM,
ET SCRIPTORUM,
QUI IN EA EMENDANTUR.

CL. VIRO
JOANNI MILLIO, S. T. P.
RICHARDUS BENTLEIUS S.

O 1
V 3.

Memini equidem, Milli doctissime, cum abhinc dies complurculos deambularem una, strenueque de literulis nostris sermones caederemus; ibi forte fortuna de Joanne Antiochensi mentionem fuisse injectam: cumque me desiderium cepisset librum adhuc musteum videndi, priusquam in lucem publicam, te curante, exiret; ea me lege id abs te impetravisse, ut si qua in tam depravato scriptore emendationem nostram accipere possent, ea in schedulas conjecta ad te mitterem. Duram profecto conditionem, quamque adeo multis de causis nollem acceptam. Nam ut omittam, quod ex illo fere tempore a meliori librorum et chartularum mearum parte, et (quod acerbius mihi accidit) a jucundissima tua consuetudine longe disjunctus sim; quodque semel duntaxat hæc Malelam properans percurrerim, nec ut secundas, quas sapientiores esse aiunt, curas et cogitationes adhiberem, ullo adhuc pacto potuerim animum inducere: ut illa, inquam, atque alia præteream; pudet hercle, ut verum fatear, pigetque bonas horas, quæ haud paulo melius collocari possent, in tam ingrato et ignobili labore consumere. Sed quid faciam? data est fides; promissa flagitantur. Video, quod mihi egomet intrivi, exedendum esse. Liceat modo, siquando in hac ἀναγκοφαγία fastidium mihi suborietur, aliunde petere quod fluentem nauseam coerceat. Dabitur itaque potestas et venia evagandi identidem longiuscule; dummodo ne plane ἔξω τῶν ἐλαιῶν, neque levibus de causis. Hoc autem scias velim in primis; non mihi consilium esse de Joanne isto qui cujasse fuerit, quando vixerit, aut a quibus laudatus sit, omnino verbum facere: cum diu sit quod omnem istam controversiam suscepit amicissimus noster atque eruditissimus Hodius. Quippe aliud est, inquam, Scriptionis O 2

hujus institutum: quae vereor equidem ut satis ex voto et feliciter mihi vertat. Ita sane praesagit animus, ita in ipso limine conspicio, quod etiam fortissimo terrorem incutiat. Siquidem recte narrat Malelas pag. 90. edixisse nimirum atque interminatum esse Orphea, ne quisquam mortalium palam fecerit τὰ Ἐρικεπεῶ. οὐ, ait, ὄνομα ὁ αὐτός Ορφεύς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξείπε, Μῆτινα φάναι τὰ Ἐρικεπεῶ, ὅπερ ἐμνησεται τῇ κοινῇ γλώσση, βουλῇ, φῶς, ζωοδοτήρ. Ego vero cum haud sim nescius, quam acerbos olim vindicoes Deos hominesque habuerit, qui μυστήρια ἐξορχήσασθαι et Eleusinae Matris occulta proferre ausus sit; qui sciam, annon ipse similem in me noxam admittam, si Mysterium hoc Orphicum sacro hactenus silentio celatum evulgavero? Neque adeo clam me est, O Milli suavissime, quam audax impulsu tuo in me meosque facinus consciscam:

Sed tua me virtus tamen, et sperata voluptas

Suavis amicitiae quodvis discrimen adire

Suadet, et inducit dias in laminis oras

horribile illud arcanum protrahere. Bene vero animo eris, capitique et aetati meae parces metuere; ubi μορμολοκίεθ isto detracto, putidisque illis μή τινα φάναι τὰ Ἐρικεπεῶ in malam rem ablegatis aliquo, veterem illuc et veram lectionem quasi postliminio reduxero. Ea haec est: Οὐ (θεοῦ) ὄνομα ὁ αὐτός Ορφεύς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξείπε Μῆτιν, Φάνητα, Ἐρικεπαῖον. Orpheus, ait, per oraculum edoctus est Dei nomina Μῆτιν esse et Φάνητα, et Ἐρικεπαῖον, quae communi sermone interpretata hanc habent vim et sententiam, Βουλῇ, Φῶς, Ζωοδοτήρ.

Porro hisce nominibus Deum Orphicum vocari non desunt mihi locupletes certissimique sane autores. Damascius περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν MS. in Bibliotheca Coll. Corporis Christi Oxoniæ p. 156. Ἐν μὲν τοίνυν ταῖς φερομέναις ταύταις διαφωδίας Ὀρφικαῖς ἢ θεολογία δὴ τις ἐστὶν ἢ περὶ τῶν νοητῶν (διάκασμον) ἦν καὶ οἱ φιλόσοφοι διεμνηνεύουσιν, ἀντὶ μὲν τῆς μίας τῶν ἄλλων ἐσχῆς τὸν χρόνον τιθέντες, ἀντὶ δὲ τῶν δυοῖν Αἰθέρα καὶ γῆς, ἐντὶ δὲ τοῦ ὄντος ἀπλῶς τὸ Ὄν ἀπολογιζόμενοι, καὶ τριάδα ταύτην πρώτην ποιοῦντες. εἰς δὲ τὴν δευτέραν τελεῖν ἦτοι τὸ κρυπτόν καὶ τὸ κύν Ὄν τὸν θεόν, ἢ τὸν ἀρχὴν ἡρώνα ἢ τὴν Νεφέλην, ὅτι ἐκ τούτων ἐθρώσκει ὁ ΦΑΝΗΣ. ἀλλότε γὰρ ἄλλα περὶ τοῦ μέσου φιλοσοφοῦσι, τοῦτο μὲν ὁποῖον ἂν ἦ ἴσως τὸν νοῦν, ὡς δὲ πατέρα καὶ δύναμιν ἄλλα τινα προσεπινοοῦντες οὐδὲν τῷ Ὀρφεῖ προσήκοντα: τὴν δὲ τρίτην τὸν ΜΗΤΙΝ τὸν ΗΡΙΚΕΠΑΙΟΝ ὡς δύναμιν, τὸν ΦΑΝΗΤΑ αὐτὸν ὡς πατέρα. Idem ibidem p. 106. ὅθεν πηγὴν μὲν πηγῶν αὐτὸ (τὸ Ἐν) Χαλδαίων παῖδες ἀνευφημοῦσιν, Ὀρφεὺς δὲ μικτῆ σπέρμα φέροντα θεῶν, Φοίνικας δὲ αἰῶνα κοσμικόν, ὡς πάντα ἐν ἑαυτῷ συνηρημένα. Locus corruptus. Lego: Ὀρφεὺς δὲ ΜΗΤΙΝ σπέρμα φέροντα θεῶν — —

Et pag. 125. Οὐχὶ δὲ καὶ Ορφεύς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ παράγει. καὶ τῆς Νεφέλης ὁραγίσις (haec modo occasione cogita, an in loco superiore pro ἀργῆτα geroni placeat τὸν ζαγέντα χιτῶνα ἢ νεφέλην) τὸν πολυτίμητον φάνηται, πρόοδον. καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ νῷ ὑποστησάμενος. ἢ ῥητέον πρὸς ταῦτα, et quae sequuntur. Lege et distingue: τὸν πολυτίμητον ΦΑΝΗΤΑ, πρόοδον καὶ ἐκεῖνος etc. Et praeterea p. 124.

Ἐνθεν ἀποθρῶσκει γένεσις πολυτιδάκου ὕλης, Καὶ ὅσα τοιαῦτα περὶ τῆς τάξεως ἐκείνης οἱ θεοὶ χρησιμωδοῦσιν· ἀλλὰ καὶ Ορφεύς τὸν πολυτίμητον τοῦτον θεὸν ἀνευφησαίμι τὸν σπέρμα φέροντα θεῶν κ' αὐτὸν ἤρικεπαῖον, καὶ ἐξ αὐκοῦ ποιεῖ προιοῦσαν ἅπασαν τὴν τῶν θεῶν γενεάν. Enimvero non leviter mendis aspersa est haec ῥήσις, quam ita constitues: καὶ Ορφεύς τὸν πολυτίμητον τοῦτον θεὸν ἀνευφημεῖ

ΜΗΤΙΝ σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν ΗΡΙΚΕΠΑΙΟΝ. Pagina denique 164. Τοῖον ἀπέστειλε χρόος ἀθανάτοιο ΦΑΝΗΤΟΣ, ubi legendum χρόος, ut quidem extat apud Proclum:

Θαύμαζον καθορώντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἀελλετον,

Τοῖον ἀπέστειλε χρόος ἀθανάτοιο Φανητος.

Idem Proclus in Parmenidem MS. haec habet: ὁ μὲν γὰρ Ορφεύς μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ ΦΑΝΗΤΟΣ ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησίν. ἐπειδὴ πρότερον μὲν καὶ ἠνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντα ἀνεφάνη τὰ τῶν ἔγκοσμημάτων αἰτία. et in Alcibiadem priorem MS. sic scribit: Καὶ μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων εὐρῶν παρ' Ορφεῖ τὸν αὐτὸν τοῦτον καὶ Ἐρωτα καὶ Δαίμονα μέγαν ἀποκαλούμενον, ἀγαπήσαι καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Ἐρωτος τὸν τοιοῦτον ὕμνον· περὶ μὲν γὰρ νοητοῦ τοῦ νοῦ λέγων ὁ Θεολόγος,

Ἄβρος Ἐρως καὶ ΜΗΤΙΣ ἀνάσθαλος — — καὶ πάλιν· Ο 4

Οἷσιν ἐπεμβαβῶς Δαίμων μέγας αἶν ἐπ' ἔγνη.

περὶ δὲ τοῦ νοητοῦ νοῦ καὶ ἀμεθέμεται,

Καὶ ΜΗΤΙΣ πρῶτος γενέτωρ καὶ Ἐρως πολυτερπής·

Καὶ πάλιν·

Ἐν κρατος, εἰς Δαίμον γενετο μέγας, ἀρχὸς ἀπάντων.

Multa prudens et sciens praetereo, quae ex Athenagora, Macrobio, Orphicis Hymnis, tum autem praecipue e Proclo in Platone Timaeum adferre possem: ne forte qui me minus norunt, Pauli me Leopardi scriinia compilare existiment. Inde petere possunt, vel a Theodoro Cantero, qui plura de his rebus scire desiderent. Nam quid ego censeam de illorum sententia, qui significationem mendosi verbi Ἐρικεπαῖο· ex anilibus Cabbalistarum magis conantur exsculpere? sed nolo aliquid inclementer dicere. Non nostrum est κειμένους ἐπεμβαλεῖν. Veniam etiam libenter dederō, si minus ea peraspererint, quae a multis saeculis homines latuerunt, caligine et tenebris circumfusa. Nam ut concedam haec, quomodo a me emendata sunt, ita a Joanne

fuisse concepta; quod equidem haud facile crediderim; Suidae tamen et Cedreni temporibus depravatum esse hunc Malalae locum illud argumento est, quod hi interpretamenta duntaxat ex nostro afferant, de verbis Orphei οὐδὲ γὰρ: Illud autem mihi videor satis certo scire, non Te expectare, ut vim verbi *Ἡρικεπαῖος* et naturam explicem: Tunc ut ineptas plerumque et cassas Etymologias consecrari me velis? Dabitur iusjurandum, ne ab Orpheo quidem ipso hoc fieri potuisse. Scira prius aveo, unde illa vulgaria, *Διόνυσος, Ἡραϊστος, Πυσειδῶν. Διόνυσος*, ait Orpheus apud Macrobiūm, ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι originem ducit:

*Πρῶτος δ' εἰς φάος ἦλθε, Διόνυσος δ' ἔπεκλήθη,
Ὅννεκα δινεῖται κατ' ἀπειρονα μακρῶν Ὀλύμπου.*

Ride, et ad hoc exemplum crede alia fuisse dicturum. Nec quidem de significatione τοῦ *Ἡρικεπαίου* belle convenit scriptoribus. Secundum Malalam, Suidam et Cedrenum est *ζωοδοτήρ*. Nosti
 O 5 hos tres, quam ad unum redeant denique. At Nonno in συναγωγῇ *Ἰστοριῶν* Phanes est *ζωοδοτήρ*. Ericerpeus aliam vim habet nescio quam: *Λέγουσι δὲ αὐτὸν τὸν Φάνητα ἕφορον, εἶνα τῆς ζωογόνου δυνάμεως, ὁμοίως καὶ τὸν Ἡρικεπαῖον λέγουσιν ἑτέρως*
 V 5 *ἕφορον εἶναι δυνάμεως*. Quamobrem, si sapiam, non operam perdam in Etymologia hac inquirenda: magis ex usu fuerit, in quibus primum institi vestigiis pergere; et si qua restent Orphica apud Malalam, quae correctione opus habeant, pro virili restituere.

Sic igitur refingo locum, quem habes p. 89.

*Ὡ ἄνα, Ἀητοῦς υἱ', ἐκατηβόλε Φοῖβε κραταίε,
Πανδικαῖς, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
Ἡέλιε, χρυσταῖσιν ἀειρόμενε πτερύγεσσι,
Δωδεκάτην δὴ τήνδε παραλ' σπο ἔκλυον ὄραφην,
Σεῖ φαμένον, σὲ δὲ γ' αὐτὸν, ἐκηβόλε, μάρτυρα θεῖον.*

Tertio autem versu similitimus et maxime geminus ejusdem scriptoris est alius in Hymno ad Protogonum:

*Πρωτογόνον καλέω διφνην μέγαν αἰθερόπλαγκτον,
Ῥογενῆ, χρυσταῖσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσι.*

At vir bonus Ioannes, atque item Cedrenus, ne in librariorum culpam hanc transferas, τὴν πτέρυγα arbitrabantur esse generis virilis. *En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!*

Multo vero gravius affectus est locus pag. 92. ita poetae verba non modo cum interpretamentis Malalae confusa sunt atque commixta; sed et insuper mendis obsita et coarsita. Illa quidem certe μὴ διὰ μηδὲν veritus est Cedrenus describere, quippe quae nullo prorsus modo intellexerit. At memini vidisse Excerpta quaedam manu Patricii Junii ex Chronico quodam penes Cl. Seldenum manuscripto: ubi inter alia ejusdem farinae haec Orphica habebantur, corrupta ea quidem et mutila; nihilominus in quibus extarent vestigia verae lectionis: siquidem ibi scriptum

erat μή διαί καί μηδέν. Proinde de hoc loco mihi nulla dubitatio est, quin in versiculos reponi debeat ad hoc exemplum:

Θήρες τ' οἰωνοὶ τε βροτῶν τ' ἀλιπήρια φύλα
 Ἀγρία γῆς αἰδάλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδέν
 Εἰδότες, οὔτε κανοιο προσεαρχομένοιο νοήσαι
 Φράδμονες, οὔτ' ἀποθην μάλ' ἀποστρέφαι κακότητος,
 Οὔτ' ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέφαι τε καὶ ἔρξαι
 Ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμενες, ἀπρονόητοι.

O 6

Ad hunc Orphicorum numerum non dubito adscribere quae extant p. 30. etsi ea Mercurio Trismegisto attribuant Malelas, Suidas, Cedrenus, Autor Chronici Paschalis et de quo postmodum plura MS. Baroccianus. Scilicet ab autoribus multo plus idoneis, S. Justino in Paraenetica ad Graecos, et S. Cyrillo adversus Iulianum ad Orphea ἐν τοῖς ὄρκοις referuntur: ubi etiam veram hujus λέξεως scripturam offendes. Malelas enim cum suo grege antiquam adeo hic consuetudinem obtinent, ut nihil sentiant. Proxime autem ad Joannis verba accedes, si ita legeris:

Ὀρατὸν ὀραίω σε θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον,
 Ὀραίω σ' αὐτὴν πατρός, ἣν ἐφθέγγετο πρώτον,
 Ἐνίκα κόσμον ἅπαντα ἐγὼ στηρέξετο βουλῆ.

Ficta illa et commentitia oracula quae habes p. 42. 79. et 172. adeo misere ac foede accepta sunt, ita verba poetica in quotidianum sermonem immutata, ut vix invenias disjecti membra poetae. Quamobrem in iis recolligendis redintegrandisque frustra operam conterere non libet; praesertim cum Joannes ipse satis aperte fateatur, se quae διὰ στίχων scripta fuerant, εἰς τὴν ποιητὴν διάλεκτον immutasse. Verum, ut beem aliquos tam optabili nuncio, est liber Oxonii annos abhinc puto DC. calamo exaratus; in quo non pauca extant Oracula Malelanis his germanissima: quae si omnia hic in lucem proferam, quando balla occasio est, sane (quod in Graecorum proverbio est) patella videatur operculum invenisse. Spero etiam me gratiae aliquantulum initurum ab hominibus illis perelegantis iudicii, qui Oracula quae vulgo feruntur Sibyllina tanquam ab anu fatidica Noachi filia fusa venerantur. Adeste igitur O vere σιβυλλιωῦντες, lotisque manibus sacra haec tangite.

V 6
O 9

Χρησμοὶ καὶ Θεολογίαι Ἑλλήνων Φιλοσόφων.

I.

Ἐρμου μεγίστου περὶ Παντοκράτορος.

Ἀποιμήτου πυρὸς ὄμματι γρηγορε, δρόμον αἰθέρος ζωογονῶν,
 ἡλλου θέρμην κρατύνων, λαίλαπι μεθιστῶν νέφη, τοῦνομα μή
 ζωρῶν ἐν κόσμῳ, ἀφθονοῦ ἀένναον πανεπίσκοπον ὄμμα πατέρα τῶν
 ὄλων θεῶν ὄντα μόνον, ἀπ' οὐθενὸς ἔχοντα ἀρχὴν ἔγνωκα· ἕνα μετὰ
 σε ὄντα μόνον ἐκ σοῦ γενναίω υἱόν, ὃν ῥώμη ἀποφώητω καὶ ὄξυ-
 τέρῳ φωνῇ ἴδιον εὐθύς ἀφθόνως καὶ ἀπαθῶς ἀπογεννήτως λόγον

ἐγέννησεν (leg. ἐγέννησας) θεὸν ὄντα, τὴν οὐσίαν ἐκ τῆς οὐσίας, ὅς σου τοῦ πατρὸς τὴν εἰκόνα καὶ (leg. κατὰ) πᾶν ὁμοίαν φέρει, ὥστε ἐκεῖνος ἐν σοι, σὺ δὲ ἐν ἐκείνῳ, κάλλος ἔσοπτρον· ἀλληλεφραντον πρόσωπον. (leg. ἀλληλεφραντῶν προσώπων.)

II.

Τοῦ αὐτοῦ περὶ Τριάδος.

Ἦν φῶς νοερὸν ἐκ φωτός, ut apud Malelam habentur p. 29.

III.

Τοῦ αὐτοῦ Προσευχή.

Ορκίζω σε, Οὐρανὲ, θεοῦ μεγάλου etc. Vide Mal. p. 30.

IV.

Ἀριστοτέλους.

Ἀκάματος φύσις θεοῦ, γενέσεως οὐκ ἔχουσα ἀρχὴν, ἐξ αὐτῆς δ' ὁ πανσθενῆς οὐσιώται λόγος.

V.

Σόλωνος Ἀθηναίου.

Οὐκ ἐφικτόν μοι ἐστὶ ταῦτα πρὸς ἀμνήτους εἰπεῖν, οὔτε δὲ φανερῶς παραθέσθαι· πλήν τοῦ νοεῖν ἀκούεται (leg. τῷ νοεῖν ἀκούετε) ὅτι εὐτός ἐστιν ὁ πατὴρ οὐρανόθεν μεγάλου * φλογός ὑπεβράλλων, ὃν τρέμουσιν οὐρανοὶ γαῖα τε καὶ θάλαττα, αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, τρισόλβιος. Confer haec cum Malelanis p. 79.

VI.

Θουκυδίδου.

Τὸ ἐν τρία καὶ τὰ τρία ἄ, ἄσαρκον προσωπικόν. Ἦν τέτοιον τὸν οὐρανοῦ γεννήτορα.

O 8

VII.

Χίλωνος.

Γόνος ἐκ γόνου κατελθὼν γόνιμον ὕδαρ ἐποίησε. Τὸ ὑπερταπὸν τῶν ὅλων αἴτιον ἐπινοεῖται οὐ φωτὶ καὶ πνεύματι, ἀλλ' ὡς πάντων θεός καὶ κύριος καὶ πατήρ.

VIII.

Πλουτάρχου.

Ο παλαιὸς νέος, καὶ ὁ νέος ἀρχαῖος, ὁ πατήρ γόνος, καὶ ὁ γόνος πατήρ.

V 7

IX.

Ἀντιόχου Κολοφῶνος περὶ Τριάδος.

Ἦν νοῦς εἰς πάντων νοερώτατος * εἰ δὲ γε ἔστιν τοῦ ἀπο παγγενέτης νοερὸς λόγος ἐφθίτος ἀπὸ τῶς ἀπαρημασμός νοερὸς πατρός; εἰς ἅμα πατὴρ, Ἐν μὲν ἐπανυμῆ * εἰ δὲ γε ἔστιν ὡς ἀπὸ πατρός, εἰς δὲ πέλων αὐτὸν πατὴρ κατ' ἐξ ἐνόος εἰς, * μία τῆς.

Πατρός ὁμοούσιος ἄφθιτος αἰεὶ

Πνεύματι σὺν πρώτῳ ἄλλο καὶ σπέρματος ἀρχή.

Uuo verbo, ne nescias, te monitum velim in libro MS. sic legi: τοῦ ἀποκαγγενέτης νοσιώτερος λόγος ἄφθιτος υἱὸς ἀπαύγασμα. Sed nihil erat facilius, quam in versus concinnare. Quivis etiam emendare possit Κολοφωνίου vel ἐκ Κολοφῶνος. Illud fortasse plusculum habet difficultatis, quisnam sit ille Antiochus conjectura assequi. Et profecto nimis velim extaret Nicandri Colophonii liber περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν· mirum enim, ni ex animi sententia hoc negotium conficeremus. Nunc vero, quandoquidem iste liber, ut alia omnia καλὰ, vel flammis, vel humore, vel inertibus tineis consumtus est; eum optimum vatem arbitremur, qui illud in re tam ancipiti protulerit, quod sit veri simillimum. Opportune autem venit in mentem Xenophani illi Colophonio filium fuisse nomine Antiochum, quem res Siculas et Italicas scripsisse multi commemorant. Verum accidit perincommode, quod is etsi patre natus Colophonio, tamen nescio qui Syracusius vocetur. Alius proinde quaeriendus est funis. Placetne ut pro Antiocho reponatur Antiphanes? Athenaeus lib. 7. Ο 9 Μνημονεύει αὐτοῦ Αντιφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ Θηβαϊδι λέγων οὕτως,

Ἡ ὕκην, ἢ ἵππον, ἢ δὲ κίχλην καλέουσιν.

Sed mihi crede, nusquam fuit gentium Antiphanes ille Colophonius: Quippe, quod a doctissimo Casaubone non animadversum esse demiror, pro commentitio isto Antiphane reponendus est Antimachus, notissimus autor Thebaidos et Lydes, uti memorant ipse Athenaeus alibi, Etymologicon, Hesychius, Suidas, Quintilianus, aliique bene multi. Huic autem Antimacho vix equidem dubito quin putidos hos versus affingere voluerint. Quo quidem consilio nihil inconsultius esse potuit aut dementius. Proclus in Commentario Timaei distinguens poeticam ἐνθουσιᾶν ἀπὸ τῆς τεχνικῆς, illius exemplum τοὺς χρησμούς, hujus τὸ Αντιμάχειον ponit. Adeo ut Antimachum χρησμοδοῦντα fingere, sit prorsus ἄνω ποταμῶν. Totus erat Antimachus in arte et opera: nihil habuit ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, nihil ex afflatu furoris, et coelesti illo mentis instinctu, sine quo nullum poema sani coloris, nedum Oracula nasci possint.

X.

Ἐρώτησις Ἰάσονος βασιλέως τῶν Ἀργωναυτῶν εἰς τὸ Πύθιον τοῦ Απόλλωνος.

Προφήτευσον ἡμῖν, Προφήτα Τιτάν et quae sequuntur; ut habet Malelas p. 94.

XI.

Πλάτωνος.

Γενετὸς οὐδεὶς ἐκανὸς γνώμης ἀφανοῦς ἰδεῖν αἰσθητήριον.

φύσις γὰρ μόνου Θεοῦ ὡς αἰτίου τοῦ παντός γυμνῆν ψυχὴν δυναμένου (leg. δυναμένη) ἰδεῖν· εἰς γὰρ αἰῶς τοῦ παντός, εἰς καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀλλ' εἰς (leg. ἄλλος) ὁ εἰς, καὶ ποτε οὗτος ὁ εἰς οὐκ ἐν χρόνῳ, αἰῶς γὰρ ὁ εἰς καὶ συναῖδιος.

O 10

XII.

Τοῦ αὐτοῦ περὶ Χριστοῦ.

Ὅπῃ ποτέ τις ἐπὶ τὴν πολυσχεδῆ *) ταύτην ἐλάσει γῆν, καὶ διχα σφάλματος σὰρξ γενήσεται, ἀκαμάτοις θεότητος ὄροις ἀνιάτου παθῶν λύσει φθορὰν, καὶ τοῦτο φθόνος γενήσεται ἐξ ἀπίστου λαοῦ καὶ πρὸς ὕψος κρημασθήσεται ὡς θανάτου καταδίκως (leg. θανάτῳ κατάδικος) πάντα πράσας (leg. πράξας εἶνε δράσας) πείσεται.

V 8

XIII.

Χρησμός τοῦ Απόλλωνος δοθεὶς ἐν Δελφοῖς περὶ Χριστοῦ.

Εἰς με βιάζεται οὐράνιον φῶς, καὶ ὁ παθῶν θεός ἐστιν, καὶ οὐ θεότης ἐπαθεν αὐτῆ, ἄμφω γὰρ βροτόσωμος καὶ ἄβροτος αὐτός θεός ἤδη καὶ ἀνὴρ, πάντα φέρων παρὰ πατρός ἔχων τε τῆς μητρὸς ἅπαντα, πατρός μὲν ἔχων ζώων ἄλκει, μητρὸς δὲ θνητῆς σταυρὸν, τάφον, ὕβριν ἀνιήτου καὶ ἀπὸ βλεφάρων ποτεγευᾶ τὰ δάκρυα θερμὰ ὁ πέντε χιλιάδας ἐκ πέντε πυρῶν κορέσαι (l. σας) τὸ γὰρ θέλειν ἄβροτος ἄλκει. Χριστός ὁ ἐμὸς θεός ἐστιν ἐν ξύλῳ ταυνοθῆ ὄς (leg. ταυνοθεὶς) θάνεν. ὄς ἐκ ταφῆς εἰς πολλῶν ὄλκων.

Miris modis haec perturbata sunt; magnam tamen partem in versus suos nullo negotio redigi possunt in hunc modum.

Εἰς με βιάζεται οὐράνιον φῶς — — —

Καὶ ὁ παθῶν θεός ἐστι, καὶ οὐ θεότης πάθεν αὐτῆ.

Ἀμφω γὰρ βροτόσωμος ἔην ἠδ' ἄβροτος αὐτός

— — — — θεός ἠδὲ καὶ ἀνὴρ,

Πάντα φέρων παρὰ πατρός, ἔχων τῆς μητρὸς ἅπαντα

Ἐκ πατρός μὲν ἔχων ζώων ἄλκει — — —

Μητρὸς δὲ θνητῆς σταυρὸν, τάφον, ὕβριν, ἀνίην.

Τοῦ καὶ ἀπὸ βλεφάρων ποτε γευστο δάκρυα θερμὰ.

XIV.

Ἀστάνου περὶ τῆς Θεοτόκου.

Τιμήσωμεν τὴν Μαριάμ, ὡς καλῶς κρύψασαν τὸ μυστήριον.

Sine dubio loco Ἀστάνου emendandum est Οστάνου. Ostanus magus et Zoroastres etiam indoctis cognitissimi. Theodoro Meliteniote Praefatione in Astronomiam non Ostanus dicitur, O 11 sed Οτάνης. Quae fortasse vera scriptura est: nam et apud Herodotum non unus est Otanes Persa: et vero Magus ille na-

*) πολυσχεδῆ Τουπίου Emend. vol. III. p. 491.

tione fuit Chaldaeus. Theodori locum describam, quod ibi plurimorum Magorum nomina videas, quos alibi frustra quaesieris. *Εν οἷς (Χαλδαίοις) ἄλλοι τε πλείστοι γεγόνασιν ἀξιόλογοι ἄνδρες καὶ μάλιστα Ζωροάστρης καὶ μετ' ἐκείνον Οτάνης, ὃ τε Κιθηνᾶς, καὶ Ναβουριανός, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Σουδῖνος, ἀλλὰ καὶ Σίλευκος ἀπὸ Σελευκίας Χαλδαῖος καὶ οὗτός ἐστιν.*

XV.

Θοῦλις ὁ Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἐπαρθεὶς τοῖς κατορθώμασιν ἠρώτησεν εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Εὐριπίδου περὶ αὐτοῦ οὕτως.

Φράσον μοι πυρισθενές etc. ut Malelas p. 26.

Hominem sane festivum, qui Euripidem *χρησμολογοῦντα* nobis exhibuit. Quidni autem, inquires? cujus ex *μαντεῖφ* hoc editum est,

Μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάξει καλῶς,
oraculum quidem, quo nihil verius ac sapientius; quale nunquam aut Bacis fudit, aut Comicus iste Glanis, aut

Pythia quae tripode ex Phoebi lauroque profata est.

Sed extra jocum: sine controversia corrigendum est τοῦ *Σαράπιδος*: cui Canobi templa dicata sunt; etiam Alexandriae et Memphi. Narrat Strabo miris quosdam laudibus efferre τὰς ἀρετὰς τῶν τοῦ *Σαράπιδος ἐν Κανώβφ λογίων*. Haec scripseram, cum sero animadverti apud Suidam in voce *Θοῦλις* ita legi *αὐτολεξεῖ*, uti prius ex conjectura emendaveram.

Dubitantem me et quo proxime me veram circumspectantem ad se vocat Sophocles, indignis sane modis a Joanne acceptus p. 47. *Ὁ γὰρ σοφώτατος Σοφοκλῆς δρᾶμα ἐξέθετο καὶ ποιητικῶς εἶπεν ὅτι ὁ Τειρεσίας τὴν Παλλάδα εἶδε λουομένην καὶ γυνὴ ἐγένετο.* Ego vero quovis pignore contenderim nihil usquam de fabella ista profectum a Sophocle, quanquam ab aliis passim memoretur. Cum enim omnes fere titulos Sophocleorum Dramatum beneficio Grammaticorum veterum habeamus, nullum est ubi Tiresiae persona locum habere possit, praeterquam una Trilogia, Oedipus Tyrannus, Antigone, et Oedipus in Colono: sic enim sentio: sive Tetralogiam malis, accedo; ut fabula Saty- O 12
rica, sicut omnes omnium praeter Cyclopem Euripidis, periisse videatur. Quanquam enim affirmet Suidas, ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἤρξε V 9
τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν: scimus tamen ex Didascaliiis non ex omni parte verum hoc esse. Vide modo Aristophanem Grammaticum in Argumento Medae Euripidis. Atqui haud commemini fabellam istam de Tiresia in trinis illis narrari, neque ibi reperiri posse arbitror. Prima haec est. erga Sophoclem contumelia. Deinceps, *Ὄθεν, αἰτ, ἐξέθετο Σοφοκλῆς ἐν τοῖς αὐτοῦ συγγράμμασι ταῦτα ἀληθείας εἶναι. Εἰς ἐστὶν ὁ θεὸς ὃς τὸν οὐρανόν etc.* O hominis stuporem, et *ἰδιωτεῖαν* meram! Apud autorem, unde haec habuit Antiochensis,

sine dubio scriptum erat ad hoc exemplum: *Καθώς δ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν ταῖς ἀληθειαισιν εἰς ἔστι θεός.* Homo stolidus interpunctione falsa jugulavit versum, misereque disperdidit. Nimirum ab ἀληθειαισιν distinctionem possit, cum oratio post εἶπε sustineri debuerit. Sed efficiam ut posthac hi versiculi sano saltem pede possint incedere. Sic igitur emendō:·

*Ἐν ταῖς ἀληθειαισιν εἰς ἔστιν θεός
Ὅς οὐρανόν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν
Πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
Θνητοὶ τε πολλὸν καρδίᾳ πλανώμενοι
Ἰδρυσάμεσθα πημάτων παραψυγῆν,
Θεῶν ἀγάματ' ἐκ λίθων ἢ χαλκῶν
Ἡ χρυσοτεύκτων ἢ ἑλεφαντίνων τύπους.
Θυσίας τε τούτοις καὶ κενὰς πανηγύρεις
Τεύχοντες οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.*

Ita fere leguntur apud Justinum, Clementem, Eusebium, Theodorum, et partim Athenagoram; adeo ut demirer interpretem Chilmeadum, hominem sane pereruditum, in luce tam clara minus solito perspexisse. Sed non te celabo, quod pace sanctorum virorum dictum velim, vehementer me suspicari non esse haec a Sophocle. Id adeo cur in animum inducam, si me interrogas; dico, permirum mihi praeter alia videri, tam illustrem locum Ecclesiasticis solis incurrisse in oculos, aliorum omnium aciem

O 13 effugisse. Qui factum, uti dormitaret hic Plutarchi diligentia? Qui Porphyrium praeterire potuit *περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων* tam insigne testimonium adversus τῶν θυσιῶν τὰς παρανομίους σφαγὰς, ut ad hunc locum ait Theodoritus? Ubi tu, Stobaeae, cessasti, literarum oblivio? tu, qui tot forulos Bibliothecarum excussisti, Sophoclis autem et Euripidis monumenta studiosè praeter caetera lectitasti. Adeone paucos e Patribus, quid Patres autem dico? unumne aliquem tenebrionem, qui supposita persona librum ediderit (ut et olim et hodie nonnullorum opinio est, neque adeo injuria) caeteris omnibus perspicaciorem et diligentiorum fuisse? Clemens enim aperte et ingenue fatetur Hecataei se fidem secutum, apud ipsum Sophoclem omnino non legisse. *Ὁ μὲν Σοφοκλῆς*, ait Strom. V. *ὡς φησιν Ἐκαταῖος ὁ τὰς ἱστορίας συνταξάμενος ἐν τῷ κατ' Ἀβραμὸν καὶ τοὺς Αἰγυπτίους.* Illud autem exploratum habeo tam a Justino et Clemente Patres alios accepisse, quam Justinum et Clementem commentitii ejus Hecataei autoritate tradidisse. Quem ad hominem demum, et quam nulla fide res redierit, vides. Ille ne ut Sophocli versiculos aliquot vereretur affingere, qui illum ipsum, quo eos adduxit, librum ediderit simulata persona Hecataei? Ipsa praeterea oratio de se facit indicium. Non agnosco illud *χαλκῶν*, et *πολλὸν* sumptum, ut aiant, adverbialiter, esse hominis Attici, aut in Tragoedia ferri posse. Qualis enim haec foret confusio dialectorum, et ut ait

ille, sartago loquendi? Oportuit enim πολὺν et χαλκῶν. Χαλκῶν quidem a χαλκῆς Attice dixeris; minime gentium a χαλκούς, non magis mehercule quam ἀγαπάει vel Ἀριστοτέλεος. Χρῦσεια, ait Phrynichus, ἀργύρεα, κνανεα, χάλκισα ταῦτα Ἰακὰ διαιρούμενα· χοῆ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κνανᾶ τὸν Ἀτικίζοντα. Χρυσῶς λέγε, τὸ γὰρ χρῦσεος Ἰακόν, ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, χαλκούς, κνανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. Rogo denique, cui personae haec oratio conveniat? Quave Sophocles fiducia die festo Ludorum (non alias enim in scena quam Panathenaeis ac trinis Liberalibus Tragoediae docebantur) illos ipsos dies festos et Ludos solennes in contemptionem adduceret? Istuccine se impune laturum speraret? Nonne Aeschylī periculum cautiorem eum faceret, qui, quod in Sisypho opinor πετροκυλιστῆ ad Cereris mysteria curio- O 14
sius videretur alludere, nisi ad aram Bacchi confugisset, illico trucidatus esset in Scena: postea etiam in Areopago de capite suo causam dixit? Habes, amice, suspiciones nostras: tu tuique similes rem cognoscite, et sententiam ferte; non Βεκκεσέληνος quidam, πολυμαθεὶς sine pectore et mente,

ἀνέρες ὧν τὸ κέαρ

Παλῶ σέσκαται καὶ δυσκενιάτω τρυγός.

Praeclare vero actum est cum Sophocle, quod a χρονοζόβ-
φῳ nostro non nisi semel ad falsum testimonium dicendum cita-
tus sit: Euripides autem, qui Malelae erat paulo familiarior, gra-
vissimas istius consuetudinis poenas sustinuit; adeo quidem ut
non minus incommodo hospite hoc Antiochensi, quam olim Pro-
meri canibus usus esse videatur. Non erit, opinor, ab institu-
to nostro alienum, si locos omnes accuratius aliquantum exami-
nem, in quibus Euripidis mentio fit: et quoad ejus facere poterō, V 10
fabularum titulos, quo singuli quique loci referuntur, ostendam.
Debitur fortasse occasio ex interioribus literis aspergendi aliquid:
memores tamen erimus, ut spondeo, verbi veteris, quo admo-
nemur

Τῇ χειρὶ σπείρειν, μηδ' ὄλω τῷ θυλάκῳ.

Quae igitur habes pag. 39. Περὶ ἧς (Δανάης) ἐμυθολόγη-
σαν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ συντάξει τοῦ αὐτοῦ δράματος
et quae sequuntur, e fabula Danae desumpta sunt. Laudat hanc
Pollux lib. 4. cap. 16. Stobaeus autem non semel, ut et aliam
Sophoclis similiter inscriptam. Harum alterutram, magis tamen
Euripideam, latine convertit Naevius, cuius Danae Nonio Mar-
cello citatur. Plutarchus Consolatoria ad Apollonium: O δὲ πα-
ραμυθούμενος τὴν Δανάην δυσκενθοῦσαν Δίκτυς φησι

Δοκίεις τὸν ἄδην σῶν τι φροντίζεις γόων
Καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σὸν, εἰ θέλοις στένειν;
Παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ
Ρῶων γένοι' ἄν, εἰ λογιζέσθαι θέλοις
Ὅσοι τα δεσμοῖς ἐκμεμύχθηται βροτῶν

Όσοι τε γηράσκουσιν ὄφρατι τῆκνων
 Τούς τ' ἐπ' μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος,
 Τὸ μηδὲν ὄντας. ταῦτά σε σκοπεῖν χρεῶν.

Erravit eruditissimus Grotius in Excerptis, cum in versu quarto reposuit, *Ρᾶον φέροις ἄν.* Nihil enim magis usu tritum, quam *ῥᾶων εἶναι*, melius habere, hilariore animo esse, convalescere. Etiam pueri hoc sciunt. Erravit, cum in versiculo quinto emendare conatus est *ἐμμεμόχθηται*. Non enim magis *μοχθῶμαι* dixeris, cum *μοχθῶ* sit verbum neutrum, quam *πάσχομαι* aut *κἀμνομαι*. Sine dubio scriptum oportuit,

Όσοι τε δεσμοῖς ἐμμεμόχθενται βροτῶν.
 vel Όσοι τε δεσμοῖσι μεμόχθενται βροτῶν.

Erravit denique, cum locum hunc ad hanc, de qua agimus, Danaen referendum putavit, qui omnino ex Euripidis *Dictye* accersitus est. de quo consule *Stobaeum*, et alios. *Aristophanes* Grammaticus in argumento *Medeae*. *Εδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν πρὸς Ολυμπιάδα. Πρώτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μῆδεια, Φιλοκτήτης, Αἰκτής, Θερισται. Σάτυρος οὐ σώζεται. Σcribe Αἰκτής, Θερισται σάτυροι οὐ σώζονται. i. e. Θερισται δρᾶμα σατυρικόν.* Ita loqui solent. Cave enim credas τὸ *σάτυροι* esse partem inscriptionis. Ita *Sophoclis* fabula *Κωφοὶ σάτυροι*. Scholiastes *Nicandri* simpliciter *Σοφοκλῆς ἐν Κωφοῖς*. Sic ejusdem *Ἰχνηταὶ σάτυροι*, quemadmodum apud *Pollucem* est legendum pro *Ἰχνηταὶ Σάτυρων*. *Athenaeus* non apposito fabulae discrimine, *Σοφ. ἐν Ἰχνηταῖς*. Sic *Ιοφῶν ἐν Ἀνδροῖς σατύροις* apud *Clementem*: sic *Aeschylus ἐν Κήρυξι σατύροις* apud *Pollucem*: ita enim emendo pro *κῆρυξι σατυρικοῖς*. *Photius* in *Lexico* manu scripto: *Πυρσοκόρου λέοντος, Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι σατύροις*. Ex quo restituendus *Hesychii* locus: *Πυρσοκουρσολέοντος πυρσοκεφάλου, ξυφοτρίχου*, lege, ut apud *Photium*. Cum autem nomen fabulae cujuspiam sit numero singulari; tunc *σατυρικῆ* dicunt et *σατυρικός*. Potuit autem Grotius erratum suum resciscere ex *Fragmento* illo *Danae*, quod primus in lucem edidit de literis optime meritis *Hieronymus Commelinus*. Ibi *dramatis personae* sunt
 O 16 *Mercurius, Danae, Nutrix, Acrisius, Minerva, Nuncius, Chorus*: *Dictys* autem minime comparet. In *ἀποσπασματίῳ* illo sic vulgo legitur non longe a principio.

— — — κατὰ πῶς κείνη ποτε
 Ἐννήν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δη
 Τπόπετρον λέοντα τέξεται πατρί.

Cum *metri ratio*, tum *res ipsa* flagitat, ut *ὑπόπετρον* scribamus, non *ὑπόπετρον*. Quis non *alatum Perseum* et in *libris* legit, et in *pictis tabulis* vidit? At *interpres* homo sane *festivus* ita convertit: sub *saxo natum leonem*. Nempe huic committas, siquid recte curatum velis. Et tamen is ipse est ni fallor, qui

bonam aetatis partem contrivit, ut Suidam foras extruderet mendis maculisque usquequaque oblitum, ut aliquando fortasse ostendimus.

Pag. 51. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης τῶν Βακχῶν ἐξέθετο δράμα, ὡς ἀπὸ Πενθέως εἰπῶν ταῦτα. Σεμέλη δὲ λοχευθεῖσα ἐκ βροτοῦ τινος, εἰς Ζῆνα φέρονσα τὴν ἁμαρτίαν λέγει. Bacchas Euripidis etiam nunc supersunt. Illud autem mentitur Malelas, ὡς ἀπὸ Πενθέως. non Pentheus enim, verum Semelae sorores Ἰνώ κ' Ἀντιόνα, ἧ' ἁμαλοπάφης Ἀγαύα contumelias has ei dixerunt. Bacchus in prologo.

Ἐπεὶ μ' ἀδελφαὶ μητρὸς ἄς ἦμισ' ἔχρη
Διώνυσον οὐκ ἔφασκον εἶναι τοῦ Διός,
Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος
Εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους.

V 11

Pag. 58. Ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δράμα, ὡς ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον ἔφθειρε τὴν Ἀντιόπη. Censoro supplendum esse, εἰς σάτυρον τριφθεῖς ἔφθειρε. Propter similitudinem duorum verborum accidit, ut fieri solet, ut librarius unum omitteret. Porro fabula Antiope memoratur ab Hesychio, Stobaeo, aliis. Photius Patriarcha in Lexico MS. Εὐκρας εὐκράτος εὐρυβροτοῖσιν. Εὐκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως, ἐν Ἀντιόπη. Lege. Εὐκρας εὐκράτος· Εὐρικ. ἐν Ἀντιόπη· Βροτοῖσιν εὐκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως. Suidas: εὐκράτης, ἀντὶ τοῦ εὐκράτος. Scribe Εὐκράς, uti recte apud Etymologicon magnum. Antiope latine docuit Pacuvius, de Graeco Euripidis conversam: citantibus Charisio, Diomede, Servio et Marcello. In quo

O 17

admiror, ait Cicero de Finibus, cur in gravissimis rebus non delectat eos patrius sermo, cum iisdem fabellas Latinas ad verbum de Graecis expressas non inviti legant. Quia enim tam inimicus paene nomini Romano est, qui Ennii Medeam, aut Antiope Pacuvii spernat aut rejiciat? qui se iisdem Euripidis fabulis delectari dicat, Latinas oderit? Nosti illud Persii,
Sunt quos Pacuviusque et verrucosa moretur
Antiope, aerumnis cor iustificabile sulta.

Pag. 63. Ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δράμα περὶ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ τῆς Σφιγγός. Oedipus et Jocasta in Phoenissis ad partes vocantur: quin et ibidem de Sphinge mentio fit non semel. Potuit igitur Antiochensis ad Phoenissas respicere, potuit ad fabulam Oedipum, quae laudatur ab Hesychio, a Stobaeo aliquoties, ab Erotiano.

Pag. 88. Καὶ μετὰ Ἀισχύλον ἐβασίλευσεν αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) Ἀκμαίων ἔτη δύο, περὶ οὗ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος δράμα ἐξέθετο· καὶ μετὰ Ἀκμαίοντα ἐβασίλευσαν αὐτῶν ἄλλοι ἸΗ'. Amabo te, Syriace, serione haec an joco? quae te enim larvae atque intemperiae agitabant, cum haec scriberes? ποῦ τοι φρένες ἐκπέπότηνται; Ἀκμαίων et Ἀκμαίοντα pro Ἀλκμαίων et Ἀλκμαίοντα?

Muli sunt illa, non hominis. Simile peccatum est, quod de Alcmæone Atheniensi tragoediam factam existimes. Siquidem ille est Alcmæo Argivus, Amphiarai filius, qui, quod Eriphyleam matrem occidisset, furiis agitatus est. Inde scenæ argumentum est accersitum. Timocles Comicus:

Τούς γὰρ τραγωδοὺς πρώτον, εἰ βούλει, σκόπει,
Ὡς ὠφελούσι πάντας· ὁ μὲν γὰρ ὦν πένης
Πτωχότερον αὐτοῦ καταραθῶν τὸν Τήλεφον
Γενόμενον, ἤδη τὴν περὶαν ἔχον φέροι·
Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο.

Antiphanes — — Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγωδία
Ποιήμα κατὰ πάντα — — ἂν πάλιν
Ἐἴπη τις Ἀλκμαίωνα, καὶ τὰ παιδία
Πάντ' εὐθὺς εἰρηγ' ὅτι μανεῖς ἀπέκτονε
Τὴν μητέρα.

- O 18 Cicero Academ. 2. Quid? ipse Alcmæo tuus, qui negat cor sibi cum oculis consentire, nomine ibidem incitato furore; *Unde haec flamma oritur?* et illa deinceps, *Incede, incede; adsunt, adsunt; me, me expetunt.* Quid, cum virginis fidem implorat? *Fer mi auxilium; pestem abige a me; flammiferam hanc vim quae me excruciat.* *Caeruleo incinctae angui incedunt; Circumstant cum ardentibus taedis.* Sed piget profecto in re certissima testibus usum esse non necessariis. Illud optior auribus tuis, Milli, novum accedet; integram hujus dramatis inscriptionem esse *Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφίδος.* Nisi fortasse geminum Alcmæonem Euripides ediderit, aut iterum eundem, correctum scilicet et *διεσκευασμένον.* Quicquid est hujus, solus adeo me docuit Hesychnius noster, et fortasse solum: alios, qui depravata ejus verba non poterant intelligere, non item. *Ἀργαίνειν, λευκαίνειν. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι, διὰ ψωφίδος ἀργαίνουσα, λευκαίνουσα, φοιτῶσα.* Casseo corrigendum esse: *Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφίδος.* tum notam distinctionis ponendam † *Ἀργαίνουσα, λευκαίνουσα, φοιτῶσα.* *Παρά δὲ τὸ ἄργον, ait Eustathius ad Odysseae secundum, καὶ ἀργάντες ταῦροι παρὰ Ἰηθάρα, καὶ ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι.* Sive haec Eustathius ab Hesychio, sive ab alio quopiam uterque transtulit, apparet hunc locum a multis jam saeculis fuisse depravatum. Qui factum aliquin, ut Eustathius tragoediae nomen mutilum protulerit, nisi quod in verbis sequentibus carneret οὐδὲν ὄγχις. Idem Hesychnius: *Ἀτειγής. Ἐκὼ δ' ἀτειγής ἀπ' οἰκῶν. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ ψωφίδος συντείνουσα.* Corrige sodes in hunc modum: *Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφίδος, συντείνουσα. Ἀτειγής, ait, est συντείνουσα, festinans summa cum virium contentione.* Cajus significationis exempla quod haud temere reperiantur, propterea verbi sedes a Grammaticis indicata est *Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφίδος.* Rationem porro hujus inscriptionis non diu neque frustra

quassaverit, qui in memoria habuerit Alcmaeonem, quem antea centortorum anguium et ardentiam caedarum verbera nusquam consistere paterentur, aliquando tandem ad sanam mentem in V 12 Psophide Arcadiae rediisse. Videatur in Arcadicis Pausanias. Apollodorus lib. III. *Αλκμαίωνα δὲ μετῆλθεν Εριννὺς τοῦ μη- O 19* *τρῶου φόνου, καὶ μεμνηὼς πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς Οἰκλίαν παραγίνεται, ἐκείθεν δὲ πρὸς Ψωφίδα πρὸς Φηγέα· καθαρ- Φεῖς δὲ ὑπ' αὐτοῦ Ἀρσινόην γαμῆι τὴν τούτου θυγατέρα. Jam monui emendandum esse Ψωφίδα syllaba secunda producta. Ovidius:*

Usque sub Orchomenon, Psophidaque, Cyllenenque.

Percommode autem hic locus Apollodori in memoriam mihi alium redigit, in libro primo; qui viros doctos in errorem hactenus induxit: deinceps tamen, uti spero, non faciet. *Τυδεὺς δὲ ὡς φησιν ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφὼς κτείνας τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φηγέα etc.* Quae sic latine expressit interpretis: Is qui Alcmaeonidem tragoediam scripsit. Hominein sane liberalem, qui vocem illam Tragoediam benigne nobis de suo largitus est. Atqui, O bone, *Αλκμαίων* ea Tragoedia, non *Αλκμαιονίς* inscribitur, ut Erotianus, Stobaeus, Priscianus, aliique testantur. Sicuti autem Philoclis Tragici tetralogia de Pandione *Πανδιονίς*, atque Aeschyli de Oreste *Ορεστεια* nominata est; Ita fieri potest ut Euripides tria dramata de Alcmaeone publicaverit, una cum quarto Satyrico argumenti omnino alieni: quam integram tetralogiam *Αλκμαιωνίδα* vocarent. Sed oportet Epicharmi illud semper habeas in promptu,

Νᾶφα καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

Quicunque enim humaniores has Musas colit, saepe numero solet usu venire ut

Ἰσκη ψεύδου πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια.

Siquidem haec de Alcmaeonide suspensiones, aegri sunt somnia; cum is Scriptor, quicunque tandem fuerit, (neque enim de aetate, neque de patria viri, aut nomine quicquam habeo comper- tum) historicus sit, non tragicus. O δὲ τὴν *Αλκμαιωνίδα* γράψας (verba sunt Strabonis lib. 10.) *Ἰκαρίου τοῦ Πηνηλόπης πατρὸς υἱοῦς γενέσθαι δύο Ἀλυξία καὶ Λευκάδιον. δυναστεῦσαι δ' ἐν Ἀκαρνανίᾳ τούτους μετὰ τοῦ πατρὸς.* Et quidem Euripide vetustior. Scholiastes ad Orestem v. 1000. *Ἀκολουθεῖν δοκεῖ ὁ Εὐριπίδης τῷ τὴν Ἀλκμαιωνίδα (ω scribe etiam apud Apollodorum, non ο.) πεποιηκότι εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ κλυτογράφος φησὶ. Φερεικῆς δὲ οὐ καθ' Ἐρμού μῆνιν φησι τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι. ὁ δὲ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας τὸν O 20* *ποιμένα προσαγαγόντα τὸ ποιμνίον τῷ Ἀτρεΐ ἀνταποκαλεῖ. Quid tibi dicam depravatatum mihi videri verbum illud postretum? χρὸς enim δηλον, τὸ τοῦ Φερεικῆδου. leg. Ἀνταῖον ἀποκαλεῖ vel Ἀντανδρον καλεῖ vel Ἀντιφον, vel simile quippiam; cum sine*

controversia desit nomen Pastoris. Haec habui, Milli iocundissime, quae de Alcmaeone et Alcmaeonide ore, ut opinor, alio indicta dicerem: non enim placet eorum ratio, qui cum merae corniculae sint, emendicatis hinc inde plamis germanos pavones se pollicentur.

Pag. 104. Multa narrat Malelas de Proeto, Sthenesboea et Bellerophonte, καθὼς συνεγράψατο Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ποιητῆς πληρώσας τὸ δράμα. Intellige de fabula *Sthenesboea*, cujus mentio fit apud Athenaeum, Stobaeum, alios. Julius Pollux lib. 3. cap. 4. *Εἴρηται δὲ ξηναπάτη παρ' Εὐριπίδῃ.* Nomen traegodiae non commemorat; aliunde tamen scimus hanc esse de qua agimus, Sthenesboeam. *Ξηναπάτας*, ait Photius MS. *ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέουσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγῃσιν, ὅποιοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενεβολῆα. Τίς ἄνδρα τινὰ ξηναπάταν.* Scribe autem in Polluce *ξηναπάτης*. Apparet ita corrigendum esse, cum ex hoc loco Photii; tum ex Euripidis *Medea*, quae in extrema fabula sic Jasoni convitium facit, *Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων τοῦ ψευδόρκου καὶ ξηναπάτα;* Agri-siophanes *Vespis*:

*Εἴτις ὑμῶν, ὃ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδῶν φύσιν
Εἶτα θανάξει μ' ὄρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
Ἡτις ἡμῶν ἢ πίνουα τῆςδε τῆς ἐγκεντρῖδος,
Ῥαδίως ἐγὼ διδάξω, κἄν ἄμουσος ἦ τὸ πρῖν.*

Scholiasies annotat ad versum novissimum: ὁ στίχος ἐκ Σθενεβολῆας Εὐριπίδου. Bene pol factum, quod nos docuerit, unde tralatus sit hic στίχος, quod quidem alias nesciremus. Atque ea gratia non leve peccatum ei condonabitur. Enimvero non totus versus, ut ille existimavit, sed pars tantummodo posterior ex Euripide est. Nam in his rebus verba mihi dari haud facile patior, qui, ut scis, fragmenta omnium Poetarum Graecorum cum emendationibus et notis grande opus edere constitueram: nunc, ut aiunt, *Ἄλλος βίος, ἄλλη διαίτα.* Plutarchus *Συμποσιακῶν* 1. 5.

*Πῶς εἴρηται τὸ — — — Μουσικὴν δ' ἄρα
Εὖρος διδάσκει, κἄν ἄμουσος ἦ τὸ πρῖν.*

Quem ego locum admiror, cum sine dubio depravatus sit, nemini unquam in suspicionem venisse. Ita exhibent, ut vulgo legitur, Erasmus et Jos. Scaliger in Proverbiis; ita Grotius in Excerptis. Spes tamen est, ut nunc jam dehinc tam turpe erratum ex libris et memoria hominum auferatur. Legent enim qui sapient, *μουσικόν*, non *μουσικῆν*. *Μουσικόν διδάσκει*, i. e. *ποιητὴν ἀποδείκνυσι, poetam reddit*: Quasi hoc senario Latine dixeris: Amor poetam vel facit, vel invenit. *Ars Musica et studium musicum est poetica.* Terentius: *Is sibi responsum hoc habeat; in medio omnibus Palmam esse positam, qui artem tractant Musicam.* Ea autem significatio τοῦ διδάσκειν elegantior

paulo est et rarior, proptereaue fraudi fuit librariis: attamen non desunt exempla. Aristoph. Ranis.

Και σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐδίδαξας;

Sed et hic locus in vitio est; et legendum autore MS. Ocho-
miensi:

Και σὺ τί θράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

Vulgata lectio cum propter alia minus placet, tum ob hoc praecipue; quod τὸ τετραπόδιον sive iv. priorum pedum mensura non debet in dimidiatum verbum desinere. Idem Plutarchus *Περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἕμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν*. Ο δ' *Εὐριπίδης*, ait, *εἰπὼν, ὡς διδάσκει ποιητὴν ἔρωσ, κᾶν ἄμουσος ἢ τὸ πρὶν, ἐνόησεν ὅτι* et quae sequuntur. Nicias Medicus apud Schol. Theocriti *Idyll. xi.*

*Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰρ ἐρῶντες
Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἄμουσους.*

Sed quo me cunque recipio, omnia conspicio mendis et maculis inquinata. Ecce enim et huic medico medicina adhibenda est. Scribendum est, inquam,

— — — *καὶ γὰρ ἔρωτες*

Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἄμουσους.

O 22

Pag. 106. *Περὶ δὲ τῆς Πασιφᾶης ἐξέθετο δράμα Εὐριπίδης ὁ ποιητής*. Inanem, mihi crede, operam sumpserit, qui Euripidis Pasiphaen instituerit quaerere. Non temere dico atque equidem certe scio neminem ex scriptoribus vetustis hodie superesse, qui tale quidquam memoriae tradiderit. Hesychius tamen, *Σαρδῶ*, ait, *ἐν Πασιφᾷ τὸ σαρδόνιον ἢ σφραγὶς εἴρηται*. quem si ad Euripideam fabulam respexisse quispiam existimet; caveat moneo, et existimationi suae insidias parari cogitet. Alcaei quidem comoedia Pasiphae inscripta est, ut scimus ex Didascalica Pluti Aristophanis: *Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφᾷ*. Sed Euripidis Pasiphaen nusquam cuiquam laudari reperies. Quid igitur fiet? Num nam Antiochensis, cum haec scriberet, memo-
riola vacillavit *γεροντικῶς*, an mendacio conatus est fallere? Utrum libet sane fecerit, haud arbitrario vapulabit: atque adeo dudum est, quod homunculum video *σχύτη βλέπειν*. Verum hercle quanquam admodum nupera est inter nos notitia; me tamen et precatorem habebit et defensorem paratum: cum et alias soleam esse in amicitia fidelis. Dico igitur Euripidem tragoe-
diam quidem de Pasiphae publicasse, minime tamen Pasiphaen inscripsisse, sed *Cretenses*. Nec tu mihi de *Κρήσσαις* hoc per-

peram intelligas, quae ex Athenaeo, Stobaeo et aliunde satis in notitiam venerunt: sed de quibus hodie fortasse primum inaudivisti, *Κρησί* quandoquidem et Joannis Meursii, qui de trium Tragicorum fabulis accurate studioseque scripsit, diligentiam effugerunt. In Aristophanis *Ranis* his verbis compellat Euripidem Aeschylus:

Ω Κρητικὰς μὲν συλλέγων μονωδίας·
Γάμους δ' ἀνοσίτους εἰσφέρων εἰς τὴν τέχνην.

Quo in loco haec annotat Scholiastes: *Ἐν γὰρ τοῖς ΚΡΗΣΙΝ Ἰκαρον μονωδοῦντα ἐποίησε, καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰκαρου μονωδίαν*
O 23 *ἐν τοῖς ΚΡΗΣΙ, θρασύτερον γὰρ δοκεῖ τὸ πρόσωπον. Ἀπολλωνίου δὲ οὐ δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀερόπην τὴν ἐν τοῖς Κρήταις εἰρησθαι, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν. Οἴμαι δὲ διὰ τὰ ἐν τῷ Αἰόλῳ Τιμαχίδας δὲ διὰ τὴν ἐν τοῖς ΚΡΗΣΙ μίξιν ΠΑΣΙΦΑΗΣ πρὸς τὸν ταῦρον.* Absolvimus, opinor, Joannem ab omni suspitione peccati: nunc et huic Scholiasti patrocinari oportet. Non enim deerunt, qui pervulgata via quorundam, qui germanos se putant esse Aristarchos, extemplo pro verbo *Κρησί* contendent esse reponendum *Κρήσσαις*. Pedetentim tamen, et aliquantisper, oro, manum absterneant; dum Tribunos adeam qui intercedant tantae temeritati: Ecce iterum Scholiastes ad haec verba Aristophanis,

Ἄλλ' ὃ Κρήτες Ἰδης τέκνα
V 14 Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε.

Taῦτα, ait, *παρὰ τὰ ἐκ ΚΡΗΤΩΝ Εὐριπίδου.* Bina profecto sunt dramata *Κρήτες* et *Κρήσσαι*, argumento longe dissimili. Personae omnino aliae inducuntur, scenae ponuntur in locis disjunctissimis maximeque diversis. Illic Icarum cernis et Pasiphaea: in Cressis Aelopon, Atrea, Thyestem. Hic Argis Peloponnesi, illic in Creta insula res aguntur. Aristophanes *Vespis*:

Τοῦτο δὲ

Ἄδης διακρινεῖ πρότερον ἢ γὰρ πείσομαι.

ubi Scholiastes, *Ἐν Κρήσσαις*, ait, *Εὐριπίδου, ὁ Ἄτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην* * *κρινεῖ ταῦτα.* Unde perspicuum est, in superiore loco corrigendum esse, *Ἀερόπην τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις*. Porphyrius lib. 4. de abstinentia: *Μικροῦ με παρήλθε καὶ τὸ Εὐριπίδειον παραθέσθαι, ὅς τοὺς ἐν Κρήτῃ τοῦ Ἄδῃ προφητὰς ἀπέχεσθαι φησι διὰ τούτων.* λέγουσι δὲ οἱ κατὰ τὸν χορὸν πρὸς τὸν Μίνω·

Φοινικογενοῦς καὶ τῆς Τυρίας
Τέκνον Εὐρώπης καὶ τοῦ μεγάλου
Ζηνός, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπετολιέθρου·
Ἡκὼ ζαθέους ναοὺς προλιπῶν,
Οὗς ἀνδιγενῆς τμηθεῖσα δρῶς
Στεγανοὺς παρέχει χαλύβω πελέκει,

Καὶ ταυροδέτρῳ κραιθεῖ

σ' ἀτρεκοῦς ἀρμούς κυπαρίσσου. et quae sequuntur.

Ita locum hunc emendare conatus est Grotius in Excerptis ex co- O 24
moediis et tragoediis Graecis. Cujus auctoritatem Cantabrigienses
in novissima Porphyrii Editione secuti sunt. „Hoc fragmentum
Euripidis (verba sunt Grotii) ἐν Κλειῶ extare dicit Erotion, ut
quidem nunc legitur. At ex *Cressis* esse facile intelligitur, quod
verba sunt chori ad Minoa.“ Sed erravit in re levi gravioribus,
opinor, studiis intentus vir supra comparisonem atque aemula-
tionem nostram longissime positus. Cum enim in *Cressis*, ut
jam docui, Atrous, et Aerope loquantur; scena autem sine con-
troversia sit Argos: vix aut nullo modo est, ut haec Porphyria-
na ex eodem dramate petita videantur. Quod si sint, demiror
equidem cur in Creta Minos cum his sacerdotibus sermonem in-
stituat. Quae enim hae praestigiae? quibusnam machinis haec
ἀνω καὶ κάτω? Eademne in fabula tam alienae historiae? duplex
ne scena, et geminus chorus? Modo Cretam spectemus, modo
regiam Atrai? modo chorus virilis, Mystae, inquam, Idaei Jo-
vis, modo grex foeminarum ad partes veniat? Inde enim fabula
Κρησσαι nomen accepit, quod in ea chorus sit mulierum Creten-
sium, videlicet quae Aeropem e Creta comitatae sunt. Similem
ob causam *Φοινίσσαι*, *Τρωάδες*, *Τραχίνας*, aliae bene multae
suis vocabulis nominantur. Nec tamen, quod chorus sit Creten-
sium, idcirco necesse est, ut in Creta scena sit posita: quando
et in Phoenissiq̄ res Thebis aguntur; chorum tamen constituunt
mulieres Tyriae: *Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν Ἀφροδίτια Λοξίε*
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Sed quid tergiversamur? Scimus Aero-
pen Cretae filiam, Minois neptem: et quo tempore res hae
transactae sunt, jam diu liberos suscepisse. Siquidem Agame-
mnonem et Menelaum patri fuisse consocios commemorant, cum
coenam illam seralem Thyestae apponeret. Non ergo de Minoe
proavo longa dubitatio est, quin e numero vivorum pridem ante
excesserit. Imo vero a filiabus Cocali trucidatus est: si Eusebio
fides, prius circiter triennio; sed secundum exactissimam ratio-
nem Gulielmi Lloidii Episcopi Asaphensis,

Ἀνδρός, ὃν οὐτ' ἀνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις,

O 25

ante annis solidis quatuor et viginti, quam Atrous regnum capes-
seret. Quam ob rem haud facile patior, ut corrupta illa verba
Erotiani *Εὐριπίδης ἐν Κλειῶ* magis magisque a Grotio depra-
ventur: sed, quod ad vulgatam lectionem proxime accedit, au-
ctor esse ausim, ut posthac ἐν ΚΡΗΣΙ corrigatur. Ita tatum
erit simplex et unum, omnia sibi constabunt, belleque conve-
nient: Minos, chorus Mystarum, Pasiphae, Icarus. Non opus
erit κλώθειν τὰ ἀσύγκλωστα. Restat, ut de loci hujus Porphy-
riani miris quidem modis mendosi lectione accurate quantum in
nobis est, et exquisita disputemus:

Ἡκω ζαθέους ναούς προλιπών,
 Οὐς ἀύθιγενῆς τμηθεῖσα δρυῶς^{a)}
 Στεγανούς παρέχει Καλύβω πελέκει,
 Καὶ ταυροδέτρῳ^{b)} κραθεῖ-
 Σ' ἀτρεκοῦς^{c)} ἀρμούςς κνκαρίσσου.

a) Erotianus δοκοῦς, vetus Editio Porphyrii δορός.

b) Porph. ταυροδέτρῳ κρηθεῖς. Erot. ταυροδέτρῳ κολληθεῖς.

c) Porph. Ἀτρεκοῦς. Erot. ἀτρεκοῦς ἀρμάς.

Quae ita vertit Cl. Grotius:

V 15

Sacra advenio templa relinquens:
 Quas prisca domos dedit indigena
 Quercus Chalyba secta bipenni,
 Taurique sibi glutine jungens
 De vera tigna capressu.

Haud ita facere debet qui interpretis munere fungitur. Nolim eum in caeteris scriptis eodem modo indiligentem. Unde enim ἀρμοὶ sunt tigna? quid ista sibi vult vera capressum? Cur aperta est vulgata Porphyrii lectio ἀτρεκοῦς? Cur Erotiani autoritas repudiata, qui locum hunc ideo citavit, ut ostenderet ἀτρεκοῦς ἀρμάς non significare ἀληθεῖς veras, sed ἀκριβεῖς, arcitas nempe et exactas compages. Ejus verba sunt haec: Καὶ Εὐρυκίδης ἐν Κλεισί (leg. Κρησί) φησιν, Ἡκω ζαθέους etc. κολληθεῖς ἀτρεκοῦς ἀρμάς· οὐκ εἶπεν ἀληθεῖς ἀρμάς, ἀλλ' ἀκριβεῖς. Sic corrigendum esse facile videbit, cui ad manum est Erotianus: vulgo enim perperam, ἀλλ' ἀτρεκοῦς. Apagesis autem barbarum illud et so-

O 26

locum ταυροδέτρῳ, quo verbo nullus unquam scriptor est usus, aut per analogiam uti poterit. Quin etiam et versui consultum oportuit. Quis enim, qui non negligenter in his literis versatus est, illud omnino probare possit Καὶ ταυροδέτρῳ κραθεῖ — —, dimetrum scilicet brachycatalectum, ut proxime ante paroemiacum veniat. Affirmo tibi neminem unum Tragicum Comicumve in eo loco hoc metrum adhibere; multo etiam minus, quod Erotiani scriptura constituit Καὶ ταυροδέτρῳ κολληθεῖς. Quid quod ne in Latinis quidem legitimi sunt numeri? in secundo versu quas prisca domos dedit indigena tribrachys est loco anapaesti vel cujuscunque pedis quatuor temporum. Quod vitium commune Grotio est cum Jos. Scaligero, Flor. Christiano, aliisque, opinor omnibus qui saeculo hoc et superiore vel Tragoedias Graecas latine verterunt, vel ipsi scripserunt novas: quibus solenne est anapaestos suos passim, ubi nulla clausula est neque inter-punctum, tribrachi vel trochaeo vel cretico terminare; vel etiam vocali, aut litera M finire, versu proximo ab alia vocali vel H incipiente. Scilicet etiam hic ut alibi postremam in versu syllabam communem esse arbitrabantur. Nae iati, si olim stante re Graeca vel Romana suas fabulas edidissent, hibilis et πλαγμοῖς e scena explosi fuissent. Non enim Graecis ea licentia permessa;

Nec data Romanis venia est indigna poetis.

Fas erat duntaxat versum illum, qui paroemiacus dicitur, trochaeo claudere. Eo usque non aliter continuari debebant anapaesti vel pares anapaesto pedes, ac si unicus esset versus. Quin et Seneca Tragicus, ut scias eum de industria temperavisse, semel tantum atque iterum trochaeo anapaestos clausit, nec nisi finita sententia: qui scilicet paroemiaci locus esset, nisi is scriptor nescio cur versum illum repudiasset. Veteres tamen Latinos minime aspernatos esse Paroemiacum. sed et hic Graecorum vestigiis instillisse scire dabitur ex istis reliquiis, iisque, ni fallor, solis.

Attius Phinidis. Simul et circum magna sonantibus
Excita saxis saeva sonando
Crepitu clangente cachinnant.

O 27

Locus est apud Nonium in *Cachinnare*. Sed nemo a me impetrabit, ut verba Attii sana esse concedam. Quorsum enim pertinent *magna saeva*, et *sonantibus sonando*? Peccaturus sum, uti spero, intra veniam, si parum prospere medicinam experior. Ex ipso fabulae nomine magna suspicio est de Harpyiis verba fieri. Fallor itaque an sic legendum est?

Simul et circum stagna sonantibus
Excita saxis saeva Celaeno
Crepitu clangente cachinnat.

Illud *clangente* proprie et apte dictum est de Harpyiis.

Virgilius: At subitae horrifico lapsu de montibus adsunt
Harpyiae, et magnis quantunt *clangoribus* alas.

Quin et *stagna* bene reposui, approbante ibidem Virgilio:
Obscaenas *pelagi* ferro foedare volucres.

Attius Telepho: Janjam stupido Thessala somno
Pectora languentque senentque.

Id. Eurysace: Super Oceani stagna alta patris
Ferrarum anfracta revisam.

V 16

Pacuvius Niptris: — — Operite, abscedite, janjam
Mittite: nam attrectatu et quassu
Saevum amplificati' dolorem.

Attius Philocteta: Heu quis salsis fluctibu' mandat
Me ex sublimi vertice saxi?
Janjam absumor: conficit animum
Vis volneris, ulceris aestus.

Idem apud Cic. 2. Tuscul. „Unde ignis lucet mortalibus clam divisus? eum doctus Prometheus clepsisse dolo poenasque Jovi fato expendisse supremo.“ Qui locus sic ad anapaestos suos est reducendus.

Unde igneis cluet immortalibu'

Clam divis nimis † doctus Prometheus
 †) vel catus doctus

O 28

Clepsisse dolo, poenasque Jovi
 Furti expendisse supremo.

Ut ad Porphyrium revertar; illud utique scire cupio, quo auctore vir Illustriss. ταυροδέτρῳ κραθεῖσα de conglutinatione accepit. Nam κραθεῖσα, nisi omnia me fallunt, est permixta et temperata, non conjuncta et compacta: ταυροδέτρων autem, ut principio dixi, plane barbarum. Quin et ταυροδέτρος non alibi reperio; neque vero intelligo, qui comphode dici poterit. Ut ἀλυσίδετος est ἀλύσει δεθείς, κηρόδετος κηρῶν et siqua sunt alia: sic et ταυροδέτρος fuerit ταύρων δεδεμένος, [tauro compactus, non glutino taurino.] Nam quis obsecro ταῦρον usurpavit ἀντὶ τῆς ταυροκόλλας? Demiror tamen unde illa in Porphyrii et Erotiani codices irrepperint. Haud sane temere id factum videtur: itaque haeret haec res; neque pronipte expedire possum. Ne tamen ἀσύμβολος huc veniam; donec aliquid melius succurrit, censeo ut ταυροδέτρῳ de medio auferatur: (cum sine eo plena sit sententia, τῷ κολληθεῖσα ἄρμας, ex Homericō isto, ut videtur, adumbrata;

Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.

Atque hoc pacto βάσις ista ἀνακαιστική, versus videlicet qui paroemiacum antecedit, monometrum erit acatalectum; ut profecto plerumque est, et in hoc ipso quidem loco plus semel.) Caetera autem porro sic legantur:

Ἦκω ζαθέους ναοὺς προλιπῶν
 Οἷς ἀϋθιγενῆς τμηθεῖσα δοκοῦς
 Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει,
 Καὶ κολληθεῖσ'

Ἀτρεκέϊς ἄρμας κυκάρισσος.
 Adsum a sanctis templis, validas
 Quibus indigena est sucta cupressus
 Praebere trabes, caesa securi
 Chalybum, atque arctas
 Compages glutine vincta.

Alibi nimis occupatum habuit animum ὁ πάντων, cum illud ὄρεος comminisceretur. Cur enim quercus vocaretur ἀϋθιγενῆς? quid? non alibi tam frequens quam in Creta nascatur? Ego vero, ut primum oculis verbum illud agnovi, continuo deprehendi κυκάρισσος a poeta ascriptum esse non κυκάρισσος. Eam enim illic memineram esse vere ἀϋθιγενῆν, et Creticam propterea appellari a Plutarcho: Ἡ Ἰσθμικὴν πίτυν ἢ Κρητικὴν κυκάρισσον· sicut
 O 29 et Idaeam, a Nicandro et Virgilio:

Σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ Ἰδαίης κυκάρισσον.

Nec salici lotoque neque Idaeis cyparissis.

Plinius xvi. 88. de cupressō loquens; Huic, ait, Patria in-

sula Creta cum Cato Tarentinam eam appellet, credo quod primum eo venerit: et in Aenaria succisa regerminat. Simili saecularatione, quam Euripides Cretae indigenam vocat, ei patriam esse Cretam Plinius commemorat. Sed in ejus verbis macula inest foedissima, quanquam haud valde *δυσέπικτος*. Quippe pro *Caria* non magna mutatione legendum est *Tarra*. Siquidem interpretatur haec Theophrasti lib. 2. Hist. cap. 2. *Κυπάριτος δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀπὸ σπέρματος, ἐν Κρήτῃ δὲ καὶ ἀπὸ στελέχους, ὅλον καὶ ἀπὸ τῆς κουρᾶς ἐν Τάρρῃ· παρὰ τούτοις γὰρ ἔστιν ἡ κουριζομένη κυπάριτος.* Mihi quidem hoc certius est, quam illa quae apud Sagram. Sed quia difficulter hoc nonnullis atque aegre persuaderi video, agendum ex Solino *πειθανάγκην* V 17
admoveamus Θεπταλικήν, ut contra siquis sentiat, nihil sentiat. Ejus verba sunt cap. xvii. *Mira soli Cretici indulgentia: arborarii proventus abundantes: nam in hujus tantum insulae parte repullulant caesae cupressi.* Profecto aut *Tarra* in Plinio suo legit Solinus, aut *Aenariam* arbitratus est partem esse Cretae. Quamne antea cap. vii. in insulis Italicis numeravit? Oris esse ferrei oportet, qui hoc dixerit. Quis autem credat cupressos in *Aenaria* sponte nasci? Ecquisnam isthuc memoriae prodidit? non magis mehercule quam *Betti Silphion* aut *auriferas malos Hesperidum*. Verum ut ulterius progrediamur, etiam Solinum non ab omni parte sanum esse existimo. Valde enim suspicor ita scriptum esse antiquitus: *Nam in Tarra hujus insulae parte repullulant: vel, in hujus tantum insulae Tarra repullulant.* Nec enim a vulgata lectione longe nimis abscedo: nec probabilem causam reperire possum, cur abstineret eam *partem insulae* suo vocabulo nominare. Dicerem etiam, si animus esset hariolari conjectura, similitudinem verborum *Catoni* imposuisse, cum cupressum *Tarentinam* appellaret. Siquidem urbs Cretae *Τάρρῃ*, *Tarentum* autem *Τάρας* vocatur. *Lanam* quidem, et *purpuram*, *mel*, *salem*, *oleum*, *ceram*, *porrum*, *pectunculos*, *ostreas*, *nucem*, O 30
castaneas, *ficus Tarentinas* animadverti fuisse in pretio: cupressum *Tarentinam* cedo mihi unum, qui supra caeteras laudaverit, praeter *Catonem*. Verum hoc obiter, et magis joco dictum existima, quam quod in ea sim sententia. Jam quod Euripides istam arbo- rem dicit firmisimas trabes templis praebuisse; firmat id adeo emendationem nostram: cum cupressum omnes uno ore testentur *χρονιατάτην* esse atque *ἀσπειράτην* et quod caput est, egregie praeter caeteras in *Deorum* aedibus locum et honorem invenisse. *Hermippus* apud *Athenaeum*:

— — — ἐκ δ' Αἰγύπτου τὰ κρεμαστά
 Ἰστία καὶ βύβλους, ἀπὸ δ' αὐτῆς Συρίας λιβάνωντον.
 Ἡ δὲ καλὴ Κρήτῃ κυπάρισσον τοῖσι θεοῖσι.

Theophrastus Hist. 5. 5. τούτων δὲ χρονιατάτα δοκεῖ τὰ κυπαρίτινα εἶναι. τὸ γούν· ἐν Ἐφέσῳ, ἐξ ἧν αἱ θύραι τοῦ νεῶ τεθη-

συντριβήματα, τέσσαρας ἕκαστο γενεάς. μόνα δὲ καὶ σπιλβήδονα δέχεται. Falloz, an oratio haec σολοισίζει? Quo enim illud τὸ referri possit? lego: τὰ γοῦν ἐν Ἐφέσῳ, ἐξ ὧν αἱ θύραι τοῦ νεώ, τεθρησαυρισμένα τέσσαρας ἕκαστο γενεάς. Dicit materiem istam compressinam per 4. saecula sive cccc. annos, ex quo primum caesa est, reconditam fuisse; priusquam ad valvas Ephesini templi adhiberetur: et tamen incorruptam duravisse. Ea Theophrasti sententia est. Profecto nihil hac emendatione certius et evidentius. Ausim equidem dejerare non aliter legisse Plinium, siquidem ad haec Theophrastea respexit, cum Ephesiae dicat Dianae templum tota Asia exstruente quadringentis annis peractum esse; et, valvas esse e Cupresso, et jam quadringentis prope annis durare materiem omnem novae similem. Scilicet tunc fere materia caedi solet, cum aedificii fundamenta jaciuntur: valvae autem tam demum fieri, cum caetera omnia perfecta sunt atque absoluta. Hac quidem argumentatione Plinius videtur usus: rectene an perperam, nulla mihi quaestio est in praesentia. Illud adeo admiror, eruditus viris, qui tantopere locum hunc exagitaverunt, nihil hujus omnino suboluisse. Sed εἰς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὄρεῖ.

O 31 Porro etiam nostra aetate, ut referunt, qui ea loca viserunt, tanta cypressorum vis est in Creta, ut domorum omnium trabes contignationesque atque adeo navigia ex ea materia construantur.

Pag. 109. Περὶ ἧς Φαίδρας ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης μετὰ ταῦτα συνεγράψατο δράμα ποιητικῶς. sine controversia respexit Malelas ad Euripidis Hippolytum: priorem ne an posteriorem nec possumus resciscere, nec sane multum refert. Scimus utramque balvum extitisse per diversa tempora Erotiani, Pollucis et Stobaei. Quae Stobaeus ex Hippolyto citat, eorum ne dimidiam quidem partem hodie invenias. Frustra itidem quaeras, quae Erotianus affert et Pollux. Aristophanes Raris:

Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν,
Τὸ πνεῖν δὲ δεῖπνεῖν καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον.

Ταῦτα, ait scholiastes, ἐξ Ἰππολύτου δράματος. Age quaerat hoc, qui velit in investigando operam perdere. Verum aut. librarii peccatum est, aut auctoris ἀμάρτημα μνημονικόν. Aliunde enim cognoscimus tralata esse ἐκ Ἰπολύτου δράματος.

Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν,
Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν.

Hippolytus secundus qui hodie superest, Στεφανίας sive Στεφανηφόρος inscribitur: prior Καλυπτομένος. Pollux ix. c. v. Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ καλυπτομένῳ. — — πρὸς Ἰπκων εὐθύς ἀρμήσας στάσιν. Nec tamen omnino diversae erant fabulae, sicut Iphigenia in Aulide et in Tauris, Oedipus Tyrannus et in Colono, Prometheus Δεισμώνης et Δνόμενος. Vix, imo ne vix quidem hoc fieri potest, cum Drama posterius rem omnem, uti gesta est,

complectatur; ab eo tempore quo primum *Θεήλατον* privigni amorē Phaedra conceperat, usque ad Hippolyti mortem: quaedam etiam ex priore citentur, quae et in altero reperias. Quin mihi V 18 persuasissimum est eam ob causam *Καλυπτόμενον* esse inscriptum; quod in extrema fabula sic loquatur Hippolytus moribundus:

Κεκατέρηται τὰμ' ἄλωλα γὰρ πάτερ,

Κρύψον δέ μου πρόσωπον, ὡς τάχος, πέπλοις.

Proinde in utraque fabula comperiebantur hi versiculi. Similiter O 32 et alteri *Στεφανηφόρου* nomen est inditum, propter haec verba Hippolyti non longe a principio:

Σοὶ τόνδε πλεκτόν στέφανον ἐξ ἀκηράτου

Λειμῶνος, ᾧ δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

Non igitur *δράμα* novum erat Hippolytus *Στεφανίας*, sed correctum duntaxat, atque interpolatum, *διασκευῆ* τοῦ προτέρου. Vetus Grammaticus Argumento Hippolyti. *Ἐστὶ δὲ οὗτος ὁ Ἰππόλυτος δευτέρος καὶ Στεφανίας προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διαῶρθῆναι τῷ δράματι.* Qui nescit quid sit *διασκευῆ* et *διασκευασμένον δράμα*, consulere poterit Casaubonum ad Athenaeum: Ejus ego scrinia non compilo; sed Hesychii locum emendatum curabo, quem nec ille nec alius quisquam intellexisse videtur. *Λυδίῳ, χορεύων διὰ τοὺς Λυδοὺς, οἱ σώζονται μὲν, διασκευασμένοι δ' εἰσὶν.* Ita lege locum, cujus haec est sententia: *Magnes veteris Comoediae scriptor drama docuit Λυδοὺς, qui tunc supersuerunt, quo tempore Grammaticus qui primus haec dixit, in vivis fuit; sed sub incudem revocati, novaque hima perpolitū Photius Patriarcha: Λυδιάῳ, Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κομικοῦ διασκευάσθησαν.* lege ut apud Hesychium, *Λυδίῳ.* Castigandus etiam Suidas, qui *Λυδιάῳ* habet absque interpretatione. Idem Hesychius: *Ψηνίῳ, τοὺς ψήνας λέγει τοὺς τοῦ Μάγνητος.* scribe τοὺς *Ψήνας* τοῦ *Μάγνητος*. Siquidem ille etiam fabulam *Ψήνας* publicavit. Aristophanes Equitibus:

Ταῦτα μὲν εἰδὼς ἄπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιταῖς κατιούσαις,

Ὅς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντικάλων νίκης ἔστησε τρόπαια,

Πάσας δ' ὑμῖν φωνάς εἰς, καὶ ψάλλον καὶ πτερυγίζων,

Καὶ Λυδίῳ καὶ Ψηνίῳ καὶ βαπτόμενος βατραχειοῖς.

His verbis Magnetis fabulae *Βαρβιτίδες* sive *Βαρβιτίσταί, Ορνιθες, Λυδοί, Ψήνες*, et *Βάτραχος* indicantur. Cogita autem, qui pax inter Hesychium Photiumque et Anonymum *περὶ κομωδίας* conciliari possit: Hic enim omnia Magnetis scripta deperuisse dicit, οὐδὲν σώζεσθαι. *Μάγνης Ἀθηναῖος ἀγωνισάμενος Ἀθήνησι νίκας ἔσχεν ἰά. τῶν δὲ δραμάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται· τὰ δὲ ἐπιφερόμενά ἐστιν ἑνεία.*

Non nostrum inter eos tantas componere lites.

Pag. 148. O γὰρ σοφὸς *Ἐδμητίδης* δράμα ἐξέτιτο *περὶ τοῦ*

Κύκλωπος, ὅτι τρεῖς εἶχεν ὀφθαλμοὺς σημαίνων τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς et quae deinceps sequuntur. Os hominis! Hoccine ut Euripides vel in somniis dixerit? Bene factum, quod etiam nunc Cyclops supersit. Quod si ita rem, prout narrat Joannes, se habere comperias: non recuso quin, quod gravissimae poenae loco fore putas, per omne vitae tempus noctes diesque versandi mihi sint et ediscendi adeo Annales hi Volusiani, Malelani volui dicere.

- Pag. 210. Ως ὁ σοφὸς Ἐὐριπίδης δρᾶμα περὶ τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρον ἐξέθετο. Meleagri Fabulae mentionem faciunt Macrobius, Stobaeus, Scholiastes Pindari cum aliis. Latine convertit Attius. Hesychius: Καθώσωσε, κατέλυσε. κατέθυσεν. Ἐὐριπίδης Μελεάγρον. Lego, καθώσωσε, κατέθυσε. Vox altera non aliter quam litura sananda est. Nempe primo mendose scriptum est κατέλυσε: postea librarius aliquis paulo doctior vel lector quispiam studiosus, in libri margine vel medio fortassis inter versiculos spatio veram emendationem dederat Κατέθυσε. Tandem evenit, ut utrumque vocabulum conjuncte in versu contextequē scriberetur. Hac sane ratione cum in aliis scriptoribus, tum in Lexicographis praecipue non raro peccatum est. Quae quidem peccata cum haud cujusvis sit odorari; profecto opus est, ut exemplis aliquot confirmemus sententiam nostram, ne temere quidquam et inconsulte loco moviase videamur. Ἐξέλεν, ἔβαλεν, ἔλαβεν. Ejiciendum est verbum posterius: ξέλλειν enim eidem Hesychio est βάλλειν. Ἐὐηρότατον, εὐδιον, καλή γῆ; εὐήροτον, εὐγειον. Postrema ista ab emendatore quodam profecta sunt; qui prima vitiosa non inepte quidem correxerat. Totus itaque locus sic constituendus est. Ἐὐήροτον, εὐγειον, καλή γῆ. † Φυρτοῖσιν, εἰκαλοῖς, συμπεφυραμένοις. οἱ δὲ ἄλφιστα ὄνω δεδευμένα συμπεφυραμένοις. Tam scio verbum ultimum a correctore quodam esse, quam me vivere. Nulla dubitatio est, quin ita scripserit Hesychius: Φυρτοῖσιν, εἰκαλοῖς, συμπεφυραμένοις. οἱ δὲ ἄλφιστα ὄνω δεδευμένα. † Ἄντιδι. ἄν τι ἐνέγμεθα, ἐναντιώμεθα.
- O 34 θα. Cum vocabulum hoc veniat pone Ἄντιμίσθωτος, scire licet ex literarum serie sic autorem scripsisse. Ἄντινιενέγμεθα, ἐναντιώμεθα. Postea quidam, qui apprehendit erratum, supra emendavit ad hoc exemplum, scriptionis compendium faciens. ^{ἀντιδι} ἀντινιενέγμεθα Scimus omnes ita fieri solere. Tandem autem ineptus quispiam librarius eam utriusque vocis continuationem fecit, quam hodie videmus. Ἐκλύτρισιν, ἐκλύρισον, κάλυπον. Illud ἐκλύρισον ex eadem est officina correctorum. Scripsit Hesychius Ἐκλύτρισον, κάλυπον: ut ipse literarum ordo testimonio est. Media enim incedunt inter Ἐκλυτος et Ἐκλωπίζει. Hoc non intelligens pusillus quidam Criticus, (qui enim id intallexerit, quod ne fando quidem unquam auditum est?) emendare conatus est

ἐκλύρισον, a verbo λυρίζω. ὄνος mehercule πρὸς λύραν. Tantum enim τὸ ἐκλυρίζειν et τὸ καλύπτειν significatione differunt,

Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano.

Alte profecto latet ulcus tetrum et κακοηθέστατον quod nisi lancinata prius Hesychii existimatione, negat ad sanitatem perducī posse. Siquidem erubeacendo prorsus errore posuit Ἐκλύτρισον pro Ἐλύτρισον quod rectissime quidem interpreteris κάλυψον.

Ipse Hesychius: Ἐλύτρισις ΚΑΛΥΤΜΜΑΣΙ, σκεπάσασιν. Ἐλυτρα κυρίως τὰ ἐνειλήματα ἢ ΚΑΛΥΤΜΜΑΤΑ. Ἐλυτρον, δέρμα, δῆκη, λέπυρον, ἐνειλήμα, ΚΑΛΥΤΜΜΑ, σκέπασμα. Inde ἐλυτρῶσθαι apud Hippocratem, et προσελυτροῦν apud Athenaeum, involucre tegere: similiter ἐξελυτρῶσαι, nudare, ex integumentis solvere. Hesych. Ἐξελύτρισας, ἐγύμνωσας. Satin' hoc certum et exploratum est, ὡ φῖλη κεφαλὴ Milli jucundissime? At enim-

vero exclamet hic aliquis, O Juvenem confidentem et temerarium! tune illum Hesychium, doctissimum Grammaticorum Hesychium tantae inscitiae affinem esse suspicari ausis, ut Ἐκλύτρισον scriberet; nisi verbum illud alicubi legisset, apud autores forte quos longa dies et nimia vetustas subtraxerunt notitiae nostrae? I jam et frontem nega de rebus periisse. Placide tamen amabo, O quisquis es: et reprime te tantisper, dum alia nonnulla profero, quae te quoque ipsum velis nolis in sententiam nostram cogant transire. Dum enim ex antiquis Scholiastis, Grammaticis, Lexicis, quae non contexebantur κατὰ στοιχείον, omni

O 35

ex parte vocabula corradit, quibus hanc suam Συναγωγὴν locupletet et referciat: saepe usu venit ut ab imperitis librariis, qui parum accurate scripserant, vel a sui similibus Ονοματοθήραις in errorem inductus sit: quaeque nusquam gentium vel lecta vel audita sunt, lectoribus suis obtrudat. Illud sis vide. † Διεδῶνη, ὁ μυλαῖος ἰχθύς. Suo loco hoc leges in litera Δ. Ego vero

nugas has esse meras tibi denuncio: scriptum enim oportuit Ἐλεδῶνη, ὁ σμύλος ἰχθύς. Piscis est de polypodum genere; quem memorant Aristoteles, Athenaeus, alii. Idem Hesychius: Οσμύλια τῶν πολυπόδων αἱ ὄζαιναί λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδια ποιά ἄττα εὐτέλη. Οσμύλαι βολβιτῖναι θαλάσσιοι. Sic emendandi sunt hi loci. Videor autem mihi videre, quid errationis ansam Hesychio dederit. Nimirum in autore suo scriptum erat ἡ δ' ἐλεδῶνη vel μισρὰ δ' ἐλεδῶνη vel simile quippiam: ille miser, cum sua aetate libri carerent signis accentus, διεδῶνη piscem effinxit, qualem neque Nereus, neque Neptunus, nec ipse pater Oceanus agnovit. Ecce aliud huic geminum et germanum. † Θολκάζει

χαλιναγωγῆι. Nemo ut opinor inficias iverit, quin ita scriptum fuerit, absque tamen notis accentus: Ἰππους θ' ὀλκάζει, vel Νῆας θ' ὀλκάζει. Ipse Hesychius: Ολκάζει, ἔλκει, χαλιναγωγῆι. Illud autem Θολκάζει cedo quenquam mortalium qui legerit. † Ἐνθακάττωσα, τῆνδε κῶπην ἐπαρξάμην. Recta serie hoc scriptum of-

fendes, ut et alia quae deinceps a me proferentur: quod certo indicio est non a Librario, sed ab Hesychio ipso peccatum esse. Atqui ad hunc modum edidisse debuit: *Εδειαίτευσα, τὴν δεκάτην ἐπραξάμην. † Διατεύονται, μερίζονται. et Διατεύοντο, ἐμερίζοντο.* Ea similitudo est δι et δε in libris calamo notatis, ut haud facile sit dignoscere. Inde est quod mendosa ea. posuerit pro *Δατέονται et Δατέοντο*, quae legas apud Homerum. † *Σικυλλιάων, τὸ τοὺς κροσσούς ἀποσεισθαι.* Verbum hoc reperies iuter *Σίβολα* et *Σιβύνη*. Ipse literarum ordo satis argumento est ab Hesychio positum esse *Σιβυλλιάων*. idque errore manifesto pro *Σιλλυβιάων*. Hesychius *Σίλλυβα, κροσσοί. οἱ δὲ τὰ ἀνθήματα καὶ κοροπόσμη.* Pollux VII. c. xiv. *τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυβα οἱ παλαιοὶ κα-*
O 86 *λοῦσι ποιηταί.* Sic locus iste legendus est ex codice MS. qui fuit Is. Vossii. *Θύσανοι* autem cum Polluci tum Hesychio sunt *κροσσοί*. † *Ερηθέντα, ἐν ὕδατι ἀποπνιγέμενα. Εραθέντι, ληφθέντι.* Portentosi errores. Primo, oportuit scriptum *Ερηθέντα*. Ipse enim alibi: *Ερηθέντα, ἐν ὕδατι πνιγέμενα.* Ita Photius Patriarcha in Lexico MS. Ita Suidas. Locus est in *Φ. Iliadis*:

*Νῦν δὲ με λευγαλέω πότμω εἴμαρτο ἀλῶνα
 Ερηθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῶ, ὡς παῖδα σφορβόν,
 Ὀν ῥά τ' ἔναυλος ἀπότερσει χεიმῶνι περῶντα.*

Iterum, illud *Εραθέντι* librarii peccatum est pro *Ερηθέντι*. Constat hoc ex elementorum ordine. Qui quidem est error auctoris, pro *Αιρεθέντι*. *Αι* et *Ε* apud Graecos non differunt pronunciatione; de qua re postea plura dicemus. Ecce alia monstra: † *Ἐπαλογῆς, σπουδῆς, ἀνταποδόσεως.* Quam turpiter autem hic se dedit! adeo quidem ut hominis me pudeat pigeatque. Si quidem *Ἀνταποδόσεως* est *ἐπαλλαγῆς*, et *Σπουδῆς* est *ἐπειρωτῆς* putidum autem suum *ἐπαλογῆς* Ipse habeat secum servetque *serpulchro*. † *Ἀγινάων, τῶν ἀχιδάων.* Hercules, tuam fidem! enimvero non ab omnibus portentis Graeciam liberasti. Erat hominis eruditi sic edidisse: *Ἐγινάων, τῶν Ἐγινάδων.* Verbi sedes in Homeri Boeotia est;

Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου Ἐγινάων θ' ἱεράων.

V 20 † *Ἡθέσει, ἀνθεῖ, ἀγνοεῖ, παρορᾷ.* Adeste huc conjectores et interpretes portentorum. Negant usquam quidquam monstrosius vidisse. Scilicet haec vera scriptura est, *Ἀηθέσει, ἀηθεῖ* Etymologicon magnum. *Ἀηθέσειν, ἀγνοεῖν, ἀπειρώς ἔχειν. Ἀηθεῖν, λανθάνειν, ἀνεπιστημονεῖν.* Hesychius ipse: *Ἀηθεῖν, μὴ ἠθεῖσθαι, μὴ νοεῖν. lege. ἀηθεῖν, μὴ εἰδῖσθαι. Ἀηθεσκον, (lege ἀηθεσον) ἀσυνήθεις ἦσαν.* † *Ἐλετην, Ἠλαιον.* Mira vero Grammatici eruditio. Poteras haud paulo melius, *Ἐλετην, Ἠσον*; siquidem Homericus illius meminisses:

Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἔλετην.

† *Ἀτρεμῆ, ὕγεια.* Pace quod tua dicatur, Hesychi, in his verbis οὐδὲν ὕγεις. Imposuit tibi depravatus aliquis codex: *επε-*

tuit enim *Αρτεμη*, *ϕυια*. Te ipsum arbitrum capio, qui haec alibi: *Αρτεμη*, *σωον*, *ϕυια*, *σωφρονα*. *Αρτεμια*, *υγια*, (lege *ϕυια*) *ϕυιη*. *Αρτελης*, (corrige *Αρτεμης*) *υγιης*. Necdum peccandi sp̄is: Ecce enim de integro: † *Αρτηνεστραν*, *υγιεστραν*, *εντιμοστραν*. Duplex erratum est, hoc librarii, illud autoris. Apparet enim cum ex ordine, tum ex interpretatione, non aliter scripsisse Hesychium quam *Αρτιμεστραν*: nempe vel scripturae mendum, vel minutae fugientesve literae, vel nimia festinatio in causa fuit, cur illud exhiberet pro *Αρτιμεστραν*. Cum autem *Αρτιμεστραν* non multum absimile sit τῷ *Τιμηεστραν*: ille secundam interpretationem liberalissime donavit de suo; prout error errorem generare solet. † *Αυσιλινοῖς*, *περὶ τὰ λινὰ ἔξαμμάτων δέσειν*. Dic sodes, annon Aenigma tibi videntur haec? Equidem non sum Oedipus: ausim tamen pro certo polliceri, rectam scripturam esse *Αψῖσι λίνου*. Hesychius alibi: *Αψῖσι λίνου*, *ἄμμασιν ἀπὸ τῆς συναφῆς*. Homerus quinto Iliadis.

*Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου
Ανδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε.*

Quid ego de istis dicam, quae pagella proxima mihi in oculos incurrunt? † *Αριστήραι*, *δοῦλαι*. Deceptus est similitudine literarum *A* et *Δ*. Siquidem oportuit *Αριστήραι*. Ipse alio loco: *Δρηστήναι*, *διάκονοι*, *θεράπαινοι*. lege *Δρηστήραι*. Verbo monendum est *ι*, *ει* et *η* in Lexicis, praesertim apud hunc nostrum, promiscue usurpari: vera enim analogia requirit, ut *δρηστήραι* scribamus. Locus est Odysseae *T*.

Τῶν αἰ τοι δῶμα κατὰ δρηστειραι ἔασιν.

Vide tamen, ut magnifice de se loquatur ad familiarem suum Eulogium. *Ὁ γὰρ, αἰτ, ὀκνήσω μετὰ παθῆσῆας εἰπεῖν, ὅτι τῶν Αριστάρχου καὶ Απίωνος καὶ Ηλιοδώρου λέξεων εὐπορήσας, καὶ τὰ βιβλία προσθεῖς Διογενιανοῦ, ὃ πρῶτον καὶ μέγιστον ὑπάρχει πλεονέκτημα, ταῦτα δ' αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ γράφων ἐγὼ μετὰ πάσης ὀφθότητος καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς κατὰ τὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν.* Ego vero, qui Theodosii MS^{tam} *ἐπιτομήν τῆς Καθόλου Herodiani* lectitavi, testificor parum huic promisso vel nullo modo satisfactum esse. † *Αρήσθορεν*, *ἐπήδησεν*. Vitiosius hoc quidem, quam illud alterum *Αρέσθορεν*, *ἐπήδησεν*. Sed ex utraque parte ostendit, non lautissimam doctrinae suppellectilem sibi domi fuisse. Quae enim haec conglutinatio verborum, quae dissolvi de novo divellique desiderant? Hom. Iliadis *M*.

— — — *ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἔκτωρ*

Νυκτὶ τοῦ ἀτάλαντος ὑπώπια.

Αρνοβοσκός, *προβατοβοσκός*. Mirifice quidem, ut nihil supra. Atqui *ἀρῆν ἀρῆνος*, puto, dicitur, non *ἀρένος*: unde *πολύρῆνες*, et *ὄϊς ὑπόρῆνος*. Imo, quin Jambei principium fuerit apud Sophoclem *Αρνοβοσκός* — — ne dubitandum est quidem. Me-

lius ipse alibi: *Ἀρηννοβοσκός, προβατοβοσκός, Σοφοκλῆς Τυροῖ.* καὶ γράφεται δὲ ἐξήρνοβοσκός διὰ τε τοῦ * ἔω καὶ τῶν βόρων. Verum hic quidem locus a librario pessime acceptus est: ipse autor procul abest a noxa. Lege *Σοφοκλῆς Τυροῖ β.* γράφεται δὲ καὶ ἐξήρνοβοσκός διὰ τε τοῦ ε καὶ τῶν β ῥῶν. Scribitur, ait, ἐξήρνοβοσκός per litteram ε. et duplicem ρ. Etymologicum magnum: *Ἐξήρνοβοσκός, ὁ προβατοβοσκός ἐν Τυροῖ β Σοφοκλῆς.* † *Ἐμπήρους* et *Ἐμπήροι* vitium Exemplaris est pro *Ἐμμήρους* et *Ἐμμηροί.* Ipse alibi emendate: *Ἐμμήρους, ἐν ὀμηρεῖα ὄντας, παρὰ τοὺς ὀμήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους.* Totus autem locus ad hunc modum constituendus est: *Ἐμμήρους, Δημήτριος ἐν Σικελία. Λακεδαιμόνιοι θ' ἡμῶν τὰ τεύχη κατέβαλον, Καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον Ἐμμήρους, ὅπως Μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Ἰελοποννήσιοι.*

Demetrius iste Comicus fuit; et illa fabulā inscripta est Sicilia. Quare perperam hactenus iudicarunt viri docti, qui scriptorem eum Historicum, orationem autem prosaicam esse censuerunt. Athenaeus lib. 3. *Δημήτριος ὁ κωμωδοποιός ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ δράματι Σικελία.* Etymologici autor *Σικελούς* inscribit, non *Σικελίαν*: eum vide in *Ἐμμήρους.* † *Χειρονομεῖν, ὀρχηστῆσαι.* Oportet ut conniventibus oculis haec legerit Hesychius. Ego qui; dem meis vix fidem habeo, cum ista lego. Proculdubio sic scriptum est a prima manu: *χειρονομεῖν, ὀρχηστῆσαι.* Ipse alibi: *χειρονόμος, ὀρχηστής.* Manuum iste motus cum certa lege et numero bonam partem saltationis olim constituēbat. Plena sunt exemplorum omnia. Lucretius:

O 39 Quod superest, non est mirum simulachra moveri
Brachiaque in numerum jactare et caetera membra.

Et postea:

Quid porro, in numerum procedere quum simulachra
Cernimus in somnis, et mollia membra movere,
Mollia mobiliter quum alternis brachia mittunt.

† *Κάλυψιν, κάλυκα ἀντιστρόφως.* Medium hoc verbum est inter *Καλυδώνιον* et *Κάλυκας.* Agnosco manum et ingenium Correctoris: qui videlicet, cum in Hesychio suo legerat *Κάλυψιν, κάλυκα,* idque animadverterat extra seriem et praepostere poni, adscripserat in margine e regione loci, *Ἀντιστρόφως.* nempe vice versa legi oportere *Κάλυκα, κάλυψιν.* Postea illud *ἀντιστρόφως* per inscitiam librationum insinuavit se in versum. Quis hujus rei ante nos suspicionem habuit? Quin et alibi post vocem *Προσβαλλόντων, προσβαλῶν* ἐξ *ἀντιστρόφως.* Dele hoc novissimum, quod nimium ab emendatore est, qui adnotaverat legendum esse e converso *Προσβαλῶν προσελθῶν.* Quo nihil verius dici potuisse censo: sed in altero, quicumque fuit, longissime a vero abfuit.

Profecto plus toto coele distant *Κάλυξ* et *Κάλυψις*. Ego vero pro explorato prorsus habeo sic scriptum esse ab Hesychio; *Κάλυξιν*, *κάλυκα* nempe depravate loco *Κάλυξιν*. ζ pro ξ quem errorem millies erravisse eum, si hic locus esset, nunc possem ostenderē. Quam recte autem *Κάλυξιν* interpretetur *κάλυκα*, melius est ut ipsam ad testimonium vocemus: *Καλύξεις*, *ρόδων καλύκια*. *Καλύξις*, *κόσμος τις ἐν ρόδων*. Habeo alia sexcenta, quae hac vice condonabitur. Verum hercle si unquam usus fuerit, ut nova Hesychii editio procuraretur; qui, ut in pudendos errores crebro incidere, utilissimus nihilominus et pene necessarius est omnibus, qui ad veram eruditionem viam affectant:

Id tibi de plano possum promittere, Milli, quinque plus minus millia mendorum me correcturum esse, si libuerit; quae aliorum *εὐστοχίαν* et laboriosam diligentiam hactenus eluserunt. Ut, illuc unde abii, redeam: multos ubique Lexicorum locos contaminaverunt Correctiones illae in librorum marginibus: quod ex illo tempore verbum mendosum cum altero junctim continuaretur in versum; non uti factum oportuit, litura tolleretur. Luculentum hujus rei exemplum extat apud Julium Pollucem lib. vii. cap. xxxiii. ubi inter varia nomina jactuum in ludo talasio nominantur *ἄρτια* et *ἄρματῖαι*, *ἀντίτευχος* et *ἀντίτυπος*, *ἐπιπέτων* et *ἐπιπέρων*. Sed ex hisce binis non nisi singula quaeque a Polluce profecta sunt, caetera qua dixi via insinuantur se in orationem. Cui quidem sententiae non invitus accedet, qui jam primum a me didicerit Iambicos esse trimetros ex Eubuli fabula Aleatoribus. Locus hoc exemplo constituendus est. *Ο μὲν τοι Μίδας καὶ τῶν μέσων βόλων ἦν. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ εἰσιν, οὓς ὀνομάζει Εὐβουλος ἐν τοῖς Κυβευταῖς.*

*Κεντρωτὸς, ἱερὸς, ἄρμ' ὑπερβάλλον πόδας,
Κήρυκος, εὐδαίμων, κινῶτος, ἄρτια,
Λακωνες, ἀντίτευχος, ἀργεῖος, δακνων,
Τιμόκριτος, ἐλλείπων, πυαλίτης, ἐπίθετος,
Σφάλλων, ἀγύρτης, οἰστρος, ἀνακάμπτων, δορεὺς,
Λάμπων, κνκλωπες, ἐπιπέρων, σόλων, σίμων.*

Horum autem versuum ignoratione tota via erravit Joannes Meursius, qui eos omnes inter jactus medios recenset. Nempe non Eubuli esse verba, sed Pollucis: et quia Midas esset *τῶν μέσων βόλων*, itidem et sequentes esse arbitratus est. Sed parum est dubitationis, quin honi fuerint *Εὐδαίμων* et *ἄρμ' ὑπερβάλλον πόδας*, qui nimirum aliis jactibus tanto anteiret, quanto qui pedibus iter faceret, a curru vinceretur; *πεξὸς*, ut aiunt, *ὄδεων παρὰ Λύδιον ἄρμα*. *Δακνων* autem et *σφάλλων* et *ἐλλείπων* merito opinor suo pro infelicibus haberi possunt. Sed ad Antiochensem redeo: nam sero sensi longe longeque declinasse me a proposito,

Singula dum capti circumvectamur amore.

- V 22 Pag. 172. Καθώς ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης ἐξέλετο δρᾶμα ποιητικῶς, ὃν μέτρος ὀλίγον ἔστι ταῦτα. Multa quidem transcripsit Malelas ex *Iphigenia in Tauris*; quae ex usu fuerit ad Euripidea exigere, quo de ejus doctrina et fide cognoscamus: si quis
- O 41 ilia tam dura habeat, ut eam molestiam devorare possit. Mibi enim, qui jam lentus et fastidiosus esse coepi, dabis veniam; si plura rejiciens et aspernans, unumquidquid quod erit bellissimum carpero. Velut illud p. 172. in Oraculo: *Εἰ μὴ παράσας Πόντου κύματα Σκυθίας τε γαίαν καταλάβοις, Αὐλίδος τε χώραν.* et 173. *κατέφθασεν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα χώραν τῆς Σκυθίας.* Male vero ait vobis quantum est Geographorum. Rogo vos, an Scythicam illam Aulidem silentio praetermissam oportuit? quid? an ultra Cimmeriorum fines latitabit ἥρι καὶ νεφέλη κεκαλυμμένη, adeo ut nemo vestrum usque eo potuerit oculis contendere? Euge vero, ὦ Ἰωαννίδιον· profecto aptus natus es ad omnia abdita et retrusa contemplanda: tam acri es acie et mentis et oculorum.

Sed tamen amoto quaeramus seria ludo.

Geminam Iphigeniam etiam pueri sciunt Euripidem docuisse, τὴν ἐν Ταύροις et τὴν ἐν Αὐλίδι. Joannes, cum Tauros esse Scythas ab aliquo didicisset, etiam Aulidem, quae Boeotiae oppidum est, regionem iis finitimam esse arbitratus est. P. 173. *Τούτους δὲ ἑωρακότες βουκόλοι ἔδραμον πρὸς τὴν Ἰφιγένειαν λέγοντες αὐτῇ Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρας Κόρη, ἦκασι δύο νεανίσκοι παρὰ τὴν κυανέαν* quae ex his Euripideis expressa sunt.

Βουκ. *Ἀγαμέμνονος, παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας κόρη, ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.*

Ἰω. *Τί δ' ἔστι τοῦ παρόντος ἐκπλήξσον λόγον;*

Βουκ. *Ἡκουσιν εἰς γῆν Κυανεᾶν συμπληγάδων Πλάτη φυγόντες δίκτυχοι νεανία.*

Vides Antiochensem hunc ita ἐπαριστέρως acceperisse sententiam Euripidis; tanquam si εἰς γῆν Κυανεᾶν conjunctim dixisset. Vos iterum apello de terra hac Cyanea; vos qui Geographiae magistratos vos pollicemini. Quid autem mussitatis? nam Joannem ea loca convisisse Cedrenus affirmat, procius οἰκοθῆν ὁ μάρτυς. Damno itaque stultitiam meam, qui Κυανεᾶν cum συμπληγάδων componebam hactenus. Atque hercle vero serio, nequid dissimulem, non placet iste locus: neque enim video cur ii bubulci sermone Dorico uterentur. Quid, malum, an Siculos se esse somniabant, non Tauro-Scythas?

Δωριόθεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέσσιον.

Atqui quantumvis essent Dorienses, si πλατειάσοισαν suam dialecton extra chorum adhibuissent, rus continuo vel in ultimas terras mandati essent non sine infortunio. Sciunt id qui harum literarum gustum aliquem habent. Adde Orationem soloecam esse; ut quidem nunc habetur: sed certe, si pro sano locutus est, sic scripsit Euripides:

Ἦκουσιν εἰς γῆν, κτανέας συμπληγάδας.

Πλάτη φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.

aut, si illud *Κτανέαν* antiquitatis causa servare velis, quandoquidem quia vixit Malelas tempestate jam in libris inveteraverat; in hunc modum:

Ἦκουσιν εἰς γῆν, κτανέαν συμπληγάδων

Πέτραν φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι.

velut postea loquitur, *Κάγώ σε σώσω κτανέας ἔξω πέτρας.* Eleganter auleur *κτανέαν πέτραν συμπληγάδων*, ut nihil supra. Sic Virgilias:

Quales Thracia cum flumina Thermodontis

et Lucretius: *Pulverulenta Ceres, et Etesia stabra Aquilonum.*

et iteram: *Ut Babylonica Chaldaeum doctrina refutans.*

et tertium: *Impellant ut eam Magnesia flamina saxi.*

Sic legendi sunt duo loci novissimi; in libris vulgatis minus emendati feruntur. P. 176. τοῦ Πελοπέλου γένους σήμαντρον ἔχει, ἑλαίαν ἐν τῷ ᾄσῳ. Jam hoc pro explorato habeo, ἑλαίαν ab hac pecude positam esse pro ἑλέφαντα. Cui enim fando auditum est, oleaginum humerum fuisse Pelopi?

Cui non dictus Hylas puer et Latonia Delos

V 23

Hippodameque humeroque Pelops insignis eburno?

Ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξειλα

Κλωθῶ ἑλέφαντι φαίδιμον

Ὀμον πεκαδμένον.

Alia multa sunt apud Malelam ex eadem fabula tralata, quae mis- O 43
sa facio. Cur enim me mancipium faciam *παραφρονούντος δεσπότου*? Majoris fuerit et voluptatis et fructus cognoscere, quae *summus poeta Ennius* de priore Iphigenia convertit. Julius Rufinianus de figuris sententiarum et elocutionis: *Aganactesis indignatio, quae fit maxime pronunciations. Ennius in Iphigenia: Menelaus me objurgat, id meis rebus regimen restat.* Dormitavit hic vir summus Ger. Vossius. Nam, si unam syllabam addideris, trochaicus erit catalecticus.

Menelaus me objurgat: id meis rebu' regimen restat

quod genus versus commodissime inservit τῇ ἀγανακτήσει: ut diu est quod ipse in Tragicis Graecis observavi; priusquam id de Scholiaste Hermogenis didicissem. Idem Rufinianus postea: *Syncretis sive antithesis comparatio rerum atque personarum inter se contrariarum: ut, ego plector, quod tu peccas: tu delinquis, ego arguor pro malefactis: Helena redeat, virgo pereat innocens: tua reconcilietur uxor, mea necetur filia.* Hunc etiam locum ad Ennii Iphigeniam refert Italorum doctissimus Hieronymus Columna: invito tamen et repugnante Vossio, partim quia autor non laudatur, partim quia non vincta sed pedestris oratio est; ad quod miram, ait, non attendisse Columnam. Peccet Columna, et peccat quidem, in versibus: ego vero, cum certis signis hunc Ennii

foetum cognoscam, non committam ut aliam, quam quo natus est, parentem sibi inveniat. Verus enim sunt Trochaici, ex eadem pulo scena petiti, qua superior est:

*Ut ego plectar, quod tu peccas; tu delinquis, ego arguar
Pro malefactis? Helena redeat, virgo pereat innocens?
Tua reconciliatur uxor, mea necetur filia?*

Non amplius, quod sciam, Euripides a Malela citatur praeterquam p. 36. *Ο Ταῦρος ἐκ τῆς Εὐρώπης ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνω, παθῶς καὶ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ποιητικῶς συνεγράψατο ὡς φησι, Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον τὴν Εὐρώπην ἤρπασεν.* Haec quidem unde accersita sint, non certo scio: nam credible est **O 44** eum in non una tragoedia haec obiter attigisse; ut in Cretensibus fortassis, ubi Chorus ad Minoem; *φοινικογενούς, καὶ τῆς Τυρίας τέκνον Εὐρώπης καὶ τοῦ μεγάλου Ζηνός.* veri tamen simile est ex Euripidis *Phrixo* tralata esse. Eratosthenes in *Καταστερισμοῖς*. *Ταῦρος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τέθῆναι διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης ἐν τῷ Φοῖξῳ.* Profecto qui *Europan* Tragoediam esse volunt, narrant nobis insomnium ex eburnea porta.

Pag. 181. *Ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς μετὰ τὴν ἄλωσιν Τροίας παρ' Ἑλλήσιν ἔθαυμάζετο πρῶτος ἄλλως ὀνόματι. ἔξευρε γὰρ αὐτός τραγικὰς μελωδίας, καὶ ἔξέθετο πρῶτος δράματα, καὶ μετὰ τοῦτο Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Ἀύλειος τραγικούς χορούς δράματων συνεγράψατο.* Utinam vero Malelae cum praecursore suo melius conveniret! nam Jubal, si ei credimus, diu ante Trojae excidium tragoedias facitavit. Verba, ne te ludere videar, sunt p. 3. *ὁ δὲ Ιουβὰλ κιθαρωδίας καὶ τραγωδίας τοῖς δαιμονικοῖς ἐπιτηδεύμασι προσεπενόησεν.* Quid quod ad soccum haud minus idoneus erat, si interpretem audis, quam ad Colthurnum. Nam *κιθαρωδία* Chilmeado est *comoedia*; qui, cum ad alios ingenii cultus etiam Musicae studium adjunxerit; cur adeo ab artificio suo recederet, miror: clementer tamen, propter alia merita, suaque quasi lyra est increpandus. Vix equidem crediderim in Bibliotheca vestra Oxonii, quantacunque est, Jubaliana Dramata reperiri. Scilicet ea omnia perierunt olim;

Quando ex diluvio magno exivere rapaces

Per terras amnes, atque oppida cooperuere.

Quarum fabularum una cum ipsis etiam memoria occidisset; absque illo Hamartolo fuisset, qui omnia omnino meminit, Quae fuerunt, et quae nullo sunt tempore nata. Habeo tamen, quo desiderium meum et dolorem consoler; nam in mentem opportune venit fieri posse, ut locus iste vitiosus sit, et in hunc modum emendandus: *Ὁ δὲ Ιουβὰλ κιθαρωδίας καὶ λυρωδίας τοῖς ἀρμονικοῖς ἐπιτηδεύμασι προσεπενόησεν.* Et profecto quam magis magisque cogito, nimirum acu rem tetigi; sin autem, nolim mihi

quæquam posthac ne jurato quidem credere. Tandem igitur aliquando lite hac composita, quantum est tamen quod proficimus, si Joannes ipse pugnantly loquatur? Non enim jam ab Ilio capto primus mortalium Themis dramata fecit: siquidem ante O 45 istam memoriam Aegypti rex Pharaon, ubi a negotiis et turbis re- V 24 quiescere volebat, solitus est comoedias scriptitare. Verba sunt Joannis p. 76. *Τῶν δὲ Αἰγυπτίων ἐβασίλευσε Περισσώνιος ὁ κωμῳδὸς Φαραῶ.* Quid rides? Quasi vero novum nunc proferatur, Regem ad fabulas scribendas animum appulisse. Etiam Dionysius Tyrannus poeta fuit tragicus, et Anagati Ajax in spongiam incubuit. Quanquam, si emendate loqui velinus, *κωμῳδὸς* non comicus est, sed comoediae actor. Histroniam igitur fecit Pharaon; Thrasonis, opinor, vel Pyrgopolinici partes agens; ut Nero postea Oedipodis vel Creontis. Verum haec ipsius Malelae stultitiam superant; ut ea qui dixerit, non pro homine sano loqui, sed ad agnatos et gentiles deducendus esse videatur. Sine dubio vitium est exemplaris, quo tamen modo tollendum sit, minus id possum conjectura assequi. Quid si legamus, *Περισσώνιος, ὁ τῷ Μωσῆι Φαραῶ.* Petissonius, qui a Mose Pharaon vocatur? Si caput scaberem fortasse aliud melius possem exsculpere: sed indignus est Joannes, cujus causa commentari velim quidquam, nisi si quid ex facili nascatur. Itaque ut ad Themis istam propius accedamus. Eadem cum Antiochensi narrat, et in eodem doctus est ludo *Scholiastes vetus* nescio quis apud Stanleium in vita Aeschyli: *Ἐν τοῖς χρόνοις Ορέστον ἐθαυμάζετο παρ' Ἑλλήσι Θεοίσι, ὃς πρῶτος ἐξεύρε τραγωδικὰς μελωδίας, καὶ ἐξέθετο πρῶτος δράματα. Καὶ μετ' αὐτὸν Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα Αὐλέας χοροὺς τραγικὸὺς συνεστήσατο.* Haec habet doctissimus noster Stanleius ex Bullengeri Theatro. Et tamen neuter de Themide, de Minoe vel Aulea, quod quam diligentissime factum oportuit, certiores nos facit. Concurrant jam omnes, quantum est *βιβλιοτάφων*, et capita inter se conferant: nunquam se expedient, neque quidquam de tergemis hisce tragicis resciscent. Narrat Clemens *Στρωματίων* primo τὸ ἡρώων τὸ ἑξάμετρον *Θέμιν μίαν τῶν Τιτανίδων εὐρηκέναι*, Minoem autem *τοὺς νόμους*: sed quod ad praesens negotium attinet, vacuum a se lectorem et hiantem dimittit. Quid enim νόμοι Minois ad nomos musicos? *Τί πρὸς τὸν Διόνυσον*; neque Heroes in Tragoediis heroes hexametros dicebant. O 46 Itaque quantum video, perpetua jam Criticis sollicitudo et quasi crux constituta est: nisi Callimachi *Ἰλνυακας* et Aristophanis Grammatici Commentarium longa nocte sepultos protrahere possunt in lucem. Verum heus vos! Ecquid erit prelii, si nodum hunc solvero? quod quidem ea lege et conditione faciam; ut dehinc mihi cum vestra natione nullum omnino commercium intercedat. Enimvero ab Antiochensi et siculno illo, quicumque est; Scholiaste gravissime peccatum est, cum in nominibus tum

in rebus ipsis. Prorsus quot verba, tot errata. Neque enim agnosco commentitios istos Theomin, Minoem, Auleam; quorum ego loco non dubia conjectura repono Thespin, Jonem, Aeschylum: neque Thespis ea, qua reatur, tempestate vixit; nam Solonis aequalis a Troicis temporibus longissime absuit: neque Ion Aeschyle prior fuit: neque primus Aeschylus Choros tragicos instituit; quod contra chorum, qui perpetua ante oratione totam fabulam decantabat, primus diverbiis et personis distinxit. Sed operae pretium fuerit accuratius haec omnia tractare. Ac de Thespide quidem minor est dubitatio, quia in discipulorum cathedris quotidie ista jactantur:

Ignotum tragicæ genus invenisse Camoenæ

Dicitur, et plaustris vexisse poemata Thespis.

Suidas: Θέσπις ἰδίδαξεν ἐπὶ τῆς πρώτης καὶ ἔ ἀλυμπιάδος. μνημονεύεται δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἀθλα Πελλίου ἢ Φορβᾶς, Ἰερεῖς, Ἡΐθεοι, Πενθεύς. *Pentheus* fabula a Polluce laudatur lib. vii. c. xii. Τὸ ὄνομα ἐπενδύτης ληπτέον ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλουτριῶν, Πέπλους τεύσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας· καὶ Θέσπις δὲ που φησὶν ἐν τῷ Πενθεῖ. Εγὼ νόμιζε νευρίδας εἶχειν ἐπενδύτην. De quo versu cum nihil in praesentia succurrat, quod mihi satisfaciat; ejus emendationem in aliud tempus differam: Sophocleum illum sine mora expediam. Neque enim cum Casaubono, Meursio et Gatakero *κεύσαι* substituerim; cujus media syllaba est brevis: versumque redderet una syllaba brevior. Non enim diiambus est *λινοπλυνεῖς*, sed paeon quartus. Neque Gatakero
 O 47 *νειοπλύντους ἐπενδύτας* probaverim; nam sedes quarta spondaicum non admittit; poterat paullo rectius *νειοπλύτους*. Sed aliud quiddam praetulerim, de quo ausim tibi firmissime asseverare:

Πέπλους τε νῆσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.

Diversa ab illis, quas Suidas recenset, fabula habetur in veteri marmore Avundeliano; quod nunc est Oxonii: ΑΦ ΟΤ ΘΕΣΠΙΣ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ . . . ΑΧΙ . . . ΟΣ ΕΜΑΛΞΕΝ ΑΑ . . . ΣΤΙΝ. Supple *ΑΑΚΗΣΤΙΝ*, ἄλκηστιν· non ἀλέστιν, ut minus recte Editores. Locus est illustris apud Clementem in *Στρωματίων* quinto; quem nefas quidem fuerit silentio praetermittere. Θέσπις μὲν τοι ὁ τραγικός διὰ τούτων ἄλλο τι σημαίνεσθαί φησιν ὡδὲ πως γράφων.

Ἴδε σοι σπένδω κναξίβλι τὸ λευκόν

Ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν·

V 25

Ἴδε σοι χθύπτην τυρὸν μίξας

Ερυθρῶ μέλιτι, κατὰ τῶν σῶν, Πάν

δικέρως, τίθειμαι βρωμῶν ἄγλων.

Ἴδε σοι Βρωμίου αἶθεπα φλεγμὸν

Λεῖβα.

Haec narrat Clemens ex Thespide: Ex aliis alia, quae ad eandem

rem spectant. Persuasum est hactenus viris eruditis, magnam Symbolicae et aenigmaticae veterum Theologiae vim in barbaris illis vocabulis contineri. Rem igitur haud ingratam facturum me spero, si refregero haec claustra, quae a multis saeculis omnem ad haec sacra aditum praecloserunt. Quod autem Herculem ferunt dixisse, cum in delubro quodam conspexisset simulachrum Adonidis, *Οὐδὲν ἑρὸν ὑπάρχειν* idem mihi jam usa venit, hoc adyto recluso. Videlicet erat olim ridicula et puerilis ratio; ut ex quatuor et viginti literis, semel duntaxat positis singulis, barbara quaedam et infaceta verba conficerent, prout cuique libitum fuerit. Clemens hanc appellat *στοιχειωτικὴν τῶν παιδῶν διδασκαλίαν*. Postea certandum erat ingenio, ut sententiam istorum verborum aliquam omnibus vestigiis indagarent; non eam quidem omnino alienam et absonam; sed a propinquo si fieri potuit, et verisimili petitam. Tria profert Clemens exempla eorum ὑπο- O 48
γραμμῶν παιδικῶν quorum unum hoc est:

Μάρπττε, σφιγξ, κλώψ, ζβυχθηδόν.

Ita scribi oportere res ipsa clamat; non ut in editis, *μάρπττες* et *ζυνχθηδόν*. Calculum jam pone, et omnes omnino literas Cadmi, Palamedis, Simonidis, in quatuor istis vocabulis invenies. Ecce tibi secundum:

Βέδν, ζάμψ, χθώ, κληπτρον, σφιγξ.

Ita legendum, non ut in vulgatis, *ζάψ* et *χθών* nam eo pacto et M litera deesset, et N bis poneretur. Tamen ut *Λάμβδα λάβδα*, sic iħud *Ζάμψ* autores Graeci *ζάψ* scripsisse et pronunciasse videntur. Sic *κάψα* dicunt et *κάμψα* sic *λήψεται* in antiquissimis MSS. *λήμψεται*, et multa similia. Tertium denique est illud Thespidis:

Κναξζβι, χθύπητης, φλεγμώ, δρόψ.

Male apud Clementem est editum, *φλεγμός, δρόψ* ut liquido constabit, si digitis computans literarum numerum velis inire. Quam mirifice autem Clemens haec omnia quantumvis inepta et ludicra, interpretetur; malim ex ipso quam ex me audias. Aliter paullo haec ultima ab Hesychio proferantur; nam pro *κναξζβι χθύπητης*, *κνάξ* habet et *ζβιχ* et *θύπητης*. *Κνάξ* autem interpretatur *γαλά λευκόν*, *Ζβιχ* (ita lege, non *ζαβιχ*) *λευκόν*, et *θύπητης* *ό τυρός*. Atque huius autoritate inductus Salmasius verba Thespidis ad hunc modum immutare voluit:

Ιδε σοι σπάνδω κνάξ ζβιχ λευκόν,

et *Ιδε σοι θύπητην τυρόν μέλας.*

Sed profecto non ea est Hesychii autoritas; neque plus habet momenti, quam Clementis et Porphyrii hominum multis partibus illo doctiorum. Non enim librarii culpa est apud Clementem; neque ulla similitudo veri est *χ* literam a verbo *κναξζβι* fortuito disjunctam fuisse, et tertio post versu repositam. Porphyrii autem hoc *ἀποσπασμάτιον* est ex libro MS^{to} Oxonii.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Περὶ τοῦ Κναξίβη, χθούπτης, φλεγμῶ, δρόψ ἐρμηνεῖα.

Ἐν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέγραπται τράγος ἰχθύϊ ἐπὶ δελφίνος ἐπι-
κείμενος. Κνάξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος κατὰ ἀποκοπὴν τῶν στοι-
χείων τοῦ κως (lege κων) καὶ πάλιν ἀφαίρεισιν (ἰμο πρόσθεσιν) τοῦ
ξ. κνάκον γὰρ καλεῖται, ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν βουκόλοις λέγει. οἶον
τράγος καὶ ἰχθύς, ὁ μὲν φλεγόμενος, ὁ δὲ δρόψ ὄψων. Λέγει δὲ ὅτι
ὁ τράγος φλεγόμενός ἐστι πάντοτε ὑπὸ λαγνίας, ὅτι ἐάν τις τὰς θῖνας
αὐτοῦ ἀποσφαλῆσει (leg. ἀπασφαλίσῃ), διὰ τῶν κεράτων ἀναπνεῖ.
Ἐχει δὲ καὶ ἕτεραν ἐρμηνεῖαν οὕτως· Τὸ κναξίβη γάλα ἐστίν, τὸ
δὲ χθούπτης τυρός, δρόψ δὲ ἄνθρωπος· δρωῦτες γὰρ οἱ ἄνθρωποι λέ-
γονται. Καὶ ἕτερα δὲ πλείστα τοιαῦτα διὰ τῶν κδ στοιχείων
ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὐρομεν, οἶον· Βέδν, ζάψ, χθῶ, πλῆκ-
τρον, σφιγξ. ὃ ἐστίν οὕτως· Βέδν ἐστίν ἡ ὑγρὰ οὐσία, ζάψ ἡ πυ-
ρῶδης οὐσία, χθῶ ἡ γῆ, πλῆκτρον δὲ ὁ ἀήρ, σφιγξ ἡ τούτων φι-
λία διὰ τὸ συνεσφιγχεῖσθαι. Κλωδῖος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμη-
νευσε τὸ προκειμένον· ἀήρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Καὶ ἕτεροί
τινες φιλόσοφοι τε καὶ ποιηταὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἡρμήνευσαν.

Non longe a principio sic scribe: κνάκων γὰρ καλεῖται, ὡς
ὁ Θεόκριτος ἐν Βουκολικοῖς λέγει. Locus est Idyllio tertio:

— — — καὶ τὸν ἐνόρχαν

Τὸν Διβυκὸν κνάκωνα φυλάσσειο, μὴ τῷ κορύψῃ.

Illud autem nimis festivum est, quod aliquanto post sequitur:
Capras scilicet, siquis iis nares obturet, cornibus spirare. Sed
pro κεράτων certissime emendandum est οὐάτων vel ᾠτων. Var-
ro de Re Rustica: *De quibus admirandum illud, quod etiam
Archelaus scribit; Capras non, ut reliqua animalia, naribus,
sed auribus spiritum ducere solere.* Idem narrant Plinius et Ae-
lianus. Clodius iste Neapolitanus librum composuit adversus
eos, qui carne abstinere; ut testis est ipse Porphyrius περὶ
ἀποχῆς ἐμψύχων. neque alius quiaquam illius meminit, quod
sciam. Fidem id facit, minime ψευδεπιγραφα haec esse, sed ex
Porphyrio bona fide excerpta.

P. 181. Καὶ μετὰ τοῦτο Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα. Ἀύλλας.
Dixi meam sententiam: nimirum aut vitio codicis aut memoriae
falsum esse Joannem; et ad hunc modum a prima manu scriptum
videri, Καὶ μετὰ τοῦτον Ἴων, καὶ μετὰ Ἴωνα Αἰσχύλος. Porro
O 50 iste Jon poeta fuit Tragicus, natione Chius: de quo ideo plura
dicemus, quia Thespide et Aeschulo aliquanto est ignotior; tum
autem ut quasi specimen demus istius operis, cujus antea feci-
mus mentionem, quo *Reliquias omnis Graecae Poeseos*, Philo-
sophicae, Epicae, Elegiacae, Dramaticae, Lyricaeque colligere
vultimus. Sed haec fuerunt. Principio autem non injuria Chius

noster una cum Aeschylo memoratur, cui olim amicitia et familiaritate conjunctus fuit; ut ex Plutarcho constat in libro qui inscribitur *Πῶς ἂν τις αἰσθοίτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ. Αἰσχύλος*, ait, *Ἰσθμοὶ θεώμενος ἀγῶνα πυκτῶν, ἐπεὶ πληγέντος ἑτέρου τὸ θέατρον ἐξέκραγε, νύξας Ἴωνα τὸν Χιον, Ορχῆς, ἔφη οἶον ἢ ἄσκησις ἐστίν· ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, σὶ δὲ θεώμενοι βῶσι.* Juvenis tamen cum sene versatus est; et in eo quidem non leviter peccatum est a Joanne, quod Jonem Aeschylo vetustiore faciat. Utinam vero superesset hodie Batonis Sinopensis liber: Plura de Ionis aetate, et evidentiore dici possent, nunc soli in obscuro lubricoque tramite magis reptamus, quam pedetentiu ingredimur. Platonis est Dialogus, quo Socrates sermonem instituit cum Jone quodam Ephesio; quem a Chio non esse diversum opinio est Lillii Gyraldi, Julii Scaligeri, Deltrii, et Menagii: quae si vera est sententia, non opus est ut multa dicamus. Statim enim constabit Jonem Aeschylo fuisse natu minorem. Quippe Socrates natus Olymp. LXXVII. anno. IV. tantummodo XIII. aetatis annum agebat, cum Aeschylus ex vita excessit, videlicet Olymp. LXXXI. an. I. Callia Athenis Archontē. Sed de Ephesio isto pugnant adversus Gyraldum et Scaligerum eruditissimi quidem homines Leo Allatus et Joannes Jonsius: ille contumeliis fretus, et eo quod nullo auctore primus id dixerit Gyraldus, quodque Ephesius Rhapsodus fuerit, non Tragicus; hic autem acerrimo telo armatus, quia ratio temporum reclamat: scilicet Jonem Chium Olymp. LXXII. tragoedias docuisse non minus annos viginti priusquam Socrates nasceretur, Olymp. demum LXXVII. IV. Mihi quidem idem est animus, non unum et eundem fuisse Chium et Ephesium: Chius enim et genere et opibus fuit clarus: qui cum Athenis quondam tragoedia simul et dithyrambo vicisset, Chii O 51 vini cadam viritim cuique civium dedit; ut memorant Athenaeus et Comici enarrator ad Pacem. Luculentae vero divitiae, quae tam eximiae liberalitati sufficere potuerunt. Ephesius homo mendicus et circumforaneus cantitando et gesticulando victum inopem quaseritans, ut mos erat Rhapsodis, quos Homerus suus misella stipe et esuritione pascebat. Ipse de se loquitur apud Platonem: *Ζεὶ γὰρ με καὶ σφόδρ' αὐτοῖς (τοῖς θεαταῖς) τὸν νοῦν προσέχειν, ὡς εἴαν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς καθίζω, αὐτὸς γελάσομαι ἀργύριον λαμβάνων· εἴαν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι ἀργύριον ἀπολλύς.* Chius in omni literarum genere magnum nomen est consecutus: Ephesius praeter Homerum nihil doctus cantare: sicut de se fatetur; cum a Socrate interrogatus, utrum Homerum solum calle-ret, an etiam Hesiodum et Archilochum; respondit, minime quidem istos; sed Homerum solum: atque hoc satis esse. Et aliquanto post, *Ὅταν μὲν τις, ait, περὶ τοῦ ἄλλου ποιητοῦ διαλέγεται, οὐδὲ προσέχω νοῦν, ἀδυνατῶ τε καὶ ὀρεῖν συμβαλεῖσθαι λόγῳ ἄξιον, ἀλλ' ἀπληρῶς κωστέζω,* et alia, plura in hanc sententiam.

tiam. Sio igitur persuasum habeo, Chio illi et Ephesio patriam, genus fortunas, ingenium, studia, mores, omnia denique praeter nomen et aetatem disparia fuisse. Et aetatem quidem cum dico, cave cum Jonsio et Gerardo Vossio et Menagio ad Olymp. LXXII. Jonem Chium rejicias, qui in erubescendum errorem inciderunt inscii,

Et graviter magni magno cecidere ibi casu:

ab hominum futilissimo Aemilio Porto decepti, qui Suidae verba, *Ἡξῆτο τὰς τραγωδίας διδάσκειν ἐπὶ τῆς πβ Ολυμπιάδος*, ita Latina fecit, tanquam si Ion Olymp. LXXII. scribere coepisset. At-

qui, o bone, πβ sunt LXXII: et Scholiastes Comici non numerorum notas, verum integra verba exhibet, *ἐπὶ ὕδουχοστῆς καὶ δευτέρας Ολυμπιάδος*. Facile igitur per aetatem licitum est, usum et consuetudinem Joni Chio cum Socrate fuisse. Quin ipsa in suis scriptis Socratis mentionem fecit. Diogenes Laert. *Ἴων δὲ ὁ Χῖος καὶ νέον ὄντα τὸν Σωκράτην εἰς Σάμον σὺν Ἀρχελάφῳ*

V 26 *ἐπιδημησαί φησι*. Quid Allatius, malevolentia et livor, non homo? quam falsus est animi, cum Gyraldum credidit primum in

O 52 ea opinione fuisse? Ecce tibi e transverso Suidas: jampridem is in *Λιθυραμβοδιδάσκαλοι* idem cum Gyraldo senserat. *Καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτόν*. Portus haud praeter solitum perverse; ut nihil magis: *Extat Socratis Philosophi oratio in ipsum scripta*. Sed de dialogo Platonis intellexit Lilius; et recte quidem: eo solum nomine culpandus, quod errantem ducem secutus est. Jam vero, cum illud exploratum sit de Olympiade LXXXII, quis dubitet quin Jonem Aeschylus anteierit aetate? aiquidem obiit fere septuagenarius, triennio prius ad minimum quam Jon ad studium Tragicum se applicaret. Praeterea, narrat Jon (apud Athenaeum) convenisse se in insula Chio Sophoclem poetam, cum Praetor factus navigaret in Lesbium: et (apud Plutarchum) memorat solitum esse Periclem jactare se magnificentissime, quod Samios viciasset. Ea vero gesta sunt Olymp. LXXXIV. IV. a morte Aeschyli annis quiddecim. Didascaliae veteres in Argumento Hippolyti: *Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐπὶ κείται ἐν Θήβαις (ἴμο Τροικῆνι) ἐπὶ Ἀμείνονος ἀρχόντος Ολυμπιάδι πξ ἔτει δ*. *Πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰσώων, τρίτος Ἴων*. Itaque Olymp. LXXXVII. IV. Jon fabula certavit annis septem et viginti posteaquam Aeschylus mortuus est. Denique haec sodes vide ex Aristophanē Pace:

Θε. Οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι περὶ τὸν ἄερα,
Ὡς ἀστέρες γινόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

Τρ. Μάλιστα. Θε. Καὶ τίς ἐστὶν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

Τρ. Ἴων ὁ Χῖος.

Scholiastes notat Jonem jam mortem obiisse: *ὅτι δ μὲν Ἴων ἦδη τεθνήκει δῆλον*. addo, etiam eodem anno quo acta est ea fabula,

κπ. videlicet belli Peloponnesiaci, Olymp. xc. ii. uti constat ex ipsa Comoedia, ubi Trygaeus sic Pacem alloquitur:

Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὄλην σαυτῆν
Γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
Ἡμῖν, οἷ σου τρυχόμεθ' ἤδη
Τρία καὶ δέκ' ἔτη.

Jam nusquam habet Malelas, quo abdat illud putidum et inhonestum caput. Tantum abest ut Ion Aeschylō natu fuerit grandior; O 53 ut superstes ei fuerit annos solidos xxxvii. Nunc tempus est ut de Ionis scriptis fidem liberemus. Et profecto non immerito propter multiplicem doctrinam a Callimacho laudatus est Ion. Καὶ Καλλίμαχος, ait Suidas, ἐν χαλιάρμοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν. Nam ut Poemata prius recenseamus; deinde quae oratione prosa composuit: *Melica* Ionis laudantur et *Dithyrambica*. Schol. Aristophanis, et Suidas: *Ἴων διθυράμβων καὶ μελῶν ποιητῆς*. Harpocration: *ἔγραψε δὲ μέλη πολλά*. Et dithyrambo quidem vicit, cum Atheniensibus viritum Chii cœdum distribuit: ex Melicis carminibus extat Odae principium, *Αἰὼν ἄεροφοίταν. Ἀστὲρα μείναμεν, ἀέλιον Λευκοπέτρῳγα πρόδρομον*. Sic lege apud Scholiastem et Suidam: male in utroque *ἀεροφοίταν*, et in altero *λευκῆ πέτρῳγι*. *Paeanes. Hymni, Scolia* sive carmina convivialis. Schol. Aristoph. *Elegiaca*. Idem et Suidas. Ex Elegis non paucos versus adducit Athenaeus: ut lib. xi. c. 3. Καὶ Ἴων δ' ὁ Χιός φησι,

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σαυτῆρ τε πατήρ-τε,
Ἡμῖν δὲ κρητῆρ θινοχόοι θέραπες
Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρυσὸς
Ὀλον ἔχων χειρῶν νιξίτω εἰς ἕθαφος·

et quae sequuntur: ubi Gasaubonam nequicquam aestuantem videtas, ut eliciat ex istis sententiam commodam; nam prius correctionis indigent, quam a quoquam intelligi possint. Non longe aberrabimus a scopo, si sic legerimus:

— — — ὁ δ' ἕκαστος

Ὀλον ἔχων χειροῖν ἔξτω εἰς ἕθαφος.

Comoediae ut Comici Schol. *Comoediai* ut Suidas. *Epigrammata* Idem Schol. et Anthologia *Epigram*. lib. 3. c. 26.

Ἴωνος εἰς Εὐριπίδην.

Χαῖρε μελαμπέλοισι, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας τὸν αἰὲ νυκτὸς ἔχων θέλαμον.

Ἴσθι δ' ἐπὶ χθονὸς ᾗν, ὅτι σοι κλέος ἀφθιτον ἔσται,
Ἴσον Ομηρείαις ἀνείοις χάρισιν.

Sed omnino falsa est et eumentita inscriptio: quem ratio tempo- O 54 rum refutat et rejicit. Mirificum vero poetam Ionem, qui Euripidem mortuam Epigrammate celebraverit, ipse jam annos tredecim extinctus. Decessit Ion Olymp. xc. ii. anno belli Peloponne- V 28

siaci xiii. Euripides autem et Sophocles ejus belli xxvi anno, Olymp. xciii. iii. uti constat ex Aristophanis Rana, quae actae sunt eo anno Dionysiis τοῖς κατ' ἄγρους: ut alia argumenta mitam ab eruditis viris occupata. Itaque loco Ἴωνος scribendum est fortassis Ἰωάννου, vel Βῶνος vel Δίωνος, ut cuique libitum fuerit. *Tragoediae* numero xii, ut alii volunt xxx, ut alii xl. σχολ. et Suidas. Tituli quidem undecim a veteribus Grammaticis adhuc servantur. *ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ*, Idem σχολ. et Athenaeus. Hesychius: Πεδανῶ ὕπνω, ἢ πεδανῶ κούφω, Ἴων *Αγαμέμνονι*, τινὲς δὲ οὐ βεβαίω. leg. ἢ πεδανῶ, κούφω. *ΑΛΚΜΗΝΗ*. Hesych. Pollux x. 23. Ἐν δὲ τῇ Ἴωνος *Αλκμήνη*, ὃ εἰς τὴν τῆς τροφῆς παρασκευὴν ἦν, θυλακίσκη ὠνόμασται. Repone ex Cod. Vossiano, ὃ εἰς τὴν τῆς τροφῆς παρασκευὴν θυλακίσκος ὠνόμασται. *ΑΡΓΕΙΟΙ* Hesych. *ΜΕΓΑ ΔΡΑΜΑ*. Pollux x. 45. Hesych. in *Ονοταζομένη*, et *Μεγάχτην*, μεγάλω δράματι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἷον ἀκμάζουσαν. Lego: *Μελαγχάϊταν*, Ἴων *Μεγάλω* δράματι. Homines ἀκμάζοντες aetate florentes capillitio fere nigro sunt, proveci cadescunt. Sed verbum id inversum est ab Ione, et ad alia tralatam, quae sunt annis et viribus integris: quasi diceretur exempli gratia ἔπκος μελαγχάϊτας equus florenti aetate juvenescit. *ΦΟΥΡΟΙ*. Schol. Aristoph. Hesych. Athenaeus: *ΦΟΙΝΙΞ*. Julius Pollux: Ἴων δὲ ἐν Φοίνικι σφετέρωτον· Ἄλλ' ὃ θυρέτρων τῶνδε κομῆται θεοί. Enarrator Comici ad Ranas: Τοῦτο τοῦ Ἴωνός ἐστιν ἐκ Φοινίκης ἢ καὶ Οἰνέως· Εἰ δ' ἐγὼ ἐρῶθός ἰδεῖν βλον ἀνέρος, πολιῆται. Repone ex certissima conjectura ἐκ Φοινίκης ἢ *Καινέως*· et verus iste Heroicus est, non alienus a Tragoedia.

Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθός ἰδεῖν βλον ἀνέρος, ὃ πολιῆται.
sic Athenaeus lib. iii. et iv. Ἴων ἐν Φοίνικι, ἢ *Καινῇ*. Itaque est *ΦΟΙΝΙΞ Η ΚΑΙΝΕΤΣ* et *ΦΟΙΝΙΞ ΔΕΥΤΕΡΟΣ* vide Hesychium in *Τιμαλφῆς*. Athenaeus sine lib. iv. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ Ἴων φησὶν. *Ἐκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι*
O 55 *ῥυθμῶ, οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ*. Non de nihilo est quod Codd. MSS^t constanter exhibent *τρέχοντα*· ad quorum indicium sic legerim:

— — ἐκτύπον, ἄγων βαρὺν

Αὐλὸν, τρέχοντα ῥυθμον. — —

ut in Euripidis Rheso.

Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.

ΤΕΤΚΡΟΣ. Hesychius: *Αἰδροί, αἰδριεῖς, Ἴων Τεύκρω † Αἰδροφῶντι, αἰδρίων ἀναιρετικῶ*. scribe Ἴων, et illud alterum Hesychii peccatum est scutica dignum. Quicumque fuerit *interfactor* iste *stultorum*, homo sane metuendus, sine dubio trucidasset Hesychium si occasione hac nactus fuisset. Vera scriptura est *Ἀνδριφόντη, ἀνδρῶν ἀναιρετικῶ*, ex Homericō isto:

Μηροῖνης ἀτάλαντος *Ἐνναλίῳ ἀνδριφόντῃ*.
Ἀμφιβόητος, περιβόητος. Ἴων Τεύκρω. lego *περιβόητος*. Βάσις,

βιβωπίλος Herodot. inde ἀμφίβωτος. Idem alibi, *Αμφιωῶτις*, περιβόητος. Idem tibi, mi Hesychi, a stulticida illo cavendum est; nam cur non ego par pari referam, et barbariam tuam ulciscar nunc demum nato vocabulo? ΟΜΦΑΛΗ Schol. Aristoph. Harpocration. Hesychius: Εἰσὼπίζομεν, Ἴων Ομφάλη. τινὲς φωπίζειν ἀπέδουσαν τὸ ἀτεχνεύεσθαι, καὶ ἀμαθευεσθαι, (pro ἀμαθαίνειν) κακῶς. Ἐστὶ γὰρ φῶπος ὁ λεπτός καὶ ποικίλος φῶτος, καὶ βέβαιος, καὶ τὰ ἔσω τῶν φωπῶν πλέγματα κανᾶ καὶ σείστρα κυρίως. Lego: ἀτεχνιτεύεσθαι. Et: Ἐστὶ γὰρ φῶπος ὁ λεπτός καὶ ποικίλος φῶτος, καὶ γέλασι, καὶ τὰ ἐκ τῶν φωπῶν πλέγματα κανᾶ καὶ σῆστρα κυρίως. Quanto haec meliora quam illa Palmerii! Hesychius alibi. Εἰσωπιζόμεν, ἢ τεχνιητέομεν, ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. Iterum a librariis decaptus est. Sana lectio est: Εἰσὼπίζομεν, ἢ τεχνιτεύομεν, ἢ σύμμικτα χρώματα εἶχομεν. Etymolog. magnum: Εἰσὼπίζομεν, εὐμικτα καὶ συμπεφορημένα ἐπιούσμεν. quod ferri quidem potest; sed emendatius fortasse proferatur ab Eustathio: Φέρεται δὲ καὶ ῥῆμα τὸ φωπίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφορημένα ποιεῖν. Quod ad βέβαιος attinet, terminatio ΟΣ in libris MSS. minuto apice signatur: illa vero non oppido dissimilia γέλασι vel γέλασι et βέβαι. Aliis est potius γέλησι numero singulari. Eustathius: Ρῶπος; λεπτός καὶ ἀτελής (leg. εὐτελής) φῶτος, ὡς δὲ Ἄλλιος Διονύσιος λέγει, καὶ ποικίλος. γέλησιν δὲ, φησὶν, αὐτὴν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Hesych. Γέλησι, ὁ φῶπος, καὶ βάρματα, καὶ ἀτρακτοὶ καὶ κτένες. Photius Patriarcha: Ρῶπος, μηδενὸς ἄξιον, Ρῶπος καὶ γέλησι, ὁ ποικίλος, λεπτός φῶτος. Jam σῆστρα certissima emendatio: ea sunt Canistra virgultis aut juncis contexta. Hesychius: Σῆστρα κόσκινα ἢ κύμβαλα. duo verba confundit σῆστρα et σείστρα, quorum hoc ἀπὸ τοῦ σείειν formatur, illud ἀπὸ τοῦ σῆθειν. Achaeus vetustus tragicus docuit Omphalen Satyricam: quo de genere persuasum prorsus habeo etiam hanc Ionis fuisse. Hercules servivit Omphalae, Genio et Veneri assidue litavit: jussus et inter ancillarum greges pensa carpere, sicubi duro et indocto pollice fila rumpebat, e vestigio hominis caput Sandalium committigabat. Nihil hic triste neque tragicum: ludus jocusque omnia. Favent huic sententiae fragmenta, quotquot supersunt; quae nihil nisi conviviae, comessiones, et symphonias pollicentur. Hesych. Μεσόμφολοι, φάλασι. Etym. Πιθὶ Πακτωλοῦ φάλασι. Pollux: Καὶ τὴν μέλαιναν στίμην ὀμματογράφον. Athenaeus:

O 56

V 29

— — — Οἶνος οὐκ ἐν

Ἐν τῷ σκύφει — —

et Ἐνιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἑορτὴν ἄγειν.

et Ἀυδὸς τε μαγάδις αὐλὸς ἠγείσθω βοῆς.

et lib. x. Ἄλλ' εἰα Ἀυδαὶ ψάλτραι, καλαιθέρων

Τρῶων αἰοδοί, τὸν ξένον κοσμήσατε.

Ita lege, non Ἄλλ' αἰ Ἀυδαί, quod versus recusat. Et eodem li-

Ioannes Malalas.

46

bro: *Ἴων δ' ἐν Ομφάλῃ ἐμφανίσας τὴν Ἡρακλέους ἀδδοφραγίαν ἐκ-
φέρει.*

Τὸ δὲ τῆς Εὐφραγίας

Κατέπεινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Casaubonus corrigere conatus est, τῆς εὐφραγίας. Nollem factum. Neque enim quisquam ita locutus est; neque, si fuerit locutus, eo magis conveniret huic loco; quia syllaba secunda foret brevia. Nihil aptius excogitari potest τῆς βουλιμίας. adeo quadrant omnia, similitudo, mensura, sententia. Libet illud afferre cum probationis tum boni ominis causa,

Ἐξω τὰν βούλιμον, ἴσω τὰν πλουθυγίαν.

Atque haec quidem de Omphale scripseram; cum Strabo mihi ad manum non esset. Posteaquam copia facta est eum adeundi, delectatus sum ejus suffragio confirmari sententiam meam. Verba
O 57 sunt lib. 1. de Insulis, quae continenti quondam adhaerentes, postea interfuso mari avulsae sunt. *Ἴων δὲ περὶ τῆς Εὐβοίας φησὶν ἐν Ομφάλῃ Σατυροῖς.*

Εὐβοῖδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων

Βοιωτίας ἐχώρισ' ἀκτῆς, ἔκτεμών

Πρὸς Κρήτα πορθμόν.

Locum hunc, ait Casaubonus, depravatam esse monere possum: emendare non possum sine ope codicum. Ego vero nullis adjutus codicibus, nisi tamen in integrum restituero; nihil deprecor, ne dentatis Criticorum chartis et canina eloquentia conscindar. Lego autem sic:

Εὐβοῖδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων

Βοιωτίας ἐχώρισ', ἀκτῆν ἔκτεμών

Προβλήτα πορθμῶ.

Homerus Od. ε.

Ἄλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἴσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.

et hymno in Bacchum:

— — *Ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἄλὸς ἀτρογέτοιο*

Ἀκτῆ ἐπὶ προβλήτι.

Nec minus recte illud πορθμῶ. Pomp. Mela: Sicilia aliquando continens, et agro Brutio adnexa, post frecto maris Siculi abscissa est. Idem Casaubonus legit Ομφάλῃ Σατυρικῆ, vel Σατυρικῆ videlicet δράματι. nam Ionis Omphalam, ut Achaei, Satyricam fuisse putat. Postea tamen oblitus est hujus loci, cum aureolam illum libellum de Satyrica composuit. Sic enim narrat p. 186. Scripserat et Ion Chius poeta tragicus Omphalam: sed id drama fuisse Satyricum nusquam lego. Tu revoca in memoriam quae scripsimus supra paullo in hac Epistola, et sine cunctatione lege ἐν Ομφάλῃ Σατύροῖς. Illud etiam notandum, cum numero singulari conjungi Σατύρους: cujus rei exemplum tunc non habuimus. Sic Lycophronis Μενέδημον Σατύρους laudant Athenaeus et Laertius. Jamque etiam in memoriam redeo luculenti loci apud Galenum Comm. 1. ad vi. *Ἐπιδημιῶν*: ubi Sophocles citatur in

Σαλαμῖνι Σατύροις. Is ita se habet. Νυνὶ δὲ ἀρκίσει τοῖς γραμματικοῖς ἀπολουθήσαντα, κατὰ τὴν ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημαινομένων. Δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κολχοῖς λέγειν. Ἀπῆξε πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου. (lege

Ἀπῆξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας φόρου.

O 58

Sic Aeschylus Promætheo:

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
Σαφαῖς ἐπίστασ', Ἴόνιος κληθήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

V 30

Apollonius Rhodius lib. iv. loquens de Colchis:

Τῷ καὶ ὑπέφθη τοὺς γε βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης
Κόλπον ἴσω πόντιοι πανέσχατον Ἰονίω.

Vel ad hunc modum, si id minus placet, aequè commoda mutatione;

Ἀπῆξε πέμφιξ ἐξ ἔω σελασφόρου.)

Καὶ αὐτὸς ἐν Σαλαμῖνῃ Σατύροις· καὶ τὰχ' ἂν κεραῦνία πέμφιξ βροντῆς καὶ θυσοσμίας λάβοι. (lege — καὶ τὰχ' ἂν Κεραῦνία Πέμφιξι βροντῆς καὶ θυσοσμίας βάλοι.) Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ Δεσμῶτῃ (ἴμο νερο Ἄομένω.)

Εὐθείαν ἔρπε τήνδε· καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἤξεις πρὸς πνοάς, ἴν' εὐλαβοῦ
Βρόμον καταγιγίζοντα, μὴ σ' ἀναρπάσῃ
Δυσχειμῆρα πέμφιγι ξυστρέψας ἄφνω.

Ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κολχοῖς κατὰ ταῦτε τὰ ἔπη· κἄν ἐθαύμασα τῆδε σκοπῶν πέμφιγα χρυσεῖαν ἰδῶν. (lege — Κάπεθαύμασα Τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσεῖαν ἰδῶν.) οὕτω καὶ Αἰσχύλος. Ἐξαντιαλας οὔτε πέμφιξ ἥλιον προσδέκεται, οὔτ' ἄστερον στόμα λητώας κόρης (lege Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις.

Ἄς οὔτε πέμφιξ ἥλιου προσδέκεται,

Οὔτ' ἄστεραπὸν ὄμμα Λητώας κόρης.

Ea fabula citatur in Catalogo Dramatum et Scholiis Eumenidum. Pollux 10. c. 26. τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ Κάμακας εἶρηκεν ἔξαντριάς Αἰσχύλος. MS. codex Is. Vossii habet ἐν Ξαντρίαις· ut et antea viri docti ex conjectura emendarunt. Porro Aeschylus in his versibus se ipse imitatus est: nam haec habet in Promætheo vincto de Graecis sive Phorcidibus:

Μονόδοντες, ἄς οὔθ' ἥλιος προσδέκεται
Ἀκτίσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μῆνη ποτέ.)

Ἐπὶ δὲ τῆς βαγλίδος (lege βανίδος) ὁ αὐτὸς φησὶ ἐν Προμηθεῖ· O 59

Ἐξευλαβοῦ δὲ, μὴ σε προσβάλλῃ στόμα
Πέμφιξ· πικρὰ γὰρ κού διὰ ζωῆς ἄτμοι.

Καὶ ἐν Πενθεῖ. Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πίδαφ βάλης. Ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τὸδε τὸ ἔπος ἐν Σαλαμῖνῃ Σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ· Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιαγέλων πυρός. (scrib.

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλω πυρός.) καὶ παρ' Ἰβήκῳ· Πουκινὰς πέμφιγας πύομενοι. λέλεκται δὲ οὗτος ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τινὰ παραβολὴν ἐπιχειμαζομένων (lege ἐπὶ χειμ.) εἰρημίνην, διὸ καὶ τῶν προγονωστικῶν οἱ πλείστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρησθῆαι φασὶ τὰς πέμφιγας. ὁ δὲ Καλλιμαχος ᾄδει· Μῆ δια πέμφιγων * ἐνάγουσιν ἕα. ὁ δὲ Εὐφορίων οὕτως· εἶπε δ' ἀνθρῆ πέμφιγες ἐπιτρούζουσι θανόντα. Versus est hexametrus, *Εἰ πεδαναί, vel Ηπεδαναί πέμφιγες ἐπιτρούζουσι θανόντα.* i. e. murmure suo quasi lamentari videntur. Possis etiam legere, *ἐπικλύζουσι.* Quod ad *Σαλαμίνα Σατύρους* attinet, cujus gratia caetera emendavimus; nemo me adduxerit, ut verbum mendo esse vacuum existimem. Aeschylus quidem fecit *Σαλαμίνα*, sive *Σαλαμινίας*. Sophocleae fabulae, quae eo titulo inscripta sit, nemo alius meminit. Ausim pro certo dicere lectionem rectam esse *Σαλμωνεῖ Σατύροις*. Hesychius bis: *Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ.*

Quatuor hic investus equis, et lampada quassans,
Per Graiūm populos, mediaeque per Elidis urbem
Ibat ovans, divūmque sibi poecebat honorem,
Demens! qui nimbos et non imitabile fulmen
Aere; et cornipedum pulsu simularet equorum.

Hactenus quidem argumentum est Satyris aptum, et conveniens ad hilarem et festum diem. Huc quoque fragmenta illa videntur pertinere; quae verba sunt cujuspiam qui facete et urbane irridet jocularē illam Simiam Tonantis:

Καὶ τάχ' ἂν Κεραύνια
Πέμφιξι βροντῆς καὶ θυσοσμίας βάλοι.
*Forsam et petet Ceraunia
Odore tetro et vi corusca fulminis.*

O 60 Et illud alterum:

V 31

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλω πυρός.
Nimbo ora velans nuncio tonitruū.

Atque hucusque Sophocles in eo dramate processit: nam quae sequuntur, plane tragica sunt, et lamentabili carmine deploranda.

At pater omnipotens densa inter nubila telum
Contorsit, (non ille faces, nec fumea taedis
Lumina) praecipitemque immani turbine aedit.

Et haec quidem conjectura probabili nituntur: sed extra controversiam rem statuit Athenaeus lib. xi. Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηδός, ἀφ' οὗ (leg. ἐφ' οὗ) τῆς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν *Σαλμωνεῖ* χάλκειον ἔρη πάρα, λέγων οὕτως·

Τὰ δ' ἔστι κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
Τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
Τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον πάρα.

Jam si potes, dubita, an drama Satyricum fuerit necne. **Profe-**

cto qui potest animum inducere, ut versus proximos autemet in Tragoedia posse dici; auctor ego sum, ut prius quid sit Tragoedia, quid Satyri discat, quam de rebus aliquantum a vulgari notitia remolis sententiam ferat.

Undecima Ionis fabula *ΕΥΡΥΤΙΔΑΙ*. Athenaeus lib. xi. Hesych. *Ιήιος Θρηῖνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωίλω καὶ Ἴων Εὐρυτίδαις. lege Εὐρυτίδαις. Αθήκτορας, ἀνεπάφους παρθένους, ὅλον Εὐρύτιδες. Pulchre fecisse sibi visus est, qui emendavit, ὅλον Εὐρυπίδης. Tu vero meo periculo repono, Αθήκτους πόρας, ἀνεπάφους παρθένους, Ἴων Εὐρυτίδαις. Eurytidae autem, ne quis forte nesciat, sunt Euryti Oechaliensis filii, quos Hercules occidit. Habes Tragoediae argumentum. Non praetermittendus est insignis locus apud Schol. Soph. ad Trachinias. Διαφωνεῖται ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμὸς. Ησίοδος μὲν γὰρ (in Χαίαις, ut puto, vel Ηρωικῇ Γενεαλογίᾳ) τέσσαρας φησιν ἐξ Εὐρύτου καὶ Αντιόχης παίδας οὕτως.*

*Η δ' ὑποκυσσαμένη καλλιζωνος Στρατονίκη
Ευρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
Τῷ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Ἀθίων τε, Κλυτίος τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἰπίτος ὄζος Ἀρηος.
Τοὺς δὲ μέθ' ὀπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόχη κρείουσα, παλαιὸν γένος Αὐβολίδαο.*

O 61

Κρεόφιλος δὲ δύο· Ἀριστοκράτης δὲ τρεῖς, Τοξέα, Κλυτίον, Ἀθίονα. Satis jam pernasti, qui sint Ionis Eurytidae. Sed haud plene satisfactum esset promisso nostro; si versus eos dimitteremus ex manibus, et mendum teterrimum silentio dissimulareremus. Principio legendum *Ἀντιόπη*. Schol. Apollonii: *Κλυτίος καὶ Ἰπίτος οἱ τῆς Ἀντιόπης παῖδες.* Hyginus: *Clytius et Iphitus Euryti et Antiope Pylonis filiae filius.* Quae quasi manu nos ducunt ad caetera corrigenda. Jam enim Hygini autoritate scribo *Πύλωνος* pro *παλαιὸν γένος* atque adeo, ut pompam et proaemia missa faciam, versum hunc integrum praestabo, sicut ab Pesiudio profectus est,

Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

Nam cedo mihi unum, qui Auboli vel Aubolidae meminit. Naubolus vero nemini ignotus esse possit, qui labris primoribus gustavit literas humaniores. Apollonius Rhodius:

*Τῷ δ' ἐπὶ δὴ θελοῖο κίεν Δανάοιο γενέθλη
Ναύπλιος, ἣ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο,
Ναύβολος αὐτὸς Ἀέρονου.*

Convenient aetas, locus: ut, quanquam de hac re nullam verbum faciant alii scriptores, nihil tamen impediatur, quo minus Pylon Nauboli filius esse potuerit. Denique pro *Κρεόφιλος* lege *Κρεόφυλος*: qui poema composuit *Οὐχάλιας ἄλωσιν*: ad quod respexit Scholiastes. De Creophylo consulantur Appuleius, Porphyrius, Strabo, Sextus Empiricus, Suidas, Scriptor certaminis Hesiodi et Homeri, Plato *Πολιτειῶν* x. Photius in Lexico MS.

- Κρεώφυλος Πολιτείας ἰ. ὁ γὰρ Κρεώφυλος, ὃ Σώκρατες, ἴσως ὁ
 Ὀμήρου ἑταῖρος· τοῦτόν τινες καὶ διδάσκαλον Ὀμήρου λέγουσι γε-
 γονέναι, καὶ ἔστιν αὐτοῦ ποίημα Ὀχάλιας ἄλωσις. ἀρχαίος μὲν
 οὖν ἔστι, ναιτέρως δὲ ἱκανῶς Ὀμήρου. Pausanias Messenicis:
 V 32 Θεσσαλοὶ δὲ καὶ Εὐβοεῖς λέγουσιν, οἱ μὲν ὡς τὸ Εὐρύτιον πόλις
 τὸ ἀρχαῖον ἦν, καὶ ἔκαλεῖτο Ὀχάλια· τῷ δὲ Εὐβοέων λόγῳ Κρεώ-
 φυλος ἐν Ηρακλείᾳ πεποίηκεν ὁμολογοῦντα. *Heracliam hanc di-*
 O 62 *versam esse totam ab Ὀχάλιας ἀλώσει sententia est Ger. Vossii.*
Aegidius vero Menagius asseveranter affirmat pro ἐν Ηρακλείᾳ
scribendum esse ἐν Ὀχάλια. Demiror equidem viros excellentes
ingenio et doctrina morbo minime desperato medicinam non re-
perisse: quae, nisi me omnia fallunt, haec est. Τῷ δὲ Εὐβοέων
λόγῳ Κρεώφυλος Ηρακλῆα πεποίηκεν ὁμολογοῦντα. Euboeensium
autem sententiae Creophylus Herculem induxit convenienter loquen-
tem. Enimvero pars magna illius poematis fuit Hercules; ut pro-
pemodum jam illud audire mihi videar:

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βίη Ηρακλήηη.

Similiis locutio est in istis, quae occasione alia supra adduximus:
 Ἐν τοῖς Κρησὶν Εὐρύπιδης Ἰναρον μονοφιδόντα ἐποίησεν, et, Ἐν
 ταῖς Κρήσσαις Λερόπην εἰσήγαγε πορνεύουσαν· neque opus est,
 ut plures testes excitemus. Sunt qui Ὀχάλιας ἄλωσιν ad Homerum
 referunt; sicut autor est Callimachus apud Strabonem et Sextum:

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμι, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὀμηρον

Δεξαμένον· κλαῖω δ' Εὐρυτον ὄσσ' ἔπαθε

Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν· Ὀμήρειον δὲ καλεῦμαι

Γράμμα· Κρεωφύλω, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Suidas in Ὀμηρος. Αναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιή-
 ματα, Ἀμαζόνια, Πιάς μικρά, Νόστοι, Ἐπικηλίδες, Ἡθλίπακτος
 ἦτοι Ἰαμβοί, Σικελίας ἄλωσις. Sed pro Σικελίας sine ulla dubi-
 tatione legendum est Ὀχάλιας. Addam illud quoque; quod, si
 bene Millium meum novi, praetermissum esse graviter tulisses:
 nimirum Ἡθλίπακτος esse verbum nihili, et aliquanto inferius sic
 scribi, Ἐπταπάκτιος. Καὶ Ἐπταπάκτιον, ait, καὶ Ἐπικηλίδας
 ἐποίησεν. Et prima quidem specie ea conjectura vera videbatur,
 ἔπτα scilicet Ἐπίγονοι. Memineram enim et septem esse Ἐπιγο-
 nos, et ad Homericorum poematum numerum adscribi. Hero-
 dotus iv. Ἄλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἔστι περὶ Περβορέων εἰρημένα, ἔστι
 δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοισιν, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ
 ἔπεα ἐποίησε. Sed repudiavi continuo illam sententiam, ubi
 animadverti Epigonos esse ἔπη καὶ οὐκ Ἰάμβους, non Scenarios,
 sed hexametros. Scriptor certaminis Homeri et Hesiodi: Ὁ δὲ
 Ὀμηρος ἀποτυχῶν τῆς νίκης, περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα·
 πρῶτον μὲν τὴν Θηβαῖδα ἔπη ζ, ἧς ἡ ἀρχή,

O 63

Ἄργος αἶεθε, θεά, πολυδίψιον· ἔνθα ἄνακτες.

Ἐἶτα ἐπιγεόμενον (lege non dubitanter Ἐπιγόνους) ἔπη ζ ὧν ἡ ἀρχή,

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

Alii et Thebaidem et Epigonos attribuunt Antimacho Colophonio. De illa quidem res est vulgaris: de his testem habeo Scholiastem Aristoph. ad Pacem: Παι. Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα — — σχολ. ἀρχή τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου. Verum extra omnem controversiam rem posuit Joannes Tzetzes, qui utriusque scripti simul mentionem facit, in *Iliade interpretata allegorice*, quae nondum edita est:

Τρία καὶ δέκα γέγραφε μνημόσυνον βιβλία,
Μαργίτην τε, καὶ Αἴγα τε, καὶ τῶν Μυῶν τὴν μάχην
τὴν Ἐπιγόνων μάχην τε γράφει, καὶ Θηβαΐδα,
τὴν Οἰθαλίαν, Κέρκωπας, εἰς τοὺς Θεοὺς τα Τμνοὺς,
καὶ τοὺς Ἐπτά ἐπάκτιον καὶ τὰς Ἐπικυγλίδας,
καὶ Ἐπιγραύματα πολλὰ σὺν Νυμφκοῖς τοῖς Τμνοῖς,
καὶ τὴν Οδυσειαν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἰλιάδος.

In his etiam *Oechaliam* habes: sed aliud exemplar non τοὺς habet, verum τὴν ἑπτὰ ἐπάκτιον. Aut ego plane desipio, aut legendum est

καὶ τὴν Ἑπταεπάκτιον καὶ τὰς Ἐπικυγλίδας·

postremam enim vocem non Suidas tantum, sed et Herodotus ita exhibet, et Athenaeus lib. 2. et xiv. Quin etiam apud Suidam illud ἑπταπάκτιον ad hoc exemplum corrigendum est: et pro ἡθιόπαντος scribendum videtur ἡ ἑπάκτιος, i. e. ἡ ἑπταεπάκτιος. nam ζ notat ἑπτὰ. Sic apud Hesychium: *Ἐννεωρὸς θέτης*· lege *θέτης*, i. e. *ἔννεαέτης*, quia θ significat ἔννεα. et verbo uno interjecto, *Ἐννηῆς, σάφρων, ἀληθῆς, ἀγαθός, πατρῶος*. Librarii, ut compendium operae faciant, *πηρ* scribunt pro *πατῆρ*, et V 33 pro *πατρῶος, πρῶος* quod in hoc loco depravatatum est ex *πρᾶος*. vide Hes. in *Ἐννηῆς*. Caeterum de notione. *τῆς Ἑπταεπακτιοῦ*, ut et illud attingam, facillimum est multa committi: proxime tamen, opinor, ad verum accedent, qui Homerum putaverint O 64 in opusculo illo lusisse de hominibus quibusdam numero septem, qui ἐπ' ἀκτῆς in litore cibo vel somno curabant corpora, vel aliud quid jocosae et ridiculae faciebant. Homerus ipse in Certamine cum Hesiodo: *Ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι. et Odys. v. Τὸν δ' αἶρ' ἐπ' ἀκτῆς εὐρε καθήμενον*. Et Herodotus in vita Homeri: *καὶ οὕτως ἀναλαβόντες αὐτῶν ἀνήχθησαν, καὶ ἴχουσι ἐπ' ἀκτῆς· οἱ μὲν δὲ ἀλίεις πρὸς ἔργον ἔτραπῃσαν, ὁ δὲ Ὀμηρος τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ κατέμεινε. et aliquanto inferius: καὶ ἀναχθεῖς μετὰ τινῶν ἔγχωριῶν ἀπηνέχθη εἰς τὴν Ἴον· καὶ ὠρμίσθησαν οὐ κατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς*. Atque hanc vel illam rem verisimile est argumentum et occasionem poemati dedisse. Venio ad ea, quae oratione prosa Ion

composuit. Nam in eo genere libros edidisse testis est Plutarchus De fortuna Romanorum: *Ἰων μὲν οὖν ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δέξα μέτρον καὶ καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις φησὶν, ἀνομοιοτάτων πράγμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην οὖσαν ὁμοιοτάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν.* et Suidas in *Διδυχο*. *Ἐγραψε δὲ κωμωδίαν καὶ ἐπιγράμματα καταλογάδην καὶ πρεσβευτικὸν λεγόμενον.* Portus vertit barbare: *Et Epigrammata oratione soluta.* Libenter vero videre vellem nobilia illa epigrammata pedestri sermone facta. Vah! adeone exaruerat penitus benigna illa vena ingenii? et extincta erat prorsus ea mentis inflammatio, sine qua nemo sit bonus poeta? Quid? umane et generosum Ariusium in cellis evanuerat, quo memorant Ionem bene libenter plerumque esse usum? enimvero verissimum esse comperit, quod olim dixerat Epicharmus;

Οὐκ ἔντι διδύραμβος, ὅγκ' ὕδωρ πίης.

Sed bene est, quod commoda mutatione propulsare possumus hoc dedecus a summo poeta. Sic enim Suidam emendo. *Ἐγραψε δὲ κ. καὶ ἐπιγράμματα, καὶ καταλογάδην ΠΡΕΣΒΕΥΤΙΚΟΝ λεγόμενον.* Schol. Aristophanis: *Ἐγραψε σκόλια, καὶ ἐλεγεία, καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιουσί τινες εἶναι, οὐχὶ αὐτοῦ.* Idem Scholiastes: *Φαίνεται δὲ αὐτοῦ καὶ Κτίσις, καὶ Κοσμολογικός, καὶ ΤΠΟΜΝΗΜΑΤΑ, καὶ ἄλλα τινά.* Depravatum hunc locum sic corrige: *φαίνεται δὲ αὐτοῦ ΧΙΟΥ ΚΤΙΣΙΣ.* Etymologicon magnum! *Λόγῃς μερίδας Ἰωνες λέγουσιν. Ἰων ἐν Κίῳ κτήσει· Ἐκ τῆς Τέῳ λόγῃς. λόγῃς ποιεῖν.*

O 65 Certissime legendum est *Ἰων ἐν Χίῳ Κτίσει* Ion in Originibus Chii. Videlicet ipse fuit Chius natione, et insula Teos Chio propinqua est, non Cio. Athenaeus libro x. *Περὶ δὲ ταύτης τῆς Κράσεως Ἰων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περὶ Χίῳ φησὶν, ὅτι εὐρών ὁ μάντις Παλαμήδης ἐμαντεύσατο πλοῦν ἔσσεσθαι τοῖς Ἑλλήσι πίνουσι τρεῖς πρὸς ἓνα κυάθους.* Unum idemque est scriptum; sed rideo eos, qui haec perinde ediderunt, quasi essent versus Iambici, non oratio soluta: de mendo autem, quo contaminatus est locus, nihil suspicati sunt. Quorsum enim pertinet illud *εὐρών*? Quid *reperi*? quod pueri clamitant se in faba reperisse? Ego vero ausim asseverare sic a doctissimo Grammaticorum fuisse scriptum: *Ὅτι ὁ ὀλωνόμαντις Παλαμήδης* etc. Pausanias in Achaicis Ionis quaedam citat, ex hoc Originum libro, ut quidem conjicio: non tamen usquequaque servavit verba auctoris. Ion enim, ut hominem Chium facere par erat, in prosaicis scriptis Ionica dialecto est usus. Constat hoc ex superiore loco Etymologici, et Harpocratonis alio, et fragmento alius operis, quod *ΕΠΙΛΗΜΜΑΙ* inscribitur. Athenaeus XIII. *Ἰων οὖν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ἐπιδημίας γράφει οὕτως· Σοφοκλεῖ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνήνησα, ὅτε ἔπλει εἰς Ἀέσβον στρατηγός* et quae sequuntur. Quanquam enim magnam partem perturbata ibi sunt verba, et

in communem sermonem immutata: non obscura tamen restant vestigia Ionismi: ut *καρτα δακίον, αφαιρόντα, ασσοτέρα, έρησε, βεκτήριος, ένωπήθη τή έπιβήσει*. Is. Casaubonus ad locum; *Ένωπίσθαι*, ait, *si ita scripsit autor, nove usurpavit pro δυσωπίσθαι*. Nempe, quod mireris, existimavit verba Athenaei esse, non Ionis. Atqui *ένωπίσθαι* vox nihili est: *ένωπήθη* vero Ionica, et a *νωπίσθαι* formata. Hesychius: *Ένώπηται, τεταπεινώται*. Antiquum obtinuit, cum depravatam illud protulit ex aliorum fide, nihil ipse suspicans vel sollicitus. Lege vero integre *νενώπηται*, loco mutili istius. Idem alibi: *Νενώνηται, τεταπεινώται, κατατέπληκται*. Lege hic quoque *νενώπηται*. Patriarcha Photius in Lexico MS. *Νενώπηται, κατατέπληκται και καταστύγνακεν*. Rectissime quidem Photius, ut ex hoc Ionis loco perspicuum est. Quid ego de Athenaei interprete dicam, qui *Επιδημίας Peregrinationes* interpretatur: perinde ac si *Αποδημίας* inscriberentur? Verum alibi quoque *έπιδημιών* meminit Athenaeus, ut l. III. *των δε χημών μνημονεύει Ιων ο Χίος έν Επιδημίας*. Intellige *De adventibus clarorum virorum in Chium*, sive *De iis qui in Chio insula commorati sunt*. Similiter ac Polemo librum edidit, *De Erasthenis adventu ad Athenas*. Enarrator Comici ad Aves: *Πολέμων έν τω δευτέρω περι της Αθηνησιν Ερατοσθένους έπιδημίας*. Ex Epidemiis petita videntur vel *Τκομνήμασι*, quae laudat Plutarchus in vita Periclis; et Cimonis etiam non longe a principio: *Ην δε και την ιδέαν ού μεμπτός, ως φησιν Ιων ο ποιητής, αλλά μέγας ούλη και πολλή τριχ κομών την κεφαλήν*. Quae sine dubio est oratio pedestris, et magis Plutarchi verba, ut suspicor, quam Ionis. Magnus tamen Grotius ad Iambos Tragicos redigere conatus est:

*Τήν γάρ ιδέαν ού μεμπτός, άλλ' έην μέγας,
Ούλη τε πολλή τε τριχ την κεφαλήν κομών.*

V 34

Haecce autem oratio, tam leves numeri Tragicum quid spirant, et cothurno dignum? Haud vidi magis. Quid illud ibidem, bene multis interjectis? *Ο δ' Ιων άπομνημονεύει και τον λόγον, φ μάλιστα τους Αθηναους ένίνησε (Κίμων) παρακαλών μητε την Ελλάδα χαλήν, μητε την πόλιν έτερόζυγα περιιδείν γεγενημένην*. Grotius perinde haec accepit, tanquam si ex Tragoediae choro desumpta fuissent:

*Μήτε την Ελλάδα χαλήν,
Μήτε την πόλιν έτερόζυγα
Περιιδείν γεγενημένην.*

Nos pusilli homunculi vix possumus carere venia; cum etiam maximi Heroes labuntur identidem et hallucinantur turpissime. Scripsit Ion et *Philosophica*, ut *ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΟΝ*. Schol. Aristoph. et, si Suidas credimus, De meteoris, et *compositas* sive ornatas orationes: *ούτος*, ait, *έγραψε περι Μετεώρων και Συνθέτους λόγους*. Quo nihil ineptius vel falsius dici potuit.

Imo neque magis contumeliosæ, siquis *ἐκπεριστέρως* et perversæ interpretari velit de sermonibus ad fraudem et fallaciam compositis, secundum illud Aeschyli in Prometheo.

— — *Μηδὲ μ' οἰκτίσας*

Ἐνθάλπει μύθοις ψευδέσι, νόσημα γὰρ

Ἄσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους.

- O 67 Error autem ortus est ex perperam intellecto loco Scholiastæ Aristoph. ad Pacem. Poetæ scilicet Dithyrambici verborum amant translationes *ἐκ τῶν μετεώρων*, ex astris, nubibus, aliisque quæ in sublimi fiunt; libenter etiam vocabulis sesquipedalibus et coagmentatis utuntur. Demetrius *περὶ Ἐρμηνείας*. *Ἀρκεῖον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα οὐ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον Θεοπεράτους πλάνας, οὐδὲ Ἀστρων δορυπυρον στρατὸν, ἀλλ' ὀικότεα τοῖς ὑπὸ τῆς ἀληθείας συγκειμένους.* Et Horatii illud: Seu per audaces nova dithyrambos Verba detolvit. Ipse Stidas alibi: *Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ τῶν νεφελεῶν λέγουσι πολλά, καὶ συνθέτους δὲ λέξεις ἐποιοῦν καὶ ἔλεγον ἐνδιαιτριανερηνηχέτους· οἶος ἦν Ἴων ὁ Χίος ποιητής.* Omnino vide Aristophanem in Pace, ejusque enarratorem. Itaque jam manifesto compertum et deprehensum est Suidæ mendacium. **ΤΡΙΑΓΜΟΝ.** Locus est illustris apud Harpocratonem; quem ex usu fuerit integrum describere. *Ἴων. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Ἴωνος τοῦ τῆς Τραγωδίας ποιητοῦ μνημονεύει ἂν τῶν ὁ ῥήτωρ (atqui nec in ea oratione nec in reliquis quæ nunc extant, est ulla mentio Ionis, quod sciam) ὃς ἦν Χίος μὲν γένους, υἱὸς δὲ Ορθομένους, ἐπικλησὶν δὲ Ζούθου. Ἐγραψε δὲ καὶ μέγα πολλὰ καὶ τραγωδίας, καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλιμάχος ἀντιλέγεσθαι φησὶν, ὡς Ἐπιγένους. Ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοί, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς. ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε. Ἀρχὴ δὲ μοι τοῦ λόγου πάντα τρία, καὶ πλεον τοῦδε, πλεον ἑλάσσων τούτων τριῶν ἐνός, ἐκείνου ἀρετῆ τριάς, σύνεσις καὶ κράτος καὶ τύχη. Male ista percepit Interpres; qui ita vertit: *velut ex eo Dem. Sc. et Ap. N. ista commemorant.* Ego vero sic interpungendum esse censeo: *καθὰ Δ. ὁ Σ. καὶ Α. ὁ Νικαεύς. Ἀναγράφουσι δὲ, nimirum aut Eratosthenes in Descriptionibus temporum, aut potius Callimachus in Tabulis omnis generis librorum.* Nam *ἀναγράφειν* est in tabulis recensens et mittere, in catalogum referre. Ipse Harpocraton alibi: *Εὐήνος. Δύο ἀναγράφουσι Εὐήνους ἑλεγείων ποιητὰς, ὁμωνύμων ἀλλήλοις· καθάπερ Ερατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν. Athenæus xv. Καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλιμάχος ἐν τῇ τῶν Ρητορικῶν ἀναγραφῇ, in Catalogo librorum Rhetoricorum.* Hunc autem morem in Tabulis istis tenebat Callimachus, ut cujusque*
- O 68 libri prima verba describeret; sicut hic fit apud Harpocratonem. Unum tantummodo exemplum afferam, quia pridem hæc ab eru-

ditis sunt occupata. Athen. lib. vi. Τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλιμαχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, γράφων οὕτως· Δείκνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν Κυρηβίων. εἶδ' ἐξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν· Ἐπειδὴ μοι πολλάκις ἐπέστειλας. Στῆλων το ε· Καὶ ὁ Κυρηβίων δὲ ὅτι παράσιτος, προειρηται. Ita locus iste corrigendus est. Chaerephon parasitus ad ὁμότεχον suum Cyrebionem epistolam misit, in qua describit coenam quondam sine dubio oripare apparatusam. Χαιρεφῶν Κυρηβίων· Ἐπειδὴ μοι πολλάκις ἐπέστειλας etc. Quod si vulgatae lectionem servare velis; Χαιρεφῶν, Κυρηβίων· jam non Chaerephontis verba forent, quae Athenaei sententia est; sed Cyrebionis. Illud autem Exordium Τριαγμοῦ nondum a viris doctis emendatum esse demiror; qui, etsi dissimulant et musant, juxta id intelligunt, ac si in Ovidii Getica incidissent. Μετ' ἄλλοτε sic lege: Ἀρχὴ δὲ μοι τοῦ λόγου Πάσσα τρία, καὶ οὔτε πλέον οὔτε ἔλασσον τούτων τριῶν Ἐνός ἐκάστου ἀρετῆ, τριάς· σύνεσις, κράτος, καὶ τύχη. Ubi singula quidem verba sunt communia: qui tamen ex ipso Characterē et forma dicendi non sentit Jonismum, nihil sentit. De Epigene vero, quo me vertam nescio, ita res et hinc et inde magnam habet difficultatem: Nam ecce tibi Suidas: qui non Epigenem, sed Orpheum autorem faciat Τριαγμῶν. Ὀρφεύς, inquit, ἔγραψε Τριαγμοὺς, λέγεται δὲ εἶναι Ἴωνος τοῦ Τηαιγικοῦ. Cumque Epigenem video enarrationem Orphei fecisse, Clementi memoratam Στρωμ. ι. *Επιγένης* V 85 ἐν τοῖς περὶ τῆς εἰς Ὀρφέα ποιήσεως Κέρκωπος εἶναι λέγει τοῦ Πυθαγορείου τὴν εἰς Ἄδου Κατάβασιν καὶ τὸν Ἱερὸν λόγον. (Proclus tamen in Timaeum lib. 5. ipsum Pythagoram hujus autorem laudat. *Α* γὰρ, ait, Ὀρφεύς δι' ἀποβόητων λόγων μυστικῶς παραδέδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν, ὀργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις τοῖς Θρακίοις Ἀγλαοπάμῳ τελεστὰ μεταδιδόντος, ἣν περὶ Θεῶν Ὀρφεύς σοφίαν παρὰ καλλιόπες τῆς μητέρος ἐπινύσθη· Ταῦτα γὰρ φησὶν ὁ Πυθαγόρας ἐν τῷ Ἱερῷ λόγῳ. Unde constat Ἱερὸν, ut alia scripta Pythagorica, dialecto Dorica fuisse compositum) et v. *Επιγένης* ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφέως ποιήσεως τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεὶ ἐπιτιθέμενός φησι, Κερκίω καμπυλόχρῳσι, τοῖς ἀρότροις μὴνύεσθαι etc. Cum haec, inquam, lego, propemodum adducor in eam opinionem, ut Harpocration hoc exemplo scripserit: ὅπερ Καλλιμαχος ἀντιλέγεσθαι φησὶν, ὡς καὶ *Επιγένης*. E di- O 69 verso ubi illud venit in mentem, Orphei ipsius et Pythagorae quoque mentionem factam esse in illis Τριαγμοῖς, continuo sententiam eam abjicio, et manifesti erroris Suidam arguo. Clemens Στρ. ι. Ἴων δὲ ὁ Χίος ἐν τοῖς τριαγμοῖς καὶ Πυθαγόραν εἰς Ὀρφέα ἀνευνεγκεῖν τινα ἰστορεῖ. et Diogenes Laert. Ἴων δὲ ὁ Χίος ἐν τοῖς Τριαγμοῖς φησὶν αὐτὸν (τὸν Πυθαγόραν) ἔνια ποιήσαντα ἀνευνεγκεῖν εἰς Ὀρφέα. Itaque constat Suidam alterutrius verba per-

peram cepisse: et praestabilius est receptam Harpocratiōis lectionem sartam et tectam tueri. Nempe ut suspicor libri Epigenis cum Ionis scriptis conjuncti ferebantur: Is enim commentarium fecerat in Ionis Tragoedias; quod scias ex Athenaeo lib. xi. cap. v. ut nihil miri sit, si librariorum qui omnia perturbant et miscent, alii tanquam Ionis *Τριαγμους* inscripserint, alii ut Epigenis.

Pag. 181. *Και μετα Μίνωα Αύλλας τραγικούς χορούς δραμάτων συνεγράψατο.* Permirum fortasse videatur, Milli doctissime, tenebrionem illum. Auleam pro Aeschylō a Joanne dici. Quid autem admirationis habet, cum in memoria quis teneat tot alias hallucinationes hominis? Etiam p. 78. citatur *Αύλλας ὁ σοφώτατος* de Endymione, quem in monte Cariae Luna consopivit, ut eum dormientem oscularetur. Suspicor et hic quoque significari Aeschylum, qui in fabula *Caribus* sive *Europa* non potuit non eam historiam attingere. Illud autem quam longe abest a vero, quod Aeschylum narrat primum instituisse choros tragicos? E diverso partes chori, antea quam Aeschylus tragoedias faceret, erant altero tanto longiores, quam post. Sed ea res nisi pluribus verbis explicari non potest: tota fere scenae ratio et historia est illustranda: complures autorum loci qua corrigendi, qua novo modo interpretandi: multi errores amovendi, jam ipsa vetustate cani et venerabiles. Nemo enim unus ex cohorte Eruditorum, qui in eo argumento tantopere laborarunt, scire adhuc potuit, quid Thespis, quid Aeschylus et Sophocles inventis addiderunt. Itaque tam odiosa disceptatione patienter carere possis in praesentia: imo vereor ut citra fastidium epistolam perlegas etiam absque ista concertatione nimium loquacem. Me quidem et morae pertaesum est et ineptiarum.

Pag. 214. *Στησίχορος και Βακχυλίδης, οἱ ἦσαν ὀρχήσεως εὐρεται και ποιηται.* Quid narras? nimirum nostra nos opinio fefellit, qui credidimus te Antiochiae esse natum. Siquidem autor est Lucianus Antiochenses de saltatoribus optime omnium judicare potuisse: te autem cum aliarum omnium, tum hujus artis imperitissimum videmus. Rogo te, homo hominum ignavissime, nunquamne Sacras Scripturas leclitasti? nonne ibi frequens Saltationis mentio diu diuque, antequam Stesichorus nasceretur? quid? ne Homerum quidem per transennam aspexisti? jam ergo eam audias licet:

Ὀρχηστὺς, μόλη τέ, τάπερ τ' ἀναθήματα δαιτός.

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὀρχηστὸν, ἑτέρω κίθαριν καὶ αὐδὴν.

Scio tamen, quid in fraudem te impulit; nempe nomen Stesichori, tanquam si primus *ἔστήσατο χορούς* et poemata quaedam Bacchylidis, quae *Προρχήματα* inscripta sunt, et a Stobaeo citantur, et Athenaeo lib. xiv. *Ἡ δ' ὑπορχηματικὴ ἔστιν, ἐν ᾗ*

ἔδων ὁ χορὸς ὀρχαίται· φησὶ γοῦν ὁ Βακχυλίδης· Οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Locus aliquanto integrior est apud Dionysium Halicarnassensem. Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χροσαίγιδος Ἰωνίας χρῆ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόν τι δεῖξαι. Omnes Cretici praeter unum pedem qui in Paeonem solutus est; adeo ut, cum hunc locum lego, coram oculis videre videar ὑπορχουμένους et subsultantes. Nec tamen princeps et inventor hyporchematum Bacchylides; sed, ut quibusdam videtur, Pindarus; ut alii volunt, Xenodamus. Vide Clementem, Athenaeum, et Plutarchum περὶ Μουσικῆς.

Pag. 133. Γλαῦκος, ἰσχυρὸς, φρόνιμος, εὐσεβής. Atqui, O Malela, tantum abest, ut sapiens fuerit iste Glaucus, ut ejus nomen in proverbii consuetudinem venerit, de homine qualis tu es, qui nescit quid sit in rem suam; qui permutat

Χρῦσα χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἔννεαβόων.

Sed est potius ut librarii hoc esse facinus existimem, (praesertim si non idem istud ἰσχυρὸς iterasses) et orationem esse continuandam ad hoc exemplum: *Αἰνείας εὐπάγων, γλαυκὸς* (caesius) *φρόνιμος, εὐσεβής*. Agnosco prius Aeneam; et ita plane Isaacius Porphyrogenitus.

Illud p. 329. Καὶ κατηνέχθη ὁ Σίμων ἐπὶ τὴν πλατείαν καὶ ἐψόφησε, satis quidem congruenter ad hellenismum vertit interpretis, sed non apposite ad sententiam. Quid si interpretemur τὸ ἐψόφησε, ut, quod in N. T. de Juda Iscariota dictum est, ἐλάκησε μέσος, *crepuit medius*? Hesychius: *Ελακεν, ἐψόφησεν* et *Λακεῖν, ψοφῆσαι*. Pagina autem 16. sane dormitavit interpretis, ut in opere longo et ingrato facile queat somnus obrepere. *Αχαῖα, Πελήνη, ἢ καλουμένη Πελοπόννησος· Αchaaea, Pelena, quae et Peloponnesus dicta est*. Obsecro, quis istud vel fando audivit? Scriba *Αχαῖα, Πελλήνη*. et verte *Achaea, Pellene, et quae Peloponnesus vocatur*. *Πελλήνη* est Achaeae urbs. Vide Geographos. Apollonius Argon. i.

Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Περαισίου υἱός,
Πελλήνης ἀφικανὸν Αχαΐδος.

Vereor ne putidum sit adnotare, *Βούττιος, Βόττιος* et *Βώττιος* vitiose dici apud Malelam pro *Βρούττιος* sive *Βρέττιος*. Hoc quidem exploratum est, cum eandem plane narrationem ex Brutio afferant Georgius et Hieronymus. Ita p. 200. *Θάλλης καὶ Κάστωρ καὶ Πολύβιος* depravate pro *Θάλλος*. Similiter enim Castorem, Thallum et Polybium de rebus Assyriacis una citat Syncellus. Et adhuc p. 121. Callimachus *ἐν Ἐτησίοις*, pro *Αἰτίοις*. Neque enim *Αἰτία* inscribuntur, nequis erret, sed *Αἷτια* ut in Epigrammate lib. i. Anthol. cap. LXXVII.

Καλλιμάχος τὸ κάθαμα, τὸ παλγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς,
Αἷτιος ὁ γράφας Αἷτια Καλλιμάχου.

Appello ad elegantiorum hominum iudicia, annon melior aliquid quanto sit lectio ex conjectura nostra:

Αἴτιος, ὁ γράψας Αἴτια, Καλλιμαχος.

- O 72 Caeterum homo Malelas germanissimus Fulgentius Planciades, *Jentaculum*, inquit, *gustatio dicitur. Callimachus Intesia: Jentaculum proferre Jovi.* Diceret hunc a Joanne *Ετήσια* illa mutua petiisse. Illud vero incredibile videatur, Cyrenaicum illum Latine loqui et quidem versu: nam sic lego. *Jentaculum proferre Jovi* — — — Sed minuit admirationem, quod Fulgentius et Mnaseae *Εύρωπιακά* et Demosthenis Philippica viderit Latino sermone conscripta. Sicut Ovidianae Ibidis vetus Enarrator putidissimos versus eosque Latinos Eupolidi et (joculararem hominis confidentiam!) Democrito affingit.

Illud praeterea pag. 52. *Καθὼς Δῆμαρχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου*, corrupte exhibetur loco *Δείναρχος*. Nam Georgius eandem historiam memorans, *Δείναρχος*, ait, ὁ ποιητής, οὐχ ὁ ῥήτωρ. et Hieronymus: *Dinarchus poeta, non Rhetor.* De quo in diversas sententias ierunt viri docti. Verba Demetrii Magnetis in opere *Περὶ τῶν Ομηρῶν* apud Dionysium Halic. *Δείναρχοις δὲ ἐνεύχομεν τέτταρον, ὧν ἓστιν ὁ μὲν ἐκ τῶν δητόρων τῶν Ἀττικῶν ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγήοιχε μυθολογίας ὁ δὲ πρεσβύτερος μὲν ἀμφοῖν τούτοις, Ἀήλιος δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα ὁ τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ομήρου λόγον συντεθεικῶς.* Et Gerardus quidem Vossius in praeclearo opere de Historicis, *Dinarchus*, ait, *Delius Cretenses fabulas collegit, ut cognoscimus ex Dionysio Hal. Videtur idem signari ab Eusebio, ubi de Bacchi gestis loquens, ait, Ὡς φησι Δείναρχος ὁ ποιητής οὐχ ὁ ῥήτωρ.* Condonamus quidem ei ἀμόρτημα μνημονικόν: neque enim Delius fuit Cretensium Fabularum collector, sed secundus iste nescio quis; quem vix est ut existimem eas versibus edidisse, saltem hoc non exploratum est. Scaliger in Graeca Eusebii p. 31. *Viderint*, ait, *eruditi, an tertius Dinarchorum Ἀήλιος τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα, sit iste poeta, quem innuit Eusebius. Nam sane mihi ignotus est.* Hactenus quidem accedo, ut aut iste sit poeta, de quo Eusebius, aut nullus ex quatuor. Sed amabo, quid sibi vult illud *πρᾶγμα*? nam, quantum ego video, nulla ei subest sententia neque scientia. Latine sic veritas: *Dinarchus genere Delius, qui aliquid dixit, et aliquid*

O 73 *fecit: sive, qui aliquid versu dixit, aliquid re ipsa.* Profecto non multum in Demetrio perdidimus, si omnia sic dixit. Sed opinor neminem inficias iturum, quin mutatione commoda et illi suus honos, et orationi sua sententia restitui possit, si legamus: *πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἔπος, τοῦτο δὲ γράμμα*, id est, *qui quaedam Heroico earmine conscripsit, alia oratione prosa: vel,*

(quia τὸ γράμμα quodvis scripti generis nunquam significat,) τοῦτο δὲ δράμα. qui et *poemata Heroica et dramata edidit.*

Domninus iste *χρονογράφος* non aliunde quam a Malela cognosci potest, a quo saepissime ad partes vocatur. Antiochensem fuisse certissimis signis deprehendes, ubi per otium licebit locos istos consulere: probabiliter etiam dixeris, deduxisse eum historiam ab exordio mundi usque ad Justiniani tempora. Itaque inclinatur animus, ut hunc fuisse Domninum illum existimem, qui ea V 87 tempestate fuit ecclesiae Antiochenae Episcopus. Nam sane sicut hic a Joanne p. 265. Domnus vocatur: ita istum Patriarcham hi Domnum, illi Domninum appellant. Accedit huc, quod plerique omnes, qui aggressi sunt tempora describere, fuerunt Episcopi; Victor, Prosper, Theophilus, Eusebius, et Georgius Episcopus designatus.

Equidem nescio, utra res majorem admirationem attulerit, tot nomina hominum propria a Joanne corrupta esse, an ea mendata a doctissimo interprete dissimulata fuisse et silentio praetermissa: verbi gratia p. 101 et 171 *Τυνδάριος* pro *Τυνδάρεως*. *Ανδρόγγος* 107 pro *Ανδρόγεως*. *Πλησιώνης* 121 pro *Πληθύνης*; atque ea quidem non mater erat Atlantis, verum uxor. *Ιωβάτης* 103 pro *Ιοβάτης*. *Μηδίαν τὴν τοῦ Αἰτοῦ* 97 pro *Μηδείαν τὴν τοῦ Αἰήτου*. *Πέλωψ* et *Πέλωπος* 99 et 104 pro *Πέλοψ* et *Πέλοπος*. *Αμφίωνα* 55 pro *Αμφίονα*. *Αἰνειάδες* pro *Αἰνειάδαι*. *Ιωκάστη* 59 pro *Ιοκάστη*. *Ετεωκλέους* 63 pro *Ετεοκλέους*. *Αμφιάραος* 63 pro *Αμφιάραος*. *Δευκαλίον ὁ υἱὸς Ελενος τοῦ Πήκου*, 84 pro *Ελληνος*. Nec tamen Deucalionis pater erat Hellen, sed filius. *Αντιφάντην* 145 pro *Αντιφάτην*. *Τηλέφου* Regis Latinorum 205 pro *Τηλεμάχου*, quorum hic Ulyssis et Penelopes filius, ille Herculis et Auges. Duorum verborum similitudine tota historiae ratio est perturbata. Sed propemodum omni fide majora sunt errata p. 135. ubi Graecorum duces recenset, qui O 74 contra Trojanos arma ceperunt. Nam ut de numero navium, etsi ea ratio longe vitiosissima est, nihil dicam; ecce tibi *Μενέλαος καὶ Αἴητος*, pro *Πηνέλαος καὶ Αἴητος*. Homerus:

*Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως, καὶ Αἴητος ἦρχον,
Ἀρκασίλαός τε, Προθοήνωρ τε Κλόνιος τε.*

Μέγης ἐκ Δολιχῆς τῆς Ἑλλάδος ex Doliche Helladica pro *ἐκ Δουλιχίου ἐξεναντίας τῆς Ἠλίδος*.

*Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Εχινάων θ' ἱεράων
Νήσων, αἱ γαίονσι πέτρην ἀλὸς Ἠλίδος ἄντα,
Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης ἀτάλαντος Ἀρηί.*

Αγώνωρ καὶ Τευθίδης. Euge vero, Malela, qui de oppidi nomine Heroem confinxisti. Siquidem in Homero legitur *Αγασπώνωρ ἐκ Τυγέης*.

Οἱ τ' ἔχον Ἀρκαδίην καὶ Κυλλήνης ὄρος αἶψυ,

*Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἑρατεινήν,
Τῶν ἤρχ' Ἀγκαλοιο παῖς κρείων Ἀγαπήνωρ.*
Ex Tegea eum profectum esse Epitaphium satis indicat:

*Ἀρχὸς ὄδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ Ἀγκαλου υἱὸς
Κεῖθ' ὑπ' ἐμοῦ, Ταφίων πελοποπόρων βασιλεύς.*

Πρόθως καὶ Μαγνήτωρ. Epimvero apud Malelam facilius Heroes nascuntur, quam fungi post pluviam. O fortunatam Antiochiam tanto alumno! Ineptus adeo Homerus, qui pro isto Magnitore gregarios quosdam milites vilissima capita e Magnesia duxit:

Μαγνήτων δ' ἤρχε Πρόθως Τενθρηδόνος υἱός.

Εὐμενος σὺν νηυσὶν ια pro Εὐμηλος.

*Τῶν ἤρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν
Ευμηλος.*

Νηρεὺς ἐκ Μυκλήνης, pro Νηρεὺς ἐκ Σύμης.

Νηρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἴσας

Καλλίας ἐκ Τρίκκης σὺν νηυσὶν μ. Ecce tibi jam tertius Heros Chalias, qui a corrupto vocabulo *Οὐγαλλίας* prodiit, non aliter ac vermes in putrescenti cadavere nascuntur.

O 75

Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόισσαν,

Οἱ τ' ἔχον Οὐγαλίην πόλιν Εὐρύτου Οὐγαλιῆος,
eos ducebant Podalirius et Machaon. *Λεοντεύς καὶ Πολυκῆτης,*
scribe *Πολυκόλης.* *Ἀμφιγενείας ἐξ Ἰλου σὺν νηυσὶν μν.* Profecto si Troicis temporibus Malelas vixisset, non decem annos totos Graeci consumpsissent in unius urbis obsidione: tot iis terras filios misisset auxilio. *Ἀμφιγενείας* et *Πελέου* oppidorum meminit Homerus:

*Οἱ τε Ἰύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἑρατεινήν,
Καὶ Κυπαρισσηῆντα καὶ Ἀμφιγένειαν Ἴναιον,
Καὶ Πέλεον καὶ Ἐλος καὶ Δῶριον.*

Ἀχιλλεύς ἐκ τοῦ Ἀργους τῆς Ἑλλάδος, ex Argis Helladis. Et Argos et Hellas Thessaliae sunt urbes, ut pueri sciunt: sed hic locus fatalis est ad Malelae hallucinationes.

V 38

Νῦν δ' αὐτοὺς (leg. αὐ τοῦς) ὄσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἀργος Ἴναιον,

*Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναϊκα,
Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.*

Φιλοκτήτης ἐκ Μοθώνης, vitiose pro Μηθώνης. et Ζῶρθης, Φιλίππος, Ἀντιφος σὺν νηυσὶν οἷ. Quis autem porro mirabitur e cerebello Jovis Minervam esse natam; cum Antiochensis hic ex insulso suo capite progneret absque ope Vulcani

Ductores Danaum delectos, prima virorum?

Sorthem heroem nominat pro insula *Carpatho*, ut et *Philippum* pro *Phidippo*.

*Οἱ δ' ἄρα Νισυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κεῖσον τε
Τῶν δ' αὖ Φεΐδιππος τε καὶ Ἀντιφος ἠγησάσθη.*

Notum est jam a multis saeculis morem invaluisse apud Graecos, ut eodem sono efferrentur *αι* et *ε*, *οι* et *υ*. Tam captiosa pronuntiatio mendis infinitis libros opplevit: ut *Μαλ.* p. 47 et 49. τῷ υἷῳ τοῦ Αἰγλονος τῷ Πένθει, pro *Εγλονος*. et e diverso 49 et 55. ὄρος Κιθιερῶνιον pro *Κιθαιρῶνιον* et 106. *Αντίωπ* pro *Ανταίω*. et alia non pauca extant ex eo genere, sic 211 et 171. Τοῦ Τακος υἱοῦ τοῦ Ναυπλίου, pro *Οιακος*. et *Σχυνέως* 169. pro *Σχυνέως*. In codicibus manu notatis promiscuus fere est vocabulorum horum usus. Hoc diligenter animadverso, deploratissimos O 76 locos emendabit nullo negotio, qui ingenium et iudicium in numero habuerit. Plutarchus de *Iside* et *Osiride*: *Εμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθοουργὸν ἀρχὴν φιλοτέτα καὶ φίλιαν, πολλάκις δὲ ἀρμονίαν καλεῖσθαι μέροπι· τὴν δὲ χεῖρονα, νεῖκος οὐλόμενον καὶ δῆριν αἱματόεσσαν.* Frustra hic Plutarchus per annos ducentos criticorum auxilium imploravit. Tu verte *αι* in *ε*, et lege *Αρμονίαν καλεῖ θεμερῶπιν*. Possum excitare ipsum Empedoclem testem hujus correctionis, apud Plutarchum *περὶ Εὐθύμιας*.

*Ἐνθ' ἦσαν Χθονίη τε, καὶ Ηλιοπή ταναῶπις,
 Ἀῆρις θ' αἱματόεσσα, καὶ Ἀρμονίη ἱμερῶπις,
 Καλλιστώ τ', Αἰσχρή τε, Θόωσά τε Δειναίη τε,
 Νημερτής τ' ἐροέσσα, μελάγκαρκός τ' Ἀσάφεια.*

Ubi libenter legerim *Δηναίη τε*, ut contraria inter se comparentur. Scio nunc quid in animo tute tecum volutes: sed illud tibi confirmare possum syllabam primam verbi *ἱμερῶπις* esse productam atque longam. Primus id reposuit Henricus Stephanus ex conjectura quantum ego ex re ipsa conjecturam facio. Veteres editiones repraesentant *καὶ ἀρμονίη γε μερῶπις*. Itaque hic quoque legendum est *ἀρμονίη θεμερῶπις*. Hesych. *Θεμερῶπις, ἔρασμία, ἀρχόνη*. Lege *ἔρασμία ἀρμονίη*, autoritate Empedoclis: nisi si mavis *ἔρασμία αἰσχύνη* ex Aeschyli Prometheo: *Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὴν θεμερῶπιν αἰδῶ. Αἰδῶς ἐστὶ αἰσχύνη*. Perperam huic lectioni Scholiastes, et Etymologici autor *θεμερῶπιν* vocena nihili atreponunt, tanquam *θερμαίνουσαν τὴν ὥπα*. Atqui eo pacto *θερῶπις* esset dicendum: neque enim vel fando auditum est *θέμερος*. Pollux tamen lib. 6. c. 40. *Τὸ δὲ θεμερύνεσθαι καὶ κηλιδιᾶν κομικά*. MS¹ *χλιδιᾶν* vel *κηλιδιᾶν*. lege *θεμερύνεσθαι καὶ χλιδιᾶν*, vel *χλοιδᾶν*. vel *κυλοιδᾶν*. Hesychius: *Θέμερον, σεμνόν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι, θεμερύνεσθαι. Θεμέρη, βεβαία, σεμνή, εὐσταθής. Θεμερόφρονος, συνετοῦς, σώφρονος*. Sed ut planissime constet; opus est ut strophen et antistrophen inter se conferamus: in quibus hi versus respondent ex adverso.

Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ.

Νεοχομοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει.

Ubi pro *ἀθέσμως* ex necessitate metri conjeci legendum esse *ἀθε-* O 77
τῶς. Quam conjecturam firmavit Hesychius. *Ἀθετῶς, ἀθέσμως,*
Ioannes Malalas.

ἢ συγκαταθεμένως. *Αἰσχύλος Προμηθεὺς δεσμώτη. lege, οὐ συγκ. sine consensu et approbatione reliquorum deorum. Respexit ad hunc locum: neque enim alibi in ea fabula occurrit. Plane jam imperitus sit oportet, aut ab invidentia laboret, qui de θερμοῶνιν contra veniat. Experiamur, quid in alteram partem possit haec observatio. Hesychius: Ἐναστρός, * ὠστεμένος, ἀχαιὸς ἀλφεσίβοια ἀντὶ τοῦ ὑαστᾶς γὰρ βράχης ὑάδας ἔλεγον. Prodigiosa plane oratio. Nunc vicissim s muta in αι, et lege. Ἐναστρός ὥστε Μαινᾶς· Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοία. ἀντὶ τοῦ Τᾶς. τὰς γὰρ Βράχης Τάδας ἔλεγον. Agnoscis, opinor, principium senarii ex Achaëi fabula Alpheisiboea. Similiter οι passim loco υ. Hesych. Κόλημα, γένημα. pro Κύημα. et vice versa Στυχιούσι, διατυπούσι. pro Στοιχειούσι. Idem: Στοιχειώσεις, διατύπωσης, ἡ πρώτη μάθησις. Itaque Suidas in Lexico diphthongos αι et οι alieno loco proxime ante s et υ collocavit. Extat in Bibliotheca publica Oxonii liber antiqua manu notatus, continens mille regulas de recta scribendi ratione: quarum xi. docent quando αι scribere oporteat, et quando υ: totidemque ubi οι, et ubi υ. Eum codicem, cum ante inter ἀδασπότους ferretur, deprehendi ex prooemio versibus senariis scripto literis prae vetustate pene effugientibus obtutum oculorum, Theognoti esse Grammatici, quem laudat aliquoties Etymologicī scriptor. Et quidem omnia ibi reperi, quae iste Theognoto accepta retulit. De aetate hominis rescisces ex praefatione, cujus initium est,*

Τῷ δεσπότη μου, καὶ σοφῷ στεφηνόφω
 λέοντι, τῷ κρατοῦντι πάντων ἐν λόγοις,
 θεύγνωτος εὐγνωτός τις ὡς ἂν οὐκέντης.

Constitueram hic Epistolae sinem imponere: sed intervenit amicus meus, aurium convitio rationem efflagitans, cur Joannes *Malelas* mihi dicatur, qui a Vossiorum utroque, Usserio, aliisque omnibus qui in hunc usque diem ejus mentionem fecerunt, *Malela* nominatur. Ego vero, inquam, ne in virorum quidem maximorum verba juraverim: sed in aliam sententiam, ubi commodum est, quanquam invitus, meo jure descendo. Roget igitur quispiam, cur *Malela* potius sit vocitandus? hoc scilicet ab iis responsum ferret; Apud Constantinum sic appellari, *Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα*, et apud Damascenum, *Ἰωάννου τοῦ καὶ Μαλάλα*: nusquam alibi commemorari, praeterquam apud Τζετζεμ *Ἰωάννης τις Μελέλης*. Atqui, si ita res se habet, vulgo et passim reperias τοῦ Σουίδα, τοῦ Θωμά, τοῦ Ἀριστέα, τοῦ Φιλητά, τοῦ Τριόπα, τοῦ Σκόπα. τοῦ Κρατεῦα: nec tamen propterea vel *Suida* grammaticus dicitur, vel *Thoma* Apostolus, vel *Aristea de ιxxii. interpretibus*. Ratio videlicet linguae graecae vix aut nullo modo patiatur, ut in A literam virilia nomina casu recto terminentur. Atque ea causa est, cur peregrina virorum nomina, quae

in A exeunt, a Graecis inflectantur in *As*, *Γάλβας*, *Ἐύλλας*, *Νουμᾶς*, *Σενέκας*, *Αγρίππας*. Quod si adeo jam exploratum est, nominativum Graecum esse *Μαλλέας* nolim ego Latine vertens postremam literam abjicere praeter morem et consuetudinem eorum temporum, quibus maxime viguit honos et gratia Latini Sermōnis. Vetustiores quidem, ut autor est Quintilianus lib. 1. c. v. *Non in A. et S. literas exire temere masculina Graeca nomina recto casu patiebantur. Ideoque et apud Caelium legimus, Pelia Cinciannatus; et apud Messallam, Benefecit Euthia; et apud Ciceronem, Hermagora: ne miremur, quod ab antiquorum plerisque Aenea et Anchisa sit dictus.* Priscianus lib. v. *Apud Graecos in As desinentia, apud nos in A terminantur; ut Μαρσύας, Σωσίας, Βυθόβας, Χαιρέας, Τουρίας, Βαγράδας; Marsyas, Sosia, Byrrhia, Chaerea, Turia, Bagraða.* Libri autem vi. p. 681 et 701. *plerumque ait et frequenter hoc fieri solere.* Et his fortassis auctoribus tueri se posse arbitrentur, qui e contraria parte dicunt. Mihi vero longe videtur secus: sed oportet haud jejune de hac causa, et tanquam in transitu, sed plene copioseque disputare. Principio nulla controversia est, quin indigena Latinorum sermo nullum habuerit nominativum in *As* cum Genitivo *ἰσοσυλλάβω*. Quapropter antiquitas, sive Graecus quispiam in Latina civitate viveret, sive Graeca scripta in Latinum converterentur, ejuacemodi nomina per A plerumque scribere et pronuciare placuit. Atque hoc quidem ex ingenio et consuetudine linguae vernaculae ab his est factitatum. Comici igitur in Graecis interpretandis eam rationem tenuerunt; *Chaerea, Sosit, Byrrhia, Phania, Clinia, Demea, Phaedria*, proferentes. Nimirum auribus vulgi ista dabantur. Nec tamen deerant etiam antiqua illa memoria, (pace Quintiliani dixerim) qui ad Graecorum exemplum instituerent loqui: quantum ex eorum reliquiis conjectura consequi possum. Apud Gellium lib. 3. c. 7. verba sunt Catonis Censoris, qui, ea tempestate in Rep. floruit, qua Plautus in scena: *Leonidas Laecedaemonius laudatur*: Plauto tamen in Asinaria servus dicitur *Leonida*. Claudius Quadrigarius apud Gellium l. 3. c. 8. *Ad nos venit Nicias familiaris tuus.* Lucilius apud Donatum:

*Ante fores autem et triclini limina quidam
Perditu' Tiresia tussi grandaevu' gemebat.*

Ubi legendum est *Tiresias*: nisi si syllabam natura brevem propter caesuram produci existimas. Priscianus lib. vi. *Hic Calchas Calchantis, quamvis hic Calchas hujus Calchae, antiquissimi declinabant.* Sed in his locis fortasse fides Exemplarium suspecta esse possit: in illo Plinii lib. xxxv. cap. x. nullus datur suspitioni locus. *Decet non sileri et Ardeatis templi pictorem, praesertim civitate donatum ibi et carmine, quod est in ipsa pictura his verbis:*

*Dignis digna loca picturis condecoravit
Reginae Junoni' Supremi conjugii templum
Marcus Ludius Elotas Aetolia oriundus,*

Quem nunc et post semper ob artem hanc Ardea laudat.

Ea sunt scripta antiquis literis Latinis. Elotas est Ειλώτας, ειλώτης. Gruterus Epigramma hoc profert, tanquam a Boissardo visum in hortis Julii III. Pontif. Romani.

V 40 DIGNE DOCTILOQUEIS PICTUREIS et quae sequuntur. Sine dubio falsarius aliquis in lapide inscribendum curaverat, a Plinio id mutuatus. Profecto male operam lusit in versu primo corrigendo. Editio Veneta anni MCCCCLXXXIII. habet *Dignis digna loco.* Lego igitur:

O 80 *Dignis dignu' loco picturis condecoravit.*

Lucilius: *Samnis spurcus homo vita illa dignu' locoque.*

Dignus loco est τῶν μέσων et in bonam vel malam partem capi potest. Nihil verius hac emendatione. In eadem est editio *Aetolia oriundus*, longe quidem melius, quam quod in indice Scalligeri est, *Aetola oriundus*. Lucretius lib. 2.

Denique coelesti sumus omnes semina orundi.

Sive mavis cum vulgatis libris, *oriundi*: certe trisyllabon sit necesse est. Sic igitur vetustis illis mos erat, ut interdum quidem in AS, frequentius in A Graeca nomina vellent exire. Postea vero, ut ait Quintilianus, *recentiores instituerunt Graecis nominibus Graecas declinationes potius dare.* Proinde hoc institutum tenuerunt

Lucretius, *Id quod Anaxagoras sibi sumit:*

Varro de R. R. antiqui tamen ut qui maxime, amator sermonis: *Archytas, Hegesias, Athenagoras, Mnaseas.* et apud Nonium in Scaturex. *Ismenias, Thebogenes fuit Scaturex.* lege *Thebogenes, Θεβγενής.* Et similiter Cicero, spud quem vulgo occurrunt *Archias, Gorgias, Phidias, Cineas, Prusias, Arcesilas, Charmadas, Critias, Diagoras, Hippias, Lysias,* et siqua similia. Nam de *Hermagora* Ciceronis, vereor ne vitioso codice usus sit Quintilianus. Profecto enim omnes omnino, qui nunc supersunt MSS. constanter habent *Hermagoras.* Sed melius est ex ipsis locis experimentum iudicii capere, libro primo De inventione: *Hujus constitutionis Hermagoras inventor esse existimatur: et ibidem: Quod si magnam in his Hermagoras habuisset facultatem.* Responde hic paulisper, *Hermagora inventor, et Hermagora habuisset;* non sentis vocalium concursum vaste hiantem? Ego vero Cicero-nem ita scripsisse ne ipsi quidem Ciceroni affirmanti crediderim. Quid dicam de scriptoribus aevi Augustaei? quid de insequentium aetatum? nempe eadem tum consuetudo invaluit, ut in *As* caderent Graeca nomina. Spero mihi fidem apud te esse; ne necesse habeam infinita hic exempla enumerare. Quod tamen cum exceptione dictum velim; ut, quanquam eruditi homines eum,

quem dixi, morem servaverunt nomina tamen Servorum, aut quicumque, ut principio dixi, in Latina civitate vivere, vulgaris O 81
 usus, penes quem jus est loquendi, plerumque immutaverit ad Latinam consuetudinem. Inde est apud Ciceronem, *Phania* Appii libertus. Frustra enim graecissaret dominus; cum ab omnibus conservis et notis sine ζ litera *Phania* is vocabatur. Sed a Plinio memoratur *Phanias physicus*: nempe is in Graecia vitam egerat, nullum habuerat Romae dominum aut patronum. Inde illud Horatii, *Credat Judaeus Apella*, id est, quivis Judaeus: ut locum explanem parum hac memoria intellectum. Judaei habitabant trans Tiberim, et multo maximam partem erant libertini, ut fatetur Philo in Legatione ad Caium. Apella autem Libertinorum est nomen, satis frequens in Inscriptionibus vetustis. Cic. Ep. 25. lib. 7. *Ne Apellae quidem liberto tuo dixeris*. Itaque *Credat Judaeus Apella*, quasi tu dicas, Credat superstitiosus aliquis Judaeus Transiberinus. Inde illud alterum, *Obeundus Marsya*: quo modo etiam loquuntur Ovidius, Silius, Lucanus. *Marsya* scilicet in Foro collocatus et donatus quasi civitate Romana non potuit non in ore vulgi quotidie versari; et praeterea eo nomine fuerunt servi Phryges. In veteri marmore, M. HELVIUS M. L. MARSYA. Vulgi autem auctoritatem libenter hic secuti sunt poetae; cum secundum Graecam pronunciationem *Marsyas* in hexametro non staret. Sic *Cassius Chaerea* tribunus plebis, notissimus ob Caii Caesaris caedem: alter apud Plinium statuarius, qui nunquam credo Italiam viderat; et apud Varronem tertius Atheniensis, qui de Re Rustica scripsit, *Chaereas*. Ita Persius, (priusquam Cornutus Stoicus versum immutaverat metu Neronis) *Auriculas asini Mida rex habet*; et ad id exemplum Justinus: nullam aliam ob causam, praeterquam quod id nomen frequenter mancipiis est inditum, praesertim ex Phrygia emptis. Terentius Phormione: *Puer ad me occurrit Mida*. Vetus lapis apud Sponium p. 289. MIDA CUBICULARIUS. Neque tamen conjectura augurari, cur qui Nepoti *Perdiccas*, Curtio et Justino et quibusdam aliis *Perdicca* nominetur. Siquidem apud utrumque caetera omnia Graeco more proferantur, *Amyntas*, *Bagoas*, *Philotas*, *Ophellas*, *Jollas*, *Gobryas*, *Alcetas* frater *Perdiccae*. Nullus O 82
 memini *Perdiccas* inter Italorum servos aut libertos: neque quicquam aliud causae invenire possum. Nam cognomenta Libertinorum (ea ipsis nomina fuerunt, priusquam manu mitterentur) si Graece in $\Lambda\varsigma$ caderent, Latinam terminationem plerumque ceperunt. Non tamen usquequaque increbuisse eam consuetudinem ex antiquis Inscriptionibus animadverti. Nam ecce tibi haec nomina ex Grutero, Reinesio, Sponio. *Ἀχιλλᾶς*. M. Cornelius *Achillas*. L. Pontius *Achilas*. P *Ἀλεξᾶς*, ὑποκοριστικὸν ab *Ἀλέξανδρος*. Q. Hortensius. Q. L. *Alexa*. *Suavettius Alexa*. P *Ἀνδρέας*. C. Quinctius *Andrea*. P *Ἀπελλᾶς* (*Ἀπολλᾶς* apud Athe-

- naeum) ab *Απολλόδωρος*. *T. Claudius Apella*. **Ρ** *Αρποκράης*
 V 41 ab *Αρποκράτης* vel *Αρποκρατίων*. *M. Lollius Arphocras*. *C. Herennius Harproca*. **Ρ** *Αρτεμᾶς* ab *Αρτεμίδωρος*. *C. Coecilius Artemas*. *Cecilius Dexter et Artimas fratres*. *Ae. Fl. Artema*. *L. Laberius Artemas*. **Ρ** *Αθηναγόρας*. *Vireius Athenagoras*. **Ρ** *Κλεόπας*. in N. Test. vel fortasse *Κλεοπᾶς* a *Κλεόπατρος*, vel *Κλεόφιλος*. *Ti. Cleophas*. **Ρ** *Κλεινίας* vel *Κλινας*. *Juli. Clinius*. *Q. Pomp. Clinias*. **Ρ** *Κτησίας*. *M. Aur. Ctesias*. **Ρ** *Sic Damas* apud *Persium*, si *Graecum* est a *Δαμᾶς* vel *Δημᾶς* quod est diminutivum a *Δημήτριος*. *Mettius Damas*. **Ρ** *Επαφρᾶς* ab *Επαφρόδιτος*. *G. Avillius Eraphra*. *M. Cornelius Eraphra*. *C. Curtius Eraphra*. *C. Julius Eraphra*. *P. Nonius Eraphra*. *C. Tricilius Eraphra*. *S. Propertius Eraphra*. *C. Viciacus*. *C. L. Eraphra*. Et e diverso, *Eraphras* postremum praestitit officium. **Ρ** *Γλαυκίας*. *Glaucias Lib.* **Ρ** *Γοργίας*. *Gorgias Lib. L. Abuccius Gorgia*. *Spon. 288*. **Ρ** *Ηρᾶς* ab *Ηρόδωρος*. *L. Abuccius Hera*. *M. Petronius Heras*. *P. Sulpicius Hera*. *P. Valerius Hera*. **Ρ** *Ηρακλᾶς* ab *Ηρακλεόδωρος* *Clew. Stromat. v. L. Aemilius Heracla*. *C. Annius Heracla*. *C. Camelius Heracla*. *L. Clodius Heracla*. *L. Cornificius Heracla*. *Q. Cornelius Heracla*. *L. Creperius Heracla*. *L. Licinius Heracla*. *F. Longinus Heracla*. *C. Stiminius Heracla*. *Q. Petinius*. *Q. L. Heraclas*. **Ρ** *Ερμᾶς* ab *Ερμόδωρος*. *Herma* accommodator. *L. Aemilius Hermas*. *P. Annius Herma*. *C. Cassius Herma*. *Cornelius Hernia*. (vitiose pro *Herma*.) *M. Junius Hernia*. (lege *Herma*.) *Q. Lollius Herma*. *M. Mag. Herma*. *Octavius Herma*. *C. Quinctius Herma*. *P. Statius Herma*. *P. Turannius Herma*. *Q. Vibius Herma*. *M. Ulpianus*
 O 83 *Aug. Lib. Herma*. **Ρ** *Ερμαγόρας* *L. Maecius*. *L. F. Hermagoras*. **Ρ** *Ερμείας*. *Aurelius Hermias Aug. Lib. T. Didius Hermias*. *M. Helvius Hermias*. *C. Julius Hermia*. *Sex. Pompeius. Sex. Hermia*. *Spon. 221. lege Sex. L. Her*. **Ρ** *Λεοντᾶς* fortasse ὑποκοριστικὸν a *Λεόντιος*. *L. Arcius Leontas*. *C. Julius Leontas*. *M. Herennius*. *M. L. Leonta*. **Ρ** *Λεωνᾶς*. *Artemidorus p. 249. Λεωνᾶς ὁ Σύρος ὁ παλαιστής*. *Fabius Leonas*. *C. Oppius*. *C. L. Leonas*. **Ρ** *Μηνᾶς* a *Μηνοδωρος*. *D. Lallius Menas*. **Ρ** *Μητρᾶς* a *Μητροδωρος*. *C. Fyrmius Metras*. **Ρ** *Νικίας*. *M. Annius Nicia*. *Cluvius A. L. Nicia*. *A. Plautius Nicia*. **Ρ** *Νικίτας*. *Aur. Niceta*. **Ρ** *Ονησᾶς* ab *Ονησιφορος*. *Q. Virius Onesas*. **Ρ** *Παπίας*. *C. Marcus C. F. Papias*. *Munatius Pops* (an depravatam loco *Papia*, an a *Πάπας*) *M. Plutius M. I. Papias*. *C. Purellius Papias*. *L. Valerius Papias*. **Ρ** *Φιλώτας*. *A. Annius Philotas*. **Ρ** *Φιλᾶς* a *Φιλόδημος*. *M. Hirrius Phila*. **Ρ** *Φιλᾶς*. *L. Magius Phileas*. **Ρ** *Φαντᾶς*. *Phania* apud *Terentium* et *Ciceronem*: *Fl. Phaneas*. *M. Tillius M. L. Phantias*. **Ρ** *Θευδᾶς* vel *Θεοδᾶς* a *Θεόδωρος*. *A. Faesonius Thuda*. *Q. Viciotius Teuda*. **Ρ** *Θεωνᾶς*. *Alexandriae Episcopus*, *Theonas* apud

S. Hieron. *Livius Theona Aug. L. et Livius Theona ab Epistulis Graeco.* ¶ Ζάβδας. Hierosol. Episcopus, *Zabdas* S. Hieron. et *Zabdae* in monumento L. Valerii: *Saufeus Sabda.* ¶ Ζηνᾶς a Ζηνόδωρος. L. *Calpurnius Zena.* Enimvero jam percontari eos velim, qui sine S. litera *Malela* pronunciant, quo auctore didicerint Joannem hunc Antiochensem captivum in Italiam abductum servitutem ibi serviisse; tandem autem, postea quam libertatem receperat, ad historiam scribendam se contulisse? Sin autem; cur obsecro, cum Evandri matre et cascis illis allium obolentibus, aut cum faece Romuli loqui malunt; quam cum Cicerone, et bonis auctoribus Latinitatis? Mihi quidem non longa deliberatio est, utros imitari velim. Sed haec nimium fortasse studiose atque anxie: nisi quod omnino respondendum fuit iis, a quibus sum provocatus. Siquidem Gerardus Vossius, qui nescio an ab interprete Damasceni in errorem ipse inductus sit, certe aliis exemplo suo et autoritate viam ad errationem munivit, non certo iudicio, sed inconsiderate praeterque morem videtur egisse. Quippe qui nunquam alias abjecerit S: ne tum quidem cum auctores haberet, O 84 quos etsi perverse, saltem aliquatenus imitaretur. Apud quem *Chaereas* vocatur Historicus et *Clinias*, *Marsyas* Macedonicarum rerum scriptor et Delphicarum *Apellas*: nec tamen *Chaerea* et *Clinia* in Comoedia, neque Horatii *Marsya* et *Apella* tenacissimam ejus memoriam fugere potuerunt.

Tantum quod haec scripseram, Milli jucundissime: cum ecce mihi nova res atque improvisa nunciatur, quae de sententiae me meae statu propemodum dejecit. Enimvero, quod in superiore causa probanda tantopere desudarem, nihil fuisse; neque in ea disceptatione prorsus ἄσκοπα τετοξενέλαι. Nam apud Constantinum et Damascenum τοῦ Μαλέλα posse nomen indeclinabile esse: neque abhorrere ab usu Graecorum, ut nomina barbara sine variatione casuum proferantur, τοῦ Ἀμμοῦν, τὸν Ἀνοῦβ, τῷ Ἀσκουῦν, τοῦ Βλάχ, τοῦ Ἀψκαλ etc. sexcenta dari masculina in A, ut ὁ Σισάρα, ὁ Σάλα, ὁ Φουά, ὁ Σιβὰ in *Vet. Test.* ὁ Ζαρά, ὁ Ἀβία in *Novo*: Syrorum nationem (*Syrum* autem esse hunc *Malelam*) amare nomina in A literam exeuntia, *Maruta*, *Barsoma*, et pleraque omnia: sic et *Arabas* quoque *Abdalla*, *Mashala*, *Taphala*, et siqua sunt alia: occurrere denique apud Cantacuzenum Ἰωάννης Περάλτα, et apud Theophanem Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην Ἡμούλα, Joannem cognomento *Hemula*, secundum *Victorem Tununensem*. Ego vero, quanquam fortasse praestabilius esset, ut ex amicorum consilio supersederem labore respondendi, libera esse iudicia sinerem: constitui tamen devorare eam molestiam; et eo quidem animo, nullum ut certamen instituam, neque enim temperato calamo res agetur; sed ut semel defungar, nec tacendo committam, ut odiosae mihi de lana caprina lites succrescant in posterum. Dico itaque neque esse illud, de quo

virī docti asseverant, neque posse. Nam ecce tibi Joannes Tzetes, qui cum *Ἰωνικωτέρως πως*, protulerit *Μελέλης*, certe secandum me judicasse videatur. Crebro enim eae syllabae permutantur inter se, *Λεωνίδας Λεωνίδης, Ερμῆς Ερμῆς, Απελλῆς Απελλῆς*.
 V 42 *λῆς, Μαλέλας Μαλέλης*. Eodem accedit, quod in syllaba secunda statuitur accentus, τοῦ *Μαλέλα* tanquam ab ὁ *Μαλέλας*, non *Μάλελα* neque *Μαλελά* ut plerumque assolet in vocabulis
 O 85 peregrinis. Verum illud in primis est admiratione dignum, quod ut de Graeco nomine cognitio habeatur, ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους et ad barbaras nationes provocant. Siquidem ex Hunnorum gente sunt *Ασκούμ* et *Βλάχ*, de quibus vide ipsam Malelam p. 159. et 170. Verum age quandoquidem sic agi placet, cedo quos volent arbitros. Stabimus etiam Hunnorum judicio: neque homines plebei, sed reges et regibus proximi pronuntiabunt. Verba sunt Malelae p. 59. *Καὶ ἤνεγκεν ἅμα αὐτοῦ κατὰ Αττιλᾶ*. Maxime regum, bona tua venia libenter rogaverim, qui Graece vocaris casu recto. Cur autem occupato molesti sumus? Respondebit pro eo Malelas ibidem: *Ὡσαύτως δὲ καὶ Αττιλᾶς ἐτελεύτησε*. Sic omnes uno ore. Apud Priscum Thracem in Collectaneis Constantini Porphyrogeniti; corrigendus obiter Suidas, qui *Πρίσκος* ait *Πανίτης ἔγραψεν Ἱστορίαν Βυζαντικὴν καὶ κατὰ Ατταλον*. lege haud cunctanter, *Βυζαντικὴν καὶ κατὰ Αττήλαν* vel *Αττήλα* apud Priscum, inquam, aliquoties legas *Αττήλας καὶ Βλήδας*. Is Attilae frater erat, a Jornande Bleba dictus, a Prospero depravate Bleba, a Theophane *Βδέλας*. *Αττιλᾶς*, inquit, *Ὀμνουδίου παῖς ἀποβέλων Βδέλαν τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν*. Verbum illud dividuum facito, et scribe ὁ *Μνουδίου παῖς* vel fortasse *Μνονδζίου*. Jornandes enim Mundzuccum nominat, et Sigebertus Mundzuch, perperam vero Nicephorus Callistus *Νουμίδιον*. Quid Attilae patruus, *Ρονα* ne declinabile an *Ρούας*? De hoc statuet idem ille Priscus; cujus verba sunt, *Ρούα βασιλεύοντος τῶν Οὔννων* et *παρὰ τὸν Ρούαν ἀφικνεῖσθαι*. Ita *Βάλας* dux Hunnorum apud Procopium, Vandalorum *Αρμάτας*, Gothorum *Γρίππας* et *Βέσσας*, et *Μόβδας* et *Μαρκίας*; et *Αλβίλας* et *Ουσδρίλας*. Eant nunc et ab Hunnis malum sibi mendicent. Apud Malelam reperio p. 210. *Τζίττα στρατηλάτου Ρωμαίων*, et 202. *κατὰ Σουνίκα καὶ Σίμμα*, et 111. *μετὰ τοῦ ἡνιόχου Καλλιόπα*, et 165. *μετὰ τοῦ φύλαρχου Αρέθα* plane ut apud Constantinum est τοῦ ἐπίκληθ *Μαλέλα*. Placet jam, ut Joannem ipsum nobis arbitrum scripimus? aequa, spinor, et honesta postulatio est. Sententiam vero is suam ostendit p. 204. ὅστις *Τζίττας* 203. *Σουνίκας* δὲ καὶ *Σίμμας* 110. *Καλλιόπας τις ἡνιόχος* 166. *Αρέθας τις ὁ φύλαρχος καὶ Γνούφας*. Et adhuc dubitent, si possunt, utrumne qui haec
 O 86 scripserit, ullo modo est ut ὁ *Μαλέλα* vocatus fuerit. Jam *Σίσαρα* et *Φονά* quam inviti et recusantes in argumentum ducantur! Recte quidem factum a LXXII. viris; quod cum vetusta illa

et Ogygia nomina literis Graecis mandarent, ad syllabam de sermone barbaro expresserunt. Nam qui annis ante permultis excesserant e vita, nulla, credo, iis futura erat consuetudo cum Graecis. Quod si alii juniores, quibus eadem quae veteribus illis nomina, usum et commercium cum Graecis habuerunt, sine dubio eorum nomina declinata sunt ad normam Graeci sermonis. Sic Paralip. i. cap. 8. est quidam *Ανανία* et cap. 12. *Βερχία*, vel, ut in MS^o Regio est, *Βαραχία*. Eadem occurrunt nomina in Test. Novo: (Syrus enim interpres et hic et illic *Ηθανανιο*, *Βραχιο*) cum Graeca tamen terminatione, *Ανανίας*, *Βαραχίας*. Similiter antiqui illi *Ιακώβ*, *Ιωσήφ*, *Σαούλ* perpetuo nominantur: juniores vero, qui cum Graecis rem habuerunt, *Ιάκωβος*, *Ιώσηπος*, *Σαύλος*. Quo exemplo etiam *Σισάρας* et *Σάλας* et *Φούας* essent dicti; si Antiochiae vixissent vel in alia quavis civitate Graeca, et memoriam rerum gestarum literis consignassent. Neque vero ignoscitur Syrorum, atque Arabum nomina frequenter in A littera terminari: servatam esse a Graecis eam terminationem pernego. *Αbdalla*, *Μασαλλα*, *Ταρχαλα*. Ita quidem Arabes. Quomodo autem Graeci? Theophanes p. 294. *Μουαμῆδ ὁ τοῦ Αβδελᾶ*. Perii equidem, in A hoc exit, et contra me facit. Sed nolo eos in laetitiam frustra conjicere. Illud enim perincommodum intervenit ibidem ὁ *Αβδελᾶς υἱός*, et apud Zonaram *Μασάλμας ὁ τῶν Αράβων ἀρχηγός*, apud Malelam *Ταφαρᾶς ὁ φύλαρχος*. Eadem mihi de Syriacis nominibus sententia est. Porphyrius apud Eusebium Scaligeri: *Πτολεμαῖος δὲ ἀγανακτήσας, ὅτι τῷ Πηλουσίῳ προσέβαλεν ὁ Δημήτριος, ἅτε τῶν κατ' Αἴγυπτον πραγμάτων ἐδόμενος, πέμπει βασιλέα τῆς Ἀσίας Αλέξανδρον, ὡς υἱὸν Αλεξάνδρου, ὃς διὰ τὸ ὡς ἀγοραστὸς εἶναι τοῦ Πτολεμαίου Ζαβινᾶς ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων.* et Josephus: *Αλέξανδρον τὸν Ζεβινᾶν ἐπιλεγόμενον.* Et eodem nomine Antiochensis Episcopus Zebinos Nicephoro, *Ζέβεννος Zebennus* Eusebio et Hieronymo vocatur. Atqui ἀγοραστὸς emptus Syriace est *Zbino* vel *Zbina*. Ita Graece dixeris, *Ιωάννης ὁ Αντιοχεύς*, ὃς διὰ τὸ φιλόλογος O 87
εἶναι Μαλέλας ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων, vel, ut propius Syrorum pronunciationem subsequitur Damascenus ipse Syrus, *Μαλάλας*. Nam *Malolo* vel *Malala* est orator, eloquens, loquax. Non difficile est conjectura assequi, utram ob causam cognomento illo auctus fuerit Joannes, *Μαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν*. Ipse Porphyrius a popularibus suis Syris *Malcho* sive *Malcha* vocabatur: Graece vero non *Μάλχα*, sed *Μάλχος*. Ita *Κίρφα* saxum *Κηφᾶς*, *Θωμάς* gemellus *Θωμᾶς*, et siqua sunt alia. Mal. p. 41. *Αντιοχὸν τὸν ἐπίκλην Χουζᾶνα*. Mirum ni ex illorum sententia cognomentum Antiochi fuit *Chuzona* casu recto, ut *Malala*: cum ambo sint Antiochenses. Quid ergo sibi volunt ista p. 65. *Αντιοχὸν τὸν Χουζᾶνα τὸν ἑγγονὸν Αντιόχου τοῦ Χουζᾶνου*? Quod si usquequaque Syriaca nomina imitari et exprime-

re debemus, cur, obsecro, *Ιωάννης* dicitur, non *Ιωαννάν Μαλάα*? nam Syris est *Julhanon*, ut LXXII. viris *Ιωαννάν*. Sed ecce tibi Cantacuzenus, qui p. 874. *Λατίων τις*, ait, *Ιωάννης Περάλτα προσαγορευόμενος*. Scias autem quanta angustias adducti sunt, cum *ηρηίνες χθές και πρώην γεγονότας* saeculo de mum xiv. post Christum natum inveterata jam barbaria, causae suae patronos adoptant. Rem sane lepidam et jocosam. Joannes hic Antiochensis bene Graece *Μαλέλα* dici potest, quia Italo cuidam nomen erat *Giovanni Peralta*. Sic enim Cantacuzenus p. 174. *Μάλιστα δὲ Νηξουάν Περάλτα ὁ τούτων ἡγεμάν*. Graecus iste est sermo hodiernus: ita giostra *τζούστρα*, gingiva *τζιντζίβα*, jecur *ντζηγάριον*. Vah! quam velim progrediantur longius, atque una opera probent *Νηξουάν Μαλέλα* dicendum! esse: facinus pol magnum et memorabile fecerint. Illud vero durum, quod apud Theophanem est *Ιωάννης ὁ ἐπικλην Ἡμοῦλα*. Nec a Victore solum vocatur *Hemula*, sed Anastasio etiam, qui Theophanem in Latinum convertit: a Liberato Diacono Joannes Mela; nisi fortasse depravati sunt codices. Ex Graecis vero scriptoribus solus Theophanes et semel duntaxat cognominis ejus mentionem facit: caeteris simpliciter Joannes vocatur, Nicephoro Patriarchae, Nicephoro Callisto; sicut et Leontio Byzantio, Chronicoque Orientali. Quo magis adducor, ut vitiosum esse illud verbum existinem; et istum apicem, qui in libris MSS. terminationem *ας* signare solet, ab indiligenti librario mutatam esse vel praetermissum. Praesertim cum cuncta id genus nomina praeter hoc unum ab ipso Theophane per *ας* scribi videam; *Αρέθας*, *Αττίλας*, *Μασάλμας*, *Αβουλάβας*, *Κουτζίνας*, alia quamplurima. Itaque hoc in loco, ut mea fert opinio, facta est Theophani injuria. Nec, quod Anastasius et Victor *Hemula* Latine nuncupant, non *Hemulas*; magis id quinquam movere debet, quam quod Attila a Latinis dicitur, qui Graecis est *Αττίλας*. Nam peregrina ejuscemodi nomina Graeci Latinique neutri ab alteris, sed ab ipsis Barbaris utrique acceperunt. Toto igitur caelo erravit Priscianus, cum *Turia* et *Bagrada* (Africae sunt ista flumina) declinari putat a *Τούριας* et *Βαγράδας*. A Graecis quidem *Ιόβας*, *Μικίνας* et *Βάρκας* sunt dicti, qui a Latinis Juba, Micipsa, Barca. Nec tamen haec quae proxime nominavi, de Graecia petita sunt; sed ex Africa recto itinere deportata sunt in Italiam. Quid enim, cum illi *Αμύλλκας*, *Αννίβας* proferant, hi Hamilcar et Hannibal; non signi hoc satis est, unde utraque sunt accersita? Nempe hi masculina nomina Africana in A liberter retinebant; Graecorum aures tanquam absona et inconcinna repudiabant. Sed ut concedam illud *Ἡμοῦλα* a Theophane profectum esse: non ego Monachum aliquem adversus omnium auctoritatem magistrum dicendi capere velim; sed illum ipsum ad nationis suae exemplum, addo etiam suum, componere. Vir mul-

tiplici doctrinae copia praeditus Eustathius Thessalonicensis Episc. accurate disputans de Homericis illis *Ἰσπηλάτα Πηλεὺς* et *Ἐρμείας ἀκάκητα* etc. non *Σισάρα* et *Σάλα*, non *Ἡμοῦλα* ad partes vocat; nam *Γιουάννι Περάλια* qui potuit, priusquam is nasceretur? quod contra ex omni memoria duo duntaxat memorat masculina Graeca in A, eaque minime a se lecta, sed Eudaemonis fide Pelusiotae; ejus opinor, cujus librum de Orthographia Stephanus Byzantius, et Suidas et Etymologici scriptor citant. Horum unum Illyricum esse nomen, ex epigrammate quodam, *Πατήρ δ' ἔμ' ἔφουσε κόπαινα, ἦτοι Κοπαίνης*. Syracusanum aliterum ex Sophrone, *ὁ Μύριλλα*. Democopum videlicet architectum, cum theatrum exaedificasset Syracusis, populo viritum unguentum distribuisse, et ex ea re cognomento vocatum esse Myrillam: nempe *ἀπὸ τοῦ μύρου Μύριλλαν*. Ego vero Eudaemonem illum jubeo *κρόμμυ' ἔσθλειν*, ut hominem infortunio matrem: siquidem religio erat Pelusiotis cepas gustare. Nam profecto de Syracusiorum dialecto cras credo, hodie nihil. Theocritus Syracusanus, qui idiomate vernaculo perpetuo est usus (*Μοῦσαν δ' ὀδνηίην εὐπότ' ἐφειλκυσάμην*) annon Σ literam ubique servat, *Δαμοίτας*, *Μενάλκας*, *Αμύντας*, *Διοκλείδας*? Non Apollo *Δαφνίτας* Syracusis colebatur? Non *Hicetas* Syracusius Philosophus a Cicerone laudatur in Academicis? non eorum sermone *γαφάγας* *lumbicus* apud Etymologicon? non dissimulo apud Hesychium scriptum esse *Γαφάτα*, *σκάληξ*: sed vero duplici errore. Nam excidit Σ litera, ut usu venire solet, cum proxime subsequatur altera: T. autem facillime mutatur in Γ. ut alibi *Στένυτρον*, *εὐρυπωδέστερον*, *συριγγῶδες*. pro *Στενυγρόν*, *εὐριπῶδες*, *στεῖνόν*, *συριγγῶδες*. Ne ipse quidem Sophron aliter locutus est. Athenaeus lib. vii. *Καὶ παρὰ Σώφρωνι ὁ θυννοθήρας*. et *καρχαρίας* aliquanto inferius p. 306. *Σώφρων*, *θυννοθηραῖα* δὲ *γαστήρ καρχαρίας ὁ κόνινος* δῆσθε. Priora verba, quae Casaubono molestiam creabatur, sic lege: *Σώφρων θυννοθηραῖα*. A δὲ *γαστήρ*, id est, *θυννοθήρα*. Nimirum iste liber *θυννοθήρας* inscriptus est. Etymol. in *Ἡα*. *Ὡς φησι Σώφρων ἐν θυννοθήρα*. Male alibi *ἐν θυννοθήραις*. Quod si verum est illud de Democopo, vulgi joco cognomen suum adeptus esse videatur, quia fortassis ea tempestate Syracusis scorto cuiquam non ignobili nomen fuerit Myrilla. Nam mulieris id quidem nomen esse proprium certiores nos facit poeta nescio quis inter Lyricos H. Stephanj. *Στρατόκλεις φίλος Κυθήρης*, *Στρατόκλεις φίλος Μυρίλλης*. *Ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα*, *Κομάει*, *τέθηλε*, *λάμπει*. *Ρόδον ἀνθέων ἀνάσσει*, *Ρόδον ἐν κόραις Μυρίλλα*. Quod ad *Κόπαινα* attinet, etsi non facile fidem habeam, viderit de eo verbo epigrammatis author; qui fortasse, cum barbarum Illyrium *βαρβαρίζοντα* induxerit, bene moratum carmen fecisse videatur. Quod siquis Illyriarum exemplo *Ἰωάννης ὁ Μαλέλα* proferre ve-

O 89

O 90

lit; id quidem perinde est, tanquam si δ Κάτο dicens et δ Κίτρο, se egregie loqui Graece contendat; quia apud Aristophanem Caris Cantilena est, Θεσσαυελό τόν Κύνλωπα· et Scythae istius Attica elegantia:

V 44

Ως ἑλακρός ὥσπερ ψῆλλο κατά τὸ κῶδιο.

et Ω γράδι' ὡς καρτεντό σοι τὸ τυγάτρε,

Κοῦ δύσκολ' ἀλλὰ πρᾶο· κοῦ τὸ γράδιο.

Sed nimium diu, mi Milk, in litigiosa hac disputatione te demoratus sum. Dabis autem veniam necessitati; nam postea, per me licet, alii ut volent loquentur, non equidem invideo, neque intercedo. Imo enimvero invitissimus haec scripsi,

Ως οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμαρούμενος.

A D D E N D A.

Ecce iterum Crispinus. Cum enim adhuc supersit chartae aliquantulum, ut narrat Typographus; nimirum ei parcere stulta, ut ait ille, foret clementia. Percurram igitur Epistolam totam, adnotaturus identidem, siqua vel retractari diligentius vel corrigi debèant.

Principio, bene quidem factum quod (pag. 4.) de Etymologia τοῦ *Ηρικεπαλου* supersedi inquirere. Quamvis enim *Ηρι* in Graecorum verborum compositione non infrequens sit, *Ηριπόλη*, *ηριγένεια*, *ηριγέρων*, *ηριθαλές*· nihilo tamen minus peregrinam esse vocem mihi videor certo comperisse. Siquidem *κεπ* syllaba, quod jure mireris, plane aliena est atque absona a consuetudine cum Graeci tum Latini sermonis. *Σκεπ* quidem in *σκέπω*, *πρισκεπής*, *σκέπαρνον*, etc. *κεπ* autem nusquam occurrit, quod sciam, praeterquam in *Κέπρος*. Eam ego vocem, cum solitaria sit atque unica, vix dubito, quin olim pronunciarint *Κεφfos* non *Κεpfos*: prout hodie *Σαπφῶ* *Saffo* dicimus, non *Sapfo*. Apud Latinos autem *κεπ* syllabam brevem frustra quaesiveris. *Conceptio*, *perceptio* et similia, *κηπ* habent productam a percépi, concépi. *Anceps*, *aucéps*, *princeps* *κεψ* in scriptura exhibent, non *κεπ*: neque vero casibus obliquis faciunt *aucépis* aut *princepis*.

O 91

Ep. p. 12. Ut egomet vineta mea caedam, falso credidi tres istas Sophoclis fabulas ex una tetralogia fuisse, continuatio-

ne serieque historiae in eam opinionem adductus. *Ἄλλ' οὐ πι-
σών γε ἐκείμην.* Calpa enim postridie deprehensa etiam amoveri
facile potuit, si per typhothetam licuisset. *Ἀλλὰ τὸ μὲν προτετύχθαι
ἔασομεν ἀγνύμενοι περ.* Certum est eas tragoedias longo inter-
jecto intervallo fuisse editas. Antigonen ita placuisse ferunt, ut
ea gratia praetura Sophocli decerneretur in bello adversus Sa-
mios. Ergo acta esse videtur anno III. Olymp. LXXIV. aetatis Soph.
LVI. secundum marmor Arundel. Oedipus vero Tyrannus secun-
das tantum obtinuit, et victus est a Philocle: quin et Oedipum
Coloneum, quem extrema senectute fecit omnium novissimam,
editionis tempore antecessit. Argumentum Oed. Tyr. *Εἰσὶ δὲ
καὶ οἱ Πρώτερον αὐτὸν, οὐ Τύραννον ἐπιγράφοντας, διὰ τοὺς
χρόνους τῶν διδασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα.* Ita scribendus
est iste locus, quem minus intellexit magnus Camerarius. Sunt
qui hanc fabulam Oedipum Priorem inscribunt, non Oed. Ty-
rannum: quia prior erat cum tempore actionis, tum serie rerum
gestarum. Ea hujus loci sententia est.

Ep. p. 14. vers. 3. Auget vehementer suspicionem no-
stram ipse Clemens in Protreptico, qui posteaquam versus eos
tanquam Sophocleos protulit, *Οὗτος μὲν, αἶτ, ἤδη καὶ παρα-
κινδυνευμένος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν ἀλήθειαν τοῖς θεαταῖς παρεῖ-
σήγαγεν.* Ergo et Clementis iudicio in capitis venisset discrimen,
quicumque eos olim in scenam detulisset. Ii alibi citantur hoc
exemplo:

*Θνητοὶ δὲ πουλυκερδεῖα πλανώμενοι
Ἰδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχῆν,
Θεῶν ἀγάματ' ἐκ λίθων τε καὶ ξύλων
Ἡ χρυσοτεύκτων ἢ ἑλεφαντίνων τύπους.*

Quamobrem, quia nullus jam locus est censurae nostrae in *πῶ-
λὸν* et *χαλκίων*, alia afferam argumenta oportet, cur subdititii
sint. Multis sane nominibus non placet illud *πουλυκερδεῖα*. Nam
quid, obsecro, facit *πουλύ* in tragoediae diverbio? est enim ex
dialecto Ionica. Neque vero *δεια* spondaeus in sede quarta ferri O 92
potest contra morem consuetudinemque Tragicorum. Theocritus:
Καὶ φιλοκερδεῖη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν. Neque porro
πουλυκερδεῖα de avaritia possis accipere cum interprete Clemen-
tis: verum ea sententia nimium quidem inepta atque indiceta,
quasi si *prudencia* sive *astutia* homines in errore incidierint.
Πολυκέρδεια enim est *πολυίδρεια*: ut Ulysses Homericus:

*Οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυιδρῆϊσι νόοιο,
Ἄλλ' ὁ μὲν ἦν ἄλοχον πολυκερδεῖησιν ἄνωγε.*

Sed et alia fertur scriptura nihilo melior: *Θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρ- V 49
δία πλανώμενοι.* Mihi quidem, salvo aliorum iudicio, *nos multi
mortales*, parum ornate dici videtur pro elegantia *Ἀττικῆς μέλιτ-
της*. Sed utcumque de ea re visum fuerit eruditis: rogatos eos
velim, qui luculenter Graece sciunt, utrum *καρδία πλανώμενοι*

domesticus sit sincerusque sermo Graecus, an potius peregrinus, et *πονηροῦ κύματος*? Nimirum suo se indicio prodidit Judaeus iste sorex. Neque enim Hellenismus est, verum Hebraismus purus putus ex S. S. tralatus atque expressus. Psalm. xciv. (et Epist. ad Hebraeos) *Αεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· καὶ αὐτοὶ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου.* Esaias xxi. *Ἡ καρδία μου πλανᾷται.* Imo enimvero negamus ista, *Ἡ χρυσοτεύκτων ἢ ἑλεφαντίνων τύπους* ab homine Graeco nedum a Sophocle proficisci posse. *Τύπος* hoc in loco est ipsa statua, *αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, οὐκ εἶδος τοῦ ἀγάλματος*, ut apud Isocratem in fine Euagorae: *τοὺς μὲν τύπους ἀναγκαῖον παρὰ τούτοις εἶναι παρ' οἷς ἂν σταθῶσι.* Dicerent vero Graeci *Ἡ χρυσοτεύκτους ἢ ἑλεφαντίνους τύπους.* Θεῶν, non χρυσοτεύκτων. velut εἰκόνας dicunt *χαλκῆς Ολυμπιονικῶν*, non χαλκῶν. Artimidorus: *χαλκικαὶ γὰρ εἰκόνας τῶν ἐλευθέρων ἀνατίθενται.* Ita passim et vulgo, ut quidem testimoniis uti patidissimum foret. Neque vero aliter Latini. Lucretius: *Si non aurea sunt juvenum simulachra per aedes, non aureorum.* Plinius xxxiv. 7. *Ligneae potius aut fictilia deorum simulachra.* Juvenalis: *Effigies sacri nitet aurea cercopitheci.* Horatius: *Quid referam, quo pacto in imagine cerea Largior arserit ignis.* Itaque *τύπους ἑλεφαντίνων Θεῶν* nihil minus est quam Graeca oratio: ea tamen utitur Sibylla lib. πτ. *ξύλων Θεῶν εἶδωλα* dicens pro *ξύλινα*.

O 93

*Οἵτινες οὐκ ἀπάτησι κεναῖς, οὐδ' ἔργ' ἀνθρώπων,
Χρῦσα καὶ χάλκεια, καὶ ἀργύρου ἢ δ' ἑλεφαντίνων,
Καὶ ξύλων λιθίνων τε Θεῶν εἶδωλα καμόντων,
Πήλινα, μιλιτόχριστα, ζωγραφίας τυποειδεῖς,
Τιμῶσιν, ὅσα κέν τε βροτοὶ κενεόφρονι βουλή.*

Eadem habet Protrepticus Clementis. Quis porro inficiabitur in eodem doctos esse ludo subjectorem hunc Oraculorum, et commentitium illum Hecataeum? Quod si vicero de versibus falso Sophocli attributis, etiam illud evidentissime constabit, quod olim Philo Herennius et patrum memoria Jos. Scaliger suspicati sunt: nempe librum illum *De Judaeis*, qui sub Hecataei nomine ferebatur, a Judaeo quodam Hellenista fuisse confictum: velut Aristeam illum pari facinore, quem supposititium esse convincent post eundem Scaligerum alii bene multi, in quibus omnium doctissime et copiosissime Humfredus Hodius, cui multum olim debet Historia Ecclesiastica.

Ep. p. 33. *Ενηρότατον*) Stidas in Lexico: *Ενηρότατον τὸ καλὴν ἔχον γῆν, τὸ κάλλιστον τῆς γῆς. Ενήροτον τὸ καλῶς ἠροτριωμένον.* Vides eum utrumque vocabulum agnoscere, *ἐνήροτατον* quidem comparativum, absolutum vero *ἐνήροτον*. Quid igitur fiet? An supplex ad Hesygium adeam, pacem ejus oratum et peccati veniam? Imo enim satis ostendunt ea verba et mendii vetustatem, et emendationis meae praestantiam. Quippe, nisi ego plane desipio, sic in comparatione dicendum esset, *Ενή-*

ροτον, εὐήροσιώτερον, εὐήροσιώτατον. Quod si reponere velis εὐήροσιώτατον apud Suidam: jam ea vox inverso ordine post Εὐήροτον collocanda esset. Ergo quocumque te veritas, hallucinatio Suidae est, qui sine dubio sua male confinxit ex Hesychianis, vel ex illis unde sua transtulit Hesychius.

Ibidem. *Αντινι, ἀντιδιενέγμεθα*) Liquido possis dejerare, Hesychium scripsisse ἄντινι, id enim series literarum efflagitat; et illud ἀντιδι ex correctore natum esse, qui κακῶ κακὸν λάσατο. Scriptura a prima manu fuit in hunc modum: *Αντιηνέγμεθα, ἤναντιώμεθα*. Hesychius autem, qui, ut videtur, non leviter tum lipiebat, sic legit et scripsit: *Αντινιενέγμεθα*. νι et η paulum oppido inter se differunt, et facillima sane erratio est. Nihil hac conjectura probabilius dici potest. *Αντιηνέγμεθα* ab ἀντιφέρομαι, ἤναντιώμεθα. Ipse Hesych. *Αντιφέρεται, ἐναντιοῦται, et Αντιφέρεσθαι ἐναντιοῦσθαι, et Suidas: Αντιφέρονται, ἐναντιοῦνται*. Sed *Αντιδιαφέρομαι* nusquam lego. O 94

Ep. p. 47. v. 4. *Πέπλους τε νῆσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας*) vox ea bifariam atcipi potest. Aut νῆσαι erit ὑφάναι: quemadmodum πέπλοι εὐνήτοι ab Homero vocantur, *Ενθ' ἐνὸ πέπλοι Δεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν*. qui a Sophocle εὐύφαις vocantur in Trachiniis: *Ὅπως φέρεῖς μοι τόνδε γ' εὐύφῃ πέπλον*. Aut erit νῆσαι, πωρεῦσαι, accumulare vestem, in arcis reponere, ut mos erat antiquorum. Homerus:

Ὡς φάτ' ὁ δ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβῆατο πατρὸς
Εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
Εσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐώδες ἔλαιον.

Et alibi. — — — *Ελένη δὲ παριστατο φωριτικοῖσιν,
Ενθ' ἔσαν οἱ πέπλοι καμπούκιλοι, οὓς κάμην ἀντή.*

Possis etiam, et magis quidem apposite ad nomen Tragoediae *Πλυντριάς, νίψαι* reponere, *Λαυατο* etc. V 46

Πέπλους τε νίψαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας.

Epist. p. 60. v. 29. adde: Idem Hesychius: *Κυδρός, ἐνδοξος, καὶ τὰ ὅμοια, γαυριῶν, πεποιθῶν * εὐρύτιδης συγκοπὸν δὲ τοῦ κύδρος Καλλίστρατος πεποιθῶς*. Nunquam quidquam vidi inquitinatus. lege γαυριῶν, πεποιθῶς, *Ἴων Ευριτίδαις. συγκοπῇ δὲ τοῦ ρ κύδρος. Καλλίστρατος*. verbum enim novissimum πεποιθῶς est emendatio τοῦ πεποιθῶν. Vide Ep. pag. 33, 34, 39. Et Callistratus quidem κύδρος a κυδρός deducit συγκοπῇ τοῦ ρ. alii vicissim κυδρός a κύδρος derivant ἐπενθέσαι τοῦ ρ. Etym. magn. Κύδρος, κυδότερος, κυδότατος, πλεονασμῷ δὲ τοῦ ρ γίνεται κυδρός.

Ep. p. 78. v. 30. adde: Martianus Capella lib. 3. cap. de

Analogia: Aeneas, Pythagoras, Lycas faciunt Aeneae, Pythogorae, Lycae. Quando nostra ratione nomina, quae genitivo in E exeunt, nominativo A finiuntur; ut Catilinae Catilina. Sed haec Graeca sunt, ideo in Nominativo S litteram retinent. Quaedam tamen perdunt S litteram in nominativo, ut Niceae, Medaeae. Ergo in his nominativis consuetudo servanda est. Ubi legendum est, Nicia et Demea. Vide Ep. pag. 83.

- Ep. p. 75. v. 35. Sed nusquam alibi tam frequens earum
- O 95 vocalium inter se permutatio est, quam in 2. Codd. MSS. longe antiquissimis, ALEXANDRINO uno in Bibliotheca Regia, qui integra exhibet Biblia et epistolas S. Clementis ad Corinthios: Cantabrigiensi autem altero, mutilo quidem et decurtato; quippe qui Acta duntaxat habrat et Evangelistas; verum idem a regione ostentat Interpretationem veterem Latinam ad verbum de Graeco expressam, dignissimam sane quae ex oblivione atque tenebris tandem aliquando in lucem edatur. Servantur etiam Oxonii Acta Apostolorum, vetustate quidem pari, sed versione multum diversa; et in Gallia denique Epistolae S. Pauli, qui codex et antiquitate et Latina Versione atque adeo scripturae et voluminis forma Cantabrigiensi nostro simillimus est et germanissimus. Atque haec quidem talia exemplaria, cum aliis omnibus ubivis gentium, quod sciamus, longe longeque et dignitate et tempore antecedant, neque quidquam hodie supersit simile aut secundum, cum tineis (pro dolor) atque muribus luctantur, et utut iis incendia pepercerint, ipso senio intra annos paucos non dubie peritura sunt. Tu vero, Milli doctissime, qui omnium mortalium maxime in eo studio versatus es, non patieris hanc laudem tibi praeripi, sed maturabis veneranda illa pignora et monumenta vetustatis a situ et interitu vindicare. Scimus enim te horum omnium editionem instituisse, quae una pagina et in uno conspectu Codicem Alex. qui familiam ducet, et Cantabrigiensem cum versione sua, atque ubi hic deficit, Oxoniensem deinceps atque Gallicum repraesentet: quae singulas litteras atque apices exemplarium, etiam ubi a librariis peccatum est, accurate et religiose subsequatur. Nihil illi purpurae assuetur discolor aut diversum; nullae interpunctiones, nullae notae accentuum, quorum omnis hodie ratio praepostera est atque perversa: adeo ut qui tuam Editionem sibi comparaverit, ipsa illa propemodum Archetypa versare manibus atque oculis usurpare videatur. Ea res olim, ut certum est augurium, et Britanniae nostrae splendori erit, et Ecclesiae praesidio: tuos vero utique labores amplissimis praemiis atque immortali gloria compensabit. Macte ista pietate et diligentia esto. In te omnes ora atque oculos convertimus, te unum in hoc curriculum vocamus: ipsi codices celerem tuam opem implorant et flagitant: quid cessas per medias laudes et fa-
- O 96

ventium plausus secundo rumore ingredi? Tu vero, ut polliceri de te possum, facies id sedulo; simulatque exhibit Novum tuum Testamentum, jam fere ad umbilicum usque perductum: quo in opere, nisi vereretur coram in os te laudare, dicerem quam longo intervallo aliorum omnium in eo genere labores post te reliqueris. Ea Typorum elegantia est et magnificentia; ea in Annotationibus eruditio elucet, in Variis Lectionibus industria: quippe etenim ad eam copiam comparandam omnia S. Patrum scripta, omnes antiquas Versiones, et infinitam vim Codd. MSS. curiose excussisti. Enimvero mihi stomachum subinde movent imperiti quidam homines et nullo usu bonarum literarum praediti, qui omnem operam, quae in variis lectionibus colligendis impenditur, aut inutilem esse existimant aut Ecclesiae periculosam. Eorum ego sermones, quanquam indigni sunt quorum ulla ratio habeatur, uno in praesentia exemplo retundam: quo perspicuum erit minuta quaedam et prima utique specie levissima posse magnas difficultates expedire. Locus est Cap. iv. in Ep. ad Galatas, qui ab ineunte fere Christianismo usque ad hanc memoriam doctissimos viros exercuit. 22. *Γεγραπται γαρ οτι Αβρααμ δυο υιους εσχεν. Ένα εκ της παιδισκης, και ένα εκ της ελευθερας.* 23. *Αλλ' ο μεν εκ της παιδισκης, κατα σαρκα γεγεννηται. ο δε εκ της ελευθερας, δια της επαγγελιας.* 24. *Ατινα εστιν αλληγορουμενα. αυται γαρ εισιν αι δυο διαθηκαι. μια μεν απο ορους Σινᾶ, εις δουλειαν γεννωσα, ητις εστιν Αγαρ.* 25. *Το γαρ Αγαρ Σινᾶ ορος εστιν εν τη Αραβια, συστοιχει δε τη νυν Ιερουσαλημ, δουλευει δε μετα των τεκνων αυτης.* 26. *Η δε ανω Ιερουσαλημ ελευθερα εστιν, ητις εστι μητηρ παντων ημων.* Memini equidem, Milli, me non ita pridem a te rogatum, ut de perdifficili hoc loco iudicium meum interponerem, vehementer approbasse sententiam tuam, quam in illa tua Editione posuisti: Neque enim eundem montem et Agarem vocatum esse et Sinam, neque vero ullum usquam gentium eo nomine notatum esse, neque porro Agarem servam (si de serva malit quispiam, quam de monte accipere) in eadem Allegoria et Monti respondere posse, et Legi quae ex monte promulgata est: atque his de causis in diversa consilia itum esse ab antiquis, quorum alii Σινᾶ, sed plures Τὸ γὰρ Αγαρ e libris sustulerunt: quae autem nostra et patrum memoria viri magni commentati sunt, tantum abesse ut locum faciant explicatiorem, ut novis etiam obscuritatibus involvant. Qua quidem occasione, ne omnino ασύμβολος essem, conjecturam, ut scis, extemporalem in medium attuli, quae etiam tum visa est ad veritatem proxime accedere. Scilicet e regione verbi Σινᾶ adnotasse olim quempiam enarrationis causa, Σινᾶ ορος εστιν εν τη Αραβια, Sina iste, quem memorat Apostolus, mons Arabiae est; ea autem verba non multo post, ut saepe usu venit, de libri margine in orationem ipsam irrepsisse: nam Apostoli

quidem ea non esse, sed παρεμβλημένα, ex ipso statim vultu et colore totiusque adeo corporis filo cognosci posse: et proinde me paratum esse ὀβελίζειν hunc locum, nisi quid tibi secus videretur. Cum autem tibi valde placere conjecturam meam prae te ferres: atqui, inquam, ut vera ista sit sive opinio sive adeo suspicio nostra, necesse est illud δὲ quod vocem συστοιχεῖ proxime subsequitur, pro supervacaneo auferatur. Dictum ac factum editionem tuam inspiciamus, ibique quatuor ad minimum MSS. libros comperimus conjunctionem istam non agnoscere: quod sane non de nihilo est, neque ulla commode ratio reddi potest cur abfuerit; et verba, de quibus haec quaestio est, nunquam non in codicibus extitissent. Tanta res tam pertenui indicio patefacta satis refellit vuculas imperitorum aut malevolorum hominum, qui diligentiam istam minutas scripturae varietates sectantem, tanquam obscuram et sollicitam et nimis in vituperationem adducunt. Quis enim dubitet quia melior multo et apertior fiat sententia, si autoritate Manuscriptorum expungatur δὲ tum autem Σινᾶ ὄρος ἔστιν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ de medio discedant; et totus deinde locus sic legatur. Ἀτινά ἔστιν ἀλληγορούμενα· αὐται γὰρ εἰσιν αἱ δύο διαθήκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς
 O 98 δουλείαν γεννώσα, ἣτις ἔστιν Ἀγαρ. Τὸ δὲ Ἀγαρ συστοιχεῖ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει γὰρ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς. hoc est, *Agar autem respondet Hierosolymis, serviunt enim cum progenie sua.* Γὰρ et δὲ locum inter se permutare jussi sive MS. Alexandrini, et aliorum: quinetiam dedita opera *Hierosolyma* dixi non *Jerusalem*; ut ex ipsa dictione foret perspicuum, quorsum illud δουλεύει pertinere. Ipsa enim flagitat sententia ut δουλεύει referatur ad *Ἱερουσαλήμ*. Quod cum ita sit; cur, amabo, Apostolus tali usus est constructione verborum, qua δουλεύει cum *Ἀγαρ* necessario convenire videatur? aut quamobrem τὸ Ἀγαρ genere neutro posuit; quasi vero *Ἀγαρ* materialiter ac pro voce, non pro ancilla hic usurpetur? Hactenus opinor prospere mihi conjectura processit, ut mons iste Arabiae omnibus machinis loco movendus esse videatur: sed male vero me habent hi scrupuli, neque aliud habeo quod dicam aut conjectem; praeterquam ex quo tempore verba ista de margine in orationis textum adscita sunt, sicuti mox conjunctionem δὲ quosdam homines intrusisse, ita alia nonnulla mutavisse leviter et ad commentitiam eam sententiam accommodasse. Nam profecto facile animum induco, ut credam hoc modo scripsisse S. Paulum: Τῇ δὲ Ἀγαρ συστοιχεῖ ἡ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει γὰρ μετὰ τέκνων αὐτῆς. Ἡ δὲ ἄνω etc. *Agari autem respondet Jerusalem, servit enim cum liberis suis.* Quae vero supra est *Jerusalem libera est, quae mater est omnium nostrum*: postea vero adulterina ista sese insinuasse hoc exemplo, Τῇ δὲ Ἀγαρ Σινᾶ ὄρος ἔστιν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ συστοιχεῖ ἡ νῦν Ἱερουσαλήμ. Cum autem haec oratio, ut cernis, in mani-

festum soloecismum cadat, simile sane vero est, ne dicam necessarium, verba ista τῆ̄ et ἥ̄ sic brevi a scribis immutatum iri, quemadmodum hodie vulgo feruntur. Quis enim non incuset imperitiam notariorum librariorumque incuriam, ut S. Hieronymi verbis utar, qui scribunt, non quod inveniunt, sed quod intelligunt; et dum alienos errores emendare nituntur, ostendunt suos? Vale.

INDEX RERUM
MEMORABILIMUM; ET SCRIPTORUM,
QUI IN EPISTOLA
RICHARDI BENTLEII
EMENDANTUR.

Aeschylus emend.	58, 76	Cicero em.	28
Aeschyli σχολ. not.	76	Clemens Alex. em. et explic.	47, 48
Δι et ε eodem sono efferuntur	36, 75	Clodius Neapolitanus	49
Αλκία Callimachi	71, 72	Κραξιβί, χθύπτης, φλεγμαί, δρόφ.	48
Allatius not.	51	Creophylus poeta scripsit Οίχαλιος	61, 62
ὁ τὴν Αλκυαιωνίδα γράφας	19	ἄλωσις	61, 62
Anapaestorum ratio nunc demum ob-		Damascius περὶ ἀρχῶν MS. em.	3
servata	26	Demarchus apud Mal. pro Dinarcho	72
Antimachus Colophonius	9, 63	Demetrii Com. fabula Σικελία	38
Judaeus Apella	81	Dinarchus poeta	72
Apollodorus em.	19	Dionysius Halic. em.	72, 73
Aristophanes Com. em.	21	Domninus Chron.	73
Arist. σχολ. not. 20, 23, 31. em.	53, 54, 64	Empedocles em.	7
Aristoph. Grammat. em.	15	Ennius em.	43
ΑΞ terminationem ubi servent La-		Επίγονοι Homeri poema, vel Anti-	
tini in Graecis vertendia, ubi mu-		machi Colophonii	62
tent	77, etc.	Epigramma falso inscriptum	53, em.
Athenaeus em. 9, 53, 55, 56, 60,			71
65, 68, 89		Εκτασπέντιος Homeri poema.	62, 63, 64
Attius poeta Trag. em.	27, 28	Erasmus not.	21
Auleas commentitius Tragicus pro		Erotianus em.	25
Aeschyle	45, 69	Etymolog. M. not. 76, em.	55, 64,
Βέδν, ζάμφ, χθῶ, κλήκτρον, σπιγξ,			89
48		Eudaemon Pelusiota not.	88, 89
Βόντιος, Βούντιος, Βώντιος, apud		Euphorion em.	59
Malelam pro Βροντίος	71	Euripidis Danae 14. em.	16
Camerarius not.	91	Αλκυιαίων ὁ διὰ Ψαφίδος	18
Casaubonus Is. not. 46, 53, 56,		Stheneboea em.	20
57, 89		Κρήτης 22. em.	20
Κικ. syllaba neque Graeca neque			
Latina	90		

Hippolytus <i>δεσποσάφης</i>	81	Nicias poeta em.	21
Iphigenia in Tauris em.	42	Nonius Marcellus em.	27, 80
In Eurip. Tragoediis perperam ponuntur Pasiphae	22	<i>Νῶκισθεαί</i> vox Ionica	65
et Europa	44	Οι et υ inter se permutantur	75, 76
Euripidis. Schol. em.	20	Omphale Jonis Chii fab. Satyrica	56, 57
Eustathius em.	55	Oracula subdititia Gr. Philosophorum ex MS ^{to} hic edita et em. 7, 8, 9, 10, 11.	
<i>Ἡρκεραϊός</i> deus Orphicus	3, 90	Orpheus em.	2, 5, 6.
Fulgentius Planc. not. et em.	72	S. PAULI locus in Ep. ad Galatas em. et exp.	96, 97, 98
Galenus em.	57, 58, 59	Pausanias em.	61, 62
Gatakerus not.	46	Photii Patriarchae Lex. Gr. MS.	15, 20, 36, 55, 61, 65. em. 16, 32
Grotius not.	15, 21, 24, 26, 66	Plinius em.	29, 79
Gruteri Inscriptiones not. et em.	79, 82	Plutarchus em.	15, 21, 76
Gyraldus not.	50	Pollux em. 15, 20, 35, 40, 46, 54, 58, 76	
Hamartolus em.	44	Porphyrus em. 28. ejus Fragmentum de <i>Κνακτίβη</i> etc. ex MS. editum et em.	49
Harpocration em.	67, 68	Priscianus not.	88
Hecataeus Abderita de Judaeis a Judaeo quodam Hellenista confictus	13, 92, 93	Priscus Thrax de bello cum Attilla	85
Hesiodus em.	61	Proclus in Parmenidem MS.	3
Hesiodi et Homeri certamen, em.	63	Prosper in Chronico.	85
Hesychius em. 15, 18, 32, 36, 38, 54, 55, 60, 63, 65, 76, 77, 89,	94	<i>Φάνης</i> deus Orphicus	3
Hesychii hallucinationes	34, 35, 36, 37, 38, 39, 48, 55, 56, 65, 93, 94	Quintilianus not.	80
In Hesychio <i>καρμυβεβλημένα</i> quaedam	33, 34, 39, 94	Julius Rufinianus em.	43
Homerus em.	75	Salmasius not.	48
Horatius explicatur.	81	<i>Σαλμωνεύς</i> Sophoclis fabula Satyrica	59, 60
Joannes Malelas. vide Malelas.		<i>Σάρπη</i> pro fabula Satyrica	15, 57
Jonis Chii poetae tragici aetas et scripta 50. et seqq. copiose.		Scaliger Jos. not.	21, 26, 72, 80
Jon Rhapsodus apud Platonem alius a Chio	50, 51	Scal. Jul. not.	50
Jonsius not.	51	Solinus em.	29
Liberatus Diaconus em.	87	Sophocles em.	46, 57, 58, 59
Lucretius em.	42	Sophoclis locus commentitius	12, 91, 92
Magnetis Comici fabulas	32	Sophoclis <i>σχολ.</i> em. 60, 61. explic.	91
<i>Λυδοὶ διασκευασμένοι</i>	32	Sophonis liber <i>Θυνηθεήρας</i>	89
Malelas sive Malalae in casu recto, non Malela	77, et seq.	Henr. Stephanus not.	76
Malelas em. 2, 5, 6, 12, 16, 45, 70, 71		Strabo em.	57
Explic.	22, 43, 71	Suidas em. 53, 62, 63, 64, 69, 85, not. 52, 66, 93	
Castig.	17, 33, 41, 42, 44, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75	Novi TESTAMENTI editio gemina a Cl. V. Jo. Millio procuranda	95, 96
<i>Μάρανε, σφιγξ, κλωψ, ζβυχθηδόν,</i>	48	Thales apud Malelam pro Thallo	71
Martianus Capella em.	94	<i>Θεμερωπικς</i>	76
Menagius not.	50, 51, 62	Theognoti Canones de Orthographia MS. Gr.	77
Meursius not.	40, 46	Theodosii Epitoma <i>της καθόλου</i> Herodiani MS.	37
<i>Μήτης</i> deus Orphicus	3		
Minos commentitius Trag. pro Jone	45		

Theomis tragicus falso appellatus pro Thespide	45	Tzetzi Interpretatio Homeri alle- gorica MS. em.	63
Theophanes em.	85, 88	Varro em.	80
Theophrastus em.	37	Vossius Ger. not.	43, 51, 62, 72, 83
Thespis 46. em.	47		
Τριῳνοί Jonis lber, vel Epigenis, vel Orphei	68, 69		

INDEX RERUM*).

b Partem posteriorem designat.

Abas Graeciae rex	112	Aelia nomen Hierosolymis ab Adriano datum	365
Abares Hunnorum gens Constanti- nopolim veniunt	b 234	Aeneas ad Didonem profectus	206
Abdora fluvius	b 17	ejus descriptio	133
Abburarsacius Persarum rex	b 13	Palladium a Diomede acceptum in Italiam portat	212
Abgersatum Castellum captum	b 205	Contra Rutulos bellum gerit	212
Ablabius	b 240	Aeneadae qui, unde dicti	215
Achaeus filius Lapathi	100	Aera Antiochena unde incoepit	280
Achilles Thetidis filius	122	Aerae Alexandrinae initium	410
a Paride confossus	166	Aeschines quando vixit	240
Achelous bellum Oeneo infert	208	Aeschylus Athenarum rex	87
unde dictus Hippocentaurus	208	Aethra Menelai cognata	118
ab Hercule Polyphemo occisus	209	Aetius quis, Attilam adoritur	b 59
Achyron suburbia Nicomediae	b 10	Africae rex et regina captivi Con- stantinopolim adducuntur	220
Acmaeon Athenarum rex	88	Agamemnon dux contra Trojanos	113
Acrisius Graeciae rex	104	ab Aegistho et Clytemn. occisus	168
Adami filiae Azura et Asua	2	Agenor Neptuni filius	34
Ejus sepultura in regione Hiero- sol.	6	Quaesitum Jo profectus	33
Adriani Venationes urbs	366	Agmen Immortalium	b 67
Adrianopolis condita	366	Agrippa gener Augusti	287
Aegseus rex Thess. in mare se pro- jicit	108	ejus Edictum	292
Aegyptii computandi per mens. igna- ri	25	Agrippianum balneum	287
suos praefectos occidunt	409	Agriculturae leges docuit Bacchus	48
Aegialia Diomedis uxor vitata	210	Ajae descriptio	130
Aelii Adriani Imp. descriptio	363	ejus oratio pro Palladio	139
mors	366	Interitus	144
Aelii Antonini Pii descriptio	366	Aides rex Molossorum	74
contra Aegyptios arma movet	367	Alarichus Honorii hostibus se adju- git	b 46
. Legem latam ab Augusto de testa- mento abrogat	368	Thesaurum regum et Placidiam avehit	b 46
Syngraphas fiscales comburit, obit	368	Alamundarus Saracenus Syriam pri- mam depraedatus	b 170
Aelii Probi Imp. descriptio	400		
bellum contra Gothos, Interitus ib.			

*) Ab Hodio factus monstrat paginas Oxonienses.

Albania condita	213	stuprata	42
Albus Albanorum rex	215	Andromaches descriptio	133
Albinus Senator rebellis, imperator salutatus, interfectus.	384	Anganes rex Homeritarum	b 194
Aletes Corinthi rex	111	Antiochia a quo condita	§2. 255
Alexandri Philippi filius	243	In terra gigantum sita	257
Alexandria ante Racustis dicta, ab eo condita	244	a Tigrae capta	270
Romanis quaecunque amiserant reddit	246	Rom. Imperio subjicitur	270
Roxanen ducit	247	Terrae mota concussa, instaurata	313
ejus descriptio	248	rursus	358
Barbarorum gentes subjugat	22	rursus	176, 7
	249	vastata a Phinea Judaeo	§14, 15
Romano instructus exercitu	268	a Sanatruccio capta	353
Moritur	248	Coelesti igne correpta, instaurata	b 140
Imperium ejus inter principes divisum	249	rursus	b 142, 3, 4, 5, 6
Alexatores	40	rursus	b 126
eorum quidam blasphemi occisi	137	aliud ejus incendium	b 304
Alitarcha qualis	876	Theopolis nominatur	b 177
quali habitu indutus	411	a Chosroe capta	b 222
Althaea ab Acheloo vitiata	208	columna et inscriptio ejus	344
Amandra vicus Lycaoniae	42	Ecclesia magna	b 3
Amazones a Graecis fuisse	160	Antiochenses Persas noctu trucidant	354
Amantius quis, ejus visio	b 123	Templum Jovi Salvatori condant	359
Amantius orientis comes	b 232	Antiochenses senatores pullati	b 146
Amasia urbs Ponticae ditionis motu terrae concussa, instaurata	b 188	Antiochenses captivi ab Alamundare redempti	b 198, 9
Ambrosius episcopus	b 43	Antiochus soter, novercam duci	261
Amida Metropolis facta	358	Epiphanes	261
Amicaliorum mos	228	Senaculum Antioch. exstruit	262
Amphion et Zethus expositi	55	ejus mors	264
ab Ordione educati	55	Hierax	264
reges Boeotiae constituti	57	Grypi nepos	265
Amphion Lyricus	57	Evergetes, in Parthos arma movet	265
Amphithalis quali honore habitus	377	Dionicius Leprosus	266
Amycus	95	moriturus facultates suas legat Romanis	272
Amyca regio unde dicta	257	Nicomedis filius a Scipione victus	269
Anaximander Philos. ejus placita	201	tributarius fit	269
	201	Chuzo magnus	b 41
Anazarbus urbs unde dicta	348	Antiochia solis sacerdos	53
motu terrae concussa	b 141	vitiata in templo Solis	54
Anatolii Basilica ubi	b 61	Enixa Amphionem et Zethum	55
Anastasius Dicorus Imp. ejus descr.	b 105	Antaeon quis	106
	b 114	Antenorius descriptio	133
Bellum infert Persis	b 118	Antiphantes	145
ejus edicta	b 127	Antigonus Poliorcetes	251
visio	b 127, 9	occisus	252
quaenam extruxit	b 129	Antigonia condita.	252
dium obit	b 115	Ab Atheniensibus habitata	256
Anastasiopolis quae	b 124	Everea	256
Anchialus urbs	b 124	Antonius Triumvir	280
Andas Indorum rex Christianus factus	b 157		
Andreas Lausiacus occisus	b 131		
Andromeda quae	45		

- contra Cleopatram missus ejus Ariani et Christiani distincti b 35
 amore capitur 281 Ariani ejecti b 38
 in Romanos arma convertit 282 ab illis Ecclesiae ademptae b 221
 ab Augusto interfectus 288
 Antoninus Verus Imp. 370
 ejus regnum et descriptio 370
 interfectus 370
 Antoninus Geta Imp. 389
 ejus regnum et descriptio 389
 interfectus 390
 Antinoe condita 366
 S. Anthimus b 66
 Anthemius Rom. Imp. b 74
 interfectus b 83
 Anthemius Patriarchatu CP. exutus
 a Synodo CP. b 221
 Apamia condita Pella vocatur 259
 Aphronius Alitarcha 376
 Apotheoseos ritus 65
 Apostolorum corpora sepulta 334
 quando affligi a Judaeis coepe-
 runt 318
 Apollonius Tyan. ejus Telesmata
 342. 3
 quamdiu vixit 345
 Appio Patric. ab exilio rev. b 132
 Apocal vir fortis occisus b 203
 Arabia a Zenobia occupata 395
 Romano imperio resubjecta 398
 Arceuthas fluvius Japhtha dictus 254
 Arcadius Constant. Imp. regnum
 ejus et mors b 45
 Ardeus Lydorum rex primus 191
 Ardens insula 280
 Ardazanes quis b 67
 interfectus b 69
 Ardaburius occisus b 78
 Areopagus ubi situs 171
 Areobindus quis b 67
 Arethas Phylarcha b 166
 Argeus mons 43
 Argus Centumoculus dictus 84
 Technicam occidenti monstravit
 84
 Argonautarum nomina 93
 illis oraculum de Trinitate et B.
 Maria datum 94
 Illorum visio 95
 Colchidis vellus aur. surripiunt
 97
 Argivi Jô pro luna colunt 93
 Agrippa Beneventum dicitur 211
 Argyrus fluvius 407
 Ariadne Minois filia 107
 Aristophanes quando floruit 215
 Aristoteles quando vixit 240
 Arius b 9
 Basiliacum Imp. prodit b 89
 Occisus b 92
 Armenii rebelles subacti
 Arpanicis mons b 181
 Arsine urbs Ancyra dicitur 286
 Artaxerxes Assyriorum imp. 203
 Mnemon appellatus 215
 Artabanus Syriarcha 374
 Aruns Tarquinii Sup. F. 229
 Ascanius Aeneae F. 214
 Asclepio neci datus 346
 Ascum dux ab Hunnis captus b 170
 Asius Philosophus 137
 Asiae unde nomen, antiquum ejus
 nomen 139
 Aspar quis b 56
 interfectus b 78
 Astronomiam quis adinvenit 4
 Astyanax Hectoris F. 167
 Astyages Persarum rex contra Ly-
 dos bellum movet 193
 Asterius Patricius b 146
 Atalanta quae 209
 Athenae post diluv. Att. sedes re-
 gia 85
 Atheniens. quis leges dedit primus
 87
 Athenais mulier quae et Eudocia
 b 52
 ejus a fratribus fuga b 53
 Theodosio juniore nupta b 53, 4, 5
 Christiana facta b 55
 Athenienses Antiochiam translati 256
 Athalericus rex quis b 198
 Atlas Astron. unde coelum gestare
 dicitur 84
 Atridarum exped. in Troj. 122
 Atticum diluvium 74
 Attica quam diu deserta 74
 Attalus Senator rebellis 47
 Atiliae invasio b 58
 Ejus superbus ad Theodosium Ju-
 niorem nunciatus b 59
 Fuga et mors b 59
 Augustus post Cons. regium impe-
 rium inducit 239
 Cleopatram et Antonium vincit
 283
 aram primogenito deo extruxit 299

- quas regiones subegit 286, 7, 8
 illi datum oraculum de successore
 sciscitanti 228
 Ejus tituli et descriptio 292
 mors 299
 Augustus mensis ab eo institutus 239
 Auleas poeta Tragicus 181
 Aurum ejusque confiandi ratio in-
 venta 22
 Aureus deus quis 22
 Aurea porta Antiochena b 62
 Aureliani Imp. descriptio 396
 Moenia Romae instaurat 396
 Aurelianos quos appellat 397
 Interfectus 399
 Aurifodinae Pers. quando inventae
 b 192
 Romanis cedunt b 192
 Auxumitarum cum Homer. bell. b 163
 Eorum rex Christianae religionis
 rudimenta petit b 164
- B.**
- Baal quis 20
 Babylonicae turris extruendae praef-
 fecti 72 11
 Ejus vestigia ubi 13
 Babylon a quo condita 18
 S. Babylon Martyrium passus 402
 Bacchus Dionysius et Nysius dictus 48
 Carmine Magico mira efficit 48
 captus et victus 50
 Boeotia a Lycurgo expulsus 52
 Bacchae institutae 49
 Bagula quis dictus b 110
 Balaneae ab Apamia divisae et pro-
 vincia factae b 183
 Barsamanates ab Antioch. occisi 354
 Basilicae domus quae 315
 Basilica Rufini condita, unde dicta
 b 3, 4
 incensa b 112
 instaurata b 114
 S. Basilii Epis. Caes. visio de Julia-
 no b 23, 4
 Basiliscus Patricius b 80
 a Zinzericho pecunia corruptus
 b. 80
 Imperator fuit b 87
 Proditus b 89
 Imperatoris insignibus privatur
 b 20
- in Limnas cum suis amandatus
 b 90
 Basilius comes captus b 175
 Bastagarius post baptismum Timo-
 theus dictus b 178
 Bassus praefectura abdicatus b 190
 Belus 33
 Bellisarius a Persis bis victus b 175,
 203
 Magistratu exutus b 206
 quas regiones a Gothis diripuit
 b 222
 Bellerophon 102, 3
 Beraea et Brincae urbes a Narsete
 captae b 239
 Bessica gens 50
 Biblus a Biblio exstructa 271
 Biblus status Antiochenas Romam
 advenit 271
 Blach Hunnorum rex b 159
 Blases Persarum rex contra Roma-
 nos arma movet b 66
 Boa Hunnorum Sabirorum regina se
 Românis jungit b 159
 Bostra urbs ab Augusto condita 238
 Bosphorus urbs a quo condita, et
 unde dicta b 161
 Botrys urbs ubi b 229
 Bottia vicus 255
 Brennus dux Gall. occisus 236
 Briseis captiva 126
 Bramalia cur instituta 228
 Brutus filium suum occidit 231
 Brutus secundus Jul. Caes. jugulatus
 279
 ab Augusto capite mulctatus 290
 Byzas fundator Byzantiae b 6, 7
 Byzantium Constantinopolis dicitur
 b 5
 Heracleae Metropoli aliquando sub-
 jectum b 9
 terrae motu concussum b 220
- C.**
- Cadmus Boeotiam occupat 45
 Boeotos Phoenicum literas docet 46
 Cadmia urbs condita 46
 Caesarius J. Caesaris ex Cleop. F.
 279
 Caesarea urbs Cappadociae eadem
 cum Mazaca 189
 Caesarium Antioch. conditum 273
 Alexandrinum conditum 279
 Cainus quatenam excogitavit 2
 quo genere mortis occubuit 2

Ejus septemplex peccatum et peccata	3, 4	Chrysopolis quae	245
Caii Caligulae Imp. descriptio	312	Chrysargyri tributum ademptum	b 113
mors	316	Chrysaphius Ztummus	b 65
Calchas vates	123	interfectus	b 74
Ejus descriptio	132	Christi nati tempus	293
Calypso quae	153	proditus anno aetatis 33	302
Calandio Ep. Antioch. exterminatus	b 91	Christianorum persecut. sub Vespas.	336
Candace Indiae regina	247	Sub Domitiano	340
nupta Alexandro M.	248	Sub Trajano	351
Canis Sim. Magi loquitur humane	326	Sub Numeriano	402
Canis Itali ejusdam mirificus	b 190	a Valente pessime habitus	b 35
Capitol. Rom. a Gallis obsessum	235	multi interfecti	b 93
Caput Charonium quid	262	a Samaritis afflicti	b 180
Cappadocia Secunda a Prima divisa	b 35	Caesareae multi occisi	b 232
provincia facta	b 125	Indulgentia data	
Amplificata et munita	304	Christianarum faem. ad Trajan. responsio	361
Romano imperio subjecta	207	Cicero quando floruit	272
Carthago extructa	269	Cilicia prima a secunda divisa et provincia facta	b 69
Carthaginensis senatus captivus	401	Cinis ubi depluerit	b 79
Cari Imperatoris descriptio, et mors	403, 4	Circe ejusque Philtrum	149
Carini Augusti descriptio	406	Circensis instituta	218
mors	401	Circus Antioch. a quo conditus	291
Cares subacti, civ. jure donati	101	Circus incensus	b 109
Castor Ledae filius	184	Cithaeron mons	49
Cassandrae descriptio	258	Claudii Caes. descriptio	317
Cassius mons	257	Mors	392
Casus Inachi F. Amycen ducit	don.	Claudii Apolliniani descriptio et mors	315
Castr. Anasarthum civ. jure don.	b 178	Claudiopolis condita	37
Cecrops ceter Διφωης dictus	85	Cleopatra Reg. Aegypti	251
Ejus lex pro Monogamia	86	Jul. Caesaris amica	279
Celeriani milites qui	230	ab Augusto victa	251
Celer Illyricus vir fortis	b 115	ejus descriptio	282
Census universus ab Agrippa prodit	292	mors	284
Cepheus Persea occidit	45	Clytemnestra Tyndari F.	101
Cerberus canis	75	Agamemnoni nupta	101
Certamen Oenomai	219	Cum Aegistho consuetud. habet	168
Enyalii	220	nupta Aegistho	168
Cerycus Magistratu privatus	b 153	Coades Persarum rex	b 114
Cestus Hymnus in laudem Veneris	115	ejus literae ad Justin.	b 185
Chamo quae regiones obvenerint	15	quo genere mortis occubuit	b 211
Chalca Constantinopolit. absoluta	b 221	Coemeterium quid	b 15
Cherubim et Seraphim Jud. ad Antioch. portam collocantur.	337	Colossus Rhodi statua	189
Chiron Philosophus Thetides pater	122	Colossenses qui	189
Chlamydes apud Rom. in usu	88	Columna Theodosii	b 117
Chronologi pro Historici	34	Colonisia statua	b 113
Chryseis ab Achille capta	125	Computatio per 12. menses incipit	25
Apollinis sacerdos	126	Commodi Augusti descriptio	371
		mors	383
		Cometa barbatus	b 182
		In Confusione linguae 72.	12
		Conchyle quid	36
		Consules Rom. primi	231

quam diu Romp. ad ministravit	274	Curius consul Rom.	266
Cono Fussiani F. Exepiso. Apamen- sis	b 107	Cuspis tormenti genus unde	59
Contentio inter Ulyssesem Ajacem et Diomedem	137	Cutzines Maurorum exarcha occisus	b 243
Constantini M. descriptio	b 1	Cuztis Damasci exdux captus	b 175
a barbaris in occidente victus	b 1	Cyclops quis	145
crucis illi apparentia et inscriptio	b 2	Cygnus Priami F. Graecos adortus	124
Christianus factus	b 2	ab Achille occisus	124
quaenam extruxerit	b 3, 4, 5, 6, 7	Cygnus alius, Ledam vitiat	101
Ejus edictum	b 4	Cyprii Antiochiam translati	256
Primus ille corona gemmata usus	b 7	Cyros rex Persarum	194
Constans Senator occisus	b 47	ejus cum Samiis bellum, mors	201
Constantini Jun. regnum et obitus	b 11	Cyrus Patric. Clericus fit	b 64
Constantis Imp. reg. et mors	b 11	Cyrrhastica regio	404
Constantius Exocionita	b 12	Cyrillus Episc. Alexand.	b 60
Ejus cum Persis bellum	b 13	Cyrillus Illyricianus	b 119
interitus	b 14	Cyzici terrae motus	364
Constantius Comes Senator	46, 7	Cyzicenum Templum conditum	364
Constantius Tars. Comes orien.	b 106		
Constantiolus ab Hunnis captus	b 170	D.	
Constantii Chlorig descriptio		Dacia Parapotamia provincia facta	398
Constantia Cypri Metrop.		Daedalus et mors ejus	105
Constantinopolis regia sedes Imper. Ro.	b 9	S. Damianus neci datus	403
terrae motu concussa	b 66	Damascenum templ. Chr. donatum	b 39
iterum	b 96	Damonicus Antioch. submersus	b 80
instaurata a Zenone	b 96	Danae a Jove vitata	39
penuriam panis passa	b 232	Daphne urbs, eadem ac Heraclis	260
defectum aquae	b 239	Daristhenorum dogma quid	
pestem	b 224	Darius Persarum rex	201
terrae motum	b 231	ejus cum Aethiopicis bellum	202
Conflagrationem	b 237	Debborius Philosophus	344
Luem	b 234	Deiphobi descriptio	132
Corinthi terrae motus	338	Dei quoniam olim appellati	6
Corinthiorum reg. quam diu duravit	111	Deianira unde nata	208
S. Cosmas neci datus	403	Herculi Polyphemo nupta	208
Cotyaeus urbs Phrygiae Salutiferae	b 64	Democritus Philos. et ejus scripta	104
Chozroes Persarum rex	b 211	Demosthenes quando vixerit	215
ejus literae ad Justin.	b 212	Demetrius victus	253
Fratri caput amputat	b 212	Demetrianus Seleuci f.	264
ejus cum Justin. induciae	b 212	Desius mensis, idem ac Junius	116
Cranaus primus Maced. rex	204	Deucalion diluvii particularis histo- riam scribit	85
Cretae terrae motus	322	Dianae aedes in Tabloparochium mutata	b 40
Cretenses mendaces	108	Dido in Libyam fugit	207
Antiochiam translata	256	Didii Juliani descriptio	382
Croesus Lydorum rex	124	mors	383
superbae ejus ad Cyrum literae	195	Dies largitionis	223
illi oraculum datum	197	Dinini regis Homeritensis literae ad Auxumitarum regem	b 164
victus et captus a Cyro	199	ejus interitus	b 164
Crucis imago in caelis	145		

- Diomedes Argivorum rex** 210
 ad Troj. bellum profectus 210
 reversus a primoribus a regno repellitur 211
Diospolis quae 290
Dioscuri qui 302
Dionysius Areop. st. Christianus 324
 Episc. Athen. constitutus 325
 adversus Graecos scribit 325
Diocaesareae terrae motus 347
 ejus varia nomina 348
Diocletiani descriptio 406
Diogenianus Patricius b 132
 ejus mors ibid.
Diomedes silentarius b 167
Dirce uxor Lyci Argiv. regis 56
 Tauro distracta. 57
Dirce fons unde 57
Divisio Gentium 14
Domitiani descriptio 340
 mors 346
 cur in coelum raptus dicitur 346
S. Domitius in spelunca habitat b 16
 ejus responsio ad Julianum Apostatam b 16
 Martyrium b 16
Domitianopolis condita 346
Doras urbs Anastasiopolis vocata et muro cincta b 115
Dorotheus Militiae magister b 209
Draco fluvius idem qui Orontes 44
Draco primus Athen. legislat. 87
S. Drosina se in ignem injicit 362
Dictys Cretensis historia in arcula reperta 322
Dynas Hecubae pater 121
Dynastia Aegyptiorum prima quam diu duravit 242
 Macedonica quam diu 243
Dyrrachium urbs terrae motu concussa b 141
Epidaurus vocata b 141
- E.**
- Ecclesiae Orthodoxae redditae** b 38
Ecclesia Alexand. a Theodosio condita b 60
Edessa terrae motu concussa b 141
 Antiochia Mixobarbara appell. b 142
 a quo condita b 142
Eetion rex Lyncesi 125
Elda Lamechi uxor 8
Electra Plesionae f. 121
Electra soror Orestis 170
Eleutherius seditiosus occisus b 112
Elpe Polyphemi F. 148
 ab Ulyssis socio Lione ablata 149
Emessae jus Metropol. datum b 42
Emisa urbs 391
Emmali Saltatores b 189
Enathus Romanorum socius 392
Encaenia Mag. Eccl. Antioch. celeb. b 222
Endymionis Phlos. somnium 72
Enochus translatus 8
Enyalius qui 220
Ephesi terrae motus 317
Ephesinum reg. quam diu duravit 136
Epimetheus Musicae autor 85
Epiphania condita 262
Epirus nova a vet. divisa et provincia facta b 42
 jure Metropol. donata b 42
Eriboea Tydei mater 207
Erigone f. Aegisthi se occidit 168
Eriiceps vox 91
Erythrius Senator b 148
Esdras libros sacerdot. ex memoria sua reparat 204
Eteocles occisus 63
Ethnicorum templa eversa b 39
Euchais Ponti urbs b 91
Eudocia mortua b 58
Eudoxia ejus filia b 55
Eudaemon Antioch. praefectus b 214
 Magistratu privatus b 216
Eugenii regnum et mors b 34
Eulalius quis, ejus testam. et mors b 171, 2
Euphratesia a Syria divisa b 8
Euphemius Patr. CP. abdicatus b 116
Euphrasius Antioch. Patr. b 138
Eurystheus Laced. rex 111
Euripides quando floruit 204
Europa Agenoris f. 8
 a Tauro abducta 85
 regionibus Europaeis nomen fecit 35
Europa a Thracia sejuncta 338
Eurota flumen 100
Eusebius Ep. Cyzic. occisus 223
Eusebii Argentarii conspiratio b 242
Eutychius patriarcha b 243
Enarath Persarum rex regiones Rom. invadit b 199
Exocionitae iidem qui Arriani b 12
Exterminatio Antioch. constituta b 207

F.

Factionum Rom. distinctiones	222
Faelicius comes Orientis	b 4
Fanum Serapidis solis ab Alex. cond.	244
occlusum	b 46
Fanum Jovis Olympici	372
Faunus idem qui Merc. ejus inventa, Deus aureus dictus, et ab Aegyptiis adoratus	22
Misremo in Aegypto succedit	23
Februarius Senator caesus et Roma ejectus	238
ab illo mensis dictus	238
Festa Anathematum	138
Festum in Campo Martio	218
Festum Theophaniorum	b 43
Filii dei in libro Gen. qui	6
Floriani Augusti descriptio	399
Mors	400
Flavianus patr. Antioch. relegatus	b 116
Follerales nummi qui	b 117

G.

Gabala motu terrae concussa	b 88
provincia facta	b 183
Gainas rebellis occisus	b 44
Galatia unde dicta	286
Galbae descriptio, et mors	338, 4
Gallus flumen	286
Galerii descriptio et mors	394
Galatia prima a secunda divisa provincia et Metropolis facta	b 43
Galli a Romanis victi	233
Brenno duce Romam invadunt	235
Ganymedes Trois f.	98
a Tantalio oppressus	98
mors ejus et Epitaphium	99
unde raptus ab aquila fertur	99
Gargazi mons	b 93
Gelimer quis	b 197
S. Gelasini visio et martyrrium	
S. Georgius Cappadox martyr	402
Gesius frater Eudociae	b 55
Gigantes unde nati	7
Gigantea mulier	b 138
Gilderichus magistratu priv.	b 158
Gindaropolis Syriae primae urbs	b 188
Githillia urbs Maritima	100
Glaucia igne consumpta	45
Glaucii descriptio	133
Grom Hunnorum rex	b 160
Gobbolorum Castellum	b 200

Godilas captus ab Hunnis fugit	b 170
Gorgon quae igne absumpta	45
Gortyna urbs Cretae	107
Gratiani descriptio	b 36
mors	b 38
Graeci Geneathliologiam unde acciperent	18
nefas putant vim illi inferre quicum ederunt	104
eorum regnum Peloponnesiacam quam diu floruit	105
eorum in Troj. expeditio	123
eorum Primatum et navium in Trojanos profectorum catalogus	136
eorum literae inventae	70
Libri religiosi et simulachra combusta	b 237, 8
Graecae religionis professores persecutionem passi	b 184
Grepes Herulorum rex Christianus factus	b 154
Grod Hunnorum rex	b 160
Christianus fit	b 161
occisus	b 162
Gundabarius quis	b 83

H.

Haeresis Nestoriana	b 116
Hannibal Afrorum dux	267
Italiae partem vastat	267
a Scipione secundo victus se veneno interficit	269
Heberus lingua sua in confessione non privatus	11
Hebraei ab Hiberno	12
Hebraea lingua ab Adamo usurpata	12
Hebraicae literae excogitatae	4
Hectoris et Heleni descriptiones	132
Hectoris mors	155
Hecubae descriptio	133
mors	135
Hecates templum subterraneum	408
Heliopolis urbs Aegypti	72
Helena Ladae filia	101
a Paride raptata	119
Helladici qui	83
Helena mater Const. M.	b 5
Helenopolis (Suga olim) unde dicta	b 10
civitatis jure donata	b 10
Terrae motu concussa	b 96
Helenoponti provincia	b 10
Heliopolitanum templum	866
Hercules Tyrius et purpura ab eo inventa	36
Hercules Heros	93

Antaeonem vincit	106	Jason quis	93
Hercules Theb. Jove Pico et Alcmena ortus	205	Icarus, eius mors	106
Augen ducit	205	Iconium a Perseo conditum	42
Italiae imperat	205	Idomenei descriptio	130
ejus ad Gades statuæ	205	Idololatria abolita	68
Hercules Polyphemus Acheloi patrem interficit	208	Ignis Aeternus	44
Unde dicitur cornu Acheloi avulsisse	208	Ignis in caelo apparuit	b 233
moritur	209	S. Ignatius martyrium passus	360
Heraclides quando vixit	204	Ilium conditum unda dictum	97
Herodotus quando flaguit.	204	Iliæ mater Rom. et Remi a milite compressa	226
Heraclea condita	339	Illus rex Phrygiae	99
Heraclis urbs eadem ac Daphne ab Hercule Mysta condita	260	Illus patricius occisus	b 102
Hermogenes Scythia	b 179	Inachus Argiv. imperator	31
Hexastoon ubi	388	Indarazar Manichaeus Episc. occisus	b 178
Hierosolymae quam diu desertae ab Antiocho vastatae	204	Indici regis habitus, descriptio	b 194
a Vespasiano	336	Indorum rex socius Romanus	b 194
Aelia vocatae	365	Indi a Baccho victi	49
Hierapolis urbs	b 17	Inscriptio Ecclesiae Antioch.	b 13
Hierum ubi	b 162	Interpres 72	250
Hippolytus Privignus Thesei diris devotus	109	Jocasta Oedipo nupta	61
mortuus	110	D. Johannes ab exilio revoc.	349
Hippodamia eadem ac Briseis	126	Joh. Gibbus militiae magister	b 105
Hippodromi figura	221	Joh. Isthmenus Chym.	b 109
Homerus poeta	183	Joh. Paphlagon	b 116
Homeritarum cum Auxumitis bell.	b 163	Jonitae qui	83
Honorii regnum	b 45	Jø a Jove Pico rapta	31
mors	b 48	Ejus fuga et mors	31
Honorias pars Bithyniae provin. facta	b 69	Jepolis condita	31
Hunni Gothique Europam populati	b 120	Jethor Graecorum pontifex	76
Hunni Sabiri regiones Rom. invadunt	b 124	Joviani Imp. regnum	b 25
Scythiam et Mysiam occupant	b 170	obit	b 28
victi	170	Iphigenia victima destinata	123
Thraciam invadunt	b 235	Aulide vixit	173
Hypasius Philos. quae inventit	214	Irenaeus Penta. comes Orien.	b 113
Hyperberetaeus mensis idem cum Oct.	298	Irenopolis Ciliciae urbs	b 40
Hypnethrum Caesarium	376	Isacius conspirator	ibid.
Hypatius imp. creatus	b 217	Isiodus quid invenit	70
occisus	b 218	Isocrates quando vixit	214
Hypatia viva combusta	b 60	Isocasius Phil. Paganismi accusatus	b 76
I.		in Christianorum album refertur	b 78
Jamblichus Philos. quando vixit	414	Israeliticus pop. a Cyzo cum sacris eorum dimissi	199
Jannes et Iambres magi	76	Jubalus quae excogitat	83
Japheto quae nam regiones obven-runt	16	Judaeorum a captivitate reditus	200
		a Graecis Antiochenis occisi multi	315
		a Caligula	316
		eorum fatalia tempora incipiunt	319
		a Nerone strati	832
		Contra Christianos conspirant	b 231
		Julius mensis unde	239

J. Caesar unde dictus	274	Lamechi duo	8
Triumviratu exutus	275	Lamechi Caino orti peccatum et poena	8
In Romanos arma sumit	275	Laomedon rex Ilii	107
Roma capta Senatores occidit	276	Laodicea a quo condita et dicta	258
Contra Pomp. arma movet	276	Eversa	386
ejus regnum	277	Jure Metropol. donata	387
Leges Romania ponit	277	Laodicenses Septimii dicti	388
interfectus	279	Latini olim Scitini dicti	205
Julianus Apost. Imp.	b 14	Latinus rex interfectus	212
unde Apostata dictus	b 14	Lavinium conditum	214
ejus in Persas exped.	b 17	Lausus Bithyniae praefectus	285
visio per somnum	b 15	Leda Thestii filia Tyndaro nupta	100
oratio ejus Misopogen	b 15	a Cygno vitata	101
ejus classis quanta	b 17	ejus partus Tergeminus	101
mortuus	b 21	Leges veteres Constantin. collectae	b 183
Julianus Latro Tyrannus occisus	b 180	Leius mysta	262
Julianici aurigae Christiani mors	b 243	Lenones circumforanei Antioch.	b 173
Juno quaeenam	19	Leontius Philosophus Athen.	b 52
Jupiter Picus sororem ducit	19	ejus testamentum et mora	b 53
occidenti imperat	21	Leonis Magni regnum	b 75
Jupiter Asterius	118	ejus jussa de die Domin. servando	b 78
Casius	253	exocionitas persecutus	b 79
Ceraunius	254	ejus literae ad Athenium	b 82
Bottius	255	Leontia filia Leonis M.	b 83
Justasas rex Samaritanus occisus	b 93	Leo Jun. Imperator	b 84
Justinus imperator	b 131	obit	b 85
ejus descriptio	b 131	Lepidus Triumvir	280
literae ad Coadem	b 137	Lex contra inceptum a Persis lata	19
Morti occumbit	b 150	Libya Pici Jovis filia Neptuno nupta	33
Justinianus Imp.	b 147	Libya regio unde dicta	221
ejus descriptio	b 151	Libanius Sophista Antioch.	b 14
Prasinae factioni studet	b 152	Linus D. Petri successor	330
ejus edicta	b 158, 163	Lithoprosopus mons	b 229
Bellum cum Persis gerit	b 199	Livius cum vixerit	277
ejus literae ad Chozroen regem	b 212	Lomnas rex	186
Pers.	b 212	Longinus qui	b 97
Imperatoris insignibus privatus	b 216	Lous mensis	373
ejus Institutiones sacrae	b 220	Lucullus contra Tigranem mixtus	228
ejus status	b 225	Lucii Pertinacis regnum et descript.	382
contra eum conjuratur	b 240	mors	382
Justinianopolis urbs unde dicta	b 154	Lucretia violata	229
Juveninus Martyrium passus	b 15	Ludus equestris a Romulo institutus	224
Juvenalia faemina	b 95	Lupae quaedam mulieres sic dictae	226
L.			
Labyrinthus regio	108	Lycurgus vir sapiens	52
Laconia a Lacone dicta	100	Lycus Argivorum rex	53
Laconides pulcherrimae	100	bello moritur	58
Lacedaemonium regnum eversum	111	Lycaon ab Achille occisus	164
Laius Thebanorum rex	59	Lycia a Lycaonia divisa	b 69
interfectus	61		
Lamechi uxores Elda et Sela	8		

Lycocranitae qui	b 179	Persas vincit	408
Lydii regni duratio	194	obit	413
Lynceus bellum Danao infert	82	Maxentii regnum et descriptio	ib.
Lytaurgus urbs Syriae	b 42	Maximi imp. regnum descriptio et mors	
M.			
Macedonici regni duratio	249	Mauzanitarum regio	b 19
Macedonia Rom. Imp. subicitur	266	Mausoleum Eudociae ubi	b 58
Macedones Antiochiam translati	257	Maurianus Comes vates	b 103
Macedonia secunda provincia facta	338	Mauritani Africae regiones occupant	b 243
Maccabaei interfecti	264	Maurisii victi a Theudericho	b 197
eorum reliquiae ubi sepultae	264	Mazabda vicus, postea Laodicaea	258
Macedoniae curator	b 172	Medi unde dicti	14
Magia a quo inventa	18	Medea a Jasone abducta	97
Magi	296	Medusa quae, truncata a Perseo	41
Magistratus Christiani Constantino-		Meerdotes bellum contra Rom. mo-	
poli praepositi	b 9	vet	351
Majorinus Senat. Romanus	b 83	diem obit	351
D. Mamas	b 80	Melantium mens Amanus quoque di-	
Manumissionis ritus	232	ctus	179
Manlius Capitolinus Gallos vincit	233	Melantia fluens	179
	233	Meleager quis	208
ejus bona direpta	234	aprum Calydonium occidit	209
respub. illi soli administranda da-		moritur	209
tar	236	Memnon Indorum rex, et mors ejus	162
Manichaeus Cerdo qui	399	Menelaus dux Graecus	113
Manichaei poenis affecti	b 148	ad Priamum contendit Helenam	
illis sua Haeresis indulta	b 212	petens	122
Manichaei Bundi dogmata	410	Menetes Legopolis rex	126
Mars qui	20	ab Achille interfectus	126
Marsyas Philosophus mente captus		Mensium Macedonicorum nomina	219
in fluxum se iniecit	93		219
Marsyas amnis unde	93	Menses Syrii Macedonicorum nomi-	
Marcion Manich. dogma spargit	365	nibus dicti	257
Marci Antonini Imperium	368	Menas qui	b 111
ejus regnum et descriptio	368	Menas Patriarcha Constantinop. a	
Lex ejus	369	Papa excommunicatus, restitutus	
interitus	370		b 226
Mariades Magistratus Antioch. occi-		obit	b 230
sus	39	Meropes unde	13
Mariana uxor Valentin. praescripta	b 33	Mercurius quis	22
Marciani Imp. regnum et descriptio	b 73	Mercurius Trimegistus	29
	b 74	ejus opinio de Trinitate	29
Ejus edictum	b 74	ad Aesculapium de divina natura	29
Martyropolis	b 154	Merionis descriptio	130
S. Marius Martyr	b 187	Meran	b 174
Marcellus captus se occidit	b 241	Mesopotamia provincia facta	358
Maximianopolis terrae motum passa		Minos Europae filius Athenis bellum	
instaurata, Constantina dicta	b 10	infert	105
Maximianus Martyr	b 15	Minotaurus unde dictus	106
Maximus Senator rebellis	b 47	Minei in regno succedit	107
Maximiani Imp. regnum et descrip.	413	e Labyrintho extractus et occisus	108
Alitarcha fit	ib.	Misos Tragoedus quae invenit	181
Ioannes Malalas.			

- Orthodoxi afflicti** b 138
Osdroes Armeniae rex 352
Osdroina urbs 358
Ostrys Thraciam depraedatus b 79
- P.**
- Palamedes quae invenit** 129
Palladium ablatum 141
 in foro Antiocheno ponitur b 6
Palatia unde dicta 213
Palaestina provincia facta b 5
 terrae motu concussa b 229
Palmyrae urbis fundator quis b 152
Paltus urbs et Gabala provincia facta b 183
Panduristae 227
Panemus idem ac Julius mensis 373
Panis perpetuus qui 381
Panes Palatini b 9
Paris Priami filius Alexander dictus 114
 ab Agricola educatus 114
Panegyria in Venerem componit 115
 unde fabula de tribus deabus 113
Helenam abreptam Trojam vehit 119
 ejus descriptio 133
Parmenius torrens 301
Parathemaspatas contra Romanos profectus 352
 Persarum imperator fit 357
Parium urbs conditum 115
Pasiphae uxor Minois 106
D. Pauli descriptio 331
Paulus Macedonicus occisus 267
Paulinus quis b 51
 interfectus b 57
Paulus Patriarcha moritur b 138
Paulus Constantinop. conjurator captus b 241
Pelops Graeciae rex 104
Peloponnesus ab illo condita 104
 Pelena dicta 16
Pelagius Patricius occisus b 103
Pentheus filius Agaves cum Baccho pugnat 50
 per insidias interemptus 51
Penthsilea quae interfecta 159
 interfecta 161
Perseus Jovis Pici filius 40
 Persas docet Medusaea mysteria 48
 ignem aeternum in Persida fert 44
 arbores Persicas serit 43
- Gorgone sua occaecatus interimitur** 45
Persae unde dicti 43
Magog et Maguaei dicuntur 18
 unde Magiam et Astronomiam didicerunt 18
 fusi a Romanis b 189
 eorum in Romanos conspiratio b 193
 victi b 208
 foedus cum Romanis ineunt b 219
 eorum sub Maxentio invasio 414
Persa Ztathio bellum inferit b 153
Persarmeniae regiones Romano Imp. adjectae
Perithous a Trioerbero laniatus 75
Pericles quando vixit 214
Perittius mensis qui 265
Perozes Persici regis filius b 174
Pessinuns urbs b 43
Pestis Constantinopolitana b 232
Petrus Paramonarius S. Euphemiae Episc. Antiochensis constitutus b 86
 Euchaita relegatus b 91
 restitutus b 91
D. Petri descriptio 380
Pharaoh Maracho Aegypti rex 30
Pethsonius, Comoedus 76
 illi datum oraculum de deo 79
 ejus tabula lapidea 79
Phaedra Thesi uxor 108
 a viro amota 110
 se interimit 111
Philoctetis descriptio 130
Phineus Judaeus Antiochiam vastat 315
 interfectus 316
 ejus caput in Orontem injectum 316
Philo Xenus ab exilio revocatus b 132
Phocas Patricius b 146
Phoenicia quae et unde dicta 36
Phoenicia Libanesia a Maritima divisae et provincia facta b 39
Phoenix primus purpura indutus 37
Phoenices artem tinctoriam inveniunt 37
Phorbantes rex Lesbi occisus 125
Phrygia salutaris provincia facta b 9
Phryx patricius b 121
Pilatus a Nerone truncatur 331
Pisistratus dux Lydorum 193
Planetarum antiqua nomina 27
Plato agnoscit Trinitatem 240

- Placidia soror Gratiani Imperatoris**
 b 37
 rapta ab Alaricho b 46
Plutarchi Philosophi de diis opinio
 67
Plutarchus Christianus Syriae prae-
 fectus b 3
Polynices ab Eteoclo occisus 63
Pollux Ladae filius 101
Polymnestor quis 123
Polydorus Priami filius 123
 Polyxena ab Achille amata 165
 ejus descriptio 134
Polyphemus quis 145
 cur tres oculos habere fertur 143
 cur ab Ulyse inebriatus 148
 cur occaecatus 148
Polydamus rex Phoenicum 161
 ab Ajace occisus 163
Pompeius M. Tigranem vincit 270
 quas regiones subegit 270
 a Julio Caesare interemptus 270
Pompeiopollis terrae motu concussa
 b 168
 b 168
Pondera mensurae et limites inven-
 ta 2
Pontous Senat. Romanus praedives
 314
Pontus Ptolemoniacus ubi 832
Pontus Hemipontus vocatur, provin-
 cia fit b 89
Porphyrius Syriae praefectus b 93
Priamus Ilii rex 113
 oraculum illi de Paride datum 114
 ejus descriptio 130
 mors 136
Principes insulae 95
Proetus Graeciae rex 102
Proserpina a Tricerbero laniata
 unde a Plutone rapta dicitur 75
Prometheus grammaticus 84
 unde homines fingere dicitur 85
Procla Pilati uxor 309
Procopius quis b 67
Proclus Philosophus Antiochensis
 b 120
 b 124
 b 171
Probus patricius accusatus b 175
Proclianus interfectus b 175
Ptolemaeorum series 250
Ptolemaeus Secundus et Philadel-
 phus distincti 250
Pulcheria Augusta b 51
 mortua b 75
Pygmalion Sichaeum occidit 207
Pylades Orestis socina 173
 ab Iphigenia hospitio exceptus 176
Pylae ubi b 89
Pyrrhi descriptio 131
 ejus ad patriam reditus 167
Pythagorae Samii placita 201, 2
 quando floruit 204
Pythium certamen Apollini sacrum
 194

Q.
Quintiliani Rom. Imp. regnum et de-
 scriptio 396

R.
Ravenna urbs b 46
Recimer quis b 81
 interfectus b 83
Redemptorium Antiochense quid 301
Regum formula, jussimus et sanc-
 vimus, unde 217
Remus a Lupa eductus. 226
 interfectus 217
 ejus status motuum civilium sed-
 trix 217
Rhodius colossus erectus 189
 Rhodii Colossenses dicti 189
Rhodus terrae motu concussa 242
Rhodanus vir petens, praefectus
 b 32
Rhosus urbs a quo condita 253
Rogathinus Cytziniem occidit b 243
Romulus a Lupa nutritus 226
 ejus Alphabetica convivium 217
 illius oraculum de Remo 217
Romani unde 216
 sines suos preferre incipiunt 203
 ad Indorum regem Legatos mit-
 tunt b 194
Romanum cum Persis bellum quam
 diu duravit b 199, 200
Roma a Gothis capta b 226
Rufinus Syriae praefectus b 4

S.
Sabinae virgines raptae 225
Sabbararsacius Persarum rex b 19
Sacrae Scripturae translatae in Graec.
 250
Sala filius Cainan tabulas Egrege-
 rorum in Chaldaea exscribit 10
Saltatoria ars inventa 214
Salustius quando vixit 272

Salamine terrae motu concussa, in-	ejus puerperium	48
staurata, et Diospolis dicta	Serucus filius Ragavi Idololatriae au-	63
296	tor	
Salamias motu terrae concussa	Sergius Diaconus	b 206
415	Sergius laesae majest. postulatus	b 240
instaurata	ibid.	
Constastia dicitur	ibid.	
Sampsigeramus Veneris sacerdos	391	
Samosata Ephraesiae urbs	b 17	
Samaritanorum a Romanis defectiq	Sethus literas Hebraicas et Astrono-	4
b 180	miam invenit	
victi sunt	ejus lapideae tabulae	5
b 181	deus appellatur	6
Samaritae Coadi contra Rom. auxi-	Severi Imp. regnum et descriptio	383
liantur	b 192	
Sanatrucius Meerdotis filius	mors	389
351	Severus Patriarcha Antioch.	b 132
contra Romanos profectus	352	
a Trajano captus et interfectus	357	
357	Sibylla Cumaea	229
Sappho Poetria	Krythraea	97
87	Sicyoniorum respublica a sacerdoti-	83
Sapores Persarum rex Syriam et	bis administrata	83
Antiochiam vastat	Sicyonii Helladici dicti	83
391	Sichaeus interfectus	206
ejus copiae profligatae	Sidon urbs a quo condita et dicta	69
892	interficitur	392
Sardanapali luxuria mors et Epita-	Silpius mons	32
phium	21	
Sarabarus rex Persarum	Silvanus Comes	b 27
b 3	Simon Magus et ejus Canis	326
Saramannus fons	ejus miracula et mors	329
363	Simonium ubi	329
Saturnus Gigas Orientis Imperator	Simmas dux Rom.	b 202
quae excogitat	Sindus mons	5
19	Smyrna terrae motum passa	317
Scamander fluvius	161	
Schisma Antiochenum	b 133	
Scirti milites Bacchi	50	
Scipio Consul Rom. Carthaginem di-	Scrates quando vixit	204
ruit	Sol Aegypti rex	26
268	Solis longa defectio	193
Scipio secundus Hannibalem et An-	Solon Philosophus quando floruit	194
tiochum vincit	269	
Scirtus fluvius	141	
377	Solennia Daphnes qualia	b 111
Seythopolis urbs unde dicta	Sophocles quando vixit	204
a Samaritis combusta	b 180	
Seythae in Persida translati	Sosibius Antiochanus Romae obit	290
28	Parthi dicuntur	28
28	Sostres Aegypti rex	28
Sebastianus Senator rebellis	quas regiones subegit	28
b 47	Sosthenium fanum ubi	96
Isaurorum dux creatur	b 174	
Sela Lamechi uxor	8	
Seleucia Palaeopolis dicta	180	
a quo condita	254	
ab Isauris vastata	b 66	
Seleucus tricator Asiae imperator	252	
ejus uxores Apame et Stratonica	253	
in Perside LXXV. urbes condit	259	
mors ejus et Sepultura	261	
Semo quae regiones obvenerunt	14	
Semiramis Saturni uxor Rhea dicta	19	
19	Semele Cadmi filia	47
47		

Persas superat	b 189	Theodosius Imp. Rom. Christianus	b 37
Surenas quis	b 26	Ecclesia interdictus	b 43
Susianum castrum Justinianopolis dicitur	b 179	ejus mors	b 44
Syche urbs Neapolis dicta	84	Theodosius Jun. Imp. Rom.	b 49
Sycae urbs	b 120	Factioni Prasinæ studet	b 50
Synagogae Judaeorum incensae	315	ejus de Prasinis edictum	b 50
Synodus Nicena contra Arium	b 9	nuptiae cum Eudocia	b 55
Synodus a Theodosio vocata et quae in ea agebantur	b 41	Theophilus Bithyniae praefectus	b 76
Ephesina contra Nestorium	b 70	Theoderichus Consul Rom.	b 90
Chalcedonensis	b 73	contra Zenonem arma capit	b 94
Constantinopolitana ab Agapeto Episcopo Romano convocata	b 221	Arianismi sectator	b 96
Synodica Papae Romani	b 238	Theodosium Augustalis interfectus	b 119
Syria pro Judaea	12	Theocritus comes occisus	b 131
unde dicta	36	Theodotus praefectus	b 139
Syriaca lingua pro Hebraea	12	Theodorus Teganistes	b 139
Syrus Agenoris filius	33	Theodora Augusta crucem gemmatam Hierosolymam mittit	b 148
Arithmeticam docet.	39	Lenones circumforaneas prohibet	b 174
		Ecclesias multas locupletat	b 174
		dilem obit	b 227
		Theocritus Episc. Caesariensis	b 234
		Theopolis quae	b 177
		Theodorias urbs	b 178
		Theobous quis	53
		Antiopam vitiat	54
		Thobelus quae excogitat	3
		Thoas Scytharum rex	178
		Thuras Assyriorum rex Bael et Mars dictus et a Persis adoratus	20
		Thules Aegyptiorum rex	26
		illi datum de Trinitate cruculum	27
		mors ejus	27
		Thymbraeus Apollo	139
		Tiberius Rom. Imp. regnum et descriptio	299
		quaenam Antiochiae destruxit	300
		in Persas bellum movet	300
		moritur	312
		Tiberias exstructa	303
		Tiberia urbs Thraciae	304
		Tigranes Armenus a Pompeio victus	270
		Tindarus maritus Ledae	100
		Tiresias Baeotum Philosophus quae docuit	46
		relegatus	46
		Titus Vespasianus Palaestinam vastat	336
		Imperator fit	339
		ejus regnum et descriptio	339
		mors	340
		Torcis Persice regem insignificat	351

T.

Taciti Augusti Imp. regnum, descriptio et Mors	399
Talzaues Sarazenus	b 198
Tantalus Mycenarum rex	98
Tarus urbs a quo condita, unde dicta	43
Tarquinius Superbus expulsus	229
Taurus rex Cretae Europam abducit	85
Taurus Notarius Pasiphaes	106
Telephus Italiae rex	205
Templum Salomonis Jovi dicatur	264
Templa Dianae Herculis et Martia motu terrae dirupta	317
Tenebrae per integrum diem	406
Thales Philosophus	193
Milesius Atheniensibus Legialator	87
Thara statnarius	65
Thebae conditae unde dictae	58
Thebanorum bellum civile et ejus causa	61
Theatius Laconiae rex	100
Thesus Aegaei Thessaliae regis filius	107
Phaedram ducit	108
Themis Graecus quaenam invenit	181
Thessalonica quae, et a quo condita	243
Thermae olim dicta	248
Thebais Aegypti urbs	387
Thermus quis, bonis spoliatus	387
Theon Philosophus quae docet	b 37

de Transmigratione animarum opi-
natio a quibus inducta 240

Trajani Imp. regnum et descriptio
350
 ejus bellum cum Persis 352
 mors 362

Trachonitis b 182

Triptolemus Inachi filius 32

Trinitatem Orpheus agnovit 91

Tricomitae qui 177

Tributum fumarium exactum 317

Tripolis terrae motu concussa, et
 instaurata b 73

Tribonianus Quaestor Antioch. ma-
 gistratu privatus b 216

Tros Phrygiae rex 97

Trojani belli causa 113

Troili descriptio 132

 occiditur ab Achille 164

Trocondes dux b 88

Troja condita 97

Tyana urbs 342

Tydeus Diomedis pater 207

Tyrax Hunnorum rex b 159
 in farcam actus b 160

Tzanni quas regiones diripuerunt
 b 42

Tzittas militiae magister b 204

V.

Valeriani Imp. regn. et descriptio
 390
 mors 393

Valentiniani Severi regnum b 28
 uxorem relegat b 33, 4
 obit 34

Valerianus Valentiniani f. Imp. b 37
 b 55

Valerius frater Kudociae b 135

Valeriana quae b 85

Valentis regnum b 85

Varius Senator Romanus 314

Venetus color unde 222

Veronica mulier Judaea fluxu san-
 guinis a Christo curata 306
 Christo statuum ex aere ductili
 fingit 308

Verina Augusta b 87

Vespasiani regnum et descriptio
 336
 Templum ventorum condit 339

Vigilius Papa Rom. b 228
 ejus nomen e sacris diptychis ex-
 punctum b 228

Vindicus Bruti servus manusiusua
 220

Vindices qui b 116

Virgilius quando floruit 277

Vitelli regnum, descriptio et mors
 335

Vitalianus Thrax quas regiones oc-
 cupavit b 114
 ejus classis vivo sulphure combu-
 sta b 122
 victus 123

in Gratiam a Justiniano receptus
 b 132

occisus 134

Vitus conjurator captus b

Vites a Baccho inventae 48

Ulyssis oratio pro Palladio 139

a Cyclope captus fugit 148

a Polyphemo captus evadit 149

apud Circei commoratus 151

ejus socii in Poroos mutati 152

apud Calypsonem manet 153

in Charybdim incidit 154

Ithacam pervenit 155

Vox audita a Judaels sacerdotibus
 in sancto Sanctorum. 319

X.

Xanthicus mensis idem cum Aprili
 116

Xenophon quando vixit 240

Xerxes Coedis filius b 174

Xylelaeus Gothicus b 169

Z.

Zacharias Tyrius Patriarcha factus
 b 149

Zamanazus Iberorum rex b 159

Zarbus vir Senatorius Romae 347

Zenobia uxor Enathi 892
 captiva fit ab Aureliano 397
 interfecta 398

Zeno Imperator b 84
 ejus regnum b 86
 contra Constantinopolitanos arma
 movet b 89
 ejus edictum b 94
 mors b 104

Zethus Antiopae filius 55

Zilgibus Hunnorum rex contra Rom.
 arma capit b 187
 occisus est b 138

Zoroaster Astronomus Persicus igne
 coelesti absumptus 20
 ejus cineres Persici regni tutela 20

Ztannica Ponti 399

Ztatthius Lazorum rex Christianus
 factus b 134
 Valerianam ducit b 185

Zticca neci datus b 139

Ztittas militiae magister b 157

INDEX SCRIPTORUM.

- Acta apostolorum 255, 11.
 Africanus 53, 14. 62, 6. 69, 3. 72,
 14. 90, 7., 17. 158, 14. 269, 8.
 Alexandrinarum rerum scriptores
 220, 17.
 Apollonius 79, 17.
 Archiloachus 68, 5.
 Arrianus 274, 17.
 Auleas 61, 12.
 Auleas 143, 1.
 Brunichius 187, 14.
 Buttius 34, 22. 193, 17. 262, 21.
 Callimachus (88, 3.) 175, 1.
 Castor 157, 19.
 Cephalio 40, 9. 45, 9. 49, 11. 90,
 1. 165, 5.
 Charax 81, 14. 175, 5.
 Clemens (Κλήμιος) 34, 10. (Κλή-
 μης) 228, 18. 231, 11. 240, 2.
 242, 21. 280, 2. 429, 13.
 Cyrilus 27, 12. 58, 12. 188, 12.
 Democritus 85, 3.
 Deucalion 70, 8.
 Dictys 107, 1., 6. 119, 23. 122, 2.
 132, 22. 135, 12. 250, 3.
 Didymus 81, 8. 86, 17. 166, 22.
 Dinarchus 45, 3.
 Diodorus 54, 13. 68, 10.
 Dionysius 190, 15.
 Dionysius 252, 2.
 Domitianus 810, 18.
 Dominus 88, 16. 142, 19. 235, 7.
 266, 10. 273, 3. 287, 13. 297, 9.
 18. Dominus 208, 2.
 Epigramma in Sardanapallum 19,
 11.
 Euripides 31, 6. 34, 19. 43, 18. 49,
 11. 53, 12. 72, 11. 84, 16. 86,
 11. 88, 13. 117, 1., 14. 136, 14.
 187, 1. seq. 143, 3. 166, 4. 359,
 18.
 Eusebius 53, 17. 57, 9. 70, 9. 150,
 11. 190, 18. 197, 16. 207, 15.
 228, 20. 256, 10. 260, 15., 19.
 429, 14.
 Eustathius 399, 3.
 Eutropius 209, 6. 334, 11.
 Eutybianus 332, 9.
 Florus Epitoma Livii 211, 2.
 Hermes Trismegistus 26, 14. 343,
 12.
 Herodotus 26, 9.
 Herodotus 157, 19.
 Homerus 24, 14. 117, 16. 119, 23.
 132, 21. 143, 21.
 Ioannes 58, 12.
 Iosephus 6, 20. 7, 4. 53, 11. 247,
 20. 248, 4. 260, 13.
 Irenaeus 160, 8. 190, 2. 269, 8.
 Iulianus 323, 2.
 Iuvenalis 263, 2.
 Licinius 180, 12.
 Livius 178, 14. 183, 10. 215, 19.
 Lucanus 215, 12. 224, 20.

- Lucianus** 77, 1.
Magnus 329, 2. 332, 8.
Manetho 25, 11. 59, 14.
Minos 143, 1.
Nestorianus 324, 12. 376, 19.
Ninus 76, 21. v. *Addenda*.
Origenes 12, 16.
Orpheus 72, 17. seq. 73, 17. 74, 1.
 75, 2., 6. 76, 6. 343, 13.
Palaephatos 24, 17. 33, 9. 41, 18.
 53, 11. 63, 2. 83, 4. 209, 7.
Paris 92, 11. 93, 3.
Pausanias 88, 15. 197, 17. 203, 22.
 204, 5., 8. 248, 15.
Phidias 117, 14. **Phidalius** 120,
 5. 121, 1.
Philochorus 45, 5.
Philostratus 297, 10.
Phlego 240, 18.
Plato 85, 21. 188, 7.
Plinius 178, 13.
Plutarchus 56, 4.
Polybius 157, 19.
Porphyrius 56, 11.
Priscus 359, 4.
Pythagoras 158, 12. 159, 2.
Rheginus 54, 7.
Sallustius 209, 2.
Scriptura sacra 1. 4. 5. saepius. 7,
 1., 7., 13., 14. 9, 1., 5., 14. 10,
 4. 17, 11. 19, 5. 34, 12. 61, 2.
 65, 10. 67, 6. 75, 2. 81, 17. 156,
 15. 160, 8. 228, 6., 9., 11., 13.
 229, 11. 231, 7. 236, 18. 241, 5.
 321, 19. 357, 22.
Servius 162, 14. 181, 2.
Sisyphus 117, 1. 119, 22. 132, 19.
Sophocles 40, 13., 16. 41, 3.
Sotates (Sotades) 25, 16.
Symmachus 7, 17.
Tatianus 242, 21.
Thales (Thalles) 157, 18.
Themis 142, 22.
Theophilus 29, 4. 59, 17. 85, 9.
 157, 20. 195, 20. 220, 17. 228,
 18. 252, 16. 429, 13., 17.
Timotheus 158, 5. 159, 2. 228, 18.
 232, 6. 429, 13., 17.
Tranquillus 34, 4.
Virgilius 132, 21. 162, 13. 178, 13.
 216, 3. 220, 2. 295, 6.

INDEX GRAECUS.

- αβροζία* 492, 11.
ἀγανακτήσας κατὰ τοῦ υἱοῦ 88, 22. 152, 6. 156, 6. 166, 3. 205, 23. et alibi. *ἡγανακτήθη* 438, 21. 455. 11. 449, 12.
ἀγαπήσαι φίλων 464, 4.
ἀγειν. *ἡγάγετο* πρὸς γάμον Κομιτῶ 430, 10. *ἀγάται* 110, 1. *ἀναγάγει* 250, 21. 457, 20. *συναγάγει* 476, 14. *ἄξας* 123, 21. *ἄξαιτε* 98, 18. *ἀντεισάξας* 398, 7. *εἰσάξαντας* 217, 14. *κατάξαι* 185, 14. *συνάξαι* 185, 6. *συνάξας* 119, 5. 177, 19. 206, 15. *συνδιήξεν* 167, 8.
ἀγκυλόριμος 105, 7.
ἀγνεύσαντες active 135, 4. 207, 14. *ἀγνώστως* 131, 3.
ἀδρανεις 215, 15
ἀηδισθέντα 356, 19.
ἀθλησις τῶν ἀγίων ἀποστόλων 483, 16.
αἰρειν. *ἄρον* 240, 13 *ἐπαρόντες* 462, 19.
αἰρετίζεσθαι. *ἡρτίσατο* 4, 14.
αἰφνίδιον 245, 6. 405, 11. 471, 6.
αἰφνιδίως 490, 1.
αἰμαλωσία carpitū 150, 10. 151, 20. 154, 9. 406, 13.
ἀκολουθοῦντες τῆς συνόδου 412, 11.
αἰοῦσι ὁ τόπος dicitur 255, 19.
αἰοῦειν ἄλλοτριωφάγοι 180, 10. *αἰηκοῶσα* 353, 4.
αἰριβοῦν. *ἠκριβῶσαι τὸν Ἀγαμέμνονα* 138, 3. *ἠκριβῶσατο κατ' αὐτῶν τῶν χρόνον* 230, 14.
αἰριβῶς οὕτως ἐστὶν ὁ Χριστὸς 254, 12.
ἀκροπολίται 216, 23.
ἄκτα 443, 20.
ἀκῶνωκα 265, 4.
ἀλαστόρων δαιμόνων 473, 6.
Ἄλβον μέρος 176, 1.
ἀλεκτροῦσαν. *μετὰ ἀλεκτροῦσαν* 275, 5.
ἀληθινὸς purpureus 33, 12. 413, 14.
ἀλλοτριωφάγοι 180, 10.
ἀλταρχησι 311, 17. *ἀλταρχησαν* 417, 7.
ἀλταρχης 286, 12, 14. 289, 14. 310, 10. al.
ἀλταρχικά 312, 2.
ἀλταρχος 810, 10. 417, 8.
ἄλωσις τῆς πόλεως de terrae meta 424, 4.
ἄμα cum genitivo 95, 10. *cum genitivo et dativo* 219, 22.
ἀμιξία 464, 1. 483, 10.
ἀμνησθαί τιτι προ τινα 62, 16.
ἀμφιένυσθαι. *ἠμφιεσμένον ὄχημα χρυσοῖς πετάλοις* 457, 22. *ὄχηματα ἀγγύρη ἠμφιεσμένα* 453, 1.
ἀμφιδαλῆν? 287, 13., 17.
ἀμφοτέρως. *τῶν ἀμφοτέρων* 220, 3. 225, 19. 384, 9., 18. 399, 2. 478, 1. 491, 12.
ἄν. *ἐκηράτησεν ποίας ἄν εἰη χείρας* 137, 18. *ὅσα ἄν ἤτήσατο* 363, 5.
ἄνά. *ἠμερησίας ἀνά φύλλις* 439, 14.
ἀναβάθρα τοῦ Ἰππικῆ 474, 22.
ἀναβλύζουσα λεκτίδας χρυσοῦ 456, 3.
ἀνάγειν. *ἀνήγαγον τῷ Θεῷ* 63, 15. 230, 6. 254, 3. 346, 8. 393, 2. 416, 14. 440, 1. al.
ἀναγινώσκων litteris operam dano 92, 12. 352, 9. *ἀναγνοῦς καὶ ἀνατραφεις ἐν Κωνσταντινουπόλει* 383, 6.
ἀνάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο τοῦ ἀρχιερέως βακτισματος 427, 21.
ἀναδύηται. *ἀναδύνετα πρὸς τὰ δεξιὰ μεταξὺ αὐτῶν* 455, 9. *ἐνεδύη περι τὸ ποιῆσαι τὰ πάντα* 20.

- ἀνακρίσεις αὐτῶν 397, 20.
 ἀνακρύπτειν. τὰ ἀνακρύπτουσα εὐα-
 τισ? 205, 18.
 ἀνακαθίκανοις 448, 6.
 ἀναίλουσι Μαρτίων 404, 15. ἀνή-
 λωσέ με 409, 5.
 ἀναλογουμένην, 1. q. ἀνάλογον 285,
 19.
 ἀναμταξὲ 414, 2.
 ἀναπατεῖν 130, 12.
 ἀνάπλους ὁ πῖραν Κωνσταντινου-
 πόλεως 403, 2. 405, 12., 17.
 ἀνάπτεισθαι. ἀνηφθῆ (amore) 180,
 14.
 ἀναρθῶσθαι. ἀνερθῶσθαι 461, 6.
 ἀναρθῶσις 39, 14. 460, 16.
 ἀνασταταγμὸς 63, 21.
 ἀνατρέφεισθαι. ἀναθροφάμενον 52,
 13. 83, 14. 453, 17., 18.
 ἀναφίρειν. ἀνηνέχθησαν 251, 5.
 ἀνήνεγκαν 262, 15. ἀνετέγκαι
 386, 5.
 ἀναφραγῆσαι 328, 18.
 ἀναφρίειν. ἀνεφρίσθη ἡ θύρα 380,
 13.
 ἀνθρῆος. ἀνθρῆα καὶ κλήθει καὶ
 φρονήσει 430, 21.
 ἀνθροποιεῖται 436, 14.
 ἀνευτέρισην 115, 16.
 ἀνεκηραίασας 383, 17.
 ἀνέρχεται ἡ θάλασσα καὶ κατακλύ-
 ζει πάντας 481, 9. 19.
 ἀνέχεσθαι. τῶν πρεσβυτέρων μὴ ἀνα-
 σχεθέντων εισελθεῖν 471, 14.
 ἀνθηροπόρεωσας 257, 7. 425, 7.
 ἀνθρωπιστὶ 253, 14.
 ἀνθρωπος. γυναικῶν καὶ ἀνθρώ-
 πων 66, 10. τῶν ἀνθρώπων ho-
 mines 228, 17. τῶν ἀνθρώπων
 τοῦ ἀδελφοῦ 325, 3. al.
 ἀνταίρειν. ἀντήρειν ὁ πατριμὸς 385,
 9.
 ἀντεκόνισμα 36, 16.
 ἀντέχεσθαι. οὐκ ἀντεχόμεθα διοι-
 κεῖν 274, 12.
 ἀντιπράσας 80, 12. 95, 12. 189, 7.
 ἀντιποιεῖσθαι. ἀντεποιεῖσθαι τοῦ
 Ὁδυσσεὸς 113, 15. 176, 15. 351,
 5.
 ἀντιφῶρον 397, 23.
 ἀντιφωνήσαντος ἐπὶ αὐτῶν Ταῖ-
 ζάνου 460, 18.
 ἀντίειν. ζήσασμεν πλέον οὐδὲν 450,
 7.
 ἀβίας κοιαιστωρος εἶχεν 370, 13.
- ἀπάγειν. ἀπήγαγον τὴν ἀπόκρισιν
 154, 18., nisi ἀνήγαγον legendum.
 ἀπαλλαγὴν de iudiciis 448, 9.
 ἀπαλλάττειν de iudiciis 884, 10.,
 12., 16.
 ἀπατεῖν. ἤπατοῦντο 267, 7.
 ἀπειλὴ malum 142, 12. ἀπειλῆς
 πεπληρωμένα πολλά ἐγένοντο 454,
 10. ἀπειλὴ φοβερὰ θεοῦ de ter-
 rae motu 420, 2. 498, 7., 18.
 ἀπληκῶον 333, 15. 358, 19. 452,
 20, 24.
 ἀπλοῦν. ἀπλόσαντες ἑαυτοὺς 472,
 17. ἠπλωμένοιεν εἰς Ἔβαφος ἑ-
 κρῶν 453, 11.
 ἀπὸ σκαθίου 493, 20. ἀπὸ τῆς
 γυναικὸς ἤκουσαν 481, 18. ἀπὸ
 νομισματοῦ ἐπὸς 441, 7. ἀπὸ
 διαλαλιῶς ἀπεκεφαλίσθησαν 389,
 11. ἀπὸ ἐπαύρων 286, 18. ὁ
 ἀπὸ φιλοσόφων 252, 3. al. ἀπὸ
 cum passivo 20, 2. 26, 6., 13. 69,
 6. 74, 2. 87, 20. 153, 18. 154,
 16., 17. 159, 7. 199, 21. 220, 10.
 222, 3.
 ἀποδιδόναι. ἀπέδωκαν τὰς ψυχὰς
 380, 16. τὸ πνεῦμα 409, 19.
 ἀποζωννύναι. ἀποζωσθεῖς τῆς ἀ-
 ξίας αὐτοῦ 370, 8. ἀπεζώσθη
 480, 16. 490, 18.
 ἀπόθια 477, 8. ἀποθίτων οἶτου
 307, 3. 399, 17. 467, 21.
 ἀποκαθαρίζαντες 135, 4.
 ἀποκαθαρισμὸς 37, 5. 221, 22. 275,
 20.
 ἀποκαθιστάναι. ἀπεκατέστη 485,
 22.
 ἀποκειμένην *floram* 89, 15.
 ἀποκινήσαντος αὐτοῦ τῆς ἐξαρχίας
 427, 11.
 ἀποκρασίμου 482, 19.
 ἀποκριθεῖς 370, 19.
 ἀποκρισιμῶρος 486, 13.
 ἀποκρούει 101, 20.
 ἀποκρούπτειν. φυγεῖν καὶ ἀποκουρβῆ-
 ναι τὴν τοῦ δήμου ὄργην 407, 8.
 ἀπολύσαντες τοῦ ἱππικοῦ 474, 11.
 ἀπολυθῆ ἀπὸ καστειλίου 387, 8.
 ἀπομένειν. ἀπέμεινεν 385, 20. ἀ-
 πομεινάντων ἐν αἰγματοσίᾳ 460,
 11.
 ἀποπέμπειν. ἀπέπεμψεν ὁ χαρακτήρ
 αὐτοῦ ἀστραπῆς 454, 7.
 ἀποπληρωθῆναι τοὺς ἔμοιθι δαυει-
 στὰς 439, 16. 440, 8.

ἀπεκτιλῶν. ἀπεκτιλώθη 484, 8.
 conl. Ch. codex ἀπεκτελώθη.
 ἀποσκᾶν latrociniari 420, 13., 15., 21.
 ἀποσχίζαν. ἀπέσχισαν absolute 309,
 20. 327, 17.
 ἀποτάττειν. ἀποταξάμενος τῆ ἀν-
 τοῦ γυναικί 219, 9 ἀπειτάξωτο
 τῆς βασιλείας 312, 4.
 ἀποτέμνειν. ἀπεμήθησαν 491, 16.
 ἀποτιναξάμενος τὴν τῆς οἴης δου-
 λείας τύχην 182, 20.
 ἀποφείρειν. ἀπηρέχθησαν πρὸς τὸν
 στρατηλάτην 456, 15.
 ἀποχειρίζεσθαι. ἀπεχειρίσθη 492,
 9.
 ἀπεχρησθῆαι. ἀπεχρήσατο ἑαυτῇ
 89, 22. 111, 8. 220, 10.
 ἀπρόϊτον 356, 19.
 ἀρετῇ πάσῃ κοσμήσας 320, 5. 339,
 10. 401, 2. ἀρετῇ tinctura 32,
 9.
 ἀριθμὸς militum 332, 10. 337, 18.
 349, 5. 426, 3. 432, 1.
 ἀργυροκρατία 395, 9.
 ἀρχομόρφους 120, 4.
 ἄρμα 314, 6. 394, 15.
 ἀρσάκης 270, 8.
 ἀρενοκοιτοῦντες 436, 5.
 ἀρχαίους archivis 449, 21.
 ἀρχιευνοῦχον 340, 2.
 ἀρχιμάγοι 444, 7.
 ἀρχίφυλος 460, 19.
 ἀστεκητής 494, 8.
 ἀσκητικῇ 106, 17.
 ἄσπρην στολήν 286, 18. σπονδαία
 ἄσπρα 287, 1. ἄσπρον στολήν
 287, 10, 15. 310, 4. al.
 ἀσσοκουρος 302, 5.
 ἀστρονομία τῶν ἑκτὰ ἀστέρων τῆς
 μεγάλης ἄρκου 175, 14.
 ἀσφαλισθέντα φυλάττεσθαι αὐτὸν
 ἐκίλευσεν 447, 18.
 ἀσχολομένων εἰς τὰ πλήθη 128,
 10.
 αὔγου. αὔγουσ 123, 12. 160, 4.
 243, 12. 289, 11. 378, 14. 477,
 11.
 ἀγνοστάλιος 224, 12. 230, 17. 401.
 21. 431, 11.
 ἀψιδεντήσαντες τὸν ἡγέμενα 257,
 15. 291, 12. 311, 15. 359, 13.
 462, 12.
 αὐθεντία 215, 9.
 αὐταρκεῖν 440, 5. 482, 7.
 αὐτοματιστῆς Εὐριπιδεὺς 251, 1.

αὐτὸς pro articulo 20, 6. 182, 12.
 et passim. αὐτῆς εἰς 78, 1.
 ἀφαιρέσθαι. ἀφειλάμενος 211, 9.
 463, 21. 475. 18.
 ἀφαιρίζει τῆς ζωῶν κραιιδείων
 100, 12.
 ἀφιλονεικῶς 477, 22.
 ἀφνία 278, 6.
 ἀχαριστεῖν. τῆ ἀχαριστουμένη καί-
 δι 282, 2.
 ἄχρη τῆς αὐτοῦ ζωῆς per vitas tem-
 pus 210, 22. βασιλείας 244, 17.
 ἀψίς. οὐρανίαις ἀψίσι 326, 2.
 Βαρουλιάν 495, 13.
 βύβιον 340, 16. 446, 5. 474, 8.
 βάλκοις 186, 24.
 βαλυσήνοις βάλκοις 186, 24.
 βάλλειν. ἐμβάλλαι 60, 23. 475, 22.
 ἔβαλον κύρ 397, 15. βληθεῖς
 ἔρωτι 219, 4. ἐβλήθη εἰς ἔρωτα
 αὐτῆς 45, 21. 165, 14. βληθεῖς
 νόσφ 48, 22. 86, 8., 16. 232. 7.
 259, 19. 262, 5. πάθει ἀνιάτω
 262, 9.
 βάνδον 461, 11. 464, 3., 11. 468,
 21.
 βανιάριον 222, 20.
 βαρξεμαράτας 271, 7. βαρξεμα-
 νύτας 22.
 βαρούπους 226, 10.
 βασιλεύειν. ἐβασίλευσεν ἡ Μαιδε-
 νία χώρα 161, 5. μετὰ τὸ βασι-
 λεύσαι Βυζάντιον 78, 21. τῆν
 βασιλευούσαν πόλιν (Cpōlin) 363,
 11. 323, 8. (Roma) 254, 4.
 βασιλεὺς βασιλευόντων 449, 19.
 βασιλίσκος Σαρακηνῶν 461, 13.
 466, 20.
 βασταγίριος 444, 19.
 βερέδοις 377, 11.
 βερνάκοις 186, 24.
 βίστια 322, 21.
 βῆλον 355, 5. 680, 5. 474, 21.
 βήναβλα 163, 3.
 βικάριος 332, 10.
 βινδίας 400, 16.
 βισεξτον 215, 23.
 βοήθεια Γοθδικῇ 374, 16. τῆν οὖν
 αὐτῶ βοήθειαν 299, 8. καλλῆς
 β. 308, 20. 314, 2.
 βοήθημα οὐραῖο 403, 23.
 βομβωναρῖον 288, 10.
 βορεῖς καλλοὺς φρεσησαι 492, 12.
 βοτῆιον 314, 20.
 βοῦγλιον 493, 19., 21.

- βουλόμενος εἰς τὴν Ἰθάκην 114, 7.
 βούτιν 314, 17. βουτείω 315, 1.
 βραδύς. βραδείας γενομένης ὥρας
 474, 14.
 βρέχειν. ἔβρεξεν κούριαν ἀντι βρο-
 χῆς 372, 6.
 βρουμάλιον 180, 12.
 βροχαὶ καὶ δμβροὶ 456, 2. ἔβρεξε
 κούριαν ἀντι βροχῆς 372, 7.
 βρῦοντα φιλοσοφίας διδάγματα
 251, 15.
 βυθάριν 405, 5.
 βύθιος 65, 20.
 βωμίσηφ 432, 17.
 γαλακτοτροφῆναι 92, 7. γαλακτο-
 τροφέντας 178, 18.
 γαμοστολεῖσθαι 244, 10.
 γεινία 222, 20.
 γεηπόνος 47, 4. 92, 7.
 γελᾶν. οὐκ ἀρέσκει μοι τότῃ πολλὰ
 γελᾶσα 362, 1.
 γελαισίνας ἔχουσα ἐν ταῖς κεραιαῖς
 106, 12.
 γέμοντα θησαυρόν τοιαῦτα ζώδια
 395, 10. γέμοντα κλοῖα στρα-
 τιωτῶν 432, 19.
 γενεθλιαλογία 17, 5.
 γενηίτης 232, 16.
 γενναῖα ταίχη 299, 21.
 γήινα 86, 14. 103, 13.
 γίνεσθαι. γεναμένη 109, 19. 114,
 21. 122, 16. 354, 17. 362, 5.
 γλυφείσαν πέτραν αὐτῷ τάφον 452,
 9.
 γνησίως ὑμᾶς ἀγαπώντων 455, 1.
 γομοῦν. ἐγόμισεν αὐτὰ Οὐσσικήν
 χεῖρα 404, 11.
 γονατίσαι 309, 12.
 γροπόρηνχος 258, 10.
 γυμνῆν συν ταίχει μόνοις 336, 4.
 δαφνοῦσθαι 307, 13.
 δέ. ἰλθῶν — ἐκηρώτης δὲ αὐτόν
 446, 9. post relativā. ὅποιον δ'
 ἂν 422, 16. ὅτε δ' ἂν 437, 13.
 οἷς δ' ἂν 274, 14.
 δειλιῶν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀμότητα
 116, 2.
 δεῖν. δεδέσθαι κικαῖς τιμωρίας
 460, 12.
 δεξιοκοπεῖν. ἰδεξιοκόπησε 438, 1.
 δεσμεῖν. ἰδέσθωσαν 253, 23.
 δεσποικα 352, 14. 353, 4. 366, 6. al.
 δεσποτικῶ κομβικλίω 440, 11.
 δεξιάμενον τὰ γράμματα allatis lit-
 teris 185, 9. 267, 2. 460, 4. 471,
 20. δέγνουσ 139, 21.
 δηληγάτωρ 319, 9., 10.
 δηλοῦν. ἰδήλωσε τῷ βασιλεῖ ὅτι
 κακῶς ἐποίησας 433, 18. ἰδή-
 λωσεν εἰσελθεῖν 471, 11. δηλώ-
 σασ τοῦ δέξασθαι καὶ ἐκπορθεῖ-
 σαι 458, 19. 460, 2. δηλωσάν-
 των τοῦ ἐτοίμως ἔχειν 463, 1.
 δηλωθὲν ἦν τοῦ συναφθῆναι 3.
 δημεύειν. ἰδημεύθη 362, 4. 480, 17.
 τὸν κομβικουάριον ἀπικεφάλισα
 καὶ ἰδήμευσε 368, 6. ἰδήμευσεν
 αὐτὸν 390, 20. 488, 1.
 δημοκρατεῖν de tumultu populi 244,
 16. 393, 6. 416, 21. Sic δημο-
 κρατία 246, 10. 416, 10., 22.
 δῆμος. οἱ δῆμοι Ἀλεξανδρείας 401,
 20. 422, 21.
 δημόσιον balneum publicum 192, 8.
 291, 21. 292, 4. 295, 1. 318, 5.
 363, 12. al.
 δημοτῶν τῶν τοῦ Βενέτου μέρους
 397, 13.
 δημοτικὴ ἀταξία 244, 22, 24.
 ἐπανάστασις 406, 22. μάχη 491,
 22. τὰ δημοτικὰ εἰρήνευσαν 389,
 19. δημοτικοὶ φόνοι 454, 9.
 διὰ de 102, 1. 133, 4. 184, 18.
 367, 1. 390, 14. 407, 20. 466,
 20. διὰ τὰ ἀνατολικά μί-
 ρη φυλάξαι τὰς ἐπιδρομὰς 423,
 15. διὰ τῆς ἀφῶν 384, 9.
 διὰ τῶν δύο ἡμερῶν καθίσαντες
 11. διὰ γῆς τε καὶ θαλάσσης ἀ-
 γωνισασθαι βουλόμενος 460, 8.
 διὰ μαγαριτῶν ὄν 395, 17. 413,
 19. 423, 10. 457, 17.
 διαδέχεσθαι. διεδέξατο αὐτὸν ad-
 dicavit 338, 3. διεδέξατο αὐτόν
 ἐκ τῆς ἀρχῆς 388, 6. διεδέξατο
 Βελισάριον τῆς στρατηλασίας
 466, 16. διαδεχθεὶς τῆς ὑπατείας
 214, 11. διεδέχθη ὁ κόμης 389,
 18. 445, 15. al.
 διαίθισις. τῆς πατρικῆς ὑμῶν δια-
 θέσεως 454, 18. 455, 6.
 διαθήκας εἰς βασιλίαν συνεστήσατο
 439, 12.
 διαωνιζόντων ἄρτων 289, 17. 322,
 19. 398, 5.
 διάκονος 467, 7. 480, 18.
 διακρινόμενων haereticorum 495, 6.
 διαλαλιά 389, 11.
 διανύειν. διεήνευσεν ἀρχὰς πολλὰς

- μετὰ δόξης 370, 1. διανώσας
 τὴν ἀρχὴν 480, 17. 491, 7.
 διασφραῖν. διασφραγῖς ἐπιτὶ 338, 16.
 348, 17.
 διασφραγῆς τοῦ ὄρους 346, 17.
 διασώζοντας vias monstratores 121,
 22. 336, 8.
 διατίθεσθαι εἰς αὐτὸν 437, 8.
 διατιμᾶν. διατιμήσατο 341, 4.
 διατρέχειν. διαδραμονοῶν ἡμερῶν
 ἄλλων 129, 19. τασούτων δια-
 δραμόντων χρόνων 134, 4. 429, 7.
 διατρίβειν. διέτριψε πρὸς αὐτὸν
 451, 3.
 διατυπωθέντα ἰληγᾶτα 440, 9.
 διαφασσῆς κυριακῆς 369, 6.
 διαφαῦσαι 333, 13.
 διαφέρειν ἤρξαντο τοὺς γενομένους
 ὑπὸ τῶν τῶν ἀστρων κινήσειν 17,
 6. τὰ διαφέροντα τοῦ Ἀντιγό-
 νου 198, 6. 245, 11. τοῦ δια-
 φερόντος ἀντὶ στρατοῦ 101, 15.
 115, 2, 6., 9. 116, 8., 10. 163, 7.
 184, 15. 371, 15.
 διαφθοροῦμενος τοῖς τέκνοις 35.
 15. 59, 22. 163, 1. 118, 2. 273.
 22.
 διάφρατον βασιλικὴν 360, 7.
 διαχαράττειν. διαχάραξεν τὰ θα-
 μέλια τοῦ τεύχους 200, 14. δια-
 χάραξε τὰ τεύχη 203, 7.
 διδύμα ἐγέννησε, οὗς 46, 22.
 διδύμαι. δοῦναι τὴν πόλιν 219,
 1. δέδωκε πρὸ Συγκίρ κατὰ
 τοῦ νότου 163, 4. ἔδωκε τῷ βα-
 σιλεῖ κατὰ τοῦ μετώπου 296, 2.
 ἔδωκε τὴν ψυχὴν 111, 7. δέδω-
 καν οἱ Πέρσαι νότα 463, 16.
 464, 7. δέδωκαν 438, 10. προ-
 δίδειν 87, 9. 296, 3. ἐδίδουν
 190, 8. διδοῦντες 443, 21. δό-
 σασ 26, 4. ἐκδόσαντος 328, 14.
 διεκδικεῖ 154, 4.
 δίκασον δίκη καθαρῶ ἐπ' ἔμοι
 370, 21.
 δικολόγους 884, 9., 15., 18.
 δικτάτωρ 214, 2. 215, 21. 216, 7.
 α.
 διμαρῆς γέγονεν ἐκ τῶν Βενέτων
 492, 7.
 διμόδια 278, 5.
 διοικριαῖος 103, 20. 106, 10.
 διοικεῖν. ἐδιοίκουν 69, 2. ἐδιόφ-
 κει 69, 8. ἐδιόκουντο 127, 14.
 214, 7.
 διοικησις 20, 1.
 διορίζοντα μεταξὺ Μηθίας καὶ Βα-
 βυλωνίας 15, 15.
 διοργάνη 466, 5., 8.
 Διόσκουροι (Amphion et Zethus)
 234, 19.
 διοργανομένην 322, 10.
 διοργανιτεύσαντες (leg. διοργαν.) 182.
 8. ἐδιοργάνησαν 410, 10.
 διοκνωσθη 316, 12. 334, 4. 408,
 18.
 δοκίμ. τὰ δοκούντα τοῖς νόμοις
 384, 12.
 δομαστικὸν κόμης 333, 8. 439, 8.
 δομῆστικον 410, 11.
 εἰς δουλικὴν τύχην ἔγεσθαι 401,
 14.
 δουλίδων 86, 6. 95, 12.
 δοῦκας 299, 7. 308, 19. 373, 4. α.
 δρόμαξ 105, 19.
 δρόμος ἀσέτρων 477, 10.
 δρόμων 270, 22. 271, 10. 404, 9.
 481, 14. δρομώνων πλοῖα 219,
 12. 404, 3., 17.
 δρομωναρίων κάμηλων 300, 12., 15.
 435, 14.
 δύνασθαι. πείσας ἡδυνήθη προ-
 τρεφάμενος 35, 2. 350, 3. δυ-
 νηθέντες opportunitatem necesse
 185, 5.
 δύναμις spectrum 78, 13., 17., 18.
 79, 5., 7. 151, 16. δύναμις vis
 magica 160, 6.
 δυνατὸν ἐν πάσι μάλιστα δὲ ἐν
 πολέμοις 209, 15. δυνατὴν στρα-
 τείαν ἐπιστρατεύσας 327, 5.
 δυνατῶς ἐστασίας 407, 5.
 δύο. εἰς δύο αὐτὸν κόφας 387, 15.
 δύσπαρις 92, 4.
 δώρων τῆς ἀναγορεύσεως 448, 1.
 δωρεὰν gratis 302, 11. 345, 21.
 εἰν pro ἂν 10, 4. 94, 17. 144,
 16. vid. εἰ. εἰν — ἡβούλετο 71, 2.
 εἰν σωθησόμεθα 136, 16.
 εἰν. εἰσας reliquerat 284, 9. 440,
 13.
 ἐγγαστροῦσαι 178, 22.
 ἐγείρεσθαι surgere 322, 13.
 ἐγκαθῆτος 319, 8. 329, 13.
 ἐγκανστικά χρήματα 294, 20.
 ἐγκλωπασόμενος χειρῶν 20, 17.
 εἰ. οὐδεὶς εἰ μὴ 372, 2. εἰ cum
 conjunctivo 140, 9. 172, 5. 174,
 12. 352, 20. 404, 20. εἰ τις εἰν
 ἡβούλετο 63, 17. εἰ ως εἰν ἡβου-

- λήθη 160, 23. *εἴ τι ἂν ἐπέλασσε*
 172, 13. *εἴ τις ἴαν ἐλούτο* 276,
 20.
 εἶδος. διὰ τὸ μὴ ἀκαιτεῖσθαι τὰ
 εἶδη 394, 9.
 εὐλήσας ἀψίδας 339, 2. 16.
 εἰλημάτα 400, 4. τοῦ χειμάρρου
 399, 8.
 εὐλιγῆσαι 47, 17. εὐλιγέστες 89, 7.
 εἰμί. ἤμεθα 404, 6. ἦν pro ἦσαν
 432, 4. 470, 1.
 εἶπεν omīssum 137, 2., 9. 138, 2.
 et fortasse 98, 17. εἶπω dicam
 111, 21.
 εἰς. ἐνός μὲν — καὶ ἑτέρου 473,
 13. παρὰ μίαν 137, 15. Ἔνα
 pro ἐν 279, 8. 280, 13. 346, 11.
 εἰς. εἰς ἀξίνας ἔκοτον τὸν ἀργυ-
 ρον 407, 15. εἰς τὸ Σίλικιον
 ὄρος φῆκσαν pro ἐν 29, 16. et
 alibi saepissime.
 εἰσκούση 146, 17.
 εἰσδύνασα 238, 10.
 εἰσελασία 396, 7.
 εἰσφέρειν. εἰσηγήθησαν πρὸ βασι-
 λεῖ 230, 4.
 εἴ τινος δῆποτέ ἐστι 353, 3.
 ἐκ. ἐκ τῶν — σίχων ἐξέθετο 73,
 17. ἐκ νηπιόθεν 117, 21. ἐκ
 παιδιόθεν 429, 4.
 ἐκαστος. καθ' ἐκάστην sc. ἡμέραν
 177, 14.
 ἐκβάλλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρή-
 μον χώρας deducant 332, 3.
 ἐκγόνη 413, 9.
 ἐκγονος περὶ 42, 9.
 ἐκγενομένης 292, 13.
 ἐκδυσάμενος ζυγὸν 182, 21.
 ἐκείσε pro ἐκεί 299, 10. 330, 19.
 473, 20. 480, 18. 492, 2.
 ἐκθαμβος 230, 11.
 ἐκκουσσεῖσαι 356, 19.
 ἐκλαμβάνοντος τὰς αὐτῶν ἀποκρι-
 σεις 494, 9.
 ἐκλείπειν. ἐκλείψαι 59, 10. 152,
 12. 248, 2.
 ἐκτύπωμα 172, 8., 11.
 ἐκπαιδεύειν. ἐκπαιδεύουσιν τοῖς ἄλ-
 λοις τὴν ἀπὸ τῆν ἐκτοκίαν 11, 6.
 ἐκσελλίζειν. ἐκσελλίσθη 89, 6.
 ἐκτίθεσθαι. ἐξέθετο τὴν τῆς πά-
 λης τέχνην 204, 16. ἐξέθετο
 θεῖον τόπον ὁ βασιλεὺς 401, 15.
 ἐκτυπεῖν 272, 16.
 ἐκφυγόντων ἐκπερῶν τὸν ποταμὸν
 468, 22.
 ἐκφυθεῖς τὸ αἷμα 333, 4.
 ἐκχυλίζειν. ἐκχυλίσας τὰ χυμάτα 225,
 4.
 ἐκχύσιον 436, 21. 443, 14.
 ἐλαιουλάσων 272, 21.
 ἐλασία 48, 15.
 ἐλάφιν 345, 19.
 ἐλληγίζειν gentiliūm religionem sequi
 449, 7.
 ἡ Ἑλλησποντος 77, 7. 78, 7. 204,
 17.
 ἐμμάλιου ἀρχηστῆς 386, 15., 18.
 ἐμπαράμωτος 176, 3.
 ἐμπληθῆς γενόμενος 239, 18.
 ἐμφανίζειν. ἐμφανίσθη ὁ θεὸς
 τύπος ἐν πάσαις ταῖς ἐξαιτιαῖς
 πόλεσιν 449, 10.
 ἐμφορνον 120, 13.
 ἐν cum genitivo 483, 10. v. Reisk.
 ad Constantin. Caer. p. 92. ἐν ἡ
 ἀβάσταζεν ἀξίην ἑλκεσι τὸ ξύλον
 50, 11. σιευῶν διαφορῶν ἐν
 ἀργύρῳ 431, 4. ἐν θυνάμει
 166, 16. ἐν πλῆθει πολλῶν 47,
 21.
 ἐναγτιούτο 168, 11.
 ἐνάρετος venenatus tinctura 32, 19.
 ἐνδοθεν. οἱ ἐνδοθεν 469, 14.
 ἐνδοτέρω 308, 20.
 ἐνδρανῆς 344, 14. 349, 2.
 ἐνδυσαι θώρακα 182, 21. ἐνδιδου-
 μένον ζάβαν 382, 19.
 ἐνθουσιαζόμενος 267, 9.
 ἐνορία 31, 18. 264, 14.
 ἐντυγῶν γράμματα ἐπὶ τῶν διακε-
 χαραγμένα πετρῶν? 11, 4.
 ἐνυβριζῶν αὐτοὺς 267, 4.
 ἐξάειρον 286, 17. 287, 1.
 ἐξακμοσίτης 342, 8. 326, 10. 372,
 4. 385, 2.
 ἐξαρχίας 427, 12.
 ἐξάφεις 206, 18.
 ἐξεμίσησας 121, 13. ἐξεμίσησεν 438,
 13.
 ἐξέρκετα 394, 1. 399, 11. 445, 16.
 ἐξέρχεσθαι. ἐξῆλθεν ἐν ἄλλῳ πολέ-
 μῳ Οὐννοῦ 303, 3.
 ἐξεργάνισαι τὰ τέκνα 71, 22.
 ἐξηγία 134, 22.
 ἐξηχος 95, 22.
 ἐξελίσσονται αὐτὸν τοῦ μητροφῶν
 φῶνον 185, 5. ἐξελίσσασθαι τὴν
 ἕβρον 180, 11.
 ἐξουβριώρων 371, 18. 394, 16., 19.

- 410, 4., 5. 474, 13. 483, 11. 491, 9. 495, 4.
 ἐπεδίδον 98, 22. 309, 6. 336, 8. 364, 6., 7. 373, 5. 427, 12. 478, 1.
 ἐξυπνίσθη 832, 22.
 ἐπαίρειν. ἐπήφθη ἐδ βασιλειον 180, 17. 198, 11. 200, 2. 203, 18. 245, 10. 267, 2. 7. 318, 18. 349, 18. 374, 19. al.
 ἐπανορθοῦντες τῷ τείχει κλίμακας 470, 5.
 ἐπεξήρχετο τοῖς Πρασίνοις 393, 10. ἐπὶ. ἐβασίλευσε ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ 143, 4. εἰσῆρχετο ἐπὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχεια 397, 3. ἐκαστράτευσαν ἐπὶ τῆς Ρώμης 184, 17.
 ἐπιβῆναι τῷ βασιλεῖ 493, 15.
 ἐπιθέτης impostor 395, 8. 18.
 ἐπιμένειν. ἐπέριεν βασιλεύων τῆς Ἰταλίας 19, 17. al.
 ἐπιπέμπειν i. q. indictio 216, 11. 376, 2, 12. 425, 10.
 ἐπίτροπος 290, 8.
 ἐπιφύλαξαι αὐτῷ 434, 23. 437, 19. 441, 15. 447, 15. 451, 10. 453, 1.
 ἐπιστασθαι. οὔτε γὰρ ἐπιστάμηδά σε βασιλεία Περσῶν 472, 1.
 ἐπιστράτευσε κατὰ τῆς συγκλήτου 215, 3., 10. al. ἐκαστράτευσε πόλεμον ναυμαχίας φοβερῶν 372, 17.
 ἐπιτίθεισθαι. ἐπετίθεισαν αὐτῷ οἱ Πέρσαι 303, 22.
 ἐπιτρέπειν. ἐπιτρέψαντος τὰ πλοῖα — ἑστάναι 463, 10. ἐπιτραπέζεις iussu 476, 18.
 ἐπιφέρεται πληγὴν 131, 9.
 ἐπιφωσκούσης 241, 14.
 ἐπομοσάμενος εἰς τὸ ἄγρον βάπτισμα 381, 20.
 ἐρευνόμενος πῦρ ὄμβρον 419, 15.
 ἐρευνάτο sine augm. 374, 16.
 ἐρξασθαι. ἤλθαν 465, 20. 305, 9. ἐπανήλθαμεν 113, 3. ἀνήλθαν 389, 6.
 ἔτερος. ἑτέρου pro τοῦ ἑτέρου 473, 13.
 εὐδακείν. εὐδοκήσαντος οὕτως τοῦ θεοῦ 493, 12.
 εὐήλιξ 104, 9.
 εὐθαλῆ γῆν 335, 2.
 εὐλαβεῖς ἄνδρας οὐατινας ἐκάλεσε μάγους 38, 15. εὐλαβῆ i. q. εὐσεβῆ 434, 15.
 εὐλύτωσησιν 334, 3. εὐλυταῖσθαι τῆς ἀμαρτίας 324, 11.
 εὐπρέπεια ἐν εὐπρέπειαις πολλαῖς 419, 2.
 εὐρίσκω. ἠῦραμεν 449, 20. τὰς ἐπιμοιζίαν εὐρίασκομένης 21, 15. ἠύρεθθαι i. q. ἦν 21, 20. 334, 1. 372, 9. 379, 13. 387, 16. 405, 4. 412, 8. 461, 17. οἱ εὐρεθίντες ἐν τῷ φόνῳ τοῦ ἐπισκόπου 483, 18. εὐρέθθαι εὐερχόμενος 493, 17.
 εὐουχάφους πλατείας 160, 18. εὐσεβεῖς θέλοντα ποιῆσαι 440, 7.
 εὐσχυλος 299, 19.
 εὐσπλαγγία τοῦ θεοῦ 432, 11.
 εὐτέλεια 219, 18.
 εὐχαράκτηρος 91, 9.
 εὐχαρῆς ὁ, ἡ 91, 10. 106, 1., 13., 21.
 εὐχεσθαι. ἠῦξαντο τὸν θεὸν 63, 21. 65, 3.
 ἐφευμέω 77, 20.
 ἔχειν. τί ἔχω ποιῆσαι τῷ πνί; 403, 7. τριάκοντα ἔτη ἔχω διαζομένη 384, 7.
 ἐσθινός. τὰ ἐσθινα preces matutinae 334, 7.
 ἐσριζόμενος 32, 3. ἐσριζήνας 95, 2.
 ἔως τὸ γόνυ 309, 7. ἔως τῆς σήμερον 309, 15. ἔως τῆς οὐν 26, 5. 48, 17. 50, 7. 61, 9. 66, 5. 76, 18. 78, 20. 142, 1. 165, 5. al.
 ἔαβαν ἐνδεδυμένον 332, 19.
 ἔτ pro τῆ 301, 16. 363, 4. 363, 5. 386, 21. 412, 16. 413, 17. 414, 8. 416, 12. 429, 17. 442, 3. 427, 2. 496, 3.
 ἔταγγία 413, 17.
 ζυγόν. ἐν ζυγῷ δουλείας 401, 13. ζωργεύσας 78, 1.
 ζωσθεῖς στρατηλάτης 480, 2.
 ἦ. μόνον 70, 25. 116, 1. 118, 18. et saepissime.
 ἦδικτον 216, 14. 478, 14. 495, 6. ἦθη pro ἔθη 413, 4.
 ἦθικός 257, 8.
 ἦκαμεν 136, 15. 137, 16. ἦκασι 137, 2.
 ἦξαι 111, 11.
 ἠλικία. αταματα 103, 5. et saepissime. ἠμωρότης. κρεβενταὶ οἱ πρὸς τὴν σὴν ἀγαλίνας ἠμωρότητα 454, 16. 455, 1.

ἡμισ. ἐντία ἡμισιν 158, 4. δύο ἡμισιν 158, 2. al.
Ἡρακλεῖδα 204, 9., 13.
ἦχος τὸ 121, 12. 436, 20.

Θαλαμηπόλον ἔργον 326, 4.
Θαφῶν εἰς 271, 17. 379, 19. ἐθαφ-
θήσων Εὐσεβίῳ 493, 13. θαφ-
ρεῖν τι 60, 14. ἐαυτὸν τοῖς
βαρβάροις 130, 19. θαφθούμε-
νος παρ' αὐτοῦ 385, 14.

Θεατρῖσαι 314, 21.
Θεϊκῆς δόξης 417, 11. Θεϊκοῦ πά-
θους 420, 4.

Θεῖος. Θεῖα κέλεις de edicto im-
peratoris 248, 7. 249, 3. al.

Θεῖον ἄκρον 403, 17. 404, 9., 16.
406, 6.

Θέλω. ἔγω σε θέλω 387, 11.
Θεμελίων 409, 15. 418, 16. 420, 5.
οἱ θεμέλιοι 419, 12. θεμελίους

199, 11. 306, 21. τὰ θεμέλια
τοῦ τείχους 200, 15. 207, 21.

Θεομηνία de terra motu 249, 17. al.
Θεός. ἀπὸ θεοῦ σοὺς αὐτῇ δι-
καιον βασιλείας 823, 5.

Θεοζωλοτηθεῖς 76, 15.
Θεομοδότη 237, 9.

Θεοπέζων de edictis imperatoris
172, 13., 15., 16. 226, 2. al.

Θέσισμα de edicto imperatoris 273,
10.

Θεωρίων βασιλικόν 320, 5. 363, 13.
417, 2.

Θηρολέτης 40, 4.
Θιᾶν. τεθλασμένην θάβδον 144,
15.

Θησις 481, 12. 482, 6. 488, 4.
489, 15.

Θόλα 359, 20. 360, 1.
Θρησκεία 446, 9.

Θρησκείαι 472, 4.
Θριαμβεύσας τὴν νίκην 221, 2. 222,
14, 223, 4. 224, 9.

Θρίαμβος loci nomen 300, 17.
Ἰθροῦθη 41, 12. 409, 18.

Θρόλος 254, 1. 407, 6.

Ἰδικῆς 427, 19,
Ἰδίῳ θανάτῳ 250, 11. 258, 14.
270, 7. 306, 8.

Ἰθύνοντες 168, 3. 221, 11.
Ἰλλούστριος 416, 13. 444, 4.

Ἰνα. κελύσας Ἰνα 264, 18. ἐπι-
τρέφας Ἰνα 264, 22. λέγει Ἰνα
ἀπολύση 64, 7. Ἰνα cum indicativo

284, 7. 300, 1. Ἰνα cum indicativo
i. q. imperativus 334, 19. 374, 11.
404, 19.

Ἰνδουγεντίας 293, 15. 309, 12.
Ἰούγων 394, 9.

Ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

Ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

Ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

Ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

Ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

ἰσάναι. στήσας. pro στάς 35, 19.
στησάντων πάντα εἰρήνης 271, 5.
Ἰσταται stat. 86, 18. 161, 20. 176,
4. 194, 10. 233, 8. 261, 12. 277,
7. Ἰστατο stabat 239, 13. 291,
17. 457, 21. 458, 1., 4. al. ζών-
τος καὶ ἱστώτος 204, 6.

- αὐτοῦ 212, 11. κατὰ μέσον 264, 8. 286, 5.
 καταβασίαις 416, 4.
 καταγόμενος ἐκ γένους τῶν Γηπέδων 450, 20. κατήγετο ἐκ γένους Αλιγιάτης 869, 18. καταγόμενος ἀπὸ Ἀντιοχείας 401, 22.
 καταθέσεις τὰς τούτων ἀναγνωσθήναι 494, 15., 18., 19.
 κατακίφωλα 256, 12.
 κατακράζοντες ὑβριστικὰς φωνὰς 468, 6. κατέκραξεν τὸ πλῆθος Ἰωάννου 475, 3.
 καταλαβεῖν πρὸς ἡμᾶς 472, 1. κατέλαβε τὸ Βυζάντιον 263, 21. κατέλαβεν Ἀντιόχειαν 327, 6. καταλαβεῖν τὴν πόλιν 353, 11. al.
 κατάλαφ τόκῳ 78, 12.
 κατάμασθος 50, 16.
 καταμάσσοντα 32, 7.
 καταμῆναι. κατέμεινε κομποροδοτήρ 252, 20., 21. 481, 4. ἐνθα κατέμεινε ὁ Εὐλάλιος 489, 20.
 κατανήλισκον ἔλαβεν τοὺς ὑπεισερχομένους 466, 7.
 κατανοηθεὶς 460, 23. κατενόησαν οἱ ἄνθρωποι 489, 8.
 καταπαίρειν. κατέπαρην ἐν τῇ γῆ 487, 4.
 καταποντισθεῖσα εἰς γῆν καὶ εἰς θάλασσαν 863, 11. καταποντισθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν 313, 9.
 καταραίμενος τὸν υἱὸν 89, 2.
 κατασαιγῆσαι τὰ στασιάζοντα κληθῆ 475, 3.
 κατασκευάζειν. κατέσκευασαν αὐτῷ 181, 8. 183, 22. 186, 7., 18. 258, 8.
 κατασκευῆ ἰνιδίας 84, 6.
 κατάστασις, εἰς πᾶσαν τὴν Ῥωμαϊκὴν κατάστασιν 400, 20. τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰουδαίων καταστάσεως 457, 14.
 καταστῆλλειν. κατέστλημένος 105, 8.
 κατατίθεσθαι. κατέθετο δεῖ ἐννοιοῖδε 494, 2.
 κατανοηθέντων τοῦ Θεοδοσίου 361, 6.
 καταφέρειν. κατενεγκὼν deducens de homine 300, 17. 396, 14. κατηνέχθη πάντα ὑπὸ τοῦ πυρός διαφθαρέντα 397, 17.
 καταφθάνειν. κατέφθασεν αὐτοὺς 66, 14. κατέφθασεν τὰ Ἰουδαῖα μέρη 457, 9. advenit. 101, 8. al. κατέφθασεν ἐξελθὼν 112, 12.
 κατεδέδηθη ὡς Ἕλληνας 369, 17.
 κατοχομένων τὸν ἔμβολον 490, 19.
 κατέσχον ἕως τῆς Εὐφορταίας 472, 17. κατέσχε τῆς Μυκηναίων χώρας 142, 8.
 κανλοτομήσας 436, 11. κανλοτομεῖσθαι 436, 13., 14.
 κελύειν. Ἰνα μὴ ἐκάνω σου κελύῃ 374, 12. κελύουσι πᾶσιν τῇ γῆ 163, 2. ἐκίλευσε καὶ ἔκαυθη i. q. καυθῆναι 39, 8. 251, 4. 255, 2. 279, 1. 340, 17. 444, 11. 488, 10.
 κεντηνάρια 267, 17. 279, 19. 406, 2. 417, 19. 422, 2. 424, 10., 13. 443, 15.
 κέρμα 400, 19. 486, 19., 21.
 κισούριον 490, 3.
 κισώτιον τῇ στήλῃ 233, 13., 18.
 κινηθέντων κολλῶν 113, 1. μεταξὺ αὐτῶν 113, 18.
 κιστέρας 423, 5. 436, 1.
 κιστέρας 399, 17. 477, 2. 432, 2.
 κίων. κίονα μεγάλην 339, 11.
 κλαβία 457, 17.
 κληρος. ὁ κληρος ἐκάλεσε τὸν Οὐνόμαον ἀγαθίσασθαι 173, 18. ὁ κληρος ἤνεγκεν 173, 21.
 κληρος sacerdotes 334, 8. al.
 κληρικοί 362, 10. al.
 κληρονομεῖν τὸν πατέρα τὰ τέκνα 182, 2. κληρονομεῖν τὴν οὐσίαν 401, 18.
 κνικούς 454, 2.
 κόγγη 339, 8.
 κοισιότωρος 870, 13. 479, 20. 494, 8., 22.
 κοισιότωριος 369, 18.
 κοινόν. τί γὰρ κοινὸν βουδέλιον ἐν θαλάττῃ 137, 10. ἐπὶ κοινῷ τῆς συγκλήτου 439, 3.
 κοινωνούντας ταῖς αἰγίαις ἐκκλησίαις 468, 2.
 κοίτη. ἀπεικαστή ἡ θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν κοίτην 485, 22.
 κοκκία 103, 14.
 κομβεντίω 183, 23.
 κομβέντιω 102, 6. 371, 12. 494, 12.
 κομβέντιου εὐλασίαν 438, 22.
 κομβούν. ἐκέρβισε καὶ ἔλα βραχμάτι

- 395, 12. ἐνόμωσας πολλοὺς ἀγ-
 γυροπεράτας 395, 14. 18.
 κομμεράτον 319, 6.
 κόμητας 185, 19. κόμης ἀνατολῆς
 312, 8. κόμης τῶν δομειστικῶν
 333, 8. 352, 12. φριδεράτων
 364, 13.
 κομμερκαριῶν 396, 14.
 κονδάφαντα 309, 10.
 κονδοειδής 100, 17. et saepissime.
 κονδόθριξ 88, 18. 232, 13.
 κοντεύειν. ἐκόντευσεν 245, 19. κον-
 τευθείσαν 160, 16.
 κόπτειν. ἔκοψε τὴν ὀδὸν Ἐλαφος 98,
 15. κοπεῖσα ἡ σχοῖνος κυρία 48, 15.
 κοπιδεργίας 401, 10.
 κοπιδέριμον 401, 11.
 κοκαθεῖς ἐν πολέμοις 410, 8. κο-
 κωθέντι 304, 21.
 κορασιῶν 440, 23. 447, 10. κορα-
 σίων καρθέων 352, 17.
 κόρη Molossorum dialecto 62, 12.
 κόσμια 66, 12.
 κοσμικὸς λιμός 302, 13.
 κόσμος. τῶν δύο κόσμων 454, 22.
 κοτρίγαις 307, 7., 11.
 κοττίζουσαι 345, 17.
 κοττισιῶν 451, 20.
 κόττων 451, 18.
 κουβικλιῶν 239, 19. 355, 4. 440,
 11.
 κουβικουλαριῶν 95, 12. 246, 1.
 290, 21. 332, 22. 343, 5. al.
 κουβουκλιῶν 35, 1. 86, 5.
 κουράτωρος 439, 19. 440, 3., 4.
 490, 13. 493, 6.
 κουρυσίας 361, 8. κουρυσάμενος
 189, 13.
 κοῦρκωμον 395, 17.
 κουροκαλάτον 491, 11.
 κοῦσπος 50, 7.
 ἐκούφιας τὴν λειτουργίαν 398, 5.
 κουφίας Ἰωάννην ἐκ τοῦ τρα-
 κτεῦσαι 400, 11. ἐκουφίζτο πι-
 nere se addidavit 319, 10. κου-
 φισθεῖς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐ-
 τοῦ 387, 20.
 ἐκόχλαζε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς 419, 11.
 κόχλιον 320, 9.
 κραβαταρίαν 397, 8. 436, 12.
 κραβάτοις 482, 8.
 κραββάτους 489, 17.
 κρατῶν τὴν δύσιν 20, 4.
 κρηπὶς τοῦ προομιῶν 237, 15.
 κρούειν. ἔκρουσε τῇ ῥάβδῳ τοὺς
 θαλασσίους ὄδας 66, 19. 387, 14.
 κτήσασθαι φίλων μετὰ τοῦ βου-
 λῶος Ῥωμαίων 457, 12.
 κτήμα νόμις 47, 18. 51, 9.
 κτητόρων 205, 17. 244, 14. al.
 κτίσω. κεντισμένη 204, 14. 263,
 15.
 κυανόν 175, 23. 176, 7.
 κυκλευθῶσιν 470, 15.
 κυκλώση χάρακα 148, 14.
 κυρά 319, 15.
 κυριακή 371, 5.
 κύρις 293, 14.
 κυροῦ 239, 11., 13.
 κωδικίλλια 384, 1.
 κώλυμα. ἐποίησεν αὐτὸν ὑπὸ κώ-
 λυμα 347, 23.
 κωμοδρομῶν 453, 16.
 λαγκιαριῶν 330, 3.
 λαμβάνειν. ἀνέρχεται ἡ θάλασσα
 καὶ πάντας λαμβάνει 481, 9. λα-
 βῶσιν ἰδίῳ ἔπασε 426, 8. ἔλαβεν
 αὐτὴν εἰς γυναῖκα 355, 8. λα-
 βόντες εἰς κραβαταρίαν 397, 8.
 ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν
 459, 13.
 λαμπαδιαν 454, 8.
 λαργιῶσαι ταῖς θείαις 398, 7.
 κόμητα λαργιτιῶσων 400, 17.
 λέγασθαι. ἔνθα λέγεται τὰ Πύθια
 θεορμῆ 77, 15.
 λείπειν. ἔλειπον 167, 12. vid. ἐκ-
 λείπειν. ἔλειποντο τροφῶν 331,
 18. nisi ἔλειποντο legendum. λι-
 πόμενον 396, 3.
 λείψανον 45, 2. τὰ λείψανα de
 uno homine 122, 16.
 λειτουργία διαιωνίζουσα 398, 5.
 λευκίῳ εἰσηλθε 366, 21.
 λεμν 265, 1.
 λεπτανιὸς 232, 12.
 λεπτιδᾶς χρυσοῦ 456, 3.
 λεπτοχαρακτηρος 103, 6. 243, 9.
 269, 3.
 ληγάτα 440, 2., 5., 8.
 ληθαροῦντες τῆς ἐαυτῶν πατριδος
 118, 13. ἐληθαροῦσαμεν διὰ τὴν
 ἡλιθουσαν 155, 3., 9., 15.
 λήσταρχος 332, 11. 446, 2.
 λησταρχοῦντες 363, 15.
 ληστοδιώκτης 382, 16.
 λιβέρον 373, 2.
 λιθοκροσώπων 485, 15.
 λιμηνάριον 372, 15.
 λιμηνάριους στρατιώτας 308, 19.
 426, 3.

- λιμνιον 30, 23. 143, 12. 206, 12.
 231, 1. 296, 5. 297, 2., 5. 302,
 22. 308, 17., 22. 426, 1. 434,
 21. 445, 6. 463, 7.
 λιμοκτονηθεις 380, 15.
 λιμός ἢ 60, 11.
 λιόχρυσια ἱμάτια 457, 16., 18.
 λογοθέτην 400, 14.
 λόγος. ὑπὸ λόγον ὄτι 380, 10.
 εἰς λόγον ἀποτροφῆς 107, 13.
 276, 7. 284, 12. 21., 285, 12.,
 20. 289, 19. 360, 5. 406, 21. λό-
 γω θρασιῶν 284, 5., 7. 285, 3.
 307, 3. λόγον κτισμάτων 369,
 9.
 λογοδρεπάνω ἕξει 35, 21.
 λυειν. ἐποίησεν αὐτοὺς λῦσαι 386,
 17.
 λύκαινα, foetina sores rascens 179, 5,
 λυπεῖν ἔλυπηθῆ πρὸς αὐτοὺς 43,
 14., 88, 22. 102, 2. 217, 8. πρὸς
 τοῦτο 80, 4. λυλυπημένους 176,
 19.
 λωρίων 89, 7.
- μαγιστριανοῦ 374, 9., 17. 459, 21.
 471, 12.
 μάγιστρον 329, 20. 355, 16. al.
 μαίειν. μανέντες ἰναί 432, 10.
 μακροχαράκτηρος 106, 12.
 μάλλον 84, 12. 238, 13.
 μανθάτα 108, 10. 178, 4. 352, 3.
 474, 12. 475, 14.
 μανθῶας 33, 7.
 μανιάκιον 457, 20.
 μανιάκιον 475, 19.
 μαντίου 421, 20.
 μάπκων 412, 12.
 μαρμάροις 479, 16.
 μαρμαρώσας 339, 8.
 μάσσινον σχοῖνον 186, 20.
 μαστιγόπληκτον 123, 13.
 ματτιαρίων 330, 4.
 μεγαλείον 495, 14. τὸ ἅγιον 475,
 13.
 μαγιστᾶνες 64, 13. 154, 15. 305,
 11., 16. 335, 7.
 μεθορμῆν. ἐμεθώρησαν 116, 5.
 μεθύσας οἶνον τὸν Κυκλωπα 117,
 5., 6.
 μειζότερον 490, 9.
 μελιτᾶν τυραννίδα 371, 9. ἐμελί-
 των προδοσίαν 456, 16. ἐμελί-
 τησαν δόλον τινὲς 493, 1., 4., 13.
 495, 8. ἐμελίτουν 247, 8.
 μελέτη invidiae 493, 6.
- μέλλειν. ἀφούσασα τὴν μέλλουσαν
 ἐπὶ τὴν Μοκηνταίων παρουσίαν
 133, 7.
 μελλοφανῆς 85, 9.
 μέλος. κατὰ μέλος αὐτὸν ἔωσαν
 394, 20.
 μὲν. ὁ δὲ μὲν 4, 11.
 μένειν 245, 21. ποῦ μένει 252,
 19. ἔνθα ἔμενε 439, 10.
 μερικὸς πολέμους 478, 6. μερι-
 κῶν 487, 12.
 μεσαάζει 199, 19. ἐμεσάσθη 331,
 3. μεσασθεῖς 298, 1. μεσάσ-
 ντα 356, 1. al.
 ἐν τῷ μεσημβρίῳ 396, 19. nisi
 legendum μεσημβρινῷ, ut 397, 6,
 μεσιανλον 435, 20. 482, 2.
 μῆση forum 491, 5.
 μέσον τῶν ἰκπέων ὑπῆρχεν ἡ Πεν-
 θεαίλια 126, 5. μέσον τοῦ Ἰου-
 λιανοῦ λιμένος 479, 5. τὸ μέσον
 ἔσται 397, 23. εἰς μέσον αὐ-
 τῶν ἀπώλιτο 464, 2. διὰ μέ-
 στον τῶν βασιλέων 110, 14.
 μεσόστυλα 351, 11.
 μετὰ postea 143, 6. μετὰ δύο ἔτη
 τοῦ κατακλισμοῦ 10, 11. 88, 14.
 al. μετὰ καὶ 466, 23. μετὰ καὶ
 τῶν ἄλλων αὐτῆς ἀγαθῶν ἐποίη-
 σε καὶ τοῦτο 440, 14. τὰ
 μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγχιλλῆος ἐί-
 ρημένα 131, 5. 371, 18. μετὰ
 cum accusativo pro genitive 5, 14.
 61, 16. μετὰ cum genitive pro
 accusativo 187, 14, 362, 13. 384,
 1. μετὰ ἀλλήλων ἐπολέησαν 52,
 21. εἰρήνην ἔχειν μετὰ Ῥωμαίων
 317, 19. μετὰ τοῦ βασιλέως κη-
 σασθαι φίλων 457, 12. πάντα εἰ-
 ρῆνης μετὰ Περσῶν 337, 7. 338, 16.
 μετ' αὐτοῦ συνάλλαγμα ποιῆσθαι
 458, 13. al. δικάζομένη μετὰ τοῦ
 πατριμίου 384, 7.
 μετανάστας 26, 3.
 μεταξὺ. συμβαλόντων τῶν Σαρα-
 ριτῶν μεταξὺ χριστιανῶν καὶ
 Ἰουδαίων 445, 20. μεταξὺ τῶν
 δύο κόσμων εἰρήνην γινέσθαι
 454, 22.
 μεταχειρίζεσθαι. μεταχειρίσασθαι τὰ
 κλήθη διὰ προσφωνησίως 408, 2.
 μεταγλίτων 25, 4.
 μεταφριζομένη ἐν προαστείῳ 82,
 20.

- μῆ· δια τί μῆ τοῦτο ἐποίησατε 476, 17.
 μῆνιασας 412, 17.
 ἐμήνησεν αὐτὸν ταῦτα 273, 6. ἐ-
 μῆνῆθη edoctus erat 300, 6.
 μῆνυσεν δεξιάνους 471, 21.
 μήτη δὲ 305, 20. 401, 10. 460, 3.
 μετρικὸς 41, 16.
 μισίνω. μεμιαμμένος 303, 18.
 μίγμα. τριβῆναι εἰς μίγμα λεπτόν
 403, 18.
 μισγόμενος μετ' αὐτῆς 47, 10. δια-
 γνῶνος τῆς μισγούσης τῷ Τι-
 γρητι 330, 12.
 μικρὸν δεσὶ 382, 2.
 μικρόσιμος 106, 20.
 μιλιάρια 432, 10.
 μιῶτα 347, 18.
 εἰς μνημόσυνον τῆς νίκης 183, 5.
 μόδιον 278, 18.
 μοιχογέννητος 87, 6.
 μοναζόντων monachorum 400, 8,
 407, 16.
 μονὰς ἐς κατελθῶν 332, 12. ἐπι
 μονὰς δέκα 459, 9.
 μόνητα 308, 1., 2.
 μονομαχίον 339, 17. 346, 18. μα-
 νομάχιον 217, 2. 263, 15. nisi le-
 gendum μονομαχίον.
 μονοκατίου ὁδόν 469, 9.
 μου. πλῶν μου 110, 4.
 μουσαρίον 302, 9. μουσαρίον
 χρυσέον 360, 13.
 μόνσιφ κοσμηθεῖσα 479, 16.
 μουσώσας 223, 4.
 μουσώσας 232, 20. 339, 7.
 μυλιτῆς λίθος 281, 1.
 μυσερά 39, 8. μυσεράς 35, 24.
 μυσερόν 279, 22. μυσεροῦ 35,
 7. 37, 14. μυσερῶν 491, 20.
 μυστήριον θεοῦ πῦρ αὐτόματων
 365, 3.
 μυστικός ασπίς 21, 12. 219, 6.
 νέρφωσις 354, 4.
 νεομάχος 209, 5.
 νεοφωτιστὸν 379, 7.
 νήπια 421, 6.
 νικήσας τὸν πόλεμον 436, 17. ἐνι-
 κήθησαν τὸν πόλεμον 168, 13.
 νομίξω mediae orationi interpositum
 110, 1. nisi legendum ἀρκεῖν.
 νομοθετεῖν. ἐνομοθέτει Ἀθηναῖος
 72, 6. ἐνομοθέτησε τὴν χώραν
 αὐτῶν 194, 7.
 νοσοῦντων τὴν τῶν ἀρρέτων ἐπι-
 θυμίαν 436, 15.
 νοσαρίαν 449, 13.
 νοῦς. νοός 26, 20. 76, 16., 20.
 νοί 26. 19. 27, 2.
 συμπαγωγία 275, 21.
 νῆξ. νυκτῶν 24, 9.
 νῶτα ἔδωκε 210, 15. vid. δίδωμι.
 ξωλίζεσθαι. ἔξανίσθη 457, 11.
 ξηρά 66, 19.
 ξήροφισ 306, 10.
 ξυλλέλειον 437, 17.
 ὀ. τὴν οἰανδήποτε 422, 17. γνοῦς
 τὸ τί πέπραχον 206, 17. ἐπηρώ-
 τησε τὸ δια τί 231, 17. τῶν προ
 ῶν 95, 8, τοῦ 102, 3., 4.
 ὀβρουζα ζωδία 395, 11.
 ὀδεῦσαι 374, 7.
 ὀδοστροφία 223, 18.
 οἰδάνειν 50, 13.
 οἰνοκρέα 322, 21.
 οἰνοκαῆς 256, 5. οἰνοκαεῖς ὀφθαλ-
 μοῦς 105, 15. 259, 23. 280, 10.
 301, 20.
 ὀλος. ἀπὸ οἷας εἰσι χώρας 137, 5.
 ὀλοκαύτωσις 200, 3.
 ὀλοπόρφυρον κίονα 320, 10.
 ὀλοσηρικῶν 287, 15., 17. 310, 11.
 413, 12.
 ὄλος. ὄλων sine articulo 229, 1.
 ὀλοσφυρον 264, 23.
 ὄμβρος καμίνων φοβερῶν 419, 15.
 ὄμιλῆσαι concipiari 362, 13.
 ὄνόματα capita 60, 20. 276, 13.
 456, 14.
 ὄνομασάντων ἑαυτοὺς ἀδελφοὺς εἶ-
 ναι 477, 19.
 ὄξυλάβη 21, 18.
 ὀπισθάγκωνα 370, 18.
 ὀπλικῆς 110, 16.
 ὀπλω καὶ στρατῶ νεκοσμημένον
 43, 1.
 ὀποιος ὑπῆρχεν ἐκείνος δυνατός;
 256, 20.
 ὀπτασία 452, 6.
 ὀρᾶν. ἔπρακουσα 111, 7.
 ὀργιζέσθαι. ὀργιζέτο κατὰ τοῦ Πεν-
 θέως 43, 16. 102, 3. 165, 17.
 192, 10.
 Ὀρέντης 266, 3. annot.
 ὀρνεοθυσίαν 202, 20.
 ὀρνεοσκόποι 199, 9. 200, 6.

- ὄρος. δάσκει αὐτοῖς τὸν ὄρον 344, 10., 12.
 ὄρος. πάντα ὄσα ἔκρατε κατὰ γνώμην αὐτοῦ 383, 20.
 ὄσπῆτα 345, 19.
 ὄστις is igitur 78, 15. 79, 12. 107, 11. 157, 20. 171, 11. 174, 17, 187, 11. 206, 8.
 οὐ μὴν ἀλλὰ mediae orationi insertum 249, 15. 250, 2. 257, 14. al.
 οὖν in media oratione et duplex 29, 19. 59, 16. 101, 13. 195, 4. 238, 4. 362, 12. 380, 1.
 οὕτε γὰρ 110, 4. 472, 1. οὕτε δὲ 200, 8.
 ὄφειλοντα πείσαι 97, 8. 199, 22. 415, 7. 446, 8. 455, 5. ὄφειλων τὴν ἀλήθειαν μαθεῖν 465, 15. 468, 13.
 ὄψις τῶ ἀνδρὶ 97, 5. 352, 14.
 ὄψις. ἐπ' ὄψεσιν αὐτοῦ 186, 9. 444, 13. 458, 17.
- παγκυβερνήσιον 314, 16.
 πεκαυδευμένοι σοφίᾳ μυστικῇ 43, 3. cum dativo 63, 13.
 παίζω με 155, 13. τὰ θεῖα 15.
 πάγκα εἰρήνης 232, 15. 271, 2., 5. 286, 11. 292, 22. 298, 11. al.
 παλατῆρ 89, 9. 94, 15. al.
 παλατινοὶ ἄρτοι 322, 20.
 παλλάντειον 168, 6.
 πανδοῦροι 179, 16.
 πάντες ἐπεκρεστάτη 28, 11.
 πάπα 483, 7. 484, 13. 486, 5. 491, 21. παπῶν 361, 8. 362, 5.
 παπυλεῶνι 101, 21. 114, 2. 160, 2. 307, 20. 332, 7., 20., 23. 333, 2., 8., 10.
 παρὰ τῆ Λυγούστα Θεοδώρῳ ἀχθῆναι 440, 10.
 παραβαλεῖν appellere 99, 2.
 παραβασίαν 415, 5.
 παραγαῦδιον 413, 15.
 παραδίδωμι. παραδίδουσι τὰς ψυχὰς 420, 17. παραίδουσι τὴν ψυχὴν 333, 5.
 παρακαλεῖν. οὐ παρεκλήθη non exoratus est 394, 14. παρεκλήθη concessit 460, 18.
 παραμένοντας αὐτοῖς ἀνθρώπους 371, 14. παραμένουσιν 36, 7.
 παραμένουσιν αὐτῷ στρατιώταις 50, 3. παραμένοντας 468, 6.
- παραμονάριον τῆς ἀγίας Εὐφημίας 377, 4. 434, 14.
 παρακλιθεῖς εἰς κανίδα προσηλώθη 452, 9.
 παρακύνιον 159, 22.
 παρασκευῆς ἡμέρα dies Saturni 240, 16. 241, 8. παρασκευῆ 241, 2.
 παραστάσιμος 256, 22.
 παρεφθέουσε 469, 13.
 παραφρονηθεῖαι. ἐαυτῷ παραφρονημένος 210, 14.
 παράλις. ὡς παράλις ὀρέγους 193, 12.
 παρθένος 41, 13.
 παρθένος de viro 3, 12. 283, 2. 434, 1.
 παρεθεῖς τὰ δεξιὰ μέρη 471, 6.
 τὰ παριστάμενα τῷ ὑμετέρῳ κράτει οἷα 273, 14.
 παροδικός 175, 10.
 παροχὴ 121, inscr. 183, 2.
 παρωσύμην 395, 12.
 πάσχειν. παθούσα ὑπὸ θεομητίας 259, 10. 261, 19. al.
 πατρικίων 352, 17. al.
 πάτρων 363, 7. 368, 8. 396, 4.
 πατρῶος 184, 22.
 παιδοτύρας στρατιῶται 351, 8.
 πειράζουσιν ἀλλήλους τοῖς δόγμασι 129, 2.
 πέλαγος. Ἰφύγι θάλασσα εἰς τὸ πέλαγος 485, 21.
 πέλιμα 175, 10.
 πέμπων ἀντίνα ληνὴν ὄστηρ 454, 6.
 πενταμόδιον 278, 14.
 πέριμα Pera 407, 21.
 πέριαν ἀπὸ πηλῶν 388, 1. πέριαν ἐν Σύναις 339, 14. 431, 13. τὸ πέριαν Κωνσταντινουπόλεως 403, 2., 14. 404, 3. seq.
 περὶ. ἐναντῶν περὶ σου 17, 240, 4. περιάγειν. περιήγον 440, 16.
 περιαιρεῖν. περιηρέθη ἡ τοῦ συκτεπάρχου ἀρχὴ 479, 13. τὸ ὄνομα Μητῆ ἐκ τῶν ἀγίων διατόρων 484, 11.
 περιβλεπόμενοι πένητας ἔχοντας θυγατέρας 440, 16.
 περιεβωμβήθησαν 451, 21. περιεβωμβήθησαν 491, 18. περιεβωμισθέντων 473, 11.
 περιόροτος 85, 5. 103, 18. al.
 περιουσίας αὐτὸν φιλῶν 186, 19.
 περιεργασάμενος ἀπὸ τῶν ἀχειρῶν σου ὁ Χριστὸς γεννᾶται 231, 4.

- περιεργασμένη περὶ καρθένων 352, 16.
 περιέχον ὅπως 216, 15. περιουσί-
 σιας οὗτως 449, 18. 454, 15. 478,
 13. περιέχοντα γράμματα ὡστε
 458, 11.
 περιλαμβάνειν pro παραλαμβάνειν
 477, 8., 485, 2.
 περιωδεύετο curabatur 387, 23. v.
 Reiskius ad Constantin. p. 503. ed.
 Bonn.
 περιπληθής 254, 13.
 περιπολεύων 263, 19.
 περιστάσις. διὰ τὸ ἐν περιστάσει
 ἔχειν ἀπόθετα 477, 3.
 περιχαράσας τὰ τείχη 199, 10.
 τῆς περιχώρου 448, 4.
 περσῆαι 37, 12., 13.
 πιάσαι 24, 6. 98, 17. πιάσαντες
 τὸν τυκτέπαρχον 397, 19.
 πλάσις στεφάνου 278, 3.
 πικπλάσιαι. κληθεῖντες θάραυος
 129, 9. ἀγνοία 54, 17.
 πίνειν. ἔπια 234, 15.
 πικρίας 210, 14.
 πικτείν. ἔπιασαν φόνοι πολλοὶ 484,
 8.
 πιστὰ ἐφύλαξε τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ
 182, 15.
 πλαιγιάσις 364, 16.
 πλάσιαις 223, 19.
 πλάσιαις 280, 20.
 πλατύνοι. ἐπλάτνυε τὸ δόγμα
 279, 22.
 πλεθροῖν 290, 14., 17.
 πλείω πάντων αὐτῆς ἀντίχετο 97,
 2. πλείω pro πλείους 126, 3.
 πλέκειν. πλέξας αὐτῇ 340, 6. ἰ.
 πλάκη καὶ κατασκευασθῆ 362, 3.
 πλίον. μεγίστη πλίον τῶν ἔγνωσμέ-
 νων πρότερον 240, 20.
 πληγῆτος 442, 3. πληγῆτους 305,
 1.
 πληροῦντα τὸν τόπον τοῦ ἐπάρχου
 319, 8. πληρώσαντα καὶ ἰλθόν-
 τα εἰς τὴν τοῦ πατρικίου ἀξίαν
 390, 9. πεπληρωμένα ἀπειλῆς
 454, 10.
 τὴν κλησιάζουσεν αὐτῷ χώρον 458,
 13.
 πλουμία 413, 16.
 πλοῦς. πλοῦς 94, 18.
 πλοῦσιον καὶ χρήμασι καὶ ἀξίᾳ καὶ
 σοφίᾳ 40, 4.
 πλωτός? 124, 12.
 ποιῆθ. ἐποίησεν αὐτῇ ἀπὸ ὄψεως
 89, 17. ποιήσας ἐπὶ ἔγγυος 383,
 4. ὑπὸ κώλυμα 347, 23. ποιή-
 μεν ὡς δέλον εὐξασθαι 390, 18.
 ποιήσαντες τὸ ἐν εἰς ἀλλήλους 487,
 11. πολλὰ ποιήσασα τῷ Πενθεῖ
 ἔπεισεν αὐτὸν 43, 13. οὐδεις
 ποιεῖ βασιλεῖα Ῥωμαίων ὡς οὗτος
 333, 2. ἠβουλήθησαν ἐμβαλεῖν
 αὐτοῦ τῆς βασιλείας καὶ ποιῆσαι
 αὐτ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ
 472, 7. ἐποίησεν ἐκεῖ 372, 14.
 ἡμέρας πολλὰς 383, 13. ὄλιγον
 χρόνον 358, 16.
 πολεμικὴν χεῖρα 469, 5.
 ἐπολιτευσάμην μετ' ἑρωτος 19, 12.
 πολιτίσης 294, 23.
 πολὺ εὐπόρῳ 163, 1.
 πολυοχλίαν 120, 7.
 πομπεύσας αὐτῇ 300, 12.
 πόνημα 133, 1.
 πόρτα 79, 8. 184, 22. 202, 20. 235,
 3. al.
 πορταρίους 184, 22. 402, 19.
 ποτὶ μὴ ἔχοντα ἐπάνω τί ποτε 265,
 11. ποτὲ μὲν — ποτὲ 289, 6.
 πολυκλιτῶν 387, 13.
 πραγματεῖαν ποιήσασθαι 483, 13.,
 17. 469, 11.
 πραγματευτῆς 50, 21. 433, 7., 12.,
 19. 469, 10.
 παιδαν 108, 19. 260, 22. al.
 παιδεύσας 30, 21. 99, 21. 100,
 12. al. παιδευόντες ἐπὶ τὴν
 Ἀρμενίων χώρον 472, 16.
 παιδοπάτοις τοῦ παλατίου 339, 22.
 340, 5., 9., 11. al.
 παισεπτεῖν 176, 3.
 παισέντου 375, 16. 379, 5. 465,
 9. μεγάλου παισέντου 378, 9.
 παινωρ 479, 19. al.
 παινωρίων ἐπαρχος 318, 9. 319,
 8. 323, 6. 329, 20. 337, 15. al.
 παινωρίου ὑπατικῶ 338, 23.
 ἐπὶ πράξεως ὑπομημάτων 439, 1.
 πράττειν. τῶν πεπραγμένων πάν-
 των ὑπαναγνωσθέντων 439, 1.
 τὰ πεπραγμένα ἔσχευεν 4. πέ-
 πρασαν 206, 18.
 προμικηρότου 474, 5.
 πρόμος 172, 23. 187, 20.
 πρό τοῦ ἐπιβήθωσιν 447, 15.
 προράγειν. προηγάτο κόμητα 393,
 3. 424, 2. 425, 11. προαχθέντος
 ἐπάρχου 395, 4.

- προβαίνειν. προέβη εἰρήνη σὺν θεῷ
 εἰς ἀφέλειαν τῶν δύο πολιτειῶν
 454, 20. προβάτων 458, 22.
 477, 22.
 προβάλλειν. προεβλήθη κοιαιστωρ
 479, 20. 482, 1.
 προεργεσθαι. προηλθεν ὕπατος 182,
 13. 376, 1., 14.
 προηγούμενος τὸν λαὸν 66, 18.
 πρόθημα 216, 10. 338, 4.
 προδίσει ex voto 239, 7.
 προθεσμίαν. 449, 8. 450, 13.
 προΐσταν 440, 19.
 προκαθημένη τῆς ἀνατολῆς de An-
 tiochia 216, 16.
 πρόσκισσον 343, 2. 348, 9. 366, 16.
 πρόσκισσον 319, 22. 324, 6. 325, 3.
 372, 15. 405, 20.
 προκόλιος 298, 19.
 προλαμβάνειν. τῶν προλαβόντων
 βασιλέων 437, 4.
 προνόμια 234, 6.
 πρόοδον δεδωκότες 389, 10.
 προποιήσας praecipiens 123, 6. 165,
 11.
 πρὸς. ἢ πρὸς Αἴγυπτον Ἀλεξάν-
 δρεια 309, 17. πρὸς ἄπαξ 178,
 12. πρὸς μικρὸν ἔμειναν ἐκεῖ 29,
 10. πρὸς ὀλίγον 488, 7. 489, 8.
 προσεσηκῶς μὴ εἶναι αἷμα 32, 8.
 προσεσηκῶς τὴν χώραν ἀντίστα-
 μένην 166, 22. προσεσηκῶς τῷ
 ἐκτυπώματι 79; 2. 95, 4. 128,
 20. προσεχόντων ἐπὶ τὴν Ἱερου-
 σαλήμ 261, 17. προσεχοντα ἐπὶ
 τὴν πόλιν 138, 21. 205, 11. προ-
 σεσηκῶς τὸν ἀναστραγαμὸν 63,
 20. sine accus. 132, 5.
 προσθήκη χρημάτων 362, 20.
 προσκαρτεροῦντες λιταῖς 489, 9.
 προσκέφαλα 250, 5.
 προσεκόλλησε τὸ νέον τῷ παλαιῷ
 τείχει 233, 1.
 προσκουκλάτορας 330, 2.
 προσομιλῆσαι concionari 362, 12.,
 14.
 προσποιητὴ οὐσα simulans 159, 14.
 προσρηῆναι. προσεβόη τῷ βασι-
 λεῖ 414, 21. 427, 2., 18. 430, 20,
 431, 17. 450, 19.
 προσφύγων 373, 12. προσφυγῶν
 362, 4.
 προσφυγίω 485, 6. 493, 23:
 προσφωνήσας τῇ συγκλήτῳ 186, 11.
 329, 21. 334, 17. προσφώνησεν
 αὐτοῖς μαυδάτα 475, 14.
 πρόσωπα διάφορα ἐξετάσαντος 473,
 9, εἰς πρόσωπον τοῦ ἰδίου ἁ-
 δελφοῦ 338, 11.
 προσφάμιμος 35, 2. 41, 9. 44,
 18. 53, 3. 80, 3. 87, 7. 97, 12.
 100, 19. al.
 προῦποστολή 490, 2.
 προχωρεῖν 400, 20. τῶν προχω-
 ρούντων ἐπὶ τὴν πανήγυριν 285,
 4.
 προχωρὸν κέρμα 400, 19.
 τὸ πρόθη 305, 16. 426, 15.
 τῇ προῖ 114, 3. τῷ προῖ 140, 3.
 τὸ προῖ 148, 19.
 προΐας 340, 16. 474, 20.
 πρωτοβόλοις Ἰπκοῖς 288, 7.
 πρωτοκόρησος 352, 3.
 πρώτος. ἐν πρώτοις 182, 7. 321, 17.
 πρώτοις 286, 6. 287, 8. 319, 1.
 363, 20.
 πτοηθέντες Ῥωμαῖους 432, 12.
 πτύρμα 184, 23.
 πτώσιν ἀνθρώπων ἐπήγαγε πύριος
 482, 5.
 πνικτῶς συμβολὰς 288, 6.
 πνλεῶν 252, 20.
 πυβόακης 106, 3. 259, 6., 23.
 πυβόακῆς 280, 11. 302, 5.
 πυρισθέντες 25, 3.
 πυριφύρον τόξον 77, 22.
 πωγωνίαν 411, 13.
 δεῦμα Cpolis 405, 5., 8.
 δευματίζειν. δευματίσσε 408, 7.
 δεφερενδαριον 328, 12.
 δήγισσα 430, 20. 431, 8., 15.
 δηγνύναι. δηγέντων τῶν ἔσλων 473,
 13. δήξας ἦν 489, 20.
 δήξ. δήγες 33, 6. 184, 16. al.
 δογεύειν. ἐββόγευσε 186, 10. 193,
 5. 322, 20. 404, 16. 410, 13. 411,
 1. 476, 4.
 δούσσα 33, 7., 16.
 Ρούσιον μέρος 175, 23. al. θεοσίον
 δέρματος 265, 2.
 σαγίττας 52, 3. 111, 1. 424, 16.
 σαγίτας 358, 21.
 σάκρα 430, 1. σάκρας 310, 18.
 317, 11. 344, 15. 348, 3. 374, 19.
 388, 21. 389, 1.
 σανθάλια 286, 20.
 Σάτυρος Boeotorum dialecto 49, 16.
 σηνάτῳ 339, 12.

- σεματοειδής 302, 3.
 σήνη 126, 5. 316, 12. 317, 7. 453,
 6. σίγνα 330, 5. 475, 19. τὸν
 σίγηον 317, 6.
 σιδηροδεσμῶν 245, 13.
 σιλεντιάριος 420, 13. 434, 20.
 σιλέντιον 444, 9. σιλεντίου κομ-
 βέντου γενομένου 438, 23. 494, 12.
 σιτωνικὰ χεῖματα 294, 7.
 σκαλῶν ἀναφθίντων 343, 5.
 σκάμμα 322, 12.
 σκάνδαλον 242, 19.
 σκέμμα ἰσθμίας 44, 5.
 σκεψάμενος κατὰ βασιλείας 494, 2.
 σέψις. τὴν σέψιν τῆς ἐπιβουλῆς
 μελετήσαντες 493, 3., 14., 18.
 σηκίονας 384, 3.
 σηκῆτρα de tribubus Iudaeorum 158,
 1.
 σίκοι 43, 1.
 σκιφός 295, 20.
 σκορπίζειν. ἐσκορπίζοντο 447, 17.
 ἰσκόρισαν 461, 21.
 σκουτάριον 265, 12. 458, 2.
 σκυριαρίους 429, 21. 430, 1.
 σκυφούς 37, 15.
 σκυληκόβροτος 231, 8.
 σμυρνιασάντες 304, 4. σμυρνια-
 σθέντα 220, 15.
 σοκεύειν. ἐσοκεύσαν 438, 11. ἰσόκ-
 ευσαν 364, 17.
 σόκον 438, 13.
 σπαθάρων 246, 1. 332, 23. 343, 6.
 359, 5. 476, 4., 18.
 σπαθίφ 387, 14. 493, 20.
 σπανός 262, 8. 304, 9.
 σπάτια 175, 13.
 σπερμολόγος 251, 19.
 σπλαγχνισθεὶς ἐπ' ἐμοὶ 238, 17.
 σποροτύλαν 470, 22.
 σταύλον 396, 3.
 στενωθήμενοι 466, 3. ἐστενώθησαν
 οἱ ἄνθρωποι 488, 7.
 τὸ στεφάνιον τῶν Ὀλυμπίων 289,
 15. 413, 11.
 στηθάριον 172, 9., 13. 279, 9. 413,
 14. στηθάρην 264, 23. 265, 16.,
 19. 287, 16.
 στιγάριον 413, 15.
 στοιχῆσας 460, 5.
 στρατηγῆσας τὰ τοῦ πολέμου 193,
 1. 232, 18. στρατηγῆσας ἴδον
 στρατὸν 301, 1.
 στρατηλασίας 466, 16.
 στρατηλατιανούς 430, 1.
 στρατικὴς καζικῆς ἄκιφον κλήθος
 398, 23.
 στρατοπεδάρχη 97, 21.
 στρεβλόστομος 293, 20.
 στρέφει τὴν πόλιν 296, 11. Ἴστρα-
 φαν τὸ τείχος 462, 13. Ἴστρα-
 φαν τὴν χώραν 363, 17:
 στραωνύται. Ἴστραως τὸ μεσαιὼν
 482, 2.
 στυφόμενος τοὺς πόδας 291, 8. 367,
 8. ἰστυφῆθι τοὺς πόδας αὐτοῦ
 368, 17.
 συγγινεύς 326, 14. συγγενία 325,
 13. 356, 12. 392, 13. 393, 16.
 συγγενεύσαν 94, 6. συγγενέας 100,
 4.
 συγγενίδος 95, 2., 20. 96, 10. Add.
 ad p. 42, 16.
 σύγκρουσιν δευτέρων συμβαλόντας
 468, 16.
 συγκαθεσθῆ 172, 5.
 συγκρούειν. συνέρχουσι τῷ Ἀντω-
 νίφ. πόλεμον 219, 24.
 συγχωρεῖν. συνηχώρησι ταῖς ἐπαρ-
 χίαις τὰς συνταλείας 406, 17.
 σκότια 397, 21.
 συλλαμβάνειν. συσελόβετο active
 185, 16., 19. 194, 17. 271, 21.
 274, 6. 293, 8. 399, 19. 416, 12.
 431, 5., 11. 462, 4. 476, 11.
 συμβαλόντων πόλεμον κατὰ τῶν Ἀ-
 φρωῶν 459, 6.
 συμβολαιογράφοι 268, 2.
 συμβουλεύειν. συνεβουλεύετο pro
 συνεβούλευε 134, 3.
 συμμένειν. ἐνθα συνέμενεν αὐτοῖς
 354, 6.
 συμμιγῆσεται τῇ μητρὶ 50, 3. συμ-
 μίγξις αὐτῇ πρὸς γάμον 119, 21.
 121, 6. συμμιγέντι αὐτῇ ἄνδρι
 71, 15. συμμιγόμενοι 120, 19.
 συμμιγόμενος μετὰ γυναικῶν
 20, 16. συμμιγυμένην Ἀρεῖ 24,
 15.
 συμπίπτειν. συνέπεσον ἐκ τοῦ Ἰα-
 κων 366, 20.
 συμποισαμένω μετ' αὐτοῦ 217,
 19. συμποισαμένων αὐτοῖς 181,
 8. 350, 18.
 σύμπτωμα. ἐκ τῶν συμπτωμάτων
 Νικομηδείας μεθ' ἡμέρας τινὲς
 ζῶντες ἀνηνέχθησαν 487, 8.
 συναγωγή τῶν Ἰουδαίων 207, 11.
 245, 1. 261, 10. al.
 συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ
 458, 13.

- αφανισθέντες συνδικαίριοι 134, 2.
 252, 11.
 σύναψις 381, 4.
 συναριστούμενα 356, 1.
 συνάψας φίλιαν μετ' αὐτῶν 459,
 12.
 συνέργειον 299, 22.
 συνεργία 246, 16.
 συνέχειν. συσχεθέντες τῇ ἔρδι 491,
 3.
 συνήθεια τῶν Ὀλυμπίων 396, 5.
 συνιστάται. συνιστήσατο αὐτῷ ελ-
 κτῶνα 370, 9.
 συννωτέρον 181, 17.
 συναρᾶν. συνίδη censeat 274, 15.
 συντελειώθησαν εἰς τὸ παντελὲς 419,
 25.
 συντέλεια 456, 7.
 συντόμια 289, 16. 322, 19.
 συρέντων ἑφῶν 492, 9. σύρας τὸ
 βοῦγην 493, 21.
 συσκευάζειν. συσκευασάσαντο αὐ-
 τὸν 40, 7. 87, 6. συσκευασθεὶς
 25, 9.
 συσκευῆ 291, 1. 295, 22.
 συσημάτων 195, 4. nisi legendum
 συσημῶν cum Georgie apud Ho-
 dium.
 σφαγίντα θαντὸν κατὰ τῆς μασχά-
 λης 333, 1.
 ἐσφαλῆντο οἱ αὐτοῦ πόδες 50, 12.
 In Excerptis ex Porphyrio apud
 Bentleium Epist. ad Millium p. 49.
 non ἀσφαλίσθη sed ἀποσφαλίσθη
 corrigendum est.
 σφενδοβόλα 127, 18. 296, 14., 21.
 σφενδόνας τοῦ κυνηγίου 339, 15.
 340, 3., 19.
 σφενδονίζειν. ἐσφενδονισμένον φα-
 κιδίον 457, 19.
 σῆμα τῆς ἐπισκοπῆς 259, 1. τὸ
 αὐτὸ σῆμα de tartar mota 418,
 16.
 σχιστάς 457, 17.
 σχίζω. ἐσχισμένοι τοὺς χιτῶνας
 146, 9.
 σχολία 279, 18.
 σχολάζειν. ἐσχολάζον λιταῖς 456, 20.
 σχολάριος 387, 14.
 σχολή. σχολῶν 474, 18. 494, 14.
 σπίαρην 364, 14.
 σῶμα. τοῖς σώμασι de uno homine
 115, 8.
 σωματικῆς ἀμφοτείας 232, 8. κακῶς
 βιοῦντες περὶ τὰ σωματικὰ 436,
 4.
- τὸ σωτήριον 236, 7.
 σωφροσύνησ ἀπὸ σωματικῆς ἀμαρ-
 τίας 232, 8.
 τάβλαν 108, 13.
 ταβλία 33, 19., 21. 413, 13.
 ταβλοκαρόχιον 345, 17.
 ταρτάριος 65, 19.
 ταυρίας 272, 16., 22.
 ταυροκοιῖσθαι 401, 17.
 τίς τέλειον ὄγκαντας 383, 1. 406, 18.
 ἐτελειώθη 256, 14. 306, 5. 315, 5.
 409, 10.
 τελέματα 263, 20. 264, 1., 6. α.
 τερωθέντες τῆς τοποθεσίας 140, 15.
 222, 16. 338, 19.
 τετρακισίον 201, 7.
 τετραμόδιον 278, 4.
 τέτρασι 175, 21. 339, 9. 441, 10.
 τηγανιστής 416, 20.
 τίθημι. θήσας 247, 3. 264, 9. 276,
 3. ἀπειθῶν 469, 11.
 τιμᾶν. ἐτίμων 39, 18. 54, 11.
 τιμητικός 343, 10.
 τίμιος σταυρὸς 396, 11. 421, 10.
 τὸ τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου
 Μαρτίνου 452, 4. 484, 18. 486,
 7.
 τίς. ὁ Τιθῶν τις 127, 9. τοῦ
 πονηροῦ εἶνος 279, 22.
 τίς. εἰ τοῦτορμα ἔχουσιν οἱ ξένοι
 137, 3.
 τίλοις συνίθαι 471, 2.
 τίλοῦν. ἐτίλωσεν ψωμ, addidit
 245, 11.
 τιρωάσκην. ἐτρώθη εἰς αὐτήν
 91, 7.
 τόγαν 450, 17.
 τόπος. ἐπὶ τόκῳ 382, 4. ἐσφάγη
 ἐπὶ τὸν τόκον 387, 19.
 τορκίμ 270, 9.
 τρακταίζοντος 305, 3.
 τρακταίστης 314, 11.
 τρακτάτω φωνῆς χησάμενοι ἐθῶ-
 κων φεγγῆν 468, 17.
 τρακτεθῆν 181, 14. 400, 12.
 τρακτετήν 400, 13.
 τράπεζα ἁγία 490, 3.
 τριβούνον 432, 3. 367, 2. τριβού-
 νον ἀριθμοῦ 337, 18.
 τρικλίση 493, 15. 494, 15.
 τριμόδιον 278, 5.
 τριμυραταγία 214, 11. τριμυ-
 βρία 218, 7.

- τριομβυράτωρ 214, 6. 218, 4. 221, 5.
 τρεσῖλλον 489, 19. 490, 5. 495, 10.
 τύπος. στέφανον τύπω φυλλοδαφῶν 287, 11. ἕνα τύπος δοθῆναι χρηθῆναι 113, 21.
 τυκάσαι φόρους 225, 10. τυκουμένως 335, 15. ἐτυκάθη 335, 18. τυκουμένων χρημάτων 112, 20. τυκάσαι τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων 112, 22. 113, 1., 4. τῆς κατ' αὐτοῦ τυκαθείσης ποσότητος 471, 1.
 τυραννεῖν. ἐτυραννησε τὴν Ῥώμην bello petiit 209, 10. 211, 12. 215, 2. 219., 8. al. τυραννήσαντος τοῦ ἐξαδέλφου κατ' αὐτοῦ 459, 5., 13.
 τυραννίς rebellio 218, 16. 219, 16. 247, 8. 257, 12. 459, 20.
 τυραννος rebellis 245, 18.
 τύχη πόλεως 36, 17. al.
 ὑπαναγνωσθέντων 439, 2.
 ὑπαντᾶν. ὑπήντησαν 420, 13.
 ὑπατιεῖαν ἐξέβη 478, 18.
 ὑπεισελθεῖν τῇ κληρονομίᾳ 439, 19. 440, 3., 6.
 ὑπέβηξον 277, 3.
 ὑπερασπιᾶν τῆς πόλεως 148, 15.
 ὑπερηφανῶν πάντας 20, 20.
 ὑπηρετεῖτο εἰς τὰ ἱερατικά σκευῆ τῶν Ἰουδαίων 151, 7.
 ὑπὸ ἀγανάκτησιν γέγονεν 494, 10.
 ἔμεινεν 495, 5. ὑπὸ κάλυμμα ἐποίησεν 347, 23.
 ὑποδρησσοντος 326, 3.
 ὑποκείμενος δανειοῖς 439, 11.
 ὑπομνηστικῶν 477, 5.
 ὑπονοθεύσας ἐφθίρειν αὐτὴν 46, 2. 95, 7. 181, 16. 219, 3. 274, 1., 3. 350, 11. 359, 6.
 ὑποπτεῖν 494, 5.
 ὑπορόφωσις 339, 6.
 ὑπόστασις. τὴν διατίμησιν τῆς ὑποστάσεως 400, 1., 12. ἀναγραφὴν τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ 439, 21. 444, 15.
 ὑπόστραβος 258, 9.
 ὑπτιώθη 153, 13. 190, 9. 224, 15.
 ὑστέρησε τῷ Ἐβραε τὴν φωνήν 12, 1.
 ὑφαίνειν. θαλαμηπόλον ἔργον ὑφανε 326, 4.
 ὑψοθεῖς ἐπὶ πόδας εἰκοσι 490, 5.
 φαβρική 343, 3. φαβρικῶς 307, 21. φαβρικά 307, 22., 23. φαίδοντα 25, 14. φακίολιν 457, 19. φακτιοναρίον 395, 22. φανεροὶ quidam 108, 21. 130, 2. 184, 24. 246, 15. 284, 14., 20. 285, 3., 12. 326, 6. 367, 17. 443, 4. 464, 7. 485, 20. 489, 20. φανερωθείσης τῆς ἐπιβουλῆς 493, 16. τὴν ἐπιβουλὴν φανερώσας 493, 19. 494, 16. φέρον τὴν συγγένειαν ἐκ τοῦ Ολίβως 164, 1. ἤνεγκαν αὐτὸν ἀπὸ Σαλαβρίας 338, 1. 370, 14., 15. 375, 1. 384, 3. al. φερά τῆς μεγάλα ἐφέρετο 359, 14. φερόμενος συμπάθως 121, 21. τὴν τῶς φέρονται εἰς τοὺς πολέμους 173, 10. ἤνεγκαν οἱ Ρουστοῦλοι τὰς ἐπάνω 167, 21. τὰς ἐπάνω φέρον 210, 13. 304, 18. φεύγειν. ἔφυγαν 66, 13. ἔφυγε θάλασσα εἰς τὸ πέλαγος 435, 21. φεύγων τῆς φουροῦς 86, 9. φησίαν πεπερα 24, 15. 43, 1. 51, 10. 56, 5. 61, 13. 63, 1. 85, 21. 118, 8., 10. 159, 15. 173, 7., 14. 176, 9. 179, 8. 287, 12. 288, 14. 297, 18. 331, 8. 336, 20. 354, 19. 373, 13., 15. 385, 20. 388, 4. 389, 17. 402, 4. 408, 18. 415, 5., 17. 440, 17. 460, 17. 495, 1. φημισθέντος τούτου ὡς 455, 10. φθάσας πλησίον Ἰακκον αὐτῆς 126, 16. ἔφθασε τὴν Κιλικίαν 326, 9. φθάσας Ἀλεξάνδρειαν 218, 21. 219, 23. φθασθῆναι 331, 7. φίβλας 33, 7. φίβλοι 111, 1. φίβλωθεις 165, 2. φιλανθρωπωπευσάμενον τοῦ θεοῦ 372, 9. φιλανθρωπωπευθῆναι 474, 7. φιλανθρωπία. ἐκ τῶν γεγονότων κατὰ φιλανθρωπίαν θεοῦ φέβων 490, 1. φιλανθρωπία θεοῦ de terrae motu 421, 17. φιλιάσαντα τὰ πλήθη κατῆλθον 474, 11. φιλεῖν. ἐφίλει ἔρωτι 363, 3. ἐν φιλίᾳ κρεσθείας πεμφθέντα 448, 1. φιλικὰ συμπόσια 180, 6. φιλοκαλήσας αὐτὰ μακράροισι 232, 20. φιλοκαλονόμενον τοῦ τροῦλλον 439, 19. φιλοκαλία 418, 17.

- φοβερὸν κάλλος 83, 1. 91.
 11. φοβερὸν ἀγαλμα 212, 2., 4.
 218, 14. 225, 19. φοβερὸν ἔργον 278, 10. 395, 8.
 φόβος de terrae motu 420, 6. 442, 21. 443, 9., 11. 487, 8. 489, 16. 490, 1.
 φοιδερατων 364, 13. 493, 14.
 φόλλης 489, 14. φόλλιν 412, 9.
 φόρεσις 82, 20., 22. 83, 21. 431, 8. 475, 22.
 φόρος forum 80, 14. 320, 9. 15. 333, 2. 339, 9. φόρος 475, 17. 478, 9. 487, 4., 6.
 φόρος βοῶν 431, 23.
 φοσάτα 309, 2.
 φοσαττύσας 293, 4.
 φοσσῶντες 461, 21., 22.
 φοσσεύσαντες 304, 2. 465, 20.
 φοσσεύετο 316, 8. φοσσευθέντες 389, 9. 470, 7.
 φουκίζεῖν. ἐφούκισεν αὐτὸν 431, 12.
 φουρκίζεῖν. ἐφούρικισεν 487, 24. 480, 19.
 φορατριάσας μετὰ τινων κητόρων 480, 19.
 φύλαρχοι 435, 4., 5., 10. 441, 24. al.
 φυλλοδαφῶν 272, 15. 287, 11.
 φυσικοὶ παῖδες 437, 10.
 φωνάσκουσιν. ἐφωνασκῶν 311, 20.
 ἐφωνασκῶν τραγικὰ μέλη 238, 7.
 φωνή. τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἔλαβεν 370, 5.
 φωσθηρ 56, 6.
 φωτισθῆναι 251, 21. 253, 23. al.
 φωτισμα 431, 19.
 φωτιστήριον 330, 3.
 χαίρειν. ἔχαίρει τῷ Βενέτῳ μέρεϊ 257, 21. ἔχαίρει τῷ Πρασίῳ μέρει 298, 21. χαίρων εἰς τὸ Πράσιον 263, 8. 295, 15.
 χαλκία 276, 19., 22.
 χαοῦν. ἐγαῶθη τὸ ἡμισυ τῆς πόλεως 436, 19.
 χαρακτῆρ i. q. πρόσωπον 172, 8. 257, 8. 413, 16. 454, 7.
 χάριν οἴκου 47, 3.
 χάριτας τοῦς 281, 11.
 χαρτία 400, 14. 443, 20.
 χειμετηὺς 395, 8.
 χειρὶ συνελάβετο 476, 11. χειρὶ λαβόντες τινὰς ἐξάρχους 468, 20.
 χειρουργηθεὶς 315, 10.
 χειρουργίαις κοπτόμενοι 420, 16.
 χθαμαλὸς 194, 23.
 χιλιονταετία 7, 2.
 χιλοῦδες σχῆμα 173, 22. 174, 12. 175, 22. 176, 4.
 ἐχόλισεν 362, 1.
 χολλαίξειν. κεχολλασμένα ἔχουσα τὰ βλεφαρα 101, 18.
 χοῦς. τὸν χοῦν τῶν οὐσιῶν 276, 17. 277, 1., 4.
 χρεωσθεῖν. χρεωσθηται 109, 17.
 χρῆσθαι. χρῆσθαι cum accusativo 5, 4. χρησάμενοι τακτικῶς 464, 17. χρησάμενος φωνῇ διεσαῶη 442, 4.
 χρηματίζειν. ἔχουσα χρηματίζοντες μβ 227, 7. al. ἐχρημάτισεν δορυζοσθαι 309, 15. ἐχρηματίσθη ταῦτα 36, 22. χρηματίζει ἡ Ἀσισίαια ἔτος πρῶτον ἀπὸ Καίσαρος 217, 21. ἐχρημάτισε τὸ θίατρον 471, 3. ἐχρημάτιζεν ἑαυτὸν οὕτως 225, 13. 268, 3. χρηματισθέντες ἐν ὀφείματι 29, 12. χρηματισθεὶς oraculo accepto 35, 17. 231, 1.
 χρηματισμὸς asra 309, 17.
 χρησιμοδοτηθεὶς 50, 2. χρησιμοδοτηθεὶς τοῦτο 136, 9.
 χρυσοφόρων 455, 21. χρυσοφόρῶντα δηρ 23.
 χρυσαελλειαν τῶν λαύγων ἐποίησε 391, 8.
 χυμὸς αἱματικός 290, 4.
 ψάλλειν. ἐψάλλετο, Ἄρατι πύλας 495, 14.
 ψηφίζεῖν computare 23, 3., 4., 5. 428, 18. 429, 2.
 ψηφόβολον 105, 13.
 ψιαθίου φορέματος 187, 6.
 ψύας 457, 15.
 ψυχή. πᾶσα ψυχή 62, 4.
 ψυχρίστον 370, 6.
 ὤμοπλάτης αὐτοῦ τὸν δεξιὸν 138, 21.
 ὠνεωκὰ 233, 19.
 ὠρεία 60, 8. 307, 3. 399, 17. 477, 2. ὠρολογεῖον 479, 17.
 ὡς οἶα 494, 2. 495, 1.
 ὡστε post ἀναγκάζειν 112, 7. ἐβουλεύσατο ὡστε ἐβληθῆναι τῆς πενθερᾶν 385, 16. γράφων ὡστε 21. δεόμενος ὡστε λαβεῖν 434, 8. ἔδοξεν ὡστε λαβεῖν 113, 19. ὡσιον τοῦ Ἰλλοῦ 387, 19.

INDEX LATINUS.

- articulus. vide Ind. Gr. v. ó. positus sic ut τὸν Ἑνώς ἔτερον 6, 7.
casus diversi coniuncti 128, 19. cum annotatione. 226, 5.
constructions verborum notabiliores.
οὐκ ἔσασιν μεθ' ἑῶς κατήγαγε Σέλευκος 347, 2. ἐν κατελλίῳ Βιργιτινῶν 841, 18. τοῦ λεγομένου ἁγίου τῶν ἁγίων 247, 16. conf. 12, 2. συνέβη — ἐξεσείλισθη 89, 6. ἐγένετο — ἀνέβη 144, 4. 146, 10. ἐξέθετο — ἔθηκε 204, 2.
forma dativi εἶσι pro εἶσι 412, 4.
forma neutri in οὐα pro ο 38, 11. cum annotatione. 60, 22. 74, 20.
forma nominativi pluralis in ες nominum in ης exeuntium. Αἰσίδαες 170, 3. Πίτροες 831, 7.
indicativus pro imperativo 271, 16.
infinitivus cum genitivo articuli 5, 18. 71, 22. 160, 1., 15. 156, 6. 266, 1. 357, 18. 387, 12. 408, 6, 417, 1. 422, 7. 424, 11. 440, 11., 21. 452, 17. 458, 19. 460, 2. 461, 3. 463, 1. 467, 3., 18. 468, 3. 472, 11. 491, 1. 493, 2. v. θελοῦν.
optativus pro futuro 266, 4.
participium pro indicativo 102, 13. — 20. 124, 5. seq. 14. 313, 11. seq. 407, 22. 435, 5. 446, 16. 468, 12. 473, 9. 495, 12.
-

A D D E N D A.

- P. 12, 19. *οικοδομήθη*] Confer *οίκος* p. 420, 21.
- P. 19, 18. Scribe *Σαρδανάπαλλος* hic et 37, 8. cum Chronici codice Vaticano.
- P. 25, 10. *καλαία*] Scribe τὰ *καλαία* cum Chronici codice Vaticano. Cum eodem p. 26, 18. *ζητήσητε* scribendum.
- P. 30, 8. *ελευρ εἰσίν*] Fortasse praestat *εἰ περιεῖσιν*.
- P. 36, 19. *τὴν* in Chronico tacite intulit Ducangius: codex Vaticanus et editio Raderi *σὺν τῆς Γοργόνης*.
- P. 38, 5. Inutilis Chilmeadi coniectura *καραντίου*.
- P. 42, 16. *συγγενικός*] Restitue *συγγενίδας*.
- P. 49, 6. Cum coniectura nostra *Ἐγγέλειαν* componi potest quod Diodorus XIX. 53. Cadmi ad Euchelensēs secessum in Euchelensium adversus Thebas expeditionem convertit.
- P. 50, 23. τῶν delendum videtur.
- P. 72, 6. *ἐνομοθέτει Ἀθηναίους*] Ita dixit iterum p. 194, 7. *ἐνομοθέτησεν τὴν πόλιν*.
- P. 76, 21. *Νίνος*] Fabricius Bibl. Gr. vol. VII. p. 449. ed. Harl.
- P. 88, 11. Scribe *ἐθρολίτιο*. Sic et 89, 13. 189, 18. 230, 3. 254, 1.
- P. 139, 140. Mallem *Νῦσα* scripsisse.
- P. 167, 14. Tolle ed. Oxoniensis vitium reposita *ἀντὰ*.
- P. 182, 8. *δισιγνιτεύσαντες*] Scribe *δισιγνατεύσαντες*.
- P. 189, 20. *ἐπὶ*] Immo *ἀπὸ*.
- P. 218, 5. *ἐτους*] Immo *ἐτός*.
- P. 222, 9. *Κάπνος*] Haud dubie scribendum *Κάπνος*.
- P. 233, 7. 8. *ὀμφαλὸς — ὀφθαλμοῦ*] Idem utroque loco reponendum videtur.
- P. 240, 13. *Ἄρον*] Veriorem accentum arbitror *ἄρον*.
- P. 256, 5. *γένειον*] Scribe ad aliorum locorum exemplum τὸ *γένειον*.
- P. 266, 3. Novum formae *Ὁρέτης* testimonium praebet Chronici codex Vaticanus, qui ubi in editionibus est p. 40. C *Ὁρισεν τοῦ καλουμένου* scribit *Ὁρεν τοῦ καλουμένου*, i. e. *Ὁρέτων*.
- P. 268, 4. Conf. Wesselingius ad Diodorum XVIII. 62. p. 303, 69.
- P. 308, 12. *χροώνων*] Scribe *χροόνων*, ut est p. 482, 7. Conf. ad p. 181, 1.
- P. 322, 2. *οἰνόκρα* cum *ξυλίλαιον* p. 437, 17. et similibus comparat Reiskius ad Constantinum p. 502. ed. Bonn.
- P. 347, 12. Fugit me monere hic quoque *κόλιως* in *μητροπόλιως* mutandum esse, ut dixi pag. seq.
- P. 362, 1. *ἐγόλασεν*] Scribe *ἐχόλησεν* cum Chilmeado.
- P. 363, 7. Dele *καί*.
- P. 372, 3. *Ἀρκασιανῶν*] Scribe *Ἀρκασιανῶν*.
- P. 390, 17. *τῆς ἐκκλησίας*] Vid. Reiskius ad Constantin. p. 262.
- P. 395, 9. *ἀργυροκρατία*] *ἀργυροκρατεία* scribendum videtur.
- P. 410, 10. *Ἄνδρα*] Vide Reiskium ad Constant. p. 624.
- P. 457, 1. *παρὰ* fortasse expungendum.
- P. 459, 6. *κατὰ*] Hoc quoque *μετὰ* scripserim.
- P. 466, 5. 8. *διοργυγὴν*] Immo *διωργυγὴν*. Conf. ad p. 330, 11.
- P. 493, 3. Scribe *ἐν τῷ καλατίῳ ἐν ἐσπέρα*. *οὐ δὲ τὴν οὐσίην*.

C O R R I G E N D A .

In textu. P. 5, 6. scribe *στείρα* 10, 9. dele comma
 12, 14. *σὺδραμιᾶς* 36, 14. *Ἰμανθραν* 39, 22. *Κλισανθῶ*
 80, 18. *Θυσίας* 88, 17. *μάκροφης*, et similiter ubi similia
 accentus ex Oxoniensi in nostram transiit 112, 2. *βαμῶν*
 120, 5. dele comma 167, 7. *πολλῆ* 168, 23. *Αἰνείον*,
 172, 13. *εἴ τι* 15. *Ἐθεσπίσαμεν* 197, 14. dele comma
 238, 18. *θύγατρο* 268, 4. *Κύνδα* 319, 15. *κυρῶν*
 330, 11. *διώρυγος* 344, 12. comma adde post *μύγας*
 425. summa excidit margini O 151 480, 5. *αὐτῶν* 434, 20.
 441, 15. dele comma 463, 12. *Μάμεντος* 473, 7.
 comma pone ante *Εὐδαίμονος* 495, 1. *εἰς*
 In annotatione. P. 14 ubi est 13. scrib. 15. et ubi 15. *ibid.*
 30, 12. adde: 14. 66, 10. dele annotationem 77, 18.
 Cedrenus] adde: p. 119. C 20. dele p. 119. C. 88, 3. adde
ἔφθιψεν Ch. 125, 7. *πότον* 160. adde: 6. *ὑποση-
 σαν* Ox. 265, 9. scribe: *καὶ ἱστορεῖν* post *Ἀντιόχειαν* ponen-
 da sunt 270, 5. *Ἐσφατ.* 22. *Ἀπυλλοῦ* Ch. 298,
 14. *ἀλιτάργης* 298. adde 3. *Γαλιενός* Ox. 317, 18.
 B] adde: 8. D. 319, 15. dele annotationem 344
 adde: 17. *αὐτοῦ* Ch., *αὐτοῦς* Ox. 346, 13. *Φιλονάτου*
 350. adde: 1. *Γαλλίους* Ox. 385, 7. *Ελληνοῦκόλις* 20. *Πίλους*
 402, 12. *ὁ*] adde: cum Ch. 420, 23.] 21. 477, 1.
καυθίντας Ch. 485, 17. Ch.
